

Ελληνική Βίβλος
Greek Modern

Provided by:

bible4u2lvhacg4b3to2e2veqpwmrc2c3tjf2wuuqiz332vlwmr4xbad.onion
bible4u.net
bible4u.i2p
bible4u.bit

Contact:

contact@bible4u.net

Public Domain

Everyone is permitted to copy, modify and distribute copies of this document for free as long as it's
Biblical content remains unchanged.

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα	3
I Παλαιά Διαθήκη	5
1 Γένεση	7
2 Εξοδος πλήθους	45
3 Λευιτικόν	77
4 Αριθμοί	101
5 Δευτερονόμιο	135
6 Ιησούς του ναυή	163
7 Δικαστές	183
8 Ρουθ	203
9 1 Samuel	207
10 2 Samuel	233
11 1 βασιλιάδες	255
12 2 βασιλιάδες	281
13 1 Χρονικά	305
14 2 Χρονικά	327
15 Ezra	355
16 Νεεμίας	363
17 Esther	375
18 Δουλειά	383
19 Ψαλμοί	401
20 Παροιμίες	447
21 Εκκλησιαστής	463

22 Τραγούδι του Σολομώντα	469
23 Ησαΐας	473
24 Ιερεμία	509
25 Θλίψεις	551
26 Ιεζεκιήλ	555
27 Ντάνιελ	593
28 Hosea	605
29 Joel	611
30 Amos	615
31 Obadiah	621
32 Γρουσουζής	623
33 Μιχά	625
34 Ναούμ	629
35 Habakkuk	631
36 Zephaniah	633
37 Haggai	635
38 Ζαχαρίας	637
39 Μαλαχί	645
II Καινή Διαθήκη	647
40 Ματθαίος	649
41 Σημάδι	673
42 Λουκά	689
43 Γιάννης	715
44 Πράξεις των Αποστόλων	735
45 Ρωμαίοι	759
46 1 Κορινθίους	769
47 2 Κορινθίους	779
48 Γαλάτες	785
49 Εφεσίους	789

50 Φιλιππησίους	793
51 Κολοσσαείς	797
52 1 Θεσσαλονικείς	801
53 2 Θεσσαλονικείς	805
54 1 Τιμόθεο	807
55 2 Τιμόθεο	811
56 Τίτος	813
57 Philemon	815
58 Εβραίους	817
59 James	825
60 1 Peter	829
61 2 Peter	833
62 1 John	835
63 2 John	839
64 3 John	841
65 Jude	843
66 Αποκάλυψη	845

Μέρος Ι
Παλαιά Διαθήκη

Γένεση

1 Εν αρχη εποίησεν ο Θεος τον ουρανον και την γην.
² Η δε γη ητο αμορφος και ερημος· και σκοτος επι του προσωπου της αβυσσου. Και πνευμα Θεου εφερετο επι της επιφανειας των υδατων. ³ Και ειπεν ο Θεος, Γενηθητω φως· και εγεινε φως· ⁴ και ειδεν ο Θεος το φως οτι ητο καλον· και διεχωρισεν ο Θεος το φως απο του σκοτους· ⁵ και εκαλεσεν ο Θεος το φως, Ημεραν· το δε σκοτος εκαλεσε, Νυκτα. Και εγεινεν εσπερα και εγεινε πρωι, ημερα πρωτη. ⁶ Και ειπεν ο Θεος, Γενηθητω στερεωμα αναμεσον των υδατων, και ας διαχωριζη υδατα απο υδατων. ⁷ Και εποίησεν ο Θεος το στερεωμα, και διεχωρισε τα υδατα τα υποκατωθεν του στερεωματος απο των υδατων των επανωθεν του στερεωματος. Και εγεινεν ουτω. ⁸ Και εκαλεσεν ο Θεος το στερεωμα, Ουρανον. Και εγεινεν εσπερα και εγεινε πρωι, ημερα δευτερα. ⁹ Και ειπεν ο Θεος, Ας συναχθωσι τα υδατα τα υποκατω του ουρανου εις τοπον ενα, και ας φανη η ξηρα. Και εγεινεν ουτω. ¹⁰ Και εκαλεσεν ο Θεος την ξηραν, γην· και το συναγμα των υδατων εκαλεσε, Θαλασσας· και ειδεν ο Θεος οτι ητο καλον. ¹¹ Και ειπεν ο Θεος, Ας βλαστηση η γη χλωρον χορτον, χορτον καμνοντα σπορον, και δενδρον καρπιμον καμνον καρπον κατα το ειδος αυτου, του οποιου το σπερμα να ηναι εν αυτω επι της γης. Και εγεινεν ουτω. ¹² Και εβλαστησεν η γη χλωρον χορτον, χορτον καμνοντα σπορον κατα το ειδος αυτου, και δενδρον καμνον καρπον, του οποιου το σπερμα εινα εν αυτω κατα το ειδος αυτου· και ειδεν ο Θεος οτι ητο καλον. ¹³ Και εγεινεν εσπερα και εγεινε πρωι, ημερα τριτη. ¹⁴ Και ειπεν ο Θεος, Ας γεινωσι φωστηρες εν τω στερεωματι του ουρανου, δια να διαχωριζωσι την ημεραν απο της νυκτος· και ας ηναι δια σημεια και καιρους και ημερας και ενιαυτους· ¹⁵ και ας ηναι δια φωστηρας εν τω στερεωματι του ουρανου, δια να φεγγωσιν επι της γης. Και εγεινεν ουτω. ¹⁶ Και εκαμεν ο Θεος τους δυο φωστηρας τους μεγαλους, τον φωστηρα τον μεγαν δια να εξουσιαζη επι της ημερας, και τον φωστηρα τον μικρον δια να εξουσιαζη επι της νυκτος· και τους αστερας· ¹⁷ και εθεσεν αυτους ο Θεος εν τω στερεωματι του ουρανου, δια να φεγγωσιν επι της γης. ¹⁸ και να εξουσιαζωσιν επι της ημερας και επι της νυκτος και να διαχωριζωσι το φως απο του σκοτους. Και ειδεν ο Θεος οτι ητο καλον. ¹⁹ Και εγεινεν εσπερα και εγεινε πρωι, ημερα τεταρτη.

²⁰ Και ειπεν ο Θεος, Ας γεννησωσι τα υδατα εν αφθονια νηκτα εμψυχα και πετεινα ας πετωνται επανωθεν της γης κατα το στερεωμα του ουρανου. ²¹ Και εποίησεν ο Θεος τα κητη τα μεγαλα και παν εμψυχον κινουμενον, τα οποια εγεννησαν εν αφθονια τα υδατα κατα το ειδος αυτων, και παν πετεινον πτερωτον κατα το ειδος αυτου. Και ειδεν ο Θεος οτι ητο καλον. ²² Και ευλογησεν αυτα ο Θεος, λεγων, Αυξανεσθε και πληθυνεσθε και γεμισατε τα υδατα εν ταις θαλασσαις· και τα πετεινα ας πληθυνωνται επι της γης. ²³ Και εγεινεν εσπερα και εγεινε πρωι, ημερα πεμπτη. ²⁴ Και ειπεν ο Θεος, Ας γεννηση η γη ζωα εμψυχα κατα το ειδος αυτων, κτηνη και ερπετα και ζωα της γης κατα το ειδος αυτων· και εγεινεν ουτω. ²⁵ Και εκαμεν ο Θεος τα ζωα της γης κατα το ειδος αυτων, και τα κτηνη κατα το ειδος αυτων, και παν ερπετον της γης κατα το ειδος αυτου. Και ειδεν ο Θεος οτι ητο καλον. ²⁶ Και ειπεν ο θεος, Ας καμωμεν ανθρωπον κατ' εικονα ημων, καθ' ομοιωσιν ημων· και ας εξουσιαζη επι των ιχθυων της θαλασσης και επι των πετεινων του ουρανου και επι των κτηνων και επι πασης της γης και επι παντος ερπετου, ερποντος επι της γης. ²⁷ Και εποίησεν ο Θεος τον ανθρωπον κατ' εικονα εαυτου· κατ' εικονα Θεου εποίησεν αυτον· αρσεν και θηλυ εποίησεν αυτους· ²⁸ και ευλογησεν αυτους ο Θεος· και ειπε προς αυτους ο Θεος, Αυξανεσθε και πληθυνεσθε και γεμισατε την γην και κυριευσατε αυτην, και εξουσιαζετε επι των ιχθυων της θαλασσης και επι των πετεινων του ουρανου και επι παντος ζου κινουμενου επι της γης. ²⁹ Και ειπεν ο Θεος, Ιδου, σας εδωκα παντα χορτον καμνοντα σπορον, οστις εινα επι του προσωπου πασης της γης, και παν δενδρον, το οποιον εχει εν εαυτω καρπον δενδρου καμνοντος σπορον· ταυτα θελουσιν εισθαι εις εσας προς τροφην· ³⁰ και εις παντα τα ζωα της γης και εις παντα τα πετεινα του ουρανου και εις παν ερπετον ερπον επι της γης και εχον εν εαυτω ψυχην ζωσαν, εδωκα παντα χλωρον χορτον εις τροφην. Και εγεινεν ουτω. ³¹ Και ειδεν ο Θεος παντα οσα εποίησε· και ιδου, ησαν καλα λιαν. Και εγεινεν εσπερα και εγεινε πρωι, ημερα εκτη.

2 Και συνετελεσθησαν ο ουρανος και η γη και πασα η στρατια αυτων. ² Και ειχε συντελεσμενα ο Θεος εν τη ημερα τη εβδομη τα εργα αυτου, τα οποια εκαμε· και ανεπαυθη την ημεραν την εβδομην απο παντων των

εργων αυτου, τα οποια εκαμε. ³Και ευλογησεν ο Θεος την ημεραν την εβδομην και ηγιασεν αυτην· διοτι εν αυτη ανεπαυθη απο παντων των εργαων αυτου, τα οποια εκτισε και εκαμεν ο Θεος. ⁴Αυτη ειναι η γενεσις του ουρανου και της γης, οτε εκτισθησαν αυτα, καθ' ην ημεραν εποιησε Κυριος ο Θεος γην και ουρανον, ⁵και παντα τα φυτα του αγρου, πριν γεινωσιν επι της γης, και παντα χορτον του αγρου, πριν βλαστηση· διοτι δεν ειχε βρεξει Κυριος ο Θεος επι της γης, και ανθρωπος δεν ητο δια να εργαζηται την γην ⁶. ο ατμος δε ανεβαινεν απο της γης και εποτιζε παν το προσωπον της γης. ⁷Και επλασε Κυριος ο Θεος τον ανθρωπον απο χωματος εκ της γης, και ενεφυσησεν εις τους μυκτηρας αυτου πνοην ζωης, και εγεινεν ο ανθρωπος εις ψυχην ζωσαν. ⁸Και εφυτευσε Κυριος ο Θεος παραδεισον εν τη Εδεμ κατα ανατολας και εθεσεν εκει τον ανθρωπον, τον οποιον επλασε. ⁹Και Κυριος ο Θεος εκαμε να βλαστηση εκ της γης παν δενδρον ωραιον εις την ορασιν και καλον εις την γευσιν· και το ξυλον της ζωης εν μεσω του παραδεισου και το ξυλον της γνωσεως του καλου και του κακου. ¹⁰Ποταμος δε εξηρχετο εκ της Εδεμ δια να ποτιζη τον παραδεισον· και εκειθεν εμεριζετο εις τεσσαρας κλαδους. ¹¹Το ονομα του ενος, Φισων· ουτος ειναι ο περικυκλωνων πασαν την γην Αβιλα· οπου ευρισκεται το χρυσιον. ¹²το δε χρυσιον της γης εκεινης ειναι καλον· εκει ειναι το βδελλιον και ο λιθος ο ονυχιτης. ¹³Και το ονομα του ποταμου του δευτερου, Γιων· ουτος ειναι ο περικυκλωνων πασαν την γην Χους. ¹⁴Και το ονομα του ποταμου του τριτου, Τιγρις· ουτος ειναι ο ρεων προς ανατολας της Ασσυριας. Ο δε ποταμος ο τεταρτος, ουτος ειναι ο Ευφρατης. ¹⁵Και ελαβε Κυριος ο Θεος τον ανθρωπον και εθεσεν αυτον εν τω παραδεισω της Εδεμ δια να εργαζηται αυτον και να φυλαττη αυτον. ¹⁶Προσεταξε δε Κυριος ο Θεος εις τον Αδαμ λεγων, Απο παντος δενδρου του παραδεισου ελευθερωσ θελεις τρωγει, ¹⁷απο δε του ξυλου της γνωσεως του καλου και του κακου δεν θελεις φαγει απ' αυτου· διοτι καθ' ην ημεραν φαγης απ' αυτου, θελεις εξαπαντος αποθανει. ¹⁸Και ειπε Κυριος ο Θεος, Δεν ειναι καλον να ηναι ο ανθρωπος μονος· θελω καμει εις αυτον βοηθον ομοιον με αυτον. ¹⁹Επλασε δε Κυριος ο Θεος εκ της γης παντα τα ζωα του αγρου και παντα τα πετεινα του ουρανου, και εφερεν αυτα προς τον Αδαμ, δια να ιδη πως να ονομαση αυτα· και ο, τι ονομα ηθελε δωσει ο Αδαμ εις παν εμψυχον, τουτο να ηναι το ονομα αυτου. ²⁰Και εδωκεν ο Αδαμ ονοματα εις παντα τα κτηνη και εις τα πτηνα του ουρανου και εις παντα τα ζωα του αγρου· εις δε τον Αδαμ δεν ευρισκετο βοηθος ομοιος με αυτον. ²¹Και επεβαλε Κυριος ο Θεος εκστασιν επι τον Αδαμ, και εκοιμηθη· και ελαβε μιαν εκ των πλευρων αυτου και εκλεισε με σαρκα τον τοπον αυτης. ²²Και κατεσκευασε Κυριος ο Θεος την πλευραν, την οποιαν ελαβεν απο του Αδαμ, εις γυναικα και εφερεν αυτην προς τον Αδαμ. ²³Και ειπεν ο Αδαμ, Τουτο ειναι τωρα οστουν εκ των οστεων μου και σαρξ εκ της σαρκος μου· αυτη θε-

λει ονομασθη ανδρις, διοτι εκ του ανδρος αυτη εληφθη. ²⁴Δια τουτο θελει αφησει ο ανθρωπος τον πατερα αυτου και την μητερα αυτου, και θελει προσκολληθη εις την γυναικα αυτου· και θελουσιν εισθαι οι δυο εις σαρκα μιαν. ²⁵Ησαν δε και οι δυο γυμνοι, ο Αδαμ και η γυνη αυτου, και δεν ησχυνοντο.

30 δε οφισ ητο το φρονιμωτερον παντων των ζων του αγρου, τα οποια εκαμε Κυριος ο Θεος· και ειπεν ο οφισ προς την γυναικα, Τω οντι ειπεν ο Θεος, Μη φαγητε απο παντος δενδρου του παραδεισου; ²Και ειπεν η γυνη προς τον οφιν, Απο του καρπου των δενδρων του παραδεισου δυναμεθα να φαγωμεν· ³απο δε του καρπου του δενδρου, το οποιον ειναι εν μεσω του παραδεισου, ειπεν ο Θεος, Μη φαγητε απ' αυτου, μηδε εγγισητε αυτον, δια να μη αποθανητε. ⁴Και ειπεν ο οφισ προς την γυναικα, Δεν θελετε βεβαιως αποθανει ⁵αλλ' εξευρει ο Θεος, οτι καθ' ην ημεραν φαγητε απ' αυτου, θελουσιν ανοιχθη οι οφθαλμοι σας, και θελετε εισθαι ως θεοι, γνωριζοντες το καλον και το κακον. ⁶Και ειδεν η γυνη, οτι το δενδρον ητο καλον εις βρωσιν, και οτι ητο αρεστον εις τους οφθαλμους, και επιθυμητον το δενδρον ως διδον γνωσιν· και λαβουσα εκ του καρπου αυτου, εφαγε· και εδωκε και εις τον ανδρα αυτης μεθ' εαυτης, και αυτος εφαγε. ⁷Και ηνοιχθησαν οι οφθαλμοι αμφοτερων, και εγνωρισαν οτι ησαν γυμνοι· και ραφαντες φυλλα συκης, εκαμον εις εαυτους περιζωματα. ⁸Και ηκουσαν την φωνην Κυριου του Θεου, περιπατουντος εν τω παραδεισω προς το δειλινον· και εκρυφθησαν ο Αδαμ και η γυνη αυτου απο προσωπου Κυριου του Θεου, μεταξυ των δενδρων του παραδεισου. ⁹Εκαλεσε δε Κυριος ο Θεος τον Αδαμ, και ειπε προς αυτον, Που εισαι; ¹⁰Ο δε ειπε, Την φωνην σου ηκουσα εν τω παραδεισω, και εφοβηθη, διοτι ειμαι γυμνος· και εκρυφθη. ¹¹Και ειπε προς αυτον ο Θεος, Τις εφανερωσεν εις σε οτι εισαι γυμνος; Μηπως εφαγες απο του δενδρου, απο του οποιου προσεταξα εις σε να μη φαγης; ¹²Και ειπεν ο Αδαμ, Η γυνη την οποιαν εδωκας να ηναι μετ' εμου, αυτη μοι εδωκεν απο του δενδρου, και εφαγον. ¹³Και ειπε Κυριος ο Θεος προς την γυναικα, Τι ειναι τουτο το οποιον εκαμες; Και η γυνη ειπεν, Ο οφισ με ηπατησε, και εφαγον. ¹⁴Και ειπε Κυριος ο Θεος προς τον οφιν, Επειδη εκαμες τουτο, επικαταρατος να ησαι μεταξυ παντων των κτηνων, και παντων των ζων του αγρου· επι της κοιλιας σου θελεις περιπατει, και χωμα θελεις τρωγει, πασας τας ημερας της ζωης σου· ¹⁵και εχθραν θελω στησει αναμεσον σου και της γυναικος, και αναμεσον του σπερματος σου και του σπερματος αυτης· αυτο θελει σου συντριψει την κεφαλην, και συ θελεις κεντησει την πτερναν αυτου. ¹⁶Προς δε την γυναικα ειπε, Θελω υπερπληθυνει τας λυπας σου και τους πονους της κυοφοριας σου· με λυπας θελεις γεννα τεκνα· και προς τον ανδρα σου θελει εισθαι η επιθυμια σου, και αυτος θελει σε εξουσιαζει. ¹⁷Προς δε τον Αδαμ ειπεν, Επειδη υπηκουσας εις τον λογον της γυναι-

κος σου, και εφαγες απο του δενδρου, απο του οποιου προσεταξα εις σε λεγων, Μη φαγης απ' αυτου, κατηραμενη να ηναι η γη εξ αιτιας σου· με λυπας θελεις τρωγει τους καρπους αυτης πασας τας ημερας της ζωης σου·¹⁸ και ακανθας και τριβολουσ θελει βλαστανει εις σε· και θελεις τρωγει τον χορτον του αγρου·¹⁹ εν τω ιδρωτι του προσωπου σου θελεις τρωγει τον αρτον σου, εωσου επιστρεφης εις την γην, εκ της οποιας εληφθης· επειδη γη εισαι, και εις γην θελεις επιστρεφει.²⁰ Και εκαλεσεν ο Αδαμ το ονομα της γυναικος αυτου, Ευαν· διoti αυτη ητο μητηρ παντων των ζωντων.²¹ Και εκαμε Κυριος ο Θεος εις τον Αδαμ και εις την γυναικα αυτου χιτωνας δερματινους, και ενεδυσεν αυτους.²² Και ειπε Κυριος ο Θεος, Ιδου, εγεινεν ο Αδαμ ως εις εξ ημων, εις το γνωσκειν το καλον και το κακον· και τωρα μηπως εκτεινη την χειρα αυτου, και λαβη και απο του ξυλου της ζωης, και φαγη, και ζιση αιωνιως·²³ Οθεν Κυριος ο Θεος εξαπεστειλεν αυτον εκ του παραδεισου της Εδεμ, δια να εργαζηται την γην εκ της οποιας εληφθη.²⁴ Και εξεδιωξε τον Αδαμ· και κατα ανατολας του παραδεισου της Εδεμ εθεσε τα Χερουβειμ, και την ρομφαιαν την φλογινην, την περιστρεφομενην, δια να φυλαττωσι την οδον του ξυλου της ζωης.

40 δε Αδαμ εγνωρισεν Ευαν την γυναικα αυτου· και συνελαβε, και εγεννησε τον Καιν· και ειπεν, Απεκτησα ανθρωπον δια του Κυριου.² Και προσετι εγεννησε τον αδελφον αυτου τον Αβελ. Και ητο ο Αβελ ποιμην προβατων, ο δε Καιν ητο γεωργος.³ Και μεθ' ημερας προσεφερεν ο Καιν απο των καρπων της γης προσφοραν προς τον Κυριον.⁴ Και ο Αβελ προσεφερε και αυτος απο των πρωτοτοκων των προβατων αυτου, και απο των στεατων αυτων. Και επεβλεψε με ευμενειαν Κυριος επι τον Αβελ και επι την προσφοραν αυτου·⁵ επι δε τον Καιν και επι την προσφοραν αυτου δεν επεβλεψε. Και ηγανακτησεν ο Καιν σφοδρα, και εκατηφιασε το προσωπον αυτου.⁶ Και ειπε Κυριος προς τον Καιν, Δια τι ηγανακτησας; και δια τι εκατηφιασε το προσωπον σου; ⁷ αν συ πραττης καλως, δεν θελεις εισθαι ευπροσδεκτος; και εαν δεν πραττης καλως, εις την θυραν κειται η αμαρτια. Αλλ' εις σε θελει εισθαι η επιθυμια αυτου, και συ θελεις εξουσιαζει επ' αυτου.⁸ Και ειπεν ο Καιν προς Αβελ τον αδελφον αυτου, Ας υπαγωμεν εις την πεδιαδα· και ενω ησαν εν τη πεδιαδι, σικωθεις ο Καιν κατα του αδελφου αυτου Αβελ εφονευσεν αυτον.⁹ Και ειπε Κυριος προς τον Καιν, Που ειναι Αβελ ο αδελφος σου; Ο δε ειπε, Δεν εξευρω· μη φυλαξ του αδελφου μου ειμαι εγω; ¹⁰ Και ειπεν ο Θεος, Τι εκαμες; η φωνη του αιματος του αδελφου σου βοα προς εμε εκ της γης· ¹¹ και τωρα επικαταρατος να ησαι απο της γης, ητις ηνοιξε το στομα αυτης δια να δεχθη το αιμα του αδελφου σου εκ της χειρος σου· ¹² οταν εργαζησαι την γην, δεν θελει εις το εξης σοι δωσει τον καρπον αυτης· πλανητης και φυγας θελεις εισθαι επι της γης.¹³ Και ειπεν ο Καιν προς τον Κυριον, Η αμαρτια

μου ειναι μεγαλητερα παρ' ωστε να συγχωρηθη·¹⁴ ιδου, με διωκεις σημερον απο προσωπου της γης, και απο του προσωπου σου θελω κρυφθη, και θελω εισθαι πλανητης και φυγας επι της γης· και πας οστις με ευρη, θελει με φονευσει.¹⁵ Ειπε δε προς αυτον ο Κυριος, δια τουτο, πας οστις φονευση τον Καιν, επταπλασιως θελει τιμωρηθη. Και εβαλεν ο Κυριος σημειον εις τον Καιν, δια να μη φονευση αυτον πας οστις ευρη αυτον.¹⁶ Και εξηλθεν ο Καιν απο προσωπου του Κυριου, και κατωκησεν εν τη γη Νωδ, προς ανατολας της Εδεμ.¹⁷ Εγνωρισε δε ο Καιν την γυναικα αυτου, και συνελαβε, και εγεννησε τον Ενωχ· εκτισε δε πολιν, και εκαλεσε το ονομα της πολεως κατα το ονομα του υιου αυτου, Ενωχ.¹⁸ Εγεννηθη δε εις τον Ενωχ ο Ιραδ· και Ιραδ εγεννησε τον Μεχουιαηλ· και Μεχουιαηλ εγεννησε τον Μεθουσαηλ· και Μεθουσαηλ εγεννησε τον Λαμεχ.¹⁹ Και ελαβεν εις εαυτον ο Λαμεχ δυο γυναικας· το ονομα της μιας, Αδα, και το ονομα της αλλης, Σιλλα.²⁰ Και εγεννησεν η Αδα τον Ιαβαλ· ουτος ητο πατηρ των κατοικουντων εν σκηναις και τρεφοντων κτηνη.²¹ Και το ονομα του αδελφου αυτου ητο Ιουβαλ· ουτος ητο πατηρ παντων των παιζοντων κιθαραν και αυλον.²² Η Σιλλα δε και αυτη εγεννησε τον Θουβαλ-καιν, χαλκεα παντος εργαλειου χαλκου και σιδηρου· αδελφη δε του Θουβαλ-καιν ητο η Νααμα.²³ Και ειπεν ο Λαμεχ προς τας γυναικας εαυτου, Αδα και Σιλλα, Ακουσατε την φωνην μου· γυναικες του Λαμεχ, ακροασθητε τους λογους μου· επειδη ανδρα εφονευσα εις πληγην μου· και νεον εις μαστιγα μου· ²⁴ διoti ο μεν Καιν επταπλασιως θελει εκδικηθη· ο δε Λαμεχ εβδομηκοντακις επτα.²⁵ Εγνωρισε δε παλιν ο Αδαμ την γυναικα αυτου, και εγεννησεν υιον, και εκαλεσε το ονομα αυτου Σηθ, λεγουσα, Οτι εδωκεν εις εμε ο Θεος αλλο σπερμα αντι του Αβελ, τον οποιον εφονευσεν ο Καιν.²⁶ Και εις τον Σηθ ομοιως εγεννηθη υιος· και εκαλεσε το ονομα αυτου Ενωσ. Τοτε εγεινεν αρχη να ονομαζωνται με το ονομα του Κυριου.

5 Τουτο ειναι το βιβλιον της γενεαλογιας του ανθρωπου. Καθ' ην ημεραν εποιησεν ο Θεος τον Αδαμ, καθ' ην ημεραν εποιησεν αυτον.² Αρσεν και θηλυ εποιησεν αυτους· και ευλογησεν αυτους, και εκαλεσε το ονομα αυτων, Αδαμ, καθ' ην ημεραν εποιησεν αυτους.³ Εζησε δε ο Αδαμ εκατον τριακοντα ετη, και εγεννησεν υιον κατα την ομοιωσιν αυτου, κατα την εικονα αυτου, και εκαλεσε το ονομα αυτου Σηθ· ⁴ και εγειναν αι ημεραι του Αδαμ, αφου εγεννησε τον Σηθ, οκτακοσια ετη· και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ⁵ και εγειναν πασαι αι ημεραι του Αδαμ, τας οποιας εζησεν, εννεακοσια τριακοντα ετη· και απεθανε.⁶ Και εζησεν ο Σηθ εκατον πεντε ετη, και εγεννησε τον Ενωσ· ⁷ και εζησεν ο Σηθ αφου εγεννησε τον Ενωσ, οκτακοσια επτα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ⁸ εγειναν δε πασαι αι ημεραι του Σηθ εννεακοσια δωδεκα ετη· και απεθανε.⁹ Και εζησεν ο Ενωσ εννηκοντα ετη, και εγεννησε τον Καιναν· ¹⁰ εζησε δε ο

Ενώς, αφού εγεννησε τον Καιναν, οκτακοσια δεκαπεντε ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ¹¹και εγειναν πασαι αι ημεραι του Ενώς εννεακοσια πεντε ετη· και απεθανε. ¹²Και εζησεν ο Καιναν εβδομηκοντα ετη, και εγεννησε τον Μααλαλεηλ· ¹³εζησε δε ο Καιναν, αφού εγεννησε τον Μααλαλεηλ, οκτακοσια τεσσαρακοντα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ¹⁴και εγειναν πασαι αι ημεραι του Καιναν εννεακοσια δεκα ετη· και απεθανε. ¹⁵Και εζησεν ο Μααλαλεηλ εξηκοντα πεντε ετη, και εγεννησε τον Ιαρεδ· ¹⁶εζησε δε ο Μααλαλεηλ, αφού εγεννησε τον Ιαρεδ, οκτακοσια τριακοντα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ¹⁷και εγειναν πασαι αι ημεραι του Μααλαλεηλ οκτακοσια ενενηκοντα πεντε ετη· και απεθανε. ¹⁸Και εζησεν ο Ιαρεδ εκατον εξηκοντα δυο ετη, και εγεννησε τον Ενωχ· ¹⁹εζησε δε ο Ιαρεδ, αφού εγεννησε τον Ενωχ, οκτακοσια ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ²⁰και εγειναν πασαι αι ημεραι του Ιαρεδ εννεακοσια εξηκοντα δυο ετη· και απεθανε. ²¹Και εζησεν ο Ενωχ εξηκοντα πεντε ετη, και εγεννησε τον Μαθουσαλα· ²²και περιεπατησεν ο Ενωχ μετα του Θεου, αφού εγεννησε τον Μαθουσαλα, τριακοσια ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ²³και εγειναν πασαι αι ημεραι του Ενωχ τριακοσια εξηκοντα πεντε ετη. ²⁴Και περιεπατησεν ο Ενωχ μετα του Θεου, και δεν ευρισκετο πλεον· διοτι μετεθεσεν αυτον ο Θεος. ²⁵Και εζησεν ο Μαθουσαλα εκατον ογδοηκοντα επτα ετη, και εγεννησε τον Λαμεχ· ²⁶εζησε δε ο Μαθουσαλα, αφού εγεννησε τον Λαμεχ, επτακοσια ογδοηκοντα δυο ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ²⁷και εγειναν πασαι αι ημεραι του Μαθουσαλα εννεακοσια εξηκοντα εννεα ετη· και απεθανε. ²⁸Εζησε δε ο Λαμεχ εκατον ογδοηκοντα δυο ετη, και εγεννησεν υιον· ²⁹και εκαλεσε το ονομα αυτου Νωε, λεγων, Ουτος θελει ανακουφισει ημας απο του εργου ημων, και απο του μοχθου των χειρων ημων, εξ αιτιας της γης την οποιαν κατηρασθη ο Κυριος. ³⁰Εζησε δε ο Λαμεχ, αφού εγεννησε τον Νωε, πεντακοσια ενενηκοντα πεντε ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας· ³¹και εγειναν πασαι αι ημεραι του Λαμεχ επτακοσια εβδομηκοντα επτα ετη· και απεθανε. ³²Και ο Νωε ητο ηλικιας πεντακοσιων ετων· και εγεννησεν ο Νωε τον Σημ, τον Χαμ, και τον Ιαφεθ.

6Και οτε ηρχισαν οι ανθρωποι να πληθυνωνται επι του προσωπου της γης, και θυγατερες εγεννηθησαν εις αυτους, ²ιδοντες οι υιοι του Θεου τας θυγατερας των ανθρωπων, οτι ησαν ωραιαι, ελαβον εις εαυτους γυναικας εκ πασων οσας εκλεξαν. ³Και ειπε Κυριος, Δεν θελει καταμεινει παντοτε το πνευμα μου μετα του ανθρωπου, διοτι ειναι σαρξ· αι ημεραι αυτου θελουσιν εισθαι ακομη εκατον εικοσι ετη. ⁴Κατ' εκεινας τας ημερας ησαν οι γιγαντες επι της γης, και ετι, υστερον, αφού οι υιοι του Θεου εισηληθον εις τας θυγατερας των ανθρωπων, και αυται ετεκνοποιησαν εις αυτους· εκεινοι ησαν οι δυνατοι, οι εκπαλαι ανδρες ονομαστοι. ⁵Και ειδεν ο Κυριος

ετι επληθυνετο η κακια του ανθρωπου επι της γης, και παντες οι σκοποι των διαλογισμων της καρδιας αυτου ησαν μονον κακια πασας τας ημερας. ⁶Και μετεμεληθη ο Κυριος οτι εποιησε τον ανθρωπον επι της γης, και ελυπηθη εν τη καρδια αυτου. ⁷Και ειπεν ο Κυριος, Θελω εξαλειφει τον ανθρωπον, τον οποιον εποιησα, απο προσωπου της γης· απο ανθρωπου εως κτηνους, εως ερπετου, και εως πτηνου του ουρανου· επειδη μετεμεληθην οτι εποιησα αυτους. ⁸Ο δε Νωε ευρε χαριν ενωπιον Κυριου. ⁹Αυτη ειναι η γενεαλογια του Νωε. Ο Νωε ητο ανθρωπος δικαιος, τελειος μεταξυ των συγχρονων αυτου· μετα του Θεου περιεπατησεν ο Νωε. ¹⁰Και εγεννησεν ο Νωε τρεις υιους, τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιαφεθ. ¹¹Διεφθαρη δε η γη ενωπιον του Θεου, και ενεπλησθη η γη αδικιας. ¹²Και ειδεν ο Θεος την γην, και ιδου, ητο διεφθαρμενη· διοτι πασα σαρξ ειχε διαφθειρει την οδον αυτης επι της γης. ¹³Και ειπεν ο Θεος προς τον Νωε, Το τελος πασης σαρκος ηλθεν ενωπιον μου, διοτι η γη ενεπλησθη αδικιας απ' αυτων· και ιδου, θελω εξολοθρευσει αυτους και την γην. ¹⁴Καμε εις σεαυτον κιβωτον εκ ξυλων Γοφερ· κατα δωματα θελεις καμει την κιβωτον, και θελεις αλειφει αυτην εσωθεν και εξωθεν με πισσαν. ¹⁵Και ουτω θελεις καμει αυτην· το μεν μηκος της κιβωτου θελει εισθαι τριακοσιων πηχων, το δε πλατος αυτης πεντηκοντα πηχων, και το υψος αυτης τριακοντα πηχων. ¹⁶Στεγην θελεις καμει εις την κιβωτον, και εις πηχην θελεις τελειωσει αυτην ανωθεν· και την θυραν της κιβωτου θελεις βαλει εκ πλαγιων· καταγαια, διωροφα, και τριωροφα θελεις καμει αυτην. ¹⁷Εγω δε, ιδου, εγω επιφερω τον κατακλυσμον των υδατων επι της γης, δια να εξολοθρευσω πασαν σαρκα, εχουσαν εν εαυτη πνευμα ζωης υποκατω του ουρανου· παν ο, τι ειναι επι της γης, θελει αποθανει. ¹⁸Και θελω στησει την διαθηκην μου προς σε· και θελεις εισελθει εις την κιβωτον, συ, και οι υιοι σου, και η γυνη σου, και αι γυναικες των υιων σου μετα σου. ¹⁹Και απο παντος ζωου εκ πασης σαρκος, ανα δυο εκ παντων θελεις εισαξει εις την κιβωτον, δια να φυλαξης την ζωην αυτων μετα σεαυτου· αρσεν και θηλυ θελουσιν εισθαι. ²⁰Απο των πτηνων κατα το ειδος αυτων, και απο των κτηνων κατα το ειδος αυτων, απο παντων των ερπετων της γης κατα το ειδος αυτων, ανα δυο εκ παντων θελουσιν εισελθει προς σε, δια να φυλαξης την ζωην αυτων. ²¹Και συ λαβε εις σεαυτον απο παντος φαγητου το οποιον τρωγεται, και θελεις συναξει αυτο πλησιον σου· και θελει εισθαι εις σε, και εις αυτα, προς τροφην. ²²Και εκαμεν ο Νωε κατα παντα οσα προσεταξεν εις αυτον ο Θεος· ουτως εκαμε.

7Και ειπε Κυριος προς τον Νωε, Εισελθε συ, και πας ο οικος σου, εις την κιβωτον· διοτι σε ειδον δικαιον ενωπιον μου εν τη γενεα ταυτη· ²απο παντων των κτηνων των καθαρων λαβε εις σεαυτον επτα επτα, αρσεν και το θηλυ αυτου· και απο των κτηνων των μη καθαρων ανα δυο, αρσεν και το θηλυ αυτου· ³και απο των πτηνων

του ουρανου επτα επτα, αρσεν και θηλυ· δια να διατηρησης σπερμα επι προσωπου πασης της γης· ⁴επειδη επι μετα επτα ημερας εγω φερω βροχην επι της γης τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας· και θελω εξαλειψει απο προσωπου της γης παν ο, τι υπαρχει, το οποιον εποιησα. ⁵Και εκαμεν ο Νωε κατα παντα οσα προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος. ⁶Ητο δε ο Νωε εξακοσιων ετων, οτε εγεινεν ο κατακλυσμος των υδατων επι της γης. ⁷Και εισηλθεν ο Νωε, και οι υιοι αυτου, και η γυνη αυτου, και αι γυναικες των υιων αυτου μετ' αυτου, εις την κιβωτον, εξ αιτιας των υδατων του κατακλυσμου. ⁸Απο των κτηνων των καθαρων, και απο των κτηνων των μη καθαρων, και απο των πτηνων, και απο παντων των ερποντων επι της γης, ⁹δυο δυο εισηλθον προς τον Νωε εις την κιβωτον, αρσεν και θηλυ, καθως προσεταξεν ο Θεος εις τον Νωε. ¹⁰Και μετα τας επτα ημερας, τα υδατα του κατακλυσμου επηλθον επι της γης. ¹¹Το εξακοσιοστον ετος της ζωης του Νωε, τον δευτερον μηνα, την δεκατην εβδομην ημεραν του μηνος, ταυτην την ημεραν εσχισθησαν πασαι αι πηγαι της μεγαλης αβυσσου, και οι καταρραχται των ουρανων ηνοιχθησαν. ¹²Και εγεινεν ο υετος επι της γης τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας. ¹³Κατα την αυτην ταυτην ημεραν εισηλθεν ο Νωε, και οι υιοι του Νωε, Σημ και Χαμ και Ιαφεθ, και η γυνη του Νωε, και αι τρεις γυναικες των υιων αυτου μετ' αυτων, εις την κιβωτον· ¹⁴αυτοι, και παντα τα ζωα κατα το ειδος αυτων, και παντα τα κτηνη κατα το ειδος αυτων, και παντα τα ερπετα τα ερποντα επι της γης κατα το ειδος αυτων, και παντα τα πτηνα κατα το ειδος αυτων, και παν πτερωτον παντος ειδους. ¹⁵Και εισηλθον προς τον Νωε εις την κιβωτον, δυο δυο απο πασης σαρκος ητις εχει πνευμα ζωης. ¹⁶Και τα εισερχομενα, αρσεν και θηλυ απο πασης σαρκος, εισηλθον, καθως προσεταξεν εις αυτον ο Θεος· και εκλεισεν ο Κυριος την κιβωτον επανω αυτου. ¹⁷Και εγεινεν ο κατακλυσμος τεσσαρακοντα ημερας επι της γης· και επληθυνθησαν τα υδατα, και εσηκωσαν την κιβωτον, και υψωθη υπερανω της γης. ¹⁸Και εκραταιουντο τα υδατα, και επληθυνοντο σφοδρα επι της γης· και η κιβωτος εφερετο επι της επιφανειας των υδατων. ¹⁹Και τα υδατα υπερεκραταιουντο σφοδρα επι της γης· και εσκεπασθησαν παντα τα ορη τα υψηλα τα υποκατω παντος του ουρανου. ²⁰Δεκαπεντε πηχας υπερανω υψωθησαν τα υδατα, και εσκεπασθησαν τα ορη. ²¹Και απεθανε πασα σαρξ κινουμενη επι της γης, των πτηνων και των κτηνων και των ζωνων, και παντων των ερπετων των ερποντων επι της γης, και πας ανθρωπος. ²²Εκ παντων των οντων επι της ξηρας, παντα οσα ειχον πνοην ζωης εις τους μυκτηρας αυτων, απεθανον. ²³Και εξηλειφθη παν το υπαρχον επι του προσωπου της γης, απο ανθρωπου εως κτηνους, εως ερπετου και εως πτηνου του ουρανου, και εξηλειφθησαν απο της γης· εμενε δε μονον ο Νωε, και οσα ησαν μετ' αυτου εν τη κιβωτω. ²⁴Και εκραταιουντο τα υδατα επι της γης εκατον πεντηκοντα ημερας.

8Και ενεθυμηθη ο Θεος τον Νωε, και παντα τα ζωα, και παντα τα κτηνη, τα μετ' αυτου εν τη κιβωτω· και διεβιβασεν ο Θεος ανεμον επι την γην, και τα υδατα εσταθησαν. ²Και εκλεισθησαν αι πηγαι της αβυσσου, και οι καταρραχται του ουρανου, και εκρατηθη ο υετος απο των ουρανων. ³Και εσυροντο τα υδατα απο της γης κατα συνεχειαν· και ωλιγοστευον τα υδατα μετα τας εκατον πεντηκοντα ημερας. ⁴Και εκαθισεν η κιβωτος την δεκατην εβδομην του εβδομου μηνος επι των ορειων Αραρατ. ⁵Τα δε υδατα ωλιγοστευον κατα συνεχειαν εως του δεκατου μηνος· την πρωτην του δεκατου μηνος εφανησαν αι κορυφαι των ορειων. ⁶Και μετα τεσσαρακοντα ημερας ηνοιξεν ο Νωε την θυριδα της κιβωτου, την οποιαν ειχε καμει· ⁷και απεστειλε τον κορακα, οστις εξελθων υπηγαινε και ηρχετο, εωσου εξηρανθησαν τα υδατα απο της γης. ⁸Και απεστειλε την περιστερην κατοπιν αυτου, δια να ιδη αν επαυσαν τα υδατα απο προσωπου της γης· ⁹και μη ευρισκουσα η περιστερα αναπαυσιν των ποδων αυτης, επεστρεψε προς αυτον εις την κιβωτον, διοτι τα υδατα ησαν επι του προσωπου πασης της γης· και εκτεινας την χειρα αυτου, επιασεν αυτην και εισηγαγεν αυτην προς εαυτον εις την κιβωτον. ¹⁰Και ανεμεινεν επι αλλας επτα ημερας, και παλιν απεστειλε την περιστερην εκ της κιβωτου· ¹¹και επεστρεψε προς αυτον η περιστερα προς το εσπερας, και ιδου, ητο εν τω στοματι αυτης φυλλον ελαιας, απεσπασμενον· και εγνωρισεν ο Νωε οτι επαυσαν τα υδατα απο της γης. ¹²Και ανεμεινεν επι αλλας επτα ημερας, και απεστειλε την περιστερην· και δεν επανεστρεψε πλεον προς αυτον. ¹³Κατα δε το εξακοσιοστον πρωτον ετος του Νωε, την πρωτην του πρωτου μηνος, εξελιπον τα υδατα απο της γης· και εσηκωσεν ο Νωε την στεγην της κιβωτου, και ειδη, και ιδου, εξελιπε το υδωρ απο προσωπου της γης. ¹⁴Και την εικοστην εβδομην ημεραν του δευτερου μηνος εξηρανθη η γη· ¹⁵και ελαλησεν ο Θεος προς τον Νωε, λεγων, ¹⁶Εξελθε εκ της κιβωτου, συ, και η γυνη σου, και οι υιοι σου, και αι γυναικες των υιων σου μετα σου· ¹⁷παντα τα ζωα τα μετα σου, απο πασης σαρκος, και πτηνα και κτηνη και παν ερπετον ερπον επι της γης, εξαγαγε μετα σου, και ας πολυπλασιασθωσιν επι της γης, και ας αυξηθωσι και ας πληθυνθωσιν επι της γης. ¹⁸Και εξηλθεν ο Νωε, και οι υιοι αυτου, και η γυνη αυτου, και αι γυναικες των υιων αυτου μετ' αυτου· ¹⁹παντα τα ζωα, παντα τα ερπετα και παντα τα πτηνα, παν ο, τι κινειται επι της γης, κατα τα ειδη αυτων, εξηλθον εκ της κιβωτου. ²⁰Και ωκοδομησεν ο Νωε θυσιαστηριον εις τον Κυριον· και ελαβεν απο παντος κτηνους καθαρου, και απο παντος πτηνου καθαρου, και προσεφερεν ολοκαυτωματα επι του θυσιαστηριου. ²¹Και ωσφρανθη Κυριος οσμην ευωδιας· και ειπε Κυριος εν τη καρδια αυτου, Δεν θελω καταρασθη πλεον την γην εξ αιτιας του ανθρωπου· διοτι ο λογισμος της καρδιας του ανθρωπου ειναι κακος εκ νηπιότητος αυτου· ουδε θελω παταξει πλεον παντα τα ζωντα, καθως εκαμον· ²²εν οσω μενει γη, σπορα και θε-

ρισμος, και ψυχος και καυμα, και θερος και χειμων, και ημερα και νυξ, δεν θελουσι παυσει.

9 Και ευλογησεν ο Θεος τον Νωε και τους υιους αυτου· και ειπε προς αυτους, Αυξανεσθε και πληθυνεσθε, και γεμισατε την γην· ²και ο φοβος σας και ο τρομος σας θελει εισθαι επι παντα τα ζωα της γης, και επι παντα τα πτηνα του ουρανου, επι παν ο, τι ερπει επι της γης, και επι παντας τους ιχθυας της θαλασσης· εις τας χειρας σας εδοθησαν· ³παν κινουμενον, το οποιον ζη, θελει εισθαι εις σας προς τροφην· ως τον χλωρον χορτον εδωκα τα παντα εις εσας· ⁴κρεας ομως με την ζωην αυτου, με το αιμα αυτου, δεν θελετε φαγει· ⁵και εξαπαντος το αιμα σας, το αιμα της ζωης σας, θελω εκζητησει εκ της χειρος παντος ζωου θελω εκζητησει αυτο, και εκ της χειρος του ανθρωπου· εκ της χειρος παντος αδελφου αυτου θελω εκζητησει την ζωην του ανθρωπου· ⁶οστις χυση αιμα ανθρωπου, υπο ανθρωπου θελει χυθη το αιμα αυτου· διοτι κατ' εικονα Θεου εποιησεν ο Θεος τον ανθρωπον· ⁷σεις δε αυξανεσθε και πληθυνεσθε, πολλαπλασιαζεσθε επι της γης, και πληθυνεσθε επ' αυτης· ⁸Και ειπεν ο Θεος προς τον Νωε και προς τους υιους αυτου μετ' αυτου, λεγων, ⁹Και εγω, ιδου, στηνω την διαθηκην μου προς εσας, και προς το σπερμα σας υστερον απο σας· ¹⁰και προς παν εμψυχον ζωον, το οποιον ειναι με σας, εκ των πτηνων, εκ των κτηνων και εκ παντων των ζων της γης, τα οποια ειναι με σας· απο παντος του εξελθοντος εκ της κιβωτου, εως παντος ζωου της γης· ¹¹και στηνω την διαθηκην μου προς εσας· και δεν θελει πλεον εξολοθρευθη πασα σαρξ απο των υδατων του κατακλυσμου· ουδε θελει εισθαι πλεον κατακλυσμος δια να φθειρη την γην· ¹²Και ειπεν ο Θεος, Τουτο ειναι το σημειον της διαθηκης, την οποιαν εγω καμνω μεταξυ εμου και υμων και παντος εμψυχου ζωου το οποιον ειναι με σας, εις γενεας αιωνιους· ¹³Θετω το τοξον μου εν τη νεφελη, και θελει εισθαι εις σημειον διαθηκης μεταξυ εμου και της γης· ¹⁴και οταν συννεφωσω νεφελην επι της γης, θελει φανη το τοξον εν τη νεφελη· ¹⁵και θελω ενθυμηθη την διαθηκην μου, την μεταξυ εμου και υμων, και παντος εμψυχου ζωου εκ πασης σαρκος· και τα υδατα δεν θελουσιν εισθαι πλεον εις κατακλυσμον δια να εξαλειψωσι πασαν σαρκα· ¹⁶και το τοξον θελει εισθαι εν τη νεφελη· και θελω βλεπει αυτο, δια να ενθυμωμαι την παντοτεινην διαθηκην την μεταξυ Θεου και παντος εμψυχου ζωου εκ πασης σαρκος ητις ειναι επι της γης· ¹⁷Και ειπεν ο Θεος προς τον Νωε, Τουτο ειναι το σημειον της διαθηκης, την οποιαν εστησα μεταξυ εμου και πασης σαρκος ητις ειναι επι της γης· ¹⁸Ησαν δε οι υιοι του Νωε, οι εξελθοντες εκ της κιβωτου, Σημ και Χαμ και Ιαφεθ. Ο δε Χαμ ητο πατηρ του Χανααν. ¹⁹Οι τρεις ουτοι ειναι οι υιοι του Νωε, και εκ τουτων διεσπαρησαν εις πασαν την γην· ²⁰Και ηρχισεν ο Νωε να ηναι γεωργος και εφυτευσεν αμπελωνα· ²¹και επιεν εκ του οινου και εμεθυσθη, και εγυμνωθη εν τη σκηνη αυτου.

²²Και ειδεν ο Χαμ, ο πατηρ του Χανααν, την γυμνωσιν του πατρος αυτου· και ανηγγειλε τουτο προς τους δυο αδελφους αυτου εξω· ²³Και λαβοντες ο Σημ και ο Ιαφεθ το ενδυμα, επεθηκαν αυτο επι τα δυο αυτων νωτα· και βαδισαντες οπισθονωτα, εσκεπασαν την γυμνωσιν του πατρος αυτων· και τα προσωπα αυτων ησαν προς τα οπισω, και την γυμνωσιν του πατρος αυτων δεν ειδον· ²⁴Ανανηφας δε ο Νωε απο του οινου αυτου, εμαθεν οσα εκαμεν εις αυτον ο υιος αυτου ο νεωτερος· ²⁵Και ειπεν, Επικαταρατος ο Χανααν· δουλος των δουλων θελει εισθαι εις τους αδελφους αυτου· ²⁶Και ειπεν, Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Σημ· Και ο Χανααν θελει εισθαι δουλος εις αυτον· ²⁷ο Θεος θελει πλατυνει τον Ιαφεθ, και θελει κατοικησει εν ταις σκηναις του Σημ, ο δε Χανααν θελει εισθαι δουλος εις αυτον· ²⁸Και εξησεν ο Νωε μετα τον κατακλυσμον τριακοσια πεντηκοντα ετη· ²⁹Και εγειναν πασαι αι ημεραι του Νωε εννεακοσια πεντηκοντα ετη· και απεθανε.

10 Και αυται ειναι αι γενεαλογιαι των υιων του Νωε, Σημ, Χαμ και Ιαφεθ· και εγεννηθησαν εις αυτους υιοι μετα τον κατακλυσμον· ²Οι υιοι του Ιαφεθ ησαν Γομερ, και Μαγωγ, και Μαδαι, και Ιαυαν, και Θουβαλ, και Μεσεχ, και Θειρας· ³Και οι υιοι του Γομερ, Ασχναζ, και Ριφαθ, και Θωγαρμα· ⁴Και οι υιοι του Ιαυαν, Ελεισα, και Θαρσεις, Κιττειμ, και Δωδανειμ· ⁵Εκ τουτων εμοιρασθησαν αι νησοι των εθνων εις τους τοπους αυτων· εκαστου κατα την γλωσσαν αυτου, κατα τας φυλας αυτων, εις τα εθνη αυτων· ⁶Και οι υιοι του Χαμ, Χους, και Μισραιμ, και Φουθ, και Χανααν· ⁷Και οι υιοι του Χους, Σεβα, και Αβιλα, και Σαβθα, και Ρααμα, και Σαβθεκα· και οι υιοι του Ρααμα, Σεβα, και Δαιδαν· ⁸Και ο Χους εγεννησε τον Νεβρωδ· ουτος ηρχισε να ηναι ισχυρος επι της γης· ⁹αυτος ητο ισχυρος κυνηγος ενωπιον του Κυριου· δια τουτο λεγεται, Ως Νεβρωδ, ισχυρος κυνηγος ενωπιον του Κυριου· ¹⁰και η αρχη της βασιλειας αυτου εσταθη Βαβυλων, και Ερεχ, και Αχαδ, και Χαλνε, εν τη γη Σεννααρ· ¹¹Εκ της γης εκεινης εξηλθεν ο Ασσουρ, και ωκοδομησε την Νινευη, και την πολιν Ρεχωβωθ, και την Χαλαχ· ¹²και την Ρεσεν μεταξυ της Νινευη και της Χαλαχ· αυτη ειναι η πολις η μεγαλη· ¹³Και ο Μισραιμ εγεννησε τους Λουδειμ, και τους Αναμειμ, και τους Λεαβειμ, και τους Ναφθουχειμ, ¹⁴και τους Πατρουσειμ, και τους Χασλουχειμ, εκ των οποιων εξηλθον οι Φιλισταιιοι, και τους Χαφθορειμ· ¹⁵Και ο Χανααν εγεννησε τον Σιδωνα, πρωτοτοκον αυτου, και τον Χετταιον, ¹⁶και τον Ιεβουσαιον, και τον Αμορραιον, και τον Γεργεσαιον, ¹⁷και τον Ευαιον, και τον Αρουχαιον, και τον Ασενναιον, ¹⁸και τον Αρβαδιον, και τον Σαμαραιον, και τον Αμαθαιον· Και μετα τουτο διεσπαρησαν αι φυλαι των Χαναναιων· ¹⁹Και ησαν τα ορια των Χαναναιων απο Σιδωνος, καθως υπαγει τις εις Γεραρα, εως Γαζης, και καθως υπαγει τις εις Σοδομα και Γομορρα, και Αδαμα, και Σεβειμ, εως Λασα· ²⁰Ουτοι ειναι οι υιοι του Χαμ, κατα τας φυλας αυ-

των, κατα τας γλωσσας αυτων, εις τους τοπους αυτων, εις τα εθνη αυτων. ²¹Και εις τον Σημ, τον πατερα παντων των υιων του Εβερ, τον αδελφον Ιαφεθ του μεγαλητερου, εγεννηθησαν και εις αυτον υιοι. ²²Υιοι του Σημ ησαν Ελαμ, και Ασσουρ, και Αρφαξαδ, και Λουδ, και Αραμ. ²³Και οι υιοι του Αραμ, Ουζ, και Ουλ, και Γεθερ, και Μας. ²⁴Και ο Αρφαξαδ εγεννησε τον Σαλα· και ο Σαλα εγεννησε τον Εβερ. ²⁵Και εις τον Εβερ εγεννηθησαν δυο υιοι· το ονομα του ενος, Φαλεγ· διοτι εν ταις ημεραις αυτου διεμερισθη η γη· και το ονομα του αδελφου αυτου, Ιοκταν. ²⁶Και ο Ιοκταν εγεννησε τον Αλμωδαδ, και τον Σαλεφ, και τον Ασαρμαβεθ, και τον Ιαραχ. ²⁷και τον Αδωραμ, και τον Ουζαλ, και τον Δικλα, ²⁸και τον Οβαλ, και τον Αβιμαηλ, και τον Σεβα, ²⁹και τον Οφειρ, και τον Αβιλα, και τον Ιωβαβ· παντες ουτοι ησαν υιοι του Ιοκταν. ³⁰Και η κατοικια αυτων ητο απο Μησα, καθως υπαγει τις εις Σεφαρα, ορος της Ανατολης. ³¹Ουτοι ειναι οι υιοι του Σημ, κατα τας φυλας αυτων, κατα τας γλωσσας αυτων, εις τους τοπους αυτων, κατα τα εθνη αυτων. ³²Αυται ειναι αι φυλαι των υιων του Νωε, κατα τας γενεας αυτων, εις τα εθνη αυτων· και εκ τουτων διεσπαρησαν τα εθνη επι της γης μετα τον κατακλυσμον.

11 Και ητο πασα η γη μιας γλωσσης και μιας φωνης. ²Και οτε εκινησαν απο της ανατολης, ευρον πεδιαδα εν τη γη Σεννααρ· και κατακησαν εκει. ³Και ειπεν ο εις προς τον αλλον, Ελθετε, ας καμωμεν πλινθους, και ας ψησωμεν αυτας εν πυρι· και εχρησιμευσεν εις αυτους η μεν πλινθος αντι πετρας, η δε ασφαλτος εχρησιμευσεν εις αυτους αντι πηλου. ⁴Και ειπον, Ελθετε, ας οικοδομησωμεν εις εαυτους πολιν και πυργον, του οποιου η κορυφη να φθानη εως του ουρανου· και ας αποκτησωμεν εις εαυτους ονομα, μηπως διασπαρωμεν επι του προσωπου πασης της γης. ⁵Κατεβη δε ο Κυριος δια να ιδη την πολιν και τον πυργον, τον οποιον ωκοδομησαν οι υιοι των ανθρωπων. ⁶Και ειπεν ο Κυριος, Ιδου, εις λαος, και παντες εχουσι μιαν γλωσσαν, και ηρχισαν να καμνωσι τουτο· και τωρα δεν θελει εμποδισθη εις αυτους παν ο, τι σκοπεουσι να καμωσιν· ⁷ελθετε, ας καταβωμεν και ας συγχυσωμεν εκει την γλωσσαν αυτων, δια να μη εννοη ο εις του αλλου την γλωσσαν. ⁸Και διεσκορπισεν αυτους ο Κυριος εκειθεν επι του προσωπου πασης της γης· και επαυσαν να οικοδομωσι την πολιν. ⁹Δια τουτο ωνομασθη το ονομα αυτης Βαβελ· διοτι εκει συνεχεεν ο Κυριος την γλωσσαν πασης της γης· και εκειθεν διεσκορπισεν αυτους ο Κυριος επι το προσωπον πασης της γης. ¹⁰Αυτη ειναι η γενεαλογια του Σημ. Ο Σημ ητο ετων εκατον, οτε εγεννησε τον Αρφαξαδ δυο ετη μετα τον κατακλυσμον· ¹¹και εζησεν ο Σημ, αφου εγεννησε τον Αρφαξαδ, πεντακοσια ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ¹²Και ο Αρφαξαδ εζησε τριακοντα πεντε ετη, και εγεννησε τον Σαλα· ¹³και εζησεν ο Αρφαξαδ, αφου εγεννησε τον Σαλα, τετρακοσια τρια ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ¹⁴Και ο Σαλα

εζησε τριακοντα ετη, και εγεννησε τον Εβερ· ¹⁵και εζησεν ο Σαλα, αφου εγεννησε τον Εβερ, τετρακοσια τρια ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ¹⁶Και εζησεν ο Εβερ τριακοντα τεσσαρα ετη, και εγεννησε τον Φαλεγ· ¹⁷και εζησεν ο Εβερ, αφου εγεννησε τον Φαλεγ, τετρακοσια τριακοντα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ¹⁸Και εζησεν ο Φαλεγ τριακοντα ετη, και εγεννησε τον Ραγαι· ¹⁹και εζησεν ο Φαλεγ, αφου εγεννησε τον Ραγαι, διακοσια εννεα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ²⁰Και εζησεν ο Ραγαι τριακοντα δυο ετη, και εγεννησε τον Σερουχ· ²¹και εζησεν ο Ραγαι, αφου εγεννησε τον Σερουχ, διακοσια επτα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ²²Και εζησεν ο Σερουχ τριακοντα ετη, και εγεννησε τον Ναχωρ· ²³και εζησεν ο Σερουχ, αφου εγεννησε τον Ναχωρ, διακοσια ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ²⁴Και εζησεν ο Ναχωρ εικοσιεννεα ετη, και εγεννησε τον Θαρα· ²⁵και εζησεν ο Ναχωρ, αφου εγεννησε τον Θαρα, εκατον δεκαεννεα ετη, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ²⁶Και εζησεν ο Θαρα εβδομηκοντα ετη, και εγεννησε τον Αβραμ, τον Ναχωρ, και τον Αρραν. ²⁷Και αυτη ειναι η γενεαλογια του Θαρα· ο Θαρα εγεννησε τον Αβραμ, τον Ναχωρ, και τον Αρραν· και ο Αρραν εγεννησε τον Λωτ. ²⁸Και απεθανεν ο Αρραν ενωπιον Θαρα του πατρος αυτου εν τω τοπω της γεννησεως αυτου, εν Ουρ των Χαλδαιων. ²⁹Και ελαβον ο Αβραμ και ο Ναχωρ εις εαυτους γυναικας· το ονομα της γυναικος του Αβραμ ητο Σαρα· και το ονομα της γυναικος του Ναχωρ, Μελχα, θυγατηρ του Αρραν, πατρος Μελχα, και πατρος Ιεσχα. ³⁰Η δε Σαρα ητο στερια, δεν ειχε τεκνον. ³¹Και ελαβεν ο Θαρα Αβραμ τον υιον αυτου και Λωτ τον υιον του Αρραν εγγονον εαυτου, και Σαραν την εαυτου νυμφην, την γυναικα Αβραμ του υιου αυτου· και εξηλθον ομου απο της Ουρ των Χαλδαιων, δια να υπαγωσιν εις την γην Χανααν· και ηλθον εως Χαρραν και κατακησαν εκει. ³²Και εγειναν αι ημεραι του Θαρα διακοσια πεντε ετη· και απεθανεν ο Θαρα εν Χαρραν.

12 Ο δε Κυριος ειπε προς τον Αβραμ, Εξελθε εκ της γης σου, και εκ της συγγενειας σου, και εκ του οικου του πατρος σου, εις την γην την οποιαν θελω σοι δειξει· ²και θελω σε καμει εις εθνος μεγα· και θελω σε ευλογησει, και θελω μεγαλυνει το ονομα σου· και θελεις εισθαι εις ευλογιαν· ³και θελω ευλογησει τους ευλογουντας σε, και τους καταρωμενους σε θελω καταρασθη και θελουσιν ευλογηθη εν σοι πασαι αι φυλαι της γης. ⁴Και υπηγεν ο Αβραμ, καθως ειπε προς αυτον ο Κυριος· και μετ' αυτου υπηγε και ο Λωτ· ο δε Αβραμ ητο ηλικιας εβδομηκοντα πεντε ετων, οτε εξηλθεν απο Χαρραν. ⁵Και ελαβεν ο Αβραμ Σαραν την γυναικα αυτου, και Λωτ τον υιον του αδελφου αυτου, και παντα τα υπαρχοντα αυτων οσα ειχον αποκτησει, και τους ανθρωπους τους οποιους ειχον αποκτησει εν Χαρραν, και εξηλθον δια να υπαγωσιν εις την γην Χανααν· και ηλθον εις την γην Χανααν. ⁶Και διεπερασεν ο Αβραμ την γην εκεινην

εως του τοπου Συχεμ, εως της δρυος Μορεχ· οι δε Χαναναιοι τοτε κατωκουν εν τη γη ταυτη. ⁷Και εφανη ο Κυριος εις τον Αβραμ και ειπεν, Εις το σπερμα σου θελω δωσει την γην ταυτην. Και ωκοδομησεν εκει θυσιαστηριον εις τον Κυριον, οστις εφανη εις αυτον. ⁸Και εκειθεν μετεβη προς το ορος, το κατα ανατολας της Βαιθηλ, και εστησε την σκηνην αυτου εχων την Βαιθηλ προς δυσμας και την Γαι προς ανατολας· και ωκοδομησεν εκει θυσιαστηριον εις τον Κυριον, και επεκαλεσθη το ονομα του Κυριου. ⁹Και μετεσκηνωσεν ο Αβραμ, οδοιπορων και προχωρων προς μεσημβριαν. ¹⁰Εγεινε δε πεινα εν τη γη ταυτη· και κατεβη ο Αβραμ εις την Αιγυπτον δια να παροικηση εκει· διοτι η πεινα ητο βαρεια εν τη γη. ¹¹Και οτε επλησιαζε να εισελθη εις την Αιγυπτον, ειπε προς Σαραν την γυναικα αυτου, Ιδου, γνωριζω οτι εισαι γυνη ευειδης· ¹²θελει συμβη λοιπον, ωστε καθως σε ιδωσιν οι Αιγυπτιοι, θελουσιν ειπει, Γυνη αυτου ειναι αυτη· και θελουσι φονευσει εμε, σε δε θελουσι φυλαξει ζωσαν. ¹³Ειπε λοιπον, οτι εισαι αδελφη μου, δια να γεινη καλον εις εμε εξ αιτιας σου, και να φυλαχθη η ζωη μου δια σε. ¹⁴Και οτε εισηλθεν ο Αβραμ εις την Αιγυπτον, ειδον οι Αιγυπτιοι την γυναικα οτι ητο ωραια σφοδρα. ¹⁵Και οι αρχοντες του Φαραω ειδον αυτην, και επηγεσαν αυτην προς τον Φαραω· και εληφθη η γυνη εις την οικιαν του Φαραω. ¹⁶Τον δε Αβραμ μετεχειρισθησαν καλως δι' αυτην· και ειχε προβατα και βοας και ονους και δουλους και δουλαι και ονους θηλυκας και καμηλους. ¹⁷Και επεφερεν ο Κυριος επι τον Φαραω και επι τον οικον αυτου πληγας μεγαλας εξ αιτιας Σαρας της γυναικος του Αβραμ. ¹⁸Εκαλεσε δε ο Φαραω τον Αβραμ, και ειπε, Τι ειναι τουτο, το οποιον εκαμες εις εμε; δια τι δεν μ' εφανερωσας οτι αυτη ειναι γυνη σου; ¹⁹δια τι ειπας, Αδελφη μου ειναι αυτη; και ελαβον αυτην εις εμαυτον δια γυναικα· και τωρα, ιδου η γυνη σου· λαβε αυτην, και υπαγε. ²⁰Και διωρισεν ο Φαραω ανθρωπους εις αυτον· και συμπροεπεμφαν αυτον, και την γυναικα αυτου και παντα οσα ειχε.

13 Ανεβη δε ο Αβραμ εξ Αιγυπτου, αυτος και η γυνη αυτου, και παντα οσα ειχε, και ο Λωτ μετ' αυτου, προς μεσημβριαν. ²Και ο Αβραμ ητο πλουσιος σφοδρα εις κτηνη, εις αργυριον και εις χρυσιον. ³Και υπηγεν οδεων απο μεσημβριας εως Βαιθηλ εως του τοπου οπου ητο η σκηνη αυτου το προτερον μεταξυ Βαιθηλ και Γαι· ⁴εις τον τοπον του θυσιαστηριου, το οποιον ειχε καμει εκει καταρχας· και επεκαλεσθη εκει ο Αβραμ το ονομα του Κυριου. ⁵Και ο Λωτ ακομη, ο συμπορευομενος μετα του Αβραμ, ειχε προβατα και βοας και σκηνας. ⁶Και δεν εχωρει αυτους η γη δια να κατοικωσιν ομου· διοτι ησαν τα υπαρχοντα αυτων πολλα, και δεν ηδυναντο να κατοικωσιν ομου. ⁷Και συνεβη ερις μεταξυ των ποιμενων των κτηνων του Αβραμ και των ποιμενων των κτηνων του Λωτ· οι δε Χαναναιοι και οι Φερεζαιοι κατωκουν τοτε την γην. ⁸Ειπε δε ο Αβραμ προς τον Λωτ, Ας μη ηναι,

παρακαλω, ερις μεταξυ εμου και σου και μεταξυ των ποιμενων μου και των ποιμενων σου· διοτι αδελφοι ειμεθα ημεις· ⁹δεν ειναι πασα η γη εμπροσθεν σου; διαχωρισθητι λοιπον απ' εμου· εαν συ υπαγης εις τα αριστερα, εγω υπαγω εις τα δεξια· και εαν συ εις τα δεξια, εγω εις τα αριστερα. ¹⁰Και υψωσας ο Λωτ τους οφθαλμους αυτου, ειδε πασαν την περιχωρον του Ιορδανου, οτι εποτιζετο ολη προ του να καταστρεψη ο Κυριος τα Σοδομα και τα Γομορρα, ως παραδεισος του Κυριου, ως η γη της Αιγυπτου, εως να υπαγη τις εις Σηγγωρ. ¹¹Και εκλεξεν εις εαυτον ο Λωτ πασαν την περιχωρον του Ιορδανου· και μετεσκηνωσεν ο Λωτ προς ανατολας, και διεχωρισθησαν ο εις απο του αλλου. ¹²Ο μεν Αβραμ κατωκησεν εν τη γη Χαναν· ο δε Λωτ κατωκησε μεταξυ των πολεων της περιχωρου, και εστησε τας σκηνας αυτου εως Σοδομων. ¹³Οι δε ανθρωποι των Σοδομων ησαν κακοι και αμαρτωλοι σφοδρα ενωπιον του Κυριου. ¹⁴Και ειπε Κυριος προς τον Αβραμ, αφου διεχωρισθη ο Λωτ απ' αυτου, Υψωσον τωρα τους οφθαλμους σου, και ιδε απο του τοπου οπου εισαι, προς αρχτον και μεσημβριαν και ανατολην και δυσιν· ¹⁵διοτι πασαν την γην την οποιαν βλεπεις, εις σε θελω δωσει αυτην και εις το σπερμα σου εως αιωνος· ¹⁶και θελω καταστησει το σπερμα σου ως την αμμον της γης· ωστε εαν δυναται τις να εξαριθμηση την αμμον της γης, θελει αριθμηθη και το σπερμα σου. ¹⁷Σηκωθεις διοδευσον την γην εις τε το μηκος αυτης και εις το πλατος αυτης· διοτι εις σε θελω δωσει αυτην. ¹⁸Και εσηκωσε την σκηνην αυτου ο Αβραμ, και ελθων κατωκησε πλησιον των δρυων Μαμβρη, αιτινες ειναι εν Χεβρων, και ωκοδομησεν εκει θυσιαστηριον εις τον Κυριον.

14 Επι των ημερων δε του Αμαρφελ βασιλεως Σεννααρ, του Αριωχ βασιλεως Ελλασαρ, του Χοδολλογομορ βασιλεως Ελαμ, και του Θαργαλ βασιλεως εθνων, ²εκαμον αυτοι πολεμον μετα του Βερα βασιλεως Σοδομων, και του Βαρσα βασιλεως Γομορρων, του Σεννααβ βασιλεως Αδαμα, και του Σεμοβορ βασιλεως Σεβωειμ, και του βασιλεως της Βελα· αυτη ειναι η Σηγγωρ. ³Παντες ουτοι ηνωθησαν ομου εν τη κοιλαδι Σιδδιμ ητις ειναι η αλμυρα θαλασσα. ⁴Δωδεκα ετη εδουλευον εις τον Χοδολλογομορ· εν δε τω δεκατω τριτω απεστατησαν. ⁵Και εν τω δεκατω τεταρτω ετει ηλθεν ο Χοδολλογομορ και οι βασιλεις οι μετ' αυτου, και επαταξαν τους Ραφαειμ εν Ασταρωθ-καρναιμ, και τους Ζουζειμ εν Αμ, και τους Εμμαιους εν Σαυη-κιριαθαιμ, ⁶και τους Χορραιους εν τω ορει αυτων Σηειρ εως της πεδιαδος Φαραν, ητις ειναι εν τη ερημω. ⁷Επεστρεψαν δε και ηλθον εις την Ενμισπατ ητις ειναι η Καδης· και επαταξαν παντα τον τοπον του Αμαληκ, και τους Αμορραιους τους κατοικουντας εν Ασασων-θαμαρ. ⁸Εξηγηθε δε ο βασιλευς των Σοδομων, και ο βασιλευς των Γομορρων, και ο βασιλευς της Αδαμα, και ο βασιλευς των Σεβωειμ, και ο βασιλευς της Βελα, ητις ειναι η Σηγγωρ· και συνεκροτησαν μαχην

μετ' αυτων εν τη κοιλαδι Σιδδιμ, ⁹μετα του Χοδολλογομορ βασιλεως Ελαμ, και του Θαργαλ βασιλεως εθνων, και του Αμραφελ βασιλεως Σεννααρ, και του Αριωχ βασιλεως Ελλασαρ· τεσσαρες βασιλεις προς πεντε. ¹⁰Η δε κοιλας Σιδδιμ ητο πληρης φρεατων ασφαλτου· ετραπησαν δε εις φυγην οι βασιλεις των Σοδομων και των Γομορρων και επεσον εκει· οι δε εναπολειφθεντες εφυγον εις το ορος. ¹¹Και ελαβον παντα τα υπαρχοντα των Σοδομων και των Γομορρων και πασαν αυτων την ζωοτροφιαν, και ανεχωρησαν. ¹²Ελαβον δε και τον Λωτ υιον του αδελφου του Αβραμ, οστις κατωκει εν Σοδομοις, και τα υπαρχοντα αυτου, και ανεχωρησαν. ¹³Υπηγε δε τις εκ των διασωθεντων και απηγγειλε τουτο προς τον Αβραμ τον Εβραιον, οστις κατωκει πλησιον των δρυων Μαμβρη του Αμορραιου, αδελφου του Εσχωλ, και αδελφου του Αηηρ, οιτινες ησαν συμμαχοι του Αβραμ. ¹⁴Ακουσας δε ο Αβραμ οτι ηημαλωτισθη ο αδελφος αυτου, εφωπλισε τριακοσιους δεκαοκτω εκ των δουλων αυτου, των γεννηθεντων εν τη οικια αυτου, και κατεδιωξεν οπισω αυτων εως Δαν. ¹⁵Και διαιρεσας τους εαυτου ωρμησε κατ' αυτων την νυκτα, αυτος και οι δουλοι αυτου, και επαταξεν αυτους, και κατεδιωξεν αυτους εως Χοβα ητις ειναι κατα τα αριστερα της Δαμασκου. ¹⁶Και επανεφερε παντα τα υπαρχοντα και ετι επανεφερε Λωτ τον αδελφον αυτου και τα υπαρχοντα αυτου, ετι δε και τας γυναικας και τον λαον. ¹⁷Εξηλθε δε ο βασιλευς των Σοδομων εις συναντησιν αυτου, αφου επεστρεφεν απο της καταστροφης του Χοδολλογομορ και των βασιλεων των μετ' αυτου, εν τη κοιλαδι Σαυη ητις ειναι η κοιλας του βασιλεως. ¹⁸Και ο Μελχισεδεκ βασιλευς Σαλημ εφερεν εξω αρτον και οινον· ητο δε ιερευς του Θεου του Υψιστου. ¹⁹Και ευλογησεν αυτον και ειπεν, Ευλογημενος ο Αβραμ παρα του Θεου του Υψιστου, οστις εκτισε τον ουρανον και την γην· ²⁰και ευλογητος ο Θεος ο Υψιστος οστις παρεδωκε τους εχθρους σου εις την χειρα σου. Και Αβραμ εδωκεν εις αυτον δεκατον απο παντων. ²¹Και ειπεν ο βασιλευς των Σοδομων προς τον Αβραμ, Δος μοι τους ανθρωπους, τα δε υπαρχοντα λαβε εις σεαυτον. ²²Ειπε δε ο Αβραμ προς τον βασιλεα των Σοδομων, Εγω υψωσα την χειρα μου προς Κυριον, τον Θεον τον Υψιστον, οστις εκτισε τον ουρανον και την γην, ²³οτι δεν θελω λαβει απο παντων των ιδικων σου απο κλωστης εως λωριου υποδηματος, δια να μη ειπης, Εγω επλουτισα τον Αβραμ· ²⁴εκτος μονον εκεινου το οποιον εφαγον οι νεοι, και της μεριδος των ανθρωπων των ελθοντων μετ' εμου, του Αηηρ του Εσχωλ και του Μαμβρη, ουτοι ας λαβωσι την μεριδα αυτων.

15 Μετα τα πραγματα ταυτα εγεινε λογος Κυριου προς τον Αβραμ εν οραματι, λεγων, Μη φοβου, Αβραμ· εγω ειμαι ο υπερασπιστης σου, ο μισθος σου θελει εισθαι πολυς σφοδρα. ²Και ειπεν ο Αβραμ, Δεσποτα Κυριε, τι θελεις δωσει εις εμε, ενω εγω απερχομαι ατεκνος, ο δε κληρονομος της οικιας μου ειναι ουτος ο εκ

Δαμασκου Ελιεζερ; ³ειπε προσετι ο Αβραμ, Ιδου, δεν εδωκας εις εμε σπερμα· και ιδου, οικητης μου θελει με κληρονομησει. ⁴Και ιδου, λογος Κυριου εγεινε προς αυτον, λεγων, Δεν θελει σε κληρονομησει ουτος· αλλ' εκεινος οστις θελει εξελθει εκ των σπλαγχνων σου, αυτος θελει σε κληρονομησει. ⁵Και εφερεν αυτον εξω και ειπεν, Αναβλεψον τωρα εις τον ουρανον και αριθμησον τα αστρα, εαν δυνασαι να εξαριθμησης αυτα· και ειπε προς αυτον, Ουτω θελει εισθαι το σπερμα σου. ⁶Και επιστευσεν εις τον Κυριον· και ελογισθη εις αυτον εις δικαιοσυνην. ⁷Και ειπε προς αυτον, Εγω ειμαι ο Κυριος οστις σε εξηγαγον εκ της Ουρ των Χαλδαιων, δια να σοι δωσω την γην ταυτην εις κληρονομιαν. ⁸Ο δε ειπε, Δεσποτα Κυριε, Ποθεν να γνωρισω οτι θελω κληρονομησει αυτην; ⁹Και ειπε προς αυτον, Λαβε μοι δαμαλιν τριων ετων, και αιγα τριων ετων, και κριον τριων ετων, και τρυγονα, και περιστεραν. ¹⁰Και ελαβεν εις αυτον παντα ταυτα, και διεσχισεν αυτα εις το μεσον, και εθεσεν εκαστον τμημα απεναντι του ομοιου αυτου· τα πτηνα ομως δεν διεσχισε. ¹¹Κατεβησαν δε ορνεα επι τα πτωματα, και ο Αβραμ εδιωξεν αυτα. ¹²Περι δε την δυσιν του ηλιου, επεπεσεν εκστασις επι τον Αβραμ· και ιδου, φοβος σκοτεινος μεγας επιπιπτει επ' αυτον. ¹³Και ειπεν ο Κυριος προς τον Αβραμ, Εξευρε βεβαιως οτι το σπερμα σου θελει παροικησει εν γη ουχι εαυτων, και θελουσι δουλωσει αυτους, και θελουσι καταθλιψει αυτους, τετρακοσια ετη· ¹⁴το εθνος ομως, εις το οποιον θελουσι δουλωθη, εγω θελω κρινει· μετα δε ταυτα θελουσιν εξελθει με μεγαλα υπαρχοντα· ¹⁵συ δε θελεις απελθει προς τους πατερας σου εν ειρηνη· θελεις ενταφιασθη εν γηρατι καλω· ¹⁶εν δε τη τεταρτη γενεα θελουσιν επιστρεφει εδω· διοτι ακομη δεν ανεπληρωθη η ανομια των Αμορραιων. ¹⁷Οτε δε ο ηλιος εδυσσε και εγεινε πυκνον σκοτος, ιδου, καμινος καπνιζουσα και λαμπας πυρος ητις διεπερασε μεταξυ των διχοτομηματων τουτων. ¹⁸Την ημεραν εκεινην εκαμε διαθηκην ο Κυριος προς τον Αβραμ, λεγων, εις το σπερμα σου εδωκα την γην ταυτην, απο του ποταμου της Αιγυπτου εως του ποταμου του μεγαλου, του ποταμου Ευφρατου· ¹⁹τους Κεναιους, και τους Κενεζαιους, και τους Κεδμωναιους, ²⁰και τους Χετταιους, και τους Φερεζαιους, και τους Ραφαειμ, ²¹και τους Αμορραιους, και τους Χαναναιους, και τους Γεργεσαιους, και τους Ιεβουσαιους.

16 Η δε Σαρα, η γυνη του Αβραμ, δεν ετεκνοποιει εις αυτον· ειχε δε δουλην Αιγυπτιαν, ονομαζομενην Αγαρ. ²Και ειπεν η Σαρα προς τον Αβραμ, Ιδου, ο Κυριος με απεκλεισε της τεκνοποιιας· εισελθε λοιπον προς την δουλην μου, ισως αποκτησω τεκνον εξ αυτης. Υπηκουσε δε ο Αβραμ εις τον λογον της Σαρρας. ³Και ελαβεν η Σαρα η γυνη του Αβραμ την Αγαρ την Αιγυπτιαν, την δουλην αυτης, αφου ο Αβραμ ειχε κατοικησει δεκα ετη εν τη γη Χανααν, και εδωκεν αυτην εις Αβραμ τον ανδρα αυτης, δια να ηναι γυνη αυτου. ⁴Και εισηλθε προς την Αγαρ, και

εκείνη συνελάβε· και οτε ειδεν οτι συνελαβεν, η κυρια αυτης κατεφρονειτο ενωπιον αυτης. ⁵Και ειπεν η Σαρα προς τον Αβραμ, Εξ αιτιας σου αδικουμαι. Εγω εδωκα την δουλην μου εις τον κολπον σου· και αφου ειδεν οτι συνελαβεν, εγω κατεφρονηθηην ενωπιον αυτης· ας κρινη ο Κυριος μεταξυ εμου και σου. ⁶Ο δε Αβραμ ειπε προς την Σαραν, Ιδου, η δουλη σου ειναι εις την χειρα σου· καμε εις αυτην οπως ειναι αρεστον εις τους οφθαλμους σου. Και μετεχειρισθη η Σαρα αυτην κακως, και εκεινη εφυγεν απο προσωπου αυτης. ⁷Ευρε δε αυτην αγγελος Κυριου πλησιον πηγης υδατος, εν τη ερημω, πλησιον της πηγης κατα την οδον Σουρ· ⁸και ειπεν, Αγαρ, δουλη της Σαρρας, ποθεν ερχεσαι και που υπαγεις; Η δε ειπεν, Απο προσωπου Σαρρας της κυριας μου φευγω. ⁹Και ειπε προς αυτην ο αγγελος του Κυριου, Επιστρεψον προς την κυριαν σου και ταπεινωθητι υπο τας χειρας αυτης. ¹⁰Ειπεν ετι ο αγγελος του Κυριου προς αυτην, Θελω πληθυνει σφοδρα το σπερμα σου, ωστε να μη αριθμηται δια το πληθος. ¹¹Και ειπε προς αυτην ο αγγελος του Κυριου, Ιδου, συ εισαι εγκυος, και θελεις γεννησει υιον, και θελεις καλεσει το ονομα αυτου Ισμαηλ· διοτι ηκουσεν ο Κυριος την θλιψιν σου· ¹²και ουτος θελει εισθαι ανθρωπος αγριος· η χειρ αυτου θελει εισθαι εναντιον παντων, και η χειρ παντων εναντιον αυτου· και κατα προσωπον παντων των αδελφων αυτου θελει κατοικησει. ¹³Και εκαλεσεν Αγαρ το ονομα του Κυριου του λαλουντος προς αυτην, συ Θεος οστις με ειδες· διοτι ειπεν, Ειδον ετι εγω ενταυθα εκεινον οστις με ειδε; ¹⁴Δια τουτο ωνομασθη το φρεαρ εκεινο, Φρεαρ Λαχαι-ροι· ιδου, κειται μεταξυ Καδης και Βαραδ. ¹⁵Και εγεννησεν η Αγαρ υιον εις τον Αβραμ· και ο Αβραμ εκαλεσε το ονομα του υιου αυτου, τον οποιον εγεννησεν Αγαρ, Ισμαηλ. ¹⁶Ητο δε ο Αβραμ ογδοηκοντα εξ ετων, οτε η Αγαρ εγεννησε τον Ισμαηλ εις τον Αβραμ.

17Και οτε ητο ο Αβραμ ενενηκοντα εννεα ετων, εφανη ο Κυριος εις τον Αβραμ και ειπε προς αυτον, Εγω ειμαι Θεος ο Παντοκρατωρ· περιπατει ενωπιον μου, και εσο τελειος. ²Και θελω στησει την διαθηκην μου αναμεσον εμου και σου· και θελω σε πληθυνει σφοδρα σφοδρα. ³Και επεσεν ο Αβραμ επι προσωπον αυτου· και ελαλησε προς αυτον ο Θεος, λεγων, ⁴Εγω, ιδου, η διαθηκη μου ειναι προς σε· και θελεις γεινει πατηρ πληθους εθνων· ⁵και δεν θελει καλεισθαι πλεον το ονομα σου Αβραμ, αλλα το ονομα σου θελει εισθαι Αβρααμ· διοτι πατερα πληθους εθνων σε κατεστησα· ⁶και θελω σε αυξησει σφοδρα σφοδρα, και θελω σε καταστησει εις εθνη, και βασιλεις θελουσιν εξελθει εκ σου· ⁷και θελω στησει την διαθηκην μου αναμεσον εμου και σου, και του σπερματος σου μετα σε εις τας γενεας αυτων, εις διαθηκην αιωνιον, δια να ημαι Θεος εις σε και εις το σπερμα σου μετα σε· ⁸και θελω δωσει εις σε, και εις το σπερμα σου μετα σε, την γην της παροικιας σου, πασαν την γην Χανααν, εις κατασχεσιν αιωνιον· και θελω εισθαι ο Θεος αυτων.

⁹Και ειπεν ο Θεος προς τον Αβρααμ, συ δε την διαθηκην μου θελεις φυλαξει, συ και το σπερμα σου μετα σε εις τας γενεας αυτων. ¹⁰Αυτη ειναι η διαθηκη μου την οποιαν θελετε φυλαξει, αναμεσον εμου και υμων και του σπερματος σου μετα σε· παν αρσεν υμων θελει περιτεμεσθαι. ¹¹Και θελετε περιτεμνει την σαρκα της ακροβυστιας υμων, και θελει εισθαι εις σημειον της διαθηκης μεταξυ εμου και υμων· ¹²και παιδιον οκτω ημερων θελει περιτεμεσθαι μεταξυ σας, παν αρσεν εις τας γενεας υμων ο γεγεννημενος εν τη οικια, και ο αργυρωνητος εκ παντος ξενου, οστις δεν ειναι εκ του σπερματος σου· ¹³θελει εξαπαντος περιτεμεσθαι ο γεγεννημενος εν τη οικια σου, και ο αργυρωνητος σου· και θελει εισθαι η διαθηκη μου επι της σαρκος υμων εις διαθηκην αιωνιον· ¹⁴και το απεριτμητον αρσεν, του οποιου δεν ηθελε περιτμηθη η σαρξ της ακροβυστιας αυτου, η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη εκ μεσου του λαου αυτης· την διαθηκην μου παρεβη. ¹⁵Και ειπεν ο Θεος προς τον Αβρααμ, Σαραν την γυναικα σου, δεν θελεις καλεσει πλεον το ονομα αυτης Σαραν, αλλα Σαρρα θελει εισθαι το ονομα αυτης. ¹⁶Και θελω ευλογησει αυτην, και θελω προσετιδωσει εις σε υιον εξ αυτης· και θελω ευλογησει αυτην, και θελει γεινει μητηρ εθνων· βασιλεις λαων θελουσιν εξελθει εξ αυτης. ¹⁷Και επεσεν ο Αβρααμ επι προσωπον αυτου και εγελασε, και ειπεν εν τη καρδια αυτου, Εις ανθρωπον εκατονταετη θελει γεννηθη τεκνον; και η Σαρρα, γυνη ενενηκοντα ετων, θελει γεννησει; ¹⁸Και ειπεν ο Αβρααμ προς τον Θεον, Ειθε ο Ισμαηλ να ζηση ενωπιον σου· ¹⁹Και ειπεν ο Θεος, Ναι η γυνη σου Σαρρα θελει γεννησει υιον εις σε, και θελεις καλεσει το ονομα αυτου Ισαακ· και θελω στησει την διαθηκην μου προς αυτον εις διαθηκην αιωνιον, και προς το σπερμα αυτου μετ' αυτον· ²⁰περι δε του Ισμαηλ σου εισηκουσα· Ιδου, ευλογησα αυτον, και θελω αυξησει αυτον, και θελω πληθυνει αυτον σφοδρα σφοδρα· δωδεκα αρχοντας θελει γεννησει, και θελω καμει αυτον εθνος μεγα· ²¹αλλα την διαθηκην μου θελω στησει προς τον Ισαακ, τον οποιον θελει γεννησει η Σαρρα εις σε το ερχομενον ετος, εν τω αυτω τουτω καιρω. ²²Αφου δε ετελειωσε να λαλη μετ' αυτου, ανεβη ο Θεος απο του Αβρααμ. ²³Και ελαβεν ο Αβρααμ Ισμαηλ τον υιον αυτου, και παντας τους γεγεννημενους εν τη οικια αυτου, και παντας τους αργυρωνητους αυτου, παν αρσεν των ανθρωπων της οικιας του Αβρααμ, και περιετεμε την σαρκα της ακροβυστιας αυτων την αυτην εκεινην ημεραν, καθως ειπε προς αυτον ο Θεος. ²⁴Ο δε Αβρααμ ητο ενενηκοντα εννεα ετων, οτε περιετμηθη την σαρκα της ακροβυστιας αυτου. ²⁵Ισμαηλ δε ο υιος αυτου ητο δεκατριων ετων, οτε περιετμηθη την σαρκα της ακροβυστιας αυτου. ²⁶την αυτην εκεινην ημεραν περιετμηθη ο Αβρααμ, και Ισμαηλ ο υιος αυτου· ²⁷και παντες οι ανθρωποι της οικιας αυτου, οι γεγεννημενοι εν τη οικια, και οι εξ αλλογενων αργυρωνητοι περιετμηθησαν μετ' αυτου.

18Και εφανε εις αυτον ο Κυριος εις τας δρυς Μαμβρη, ενω εκαθητο εν τη θυρα της σκηνης εις το καυμα της ημερας. ²Και υψωσας τους οφθαλμους αυτου, ειδε· και ιδου, τρεις ανδρες ισταμενοι εμπροσθεν αυτου· και ως ειδεν, εδραμεν εις προυπαντησιν αυτων απο της θυρας της σκηνης, και προσεκυνησεν εως εδαφους· ³και ειπε, Κυριε μου, εαν ευρηκα χαριν εις τους οφθαλμους σου, μη παρελθης, παρακαλω, τον δουλον σου· ⁴ας φερθη, παρακαλω, ολιγον υδωρ, και νιψατε τους ποδας σας, και αναπαυθητε υπο το δενδρον· ⁵και εγω θελω φερει ολιγον αρτον, και στηριξατε την καρδιαν σας· επειτα θελετε παρελθει· επειδη δια τουτο επερασατε προς τον δουλον σας· οι δε ειπον, Καμε ουτω, καθως ειπας. ⁶Και εσπευσεν ο Αβρααμ εις την σκηνην προς την Σαρραν και ειπε, Σπευσον ζυμωσον τρια μετρα σμιδαλεως, και καμε εγκρυφιας. ⁷Ο δε Αβρααμ εδραμεν εις τους βοας, και ελαβε μοσχαριον απαλον και καλον, και εδωκεν εις τον δουλον· ο δε εσπευσε να ετοιμαση αυτο· ⁸επειτα ελαβε βουτυρον και γαλα και το μοσχαριον, το οποιον ητοιμασε, και εθεσεν εμπροσθεν αυτων· αυτος δε ιστατο πλησιον αυτων υπο το δενδρον, και αυτοι εφαγον. ⁹Ειπον δε προς αυτον, Που ειναι Σαρρα η γυνη σου; Ο δε ειπεν, Ιδου, εν τη σκηνη. ¹⁰Και ειπεν, Εξαπαντος θελω επιστρεφει προς σε κατα τον αυτον τουτον καιρον του ετους· και ιδου, Σαρρα η γυνη σου θελει εχει υιον. Η δε Σαρρα ηκουσεν εν τη θυρα της σκηνης ητις ητο οπισθεν αυτου. ¹¹Ο δε Αβρααμ και η Σαρρα ησαν γεροντες, προβεβηκοτες εις ηλικιαν· εις την Σαρραν ειχον παυσει να γινωνται τα γυναικεια. ¹²Εγελασε δε η Σαρρα καθ' εαυτην λεγουσα, Αφου εγηρασα, θελει γεινει εις εμε ηδονη και ο κυριος μου γερων; ¹³Και ειπε Κυριος προς τον Αβρααμ, Δια τι εγελασεν η Σαρρα, λεγουσα, Αφου εγω εγηρασα, θελω τωοντι γεννησει; ¹⁴ειναι τι αδυνατον εις τον Κυριον; εν τω ωρισμενω καιρω θελω επιστρεφει προς σε κατα τον αυτον τουτον καιρον του ετους, και η Σαρρα θελει εχει υιον. ¹⁵Τοτε η Σαρρα ηρνηθη λεγουσα, δεν εγελασα· διοτι εφοβηθη. Ο δε ειπεν, Ουχι, αλλ' εγελασας. ¹⁶Σηκωθεντες δε εκειθεν οι ανδρες διευθυνθησαν προς τα Σοδομα· και ο Αβρααμ επορευετο μετ' αυτων δια να συμπροπεμψη αυτους. ¹⁷Και ειπε Κυριος, Θελω κρυφει εγω απο του Αβρααμ ο, τι καμνω; ¹⁸ο δε Αβρααμ θελει εξαπαντος γεινει εθνος μεγα και δυνατον· και θελουσιν ευλογηθη εις αυτον παντα τα εθνη της γης· ¹⁹επειδη γνωριζω αυτον οτι θελει διαταξει προς τους υιους αυτου και προς τον οικον αυτου, μεθ' εαυτον, και θελουσι φυλαξει την οδον του Κυριου, δια να πραττωσι δικαιοσυνην και κρισιν, ωστε να επιφερη ο Κυριος επι τον Αβρααμ τα οσα ελαλησε προς αυτον. ²⁰Ειπε δε Κυριος, Η κραυγη των Σοδομων και των Γομορρων επληθυνη, και η αμαρτια αυτων βαρεια σφοδρα· ²¹θελω λοιπον καταβη και θελω ιδει αν επραξαν ολοκληρωως κατα την κραυγην την ερχομενην προς εμε· και θελω γνωρισει, αν ουχι. ²²Και αναχωρησαντες εκειθεν οι ανδρες υπηγον προς τα Σοδομα· ο δε Αβρααμ ιστατο ετι ενωπιον του

Κυριου. ²³Και πλησιασας ο Αβρααμ ειπε, Μηπως θελεις απολεσει τον δικαιον μετα του ασεβους; ²⁴εαν ηναι πεντηκοντα δικαιοι εν τη πολει, θελεις αρα γε απολεσει αυτους; και δεν ηθελες συγχωρησει εις τον τοπον δια τους πεντηκοντα δικαιους, τους εν αυτω; ²⁵μη γενοιτο ποτε συ να πραξης τοιουτον πραγμα, να θανατωσης δικαιον μετα ασεβους, και ο δικαιος να ηναι ως ο ασεβης μη γενοιτο ποτε εις σε ο κρινων πασαν την γην δεν θελει καμει κρισιν; ²⁶Ειπε δε Κυριος, Εαν ευρω εν Σοδομοις πεντηκοντα δικαιοις εν τη πολει, θελω συγχωρησει εις παντα τον τοπον δι' αυτους. ²⁷Και αποκριθεις ο Αβρααμ ειπεν, Ιδου, τωρα ετολημσα να ομιλησω προς τον Κυριον μου, ενω ειμαι γη και σποδος· ²⁸εαν λειψωσι πεντε εκ των πεντηκοντα δικαιων, θελεις απολεσει πασαν την πολιν εξ αιτιας των πεντε; Και ειπε, Δεν θελω απολεσει αυτην εαν ευρω εκει τεσσαρακοντα πεντε. ²⁹Και προσεθεσεν ετι ο Αβρααμ να λαληση προς αυτον, και ειπεν, Εαν ευρεθωσιν εκει τεσσαρακοντα; Και ειπε, Δεν θελω απολεσει αυτην χαριν των τεσσαρακοντα. ³⁰Και ειπεν ο Αβρααμ, Ας μη παροξυνθη ο Κυριος μου εαν ετι λαλησω· εαν ευρεθωσιν εκει τριακοντα; Και ειπε, Δεν θελω απολεσει αυτην εαν ευρω εκει τριακοντα. ³¹Και ειπεν ο Αβρααμ, Ιδου, τωρα ετολημσα να λαλησω προς τον Κυριον μου· εαν ευρεθωσιν εκει εικοσι; και ειπε, Δεν θελω απολεσει αυτην χαριν των εικοσι. ³²Και ειπεν ο Αβρααμ, Ας μη παροξυνθη ο Κυριος μου, εαν λαλησω ετι απαξ· εαν ευρεθωσιν εκει δεκα; και ειπε, Δεν θελω απολεσει αυτην χαριν των δεκα. ³³Και ανεχωρησεν ο Κυριος, αφου επαυσε να λαλη προς τον Αβρααμ· και ο Αβρααμ επεστρεφεν εις τον τοπον αυτου.

19Ηλθον δε οι δυο αγγελιοι εις τα Σοδομα το εσπερας· και εκαθητο ο Λωτ παρα την πυλην των Σοδομων· ιδων δε ο Λωτ, εσηκωθη εις συναντησιν αυτων και προσεκυνησεν επι προσωπον εως εδαφους· ²και ειπεν, Ιδου, κυριοι μου, εκκλινατε, παρακαλω, προς την οικιαν του δουλου σας, και διανυκτερευσατε και πλυνατε τους ποδας σας· και σηκωθεντες πρωι, θελετε υπαγει εις την οδον σας· οι δε ειπον, Ουχι, αλλ' εν τη πλατεια θελομεν διανυκτερευσει. ³Αφου δε εβιασεν αυτους πολυ, εξεκλιναν προς αυτον και εισηλθον εις την οικιαν αυτου· και εκαμεν εις αυτους συμποσιον, και εφησεν αζυμα και εφαγον. ⁴Πριν δε κοιμηθωσιν, οι ανδρες της πολεως, οι ανδρες των Σοδομων, περιεκυκλωσαν την οικιαν, νεοι και γεροντες, απας ο λαος ομου πανταχοθεν· ⁵και εκραζον προς τον Λωτ και ελεγον προς αυτον, Που ειναι οι ανδρες οι εισελθοντες προς σε την νυκτα; εκβαλε αυτους προς ημας, δια να γνωρισωμεν αυτους. ⁶Εξηλθε δε ο Λωτ προς αυτους εις το προθυρον, και εκλεισε την θυραν οπισω αυτου, ⁷και ειπε, Μη, αδελφοι μου, μη πραξητε τοιουτον κακον· ⁸ιδου, εχω δυο θυγατερας αιτινες δεν εγνωρισαν ανδρα· να σας φερω λοιπον αυτας εξω· και καμετε εις αυτας, οπως φανε εις εσας αρεστον· μονον εις τους ανδρας τουτους μη πραξητε μηδεν,

επειδη δια τουτο εισηλθον υπο την σκιαν της στεγης μου. ⁹Οι δε ειπον, Φυγε απ' εκει. Και ειπον, ουτος ηλθε δια να παροικησῃ· θελει να γεινη και κριτης; τωρα θελωμεν κατοποιησει σε μαλλον παρα εκεινους. Και εβιαζον τον ανθρωπον τον Λωτ καθ' υπερβολην, και επλησιασαν δια να συντριψωσι την θυραν· ¹⁰Εκτειναντες δε οι ανδρες τας χειρας αυτων εσυραν τον Λωτ προς εαυτους εις την οικιαν, και εκλεισαν την θυραν· ¹¹τους δε ανθρωπους, τους οντας εις την θυραν της οικιας, εκτυπησαν με αορασιαν απο μικρου εως μεγαλου, ωστε απεκαμον ζητουντες την θυραν. ¹²Και ειπον οι ανδρες προς τον Λωτ, Εχεις εδω αλλον τινα; γαμβρον υιου η θυγατερας η οντινα αλλον εχεις εν τη πολει, εξαγαγε αυτους εκ του τοπου· ¹³διotti ημεις καταστρεφομεν τον τοπον τουτον, επειδη η κραυγη αυτων εμεγαλυνεν ενωπιον του Κυριου· και απεστειλεν ημας ο Κυριος δια να καταστρεψωμεν αυτον. ¹⁴Εξηγηθη λοιπον ο Λωτ και ελαλησε προς τους γαμβρους αυτου, τους μελλοντας να λαβωσι τας θυγατερας αυτου, και ειπε, Σηκωθητε, εξελθετε εκ του τοπου τουτου· διotti καταστρεφει ο Κυριος την πολιν. Αλλ' εφαναη εις τους γαμβρους αυτου ως αστειζομενος. ¹⁵Και οτε εγεινεν αυγη, εβιαζον οι αγγελιοι τον Λωτ, λεγοντες· Σηκωθητι, λαβε την γυναικα σου και τας δυο σου θυγατερας, τας ευρισκομενας εδω, δια να μη συναπολεσθης και συ εν τη ανομια της πολεως. ¹⁶Επειδη δε εβραδυνεν, οι ανδρες πιασαντες την χειρα αυτου και την χειρα της γυναικος αυτου και τας χειρας των δυο θυγατερων αυτου, διotti εσπλαγγισθη αυτον ο Κυριος, εξηγαγον αυτον και εθεσαν αυτον εξω της πολεως. ¹⁷Και οτε εξηγαγον αυτους εξω, ειπεν ο Κυριος, Διασωσον την ζωην σου· μη περιβλεψης οπισω σου, και μη σταθης καθ' ολην την περιχωρον· διασωθητι εις το ορος, δια να μη απολεσθης. ¹⁸Και ειπεν ο Λωτ προς αυτους, Μη παρακαλω, Κυριε· ¹⁹ιδου, ο δουλος σου ευρηκε χαριν ενωπιον σου, και εμεγαλυνας το ελεος σου, το οποιον εκαμες προς εμε, φυλαττων την ζωην μου· αλλ' εγω δεν θελω δυνηθη να διασωθω εις το ορος, μηπως με προφθαση το κακον και αποθανω· ²⁰ιδου, παρακαλω, η πολις αυτη ειναι πλησιον ωστε να καταφυγω εκει, και ειναι μικρα· εκει, παρακαλω, να διασωθω· δεν ειναι μικρα; και θελει ζησει η ψυχη μου. ²¹Και ειπε προς αυτον ο Κυριος, Ιδου, επηκουσα σου και εις το πραγμα τουτο, να μη καταστρεψω την πολιν, περι της οποιας ελαλησας· ²²ταχυνον, διασωθητι εκει· διotti δεν θελω δυνηθη να καμω ουδεν, εωσου φθασης εκει· δια τουτο εκαλεσε το ονομα της πολεως Σηγγωρ. ²³Ο ηλιος ανετειλεν επι την γην, οτε ο Λωτ εισηλθεν εις Σηγγωρ. ²⁴Και εβρεξεν ο Κυριος επι τα Σοδομα και Γομορρα θειον και πυρ παρα Κυριου εκ του ουρανου· ²⁵και κατεστρεψε τας πολεις ταυτας, και παντα τα περιχωρα και παντας τους κατοικους των πολεων και τα φυτα της γης. ²⁶Αλλ' γυνη αυτου περιβλεψασα οπισθεν αυτου εγεινε στηλη αλατος. ²⁷Ο δε Αβρααμ σηκωθεις ενωρις το πρωι ηλθεν εις τον τοπον οπου ειχε σταθη ενωπιον του Κυριου· ²⁸και βλεψας επι

τα Σοδομα και Γομορρα και εφ' ολην την γην της περιχωρου, ειδε, και ιδου, ανεβαινε καπνος απο της γης, ως καπνος καμινου. ²⁹Ουτω λοιπον, οτε ο Θεος κατεστρεψε τας πολεις της περιχωρου, ενεθυμηθη ο Θεος τον Αβρααμ, και εξαπεστειλε τον Λωτ εκ μεσου της καταστροφης, οτε κατεστρεψε τας πολεις, εις τας οποιας κατωκει ο Λωτ. ³⁰Ανεβη δε ο Λωτ απο Σηγγωρ και κατωκησεν εν τω ορει, και μετ' αυτου αι δυο θυγατερες αυτου, διotti εφοβηθη να κατοικησῃ εν Σηγγωρ· και κατωκησεν εν σπηλαιω, αυτος και αι δυο θυγατερες αυτου. ³¹Και ειπεν η πρεσβυτερα προς την νεωτεραν, Ο πατηρ ημων ειναι γερων, και ανθρωπος δεν ειναι επι της γης, δια να εισελθη προς ημας κατα την συνηθειαν πασης της γης· ³²ελθε, ας ποτισωμεν τον πατερα, ημων οινον, και ας κοιμηθωμεν μετ' αυτου, και ας αναστησωμεν σπερμα εκ του πατρος ημων. ³³Εποτισαν λοιπον τον πατερα αυτων οινον κατ' εκεινην την νυκτα· και εισηλθεν η πρεσβυτερα και εκοιμηθη μετα του πατρος αυτης· και εκεινος δεν ενοησεν ουτε ποτε επλαγιασεν αυτη, και ποτε εσηκωθη. ³⁴Και την επαυριον ειπεν η πρεσβυτερα προς την νεωτεραν, Ιδου, εγω εκοιμηθηην χθες την νυκτα μετα του πατρος ημων· ας ποτισωμεν αυτον οινον και την νυκτα ταυτην, και εισελθουσα συ, κοιμηθητι μετ' αυτου, και ας αναστησωμεν σπερμα εκ του πατρος ημων. ³⁵Εποτισαν λοιπον και την νυκτα εκεινην τον πατερα αυτων οινον, και σηκωθεις η νεωτερα, εκοιμηθη μετ' αυτου· και εκεινος δεν ενοησεν ουτε ποτε επλαγιασεν αυτη, και ποτε εσηκωθη. ³⁶Και συνελαβον αι δυο θυγατερες του Λωτ εκ του πατρος αυτων. ³⁷Και εγεννησεν η πρεσβυτερα υιον και εκαλεσε το ονομα αυτου Μωαβ· ουτος ειναι ο πατηρ των Μωαβιτων εως της σημερον. ³⁸Εγεννησε δε και η νεωτερα υιον και εκαλεσε το ονομα αυτου Βεν-αμμι· ουτος ειναι ο πατηρ των Αμμωνιτων εως της σημερον.

20Και εκινησεν εκειθεν ο Αβρααμ εις την γην την προς μεσημβριαν, και κατωκησε μεταξυ Καδης και Σουρ· και παρωκησεν εν Γεραροις. ²Και ειπεν ο Αβρααμ περι Σαρρας της γυναικος αυτου, Αδελφη μου ειναι. Εστειλε δε Αβιμελεχ ο βασιλευς των Γεραρων, και ελαβε την Σαρραν. ³Και ηλθεν ο Θεος προς τον Αβιμελεχ κατ' οναρ την νυκτα, και ειπε προς αυτον, Ιδου, συ αποθνησκεις εξ αιτιας της γυναικος, την οποιαν ελαβες· διotti ειναι νενυμφευμενη με ανδρα. ⁴Ο δε Αβιμελεχ δεν ειχε πλησιασει εις αυτην· και ειπε, Κυριε, ηθελες φονευσει εθνος ετι και δικαιον; ⁵δεν μοι ειπεν αυτος, Αδελφη μου ειναι; και αυτη παλιν, αυτη ειπεν, Αδελφος μου ειναι. Εν ευθυτητι της καρδιας μου και εν καθαροτητι των χειρων μου επραξα τουτο. ⁶Ειπε δε προς αυτον ο Θεος κατ' οναρ, Και εγω εγνωρισα οτι εν ευθυτητι της καρδιας σου επραξας τουτο· οθεν και εγω σε εμποδισα απο του να αμαρτησης εις εμε· δια τουτο δεν σε αφηκα να εγγισης αυτην· ⁷τωρα λοιπον αποδος την γυναικα προς τον ανθρωπον, διotti ειναι προφητης· και θελει προσευχηθη

υπερ σου και θελεις ζησει· αλλ' εαν δεν αποδωσης αυτην, εξευρε οτι εξαπαντος θελεις αποθανει, συ και παντα οσα εχεις. ⁸Σηκωθεις δε ο Αβιμελεχ ενωρις το πρωι, εκαλεσε παντας τους δουλους αυτου, και ελαλησε παντας τους λογους τουτους εις επηκοον αυτων· και εφοβηθησαν οι ανθρωποι σφοδρα. ⁹Και εκαλεσεν ο Αβιμελεχ τον Αβρααμ και ειπε προς αυτον, Τι επραξας εις ημας; και τι αμαρτημα επραξα εις σε, ωστε επεφερες επ' εμε και επι το βασιλειον μου, αμαρτιαν μεγαλην; επραξας εις εμε πραγμα, το οποιον δεν επρεπε ναπραχθη. ¹⁰Και ειπεν ο Αβιμελεχ προς τον Αβρααμ, Τι ειδες, ωστε ναπραξης τοπραγμα τουτο; ¹¹Και ειπεν ο Αβρααμ, Επειδη εγω ειπον, Βεβαια δεν ειναι φοβος Θεου εν τω τοπω τουτω και θελουσι με φονεουσει δια την γυναικα μου· ¹²και ομως αληθως αδελφη μου ειναι, θυγατηρ του πατρος μου, αλλ' ουχι θυγατηρ της μητρος μου· και εγεινε γυνη μου. ¹³και οτε με εκαμεν ο Θεος να εξελθω εκ του οικου του πατρος μου, ειπον προς αυτην, Ταυτην την χαριν θελεις καμει εις εμε· εις παντα τοπον οπου αν υπαγωμεν, λεγε περι εμου, Ουτος ειναι αδελφος μου. ¹⁴Και ελαβεν ο Αβιμελεχ προβατα και βοας και δουλους και δουλας, και εδωκεν εις τον Αβρααμ, και απεδωκεν εις αυτον Σαρραν την γυναικα αυτου. ¹⁵και ειπεν ο Αβιμελεχ, Ιδου, η γη μου εμπροσθεν σου. κατοικησον οπου σοι αρεσκει. ¹⁶Και προς την Σαρραν ειπεν, Ιδου, εδωκα χιλια αργυρια εις τον αδελφον σου· ιδου, αυτος ειναι εις σε σκεπη των οφθαλμων προς παντας τους μετα σου και προς παντας τους αλλους. Ουτως αυτη επεπληχθη. ¹⁷Προσηυχθη δε ο Αβρααμ προς τον Θεον· και εθεραπευσεν ο Θεος τον Αβιμελεχ και την γυναικα αυτου και τας θεραπαινινας αυτου, και ετεκνοποιησαν. ¹⁸διоти ο Κυριος ειχε κλεισει διολου πασαν μητραν εν τη οικια του Αβιμελεχ, εξ αιτιας Σαρρας της γυναικος του Αβρααμ.

21Και επεσκεφθη ο Κυριος την Σαρραν, ως ειπε· και εκαμεν ο Κυριος εις την Σαρραν, ως ελαλησε. ²Και συνελαβεν η Σαρρα, και εγεννησεν εις τον Αβρααμ υιον εν τω γηρατι αυτου· κατα τον καιρον, τον οποιον ειπε προς αυτον ο Θεος. ³Και εκαλεσεν ο Αβρααμ το ονομα του υιου αυτου, του γεννηθεντος εις αυτον, τον οποιον η Σαρρα εγεννησεν εις αυτον, Ισαακ. ⁴Περιετεμε δε ο Αβρααμ τον υιον αυτου Ισαακ την ογδοην ημεραν, ως προσεταξεν εις αυτον ο Θεος. ⁵Ητο δε ο Αβρααμ εκατον ετων, οτε εγεννηθη εις αυτον Ισαακ ο υιος αυτου. ⁶Και ειπεν η Σαρρα, Ο Θεος με εκαμε να γελω· οστις ακουση, θελει γελα μετ' εμου. ⁷Και ειπε, Τις ηθελεν ειπει προς τον Αβρααμ, οτι ηθελε θηλασει τεκνα η Σαρρα; επειδη εγεννησα υιον εν τω γηρατι αυτου. ⁸Το δε παιδιον ηυξησε και απεγαλακτισθη· και εκαμεν ο Αβρααμ μεγα συμποσιον, καθ' ην ημεραν απεγαλακτισθη ο Ισαακ. ⁹Και ειδεν η Σαρρα τον υιον της Αγαρ της Αιγυπτιας, τον οποιον εγεννησεν εις τον Αβρααμ, περιγελωντα τον Ισαακ. ¹⁰Και ειπε προς τον Αβρααμ, Διωξον την δουλην ταυτην και τον υιον αυτης· διоти δεν θελει κληρονομησει ο υιος της δου-

λης ταυτης μετα του υιου μου, του Ισαακ. ¹¹Εφανη δε σκληρον σφοδρα τοπραγμα εις τους οφθαλμους του Αβρααμ περι του υιου αυτου. ¹²Και ειπεν ο Θεος προς τον Αβρααμ, Ας μη φανη σκληρον εις τους οφθαλμους σου περι του παιδιου και περι της δουλης σου· κατα παντα οσα ειπη προς σε η Σαρρα, ακουε τους λογους αυτης· διоти εν τω Ισαακ θελει κληθη εις σε σπερμα· ¹³και τον υιον δε της δουλης εις εθνος θελω καταστησει αυτον· διоти ειναι σπερμα σου. ¹⁴Σηκωθεις δε ο Αβρααμ ενωρις το πρωι, ελαβεν αρτους και ασκον υδατος και εδωκεν εις την Αγαρ, επιθεσας αυτα επι τον ωμον αυτης, και το παιδιον, και απεπεμφεν αυτην. Η δε αναχωρησασα περιεπλανατο εν τη ερημω Βηρ-σαβее. ¹⁵Και αφου ετελειωσε το υδωρ απο του ασκου, ερριψε το παιδιον υποκατω ενος θαμνου· ¹⁶και ελθουσα εκαθισεν απεναντι, μακραν εως τοξου βολης· διоти ειπε, να μη ιδω τον θανατον του παιδιου. Και εκαθισεν απεναντι και υψωσε την φωνην αυτης και εκλαυσεν. ¹⁷Εισηκουσε δε ο Θεος την φωνην του παιδιου· και εφωνησεν αγγελος Θεου προς την Αγαρ εκ του ουρανου, και ειπε προς αυτην, Τι εχεις, Αγαρ; μη φοβου· διоти ηκουσεν ο Θεος την φωνην του παιδιου εκ του τοπου ενθα κειται· ¹⁸σηκωθητι, λαβε το παιδιον, και κρατει αυτο με την χειρα σου· διоти θελω καταστησει αυτο εις εθνος μεγα. ¹⁹Και ηνοιξεν ο Θεος τους οφθαλμους αυτης, και ιδουσα φρεαρ υδατος υπηγε και εγεμισε τον ασκον υδωρ και εποτισε το παιδιον. ²⁰Και ητο ο Θεος μετα του παιδιου, και ηυξησε, και κατωκησεν εν τη ερημω και εγεινε τοξοτης. ²¹Και κατωκησεν εν τη ερημω Φαραν· και η μητηρ αυτου ελαβεν εις αυτον γυναικα εκ γης Αιγυπτου. ²²Κατ' εκεινον δε τον καιρον ο Αβιμελεχ, μετα του Φιχολ αρχιστρατηγου της δυναμεως αυτου, ειπε προς τον Αβρααμ, λεγων, Ο Θεος ειναι μετα σου εις παντα οσαπραττεις· ²³τωρα λοιπον ομοσον προς εμε εδω εις τον Θεον, οτι δεν θελεις ψευσθη προς εμε, ουτε προς τον υιον μου, ουτε προς τους εγγονους μου· αλλα κατα το ελεος, το οποιον εκαμα εις σε, θελεις καμει εις εμε, και εις την γην οπου παρωκησας. ²⁴Και ειπεν ο Αβρααμ, Εγω θελω ομοσει. ²⁵Και ελεγεξεν ο Αβρααμ τον Αβιμελεχ δια το φρεαρ του υδατος, το οποιον αφηρηπασαν οι δουλοι του Αβιμελεχ. ²⁶Και ειπεν ο Αβιμελεχ, Δεν εξευρω τις επραξε τοπραγμα τουτο· και ουτε συ με εφανερωσας και ουτε εγω ηκουσα, ειμη σημερον. ²⁷Και λαβων ο Αβρααμ προβατα και βοας, εδωκεν εις τον Αβιμελεχ· και εκαμον αμφοτεροι συνθηκην. ²⁸Και εβαλεν ο Αβρααμ κατα μερος επτα θηλυκα αρνια του ποιμνιου. ²⁹Και ειπεν ο Αβιμελεχ προς τον Αβρααμ, Τι ειναι ταυτα τα επτα θηλυκα αρνια, τα οποια εβαλες κατα μερος; ³⁰Ο δε ειπεν, Οτι ταυτα τα επτα θηλυκα αρνια θελεις λαβει εκ της χειρος μου, δια να ηναι εις εμε εις μαρτυριον οτι εγω εσκαψα το φρεαρ τουτο. ³¹δια τουτο ωνομασε τον τοπον εκεινον, Βηρ-σαβее· διоти εκει ωμοσαν αμφοτεροι. ³²Και εκαμον συνθηκην εν Βηρ-σαβее. Εσηκωθη δε ο Αβιμελεχ και Φιχολ ο αρχιστρατηγος της δυναμεως αυτου, και επεστρεψαν εις την γην των Φι-

λισταιων. ³³Και εφυτευσεν ο Αβρααμ δρυμον εν Βηρσαββε· και επεκαλεσθη εκει το ονομα του Κυριου, του αιωνιου Θεου. ³⁴Παρωκησε δε ο Αβρααμ εν τη γη των Φιλισταιων ημερας πολλας.

22Μετα δε τα πραγματα ταυτα ο Θεος εδοκιμασε τον Αβρααμ, και ειπε προς αυτον, Αβρααμ· ο δε ειπεν, Ιδου, εγω. ²Και ειπε, Λαβε τωρα τον υιον σου τον μονογενη, τον οποιον ηγαπησας, τον Ισαακ, και υπαγε εις τον τοπον Μορια, και προσφερε αυτον εκει εις ολοκαυτωμα, επι ενος των ορειων, το οποιον θελω σοι ειπει. ³Σηκωθεις δε Αβρααμ ενωρις το πρωι, εσαμαρωσε την ονον αυτου και ελαβε μεθ' εαυτου δυο εκ των δουλων αυτου και Ισαακ τον υιον αυτου· και σχισας ξυλα δια την ολοκαυτωσιν, εσηκωθη και υπηγεν εις τον τοπον τον οποιον ειπε προς αυτον ο Θεος. ⁴Την δε τριτην ημεραν υψωσας ο Αβρααμ τους οφθαλμους αυτου, ειδε τον τοπον μακροθεν. ⁵Και ειπεν ο Αβρααμ προς τους δουλους αυτου, Σεις καθισατε αυτου μετα της ονου· εγω δε και το παιδαριον θελωμεν υπαγει εως εκει· και αφου προσκυνησωμεν, θελωμεν επιστρεφει προς εσας. ⁶Και λαβων ο Αβρααμ τα ξυλα της ολοκαυτωσεως, επεθεσεν επι τον Ισαακ τον υιον αυτου· και ελαβεν εις την χειρα αυτου το πυρ, και την μαχαιραν, και υπηγον οι δυο ομου. ⁷Τοτε ελαλησεν ο Ισαακ προς Αβρααμ τον πατερα αυτου και ειπε, Πατερ μου. Ο δε ειπεν, Ιδου, εγω, τεκνον μου. Και ειπεν ο Ισαακ, Ιδου, το πυρ και τα ξυλα· αλλα που το προβατον δια την ολοκαυτωσιν; ⁸Και ειπεν ο Αβρααμ, Ο Θεος, τεκνον μου, θελει προβλεφει εις εαυτον το προβατον δια την ολοκαυτωσιν. Και επορευοντο οι δυο ομου. ⁹Αφου δε εφθασαν εις τον τοπον τον οποιον ειπε προς αυτον ο Θεος, ωκοδομησεν εκει ο Αβρααμ το θυσιαστηριον και διεθεσε τα ξυλα, και δεσας τον Ισαακ τον υιον αυτου εβαλεν αυτον επι το θυσιαστηριον επανω των ξυλων. ¹⁰και εκτεινας ο Αβρααμ την χειρα αυτου, ελαβε την μαχαιραν δια να σφαξη τον υιον αυτου. ¹¹Αγγελος δε Κυριου εφωνησε προς αυτον εκ του ουρανου και ειπεν, Αβρααμ, Αβρααμ. Ο δε ειπεν, Ιδου, εγω. ¹²Και ειπε, Μη επιβαλης την χειρα σου επι το παιδαριον, και μη πραξης εις αυτο μηδεν· διοτι τωρα εγνωρισα οτι συ φοβεισαι τον Θεον, επειδη δεν ελυπηθης τον υιον σου τον μονογενη δι' εμε. ¹³Και υψωσας ο Αβρααμ τους οφθαλμους αυτου ειδε· και ιδου, κριος οπισθεν αυτου, κρατουμενος απο των κερατων αυτου εις φυτον πυκνοκλαδον· και ελθων ο Αβρααμ, ελαβε τον κριον και προσεφερεν αυτον εις ολοκαυτωμα αντι του υιου αυτου. ¹⁴Και εκαλεσεν ο Αβρααμ το ονομα του τοπου εκεινου Ιεοβα-ιρε· ως λεγεται και την σημερον, Εν τω ορει ο Κυριος θελει εμφανισθη. ¹⁵Και εφωνησε δευτερον ο αγγελος του Κυριου προς τον Αβρααμ εκ του ουρανου, ¹⁶και ειπεν, Ωμοσα εις εμαυτον, λεγει Κυριος, οτι, επειδη επραξας το πραγμα τουτο και δεν ελυπηθης τον υιον σου, τον μονογενη σου, ¹⁷οτι ευλογων θελω σε ευλογησει, και πληθυνων θελω πληθυνει το σπερμα σου ως τα αστρα του

ουρανου και ως την αμμον την παρα το χειλος της θαλασσης· και το σπερμα σου θελει κυριευσει τας πυλας των εχθρων αυτου. ¹⁸και εν τω σπερματι σου θελουσιν ευλογηθη παντα τα εθνη της γης· διοτι υπηκουσας εις την φωνην μου. ¹⁹Και επεστρεφεν ο Αβρααμ προς τους δουλους αυτου· και σηκωθεντες, υπηγον ομου εις Βηρσαββε· και κατωκησεν ο Αβρααμ Ενβηρ-σαββε. ²⁰Μετα δε τα πραγματα ταυτα, ανηγγειλαν προς τον Αβρααμ λεγοντες, Ιδου, η Μελχα εγεννησε και αυτη υιους εις τον Ναχωρ τον αδελφον σου· ²¹τον Ουζ πρωτοτοκον αυτου, και τον Βουζ αδελφον αυτου, και τον Κεμουηλ τον πατερα του Αραμ, ²²και τον Κεσεδ, και τον Αζαυ, και τον Φαλδες, και τον Ιελδαφ, και τον Βαθουηλ. ²³Ο δε Βαθουηλ εγεννησε την Ρεβεκκαν· τους οκτω τουτους εγεννησεν η Μελχα εις τον Ναχωρ τον αδελφον του Αβρααμ. ²⁴Και η παλλακη αυτου, η ονομαζομενη Ρευμα, εγεννησε και αυτη τον Ταβεκ και τον Γααμ και τον Ταχας και τον Μααχα.

23Και εξησεν η Σαρρα εκατον εικοσιεπτα ετη ταυτα ειναι τα ετη της ζωης της Σαρρας. ²Και απεθανεν η Σαρρα εν Κιριαθ-αρβα· αυτη ειναι η Χεβρων εν γη Χαναν· και ηλθεν ο Αβρααμ δια να κλαυση την Σαρραν και να πενθηση αυτην. ³Και σηκωθεις ο Αβρααμ απ' εμπροσθεν του νεκρου αυτου, ελαλησε προς τους υιους του Χετ λεγων, Ξενος και παροικος ειμαι εγω μεταξυ σας· δοτε μοι κτημα ταφου μεταξυ σας, δια να θαψω τον νεκρον μου απ' εμπροσθεν μου. ⁴Απεκριθησαν δε οι υιοι του Χετ προς τον Αβρααμ λεγοντες προς αυτον, ⁵Ακουσον ημας, κυριε μου· συ εισαι μεταξυ ημων ηγεμων εκ Θεου· θαψον τον νεκρον σου εις το εκλεκτοτερον εκ των μνημειων ημων· ουδεις εξ ημων θελει αρνηθη το μνημειον αυτου προς σε, δια να θαψης τον νεκρον σου. ⁶Τοτε σηκωθεις ο Αβρααμ προσεκυνησε προς τον λαον του τοπου, προς τους υιους του Χετ· ⁷και ελαλησε προς αυτους λεγων, Εαν ευαρεστηται η ψυχη σας να θαψω τον νεκρον μου απ' εμπροσθεν μου, ακουσατε μου και μεσιτευσατε υπερ εμου προς τον Εφρων τον υιον του Σωαρ, ⁸και ας μοι δωση το σπηλαιον αυτου Μαχπελαχ, το εν τη ακρα του αγρου αυτου· εις πληρη τιμην ας μοι δωση αυτο, δια κτημα ταφου μεταξυ σας. ⁹Ο δε Εφρων εκαθητο εν τω μεσω των υιων του Χετ· και απεκριθη ο Εφρων ο Χετταιος προς τον Αβρααμ εις επηκοον των υιων του Χετ, παντων των εισερχομενων εις την πυλην της πολεως αυτου, λεγων, ¹⁰Ουχι, κυριε μου, ακουσον μου· σοι διδω τον αγρον, σοι διδω και το σπηλαιον το εν αυτω· επι παρουσια των υιων του λαου μου διδω αυτα εις σε· θαψον τον νεκρον σου. ¹¹Και προσεκυνησεν ο Αβρααμ εμπροσθεν του λαου του τοπου· ¹²και ειπε προς τον Εφρων εις επηκοον του λαου του τοπου λεγων, Εαν συ θελης, ακουσον μου, παρακαλω· θελω δωσει το αργυριον του αγρου· λαβε αυτο παρ' εμου, και θελω θαψει τον νεκρον μου εκει. ¹³Ο δε Εφρων απεκριθη προς τον Αβρααμ, λεγων προς αυτον, ¹⁴Ακουσον μου, κυριε

μου· γη τετρακοσίων σικλών αργυρίου, τι είναι μεταξύ μου και σου; θαψόν λοιπόν τον νεκρόν σου. ¹⁶Και ηκούσεν ο Αβραάμ τον Εφρών· και εξύγισεν ο Αβραάμ εις τον Εφρών το αργύριον, το οποίον ειπεν εις επήκοον των υιών του Χετ τετρακοσίους σικλούς αργυρίου, δεκτού μεταξύ εμπορών. ¹⁷Και ο αγρός του Εφρών, οστις ητο εν Μαχπελάχ, εμπροσθεν της Μαμβρη, ο αγρός και το σπηλαιον το εν αυτώ και πάντα τα δένδρα τα εν τώ αγρώ και εν πασίν τοις ορίοις κυκλώ, ησφαλισθησαν ¹⁸εις τον Αβραάμ δια κτήμα, ενώπιον των υιών του Χετ, ενώπιον πάντων των εισερχομένων εις την πύλιν της πόλεως αυτού. ¹⁹Και μετά ταυτά εθαψεν ο Αβραάμ Σαρραν την γυναίκα αυτού εν τώ σπηλαίω του αγρού Μαχπελάχ, εμπροσθεν της Μαμβρη· αυτή είναι Χεβρών εν γη Χαναάν. ²⁰Και ο αγρός και το σπηλαιον το εν αυτώ, ησφαλισθησαν εις τον Αβραάμ δια κτήμα ταφών παρά των υιών του Χετ.

24Ητο δε ο Αβραάμ γερών προβεβηκώς την ηλικίαν· και ο Κύριος ευλόγησε τον Αβραάμ κατά πάντα. ²Και ειπεν ο Αβραάμ προς τον δούλον αυτού τον πρεσβύτερον της οικίας αυτού, τον επιστάτην πάντων των υπαρχόντων αυτού, Βαλε, παρακαλώ, την χείρα σου υπό τον μηρόν μου· ³και θέλω σε ορκίσει εις Κύριον τον Θεόν του ουρανού και τον Θεόν της γης, ότι δεν θέλεις λαβεί γυναίκα εις τον υιόν μου εκ των θυγατέρων των Χαναανίων, μεταξύ των οποίων εγώ κατοικώ· ⁴αλλά· εις τον τόπον μου, και εις την συγγειαν μου θέλεις υπαγεί, και θέλεις λαβεί γυναίκα εις τον υιόν μου τον Ισαάκ. ⁵Είπε δε προς αυτόν ο δούλος, Ίσως δεν θέληση η γυνή να μοι ακολουθήση εις την γην ταυτήν· πρέπει να φέρω τον υιόν σου εις την γην εκ της οποίας εξήλθες; ⁶Και ειπε προς αυτόν ο Αβραάμ, Προσεχε, μη φέρης τον υιόν μου εκεί· ⁷Κύριος ο Θεός του ουρανού, οστις με έλαβεν εκ του οίκου του πατρός μου και εκ της γης της γεννησεώς μου, και οστις έλαλήσε προς εμέ και οστις ώμοσεν εις εμέ λέγων, εις το σπέρμα σου θέλω δώσει την γην ταυτήν, αυτός θέλει αποστείλει τον άγγελόν αυτού εμπροσθεν σου· και θέλεις λαβεί γυναίκα εις τον υιόν μου εκείθεν· ⁸εάν δε η γυνή δεν θελή να σε ακολουθήση, τότε θέλεις εισθαι έλευθερός απο του ορκού μου τουτού· μονόν τον υιόν μου να μη φέρης εκεί. ⁹Και έβαλεν ο δούλος την χείρα αυτού υπό τον μηρόν του Αβραάμ του κυρίου αυτού, και ωρκίσθη εις αυτόν περί του πράγματος τουτού. ¹⁰Και έλαβεν ο δούλος δεκά καμήλους εκ των καμήλων του κυρίου αυτού και ανεχώρησε, φερών μεθ' εαυτού απο πάντων των αγαθών του κυρίου αυτού· και σηκώθεις, υπήγεν εις την Μεσοποταμίαν, εις την πόλιν του Ναχωρ. ¹¹Και εγονάτισε τας καμήλους έξω της πόλεως παρά το φρεάρ του ύδατος, προς το έσπερας, οτε έξερχονται αι γυναίκες δια να άντλήσωσιν ύδωρ. ¹²Και ειπε, Κυριε Θεε του κυρίου μου Αβραάμ, δός μοι, δεομαι, κάλον συνάντημα σημερον, και κάμε έλεος εις τον κυριόν μου Αβραάμ· ¹³ίδου, εγώ ιστάμαι πλησίον

της πηγής του ύδατος· αι δε θυγατέρες των κατοικών της πόλεως έξερχονται δια να άντλήσωσιν ύδωρ· ¹⁴και η κορη προς την οποίαν ειπω, Επικλινόν, παρακαλώ, την ύδριαν σου δια να πιω, και αυτή ειπή, Πιε και θέλω ποτίσει και τας καμήλους σου, αυτή άς ηναι εκείνη, την οποίαν ητοιμάσας εις τον δούλον σου τον Ισαάκ· και εκ τουτού θέλω γνωρίσει ότι εκάμες έλεος εις τον κυριόν μου. ¹⁵Και πριν αυτός παύση λαλών, ίδου, έξηρχετο η Ρεβεκκα, ητις εγεννήθη εις τον Βαθουήλ, υιόν της Μελχας, γυναίκος του Ναχωρ, αδελφού του Αβραάμ, έχουσα την ύδριαν αυτής επί του ώμου αυτής. ¹⁶Η δε κορη ητο ωραια την όφιν σφοδρά, παρθένος, και άνηρ δεν είχε γνωρίσει αυτήν· αφού λοιπόν κατεβή εις την πηγην, εγεμίσε την ύδριαν αυτής και ανεβείνε. ¹⁷Δραμών δε ο δούλος εις συνάντησιν αυτής ειπε, Ποτίσον με, παρακαλώ, όλίγον ύδωρ εκ της ύδριας σου. ¹⁸Η δε ειπε, Πιε, κυριε μου· και έσπευσε και κατεβίβασε την ύδριαν αυτής επί τον βραχιόνα αυτής, και έποτίσεν αυτόν. ¹⁹και αφού έπαυσε ποτιζούσα αυτόν ειπε, Και δια τας καμήλους σου θέλω άντλήσει, έωσου πιώσι πασαι. ²⁰Και παρευθής έξεκενώσε την ύδριαν αυτής εις την ποτίστραν, και έδραμεν έτι εις το φρεάρ δια να άντλήση, και ηντήλησε δια πασάς τας καμήλους αυτού. ²¹Ο δε άνθρωπος, θαυμάζων δι' αυτήν, έσιώπα, δια να γνωρίση αν κατευδώσεν ο Κύριος την όδον αυτού η ουχί. ²²Και αφού έπαυσαν αι καμήλοι πινούσαι, έλαβεν ο άνθρωπος ενωτία χρύσα βάρους ημισεός σικλού, και δύο βραχιόλια δια τας χείρας αυτής, βάρους δεκά σικλών χρύσιου· ²³και ειπε, Τίνος θυγατήρ εισαι συ; ειπε μοι, παρακαλώ· είναι εν τη οικία του πατρός σου τοπος δι' ημάς προς κατάλυμα; ²⁴Η δε ειπε προς αυτόν· είμαι θυγατήρ Βαθουήλ του υιού της Μελχας, τον οποίον εγεννήσεν εις τον Ναχωρ. ²⁵ειπεν έτι προς αυτόν, Είναι εις ημάς και άχυρα και τροφή πολλή και τοπος προς κατάλυμα. ²⁶Τότε εκλίεν ο άνθρωπος και προσέκυνησε τον Κύριον· ²⁷και ειπεν, Ευλόγητος Κύριος ο Θεός του κυρίου μου Αβραάμ, οστις δεν εγκατέλιπε το έλεος αυτού και την αλήθειαν αυτού απο του κυρίου μου· ο Κύριος με κατευδώσεν εις τον οίκον των αδελφών του κυρίου μου. ²⁸Δραμούσα δε η κορη άνηγγειλεν εις τον οίκον της μητρός αυτής τα πράγματα ταυτά. ²⁹Είχε δε η Ρεβεκκα αδελφόν ονομαζόμενον Λαβάν· και έδραμεν ο Λαβάν προς τον άνθρωπον έξω εις την πηγην. ³⁰Και ως είδε τα ενωτία και τα βραχιόλια εις τας χείρας της αδελφής αυτού, και ως ηκούσε τους λόγους Ρεβεκκας της αδελφής αυτού, λεγούσης, Ουτως έλαλήσε προς εμέ ο άνθρωπος, ήλθε προς τον άνθρωπον· και ίδου, ιστάτο πλησίον των καμήλων επί της πηγής. ³¹Και ειπεν, Εισέλθε, ευλόγημενε του Κυρίου· δια τι ιστάσαι έξω; επειδή εγώ ητοιμάσα την οικίαν και τόπον δια τας καμήλους. ³²Και εισήλθεν ο άνθρωπος εις την οικίαν, και εκείνος έξεφορτώσε τας καμήλους και έδωκεν άχυρα και τροφήν εις τας καμήλους και ύδωρ δια νιψίμον των ποδών αυτού και των ποδών των ανθρώπων των μετ' αυτού. ³³Και παρετέθη εμπροσθεν αυτού

φαγητον· αυτος ομως ειπε, Δεν θελω φαγει, εωσου λαλησω τον λογον μου. Ο δε ειπε, Λαλησον. ³⁴Και ειπεν, Εγω ειμαι δουλος του Αβρααμ. ³⁵Και ο Κυριος ευλογησε τον κυριον μου σφοδρα, και εγεινε μεγας· και εδωκεν εις αυτον προβατα και βοας και αργυριον και χρυσιον και δουλους και δουλαις και καμηλους και ονους. ³⁶Και εγεννησε Σαρρα, η γυνη του κυριου μου, υιον εις τον κυριον μου, αφου εγηρασε· και εδωκεν εις αυτον παντα οσα χει. ³⁷Και με ωρκισεν ο κυριος μου, λεγων, Δεν θελεις λαβει γυναικα εις τον υιον μου εκ των θυγατερων των Χαναναιων, εις την γην των οποιων εγω κατοικω· ³⁸αλλ' εις τον οικον του πατρος μου θελεις υπαγει και εις την συγγενειαν μου, και θελεις λαβει γυναικα εις τον υιον μου. ³⁹Και ειπον προς τον κυριον μου, Ισως δεν θεληση η γυνη να με ακολουθηση. ⁴⁰Ο δε ειπε προς εμε, Ο Κυριος, εμπροσθεν του οποιου περιεπατησα, θελει αποστειλει τον αγγελον αυτου μετα σου και θελει κατευοδωσει την οδον σου· και θελεις λαβει γυναικα εις τον υιον μου εκ της συγγενειας μου και εκ του οικου του πατρος μου· ⁴¹τοτε θελεις εισθαι ελευθερος απο του ορκισμου μου· οταν υπαγης προς την συγγενειαν μου και δεν δωσωσιν εις σε, τοτε θελεις εισθαι ελευθερος απο του ορκισμου μου. ⁴²Και ελθων σημερον εις την πηγην, ειπον, Κυριε ο Θεος του κυριου μου Αβρααμ, κατευοδωσον, δεομαι, την οδον μου, εις την οποιαν εγω υπαγω· ⁴³ιδου, εγω ισταμαι πλησιον της πηγης του υδατος· και η κορη ητις εξερχεται δια να αντληση και προς την οποιαν ειπω, Ποτισον με, παρακαλω, ολιγον υδωρ εκ της υδριας σου, ⁴⁴και αυτη με ειπη, Και συ πιε, και διατας καμηλους σου ακομη θελω αντλησει, αυτη ας ηναι η γυνη, την οποιαν ητοιμασεν ο Κυριος δια τον υιον του κυριου μου. ⁴⁵Και πριν παυσω λαλων εν τη καρδια μου, ιδου, η Ρεβεκκα εξηρχετο εχουσα την υδριαν αυτης επι του ωμου αυτης· και κατεβη εις την πηγην και ηντηλησεν· ειπον δε προς αυτην, Ποτισον με, παρακαλω. ⁴⁶Η δε εσπευσε και κατεβιβασε την υδριαν αυτης επανωθεν αυτης και ειπε, Πιε, και θελω ποτισει και τας καμηλους σου· επιον λοιπον και εποτισε και τας καμηλους. ⁴⁷Και ηρωτησα αυτην και ειπον, Τινος θυγατηρ εισαι; η δε ειπε, Θυγατηρ του Βαθουηλ, υιου του Ναχωρ, τον οποιον εγεννησεν εις αυτον η Μελχα· και περιεθεσα τα ενωτια εις το προσωπον αυτης και τα βραχιολια επι τας χειρας αυτης. ⁴⁸Και κλινας προσεκυνησα τον Κυριον· και ευλογησα Κυριον τον Θεον του κυριου μου Αβρααμ, οστις με κατευοδωσεν εις την αληθινην οδον, δια να λαβω την θυγατερα του αδελφου του κυριου μου εις τον υιον αυτου. ⁴⁹Τωρα λοιπον, εαν θελητε να καμητε ελεος και αληθειαν προς τον κυριον μου, ειπατε μοι, ει δε μη, ειπατε μοι, δια να στραφω δεξια η αριστερα. ⁵⁰Και αποκριθεντες ο Λαβαν και ο Βαθουηλ, ειπον, Παρα Κυριου εξηλθε το πραγμα· ημεις δεν δυναμεθα να σοι ειπωμεν κακον η καλον· ⁵¹ιδου, η Ρεβεκκα εμπροσθεν σου· λαβε αυτην και υπαγε· και ας ηναι γυνη του υιου του κυριου σου, καθως ελαλησεν ο Κυριος. ⁵²Και οτε ηκουσεν ο δουλος

του Αβρααμ τους λογους αυτων, προσεκυνησεν εως εδαφους τον Κυριον. ⁵³Και εκβαλων ο δουλος σκευη αργυρα και σκευη χρυσα και ενδυματα, εδωκεν εις την Ρεβεκκαν· εδωκεν ετι δωρα εις τον αδελφον αυτης και εις την μητερα αυτης. ⁵⁴Και εφαγον και επιον, αυτος και οι ανθρωποι οι μετ' αυτου, και διενυκτερευσαν· και αφου εσηκωθησαν το πρωι, ειπεν, Εξαποστειλατε με προς τον κυριον μου. ⁵⁵Ειπον δε ο αδελφος αυτης και η μητηρ αυτης, Ας μεινη η κορη μεθ' ημων ημερας τινας, τουλαχιστον δεκα· μετα ταυτα θελει απελθει. ⁵⁶Και ειπε προς αυτους, Μη με κρατειτε, διοτι ο Κυριος κατευοδωσε την οδον μου· εξαποστειλατε με να υπαγω προς τον κυριον μου. ⁵⁷Οι δε ειπον, Ας καλεσωμεν την κορην και ας ερωτησωμεν την γνωμην αυτης. ⁵⁸Και εκαλεσαν την Ρεβεκκαν και ειπον προς αυτην, Υπαγεις μετα του ανθρωπου τουτου; Η δε ειπεν, Υπαγω. ⁵⁹Και εξαπεστειλαν την Ρεβεκκαν την αδελφην αυτων και την τροφον αυτης, και τον δουλον του Αβρααμ και τους ανθρωπους αυτου ⁶⁰Και ευλογησαν την Ρεβεκκαν και ειπον προς αυτην, Αδελφη ημων εισαι, ειθε να γεινης εις χιλιαδας μυριαδων, και το σπερμα σου να εξουσιαση τας πυλας των εχθρων αυτου ⁶¹Και εσηκωθη η Ρεβεκκα και αι θεραπαιναι αυτης, και εκαθισαν επι τας καμηλους, και υπηγον κατοπιν του ανθρωπου· και ελαβεν ο δουλος την Ρεβεκκαν και ανεχωρησεν. ⁶²Ο δε Ισαακ επεστρεφεν απο του φρεατος Λαχαι-ροι· διοτι κατωκει εν τη γη της μεσημβριας. ⁶³Και εξηλθεν ο Ισαακ να προσευχηθη εν τη πεδιαδι περι το εσπερας· και υψωσας τους οφθαλμους αυτου, ειδε, και ιδου, ηρχοντο καμηλοι. ⁶⁴και υψωσασα η Ρεβεκκα τους οφθαλμους αυτης ειδε τον Ισαακ και κατεπηδησεν απο της καμηλου. ⁶⁵Διοτι ειχεν ειπει προς τον δουλον, Τις ειναι ο ανθρωπος εκεινος, ο ερχομενος δια της πεδιαδος εις συναντησιν ημων; Ο δε δουλος ειχεν ειπει, Ειναι ο κυριος μου. Και αυτη λαβουσα την καλυπτραν, εσκεπασθη. ⁶⁶Και διηγηθη ο δουλος προς τον Ισαακ παντα οσα ειχε πραξει. ⁶⁷Ο δε Ισαακ εφερεν αυτην εις την σκηνην της μητρος αυτου Σαρρας· και ελαβε την Ρεβεκκαν, και εγεινεν αυτου γυνη, και ηγαπησεν αυτην· και παρηγορηθη ο Ισαακ περι της μητρος αυτου.

25Ελαβε δε ο Αβρααμ και αλλην γυναικα, ονομαζομενην Χεττουραν. ²Και αυτη εγεννησεν εις αυτον τον Ζεμβραν και τον Ιοξαν και τον Μαδαν και τον Μαδιαμ και τον Ιεσβωκ και τον Σουα. ³και ο Ιοξαν εγεννησε τον Σεβα και τον Δαιδαν· οι δε υιοι του Δαιδαν ησαν Ασσουρειμ και Λετουσειμ και Λαωμειμ. ⁴Οι υιοι δε του Μαδιαμ ησαν Γεφα και Εφερ και Ανωχ και Αβειδα και Ελδαγα· παντες ουτοι υιοι της Χεττουρας. ⁵Εδωκε δε ο Αβρααμ παντα τα υπαρχοντα αυτου εις τον Ισαακ. ⁶Εις δε τους υιους των παλλακων αυτου εδωκεν ο Αβρααμ χαρισματα, και εξαπεστειλεν αυτους, ετι ζων, μακρान απο του υιου αυτου Ισαακ προς ανατολας, εις την γην της Ανατολης. ⁷Και ταυτα ειναι τα ετη των ημερων της

ζωης του Αβρααμ, οσα εζησεν, ετη εκατον εβδομηκο-
ντα πεντε. ⁸Και εκπνευσας απεθανεν ο Αβρααμ εν γη-
ρατι καλω, γερων και πληρης ημερων· και προσετεθη
εις τον λαον αυτου. ⁹Και εθαψαν αυτον ο Ισαακ και
ο Ισμαηλ οι υιοι αυτου εν τω σπηλαιω Μαχπελαχ, εν
τω αγρω του Εφρων, υιου του Σωαρ του Χετταιου, τω
απεναντι της Μαμβρη· ¹⁰τω αγρω, τον οποιον ηγορα-
σεν ο Αβρααμ παρα των υιων του Χετ· εκει εταφη ο
Αβρααμ και Σαρρα η γυνη αυτου. ¹¹Και μετα τον θα-
νατον του Αβρααμ, ευλογησεν ο Θεος Ισαακ τον υιον
αυτου· και κατωκησεν ο Ισαακ πλησιον του φρεατος
Λαχαι-ροι. ¹²Αυτη δε ειναι η γενεαλογια του Ισμαηλ,
υιου του Αβρααμ, τον οποιον εγεννησεν εις τον Αβρααμ
Αγαρ η Αιγυπτια, η δουλη της Σαρρας· ¹³και ταυτα ει-
ναι τα ονοματα των υιων του Ισμαηλ, κατα τα ονο-
ματα αυτων, εις τας γενεας αυτων· πρωτοτοκος του
Ισμαηλ Ναβαιωθ, επειτα Κηδαρ και Αβδεηλ και Μιβ-
σαμ, ¹⁴και Μισμα, και Δουμα και Μασσα ¹⁵Χαδδαρ, και
Θαιμα, Ιετουρ, Ναφις, και Κεδμα· ¹⁶ουτοι ειναι οι υιοι
του Ισμαηλ, και ταυτα τα ονοματα αυτων κατα τας κω-
μας αυτων και κατα τας κατοικιας αυτων· δωδεκα αρ-
χοντες κατα τα εθνη αυτων. ¹⁷Και ταυτα ειναι τα ετη
της ζωης του Ισμαηλ, ετη εκατον τριακοντα επτα· και
εκπνευσας απεθανε και προσετεθη εις τον λαον αυτου.
¹⁸Κατωκησαν δε απο Αβιλα εως Σουρ, της κατα προ-
σωπον Αιγυπτου, καθως υπαγει τις προς την Ασσυριαν·
ο Ισμαηλ κατωκησεν εμπροσθεν παντων των αδελφων
αυτου. ¹⁹Και αυτη ειναι η γενεαλογια του Ισαακ, υιου
του Αβρααμ· ο Αβρααμ εγεννησε τον Ισαακ· ²⁰ητο δε
ο Ισαακ ετων τεσσαρακοντα, οτε ελαβεν εις εαυτον γυ-
ναικα την Ρεβεκκαν, θυγατερα Βαθουηλ του Συρου απο
Παδαν-αραμ, αδελφην Λαβαν του Συρου. ²¹Και εδεετο
ο Ισαακ προς τον Κυριον περι της γυναικος αυτου, διοτι
ητο στειρα· και επηκουσεν ο Κυριος αυτου, και συνελα-
βεν η Ρεβεκκα η γυνη αυτου. ²²Και τα παιδια συνεκρουο-
ντο εντος αυτης· και ειπεν, Αν μελλη ουτω να γεινη, δια
τι εγω να συλλαβω; και υπηγε να ερωτηση τον Κυριον.
²³Και ειπεν ο Κυριος προς αυτην, Δυο εθνη ειναι εν τη
κοιλια σου· και δυο λαοι θελουσι διαχωρισθη απο των
εντοσθιων σου· και ο εις λαος θελει εισθαι δυνατωτερος
του αλλου λαου· και ο μεγαλυτερος θελει δουλευσει εις
τον μικροτερον. ²⁴Και οτε επληρωθησαν αι ημεραι αυ-
της δια να γεννηση, ιδου, ησαν διδυμα εν τη κοιλια αυ-
της. ²⁵Εξηλθε δε ο πρωτος ερυθρος και ολος ως δερμα
δασυτριχος· και εκαλεσαν το ονομα αυτου, Ησαυ. ²⁶Και
επειτα εξηλθεν ο αδελφος αυτου· και η χειρ αυτου εκρα-
τει την πτερναν του Ησαυ· δια τουτο ωνομασθη Ιακωβ·
ο δε Ισαακ ητο ετων εξηκοντα, οτε εγεννησεν αυτους.
²⁷Ηυξησαν δε τα παιδια· και εγεινεν ο μεν Ησαυ ανθρω-
πος εμπειρος εις το κυνηγιον, ανθρωπος του αγρου· ο δε
Ιακωβ, ανθρωπος απλους, κατοικων εν σκηναϊς. ²⁸Και ο
μεν Ισαακ ηγαπα τον Ησαυ, διοτι το κυνηγιον ητο τροφη
εις αυτον· η δε Ρεβεκκα ηγαπα τον Ιακωβ. ²⁹Εμαγειρευε
δε ο Ιακωβ μαγειρευμα· και ηλθεν ο Ησαυ εκ του αγρου

και ητο αποκαμωμενος· ³⁰και ειπεν ο Ησαυ προς τον Ια-
κωβ, Δος μοι, παρακαλω, να φαγω απο το κοκκινον, το
κοκκινον τουτο, διοτι ειμαι αποκαμωμενος· δια τουτο
εκληθη το ονομα αυτου, Εδωμ. ³¹Και ειπεν ο Ιακωβ, Πω-
λησον μοι σημερον τα πρωτοτοκια σου. ³²Και ο Ησαυ ει-
πεν, Ιδου, εγω υπαγω να αποθανω, και τι με ωφελουσι
ταυτα τα πρωτοτοκια; ³³Και ειπεν ο Ιακωβ, Ομοσον μοι
σημερον· και ωμοσεν εις αυτον· και επωλησε τα πρωτο-
τοκια αυτου εις τον Ιακωβ. ³⁴Τοτε ο Ιακωβ εδωκεν εις
τον Ησαυ αρτον και μαγειρευμα της φακης· και εφαγε
και επιε και σηκωθεις ανεχωρησεν· ουτως ο Ησαυ κατε-
φρονησε τα πρωτοτοκια.

26Εγεινε δε πεινα εν τη γη, εκτος της προτερης πει-
νης, της γενομενης επι των ημερων του Αβρααμ. Και
υπηγεν ο Ισαακ προς τον Αβιμελεχ, βασιλεα των Φιλι-
σταιων, εις Γεραρα. ²Εφανη δε εις αυτον ο Κυριος και
ειπε, Μη καταβης εις Αιγυπτον· κατοικησον εν τη γη
την οποιαν θελω σοι ειπει· ³παροικει εν τη γη ταυτη,
και εγω θελω εισθαι μετα σου, και θελω σε ευλογησει
διοτι εις σε και εις το σπερμα σου θελω δωσει παντας
τους τοπους τουτους· και θελω εκπληρωσει τον ορκον,
τον οποιον ωμοσα προς Αβρααμ τον πατερα σου· ⁴και
θελω πληθυνει το σπερμα σου ως τα αστρα του ουρανου,
και θελω δωσει εις το σπερμα σου παντας τους τοπους
τουτους, και θελουσιν ευλογηθη εν τω σπερματι σου πα-
ντα τα εθνη της γης· ⁵επειδη ο Αβρααμ υπηκουσεν εις
την φωνην μου, και εφυλαξε τα προσταγματα μου, τας
εντολας μου, τα διαταγματα μου και τους νομους μου.
⁶Και κατωκησεν ο Ισαακ εν Γεραροις. ⁷Ηρωτησαν δε
οι ανδρες του τοπου περι της γυναικος αυτου· και ει-
πεν, Αδελφη μου ειναι· διοτι εφοβηθη να ειπη, Γυνη μου
ειναι· λεγων, Μηπως με φρονευσωσιν οι ανδρες του το-
που δια την Ρεβεκκαν· επειδη ητο ωραια την οψιν. ⁸Και
αφου διετριψεν εκει πολλας ημερας, Αβιμελεχ ο βασι-
λευς των Φιλισταιων, κυψας απο της θυριδος ειδε, και
ιδου, ο Ισαακ επαϊζε μετα Ρεβεκκας της γυναικος αυτου.
⁹Εκαλεσε δε ο Αβιμελεχ τον Ισαακ και ειπεν, Ιδου, βε-
βαιως γυνη σου ειναι αυτη· δια τι λοιπον ειπας, Αδελφη
μου ειναι; Και ειπε προς αυτον ο Ισαακ, διοτι ειπον, Μη-
πως αποθανω εξ αιτιας αυτης. ¹⁰Και ειπεν ο Αβιμελεχ,
Τι ειναι τουτο, το οποιον εκαμες εις ημας; παρ' ολιγον
ηθελε κοιμηθη τις εκ του λαου μετα της γυναικος σου,
και ηθελες φερει εφ' ημας ανομιαν. ¹¹Και προσεταξεν ο
Αβιμελεχ εις παντα τον λαον, λεγων, Οστις εγγιση τον
ανθρωπον τουτον η την γυναικα αυτου, θελει εξαπαντος
θανατωθη. ¹²Εσπειρε δε ο Ισαακ εν τη γη εκεινη και
εσυναξε κατ' εκεινον τον χρονον εκατονταπλασια· και
ευλογησεν αυτον ο Κυριος. ¹³Και εμεγαλυνετο ο ανθρω-
πος και επροχωρει αυξανομενος, εωσου εγεινε μεγας
σφοδρα· ¹⁴και απεκτησε προβατα και βοας και δουλους
πολλους· εφθονησαν δε αυτον οι Φιλισταιοι. ¹⁵Και παντα
τα φρεατα, τα οποια εσκαψαν οι δουλοι του πατρος αυ-
του επι των ημερων Αβρααμ του πατρος αυτου, ενεφρα-

ξαν ταυτα οι Φιλισταιοι και εγεμισαν αυτα χωμα. ¹⁶Και ειπεν ο Αβιμελεχ προς τον Ισαακ, Απελθε αφ' ημων, διοτι εγεινες δυνατωτερος ημων σφοδρα. ¹⁷Και απηλθεν εκειθεν ο Ισαακ και εστησε την σκηνην αυτου εν τη κοιλαδι των Γεραρων και κατωκησεν εκει. ¹⁸Και ηνοιξε παλιν ο Ισαακ τα φρεατα του υδατος, τα οποια εσκαψαν επι των ημερων Αβρααμ του πατρος αυτου, οι δε Φιλισταιοι ενεφραξαν αυτα μετα τον θανατον του Αβρααμ και ωνομασεν αυτα κατα τα ονοματα, με τα οποια ο πατηρ αυτου ειχεν ονομασει αυτα. ¹⁹Και εσκαψαν οι δουλοι του Ισαακ εν τη κοιλαδι και ευρηκαν εκει φρεαρ υδατος ζωντος. ²⁰Ελογομαχησαν δε οι ποιμενες των Γεραρων μετα των ποιμενων του Ισαακ, λεγοντες, Ιδικον μας ειναι το υδωρ και ωνομασε το φρεαρ Εσεκ· διοτι εφιλονεικησαν μετ' αυτου. ²¹Και εσκαψαν αλλο φρεαρ και ελογομαχησαν και περι αυτου· δια τουτο ωνομασεν αυτο Σιτνα. ²²Και μετοικησας εκειθεν εσκαψεν αλλο φρεαρ, και περι τουτου δεν ελογομαχησαν· και ωνομασεν αυτο Ρεχωβωθ, λεγων, διοτι τωρα επλατυνεν ημας ο Κυριος και ηξησεν ημας επι της γης. ²³Και εκειθεν ανεβη εις Βηρ-σαββε. ²⁴Και εφανη εις αυτον ο Κυριος την νυκτα εκεινην, και ειπεν, Εγω ειμαι ο Θεος Αβρααμ του πατρος σου· μη φοβου, διοτι εγω ειμαι μετα σου, και θελω σε ευλογησει και θελω πληθυνει το σπερμα σου, δια Αβρααμ τον δουλον μου. ²⁵Και ωκοδομησεν εκει θυσιαστηριον και επεκαλεσθη το ονομα του Κυριου· και εστησεν εκει την σκηνην αυτου· εσκαψαν δε εκει οι δουλοι του Ισαακ φρεαρ. ²⁶Τοτε ο Αβιμελεχ υπηγε προς αυτον απο Γεραρων, και Οχοζαθ ο οικειος αυτου, και Φιχολ ο αρχιστρατηγος της δυναμειως αυτου. ²⁷Και ειπε προς αυτους ο Ισαακ, Δια τι ηλθετε προς εμε, αφου σεις με εμισησατε και με εδιωξατε απο σας; ²⁸οι δε ειπον, Ειδομεν φανερα, οτι ο Κυριος ειναι μετα σου, και ειπομεν, Ας γεινη τωρα ορκος μεταξυ ημων, μεταξυ ημων και σου, και ας καμωμεν συνθηκην μετα σου, ²⁹οτι δεν θελεις καμει κακον εις ημας, καθως ημεις δεν σε ηγγισαμεν, και καθως επραξαμεν εις σε μονον καλον, και σε εξαπεστειλαμεν εν ειρηνη· τωρα συ εισαι ευλογημενος του Κυριου. ³⁰Και εκαμεν εις αυτους συμποσιον· και εφαγον και επιον. ³¹Και εσηκωθησαν ενωρις το πρωι, και ωμοσεν ο εις προς τον αλλον· τοτε ο Ισαακ εξαπεστειλεν αυτους, και απηλθον απ' αυτου εν ειρηνη. ³²Και την ημεραν εκεινην ηλθον οι δουλοι του Ισαακ και ανηγγειλαν προς αυτον περι του φρεατος το οποιον εσκαψαν, και ειπαν προς αυτον, Ευρηκαμεν υδωρ. ³³Και ωνομασεν αυτο Σαββε· δια τουτο ειναι το ονομα της πολεως Βηρ-σαββε εως της σημερον. ³⁴Ητο δε ο Ησαυ ετων τεσσαρακοντα, οτε ελαβεν εις γυναικα Ιουδιθ, την θυγατερα Βεηρι του Χετταιου, και Βασεμαθ, την θυγατερα Αιλων του Χετταιου. ³⁵και αυται ησαν πικρια φυχης εις τον Ισαακ και την Ρεβεκκαν.

27Και αφου εγηρασεν ο Ισαακ, και οι οφθαλμοι αυτου ημβλυνησαν, ωστε δεν εβλεπεν, εκαλεσεν Ησαυ τον

υιον αυτου τον μεγαλητερον, και ειπε προς αυτον, Υιε μου. Ο δε ειπε προς αυτον, Ιδου, εγω. ²Και εκεινος ειπεν, Ιδου, τωρα, εγω εγηρασα· δεν γνωριζω την ημεραν του θανατου μου. ³λαβε λοιπον, παρακαλω, τα οπλα σου, την φαρετραν σου και το τοξον σου, και εξελθε εις την πεδιαδα και κυνηγησον μοι κυνηγιον· ⁴και καμε μοι εδεσματα καθως αγαπω, και φερε μοι να φαγω, δια να σε ευλογηση η ψυχη μου πριν αποθανω. ⁵Η δε Ρεβεκκα ηκουσεν ενω ελαλει ο Ισαακ προς Ησαυ τον υιον αυτου. Και υπηγεν ο Ησαυ εις την πεδιαδα δια να κυνηγηση κυνηγιον και να φερη αυτο. ⁶Και η Ρεβεκκα ελαλησε προς Ιακωβ τον υιον αυτης, λεγουσα, Ιδου, εγω ηκουσα τον πατερα σου λαλουντα προς Ησαυ τον αδελφον και λεγοντα, ⁷Φερε μοι κυνηγιον και καμε μοι εδεσματα, δια να φαγω, και να σε ευλογησω ενωπιον του Κυριου πριν αποθανω. ⁸Τωρα λοιπον, υιε μου, ακουσον την φωνην μου εις οσα εγω σοι παραγγελλω. ⁹υπαγε τωρα εις το ποιμνιον, και λαβε μοι εκειθεν δυο καλα εριφια εξ αιγων· δια να καμω αυτα εδεσματα δια τον πατερα σου, καθως αγαπα· ¹⁰και θελεις φερει αυτα προς τον πατερα σου να φαγη, δια σε ευλογηση πριν αποθανη. ¹¹Και ειπεν ο Ιακωβ προς Ρεβεκκαν την μητερα αυτου, Ιδου, ο Ησαυ ο αδελφος μου ειναι ανηρ δασυτριχος, εγω δε ανηρ ατριχος· ¹²ισως με ψηλαφηση ο πατηρ μου, και θελω φανη εις αυτον ως απατεων, και θελω συρει επ' εμαυτον καταραν και ουχι ευλογιαν. ¹³Ειπε δε προς αυτον η μητηρ αυτου, Επ' εμε η καταρα σου, τεκνον μου· μονον υπακουσον εις την φωνην μου και υπαγε, φερε μοι αυτα. ¹⁴Και υπηγε, και ελαβε, και εφερεν αυτα προς την μητερα αυτου· και εκαμεν η μητηρ αυτου εδεσματα καθως ηγαπα ο πατηρ αυτου. ¹⁵Και λαβουσα η Ρεβεκκα τα καλητερα φορεματα Ησαυ του μεγαλητερου υιου αυτης, τα οποια ειχεν εν τη οικια, ενεδυσε με αυτα Ιακωβ, τον υιον αυτης τον νεωτερον· ¹⁶και με τα δερματα των εριφιων εσκεπασε τας χειρας αυτου, και τα γυμνα του τραχηλου αυτου· ¹⁷και εδωκεν εις τας χειρας Ιακωβ του υιου αυτης τα εδεσματα και τον αρτον, τα οποια ητοιμασε. ¹⁸Και ηλθε προς τον πατερα αυτου· και ειπε, Πατερ μου. Ο δε ειπεν, Ιδου, εγω· τις εισαι, τεκνον μου; ¹⁹Και ειπεν ο Ιακωβ προς τον πατερα αυτου, Εγω ειμαι Ησαυ ο πρωτοτοκος σου· εκαμα καθως μοι ειπας, σηκωθητι λοιπον, καθισσον και φαγε εκ του κυνηγιου μου, δια να με ευλογηση η ψυχη σου. ²⁰Και ειπεν ο Ισαακ προς τον υιον αυτου, Ποθεν τουτο, τεκνον μου, οτι ευρηκας τοσον ταχεως; Ο δε ειπε, Διοτι Κυριος ο Θεος σου εφερεν αυτο εμπροσθεν μου. ²¹Και ειπεν ο Ισαακ προς τον Ιακωβ, Πλησιασον, τεκνον μου, δια να σε ψηλαφησω, αν συ ησαι αυτος ο υιος Ησαυ, η ουχι. ²²Και επλησιασεν ο Ιακωβ εις τον Ισαακ τον πατερα αυτου· ο δε εψηλαφησεν αυτον, και ειπεν, Η μεν φωνη ειναι φωνη Ιακωβ, αι δε χειρες, χειρες Ησαυ. ²³Και δεν εγνωρισεν αυτον, διοτι αι χειρες αυτου ησαν ως αι χειρες Ησαυ αδελφου αυτου, δασυτριχοι και ευλογησεν αυτον. ²⁴Και ειπε, Συ εισαι αυτος ο υιος μου Ησαυ; Ο δε ειπεν, Εγω.

²⁵Και ειπε, Φερε πλησιον μου, και θελω φαγει εκ του κυνηγιου του υιου μου, δια να σε ευλογηση η ψυχη μου. Και εφερε πλησιον αυτου, και εφαγεν· εφερε δε προς αυτον οινον και επιε. ²⁶Και ειπε προς αυτον Ισαακ ο πατηρ αυτου, Πλησιασον τωρα, και φιλησον με, τεκνον μου. ²⁷Και επλησιασε, και εφιλησεν αυτον· και ωσφρανθη την οσμη των ενδυματων αυτου, και ευλογησεν αυτον και ειπεν, Ιδου, η οσμη του υιου μου ειναι ως οσμη πεδιαδος, την οποιαν ευλογησεν ο Κυριος. ²⁸Λοιπον ο Θεος να σοι δωση απο της δροσου του ουρανου και απο του παχους της γης και αφθονιαν σιτου και οινου. ²⁹Λαοι να σε δουλευσωσι και εθνη να σε προσκυνησωσι· να ησαι κυριος των αδελφων σου, και οι υιοι της μητρος σου να σε προσκυνησωσι· κατηραμενος οστις σε καταραται, και ευλογημενος οστις σε ευλογει. ³⁰Και καθως επαυσεν ο Ισαακ ευλογων τον Ιακωβ, μολις ο Ιακωβ ειχεν εξελθει απ' εμπροσθεν του πατρος αυτου Ισαακ· και ηλθεν Ησαυ ο αδελφος αυτου εκ του κυνηγιου αυτου. ³¹Και εκαμε και αυτος εδεσματα και εφερε προς τον πατερα αυτου· και ειπε προς τον πατερα αυτου, Ας σηκωθη ο πατηρ μου, και ας φαγη εκ του κυνηγιου του υιου αυτου, δια να με ευλογηση η ψυχη σου. ³²Και ειπε προς αυτον Ισαακ ο πατηρ αυτου, Τις εισαι; Ο δε ειπεν, Ειμαι ο υιος σου, ο πρωτοτοκος σου Ησαυ. ³³Και εξεπληγα η ο Ισαακ εκπληξιν μεγαλην σφοδρα, και ειπε, Ποιος ειναι λοιπον εκεινος, οστις εκυνηγησε κυνηγιον, και μοι εφερε και εφαγον απο παντων πριν εισελθης, και ευλογησα αυτον; και ευλογημενος θελει εισθαι. ³⁴Οτε ηκουσεν ο Ησαυ τους λογους του πατρος αυτου, ανεκραξε κραυγην μεγαλην και πικραν σφοδρα· και ειπε προς τον πατερα αυτου, Ευλογησον με, και εμε, πατερ μου. ³⁵Ο δε ειπεν, Ηλθεν ο αδελφος σου μετα δολου, και ελαβε την ευλογιαν σου. ³⁶Και ειπεν ο Ησαυ, Δικαιως εκαλεστη το ονομα αυτου Ιακωβ, διοτι τωρα δευτεραν ταυτην φοραν με υπεσκελισεν· ελαβε τα πρωτοτοκια μου, και ιδου, τωρα ελαβε και την ευλογιαν μου. Και ειπε, Δεν εφυλαξας δι' εμε ευλογιαν; ³⁷Και, απεκριθη ο Ισαακ, και ειπε προς τον Ησαυ, Ιδου, κυριον σου εκαμα αυτον, και παντας τους αδελφους αυτου εκαμα δουλους αυτου, και εστηριξα αυτον με σιτον και οινον· και τι λοιπον να καμω εις σε, τεκνον μου; ³⁸Και ειπεν ο Ησαυ προς τον πατερα αυτου, Μηπως ταυτην μονην την ευλογιαν εχεις, πατερ μου; ευλογησον με, και εμε, πατερ μου. και υψωσεν ο Ησαυ την φωνην αυτου, και εκλαυσε. ³⁹Και απεκριθη Ισαακ ο πατηρ αυτου, και ειπε προς αυτον, Ιδου, η κατοικησις σου θελει εισθαι εις το παχος της γης, και εις την δροσον του ουρανου ανωθεν. ⁴⁰και με την μαχαιραν σου θελεις ζη, και εις τον αδελφον σου θελεις δουλευσει, οταν δε υπερισχυσης, θελεις συντριψει τον ζυγον αυτου απο του τραχηλου σου. ⁴¹Και εμισει ο Ησαυ τον Ιακωβ, δια την ευλογιαν με την οποιαν ευλογησεν αυτον ο πατηρ αυτου· και ειπεν ο Ησαυ εν τη καρδια αυτου, Πλησιαζουσιν αι ημεραι του πενθους του πατρος μου· τοτε θελω φονευσει Ιακωβ τον αδελφον

μου. ⁴²Ανηγγελησαν, δε προς την Ρεβεκκαν οι λογοι Ησαυ του υιου αυτης του μεγαλητερου· και πεμφασα εκαλεσεν Ιακωβ τον υιον αυτης τον νεωτερον, και ειπε προς αυτον, Ιδου, Ησαυ ο αδελφος σου παρηγορει εαυτον κατα σου, οτι θελει σε φονευσει. ⁴³Τωρα λοιπον, τεκνον μου, ακουσον την φωνην μου· και σηκωθεις, φυγε προς Λαβαν τον αδελφον μου εις Χαρραν· ⁴⁴και κατοικησον μετ' αυτου ημερας τινας, εωσου παρελθη ο θυμος του αδελφου σου· ⁴⁵εωσου παυση η κατα σου οργη του αδελφου σου, και λησμονηση τα οσα επραξας εις αυτον· τοτε θελω στειλει, και θελω σε φερει εκειθεν· δια τι να σας στερηθω και τους δυο εν μια ημερα; ⁴⁶Και ειπεν η Ρεβεκκα προς τον Ισαακ, Αηδιασα την ζωην μου εξ αιτιας των θυγατερων του Χετ· εαν ο Ιακωβ λαβη γυναικα εκ των θυγατερων του Χετ, καθως ειναι αυται εκ των θυγατερων της γης ταυτης, τι με ωφελει να ζω;

28Και προσκαλεσας ο Ισαακ τον Ιακωβ ευλογησεν αυτον, και παρηγγειλε προς αυτον λεγων, δεν θελεις λαβει γυναικα εκ των θυγατερων Χανααν· ²σηκωθεις υπαγε εις Παδαν-αραμ, εις την οικιαν Βαθουηλ του πατρος της μητρος σου· και εκειθεν λαβε εις σεαυτον γυναικα, εκ των θυγατερων Λαβαν του αδελφου της μητρος σου· ³και ο Θεος ο Παντοδυναμος να σε ευλογηση και να σε αυξηση και να σε πληθυνη, ωστε να γεινης εις πληθος λαων· ⁴και να σοι δωση την ευλογιαν του Αβρααμ, εις σε και εις το σπερμα σου μετα σε, δια να κληρονομησης την γην της παροικησεως σου, την οποιαν εδωκεν ο Θεος εις τον Αβρααμ. ⁵Και εξαπεστειλεν ο Ισαακ τον Ιακωβ· και υπηγεν εις Παδαν-αραμ προς Λαβαν, τον υιον του Βαθουηλ του Συρου, τον αδελφον Ρεβεκκας της μητρος του Ιακωβ και του Ησαυ. ⁶Ιδων δε ο Ησαυ οτι ευλογησεν ο Ισαακ τον Ιακωβ και εξαπεστειλεν αυτον εις Παδαν-αραμ, δια να λαβη εις εαυτον γυναικα εκειθεν, και οτι, ενω ευλογει αυτον, παρηγγειλεν εις αυτον, λεγων, δεν θελεις λαβει γυναικα εκ των θυγατερων Χανααν· ⁷και οτι υπηκουσεν ο Ιακωβ εις τον πατερα αυτου και την μητερα αυτου· και υπηγεν εις Παδαν-αραμ· ⁸και ιδων ο Ησαυ οτι αι θυγατερες Χανααν ειναι μισηται εις τους οφθαλμους του πατρος αυτου Ισαακ, ⁹υπηγεν ο Ησαυ προς τον Ισμαηλ, και εκτος των αλλων γυναικων αυτου ελαβεν εις εαυτον γυναικα την Μαελεθ, θυγατερα Ισμαηλ του υιου του Αβρααμ, την αδελφην του Ναβαιωθ. ¹⁰Και εξηλθεν ο Ιακωβ απο Βηρ-σαββε, και υπηγεν εις Χαρραν. ¹¹Και εφθασεν εις τινα τοπον και διενυκτερευσεν εκει, διοτι ειχε δυσει ο ηλιος· και ελαβεν εκ των λιθων του τοπου και εθεσε προσκεφαλαιον αυτου, και κοιμηθη εν τω τοπω εκεινω. ¹²Και ειδεν ενυπνιον, και ιδου, κλιμαξ εστηριγμενη εις την γην, της οποιας η κορυφη εφθανεν εις τον ουρανον· και ιδου, οι αγγελοι του Θεου ανεβαινον και κατεβαινον επ' αυτης. ¹³Και ιδου, ο Κυριος ιστατο επανωθεν αυτης και ειπεν, Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος του Αβρααμ του πατρος σου, και ο Θεος του Ισαακ· την γην, επι της

οποιας κοιμασαι, εις σε θελω δωσει αυτην και εις το σπερμα σου. ¹⁴και θελει εισθαι το σπερμα σου ως η αμμος της γης, και θελεις εξαπλωθη προς δυσιν και προς ανατολην και προς βορραν και προς νοτον· και θελουσιν ευλογηθη εν σοι, και εν τω σπερματι σου πασαι αι φυλαι της γης. ¹⁵και ιδου, εγω ειμαι μετα σου, και θελω σε διαφυλαττει πανταχου, οπου αν υπαγης, και θελω σε επαναφερει εις την γην ταυτην· διοτι δεν θελω σε εγκαταλειψει, εωσου καμω οσα ελαλησα προς σε. ¹⁶Και εξεγερθεις ο Ιακωβ εκ του υπνου αυτου, ειπε, Βεβαια ο Κυριος ειναι εν τω τοπω τουτω, και εγω δεν ηξευρον. ¹⁷Και εφοβηθη και ειπε, Ποσον φοβερους ειναι ο τοπος ουτος· δεν ειναι τουτο, ειμη οικος Θεου, και αυτη η πυλη του ουρανου. ¹⁸Και σηκωθεις ο Ιακωβ ενωρις το πρωι, ελαβε τον λιθον τον οποιον ειχε θεσει προσκεφαλαιον αυτου, και εστησεν αυτον δια στηλην και εχυσεν ελαιον επι την κορυφην αυτης. ¹⁹Και εκαλεσε το ονομα του τοπου εκεινου, Βαιθηλ· το δε ονομα της πολεως εκεινης ητο προτερον Λουζ. ²⁰Και ευχηθη ο Ιακωβ ευχην, λεγων, Αν ο Θεος ηναι μετ' εμου και με διαφυλαξη εν τη οδω ταυτη εις την οποιαν υπαγω, και μοι δωση αρτον να φαγω και ενδυμα να ενδυθω, ²¹και επιστρεψω εν ειρηνη εις τον οικον του πατρος μου, τοτε ο Κυριος θελει εισθαι Θεος μου. ²²και ο λιθος ουτος, τον οποιον εστησα δια στηλην, θελει εισθαι οικος Θεου· και εκ παντων οσα μοι δωσης, το δεκατον θελω προσφερει εις σε.

29Και εκινησεν ο Ιακωβ και υπηγεν εις την γην των κατοικων της ανατολης. ²Και ειδε, και ιδου, φρεαρ εν τη πεδιαδι και ιδου, εκει τρια ποιμνια προβατων αναπαυομενα πλησιον αυτου, διοτι εκ του φρεατος εκεινον εποτιζον τα ποιμνια· λιθος δε μεγας ητο επι το στομιον του φρεατος. ³Και οτε συνηγοντο εκει παντα τα ποιμνια, απεκυλιον τον λιθον απο του στομιου του φρεατος, και εποτιζον τα ποιμνια· επειτα εθετον παλιν τον λιθον επι το στομιον του φρεατος εις τον τοπον αυτου. ⁴Και ειπε προς αυτους ο Ιακωβ, Αδελφοι, ποθεν εισθε; Οι δε ειπον, Εκ της Χαρραν ειμεθα. ⁵Και ειπε προς αυτους, Γνωριζετε Λαβαν τον υιον του Ναχωρ; οι δε ειπον, Γνωριζομεν. ⁶Και ειπε προς αυτους, Υγιαίνει; Οι δε ειπον, Υγιαίνει· και ιδου, Ραχηλ η θυγατηρ αυτου ερχεται μετα των προβατων. ⁷Και ειπεν, Ιδου, μενει ακομη ημερα πολλη, δεν ειναι ωρα να συρθωσι τα κτηνη· ποτισατε τα προβατα και υπαγετε να βοσκησθητε αυτα. ⁸Οι δε ειπον, Δεν δυναμεθα, εωσου συναχθωσι παντα τα ποιμνια, και να αποκυλισωσι τον λιθον απο του στομιου του φρεατος· τοτε ποτιζομεν τα προβατα. ⁹Και ενω ακομη ελαλει προς αυτους, ηλθεν η Ραχηλ μετα των προβατων του πατρος αυτης· διοτι αυτη εβοσκει. ¹⁰Και ως ειδεν ο Ιακωβ την Ραχηλ, θυγατερα του Λαβαν του αδελφου της μητρος αυτου, και τα προβατα του Λαβαν του αδελφου της μητρος αυτου, επλησιασεν ο Ιακωβ και απεκυλισε τον λιθον απο του στομιου του φρεατος, και εποτισε τα προβατα του Λαβαν, του αδελφου της μητρος αυτου. ¹¹Και

εφιλησεν ο Ιακωβ την Ραχηλ και υψωσας την φωνην αυτου εκλαυσε. ¹²Και απηγγειλεν ο Ιακωβ προς την Ραχηλ, οτι ειναι αδελφος του πατρος αυτης, και οτι ειναι υιος της Ρεβεκκας· και εκεινη δραμουσα απηγγειλε τουτο εις τον πατερα αυτης. ¹³Και ως ηκουσεν ο Λαβαν το ονομα του Ιακωβ του υιου της αδελφης αυτου, εδραμεν εις συναντησιν αυτου· και εναγκαλισθεις αυτον, εφιλησεν αυτον και εφερεν αυτον εις την οικιαν αυτου· και διηγηθη ο Ιακωβ προς τον Λαβαν παντα τα γενομενα. ¹⁴Και ειπε προς αυτον ο Λαβαν, Βεβαια οστων μου και σαρξ μου εισαι. Και κατωκησε μετ' αυτου ενα μηνα. ¹⁵Και ειπεν ο Λαβαν προς τον Ιακωβ, Επειδη εισαι αδελφος μου, δια τουτο θελεις με δουλευει δωρεαν; ειπε μοι, τις θελει εισθαι ο μισθος σου; ¹⁶Ειχε δε Λαβαν δυο θυγατερας· το ονομα της πρεσβυτερας, Λεια, και το ονομα της μικροτερας Ραχηλ. ¹⁷Και της μεν Λειας οι οφθαλμοι ησαν ασθενεις· η δε Ραχηλ ητο ευειδης και ωραια την οψιν. ¹⁸Και ηγαπησεν ο Ιακωβ την Ραχηλ· και ειπε, Θελω σε δουλευει επτα ετη δια την Ραχηλ, την θυγατερα σου την μικροτεραν. ¹⁹Και ειπεν ο Λαβαν, Καλητερα να δωσω αυτην εις σε, παρα να δωσω αυτην εις αλλον ανδρα· κατοικησον μετ' εμου. ²⁰Και εδουλευσεν ο Ιακωβ δια την Ραχηλ επτα ετη· και εφαινοντο εις αυτον ως ημεραι ολιγαι, δια την προς αυτην αγαπην αυτου. ²¹Και ειπεν ο Ιακωβ προς τον Λαβαν, Δος μοι την γυναικα μου, διοτι επληρωθησαν αι ημεραι μου, δια να εισελθω προς αυτην. ²²Και συνηγαγεν ο Λαβαν παντας τους ανθρωπους του τοπου και εκαμε συμποσιον. ²³Και το εσπερας, λαβων την Λειαν την θυγατερα αυτου, εφερεν αυτην προς αυτον· και εισηλθε προς αυτην. ²⁴Και εδωκεν ο Λαβαν εις Λειαν την θυγατερα αυτου, δια θεραπαιναν αυτης, Ζελφαν την θεραπαιναν αυτου. ²⁵Και το πρωι, ιδου, αυτη ητο η Λεια· και ειπε προς τον Λαβαν, Τι τουτο το οποιον επραξας εις εμε; δεν σε εδουλευσα δια την Ραχηλ; και δια τι με ηπατησας; ²⁶Και ειπεν ο Λαβαν, Δεν γινεται ουτως εν τω τοπω ημων, να διδωται η μικροτερα προ της πρεσβυτερας· ²⁷εκπληρωσον την εβδομαδα ταυτης, και θελω σοι δωσει και αυτην, αντι της εργασιας την οποιαν θελεις καμει εις εμε ακομη αλλα επτα ετη. ²⁸Και εκαμεν ο Ιακωβ ουτω και εξεπληρωσε την εβδομαδα αυτης· και εδωκεν εις αυτον την Ραχηλ την θυγατερα αυτου εις γυναικα. ²⁹Και εδωκεν ο Λαβαν εις Ραχηλ την θυγατερα αυτου, δια θεραπαιναν αυτης, Βαλλαν την θεραπαιναν αυτου. ³⁰Και εισηλθεν ο Ιακωβ και προς την Ραχηλ· και ηγαπησε την Ραχηλ περισσοτερον παρα την Λειαν· και εδουλευσεν αυτον ακομη αλλα επτα ετη. ³¹Και ιδων ο Κυριος οτι εμισειτο η Λεια, ηνοιξε την μητραν αυτης· η δε Ραχηλ ητο στειρα. ³²Και συνελαβεν η Λεια και εγεννησεν υιον και εκαλεσε το ονομα αυτου Ρουβην· διοτι ειπεν, Ειδη βεβαια ο Κυριος την ταπεινωσιν μου· τωρα λοιπον θελει με αγαπησει ο ανηρ μου. ³³Και συνελαβε παλιν και εγεννησεν υιον· και ειπεν, Επειδη ηκουσεν ο Κυριος οτι μισουμαι, δια τουτο μοι εδωκεν ακομη και τουτον· και εκαλεσε το ονομα αυτου Συμεων. ³⁴Και συ-

νελαβεν ακομη και εγεννησεν υιον· και ειπε, Τωρα ταυτην την φοραν ο ανηρ μου θελει ενωθη μετ' εμου, διοτι εγεννησα εις αυτον τρεις υιους· δια τουτο ωνομασεν αυτον Λευι. ³³Και συνελαβε παλιν και εγεννησεν υιον· και ειπε, Ταυτην την φοραν θελω δοξολογησει τον Κυριον· δια τουτο εκαλεσε το ονομα αυτου Ιουδαν· και επαυσε να γεννα.

30Και οτε ειδεν η Ραχηλ οτι δεν ετεκνοποιησεν εις τον Ιακωβ, εφθονησεν η Ραχηλ την αδελφην αυτης· και ειπε προς τον Ιακωβ, Δος μοι τεκνα· ειδε μη, εγω αποθνησκω. ²Και εξηφθη ο θυμος του Ιακωβ κατα της Ραχηλ και ειπε, Μηπως ειμαι εγω αντι του Θεου οστις σε εστερησεν απο καρπου κοιλιας; ³Η δε ειπεν, Ιδου, η θεραπαινα μου Βαλλα· εισελθε προς αυτην, και θελει γεννησει επι των γονατων μου, δια να αποκτησω και εγω τεκνα εξ αυτης. ⁴Και εδωκεν εις αυτον την Βαλλαν την θεραπαιναν αυτης δια γυναικα· και εισηλθεν ο Ιακωβ προς αυτην. ⁵Και συνελαβεν η Βαλλα, και εγεννησεν υιον εις τον Ιακωβ· ⁶και ειπεν η Ραχηλ, Ο Θεος με εκρινε και ηκουσε και την φωνην μου και μοι εδωκεν υιον· δια τουτο εκαλεσε το ονομα αυτου Δαν. ⁷Και συνελαβε παλιν η Βαλλα, η θεραπαινα της Ραχηλ, και εγεννησε δευτερον υιον εις τον Ιακωβ· ⁸και ειπεν η Ραχηλ, Δυνατην παλην επαλαισα μετα της αδελφης μου, και υπερισχουσα· και εκαλεσε το ονομα αυτου Νεφθαλι. ⁹Και οτε ειδεν η Λεια οτι επαυσε να γεννα, ελαβε την Ζελφαν την θεραπαιναν αυτης, και εδωκεν αυτην εις τον Ιακωβ δια γυναικα. ¹⁰Και η Ζελφα, η θεραπαινα της Λειας, εγεννησεν υιον εις τον Ιακωβ· ¹¹και ειπεν η Λεια, Ευτυχια ερχεται· και εκαλεσε το ονομα αυτου Γαδ. ¹²Και εγεννησεν η Ζελφα, η θεραπαινα της Λειας, δευτερον υιον εις τον Ιακωβ· ¹³και ειπεν η Λεια, Μακαρια εγω, διοτι θελουσι με μακαριζει αι γυναικες· και εκαλεσε το ονομα αυτου Ασηρ. ¹⁴Και υπηγεν ο Ρουβην εν ταις ημεραις του θερισμου του σιτου και ευρηκε μανδραγορας εν τω αγρω, και εφερεν αυτους προς την Λειαν την μητερα αυτου. Ειπε δε η Ραχηλ προς την Λειαν, Δος μοι, παρακαλω, απο τους μανδραγορας του υιου σου. ¹⁵Η δε ειπε προς αυτην, Μικρον πραγμα ειναι, οτι ελαβες τον ανδρα μου; και θελεις να λαβης και τους μανδραγορας του υιου μου; και η Ραχηλ ειπε, Λοιπον ας κοιμηθη μετα σου ταυτην την νυχτα, δια τους μανδραγορας του υιου σου. ¹⁶Και ηλθεν ο Ιακωβ το εσπερας εκ του αγρου, και εξελθουσα η Λεια εις συναντησιν αυτου, ειπε, Προς εμε θελεις εισελθει, διοτι σε εμισθωσα τωνοντι με τους μανδραγορας του υιου μου. Και εκοιμηθη μετ' αυτης εκεινην την νυχτα. ¹⁷Και εισηκουσεν ο Θεος της Λειας· και συνελαβε και εγεννησεν εις τον Ιακωβ πεμπτον υιον. ¹⁸Και ειπεν η Λεια, Εδωκε μοι ο Θεος τον μισθον μου, διοτι εδωκα την θεραπαιναν μου εις τον ανδρα μου· και εκαλεσε το ονομα αυτου Ισσαχαρ. ¹⁹Και συνελαβεν ακομη η Λεια, και εγεννησεν εκτον υιον εις τον Ιακωβ· ²⁰και ειπεν η Λεια, με επροικισεν ο Θεος με καλην προικα· τωρα θε-

λει κατοικησει μετ' εμου ο ανηρ μου, διοτι εγεννησα εις αυτον εξ υιους· και εκαλεσε το ονομα αυτου Ζαβουλων. ²¹Και μετα ταυτα εγεννησε θυγατερα, και εκαλεσε το ονομα αυτης Δειναν. ²²Ενεθυμηθη δε ο Θεος την Ραχηλ και εισηκουσεν αυτης ο Θεος, και ηνοιξε την μητραν αυτης· ²³και συνελαβε, και εγεννησεν υιον· και ειπεν, Ο Κυριος αφηρησε το ονειδος μου. ²⁴Και εκαλεσε το ονομα αυτου Ιωσηφ, λεγουσα, Ο Θεος να προσθεση εις εμε και αλλον υιον. ²⁵Και αφου η Ραχηλ εγεννησε τον Ιωσηφ, ειπεν ο Ιακωβ προς τον Λαβαν, Εξαποστειλον με, δια να απελθω εις τον τοπον μου, και εις την πατριδα μου. ²⁶δος μοι τας γυναικας μου και τα παιδια μου, δια τας οποιας σε εδουλευσα δια να απελθω· διοτι συ γνωριζεις την δουλευσιν μου, την οποian σε εδουλευσα. ²⁷Ειπε δε προς αυτον ο Λαβαν, Παρακαλω σε, να ευρω χαριν εμπροσθεν σου· εγνωρισα εκ πειρας, οτι ο Κυριος με ευλογησεν εξ αιτιας σου. ²⁸Και ειπε, Διορισον μοι τον μισθον σου, και θελω σοι δωσει αυτον. ²⁹Ο δε ειπε προς αυτον, συ γνωριζεις τινι τροπω σε εδουλευσα, και ποσα εγειναν τα κτηνη σου μετ' εμου· ³⁰διοτι οσα ειχες προ εμου ησαν ολιγα, και τωρα ηυξησαν εις πληθος· και ο Κυριος σε ευλογησε με την ελευσιν μου· και τωρα ποτε θελω προβλεψει και εγω δια τον οικον μου; ³¹Ο δε ειπε, Τι να σοι δωσω; Και ο Ιακωβ ειπε, δεν θελεις μοι δωσει ουδεν· εαν καμης εις εμε το πραγμα τουτο, παλιν θελω ποιμαινει το ποιμνιον σου και φυλαττει αυτο· ³²να περασω σημερον δια μεσον ολου του ποιμνιου σου, διαχωριζων εκειθεν παν προβατον εχον ποικιλματα και κηλιδας, και παν το μελανωπον μεταξυ των αρνιων, και το εχον κηλιδας και ποικιλματα μεταξυ των αιγων· και ταυτα να ηναι ο μισθος μου· ³³και εις το εξης η δικαιοσυνη μου θελει μαρτυρησει περι εμου, οταν ελθη εμπροσθεν σου δια τον μισθον μου· παν ο, τι δεν ειναι με ποικιλματα και κηλιδας μεταξυ των αιγων, και μελανωπον μεταξυ των αρνιων, θελει λογισθη κλεμμενον υπ' εμου. ³⁴Και ειπεν ο Λαβαν, Ιδου, εστω κατα τον λογον σου. ³⁵Και την ημεραν εκεινην διεχωρισε τους τραγους τους παρδαλους και κηλιδωτους και πασας τας αιγας οσαι ειχον ποικιλματα και κηλιδας, παντα οσα ησαν διαλευκα, και παντα τα μελανωπα μεταξυ των αρνιων, και εδωκεν αυτα εις τας χειρας των υιων αυτου· ³⁶και εθεσε τριων ημερων οδον μεταξυ εαυτου και του Ιακωβ· ο δε Ιακωβ εποιμαινει το υπολοιπον του ποιμνιου του Λαβαν. ³⁷Και ελαβεν εις εαυτον ο Ιακωβ ραβδους χλωρας εκ λευκης και καρυας και πλατανου και εξελεπισεν αυτας κατα λεπισματα λευκα, ωστε εφαινετο το λευκον το εις τας ραβδους· ³⁸και εθεσε τας ραβδους, τας οποιας εξελεπισεν, εις τα αυλακια του υδατος, εις τας ποτιστρας, οπου τα ποιμνια ηρχοντο να πινωσι, δια να συλλαμβανωσι τα ποιμνια ενω ηρχοντο να πινωσι. ³⁹Και συνελαμβανον τα ποιμνια βλεποντα τας ραβδους, και εγεννων προβατα παρδαλα, ποικιλα και κηλιδωτα. ⁴⁰Διεχωρισε δε ο Ιακωβ τα αρνια, και εστρεψε τα προσωπα των προβατων του ποιμνιου του Λαβαν προς τα παρδαλα και προς παντα

τα μελανωπα· τα δε εαυτου ποιμνια εθεσε χωριστα, και δεν εθεσεν αυτα μετα των προβατων του Λαβαν. ⁴¹Και καθ' ον καιρον τα πρωιμα προβατα ηρχοντο εις συλληψιν, ο Ιακωβ εθετε τας ραβδους εις τα αυλακια εμπροσθεν των οφθαλμων του ποιμνιου, δια να συλλαμβανωσι βλεποντα προς τας ραβδους· ⁴²οτε δε τα προβατα ησαν οψιμα, δεν εθετεν αυτας· και ουτω τα οψιμα ησαν του Λαβαν, τα δε πρωιμα του Ιακωβ. ⁴³Και ηυξησεν ο ανθρωπος σφοδρα σφοδρα, και απεκτησε ποιμνια πολλα και δουλαι και δουλους και καμηλους και ονους.

31Και ηκουσεν ο Ιακωβ τους λογους των υιων του Λαβαν, λεγοντων, Ο Ιακωβ ελαβε παντα τα υπαρχοντα του πατρος ημων, και εκ των υπαρχοντων του πατρος ημων απεκτησε πασαν την δοξαν ταυτην. ²Και ειδεν ο Ιακωβ το προσωπον του Λαβαν, και ιδου, δεν ητο προς αυτον ως χθες και προχθες. ³Ειπε δε ο Κυριος προς τον Ιακωβ, Επιστρεψον εις την γην των πατερων σου, και εις την συγγενειαν σου, και θελω εισθαι μετα σου. ⁴Τοτε εστειλεν ο Ιακωβ και εκαλεσε την Ραχηλ και την Λειαν εις την πεδιαδα προς το ποιμνιον αυτου· ⁵και ειπε προς αυτας, Βλεπω το προσωπον του πατρος σας, οτι δεν ειναι προς εμε ως χθες και προχθες· ο Θεος ομως του πατρος μου εσταθη μετ' εμου· ⁶και σεις εξευρετε οτι εν ολη τη δυναμει μου εδουλευσα τον πατερα σας· ⁷αλλ' ο πατηρ σας με ηπατησε και ηλλαξε τους μισθους μου δεκακις· πλην ο Θεος δεν αφηκεν αυτον να με κακοποιησῃ· ⁸οτε ελεγεν ουτω, τα ποικιλα θελουσιν εισθαι ο μισθος σου, τοτε απαν το ποιμνιον εγεννα ποικιλα· και οτε ελεγεν ουτω, τα παρδαλα θελουσιν εισθαι ο μισθος σου, τοτε απαν το ποιμνιον εγεννα παρδαλα. ⁹Ουτως αφηρεσεν ο Θεος το ποιμνιον του πατρος σας και εδωκεν εις εμε. ¹⁰Και καθ' ον καιρον συνελαμβανε το ποιμνιον, υψωσα τους οφθαλμους μου και ειδον κατ' οναρ, και ιδου, οι τραγοι και οι κριοι, οι αναβαινοντες επι τα προβατα και τας αιγας, ησαν παρδαλοι, ποικιλοι και στικτοι. ¹¹Και μοι ειπεν ο αγγελος του Θεου κατ' οναρ, Ιακωβ· και ειπα, Ιδου, εγω. ¹²Και ειπεν, Υψωσον τωρα τους οφθαλμους σου, και ιδε παντας τους τραγους και τους κριους, τους αναβαινοντας επι τα προβατα και τας αιγας, οτι ειναι παρδαλοι, ποικιλοι και στικτοι· διοτι ειδον παντα οσα καμνει εις σε ο Λαβαν· ¹³εγω ειμαι ο Θεος της Βαιθηλ, οπου εχρισας την στηλην και οπου ευχηθης ευχην προς εμε· σηκωθητι τωρα, εξελθε εκ της γης ταυτης και επιστρεψον εις την γην της συγγενειας σου. ¹⁴Και απεκριθησαν η Ραχηλ και η Λεια και ειπον προς αυτον, Εχομεν ημεις πλεον μεριδιον η κληρονομιαν εν τω οικω του πατρος ημων; ¹⁵δεν εθεωρηθημεν υπ' αυτου ως ξεναι; διοτι επωλησεν ημας και ακομη ολοκληρως κατεφαγε το αργυριον ημων. ¹⁶Οθεν παντα τα πλουτη, τα οποια αφηρεσεν ο Θεος απο του πατρος ημων, ειναι ημων και των τεκνων ημων· τωρα λοιπον καμε οσα σοι ειπεν ο Θεος. ¹⁷Τοτε σηκωθεις ο Ιακωβ, εβαλε τα παιδια αυτου και τας γυναικας αυτου επι τας καμηλους· ¹⁸και

απηγαγε παντα τα κτηνη αυτου, και παντα τα αγαθα αυτου τα οποια απεκτησε, το ποιμνιον της αποκτησεως αυτου, το οποιον απεκτησεν εις Παδαν-αραμ, δια να απελθη προς Ισαακ τον πατερα αυτου εις γην Χανααν. ¹⁹Ο δε Λαβαν ειχεν υπαγει δια να κουρευση τα προβατα αυτου και η Ραχηλ εκλεψε τα ειδωλα του πατρος αυτης. ²⁰Εκρουφε δε ο Ιακωβ την φυγην αυτου εις τον Λαβαν τον Συρον, μη αναγγειλας προς αυτον οτι αναχωρει· ²¹και εφυγεν αυτος μετα παντων των υπαρχοντων αυτου και εσηκωθη και διεβη τον ποταμον και διευθυνθη προς το ορος Γαλααδ. ²²Και την τριτην ημεραν ανηγγελη προς τον Λαβαν, οτι εφυγεν ο Ιακωβ· ²³και παραλαβων τους αδελφους αυτου μεθ' εαυτου, κατεδιωξεν οπισω αυτου οδον επτα ημερων· και επροφθασεν αυτον εν τω ορει Γαλααδ. ²⁴Ηλθε δε ο Θεος προς Λαβαν τον Συρον κατ' οναρ την νυκτα, και ειπε προς αυτον, Φυλαχθητι, μη λαλησης σκληρα προς τον Ιακωβ. ²⁵Επροφθασε λοιπον ο Λαβαν τον Ιακωβ· ο δε Ιακωβ ειχε στησει την σκηνην αυτου επι του ορους· ο δε Λαβαν μετα των αδελφων αυτου εσηκωσεν επι του ορους Γαλααδ. ²⁶Και ειπεν ο Λαβαν προς τον Ιακωβ, Τι εκαμες, και δια τι εκρουφας εις εμε την φυγην σου και απηγαγες τας θυγατερας μου ως αιχμαλωτους μαχαιρας; ²⁷δια τι εφυγες κρυφως και εκλειψας σεαυτον απ' εμου και δεν μοι εφανερωσας τουτο; διοτι εγω ηθελον σε εξαποστειλει μετ' ευφροσυνης και μετα ασματων, μετα τυμπανων και κιθαραι· ²⁸και δεν με ηξιωσας μηδε να φιλησω τους υιους μου, και τας θυγατερας μου; τωρα αφρονως επραξας τουτο· ²⁹δυνατη ειναι η χειρ μου να σας κακοποιησῃ· πλην ο Θεος του πατρος σας χθες την νυκτα ειπε προς εμε, λεγων, Φυλαχθητι, μη λαλησης σκληρα προς τον Ιακωβ· ³⁰τωρα λοιπον εστω, ανεχωρησας, επειδη επεθυμησας πολυ τον οικον του πατρος σου· αλλα δια τι εκλειψας τους Θεους μου; ³¹Και αποκριθεις ο Ιακωβ ειπε προς τον Λαβαν, Εφυγον επειδη εφοβηθη· διοτι ειπον, Μηπως αφαιρεσης τας θυγατερας σου απ' εμου· ³²εις οντινα ομως ευρης τους θεους σου, ας μη ζηση· εμπροσθεν των αδελφων ημων γνωρισον τι ευρισκεται εις εμε εκ των ιδικων σου, και λαβε. Διοτι δεν ηξυρεν ο Ιακωβ οτι η Ραχηλ ειχε κλειψει αυτους. ³³Εισηλθε λοιπον ο Λαβαν εις την σκηνην του Ιακωβ, και εις την σκηνην της Λειας, και εις τας σκηνας των δυο θεραπαινων· αλλα δεν ευρηκεν αυτους. Τοτε εξηλθεν εκ της σκηνης της Λειας, και εισηλθεν εις την σκηνην της Ραχηλ. ³⁴Η δε Ραχηλ ειχε λαβει τα ειδωλα, και βαλει αυτα εις σαμαριον καμηλου, και εκαθητο επ' αυτα. Και ερευνησας ο Λαβαν ολην την σκηνην, δεν ευρηκεν. ³⁵Η δε ειπε προς τον πατερα αυτης, Ας μη φανη βαρυ εις τον κυριον μου, διοτι δεν δυναμαι να σηκωθω εμπροσθεν σου, επειδη εχω τα γυναικεια. Και αυτος ηρευνησεν, αλλα δεν ευρηκε τα ειδωλα. ³⁶Και ωργισθη ο Ιακωβ και επεπληξε τον Λαβαν· και αποκριθεις ο Ιακωβ ειπε προς τον Λαβαν, Τι ειναι το ανομημα μου; τι το αμαρτημα μου, οτι κατεδιωξας οπισω μου; ³⁷αφου ηρευνησας παντα τα σκευη

μου, τι ευρηκας εκ παντων των σκευων της οικιας σου; θες αυτο εδω εμπροσθεν των αδελφων μου και αδελφων σου, δια να κρινωσι μεταξυ των δυο ημων· ³⁸εικοσι ετη ειναι τωρα, αφ' ουτου ειμαι μετα σου· τα προβατα σου και αι αιγες σου δεν ητεκνωθησαν, και τους κριους του ποιμνιου σου δεν εφαγον. ³⁹θηριαλωτον δεν εφερα εις σε· εγω επληρωνον αυτο· απο της χειρος μου εξη- τεις ο, τι με εκλεπτετο την ημεραν, η ο, τι με εκλεπτετο την νυκτα· ⁴⁰την ημεραν εκαιομην υπο του καυματος και την νυκτα υπο του παγετου· και εφευγεν ο υπνος μου απο των οφθαλμων μου· ⁴¹εικοσι ετη ηδη ευρισκομαι εν τη οικια σου· δεκατεσσαρα ετη σε εδουλευσα δια τας δυο σου θυγατερας, και εξ ετη δια τα προβατα σου· και ηλλαξας τον μισθον μου δεκακις· ⁴²εαν ο θεος του πα- τρος μου, ο θεος του Αβρααμ και ο φοβος του Ισαακ, δεν ητο μετ' εμου, βεβαια κενον ηθελες με εξαποστειλει τωρα· ειδεν ο θεος την ταλαιπωριαν μου και τον κοπον των χειρων μου, και σε ηλεγξεν εχθες την νυκτα. ⁴³Και αποκριθεις ο Λαβαν, ειπε προς τον Ιακωβ, Αι θυγατερες αυται ειναι θυγατερες μου, και οι υιοι ουτοι υιοι μου, και τα προβατα ταυτα προβατα μου, και παντα οσα βλεπεις ειναι ιδικα μου· και τι να καμω σημερον εις τας θυγατερας μου ταυτας, η εις τα τεκνα αυτων, τα οποια εγεννησαν; ⁴⁴ελθε λοιπον τωρα, ας καμωμεν συνθηκην, εγω και συ· δια να ηναι εις μαρτυριον μεταξυ εμου και σου. ⁴⁵Και ελαβεν ο Ιακωβ λιθον και εστησεν αυτον στη- λην. ⁴⁶Και ειπεν ο Ιακωβ προς τους αδελφους αυτου, Συναξατε λιθους· και ελαβον λιθους, και εκαμον σω- ρον· και εφαγον εκει επι του σωρου. ⁴⁷Και ο μεν Λαβαν εκαλεσεν αυτον Ιεγαρ-σαχαδουθα· ο δε Ιακωβ εκαλεσεν αυτον Γαλεεδ. ⁴⁸Και ειπεν ο Λαβαν, Ο σωρος ουτος ειναι σημερον μαρτυριον μεταξυ εμου και σου· δια τουτο εκαλεσθη το ονομα αυτου Γαλεεδ, ⁴⁹και Μισπα, διоти ει- πεν, Ας επιβλεψη ο Κυριος αναμεσον εμου και σου, οταν αποχωρισθωμεν ο εις απο του αλλου· ⁵⁰εαν ταλαιπωρη- σης τας θυγατερας μου, η εαν λαβης αλλας γυναικας εκτος των θυγατερων μου, δεν ειναι ουδεις μεθ' ημων· βλεπε, ο θεος ειναι μαρτυς μεταξυ εμου και σου. ⁵¹Και ειπεν ο Λαβαν προς τον Ιακωβ, Ιδου, ο σωρος ουτος, και ιδου, η στηλη αυτη, την οποιαν εστησα μεταξυ εμου και σου· ⁵²ο σωρος ουτος ειναι μαρτυριον, και η στηλη μαρ- τυριον, οτι εγω δεν θελω διαβη τον σωρον τουτον προς σε, ουτε συ θελεις διαβη τον σωρον τουτον και την στη- λην ταυτην, προς εμε, δια κακον· ⁵³ο θεος του Αβρααμ και ο θεος του Ναχωρ, ο θεος του πατρος αυτων, ας κρινη αναμεσον ημων. Ο δε Ιακωβ ωμοσεν εις τον φοβον του πατρος αυτου Ισαακ. ⁵⁴Τοτε εθυσεν ο Ιακωβ θυσιαν επι του ορους και προσεκαλεσε τους αδελφους αυτου δια να φαγωσιν αρτον· και εφαγον αρτον και διενυκτε- ρευσαν επι του ορους. ⁵⁵Και σηκωθεις ο Λαβαν ενωρις το πρωι, επιλησε τους υιους αυτου και τας θυγατερας αυτου, και ευλογησεν αυτους· και ανεχωρησεν ο Λαβαν και επεστρεφεν εις τον τοπον αυτου.

32Και απηλθεν ο Ιακωβ εις την οδον αυτου· και συ- νηγησαν αυτον οι αγγελοι του θεου. ²Και οτε ειδεν αυ- τους ο Ιακωβ ειπε, Στρατοπεδον θεου ειναι τουτο· και εκαλεσε το ονομα του τοπου εκεινου, Μαχαναιμ. ³Και απεστειλεν ο Ιακωβ μηνυτας εμπροσθεν αυτου προς Ησαυ τον αδελφον αυτου εις την γην Σηειρ, εις τον τοπον του Εδωμ. ⁴Και παρηγγειλεν εις αυτους, λεγων, ουτω θελετε ειπει προς τον κυριον μου τον Ησαυ, Ουτω λεγει ο δουλος σου Ιακωβ, μετα του Λαβαν παρωκησα, και διεμεινα εως του νυν· ⁵και απεκτησα βοας και ονους προβατα και δουλους και δουλαις· και απεστειλα να αναγγειλω προς τον κυριον μου, δια να ευρω χαριν εμπροσθεν σου. ⁶Και επεστρεψαν οι μηνυται προς τον Ιακωβ, λεγοντες, Υπηγαμεν προς τον αδελφον σου τον Ησαυ, και μαλιστα ερχεται εις συναντησιν σου, και τε- τρακοσιοι ανδρες μετ' αυτου. ⁷Εφοβηθη δε ο Ιακωβ σφο- δρα και ητο εν αμηχανια· και διηρесе τον λαον, τον μεθ' αυτου, και τα ποιμνια και τους βοας και τας καμηλους, εις δυο ταγματα· ⁸λεγων, Εαν ελθη ο Ησαυ εις το εν ταγμα και παταξη αυτο, το επιλοιπον ταγμα θελει δια- σωθη. ⁹Και ειπεν ο Ιακωβ, Θεε του πατρος μου Αβρααμ και Θεε του πατρος μου Ισαακ, Κυριε, οστις ειπας προς εμε· Επιστρεψον εις την γην σου και εις την συγγενειαν σου και θελω σε αγαθοποιησει· ¹⁰πολυ μικρος ειμαι ως προς παντα τα ελεη και πασαν την αληθειαν τα οποια εκαμες εις τον δουλον σου· διotti με την ραβδον μου διε- βην τον Ιορδανην τουτον, και τωρα εγεινα δυο ταγματα· ¹¹σωσον με, δεομαι σου, εκ της χειρος του αδελφου μου, εκ της χειρος του Ησαυ· διotti φοβουμαι αυτον, μηπως ελθων παταξη εμε και την μητερα επι τα τεκνα· ¹²συ δε ειπας, Βεβαια θελω σε αγαθοποιησει, και θελω καταστη- σει το σπερμα σου ως την αμμον της θαλασσης, ητις εκ του πληθους δεν δυναται να αριθμηθη. ¹³Και εκοιμηθη εκει την νυκτα εκεινην· και ελαβεν εκ των οσα ετυχον εν τη χειρι αυτου, δωρον προς Ησαυ τον αδελφον αυτου· ¹⁴αιγας διακοσιας και τραγους εικοσι, προβατα διακο- σια και κριους εικοσι, ¹⁵καμηλους θηλαζουσας μετα των τεκνων αυτων τριακοντα, δαμαλια τεσσαρακοντα και ταυρους δεκα, ονους θηλυκας εικοσι και πωλαρια δεκα. ¹⁶Και παρεδωκεν εις τας χειρας των δουλων αυτου, εκα- στον ποιμνιον χωριστα· και ειπε προς τους δουλους αυ- του, Περασατε εμπροσθεν μου και αφησατε διαστημα μεταξυ ποιμνιου και ποιμνιου. ¹⁷Και εις τον πρωτον πα- ρηγγειλε, λεγων, Οταν σε συναντηση Ησαυ ο αδελφος μου, και σε ερωτηση λεγων, Τινος εισαι; και που υπα- γεις; και τινος ειναι ταυτα, τα οποια εχεις εμπροσθεν σου; ¹⁸τοτε θελεις ειπει, Ταυτα ειναι του δουλου σου του Ιακωβ, δωρα στελλομενα προς τον κυριον μου Ησαυ· και ιδου, και αυτος οπισω ημων. ¹⁹ουτω παρηγγειλε και εις τον δευτερον, και εις τον τριτον και εις παντας τους ακολουθουντας οπισω των ποιμνιων, λεγων, κατα τους λογους τουτους θελετε λαλησει προς τον Ησαυ, οταν ευ- ρητε αυτον· ²⁰και θελετε ειπει, Ιδου, οπισω ημων και αυτος ο δουλος σου Ιακωβ. Διotti ελεγε, Θελω εξιλεωσει

το προσωπον αυτου με το δωρον, το προπορευομενον εμπροσθεν μου· και μετα ταυτα θελω ιδει το προσωπον αυτου· ισως θελει με δεχθη. ²¹Το δωρον λοιπον επερασεν εμπροσθεν αυτου· αυτος δε εμεινε την νυκτα εκεινην εν τω στρατοπεδω. ²²Σηκωθεις δε την νυκτα εκεινην, ελαβε τας δυο γυναικας αυτου και τας δυο θεραπαινας αυτου και τα ενδεκα παιδια αυτου και διεβη το περασμα του Ιαβωκ. ²³Και ελαβεν αυτους και διεβιβασεν αυτους τον χειμαρρον· διεβιβασε και τα υπαρχοντα αυτου. ²⁴Ο δε Ιακωβ εμεινε μονος· και επαλαιε μετ' αυτου ανθρωπος εως τα χαραγματα της αυγης· ²⁵ιδων δε οτι δεν υπερισχυσε κατ' αυτου, ηγγισε την αρθρωσιν του μηρου αυτου· και μετετοπισθη η αρθρωσις του μηρου του Ιακωβ, ενω επαλαιε μετ' αυτου. ²⁶Ο δε ειπεν, Αφες με να απελθω, διοτι εχαραξεν η αυγη. Και αυτος ειπε, δεν θελω σε αφησει να απελθης, εαν δεν με ευλογησης. ²⁷Και ειπε προς αυτον, Τι ειναι το ονομα σου; Ο δε ειπεν, Ιακωβ. ²⁸Και εκεινος ειπε, Δεν θελει καλεσθη πλεον το ονομα σου Ιακωβ, αλλα Ισραηλ· διοτι ενισχυσας μετα Θεου, και μετα ανθρωπων θελεις εισθαι δυνατος. ²⁹Ηρωτησε δε ο Ιακωβ λεγων, Φανερωσον μοι, παρακαλω, το ονομα σου. Ο δε ειπε, Δια τι ερωτας το ονομα μου; Και ευλογησεν αυτον εκει. ³⁰Και εκαλεσεν Ιακωβ το ονομα του τοπου εκεινον Φανουηλ, λεγων, Διοτι ειδον τον Θεον προσωπον προς προσωπον, και εφυλαχθη η ζωη μου. ³¹Και ανετειλεν ο ηλιος επ' αυτου, καθως διεβη το Φανουηλ· εχωλαινε δε κατα τον μηρον αυτου. ³²Δια τουτο μεχρι της σημερον δεν τρωγουσιν οι υιοι του Ισραηλ τον ναρκωθεντα μυωνα, οστις ειναι επι της αρθρωσεως του μηρου· διοτι εκεινος ηγγισε την αρθρωσιν του μηρου του Ιακωβ κατα τον μυωνα τον ναρκωθεντα.

33 Αναβλεψας δε ο Ιακωβ ειδε· και ιδου, ο Ησαυ ηρχετο, και μετ' αυτου τετρακοσιοι ανδρες· και μοιρασεν ο Ιακωβ τα παιδια εις την Λειαν και εις την Ραχηλ και εις τας δυο θεραπαινας. ²Και τας μεν θεραπαινας και τα τεκνα αυτων εβαλεν εμπροσθεν, την δε Λειαν και τα τεκνα αυτης, κατοπιν, και την Ραχηλ και τον Ιωσηφ, τελευταίους. ³Αυτος δε επερασεν εμπροσθεν αυτων και προσεκυνησεν εως εδαφους επτακις, εως να πλησιαση εις τον αδελφον αυτου. ⁴Και εδραμεν ο Ησαυ εις συναντησιν αυτου και ενηγκαλισθη αυτον και επεσεν επι τον τραχηλον αυτου και κατεφιλησεν αυτον· και εκλαυσαν. ⁵Και αναβλεψας ειδε τας γυναικας και τα παιδια· και ειπε, Τι σου ειναι ουτοι; Ο δε ειπε τα παιδια, τα οποια εχαρισεν ο Θεος εις τον δουλον σου. ⁶Τοτε επλησιασαν αι θεραπαιnai, αυται και τα τεκνα αυτων, και προσεκυνησαν· ⁷παρομοίως επλησιασαν και η Λεια και τα τεκνα αυτης, και προσεκυνησαν· και μετα ταυτα επλησιασαν ο Ιωσηφ και η Ραχηλ και προσεκυνησαν. ⁸Και ειπε, Προς τι απαν το στρατοπεδον σου τουτο, το οποιον απηνητσα; Ο δε ειπε, δια να ευρω χαριν εμπροσθεν του κυριου μου. ⁹Και ειπεν ο Ησαυ, Εχω πολλα, αδελφε μου· εχε συ τα ιδικα σου. ¹⁰Και ειπεν ο Ιακωβ, Ουχι, παρακαλω· εαν ευ-

ρηκα χαριν εμπροσθεν σου, δεξαι το δωρον μου εκ των χειρων μου· διοτι δια τουτο ειδον το προσωπον σου, ως εαν εβλεπον προσωπον Θεου, και συ ευηρεστηθης εις εμε· ¹¹δεξαι, παρακαλω, τας ευλογιας μου, τας προσφερομενας προς σε· διοτι με ηλεησεν ο Θεος και εχω τα παντα. Και εβιασεν αυτον και εδεχθη. ¹²Και ειπεν, Ας σηκωθωμεν και ας υπαγωμεν, και εγω θελω προπορευεσθαι εμπροσθεν σου. ¹³Και ειπε προς αυτον ο Ιακωβ, Ο κυριος μου εξευρει οτι τα παιδια ειναι τρυφερα, και εχω μετ' εμου εγκυμονουντα προβατα και βοας· και εαν βιασωσιν αυτα μιαν μονην ημεραν, απαν το ποιμνιον θελει αποθανει. ¹⁴Ας περαση, παρακαλω, ο κυριος μου εμπροσθεν του δουλου αυτου· και εγω θελω ακολουθει βραδεως, κατα το βαδισμα των κτηνων των εμπροσθεν μου, και κατα το βαδισμα των παιδαριων, εωσου φθασω προς τον κυριον μου εις Σηειρ. ¹⁵Και ειπεν ο Ησαυ, Ας αφησω λοιπον μετα σου μερος εκ του λαου, του μετ' εμου. Ο δε ειπε, Δια τι τουτο; αρκει οτι ευρηκα χαριν εμπροσθεν του κυριου μου. ¹⁶Επεστρεψε λοιπον ο Ησαυ την ημεραν εκεινην εις την οδον αυτου εις Σηειρ. ¹⁷Και απηλθεν ο Ιακωβ εις Σοκχωθ, και ωκοδομησεν εις εαυτον οικιαν, και δια τα κτηνη αυτου εκαμε σκηνας· δια τουτο εκαλεσε το ονομα του τοπου Σοκχωθ. ¹⁸Και αφου επεστρεφεν ο Ιακωβ απο Παδαν-αραμ, ηλθεν εις Σαλημ, πολιν Συχεμ, την εν τη γη Χανααν· και κατεσκηνωσεν εμπροσθεν της πολεως. ¹⁹Και ηγορασε την μεριδα του αγρου, οπου εστησε την σκηνην αυτου, παρα των υιων του Εμμωρ, πατρος του Συχεμ, δι' εκατον αργυρια. ²⁰Και εστησεν εκει θυσιαστηριον, και εκαλεσεν αυτο Ελ-ελωε-Ισραηλ.

34 Και εξηλθε Δεινα η θυγατηρ της Λειας, την οποιαν εγεννησεν εις τον Ιακωβ, δια να ιδη τας θυγατερας του τοπου. ²Και ιδων αυτην Συχεμ, ο υιος του Εμμωρ του Ευαιου, αρχοντος του τοπου, ελαβεν αυτην, και εκοιμηθη μετ' αυτης και εταπεινωσεν αυτην. ³Και η ψυχη αυτου προσεκολληθη εις την Δειναν, την θυγατερα του Ιακωβ· και ηγαπησε την κορην και ελαλησε κατα την καρδιαν της κορης. ⁴Και ειπεν ο Συχεμ προς Εμμωρ τον πατερα αυτου, λεγων, Λαβε μοι την κορην ταυτην εις γυναικα. ⁵Και ηκουσεν ο Ιακωβ, οτι εμεινε την Δειναν την θυγατερα αυτου· οι δε υιοι αυτου ησαν μετα των κτηνων αυτου εν τω αγρω· και παρεσιωπησεν ο Ιακωβ εωσου ελθωσιν. ⁶Εμμωρ δε, ο πατηρ του Συχεμ, εξηλθε προς τον Ιακωβ, δια να ομιληση μετ' αυτου. ⁷Και ηλθον οι υιοι του Ιακωβ εκ του αγρου, καθως ηκουσαν τουτο· και ηγανακτησαν οι ανδρες και εθυμωθησαν σφοδρα, οτι επραξεν αισχρα εις τον Ισραηλ, κοιμηθεις μετα της θυγατρος του Ιακωβ· το οποιον δεν επρεπε να γεινη. ⁸Και ελαλησε προς αυτους ο Εμμωρ, λεγων, Η ψυχη του Συχεμ του υιου μου προσηλωθη εις την θυγατερα σας· δοτε αυτην εις αυτον, παρακαλω, εις γυναικα· ⁹και συμπενθερευσατε μεθ' ημων· τας θυγατερας σας δοτε εις ημας, και τας θυγατερας ημων λαβετε εις εαυτους· ¹⁰και

κατοικήσατε μεθ' ἡμῶν· ἴδου, ἡ γῆ εἶναι ἐμπροσθεν σας· κατοικήετε καὶ ἐμπορευεσθε ἐπ' αὐτῆς καὶ καμῆτε κτήματα ἐν αὐτῇ. ¹¹Εἶπε δὲ ὁ Συχεμ πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτῆς, Ἄς εὐρῶ χάριν ἐμπροσθεν σας· καὶ ὁ, τί εἰπῆτε εἰς ἐμὲ θελῶ δώσει. ¹²Ζήτησατε παρ' ἐμοῦ ὄσπην προίκα θέλετε, καὶ ὅσα χάρισματά, καὶ θελῶ δώσει αὐτά, καθὼς ἠθέλετε μοι εἰπεῖ· μόνον δότε μοι τὴν κορὴν εἰς γυναῖκα. ¹³Ἀπεκριθῆσαν δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰακῶβ πρὸς τὸν Συχεμ καὶ πρὸς τὸν Ἐμμῶρ τὸν πατέρα αὐτοῦ, μετὰ δολοῦ· καὶ ἐλάλησαν ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε μίανει τὴν Δεινὰν τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν ¹⁴καὶ εἶπον πρὸς αὐτούς, Δὲν δυναμέθα νὰ καμῶμεν τὸ πρᾶγμα τοῦτο, νὰ δώσωμεν τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν εἰς ἀνθρώπον ἀπεριτιμητόν· διότι τοῦτο εἶναι ὄνειδος εἰς ἡμᾶς. ¹⁵ἐπὶ τοῦτω μόνον θελομέν συμφωνῆσαι με σας· Ἐὰν σεῖς γείνῃτε ὡς ἡμεῖς, περιτεμνοντες παν ἀρσενικὸν μετὰξυ σας, ¹⁶τότε θελομέν δώσει τὰς θυγατέρας ἡμῶν εἰς ἐσας, καὶ τὰς θυγατέρας σας θελομέν λαβεῖν εἰς ἡμᾶς, καὶ θελομέν κατοικήσῃ με σας καὶ θελομέν γείνῃ εἰς λαὸς. ¹⁷ἐὰν ὁμως δὲν μᾶς ἀκουσῆτε νὰ περιτιμηθῆτε, τότε θελομέν λαβεῖν τὴν θυγατέρα ἡμῶν καὶ θελομέν ἀναχωρήσῃ. ¹⁸Καὶ ἤρῃσαν οἱ λόγοι αὐτῶν εἰς τὸν Ἐμμῶρ καὶ εἰς τὸν Συχεμ τὸν υἱὸν τοῦ Ἐμμῶρ. ¹⁹καὶ δὲν ἐβραδύνει ὁ νεὸς νὰ καμῆ τὸ πρᾶγμα, διότι ὑπερηγάπα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰακῶβ· καὶ ἦτο ὁ ἐνδοξότερος πάντος τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. ²⁰Καὶ ἦλθεν ὁ Ἐμμῶρ καὶ ὁ Συχεμ ὁ υἱὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πυλὴν τῆς πόλεως αὐτῶν, καὶ ἐλάλησαν πρὸς τοὺς ἀνδράς τῆς πόλεως αὐτῶν λέγοντες, ²¹Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι εἶναι εἰρηνικοὶ μεθ' ἡμῶν· ἄς κατοικήσωσι λοιπὸν ἐν τῇ γῇ καὶ ἄς ἐμπορευῶνται ἐν αὐτῇ· διότι ἡ γῆ, ἴδου, εἶναι ἀρκετὰ εὐρυχωρὸς δι' αὐτούς· τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἄς λαβῶμεν εἰς γυναῖκας, καὶ τὰς θυγατέρας ἡμῶν ἄς δώσωμεν εἰς αὐτούς. ²²ἐπὶ τοῦτω μόνον θελοῦσι συμφωνῆσαι με ἡμᾶς οἱ ἀνθρώποι διὰ νὰ κατοικήσωσι μεθ' ἡμῶν, ὥστε νὰ γείνωμεν εἰς λαὸς, ἐὰν περιτιμηθῆ παν ἀρσενικὸν μετὰξυ ἡμῶν, καθὼς αὐτοὶ περιτεμνονται. ²³τὰ ποιμνία αὐτῶν καὶ τὰ ὑπαρχόντα αὐτῶν καὶ πάντα τὰ κτήνη αὐτῶν δὲν θελοῦσιν εἰσθαι ἰδὶκα μᾶς; μόνον ἄς συμφωνήσωμεν με αὐτούς, καὶ θελοῦσι κατοικήσῃ μεθ' ἡμῶν. ²⁴Καὶ εἰσηκούσαν τοῦ Ἐμμῶρ καὶ Συχεμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ ἐξερχομενοὶ ἐκ τῆς πυλῆς τῆς πόλεως αὐτοῦ· καὶ περιετιμηθῆ παν ἀρσενικὸν, πάντες οἱ ἐξερχομενοὶ διὰ τῆς πυλῆς τῆς πόλεως αὐτοῦ. ²⁵Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν, ὅτε ἦσαν ἐν τῷ πόνῳ, δύο ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακῶβ, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Λεὺι, ἀδελφοὶ τῆς Δεινᾶς, ἐλάβον ἕκαστος τὴν μαχαιρὰν αὐτοῦ, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλῶς καὶ ἐφονεύσαν παν ἀρσενικόν. ²⁶Καὶ τὸν Ἐμμῶρ καὶ τὸν Συχεμ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐφονεύσαν ἐν στοματὶ μαχαιρᾶς· καὶ ἐλάβον τὴν Δεινὰν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Συχεμ καὶ ἐξῆλθον. ²⁷Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Ἰακῶβ ἦλθον ἐπὶ τοὺς πεφονευσμένους καὶ διήρπασαν τὴν πόλιν, ἐπειδὴ εἶχον μίανει τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν. ²⁸Ἐλάβον τὰ πρόβατα αὐτῶν καὶ τοὺς βοᾶς αὐτῶν καὶ τοὺς ὄνους αὐτῶν καὶ ὁ, τί ἦτο ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ, τί ἐν τῷ ἀγρῷ· ²⁹καὶ πάσαν τὴν περιουσίαν

αὐτῶν καὶ πάντα τὰ παιδία αὐτῶν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἠχμαλώτισαν· καὶ παν ὁ, τί εὐρισκετο ἐν ταῖς οἰκίαις διήρπασαν. ³⁰Εἶπε δὲ ὁ Ἰακῶβ πρὸς τὸν Συμεὼν καὶ πρὸς τὸν Λεὺι, Εἰς ταραχὴν με ἐβάλετε, καμνοντες με μισητόν μετὰξυ τῶν κατοικῶν τῆς γῆς, μετὰξυ τῶν Χαναναιῶν καὶ Φερεζαίων· ἐγὼ δὲ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχω, καὶ ἐκεῖνοι θελοῦσι συναχθῆ ἐναντιὸν μου καὶ θελοῦσι με πατάξῃ καὶ θελῶ ἀπολεσθῆ ἐγὼ καὶ ὁ οἶκος μου. ³¹Οἱ δὲ εἶπον, Ἐπρέπε λοιπὸν τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς πορνῆ;

35Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἰακῶβ, Σηκῶθεις ἀναβῆθι εἰς Βαιθῆλ καὶ κατοικήσον ἐκεῖ· καὶ καμὲ ἐκεῖ θυσιαστήριον εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἐφάνη εἰς σε ὅτε ἐφεύγεις ἀπὸ προσώπου Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου. ²Καὶ εἶπεν ὁ Ἰακῶβ πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ πρὸς πάντας τοὺς μεθ' ἐαυτοῦ, Ἐκβαλετε τοὺς θεοὺς τοὺς ξένους τοὺς μετὰξυ σας, καὶ καθαρῶσθε καὶ ἀλλάξατε τὰ ἐνδύματα σας· ³καὶ σηκῶθεντες, ἄς ἀναβῶμεν εἰς Βαιθῆλ· καὶ ἐκεῖ θελῶ καμῆ θυσιαστήριον εἰς τὸν Θεόν, ὅστις μου ἐπήκουσεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θλιψέως μου καὶ ἦτο μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ ὁδῷ, καθ' ἣν ἐπορευομένη. ⁴Καὶ ἐδώκαν εἰς τὸν Ἰακῶβ πάντας τοὺς ξένους θεοὺς, ὅσοι ἦσαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ τὰ ἐνώτια τὰ εἰς τὰ ὠτια αὐτῶν· καὶ ἐκρυψεν αὐτὰ ὁ Ἰακῶβ ὑπὸ τὴν δρῦν, τὴν πλησίον τῆς Συχεμ. ⁵Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησαν· καὶ ἐπέπεσε τρομὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς κυκλῶ αὐτῶν· καὶ δὲν κατεδίωξαν ὀπίσω τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακῶβ. ⁶Ἦλθε δὲ ὁ Ἰακῶβ εἰς Λουζ, τὴν ἐν τῇ γῇ Χαναν, ἧτις εἶναι ἡ Βαιθῆλ, αὐτὸς καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ. ⁷Καὶ κωκοδομήσεν ἐκεῖ θυσιαστήριον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τοποῦ Ἐλ-βαιθῆλ· διότι ἐκεῖ ἐφανερώθη εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, ὅτε ἐφεύγεν ἀπὸ προσώπου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. ⁸Ἀπεθάνει δὲ ἡ Δεβόρρα, ἡ τροφὸς τῆς Ρεβέκκας, καὶ ἐταφῆ παρακατῶ τῆς Βαιθῆλ, ὑπὸ τὴν δρῦν· καὶ ὠνομασθῆ ἡ δρῦς Ἀλλὸν-βακουθ. ⁹Ἐφάνη δὲ πάλιν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰακῶβ, ἀφου ἐπεστρεψεν ἀπὸ Παδὰν-αράμ, καὶ εὐλογήσεν αὐτόν. ¹⁰Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Θεός, Τὸ ὄνομα σου εἶναι Ἰακῶβ· δὲν θελεῖς ὀνομαζεσθαι πλέον Ἰακῶβ, ἀλλὰ Ἰσραὴλ θελεῖ εἰσθαι τὸ ὄνομα σου· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσραὴλ. ¹¹Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Θεός, Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ· αὐξάνου καὶ πληθύνου· ἔθνος, καὶ πληθὸς ἐθνῶν θελοῦσι γείνῃ ἐκ σου, καὶ βασιλεῖς θελοῦσιν ἐξελθεῖ ἐκ τῆς ὀσφύος σου· ¹²καὶ τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν ἐδώκα εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ εἰς τὸν Ἰσαακ, εἰς σε θελῶ δώσει αὐτήν· καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου μετὰ σε θελῶ δώσει τὴν γῆν ταυτήν. ¹³Καὶ ἀνεβῆ ὁ Θεός ἀπ' αὐτοῦ, ἐκ τοῦ τοποῦ ὅπου ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ. ¹⁴Καὶ ἐστήσεν ὁ Ἰακῶβ στήλην ἐν τῷ τοπῷ ὅπου ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ, στήλην λιθινὴν· καὶ ἐκάμειν ἐπ' αὐτὴν σπονδὴν καὶ ἐπεχύσεν ἐπ' αὐτὴν ἐλαιόν. ¹⁵Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Ἰακῶβ τὸ ὄνομα τοῦ τοποῦ, ὅπου ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ ὁ Θεός, Βαιθῆλ. ¹⁶Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησαν ἀπὸ Βαιθῆλ· καὶ ἐνὼ ἐμενεν ὀλίγον διάστημα διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς Ἐφραθὰ, ἐγέννησεν ἡ Ρα-

χρήλ· και υπεφερε μεγαλον αγωνα εις την γενναν αυτης.
¹⁷Ενω δε ευρισκετο εις τον σκληρον αγωνα της γεννας, ειπε προς αυτην η μαια, Μη φοβου, διοτι και ουτος σου ειναι υιος· ¹⁸και ενω παρεδιδε την ψυχην διοτι απεθανεν, εκαλεσε το ονομα αυτου Βεν-ονι· ο δε πατηρ αυτου εκαλεσεν αυτον Βενιαμιν· ¹⁹Και απεθανεν η Ραχρήλ και εταφη εν τη οδω της Εφραθα, ητις ειναι Βηθλεεμ· ²⁰Και εστησεν ο Ιακωβ στηλην επι του ταφου αυτης· αυτη ειναι η στηλη του ταφου της Ραχρήλ μεχρι της σημερον· ²¹Σηκωθεις δε ο Ισραηλ, εστησε την σκηνην αυτου περαν του Μιγδωλ-εδερ· ²²Και οτε κατωκει ο Ισραηλ εν τη γη εκεινη, υπηγεν ο Ρουβην και εκοιμηθη μετα της Βαλλας παλλακης του πατρος αυτου· και ηκουσε τουτο ο Ισραηλ· Ησαν δε οι υιοι του Ιακωβ δωδεκα· ²³οι υιοι της Λειας, Ρουβην, ο πρωτοτοκος του Ιακωβ, και Συμεων και Λευι και Ιουδας και Ισσαχαρ και Ζαβουλων· ²⁴οι υιοι της Ραχρήλ, Ιωσηφ και Βενιαμιν· ²⁵οι δε υιοι της Βαλλας, θεραπαινης της Ραχρήλ, Δαν και Νεφθαλι· ²⁶και οι υιοι της Ζελαρας, θεραπαινης της Λειας, Γαδ και Ασηρ· ουτοι ειναι οι υιοι του Ιακωβ, οιτινες εγεννηθησαν εις αυτον εν Παδαν-αραμ· ²⁷Ηλθε δε ο Ιακωβ προς Ισαακ τον πατερα αυτου εις Μαμβρη, εις Κιριαθ-αρβα, ητις ειναι η Χεβρων, οπου ο Αβρααμ και ο Ισαακ ειχον παροικησει· ²⁸Και ησαν αι ημεραι του Ισαακ εκατον ογδοηκοντα ετη· ²⁹Και εκπνευσας ο Ισαακ απεθανε και προσετεθη εις τον λαον αυτου, γερων και πληρης ημερων· και εθαψαν αυτον Ησαυ και Ιακωβ οι υιοι αυτου.

36 Αυτη δε ειναι η γενεαλογια του Ησαυ, οστις ειναι ο Εδωμ· ²Ο Ησαυ ελαβε γυναικας εις εαυτον εκ των θυγατερων Χανααν· την Αδα, θυγατερα Αιλων του Χετταιου, και την Ολιβαμα, θυγατερα του Ανα, εγγονην Σεβεγων του υιου· ³και την Βασεμαθ, θυγατερα του Ισμαηλ, αδελφην του Νεβαιωθ· ⁴Εγεννησε δε εις τον Ησαυ η Αδα τον Ελιφας· και η Βασεμαθ εγεννησε τον Ραγουηλ· ⁵και η Ολιβαμα εγεννησε τον Ιεους και τον Ιεγλομ και τον Κορε· Ουτοι ειναι οι υιοι του Ησαυ, οι γεννηθεντες εις αυτον εν τη γη Χανααν· ⁶Ελαβε δε ο Ησαυ τας γυναικας αυτου και τους υιους αυτου και τας θυγατερας αυτου και παντας τους ανθρωπους του οικου αυτου και τα ποιμνια αυτου και παντα τα κτηνη αυτου και παντα τα υπαρχοντα τα οποια απεκτησεν εν γη Χανααν, και υπηγεν εις αλλην γην μακραν απο Ιακωβ του αδελφου αυτου· ⁷διοτι τα υπαρχοντα αυτων ησαν τοσον πολλα, ωστε δεν ηδυνατο να κατοικησωσιν ομου· και δεν ηδυνατο η γη της παροικησεως αυτων να χωρεση αυτους, εξ αιτιας των κτηνων αυτων· ⁸Κατωκησε δε ο Ησαυ εν τω ορει Σηειρ· ο Ησαυ ειναι ο Εδωμ· ⁹Και αυτη ειναι η γενεαλογια του Ησαυ, πατρος των Εδωμιτων, εν τω ορει Σηειρ· ¹⁰ταυτα ειναι τα ονοματα των υιων του Ησαυ· Ελιφας ο υιος της Αδα γυναικος του Ησαυ, Ραγουηλ ο υιος της Βασεμαθ γυναικος του Ησαυ· ¹¹Και οι υιοι του Ελιφας ησαν Θαιμαν, Ωμαρ, Σωφαρ και Γοθωμ και Κενεζ· ¹²Η δε Θαμνα ητο παλλακη του Ελιφας υιου

του Ησαυ, και εγεννησεν εις τον Ελιφας τον Αμαληκ· ουτοι ησαν οι υιοι της Αδα γυναικος του Ησαυ· ¹³Και ουτοι ειναι οι υιοι του Ραγουηλ· Ναχαθ και Ζερα, Σομε και Μοζε· ουτοι ησαν οι υιοι της Βασεμαθ γυναικος του Ησαυ· ¹⁴Και ουτοι ησαν οι υιοι της Ολιβαμα θυγατρος του Ανα, εγγονης του Σεβεγων, της γυναικος του Ησαυ· και εγεννησεν εις τον Ησαυ τον Ιεους και τον Ιεγλομ και τον Κορε· ¹⁵Ουτοι ησαν οι ηγεμονες των υιων Ησαυ· οι υιοι του Ελιφας πρωτοτοκου του Ησαυ, ηγεμων Θαιμαν, ηγεμων Ωμαρ, ηγεμων Σωφαρ, ηγεμων Κενεζ, ¹⁶ηγεμων Κορε, ηγεμων Γοθωμ, ηγεμων Αμαληκ· ουτοι ειναι οι ηγεμονες του Ελιφας εν τη γη Εδωμ· ουτοι ησαν οι υιοι της Αδα· ¹⁷Και ουτοι ησαν οι υιοι του Ραγουηλ υιου του Ησαυ· ηγεμων Ναχαθ, ηγεμων Ζερα, ηγεμων Σομε, ηγεμων Μοζε· ουτοι ειναι οι ηγεμονες του Ραγουηλ εν τη γη Εδωμ· ουτοι ησαν οι υιοι της Βασεμαθ γυναικος του Ησαυ· ¹⁸Και ουτοι ησαν οι υιοι της Ολιβαμα γυναικος του Ησαυ· ηγεμων Ιεους, ηγεμων Ιεγλομ, ηγεμων Κορε· ουτοι ησαν οι ηγεμονες της Ολιβαμα θυγατρος του Ανα, γυναικος του Ησαυ· ¹⁹Ουτοι ειναι οι υιοι του Ησαυ, οστις ειναι ο Εδωμ· και ουτοι οι ηγεμονες αυτων· ²⁰Ουτοι ειναι οι υιοι του Σηειρ του Χορραιου, οιτινες κατωκουν την γην· Λωταν και Σωβαλ και Σεβεγων και Ανα, ²¹και Δησων και Εσερ και Δισαν· ουτοι ειναι οι ηγεμονες των Χορραιων, των υιων του Σηειρ, εν τη γη Εδωμ· ²²Οι δε υιοι του Λωταν ησαν Χορρι και Αιμαμ· αδελφη δε του Λωταν, η Θαμνα· ²³Ουτοι δε ησαν οι υιοι του Σωβαλ· Αλβαν και Μαναχαθ και Εβαλ, Σεφω και Ωναμ· ²⁴Ουτοι δε ησαν οι υιοι του Σεβεγων· και Αιε και Ανα· ουτος ειναι ο Ανα οστις ευρηκε τα υδατα εν τη ερημω, οτε εβροσκει τους ονους Σεβεγων του πατρος αυτου· ²⁵Ουτοι δε ησαν οι υιοι του Ανα· Δησων και Ολιβαμα η θυγατηρ του Ανα· ²⁶Ουτοι δε ησαν οι υιοι του Δησων· Αμαδαν και Ασβαν και Ιθραμ και Χαρραν· ²⁷Ουτοι ησαν οι υιοι του Εσερ· Βαλααν και Ζααβαν και Ακαν· ²⁸Ουτοι ησαν οι υιοι του Δισαν· Ουζ και Αραν· ²⁹Ουτοι ειναι οι ηγεμονες των Χορραιων· ηγεμων Λωταν, ηγεμων Σωβαλ, ηγεμων Σεβεγων, ηγεμων Ανα, ³⁰ηγεμων Δησων, ηγεμων Εσερ, ηγεμων Δισαν· ουτοι ειναι οι ηγεμονες των Χορραιων μεταξυ των ηγεμονων αυτων εν τη γη Σηειρ· ³¹Και ουτοι ειναι οι βασιλεις οιτινες εβασιλευσαν εν τη γη Εδωμ, πριν βασιλευση βασιλευς επι τους υιους Ισραηλ· ³²Και εβασιλευσεν εν Εδωμ Βελα, ο υιος του Βεωρ· το δε ονομα της πολεως αυτου ητο Δενναβα· ³³Και απεθανεν ο Βελα και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Ιωβαβ, υιος του Ζερα, εκ Βοσορρας· ³⁴Και απεθανεν ο Ιωβαβ και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Χουσαμ εκ της γης των Θαιμανιτων· ³⁵Και απεθανεν ο Χουσαμ και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Αδαδ, υιος του Βεραδ, ο παταξας τους Μαδιανιτας εν τη πεδιαδι Μωαβ· το δε ονομα της πολεως αυτου ητο Αβιθ· ³⁶Και απεθανεν ο Αδαδ, και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Σαμλα εκ Μασρεκας· ³⁷Και απεθανεν ο Σαμλα και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Σαουλ εκ Ρεχωβωθ της παρα τον ποταμον· ³⁸Και απεθανεν ο Σαουλ

και εβασιλευσεν αντ' αυτου Βααλ-αναν, ο υιος του Αχβωρ. ³⁹Και απεθανεν ο Βααλ-αναν, υιος του Αχβωρ, και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Χαδδαρ· το δε ονομα της πολεως αυτου ητο Παου· και το ονομα της γυναικος αυτου, Μεεταβεηλ, θυγατηρ του Ματραιδ, εγγονη του Μαιζααβ. ⁴⁰Και ταυτα ειναι τα ονοματα των ηγεμονων του Ησαυ, κατα τας οικογενειας αυτων, κατα τους τοπους αυτων, κατα τα ονοματα αυτων. ηγεμων Θαμνα, ηγεμων Αλβα, ηγεμων Ιεθεθ, ⁴¹ηγεμων Ολιβαμα, ηγεμων Ηλα, ηγεμων Φινων, ⁴²ηγεμων Κενεζ, ηγεμων Θαιμαν, ηγεμων Μιβσαρ, ⁴³ηγεμων Μαγεδιηλ, ηγεμων Ιραμ· ουτοι ειναι οι ηγεμονες του Εδωμ, κατα τας κατοικιας αυτων εν τη γη της κτησεως αυτων· ουτος ειναι ο Ησαυ, ο πατηρ των Εδωμιτων.

37Κατωκησε δε ο Ιακωβ εν τη γη, εν η παρωκησεν ο πατηρ αυτου, εν τη γη Χανααν. ²Αυτη ειναι γενεαλογια του Ιακωβ. Ο Ιωσηφ, νεος ων ετων δεκαεπτα, εποιμαινε τα προβατα μετα των αδελφων αυτου, των υιων της Βαλλας και των υιων της Ζελφας, των γυναικιων του πατρος αυτου· και ανεφερεν ο Ιωσηφ προς τον πατερα αυτων την κακην αυτων φημην. ³Ο δε Ισραηλ ηγαπα τον Ιωσηφ υπερ παντας τους υιους αυτου, διοτι ητο υιος του γηρατος αυτου· και εκαμεν εις αυτον χιτωνα ποικιλοχρωμον. ⁴Βλεποντες δε οι αδελφοι αυτου, οτι αυτον ηγαπα ο πατηρ αυτων υπερ παντας τους αδελφους αυτου, εμισησαν αυτον και δεν ηδυναντο να ομιλωσι προς αυτον ειρηνικως. ⁵Ενυπνιασθεις δε ο Ιωσηφ ενυπνιον, διηγηθη αυτο εις τους αδελφους αυτου· και εμισησαν αυτον ετι μαλλον. ⁶Και ειπε προς αυτους, Ακουσατε, παρακαλω, το ενυπνιον τουτο το οποιον ενυπνιασθην. ⁷Ιδου, ημεις εδενομεν δεματια εν μεσω της πεδιαδος· και ιδου, εσηκωθη το ιδικον μου δεματιον και εσταθη ορθιον· και ιδου, τα ιδικα σας δεματια περιστραφεντα προσεκυνησαν το ιδικον μου δεματιον. ⁸Ειπον δε προς αυτον οι αδελφοι αυτου, Βασιλευς θελεις γεινει εφ' ημας; η κυριος θελεις γεινει εις ημας; Και εμισησαν αυτον ετι μαλλον δια τα ενυπνια αυτου και δια τους λογους αυτου. ⁹Ενυπνιασθη δε και αλλο ενυπνιον, και διηγηθη αυτο προς τους αδελφους αυτου· και ειπεν, Ιδου, ενυπνιασθην αλλο ενυπνιον· και ιδου, ο ηλιος και η σεληνη και ενδεκα αστερες με προσεκυνουν. ¹⁰Και διηγηθη αυτο προς τον πατερα αυτου και προς τους αδελφους αυτου και επεπληξεν αυτον ο πατηρ αυτου και ειπε προς αυτον, Τι ειναι το ενυπνιον τουτο, το οποιον ενυπνιασθης; αραγε θελομεν ελθει, εγω και η μητηρ σου και οι αδελφοι σου, δια να σε προσκυνησωμεν εως εδαφους; ¹¹Και εφθονησαν αυτον οι αδελφοι αυτου· ο δε πατηρ αυτου εφυλαττε τον λογον. ¹²Και υπηγαν οι αδελφοι αυτου να βοσκησωσι τα προβατα του πατρος αυτων εις Συχεμ. ¹³Και ειπεν ο Ισραηλ προς τον Ιωσηφ, δεν βοσκουσιν οι αδελφοι σου εν Συχεμ; ελθε να σε στείλω προς αυτους. Ο δε ειπε προς αυτον, Ιδου, εγω. ¹⁴Και ειπε προς αυτον, Υπαγε λοιπον να ιδης, αν ηναι καλα οι αδελφοι σου και

καλα τα προβατα, και φερε μοι ειδησιν. Και απεστειλεν αυτον απο της κοιλαδος της Χεβρων· και ηλθεν εις Συχεμ. ¹⁵Και ευρηκεν αυτον ανθρωπος τις, ενω περιεπλανατο εν τη πεδιαδι· και ηρωτησεν αυτον ο ανθρωπος, λεγων, Τι ζητεις; ¹⁶Ο δε ειπε, τους αδελφους μου ζητω· ειπε μοι, παρακαλω, που βοσκουσι. ¹⁷Και ειπεν ο ανθρωπος, Ανεχωρησαν απο εδω· διοτι ηκουσα αυτους λεγοντας, Ας υπαγωμεν εις Δωθαν. Και υπηγεν ο Ιωσηφ κατοπιν των αδελφων αυτου, και ευρηκεν αυτους εν Δωθαν. ¹⁸Οι δε ιδοντες αυτον μακροθεν, πριν πλησιαση εις αυτους, συνεβουλευθησαν κατ' αυτου να φρονευσωσιν αυτον. ¹⁹Και ειπεν ο εις προς τον αλλον, Ιδου, ερχεται εκεινος ο κυριος των ενυπνιων· ²⁰ελθετε λοιπον τωρα και ας φονευσωμεν αυτον και ας ριψωμεν αυτον εις ενα εκ των λακκων· και θελομεν ειπει, Θηριον κακον κατεφαγεν αυτον· και θελομεν ιδει τι θελουσι γεινει τα ενυπνια αυτου. ²¹Και ακουσας ο Ρουβην ηλευθερωσεν αυτον εκ των χειρων αυτων, λεγων, Ας μη βλαψωμεν αυτον εις την ζωην. ²²Και ειπε προς αυτους ο Ρουβην, Μη χυσητε αιμα· ριψατε αυτον εις τουτον τον λακκον, τον εν τη ερημω, και χειρα μη βαλητε επ' αυτον· δια να ελευθερωση αυτον εκ των χειρων αυτων, και να αποδωση αυτον εις τον πατερα αυτου. ²³Οτε λοιπον ηλθεν ο Ιωσηφ προς τους αδελφους αυτου, εξεδυσαν τον Ιωσηφ τον χιτωνα αυτου, τον χιτωνα τον ποικιλοχρωμον, τον επ' αυτον· ²⁴και λαβοντες αυτον, ερριψαν εις τον λακκον· ο δε λακκος ητο κενος· δεν ειχεν υδωρ. ²⁵Επειτα εκαθησαν να φαγωσιν αρτον, και αναβλειψαντες ειδον· και ιδου, συνοδια Ισμαηλιτων ηρχετο απο Γαλααδ μετα των καμηλων αυτων φορτωμενων αρωματα και βαλασαμον και μυρον, και επορευοντο να φερωσιν αυτα κατω εις την Αιγυπτον. ²⁶Και ειπεν ο Ιουδας προς τους αδελφους αυτου, Τις η ωφελεια, εαν φονευσωμεν τον αδελφον ημων και κρυψωμεν το αιμα αυτου; ²⁷ελθετε και ας πωλησωμεν αυτον εις τους Ισμαηλιτας· και ας μη βαλωμεν τας χειρας ημων επ' αυτον· διοτι αδελφος ημων, σαρξ ημων ειναι. Και υπηκουσαν οι αδελφοι αυτου. ²⁸Και ενω διεβαινον οι Μαδιανιται εμποροι, ανεσυραν και ανεβιβασαν τον Ιωσηφ εκ του λακκου και επωλησαν τον Ιωσηφ δια εικοσι αργυρια εις τους Ισμαηλιτας· οι δε εφεραν τον Ιωσηφ εις Αιγυπτον. ²⁹Επεστρεψε δε ο Ρουβην εις τον λακκον, και ιδου, ο Ιωσηφ δεν ητο εν τω λακκω· και διεσχισε τα ιματια αυτου. ³⁰Και επεστρεψε προς τους αδελφους αυτου, και ειπε, Το παιδιον δεν υπαρχει και εγω, εγω που να υπαγω; ³¹Τοτε ελαβον τον χιτωνα του Ιωσηφ και εσφαξαν εριφιον εκ των αιγων, και εβαψαν τον χιτωνα εν τω αιματι· ³²και απεστειλαν τον χιτωνα τον ποικιλοχρωμον, και εφεραν αυτον προς τον πατερα αυτων και ειπον, Ευρηκαμεν τουτον· γνωρισον τωρα, αν ηναι ο χιτων του υιου σου η ουχι. ³³Ο δε εγνωρισεν αυτον και ειπε, Ο χιτων του υιου μου ειναι· θηριον κακον κατεφαγεν αυτον· ολος κατεσπαραχθη ο Ιωσηφ. ³⁴Και διεσχισεν ο Ιακωβ τα ιματια αυτου και εβαλε σακκον εις την οσφυν αυτου και επενθησε τον υιον αυτου ημε-

ρας πολλές. ³⁵Και εσηκώθησαν παντες οι υιοι αυτου και πασαι αι θυγατρες αυτου, δια να παρηγορησωσιν αυτον· αλλα δεν ηθελε να παρηγορηθη, λεγων, Οτι πενθων θελω καταβη προς τον υιον μου εις τον ταφον. Και εκλαυσεν αυτον ο πατηρ αυτου. ³⁶Οι δε Μαδιανιται επωλησαν αυτον εν τη Αιγυπτω εις τον Πετεφρην, αυλικον του Φαραω, αρχοντα των σωματοφυλακων.

38Και κατ' εκεινον τον καιρον κατεβη ο Ιουδας απο των αδελφων αυτου και ετραπη προς ανθρωπον τινα Οδολλαμιτην ονομαζομενον Ειρα. ²Και ειδεν εκει ο Ιουδας την θυγατερα τινος Χαναναιου, ονομαζομενου Σουα· και ελαβεν αυτην και εισηλθε προς αυτην. ³Η δε συνελαβε, και εγεννησεν υιον· και εκαλεσε το ονομα αυτου Ηρ. ⁴Συνελαβε δε παλιν και εγεννησεν υιον· και εκαλεσε το ονομα αυτου Αυναν. ⁵Εγεννησε δε παλιν και αλλον υιον· και εκαλεσε το ονομα αυτου Σηλα· ητο δε ο Ιουδας εν Χασβι, οτε εγεννησε τουτον. ⁶Και ελαβεν ο Ιουδας γυναικα εις τον Ηρ τον πρωτοτοκον αυτου, ονομαζομενην Θαμαρ. ⁷Ο Ηρ δε ο πρωτοτοκος του Ιουδα εσταθη κακος εμπροσθεν του Κυριου· και εθανατωσεν αυτον ο Κυριος. ⁸Ειπε δε ο Ιουδας προς τον Αυναν· εισελθε προς την γυναικα του αδελφου σου, και νυμφευθητι αυτην, και αναστησον σπερμα εις τον αδελφον σου. ⁹Αλλ' ο Αυναν ηξευρεν, οτι το σπερμα δεν ηθελεν εισθαι ιδικον του· δια τουτο, οτε εισηρχετο προς την γυναικα του αδελφου αυτου, εξεχυνεν επι την γην, δια να μη δωση σπερμα εις τον αδελφον αυτου. ¹⁰Και τουτο το οποιον επραττεν εφανη κακον εμπροσθεν του Κυριου· οθεν εθανατωσε και τουτον. ¹¹Και ειπεν ο Ιουδας προς την Θαμαρ την νυμφην αυτου, Καθου χηρα εν τω οικω του πατρος σου, εωσου Σηλα ο υιος μου γεινη μεγαλος· διοτι ελεγε, Μηπως αποθανη και ουτος, καθως οι αδελφοι αυτου. Υπηγε λοιπον η Θαμαρ και κατωκησεν εν τω οικω του πατρος αυτης. ¹²Και μετα πολλας ημερας απεθανεν η θυγατηρ του Σουα, η γυνη του Ιουδα· και αφου παρηγορηθη ο Ιουδας, ανεβη προς τους κουρευτας των προβατων αυτου εις Θαμνα, αυτος και ο φιλος αυτου Ειρα ο Οδολλαμιτης. ¹³Και ανηγγειλαν προς την Θαμαρ, λεγοντες, Ιδου, ο πενθερος σου αναβαινει εις Θαμνα δια να κουρευση τα προβατα αυτου. ¹⁴Η δε απεχδυθεισα τα ενδυματα της χηρειας αυτης, εσκεπασθη με καλυμμα και περιετυλιχθη και εκαθισε κατα την διοδον την εν τη οδω της Θαμνα· διοτι ειδεν οτι εγεινε μεγαλος ο Σηλα, και αυτη δεν εδοθη εις αυτον δια γυναικα. ¹⁵Και οτε ειδεν αυτην ο Ιουδας, ενομισεν αυτην πορνην· διοτι ειχε κεκαλυμμενον το προσωπον αυτης. ¹⁶Και κατα την οδον ετραπη προς αυτην, και ειπεν, Αφες με, παρακαλω, να εισελθω προς σε· διοτι δεν εγνωρισεν οτι ητο η νυμφη αυτου. Η δε ειπε, Τι θελεις μοι δωσει, δια να εισελθης προς εμε; ¹⁷Ο δε ειπεν, Εγω θελω σοι στειλει εριφιον αιγων εκ του ποιμνιου. Και εκεινη ειπε, Μοι διδεις ενεχυρον, εωσου να στειλης αυτο; ¹⁸Ο δε ειπε, Τι ενεχυρον να σοι δωσω; Και εκεινη ειπε, την σφραγιδα σου και

το περιδερραιον σου και την ραβδον σου την εν τη χειρι σου. Και εδωκεν αυτα εις αυτην και εισηλθε προς αυτην, και συνελαβεν εξ αυτου. ¹⁹Μετα ταυτα σηκωθείσα, ανεχωρησε και απεχδυθεισα το καλυμμα αυτης, ενεδυθη τα ενδυματα της χηρειας αυτης. ²⁰Ο δε Ιουδας εστειλε το εριφιον των αιγων δια χειρος του φιλου αυτου του Οδολλαμιτου, δια να παραλαβη το ενεχυρον εκ της χειρος της γυναικος· πλην δεν ευρηκεν αυτην· ²¹και ηρωτησε τους ανθρωπους του τοπου αυτης, λεγων, Που ειναι η πορνη, ητις ητο κατα την διοδον επι της οδου; οι δε ειπον, Δεν εσταθη εδω πορνη. ²²Και επεστρεψε προς τον Ιουδαν και ειπε, Δεν ευρηκα αυτην· μαλιστα οι ανθρωποι του τοπου ειπον, Δεν εσταθη εδω πορνη. ²³Και ειπεν ο Ιουδας, Ας εχη αυτα, δια να μη γεινωμεν ονειδος· ιδου, εγω εστειλα το εριφιον τουτο, συ ομως δεν ευρηκας αυτην. ²⁴Και μετα τρεις μηνας περιπου, ανηγγειλαν προς τον Ιουδαν, λεγοντες, Θαμαρ η νυμφη σου επορνευθη, και μαλιστα, ιδου, ειναι εγκυος εκ πορνειας. Και ειπεν ο Ιουδας, Φερετε αυτην εξω και ας κατακαυθη. ²⁵Και οτε εφερετο εξω, απεστειλε προς τον πενθερον αυτης, λεγουσα, Εκ του ανθρωπου, του οποιου ειναι ταυτα, ειμαι εγκυος· και ειπεν ετι, Γνωρισον, παρακαλω, τινος ειναι η σφραγίς και το περιδερραιον, και η ραβδος αυτη. ²⁶Και ο Ιουδας εγνωρισεν αυτα· και ειπεν, Αυτη ειναι δικαιοτερα εμου, διοτι δεν εδωκα αυτην εις τον Σηλα τον υιον μου. Και ετι πλεον δεν εγνωρισεν αυτην. ²⁷Και καθ' ον καιρον εμελλε να γεννηση, ιδου, διδυμα εν τη κοιλια αυτης. ²⁸Και ενω εγεννα, το εν επροβαλεν εξω την χειρα· και η μαια λαβουσα, εδεσεν επι την χειρα αυτου νημα κοκκινον, λεγουσα, Ουτος εξηλθε πρωτος. ²⁹Και καθως εσυρεν οπισω την χειρα αυτου, ιδου, εξηλθεν ο αδελφος αυτου· και αυτη ειπε, Ποιον χαλασμον εκαμες; επι σε ας ηναι ο χαλασμος· δια τουτο εκαλεσθη το ονομα αυτου Φαρες. ³⁰Και επειτα εξηλθεν ο αδελφος αυτου, οστις ειχε το κοκκινον νημα επι την χειρα αυτου· και εκαλεσθη το ονομα αυτου Ζαφα.

39Ο δε Ιωσηφ κατεβιβασθη εις την Αιγυπτον· και ο Πετεφρης ο αυλικος του Φαραω, ο αρχων των σωματοφυλακων, ανθρωπος Αιγυπιος, ηγορασεν αυτον εκ των χειρων των Ισμαηλιτων, οιτινες κατεβιβασαν αυτον εκει. ²Και ητο ο Κυριος μετα του Ιωσηφ, και ητο ανθρωπος ευοδουμενος· και ευρισκετο εν τω οικω του κυριου αυτου Αιγυπτιου. ³Και ειδεν ο κυριος αυτου, οτι ο Κυριος ητο μετ' αυτου, και ευδωνεν ο Κυριος εις τας χειρας αυτου παντα οσα εκαμνε. ⁴Και ευρηκεν ο Ιωσηφ χαριν εμπροσθεν αυτου και υπηρετει αυτον· και κατεστησεν αυτον επιστατην επι του οικου αυτου· και παντα οσα ειχε, παρεδωκεν εις τας χειρας αυτου. ⁵Και εξ εκεινου του καιρου, αφου κατεστησεν αυτον επιστατην επι του οικου αυτου και επι παντων οσα ειχεν, ευλογησεν ο Κυριος τον οικον του Αιγυπτιου εξ αιτιας του Ιωσηφ· και ητο η ευλογία του Κυριου επι παντα οσα ειχεν, εν τω οικω και εν τοις αγροις. ⁶Και παρεδωκε παντα οσα ει-

χεν εις τας χειρας του Ιωσηφ· και δεν ηξευρεν εκ των υπαρχοντων αυτου ουδεν, πλην του αρτου τον οποιον ετρωγεν. Ητο δε ο Ιωσηφ ευειδης και ωραιος την οψιν. ⁷Και μετα τα πραγματα ταυτα, η γυνη του κυριου αυτου ερριψε τους οφθαλμους αυτης επι τον Ιωσηφ· και ειπε, Κοιμηθητι μετ' εμου. ⁸Αλλ' εκεινος δεν ηθελε, και ειπε προς την γυναικα του κυριου αυτου, Ιδου· ο κυριος μου δεν γνωριζει ουδεν εκ των οσα ειναι μετ' εμου εν τω οικω· και παντα οσα εχει, παρεδωκεν εις τας χειρας μου. ⁹δεν ειναι εν τω οικω τουτω ουδεις μεγαλητερος μου, ουτε ειναι απηγορευμενον εις εμε αλλο τι πλην σου, διοτι εισαι η γυνη αυτου· και πως να πραξω τουτο το μεγα κακον, και να αμαρτησω εναντιον του Θεου; ¹⁰Αν και ελαλει προς τον Ιωσηφ καθ' εκαστην ημεραν, ουτος ομως δεν υπηκουσεν εις αυτην να κοιμηθη μετ' αυτης, δια να συνευρεθη μετ' αυτης. ¹¹Και ημεραν τινα εισηλθεν ο Ιωσηφ εις την οικιαν δια να καμη τα εργα αυτου, και ουδεις εκ των ανθρωπων του οικου ητο εκει εν τω οικω. ¹²Και εκεινη ηρπασεν αυτον απο του ιματιου αυτου, λεγουσα, Κοιμηθητι μετ' εμου· αλλ' εκεινος αφησας το ιματιον αυτου εις τας χειρας αυτης, εφυγε, και εξηλθεν εξω. ¹³Και ως ειδεν οτι αφηκε το ιματιον αυτου εις τας χειρας αυτης και εφυγεν εξω, ¹⁴εβοησε προς τους ανθρωπους της οικιας αυτης και ελαλησε προς αυτους, λεγουσα, Ιδετε, εφερεν εις ημας ανθρωπον Εβραιον δια να μας εμπαιξη· εισηλθε προς εμε δια να κοιμηθη μετ' εμου και εγω εβοησα μετα φωνης μεγαλης. ¹⁵και ως ηκουσεν οτι υψωσα την φωνην μου και εβοησα, αφησας το ιματιον αυτου παρ' εμοι εφυγε και εξηλθεν εξω. ¹⁶Και απεθεσε το ιματιον αυτου παρ' αυτη, εωσου ηλθεν ο κυριος αυτου εις τον οικον αυτου. ¹⁷Και ειπε προς αυτον κατα τους λογους τουτους, λεγουσα, Ο δουλος ο Εβραιος, τον οποιον εφερες εις ημας, εισηλθε προς εμε δια να με εμπαιξη, ¹⁸και ως υψωσα την φωνην μου και εβοησα, αφησας το ιματιον αυτου παρ' εμοι, εφυγεν εξω. ¹⁹Και ως ηκουσεν ο κυριος αυτου τους λογους της γυναικος αυτου, τους οποιους ελαλησε προς αυτον, λεγουσα, Ουτω μοι εκαμεν ο δουλος σου, εξηγηθη η οργη αυτου. ²⁰Και λαβων ο κυριος του Ιωσηφ αυτον, εβαλεν αυτον εις την οχυραν φυλακην, εις τον τοπον οπου οι δεσμοιοι του βασιλεως ησαν πεφυλακισμενοι και εμενεν εκει εν τη οχυρα φυλακη. ²¹Αλλ' ο Κυριος ητο μετα του Ιωσηφ και επεχεεν εις αυτον ελεος, και εδωκε χαριν εις αυτον εμπροσθεν του αρχιδεσμοφυλακος. ²²Και παρεδωκεν ο αρχιδεσμοφυλαξ εις τας χειρας του Ιωσηφ παντας τους δεσμιους, τους εν τη οχυρα φυλακη· και παντα οσα επραττοντο εκει, αυτος εκαμνεν αυτα. ²³Ο αρχιδεσμοφυλαξ δεν εθεωρει ουδεν εκ των οσα ησαν εις τας χειρας αυτου· διοτι ο Κυριος ητο μετ' αυτου και ο Κυριος ευωδονεν οσα αυτος εκαμνε.

40Και μετα τα πραγματα ταυτα, ο οινοχοος του βασιλεως της Αιγυπτου και ο αρτοποιος ημαρτησαν εις τον κυριον αυτων τον βασιλεα της Αιγυπτου. ²Και ωρ-

γισθη ο Φαραω κατα των δυο αυλικων αυτου, κατα του αρχιοινοχοου, και κατα του αρχισιτοποιου. ³Και εβαλεν αυτους υπο φυλαξιν εν τω οικω του αρχοντος των σωματοφυλακων, εις την οχυραν φυλακην, εις τον τοπον οπου ο Ιωσηφ ητο πεφυλακισμενος. ⁴Ο δε αρχων των σωματοφυλακων ενεπιστευθη αυτους εις τον Ιωσηφ και ουτος υπηρετει αυτους· ησαν δε καιρον τινα εν τη φυλακη· ⁵και ο οινοχοος και ο αρτοποιος του βασιλεως της Αιγυπτου, οιτινες ησαν πεφυλακισμενοι εν τη οχυρα φυλακη, ενυπνιασθησαν ενυπνιον αμφοτεροι, εκαστος το ενυπνιον αυτου κατα την αυτην νυκτα, εκαστος κατα την εξηγησιν του ενυπνιου αυτου. ⁶Ο δε Ιωσηφ εισελθων προς αυτους το πρωι, ειδεν αυτους· και ιδου, ησαν τεταραγμενοι. ⁷Και ηρωτησε τους αυλικους του Φαραω, τους οντας μετ' αυτου εν τη φυλακη εν τω οικω του κυριου αυτου, λεγων, Δια τι τα προσωπα σας ειναι σκυθρωπα σημερον; ⁸Οι δε ειπον προς αυτον, Ενυπνιασθημεν ενυπνιον και δεν ειναι ουδεις οστις να εξηγηση αυτο. Και ειπε προς αυτους ο Ιωσηφ, Δεν ανηκουσιν εις τον Θεον αι εξηγησεις; διηγηθητε μοι, παρακαλω. ⁹Και διηγηθη ο αρχιοινοχοος το ενυπνιον αυτου προς τον Ιωσηφ και ειπε προς αυτον, Ειδον εις το ονειρον μου και ιδου, αμπελος εμπροσθεν μου· ¹⁰και εις την αμπελον ησαν τρεις κλαδοι και εφαινετο ως βλαστανουσα και τα ανθη αυτης εξηθησαν και οι βοτρυες της σταφυλης ωριμασαν· ¹¹το δε ποτηριον του Φαραω ητο εν τη χειρι μου· και ελαβον τα σταφυλια και εθλιψα αυτα εις το ποτηριον του Φαραω και εδωκα το ποτηριον εις την χειρα του Φαραω. ¹²Και ειπεν ο Ιωσηφ προς αυτον, Αυτη ειναι η εξηγησις αυτου· οι τρεις κλαδοι ειναι τρεις ημεραι· ¹³μετα τρεις ημερας, ο Φαραω θελει υψωσει την κεφαλην σου και θελει σε αποκαταστησει εις το υπουργημα σου· και θελεις δωσει το ποτηριον του Φαραω εις την χειρα αυτου κατα την προτεραν συνηθειαν, οτε ησο οινοχοος αυτου· ¹⁴πλην ενθυμηθητι με, οταν γεινη εις σε το καλον· και καμε, παρακαλω, ελεος προς εμε και αναφερε περι εμου προς τον Φαραω και εξαγαγε με εκ του οικου τουτου· ¹⁵επειδη τη αληθεια εκλεφθην εκ της γης των Εβραιων· και εδω παλιν δεν επραξα ουδεν, ωστε να με βαλωσιν εις τον λακκον τουτον. ¹⁶Και ιδων ο αρχισιτοποιος οτι η εξηγησις ητο καλη, ειπε προς τον Ιωσηφ, Και εγω ειδον εις το ονειρον μου και ιδου, τρια κανιστρα λευκα επι της κεφαλης μου· ¹⁷εν δε τω κανιστρω τω ανωτερω ησαν εκ παντων των φαγητων του Φαραω, της τεχνης του αρτοποιου· και τα πτηνα ετρωγον αυτα εκ του κανιστρου επανωθεν της κεφαλης μου. ¹⁸Και αποκριθεις ο Ιωσηφ ειπεν, Αυτη ειναι η εξηγησις τουτου· τα τρια κανιστρα ειναι τρεις ημεραι· ¹⁹μετα τρεις ημερας ο Φαραω θελει υψωσει την κεφαλην σου επανωθεν σου και θελει σε κρεμασει εις ξυλον και τα πτηνα θελουσι φαγει την σαρκα σου επανωθεν σου. ²⁰Και την τριτην ημεραν, ημεραν των γενεθλιων του Φαραω, εκαμε συμποσιον εις παντας τους δουλους αυτου· και υψωσε την κεφαλην του αρχιοινοχοου και την κεφαλην του αρχισιτοποιου μεταξυ των δουλων αυτου. ²¹Και

τον μεν αρχιουνοχοον αποκατεστησεν εις την οινοχοιαν αυτου, και εδωκε το ποτηριον εις την χειρα του Φαραω· ²²τον δε αρχισιτοποιον εκρεμασε, καθως εξηγησεν ο Ιωσηφ εις αυτους. ²³Ο αρχιουνοχοος ομως δεν ενεθυμηθη τον Ιωσηφ, αλλα ελησμονησεν αυτον.

41 Και μετα παρελευσιν δυο ετων ο Φαραω ειδεν ενυπνιον· και ιδου, ιστατο πλησιον του ποταμου. ²και ιδου, επτα δαμαλια ευμορφα και παχυσαρκα ανεβαινον εκ του ποταμου και εβοσκοντο εις το λιβαδιον. ³και ιδου, αλλα επτα δαμαλια ανεβαινον μετ' εκεινα εκ του ποταμου, ασχημα και λεπτοσαρκα, και ισταντο πλησιον των αλλων δαμαλιων επι το χειλος του ποταμου. ⁴και τα δαμαλια τα ασχημα και λεπτοσαρκα κατεφαγον τα επτα δαμαλια τα ευμορφα και παχυσαρκα. Τότε εξυπνησεν ο Φαραω. ⁵Και αποκοιμηθεις ενυπνιασθη δευτεραν φοραν· και ιδου, επτα ασταχια παχεα και καλα ανεβαινον εκ του αυτου κορμου. ⁶και ιδου, αλλα επτα ασταχια λεπτα και κεκαυμενα υπο του ανατολικου ανεμου, ανεφυοντο μετ' εκεινα. ⁷και τα ασταχια τα λεπτα κατεπιον τα επτα ασταχια τα παχεα και μεστα. Και εξυπνησεν ο Φαραω και ιδου, ητο ονειρον. ⁸Και το πρωι το πνευμα αυτου ητο τεταραγμενον· και αποστειλας εκαλεσε παντας τους μαγους της Αιγυπτου και παντας τους σοφους αυτης· και διηγηθη προς αυτους ο Φαραω τα ενυπνια αυτου· αλλα δεν ητο ουδεις οστις να εξηγηση αυτα προς τον Φαραω. ⁹Τότε ο αρχιουνοχοος ελαλησε προς τον Φαραω λεγων, την αμαρτιαν μου ενθυμουμαι σημερον. ¹⁰ο Φαραω ειχεν οργισθη εναντιον των δουλων αυτου και με εβαλεν εις φυλακην εν τω οικω του αρχοντος των σωματοφυλακων, εμε και τον αρχισιτοποιον. ¹¹και ειδομεν ενυπνιον κατα την αυτην νυκτα, εγω και εκεινος· ενυπνιασθημεν εκαστος κατα την εξηγησιν του ενυπνιου αυτου. ¹²και ητο εκει μεθ' ημων νεος τις Εβραιος, δουλος του αρχοντος των σωματοφυλακων· και διηγηθημεν προς αυτον και εξηγησεν εις ημας τα ενυπνια ημων· εις εκαστον κατα το ενυπνιον αυτου εκαμε την εξηγησιν. ¹³και καθως εξηγησεν εις ημας, ουτω και συνεβη· εμε μεν αποκατεστησεν εις το υπουργηγμα μου, εκεινον δε εκρεμασε. ¹⁴Τότε αποστειλας ο Φαραω, εκαλεσε τον Ιωσηφ, και εξηγαγον αυτον μετα σπουδης εκ της φυλακης· και εξυρισθη και ηλλαξε την στολην αυτου και ηλθε προς τον Φαραω. ¹⁵Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ, Ειδον ενυπνιον, και δεν ειναι ουδεις οστις να εξηγηση αυτο· και εγω ηκουσα περι σου να λεγωσιν οτι εννοεις τα ονειρα ωστε να εξηγησ αυτα. ¹⁶Και απεκριθη ο Ιωσηφ προς τον Φαραω λεγων, Ουχι εγω· ο Θεος θελει δωσει εις τον Φαραω σωτηριον αποκρισιν. ¹⁷Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ, Εις το ονειρον μου, ιδου, ισταμην επι το χειλος του ποταμου. ¹⁸και ιδου, επτα δαμαλια παχυσαρκα και ευμορφα ανεβαινον εκ του ποταμου και εβοσκοντο εις το λιβαδιον. ¹⁹και ιδου, αλλα επτα δαμαλια ανεβαινον κατοπιν εκεινων αδυνατα και πολυ ασχημα και λεπτοσαρκα, οποια δεν ειδον ποτε ασχημο-

τερα καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ²⁰και τα δαμαλια τα λεπτα και ασχημα κατεφαγον τα πρωτα επτα δαμαλια τα παχεα. ²¹και αφου εισηλθον εις τας κοιλιας αυτων, δεν διεκρινετο οτι εισηλθον εις τας κοιλιας αυτων, αλλ' η θεωρια αυτων ητο ασχημος καθως και προτερον· τοτε εξυπνησα. ²²Επειτα ειδον εις το ονειρον μου και ιδου, επτα ασταχια ανεβαινον εκ του αυτου κορμου μεστα και καλα. ²³και ιδου, αλλα επτα ασταχια ξηρα, λεπτα, κεκαυμενα υπο του ανατολικου ανεμου, ανεφυοντο κατοπιν αυτων. ²⁴και τα ασταχια τα λεπτα κατεπιον τα επτα ασταχια τα καλα· και ειπον ταυτα προς τους μαγους, αλλα δεν ητο ουδεις οστις να μοι εξηγηση αυτα. ²⁵Και ειπεν ο Ιωσηφ προς τον Φαραω, Το ενυπνιον του Φαραω εν ειναι· ο Θεος εφανερωσε εις τον Φαραω οσα μελλει να καμη. ²⁶Τα επτα δαμαλια τα καλα ειναι επτα ετη· και τα επτα ασταχια τα καλα ειναι επτα ετη· το ενυπνιον εν ειναι. ²⁷Και τα επτα δαμαλια τα λεπτα και ασχημα, τα οποια ανεβαινον κατοπιν αυτων, ειναι επτα ετη· και τα επτα ασταχια τα αμεστα, τα κεκαυμενα υπο του ανατολικου ανεμου, θελουσιν εισθαι επτα ετη πεινης. ²⁸Τουτο ειναι το πραγμα το οποιον ειπα προς τον Φαραω· ο Θεος εφανερωσε εις τον Φαραω οσα μελλει να καμη. ²⁹Ιδου, ερχονται επτα ετη μεγαλης αφθονιας καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ³⁰και θελουσιν επελθει μετα ταυτα επτα ετη πεινης· και ολη η αφθονια θελει λησμονηθη εν τη γη της Αιγυπτου και η πεινα θελει καταφθειρει την γην. ³¹και δεν θελει γνωρισθη η αφθονια επι της γης εξ αιτιας εκεινης της πεινης, ητις μελλει να ακολουθησιν· διοτι θελει εισθαι βαρεια σφοδρα. ³²Το δε οτι εδευτερωθη το ενυπνιον εις τον Φαραω δις, φανερο-νει οτι το πραγμα ειναι αποφασισμενον παρα του Θεου και οτι ο Θεος θελει ταχυνει να εκτελεση αυτο. ³³Τωρα λοιπον ας προβλεψη ο Φαραω ανθρωπον συνετον και φρονιμον και ας καταστηση αυτον επι της γης της Αιγυπτου. ³⁴ας καμη ο Φαραω και ας διοριση επιστατας επι της γης· και ας λαμβανη το πεμπτον απο της γης Αιγυπτου εις τα επτα ετη της αφθονιας. ³⁵και ας συναξωσι πασας τας τροφας τουτων των ερχομενων καλων ετων, και ας αποταμειωσωσι σιτον υπο την χειρα του Φαραω δια τροφας εις τας πολεις, και ας φυλαττωσιν αυτον. ³⁶και αι τροφαι θελουσι μενει πεφυλαγμεναι δια την γην εις τα επτα ετη της πεινης, τα οποια θελουσιν ακολουθησει εν τη γη της Αιγυπτου, δια να μη απολεσθη ο τοπος υπο της πεινης. ³⁷Και ηρσεσεν ο λογος εις τον Φαραω και εις παντας τους δουλους αυτου. ³⁸Και ειπεν ο Φαραω προς τους δουλους αυτου, Δυναμεθα να ευρωμεν καθως τουτον, ανθρωπον εις τον οποιον υπαρχει το πνευμα του Θεου; ³⁹Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ, Επειδη ο Θεος εδειξεν εις σε παντα ταυτα, δεν ειναι ουδεις τοσον συνετος και φρονιμος οσον συ. ⁴⁰συ θελεις εισθαι επι του οικου μου και εις τον λογον του στοματος σου θελει υπακουει πας ο λαος μου· μονον κατα τον θρονον θελω εισθαι ανωτερος σου. ⁴¹Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ, Ιδου, σε κατεστησα εφ' ολης της γης Αι-

γυπτου. ⁴²Και εκβαλων ο Φαραω το δακτυλιδιον αυτου εκ της χειρος αυτου, εβαλεν αυτο εις την χειρα του Ιωσηφ και ενεδυσεν αυτον ιματια βυσσινα, και περιεβαλε χρυσουν περιδερραιον περι τον τραχηλον αυτου. ⁴³Και ανεβιβασεν αυτον επι την αμαξαν αυτου την δευτεραν και εκηρυττον εμπροσθεν αυτου, Γονατισατε· και κατεστησεν αυτον εφ' ολης της γης Αιγυπτου. ⁴⁴Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ, Εγω ειμαι ο Φαραω, και χωρις σου ουδεις θελει σηκωσει την χειρα αυτου η τον ποδα αυτου καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ⁴⁵Και ωνομασεν ο Φαραω τον Ιωσηφ αφναθ-πανεαχ· και εδωκεν εις αυτον δια γυναικα Ασενεθ, την θυγατερα του Ποτιφερα ιερεως της Ων. Και εξηλθεν ο Ιωσηφ εις την γην της Αιγυπτου. ⁴⁶Ητο δε ο Ιωσηφ τριακοντα ετων, οτε παρεσταθη εμπροσθεν του Φαραω βασιλεως της Αιγυπτου· και εξηλθεν ο Ιωσηφ απ' εμπροσθεν του Φαραω, και διηλθεν ολην την γην της Αιγυπτου. ⁴⁷Και εκαρποφορησεν η γη πλουσιοπαροχος εις τα επτα ετη της αφθονιας· ⁴⁸και συνηγαγε πασας τας τροφας των επτα ετων των γενομενων εν τη γη της Αιγυπτου· και εναπεθεσε τας τροφας εν ταις πολεσι· τας τροφας των αγρων των περιξ εκαστης πολεως εθεσεν εν αυτη. ⁴⁹Και συνηγαγεν ο Ιωσηφ σιτον ως την αμμον της θαλασσης πολυν σφοδρα, ωστε επαυσε να μετρη αυτον· διοτι ητο αμετρητος. ⁵⁰Εγεννηθησαν δε δυο υιοι εις τον Ιωσηφ, πριν ελθωσι τα ετη της πεινης· τους οποιους εγεννησεν εις αυτον Ασενεθ, η θυγατηρ του Ποτιφερα ιερεως της Ων. ⁵¹Και εκαλεσεν ο Ιωσηφ το ονομα του πρωτοτοκου Μανασση· διοτι ειπεν, Ο Θεος με εκαμε να λησμονησω παντας τους πονους μου και παντα τον οικον του πατρος μου. ⁵²Το δε ονομα του δευτερου εκαλεσεν Εφραιμ· διοτι ειπεν, Ο Θεος με ηυξησεν εν τη γη της θλιψεως μου. ⁵³Και παρηλθον τα επτα ετη της αφθονιας, της γενομενης εν τη γη της Αιγυπτου. ⁵⁴Και ηρχισαν να ερχωνται τα επτα ετη της πεινης, καθως ειπεν ο Ιωσηφ· και εγεινεν η πεινα εις παντας τους τοπους· καθ' ολην ομως την γην της Αιγυπτου ητο αρτος. ⁵⁵Και οτε επεινασε πασα η γη της Αιγυπτου, εβοησεν ο λαος προς τον Φαραω δια αρτον. Και ειπεν ο Φαραω προς παντας τους Αιγυπτιους, Υπαγετε προς τον Ιωσηφ· ο, τι σας ειπη, καμετε. ⁵⁶Και ητο η πεινα επι παν το προσωπον της γης. Ηνοιξε δε ο Ιωσηφ πασας τας αποθηκας και επωλει σιτον εις τους Αιγυπτιους· και η πεινα επεβαρυνεν επι την γην της Αιγυπτου. ⁵⁷Και παντες οι τοποι ηρχοντο εις την Αιγυπτον προς τον Ιωσηφ δια να αγοραζωσι σιτον· διοτι η πεινα επεβαρυνεν επι πασαν την γην.

42Και ειδεν ο Ιακωβ οτι ευρισκετο σιτος εν Αιγυπτω· και ειπεν ο Ιακωβ προς τους υιους αυτου, Τι βλεπετε ο εις τον αλλον; ²Και ειπεν, Ιδου, ηκουσα οτι ευρισκεται σιτος εν Αιγυπτω· καταβητε εκει και αγορασατε δι' ημας εκειθεν, δια να ζησωμεν και να μη αποθανωμεν. ³Και κατεβησαν οι δεκα αδελφοι του Ιωσηφ δια να αγορασωσι σιτον εξ Αιγυπτου. ⁴τον Βενιαμιν ομως, τον

αδελφον του Ιωσηφ, δεν απεστειλεν ο Ιακωβ μετα των αδελφων αυτου· διοτι ειπε, Μηπως συμβη εις αυτον συμφορα. ⁵Και ηλθον οι υιοι του Ισραηλ δια να αγορασωσι σιτον μεταξυ των εκει ερχομενων· διοτι η πεινα ητο εν τη γη Χανααν. ⁶Ο Ιωσηφ δε ητο ο διοικητης του τοπου· αυτος επωλει εις παντα τον λαον του τοπου· ηλθον λοιπον οι αδελφοι του Ιωσηφ και προσεκυνησαν αυτον επι προσωπον εως εδαφους. ⁷Ιδων δε ο Ιωσηφ τους αδελφους αυτου, εγνωρισεν αυτους· προσεπονηθη ομως τον ξενον προς αυτους και ελαλει προς αυτους σκληρα· και ειπε προς αυτους, Ποθεν ερχεσθε; οι δε ειπον, Εκ της γης Χανααν, δια να αγορασωμεν τροφας. ⁸Και ο μεν Ιωσηφ εγνωρισε τους αδελφους αυτου· εκεινοι ομως δεν εγνωρισαν αυτον. ⁹Και ενεθυμηθη ο Ιωσηφ τα ενυπνια, τα οποια ενυπνιασθη περι αυτων· και ειπε προς αυτους, Κατασκοποι εισθε· ηλθετε να παρατηρησητε τα γυμνα του τοπου. ¹⁰Οι δε ειπον προς αυτον, Ουχι, κυριε μου· αλλ' ηλθομεν οι δουλοι σου δια να αγορασωμεν τροφας· ¹¹ημεις παντες ειμεθα υιοι ενος ανθρωπου· καλοι ανθρωποι ειμεθα· οι δουλοι σου δεν ειναι κατασκοποι. ¹²Και ειπε προς αυτους, Ουχι, αλλα τα γυμνα του τοπου ηλθετε δια να παρατηρησητε. ¹³Οι δε ειπον, Οι δουλοι σου ειμεθα δωδεκα αδελφοι, υιοι ενος ανθρωπου εν τη γη Χανααν· και ιδου, ο νεωτερος ευρισκεται σημερον μετα του πατρος ημων, ο δε αλλος δεν υπαρχει. ¹⁴Και ειπε προς αυτους ο Ιωσηφ, τουτο ειναι το οποιον σας ειπα λεγων, Κατασκοποι εισθε. ¹⁵Με τουτο θελετε δοκιμασθη· Μα την ζωην του Φαραω δεν θελετε εξελθει εντευθεν, εαν δεν ελθη εδω ο αδελφος σας ο νεωτερος· ¹⁶αποστειλατε ενα απο σας και ας φερη τον αδελφον σας· σεις δε θελετε μενει δεσμιοι, εωσου αποδειχθωσιν οι λογοι σας, αν λεγητε την αληθειαν· ει δε μη, μα την ζωην του Φαραω, κατασκοποι βεβαιως εισθε. ¹⁷Και εθεσεν αυτους υπο φυλαξιν τρεις ημερας. ¹⁸Και την τριτην ημεραν ειπε προς αυτους ο Ιωσηφ, τουτο καμετε και θελετε ζησει· διοτι εγω φοβουμαι τον Θεον· ¹⁹Εαν ησθε καλοι, εις εκ των αδελφων σας ας μεινη δεσμιος εν τη φυλακη, οπου εισθε· σεις δε υπαγετε, λαβετε σιτον δια την πειναν των οικιων σας· ²⁰φερετε ομως προς εμε τον αδελφον σας τον νεωτερον· ουτω θελουσιν αληθευσει οι λογοι σας και δεν θελετε αποθανει. Και εκαμον ουτω. ²¹Και ειπεν ο εις προς τον αλλον, Αληθως ενοχοι ειμεθα δια τον αδελφον ημων, καθοτι ειδομεν την θλιψιν της ψυχης αυτου, οτε παρεκαλει ημας και δεν εισηκουσαμεν αυτου· δια τουτο επηλθεν εφ' ημας η θλιψις αυτη. ²²Απεκριθη δε ο Ρουβην προς αυτους λεγων, Δεν ειπον προς εσας λεγων, Μη αμαρτησητε κατα του παιδιου, και δεν εισηκουσατε; δια τουτο, ιδου, και το αιμα αυτου εκζητειται. ²³Και αυτοι δεν ηξευρον οτι ενοει ο Ιωσηφ· διοτι συνωμιλουν δι' ερμηνεως. ²⁴Και συρθεις απο πλησιον αυτων εκλαυσε· και παλιν επεστρεψε προς αυτους και ελαλει εις αυτους· και ελαβεν εξ αυτων τον Συμεων και εδεσεν αυτον ενωπιον αυτων. ²⁵Τοτε προσεταξεν ο Ιωσηφ να γεμισωσι τα αγγεια αυτων σιτον και να επι-

στρεψωσι το αργυριον εκαστου εν τω σακκιω αυτου και να δωσωσιν εις αυτους ζωοτροφιαν δια την οδον· και εγεινεν εις αυτους ουτω. ²⁶Και φορτωσαντες τον σιτον αυτων επι τους ονους αυτων, ανεχωρησαν εκειθεν. ²⁷Οτε δε εις εξ αυτων ελυσε το σακκιον αυτου, δια να δωση εις τον ονον αυτου τροφην εν τω καταλυματι, ειδε το αργυριον αυτου, και ιδου, ητο εν τω στοματι του σακκιου αυτου. ²⁸Και ειπε προς τους αδελφους αυτου, το αργυριον μου μοι εδοθη οπισω και μαλιστα ιδου, ειναι εν τω σακκιω μου· και εξεπλαγη η καρδια αυτων και συνεταραχθησαν, λεγοντες προς αλληλους, Τι ειναι τουτο, το οποιον μας εκαμεν ο θεος; ²⁹Ηλθον δε προς Ιακωβ τον πατερα αυτων εις την γην Χανααν και απηγγειλαν προς αυτον παντα τα συμβαντα εις αυτους, λεγοντες, ³⁰Ο ανθρωπος, ο κυριος του τοπου, ελαλησε προς ημας σκληρα και εξελαβεν ημας ως κατασκοπους του τοπου. ³¹Και ειπομεν εις αυτον, Ειμεθα καλοι ανθρωποι δεν ειμεθα κατασκοποι. ³²δωδεκα αδελφοι ειμεθα, υιοι του πατρος ημων· ο εις δεν υπαρχει ο δε νεωτερος ειναι την σημερον μετα του πατρος ημων εν τη γη Χανααν. ³³Ειπε δε προς ημας ο ανθρωπος, ο κυριος του τοπου, Με τουτο θελω γνωρισει οτι εισθε καλοι ανθρωποι· ενα εκ των αδελφων σας αφησατε μετ' εμου, και λαβοντες σιτον δια την πειναν των οικιων σας απελθετε. ³⁴και φερετε προς εμε τον αδελφον σας τον νεωτερον· τοτε θελω γνωρισει οτι δεν εισθε κατασκοποι, αλλ' εισθε καλοι· και θελω σας αποδωσει τον αδελφον σας και θελετε εμπορευεσθαι εν τω τοπω. ³⁵Και οτε εκενουν τα σακκια αυτων, ιδου, εκαστου το κομβοδεμα του αργυριου ητο εν τω σακκιω αυτου· και ιδοντες αυτοι και ο πατηρ αυτων τα κομβοδεματα του αργυριου αυτων, εφοβηθησαν. ³⁶Και ειπε προς αυτους Ιακωβ ο πατηρ αυτων, Σεις με ητεκνωσατε· ο Ιωσηφ δεν υπαρχει και ο Συμεων δεν υπαρχει, και τον Βενιαμιν θελετε λαβει επ' εμε ηλθον παντα ταυτα. ³⁷Ειπε δε ο Ρουβην προς τον πατερα αυτου λεγων, τους δυο υιους μου θανατωσον, εαν δεν φερω αυτον προς σε· παραδος αυτον εις την χειρα μου και εγω θελω επαναφερει αυτον προς σε. ³⁸Ο δε ειπε, δεν θελει καταβη ο υιος μου μεθ' υμων· διοτι ο αδελφος αυτου απεθανε και αυτος μονος εμεινε· και εαν συμβη εις αυτον συμφορα εν τη οδω, οπου υπαγετε, τοτε θελετε καταβιβασει την πολιαν μου μετα λυπης εις τον ταφον.

43 Η δε πεινα επεβαρυνεν επι την γην. ²Και αφου ετελειωσαν τρωγοντες τον σιτον, τον οποιον εφεραν εξ Αιγυπτου, ειπε προς αυτους ο πατηρ αυτων, Υπαγετε παλιν, αγορασατε εις ημας ολιγας τροφας. ³Και ειπε προς αυτον ο Ιουδας λεγων, Εντονως διεμαρτυρηθη προς ημας ο ανθρωπος λεγων, Δεν θελετε ιδει το προσωπον μου, εαν δεν ηναι μεθ' υμων ο αδελφος υμων. ⁴Εαν λοιπον αποστειλης τον αδελφον ημων μεθ' ημων, θελομεν καταβη και θελομεν σοι αγορασει τροφας. ⁵αλλ' εαν δεν αποστειλης αυτον, δεν θελομεν καταβη· διοτι ο ανθρωπος ειπε προς ημας, Δεν θελετε ιδει το προσωπον μου,

εαν ο αδελφος υμων δεν ηναι μεθ' υμων. ⁶Ειπε δε ο Ισραηλ, Δια τι με εκακοποιησατε, φανερονοντες προς τον ανθρωπον οτι εχετε αλλον αδελφον; ⁷Οι δε ειπον, Ο ανθρωπος ηρωτησεν ημας ακριβως περι ημων και περι της συγγενειας ημων λεγων, Ο πατηρ σας ετι ζη; εχετε αλλον αδελφον; Και απεκριθημεν προς αυτον κατα την ερωτησιν ταυτην· ηδυναμεθα να εξευρωμεν οτι ηθελεν ειπει, Φερετε τον αδελφον σας; ⁸Και ειπεν ο Ιουδας προς Ισραηλ τον πατερα αυτου, Αποστειλον το παιδαριον μετ' εμου, και σηκωθεντες ας υπαγωμεν, δια να ζησωμεν και να μη αποθανωμεν και ημεις και συ και αι οικογενειαι ημων· ⁹εγω εγγυωμαι περι αυτου· εκ της χειρος μου ζητησον αυτον· εαν δεν φερω αυτον προς σε και στησω αυτον εμπροσθεν σου, τοτε ας ημαι διαπαντος υπευθυνος προς σε· ¹⁰επειδη, εαν δεν εβραδυνομεν, βεβαια εως τωρα δευτεραν ταυτην φοραν ηθελομεν επιστρεψει. ¹¹Και ειπε προς αυτους Ισραηλ ο πατηρ αυτων, Εαν ουτω πρεπη να γεινη, καμετε λοιπον τουτο· λαβετε εις τα αγγεια σας εκ των καλητερων καρπων της γης και φερετε δωρα προς τον ανθρωπον, ολιγον βαλσαμον και ολιγον μελι, αρωματα και μυρον, πιστακια και αμυγδαλα· ¹²και λαβετε διπλασιον αργυριον εις τας χειρας σας· και το αργυριον το επιστραφεν εν τω στοματι των σακκιων σας φερετε παλιν εις τας χειρας σας· ισω εγεινε κατα λαθος· ¹³και τον αδελφον σας λαβετε και σηκωθεντες επιστρεψατε προς τον ανθρωπον· ¹⁴και ο θεος ο Παντοδυναμος να σας δωση χαριν εμπροσθεν του ανθρωπου, δια να αποστειλη με σας τον αλλον σας αδελφον και τον Βενιαμιν· και εγω, αν ηναι να ατεκνωθω, ας ατεκνωθω. ¹⁵Λαβοντες δε οι ανθρωποι τα δωρα ταυτα, ελαβον και αργυριον διπλασιον εις τας χειρας αυτων και τον Βενιαμιν· και σηκωθεντες κατεβησαν εις Αιγυπτον και παρεσταθησαν εμπροσθεν του Ιωσηφ. ¹⁶Και οτε ειπεν ο Ιωσηφ τον Βενιαμιν μετ' αυτων, ειπε προς τον επιστατην της οικιας αυτου, Φερε τους ανθρωπους εις την οικιαν και σφαξον σφακτον και ετοιμασον, διοτι μετ' εμου θελουσι φαγει οι ανθρωποι το μεσημεριον. ¹⁷Και επραξεν ο ανθρωπος καθως ελαλησεν ο Ιωσηφ· και ο ανθρωπος εισηγαγε τους ανθρωπους εις την οικιαν του Ιωσηφ. ¹⁸Και εφοβηθησαν οι ανθρωποι, διοτι εισηχθησαν εις την οικιαν του Ιωσηφ· και ειπον, δια το αργυριον το επιστραφεν εις τα σακκια ημων την πρωτην φοραν ημεις εισαγομεθα, δια να ευρη αφορμην εναντιον ημων και να επιτεση επ' ημας και να λαβη ημας δουλους και τους ονους ημων. ¹⁹Και προσελθοντες προς τον ανθρωπον τον επιστατην της οικιας του Ιωσηφ, ελαλησαν προς αυτον εν τη πυλη της οικιας· ²⁰και ειπον, Δεομεθα, κυριε· κατεβημεν την πρωτην φοραν δια να αγορασωμεν τροφας· ²¹και οτε ηλθομεν εις το καταλυμα, ηνοιξαμεν τα σακκια ημων και ιδου, εκαστου το αργυριον ητο εν τω στοματι του σακκιου αυτου, το αργυριον ημων σωστον· οθεν εφεραμεν αυτο οπισω εις τας χειρας ημων· ²²εφεραμεν και αλλο αργυριον εις τας χειρας ημων, δια να αγορασωμεν τροφας· δεν εξευρομεν τις εβαλε το αργυριον ημων

εις τα σακκια ημων. ²³Ο δε ειπεν, Ειρηνη εις εσας· μη φοβεισθε· ο Θεος σας και ο Θεος του πατρος σας, εδωκεν εις εσας θησαυρον εις τα σακκια σας· το αργυριον σας ηλθεν εις εμε. Και εξηγαγε προς αυτους τον Συμεων. ²⁴Και ο ανθρωπος εισηγαγε τους ανθρωπους εις την οικιαν του Ιωσηφ και εδωκεν υδωρ και ενιψαν τους ποδας αυτων· και εδωκε τροφην εις τους ονους αυτων. ²⁵Οι δε ητοιμασαν τα δωρα, εωσου ελθη ο Ιωσηφ το μεσημεριον· διοτι ηκουσαν οτι εκει μελλουσι να φαγωσιν αρτον. ²⁶Και οτε ηλθεν ο Ιωσηφ εις την οικιαν, προσεφεραν εις αυτον τα δωρα τα εις τας χειρας αυτων εν τη οικια και προσεκυνησαν αυτον εως εδαφους. ²⁷Και ηρωτησεν αυτους περι της υγειας αυτων· και ειπεν, Υγαινει ο πατηρ σας, ο γερων περι του οποιου μοι ειπετε; ετι ζη; ²⁸Οι δε ειπον, Υγαινει ο δουλος σου ο πατηρ ημων· ετι ζη. Και κυψαντες προσεκυνησαν. ²⁹Υψωσας δε τους οφθαλμους αυτου ειδε τον Βενιαμιν τον αδελφον αυτου τον ομομητριον και ειπεν, Ουτος ειναι ο αδελφος σας ο νεωτερος, περι του οποιου μοι ειπετε; Και ειπεν, Ο Θεος να σε ελεση, τεκνον μου. ³⁰Και εσπευσε να αποσυρθη ο Ιωσηφ· διοτι συνεταραττοντο τα σπλαγχνα αυτου δια τον αδελφον αυτου· και εξητει τοπον να κλαυση· εισελθων δε εις το ταμειον, εκλαυσεν εκει. ³¹Επειτα νιψας το προσωπον αυτου εξηλθε, και συγκρατων εαυτον ειπε, Βαλετε αρτον. ³²Και εβαλον χωριστα δι' αυτον και χωριστα δι' εκεινους και δια τους Αιγυπτιους, τους συντρογοντας μετ' αυτου, χωριστα· διοτι οι Αιγυπτιοι δεν ηδυναντο να συμφαγωσιν αρτον μετα των Εβραιων, επειδη τουτο ειναι βδελυγμα εις τους Αιγυπτιους. ³³Εκαθισαν λοιπον εμπροσθεν αυτου, ο πρωτοτοκος κατα την πρωτοτοκιαν αυτου και ο νεωτερος κατα την νεοτητα αυτου· και εθαυμαζον οι ανθρωποι προς αλληλους. ³⁴Αβων δε απ' εμπροσθεν αυτου μεριδια εστειλε προς αυτους· το μεριδιον ομως του Βενιαμιν ητο πενταπλασιως μεγαλητερον παρα εκαστου αυτων. Και επιον και ευφρανθησαν μετ' αυτου.

44 Προσεταξε δε τον επιστατην της οικιας αυτου λεγων, Γεμισον τα σακκια των ανθρωπων τροφας, οσας δυνανται να φερωσι, και βαλε το αργυριον εκαστου εν τω στοματι του σακκιου αυτου· ²και βαλε το ποτηριον μου, το ποτηριον το αργυρου, εν τω στοματι του σακκιου του νεωτερου και το αργυριον του σιτου αυτου. Και εκαμε κατα τον λογον τον οποιον ειπεν ο Ιωσηφ. ³Το πρωι καθως εφεγξεν, απεσταλησαν οι ανθρωποι, αυτοι και οι ονοι αυτων. ⁴Αφου δε εξηλθον εκ της πολεως, πριν απομακρυνθωσι πολυ, ειπεν ο Ιωσηφ προς τον επιστατην της οικιας αυτου, Σηκωθεις, δραμε κατοπιν των ανθρωπων· και προφθασας ειπε προς αυτους, δια τι ανταπεδωκατε κακον αντι καλου; ⁵δεν ειναι τουτο το ποτηριον, εις το οποιον πινει ο κυριος μου, και δια του οποιου αληθως μαντευει; κακως εκαμετε πραξαντες τουτο. ⁶Και καθως επροφθασεν αυτους, ειπε προς αυτους τους λογους τουτους. ⁷Οι δε ειπον προς

αυτον, Δια τι ο κυριος ημων λαλει κατα τους λογους τουτους; μη γενοιτο οι δουλοι σου να πραξωσι τοιουτον πραγμα· ⁸ιδου, το αργυριον, το οποιον ευρηκαμεν εν τω στοματι των σακκιων ημων, επεστρεψαμεν προς σε εκ της γης Χανααν, και πως ηθελομεν κλειφει εκ της οικιας του κυριου σου αργυριον η χρυσιον; ⁹εις οντινα εκ των δουλων σου ευρεθη, ας αποθανη, και ημεις ετι θελομεν γεινει δουλοι του κυριου ημων. ¹⁰Ο δε ειπε, Και τωρα ας γεινη καθως λεγετε· εις οντινα ευρεθη, θελει γεινει δουλος μου, σεις δε θελετε εισθαι αθωοι. ¹¹Και σπευσαντες, κατεβιβασαν εκαστος το σακκιον αυτου εις την γην και ηνοιξεν εκαστος το σακκιον αυτου. ¹²Και ηρευνησεν, αρχισας απο του πρεσβυτερου και τελειωσας εις τον νεωτερον· και ευρεθη το ποτηριον εν τω σακκιω του Βενιαμιν. ¹³Τοτε εσχισαν τα ιματια αυτων και φορτωσαντες εκαστος τον ονον αυτου, επεστρεψαν εις την πολιν. ¹⁴Εισηλθε δε ο Ιουδας και οι αδελφοι αυτου εις την οικιαν του Ιωσηφ, ετι αυτου οντος εκει· και επεσαν εμπροσθεν αυτου επι την γην. ¹⁵Και ειπε προς αυτους ο Ιωσηφ, Τι ειναι το πραγμα τουτο, το οποιον επραξατε; δεν εξευρετε οτι ανθρωπος οποιος εγω αληθως μαντευει; ¹⁶Και ειπεν ο Ιουδας, Τι να ειπωμεν προς τον κυριον μου; τι να λαλησωμεν; η πως να δικαιωθωμεν; ο Θεος ευρηκε την αδικιαν των δουλων σου· ιδου, ειμεθα δουλοι του κυριου μου και εμεις και εκεινος εις τον οποιον ευρεθη το ποτηριον. ¹⁷Ο δε ειπε, Μη γενοιτο εις εμε να πραξω τουτο· ο ανθρωπος εις τον οποιον ευρεθη το ποτηριον, ουτος θελει εισθαι εις εμε δουλος· σεις δε αναβητε εν ειρηνη προς τον πατερα σας. ¹⁸Τοτε πλησιασεν εις αυτον ο Ιουδας και ειπε, Δεομαι, κυριε μου· ας λαληση, παρακαλω, ο δουλος σου λογον εις τα ωτα του κυριου μου και ας μη εξαφθη ο θυμος σου κατα του δουλου σου· διοτι συ εισαι ως Φαραω. ¹⁹Ο κυριος μου ηρωτησε τους δουλους αυτου λεγων, Εχετε πατερα, η αδελφον; ²⁰Και ειπομεν προς τον κυριον μου, Εχομεν πατερα γεροντα και παιδιον του γηρατος αυτου μικρον, ο δε αδελφος αυτου απεθανε· και αυτος μονος εμεινεν εκ της μητρος αυτου και ο πατηρ αυτου αγαπα αυτον. ²¹Και ειπας προς τους δουλους σου, Φερετε αυτον προς εμε δια να ιδω αυτον ιδιους οφθαλμοις. ²²Και ειπομεν προς τον κυριον μου, το παιδιον δεν δυναται να αφηση τον πατερα αυτου διοτι εαν αφηση τον πατερα αυτου, ουτος θελει αποθανει. ²³Συ δε ειπας προς τους δουλους σου, Εαν δεν καταβη ο αδελφος υμων ο νεωτερος μεθ' υμων, δεν θελετε ιδει πλεον το προσωπον μου. ²⁴Και οτε ανεβημεν προς τον δουλον σου τον πατερα μου, απηγγειλαμεν προς αυτον τους λογους του κυριου μου. ²⁵Ο δε πατηρ ημων ειπεν, Υπαγετε παλιν, αγορασατε εις ημας ολιγας τροφας. ²⁶Και ειπομεν, Δεν δυναμεθα να καταβωμεν· εαν ο αδελφος ημων ο νεωτερος ηναι μεθ' ημων, τοτε θελομεν καταβη· διοτι δεν δυναμεθα να ιδωμεν το προσωπον του ανθρωπου, εαν ο αδελφος ημων ο νεωτερος δεν ηναι μεθ' ημων. ²⁷Και ο δουλος σου ο πατηρ μου ειπε προς ημας, Σεις εξευρετε οτι δυο υιους

εγεννησεν εις εμε η γυνη μου· ²⁸και ο εις εξηλθεν απο πλησιον μου και ειπα, Βεβαιως κατεσπαραχθη υπο θηριου· και δεν ειδον αυτον εως του νυν· ²⁹εαν δε λαβητε και τουτον απ' εμπροσθεν μου και συμβη εις αυτον συμφορα, θελετε καταβιβασει την πολιαν μου μετα λυπης εις τον ταφον· ³⁰Τωρα λοιπον οταν υπαγω προς τον δουλον σου τον πατερα μου, και το παιδιον δεν ηναι μεθ' ημων επειδη η ψυχη αυτου κρεμαται εκ της ψυχης εκεινου, ³¹καθως ιδη οτι το παιδιον δεν ειναι, θελει αποθανει και οι δουλοι σου θελουσι καταβιβασει την πολιαν του δουλου σου του πατρος ημων μετα λυπης εις τον ταφον· ³²Διοτι ο δουλος σου εγγυηθη περι του παιδιου προς τον πατερα μου λεγων, Εαν δεν φερω αυτον προς σε, τοτε θελω εισθαι υπευθυνος προς τον πατερα μου διαπαντος· ³³Τωρα λοιπον, δεομαι σου, ας μεινη ο δουλος σου αντι του παιδιου δουλος εις τον κυριον μου, το δε παιδιον ας αναβη μετα των αδελφων αυτου· ³⁴διοτι πως να αναβω προς τον πατερα μου, εαν το παιδιον δεν ηναι μετ' εμου; ουχι, δια να μη ιδω το κακον, το οποιον θελει ευρει τον πατερα μου.

45Τοτε ο Ιωσηφ δεν ηδυνηθη να συγκρατηση εαυτον ενωπιον παντων των παρισταμενων εμπροσθεν αυτου· και εφωνησεν, Εκβαλετε παντας απ' εμου· και δεν εμεινεν ουδεις μετ' αυτου, ενω ο Ιωσηφ ανεγνωριζετο εις τους αδελφους αυτου· ²και αφηκε φωνην μετα κλαυθμου· και ηκουσαν οι Αιγυπτιοι· ηκουσε δε και ο οικος του Φαραω· ³Και ειπεν ο Ιωσηφ προς τους αδελφους αυτου, Εγω ειμαι ο Ιωσηφ· ο πατηρ μου ετι ζη; Και δεν ηδυναντο οι αδελφοι αυτου να αποκριθωσι προς αυτον· διοτι εταραχθησαν εκ της παρουσιας αυτου· ⁴Και ειπεν ο Ιωσηφ προς τους αδελφους αυτου, Πλησιασατε προς εμε, παρακαλω· Και πλησιασαν· Και ειπεν, Εγω ειμαι Ιωσηφ ο αδελφος σας, τον οποιον επωλησατε εις την Αιγυπτον· ⁵Τωρα λοιπον μη λυπεισθε μηδ' ας φανη εις εσας σκληρον οτι με επωλησατε εδω· επειδη εις διατηρησιν ζωης με απεστειλεν ο Θεος εμπροσθεν σας· ⁶Διοτι τουτο ειναι το δευτερον ετος της πεινης επι της γης· και μενουσιν ακομη πεντε ετη, εις τα οποια δεν θελει εισθαι ουτε αροτριασις ουτε θερισμος· ⁷Και ο Θεος με απεστειλεν εμπροσθεν σας δια να διατηρησω εις εσας διαδοχην επι της γης και να διαφυλαξω την ζωην σας μετα μεγαλης λυτρωσεως· ⁸Τωρα λοιπον δεν με απεστειλατε εδω σεις, αλλ' ο Θεος· και με εκαμε πατερα εις τον Φαραω και κυριον παντος του οικου αυτου και αρχοντα πασης της γης Αιγυπτου· ⁹Σπευσαντες αναβητε προς τον πατερα μου και ειπατε προς αυτον, Ουτω λεγει ο υιος σου Ιωσηφ· Ο Θεος με εκαμε κυριον πασης Αιγυπτου· καταβηθι προς εμε, μη σταθης· ¹⁰και θελεις κατοικησει εν γη Γεσεν και θελεις εισθαι πλησιον μου, συ και οι υιοι σου και οι υιοι των υιων σου και τα ποιμνια σου και αι αγελαι σου, και παντα οσα εχεις· ¹¹και θελω σε εκτρεφει εκει διοτι μενουσιν ακομη πεντε ετη πεινης, δια να μη ελθης εις στερησιν, συ και ο οικος σου και παντα

οσα εχεις· ¹²Και ιδου, οι οφθαλμοι σας βλεπουσι και οι οφθαλμοι του αδελφου μου Βενιαμιν, οτι το στομα μου λαλει προς εσας· ¹³απαγγειλατε λοιπον προς τον πατερα μου πασαν την δοξαν μου εν Αιγυπτω και παντα οσα ειdete, και σπευσαντες καταβιβασατε τον πατερα μου εδω· ¹⁴Και πεσων επι τον τραχηλον Βενιαμιν του αδελφου αυτου, εκλαυσε· και ο Βενιαμιν εκλαυσεν επι τον τραχηλον εκεινου· ¹⁵Και καταφιλησας παντας τους αδελφους αυτου, εκλαυσεν επ' αυτους· και μετα ταυτα ωμιλησαν οι αδελφοι αυτου μετ' αυτου· ¹⁶Και η φημη ηκουσθη εις τον οικον του Φαραω λεγουσα, Οι αδελφοι του Ιωσηφ ηλθον· εχαρη δε ο Φαραω και οι δουλοι αυτου· ¹⁷Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ, Ειπε προς τους αδελφους σου, τουτο καμετε· φορτωσατε τα ζωα σας και υπαγετε, αναβητε εις γην Χανααν· ¹⁸και παραλαβοντες τον πατερα σας, και τας οικογενειας σας, ελθετε προς εμε· και θελω σας δωσει τα αγαθα της γης Αιγυπτου και θελετε φαγει το παχος της γης· ¹⁹Και συ προσταξον· Τουτο καμετε, λαβετε εις εαυτους αμαξας εκ της γης Αιγυπτου, δια τα παιδια σας και δια τας γυναικας σας· και σηκωσαντες τον πατερα σας ελθετε· ²⁰και μη λυπηθητε την αποσκευην σας· διοτι τα αγαθα πασης της γης Αιγυπτου θελουσιν εισθαι ιδικα σας· ²¹Και εκαμον ουτως οι υιοι του Ισραηλ· και ο Ιωσηφ εδωκεν εις αυτους αμαξας κατα την προσταγην του Φαραω· εδωκεν εις αυτους και ζωοτροφιαν δια την οδον· ²²Εις παντας αυτους εδωκεν εις εκαστον αλλαγας ενδυματων· εις δε τον Βενιαμιν εδωκε τριακοσια αργυρια και πεντε αλλαγας ενδυματων· ²³Προς δε τον πατερα αυτου εστειλε ταυτα· δεκα ονους φορτωμενους εκ των αγαθων της Αιγυπτου και δεκα θηλυκας ονους φορτωμενας σιτον και αρτους και ζωοτροφιας εις τον πατερα αυτου δια την οδον· ²⁴Και εξαπεστειλε τους αδελφους αυτου και ανεχωρησαν· και ειπε προς αυτους, Μη συγχυζεσθε καθ' οδον· ²⁵Και ανεβησαν εξ Αιγυπτου και ηλθον εις γην Χανααν προς Ιακωβ τον πατερα αυτων· ²⁶Και απηγγειλαν προς αυτον λεγοντες, Ετι ζη ο Ιωσηφ και ειναι αρχων επ' ολης της γης Αιγυπτου· και ελειποθυμησεν η καρδια αυτου· διοτι δεν επιστευεν αυτους· ²⁷Ειπον δε προς αυτον παντας τους λογους του Ιωσηφ, τους οποιους ειχεν ειπει προς αυτους· και αφου ειδε τας αμαξας τας οποιας εστειλεν ο Ιωσηφ δια να σηκωσωσιν αυτον, ανεζωπυρηθη το πνευμα του Ιακωβ του πατρος αυτων· ²⁸Και ειπεν ο Ισραηλ, Αρχει· Ιωσηφ ο υιος μου ετι ζη· θελω υπαγει και θελω ιδει αυτον, πριν αποθανω·

46Αναχωρησας δε ο Ισραηλ μετα παντων των υπαρχοντων αυτου, ηλθεν εις Βηρ-σαββε και προσεφερε θυσιας εις τον Θεον του πατρος αυτου Ισαακ· ²Και ειπεν ο Θεος προς τον Ισραηλ δι' οραματος της νυκτος λεγων, Ιακωβ, Ιακωβ· Ο δε ειπεν, Ιδου, εγω· ³Και ειπεν, Εγω ειμαι ο Θεος, ο Θεος του πατρος σου· μη φοβηθης να καταβης εις Αιγυπτον· διοτι εθνος μεγα θελω σε καταστησει εκει· ⁴εγω θελω καταβη μετα σου εις Αιγυπτον

και εγω βεβαιως θελω σε αναβιβασει παλιν· και ο Ιωσηφ θελει βαλει τας χειρας αυτου επι τους οφθαλμους σου. ⁵Και εσηκωθη ο Ιακωβ απο Βηρ-σαβее και εβαλον οι υιοι του Ισραηλ Ιακωβ τον πατερα αυτων και τα παιδια αυτων και τας γυναικας αυτων επι τας αμαξας τας οποιας εστειλεν ο Φαραω δια να σηκωσωσιν αυτον. ⁶Και λαβοντες τα κτηνη αυτων και τα υπαρχοντα αυτων, τα οποια απεκτησαν εν τη γη Χανααν, ηλθον εις Αιγυπτον, ο Ιακωβ και παν το σπερμα αυτου μεθ' αυτου· ⁷τους υιους αυτου και τους υιους των υιων αυτου μεθ' εαυτου, τας θυγατερας αυτου και τας θυγατερας των υιων αυτου και παν το σπερμα αυτου εφερε μεθ' εαυτου εις Αιγυπτον. ⁸Ταυτα δε ειναι τα ονοματα των υιων Ισραηλ, των εισελθοντων εις Αιγυπτον, Ιακωβ και οι υιοι αυτου· Ρουβην ο πρωτοτοκος του Ιακωβ· ⁹και οι υιοι του Ρουβην, Ανωχ και Φαλλου και Εσρων και Χαρμι. ¹⁰Και οι υιοι του Συμεων, Ιεμουηλ και Ιαμειν και Αωδ και Ιαχειν και Σωαρ και Σαουλ, υιος Χανανιτιδος. ¹¹Και οι υιοι του Λευι, Γηρσων, Κααθ και Μεραρι. ¹²Και οι υιοι του Ιουδα, Ηρ και Αυναν και Σηλα και Φαρες και Ζαρα· ο Ηρ ομως και ο Αυναν απεθανον εν τη γη Χανααν. Και οι υιοι του Φαρες ησαν Εσρων και Αμουλ. ¹³Και οι υιοι του Ισσαχαρ, Θωλα και Φουα και Ιωβ και Σιμβρων. ¹⁴Και οι υιοι του Ζαβουλων, Σερεδ και Αιλων και Ιαλεηλ. ¹⁵Ουτοι ειναι οι υιοι της Λειας, τους οποιους εγεννησεν εις τον Ιακωβ εν Παδαν-αραμ, και Δειναν την θυγατερα αυτου· πασαι αι ψυχαι, οι υιοι αυτου και αι θυγατερες αυτου, ησαν τριακοντα τρεις. ¹⁶Και οι υιοι του Γαδ, Σιφων και Αγγι, Σουνι και Εσβων, Ηρι και Αροδι και Αριηλι. ¹⁷Και οι υιοι του Ασηρ, Ιεμνα και Ιεσσουα και Ιεσουει και Βερια και Σερα η αδελφη αυτων. Και οι υιοι του Βερια, Εβερ και Μαλχιηλ. ¹⁸Ουτοι ειναι οι υιοι της Ζελφας, την οποιαν εδωκεν ο Λαβαν εις την Λειαν την θυγατερα αυτου· και τουτους εγεννησεν εις τον Ιακωβ, δεκαεξ ψυχας. ¹⁹Οι δε υιοι της Ραχηλ γυναικος του Ιακωβ, Ιωσηφ και Βενιαμιν. ²⁰Εγεννηθησαν δε εις τον Ιωσηφ εν τη γη της Αιγυπτου Μανασσης και Εφραιμ, τους οποιους εγεννησεν εις αυτον Ασενθ, η θυγατηρ του Ποτιφερα ιερεως της Ων. ²¹Και οι υιοι του Βενιαμιν ησαν Βελα και Βεχερ και Ασβηλ, Γηρα και Νααμαν, Ηχι και Ρως, Μουπιμ και Ουπιμ και Αρεδ. ²²Ουτοι ειναι οι υιοι της Ραχηλ, οι γεννηθεντες εις τον Ιακωβ· πασαι αι ψυχαι δεκατεσσαρες. ²³Και οι υιοι του Δαν, Οουσιμ. ²⁴Και οι υιοι του Νεφθαλι, Ιασιηλ και Γουνι και Ιεσερ και Σιλλημ. ²⁵Ουτοι ειναι οι υιοι της Βαλλας, την οποιαν εδωκεν ο Λαβαν εις Ραχηλ την θυγατερα αυτου· και τουτους εγεννησεν εις τον Ιακωβ· πασαι αι ψυχαι επτα. ²⁶Πασαι αι ψυχαι αι εισελθουσαι μετα του Ιακωβ εις Αιγυπτον, αιτινες εξηλθον εκ των μηρων αυτου, χωρις των γυναικων των υιων του Ιακωβ, πασαι αι ψυχαι ησαν εξηκοντα εξ. ²⁷Και οι υιοι του Ιωσηφ, οι γεννηθεντες εις αυτον εν Αιγυπτω, ησαν ψυχαι δυο· πασαι αι ψυχαι του οικου του Ιακωβ, αι εισελθουσαι εις Αιγυπτον, ησαν εβδομηκοντα. ²⁸Απεστειλε δε ο Ιακωβ τον Ιουδαν εμπροσθεν αυτου προς τον Ιω-

σηφ, δια να καταβη προ αυτου εις Γεσεν· και ηλθον εις την γην Γεσεν. ²⁹Ζευξας δε ο Ιωσηφ την αμαξαν αυτου, ανεβη εις συναντησιν Ισραηλ του πατρος αυτου εις Γεσεν· και ιδων αυτον, επεσεν επι τον τραχηλον αυτου και εκλαυσε πολλην ωραν επι τον τραχηλον αυτου. ³⁰Και ειπεν ο Ισραηλ προς τον Ιωσηφ, Ας αποθανω τωρα, αφου ειδον το προσωπον σου, διοτι συ ετι ζης. ³¹Ειπε δε ο Ιωσηφ προς τους αδελφους αυτου και προς τον οικον του πατρος αυτου, Εγω θελω αναβη και θελω απαγγειλει προς τον Φαραω και ειπει προς αυτον, Οι αδελφοι μου και ο οικος του πατρος μου, οιτινες ησαν εν τη γη Χανααν, ηλθον προς εμε· ³²οι δε ανθρωποι ειναι ποιμενες, διοτι ανδρες κτηνοτροφοι ειναι και εφεραν τα ποιμνια αυτων και τας αγελας αυτων και παντα οσα εχουσι. ³³Εαν λοιπον σας καλεση ο Φαραω και ειπη, Ποιον το επιτηδευμα σας; ³⁴θελετε ειπει, Ανδρες κτηνοτροφοι ειμεθα οι δουλοι σου εκ νεοτητος ημων εως του νυν και ημεις και οι πατερες ημων· δια να κατοικησητε εν τη γη Γεσεν· διοτι ειναι βδελυγμα εις τους Αιγυπτιους πας ποιμην προβατων.

47 Ελθων δε ο Ιωσηφ, απηγγειλε προς τον Φαραω λεγων, Ο πατηρ μου και οι αδελφοι μου, και τα ποιμνια αυτων και αι αγελαι αυτων και παντα οσα εχουσιν, ηλθον εκ της γης Χανααν· και ιδου, ειναι εν τη γη Γεσεν. ²Και παραλαβων εκ των αδελφων αυτου πεντε ανδρας, παρεστησεν αυτους ενωπιον του Φαραω. ³Και ειπεν ο Φαραω προς τους αδελφους αυτου, Τι ειναι το επιτηδευμα σας; οι δε ειπον προς τον Φαραω, Ποιμενες προβατων ειναι οι δουλοι σου και ημεις και οι πατερες ημων. ⁴Ειπον ετι προς τον Φαραω, Ηλθομεν δια να παροικησωμεν εν τη γη· διοτι δεν υπαρχει βοσκη δια τα ποιμνια των δουλων σου, επειδη επεβαρυνεν η πεινα εν τη γη Χανααν· τωρα λοιπον ας κατοικησωσι, παρακαλουμεν, οι δουλοι σου εν τη γη Γεσεν. ⁵Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιωσηφ λεγων, Ο πατηρ σου και οι αδελφοι σου ηλθον προς σε· ⁶η γη της Αιγυπτου ειναι εμπροσθεν σου· εις το καλυτερον της γης κατοικισον τον πατερα σου και τους αδελφους σου· ας κατοικησωσιν εν τη γη Γεσεν· και εαν γνωριζης οτι ευρισκονται μεταξύ αυτων ανδρες αξιοι, καταστησον αυτους επιστατας επι των ποιμνιων μου. ⁷Εισηγαγε δε ο Ιωσηφ Ιακωβ τον πατερα αυτου και παρεστησεν αυτον ενωπιον του Φαραω· και ευλογησεν ο Ιακωβ τον Φαραω. ⁸Και ειπεν ο Φαραω προς τον Ιακωβ, Ως ποσαι ειναι αι ημεραι των ετων της ζωης σου; ⁹Και ο Ιακωβ ειπε προς τον Φαραω, Αι ημεραι των ετων της παροικιας μου ειναι εκατον τριακοντα ετη· ολιγαι και κακαι υπηρξαν αι ημεραι των ετων της ζωης μου και δεν εφθασαν εις τας ημερας των ετων της ζωης των πατερων μου εν ταις ημεραις της παροικιας αυτων. ¹⁰Και ευλογησεν ο Ιακωβ τον Φαραω και εξηλθεν απ' εμπροσθεν του Φαραω. ¹¹Και κατωκισεν ο Ιωσηφ τον πατερα αυτου και τους αδελφους αυτου, και εδωκεν εις αυτους ιδιοκτησιαν εν τη γη της Αιγυπτου, εις το καλυτερον της γης,

εν τη γη Ραμεσση, καθώς προσεταξεν ο Φαραω. ¹²Και ετρεφεν ο Ιωσηφ τον πατερα αυτου και τους αδελφους αυτου και παντα τον οικον του πατρος αυτου με αρτον, κατα τας οικογενειας αυτων. ¹³Και αρτος δεν ητο καθ' ολην την γην· διοτι η πεινα ητο βαρεια σφοδρα, ωστε η γη της Αιγυπτου και η γη της Χανααν απεκαμον υπο της πεινης. ¹⁴Και συνηγαγεν ο Ιωσηφ απαν το αργυριον, το ευρισκομενον εν τη γη της Αιγυπτου και εν τη γη Χανααν, δια τον σιτον τον οποιον ηγοραζον· και εφερεν ο Ιωσηφ το αργυριον εις τον οικον του Φαραω. ¹⁵Και αφου εξελιπε το αργυριον εκ της γης Αιγυπτου και εκ της γης Χανααν, ηλθον παντες οι Αιγυπτιοι προς τον Ιωσηφ, λεγοντες, Δος αρτον εις ημας· επειδη δια τι να αποθανωμεν εμπροσθεν σου; διοτι εξελιπε το αργυριον. ¹⁶Ειπε δε ο Ιωσηφ, Φερετε τα κτηνη σας και θελω σας δωσει αρτον αντι των κτηνων σας, εαν εξελιπε το αργυριον. ¹⁷Και εφεραν τα κτηνη αυτων προς τον Ιωσηφ και εδωκεν εις αυτους ο Ιωσηφ αρτον αντι των ιππων και αντι των προβατων και αντι των βοων και αντι των ονων· και εθρεψεν αυτους με αρτον εν τω ενιαυτω εκεινω αντι παντων των κτηνων αυτων. ¹⁸Αφου δε ετελειωσεν ο ενιαυτος εκεινος, ηλθον προς αυτον το δευτερον ετος και ειπον προς αυτον, δεν θελομεν κρυφει απο του κυριου ημων οτι εξελιπε το αργυριον· και τα κτηνη εγειναν του κυριου ημων· δεν εμεινεν αλλο εμπροσθεν του κυριου ημων, ειμη τα σωματα ημων και η γη ημων. ¹⁹Δια τι να απολεσθωμεν ενωπιον σου και ημεις και η γη ημων; αγορασον ημας και την γην ημων δια αρτον· και θελομεν εισθαι ημεις και η γη ημων δουλοι εις τον Φαραω· και dos εις ημας σπορον, δια να ζησωμεν και να μη αποθανωμεν και η γη να μη ερημωθη. ²⁰Και ηγορασεν ο Ιωσηφ πασαν την γην Αιγυπτου δια τον Φαραω· διοτι οι Αιγυπτιοι επωλησαν εκαστος τον αγρον αυτου, επειδη η πεινα υπερεβαρυνεν επ' αυτους· ουτως η γη εγεινε του Φαραω. ²¹τον δε λαον μετετοπισεν αυτον εις πολεις, απ' ακρου των οριων της Αιγυπτου εως ακρου αυτης. ²²μονον την γην των ιερεων δεν ηγορασε· διοτι οι ιερεις ειχον μεριδιον προσδιωρισμενον υπο του Φαραω· και ετρωγον το μεριδιον αυτων, το οποιον εδωκεν εις αυτους ο Φαραω· δια τουτο δεν επωλησαν την γην αυτων. ²³Τοτε ειπεν ο Ιωσηφ προς τον λαον, Ιδου, ηγορασα εσας και την γην σας σημερον εις τον Φαραω· ιδου, λαβετε σπορον και σπειρατε την γην. ²⁴και εν τω καιρω των γεννηματων, θελετε δωσει το πεμπτον εις τον Φαραω· τα δε τεσσαρα μερη θελουσιν εισθαι εις εσας δια σπορον των αγρων και δια τροφην σας και δια τους οντας εν τοις οικοις υμων και δια τροφην των παιδιων υμων. ²⁵Οι δε ειπον, συ εσωσας την ζωην ημων· ας ευρωμεν χαριν εμπροσθεν του κυριου ημων και θελομεν εισθαι δουλοι του Φαραω. ²⁶Και εθεσεν ο Ιωσηφ τουτο νομον εν τη γη της Αιγυπτου μεχρι της σημερον, να διδεται το πεμπτον εις τον Φαραω· εκτος της γης των ιερεων μονον, ητις δεν εγεινε του Φαραω. ²⁷Κατωκησε δε ο Ισραηλ εν τη γη της Αιγυπτου, εν τη γη Γεσεν· και απεκτησαν εν

αυτη κτηματα, και ηυξηθησαν και επληθυνθησαν σφοδρα. ²⁸Επεζησε δε ο Ιακωβ εν τη γη της Αιγυπτου δεκαεπτα ετη· και εγειναν αι ημεραι των ετων της ζωης του Ιακωβ εκατον τεσσαρακοντα επτα ετη. ²⁹Και επλησιασαν αι ημεραι του Ισραηλ δια να αποθανη· και καλεσας τον υιον αυτου τον Ιωσηφ, ειπε προς αυτον, Εαν ευρηκα τωρα χαριν εμπροσθεν σου, βαλε, παρακαλω, την χειρα σου υπο τον μηρον μου, και καμε εις εμε ελεος και αληθειαν· μη με θαψης, παρακαλω, εν τη Αιγυπτω· ³⁰αλλα θελω κοιμηθη μετα των πατερων μου και θελεις με τακομισει εκ της Αιγυπτου και θελεις με θαφει εν τω ταφω αυτων. Ο δε ειπεν, Εγω θελω καμει κατα τον λογον σου. ³¹Ο δε ειπεν, Ομοσον μοι και ωμοσεν εις αυτον. Και προσεκυνησεν ο Ισραηλ επι το ακρον της ραβδου αυτου.

48Μετα δε τα πραγματα ταυτα, ειπον προς τον Ιωσηφ, Ιδου, ο πατηρ σου ασθενει. Και ελαβε μεθ' εαυτου τους δυο υιους αυτου, τον Μανασση και τον Εφραιμ. ²Και απηγγειλαν προς τον Ιακωβ, λεγοντες, Ιδου, ο υιος σου Ιωσηφ ερχεται προς σε· και αναλαβων δυναμιν, ο Ισραηλ εκαθισεν επι την κλινην. ³Και ειπεν ο Ιακωβ προς τον Ιωσηφ, Ο Θεος ο Παντοδυναμος εφανη εις εμε εν Λουζ εν τη γη Χανααν και με ευλογησε· ⁴και ειπε προς εμε, Ιδου, εγω θελω σε αυξησει και θελω σε πληθυνει και θελω σε καταστησει εις πληθος λαων· και θελω δωσει την γην ταυτην εις το σπερμα σου μετα σε παντοτεινην ιδιοκτησιαν. ⁵Τωρα λοιπον οι δυο υιοι σου, οι γεννηθεντες εις σε εν τη γη της Αιγυπτου, πριν εγω ελθω προς σε εις την Αιγυπτον ειναι ιδικοι μου· ο Εφραιμ και ο Συμεων· ⁶τα δε τεκνα σου οσα γεννησης μετα τουτους, θελουσιν εισθαι ιδικα σου· κατα το ονομα των αδελφων αυτων θελουσιν ονομασθη εν τη κληρονομια αυτων. ⁷Οτε δε εγω ηρχομην απο Παδαν, απεθανεν εις εμε η Ραχηλ καθ' οδον εν τη γη Χανααν, ενω δεν ελειπεν ειμη ολιγον διαστημα δια να φθασωμεν εις Εφραθα· και εθαφα αυτην εκει εν τη οδω της Εφραθα· αυτη ειναι η Βηθλεεμ. ⁸Ιδων δε ο Ισραηλ τους υιους του Ιωσηφ, ειπε, Τινες ειναι ουτοι; ⁹και ειπεν ο Ιωσηφ προς τον πατερα αυτου, Ουτοι ειναι οι υιοι μου, τους οποιους μοι εδωκεν ο Θεος ενταυθα. Ο δε ειπε, Φερε αυτους, παρακαλω, προς εμε, δια να ευλογησω αυτους. ¹⁰Ησαν δε οι οφθαλμοι του Ισραηλ βαρυωποι υπο του γηρατος, δεν ηδυνατο να βλεπη. Και επλησιασεν αυτους προς αυτον· και εφιλησεν αυτους και ενηγκαλισθη αυτους. ¹¹Και ειπεν ο Ισραηλ προς τον Ιωσηφ, Δεν ηλπιζον να ιδω το προσωπον σου· και ιδου, ο Θεος εδειξεν εις εμε και το σπερμα σου. ¹²Και εξηγαγεν αυτους ο Ιωσηφ εκ μεσου των γονατων αυτου. Και προσεκυνησεν επι προσωπον εως εδαφους. ¹³Λαβων δε αυτους ο Ιωσηφ αμφοτερους, τον Εφραιμ εν τη δεξια αυτου προς την αριστεραν του Ισραηλ, και τον Μανασση εν τη αριστερα αυτου προς την δεξια του Ισραηλ, επλησιασεν εις αυτον. ¹⁴Και εκτεινας ο Ισραηλ

την δεξιαν αυτου επεθεσεν επι την κεφαλην του Εφραιμ, οστις ητο ο νεωτερος, την δε αριστεραν αυτου επι την κεφαλην του Μανασση, εναλλαξας τας χειρας αυτου· διοτι ο Μανασσης ητο ο πρωτοτοκος. ¹⁵Και ευλογησε τον Ιωσηφ και ειπεν, Ο Θεος, εμπροσθεν του οποιου περιεπατησαν οι πατερες μου Αβρααμ και Ισαακ, ο Θεος οστις με εποιμανεν εκ γεννησεως μου εως της ημερας ταυτης, ¹⁶ο αγγελος οστις με ελυτρωσεν εκ παντων των κακων, να ευλογηση τα παιδια ταυτα· και να ονομασθη επ' αυτα το ονομα μου και το ονομα των πατερων μου Αβρααμ και Ισαακ, και να πληθυνθωσιν εις πληθος μεγα επι της γης. ¹⁷Και ιδων ο Ιωσηφ οτι επεθεσεν ο πατηρ αυτου την χειρα αυτου την δεξιαν επι την κεφαλην του Εφραιμ, δυσηρεστηθη· και επιασε την χειρα του πατρος αυτου δια να μεταθεση αυτην απο της κεφαλης του Εφραιμ επι την κεφαλην του Μανασση. ¹⁸Και ειπεν ο Ιωσηφ προς τον πατερα αυτου, Μη ουτω, πατερ μου, διοτι ουτος ειναι ο πρωτοτοκος· επιθες την δεξιαν σου επι την κεφαλην αυτου. ¹⁹Αλλ' ο πατηρ αυτου δεν ηθελησε· και ειπεν, Εξευρω, τεκνον μου, εξευρω· και ουτος θελει κατασταθη λαος και ουτος ετι θελει γεινει μεγας· αλλ' ομως ο αδελφος αυτου ο νεωτερος θελει εισθαι μεγαλητερος αυτου και το σπερμα αυτου θελει γεινει πληθος εθνων. ²⁰Και ευλογησεν αυτους την ημεραν εκεινην, λεγων, Εις σε αναφερομενος θελει ευλογει ο Ισραηλ, λεγων, Ο Θεος να σε καμη ως τον Εφραιμ και ως τον Μανασση. Και εστησε τον Εφραιμ προ του Μανασση. ²¹Και ειπεν ο Ισραηλ προς τον Ιωσηφ, Ιδου, εγω αποθησκω· και ο Θεος θελει εισθαι με σας και θελει σας επαναφερει εις την γην των πατερων σας· ²²και εγω διδω εις σε μεριδιον εν υπερ τους αδελφους σου, το οποιον ελαβον εκ της χειρος των Αμορραιων δια της μαχαιρας μου και δια του τοξου μου.

49Εκαλεσε δε ο Ιακωβ τους υιους αυτου και ειπε, Συναχθητε, δια να σας αναγγειλω τι μελλει να συμβη εις εσας εν ταις εσχαταις ημεραις· ²συναχθητε και ακουσατε, υιοι του Ιακωβ, και ακροασθητε τον Ισραηλ τον πατερα σας. ³Ρουβην ο πρωτοτοκος μου, συ ισχυς μου και αρχη των δυναμεων μου, εξοχος κατα την αξιαν και εξοχος κατα την δυναμιν. ⁴Εξεβρασας ως υδωρ· δεν θελεις εχει την υπεροχην· διοτι ανεβης επι την κλινην του πατρος σου· τοτε εμιανας αυτην· επι την κλινην μου ανεβη. ⁵Συμεων και Λευι οι αδελφοι, οργανα αδικιας ειναι αι μαχαιραι αυτων· ⁶εις την βουλην αυτων μη εισελθης, ψυχη μου· εις την συνελευσιν αυτων μη ενωθης, τιμη μου· διοτι εν τω θυμω αυτων εφονευσαν ανθρωπους και εν τω πεισματι αυτων κατηδαφισαν τειχος. ⁷Επικαταρατος ο θυμος αυτων, διοτι ητο αυθαδης· και η οργη αυτων, διοτι ητο σκληρα· θελω διαμοιρασει αυτους εις τον Ιακωβ, και θελω διασκορπισει αυτους εις τον Ισραηλ. ⁸Ιουδα, σε θελουσι επαινεσει οι αδελφοι σου· η χειρ σου θελει εισθαι επι τον τραχηλον των εχθρων σου· οι υιοι του πατρος σου θελουσι σε προσκυ-

νησει· ⁹σκυμνος λεοντος ειναι ο Ιουδας· εκ του θηρευματος, υιε μου, ανεβης· αναπεσων εκοιμηθη ως λεων και ως σκυμνος λεοντος· τις θελει εγειρει αυτον; ¹⁰Δεν θελει εκλειψει το σκηπτρον εκ του Ιουδα ουδε νομοθετης εκ μεσου των ποδων αυτου, εωσου ελθη ο Σηλω· και εις αυτον θελει εισθαι η υπακοη των λαων. ¹¹Εις την αμπελον δενει το πωλαριον αυτου, και εις τον εκλεκτον βλαστον το παιδιον της ονου αυτου· θελει πλυνει εν οινω το ενδυμα αυτου και εν τω αιματι της σταφυλης το περιβολαιον αυτου. ¹²Οι οφθαλμοι αυτου θελουσιν εισθαι ερυθροι εκ του οινου και οι οδοντες αυτου λευκοι εκ του γαλακτος. ¹³Ο Ζαβουλων θελει κατοικησει εν λιμενι θαλασσης και θελει εισθαι εν λιμενι πλοιων· το δε οριον αυτου θελει εκταθη εως Σιδωνος. ¹⁴Ο Ισσαχαρ ειναι ονος δυνατος, κοιτωμενος εν τω μεσω των επαυλεων. ¹⁵Και ιδων οτι η αναπαυσις ητο καλη και ο τοπος τερπνος, εκλινε τον ωμον αυτου εις φορτιον και εγεινε δουλος υποτελης. ¹⁶Ο Δαν θελει κρινει τον λαον αυτου, ως μια εκ των φυλων του Ισραηλ. ¹⁷Ο Δαν θελει εισθαι οφισ επι της οδου, ασπις επι της τριβου, δακνων τας πτερνας του ιππου, ωστε ο ιππευς αυτου θελει πιπτει εις τα οπισω. ¹⁸Την σωτηριαν σου περιεμεινα, Κυριε. ¹⁹Τον Γαδ θελουσι πειρατευσει πειραται· πλην και αυτος εις το τελος θελει πειρατευσει. ²⁰Του Ασηρ ο αρτος θελει εισθαι παχυς· και αυτος θελει διδει βασιλικας τρυφας. ²¹Ο Νεφθαλι ειναι ελαφος απολελυμενη, διδων λογους αρεστους. ²²Ο Ιωσηφ, κλαδος καρποφορος, κλαδος καρποφορος πλησιον πηγης, του οποιου οι βλαστοι εκτεινονται επι του τοιχου. ²³Οι τοξοται επικραναν αυτον και ετοξευσαν κατ' αυτου, και εχθρευθησαν αυτον. ²⁴Αλλα το τοξον αυτου εμεινε δυνατον και οι βραχιονες των χειρων αυτου ενεδυναμωθησαν δια των χειρων του ισχυρου Θεου του Ιακωβ· εκειθεν ο ποιμην, η πετρα του Ισραηλ. ²⁵και τουτο δια του Θεου του πατρος σου, οστις θελει σε βοηθει, και δια του Παντοδυναμου, οστις θελει σε ευλογει, ευλογιας του ουρανου ανωθεν, ευλογιας της αβυσσου κατωθεν, ευλογιας των μαστων και της μητρας. ²⁶Αι ευλογιαι του πατρος σου υπερισχυσαν υπερ τας ευλογιας των προγονων μου εως των υψηλων κορυφων των αιωνιων ορειων· θελουσιν εισθαι επι της κεφαλης του Ιωσηφ και επι της κορυφης του εκλεκτου μεταξυ των αδελφων αυτου. ²⁷Ο Βενιαμιν θελει εισθαι λυκος αρπαξ· το πρωι θελει κατατρωγει θηραμα, και το εσπερας θελει διαιρει λαφυρα. ²⁸Παντες ουτοι ειναι αι δωδεκα φυλαι του Ισραηλ, και τουτο ειναι το οποιον ελαλησε προς αυτους ο πατηρ αυτων και ευλογησεν αυτους· εκαστον κατα την ευλογιαν αυτου ευλογησεν αυτους. ²⁹Και παρηγγειλεν εις αυτους και ειπε προς αυτους, Εγω προστιθεμαι εις τον λαον μου· θαψατε με μετα των πατερων μου εν τω σπηλαιω τω εν τω αγρω Εφρων του Χετταιου· ³⁰εν τω σπηλαιω τω εν τω αγρω Μαχπελαχ τω απεναντι της Μαμβρη εν τη γη Χανααν, το οποιον ο Αβρααμ ηγορασε μετα του αγρου παρα του Εφρων του Χετταιου δια κτημα μνημειου· ³¹εκει εθαψαν τον Αβρααμ και την

Σαρραν την γυναικα αυτου· εκει εθαψαν τον Ισαακ και την Ρεβεκκαν την γυναικα αυτου· και εκει εθαψα εγω την Λειαν· ³²η αγορα του αγρου και του σπηλαιου του εν αυτω εγινε παρα των υιων του Χετ. ³³Και αφου ετελειωσεν ο Ιακωβ παραγγελλων εις τους υιους αυτου, εσυρε τους ποδας αυτου επι την κλινην και εξεπνευσε· και προσετεθη εις τον λαον αυτου.

50Και επεσεν ο Ιωσηφ επι το προσωπον του πατρος αυτου και εκλαυσεν επ' αυτον και επιλησεν αυτον. ²Και προσεταξεν ο Ιωσηφ τους δουλους αυτου τους ιατροους να βαλσαμωσωσι τον πατερα αυτου· και εβαλσαμωσαν οι ιατροι τον Ισραηλ. ³Και συνεπληρωθησαν δι' αυτον τεσσαρακοντα ημεραι· διοτι ουτω συμπληρουνται αι ημεραι της βαλσαμωσεως· και επενθησαν αυτον οι Αιγυπτιοι εβδομηκοντα ημερας. ⁴Αφου δε παρηλθον αι ημεραι του πενθους αυτου, ελαλησεν ο Ιωσηφ προς τον οικον του Φαραω, λεγων, Εαν τωρα ευρηκα χαριν ενωπιω σας, λαλησατε, παρακαλω, εις τα ωτα του Φαραω, λεγοντες, ⁵Ο πατηρ μου με ωρκισε, λεγων, Ιδου, εγω αποθνησκω· εις το μνημειον μου, το οποιον εσκαψα εις εμαυτον εν γη Χανααν, εκει θελεις με θαψει· τωρα λοιπον ας αναβω, παρακαλω, και ας θαψω τον πατερα μου· και θελω επιστρεφει. ⁶Και ειπεν ο Φαραω, Αναβηθι και θαψον τον πατερα σου καθως σε ωρκισε. ⁷Και ανεβη ο Ιωσηφ δια να θαψη τον πατερα αυτου· και συνανεβησαν μετ' αυτου παντες οι δουλοι του Φαραω, οι πρεσβυτεροι του οικου αυτου, και παντες οι πρεσβυτεροι της γης Αιγυπτου ⁸και πας ο οικος του Ιωσηφ και οι αδελφοι αυτου και ο οικος του πατρος αυτου· μονον τας οικογενειας αυτων και τα ποιμνια αυτων και τας αγελας αυτων αφηκαν εν τη γη Γεσεν. ⁹Και συνανεβησαν μετ' αυτου και αμαξαι και ιππεις· ωστε εγινε συνοδια μεγαλη σφοδρα· ¹⁰και ηλθον εις το αλωνιον του Αταδ το περαν του Ιορδανου· και εκει εθρηνησαν θρηνον μεγαν και δυνατον σφοδρα· και εκαμεν ο Ιωσηφ δια τον πατερα αυτου πενθος επτα ημερας. ¹¹Και ιδοντες οι κατοικοι του τοπου, οι Χαναναιοι, το πενθος εν τω αλωνιω του Αταδ, ειπον, Πενθος μεγα ειναι τουτο εις τους Αιγυπτιους· δια τουτο ωνομασθη το ονομα αυτου Αβελ-μισραιμ, το οποιον ειναι περαν του Ιορδανου. ¹²Και εκαμον εις αυτον οι υιοι αυτου καθως παρηγγειλεν εις αυτους· ¹³και μετακομισαντες αυτον οι υιοι αυτου εις γην Χανααν, εθαψαν αυτον εν τω σπηλαιω του αγρου Μαχπελαχ, το οποιον ο Αβρααμ ηγορασε μετα του αγρου δια κτημα μνημειου παρα του Εφρων του Χετταιου κατεναντι της Μαμβρη. ¹⁴Και αφου ο Ιωσηφ εθαψε τον πατερα αυτου, επεστρεφεν εις Αιγυπτον αυτος και οι αδελφοι αυτου και παντες οι συναναβαντες μετ' αυτου δια να θαψωσι τον πατερα αυτου. ¹⁵Και ιδοντες οι αδελφοι του Ιωσηφ οτι απεθανεν ο πατηρ αυτων, ειπον, Ισως ο Ιωσηφ θελει μνησικακησει εις ημας και θελει μας ανταποδωσει αυστηρωσ παντα τα κακα οσα επραξαμεν εις αυτον. ¹⁶Και εμηνυσαν προς τον Ιωσηφ,

λεγοντες, Ο πατηρ σου προσεταξε, πριν αποθानη, λεγων, ¹⁷Ουτω θελετε ειπει προς τον Ιωσηφ· Συγχωρησον, παρακαλω, την αδικιαν των αδελφων σου και την αμαρτιαν αυτων· διοτι επραξαν κακον εις σε· τωρα λοιπον συγχωρησον, παρακαλουμεν, την αδικιαν των δουλων του Θεου του πατρος σου. Και εκλαυσεν ο Ιωσηφ οτε ελαλησαν προς αυτον. ¹⁸Υπηγγαν δε και οι αδελφοι αυτου και πεσοντες εμπροσθεν αυτου, ειπον, Ιδου, ημεις ειμεθα δουλοι σου. ¹⁹Και ειπε προς αυτους ο Ιωσηφ, Μη φοβεισθε· μηπως αντι Θεου ειμαι εγω; ²⁰σεις μεν εβουλευθητε κακον εναντιον μου· ο δε Θεος εβουλευθη να μεταστρεψη τουτο εις καλον, δια να γεινη καθως την σημερον, ωστε να σωση την ζωην πολλου λαου· ²¹τωρα λοιπον μη φοβεισθε· εγω θελω θρεφει εσας και τας οικογενειας σας. Και παρηγορησεν αυτους και ελαλησε κατα την καρδιαν αυτων. ²²Και κατωκησεν ο Ιωσηφ εν Αιγυπτω, αυτος και ο οικος του πατρος αυτου· και εζησεν ο Ιωσηφ εκατον δεκα ετη. ²³Και ειδεν ο Ιωσηφ τεκνα του Εφραιμ, εως τριτης γενεας· και τα παιδια του Μαχειρ, υιου του Μανασση, επι των γονατων του Ιωσηφ εγεννηθησαν. ²⁴Και ειπεν ο Ιωσηφ προς τους αδελφους αυτου, Εγω αποθνησκω· ο δε Θεος θελει βεβαιως σας επισκεφθη και θελει σας αναβιβασει εκ της γης ταυτης εις την γην, την οποιαν ωμοσε προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ. ²⁵Και ωρκισεν ο Ιωσηφ τους υιους Ισραηλ, λεγων, Ο Θεος βεβαιως θελει σας επισκεφθη και θελετε αναβιβασει τα οστα μου εντευθεν. ²⁶Και ετελευτησεν ο Ιωσηφ εν ηλικια ετων εκατον δεκα· και εβαλσαμωσαν αυτον· και ετεθη εις θηκην εν τη Αιγυπτω.

Εξοδος πλήθους

¹Και ταυτα ειναι τα ονοματα των υιων Ισραηλ, των εισελθοντων εις Αιγυπτον μετα του Ιακωβ· εκαστος μετα της οικογενειας αυτου εισηλθον. ²Ρουβην, Συμεων, Λευι και Ιουδας, ³Ισσαχαρ, Ζαβουλων και Βενιαμιν, ⁴Δαν και Νεφθαλι, Γαδ και Ασηρ. ⁵Και πασαι αι ψυχαι αι εξελθουσαι εκ του μηρου του Ιακωβ ησαν ψυχαι εβδομηκοντα· ο δε Ιωσηφ ητο ηδη εν Αιγυπτω. ⁶Ετελευτησε δε ο Ιωσηφ και παντες οι αδελφοι αυτου, και πασα η γενεα εκεινη. ⁷Και ηυξηθησαν οι υιοι Ισραηλ και επληθυνθησαν, και επολλαπλασιασθησαν, και ενεδυναμωθησαν σφοδρα, ωστε ο τοπος εγεμισεν απ' αυτων. ⁸Εσηκωθη δε νεος βασιλευς επι την Αιγυπτον, οστις δεν εγνωριζε τον Ιωσηφ. ⁹Και ειπε προς τον λαον αυτου, Ιδου, ο λαος των υιων Ισραηλ ειναι πολυ πληθος και ισχυροτερος ημων· ¹⁰ελθετε, ας σοφισθωμεν κατ' αυτων, δια να μη πολλαπλασιασθωσι, και αν συμβη η πολεμος ενωθωσι και ουτοι μετα των εχθρων ημων και πολεμησωσιν ημας και αναχωρησωσιν εκ του τοπου. ¹¹Κατεστησαν λοιπον επ' αυτους επιστατας των εργασιων, δια να καταθλιβωσιν αυτους με τα βαρη αυτων· και ωκοδομησαν εις τον Φαραω πολεις κατοικησιν, την Πιθωμ και την Ραμεσση. ¹²Οσον ομως καθεθλιβον αυτους, τωσω μαλλον επληθυνοντο και ηυξανοντο. Και οι Αιγυπτιοι απεστρεφοντο τους υιους Ισραηλ. ¹³Και κατεδυναστευον οι Αιγυπτιοι τους υιους Ισραηλ αυστηρωσ· ¹⁴και κατεπικραινον την ζωην αυτων δια της σκληρας δουλειας εις τον πηλον και εις τας πλινθους, και εις πασας τας εργασιας των πεδιαδων· πασαι αι εργασιαι αυτων, με τας οποιας κατεδυναστευον αυτους, ησαν αυστηραι. ¹⁵Και ελαλησεν ο βασιλευς των Αιγυπτιων προς τας μαιιας των Εβραιων, εκ των οποίων η μια ωνομαζετο Σεπφωρα, και η αλλη Φουα, ¹⁶και ειπεν, Οταν μειυητε τας Εβραιιας και ιδητε αυτας επι της γεννας, εαν μεν ηναι αρσενικον, θανατονετε αυτο· εαν δε ηναι θηλυκον, τοτε ας ζηση. ¹⁷Εφοβηθησαν δε αι μαιιαι τον Θεον και δεν εκαμνον ως ειπε προς αυτας ο βασιλευς της Αιγυπτου, αλλ' αφινον ζωντα τα αρσενικα. ¹⁸Καλεσας δε ο βασιλευς της Αιγυπτου τας μαιιας, ειπε προς αυτας, Δια τι εκαμετε το πραγμα τουτο, και αφινετε ζωντα τα αρσενικα; ¹⁹Και απεκριθησαν αι μαιιαι προς τον Φαραω, Οτι αι Εβραιιαι δεν ειναι ως αι γυναικες της Αιγυπτου· διοτι ειναι ευρωστοι και γεννωσι πριν εισελθωσιν εις αυτας αι μαιιαι. ²⁰Ο δε Θεος ηγα-

θοποιει τας μαιιας· και επληθυνετο ο λαος και ενεδυναμουτο σφοδρα. ²¹Και επειδη αι μαιιαι εφοβουντο τον Θεον, εκαμεν εις αυτας οικους. ²²Ο δε Φαραω προσεταξε παντα τον λαον αυτου, λεγων, Παν αρσενικον το οποιον γεννηθη, εις τον ποταμον ριπτετε αυτο· παν δε θηλυκον, αφινετε να ζη.

²Υπηγε δε ανθρωπος τις εκ του οικου Λευι, και ελαβεν εις γυναικα μιαν εκ των θυγατερων Λευι. ²Και συνελαβεν η γυνη και εγεννησεν υιον· ιδουσα δε αυτον οτι ητο ευμορφος, εκρυψεν αυτον τρεις μηνας. ³Μη δυναμενη δε να κρυπτη αυτον πλεον, ελαβε δι' αυτον κιβωτιον σπαρτινον και κατεχρισεν αυτο με ασφαλτον και πισσαν και ενεβαλε το παιδιον εις αυτο και εθεσεν εις το ελωδες μερος παρα το χειλος του ποταμου. ⁴Η δε αδελφη αυτου παρεμονευε μακροθεν, δια να ιδη το αποβησομενον εις αυτο. ⁵Και κατεβη η θυγατηρ του Φαραω δια να λουσθη εις τον ποταμον, αι δε θεραπαιναι αυτης περιεπατουν επι την οχθην του ποταμου· και οτε ειδε το κιβωτιον εις το ελωδες μερος, εστειλε την παιδισκην αυτης και ελαβεν αυτο· ⁶και ανοιξασα βλεπει το παιδιον και ιδου, το νηπιον εκλαιε· και ελυπηθη αυτο, λεγουσα, Εκ των παιδιων των Εβραιων ειναι τουτο. ⁷Τοτε ειπεν η αδελφη αυτου προς την θυγατερα του Φαραω, Θελεις να υπαγω να καλεσω εις σε γυναικα θηλαζουσαν εκ των Εβραιων, δια να σοι θηλαση το παιδιον; ⁸Και ειπε προς αυτην η θυγατηρ του Φαραω, Υπαγε. Και υπηγε το κορασιον και εκαλεσε την μητερα του παιδιου. ⁹Και ειπε προς αυτην η θυγατηρ του Φαραω, Λαβε το παιδιον τουτο και θηλασον μοι αυτο, και εγω θελω σοι δωσει τον μισθον σου. ¹⁰Ελαβε δε η γυνη το παιδιον και εθηλαζεν αυτο. Και αφου εμεγαλωσε το παιδιον, εφερεν αυτο προς την θυγατερα του Φαραω, και εγεινεν υιος αυτης· και εκαλεσε το ονομα αυτου Μωυσην, λεγουσα, Οτι εκ του υδατος ανεσουρα αυτο. ¹¹Κατα δε τας ημερας εκεινας, αφου ο Μωυσης εμεγαλωσεν, εξηλθε προς τους αδελφους αυτου· και παρατηρων τα βαρη αυτων, βλεπει ανθρωπον Αιγυπτιον τυπτοντα Εβραιον τινα εκ των αδελφων αυτου. ¹²Περιβλεψας δε εδω και εκει και ιδων οτι δεν ητο ουδεις, επαταξε τον Αιγυπτιον και εκρυψεν αυτον εν τη αμμω. ¹³Και εξηλθε την ακολουθησαν ημεραν και ιδου, δυο ανδρες Εβραιοι διεπληκτιζοντο· και λεγει προς τον αδικουντα, Δια τι τυπτεις τον πλησιον σου;

¹⁴Ο δε ειπε, Τις σε κατεστησεν αρχοντα και κριτην εφ' ημας; Μηπως θελεις συ να με φονευσης, καθως εφονευσας τον Αιγυπτιον; Και εφοβηθη ο Μωυσης και ειπε, Βεβαιως το πραγμα τουτο εγεινε γνωστον. ¹⁵Ακουσας δε ο Φαραω το πραγμα τουτο, εζητει να θανατωση τον Μωυσην· αλλ' ο Μωυσης εφυγεν απο προσωπου του Φαραω και κατωκησεν εν τη γη Μαδιαμ· εκαθισε δε πλησιον του φρεατος. ¹⁶Ο δε ιερευς της Μαδιαμ ειχεν επτα θυγατερας, αιτινες ελθουσαι ηντλησαν υδωρ και εγεμισαν τας ποτιστρας δια να ποτισωσι τα προβατα του πατρος αυτων. ¹⁷Ελθοντες δε οι ποιμενες εδιωξαν αυτας· και σηκωθεις ο Μωυσης εβοηθησεν αυτας και εποτισε τα προβατα αυτων. ¹⁸Και οτε ηλθον προς Ραγουηλ τον πατερα αυτων, ειπε προς αυτας, Δια τι τοσον ταχεως ηλθετε σημερον; ¹⁹Αι δε ειπον, Ανθρωπος Αιγυπτιος ελυτρωσεν ημας εκ των χειρων των ποιμενων και προσετι ηντλησεν εις ημας υδωρ και εποτισε τα προβατα. ²⁰Ο δε ειπε προς τας θυγατερας αυτου, Και που ειναι; δια τι αφηκατε τον ανθρωπον; καλεσατε αυτον δια να φαγη αρτον. ²¹Και ευχαριστηθη ο Μωυσης να κατοικη μετα του ανθρωπου· οστις εδωκεν εις τον Μωυσην εις γυναικα Σεφωραν την θυγατερα αυτου. ²²Και εγεννησεν υιον· και εκαλεσε το ονομα αυτου Γηρσωμ, λεγων, Παροικος ειμαι εν ξενη γη. ²³Μετα δε πολυν καιρον, ετελευτησεν ο βασιλευς της Αιγυπτου· και κατεστεναξαν οι υιοι Ισραηλ δια την δουλειαν και ανεβοησαν· και η βοη αυτων ανεβη προς τον Θεον εξ αιτιας της δουλειας. ²⁴Και εισηκουσεν ο Θεος των στεναγμων αυτων· και ενεθυμηθη ο Θεος την διαθηκην αυτου την προς τον Αβρααμ, τον Ισαακ και τον Ιακωβ· ²⁵και επεβλεφεν ο Θεος επι τους υιους Ισραηλ και ηλεησεν αυτους ο Θεος.

3Ο δε Μωυσης εβοσχε τα προβατα του Ιοθορ, πενθερου αυτου, ιερευς της Μαδιαμ· και εφερε τα προβατα εις το οπισθεν μερος της ερημου και ηλθεν εις το ορος του Θεου, το Χωρηβ. ²Εφανη δε εις αυτον αγγελος Κυριου εν φλογι πυρος εκ μεσου της βατου· και ειδε και ιδου, η βατος εκαιετο υπο του πυρος και η βατος δεν κατακαιετο. ³Και ειπεν ο Μωυσης, Ας στρεψω και ας παρατηρησω το μεγα τουτο θεαμα, δια τι η βατος δεν κατακαιεται. ⁴Και ως ειδεν ο Κυριος τον Μωυσην οτι εστρεψε να παρατηρηση, εφωνησε προς αυτον ο Θεος εκ μεσου της βατου και ειπε, Μωυση, Μωυση. Ο δε ειπεν, Ιδου, εγω. ⁵Και ειπε, Μη πλησιασης εδω· λυσον τα υποδηματα σου εκ των ποδων σου· διοτι ο τοπος επι του οποιου ιστασαι ειναι γη αγια. ⁶Και ειπε προς αυτον, Εγω ειμαι ο Θεος του πατρος σου, ο Θεος του Αβρααμ, ο Θεος του Ισαακ και ο Θεος του Ιακωβ. Εκρυψε δε το προσωπον αυτου ο Μωυσης· διοτι εφοβειτο να εμβλεψη εις τον Θεον. ⁷Και ειπεν ο Κυριος, Ειδον, ειδον την ταλαιπωριαν του λαου μου του εν Αιγυπτω και ηκουσα την κραυγην αυτων εξ αιτιας των εργοδιωκτων αυτων· διοτι εγνωρισα την οδυνην αυτων· ⁸και κατεβην δια να ελευθερωσω αυτους εκ της χειρος των Αιγυπτιων και

να αναβιβασω αυτους εκ της γης εκεινης εις γην καλην και ευρυχωρον, εις γην ρεουσαν γαλα και μελι, εις τον τοπον των Χαναναιων και Χετταιων και Αμορραιων και Φερεζαιων και Ευαιων και Ιεβουσαιων· ⁹και τωρα ιδου, η κραυγη των υιων Ισραηλ ηλθεν εις εμε· και ειδον επι την καταθλιψιν, με την οποιαν οι Αιγυπτιοι καταθλιβουσιν αυτους· ¹⁰ελθε λοιπον τωρα και θελω σε αποστειλει προς τον Φαραω, και θελεις εξαγαγει τον λαον μου τους υιους Ισραηλ εξ Αιγυπτου. ¹¹Και απεκριθη ο Μωυσης προς τον Θεον, Τις ειμαι εγω, δια να υπαγω προς τον Φαραω και να εξαγαγω τους υιους Ισραηλ εξ Αιγυπτου; ¹²Και ειπεν ο Θεος, Βεβαιως εγω θελω εισθαι μετα σου· και τουτο θελει εισθαι εις σε το σημειον, οτι εγω σε απεστειλα· Αφου εξαγαγης τον λαον μου εξ Αιγυπτου, θελετε λατρευσει τον Θεον επι του ορους τουτου. ¹³Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Θεον, Ιδου, οταν εγω υπαγω προς τους υιους Ισραηλ και ειπω προς αυτους, Ο Θεος των πατερων σας με απεστειλε προς εσας, και εκεινοι μ' ερωτησωσι, Τι ειναι το ονομα αυτου; τι θελω ειπει προς αυτους; ¹⁴Και ειπεν ο Θεος προς τον Μωυσην, Εγω ειμαι ο Ων· και ειπεν, Ουτω θελεις ειπει προς τους υιους Ισραηλ· Ο Ων με απεστειλε προς εσας. ¹⁵Και ειπεν επι ο Θεος προς τον Μωυσην, Ουτω θελεις ειπει προς τους υιους Ισραηλ· Κυριος ο Θεος των πατερων σας, ο Θεος του Αβρααμ, ο Θεος του Ισαακ και ο Θεος του Ιακωβ, με απεστειλε προς εσας· τουτο θελει εισθαι το ονομα μου εις τον αιωνα και τουτο το μνημοσυνον μου εις γενεας γενεων· ¹⁶υπαγε και συναξον τους πρεσβυτερους του Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Κυριος ο Θεος των πατερων σας, ο Θεος του Αβρααμ, του Ισαακ και του Ιακωβ, εφανη εις εμε, λεγων, Επεσκεφθην αληθως εσας και τα οσα καμνουςιν εις εσας εν Αιγυπτω· ¹⁷και ειπα, Θελω σας αναβιβασει εκ της ταλαιπωριας των Αιγυπτιων εις την γην των Χαναναιων και Χετταιων και Αμορραιων και Φερεζαιων και Ευαιων και Ιεβουσαιων, εις γην ρεουσαν γαλα και μελι· ¹⁸και θελουσιν υπακουσει εις την φωνην σου· και θελεις υπαγει, συ και οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ, προς τον βασιλεα της Αιγυπτου και θελετε ειπει προς αυτον, Κυριος ο Θεος των Εβραιων συνητησεν ημας· τωρα λοιπον αφες να υπαγωμεν οδον τριων ημερων εις την ερημον, δια να προσφερωμεν θυσιαν εις Κυριον τον Θεον ημων· ¹⁹εγω δε εξευρω, οτι δεν θελει σας αφησει ο βασιλευς της Αιγυπτου να υπαγητε, ειμη δια χειρος κραταιας· ²⁰και εκτεινας την χειρα μου, θελω παταξει την Αιγυπτον με παντα τα θαυμασια μου τα οποια θελω καμει εν μεσω αυτης· και μετα ταυτα θελει σας εξαποστειλει· ²¹και θελω δωσει χαριν εις τον λαον τουτον εμπροσθεν των Αιγυπτιων· και οταν αναχωρητε, δεν θελετε αναχωρησει κενοι· ²²αλλα πασα γυνη θελει ζητησει παρα της γειτονος αυτης και παρα της συγκατοικου αυτης σκευη αργυρα και σκευη χρυσα και ενδυματα· και θελετε επιθεσει αυτα επι τους υιους σας και επι τας θυγατερας σας και θελετε γυμνωσει τους Αιγυπτιους.

4 Απεκριθη δε ο Μωυσης και ειπε, Αλλ' ιδου, δεν θελουσι πιστευσει εις εμε ουδε θελουσιν εισακουσει εις την φωνην μου· διοτι θελουσιν ειπει, δεν εφανε εις σε ο Κυριος. ²Και ειπε προς αυτον ο Κυριος, Τι ειναι τουτο, το εν τη χειρι σου; Ο δε ειπε, Ραβδος. ³Και ειπε, Ριψον αυτην κατα γης. Και ερριφεν αυτην κατα γης και εγεινεν οφεις· και εφυγεν ο Μωυσης απ' εμπροσθεν αυτου. ⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εκτεινον την χειρα σου και πιασον αυτον απο της ουρας· και εκτεινας την χειρα αυτου επιασεν αυτον και εγεινε ραβδος εν τη χειρι αυτου. ⁵Δια να πιστευσωσιν οτι εφανε εις σε Κυριος ο Θεος των πατερων αυτων, ο Θεος του Αβρααμ, ο Θεος του Ισαακ και ο Θεος του Ιακωβ. ⁶Και ειπεν επι προς αυτον ο Κυριος, Βαλε τωρα την χειρα σου εις τον κολπον σου. Και εβαλε την χειρα αυτου εις τον κολπον αυτου· και οτε εξηγαγεν αυτην, ιδου, η χειρ αυτου λεπρα ως χιων. ⁷Και ειπε, Βαλε παλιν την χειρα σου εις τον κολπον σου. Και εβαλε την χειρα αυτου εις τον κολπον αυτου· και οτε εξηγαγεν αυτην εκ του κολπου αυτου, ιδου, αποκατεσταθη καθως η σαρξ αυτου. ⁸Εαν δε, ειπεν ο Κυριος, δεν πιστευσωσιν εις σε μηδε εισακουσωσιν εις την φωνην του σημειου του πρωτου, θελουσι πιστευσει εις την φωνην του σημειου του δευτερου. ⁹εαν δε δεν πιστευσωσι και εις τα δυο ταυτα σημεια μηδε εισακουσωσιν εις την φωνην σου, θελεις λαβει εκ του υδατος του ποταμου και θελεις χυσει αυτο επι της ξηρας· και το υδωρ, το οποιον ηθελες λαβει εκ του ποταμου, θελει γεινει αιμα επι της ξηρας. ¹⁰Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, Δεομαι, Κυριε· εγω δεν ειμαι ευλαλος ουτε απο χθες ουτε απο προχθες ουτε αφ' ης ωρας ελαλησας προς τον δουλον σου· αλλ' ειμαι βραδυστομος και βραδυγλωσσοσ. ¹¹Και ειπε προς αυτον ο Κυριος, Τις εδωκε στομα εις τον ανθρωπον; η τις εκαμε τον ευλαλον, η τον κωφον η τον βλεποντα τον τυφλον; ουχι εγω ο Κυριος; ¹²υπαγε λοιπον τωρα και εγω θελω εισθαι μετα του στοματος σου και θελω σε διδαξει ο, τι μελλεις να λαλησης. ¹³Ο δε ειπε, Δεομαι, Κυριε, αποστειλον οντινα εχεις να αποστειλης. ¹⁴Και εξηφθη ο θυμος του Κυριου κατα του Μωυσεως· και ειπε, Δεν ειναι Ααρων ο αδελφος σου ο Λευιτης; εξευρω οτι αυτος δυναται να λαλη καλως· και μαλιστα, ιδου, εξερχεται εις συναντησιν σου και οταν σε ιδη, θελει χαρη εν τη καρδια αυτου. ¹⁵συ λοιπον θελεις λαλει προς αυτον και θελεις βαλλει τους λογους εις το στομα αυτου· εγω δε θελω εισθαι μετα του στοματος σου και μετα του στοματος εκεινου και θελω σας διδαξει ο, τι πρεπει να πραξητε. ¹⁶και αυτος θελει λαλει αντι σου προς τον λαον· και αυτος θελει εισθαι εις σε αντι στοματος, συ δε θελεις εισθαι εις αυτον αντι Θεου. ¹⁷λαβε δε εις την χειρα σου την ραβδον ταυτην, με την οποιαν θελεις καμνει τα σημεια. ¹⁸Και ανεχωρησεν ο Μωυσης και επεστρεψε προς τον Ιοθορ τον πενθερον αυτου και ειπε προς αυτον, Ας υπαγω, παρακαλω, και ας επιστρεψω προς τους αδελφους μου, τους εν Αιγυπτω, και ας ιδω αν ζωσιν ετι. Και ειπεν ο

Ιοθορ προς τον Μωυσην, Υπαγε εν ειρηνη. ¹⁹Ο δε Κυριος ειπε προς τον Μωυσην εν Μαδιαμ, Υπαγε, επιστρεψον εις Αιγυπτον· διοτι απεθανον παντες οι ανθρωποι οι ζητουντες την ψυχην σου. ²⁰Τοτε παραλαβων ο Μωυσης την γυναικα αυτου και τα τεκνα αυτου και καθισας αυτα επι ονους επεστρεφεν εις την γην της Αιγυπτου· ελαβε δε ο Μωυσης την ραβδον του Θεου εν τη χειρι αυτου. ²¹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Οταν υπαγης και επιστρεφης εις Αιγυπτον, ιδε να καμης εμπροσθεν του Φαραω παντα τα θαυμασια, τα οποια εδωκα εις την χειρα σου· πλην εγω θελω σκληρυνει την καρδιαν αυτου, και δεν θελει εξαποστειλει τον λαον. ²²και θελεις ειπει προς τον Φαραω, Ουτω λεγει Κυριος· Υιος μου ειναι, πρωτοτοκος μου, ο Ισραηλ. ²³και προς σε λεγω, Εξαποστειλον τον υιον μου, δια να με λατρευση· και εαν δεν θελης να εξαποστειλης αυτον, ιδου, εγω θελω θανατωσει τον υιον σου, τον πρωτοτοκον σου. ²⁴Ενω δε ο Μωυσης ητο εν τη οδω, εν τω καταλυματι, συνητησεν αυτον ο Κυριος και εζητει να θανατωση αυτον. ²⁵Και λαβουσα η Σεπφωρα λιθαρion κοπτερον, περιετεμε την ακροβυστιαν του υιου αυτης, και ερριφεν εις τους ποδας αυτου, λεγουσα, Βεβαιως νυμφιος αιματων εισαι εις εμε. ²⁶Και απηλθεν απ' αυτου· η δε ειπε, Νυμφιος αιματων εισαι ενεκα της περιτομης. ²⁷Ειπε δε Κυριος προς τον Ααρων, Υπαγε προς συναντησιν του Μωυσεως εις την ερημον. Και υπηγε και συνητησεν αυτον εν τω ορει του Θεου και ησπασθη αυτον. ²⁸Και απηγγειλεν ο Μωυσης προς τον Ααρων παντας τους λογους του Κυριου, τους οποιους παρηγγειλεν εις αυτον, και παντα τα σημεια, τα οποια προσεταξεν εις αυτον. ²⁹Υπηγαγαν λοιπον ο Μωυσης και ο Ααρων και συνηγαγον παντας τους πρεσβυτερους των υιων Ισραηλ. ³⁰και ελαλησεν ο Ααρων παντας τους λογους, τους οποιους ο Κυριος ελαλησε προς τον Μωυσην, και εκαμε τα σημεια ενωπιον του λαου. ³¹Και επιστευσεν ο λαος· και οτε ηκουσεν οτι ο Κυριος επεσκεφθη τους υιους Ισραηλ και οτι επεβλεψεν επι την ταλαιπωριαν αυτων, κυψαντες προσεκυνησαν.

5 Μετα δε ταυτα, εισελθοντες ο Μωυσης και ο Ααρων, ειπαν προς τον Φαραω, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Εξαποστειλον τον λαον μου, δια να εορτασωσιν εις εμε εν τη ερημω. ²Ο δε Φαραω ειπε, Τις ειναι ο Κυριος, εις του οποιου την φωνην θελω υπακουσει, ωστε να εξαποστειλω τον Ισραηλ; δεν γνωριζω τον Κυριον και ουδε τον Ισραηλ θελω εξαποστειλει. ³Οι δε ειπον, Ο Θεος των Εβραιων συνητησεν ημας· αφες λοιπον να υπαγωμεν οδον τριων ημερων εις την ερημον, δια να προσφερωμεν θυσιαν εις Κυριον τον Θεον ημων, μηποτε ελθη καθ' ημων με θανατικον η με μαχαιραν. ⁴Και ειπε προς αυτους ο βασιλευς της Αιγυπτου, Δια τι, Μωυση και Ααρων, αποκοπτετε τον λαον απο των εργασιων αυτου; υπαγετε εις τα εργα σας. ⁵Και ειπεν ο Φαραω, Ιδου, ο λαος του τοπου ειναι τωρα πολυπληθης και σεις καμνετε αυτους να παυωσιν απο των εργαων αυ-

των. ⁶Και την αυτην ημεραν προσεταξεν ο Φαραω τους εργοδιωκτας τον λαου και τους επιτροπους αυτων, λεγων, ⁷Δεν θελετε δωσει πλεον εις τον λαον τουτον αχυρον καθως χθες και προχθες, δια να καμνωσι τας πλινθους· ας υπαγωσιν αυτοι και ας συναγωσιν εις εαυτους αχυρον· ⁸θελετε ομως επιβαλει εις αυτους το ποσον των πλινθων, το οποιον εκαμνον προτερον· παντελως δεν θελετε ελαττωσει αυτο· διοτι μενουσιν αργοι και δια τουτο φωναζουσι, λεγοντες, Αφες να υπαγωμεν, δια να προσπερωμεν θυσιαν εις τον Θεον ημων· ⁹ας επιβαρυνθωσιν αι εργασιαι των ανθρωπων τουτων, δια να ηναι ενησχολημενοι εις αυτας και να μη προσεχωσιν εις λογια ματαια. ¹⁰Εξηλθον λοιπον οι εργοδιωκται του λαου και οι επιτροποι αυτου και ελαλησαν προς τον λαον, λεγοντες, Ουτως ειπεν ο Φαραω· Δεν σας διδω αχυρον· ¹¹σεις αυτοι υπαγετε, συναγετε αχυρον, οπου δυνασθε να ευρητε· πλην δεν θελει ελαττωθη εκ των εργασιων σας ουδεν. ¹²Και διεσπαρη ο λαος καθ' ολην την γην της Αιγυπτου, δια να συναγη καλαμην αντι αχυρου. ¹³Οι δε εργοδιωκται εβιαζον αυτους, λεγοντες, Τελειονετε τας εργασιαι σας, το διωρισμενον καθ' ημεραν, καθως οτε εδιδετο το αχυρον. ¹⁴Και εμαστιγωθησαν οι επιτροποι των υιων Ισραηλ, οι διωρισμενοι επ' αυτους υπο των εργοδιωκτων του Φαραω, λεγοντων, Δια τι δεν ετελειωσατε χθες και σημερον το διωρισμενον εις εσας ποσον των πλινθων, καθως προτερον; ¹⁵Εισελθοντες δε οι επιτροποι των υιων Ισραηλ, κατεβησαν προς τον Φαραω, λεγοντες, Δια τι καμνεις ουτως εις τους δουλους σου; ¹⁶αχυρον δεν διδεται εις τους δουλους σου και λεγουσιν εις ημας, Καμνετε πλινθους· και ιδου, εμαστιγωθησαν οι δουλοι σου· το δε σφαλμα ειναι του λαου σου. ¹⁷Ο δε απεκριθη, Οκνηροι εισθε, οκνηροι· δια τουτο λεγετε, Αφες να υπαγωμεν να προσπερωμεν θυσιαν προς τον Κυριον· ¹⁸υπαγετε λοιπον τωρα, δουλευετε· διοτι αχυρον δεν θελει σας δοθη· θελετε ομως αποδιδει το ποσον των πλινθων. ¹⁹Και εβλεπον εαυτους οι επιτροποι των υιων Ισραηλ εν κακη περιστασει, αφου ερρεθη προς αυτους, Δεν θελει ελαττωθη ουδεν απο του καθημερινου ποσου των πλινθων. ²⁰Εξερχομενοι δε απο του Φαραω, συνηνητησαν τον Μωυσην και τον Ααρων, ερχομενους εις συναντησιν αυτων· ²¹και ειπον προς αυτους, Ο Κυριος να σας ιδη και να κρινη· διοτι σεις εκαμετε βδελυκτην την οσμην ημων εμπροσθεν του Φαραω και εμπροσθεν των δουλων αυτου, ωστε να δωσητε εις τας χειρας αυτων μαχαιραν δια να θανατωσωσιν ημας. ²²Και επεστρεφεν ο Μωυσης προς τον Κυριον και ειπε, Κυριε, δια τι κατεθλιψας τον λαον τουτον; και δια τι με απεστειλας; ²³διοτι, αφου ηλθον προς τον Φαραω να ομιλησω εν ονοματι σου, κατεθλιψε τον λαον τουτον· και συ ποσως δεν ηλευθερωσας τον λαον σου.

6Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Τωρα θελεις ιδει τι θελω καμει εις τον Φαραω· διοτι δια χειρος κραταιας θελει εξαποστειλει αυτους· και δια χειρος κραταιας θε-

λει εκδιωξει αυτους εκ της γης αυτου. ²Ο Θεος ελαλησεν ετι προς τον Μωυσην και ειπε προς αυτον, Εγω ειμαι ο Κυριος· ³και εφανην εις τον Αβρααμ, εις τον Ισαακ και εις τον Ιακωβ, με το ονομα, Θεος Παντοκρατωρ· δεν εγνωρισθην ομως εις αυτους με το ονομα μου Ιεσοβα· ⁴και ετι εστησα προς αυτους την διαθηκην μου, να δωσω εις αυτους την γην Χανααν την γην της παροικιας αυτων, εν η παρωκησαν· ⁵εγω προσετι ηκουσα τους στεναγμους των υιων Ισραηλ δια την υπο των Αιγυπτιων καταδουλωσιν αυτων· και ενεθυμηθην την διαθηκην μου· ⁶δια τουτο ειπε προς τους υιους Ισραηλ, Εγω ειμαι ο Κυριος· και θελω σας εκβαλει υποκατωθεν των φορτιων των Αιγυπτιων και θελω σας ελευθερωσει απο της δουλειαις αυτων και θελω σας λυτρωσει με βραχιονα εξηπλωμενον και με κρισεις μεγαλας· ⁷και θελω σας λαβει εις εμαυτον δια λαον μου και θελω εισθαι Θεος υμων· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος υμων, οστις σας εκβαλλω υποκατωθεν των φορτιων των Αιγυπτιων· ⁸και θελω σας φερει εις την γην, περι της οποιας υψωσα την χειρα μου, οτι θελω δωσει αυτην εις τον Αβρααμ, εις τον Ισαακ και εις τον Ιακωβ· και θελω σας δωσει αυτην εις κληρονομιαν. Εγω ο Κυριος. ⁹Και ελαλησεν ο Μωυσης ουτω προς τους υιους Ισραηλ· αλλα δεν εισηκουσαν εις τον Μωυσην, δια την στενοχωριαν της ψυχης αυτων και δια την σκληραν δουλειαν. ¹⁰Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹¹Εισελθε, λαλησον προς Φαραω, τον βασιλεα της Αιγυπτου, δια να εξαποστειλη τους υιους Ισραηλ εκ της γης αυτου. ¹²Και ελαλησεν ο Μωυσης ενωπιον του Κυριου, λεγων, Ιδου, οι υιοι Ισραηλ δεν μου εισηκουσαν· και πως θελει μου εισακουσει ο Φαραω, και εγω ειμαι απεριτιμητος τα χειλη; ¹³και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων και απεστειλεν αυτους προς τους υιους Ισραηλ και προς Φαραω τον βασιλεα της Αιγυπτου, δια να εξαγαγωσι τους υιους Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου. ¹⁴Ουτοι ειναι οι αρχηγοι των οικων των πατριων αυτων· Οι υιοι του Ρουβην, του πρωτοτοκου του Ισραηλ, Ανωχ και Φαλλου, Εσρων και Χαρμι· αυται ειναι αι συγγενειαι του Ρουβην. ¹⁵Και οι υιοι του Συμεων, Ιεμουηλ και Ιαμειν και Αωδ και Ιαχειν και Σωαρ και Σαουλ υιος Χανανιτιδος· αυται ειναι αι συγγενειαι του Συμεων. ¹⁶Τα δε ονοματα των υιων του Λευι κατα τας γενεας αυτων ειναι ταυτα· Γηρσων και Κααθ και Μεραρι· και τα ετη της ζωης του Λευι εγειναν εκατον τριακοντα επτα ετη. ¹⁷Οι υιοι του Γηρσων, Λιβνι και Σεμει, κατα τας συγγενειας αυτων. ¹⁸Και οι υιοι του Κααθ, Αμραμ και Ισααρ και Χεβρων και Οζιηλ· και τα ετη της ζωης του Κααθ εγειναν εκατον τριακοντα τρια ετη. ¹⁹Και οι υιοι του Μεραρι, Μααλι και Μουσι· αυται ειναι αι συγγενειαι του Λευι, κατα τας γενεας αυτων. ²⁰Ελαβε δε ο Αμραμ εις γυναικα εαυτου την Ιωχαβεδ, θυγατερα του αδελφου του πατρος αυτου, και εγεννησεν εις αυτον τον Ααρων και τον Μωυσην· τα δε ετη της ζωης του Αμραμ εγειναν εκατον τριακοντα επτα ετη. ²¹Και οι υιοι του Ισααρ, Κορε και Νεφεγ

και Ζιθρι. ²²Και οι υιοι του Οζιηλ, Μισαηλ και Ελισαφαν και Σιθρι. ²³Ελαβε δε ο Ααρων εις γυναικα εαυτου την Ελισαβετ, θυγατερα του Αμμιναδαβ, αδελφην του Ναασων· και εγεννησεν εις αυτον τον Ναδαβ και τον Αβιουδ, τον Ελεαζαρ και τον Ιθαμαρ. ²⁴Και οι υιοι του Κορε, Ασειρ και Ελκανα και Αβιασαφ· αυται ειναι αι συγγενειαι των Κοριτων. ²⁵Ο δε Ελεαζαρ, ο υιος του Ααρων, ελαβεν εις γυναικα εαυτου μιαν εκ των θυγατερων του Φουτιηλ· και εγεννησεν εις αυτον τον Φινεες· ουτοι ειναι οι αρχηγοι των πατριων των Λευιτων, κατα τας συγγενειας αυτων. ²⁶Ουτοι ειναι ο Ααρων και ο Μωυσης, προς τους οποιους ειπεν ο Κυριος, Εξαγαγετε τους υιους Ισραηλ, εκ γης Αιγυπτου κατα τα ταγματα αυτων. ²⁷Ουτοι ειναι οι λαλησαντες προς Φαραω τον βασιλεα της Αιγυπτου, δια να εξαγαγωσι τους υιους Ισραηλ εξ Αιγυπτου· αυτοι, ο Μωυσης και ο Ααρων. ²⁸Καθ' ην δε ημεραν ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην εν τη γη της Αιγυπτου, ²⁹ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, Εγω ειμαι ο Κυριος· λαλησον προς Φαραω, τον βασιλεα της Αιγυπτου, παντα οσα λεγω προς σε. ³⁰Και ειπεν ο Μωυσης ενωπιον του Κυριου, Ιδου, εγω ειμαι απεριτιμητος τα χειλη· και πως θελει μου εισακουσει ο Φαραω;

7 Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Ιδε, εγω σε κατεστησα Θεον εις τον Φαραω· και Ααρων ο αδελφος σου θελει εισθαι προφητης σου· ²συ θελεις λαλησει παντα οσα σε προσταζω· ο δε Ααρων ο αδελφος σου θελει λαλησει προς τον Φαραω, δια να εξαποστειλη τους υιους Ισραηλ εκ της γης αυτου· ³εγω δε θελω σκληρυνει την καρδιαν του Φαραω και θελω πληθυνει τα σημεια μου και τα θαυμασια μου εν τη γη της Αιγυπτου· ⁴πλην ο Φαραω δεν θελει σας υπακουσει και θελω επιβαλει την χειρα μου επι την Αιγυπτον και θελω εξαγαγει τα στρατευματα μου, τον λαον μου, τους υιους Ισραηλ, εκ γης Αιγυπτου με κρισεις μεγαλας· ⁵και θελουσι γνωρισει οι Αιγυπτιοι οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν εκτεινω την χειρα μου επι την Αιγυπτον και εξαγαγω τους υιους Ισραηλ εκ μεσου αυτων. ⁶Εκαμον δε ο Μωυσης και ο Ααρων καθως προσεταξεν εις αυτους ο Κυριος· ουτως εκαμον. ⁷Ητο δε ο Μωυσης ηλικιας ογδοηκοντα ετων, ο δε Ααρων ογδοηκοντα τριων ετων, οτε ελαλησαν προς τον Φαραω. ⁸Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, και προς τον Ααρων, λεγων, ⁹Οταν σας ειπη ο Φαραω, λεγων, Δειξατε σεις θαυμα· τοτε θελεις ειπει προς τον Ααρων, Λαβε την ραβδον σου και ριψον εμπροσθεν του Φαραω· και θελει γεινει οφισ. ¹⁰Εισηλθον λοιπον ο Μωυσης και ο Ααρων προς τον Φαραω, και εκαμον ουτως ως προσεταξεν ο Κυριος· και ερριφεν ο Ααρων την ραβδον αυτου εμπροσθεν του Φαραω και εμπροσθεν των δουλων αυτου, και εγεινεν οφισ. ¹¹Εκαλεσε δε και ο Φαραω τους σοφους και τους μαγους· και οι μαγοι της Αιγυπτου εκαμον και αυτοι ωσαυτως με τας επωδασ αυτων. ¹²Διοτι ερριφαν εκαστος την ραβδον αυτου, και εγειναν οφεις· η ραβδος ομως του Ααρων κατεπιε τας ραβδους

εκεινων. ¹³Και εσκληρυνθη η καρδια του Φαραω και δεν εισηκουσεν εις αυτους, καθως ελαλησεν ο Κυριος. ¹⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εσκληρυνθη η καρδια του Φαραω, ωστε να μη εξαποστειλη τον λαον· ¹⁵υπαγε προς τον Φαραω το πρωι· ιδου, εξερχεται εις το υδωρ· και θελεις σταθη παρα το χειλος του ποταμου, δια να συναντησης αυτον· και την ραβδον, την μεταβληθεισαν εις οφιν, θελεις κρατει εις την χειρα σου· ¹⁶και θελεις ειπει προς αυτον· Κυριος ο Θεος των Εβραιων με απεστειλε προς σε, λεγων, Εξαποστειλον τον λαον μου, δια να με λατρευση εν τη ερημω· αλλ' ιδου, δεν εισηκουσας εως του νυν· ¹⁷ουτω λεγει Κυριος· Με τουτο θελεις γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος· ιδου, με την ραβδον την εν τη χειρι μου θελω κτυπησει επι τα υδατα του ποταμου και θελουσι μεταβληθη εις αιμα· ¹⁸και τα οφιαρια τα εν τω ποταμω θελουσι τελευτησει, και ο ποταμος θελει βρωμησει, και οι Αιγυπτιοι θελουσιν αηδιασει να πιωσιν υδωρ εκ του ποταμου· ¹⁹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Ειπε προς τον Ααρων, Λαβε την ραβδον σου και εκτεινον την χειρα σου επι τα υδατα της Αιγυπτου, επι τους ρυακας αυτων, επι τους ποταμους αυτων, επι τας λιμνας αυτων, και επι πασαν συναγωγην υδατος αυτων, και θελουσι γεινει αιμα· και θελει εισθαι αιμα καθ' ολην την γην της Αιγυπτου και εις τα ξυλινα και πετρινα αγγεια. ²⁰Και εκαμον ουτως ο Μωυσης και ο Ααρων καθως προσεταξεν ο Κυριος· και υψωσας ο Ααρων την ραβδον, εκτυπησε τα υδατα του ποταμου ενωπιον του Φαραω και ενωπιον των θεραποντων αυτου· και μετεβληθησαν εις αιμα παντα τα υδατα του ποταμου. ²¹Και τα οφιαρια τα εν τω ποταμω ετελευτησαν, και ο ποταμος εβρωμησεν, ωστε οι Αιγυπτιοι δεν ηδυναντο να πιωσιν υδωρ εκ του ποταμου· και ητο αιμα καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ²²Εκαμον δε το ομοιον και οι μαγοι της Αιγυπτου με τας επωδασ αυτων· και εσκληρυνθη η καρδια του Φαραω και δεν εισηκουσεν εις αυτους, καθως ειπεν ο Κυριος. ²³Και επιστρεψας ο Φαραω, ηλθεν εις τον οικον αυτου, και δεν επεστησε την καρδιαν αυτου ουδε εις τουτο. ²⁴Παντες δε οι Αιγυπτιοι εσκαπτον περιξ του ποταμου δια να πιωσιν υδωρ, διοτι δεν ηδυναντο να πιωσιν εκ του υδατος του ποταμου. ²⁵Και συνεπληρωθησαν επτα ημεραι, αφου ο Κυριος εκτυπησε τον ποταμον.

8 Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Υπαγε προς τον Φαραω, και ειπε προς αυτον, ουτω λεγει Κυριος, Εξαποστειλον τον λαον μου δια να με λατρευση· ²και αν δεν θελης να εξαποστειλης αυτον, ιδου, εγω θελω κτυπησει παντα τα ορια σου με βατραχους· ³και ο ποταμος θελει εξεμεσει βατραχους, οιτινες αναβαινοντες θελουσιν εισελθει εις τον οικον σου και εις τον κοιτωνα σου και επι της κλινης σου και εις τας οικιας των θεραποντων σου και επι τον λαον σου και εις τους κλιβανους σου και εις τας σκαφας σου· ⁴και επι σε και επι τον λαον σου και επι παντας τους θεραποντας σου θελουσιν αναβη οι βατραχοι. ⁵Ειπε δε Κυριος προς τον Μωυσην, Ειπε

προς τον Ααρων, Εκτεινον την χειρα σου με την ραβδον σου επι τους ρυακας, επι τους ποταμους και επι τας λιμνας και αναγαγε τους βατραχους επι την γην της Αιγυπτου. ⁶Και εξετεινεν ο Ααρων την χειρα αυτου επι τα υδατα της Αιγυπτου· και ανεβησαν οι βατραχοι και εκαλυφθη την γην της Αιγυπτου. ⁷Και εκαμον ομοιως οι μαγοι με τας επωδας αυτων και ανηγαγον τους βατραχους επι την γην της Αιγυπτου. ⁸Τοτε εκαλεσεν ο Φαραω τον Μωυσην και τον Ααρων και ειπε, Δεηθητε του Κυριου να σηκωση τους βατραχους απ' εμου και απο του λαου μου· και θελω εξαποστειλει τον λαον δια να θυσιασωσιν εις τον Κυριον. ⁹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Φαραω, Διορισον εις εμε, ποτε να δεηθω υπερ σου και υπερ των θεραποντων σου και υπερ του λαου σου· δια να εξαλειψη τους βατραχους απο σου, και απο των οικιων σου, και μονον εν τω ποταμω να μεινωσιν. ¹⁰Ο δε ειπεν, Αυριον. Και ειπε, Θελει γεινει κατα τον λογον σου· δια να γνωρισης οτι δεν ειναι ουδεις ως ο Κυριος ο Θεος ημων· ¹¹και θελουσι σηκωθη οι βατραχοι απο σου και απο των οικιων σου και απο των θεραποντων σου και απο του λαου σου· μονον εν τω ποταμω θελουσι μεινει. ¹²Τοτε εξηλθον ο Μωυσης και ο Ααρων απο του Φαραω· και εβοησεν ο Μωυσης προς τον Κυριον περι των βατραχων, τους οποιους εφερεν επι τον Φαραω. ¹³Και εκαμεν ο Κυριος κατα τον λογον του Μωυσεως· και ετελευτησαν οι βατραχοι εκ των οικιων, εκ των επαυλεων και εκ των αγρων. ¹⁴Και συνηγαγον αυτους σωρους, και εβρωμησεν η γη. ¹⁵Ιδων δε ο Φαραω οτι εγεινεν αναφυχη, εσκληρυνε την καρδιαν αυτου, και δεν εισηκουσεν εις αυτους, καθως ελαλησεν ο Κυριος. ¹⁶Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Ειπε προς τον Ααρων, Εκτεινον την ραβδον σου και κτυπησον το χωμα της γης, δια να γεινη σκνιπες καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ¹⁷Και εκαμον ουτω· διοτι εξετεινεν ο Ααρων την χειρα αυτου με την ραβδον αυτου, και εκτυπησε το χωμα της γης, και εγεινε σκνιπες εις τους ανθρωπους και εις τα κτηνη· ολον το χωμα της γης εγεινε σκνιπες καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ¹⁸Και εκαμον ομοιως οι μαγοι με τας επωδας αυτων δια να εκβαλωσι σκνιπας· πλην δεν ηδυνηθησαν· οι σκνιπες λοιπον ησαν επι τους ανθρωπους και επι τα κτηνη. ¹⁹Τοτε ειπον οι μαγοι προς τον Φαραω, Δακτυλος Θεου ειναι τουτο. Η καρδια ομως του Φαραω εσκληρυνθη και δεν εισηκουσεν εις αυτους, καθως ελαλησεν ο Κυριος. ²⁰Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Σηκωθητι ενωρις το πρωι και σταθητι ενωπιον του Φαραω· ιδου, εξερχεται εις το υδωρ· και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Εξαποστειλον τον λαον μου δια να με λατρευση· ²¹διοτι εαν δεν εξαποστειλης τον λαον μου, ιδου, θελω στειλει επι σε και επι τους θεραποντας σου και επι τον λαον σου και επι τας οικιας σου κυνομυια, και αι οικιας των Αιγυπτιων και η γη επι της οποιας κατοικουσι θελουσι γεμισει απο κυνομυιαν· ²²θελω ομως εξααιρεσει εν εκεινη τη ημερα την γην Γε-

παντελως κυνομυια· δια να γνωρισης οτι εγω ειμαι ο Κυριος εν τω μεσω της γης· ²³και θελω βαλει διαφοραν μεταξυ του λαου μου και του λαου σου· αυριον θελει γεινει το σημειον τουτο. ²⁴Και εκαμε Κυριος ουτω· και ηλθε κυνομυια πληθος εις την οικιαν του Φαραω και εις τας οικιας των θεραποντων αυτου και εις ολην την γην της Αιγυπτου· η γη διεφθαρη εκ του πληθους της κυνομυιας. ²⁵Και εκαλεσεν ο Φαραω τον Μωυσην και τον Ααρων και ειπεν, Υπαγετε, καμετε θυσιαν εις τον Θεον σας εν ταυτη τη γη. ²⁶Ειπε δε ο Μωυσης, Δεν αρμοζει να γεινη ουτω· διοτι ημεις θυσιαζομεν εις Κυριον τον Θεον ημων θυσιας, τας οποιας οι Αιγυπτιοι βδελυτονται· ιδου, εαν ημεις θυσιασωμεν θυσιας, τας οποιας οι Αιγυπτιοι βδελυττονται, εμπροσθεν των οφθαλμων αυτων, δεν θελουσι μας λιθοβολησει; ²⁷θελομεν υπαγει οδον τριων ημερων εις την ερημον και θελομεν θυσιασει εις Κυριον τον Θεον ημων, καθως ειπε προς ημας. ²⁸Τοτε ειπεν ο Φαραω, Εγω θελω σας εξαποστειλει, δια να θυσιασητε εις Κυριον τον Θεον σας εν τη ερημω· μονον να μη υπαγητε πολυ μακραν· δεηθητε υπερ εμου. ²⁹Και ειπεν ο Μωυσης, Ιδου, εγω εξερχομαι απο σου και θελω δεηθη του Κυριου, ωστε η κυνομυια να σηκωθη αυριον απο του Φαραω, απο των θεραποντων αυτου και απο του λαου αυτου· πλην ας μη εξακολουθη ο Φαραω να απατα ημας, μη εξαποστειλων τον λαον, δια να θυσιαση εις τον Κυριον. ³⁰Τοτε εξηλθεν ο Μωυσης απο του Φαραω και εδεθη του Κυριου. ³¹Και εκαμε Κυριος κατα τον λογον του Μωυσεως· και εσηκωσε την κυνομυιαν απο του Φαραω, απο των θεραποντων αυτου και απο του λαου αυτου· δεν εμεινεν ουδε μια. ³²Πλην ο Φαραω και ταυτην την φοραν εσκληρυνε την καρδιαν αυτου και δεν εξαπεστειλε τον λαον.

9Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Υπαγε προς τον Φαραω και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των Εβραιων. Εξαποστειλον τον λαον μου, δια να με λατρευση· ²διοτι, εαν δεν θελης να εξαποστειλης και εαν ετι κρατης αυτους, ³ιδου, η χειρ του Κυριου θελει εισθαι επι τα κτηνη σου τα εν τω αγρω, επι τους ιππους, επι τους ονους, επι τας καμηλους, επι τους βοας, και επι τα προβατα· θανατικον βαρυ σφοδρα· ⁴και θελει καμει ο Κυριος διακρισιν μεταξυ των κτηνων του Ισραηλ και των κτηνων των Αιγυπτιων· και εκ παντων των ανηκοντων εις τους υιους Ισραηλ δεν θελει αποθανει ουδε εν. ⁵Και διωρισεν ο Κυριος καιρον, λεγων, Αυριον θελει καμει ο Κυριος το πραγμα τουτο εν τη γη. ⁶Και εκαμεν ο Κυριος το πραγμα τουτο την επαυριον, και απεθανον παντα τα κτηνη των Αιγυπτιων· εκ δε των κτηνων των υιων Ισραηλ δεν απεθανεν ουδε εν. ⁷Και απεστειλεν ο Φαραω να ιδωσι, και ιδου, εκ των κτηνων του Ισραηλ δεν απεθανεν ουδε εν· και εσκληρυνθη η καρδια του Φαραω και δεν εξαπεστειλε τον λαον. ⁸Τοτε ειπεν ο Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων, Γεμισατε τας χειρας σας απο στακτην καμινου και ας σκορπιση

αυτην ο Μωυσης προς τον ουρανον εμπροσθεν του Φαραω· ⁹και θελει γεινει λεπτος κονιορτος εφ' ολην την γην της Αιγυπτου· και θελει γεινει επι τους ανθρωπους και επι τα κτηνη καυσις αναδιδουσα ελκωδη εξανθηματα καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ¹⁰Ελαβον λοιπον την στακτην της καμινου και εσταθησαν ενωπιον του Φαραω· και εσκορπισεν αυτην ο Μωυσης προς τον ουρανον, και εγεινε καυσις αναδιδουσα ελκωδη εξανθηματα επι τους ανθρωπους και επι τα κτηνη· ¹¹και δεν ηδυναντο οι μαγοι να σταθωσιν εμπροσθεν του Μωυσεως εξ αιτιας της καυσεως· διοτι η καυσις ητο επι τους μαγους και επι παντας τους Αιγυπτιους. ¹²Εσκληρυνε δε Κυριος την καρδιαν του Φαραω, και δεν εισηκουσεν εις αυτους, καθως ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην. ¹³Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Σηκωθητι ενωρις το πρωι και παρασταθητι εμπροσθεν του Φαραω και ειπε προς αυτον, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των Εβραιων· Εξαποστειλον τον λαον μου, δια να με λατρευση· ¹⁴διοτι ταυτην την φοραν εγω εξαποστελλω πασας μου τας πληγας επι την καρδιαν σου και επι τους θεραποντας σου και επι τον λαον σου· δια να γνωρισης οτι δεν ειναι ουδεις ομοιος μου εν παση τη γη· ¹⁵επειδη τωρα θελω εκτεινει την χειρα μου και θελω παταξει σε και τον λαον σου με θανατικον, και θελεις απολεσθη απο της γης· ¹⁶και δια τουτο βεβαιως σε διετηρησα, δια να δειξω εν σοι την δυναμιν μου και να κηρυχθη το ονομα μου εν παση τη γη· ¹⁷οτι επεγειρεσαι κατα του λαου μου, δια να μη εξαποστειλης αυτον; ¹⁸ιδου, αυριον περι την ωραν ταυτην θελω βρεξει χαλαζαν βαρειαν σφοδρα, οποια δεν εγεινε ποτε εν τη Αιγυπτω αφ' ης ημερας εθεμελιωθη μεχρι του νυν· ¹⁹τωρα λοιπον αποστειλον να συναξης τα κτηνη σου και παντα οσα εχεις εν τοις αγροις· διοτι πας ανθρωπος και ζων, το οποιον ευρεθη εν τοις αγροις και δεν φερθη εις οικιαν, και η χαλαζα καταβη επ' αυτα, θελουσιν αποθανει. ²⁰Οστις εκ των θεραποντων του Φαραω εφοβηθη τον λογον του Κυριου, συνηγαγε ταχεως εις τας οικιας τους δουλους αυτου και τα κτηνη αυτου· ²¹οστις ομως δεν επροσεξεν εις τον λογον του Κυριου, αφηκε τους δουλους αυτου και τα κτηνη αυτου εν τοις αγροις. ²²Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εκτεινον την χειρα σου προς τον ουρανον, και θελει γεινει χαλαζα εφ' ολην την γην της Αιγυπτου, επι ανθρωπους και επι κτηνη και επι παντα χορτον του αγρου εν τη γη της Αιγυπτου. ²³Και εξετεινεν ο Μωυσης την ραβδον αυτου προς τον ουρανον, και ο Κυριος επεμφε βροντας και χαλαζαν και διετρεχε το πυρ επι την γην· και ο Κυριος εβρεξε χαλαζαν επι την γην της Αιγυπτου· ²⁴ωστε ητο χαλαζα και πυρ φλογιζον εν τη χαλαζη, χαλαζα βαρεια, οποια δεν εγεινε ποτε εφ' ολην την γην της Αιγυπτου, αφου κατεσταθη εθνος. ²⁵Και επαταξεν η χαλαζα εν παση τη γη της Αιγυπτου παν το εν τοις αγροις, απο ανθρωπου εως κτηνους· και παντα τον χορτον του αγρου επαταξεν η χαλαζα και παντα τα δενδρα του αγρου συνετριψε. ²⁶Μονον εν τη γη Γεσεν, οπου ησαν οι υιοι Ισραηλ, δεν

εγεινε χαλαζα. ²⁷Τοτε ο Φαραω αποστειλας εκαλεσε τον Μωυσην και τον Ααρων και ειπε προς αυτους, Ταυτην την φοραν ημαρτησα· ο Κυριος ειναι δικαιος· εγω δε και ο λαος μου ειμεθα ασεβεις· ²⁸δεηθητε του Κυριου, ωστε να παυσωσι του να γινωνται βρονται Θεου και χαλαζα· και εγω θελω σας εξαποστειλει, και δεν θελετε μεινει πλεον. ²⁹Και ειπεν ο Μωυσης προς αυτον, καθως εξελθω εκ της πολεως, θελω εκτεινει τας χειρας μου προς τον Κυριον· αι βρονται θελουσι παυσει και χαλαζα δεν θελει εισθαι πλεον· δια να γνωρισης οτι του Κυριου ειναι η γη· ³⁰πλην συ και οι θεραποντες σου, εξευρω οτι ακομη δεν θελετε φοβηθη απο προσωπου Κυριου του Θεου. ³¹Εκτυπηθησαν δε το λιναριον και η κριθη· διοτι η κριθη ητο σταχυωμενη και το λιναριον καλαμωμενον· ³²ο σιτος ομως και η ζεα δεν εκτυπηθησαν, διοτι ησαν οψιμα. ³³Και εξηλθεν ο Μωυσης εξω της πολεως απο του Φαραω και εξετεινε τας χειρας αυτου προς τον Κυριον· και αι βρονται και η χαλαζα επαυσαν και βροχη δεν εσταξε πλεον επι της γης. ³⁴Και οτε ειδεν ο Φαραω οτι επαυσεν η βροχη και η χαλαζα και αι βρονται, εξηκολουθησε να αμαρτανη και εσκληρυνε την καρδιαν αυτου, αυτος και οι θεραποντες αυτου. ³⁵Και εσκληρυνθη η καρδια του Φαραω και δεν εξαπεστειλε τους υιους Ισραηλ, καθως ελαλησε Κυριος δια του Μωυσεως.

10Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εισελθε προς τον Φαραω· διοτι εγω εσκληρυνα την καρδιαν αυτου και την καρδιαν των θεραποντων αυτου, δια να δειξω τα σημεια μου ταυτα εν μεσω αυτων· ²και δια να διηγησαι εις τα ωτα του υιου σου και εις τον υιον του υιου σου, τα οσα επραξα εις τους Αιγυπτιους και τα σημεια μου οσα εκαμα εν μεσω αυτων, και να γνωρισητε οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ³Εισηλθον δε ο Μωυσης και ο Ααρων προς τον Φαραω και ειπον προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των Εβραιων· Εως ποτε αρνεισαι να ταπεινωθης εμπροσθεν μου; εξαποστειλον τον λαον μου δια να με λατρευση· ⁴διοτι εαν δεν θελης να εξαποστειλης τον λαον μου, ιδου, αυριον θελω φερει ακριδα επι τα ορια σου· ⁵και θελει σκεπασει το προσωπον της γης, ωστε να μη δυναται τις να ιδη την γην· και θελει καταφαγει το επιλοιπον το διασωθεν, οσον αφηκεν εις εσας η χαλαζα, και θελει καταφαγει παντα τα δενδρα τα φυομενα εις εσας εκ των αγρων· ⁶και θελουσι γεμισθη αι οικiai σου και αι οικiai παντων των θεραποντων σου και αι οικiai παντων των Αιγυπτιων· το οποιον δεν ειδον οι πατερες σου ουτε οι πατερες των πατερων σου, αφ' ης ημερας υπηρξαν επι της γης μεχρι της σημερον. Επειτα στραφεις εξηλθεν απο του Φαραω. ⁷Και ειπον οι θεραποντες του Φαραω προς αυτον, Εως ποτε ουτος θελει εισθαι προσκομμα εις ημας; εξαποστειλον τους ανθρωπους, δια να λατρευσωσι Κυριον τον Θεον αυτων· ακομη δεν εξευρεις οτι ηφανισθη η Αιγυπτος; ⁸Τοτε εφεραν παλιν τον Μωυσην και τον Ααρων προς τον Φαραω· και ειπε προς αυτους, Υπαγετε, λατρευσατε τον Κυριον τον

Θεον σας· αλλά ποιοι και ποιοι θελουσιν υπαγει; ⁹Και ειπεν ο Μωυσης· μετα των νεων ημων και μετα των γεροντων ημων θελομεν υπαγει, μετα των υιων ημων και μετα των θυγατερων ημων, μετα των προβατων ημων και μετα των βοων ημων θελομεν υπαγει διοτι εχομεν εορτην εις τον Κυριον. ¹⁰Ο δε ειπε προς αυτους, Ουτως ας ηναι ο Κυριος μεθ' υμων, καθως εγω θελω σας εξαποστειλει μετα των τεκνων σας· ιδετε· διοτι κακον προκειται εμπροσθεν σας· ¹¹ουχι ουτως, οι ανδρες υπαγετε τωρα, και λατρευσατε τον Κυριον, διοτι τουτο ζητειτε. Και εξεβαλεν αυτους ο Φαραω απ' εμπροσθεν αυτου. ¹²Ειπε δε Κυριος προς τον Μωυσην, Εκτεινον την χειρα σου επι την γην της Αιγυπτου δια την ακριδα, δια να αναβη επι την γην της Αιγυπτου και να καταφαγη παντα τον χορτον της γης, παν ο, τι η χαλαζα αφηκε. ¹³Και εξετεινεν ο Μωυσης την ραβδον αυτου επι την γην της Αιγυπτου, και ο Κυριος επεφερεν επι την γην ολην την ημεραν εκεινην και ολην την νυκτα ανατολικον ανεμον· και το πρωι ο ανεμος ο ανατολικος εφερε την ακριδα. ¹⁴Και ανεβη η ακρις εφ' ολην την γην της Αιγυπτου και εκαθισεν επι παντα τα ορια της Αιγυπτου, πολλη σφοδρα· προτερον αυτης δεν υπηρξε τοιαυτη ακρις, ουδε θελει υπαρξει τοιαυτη μετ' αυτην· ¹⁵και εκαλυψε το προσωπον ολης της γης και εσκοτισθη η γη· και κατεφαγε παντα τον χορτον της γης και παντας τους καρπους των δενδρων, οσους η χαλαζα αφηκε, και δεν εμεινεν ουδεν χλωρον ουτε εις τα δενδρα ουτε εις τα χορτα του αγρου καθ' ολην την γην της Αιγυπτου. ¹⁶Τοτε εσπευσεν ο Φαραω να καλεση τον Μωυσην και τον Ααρων και ειπεν, Ημαρτησα εις Κυριον τον Θεον σας και εις εσας· ¹⁷πλην τωρα συγχωρησατε μοι, παρακαλω, το αμαρτημα μου, μονον ταυτην την φοραν, και δεηθητε Κυριου του Θεου υμων δια να σηκωση απ' εμου τον θανατον τουτον μονον. ¹⁸Και εξηλθεν ο Μωυσης απο του Φαραω και εδεθη του Κυριου. ¹⁹Και μετεφερεν ο Κυριος σφοδρτατον δυτικον ανεμον, οστις εσηκωσε την ακριδα και ερριψεν αυτην εις την Ερυθραν θαλασσαν· δεν εμεινεν ουδεμια ακρις επι παντα τα ορια της Αιγυπτου. ²⁰Πλην ο Κυριος εσκληρυνε την καρδιαν του Φαραω, και δεν εξαπεστειλε τους υιους Ισραηλ. ²¹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εκτεινον την χειρα σου προς τον ουρανον και θελει γεινει σκοτος επι την γην της Αιγυπτου και σκοτος ψηλαφητον. ²²Και εξετεινεν ο Μωυσης την χειρα αυτου προς τον ουρανον, και εγεινε σκοτος πυκνον εφ' ολην την γην της Αιγυπτου τρεις ημερας. ²³Δεν εβλεπεν ο εις τον αλλον· ουδε εσηκωθη τις απο του τοπου αυτου τρεις ημερας· εις παντας δε τους υιους Ισραηλ ητο φως εν ταις κατοικιαις αυτων. ²⁴Τοτε εκαλεσεν ο Φαραω τον Μωυσην και ειπεν, Υπαγετε, λατρευσατε τον Κυριον· μονον τα προβατα σας και οι βοες σας ας μεινωσι και τα τεκνα σας ας ελθωσι μεθ' υμων. ²⁵Και ειπεν ο Μωυσης, Αλλα και θυσιας και ολοκαυτωματα πρεπει συ να μας δωσης, δια να θυσιασωμεν εις Κυριον τον Θεον ημων· ²⁶τα κτηνη ημων ομοιως θελουσιν υπαγει μεθ' ημων· δεν

θελει μεινει οπισω ουδε ονυχιον· διοτι εκ τουτων πρεπει να λαβωμεν, δια να λατρευσωμεν Κυριον τον Θεον ημων· και ημεις δεν εξευρομεν με τι εχομεν να λατρευσωμεν τον Κυριον, εωσου να φθασωμεν εκει. ²⁷Αλλ' ο Κυριος εσκληρυνε την καρδιαν του Φαραω, και δεν ηθελησε να εξαποστειλη αυτους. ²⁸Και ειπεν ο Φαραω προς αυτον, Φυγε απ' εμου· προσεχε εις σεαυτον, να μη ιδης πλεον το προσωπον μου· διοτι εις οποιαν ημεραν ιδης το προσωπον μου, θελεις αποθανει. ²⁹Και ειπεν ο Μωυσης, Καθως ειπας, δεν θελω ιδει πλεον το προσωπον σου.

11Ειπε δε Κυριος προς τον Μωυσην, Ετι μιαν πληγην θελω φερει επι τον Φαραω και επι την Αιγυπτον· μετα ταυτα θελει σας εξαποστειλει εντευθεν· εξαποστελλων υμας θελει βεβαιως και διωξει υμας ολοκληρως εντευθεν· ²λαλησον τωρα εις τα ωτα του λαου, και ας ζητηση πας ανηρ παρα του γειτονος αυτου, και πασα γυνη παρα της γειτονος αυτης, σκευη αργυρα, και σκευη χρυσα. ³Και εδωκεν ο Κυριος χαριν εις τον λαον ενωπιον των Αιγυπτιων· ετι δε ο ανθρωπος ο Μωυσης ητο μεγας σφοδρα εν τη γη της Αιγυπτου εμπροσθεν των θεραποντων του Φαραω και εμπροσθεν του λαου. ⁴Και ειπεν ο Μωυσης, Ουτω λεγει ο Κυριος· Περι το μεσονυκτιον εγω θελω εξελθει εις το μεσον της Αιγυπτου· ⁵και παν πρωτοτοκον εν τη γη της Αιγυπτου θελει αποθανει, απο του πρωτοτοκου του Φαραω, οστις καθηται επι του θρονου αυτου, εως του πρωτοτοκου της δουλης, ητις δουλευει εν τω μυλω, και παν πρωτοτοκον των κτηνων· ⁶και θελει εισθαι καθ' ολην την γην της Αιγυπτου κραυγη μεγαλη, οποια ποτε δεν εγεινεν, ουδε μετα ταυτα θελει γεινει τοιαυτη· ⁷επι παντας ομως τους υιους Ισραηλ δεν θελει κινησει σκυλος την γλωσσαν αυτου, απο ανθρωπου εως κτηνους· δια να γνωρισητε οτι ο Κυριος εκαμε διακρισιν μεταξυ των Αιγυπτιων και του Ισραηλ· ⁸και παντες ουτοι οι δουλοι σου θελουσι καταβη προς εμε και θελουσι προσπεσει εμπροσθεν μου λεγοντες, Εξελθε συ και πας ο λαος ο ακολουθων σε· και μετα ταυτα θελω εξελθει. Και εξηλθεν ο Μωυσης απο του Φαραω μετα θυμου μεγαλου. ⁹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Δεν θελει σας εισακουσει ο Φαραω, δια να πληθυνθωσι τα θαυμασια μου εν τη γη της Αιγυπτου. ¹⁰Ο Μωυσης δε και ο Ααρων εκαμον παντα τα θαυμασια ταυτα ενωπιον του Φαραω· ο δε Κυριος εσκληρυνε την καρδιαν του Φαραω, και δεν εξαπεστειλε τους υιους Ισραηλ εκ της γης αυτου.

12Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων εν τη γη της Αιγυπτου, λεγων, ²Ο μην ουτος θελει εισθαι εις εσας αρχη μηνων· θελει εισθαι εις εσας πρωτος των μηνων του ενιαυτου. ³Λαλησατε προς πασαν την συναγωγην του Ισραηλ, λεγοντες, Την δεκατην τουτου του μηνος ας λαβωσιν εις εαυτους εκαστος εν αρνιον κατα τους οικους των πατριων αυτων, εν αρ-

νιον δι' εκαστον οικον. ⁴Εαν ομως ηναι οι εν τω οικω ολιγοστοι δια το αρνιον, αυτος και ο γειτων αυτου ο πλησιεστερος της οικιας αυτου ας λαβωσιν αυτο κατα τον αριθμον των ψυχων· εκαστος θελει συναριθμεισθαι δια το αρνιον αναλογως με το αρκετον εις αυτον να φαγη. ⁵Το δε αρνιον σας θελει εισθαι τελειον, αρσενικον ενιαυσιον· εκ των προβατων η εκ των αιγων θελετε λαβει αυτο. ⁶Και θελετε φυλαττει αυτο μεχρι της δεκατης τεταρτης του αυτου μηνος· και τοτε απαν το πληθος της συναγωγης του Ισραηλ θελει σφαξει αυτο προς το εσπερας. ⁷Και θελουσι λαβει εκ του αιματος και βαλει επι τους δυο παραστατας και επι το ανωφλιον της θυρας των οικιων, οπου θελουσι φαγει αυτο. ⁸Και θελουσι φαγει το κρεας την νυκτα εκεινην, οπτον εν πυρι με αζυμα, και με χορτα πικρα θελουσι φαγει αυτο· ⁹μη φαγητε απ' αυτου ωμον, μηδε βραστον εν υδατι, αλλα οπτον εν πυρι· την κεφαλην αυτου μετα των ποδων αυτου και μετα των εντοσθιων αυτου· ¹⁰και μη αφησητε υπολοιπον απ' αυτου εως το πρωι· ο, τι δε περισσευση απ' αυτου εως το πρωι, καυσατε εν πυρι. ¹¹Και ουτω θελετε φαγει αυτο· Εζωσμενοι τας οσφυας σας, εχοντες τα υποδηματα σας εις τους ποδας σας και την ραβδον σας εις την χειρα σας· και θελετε φαγει αυτο μετα σπουδης· ειναι πασχα του Κυριου. ¹²Διοτι την νυκτα ταυτην θελω περασει δια μεσου της γης της Αιγυπτου και θελω παταξει παν πρωτοτοκον εν τη γη της Αιγυπτου, απο ανθρωπου εως κτηνους· και θελω καμει χρισεις εναντιον παντων των θεων της Αιγυπτου. Εγω ο Κυριος. ¹³Και το αιμα θελει εισθαι εις εσας δια σημειον επι των οικιων, εις τας οποιας κατοικειτε· και οταν ιδω το αιμα, θελω σας παρατρεξει, και η πληγη δεν θελει εισθαι εις εσας δια να σας εξολοθρευση, οταν παταξω την γην της Αιγυπτου. ¹⁴Και η ημερα αυτη θελει εισθαι εις εσας εις μνημοσυνον· και θελετε εορταζει αυτην εορτην εις τον Κυριον εις τας γενεας σας· κατα νομον παντοτεινον θελετε εορταζει αυτην. ¹⁵Επτα ημερας θελετε τρωγει αζυμα· απο της πρωτης ημερας θελετε σηκωσει το προζυμιον εκ των οικιων σας· διοτι οστις φαγη ενζυμα απο της πρωτης εως της εβδομης ημερας, η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη εκ του Ισραηλ. ¹⁶Και εν τη πρωτη ημερα θελει εισθαι συναξις αγια· και εν τη εβδομη ημερα συναξις αγια θελει εισθαι εις εσας· ουδεμια εργασια θελει γινεσθαι εν αυταις, εκτος ο, τι χρειάζεται εις εκαστον ανθρωπον δια να φαγη· τουτο μονον θελετε καμει. ¹⁷Θελετε φυλαξει λοιπον την εορτην των αζυμων· διοτι την αυτην ταυτην ημεραν θελω εξαγαγει τα ταγματα σας εκ της γης της Αιγυπτου· οθεν κατα νομον παντοτεινον θελετε φυλαττει την ημεραν ταυτην εις τας γενεας σας· ¹⁸αρχομενοι απο της δεκατης τεταρτης ημερας του μηνος αφ' εσπερας, θελετε τρωγει αζυμα εως της εικοστης πρωτης ημερας του μηνος την εσπεραν· ¹⁹επτα ημερας δεν θελει ευρισκεσθαι προζυμιον εν ταις οικιας υμων· διοτι οστις φαγη ενζυμα, η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη εκ της συναγωγης του Ισραηλ, ειτε ξενος ειναι

ειτε αυτοχθων· ²⁰ουδεν ενζυμιον θελετε φαγει· εν πασαις ταις κατοικιας υμων αζυμα θελετε τρωγει. ²¹Τοτε εκαλεσεν ο Μωυσης παντας τους πρεσβυτερους του Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Εκλεξατε και λαβετε εις εαυτους εν αρνιον, κατα τας οικογενειας σας, και θυσατε το πασχα· ²²επειτα θελετε λαβει δεσμην υσωπου και θελετε εμβαφει αυτην εις το αιμα, το οποιον θελει εισθαι εις λεκανην· και απο του αιματος του εν τη λεκανη θελετε κτυπησει το ανωφλιον και τους δυο παραστατας των θυρων· και ουδεις απο σας θελει εξελθει εκ της θυρας της οικιας αυτου εως το πρωι· ²³διοτι ο Κυριος θελει περασει δια να παταξη τους Αιγυπτιους· και οταν ιδη το αιμα επι το ανωφλιον και επι τους δυο παραστατας, ο Κυριος θελει παρατρεξει την θυραν, και δεν θελει αφησει τον εξολοθρευτην να εισελθη εις τας οικιας σας, δια να παταξη. ²⁴Και θελετε φυλαξει το πραγμα τουτο ως νομον, εις σεαυτον και εις τους υιους σου, εως αιωνος. ²⁵Και οταν εισελθητε εις την γην, την οποιαν ο Κυριος θελει σας δωσει καθως ελαλησε, θελετε φυλαξει την λατρειαν ταυτην. ²⁶Και οταν σας λεγωσιν οι υιοι σας, Τι σημαινει εις εσας η λατρεία αυτη; ²⁷θελετε αποκρινεσθαι, Τουτο ειναι θυσια του πασχα εις τον Κυριον, διοτι παρετρεξε τας οικιας των υιων Ισραηλ εν Αιγυπτω, οτε επαταξε τους Αιγυπτιους και εσωσε τας οικιας ημων. Τοτε ο λαος κυφας προσεκυνησε. ²⁸Και αναχωρησαντες οι υιοι Ισραηλ, εκαμον καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην και τον Ααρων· ουτως εκαμον. ²⁹Κατα δε το μεσονυκτιον ο Κυριος επαταξε παν πρωτοτοκον εν τη γη της Αιγυπτου· απο του πρωτοτοκου του Φαραω οστις καθηται επι του θρονου αυτου, εως του πρωτοτοκου του αιχμαλωτου του εν τω δεσμοτηριω· και παντα τα πρωτοτοκα των κτηνων. ³⁰Και εσηκωθη ο Φαραω την νυκτα, αυτος και παντες οι θεραποντες αυτου και παντες οι Αιγυπτιοι· και εγεινε βοη μεγαλη εν τη Αιγυπτω· διοτι δεν ητο οικια εις την οποιαν δεν υπηρχε νεκρος. ³¹Και εκαλεσε τον Μωυσην και τον Ααρων δια νυκτος και ειπε, Σηκωθητε, εξελθητε εκ μεσου του λαου μου και σεις και οι υιοι του Ισραηλ· και υπαγετε, λατρευσατε τον Κυριον, καθως ειπετε· ³²και τα ποιμνια σας και τας αγελας σας λαβετε, καθως ειπετε, και απελθητε· ευλογησατε δε και εμε. ³³Και εβιαζον οι Αιγυπτιοι τον λαον δια να εκβαλωσιν αυτον ταχεως εκ του τοπου· διοτι ειπον, Ημεις παντες αποθνησκομεν. ³⁴Και εσηκωσεν ο λαος την ζυμην αυτου πριν αναβη, εχων εκαστος την σκαφην αυτου επι τους ωμους αυτου, εντετυλιγμενην εις τα φορεματα αυτου. ³⁵Και εκαμον οι υιοι του Ισραηλ κατα τον λογον του Μωυσεως και εζητησαν παρα των Αιγυπτιων σκευη αργυρα και σκευη χρυσα, και ενδυματα· ³⁶και ο Κυριος εδωκεν εις τον λαον χαριν ενωπιον των Αιγυπτιων, και εδανεισαν εις αυτους οσα εζητησαν· και εγυμνωσαν τους Αιγυπτιους. ³⁷Ανεχωρησαν δε οι υιοι Ισραηλ απο Ραμεσση εις Σοκωθ, περιπου εξακοσια χιλιαδες ανδρες πεζοι χωρις των παιδιων. ³⁸Μετ' αυτων συνανεβη και μεγα πληθος συμμικτον ανθρωπων και

ποιμνία και αγελάι, κτηνή πολλά σφοδρά. ³⁹Και εκ της ζυμης, την οποίαν εφεραν εξ Αιγυπτου, εψησαν εγκρυφιας άζυμους· διοτι δεν ητο προζυμιον, επειδη εδιωχθησαν εξ Αιγυπτου και δεν εδυνηθησαν να βραδυνωσιν, ουδε εφοδιον προητοιμασαν εις εαυτους. ⁴⁰Ο καιρος δε της παροιικιας των υιων Ισραηλ, την οποίαν παρωκησαν εν Αιγυπτω, ητο τετρακοσια και τριακοντα ετη. ⁴¹Και μετα τα τετρακοσια και τριακοντα ετη, την αυτην εκεινην ημεραν εξηλθον παντα τα ταγματα του Κυριου εκ γης Αιγυπτου. ⁴²Αυτη ειναι νυξ, ητις πρεπει να φυλαττηται εις τον Κυριον, διοτι εξηγαγεν αυτους εκ γης Αιγυπτου· αυτη ειναι η νυξ εκεινη του Κυριου, ητις πρεπει να φυλαττηται παρα παντων των υιων Ισραηλ εις τας γενεας αυτων. ⁴³Ειπε δε Κυριος προς τον Μωυσην και Ααρων, Ουτος ειναι ο νομος του πασχα· ουδεις αλλογενης θελει φαγει απ' αυτου· ⁴⁴και εκαστος δουλος αργυρωνητος αφου περιτμηθη, τοτε θελει φαγει απ' αυτου· ⁴⁵ο ξενος δε και ο μισθωτος δεν θελουσι φαγει απ' αυτου. ⁴⁶Εν τη αυτη οικια θελει φαγωθη· απο του κρεατος δεν θελετε φερει εξω της οικιας, και οστουν δεν θελετε συντριψει απ' αυτου. ⁴⁷Πασα η συναγωγή του Ισραηλ θελει καμει τουτο. ⁴⁸Και εαν τις ξενος, παροιικων μετα σου, θελη να καμη το πασχα εις τον Κυριον, ας περιτμηθωσι παντα τα αρσενικα αυτου, και τοτε ας πλησιαση δια να καμη αυτο· και θελει εισθαι ως ο αυτοχθων της γης· διοτι ουδεις απεριτμητος θελει φαγει απ' αυτου. ⁴⁹Ο αυτος νομος θελει εισθαι δια τον αυτοχθονα και δια τον ξενον τον παροιικουντα μεταξυ σας. ⁵⁰Και εκαμον παντες οι υιοι του Ισραηλ καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην και τον Ααρων· ουτως εκαμον. ⁵¹Και την αυτην εκεινην ημεραν εξηγαγεν ο Κυριος τους υιους Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου κατα τα ταγματα αυτων.

13Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Καθι εις εμε παν πρωτοτοκον διανοιγον πασαν μητραν μεταξυ των υιων Ισραηλ, απο ανθρωπου εως κτηνους· ιδικον μου ειναι τουτο. ³Και ειπεν ο Μωυσης προς τον λαον, Εχετε εις την μνημην σας την ημεραν ταυτην, καθ' ην εξηλθετε εξ Αιγυπτου εξ οικου δουλειας· διοτι ο Κυριος δια χειρος κραταιας εξηγαγεν υμας εκειθεν· ουδεις θελει φαγει ενζυμα. ⁴Σημερον εξερχεσθε κατα τον μην Αβιβ. ⁵Οταν λοιπον ο Κυριος σε φερη εις την γην των Χαναναιων και των Χετταιων και των Αμορραιων και των Ευαιων και των Ιεβουσαιων, την οποίαν ωμοσε προς τους πατερας σου οτι θελει σοι δωσει, γην ρεουσαν γαλα και μελι, τοτε θελεις καμει την λατρειαν ταυτην κατα τουτον τον μην. ⁶Επτα ημερας θελεις τρωγει αζυμα· εις δε την εβδομην ημεραν θελει εισθαι εορτη εις τον Κυριον. ⁷Αζυμα θελουσι τρωγεσθαι τας επτα ημερας· και δεν θελει φανη παρα σοι ενζυμον ουδε θελει φανη παρα σοι προζυμιον καθ' ολα τα ορια σου. ⁸Και κατ' εκεινην την ημεραν θελεις αναγγειλει προς τον υιον σου, λεγων, Τουτο γινεται δι' εκεινο, το οποιον ο Κυριος εκαμεν εις εμε, οτε εξηλθον εξ Αιγυπτου. ⁹Και τουτο θελει εισθαι

εις σε δια σημειον επι της χειρος σου και δια ενθυμησην μεταξυ των οφθαλμων σου, δια να ηναι ο νομος του Κυριου εν τω στοματι σου· διοτι δια χειρος κραταιας σε εξηγαγεν ο Κυριος εξ Αιγυπτου. ¹⁰Θελεις φυλαττει λοιπον τον νομον τουτον εν τω καιρω αυτου κατ' ετος. ¹¹Και οταν ο Κυριος σε φερη εις την γην των Χαναναιων, καθως ωμοσε προς σε και προς τους πατερας σου, και δωση αυτην εις σε, ¹²τοτε θελεις αποχωρισει δια τον Κυριον παν το ανοιγον μητραν και παν πρωτοτοκον των ζων σου οσα εχεις· τα αρσενικα θελουσιν εισθαι του Κυριου. ¹³Και παν πρωτοτοκον ονου θελεις εξαγοραζει με αρνιον· και αν δεν εξαγορασης αυτο, τοτε θελεις λαιμοτομησει αυτο· και παν πρωτοτοκον ανθρωπου μεταξυ των υιων σου θελεις εξαγοραζει. ¹⁴Και οταν εις το μελλον σε ερωτηση ο υιος σου, λεγων, Τι ειναι τουτο; θελεις ειπει προς αυτον, Δια κραταιας χειρος εξηγαγεν ημας ο Κυριος εξ Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας· ¹⁵και οτε ο Φαραω επεμεινεν εις το να μη μας εξαποστειλη, ο Κυριος εθανατωσε παν πρωτοτοκον εν τη γη της Αιγυπτου, απο πρωτοτοκου ανθρωπου εως πρωτοτοκου κτηνους· δια τουτο θυσιαζω εις τον Κυριον παν αρσενικον το οποιον ανοιγει την μητραν, και παν πρωτοτοκον των υιων μου εξαγοραζω. ¹⁶Και τουτο θελει εισθαι δια σημειον επι της χειρος σου και δια προμετωπιδιον μεταξυ των οφθαλμων σου· επειδη δια κραταιας χειρος εξηγαγεν ημας ο Κυριος εξ Αιγυπτου. ¹⁷Οτε δε ο Φαραω εξαπεστειλε τον λαον, ο Θεος δεν ωδηγησεν αυτους δια της οδου της γης των Φιλισταιων, αν και ητο η συντομωτερα· διοτι ο Θεος ειπε, Μηποτε ο λαος ιδων πολεμον μεταμεληθη, και επιστρεψη εις Αιγυπτον. ¹⁸Αλλ' ο Θεος περιεφερε τον λαον δια της οδου της ερημου προς την Ερυθραν θαλασσαν· και ανεβησαν οι υιοι Ισραηλ εκ της γης Αιγυπτου παρατεταγμενοι. ¹⁹Και ελαβε μεθ' εαυτου ο Μωυσης τα οστα του Ιωσηφ· διοτι ειχεν ορκισει μεθ' ορκου τους υιους Ισραηλ, λεγων· Ο Θεος βεβαιως θελει σας επισκεφθη· και θελετε αναβιβασει τα οστα μου εντευθεν μεθ' υμων. ²⁰Και αναχωρησαντες απο Σοκχωθ, εστρατοπεδευσαν εν Εθαμ κατα τα ακρα της ερημου. ²¹Ο δε Κυριος προεπορευετο αυτων, την ημεραν εν στυλω νεφελης, δια να οδηγη αυτους εν τη οδω, την δε νυκτα εν στυλω πυρος, δια να φεγγη εις αυτους· ωστε να οδοιπορωσιν ημεραν και νυκτα· ²²δεν απεμακρυνεν απο της οψεως του λαου τον στυλον της νεφελης την ημεραν, ουτε τον στυλον του πυρος της νυκτα.

14Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Ειπε προς τους υιους Ισραηλ να στρεφωσι και να στρατοπεδευωσιν απεναντι Πι-αιρωθ μεταξυ Μιγδωλ και της θαλασσης, καταντικρυ Βεελ-σεφων· καταντικρυ τουτου θελετε στρατοπεδευσει πλησιον της θαλασσης· ³διοτι ο Φαραω θελει ειπει περι των υιων Ισραηλ, Αυτοι πλανωνται εν τη γη· συνεχλειςεν αυτους η ερημος· ⁴και εγω θελω σκληρυνει την καρδιαν του Φαραω, ωστε να καταδιωξη οπισω αυτων· και θελω δοξασθη επι τον Φα-

ραω και επι παν το στρατευμα αυτου· και οι Αιγυπτιοι θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. Και εκαμον ουτω. ⁵Ανηγγεληθη δε προς τον βασιλεα της Αιγυπτου οτι εφυγεν ο λαος· και η καρδια του Φαραω και των θεραποντων αυτου μετεβληθη κατα του λαου και ειπον, Δια τι εκαμομεν τουτο, ωστε να εξαποστειλωμεν τον Ισραηλ και να μη μας δουλευη πλεον; ⁶Εξευξε λοιπον την αμαξαν αυτου και παρελαβε τον λαον αυτου μεθ' εαυτου· ⁷ελαβε δε εξακοσιας αμαξας εκλεκτας, και πασας τας αμαξας της Αιγυπτου, και αρχηγους επι παντων. ⁸Και εσκληρυνε Κυριος την καρδιαν Φαραω του βασιλειωσ της Αιγυπτου, και κατεδιωξεν οπισω των υιων Ισραηλ· οι δε υιοι Ισραηλ εξηρχοντο δια χειρος υψηλης. ⁹Και κατεδιωξαν οι Αιγυπτιοι οπισω αυτων, παντες οι ιπποι, αι αμαξαι του Φαραω, και οι ιππεις αυτου, και το στρατευμα αυτου· και εφθασαν αυτους εστρατοπεδευμενους πλησιον της θαλασσης απεναντι Πι-αιρωθ, καταντικρυ Βεελ-σεφων. ¹⁰Και οτε επλησιασεν ο Φαραω, οι υιοι Ισραηλ υψωσαν τους οφθαλμους αυτων, και ιδου, οι Αιγυπτιοι ηρχοντο οπισω αυτων· και εφοβηθησαν σφοδρα· και ανεβοησαν οι υιοι Ισραηλ προς τον Κυριον. ¹¹Και ειπον προς τον Μωυσην, Διοτι δεν ησαν μνηματα εν Αιγυπτω, εξηγαγες ημας δια να αποθανωμεν εν τη ερημω; Δια τι εκαμες εις ημας τουτο και εξηγαγες ημας εξ Αιγυπτου; ¹²δεν ειναι ουτος ο λογος τον οποιον σοι ειπομεν εν Αιγυπτω, λεγοντες, Αφες ημας και ας δουλευωμεν τους Αιγυπτιους; διοτι καλητερον ητο εις ημας να δουλευωμεν τους Αιγυπτιους, παρα να αποθανωμεν εν τη ερημω. ¹³Και ειπεν ο Μωυσης προς τον λαον, Μη φοβεισθε· σταθητε και βλεπετε την σωτηριαν του Κυριου, την οποιαν θελει καμει εις εσας σημερον· διοτι τους Αιγυπτιους, τους οποιους ειδατε σημερον, δεν θελετε ιδει αυτους πλεον εις τον αιωνα· ¹⁴ο Κυριος θελει πολεμησει δια σας· σεις δε θελετε μενει ησυχoi. ¹⁵Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Τι βοας προς εμε; ειπε προς τους υιους Ισραηλ να κινησωσι· ¹⁶συ δε υψωσον την ραβδον σου και εκτεινον την χειρα σου επι την θαλασσαν και σχισον αυτην, και ας διελθωσιν οι υιοι Ισραηλ δια ξηρας εν μεσω της θαλασσης· ¹⁷και εγω, ιδου, θελω σκληρυνει την καρδιαν των Αιγυπτιων, και θελουσιν εμβη κατοπιν αυτων· και θελω δοξασθη επι τον Φαραω και επι παν το στρατευμα αυτου, επι τας αμαξας αυτου και επι τους ιππεις αυτου· ¹⁸και θελουσι γνωρισει οι Αιγυπτιοι οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν δοξασθω επι τον Φαραω, επι τας αμαξας αυτου και επι τους ιππεις αυτου. ¹⁹Τοτε ο αγγελος του Θεου, ο προπορευομενος του στρατευματος του Ισραηλ, εσηκωθη και ηλθεν οπισω αυτων· και ο στυλος της νεφελης εσηκωθη απ' εμπροσθεν αυτων, και εσταθη οπισθεν αυτων· ²⁰και ηλθε μεταξυ του στρατευματος των Αιγυπτιων και του στρατευματος του Ισραηλ· και εις εκεινους μεν ητο νεφος σκοτιζον, εις τουτους δε φωτιζον την νυκτα· ωστε το εν δεν επλησιασε το αλλο καθ' ολην την νυκτα. ²¹Ο δε Μωυσης εξετεινε την χειρα αυτου επι την θαλασσαν· και εκαμεν ο Κυριος

την θαλασσαν να συρθη ολην εκεινην την νυκτα υπο σφοδρου ανατολικου ανεμου και κατεστησε την θαλασσαν ξηραν, και τα υδατα διεχωρισθησαν. ²²Και εισηλθον οι υιοι του Ισραηλ εις το μεσον της θαλασσης κατα το ξηρον, και τα υδατα ησαν εις αυτους τοιχος εκ δεξιων και εξ αριστερων αυτων. ²³Κατεδιωξαν δε οι Αιγυπτιοι και εισηλθον κατοπιν αυτων, παντες οι ιπποι του Φαραω, αι αμαξαι αυτου και οι ιππεις αυτου, εν τω μεσω της θαλασσης. ²⁴Και εν τη φυλακη τη πρωινη επεβλειφεν ο Κυριος εκ του στυλου του πυρος και της νεφελης επι το στρατευμα των Αιγυπτιων και συνεταραξε το στρατευμα των Αιγυπτιων· ²⁵και εξεβαλε τους τροχους των αμαξων αυτων, ωστε εσυροντο δυσκολως· και ειπον οι Αιγυπτιοι, Ας φυγωμεν απ' εμπροσθεν του Ισραηλ, διοτι ο Κυριος πολεμει τους Αιγυπτιους υπερ αυτων. ²⁶Ο δε Κυριος ειπε προς τον Μωυσην, Εκτεινον την χειρα σου επι την θαλασσαν, και ας επαναστρεψωσι τα υδατα επι τους Αιγυπτιους, επι τας αμαξας αυτων και επι τους ιππεις αυτων. ²⁷Και εξετεινε ο Μωυσης την χειρα αυτου επι την θαλασσαν· και θαλασσα επανελαβε την ορμην αυτης περι την αυγην· οι δε Αιγυπτιοι φευγοντες απηνητησαν αυτην· και κατεστρεψε Κυριος τους Αιγυπτιους εν τω μεσω της θαλασσης· ²⁸διοτι τα υδατα επαναστρεψαντα εσκεπασαν τας αμαξας και τους ιππεις, παν το στρατευμα του Φαραω, το οποιον ειχεν εμβη κατοπιν αυτων εις την θαλασσαν· δεν εμεινεν εξ αυτων ουδε εις. ²⁹Οι δε υιοι Ισραηλ επερασαν δια ξηρας εν μεσω της θαλασσης· και τα υδατα ησαν εις αυτους τοιχος εκ δεξιων αυτων και εξ αριστερων αυτων. ³⁰Και εσωσε Κυριος εν τη ημερα εκεινη τον Ισραηλ εκ χειρος των Αιγυπτιων· και ειδεν ο Ισραηλ τους Αιγυπτιους νεκρους επι το χειλος της θαλασσης. ³¹Και ειδεν ο Ισραηλ το μεγα εκεινο εργον, το οποιον εκαμεν ο Κυριος επι τους Αιγυπτιους· και εφοβηθη ο λαος τον Κυριον, και επιστευσεν εις τον Κυριον, και εις τον Μωυσην τον θεραποντα αυτου.

15Τοτε εψαλεν ο Μωυσης και οι υιοι Ισραηλ την ωδην ταυτην προς τον Κυριον, και ειπον λεγοντες, Ας ψαλλω προς τον Κυριον· διοτι εδοξασθη ενδοξως· τον ιππον και τον αναβατην αυτου ερριφεν εις την θαλασσαν. ²Ο Κυριος ειναι η δυναμις μου και το ασμα μου, και εσταθη η σωτηρια μου· αυτος ειναι Θεος μου και θελω δοξασει αυτον· Θεος του πατρος μου, και θελω υψωσει αυτον. ³Ο Κυριος ειναι δυνατος πολεμιστης· Κυριος το ονομα αυτου. ⁴Του Φαραω τας αμαξας και το στρατευμα αυτου ερριφεν εις την θαλασσαν· και εκλεκτοι πολεμαρχoi αυτου κατεποντισθησαν εν τη Ερυθρα θαλασση. ⁵Αι αβυσσοι εσκεπασαν αυτους· ως πετρα κατεβυθισθησαν εις τα βαθη. ⁶Η δεξια σου, Κυριε, εδοξασθη εις δυναμιν· η δεξια σου, Κυριε, συνετριψε τον εχθρον. ⁷Και με το μεγαθος της υπεροχης σου εξωλοθρευσας τους υπεναντιους σου· εξαπεστειλας την οργην σου και κατεφαγεν αυτους ως καλαμην. ⁸Και με την πνοην του θυμου σου τα υδατα επεσωρευθησαν ομου· τα κυματα

εσταθησαν ως σωρος, αι αβυσσοι επηξαν εν τω μεσω της θαλασσης. ⁹Ο εχθρος ειπε, θελω καταδιωξει, θελω καταφθασει, θελω διαμοιρασθη τα λαφυρα· η ψυχη μου θελει χορτασθη επ' αυτους· θελω συρει την μαχαιραν μου, η χειρ μου θελει αφανισει αυτους. ¹⁰Εφυσησας με τον ανεμον σου και η θαλασσα εσκεπασεν αυτους· κατεβυθισθησαν ως μολυβδος εις τα φοβερα υδατα. ¹¹Τις ομοιος σου Κυριε, μεταξυ των θεων; Τις ομοιος σου, ενδοξος εις αγιοτητα, θαυμαστος εις υμνους, ενεργων τεραστια; ¹²Εξετεινας την δεξιαν σου, και η γη κατεπιεν αυτους. ¹³Με το ελεος σου ωδηγησας τον λαον τουτον, τον οποιον ελυτρωσας· ωδηγησας αυτον με την δυναμιν σου προς την κατοικιαν της αγιοτητος σου. ¹⁴Οι λαοι θελουσιν ακουσει και φριξει· πονοι θελουσι κατακυριευσει τους κατοικους της Παλαιστινης. ¹⁵Τοτε θελουσιν εκπλαγη οι ηγεμονες Εδωμ· τρομος θελει καταλαβει τους αρχοντας του Μωαβ· παντες οι κατοικοι της Χανααν θελουσιν αναλυθη. ¹⁶Φοβος και τρομος θελει επιπεσει επ' αυτους· απο του μεγεθους του βραχιονος σου θελουσιν απολιθωθη, εωσου περαση ο λαος σου, Κυριε, εωσου περαση ο λαος ουτος, τον οποιον απεκτησας. ¹⁷Θελεις εισαγαγει αυτους και φυτευσει αυτους εις το ορος της κληρονομιας σου, τον τοπον, Κυριε, τον οποιον ητοιμασας δια κατοικιαν σου, το αγιαστηριον, Κυριε, το οποιον αι χειρες σου εστησαν. ¹⁸Ο Κυριος θελει βασιλευει εις τους αιωνας των αιωνων. ¹⁹Διοτι εισηλθον οι ιπποι του Φαραω εις την θαλασσαν μετα των αμαξων αυτου και μετα των ιππεων αυτου, και ο Κυριος εστρεφεν επ' αυτους τα υδατα της θαλασσης· οι δε υιοι Ισραηλ επερασαν δια ξηρας εν τω μεσω της θαλασσης. ²⁰Μαριαμ δε η προφητις, η αδελφη του Ααρων ελαβε το τυμπανον εν τη χειρι αυτης και πασαι αι γυναικες εξηλθον κατοπιν αυτης μετα τυμπανων και χορων. ²¹Και η Μαριαμ ανταπεκρινετο προς αυτους, λεγουσα, Ψαλλετε εις τον Κυριον· διοτι εδοξασθη ενδοξως· τον ιππον και τον αναβατην αυτου ερριφεν εις θαλασσαν. ²²Τοτε εσηκωσεν ο Μωυσης τους Ισραηλιτας απο της Ερυθρας θαλασσης, και εξηλθον εις την ερημον Σουρ· και περιεπατουν τρεις ημερας εν τη ερημω και δεν ευρισκον υδωρ. ²³Και εκειθεν ηλθον εις Μερραν· δεν ηδυναντο ομως να πιωσιν εκ των υδατων της Μερρας, διοτι ησαν πικρα· δια τουτο και επωνομασθη Μερρα. ²⁴Και εγογγυζεν ο λαος κατα του Μωυσεως, λεγων, Τι θελομεν πει; ²⁵Ο δε Μωυσης εβησεν προς τον Κυριον· και εδειξεν εις αυτον ο Κυριος ξυλον, το οποιον οτε ερριφεν εις τα υδατα, τα υδατα εγλυκανθησαν. Εκει εδωκεν εις αυτους παραγγελιαν και διαταγμα, και εκει εδοκιμασεν αυτους· ²⁶και ειπεν, Εαν ακουσης επιμελως την φωνην Κυριου του Θεου σου και πραττης το αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου και δωσης ακροασιν εις τας εντολας αυτου και φυλαξης παντα τα προσταγματα αυτου, δεν θελω φερει επι σε ουδεμιαν εκ των νοσων, τας οποιας εφερα κατα των Αιγυπτιων· διοτι εγω ειμαι ο Κυριος ο θεραπευων σε. ²⁷Επειτα ηλθον εις Αιλειμ, οπου ησαν δωδεκα πηγαι υδατων και εβδομηκοντα δεν-

δρα φοινικων· και εκει εστρατοπεδευσαν πλησιον των υδατων.

16Εσηκωθησαν δε απο Αιλειμ· και ηλθον πασα η συναγωγη των υιων Ισραηλ εις την ερημον Σιν, την μεταξυ Αιλειμ και Σινα, την δεκατην πεμπτην ημεραν του δευτερου μηνος αφου εξηλθον εκ γης Αιγυπτου. ²Και εγογγυζε πασα η συναγωγη των υιων Ισραηλ κατα του Μωυσεως και κατα του Ααρων εν τη ερημω. ³Και ειπον προς αυτους οι υιοι Ισραηλ, Ειθε να απεθνησκομεν υπο της χειρος του Κυριου εν τη γη της Αιγυπτου, οτε εκαθημεθα πλησιον των λεβητων του κρεατος και οτε ετρωγομεν αρτον εις χορτασμον· διοτι εξηγαγετε ημας εις την ερημον ταυτην, δια να θανατωσητε με την πειναν πασαν την συναγωγην ταυτην. ⁴Και ειπε Κυριος προς του Μωυσην, Ιδου, θελω βρεξει εις εσας αρτον εξ ουρανου· και θελει εξερχεσθαι ο λαος και συναγει καθ' ημεραν το αρκουν της ημερας, δια να δοκιμασω αυτους, αν θελωσι περιπατει εις τον νομον μου η ουχι· ⁵την δε εκτην ημεραν ας ετοιμάζωσιν εκεινο το οποιον ηθελον εισαγαγει, και ας ηναι διπλασιον του οσον συναγουσι καθ' ημεραν. ⁶Και ειπον ο Μωυσης και ο Ααρων προς παντας τους υιους Ισραηλ, Το εσπερας θελετε γνωρισει οτι ο Κυριος εξηγαγεν υμας εκ γης Αιγυπτου· ⁷και το πρωι θελετε ιδει την δοξαν του Κυριου, διοτι ηκουσε τους γογγυσμους σας εναντιον του Κυριου· επειδη ημεις τι ειμεθα, ωστε να γογγυζητε καθ' ημων; ⁸Και ειπεν ο Μωυσης, Τουτο θελει γεινει, οταν ο Κυριος δωση εις εσας το εσπερας κρεας να φαγητε και το πρωι αρτον εις χορτασμον· διοτι ηκουσε Κυριος τους γογγυσμους σας τους οποιους γογγυζετε κατ' αυτου· και τι ειμεθα ημεις; οι γογγυσμοι σας δεν ειναι καθ' ημων, αλλα κατα του Κυριου. ⁹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων, Ειπε προς πασαν την συναγωγην των υιων Ισραηλ, Πλησιασατε εμπροσθεν του Κυριου· διοτι ηκουσε τους γογγυσμους σας. ¹⁰Και ενω ελαλει ο Ααρων προς πασαν την συναγωγην των υιων Ισραηλ, εστρεψαν το προσωπον προς την ερημον, και ιδου, η δοξα του Κυριου εφανη εν τη νεφελη. ¹¹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹²Ηκουσα τους γογγυσμους των υιων Ισραηλ· λαλησον προς αυτους, λεγων, Το εσπερας θελετε φαγει κρεας, και το πρωι θελετε χορτασθη απο αρτου, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ¹³Και το εσπερας ανεβησαν ορτυκια και εσκεπασαν το στρατοπεδον· και το πρωι καθ' ολα τα περιξ του στρατοπεδου ητο στρωμα δροσου. ¹⁴Και αφου το στρωμα της δροσου ανεβη, ιδου, επι το προσωπον της ερημου ητο λεπτον τι στρογγυλον, λεπτον ως παχνη επι της γης. ¹⁵Και οτε ειδον οι υιοι Ισραηλ, ειπον προς αλληλους, Τι ειναι τουτο; διοτι δεν ηξευρον τι ητο. Και ο Μωυσης ειπε προς αυτους, Ουτος ειναι ο αρτος, τον οποιον ο Κυριος σας διδει δια να φαγητε· ¹⁶ουτος ειναι ο λογος τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος, Συναξατε εξ αυτου εκαστος οσον χρειαζεται δια να φαγη, εν γομορ κατα κεφαλην, κατα

τον αριθμον των ψυχων σας· λαβετε εκαστος δια τους ομοσκηρους αυτου. ¹⁷Και εκαμον ουτως οι υιοι Ισραηλ και συνηγαγον αλλος πολυ και αλλος ολιγον. ¹⁸Και οτε εμετρησαν με το γομορ, οστις ειχε συναξει πολυ, δεν ελαμβανε πλειοτερον· και οστις ειχε συναξει ολιγον, δεν ελαμβανεν ολιγωτερον· εκαστος ελαμβανεν οσον εχρειαζετο εις αυτον δια τροφην. ¹⁹ειπε δε προς αυτους ο Μωυσης, Ας μη αφινη εξ αυτου μηδεις υπολοιπον εως πρωι. ²⁰Πλην δεν υπηκουσαν εις τον Μωυσην· αλλα αφηκαν τινες υπολοιπον εξ αυτου εως πρωι, και εγεννησε σκωληκας και εβρωμησε· και εθυμωθη εναντιον αυτων ο Μωυσης. ²¹Και συνηγον αυτο καθ' εκαστην πρωιαν, εκαστος οσον εχρειαζετο δια τροφην αυτου· και οτε ο ηλιος εθερμαινε, διελυετο. ²²Την δε εκτην ημεραν συνηγαγον τροφην διπλασιαν, δυο γομορ δι' ενα· και ηλθον παντες οι αρχοντες της συναγωγης και ανηγγειλαν τουτο προς τον Μωυσην. ²³Ο δε ειπε προς αυτους, Τουτο ειναι το οποιον ειπε Κυριος· Αυριον ειναι σαββατον, αναπαυσις αγια εις τον Κυριον· ψησατε ο, τι εχετε να ψησητε και βρασατε ο, τι εχετε να βρασητε· και παν το περισσειον εναποταμιευσατε εις εαυτους δια να φυλαττηται εως πρωι. ²⁴Και εναπεταμιευσαν αυτο εως πρωι, καθως προσεταξεν ο Μωυσης· και δεν εβρωμησεν ουδε εγεινε σκωληξ εν αυτω. ²⁵Και ειπεν ο Μωυσης, Φαγετε αυτο σημερον· διοτι σημερον ειναι σαββατον εις τον Κυριον· σημερον δεν θελετε ευρει αυτο εν τη πεδιαδι. ²⁶εξ ημερας θελετε συναγει αυτο· εν τη εβδομη ομως ημερα, τω σαββατω, εν ταυτη δεν θελει ευρισκεσθαι. ²⁷Τινες δε εκ του λαου εξηλθον την εβδομην ημεραν δια να συναξωσι, πλην δεν ευρον. ²⁸Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εως ποτε δεν θελετε να φυλαττητε τας εντολας μου και τους νομους μου; ²⁹ιδετε οτι ο Κυριος εδωκεν εις εσας το σαββατον, δια τουτο την εκτην ημεραν σας διδει αρτον δυο ημερων· καθισατε εκαστος εις τον τοπον αυτου· ας μη εξερχεται μηδεις εκ του τοπου αυτου την εβδομην ημεραν. ³⁰Και εκαμε καταπαυσιν ο λαος την εβδομην ημεραν. ³¹Και εκαλεσεν ο οικος του Ισραηλ το ονομα αυτου Μαν· ητο δε ομοιον με σπορον κοριανδρου λευκον· και η γευσις αυτου ως πλακουντιον με μελι. ³²Και ειπεν ο Μωυσης, Ουτος ειναι ο λογος τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος· Γεμισατε εξ αυτου εν γομορ, δια να φυλαττηται εις τας γενεας σας, δια να βλεπωσι τον αρτον με τον οποιον εθρεψα υμας εν τη ερημω, αφου εξηγαγον υμας εκ γης Αιγυπτου. ³³Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων, Λαβε μιαν σταμνον, και βαλε εν αυτη εν γομορ πληρες απο μαννα, και θες αυτην εμπροσθεν του Κυριου, δια να φυλαττηται εις τας γενεας σας. ³⁴Και εθεσαν αυτην ο Ααρων εμπροσθεν του Μαρτυριου, δια να φυλαττηται, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ³⁵Και ετρωγον οι υιοι Ισραηλ το μαννα τεσσαρακοντα ετη, εωσου ηλθον εις γην κατοικουμενην· ετρωγον το μαννα, εωσου ηλθον εις τα ορια της γης Χανααν. ³⁶Το δε γομορ ειναι το δεκατον του εφα.

17Και εσηκωθη πασα η συναγωγη των υιων Ισραηλ εκ της ερημου Σιν, ακολουθουντες τας οδοιπορειας αυτων κατα την προσταγην του Κυριου, και εστρατοπεδευσαν εν Ραφιδειν· οπου δεν ητο υδωρ δια να πιη ο λαος. ²Και ελοιδορει ο λαος κατα του Μωυσεως, λεγοντες, Δος εις ημας υδωρ δια να πιωμεν. Και ειπε προς αυτους ο Μωυσης, Δια τι λοιδορειτε κατ' εμου; δια τι πειραζετε τον Κυριον; ³Και εδιψησεν ο λαος εκει δια υδωρ· και εγογγυζεν ο λαος κατα του Μωυσεως, λεγοντες, Δια τι τουτο; ανεβιβασας ημας εξ Αιγυπτου, δια να θανατωσης ημας και τα τεκνα ημων και τα κτηνη ημων με την διψαν; ⁴Και εβοησεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, λεγων, Τι να καμω εις τουτον τον λαον; ολιγον λειπει να με λιθοβολησωσι. ⁵Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Διαβα εμπροσθεν του λαου, και λαβε μετα σεαυτου εκ των πρεσβυτερων του Ισραηλ· και την ραβδον, σου, με την οποιαν εκτυπησας τον ποταμον, λαβε εν τη χειρι σου και υπαγε· ⁶ιδου, εγω θελω σταθη εκει εμπροσθεν σου επι της πετρας εν Χωρηβ, και θελεις κτυπησει την πετραν και θελει εξελθει υδωρ εξ αυτης δια να πιη ο λαος. Και εκαμεν ουτως ο Μωυσης ενωπιον των πρεσβυτερων του Ισραηλ. ⁷Και εκαλεσε το ονομα του τοπου Μασσα, και Μεριβα, δια την λοιδοριαν των υιων Ισραηλ, και διοτι επειρασαν τον Κυριον, λεγοντες, Ειναι ο Κυριος μεταξυ ημων η ουχι; ⁸Τοτε ηλθεν ο Αμαληκ και επολεμησε με τον Ισραηλ εν Ραφιδειν. ⁹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ιησουν, Εκλεξον εις ημας ανδρας και εξελθων πολεμησον με τον Αμαληκ· αυριον εγω θελω σταθη επι της κορυφης του βουνου, κρατων εν τη χειρι μου την ραβδον του Θεου. ¹⁰Και εκαμεν ο Ιησους καθως ειπε προς αυτον ο Μωυσης και επολεμησε με τον Αμαληκ· ο δε Μωυσης, ο Ααρων και ο Ωρ ανεβησαν επι την κορυφην του βουνου. ¹¹Και οποτε ο Μωυσης υψονε την χειρα αυτου, ενικα ο Ισραηλ· οποτε δε κατεβιβαζε την χειρα αυτου, ενικα ο Αμαληκ. ¹²Αι χειρες δε του Μωυσεως ησαν βεβαρημεναι· οθεν λαβοντες λιθον, εθεσαν υποκατω αυτου και εκαθισεν επ' αυτου· ο δε Ααρων και ο Ωρ, εις εκ του ενος μερους και εις εκ του αλλου, υπεστηριζον τας χειρας αυτου· και αι χειρες αυτου εμενον εστηριγμεναι μεχρι δυσσεως ηλιου. ¹³Και κατεστρεψεν ο Ιησους τον Αμαληκ και τον λαον αυτου, εν στοματι μαχαιρας. ¹⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Γραψον τουτο εν βιβλιω προς μνημοσυνον, και παραδος εις τα ωτα του Ιησου· οτι θελω εξαλειφει εξαπαντος την μνημην του Αμαληκ εκ της υπο τον ουρανον. ¹⁵Και ωκοδομησεν εκει ο Μωυσης θυσιαστηριον και εκαλεσε το ονομα αυτου Ιεοβανισσι· ¹⁶και ειπεν, Επειδη χειρ υψωθη κατα του θρονου του Κυριου, θελει εισθαι πολεμος του Κυριου προς τον Αμαληκ απο γενεας εις γενεαν.

18Ηκουσε δε ο Ιοθορ, ο ιερευς της Μαδιαμ, ο πενθερος του Μωυσεως, παντα οσα εκαμεν ο Θεος εις τον Μωυσην και εις τον Ισραηλ τον λαον αυτου, οτι εξηγαγεν ο Κυριος τον Ισραηλ εξ Αιγυπτου. ²Και ελαβεν

ο Ισθор, ο πενθερος του Μωυσεως, Σεπφωραν την γυναικα του Μωυσεως, την οποιαν ειχε πεμφει οπισω, ³και τους δυο αυτης υιους, εκ των οποιων του ενος το ονομα ητο Γηρσωμ, Διοτι παροικος, ειπεν, εσταθην εν ξενη γη· ⁴του δε αλλου το ονομα Ελιεζερ, Διοτι ο Θεος, ειπε, του πατρος μου εσταθη βοηθος μου και με εσωσεν εκ της μαχαιρας του Φαραω· ⁵και ηλθεν ο Ισθор ο πενθερος του Μωυσεως προς τον Μωυσην μετα των υιων αυτου και μετα της γυναικος αυτου εις την ερημον, οπου ητο εστρατοπεδευμενος εις το ορος του Θεου· ⁶και ανηγγειλε προς τον Μωυσην, Εγω Ισθор ο πενθερος σου ερχομαι προς σε και η γυνη σου και οι δυο υιοι αυτης μετ' αυτης. ⁷Και εξηλθεν ο Μωυσης εις συναντησιν του πενθερου αυτου και προσεκυνησεν αυτον και εφιλησεν αυτον· και ηρωτησαν ο εις τον αλλον περι της υγειας αυτων, και εισηλθον εις την σκηνην. ⁸Και διηγηθη ο Μωυσης προς τον πενθερον αυτου παντα οσα ο Κυριος εκαμεν εις τον Φαραω και εις τους Αιγυπτιους υπερ του Ισραηλ, παντας τους μοχθους οιτινες συνεβησαν εις αυτους καθ' οδον, και ηλευθερωσεν αυτους ο Κυριος. ⁹Υπερεχαρη δε ο Ισθор δια παντα τα αγαθα οσα ο Κυριος εκαμεν εις τον Ισραηλ, τον οποιον ηλευθερωσεν εκ χειρος των Αιγυπτιων. ¹⁰Και ειπεν ο Ισθор, Ευλογητος Κυριος, οστις σας ηλευθερωσεν εκ χειρος των Αιγυπτιων και εκ χειρος του Φαραω· οστις ηλευθερωσε τον λαον υποκατωθεν της χειρος των Αιγυπτιων· ¹¹τωρα γνωριζω οτι ο Κυριος ειναι μεγας υπερ παντας τους θεους· διοτι εις το πραγμα, εις το οποιον υπερηφανευθησαν, εσταθη ανωτερος αυτων. ¹²Ελαβεν επειτα ο Ισθор, ο πενθερος του Μωυσεως, ολοκαυτωματα και θυσιας δια να προσφερη εις τον Θεον· και ηλθεν ο Ααρων, και παντες οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ, να φαγωσιν αρτον μετα του πενθερου του Μωυσεως, εμπροσθεν του Θεου. ¹³Και την επαυριον εκαθισεν ο Μωυσης δια να κρινη τον λαον, και παριστατο ο λαος εμπροσθεν του Μωυσεως απο πρωιας εως εσπερας. ¹⁴Και ιδων ο πενθερος του Μωυσεως παντα οσα εκαμνεν εις τον λαον, ειπε, Τι ειναι τουτο το πραγμα, το οποιον καμνεις εις τον λαον; δια τι συ καθησαι μονος, απας δε ο λαος παρισταται εμπροσθεν σου απο πρωιας εως εσπερας; ¹⁵Και ειπεν ο Μωυσης προς τον πενθερον αυτου, διοτι ο λαος ερχεται προς εμε δια να ερωτηση τον Θεον· ¹⁶οταν εχωσιν υποθεσιν τινα, ερχονται προς εμε και εγω κρινω μεταξυ του ενος και του αλλου· και δεικνυω εις αυτους τα προσταγματα του Θεου και τους νομους αυτου. ¹⁷Και ειπεν ο πενθερος του Μωυσεως προς αυτον, Δεν ειναι καλον το πραγμα, το οποιον καμνεις· ¹⁸βεβαιως και συ θελεις αποκαμει και ο λαος ουτος ο μετα σου· διοτι το πραγμα ειναι πολυ βαρυ δια σε· δεν δυνασαι μονος να καμνης τουτο. ¹⁹Ακουσον λοιπον την φωνην μου· θελω σε συμβουλευσει και ο Θεος θελει εισθαι μετα σου· συ μεν εσο ενωπιον του Θεου υπερ του λαου, δια να αναφερης τας υποθεσεις προς τον Θεον· ²⁰και διδασκε αυτους τα προσταγματα και τους νομους και δεικνυε προς αυτους

την οδον εις την οποιαν πρεπει να περιπατωσι, και τα εργα τα οποια πρεπει να πραττωσι· ²¹πλην εκλεξον εκ παντος του λαου ανδρας αξιους, φοβουμενους τον Θεον, ανδρας φιλαληθεις, μισουντας την φιλαργυριαν· και καταστησον αυτους επ' αυτων χιλιαρχους, εκατονταρχους, πεντηκονταρχους και δεκαρχους· ²²και ας κρινωσι τον λαον παντοτε· και πασαν μεν μεγαλην υποθεσιν ας αναφερωσι προς σε· πασαν δε μικραν υποθεσιν ας κρινωσιν αυτοι· ουτω θελεις ανακουφισθη, και θελουσι βασταζει το βαρος μετα σου. ²³εαν καμης τουτο το πραγμα και ο Θεος σε προσταζει ουτω, τοτε θελεις δυνηθη να ανθεξης, και προσετι πας ο λαος ουτος θελει φθασει εις τον τοπον αυτου εν ειρηνη. ²⁴Και ηκουσεν ο Μωυσης την φωνην του πενθερου αυτου και εκαμε παντα οσα ειπε. ²⁵Και εκλεξεν ο Μωυσης εκ παντος του Ισραηλ ανδρας αξιους και κατεστησεν αυτους αρχηγους επι του λαου, χιλιαρχους, εκατονταρχους, πεντηκονταρχους και δεκαρχους· ²⁶και εκρινον τον λαον εν παντι καιρω· τας μεν υποθεσεις τας δυσκολους ανεφερον προς τον Μωυσην, πασαν δε μικραν υποθεσιν εκρινον αυτοι. ²⁷Επειτα προεπεμφεν ο Μωυσης τον πενθερον αυτου και απηλθεν εις την γην αυτου.

19ΕΙΣ τον τριτον μηνα της εξοδου των υιων Ισραηλ εκ της Αιγυπτου, την ημεραν ταυτην ηλθον εις την ερημον Σινα. ²Εσηκωθησαν δε απο Ραφιδειν και ηλθον εις την ερημον Σινα και εστρατοπεδευσαν εν τη ερημω· και εκει κατεσκηνωσεν ο Ισραηλ απεναντι του ορους. ³Ο δε Μωυσης ανεβη προς τον Θεον· και εκαλεσεν αυτον ο Κυριος εκ του ορους, λεγων, Ουτω θελεις ειπει προς τον οικον Ιακωβ, και αναγγειλει προς τους υιους Ισραηλ. ⁴Σεις ειδετε οσα εκαμα εις τους Αιγυπτιους, και σας εσηκωσα ως επι πτερυγων αετου και σας εφερα προς εμαυτον· ⁵τωρα λοιπον εαν τωοντι υπακουσητε εις την φωνην μου, και φυλαξεητε την διαθηκην μου, θελετε εισθαι εις εμε ο εκλεκτος απο παντων των λαων· διοτι ιδικη μου ειναι πασα η γη· ⁶και σεις θελετε εισθαι εις εμε βασιλειον ιερατευμα και εθνος αγιον. Ουτοι ειναι οι λογοι, τους οποιους θελεις ειπει προς τους υιους Ισραηλ. ⁷Και ηλθεν ο Μωυσης και εκαλεσε τους πρεσβυτερους του λαου και εθεσεν εμπροσθεν αυτων παντας εκεινους τους λογους, τους οποιους προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος. ⁸Και απεκριθη ομοφωνως πας ο λαος, λεγων, Παντα οσα ειπεν ο Κυριος θελομεν πραξει. Και ανεφερεν ο Μωυσης προς τον Κυριον τους λογους του λαου. ⁹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Ιδου, εγω ερχομαι προς σε εν νεφελη πυκνη, δια να ακουση ο λαος οταν λαλησω προς σε, και ετι να πιστευη εις σε παντοτε. Ανηγγειλε δε ο Μωυσης προς τον Κυριον τους λογους του λαου. ¹⁰Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Υπαγε προς τον λαον και αγιασον αυτους σημερον και αυριον, και ας πλυνωσι τα ιματια αυτων· ¹¹και ας ηναι ετοιμοι εις την ημεραν την τριτην· διοτι εν τη ημερα τη τριτη θελει καταβη ο Κυριος επι το ορος Σινα ενωπιον παντος του λαου· ¹²και

θελεις βαλει εις τον λαον ορια κυκλοθεν, λεγων, Προσεχετε εις εαυτους μη αναβητε εις το ορος η εγγισητε εις τα ακρα αυτου· οστις εγγιση το ορος, θελει εξαπαντος θανατωθη· ¹³δεν θελει εγγισει εις αυτον χειρ, διοτι με λιθους θελει λιθοβοληθη η με βελη θελει κατατοξευθη· ειτε ζων εινα ειτε ανθρωπος, δεν θελει ζησει. Οταν η σαλπιγξ ηχηση, τοτε θελουσιν αναβη επι το ορος. ¹⁴Και κατεβη ο Μωυσης απο του ορους προς τον λαον και ηγιασε τον λαον· και επλυναν τα ιματια αυτων. ¹⁵Και ειπε προς τον λαον, Γινεσθε ετοιμοι δια την ημεραν την τριτην· μη πλησιασητε εις γυναικα. ¹⁶Και εν τη ημερα τη τριτη το πρωι εγειναν βρονται και αστραπαι, και νεφελη πυκνη ητο επι του ορους, και φωνη σαλπιγγος δυνατη σφοδρα· και ετρεμε πας ο λαος ο εν τω στρατοπεδω. ¹⁷Τοτε εξηγαγεν ο Μωυσης τον λαον εκ του στρατοπεδου εις την συναντησιν του Θεου· και εσταθησαν υπο το ορος. ¹⁸Το δε ορος Σινα ητο ολον καπνος, διοτι κατεβη ο Κυριος εν πυρι επ' αυτου· ανεβαινε δε ο καπνος αυτου ως καπνος καμινου και ολον το ορος εσειετο σφοδρα. ¹⁹Και οτε η φωνη της σαλπιγγος προεβαινεν αυξανομενη σφοδρα, ο Μωυσης ελαλει και ο Θεος απεκρινετο προς αυτον μετα φωνης. ²⁰Και κατεβη ο Κυριος επι το ορος Σινα, επι την κορυφην του ορους· και εκαλεσε Κυριος τον Μωυσην επι την κορυφην του ορους, και ανεβη ο Μωυσης. ²¹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Καταβας, διαμαρτυρηθητι προς τον λαον, μηποτε υπερβωσι τα ορια και αναβωσι προς τον Κυριον δια να περιεργασθωσι και πεσωσι πολλοι εξ αυτων· ²²και οι ιερεις δε οι πλησιαζοντες προς τον Κυριον ας αγιασθωσι, δια να μη εξορμηση ο Κυριος επ' αυτους. ²³Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, Ο λαος δεν δυναται να αναβη εις το ορος Σινα· διοτι συ προσεταξας εις ημας, λεγων, Βαλε ορια κυκλοθεν του ορους και αγιασον αυτο. ²⁴Και ειπε Κυριος προς αυτον, Υπαγε, καταβα· επειτα θελεις αναβη, συ και ο Ααρων μετα σου· οι ιερεις ομως και ο λαος ας μη υπερβωσι τα ορια δια να αναβωσι προς τον Κυριον, δια να μη εξορμηση επ' αυτους. ²⁵Και κατεβη ο Μωυσης προς τον λαον και ωμιλησε προς αυτους.

20Και ελαλησεν ο Θεος παντας τους λογους τουτους, λεγων, ²Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σου, ο εξαγαγων σε εκ γης Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας. ³Μη εχης αλλους θεους πλην εμου. ⁴Μη καμης εις σεαυτον ειδωλον, μηδε ομοιωμα τινος, οσα εινα εν τω ουρανω ανω, η οσα εν τη γη κατω, οσα εν τοις υδασιν υποκατω της γης· ⁵μη προσκυνησης αυτα μηδε λατρευσης αυτα· διοτι εγω Κυριος ο Θεος σου ειμαι Θεος ζηλοτυπος, ανταποδιδων τας αμαρτιας των πατερων επι τα τεκνα, εως τριτης και τεταρτης γενεας των μισουντων με· ⁶και καμνων ελεος εις χιλιαδας γενεων των αγαπωντων με και φυλαττοντων τα προσταγματα μου. ⁷Μη λαβης το ονομα Κυριου του Θεου σου επι ματαιω· διοτι δεν θελει αθωωσει ο Κυριος τον λαμβανοντα επι ματαιω το ονομα αυτου. ⁸Ενθυμου την ημεραν του σαββατου, δια να αγιαζης αυτην· ⁹εξ ημε-

ρας εργαζου και καμνε παντα τα εργα σου· ¹⁰η ημερα ομως η εβδομη εινα σαββατον Κυριου του Θεου σου· μη καμης εν ταυτη ουδεν εργον, μητε συ, μητε ο υιος σου, μητε η θυγατηρ σου, μητε ο δουλος σου, μητε η δουλη σου, μητε το κτηνος σου, μητε ο ξενος σου, ο εντος των πυλων σου· ¹¹διοτι εις εξ ημερας εποιησεν ο Κυριος τον ουρανον και την γην, την θαλασσαν και παντα τα εν αυτοις· εν δε τη ημερα τη εβδομη κατεπαυσε· δια τουτο ευλογησε Κυριος την ημεραν του σαββατου και ηγιασεν αυτην. ¹²Τιμα τον πατερα σου και την μητερα σου, δια να γεινης μακροχρονιος επι της γης, την οποιαν σοι διδει Κυριος ο Θεος σου. ¹³Μη φονευσης. ¹⁴Μη μοιχευσης. ¹⁵Μη κλεψης. ¹⁶Μη ψευδομαρτυρησης κατα του πλησιον σου μαρτυριαν ψευδη. ¹⁷Μη επιθυμησης την οικιαν του πλησιον σου· μη επιθυμησης την γυναικα του πλησιον σου· μηδε τον δουλον αυτου· μηδε την δουλην αυτου, μηδε τον βουν αυτου, μηδε τον ονον αυτου, μηδε παν ο, τι εινα του πλησιον σου. ¹⁸Και πας ο λαος εβλεπε τας βροντας και τας αστραπας και την φωνην της σαλπιγγος και το ορος καπνιζον· και οτε ο λαος ειδε ταυτα, απεσυρθησαν και εσταθησαν μακροθεν. ¹⁹Και ειπον προς τον Μωυσην, συ λαλησον προς ημας και θελομεν ακουσει και ας μη λαληση προς ημας ο Θεος, δια να μη αποθανωμεν. ²⁰Και ειπεν ο Μωυσης προς τον λαον, Μη φοβεισθε· διοτι ο Θεος ηλθε δια να σας δοκιμαση, και δια να ηναι ο φοβος αυτου εμπροσθεν σας δια να μη αμαρτανητε. ²¹Και εσταθη ο λαος μακροθεν· ο δε Μωυσης επλησιασεν εις την ομιλησιν οπου ητο ο Θεος. ²²Ειπε δε Κυριος προς τον Μωυσην, Ουτως ειπε προς τους υιους Ισραηλ· Σεις ειδετε οτι εκ του ουρανου ελαλησα με σας· ²³μη καμητε θεους μετ' εμου αργυρους· μηδε καμητε εις εαυτους θεους χρυσους· ²⁴θυσιαστηριον εκ γης καμε εις εμε· και θυσιαζε επ' αυτου τα ολοκαυτωματα σου και τας ειρηνικας προσφορας σου, τα προβατα σου και τους βοας σου· εν παντι τοπω οπου αναμνησω το ονομα μου, θελω ερχεσθαι προς σε και θελω σε ευλογει· ²⁵εαν δε εκ λιθων καμης θυσιαστηριον εις εμε, δεν θελεις οικοδομησει αυτο εκ πετρας πελεκητης· διοτι εαν περασης επανω αυτου το εργαλειον σου, θελεις μολυνει αυτο· ²⁶και μη αναβης δι' αναβαθμιδων επι το θυσιαστηριον μου, δια να μη αποκαλυφθη επ' αυτου η γυμνωσις σου.

21Αυται δε εινα αι κρισεις, τας οποιας θελεις εκθεις εμπροσθεν αυτων. ²Εαν αγορασης δουλον Εβραιον, εξ ετη θελει δουλευσει· εν δε τω εβδομω θελει εξελθει ελευθερος, δωρεαν. ³Εαν εισηλθε μονος, μονος θελει εξελθει· εαν ειχε γυναικα, τοτε η γυνη αυτου θελει εξελθει μετ' αυτου. ⁴Εαν ο κυριος αυτου εδωκεν εις αυτον γυναικα, και εγεννησεν εις αυτον υιους η θυγατερας, η γυνη και τα τεκνα αυτης θελουσιν εισθαι του κυριου αυτης, αυτος δε θελει εξελθει μονος. ⁵Αλλ' εαν ο δουλος ειπη φανερα, Αγαπω τον κυριον μου, την γυναικα μου και τα τεκνα μου, δεν θελω εξελθει ελευθερος· ⁶τοτε ο κυριος αυτου θελει φερει αυτον προς τους κριτας· και

θελει φερει αυτον εις την θυραν η εις τον παραστατην της θυρας, και ο κυριος αυτου θελει τρυπησει το ωτιον αυτου με τρυπητηριον· και θελει δουλευει αυτον διαπαντος. ⁷Και εαν τις πωληση την θυγατερα αυτου δια δουλην, δεν θελει εξελθει καθως εξερχονται οι δουλοι. ⁸Εαν δεν αρεση εις τον κυριον αυτης, οστις ηρραβωνισθη αυτην εις εαυτον, τοτε θελει απολυτρωσει αυτην· εις ξενον εθνος δεν θελει εχει εξουσιαν να πωληση αυτην, επειδη εφερθη προς αυτην απιστως. ⁹Αν ομως ηρραβωνισεν αυτην με τον υιον αυτου, θελει καμει προς αυτην κατα το δικαιωμα των θυγατερων. ¹⁰Εαν λαβη εις εαυτον αλλην, δεν θελει στερησει την τροφην αυτης, τα ενδυματα αυτης, και το προς αυτην χρεος του γαμου. ¹¹Εαν ομως δεν καμνη εις αυτην τα τρια ταυτα, τοτε θελει εξελθει δωρεαν ανευ αργυριου. ¹²Οστις παταξη ανθρωπον, και αποθανη, θελει εξαπαντος θανατωθη. ¹³εαν ομως δεν παρεμονευσεν, αλλ' ο θεος παρεδωκεν αυτον εις την χειρα αυτου, τοτε εγω θελω σοι διορισει τοπον, οπου θελει καταφυγει. ¹⁴εαν δε τις εγερθη κατα του πλησιον αυτου δια να δολοφονησει αυτον, απο του θυσιαστηριου μου θελεις αποσπασει αυτον δια να θανατωθη. ¹⁵Και οστις παταξη τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου, θελει εξαπαντος θανατωθη. ¹⁶Και οστις κλεψη ανθρωπον και πωληση αυτον, η εαν ευρεθη εις τας χειρας αυτου, θελει εξαπαντος θανατωθη. ¹⁷Και οστις κακολογη τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου, θελει εξαπαντος θανατωθη. ¹⁸Και εαν ανθρωποι λογομαχωσι μετ' αλληλων και ο εις παταξη τον αλλον με λιθον η με γρονθον, και δεν αποθανη αλλα γεινη κλινηρης, ¹⁹εαν σηκωθη και περιπατηση εξω με την βακτηριαν αυτου, τοτε θελει εισθαι ελευθερος ο παταξας· μονον θελει αποζημιωσει αυτον δια την αργιαν αυτου και θελει επιμεληθη την τελειαν θεραπειαν αυτου. ²⁰Και εαν τις παταξη τον δουλον αυτου η την δουλην αυτου με ραβδον, και αποθανη υπο τας χειρας αυτου, θελει εξαπαντος τιμωρηθη. ²¹Αν ομως ζηση μιαν ημεραν η δυο, δεν θελει τιμωρηθη· διοτι ειναι αργυριον αυτου. ²²Εαν μαχωνται ανδρες και παταξωσι γυναικα εγκυον και εξελθη το παιδιον αυτης, δεν συμβη ομως συμφορα· θελει εξαπαντος καμει αποζημιωσιν ο παταξας, οποιαν ο ανηρ της γυναικος επιβαλη εις αυτον· και θελει πληρωσει κατα την αποφασιν των κριτων. ²³Αν ομως συμβη συμφορα, τοτε θελεις δωσει ζωην αντι ζωης, ²⁴οφθαλμον αντι οφθαλμου, οδοντα αντι οδοντος, χειρα αντι χειρος, ποδα αντι ποδος, ²⁵καυσιμον αντι καυσιματος, πληγην αντι πληγης, κτυπημα αντι κτυπηματος. ²⁶Εαν τις παταξη τον οφθαλμον του δουλου αυτου η τον οφθαλμον της δουλης αυτου και τυφλωσει αυτον, θελει αφησει αυτον ελευθερον εξ αιτιας του οφθαλμου αυτου. ²⁷Και εαν εκβαλη τον οδοντα του δουλου αυτου η τον οδοντα της δουλης αυτου, θελει αφησει αυτον ελευθερον εξ αιτιας του οδοντος αυτου. ²⁸Εαν βους κερατιση ανδρα η γυναικα, και αποθανη, τοτε ο βους θελει λιθοβοληθη με λιθους και δεν θελει τρωγεσθαι το κρεας αυτου· ο κυριος δε του βοος θελει εισθαι αθως. ²⁹Εαν ομως ο

βους ητο κερατιστης απο προτερον, και εγεινε διαμαρτυρια εις τον κυριον αυτου και δεν εφυλαξεν αυτον, εαν θανατωση ανδρα η γυναικα, ο βους θελει λιθοβοληθη και ακομη ο κυριος αυτου θελει θανατωθη. ³⁰Εαν επιβληθη εις αυτον τιμη εξαγορασεως, θελει δωσει δια την εξαγορασιν της ζωης αυτου οσα ηθελον επιβληθη εις αυτον. ³¹Ειτε υιον κερατιση, ειτε θυγατερα κερατιση, κατα την κρισιν ταυτην θελει γεινει εις αυτον. ³²Εαν ο βους κερατιση δουλον η δουλην, θελει δωσει εις τον κυριον αυτων τριακοντα σικλους αργυριου· ο δε βους θελει λιθοβοληθη. ³³Και εαν τις ανοιξη λακκον η εαν τις σκαφη λακκον και δεν σκεπαση αυτον, και πεση εις αυτον βους η ονος, ³⁴ο κυριος του λακκου θελει καμει αποζημιωσιν, αργυριον θελει αποδωσει εις τον κυριον αυτων· το δε θανατωθεν θελει εισθαι αυτου. ³⁵Και εαν ο βους τινος κερατιση τον βουν του πλησιον αυτου και θανατωθη, τοτε θελουσι πωλησει τον ζωντα βουν, και θελουσι μοιρασθη το αργυριον αυτου και τον θανατωθεντα ομοιως θελουσι μοιρασθη. ³⁶Εαν ομως ηναι γνωστον οτι ο βους ητο κερατιστης απο προτερον, και ο κυριος αυτου δεν εφυλαξεν αυτον, θελει εξαπαντος πληρωσει βουν αντι βοος· ο δε θανατωθεις θελει εισθαι αυτου.

22Εαν τις κλεψη βουν η προβατον και σφαξη αυτο η πωληση αυτο, θελει πληρωσει πεντε βοας αντι του βοος και τεσσαρα προβατα αντι του προβατου. ²Εαν ο κλεπτης ευρεθη καμνων ρηξιν και κτυπηθη και αποθανη, δεν θελει χυθη αιμα δι' αυτον. ³Εαν ομως ο ηλιος ανατειλη επανω αυτου, θελει χυθη αιμα δι' αυτον· πρεπει να καμνη ανταποδοσιν· και αν δεν εχη, θελει πωληθη δια την κλοπην αυτου. ⁴Εαν το κλοπιμαιον ευρεθη εις τας χειρας αυτου ζων, ειτε βοος ειτε ονος ειτε προβατον, θελει αποδωσει το διπλουν. ⁵Εαν τις καταβοσκησει αγρον η αμπελωνα και αφηση το κτηνος αυτου να βοσκηθη εν αγρω ξενου ανθρωπου, θελει καμει ανταποδοσιν εκ του καλητερου του αγρου αυτου και εκ του καλητερου του αμπελωνος αυτου. ⁶Εαν εξελθη πυρ και ευρη ακανθας, και καωσι θημωνιαι σιτου η ασταχυα ισταμενα η αγρος, ο αναφας το πυρ θελει εξαπαντος καμει ανταποδοσιν. ⁷Εαν τις παραδωσει εις τον πλησιον αυτου αργυριον η σκευη δια να φυλαττη αυτα, και κλαπωσιν εκ της οικιας του ανθρωπου, αν ευρεθη ο κλεπτης, θελει αποδωσει το διπλουν· ⁸αν ο κλεπτης δεν ευρεθη, τοτε ο κυριος της οικιας θελει φερθη εμπροσθεν των κριτων, δια να εξετασθη αν δεν εβαλε την χειρα αυτου επι τα κτηματα του πλησιον αυτου. ⁹Περι παντος ειδους αδικηματος, περι βοος, περι ονου, περι προβατου, περι ενδυματος, περι παντοςπραγματος χαμενου, το οποιον αλλος ηθελε διαφιλονεικει οτι ειναι αυτου, η κρισις αμφοτερων θελει ελθει εμπροσθεν των κριτων· και οντινα καταδικασωσιν οι κριται, εκεινος θελει αποδωσει το διπλουν εις τον πλησιον αυτου. ¹⁰Εαν τις παραδωσει εις τον πλησιον αυτου ονον η βουν η προβατον η οποιονδηποτε κτηνος, δια να φυλαττη αυτο, και αποθανη η συντριφθη η αρπαχθη

χωρίς να ιδη τις, ¹¹ὄρκος Θεου θέλει γεινει ανα μεσον αμφοτερων αυτων, οτι δεν εβαλε την χειρα αυτου επι το κτημα του πλησιον αυτου· και ο κυριος αυτου θελει λαβει αυτο, ο δε αλλος δεν θελει καμει ανταποδοσιν. ¹²Εαν ομως εκλεφθη παρ' αυτου, θελει καμει ανταποδοσιν εις τον κυριον αυτου. ¹³Εαν εγεινε θηριαλωτον, θελει φερει αυτο δια μαρτυριαν και δεν θελει πληρωσει το θηριαλωτον. ¹⁴Και εαν τις δανεισθη ζων παρα του πλησιον αυτου, και συντριφθη η αποθανη, ο δε κυριος αυτου δεν ηναι μετ' αυτου, θελει εξαπαντος πληρωσει αυτο. ¹⁵Εαν ομως ο κυριος αυτου ηναι μετ' αυτου, δεν θελει πληρωσει· αν ητο μεμισθωμενον, ηλθε δια τον μισθον αυτου. ¹⁶Και εαν τις απατηση παρθενον μη ηρραβωνισμενην, και κοιμηθη μετ' αυτης, θελει εξαπαντος προικισει αυτην με προικα δια γυναικα εις εαυτον. ¹⁷Εαν ομως ο πατηρ αυτης δεν στεργη να δωση αυτην εις αυτον, αργυριον θελει πληρωσει κατα την προικα των παρθενων. ¹⁸Μαγισσαν δεν θελεις αφησει να ζη. ¹⁹Οστις συνευρεθη με κτηνος, θελει εξαπαντος θανατωθη. ²⁰Ο θυσιαζων εις θεους, εκτος εις μονον τον Κυριον, θελει εξολοθρευθη. ²¹Και ξενον δεν θελεις κακοποιησει ουδε θελεις καταδυναστευσει αυτον· διοτι ξενοι εσταθητε εν τη γη της Αιγυπτου. ²²Ουδεμιαν χηραν η ορφανον δεν θελετε καταθλιψει. ²³Εαν καταθλιψητε αυτους οπωσδηποτε και βοησωσι προς εμε, θελω εξαπαντος εισακουσει της φωνης αυτων, ²⁴και ο θυμος μου θελει εξαφθη και θελω σας θανατωσει εν μαχαира· και αι γυναικες σας θελουσιν εισθαι χηραι και τα τεκνα σας ορφανα. ²⁵Εαν δανεισης αργυριον εις τον πτωχον γειτονα σου μεταξυ του λαου μου, δεν θελεις φερθη προς αυτον ως τοκιστης, δεν θελεις επιβαλει επ' αυτον τοκον. ²⁶Εαν λαβης ενεχυρον το ενδυμα του πλησιον σου, θελεις επιστρεφει αυτο προς αυτον πριν δυση ο ηλιος· ²⁷διοτι τουτο μονον ειναι το σκεπασμα αυτου, τουτο το ενδυμα του δερματος αυτου· με τι θελει κοιμηθη; και οταν βοηση προς εμε, θελω εισακουσει· διοτι εγω ειμαι ελεημων. ²⁸Δεν θελεις κακολογησει κριτας, ουδε θελεις καταρασθη αρχοντα του λαου σου. ²⁹Τας απαρχας του αλωνιου σου και του ληνου σου δεν θελεις καθυστερησει· τον πρωτοτοκον σου εκ των υιων σου θελεις δωσει εις εμε· ³⁰ομοιως θελεις καμει δια τον βουν σου και δια το προβατον σου· επτα ημερας θελει εισθαι μετα της μητρος αυτου, την ογδοην ημεραν θελεις δωσει αυτο εις εμε. ³¹Και ανδρες αγιοι θελετε εισθαι εις εμε· και κρεας θηριαλωτον εν τω αγρω δεν θελετε φαγει· εις τον σκυλον θελετε ριψει αυτο.

23 Δεν θελεις διαδωσει ψευδη φημην· δεν θελεις συμφωνησει μετα του αδικου δια να γεινης ψευδομαρτυς. ²Δεν θελεις ακολουθησει τους πολλους επι κακω· ουδε θελεις ομιλησει εν κρισολογια, ωστε να κλινης κατοπιν πολλων δια να διαστρεψης κρισιν· ³ουδε θελεις αποβλεψει εις προσωπον πτωχου εν τη κρισει αυτου. ⁴Εαν απαντησης τον βουν του εχθρου σου η τον ονον αυτου πλανωμενον, θελεις εξαπαντος επιστρεφει αυτον προς αυτον.

⁵Εαν ιδης τον ονον του μισουντος σε πεπτωκοτα υπο το φορτιον αυτου και ηθελεις αποφυγει να βοηθησης αυτον, εξαπαντος θελεις συμβοηθησει αυτον. ⁶Δεν θελεις διαστρεφει το δικαιον του πενητος σου εν τη κρισει αυτου. ⁷Απεχε απο αδικου υποθεσεως· και μη γεινης αιτια να θανατωθη ο αθωος και ο δικαιος· διοτι εγω δεν θελω δικαιωσει τον ασεβη. ⁸Και δωρα δεν θελεις λαβει· διοτι τα δωρα τυφλονουσι και τους σοφους, και διαστρεφουσι τους λογους των δικαιων. ⁹Και ξενον δεν θελεις καταδυναστευσει διοτι σεις γνωριζετε την ψυχην του ξενου, επειδη ξενοι εσταθητε εν τη γη της Αιγυπτου. ¹⁰Και εξ ετη θελεις σπειρει την γην σου και θελεις συναγει τα γεννηματα αυτης· ¹¹το δε εβδομον θελεις αφησει αυτην να αναπαυθη και να μενη αργη, δια να τρωγωσιν οι πτωχοι του λαου σου· και το εναπολειφθεν αυτων ας τρωγωσι τα ζωα του αγρου. Ουτω θελεις καμει δια τον αμπελωνα σου και δια τον ελαιωνα σου. ¹²Εξ ημερας θελεις καμνει τας εργασιαι σου· την δε εβδομην ημεραν θελεις αναπαιεσθαι, δια να αναπαυθη ο βους σου και ο οινος σου και να λαβη αναψυχην ο υιος της δουλης σου και ο ξενος. ¹³Και εις παντα οσα ελαλησα προς εσας, θελετε προσεξει· και ονομα αλλων θεων δεν θελετε αναφερει, ουδε θελει ακουσθη εκ του στοματος σου. ¹⁴Τρις του ενιαυτου θελεις καμνει εορτην εις εμε. ¹⁵Θελεις φυλαττει την εορτην των αζυμων· επτα ημερας θελεις τρωγει αζυμα, καθως προσεταξα εις σε, κατα τον διωρισμενον καιρον του μηνος Αβιβ· διοτι εν τουτω εξηλθες εξ Αιγυπτου· και ουδεις θελει φανη ενωπιον μου κενος· ¹⁶και την εορτην του θερισμου, των πρωτογεννηματων των κοπων σου, τα οποια εσπειρας εις τον αγρον· και την εορτην της συγκομιδης των καρπων, εις το τελος του ενιαυτου, αφου συναξης τους καρπους σου εκ του αγρου. ¹⁷Τρις του ενιαυτου θελει εμφανιζεσθαι παν αρσενικον σου ενωπιον Κυριου του Θεου. ¹⁸Δεν θελεις προσφερει το αιμα της θυσιας μου με αρτον ενζυμον· ουδε θελει μενει το παχος της εορτης μου εως πρωι. ¹⁹Τας απαρχας των πρωτογεννηματων της γης σου θελεις φερει εις τον οικον Κυριου του Θεου σου. Δεν θελεις ψησει εριφιον εν τω γαλακτι της μητρος αυτου. ²⁰Ιδου, εγω αποστελλω αγγελον εμπροσθεν σου δια να σε φυλαττη εν τη οδω, και να σε φερη εις τον τοπον τον οποιον προητοιμασα· ²¹φοβου αυτον, και υπακουε εις την φωνην αυτου· μη παροργισης αυτον· διοτι δεν θελει συγχωρησει τας παραβασεις σας· επειδη το ονομα μου ειναι εν αυτω. ²²Εαν ομως προσεχης να υπακουης εις την φωνην αυτου και πραττης παντα οσα λεγω, τοτε εγω θελω εισθαι εχθρος των εχθρων σου και εναντιος των εναντιων σου. ²³Διοτι ο αγγελος μου θελει προπορευσθαι εμπροσθεν σου, και θελει σε εισαγαγει εις τους Αμορραιοιους και Χετταιιους και Φερεζαιιους και Χαναναιους, Ευαιιους και Ιεβουσαιιους· και θελω εξολοθρευσει αυτους. ²⁴Δεν θελεις προσκυνησει τους θεους αυτων, ουδε θελεις λατρευσει αυτους, ουδε θελεις πραξει κατα τα εργα εκεινων· αλλα θελεις εξολοθρευσει αυτους, και θελεις κατασυντριψει τα ει-

δωλα αυτων. ²⁵Και θελετε λατρευει Κυριον τον Θεον σας, και αυτος θελει ευλογει τον αρτον σου, και το υδωρ σου· και θελω απομακρυνει πασαν νοσον εκ μεσου σου· ²⁶και δεν θελει εισθαι αγονος και στειρα επι της γης σου· τον αριθμον των ημερων σου θελω καμει πληρη· ²⁷τον φοβον μου θελει στειλει εμπροσθεν σου και θελω καταστρειφει παντα λαον επι τον οποιον ερχεσαι και θελω καμει παντας τους εχθρους σου να στρεψωσι τα νωτα εις σε· ²⁸και θελω στειλει εμπροσθεν σου σφηκας, και θελουσιν εκδιωξει τους Ευαιους, τους Χαναναιους και τους Χετταιους απ' εμπροσθεν σου. ²⁹Δεν θελω εκδιωξει αυτους απ' εμπροσθεν σου εις εν ετος, δια να μη γεινη ερημος η γη και πληθυνθωσι τα θηρια του αγρου εναντιον σου· ³⁰ολιγον κατ' ολιγον θελω εκδιωξει αυτους απ' εμπροσθεν σου, εωσου αυξηθης και κυριευσης την γην. ³¹Και θελω θεσει τα ορια σου απο της Ερυθρας θαλασσης μεχρι της θαλασσης των Φιλισταιων, και απο της ερημου μεχρι του ποταμου· διоти εις τας χειρας υμων θελω παραδωσει τους κατοικους του τοπου, και θελεις εκδιωξει αυτους απ' εμπροσθεν σου. ³²Δεν θελεις καμει μετ' αυτων, ουδε μετα των θεων αυτων, συνθηκην· ³³δεν θελουσι κατοικει εν τη γη σου, δια να μη σε καμωσι να αμαρτησης εις εμε· διότι αν λατρευσης τους θεους αυτων, τουτο θελει εξαπαντος εισθαι παγίς εις σε.

24Μετα ταυτα ειπε προς τον Μωυσην, Αναβα προς τον Κυριον, συ και Ααρων, Ναδαβ και Αβιουδ, και εβδομηκοντα εκ των πρεσβυτερων του Ισραηλ, και προσκυνησατε μακροθεν· ²και ο Μωυσης μονος θελει πλησιασει προς τον Κυριον, αυτοι ομως δεν θελουσι πλησιασει ουδε ο λαος θελει αναβη μετ' αυτου. ³Και ηλθεν ο Μωυσης και διηγηθη προς τον λαον παντας τους λογους του Κυριου και παντα τα δικαιωματα αυτου· απεκριθη δε πας ο λαος ομοφωνως και ειπε, Παντας τους λογους, τους οποιους ελαλησεν ο Κυριος, θελομεν καμει. ⁴Και εγραψεν ο Μωυσης παντας τους λογους του Κυριου· και σηκωθεις ενωρις το πρωι, ωκοδομησε θυσιαστηριον υπο το ορος, και εστησε δωδεκα στηλας κατα τας δωδεκα φυλας του Ισραηλ. ⁵Και απεστειλε τους νεανισκους των υιων Ισραηλ, και προσεφεραν ολοκαυτωματα και εθυσιασαν θυσιας ειρηνικας εις τον Κυριον, μοσχαρια. ⁶Λαβων δε ο Μωυσης το ημισυ του αιματος, εβαλεν εις λεκανας· και το ημισυ του αιματος ερραντισεν επι το θυσιαστηριον. ⁷Επειτα λαβων το βιβλιον της διαθηκης, ανεγνωσεν εις τα ωτα του λαου· οι δε ειπον, Παντα οσα ελαλησεν ο Κυριος, θελομεν καμει και θελομεν υπακουει. ⁸Και λαβων ο Μωυσης το αιμα, ερραντισεν επι τον λαον, και ειπεν, Ιδου, το αιμα της διαθηκης, την οποιαν ο Κυριος εκαμε προς εσας κατα παντας τουτους τους λογους. ⁹Τοτε ανεβη Μωυσης και Ααρων, Ναδαβ και Αβιουδ και εβδομηκοντα εκ των πρεσβυτερων του Ισραηλ· ¹⁰και ειδον τον Θεον του Ισραηλ· και υπο τους ποδας αυτου ως εδαφος εστρωμενον εκ λιθου σαπφειρου και ως το στερεωμα του ουρανου κατα την κα-

θαροτητα· ¹¹και επι τους εκλεκτους των υιων Ισραηλ δεν εβαλε την χειρα αυτου· και ειδον τον Θεον, και εφαγον και επιον. ¹²Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Αναβα προς εμε εις το ορος και εσο εκει· και θελω σοι δωσει τας πλακας τας λιθινας, και τον νομον, και τας εντολας οποιας εγραψα, δια να διδασκης αυτους. ¹³Και εσηκωθη ο Μωυσης μετα Ιησου του θεραποντος αυτου, και ανεβη ο Μωυσης επι το ορος του Θεου. ¹⁴Προς δε τους πρεσβυτερους ειπε, Περιμενετε ημας εδω, εωσου επιστρεψωμεν προς εσας· και ιδου, Ααρων και Ωρ εινα μεθ' υμων· εαν τις εχη υποθεσιν, ας ερχηται προς αυτους. ¹⁵Ο Μωυσης λοιπον ανεβη επι το ορος, και η νεφελη εσκεπασε το ορος. ¹⁶Και εκαθησεν η δοξα του Κυριου επι του ορους Σινα, και η νεφελη εσκεπασεν αυτο εξ ημερας· και την εβδομηνη ημεραν εκαλεσεν ο Κυριος τον Μωυσην εκ μεσου της νεφελης. ¹⁷Και η θεα της δοξης του Κυριου ητο, εις τους οφθαλμους των υιων Ισραηλ, ως πυρ κατατρωνον επι της κορυφης του ορους. ¹⁸Και εισηλθεν ο Μωυσης εις το μεσον της νεφελης και ανεβη επι το ορος· και εσταθη ο Μωυσης επι του ορους τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας.

25Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Ειπε προς τους υιους Ισραηλ να φερωσι προς εμε προσφοραν· παρα παντος ανθρωπου προαιρουμενου εν τη καρδια αυτου θελετε λαβει την προσφοραν μου. ³Και αυτη εινα η προσφορα, την οποιαν θελετε λαβει παρ' αυτων· χρυσιον και αργυριον και χαλκος, ⁴και κυανουν και πορφυρου και κοκκινον και βυσσος και τριχες αιγων, ⁵και δερματα κριων κοκκινοβαφη και δερματα θωων και ξυλον σιτιτιμ, ⁶ελαιον δια το φως, αρωματα δια το ελαιον του χρισματος και δια το ευωδες θυμιαμα, ⁷λιθοι ονυχιται και λιθοι δια να εντεθωσιν εις το εφοδ και εις το περιστηθιον. ⁸Και ας καμωσιν εις εμε αγιαστηριον, δια να κατοικω μεταξυ αυτων. ⁹Κατα παντα οσα εγω δεικνωω προς σε, κατα το παραδειγμα της σκηνης, και κατα το παραδειγμα παντων των σκευων αυτης, ουτω θελετε καμει. ¹⁰Και θελουσι κατασκευασει κιβωτον εκ ξυλου σιτιτιμ· δυο πηχων και ημισειας το μηκος αυτης, και μιας πηχης και ημισειας το πλατος αυτης, και μιας πηχης και ημισειας το υψος αυτης· ¹¹και θελεις περικαλυφει αυτην με καθαρων χρυσιον, εσωθεν και εξωθεν θελεις περικαλυφει αυτην, και επ' αυτης θελεις καμει χρυσην στεφανην κυκλω. ¹²Και θελεις χυσει δι' αυτην τεσσαρας κρικους χρυσους και θελεις βαλει αυτους εις τας τεσσαρας γωνιας αυτης· δυο μεν κρικους εις την μιαν πλευραν αυτης, δυο δε κρικους εις την αλλην πλευραν αυτης. ¹³Και θελεις καμει μοχλους εκ ξυλου σιτιτιμ, και θελεις περικαλυφει αυτους με χρυσιον· ¹⁴και θελεις εισαξει τους μοχλους εις τους κρικους των πλευρων της κιβωτου, δια να βασταζηται η κιβωτος δι' αυτων· ¹⁵εν τοις κρικοις της κιβωτου θελουσι μνειν οι μοχλοι· δεν θελουσι μετακινεισθαι απ' αυτης. ¹⁶και θελεις θεσει εν τη κιβωτω τα μαρτυρια τα οποια θελω δωσει εις σε.

¹⁷Και θέλεις καμει ιλαστηριον εκ χρυσιου καθαρου· δυο πηγων και ημισειας το μηκος αυτου, και μιας πηχης και ημισειας το πλατος αυτου. ¹⁸Και θέλεις καμει δυο χερουβειμ εκ χρυσιου· σφυρηλατα θελεις καμει αυτα, επι των δυο ακρων του ιλαστηριου· ¹⁹και καμει εν χερουβ επι του ενος ακρου, και εν χερουβ επι του αλλου ακρου· εκ του ιλαστηριου θελεις καμει τα χερουβειμ επι των δυο ακρων αυτου· ²⁰και θελουσιν εκτεινει τα χερουβειμ επανωθεν τας πτερυγας, επικαλυπτοντα με τας πτερυγας αυτων το ιλαστηριον· και τα προσωπα αυτων θελουσι βλεπει το εν προς το αλλο· προς το ιλαστηριον θελουσιν εισθαι τα προσωπα των χερουβειμ. ²¹Και θελεις επιθεσει το ιλαστηριον επι της κιβωτου ανωθεν· και θελεις θεσει εν τη κιβωτω τα μαρτυρια, τα οποια θελω δωσει εις σε· ²²και εκει θελω γνωρισθη προς σε· και επανωθεν του ιλαστηριου, εκ του μεσου των δυο χερουβειμ, των επι της κιβωτου του μαρτυριου, θελω λαλησει προς σε περι παντων οσα θελω προσταξει εις σε να ειπης προς τους υιους Ισραηλ. ²³Και θελεις καμει τραπεζαν εκ ξυλου σιτιμ· δυο πηγων το μηκος αυτης, και μιας πηχης το πλατος αυτης, το δε υψος αυτης μιας πηχης και ημισειας· ²⁴και θελεις περικαλυφει αυτην με χρυσιον καθαρον, και θελεις καμει εις αυτην χρυσην στεφανην κυκλω. ²⁵Και θελεις καμει εις αυτην χειλος κυκλω μιας παλαμης το πλατος και θελεις καμει επι το χειλος αυτης στεφανην χρυσην κυκλω. ²⁶Και θελεις καμει εις αυτην τεσσαρας κρικους χρυσους και θελεις βαλει τους κρικους επι τας τεσσαρας γωνιας, τας επι των τεσσαρων ποδων αυτης· ²⁷οι κρικοι θελουσιν εισθαι υπο το χειλος θηκαι των μοχλων, δια να βασταζηται η τραπεζα. ²⁸Και θελεις καμει τους μοχλους εκ ξυλου σιτιμ, και θελεις περικαλυφει αυτους με χρυσιον, δια να βασταζηται η τραπεζα δι' αυτων. ²⁹Και θελεις καμει τους δισκους αυτης και τους θυμιαματοδοχους αυτης και τα σπονδεια αυτης και τας λεκανας αυτης, δια να γινωνται δι' αυτων αι σπονδαι· εκ χρυσιου καθαρου θελεις καμει αυτα. ³⁰Και θελεις θεσει επι της τραπεζης αρτους προθεσεως ενωπιον μου διαπαντος. ³¹Και θελεις καμει λυχνιαν εκ χρυσιου καθαρου· σφυρηλατον θελεις καμει την λυχνιαν· ο κορμος αυτης και οι κλαδοι αυτης, αι λεκαναι αυτης, οι κομβοι αυτης και τα ανθη αυτης, θελουσιν εισθαι εν σωμα μετ' αυτης. ³²Και θελουσιν εξερχεσθαι εξ κλαδοι εκ των πλαγιων αυτης· τρεις κλαδοι της λυχνιας εκ του ενος πλαγιου, και τρεις κλαδοι της λυχνιας εκ του αλλου πλαγιου· ³³εις τον ενα κλαδον θελουσιν εισθαι τρεις λεκαναι αμυγδαλοειδεις, εις κομβος και εν ανθος· και εις τον αλλον κλαδον τρεις λεκαναι αμυγδαλοειδεις, εις κομβος και εν ανθος· ουτω θελει γεινει εις τους εξ κλαδους, τους εξερχομενους εκ της λυχνιας. ³⁴Και εις την λυχνιαν θελουσιν εισθαι τεσσαρες λεκαναι αμυγδαλοειδεις, οι κομβοι αυτων και τα ανθη αυτων. ³⁵Και θελει εισθαι εις κομβος υπο τους δυο κλαδους εξ αυτης, και εις κομβος υπο τους δυο κλαδους εξ αυτης, και εις κομβος υπο τους δυο κλαδους εξ αυτης, εις τους εξ κλα-

δους τους εξερχομενους εκ της λυχνιας. ³⁶Οι κομβοι αυτων και οι κλαδοι αυτων θελουσιν εισθαι εν σωμα μετ' αυτης· το ολον αυτης εν σφυρηλατον εκ χρυσιου καθαρου. ³⁷Και θελεις καμει τους λυχνους αυτης επτα· και θελουσιν αναπτει τους λυχνους αυτης, δια να φεγγωσιν εμπροσθεν αυτης. ³⁸Και τα λυχοφαλιδα αυτης και τα υποθεματα αυτης θελουσιν εισθαι εκ χρυσιου καθαρου. ³⁹Εξ ενος ταλαντου χρυσιου καθαρου θελει κατασκευασθη αυτη και παντα ταυτα τα σκευη. ⁴⁰Και προσεχε να καμης κατα τον τυπον αυτων τον δειχθεντα εις σε επι του ορους.

26Και θελεις καμει την σκηνην, δεκα παραπετασματα εκ βυσσου κεκλωσμενης και κυανου και πορφυρου και κοκκινου· με χερουβειμ εντεχνως ενεργασμενα θελεις καμει αυτα. ²Το μηκος του ενος παραπετασματος εικοσιοκτω πηγων, και το πλατος του ενος παραπετασματος τεσσαρων πηγων· παντα τα παραπετασματα του αυτου μετρου. ³Τα πεντε παραπετασματα θελουσι συναπτεσθαι το εν μετα του αλλου· και τα αλλα πεντε παραπετασματα θελουσι συναπτεσθαι το εν μετα του αλλου. ⁴Και θελεις καμει θηλυκωτηρια κυανα επι της ακρας του πρωτου παραπετασματος, κατα το πλαγιον οπου γινεται η ενωσις· ομοιως θελεις καμει και επι της τελευταίας ακρας του δευτερου παραπετασματος, οπου γινεται η ενωσις του δευτερου· ⁵πεντηκοντα θηλυκωτηρια θελεις καμει εις το εν παραπετασμα, και πεντηκοντα θηλυκωτηρια θελεις καμει εις την ακραν του παραπετασματος την κατα την ενωσιν του δευτερου, δια να αντικρυζωσι τα θηλυκωτηρια προς αλληλα. ⁶Και θελεις καμει πεντηκοντα περονας χρυσας, και με τας περονας θελεις συναφει τα παραπετασματα προς αλληλα· ουτως η σκηνη θελει εισθαι μια. ⁷Και θελεις καμει παραπετασματα εκ τριγων αιγων, δια να ηναι καλυμμα επι της σκηνης· ενδεκα θελεις καμει τα παραπετασματα ταυτα· ⁸το μηκος του ενος παραπετασματος τριακοντα πηγων, και το πλατος του ενος παραπετασματος τεσσαρων πηγων· του αυτου μετρου θελουσιν εισθαι τα ενδεκα παραπετασματα. ⁹Και θελεις συναφει τα πεντε παραπετασματα χωριστα, και τα εξ παραπετασματα χωριστα· το εκτον ομως παραπετασμα θελεις επιδιπλωσει κατα το προσωπον της σκηνης. ¹⁰Και θελεις καμει πεντηκοντα θηλυκωτηρια επι της ακρας του ενος παραπετασματος του τελευταίου κατα την ενωσιν, και πεντηκοντα θηλυκωτηρια επι της ακρας του παραπετασματος, το οποιον ενονεται με το δευτερον. ¹¹Θελεις καμει και πεντηκοντα περονας χαλκινας, και θελεις εμβαλει τας περονας εις τα θηλυκωτηρια, και θελεις συναφει την σκηνην, ωστε να ηναι μια. ¹²Το δε υπολοιπον, το περισσευον εκ των παραπετασμων της σκηνης, το ημισυ του παραπετασματος του εναπολειπομενου, θελει κρεμασθαι επι τα οπισθεν της σκηνης. ¹³Και μια πηχη εκ του ενος πλαγιου και μια πηχη εκ του αλλου πλαγιου εκ του εναπολειπομενου εις το μηκος των παραπετασμων της σκηνης

θελει κρεμασθαι επανωθεν επι τα πλαγια της σκηνης εντευθεν και εντευθεν, δια να καλυπτη αυτην. ¹⁴Και θελεις καμει κατακαλυμμα δια την σκηνην εκ δερματων κριων κοκκινοβαφων και επικαλυμμα υπερανωθεν εκ δερματων θωων. ¹⁵Και θελεις καμει δια την σκηνην σανιδας εκ ξυλου σιττιμ ορθιας. ¹⁶δεκα πηχων το μηκος της μιας σανιδος, και μιας πηχης και ημισειας το πλατος της μιας σανιδος. ¹⁷Δυο αγκωνισκοι θελουσιν εισθαι εις την μιαν σανιδα αντικρυζοντες προς αλληλους· ουτω θελεις καμει εις πασας τας σανιδας της σκηνης. ¹⁸Και θελεις καμει τας σανιδας δια την σκηνην, εικοσι σανιδας απο το νοτιον μερος προς μεσημβριαν. ¹⁹και υποκατω των εικοσι σανιδων θελεις καμει τεσσαρακοντα υποβασια αργυρα· δυο υποβασια υποκατω της μιας σανιδος δια τους δυο αγκωνισκους αυτης, και δυο υποβασια υποκατω της αλλης σανιδος δια τους δυο αγκωνισκους αυτης. ²⁰Και δια το δευτερον μερος της σκηνης το προς βορραν, θελεις καμει εικοσι σανιδας. ²¹και τα τεσσαρακοντα αυτων υποβασια αργυρα, δυο υποβασια υποκατω της μιας σανιδος, και δυο υποβασια υποκατω της αλλης σανιδος. ²²Και δια τα οπισθεν μερη της σκηνης τα προς δυσμας θελεις καμει εξ σανιδας. ²³θελεις καμει και δυο σανιδας δια τας γωνιας της σκηνης εις τα οπισθεν μερη· ²⁴και θελουσιν ενωθη κατωθεν και θελουσιν ενωθη ομου ανωθεν δι' ενος κρικου· ουτω θελει εισθαι δι' αυτας αμφοτερας· δια τας δυο γωνιας θελουσιν εισθαι. ²⁵και θελουσιν εισθαι οκτω σανιδες και τα αργυρα υποβασια αυτων, δεκαεξ υποβασια· δυο υποβασια υποκατω της μιας σανιδος και δυο υποβασια υποκατω της αλλης σανιδος. ²⁶Και θελεις καμει μοχλους εκ ξυλου σιττιμ· πεντε δια τας σανιδας του ενος μερους της σκηνης, ²⁷και πεντε μοχλους δια τας σανιδας του αλλου μερους της σκηνης, και πεντε μοχλους δια τας σανιδας του μερους της σκηνης δια το πλαγιον το προς δυσμας. ²⁸και ο μεσος μοχλος, ο εν τω μεσω των σανιδων, θελει διαπερα απ' ακρου εως ακρου. ²⁹Και τας σανιδας θελεις περικαλυφει με χρυσιον και τους κρικους αυτων θελεις καμει χρυσους, δια να ηναι θηκαι των μοχλων. και θελεις περικαλυφει τους μοχλους με χρυσιον. ³⁰Και θελεις ανεγειρει την σκηνην κατα το σχεδιον αυτης το δειχθεν εις σε επι του ορους. ³¹Και θελεις καμει καταπετασμα εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης, εντεχνου εργασιας· με χερουβειμ θελει εισθαι κατασκευασμενον. ³²Και θελεις κρεμασει αυτο επι τεσσαρων στυλων εκ σιττιμ περικεκαλυμμενων με χρυσιον· τα αγκιστρα αυτων θελουσιν εισθαι χρυσα, επι των τεσσαρων αργυρων υποβασιων. ³³Και θελεις κρεμασει το καταπετασμα υπο τας περονας, δια να φερης εκει, εσωθεν του καταπετασματος, την κιβωτον του μαρτυριου· και το καταπετασμα θελει καμνει εις εσας χωρισμα μεταξυ του αγιου και του αγιου των αγιων. ³⁴Και θελεις επιθεσει το ιλαστηριον επι της κιβωτου του μαρτυριου εν τω αγιω των αγιων. ³⁵Και θελεις θεσει την τραπεζαν εξωθεν του καταπετασματος και την λυχνιαν αντικρυ

της τραπεζης προς το νοτιον μερος της σκηνης· την δε τραπεζαν θελεις θεσει προς το βορειον μερος. ³⁶Και θελεις καμει δια την θυραν της σκηνης ταπητα εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης, κατασκευασμενον με εργασιαν κεντητου. ³⁷Και θελεις καμει δια τον ταπητα πεντε στυλους εκ σιττιμ, και θελεις περικαλυφει αυτους με χρυσιον· τα αγκιστρα αυτων θελουσιν εισθαι χρυσα· και θελεις χυσει δι' αυτους πεντε υποβασια χαλκινα.

27Και θελεις καμει θυσιαστηριον εκ ξυλου σιττιμ, πεντε πηχων το μηκος και πεντε πηχων το πλατος· τετραγωνων θελει εισθαι το θυσιαστηριον· και το υψος αυτου τριων πηχων· ²και θελεις καμει τα κερατα αυτου επι των τεσσαρων γωνιων αυτου· τα κερατα αυτου θελουσιν εισθαι εκ του αυτου και θελεις περικαλυφει αυτο με χαλκον. ³Και θελεις καμει τους στακτοδοχους λεβητας αυτου και τα πτυαρια αυτου και τας λεκανας αυτου και τας κρεαγρας αυτου και τα πυροδοχα αυτου· χαλκινα θελεις καμει παντα τα σκευη αυτου. ⁴Και θελεις καμει δι' αυτο χαλκινην εσχαραν δικτυωτης εργασιας· και επι του δικτυου θελεις καμει τεσσαρας κρικους χαλκινους επι των τεσσαρων γωνιων αυτου. ⁵Και θελεις θεσει αυτην υπο την περιοχην του θυσιαστηριου κατωθεν, ωστε το δικτυον να ηναι μεχρι του μεσου του θυσιαστηριου. ⁶Και θελεις καμει μοχλους δια το θυσιαστηριον, μοχλους εκ ξυλου σιττιμ, και θελεις περικαλυφει αυτους με χαλκον· ⁷και οι μοχλοι θελουσι τεθη εντος των κρικων και θελουσιν εισθαι οι μοχλοι επι των δυο πλευρων του θυσιαστηριου, δια να βασταζωσιν αυτο. ⁸Κοιλον σανιδωτον θελεις καμει αυτο, καθως εδειχθη εις σε επι του ορους· ουτω θελουσι καμει. ⁹Και θελεις καμει την αυλην της σκηνης· απο το νοτιον μερος προς μεσημβριαν θελουσιν εισθαι παραπετασματα δια την αυλην εκ βυσσου κεκλωσμενης, το μηκος εκατον πηχων δια το εν πλευρον. ¹⁰Και οι εικοσι στυλοι αυτης και τα εικοσι υποβασια τουτων θελουσιν εισθαι χαλκινα· τα αγκιστρα των στυλων και αι ζωναι αυτων αργυρα. ¹¹Και ομοιως κατα το βορειον πλευρον κατα μηκος θελουσιν εισθαι παραπετασματα, μηκος εκατον πηχων, και οι εικοσι στυλοι αυτων και τα εικοσι αυτων χαλκινα υποβασια· τα δε αγκιστρα των στυλων και αι ζωναι αυτων αργυρα. ¹²Και δια το πλατος της αυλης κατα το δυτικον πλευρον θελουσιν εισθαι παραπετασματα πεντηκοντα πηχων· στυλοι αυτων δεκα και υποβασια αυτων δεκα. ¹³Και το πλατος της αυλης κατα το ανατολικον πλευρον το προς ανατολας θελει εισθαι πεντηκοντα πηχων. ¹⁴Και τα παραπετασματα του ενος μερους της πυλης θελουσιν εισθαι δεκαπεντε πηχων· στυλοι αυτων τρεις και υποβασια αυτων τρια. ¹⁵Και εις το αλλο μερος θελουσιν εισθαι παραπετασματα δεκαπεντε πηχων· στυλοι αυτων τρεις και υποβασια αυτων τρια. ¹⁶Δια δε την πυλην της αυλης θελει εισθαι καταπετασμα εικοσι πηχων, εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης,

κατεσκευασμενον με εργασιαν κεντητου· στυλοι αυτων τεσσαρες και υποβασια τουτων τεσσαρα. ¹⁷Παντες οι στυλοι κυκλω της αυλης θελουσιν εισθαι εξωσμενοι με αργυρον, τα αγκιστρα αυτων αργυρα και τα υποβασια αυτων χαλκινα. ¹⁸Το μηκος της αυλης θελει εισθαι εκατον πηγων και το πλατος εκατερωθεν πενηκοντα και το υψος πεντε πηγων, εκ βυσσου κεκλωσμενης, και τα υποβασια αυτων χαλκινα. ¹⁹Παντα τα σκευη της σκηνης δια πασαν την υπηρεσιαν αυτης και παντες οι πασσαλοι αυτης και παντες οι πασσαλοι της αυλης θελουσιν εισθαι χαλκινοι. ²⁰Και συ προσταξον τους υιους Ισραηλ να φερωσι προς σε καθαρον ελαιον απο ελαιας κοπανισμενας δια το φως, δια να καιη παντοτε ο λυχνος. ²¹Εν τη σκηνη του μαρτυριου εξωθεν του καταπετασματος, το οποιον ειναι εμπροσθεν του μαρτυριου, ο Ααρων και οι υιοι αυτου θελουσι διαθεσει αυτον αφ' εσπερας εως πρωι εμπροσθεν του Κυριου· τουτο θελει εισθαι νομος παντοτεινος εις τους υιους Ισραηλ κατα τας γενεας αυτων.

28Και συ προσαγαγε προς σεαυτον Ααρων τον αδελφον σου και τους υιους αυτου μετ' αυτου, εκ μεσου των υιων Ισραηλ, δια να ιερατευωσιν εις εμε, Ααρων, Ναδαβ και Αβιουδ, Ελεαζαρ και Ιθαμαρ, τους υιους του Ααρων. ²Και θελεις καμει στολην αγιαν εις τον Ααρων τον αδελφον σου προς δοξαν και τιμην. ³Και συ λαλησον προς παντας τους σοφους την καρδιαν, τους οποιους εγω ενεπλησα απο πνευματος σοφιας, να καμωσι την στολην του Ααρων, δια να καθιερωσης αυτον, ωστε να ιερατευη εις εμε. ⁴Και αυτη ειναι η στολη την οποιαν θελουσι καμει· περιστηθιον και εφοδ και ποδηρης και χιτων κεντητος, μιτρα και ζωνη· και θελουσι καμει στολας αγιας εις τον Ααρων τον αδελφον σου, και εις τους υιους αυτου, δια να ιερατευωσιν εις εμε. ⁵Και αυτοι θελουσι λαβει το χρυσιον και το κυανου και το πορφυρου και το κοκκινου και την βυσσον. ⁶Και θελουσι καμει το εφοδ εκ χρυσιου, εκ κυανου και πορφυρου, εκ κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης, εντεχνου εργασιας· ⁷θελει εχει τας δυο επωμιδας αυτου συναπτας κατα τα δυο ακρα αυτου, ωστε να συναπτωνται. ⁸Και η κεντητη ζωνη του εφοδ, η επ' αυτο, θελει εισθαι εκ του αυτου, κατα την εργασιαν αυτου· εκ χρυσιου, εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης. ⁹Και θελεις λαβει δυο ονυχιτας λιθους, και θελεις εγχαραξει επ' αυτους τα ονοματα των υιων Ισραηλ. ¹⁰Εξ εκ των ονοματων αυτων επι του ενος λιθου και τα λοιπα εξ ονοματα επι του αλλου λιθου, κατα τας γενεσεις αυτων· ¹¹με εργασιαν λιθογλυφου κατα την γλυφην της σφραγιδος, θελεις εγχαραξει τους δυο λιθους με τα ονοματα των υιων Ισραηλ· θελεις εναρμοσει αυτους εις χρυσους οικισκους. ¹²Και θελεις θεσει τους δυο λιθους επι των επωμιδων του εφοδ, λιθους μνημοσυνης εις τους υιους Ισραηλ· και ο Ααρων θελει βασταζει τα ονοματα αυτων ενωπιον του Κυριου επι των δυο ωμων αυτου εις

μνημοσυνον. ¹³Και θελεις καμει οικισκους χρυσους· ¹⁴και δυο αλυσεις εκ καθαρου χρυσιου επι των ακρων· εργασιαν πλεκτην θελεις καμει αυτας, και θελεις συναφει τας πλεκτας αλυσεις με τους οικισκους. ¹⁵Και θελεις καμει το περιστηθιον της κρισεως εντεχνου εργασιας· κατα την εργασιαν του εφοδ θελεις καμει αυτο· εκ χρυσιου, κυανου, και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης θελεις καμει αυτο· ¹⁶τετραγωνον θελει εισθαι διπλουν· μιας σπιθαμης το μηκος αυτου και μιας σπιθαμης το πλατος αυτου. ¹⁷Και θελεις εναρμοσει εις αυτο λιθους, τεσσαρας σειρας λιθων· σειρα σαρδιου, τοπαζιου και σμαραγδου θελει εισθαι πρωτη σειρα· ¹⁸και η δευτερα σειρα, ανθραξ, σαπφειρος και αδαμας· ¹⁹και η τριτη σειρα, λιγυριον, αχατης και αμεθυστος· ²⁰και η τεταρτη σειρα, βηρυλλιον και ονυξ και ιασπις· ενηρμοσμενοι θελουσιν εισθαι εις τους χρυσους οικισκους αυτων· ²¹και οι λιθοι θελουσι εισθαι με τα ονοματα των υιων Ισραηλ, δωδεκα, κατα τα ονοματα αυτων, κατα την γλυφην της σφραγιδος· εκαστος με το ονομα αυτου θελουσι εισθαι κατα τας δωδεκα φυλας· ²²Και θελεις καμει επι το περιστηθιον αλυσεις κατα τα ακρα, πλεκτης εργασιας εκ χρυσιου καθαρου. ²³Και θελεις καμει επι το περιστηθιον δυο κρικους χρυσους, και θελεις περασει τους δυο κρικους εις τα δυο ακρα του περιστηθιου. ²⁴Και θελεις περασει τας δυο πλεκτας αλυσεις χρυσας εις τους δυο κρικους, τους εις τα ακρα του περιστηθιου. ²⁵Και τα αλλα δυο ακρα των δυο πλεκτων αλυσεων θελεις συναφει με τους δυο οικισκους και θελεις βαλει αυτους εις τας επωμιδας του εφοδ εμπροσθεν αυτου. ²⁶Και θελεις καμει δυο κρικους χρυσους και θελεις βαλει αυτους επι των δυο ακρων του περιστηθιου εις το χειλος αυτου, το οποιον ειναι κατα το μερος του εφοδ εσωθεν· ²⁷και θελεις καμει δυο αλλους κρικους χρυσους, και θελεις βαλει αυτους εις τα δυο πλαγια του εφοδ κατωθεν, προς το εμπροσθινον μερος αυτου, αντικρυ της αλλης ενωσεως αυτου, ανωθεν της κεντητης ζωνης του εφοδ. ²⁸Και θελουσι δenei το περιστηθιον δια των κρικων αυτου εις τους κρικους του εφοδ με ταινιαν εκ κυανου, δια να ηναι ανωθεν της κεντητης ζωνης του εφοδ και δια να μη ηναι το περιστηθιον κειρωρισμενον απο του εφοδ. ²⁹Και ο Ααρων θελει βασταζει τα ονοματα των υιων Ισραηλ εν τω περιστηθιω της κρισεως επι της καρδιας αυτου, οταν εισερχηται εις το αγιον, εις μνημοσυνον ενωπιον του Κυριου διαπαντος. ³⁰Και θελεις βαλει εις το περιστηθιον της κρισεως το Ουριμ και το Θουμμιμ, και θελουσι εισθαι επι της καρδιας του Ααρων, οταν εισερχηται ενωπιον του Κυριου· και ο Ααρων θελει βασταζει την κρισιν των υιων Ισραηλ επι της καρδιας αυτου ενωπιον του Κυριου διαπαντος. ³¹Και θελεις καμει τον ποδηρη του εφοδ ολον εκ κυανου. ³²Και θελει εισθαι εις την κορυφην αυτου ανοιγμα κατα το μεσον αυτου· θελει εχει ταινιαν υφαντην κυκλω του ανοιγματος αυτου, καθως ειναι το ανοιγμα του θωρακος, δια να μη σχιζηται. ³³Και θελεις καμει επι των κρασπεδων αυτου ροδια

εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου επι των κρασπεδων αυτου κυκλω· και κωδωνας χρυσους μεταξυ αυτων κυκλω· ³⁴χρυσουν κωδωνα και ροδιον, χρυσουν κωδωνα και ροδιον, επι των κρασπεδων του ποδηρου κυκλω. ³⁵Και θελει εισθαι επι του Ααρων δια να λειτουργη· και ο ηχος αυτου θελει εισθαι ακουστος, οταν εισερχηται εις το αγιον ενωπιον του Κυριου και οταν εξερχηται, δια να μη αποθανη. ³⁶Και θελεις καμει πεταλον εκ χρυσιου καθαρου και θελεις εγχαραξει επ' αυτο, ως χαραγμα σφραγιδος, ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ. ³⁷Και θελεις βαλει αυτο επι κυανης ταινιας, δια να ηναι επι της μιτρας· εις το εμπροσθεν μερος της μιτρας θελει εισθαι. ³⁸Και θελει εισθαι επι του μετωπου του Ααρων, δια να σηκωνη ο Ααρων την ανομιαν των αγιων πραγματα, τα οποια οι υιοι του Ισραηλ θελουσιν αγιαζει εις πασας αυτων τας αγιας προσφορας· και θελει εισθαι διαπαντος επι του μετωπου αυτου, δια να ηναι δεκται ενωπιον του Κυριου. ³⁹Και θελεις υφανει τον χιτωνα εκ βυσσου και θελεις καμει μιτραν εκ βυσσου και θελεις καμει ζωνην εργασιας κεντητου. ⁴⁰Και δια τους υιους του Ααρων θελεις καμει χιτωνας και θελεις καμει δι' αυτους ζωνας και μιτριδια θελεις καμει δι' αυτους προς δοξαν και τιμην. ⁴¹Και θελεις ενδυσει αυτα τον Ααρων τον αδελφον σου και τους υιους αυτου μετ' αυτου, και θελεις χρισει αυτους και θελεις καθιερωσει αυτους και αγιασει αυτους, δια να ιερατευωσιν εις εμε. ⁴²Και θελεις καμει εις αυτους λινα περισκελη, δια να σκεπαζωσι την γυμνωσιν της σαρκος αυτων· απο της οσφυος μεχρι των μηρων θελουσι φθανει· ⁴³και θελουσιν εισθαι επι του Ααρων και επι των υιων αυτου, οταν εισερχωνται εις την σκηνην του μαρτυριου η οταν πλησιαζωσιν εις το θυσιαστηριον δια να λειτουργησωσιν εν τω αγιω, δια να μη φερωσιν εφ' εαυτους ανομιαν και αποθανωσι τουτο θελει εισθαι νομος παντοτεινος εις αυτον και εις το σπερμα αυτου μετ' αυτον.

29Και τουτο ειναι το πραγμα, το οποιον θελεις καμει εις αυτους δια να αγιασης αυτους, ωστε να ιερατευωσιν εις εμε. Λαβε εν μοσχαριον βοος και δυο κριους αμωμους, ²και αζυμον αρτον και πηττας αζυμους εζυμωμενας με ελαιον και λαγανα αζυμα κεχρισμενα με ελαιον· εκ σεμιδαλεως σιτου θελεις καμει αυτα. ³Και θελεις βαλει αυτα εις εν κανιστρον και θελεις φερει αυτα εν τω κανιστρω μετα του μοσχαριου και των δυο κριων. ⁴Και τον Ααρων και τους υιους αυτου θελεις προσαγαγει εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου και θελεις λουσει αυτους εν υδατι. ⁵Και θελεις λαβει τας στολας και θελεις ενδυσει τον Ααρων τον χιτωνα και τον ποδηρη του εφοδ και το εφοδ και το περιστηθιον, και θελεις ζωσει αυτον με την κεντητην ζωνην του εφοδ. ⁶Και θελεις βαλει την μιτραν επι την κεφαλην αυτου και θελεις βαλει το αγιον διαδημα επι την μιτραν. ⁷Τοτε θελεις λαβει το ελαιον του χρισματος και θελεις χυσει εξ αυτου επι την κεφαλην αυτου και θελεις χρισει αυτον. ⁸Και

θελεις προσαγαγει τους υιους αυτου και ενδυσει αυτους χιτωνας· ⁹και θελεις ζωσει αυτους με ζωνας, τον Ααρων και τους υιους αυτου, και θελεις περιθεσει εις αυτους μιτριδια, και η ιερατεια θελει εισθαι εις αυτους κατα νομον παντοτεινον· και θελεις καθιερωσει τον Ααρων και τους υιους αυτου. ¹⁰Και θελεις προσαγαγει το μοσχαριον εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου, και ο Ααρων και οι υιοι αυτου θελουσιν επιθεσει τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του μοσχαριου· ¹¹και θελεις σφαξει το μοσχαριον ενωπιον Κυριου παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ¹²Και θελεις λαβει εκ του αιματος του μοσχαριου και θεσει επι των κερατων του θυσιαστηριου με τον δακτυλον σου· και θελεις χυσει ολον το αιμα παρα την βασιν του θυσιαστηριου. ¹³Και θελεις λαβει ολον το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια και τον επανω λοβον του ηπατος και τους δυο νεφρους και το στεαρ το επ' αυτων και θελεις καυσει αυτα επι του θυσιαστηριου. ¹⁴Το δε κρεας του μοσχαριου και το δερμα αυτου και την κοπρον αυτου θελεις καυσει εν πυρι εξω του στρατοπεδου· τουτο ειναι θυσια περι αμαρτιας. ¹⁵Και τον κριον τον ενα θελεις λαβει, και θελουσιν επιθεσει ο Ααρων και οι υιοι αυτου τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του κριου· ¹⁶και θελεις σφαξει τον κριον και θελεις λαβει το αιμα αυτου και ραντισει επι το θυσιαστηριον κυκλω· ¹⁷και θελεις διαμελισει τον κριον εις τμηματα και θελεις πλυνει τα εντοσθια αυτου και τους ποδας αυτου, και βαλει αυτα μετα των τμηματων αυτου και μετα της κεφαλης αυτου· ¹⁸και θελεις καυσει ολον τον κριον επι του θυσιαστηριου· τουτο ειναι ολοκαυτωμα εις τον Κυριον· ειναι οσμη ευωδιας, θυσια γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον. ¹⁹Και θελεις λαβει τον δευτερον κριον· και θελουσιν επιθεσει ο Ααρων και οι υιοι αυτου τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του κριου· ²⁰τοτε θελεις σφαξει τον κριον και θελεις λαβει εκ του αιματος αυτου και θεσει επι τον λοβον του δεξιου ωτιου του Ααρων, και επι τον λοβον του δεξιου ωτιου των υιων αυτου, και επι τον αντιχειρα της δεξιας χειρος αυτων, και επι τον μεγαλον δακτυλον του δεξιου ποδος αυτων, και θελεις ραντισει το αιμα επι το θυσιαστηριον κυκλω. ²¹Και θελεις λαβει εκ του αιματος, του επι του θυσιαστηριου, και εκ του ελαιου του χρισματος, και θελεις ραντισει επι τον Ααρων, και επι τας στολας αυτου και επι τους υιους αυτου και επι τας στολας των υιων αυτου μετ' αυτου· και θελουσιν αγιασθη, αυτος, και αι στολαι αυτου, και οι υιοι αυτου, και αι στολαι των υιων αυτου μετ' αυτου. ²²Και θελεις λαβει εκ του κριου το στεαρ και την ουραν και το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια και τον επανω λοβον του ηπατος και τους δυο νεφρους, και το στεαρ το επ' αυτων και τον δεξιον βραχιονα, διοτι ειναι κριος καθιερωσεως, ²³και ενα ψωμον, και μιαν πητταν ελαιωμενην, και εν λαγον εκ του κανιστρου των αζυμων των προτεθειμενων ενωπιον Κυριου· ²⁴και θελεις επιθεσει τα παντα εις τας χειρας του Ααρων και εις τας χειρας των υιων αυτου·

και θελεις κινησει αυτα εις κινητην προσφοραν ενωπιον Κυριου. ²⁵Και θελεις λαβει αυτα εκ των χειρων αυτων και καυσει επι του θυσιαστηριου επανω του ολοκαυτωματος εις οσμην ευωδιας ενωπιον Κυριου· τουτο ειναι θυσια γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον, ²⁶Και θελεις λαβει το στηθος εκ του κριου της καθιερωσεως, οστις ειναι δια τον Ααρων, και θελεις κινησει αυτο εις κινητην προσφοραν ενωπιον Κυριου και θελει εισθαι μεριδιον σου. ²⁷Και θελεις αγιασει το στηθος της κινητης προσφορας και τον βραχιονα της προσφορας της υψωσεως, ητις εκινήθη και ητις υψώθη, εκ του κριου της καθιερωσεως, εξ εκεινου οστις ειναι δια τον Ααρων, και εξ εκεινου οστις ειναι δια τους υιους αυτου· ²⁸και θελει εισθαι του Ααρων και των υιων αυτου κατα νομον παντοτεινον παρα των υιων Ισραηλ· διοτι ειναι προσφορα υψωσεως· και θελει εισθαι προσφορα υψωσεως παρα των υιων Ισραηλ εκ των ειρηνικων θυσιων αυτων, η υψομενη προσφορα αυτων προς τον Κυριον. ²⁹Και η αγιαστολη του Ααρων θελει εισθαι των υιων αυτου μετ' αυτον, δια να χρισθωσιν εν αυτη και να καθιερωθωσιν εν αυτη. ³⁰Επτα ημερας θελει ενδυεσθαι αυτην ο ιερευς, ο αντ' αυτου εκ των υιων αυτου, οστις εισερχεται εις την σκηνην του μαρτυριου δια να λειτουργη εν τω αγιω. ³¹Και θελεις λαβει τον κριον της καθιερωσεως και βρασει το κρεας αυτου εν τοπω αγιω. ³²Και θελουσι φαγει ο Ααρων και οι υιοι αυτου το κρεας του κριου και τον αρτον τον εν τω κανιστρω παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ³³Και θελουσι φαγει εκεινα, δια των οποιων εγεινεν η εξιλεωσις, προς καθιερωσιν και αγιασμον αυτων· ξενος ομως δεν θελει φαγει, διοτι ειναι αγια· ³⁴και αν μεινη τι εκ του κρεατος των καθιερωσεων η εκ του αρτου εως πρωι, τοτε θελεις καυσει το εναπολειφθεν εν πυρι· δεν θελει φαγωθη, διοτι ειναι αγιον. ³⁵Και ουτω θελεις καμει εις τον Ααρων και εις τους υιους αυτου κατα παντα οσα προσεταξα εις σε· επτα ημερας θελεις καθιερωσει αυτους· ³⁶και θελεις προσφερει πασαν ημεραν εν μοσχαριον εις προσφοραν περι αμαρτιας δια εξιλεωσιν. Και θελεις καθαριζει το θυσιαστηριον, καμνων εξιλεωσιν υπερ αυτου, και θελεις χρισει αυτο δια να αγιασης αυτο. ³⁷Επτα ημερας θελεις καμνει εξιλεωσιν υπερ του θυσιαστηριου και θελεις αγιαζει αυτο· και θελει εισθαι θυσιαστηριον αγιωτατον· παν το εγγιζον το θυσιαστηριον θελει εισθαι αγιον. ³⁸Τουτο δε ειναι εκεινο, το οποιον θελεις προσφερει επι του θυσιαστηριου· δυο αρνια ενιαυσια την ημεραν διαπαντος, ³⁹το εν αρνιον θελεις προσφερει το πρωι, και το αλλο αρνιον θελεις προσφερει το δειλινον· ⁴⁰και μετα του ενος αρνιου εν δεκατον σεμιδαλεως εξυμωμενης με το τεταρτον ενος ιν ελαιου κοπανισμενου· και το τεταρτον ενος ιν οινου δια σπονδην. ⁴¹και το δευτερον αρνιον θελεις προσφερει το δειλινον· κατα την προσφοραν της πρωιας, και κατα την σπονδην αυτης, θελεις καμει εις αυτο, εις οσμην ευωδιας, θυσιαν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον. ⁴²τουτο θελει εισθαι παντοτεινον ολοκαυτωμα εις τας

γενεας σας παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου ενωπιον Κυριου· οπου θελω εμφανιζεσθαι εις σας, δια να λαλω εκει προς σε. ⁴³Και εκει θελει εμφανιζεσθαι εις τους υιους Ισραηλ, και η σκηνη θελει αγιαζεσθαι με την δοξαν μου. ⁴⁴Και θελω αγιαζει την σκηνην του μαρτυριου και το θυσιαστηριον· θελω αγιαζει και τον Ααρων και τους υιους αυτου, δια να ιερατευωσιν εις εμε. ⁴⁵Και θελω κατοικει εν μεσω των υιων Ισραηλ, και θελω εισθαι Θεος αυτων. ⁴⁶Και αυτοι θελουσι γνωριζει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος αυτων, ο εξαγαγων αυτους εκ γης Αιγυπτου δια να κατοικω εν μεσω αυτων· εγω Κυριος ο Θεος αυτων.

30Και θελεις καμει θυσιαστηριον δια να θυμιαζης θυμιαμα· εκ ξυλου σιτιμ θελεις καμει αυτο. ²μιας πηχης το μηκος αυτου και μιας πηχης το πλατος αυτου τετραγωνον θελει εισθαι και δυο πηχων το υψος αυτου τα κερατα αυτου εκ του αυτου. ³Και θελεις περικαλυφει αυτο με χρυσιον καθαρων, την κορυφην αυτου και τα πλαγια αυτου κυκλω και τα κερατα αυτου και θελεις καμει εις αυτο στεφανην χρυσην κυκλω. ⁴Και δυο χρυσοις κρικους θελεις καμει εις αυτο υπο την στεφανην αυτου· πλησιον των δυογωνιων αυτου επι τα δυο πλαγια αυτου θελεις καμει αυτους, και θελουσιν εισθαι θηκαι των μοχλων, ωστε να βασταζωσιν αυτο δι' αυτων. ⁵Και θελεις καμει τους μοχλους εκ ξυλου σιτιμ, και θελεις περικαλυφει αυτους με χρυσιον. ⁶Και θελεις βαλει αυτο απεναντι του καταπετασματος του ενωπιου της κιβωτου του μαρτυριου, αντικρυ του ιλαστηριου του επι του μαρτυριου, οπου θελω εμφανιζεσθαι εις σε. ⁷Και θελει θυμιαζει ο Ααρων επ' αυτου θυμιαμα ευωδες καθ' εκαστην πρωιαν· οταν ετοιμαζη τους λυχνους, θελει θυμιαζει επ' αυτου. ⁸Και οταν αναπτη ο Ααρων τους λυχνους το εσπερας, θελει θυμιαζει επ' αυτου, θυμιαμα παντοτεινον ενωπιον του Κυριου εις τας γενεας σας. ⁹δεν θελετε προσφερει επ' αυτου ξενον θυμιαμα ουδε ολοκαυτωμα ουδε προσφοραν εξ αλφιτων ουδε θελετε χυσει επ' αυτου σπονδην. ¹⁰Και θελει καμνει ο Ααρων εξιλεωσιν επι των κερατων αυτου απαξ του ενιαυτου με το αιμα της περι αμαρτιας προσφορας της εξιλεωσεως· απαξ του ενιαυτου θελει καμνει εξιλεωσιν επ' αυτου εις τας γενεας σας· τουτο ειναι αγιωτατον προς τον Κυριον. ¹¹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹²Οταν λαμβανης το κεφαλαιον των υιων Ισραηλ κατα την απαριθμησιν αυτων, τοτε θελουσι δωσει πας ανθρωπος λυτρον δια την ψυχην αυτου προς τον Κυριον, οταν απαριθμησιν αυτους, δια να μη επελεθη πληγη επ' αυτους, οταν απαριθμησιν αυτους· ¹³τουτο θελουσι διδει πας οστις περνα εις την απαριθμησιν, ημισυ του σικλου κατα τον σικλον του αγιου· ο σικλος ειναι εικοσι γερα· ημισυ του σικλου θελει εισθαι η προσφορα του Κυριου. ¹⁴πας οστις περνα εις την απαριθμησιν, απο εικοσι ετων ηλικιας και επανω, θελει δωσει προσφοραν εις τον Κυριον. ¹⁵Ο πλουσιος δεν θελει δωσει πλειοτερον, και ο πτω-

χος δεν θελει δωσει ολιγωτερον ημισεος σικλου, οταν διδωσι την προσφοραν εις τον Κυριον δια να καμωσιν εξιλεωσιν υπερ των ψυχων υμων. ¹⁶Και θελεις λαβει το αργυριον της εξιλεωσεως παρα των υιων Ισραηλ, και θελεις μεταχειρισθη αυτο εις την υπηρεσιαν της σκηνης του μαρτυριου, και θελει εισθαι εις τους υιους Ισραηλ εις μνημοσυνον ενωπιον του Κυριου, δια να γεινη εξιλεωσις υπερ των ψυχων υμων. ¹⁷Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁸Και θελεις καμει νιπτηρα χαλκινον και την βασιν αυτου χαλκινην, δια να νιπτωνται και θελεις θεσει αυτον μεταξυ της σκηνης του μαρτυριου και του θυσιαστηριου και θελεις βαλει υδωρ εις αυτον. ¹⁹και θελουσι νιπτει ο Ααρων και οι υιοι αυτου τας χειρας αυτων και τους ποδας αυτων εξ αυτου. ²⁰Οταν εισερχωνται εις την σκηνην του μαρτυριου, θελουσι νιπτεσθαι με υδωρ, δια να μη αποθανωσιν· η οταν πλησιαζωσιν εις το θυσιαστηριον δια να λειτουργησωσι, δια να καυσωσι θυσιαν γινομενην δια πυρος εις τον Κυριον. ²¹τοτε θελουσι νιπτει τας χειρας αυτων και τους ποδας αυτων, δια να μη αποθανωσι και τουτο θελει εισθαι νομος παντοτεινος εις αυτους, εις αυτον και εις το σπερμα αυτου εις τας γενεας αυτων. ²²Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²³Και συ λαβε εις σεαυτον εκλεκτα αρωματα, καθαρως σμυρνης πεντακοσιους σικλους και ευωδους κινναμωμου ημισυ αυτης, διακοσιους πεντηκοντα, και ευωδους καλαμου διακοσιους πεντηκοντα, ²⁴και κασσιας πεντακοσιους, κατα τον σικλον του αγιου, και ελαιου ελαιας εν ιν· ²⁵και θελεις καμει αυτο ελαιον αγιου χρισματος, χρισμα μυρεψικον κατα την τεχνην του μυρεψου· αγιον χριστηριον ελαιον θελει εισθαι. ²⁶Και θελεις χρισει με αυτο την σκηνην του μαρτυριου και την κιβωτον του μαρτυριου, ²⁷και την τραπεζαν και παντα τα σκευη αυτης και την λυχνιαν και τα σκευη αυτης και το θυσιαστηριον του θυμιαματος, ²⁸και το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος μετα παντων των σκευων αυτου και τον νιπτηρα και την βασιν αυτου. ²⁹Και θελεις αγιασει αυτα, δια να ηναι αγιωτατα· παν το εγγιζον αυτα θελει εισθαι αγιον. ³⁰Και τον Ααρων και τους υιους αυτου θελεις χρισει και θελεις αγιασει αυτους, δια να ιερατευωσιν εις εμε. ³¹Και θελεις λαλησει προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, τουτο θελει εισθαι εις εμε αγιον χριστηριον ελαιον εις τας γενεας σας· ³²επι σαρκα ανθρωπου δεν θελει χυθη ουδε θελετε καμει ομοιον αυτου κατα την συνθεσιν αυτου· τουτο ειναι αγιον και αγιον θελει εισθαι εις εσας· ³³οστις συνθεση ομοιον αυτου η οστις βαλη εξ αυτου επι αλλογενη, θελει εξολοθρευθη εκ του λαου αυτου. ³⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Λαβε εις σεαυτον ευωδη αρωματα, στακτην και ονυχα και χαλβανην, ταυτα τα ευωδη αρωματα μετα καθαρου λιβανιου· ισου βαρους θελει εισθαι εκαστον. ³⁵Και θελεις καμει τουτο θυμιαμα, συνθεσιν κατα την τεχνην του μυρεψου μεμιγμενον, καθαρων, αγιον· ³⁶και θελεις κοπανισει μερος εκ τουτου πολλα λεπτον, και θελεις βαλει εξ αυτου εμπροσθεν του μαρτυριου εν τη σκηνη του μαρτυ-

ριου, οπου θελω εμφανιζεσθαι εις σε· τουτο θελει εισθαι εις εσας αγιωτατον. ³⁷Κατα δε την συνθεσιν του θυμιαματος τουτου, το οποιον θελεις καμει, σεις δεν θελετε καμει εις εαυτους· αγιον θελει εισθαι εις σε δια τον Κυριον· ³⁸οστις καμει ομοιον αυτου δια να μυριζηται αυτο, θελει εξολοθρευθη εκ του λαου αυτου.

31Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Ιδε, εγω εκαλεσα εξ ονοματος Βεσελεηλ τον υιον του Ουρι, υιου του Ωρ, εκ της φυλης του Ιουδα· ³και ενεπλησα αυτον πνευματος θειου, σοφιας και συνεσεως και επιστημης και πασης καλλιτεχνιας, ⁴δια να επινοη εντεχνα εργα, ωστε να εργαζηται εις χρυσον και εις αργυρον και εις χαλκον, ⁵και να γλυφη λιθους ενθεσεως, και να σκαλιζη ξυλα δι' εργασιαν εις πασαν καλλιτεχνιαν. ⁶Και εγω, ιδου, εδωκα εις αυτον Ελιαβ τον υιον του Αχισαμαχ, εκ της φυλης του Δαν· και εις παντα συνετον την καρδιαν εδωκα σοφιαν, δια να καμωσι παντα οσα προσεταξα εις σε· ⁷την σκηνην του μαρτυριου, και την κιβωτον του μαρτυριου και το ιλαστηριον το επανωθεν αυτης και παντα τα σκευη της σκηνης, ⁸και την τραπεζαν και τα σκευη αυτης και την καθαραν λυχνιαν μετα παντων των σκευων αυτης και το θυσιαστηριον του θυμιαματος, ⁹και το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος μετα των σκευων αυτου και τον νιπτηρα και την βασιν αυτου, ¹⁰και τας στολας τας λειτουργικας, και τας αγιας στολας του Ααρων του ιερεως, και τας στολας των υιων αυτου, δια να ιερατευωσι, ¹¹και το χριστηριον ελαιον, και το ευωδες θυμιαμα δια το αγιον· κατα παντα οσα προσεταξα εις σε θελουσι καμει. ¹²Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹³Και συ λαλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Προσεχετε να φυλαττητε τα σαββατα μου· διοτι τουτο ειναι σημειον μεταξυ εμου και υμων εις τας γενεας υμων, δια να γνωριζητε οτι εγω ειμαι Κυριος, ο αγιαζων υμας· ¹⁴και θελετε φυλαττει το σαββατον, διοτι ειναι αγιον εις εσας· οστις βεβηλωση αυτο, θελει εξαπαντος θανατωθη· διοτι πας οστις καμει εργασιαν εν αυτω, η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη εκ μεσου του λαου αυτης. ¹⁵Εξ ημερας θελει γινεσθαι εργασια· εν δε τη εβδομη ημερα σαββατον θελει εισθαι, αναπαυσις αγια εις τον Κυριον· και οστις καμει εργασιαν εν τη ημερα του σαββατου θελει εξαπαντος θανατωθη. ¹⁶Και θελουσι φυλαττει οι υιοι Ισραηλ το σαββατον, δια να εορταζωσιν αυτο εις τας γενεας αυτων εις διαθηκην αιωνιον. ¹⁷Τουτο ειναι σημειον μεταξυ εμου και των υιων Ισραηλ διαπαντος· διοτι εις εξ ημερας εποιησεν ο Κυριος τον ουρανον και την γην, εν δε τη εβδομη ημερα κατεπαυσε και ανεπαυθη. ¹⁸Και εδωκεν εις τον Μωυσην, αφου ετελειωσε λαλων προς αυτον επι του ορους Σινα, δυο πλακας του μαρτυριου, πλακας λιθινας γεγραμμενας με τον δακτυλον του Θεου.

32Και ιδων ο λαος οτι εβραδυνεν ο Μωυσης να καταβη εκ του ορους, συνηχθη ο λαος επι τον Ααρων και

ελεγον προς αυτον, Σηκωθητι, καμε εις ημας θεους, οιτινες να προπορευωνται ημων· διοτι ουτος ο Μωυσης, ο ανθρωπος οστις εξηγαγεν ημας εκ γης Αιγυπτου, δεν εξευρομεν τι απεγεινεν αυτος. ²Και ειπε προς αυτους ο Ααρων, Αφαιρεσατε τα χρυσα ενωτια, τα οποια ειναι εις τα ωτα των γυναικων σας, των υιων σας και των θυγατερων σας, και φερετε προς εμε. ³Και αφηρσε πας ο λαος τα χρυσα ενωτια, τα οποια ησαν εις τα ωτα αυτων, και εφεραν προς τον Ααρων. ⁴Και λαβων εκ των χειρων αυτων, διεμορφωσεν αυτο με εργαλειον εγχαρκτηικον, και εκαμεν αυτο μοσχον χωνευτον· οι δε ειπον, Ουτοι ειναι οι θεοι σου, Ισραηλ, οιτινες σε ανεβιβασαν εκ γης Αιγυπτου. ⁵Και οτε ειδε τουτο ο Ααρων, ωκοδομησε θυσιαστηριον εμπροσθεν αυτου· και εκηρυξεν ο Ααρων, λεγων, Αυριον ειναι εορτη εις τον Κυριον. ⁶Και σηκωθεντες ενωρις την επαυριον, προσεφεραν ολοκαυτωματα και εφεραν ειρηνικας προσφορας· και εκαθισεν ο λαος να φαγη και να πιη, και εσηκωθησαν να παιζωσι. ⁷Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Υπαγε, καταβηθι διοτι ηνομησεν ο λαος σου, τον οποιον εξηγαγες εκ γης Αιγυπτου. ⁸εξετραπησαν ταχεως εκ της οδου την οποιαν προσεταξα εις αυτους· εκαμαν εις εαυτους μοσχον χωνευτον και προσεκυνησαν αυτον και εθυσιασαν εις αυτον και ειπον, Ουτοι ειναι οι θεοι σου, Ισραηλ, οιτινες σε ανεβιβασαν εκ γης Αιγυπτου. ⁹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, ειδον τον λαον τουτον, και ιδου, ειναι λαος σκληροτραχηλος· ¹⁰τωρα λοιπον, αφες με, και θελει εξαφθη η οργη μου εναντιον αυτων και θελω εξολοθρευσει αυτους· και θελω σε καταστησει εθνος μεγα. ¹¹Και ικετευσεν ο Μωυσης Κυριον τον Θεον αυτου και ειπε, Δια τι, Κυριε, εξαπτεται η οργη σου εναντιον του λαου σου, τον οποιον εξηγαγες εκ γης Αιγυπτου μετα μεγαλης δυναμεως και κραταιας χειρος; ¹²δια τι να ειπωσιν οι Αιγυπτιοι, λεγοντες, Με πονηριαν εξηγαγεν αυτους, δια να θανατωση αυτους εις τα ορη και να εξολοθρευση αυτους απο προσωπου της γης; επιστρεφον απο της εξαφews της οργης σου και μεταμεληθητι περι του κακου του προς τον λαον σου· ¹³ενθυμηθητι τον Αβρααμ, τον Ισαακ και τον Ισραηλ, τους δουλους σου, προς τους οποιους ωμοσας επι σεαυτον και ειπας προς αυτους, Θελω πληθυνει το σπερμα σας ως τα αστρα του ουρανου· και πασαν την γην ταυτην περι της οποιας ελαλησα, θελω δωσει εις το σπερμα σας, και θελουσι κληρονομησει αυτην διαπαντος. ¹⁴Και μετεμεληθη ο Κυριος περι του κακου, το οποιον ειπε να καμη κατα του λαου αυτου. ¹⁵Και στραφεις ο Μωυσης κατεβη εκ του ορους, και αι δυο πλακες του μαρτυριου ησαν εν ταις χειρσιν αυτου· πλακες γεγραμμεναι εξ αμφοτερων των μερων· εκ του ενος μερους και εκ του αλλου ησαν γεγραμμεναι. ¹⁶Και αι πλακες ησαν εργον Θεου και η γραφη ητο γραφη Θεου εγκεχαραγμενη επι τας πλακας. ¹⁷Και ακουσας ο Ιησους τον θορυβον του λαου αλαλαζοντος, ειπε προς τον Μωυσην, Θορυβος πολεμου ειναι εν τω στρατοπεδω. ¹⁸Ο δε ειπε, Δεν ειναι φωνη αλαλαζοντων δια νικην ουδε

φωνη βοωντων δια ητταν· φωνην αδοντων εγω ακουω. ¹⁹Καθως δε επλησιασεν εις το στρατοπεδον, ειδε τον μοσχον και χορους· και εξηφθη ο θυμος του Μωυσεως, και ερριψε τας πλακας απο των χειρων αυτου και συνετριψεν αυτας υπο το ορος· ²⁰και λαβων τον μοσχον, τον οποιον ειχον καμει, κατεκαυσεν εν πυρι, και συντριψας εωσου ελεπτυνθη, εσπειρεν επι το υδωρ και εποτισε τους υιους Ισραηλ. ²¹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων, Τι εκαμεν εις σε ο λαος ουτος, ωστε επεφερες επ' αυτους αμαρτιαν μεγαλην; ²²Και ειπεν ο Ααρων, Ας μη εξαπτηται ο θυμος του κυριου μου· συ γνωριζεις τον λαον, οτι εγκειται εις την κακιαν· ²³διοτι ειπον προς εμε, Καμε εις ημας θεους, οιτινες να προπορευωνται ημων· διοτι ουτος ο Μωυσης, ο ανθρωπος οστις εξηγαγεν ημας εκ γης Αιγυπτου, δεν εξευρομεν τι απεγεινεν αυτος· ²⁴και ειπα προς αυτους, Οστις εχει χρυσιον, ας αφαιρσωσιν αυτο· και εδωκαν εις εμε· τοτε ερριψα αυτο εις το πυρ, και εξηλθεν ο μοσχος ουτος. ²⁵Και ιδων ο Μωυσης τον λαον οτι ητο αχαλινωτος, διοτι ο Ααρων ειχε αφησει αυτους αχαλινωτους προς καταισχυνην, μεταξυ των εχθρων αυτων, ²⁶εσταθη ο Μωυσης παρα την πυλην του στρατοπεδου και ειπεν, Οστις ειναι του Κυριου, ας ελθη προς εμε. Και συνηχθησαν προς αυτον παντες οι υιοι του Λευι. ²⁷Και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ας βαλη εκαστος την ρομφαιαν αυτου επι τον μηρον αυτου· και διελθετε και εξελθετε απο πυλης εις πυλην δια του στρατοπεδου, και ας θανατωση εκαστος τον αδελφον αυτου και εκαστος τον φιλον αυτου και εκαστος τον πλησιον αυτου. ²⁸Και εκαμον οι υιοι του Λευι κατα τον λογον του Μωυσεως· και επεσαν εκ του λαου εκεινην την ημεραν περιπου τρεις χιλιαδες ανδρες. ²⁹διοτι ειπεν ο Μωυσης, Καθιερωσατε εαυτους σημερον εις τον Κυριον, εκαστος επι τον υιον αυτου και εκαστος επι τον αδελφον αυτου, δια να δοθη εις εσας ευλογια σημερον. ³⁰Και την επαυριον ειπεν ο Μωυσης προς τον λαον, Σεις ημαρτησατε αμαρτιαν μεγαλην· και τωρα θελω αναβη προς τον Κυριον· ισως καμω εξιλεωσιν δια την αμαρτιαν σας. ³¹Και επεστρεφεν ο Μωυσης προς τον Κυριον και ειπε, Δεομαι· ουτος ο λαος ημαρτησεν αμαρτιαν μεγαλην και εκαμον εις εαυτους θεους χρυσους· ³²πλην τωρα, εαν συγχωρησης την αμαρτιαν αυτων· ει δε μη, εξαλειφον με, δεομαι, εκ της βιβλου σου, την οποιαν εγραψας. ³³Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Οστις ημαρτησεν εναντιον εμου, τουτον θελω εξαλειφει εκ της βιβλου μου· ³⁴οθεν τωρα υπαγε, οδηγησον τον λαον εις τον τοπον περι του οποιου σε ειπα· ιδου, ο αγγελος μου θελει προπορευεσθαι εμπροσθεν σου· αλλ' ομως εν τη ημερα της ανταποδωσεως μου θελω ανταποδωσει την αμαρτιαν αυτων επ' αυτους. ³⁵Και επαταξε Κυριος τον λαον, δια την κατασκευην του μοσχου τον οποιον κατεσκευασεν ο Ααρων.

33Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Υπαγε, αναβηθι εντευθεν συ και ο λαος τον οποιον εξηγαγες εκ

γης Αιγυπτου, εις την γην την οποιαν ωμοσα προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ, λεγων, Εις το σπερμα σου θελω δωσει αυτην· ²και θελω αποστειλει αγγελον εμπροσθεν σου και θελω εκδιωξει τον Χαναναιον, τον Αμορραιον και τον Χετταιον και τον Φερεζαιον τον Ευαιον και τον Ιεβουσαιον· ³εις γην ρευσαν γαλα και μελι διوتي εγω δεν θελω αναβη εν τω μεσω σου, επειδη εισαι λαος σκληροτραχηλος, δια να μη σε εξολοθρευσω καθ' οδον. ⁴Και οτε ηκουσεν ο λαος τον κακον τουτον λογον, κατεπενθησαν και ουδεις εβαλε τον στολισμον αυτου εφ' εαυτον. ⁵Διوتي ο Κυριος ειπε προς τον Μωυσην, Ειπε προς τους υιους Ισραηλ, Σεις εισθε λαος σκληροτραχηλος· μιαν στιγμην εαν αναβω εις το μεσον σου, θελω σε εξολοθρευσει· οθεν τωρα εκδυθητι τους στολισμους σου απο σου, δια να γνωρισω τι θελω καμει εις σε. ⁶Και εξεδυθησαν οι υιοι του Ισραηλ τους στολισμους αυτων πλησιον του ορους Χωρηβ. ⁷Και λαβων ο Μωυσης την σκηνην, εστησεν αυτην εξω του στρατοπεδου, μακραν του στρατοπεδου, και ωνομασεν αυτην Σκηνην του μαρτυριου· και πας ο ζητων τον Κυριον εξηρχετο προς την σκηνην του μαρτυριου την εξω του στρατοπεδου. ⁸Και οτε εξηρχετο ο Μωυσης προς την σκηνην, πας ο λαος εσηκονετο και ιστατο εκαστος παρα την θυραν της σκηνης αυτου και εβλεπον κατοπιν του Μωυσεως, εωσου εισηρχετο εις την σκηνην. ⁹Και καθως εισηρχετο ο Μωυσης εις την σκηνην, κατεβαινεν ο στυλος της νεφελης και ιστατο επι των θυρων της σκηνης· και ελαλει ο Κυριος μετα του Μωυσεως. ¹⁰Και εβλεπε πας ο λαος τον στυλον της νεφελης ισταμενον επι των θυρων της σκηνης· και πας ο λαος ανισταμενος προσεκυνη, εκαστος απο της θυρας της σκηνης αυτου. ¹¹Και ελαλει ο Κυριος προς τον Μωυσην προσωπον προς προσωπον, καθως λαλει ανθρωπος προς τον φιλον αυτου. Και επεστρεφεν εις το στρατοπεδον· ο δε θεραπων αυτου νεος, Ιησους ο υιος του Ναυη, δεν ανεχωρει απο της σκηνης. ¹²Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, Ιδε, συ μοι λεγεις, Αναγαγε τον λαον τουτον· και συ δεν με εφανερωσας ποιον θελεις αποστειλει μετ' εμου· και συ ειπας, σε γνωριζω κατ' ονομα, και μαλιστα ευρηκας χαριν εμπροσθεν μου· ¹³τωρα λοιπον, εαν ευρηκα χαριν εμπροσθεν σου, δειξον μοι, δεομαι, την οδον σου, δια να σε γνωρισω, δια να ευρω χαριν ενωπιον σου· και ιδε οτι τουτο το εθνος ειναι ο λαος σου. ¹⁴και ειπεν, Η παρουσια μου θελει ελθει μετα σου και θελω σοι δωσει αναπαυσιν. ¹⁵Ο δε ειπε προς αυτον, Εαν η παρουσια σου δεν ελθη μετ' εμου, μη αναγαγης ημας εντευθεν· ¹⁶διوتي πως θελει γνωρισθη τωρα, οτι ευρηκα χαριν ενωπιον σου εγω και ο λαος σου; ουχι δια της ελευσεως σου μεθ' ημων; ουτω θελομεν διακριθη, εγω και ο λαος σου, απο παντος λαου, του επι προσωπου της γης. ¹⁷Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Και τουτο το πραγμα το οποιον ειπας, θελω καμει διوتي ευρηκας χαριν ενωπιον μου και σε γνωριζω κατ' ονομα. ¹⁸Και ειπε, Δειξον μοι, δεομαι, την δοξαν σου. ¹⁹Ο δε ειπεν, Εγω θελω καμει να περαση

εμπροσθεν σου ολη η αγαθοτης μου και θελω κηρυξει το ονομα του Κυριου εμπροσθεν σου και θελω ελεησει οντινα ελεω και θελω οικτειρησει οντινα οικτειρω. ²⁰Και ειπε, δεν δυνασαι να ιδης το προσωπον μου· διوتي ανθρωπος δεν θελει με ιδει και ζησει. ²¹Και ειπεν ο Κυριος, Ιδου, τοπος πλησιον μου, και θελεις σταθη επι της πετρας· ²²και οταν η δοξα μου διαβαινη, θελω σε βαλει εις το σχισμα της πετρας και θελω σε σκεπασει με την χειρα μου, εωσου παρελθω· ²³και θελω σηκωσει την χειρα μου και θελεις ιδει τα οπισω μου· το δε προσωπον μου δεν θελεις ιδει.

34Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Κοψον εις σεαυτον δυο πλακας λιθινας καθως τας πρωτας· και θελω γραψει επι των πλακων τους λογους, οιτινες ησαν επι των πρωτων πλακων, τας οποιας συνετριψας· ²και γινου ετοιμος το πρωι, και αναβηθι το πρωι επι το ορος Σινα, και παραστηθι εκει ενωπιον μου επι της κορυφης του ορους· ³και ουδεις θελει αναβη μετα σου ουδε θελει φανη τις καθ' ολον το ορος· και τα ποιμνια και αι αγελαι δεν θελουσι βοσκηθη εμπροσθεν του ορους εκεινου. ⁴Και εκοιφε δυο πλακας λιθινας καθως τας πρωτας· και σηκωθεις ο Μωυσης ενωρις το πρωι, ανεβη επι το ορος Σινα, καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος, και ελαβεν εις τας χειρας αυτου τας δυο πλακας τας λιθινας. ⁵Και κατεβη ο Κυριος εν νεφελη και εσταθη μετ' αυτου εκει και εκηρυξε το ονομα του Κυριου. ⁶Και παρηλθε Κυριος εμπροσθεν αυτου και εκηρυξε, Κυριος, Κυριος ο Θεος, οικτιρων και ελεημων, μακροθυμος και πολυελεος, και αληθινος, φυλαττων ελεος εις χιλιαδας, συγχωρων ανομιαν και παραβασιν και αμαρτιαν και ουδολως αθωνων τον ενοχον· ανταποδιδων την ανομιαν των πατερων επι τα τεκνα και επι τα τεκνα των τεκνων, εως τριτης και τεταρτης γενεας. ⁸Και εσπευσεν ο Μωυσης και κυφας εις την γην, προσεκυνησε· ⁹και ειπεν, Εαν τωρα ευρηκα χαριν ενωπιον σου, Κυριε, ας ελθη, δεομαι, ο Κυριος μου εν τω μεσω ημων· διوتي ο λαος ουτος ειναι σκληροτραχηλος· και συγχωρησον την ανομιαν ημων και την αμαρτιαν ημων και λαβε ημας εις κληρονομιαν σου. ¹⁰Και ειπεν, Ιδου, εγω καμνω διαθηκην· εμπροσθεν παντος του λαου σου θελω καμει θαυμασια, οποια δεν εγειναν καθ' ολην την γην και εις ουδεν εθνος· και πας ο λαος, εν μεσω του οποιου εισαι, θελει ιδει το εργον του Κυριου· διوتي φοβερον ειναι εκεινο, το οποιον εγω θελω καμει μετα σου. ¹¹Φυλαξον εκεινο, το οποιον εγω σε προσταζω σημερον· ιδου, εγω εκβαλλω απ' εμπροσθεν σου τον Αμορραιον και τον Χαναναιον και τον Χετταιον και τον Φερεζαιον και τον Ευαιον και τον Ιεβουσαιον. ¹²Προσεχε εις σεαυτον, μη καμης συνθηκην μετα των κατοικων της γης εις την οποιαν υπαγεις, μηποτε γεινη παγισ εν τω μεσω σου· ¹³αλλα τους βωμους αυτων θελεις καταστρεφει και τα ειδωλα αυτων θελεις συντριφει και τα αλση αυτων θελεις κατακοφει. ¹⁴Διوتي δεν θελεις προσκυνησει αλλον θεον· επειδη ο Κυριος,

του οποίου το όνομα είναι Ζηλοτύπος, είναι Θεός ζηλοτύπος.¹⁵ μηποτε καμής συνθηκήν μετά των κατοικίων της γης, και όταν πορνεύσωσι κατοπιν των θεών αυτών και θυσιάσωσι προς τους θεούς αυτών, σε προσκαλέση τις και φαγής από της θυσίας αυτού.¹⁶ και μηποτε λαβής εκ των θυγατέρων αυτού εις τους υιούς σου, και όταν αι θυγατέρες αυτού πορνεύσωσι κατοπιν των θεών αυτών, καμώσι τους υιούς σου να πορνεύσωσι κατοπιν των θεών αυτών.¹⁷ Θεούς χωνευτούς δεν θέλεις καμει εις σεαυτον.¹⁸ Την εορτήν των άζυμων θέλεις φυλάττει. Επτα ημερας θέλεις τρώγει άζυμα, καθώς προσεταξα εις σε, κατα τον καιρον του μηνος Αβιβ· διοτι κατα τον μηνά Αβιβ εξήλθες εξ Αιγυπτου.¹⁹ Παν το διανοιγον μητραν είναι ιδικον μου· και παν πρωτοτοκον αρσενικον μεταξυ των κτηνων σου, ειτε βους ειτε προβατον.²⁰ Το δε πρωτοτοκον της ονου θέλεις εξαγοραζει με αρνιον· και εαν δεν εξαγορασης αυτο, τοτε θέλεις λαιμοτομησει αυτο. Παντας τους πρωτοτοκους των υιων σου θέλεις εξαγοραζει. Και ουδεις θέλει φανη ενωπιον μου κενος.²¹ Εξ ημερας θέλεις εργαζεσθαι την δε εβδομην ημεραν θέλεις αναπαυεσθαι κατα τον σπορητον και κατα τον θερισμον θέλεις αναπαυεσθαι.²² Και θέλεις φυλάττει την εορτήν των εβδομαδων, των απαρχων του θερισμου του σιτου, και την εορτήν της συγκομιδής εις την επιστροφήν του ενιαυτου.²³ Τρις του ενιαυτου θέλει εμφανιζεσθαι παν αρσενικον σου ενωπιον Κυριου, Κυριου του Θεου του Ισραηλ.²⁴ Διοτι αφου εκδιωξω τα εθνη απ' εμπροσθεν σου και πλατυνω τα ορια σου, δεν θέλει επιθυμησει ουδεις την γην σου, όταν αναβαινης δια να εμφανισθής εμπροσθεν Κυριου του Θεου σου τρις του ενιαυτου.²⁵ Δεν θέλεις προσφερει το αιμα της θυσίας μου με ενζυμα· και η θυσια της εορτης του πασχα δεν θέλει μεινει εως το πρωι.²⁶ Τα πρωτογεννηματα της γης σου θέλεις φερει εις τον οικον Κυριου του Θεου σου. Δεν θέλεις ψήσει εριφιον εν τω γαλακτι της μητρος αυτου.²⁷ Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Γραφον εις σεαυτον τους λογους τουτους· διοτι κατα τους λογους τουτους εκαμα διαθηκήν προς σε και προς τον Ισραηλ.²⁸ Και ητο εκει μετα του Κυριου τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυχτας· αρτον δεν εφαγε και υδωρ δεν επιε. Και εγραψεν επι των πλακων τους λογους της διαθηκής, τας δεκα εντολας.²⁹ Και οτε κατεβαινεν ο Μωυσης απο του ορους Σινα, και αι δυο πλακες του μαρτυριου ησαν εις την χειρα του Μωυσεως, οτε κατεβαινεν απο του ορους, ο Μωυσης δεν ηξευρεν οτι το δερμα του προσωπου αυτου εγεινε λαμπρον ενω ελαλει μετ' αυτου.³⁰ Και ειδεν ο Ααρων και παντες οι υιοι Ισραηλ τον Μωυσην, και ιδου, το δερμα του προσωπου αυτου ελαμπε· και εφοβηθησαν να πλησιασωσιν εις αυτον.³¹ Και εκαλεσεν αυτους ο Μωυσης· και επεστραφησαν προς αυτον ο Ααρων και παντες οι αρχοντες της συναγωγής, και ελαλησε προς αυτους ο Μωυσης.³² Και μετα ταυτα παντες οι υιοι Ισραηλ προσηλθον· και προσεταξεν εις αυτους παντα οσα ελαλησεν ο Κυριος προς αυτον επι του ορους Σινα.³³ Και ετελειω-

σεν ο Μωυσης λαλων προς αυτους· ειχε δε καλυμμα επι το προσωπον αυτου.³⁴ Και οτε εισηρχετο ο Μωυσης ενωπιον του Κυριου δια να λαληση μετ' αυτου, εσηκονε το καλυμμα, εωσου εξελθη. Και εξηρχετο και ελαλει προς τους υιους Ισραηλ ο, τι ητο προσεταγμενος.³⁵ Και ειδον οι υιοι Ισραηλ το προσωπον του Μωυσεως, οτι το δερμα του προσωπου του Μωυσεως ελαμπε· και εβαλλε παλιν ο Μωυσης το καλυμμα επι το προσωπον αυτου, εωσου εισελθη δια να λαληση μετ' αυτου.

35 Και συνηθροισεν ο Μωυσης πασαν την συναγωγήν των υιων Ισραηλ, και ειπε προς αυτους, Ουτοι είναι οι λογοι, τους οποιους προσεταξεν ο Κυριος, δια να καμνητε αυτους.² Εξ ημερας θέλει γινεσθαι εργασια· η δε εβδομη ημερα θέλει εισθαι εις εσας αγια, σαββατον αναπαυσεως εις τον Κυριον· πας οστις καμη εν αυτη εργασιαν θέλει θανατωθη·³ δεν θελετε αναπτει πυρ εν πασαις ταις κατοικιας υμων την ημεραν του σαββατου.⁴ Και ελαλησεν ο Μωυσης προς πασαν την συναγωγήν των υιων Ισραηλ, λεγων, τουτο είναι το πραγμα το οποιον ο Κυριος προσεταξε, λεγων,⁵ Λαβετε απο ο, τι εχετε προσφοραν εις τον Κυριον· οστις προαιρειται εν τη καρδια αυτου, ας φερη την προσφοραν του Κυριου· χρυσιον και αργυριον και χαλκον,⁶ και κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσον και τριχας αιγων,⁷ και δερματα κριων κοκκινοβαφη και δερματα θων και ξυλον σιτιμ,⁸ και ελαιον δια το φως και αρωματα δια το χριστηριον ελαιον και δια το ευωδες θυμιαμα,⁹ και λιθους ονυχιτας και λιθους δια να εντεθωσιν εις το εφοδ και εις το περιστηθιον.¹⁰ Και πας συνετος την καρδιαν μεταξυ σας θέλει ελθει και καμει παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος·¹¹ την σκηνην, το περικαλυμμα αυτης και την σκεπην αυτης, τας περυνας αυτης και τας σανιδας αυτης, τους μοχλους αυτης, τους στυλους αυτης και τα υποβασια αυτης,¹² την κιβωτον και τους μοχλους αυτης, το ιλαστηριον και το καλυπτηριον καταπετασμα,¹³ την τραπεζαν και τους μοχλους αυτης και παντα τα σκευη αυτης και τον αρτον της προθεσεως,¹⁴ και την λυχνιαν δια το φως και τα σκευη αυτης και τους λυχνους αυτης και το ελαιον του φωτος,¹⁵ και το θυσιαστηριον του θυμιαματος, και τους μοχλους αυτου και το χριστηριον ελαιον και το ευωδες θυμιαμα και τον ταπητα της θυρας της εισοδου της σκηνης,¹⁶ το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος και την χαλκινην εσχαραν αυτου τους μοχλους αυτου και παντα τα σκευη αυτου, τον νιπτηρα και την βασιν αυτου,¹⁷ τα παραπετασματα της αυλης, τους στυλους αυτης και τα υποβασια αυτων και το παραπετασμα της θυρας της αυλης,¹⁸ τους πασσαλους της σκηνης και τους πασσαλους της αυλης και τα σχοινια αυτων,¹⁹ τας λειτουργικας στολας δια να λειτουργωσιν εν τω αγιω, τας αγιας στολας δια τον Ααρων τον ιερεα και τας στολας των υιων αυτου, δια να ιερατευωσι.²⁰ Και εξηλθε πασα η συναγωγή των υιων Ισραηλ απ' εμπροσθεν του Μωυσεως.²¹ Και ηλθον, πας ανθρωπος του οποιου η καρ-

δια διηγείρεν αυτον· και πας τις τον οποιον το πνευμα αυτου εκαμε προθυμον, εφεραν την προσφοραν του Κυριου δια το εργον της σκηνης του μαρτυριου και δια πασαν την υπηρεσιαν αυτης και δια τας αγιας στολας.²² Και ηλθον, ανδρες τε και γυναικες, οσοι ησαν προθυμου καρδιας, φεροντες βραχιολια και ενωτια και δακτυλιδια και περιδεραια, παν σκευος χρυσου· και παντες οσοι προσεφεραν προσφοραν χρυσιον εις τον Κυριον.²³ Και πας ανθρωπος εις τον οποιον ευρισκετο κυανουν και πορφυρου και κοκκινον και βυσσος και τριχες αιγων και δερματα κριων κοκκινοβαφη και δερματα θωων, εφεραν αυτα.²⁴ Πας οστις ηδυνατο να καμη προσφοραν αργυριου και χαλκου, εφεραν την προσφοραν του Κυριου· και πας ανθρωπος, εις τον οποιον ευρισκετο ξυλον σιτιμ δια παν εργον της υπηρεσιας, εφεραν αυτο.²⁵ Και πασα γυνη συνετη την καρδιαν εκλωθον με τας χειρας αυτων και εφερον κεκλωσμενα, το κυανουν και το πορφυρου, το κοκκινον και την βυσσον.²⁶ Και πασαι αι γυναικες, των οποιων η καρδια διηγείρεν αυτας εις ευμηχανιαν, εκλωσαν τας τριχας των αιγων.²⁷ Και οι αρχοντες εφεραν τους λιθους τους ονυχιτας και τους λιθους της ενθεσεως δια το εφοδ και δια το περιστηθιον.²⁸ και τα αρωματα, και το ελαιον δια το φως και δια το χριστηριον ελαιον και δια το ευωδες θυμιαμα.²⁹ Οι υιοι Ισραηλ εφεραν προαιρετικην προσφοραν εις τον Κυριον, πας ανηρ και γυνη, των οποιων η καρδια εκαμεν αυτους προθυμους εις το να φερωσι δια πασαν την εργασιαν, την οποιαν προσεταξεν ο Κυριος να γεινη δια χειρος του Μωυσεως.³⁰ Και ειπεν ο Μωυσης προς τους υιους Ισραηλ, Ιδετε, ο Κυριος εκαλεσεν εξ ονοματος Βεσελεηλ τον υιον του Ουρι, υιου του Ωρ, εκ φυλης Ιουδα·³¹ και ενεπλησεν αυτον πνευματος θειου, σοφιας συνεσεως και επιστημης και πασης καλλιτεχνιας·³² και δια να επινοη εντεχνα εργα, ωστε να εργαζηται εις χρυσιον και εις αργυριον και εις χαλκον·³³ και να γλυφη λιθους ενθεσεως και να σκαλιζη ξυλα δι' εργασιαν, δια παν εντεχνον εργον.³⁴ Και εδωκεν εις την καρδιαν αυτου το να διδασκη, αυτος και Ελιαβ ο υιος του Αχισαμαχ, εκ φυλης Δαν.³⁵ Τουτους ενεπλησε συνεσεως καρδιας, δια να εργαζωνται παν εργον εγχαρακτου και καλλιτεχνου και κεντητου εις κυανουν και εις πορφυρου, εις κοκκινον και εις βυσσον, και υφαντου, των εργαζομενων παν εργον και επινοουντων εντεχνα εργα.

36 Και εκαμεν ο Βεσελεηλ και ο Ελιαβ και πας σοφος την καρδιαν, εις τον οποιον ο Κυριος εδωκε σοφιαν και συνεσιν δια να εξευρη να εργαζηται παν το εργον της υπηρεσιας του αγιαστηριου, κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος.² Και εκαλεσεν ο Μωυσης τον Βεσελεηλ και τον Ελιαβ και παντα σοφον την καρδιαν, εις του οποιου την καρδιαν ο Κυριος εδωκε σοφιαν, παντα ανθρωπον του οποιου η καρδια διηγείρεν αυτον εις το να ελθη προς το εργον δια να καμη αυτο.³ Και ελαβον απ' εμπροσθεν του Μωυσεως πασας τας προσφορας, τας

οποιας εφεραν οι υιοι Ισραηλ δια το εργον της υπηρεσιας του αγιαστηριου, δια να καμωσιν αυτο. Και εφερον ετι προς αυτον αυτοπροαιρετους προσφορας καθ' εκαστην πρωιαν.⁴ Και ηλθον παντες οι σοφοι οι εργαζομενοι παν το εργον του αγιαστηριου, εκαστος απο του εργου αυτου, το οποιον εκαμνον·⁵ και ειπον προς τον Μωυσην, λεγοντες, Ο λαος φερει πλειοτερον παρα το ικανον δια την υπηρεσιαν του εργον, το οποιον ο Κυριος προσεταξε να γεινη.⁶ Και προσεταξεν ο Μωυσης και εκηρυξαν εν τω στρατοπεδω, λεγοντες, Μηδεις ανηρ μητε γυνη, ας μη καμνη πλεον εργασιαν δια την προσφοραν του αγιαστηριου. Και ο λαος επαυσεν απο του να φερη·⁷ διοτι η υλη, την οποιαν ειχον, ητο ικανη δι' ολον το εργον, ωστε να καμωσιν αυτο, και επερισσευεν.⁸ Και πας σοφος την καρδιαν εκ των εργαζομενων το εργον της σκηνης εκαμον δεκα παραπετασματα εκ βυσσου κεκλωσμενης και κυανου και πορφυρου και κοκκινου· με χερουβειμ εντεχνου εργασιας εκαμον αυτα·⁹ το μηκος του ενος παραπετασματος εικοσιοκτω πηχων και το πλατος του ενος παραπετασματος τεσσαρων πηχων· παντα τα παραπετασματα του αυτου μετρου·¹⁰ και συνηψε τα πεντε παραπετασματα το εν μετα του αλλου· και τα αλλα πεντε παραπετασματα συνηψε το εν μετα του αλλου.¹¹ Και εκαμε θυλειας κυανα επι της ακρας του ενος παραπετασματος κατα το πλαγιον οπου εγεινεν η ενωσις· ομοιως εκαμεν επι της τελευταιας ακρας του δευτερου παραπετασματος, οπου εγεινεν η ενωσις του δευτερου·¹² πεντηκοντα θυλειας εκαμεν εις το εν παραπετασμα και πεντηκοντα θυλειας εκαμεν επι της ακρας του παραπετασματος, οπου εγεινεν η ενωσις του δευτερου, δια να αντικρυζωσι αι θυλειαι προς αλληλα.¹³ Και εκαμε πεντηκοντα περονας χρυσας και συνηψε τα παραπετασματα προς αλληλα με τας περονας, και εγεινεν η σκηνη μια.¹⁴ Και εκαμε παραπετασματα εκ τριχων αιγων δια να ηναι καλυμμα επι της σκηνης· ενδεκα παραπετασματα εκαμεν αυτα·¹⁵ το μηκος του ενος παραπετασματος τριακοντα πηχων και το πλατος του ενος παραπετασματος τεσσαρων πηχων· τα ενδεκα παραπετασματα του αυτου μετρου·¹⁶ και συνηψε τα πεντε παραπετασματα χωριστα, και τα εξ παραπετασματα χωριστα.¹⁷ Και εκαμε πεντηκοντα θυλειας επι της τελευταιας ακρας του παραπετασματος κατα την ενωσιν, και πεντηκοντα θυλειας εκαμεν επι της ακρας του παραπετασματος, κατα την ενωσιν του δευτερου.¹⁸ Εκαμεν ετι πεντηκοντα περονας χαλκινας, δια να συναψη την σκηνην, ωστε να ηναι μια.¹⁹ Και εκαμε επικαλυμμα δια την σκηνην εκ δερματων κριων κοκκινοβαφων, και επικαλυμμα υπερανωθεν εκ δερματων θωων.²⁰ Και εκαμε τας σανιδας δια την σκηνην εκ ξυλου σιτιμ, ορθιας·²¹ το μηκος της μιας σανιδος δεκα πηχων, και το πλατος της μιας σανιδος μιας πηχης και ημισειας·²² μια σανις ειχε δυο αγκωνισκους αντικρυζοντας προς αλληλους· ουτως εκαμε δι' ολας τας σανιδας της σκηνης.²³ Και εκαμε τας σανιδας δια την σκηνην, εικοσι σανιδας απο του νοτιου

μερους προς τα δεξια. ²⁴Και τεσσαρακοντα υποβασια αργυρα εκαμεν υποκατω των εικοσι σανιδων· δυο υποβασια υποκατω της μιας σανιδος δια τους δυο αγκωνισκους αυτης και δυο υποβασια υποκατω της αλλης σανιδος δια τους δυο αγκωνισκους αυτης. ²⁵Και δια το δευτερον μερος της σκηνης, το προς βορραν, εκαμεν εικοσι σανιδας, ²⁶και τα τεσσαρακοντα αυτων υποβασια αργυρα· δυο υποβασια υποκατω της μιας σανιδος και δυο υποβασια υποκατω της αλλης σανιδος. ²⁷Και δια τα μερη της σκηνης τα προς δυσμας εκαμεν εξ σανιδας. ²⁸Και δυο σανιδας εκαμε δια τας γωνιας της σκηνης εις τα δυο πλαγια· ²⁹και ηνωθησαν κατωθεν και ηνωθησαν ομου ανωθεν δια του ενος κρικου· ουτως εκαμε δι' αυτας αμφοτερας δια τας δυο γωνιας. ³⁰Και ησαν οκτω σανιδες· και τα υποβασια αυτων δεκαεξ υποβασια αργυρα, ανα δυο υποβασια υποκατω εκαστης σανιδος. ³¹Και εκαμε τους μοχλους εκ ξυλου σιττιμ· πεντε δια τας σανιδας του ενος μερους της σκηνης, ³²και πεντε μοχλους δια τας σανιδας του αλλου μερους της σκηνης και πεντε μοχλους δια τας σανιδας της σκηνης, δια τα οπισθεν μερη τα προς δυσμας· ³³και εκαμε τον μεσον μοχλον δια να διαπερα δια των σανιδων απ' ακρου εως ακρου. ³⁴Και περιεκαλυψε τας σανιδας με χρυσιον και εκαμε τους κρικους αυτων χρυσους δια να ηναι θηκαι των μοχλων, και περιεκαλυψε τους μοχλους με χρυσιον. ³⁵Και εκαμε το καταπετασμα εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης· εντεχνου εργασιας εκαμεν αυτο με χερουβειμ. ³⁶Και εκαμεν εις αυτο τους τεσσαρας στυλους εκ ξυλου σιττιμ και περιεκαλυψεν αυτους με χρυσιον· τα αγκιστρα αυτων χρυσα· και εχυσε δι' αυτους τεσσαρα υποβασια αργυρα. ³⁷Και εκαμε τον ταπητα δια την θυραν της σκηνης εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης, εργασιας κεντητου· ³⁸και τους πεντε στυλους αυτης και τα αγκιστρα αυτων· και περιεκαλυψε τα κιονοκρανα αυτων και τας ταινιας αυτων με χρυσιον· τα πεντε ομως υποβασια αυτων ησαν χαλκινα.

37Και εκαμεν ο Βεσελεηλ την κιβωτον εκ ξυλου σιττιμ· δυο πηχων και ημισειας το μηκος αυτης και μιας πηχης και ημισειας το πλατος αυτης και μιας πηχης και ημισειας το υψος αυτης· ²και περιεκαλυψεν αυτην με καθαρον χρυσιον εσωθεν και εξωθεν και εκαμεν εις αυτην στεφανην χρυσην κυκλω. ³Και εχυσε δι' αυτην τεσσαρας κρικους χρυσους δια τας τεσσαρας γωνιας αυτης· δυο μεν κρικους εις το εν πλαγιον αυτης δυο δε κρικους εις το αλλο πλαγιον αυτης. ⁴Και εκαμε μοχλους εκ ξυλου σιττιμ και περιεκαλυψεν αυτους με χρυσιον· ⁵και εισηγαγε τους μοχλους εις τους κρικους κατα τα πλαγια της κιβωτου, δια να βασταζωσι την κιβωτον. ⁶Και εκαμε το ιλαστηριον εκ χρυσιου καθαρου· δυο πηχων και ημισειας το μηκος αυτου και μιας πηχης και ημισειας το πλατος αυτου. ⁷Και εκαμε δυο χερουβειμ εκ χρυσιου· σφυρηλατα εκαμεν αυτα, επι των δυο ακρων

του ιλαστηριου· ⁸εν χερουβ επι του ενος ακρου, και εν χερουβ επι του αλλου ακρου· επι του ιλαστηριου εκαμε τα χερουβειμ επι των δυο ακρων αυτου· ⁹και τα χερουβειμ εξετεινον τας πτερυγας ανωθεν, επικαλυπτοντα με τας πτερυγας αυτων το ιλαστηριον και τα προσωπα αυτων εβλεπον το εν προς το αλλο· προς το ιλαστηριον ησαν τα προσωπα των χερουβειμ. ¹⁰Και εκαμε την τραπεζαν εκ ξυλου σιττιμ· δυο πηχων το μηκος αυτης και μιας πηχης το πλατος αυτης, το δε υψος αυτης μιας πηχης και ημισειας· ¹¹και περιεκαλυψεν αυτην με χρυσιον καθαρον, και εκαμεν εις αυτην στεφανην χρυσην κυκλω. ¹²Εκαμεν ετι εις αυτην χειλος κυκλω, μιας παλαμης το πλατος· και επι το χειλος αυτης κυκλω εκαμε στεφανην χρυσην. ¹³Και εχυσε δι' αυτην τεσσαρας κρικους χρυσους, και εβαλε τους κρικους επι τας τεσσαρας γωνιας, τας επι των τεσσαρων ποδων αυτης. ¹⁴Υπο το χειλος ησαν οι κρικοι, θηκαι των μοχλων, δια να βασταζωσι την τραπεζαν. ¹⁵και εκαμε τους μοχλους εκ ξυλου σιττιμ, και περιεκαλυψεν αυτους με χρυσιον, δια να βασταζωσι την τραπεζαν. ¹⁶και εκαμε τα σκευη τα επι της τραπεζης, τους δισκους αυτης και τους θυμιαματοδοχους αυτης και τας λεκανας αυτης και τα σπονδεια, δια να γινωνται δι' αυτων αι σπονδαι, εκ χρυσιου καθαρου. ¹⁷και εκαμε την λυχνιαν εκ χρυσιου καθαρου· σφυρηλατον εκαμε την λυχνιαν· ο κορμος αυτης και οι κλαδοι αυτης, αι λεκαναι αυτης, οι κομβοι αυτης και τα ανθη αυτης ησαν εν σωμα μετ' αυτης. ¹⁸και εξ κλαδοι εξηρχοντο εκ των πλαγιων αυτης· τρεις κλαδοι της λυχνιας εκ του ενος πλαγιου αυτης και τρεις κλαδοι της λυχνιας εκ του αλλου πλαγιου αυτης· ¹⁹τρεις λεκαναι αμυγδαλοειδεις εις τον ενα κλαδον, εις κομβος και εν ανθος· και τρεις λεκαναι αμυγδαλοειδεις εις τον αλλον κλαδον, εις κομβος και εν ανθος· ουτως εκαμεν εις τους εξ κλαδους τους εξερχομενους εκ της λυχνιας. ²⁰Και εις την λυχνιαν ησαν τεσσαρες λεκαναι αμυγδαλοειδεις, οι κομβοι αυτων και τα ανθη αυτων. ²¹Και εις κομβος υπο τους δυο κλαδους εξ αυτης και εις κομβος υπο τους δυο κλαδους εξ αυτης και εις κομβος υπο τους δυο κλαδους εξ αυτης, εις τους εξ κλαδους τους εξερχομενους εξ αυτης. ²²Οι κομβοι αυτων και οι κλαδοι αυτων ησαν εν σωμα μετ' αυτης· το ολον αυτης εν σφυρηλατον εκ χρυσιου καθαρου. ²³Και εκαμε τους επτα λυχνους αυτης, και τα λυχνοφαλιδα αυτης και τα υποθεματα αυτης εκ χρυσιου καθαρου. ²⁴Εξ ενος ταλαντου χρυσιου καθαρου εκαμεν αυτην και παντα τα σκευη αυτης. ²⁵Και εκαμε το θυσιαστηριον του θυμιαματος εκ ξυλου σιττιμ· το μηκος αυτου μιας πηχης και το πλατος αυτου μιας πηχης, τετραγωνον· και δυο πηχων το υψος αυτου· τα κερατα αυτου ησαν εκ του αυτου. ²⁶Και περιεκαλυψεν αυτο με χρυσιον καθαρον, την κορυφην αυτου και τα πλαγια αυτου κυκλω και τα κερατα αυτου· και εκαμεν εις αυτο στεφανην χρυσην κυκλω. ²⁷Και δυο κρικους χρυσους εκαμε δι' αυτο υπο την στεφανην αυτου πλησιον των δυο γωνιων αυτου επι τα δυο πλαγια αυτου, δια να ηναι θηκαι των μοχλων,

ωστε να βασταζωσιν αυτο δι' αυτων. ²⁸Και εκαμε τους μοχλους εκ ξυλου σιτιτιμ και περιεκαλυψεν αυτους με χρυσιον. ²⁹Και εκαμε το αγιον χριστηριον ελαιον και το καθαρον ευωδες θυμιαμα κατα την τεχνην του μυρεφου.

38Και εκαμε το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος εκ ξυλου σιτιτιμ· πεντε πηχων το μηκος αυτου και πεντε πηχων το πλατος αυτου, τετραγωνον· και το υψος αυτου τριων πηχων· ²και εκαμε τα κερατα αυτου επι των τεσσαρων γωνιων αυτου· τα κερατα αυτου ησαν εκ του αυτου· και περιεκαλυψεν αυτο χαλκον. ³Και εκαμε παντα τα σκευη του θυσιαστηριου, τους λεβητας και τα πτυαρια και τας λεκανας, τας κρεαγρας και τα πυροδοχα· παντα τα αυτου εκαμε χαλκινα. ⁴Και εκαμε δια το θυσιαστηριον χαλκινην εσχαραν δικτυωτης εργασιας υπο την περιοχην αυτου κατωθεν εως του μεσου αυτου. ⁵Και εχυσε τεσσαρας κρικους δια τα τεσσαρα ακρα της χαλκινης εσχαρας, δια να ηναι θηκαι των μοχλων. ⁶Και εκαμε τους μοχλους εκ ξυλου σιτιτιμ, και περιεκαλυψεν αυτους με χαλκον. ⁷Και εισηξε τους μοχλους εις τους κρικους κατα τα πλαγια του θυσιαστηριου, δια να βασταζωσιν αυτο δι' αυτων· κοιλον σανιδωτον εκαμεν αυτο. ⁸Και εκαμε τον νιπητρα χαλκινον και την βασιν αυτου χαλκινην εκ των κατοπτρων των συναθροιζομενων γυναικων, αιτινες συνηθροιζοντο παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ⁹Και εκαμε την αυλην· κατα το πλευρον το προς μεσημβριαν τα παραπετασματα της αυλης ησαν εκ βυσσου κεκλωσμενης, εκατον πηχων. ¹⁰Οι στυλοι αυτων ησαν εικοσι και τα χαλκινα αυτων υποβασια εικοσι τα αγκιστρα των στυλων και αι ζωναι αυτων αργυρα. ¹¹Και κατα το βορειον πλευρον τα παραπετασματα ησαν εκατον πηχων· οι στυλοι αυτων εικοσι και τα χαλκινα υποβασια αυτων εικοσι τα αγκιστρα των στυλων και αι ζωναι αυτων αργυρα. ¹²Και κατα το δυτικον πλευρον ησαν παραπετασματα πενηκοντα πηχων· οι στυλοι αυτων δεκα και τα υποβασια αυτων δεκα· τα αγκιστρα των στυλων και αι ζωναι αυτων αργυρα. ¹³Και κατα το ανατολικον πλευρον το προς ανατολας, πενηκοντα πηχων. ¹⁴Τα παραπετασματα του ενος μερους της πυλης ησαν δεκαπεντε πηχων· οι στυλοι αυτων τρεις και τα υποβασια αυτων τρια. ¹⁵Και εις το αλλο μερος της πυλης της αυλης εκατερωθεν ησαν παραπετασματα δεκαπεντε πηχων· οι στυλοι αυτων τρεις και τα υποβασια αυτων τρια. ¹⁶Παντα τα παραπετασματα της αυλης κυκλω ησαν εκ βυσσου κεκλωσμενης. ¹⁷Και τα υποβασια δια τους στυλους ησαν χαλκινα· τα αγκιστρα των στυλων και αι ζωναι αυτων αργυρα· και τα κιονοκρανα αυτων ησαν περιεκαλυμμενα με αργυριον· και παντες οι στυλοι της αυλης ησαν εξωσμενοι με αργυριον. ¹⁸Και το καταπετασμα δια την πυλην της αυλης ητο εργασιας κεντητου εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης· και ητο εικοσι πηχων το μηκος και το υψος εις το πλατος πεντε πηχων, καθως εις τα παραπετασματα της αυλης. ¹⁹Και οι στυλοι αυτων τεσσαρες

και τα χαλκινα υποβασια αυτων τεσσαρα· τα αγκιστρα αυτων αργυρα, και τα κιονοκρανα αυτων περιεκαλυμμενα με αργυριον και αι ζωναι αυτων αργυραι. ²⁰Και παντες οι πασσαλοι της σκηνης και της αυλης κυκλω χαλκινιοι. ²¹Αυτη ειναι η απαριθμησις των πραγματων της σκηνης, της σκηνης του μαρτυριου, καθως ηριθμηθησαν κατα την προσταγην του Μωυσεως, δια την υπηρεσιαν των Λευιτων δια χειρος του Ιθαμαρ, υιου του Ααρων του ιερεως. ²²Και ο Βεσελεηλ ο υιος του Ουρι, υιου του Ωρ, εκ φυλης Ιουδα, εκαμε παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²³Και ητο μετ' αυτου Ελιαβ, ο υιος του Αχισαμαχ, εκ φυλης Δαν, εγγαρακτης και ευμηχανος τεχνιτης και κεντητης εις κυανουν και εις πορφυρον και εις κοκκινον και εις βυσσον. ²⁴Παν το χρυσιον το δαπανηθεν δια την εργασιαν εις ολον το εργον του αγιαστηριου, το χρυσιον της προσφορας, ητο εικοσιεννεα ταλαντα και επτακοσιοι τριακοντα σικλοι, κατα τον σικλον του αγιαστηριου. ²⁵Και το αργυριον των απαριθμηθεντων εκ της συναγωγης εκατον ταλαντα, και χιλιοι επτακοσιοι και εβδομηκοντα πεντε σικλοι, κατα τον σικλον του αγιαστηριου. ²⁶εν βεκαχ κατα κεφαλην, το ημισυ του σικλου, κατα τον σικλον του αγιαστηριου, δια παντα περνωντα εις την απαριθμησιν, απο εικοσι ετων ηλικιας και επανω, δια εξακοσιας και τρεις χιλιαδας και πεντακοσιους και πενηκοντα ανθρωπους. ²⁷Και εκ του αργυριου των εκατον ταλαντων εχυθησαν τα υποβασια του αγιαστηριου και τα υποβασια του καταπετασματος· εκατον υποβασια απο εκατον ταλαντων, εν ταλαντον δι' εν υποβασιον. ²⁸Και απο των χιλιων επτακοσιων εβδομηκοντα πεντε σικλων εκαμεν αγκιστρα δια τους στυλους και περιεκαλυψε τα κιονοκρανα αυτων και εξωσεν αυτους. ²⁹Και ο χαλκος της προσφορας ητο εβδομηκοντα ταλαντα και δυο χιλιαδες και τετρακοσιοι σικλοι. ³⁰Και εκ τουτου εκαμε τα υποβασια εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου και το χαλκινον θυσιαστηριον και την χαλκινην εσχαραν δι' αυτο, και παντα τα σκευη του θυσιαστηριου, ³¹και τα υποβασια της αυλης κυκλω και τα υποβασια της πυλης της αυλης και παντας τους πασσαλους της σκηνης και παντας τους πασσαλους της αυλης κυκλω.

39Και εκ του κυανου και πορφυρου και κοκκινου εκαμον στολας λειτουργικας δια να λειτουργωσιν εν τω αγιω, και εκαμον τας αγιας στολας δια τον Ααρων, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²Και εκαμε το εφοδ εκ χρυσιου, εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης. ³Και εσφυρηλατησαν το χρυσιον εις λεπτας πλακας και εκοψαν αυτο εις συρματα, δια να εργασθωσιν αυτο εις το κυανουν και εις το πορφυρον και εις το κοκκινον και εις την βυσσον με εντεχον εργασιαν. ⁴Εκαμον επωμιδας συναπτας δι' αυτο· συναπτομενας επι των δυο ακρων αυτου. ⁵Και η κεντητη ζωνη του εφοδ επ' αυτο ητο εκ του αυτου κατα την εργασιαν αυτου· εκ χρυσιου, εκ κυανου και πορφυ-

ρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ⁶Και ειργασθησαν τους ονυχιτας λιθους ενηρμοσμενους εν οικισκοις χρυσοις, εγκεχαραγμενους, καθως εγγχαρττονται αι σφραγιδες, με τα ονοματα των υιων Ισραηλ. ⁷Και εθεσεν αυτους επι των επωμιδων του εφοδ, λιθους μνημοσунου εις τους υιους Ισραηλ, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ⁸Και εκαμε το περιστηθιον εντεχνου εργασιας, κατα την εργασιαν του εφοδ, εκ χρυσιου, εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης. ⁹Τετραγωνον ητο· διπλουν εκαμον το περιστηθιον· μιας σπιθαμης το μηκος αυτου και μιας σπιθαμης το πλατος αυτου, διπλου. ¹⁰Και ενηρμοσαν εις αυτο τεσσαρας σειρας λιθων· σειρα σαρδιου, τοπαζιου και σμαραγδου ητο η σειρα η πρωτη. ¹¹Και η δευτερα σειρα, ανθραξ, σαπφειρος και αδαμας. ¹²Και η τριτη σειρα, λιγυριον, αχατης και αμεθυστος. ¹³Και η τεταρτη σειρα, βηρουλλιον, ονυξ και ιασπις· ουτοι ησαν ενηρμοσμενοι εν οικισκοις χρυσοις εις τα περικλεισματα αυτων. ¹⁴Και οι λιθοι ησαν κατα τα ονοματα των υιων Ισραηλ, δωδεκα, κατα τα ονοματα αυτων, κατα την γλυφην της σφραγιδος, εκαστος με το ονομα αυτου κατα τας δωδεκα φυλας. ¹⁵Και εκαμον επι το περιστηθιον αλυσεις κατα τα ακρα, πλεκτης εργασιας εκ χρυσιου καθαρου. ¹⁶Και εκαμον δυο οικισκους χρυσους και δυο κρικους χρυσους και επερασαν τους δυο κρικους εις τα δυο ακρα του περιστηθιου. ¹⁷Και επερασαν τας δυο πλεκτας χρυσας αλυσεις εις τους δυο κρικους τους εις τα ακρα του περιστηθιου. ¹⁸Και τα δυο ακρα των δυο πλεκτων αλυσεων συνηψαν με τους δυο οικισκους και εβαλον αυτους επι των επωμιδων του εφοδ, εις το εμπροσθεν μερος αυτου. ¹⁹Και εκαμον δυο κρικους χρυσους και εβαλον αυτους επι των δυο ακρων του περιστηθιου, εις το χειλος αυτου, το οποιον ητο κατα το μερος του εφοδ εσωθεν. ²⁰Και εκαμον δυο αλλους κρικους χρυσους και εβαλον αυτους εις τα δυο πλαγια του εφοδ κατωθεν, προς το εμπροσθινον μερος αυτου αντικρυ της αλλης ενωσεως αυτου ανωθεν της κεντητης ζωνης του εφοδ. ²¹Και εδεσαν το περιστηθιον δια των κρικων αυτου εις τους κρικους του εφοδ με ταινιαν εκ κυανου, δια να ηναι ανωθεν της κεντητης ζωνης του εφοδ, και δια να μη ηναι το περιστηθιον κχωρισμενον απο του εφοδ· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²²Και εκαμε τον ποδηρη του εφοδ εργασιας υφαντης, ολον εκ κυανου. ²³Και ητο ανοιγμα εν τω μεσω του ποδηρους, ως ανοιγμα θωρακος, με ταινιαν κυκλω του ανοιγματος, δια να μη σχιζηται. ²⁴Και εκαμον επι των κρασπεδων του ποδηρους ροδια εκ κυανου και πορφυρου και κοκκινου και βυσσου κεκλωσμενης. ²⁵Και εκαμον κωδωνας εκ χρυσιου καθαρου και εβαλον τους κωδωνας μεταξυ των ροδιων επι του κρασπεδου του ποδηρους κυκλω μεταξυ των ροδιων. ²⁶κωδωνα και ροδιον, κωδωνα και ροδιον, επι των κρασπεδων του ποδηρους του λειτουργικου κυκλω καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²⁷Και εκαμον τους χιτωνας εκ βυσσου υφα-

νης εργασιας, δια τον Ααρων και δια τους υιους αυτου, ²⁸και την μιτραν εκ βυσσου και τα μιτριδια κεκοσμημενα εκ βυσσου και τα λινα περισκελη εκ βυσσου κεκλωσμενης, ²⁹και την ζωνην εκ βυσσου κεκλωσμενης και κυανου και πορφυρου και κοκκινου, κεντητης εργασιας· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ³⁰Και εκαμον το πεταλον του ιερου στεμματος εκ χρυσιου καθαρου και ενεχαραξαν επ' αυτο γραμματα ως χαραγμα σφραγιδος, ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ. ³¹Και εδεσαν εις αυτο ταινιαν κυανην, δια να συναψωσιν αυτο ανωθεν επι της μιτρας· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ³²Ουτως ετελειωθη απαν το εργον της σκηνης του μαρτυριου· και εκαμον οι υιοι Ισραηλ κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην· ουτως εκαμον. ³³Και εφεραν την σκηνην προς τον Μωυσην· την σκηνην, και παντα τα σκευη αυτης, τας περονας αυτης, τας σανιδας αυτης, τους μοχλους αυτης και τους στυλους αυτης, και τα υποβασια αυτης, ³⁴και το επικαλυμμα το εκ δερματων κριων κοκκινοβαφων και το επικαλυμμα το εκ δερματων θων και το καλυπτηριον καταπετασμα, ³⁵την κιβωτον του μαρτυριου και τους μοχλους αυτης και το ιλαστηριον, ³⁶την τραπεζαν, παντα τα σκευη αυτης και τους αρτους της προθεσεως, ³⁷την καθαραν λυχνιαν, τους λυχνους αυτης, τους λυχνους κατα την διαταξιν αυτων και παντα τα σκευη αυτης και το ελαιον του φωτος, ³⁸και το χρυσουν θυσιαστηριον και το χρυστηριον ελαιον και το ευωδες θυμιαμα και τον ταπητα δια την θυραν της σκηνης, ³⁹το χαλκινον θυσιαστηριον και την χαλκινην εσχαραν αυτου, τους μοχλους αυτου και παντα τα σκευη αυτου, τον νιπτηρα και την βασιν αυτου, ⁴⁰τα παραπετασματα της αυλης, τους στυλους αυτης και τα υποβασια αυτης και το καταπετασμα δια την πυλην της αυλης, τα σχοινια αυτης και τους πασσαλους αυτης και παντα τα σκευη της υπηρεσιας της σκηνης δια την σκηνην του μαρτυριου, ⁴¹τας λειτουργικας στολας, δια να λειτουργωσιν εν τω αγιω, και τας αγιας στολας δια τον Ααρων τον ιερα και τας στολας των υιων αυτου, δια να ιερατευωσι. ⁴²Κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην, ουτως εκαμον οι υιοι Ισραηλ απαν το εργον. ⁴³Και ειδεν ο Μωυσης απαν το εργον και ιδου, ειχον καμει αυτο καθως προσεταξεν ο Κυριος· ουτως εκαμον· και ευλογησεν αυτους ο Μωυσης.

40Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Την πρωτην ημεραν του πρωτου μηνος θελεις στησει την σκηνην, την σκηνην του μαρτυριου. ³Και θελεις θεσει εκει την κιβωτον του μαρτυριου, και σκεπασει την κιβωτον με το καταπετασμα. ⁴Και θελεις εισαξει την τραπεζαν και διαταξει τα διατακτα επ' αυτης· και θελεις εισαξει την λυχνιαν και αναψει τους λυχνους αυτης. ⁵Και θελεις θεσει το χρυσουν θυσιαστηριον του θυμιαματος εμπροσθεν της κιβωτου του μαρτυριου και επιβαλει τον ταπητα της θυρας εις την σκηνην. ⁶Και θελεις θεσει το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος εμπροσθεν της θυρας

της σκηνής, της σκηνής του μαρτυρίου. ⁷Και θέλεις θέσει τον νιπτήρα μεταξύ της σκηνής του μαρτυρίου και του θυσιαστηρίου και βάλει υδωρ εν αυτω. ⁸Και θέλεις στησει την αυλην κυκλω και κρεμασει το καταπετασμα της πυλης της αυλης. ⁹Και θέλεις λαβει το χρυστηριον ελαιον και χρισει την σκηνην και παντα τα εν αυτη, και θέλεις αγιασει αυτην και παντα τα σκευη αυτης και θελει εισθαι αγια. ¹⁰Και θέλεις χρισει το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος και παντα τα σκευη αυτου και θέλεις αγιασει το θυσιαστηριον· και θελει εισθαι θυσιαστηριον αγιωτατον. ¹¹Και θέλεις χρισει τον νιπτήρα και την βασιν αυτου και αγιασει αυτον. ¹²Και θέλεις προσαγαγει τον Ααρων και τους υιους αυτου εις την θυραν της σκηνής του μαρτυρίου και νιφει αυτους με υδωρ. ¹³Και θέλεις ενδυσει τον Ααρων τας αγιας στολας και θέλεις χρισει αυτον, και αγιασει αυτον, και θελει ιερατευει εις εμε. ¹⁴Και θέλεις προσαγαγει τους υιους αυτου και ενδυσει αυτους χιτωνας. ¹⁵Και θέλεις χρισει αυτους, καθως εχρισας τον πατερα αυτων, και θελουσιν ιερατευει εις εμε· και θελει εισθαι εις αυτους το χρυσμα αυτων προς παντοτεινην ιερατειαν εις τας γενεας αυτων. ¹⁶Και εκαμεν ο Μωυσης κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις αυτον· ουτως εκαμε. ¹⁷Και τον πρωτον μηνα του δευτερου ετους, την πρωτην του μηνος, εστηθη η σκηνη. ¹⁸Και εστησεν ο Μωυσης την σκηνην και εβαλε τα υποβασια αυτης και εστησε τας σανιδας αυτης και εβαλε τους μοχλους αυτης και εστησε τους στυλους αυτης. ¹⁹Και εξηπλωσε τα παραπετασματα επι την σκηνην, και εβαλε το επικαλυμμα της σκηνής επ' αυτην ανωθεν· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²⁰Και λαβων το μαρτυριον εθεσεν εν τη κιβωτω, και εβαλε τους μοχλους εις την κιβωτον, και εβαλε το ιλαστηριον επι την κιβωτον ανωθεν, ²¹και εφερε την κιβωτον εις την σκηνην, και επεθηκε το καλυπτηριον καταπετασμα και εσκεπασε την κιβωτον του μαρτυρίου· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²²Και εθεσε την τραπεζαν εν τη σκηνη του μαρτυρίου κατα το μερος της σκηνής το προς βορραν εξωθεν του καταπετασματος, ²³και διεταξεν επ' αυτης τους αρτους τους διατεταγμενους, ενωπιον Κυριου· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²⁴Και εθεσε την λυχνιαν εν τη σκηνη του μαρτυρίου απεναντι της τραπέζης κατα το μερος της σκηνής το προς μεσημβριαν, ²⁵και ανηψε τους λυχνους ενωπιον Κυριου· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²⁶Και εθεσε το χρυσουν θυσιαστηριον εν τη σκηνη του μαρτυρίου απεναντι του καταπετασματος, ²⁷και εθυμιασεν επ' αυτου ευωδες θυμιαμα· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²⁸Και επεθηκε τον ταπητα εις την θυραν της σκηνής. ²⁹Και το θυσιαστηριον του ολοκαυτωματος εθεσε παρα την θυραν της σκηνής, της σκηνής του μαρτυρίου, και προσεφερεν επ' αυτου το ολοκαυτωμα και την εξ αλφιτων προσφοραν· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ³⁰Και εθεσε τον νιπτήρα μεταξύ της σκηνής του μαρτυρίου και του θυσιαστηρίου και

εβαλεν εν αυτω, υδωρ, δια να νιπτωνται· ³¹και ενιπτον εξ αυτου ο Μωυσης και ο Ααρων και οι υιοι αυτου τας χειρας αυτων και τους ποδας αυτων. ³²Οτε εισηρχοντο εις την σκηνην του μαρτυρίου και οτε προσηρχοντο εις το θυσιαστηριον, ενιπτοντο καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ³³Και εστησε την αυλην κυκλω της σκηνής και του θυσιαστηρίου και εκρεμασε τον ταπητα της πυλης της αυλης. Και συνετελεσεν ο Μωυσης το εργον. ³⁴Τοτε εκαλυψεν η νεφελη την σκηνην του μαρτυρίου και δοξα Κυριου ενεπλησε την σκηνην. ³⁵Και δεν ηδυνηθη ο Μωυσης να εισελθη εις την σκηνην του μαρτυρίου· διοτι η νεφελη εκαθητο επ' αυτην, και δοξα Κυριου ενεπλησε την σκηνην. ³⁶Και οτε η νεφελη ανεβαινεν επανωθεν της σκηνής, οι υιοι Ισραηλ εσηκονοντο καθ' ολας αυτων τας οδοιπορίας· ³⁷αν ομως η νεφελη δεν ανεβαινε, τοτε δεν εσηκονοντο μεχρι της ημερας της αναβασεως αυτης. ³⁸Διοτι η νεφελη του Κυριου ητο επι της σκηνής την ημεραν, και πυρ ητο επ' αυτης την νυκτα, ενωπιον παντος του οικου Ισραηλ· καθ' ολας αυτων τας οδοιπορίας.

Λευιτικόν

1Και εκάλεσε Κυριος τον Μωυσην και ελάλησε προς αυτον εκ της σκηνης του μαρτυριου, λεγων, **2**Ααλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Εαν τις απο σας προσφερη δωρον προς τον Κυριον, θελετε προσφερει το δωρον σας απο των κτηνων, απο των βοων η απο των προβατων. **3**Εαν το δωρον αυτου ηναι ολοκαυτωμα απο των βοων, αρσενικον αμωμον ας προσφερη αυτο· παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου θελει προσφερει αυτο, δια να ηναι δεκτον ενωπιον του Κυριου. **4**Και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην του ολοκαυτωματος και θελει εισθαι δεκτον υπερ αυτου, δια να γεινη εξιλεωσις περι αυτου. **5**Και θελουσι σφαξει τον μοσχον ενωπιον Κυριου· και οι υιοι του Ααρων, οι ιερεις, θελουσι φερει το αιμα και θελουσι ραντισει το αιμα κυκλω επι το θυσιαστηριον το παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. **6**Και θελουσιν εκδαρει το ολοκαυτωμα και θελουσι διαμελισει αυτο κατα τα μελη αυτου. **7**Και οι υιοι του Ααρων του ιερωεω θελουσι βαλει πυρ επι το θυσιαστηριον και θελουσι στοιβασει ξυλα επι το πυρ. **8**Και οι υιοι του Ααρων, οι ιερεις, θελουσιν επιστοιβασει τα μελη, την κεφαλην και το στεαρ, επι τα ξυλα τα επι του πυρος, του επι του θυσιαστηριου. **9**τα δε εντοσθια αυτου και τους ποδας αυτου θελουσι πλυνει με υδωρ· και θελει καυσει ο ιερευς τα παντα επι του θυσιαστηριου· ολοκαυτωμα ειναι, θυσια γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. **10**Εαν δε το δωρον αυτου δια το ολοκαυτωμα ηναι εκ των ποιμνιων, εκ των προβατων η εκ των αιγων, αρσενικον αμωμον θελει προσφερει αυτο. **11**Και θελουσι σφαξει αυτο εις τα πλαγια του θυσιαστηριου προς βοραν ενωπιον Κυριου· και θελουσι ραντισει οι υιοι του Ααρων, οι ιερεις, το αιμα αυτου επι το θυσιαστηριον κυκλω· **12**και θελουσι διαμελισει αυτο κατα τα μελη αυτου και την κεφαλην αυτου και το στεαρ αυτου· και θελει επιστοιβασει αυτα ο ιερευς επι τα ξυλα τα επι του πυρος του επι του θυσιαστηριου· **13**τα δε εντοσθια και τους ποδας θελουσι πλυνει με υδωρ· και θελει φερει τα παντα ο ιερευς και καυσει αυτα επι του θυσιαστηριου· ολοκαυτωμα ειναι, θυσια γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. **14**Και εαν το δωρον αυτου προς τον Κυριον ηναι ολοκαυτωμα απο πτηνων, τοτε θελει προσφερει το δωρον αυτου απο τρυγονων η

απο νεοσων περιστερων. **15**Και θελει προσαγαγει αυτο ο ιερευς προς το θυσιαστηριον και θελει αποκοφει δια των ονυχων την κεφαλην αυτου και καυσει αυτο επι του θυσιαστηριου· και το αιμα αυτου θελει στραγγισει προς το πλαγιον του θυσιαστηριου. **16**και θελει εκβαλει τον προλοβον αυτου μετα της κοπρου αυτου και ριφει αυτα εις τα πλαγια του θυσιαστηριου κατα ανατολας, εις τον τοπον της στακτης· **17**και θελει διασχισει αυτο εκ των πτερυγων αυτου, πλην δεν θελει διαχωρισει και θελει καυσει αυτο ο ιερευς επι του θυσιαστηριου, επι των ξυλων των επι του πυρος· ολοκαυτωμα ειναι, θυσια γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον.

2Εαν δε προσφερη τις δωρον προσφορα εν εξ αλφιτων προς τον Κυριον, σεμιδαλις θελει εισθαι το δωρον αυτου· και θελει επιχυσει επ' αυτο ελαιον και επιθεσει επ' αυτο λιβανιον. **2**Και θελει φερει αυτο προς τους υιους του Ααρων, τους ιερεις· και ο ιερευς θελει δραξει απο της σεμιδαλεως αυτου και απο του ελαιου αυτου οσον χωρει η χειρ αυτου και απαν το λιβανιον αυτου· και θελει καυσει ο ιερευς το μνημοσυνον αυτου επι του θυσιαστηριου· ειναι θυσια γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. **3**Το δε υπολοιπον της εξ αλφιτων προσφορας θελει εισθαι του Ααρων και των υιων αυτου· ειναι αγιωτατον εκ των θυσιων των γινομενων δια πυρος προς τον Κυριον. **4**Και οταν προσφερης δωρον προσφορα εν εξ αλφιτων εψημενην εν κλιβανω, θελει εισθαι αρτοι αζυμοι απο σεμιδαλεως εζυμωμενης μετα ελαιου και λαγανα αζυμα κεχρισμενα με ελαιον. **5**Εαν δε το δωρον σου ηναι προσφορα εν εξ αλφιτων εψημενη εις καψαν, αζυμον θελει εισθαι εκ σεμιδαλεως εζυμωμενης μετα ελαιου. **6**Θελεις διαμερισει αυτην εις τμηματα και θελεις επιχυσει επ' αυτης ελαιον· ειναι προσφορα εν εξ αλφιτων. **7**Και εαν το δωρον σου ηναι προσφορα εν εξ αλφιτων εψημενη εν τηγανιω, θελει γεινει απο σεμιδαλεως μετα ελαιου. **8**Και θελεις φερει προς τον Κυριον την εν εξ αλφιτων προσφορα, την οποιαν εκαμες εκ τουτων· και οταν φερθη προς τον ιερεα, αυτος θελει πλησιασει αυτην εις το θυσιαστηριον. **9**Και θελει χωρισει ο ιερευς απο της εν εξ αλφιτων προσφορας το μνημοσυνον αυτης και καυσει αυτο επι του θυσιαστηριου· ειναι θυσια γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. **10**Το δε υπολοιπον της εν εξ αλφιτων προσφορας θελει εισθαι του Ααρων

και των υιων αυτου· ειναι αγιωτατον εκ των δια πυρος γινομενων θυσιων εις τον Κυριον. ¹¹Ουδεμια προσφορα εξ αλφιτων, την οποιαν προσφερετε προς τον Κυριον, θελει εισθαι ενζυμος· διοτι ουδεν προζυμιον ουδε μελι θελετε καυσει εις ουδεμιαν θυσιαν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον. ¹²Περι δε του δωρου των απαρχων, θελετε προσφερει αυτας προς τον Κυριον· δεν θελουσιν ομως καυθη επι του θυσιαστηριου εις οσμην ευωδίας. ¹³Και παν δωρον της εξ αλφιτων προσφορας σου θελεις αλατιζει με αλας· και δεν θελεις αφησει να λειψη απο της εξ αλφιτων προσφορας σου το αλας της διαθηκης του Θεου σου· επι παντος δωρου σου θελεις προσφερει αλας. ¹⁴Και εαν προσφερης προσφοραν εξ αλφιτων απο των πρωτογεννηματων σου προς τον Κυριον, θελεις προσφερει δια την εξ αλφιτων προσφοραν των πρωτογεννηματων σου ασταχυα χλωρα εψημενα εν πυρι, σιτον πεφρυγανισμενον εξ ασταχυων μεστων. ¹⁵Και θελεις χυσει επ' αυτην ελαιον και θελεις θεσει επ' αυτην λιβανιον· ειναι προσφορα εξ αλφιτων. ¹⁶Και ο ιερευς θελει καυσει το μνημοσυνον αυτης εκ του πεφρυγανισμενον σιτου αυτης και εκ του ελαιου αυτης, μεθ' ολου λιβανιου αυτης· ειναι θυσια γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον.

3Εαν δε το δωρον αυτου ηναι θυσια ειρηνικη, εαν προσφερη αυτο εκ των βοων, ειτε αρσενικον ειτε θηλυκον, αμωμον θελει προσφερει αυτο ενωπιον του Κυριου· ²και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην του δωρου αυτου, και θελουσι σφαξει αυτο παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου· και οι υιοι του Ααρων, οι ιερεις, θελουσι ραντισει το αιμα επι το θυσιαστηριον κυκλω. ³Και θελει προσφερει εκ της ειρηνικης προσφορας, θυσιαν γινομενην δια πυρος εις τον Κυριον· το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια και απαν το στεαρ το επι των εντοσθιων· ⁴και τους δυο νεφρους και το στεαρ το επ' αυτων το προς τα πλευρα, και τον επανω λοβον του ηπατος, τον οποιον μετα των νεφρων θελει αφαιρεσει. ⁵Και οι υιοι του Ααρων θελουσι καυσει αυτα επι του θυσιαστηριου επι του ολοκαυτωματος του επι των ξυλων των επι του πυρος· ειναι θυσια γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδίας προς τον Κυριον. ⁶Εαν δε το δωρον αυτου, το εις θυσιαν ειρηνικην προσφερομενον προς τον Κυριον, ηναι εκ του ποιμνιου, αρσενικον η θηλυκον, αμωμον θελει προσφερει αυτο. ⁷Εαν αρνιον προσφερη το δωρον αυτου, θελει προσφερει αυτο ενωπιον του Κυριου· ⁸και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην του δωρου αυτου, και θελουσι σφαξει αυτο εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου· και οι υιοι του Ααρων θελουσι ραντισει το αιμα αυτου επι το θυσιαστηριον κυκλω. ⁹Και θελει προσφερει εκ της προσφορας της ειρηνικης θυσιαν γινομενην δια πυρος εις τον Κυριον· το στεαρ αυτου, την ουραν ολοκληρον, την οποιαν θελει αφαιρεσει απο της ραχης και το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια και παν το στεαρ το επι των εντοσθιων· ¹⁰και τους δυο νεφρους και το στεαρ το επ'

αυτων το προς τα πλευρα, και τον επανω λοβον του ηπατος, τον οποιον μετα των νεφρων θελει αφαιρεσει. ¹¹Και θελει καυσει αυτα ο ιερευς επι του θυσιαστηριου· ειναι τροφη της δια πυρος γινομενης θυσιας εις τον Κυριον. ¹²Εαν δε το δωρον αυτου ηναι εξ αιγων, τοτε θελει προσφερει αυτο ενωπιον του Κυριου· ¹³και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην αυτου, και θελουσι σφαξει αυτο εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου· και οι υιοι του Ααρων θελουσι ραντισει το αιμα αυτου επι το θυσιαστηριον κυκλω. ¹⁴Και θελει προσφερει εξ αυτου το δωρον αυτου, θυσιαν γινομενην δια πυρος εις τον Κυριον· το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια και παν το στεαρ το επι των εντοσθιων· ¹⁵και τους δυο νεφρους και το στεαρ το επ' αυτων το προς τα πλευρα, και τον επανω λοβον του ηπατος, τον οποιον μετα των νεφρων θελει αφαιρεσει. ¹⁶Και θελει καυσει αυτα ο ιερευς επι του θυσιαστηριου· ειναι τροφη της θυσιας της γινομενης δια πυρος εις οσμην ευωδίας· παν το στεαρ ειναι του Κυριου. ¹⁷Νομιμον αιωνιον θελει εισθαι εις τας γενεας σας, εις πασας τας κατοικησεις σας· δεν θελετε τρωγει ουτε στεαρ ουτε αιμα.

4Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Εαν φυχη τις αμαρτηση εξ αγνοιας και εκ των οσα ειναι προστεταγμενον υπο του Κυριου να μη πραττωνται πραξη τι εξ αυτων· ³εαν μεν ο ιερευς ο κεχρισμενος αμαρτηση ωστε να ενοχοποιηση τον λαον, τοτε θελει φερει, δια την αμαρτιαν αυτου την οποιαν ημαρτησε, μοσχον βοος αμωμον προς τον Κυριον δια προσφοραν περι αμαρτιας. ⁴Και θελει φερει τον μοσχον εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου ενωπιον του Κυριου· και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην του μοσχου, και θελουσι σφαξει τον μοσχον ενωπιον του Κυριου. ⁵Και θελει λαβει ο ιερευς ο κεχρισμενος απο του αιματος του μοσχου και φερει αυτο εις την σκηνην του μαρτυριου· ⁶και θελει εμβαψει ο ιερευς τον δακτυλον αυτου εις το αιμα και θελει ραντισει απο του αιματος επτακις ενωπιον του Κυριου, εμπροσθεν του καταπετασματος του αγιαστηριου. ⁷Και θελει βαλει ο ιερευς απο του αιματος επι τα κερατα του θυσιαστηριου του ευωδους θυμιαματος, το οποιον ειναι ενωπιον του Κυριου εν τη σκηνη του μαρτυριου· και θελει χυσει παν το αιμα του μοσχου εις την βασιν του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος, το οποιον ειναι εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ⁸Και απαν το στεαρ του μοσχου της περι αμαρτιας προσφορας θελει αφαιρεσει απ' αυτου· το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια, και απαν το στεαρ το επι των εντοσθιων· ⁹και τους δυο νεφρους και το στεαρ το επ' αυτων το προς τα πλευρα, και τον επανω λοβον του ηπατος, τον οποιον μετα των νεφρων θελει αφαιρεσει, ¹⁰καθ' ον τροπον αφαιρειται απο του μοσχου της θυσιας της ειρηνικης· και θελει καυσει αυτα ο ιερευς επι του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος· ¹¹και το δερμα του μοσχου και

παν το κρεας αυτου μετα της κεφαλης αυτου και μετα των ποδων αυτου και τα εντοσθια αυτου και την κοπρον αυτου· ¹²και θελει φερει ολον τον μοσχον εξω του στρατοπεδου εις τοπον καθαρων, οπου χυνεται η στακτη, και θελει καυσει αυτον επι ξυλων δια πυρος· οπου χυνεται η στακτη, θελει καυθη. ¹³Εαν δε πασα η συναγωγή του Ισραηλ αμαρτηση εξ αγνοιας και το πραγμα κρυφθη απο των οφθαλμων της συναγωγης και εκ των οσα ειναι προστεταγμενον υπο του Κυριου να μη πραττωνται, πραξωσι και ηναι ενοχοι· ¹⁴οταν γνωρισθη η αμαρτια την οποιαν ημαρτησαν κατα τουτο, τοτε θελει προσφερει η συναγωγή μοσχον εκ βοων δια την αμαρτιαν και θελει φερει αυτον εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου. ¹⁵Και οι πρεσβυτεροι της συναγωγης θελουσιν επιθεσει τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του μοσχου ενωπιον του Κυριου· και θελουσι σφαξει τον μοσχον ενωπιον του Κυριου. ¹⁶Και ο ιερευς ο κεχρισμενος θελει φερει απο του αιματος του μοσχον εις την σκηνην του μαρτυριου· ¹⁷και θελει εμβαιφει ο ιερευς τον δακτυλον αυτου εις το αιμα και θελει ραντισει επτακις ενωπιον του Κυριου εμπροσθεν του καταπετασματος· ¹⁸και θελει βαλει απο του αιματος επι τα κερατα του θυσιαστηριου, του ενωπιον του Κυριου, το οποιον ειναι εν τη σκηνη του μαρτυριου· και θελει χυσει παν το αιμα εις την βασιν του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος, το οποιον ειναι εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ¹⁹Και παν το στεαρ αυτου θελει αφαιρεσει απ' αυτου και καυσει επι του θυσιαστηριου. ²⁰Και θελει καμει εις τον μοσχον καθ' ον τροπον εκαμεν εις τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας· ουτω θελει καμει εις αυτον· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτων ο ιερευς και θελει συγχωρηθη εις αυτους. ²¹Και θελει εκβαλει τον μοσχον εξω του στρατοπεδου και καυσει αυτον, καθως εκαυσε τον πρωτον μοσχον· ειναι προσφορα περι αμαρτιας υπερ της συναγωγης· ²²Οταν δε αρχων τις αμαρτηση και πραξη εξ αγνοιας τι εκ των οσα ειναι προστεταγμενον υπο Κυριου του Θεου αυτου να μη πραττωνται, και ηναι ενοχος· ²³η εαν η αμαρτια αυτου, την οποιαν ημαρτησε, γνωστοποιηθη εις αυτον, τοτε θελει φερει την προσφοραν αυτου, τραγον εξ αιγων, αρσενικον αμωμον. ²⁴και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην του τραγου, και θελουσι σφαξει αυτο εν τω τοπω οπου σφαζουσι το ολοκαυτωμα ενωπιον του Κυριου· ειναι προσφορα περι αμαρτιας. ²⁵Και θελει λαβει ο ιερευς απο του αιματος της περι αμαρτιας προσφορας δια του δακτυλου αυτου, και βαλει επι τα κερατα του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος και θελει χυσει το αιμα αυτου εις την βασιν του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος. ²⁶Και απαν το στεαρ αυτου θελει καυσει επι του θυσιαστηριου, ως το στεαρ της θυσιας της ειρηνικης προσφορας· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτου ο ιερευς περι της αμαρτιας αυτου, και θελει συγχωρηθη εις αυτον. ²⁷Εαν δε ψυχη τις εκ του λαου της γης αμαρτηση εξ αγνοιας, πραττων τι εκ των οσα ειναι προστεταγμενον υπο του Κυριου να μη

πραττωνται, και ηναι ενοχος. ²⁸η εαν γνωστοποιηθη εις αυτον η αμαρτια αυτου την οποιαν ημαρτησε· τοτε θελει φερει την προσφοραν αυτου, τραγον εξ αιγων, θηλυκον αμωμον, δια την αμαρτιαν αυτου την οποιαν ημαρτησε· ²⁹και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην της περι αμαρτιας προσφορας, και θελουσι σφαξει την περι αμαρτιας προσφοραν εν τω τοπω του ολοκαυτωματος. ³⁰Και θελει λαβει ο ιερευς δια του δακτυλου αυτου απο του αιματος αυτου, και βαλει επι τα κερατα του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος και παν το αιμα αυτου θελει χυσει εις την βασιν του θυσιαστηριου· ³¹και παν το στεαρ αυτου θελει αφαιρεσει, καθως αφαιρειται το στεαρ απο της θυσιας της ειρηνικης προσφορας· και θελει καυσει αυτο ο ιερευς επι του θυσιαστηριου εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτου ο ιερευς, και θελει συγχωρηθη εις αυτον. ³²Εαν δε φερη προβατον δια προσφοραν αυτου περι αμαρτιας, θελει φερει αυτο θηλυκον αμωμον· ³³και θελει επιθεσει την χειρα αυτου επι την κεφαλην της περι αμαρτιας προσφορας, και θελουσι σφαξει αυτο δια προσφοραν περι αμαρτιας, εν τω τοπω οπου σφαζουσι το ολοκαυτωμα. ³⁴Και θελει λαβει ο ιερευς απο του αιματος της περι αμαρτιας προσφορας δια του δακτυλου αυτου και βαλει επι τα κερατα του θυσιαστηριου του ολοκαυτωματος και απαν το αιμα αυτου θελει χυσει εις την βασιν του θυσιαστηριου· ³⁵και θελει αφαιρεσει παν το στεαρ αυτου, καθως αφαιρειται το στεαρ του προβατου απο της θυσιας της ειρηνικης προσφορας· και θελει καυσει αυτα ο ιερευς επι του θυσιαστηριου κατα τας προσφορας τας γινομενας δια πυρος εις τον Κυριον· και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν περι της αμαρτιας αυτου την οποιαν ημαρτησε, και θελει συγχωρηθη εις αυτον.

5Εαν δε τις αμαρτηση και ακουση φωνην ορκισμού και ηναι μαρτυς, ειτε ειδεν ειτε εξευρει εαν δεν φανερωση αυτο, τοτε θελει βαστασει την ανομιαν αυτου. ²Η εαν τις εγγιση πραγμα τι ακαθαυτον, ειτε θνησιμειον ακαθαυτον θηριου ειτε θνησιμειον ακαθαυτου κτηνους ειτε θνησιμειον ερπετων ακαθαυτων, και ελαθεν αυτον, ομως θελει εισθαι ακαθαυτος και ενοχος. ³Η εαν εγγιση ακαθαρσιν ανθρωπου, εξ οποιασδηποτε ηθελεν εισθαι η ακαθαρσιν αυτου, δια της οποιας μιναιεται τις, και ελαθεν αυτον· οταν αυτος γνωριση τουτο, τοτε θελει εισθαι ενοχος. ⁴Η εαν τις ομοση, προφερων αστοχαστως δια των χειλεων αυτου να κακοποιηση, η να αγαθοποιηση εις παν ο, τι ηθελε προφερει αστοχαστως ο ανθρωπος μεθ' ορκου και ελαθεν αυτον· οταν γνωριση τουτο, τοτε θελει εισθαι ενοχος εις εν εκ τουτων. ⁵Οταν λοιπον ειναι τις ενοχος εις εν εκ τουτων, θελει εξομολογηθη κατα τι ημαρτησε· ⁶και θελει φερει προς τον Κυριον προσφοραν περι της παραβασεως αυτου, δια την αμαρτιαν αυτου την οποιαν ημαρτησε, θηλυκον αρνιον εκ προβατων η τραγον εξ αιγων, εις προσφοραν περι αμαρτιας· και θελει καμει εξιλεωσιν ο ιερευς υπερ αυ-

του περι της αμαρτίας αυτού. ⁷Και εαν δεν ευπορη να φερη προβατον η αιγα, θελει φερει προς τον Κυριον, δια την αμαρτιαν αυτου την οποιαν ημαρτησε, δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερων· μιαν δια προσφοραν περι αμαρτίας και μιαν δια ολοκαυτωμα. ⁸Και θελει φερει αυτας προς τον ιερεα, οστις θελει προσφερεει πρωτον εκεινην την περι αμαρτίας προσφοραν· και θελει κοφει δια των ονυχων την κεφαλην αυτης απο του αυχενος αυτης, πλην δεν θελει διαχωρισει αυτην. ⁹Και απο του αιματος της περι αμαρτίας προσφορας θελει ραντισει τον τοιχον του θυσιαστηριου· το δε εναπολειφθεν του αιματος θελει στραγγισει εξω εις την βασιν του θυσιαστηριου· ειναι προσφορα περι αμαρτίας. ¹⁰Την δε δευτεραν θελει καμει ολοκαυτωμα κατα το διατεταγμενον· και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν υπερ αυτου, περι της αμαρτίας αυτου την οποιαν ημαρτησε, και θελει συγχωρηθη εις αυτον. ¹¹Αλλ' εαν δεν ευπορη να φερη δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερων, τοτε θελει φερει ο αμαρτησας δια προσφοραν αυτου το δεκατον ενος εφα σεμιδαλεως εις προσφοραν περι αμαρτίας· δεν θελει βαλει επ' αυτην ελαιον ουδε θελει βαλει επ' αυτην λιβανιον· διοτι ειναι προσφορα περι αμαρτίας. ¹²και θελει φερει αυτην προς τον ιερεα· και ο ιερευς θελει δραξει απ' αυτης οσον χωρει η χειρ αυτου, το μνημοσυνον αυτης, και θελει καυσει αυτο επι του θυσιαστηριου, κατα τας προσφορας τας δια πυρος γινομενας εις τον Κυριον· ειναι προσφορα περι αμαρτίας. ¹³Και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν υπερ αυτου περι της αμαρτίας αυτου την οποιαν ημαρτησεν εις εν εκ τουτων, και θελει συγχωρηθη εις αυτον· το δε υπολοιπον θελει εισθαι του ιερεως, ως η εξ αλφιτων προσφορα. ¹⁴Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁵Εαν τις πραξη παρανομιαν και αμαρτηση εξ αγνοιας εις τα αγια του Κυριου, τοτε θελει φερει προς τον Κυριον δια την ανομιαν αυτου κριον αμωμον εκ του ποιμνιου, κατα την εκτιμησιν σου εις σικλους αργυριου, κατα τον σικλον του αγιαστηριου, δια προσφοραν περι ανομιας· ¹⁶και θελει αποδωσει ο, τι ημαρτησεν εις τα αγια και θελει προσθεσει επ' αυτο το πεμπτον αυτου και δωσει αυτο εις τον ιερεα· και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν υπερ αυτου δια του κριου της περι ανομιας προσφορας, και θελει συγχωρηθη εις αυτον. ¹⁷Και εαν τις αμαρτηση και πραξη τι εκ των οσα ειναι προστεταγμενον υπο του Κυριου να μη πραττωνται, και δεν εγνωρισεν αυτο, ομως θελει εισθαι ενοχος και θελει βαστασει την ανομιαν αυτου· ¹⁸και θελει φερει κριον αμωμον εκ του ποιμνιου κατα την εκτιμησιν σου, εις προσφοραν περι ανομιας, προς τον ιερεα· και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν υπερ αυτου περι της αγνοιας αυτου, εις την οποιαν ελανθασθη και δεν εγνωρισε τουτο, και θελει συγχωρηθη εις αυτον. ¹⁹Ειναι προσφορα περι ανομιας· αυτος ανομιαν επραξε κατα του Κυριου.

6Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Εαν

τις αμαρτηση και πραξη παρανομιαν κατα του Κυριου και ψευσθη προς τον πλησιον αυτου δια παρακαταθηκην η δια πραγμα τι εμπειπιστευμενον εις τας χειρας αυτου, η δια αρπαγην, η ηπατησε τον πλησιον αυτου, ³η ευρε πραγμα χαμενον και ψευδεται περι αυτου, η ομοση ψευδως περι τινος εκ παντων οσα πραττει ο ανθρωπος, ωστε να αμαρτηση εις αυτα· ⁴οταν αμαρτηση και ηναι ενοχος, θελει αποδωσει το αρπαγμα το οποιον ηρπασεν, η το πραγμα το οποιον ελαβε δι' απατης, η την παρακαταθηκην την εμπιστευθεισαν εις αυτον, η το χαμενον πραγμα το οποιον ευρεν, ⁵η παν εκεινο περι του οποιου ωμοσε ψευδως· θελει αποδωσει το κεφαλαιον αυτου, και θελει προσθεσει το πεμπτον επ' αυτο· εις οντινα ανηκει, εις τουτον θελει αποδωσει αυτο την ημεραν καθ' ην φανερωθη ενοχος. ⁶Και θελει φερει προς τον Κυριον την περι ανομιας προσφοραν αυτου, κριον αμωμον εκ του ποιμνιου, κατα την εκτιμησιν σου, εις προσφοραν περι ανομιας, προς τον ιερεα· ⁷και ο ιερευς θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτου ενωπιον του Κυριου· και θελει συγχωρηθη εις αυτον, περι παντος πραγματος εκ των οσα επραξε, ωστε να ανομηση εις αυτα. ⁸Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁹Προσταξον τον Ααρων και τους υιους αυτου, λεγων, Ουτος ειναι ο νομος του ολοκαυτωματος· το ολοκαυτωμα θελει καιεσθαι επι του θυσιαστηριου ολην την νυκτα εως το πρωι, και το πυρ του θυσιαστηριου θελει καιεσθαι επ' αυτου. ¹⁰Και θελει ενδυθη ο ιερευς χιτωνα λινου και περισκελη λινα θελει φορεσει επι την σαρκα αυτου, και θελει αφαιρεσει την στακτην του ολοκαυτωματος το οποιον κατεφαγε το πυρ επι του θυσιαστηριου· και θελει βαλει αυτην εις το πλαγιον του θυσιαστηριου. ¹¹Και θελει εκδυθη την στολην αυτου και ενδυθη αλλην στολην· και θελει φερει την στακτην εξω του στρατοπεδου εις τοπον καθαρων. ¹²Και το πυρ το επι του θυσιαστηριου θελει καιεσθαι επ' αυτου· δεν θελει σβεσθη· και θελει καιει ο ιερευς επ' αυτου ξυλα καθ' εκαστην πρωιαν, και θελει στοιβασει το ολοκαυτωμα επ' αυτου, και θελει καιει επ' αυτου το στεαρ της ειρηνικης προσφορας. ¹³Το πυρ θελει καιεσθαι διαπαντος επι του θυσιαστηριου· δεν θελει σβεσθη. ¹⁴Ουτος δε ειναι ο νομος της αλφιτων προσφορας· οι υιοι του Ααρων θελουσι προσφερεει αυτην ενωπιον του Κυριου εμπροσθεν του θυσιαστηριου. ¹⁵Και θελει αφαιρεσει απ' αυτης οσον χωρει η χειρ αυτου, απο της σεμιδαλεως της εξ αλφιτων προσφορας μετα του ελαιου αυτης και παν το λιβανιον το επι της εξ αλφιτων προσφορας· και θελει καυσει αυτο επι του θυσιαστηριου εις οσμην ευωδιας, μνημοσυνον αυτης προς τον Κυριον. ¹⁶Το δε εναπολειφθεν εκ τουτων θελουσι φαγει ο Ααρων και οι υιοι αυτου· αζυμον θελει τραγεσθαι εν τοπω αγιω εν τη αυλη της σκηνης του μαρτυριου θελουσι τραγει αυτο. ¹⁷Δεν θελει εψηθη μετα προζυμιου· δια μεριδιον αυτων εδωκα αυτο απο των δια πυρος γινομενων προσφορων μου· ειναι αγιωτατον, καθως η περι αμαρτίας προσφορα, και καθως η περι ανομιας. ¹⁸Παν αρσενικον

μεταξύ των τεκνών του Ααρών θελει τρώγει αυτο· τουτο θελει εισθαι νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας, απο των δια πυρος γινομενων προσφορων του Κυριου· πας οστις εγγιση αυτα, θελει αγιασθη. ¹⁹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁰τουτο ειναι το δωρον του Ααρων και των υιων αυτου το οποιον θελουσι προσφερει προς τον Κυριον την ημεραν καθ' ην χρισθη· το δεκατον ενος εφα σεμιδαλεως εις παντοτεινην προσφοραν εξ αλφιτων, το ημισυ αυτης το πρωι, και το ημισυ αυτης το εσπερας· ²¹επι καψης θελει ετοιμασθη μετα ελαιου· εψημενον θελεις φερει αυτο· και τα εψημενα τμηματα των εξ αλφιτων προσφορων θελεις προσφερει εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ²²Και ο ιερευς ο κεχρισμενος αντ' αυτου μεταξυ των υιων αυτου θελει προσφερει αυτο· τουτο ειναι νομιμον αιωνιον δια τον Κυριον, ολοκληρωως θελει καιεσθαι. ²³Και πασα προσφορα εξ αλφιτων ιερευς θελει καιεσθαι ολοκληρωως· δεν θελει τρωγεσθαι. ²⁴Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁵Λαλησον προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου, λεγων, Ουτος ειναι ο νομος της περι αμαρτιας προσφορας· Εν τω τοπω οπου σφαζεται το ολοκαυτωμα, θελει σφαγη η περι αμαρτιας προσφορα εμπροσθεν του Κυριου· ειναι αγιωτατον. ²⁶Ο ιερευς ο προσφερων αυτην περι αμαρτιας θελει τρώγει αυτην· εν τοπω αγιω θελει τρωγεσθαι, εν τη αυλη της σκηνης του μαρτυριου. ²⁷παν ο, τι εγγιση το κρεας αυτης θελει εισθαι αγιον· και εαν ραντισθη απο του αιματος αυτης επι τι φορεμα, εκεινο, επι του οποιου ερραντισθη, θελει πλυνεσθαι εν τοπω αγιω. ²⁸Το δε πηλινον αγγειον εν τω οποιω εβρασε, θελει συντριβεσθαι αλλ' εαν βραση εν αγγειω χαλκινω, τουτο θελει τριβεσθαι επιμελως και θελει πλυνεσθαι με υδωρ. ²⁹Παν αρσενικον μεταξυ των ιερων θελει τρώγει εξ αυτης· ειναι αγιωτατον. ³⁰Και πασα προσφορα περι αμαρτιας, απο του αιματος της οποιας φερεται εις την σκηνην του μαρτυριου δια να γεινη εξιλεωσις εν τω αγιαστηριω, δεν θελει τρωγεσθαι με πυρ θελει καιεσθαι.

7Ουτος δε ειναι ο νομος της περι ανομιας προσφορας· ειναι αγιωτατον. ²Εν τω τοπω οπου σφαζουσι το ολοκαυτωμα, θελουσι σφαζει την περι ανομιας προσφοραν· και το αιμα αυτης θελει ραντιζεσθαι επι το θυσιαστηριον κυκλω. ³Και θελει προσφερεσθαι εξ αυτης παν το στεαρ αυτης, η ουρα και το στεαρ το περικαλυπτον τα εντοσθια, ⁴και οι δυο νεφροι και το στεαρ το επ' αυτων, το προς τα πλευρα, και ο επανω λοβος του ηπατος, οστις μετα των νεφρων θελει αφαιρεισθαι. ⁵Και θελει καιει αυτα ο ιερευς επι του θυσιαστηριου, εις προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον· ειναι προσφορα περι ανομιας. ⁶Παν αρσενικον μεταξυ των ιερων θελει τρώγει αυτην· εν τοπω αγιω θελει τρωγεσθαι· ειναι αγιωτατον. ⁷Καθως ειναι η περι αμαρτιας προσφορα, ουτω και η περι ανομιας προσφορα· εις νομος ειναι περι αυτων· ο ιερευς, οστις καμνει εξιλεωσιν δι' αυτης, θελει λαμβανει αυτην. ⁸Ο δε ιερευς οστις προσφερει ολοκαυ-

τωμα τινος, ο ιερευς θελει λαμβανει δι' εαυτον το δερμα του ολοκαυτωματος, το οποιον προσεφερε. ⁹Και πασα προσφορα εξ αλφιτων, ητις ηθελεν εψηθη εν κλιβανω, και παν ο, τι ετοιμαζεται εν τηγανιω και επι καψης, θελει εισθαι του ιερευς του προσφεροντος αυτην. ¹⁰Και πασα προσφορα εξ αλφιτων, εξυμωμενη μετα ελαιου η ξηρα, θελει εισθαι παντων των υιων του Ααρων, ισον το μεριδιον εκαστου. ¹¹Και ουτος ειναι ο νομος της θυσιας της ειρηνικης προσφορας, την οποιαν θελει προσφερει τις εις τον Κυριον. ¹²Εαν προσφερη αυτην περι ευχαριστιας, τοτε θελει προσφερει μετα της ευχαριστηριου προσφορας, πηττας αζυμους εξυμωμενας με ελαιον και λαγανα αζυμα κεχρισμενα μετα ελαιου και σεμιδαλιν κατεσκευασμενην, πηττας εξυμωμενας μετα ελαιου. ¹³Με τας πηττας αρτον ενζυμον θελει προσφερει δια το δωρον αυτου μετα της προς ευχαριστιαν αυτου ειρηνικης προσφορας. ¹⁴Και εκ τουτων θελει προσφερει εν απο παντων των δωρων αυτου προσφοραν υφουμενην προς τον Κυριον· τουτο θελει εισθαι του ιερευς του ραντιζοντος το αιμα της ειρηνικης προσφορας. ¹⁵Και το κρεας της θυσιας της προς ευχαριστιαν ειρηνικης αυτου προσφορας θελει τρωγεσθαι την αυτην ημεραν καθ' ην προσφερεται δεν θελουσιν αφησει απ' αυτου εως το πρωι. ¹⁶Και εαν η θυσια της προσφορας αυτου ηναι ευχη, η προσφορα προαιρετικη, θελει τρωγεσθαι την αυτην ημεραν καθ' ην προσφερει τις την θυσιαν αυτου· και εαν μεινη τι, τουτο θελει τρωγεσθαι την επαυριον. ¹⁷Το εναπολειφθεν ομως του κρεατος της θυσιας εως της τριτης ημερας με πυρ θελει καιεσθαι. ¹⁸Εαν δε φαγωθη τι απο του κρεατος της θυσιας της ειρηνικης προσφορας αυτου την τριτην ημεραν, δεν θελει εισθαι δεκτος ο προσφερων αυτην, ουδε θελει λογισθη εις αυτον· βδελυγμα θελει εισθαι· η δε ψυχη, ητις ηθελε φαγει απ' αυτου, θελει βαστασει την ανομιαν αυτης. ¹⁹Και το κρεας, το οποιον ηθελεν εγγισει ακαθαρτον τι, δεν θελει τρωγεσθαι· εν πυρι θελει καιεσθαι περι δε του κρεατος, οστις ειναι καθαρως θελει τρώγει κρεας. ²⁰Η δε ψυχη ητις εχουσα την ακαθαρσιαν αυτης εφ' εαυτης ηθελε φαγει απο του κρεατος της θυσιας της ειρηνικης προσφορας, ητις ειναι του Κυριου, η ψυχη αυτη θελει απολεσθη εκ του λαου αυτης. ²¹Και η ψυχη ητις ηθελεν εγγισει ακαθαρτον τι, ακαθαρσιαν ανθρωπου η ζων ακαθαρτον η βδελυρον τι ακαθαρτον, και φαγει απο του κρεατος της θυσιας της ειρηνικης προσφορας, ητις ειναι του Κυριου, και η ψυχη αυτη θελει απολεσθη εκ του λαου αυτης. ²²Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²³Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Δεν θελετε τρώγει παντελως στεαρ βοος η προβατου η αιγος. ²⁴Και το στεαρ του θνησιμαιου ζου και το στεαρ του θηριαλωτου δυναται να χρησιμευη εις πασαν αλλην χριαν· δεν θελετε ομως τρώγει δι' ολου απ' αυτου. ²⁵Διοτι οστις φαγη το στεαρ του ζου, απο του οποιου προσφερεται θυσια γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον, και εκεινη ψυχη, ητις ηθελε φαγει θελει απολεσθη εκ του λαου αυτης. ²⁶Παρομοιωσ

δεν θελετε τρωγει ουδεν αιμα, ειτε πτηνου ειτε ζωου εν ουδεμια εκ των κατοικιων σας. ²⁷Πασα ψυχη ητις ηθελε φαγει οποιονδηποτε αιμα, και εκεινη η ψυχη θελει απολεσθη εκ του λαου αυτης. ²⁸Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁹Ααλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Ο προσφερων την θυσιαν της ειρηνικης προσφορας αυτου προς τον Κυριον, θελει φερει το δωρον αυτου προς τον Κυριον, απο της θυσιας της ειρηνικης προσφορας αυτου. ³⁰Αι χειρες αυτου θελουσι φερει τας δια πυρος γινομενας προσφορας του Κυριου· θελει φερει το στεαρ μετα του στηθους, δια να κινηται το στήθος ως προσφορα κινητη εμπροσθεν του Κυριου. ³¹Και ο ιερευς θελει καιει το στεαρ επι του θυσιαστηριου· το στήθος ομως θελει εισθαι του Ααρων και των υιων αυτου. ³²Και θελετε διδει προς τον ιερεα προσφοραν υφουμενην, τον δεξιον ωμον εκ των θυσιων της ειρηνικης προσφορας σας. ³³Οστις εκ των υιων του Ααρων προσφερει το αιμα της ειρηνικης προσφορας και το στεαρ, θελει λαμβανει τον δεξιον ωμον εις μεριδιον αυτου. ³⁴Διοτι το κινητον στήθος και τον υφουμενον ωμον ελαβον παρα των υιων Ισραηλ εκ των θυσιων της ειρηνικης προσφορας αυτων, και εδωκα αυτα προς τον Ααρων τον ιερεα και προς τους υιους αυτου εις νομιμον αιωνιον μεταξυ των υιων Ισραηλ. ³⁵Τουτο ειναι το χρισμα του Ααρων, και το χρισμα των υιων αυτου, απο των δια πυρος γινομενων προσφορων του Κυριου, την ημεραν καθ' ην παρεστησεν αυτους δια να ιερατευωσιν εις τον Κυριον· ³⁶το οποιον προσεταξεν ο Κυριος να διδωται εις αυτους παρα των υιων Ισραηλ, καθ' ην ημεραν εχρισεν αυτους, εις νομιμον αιωνιον εις τας γενεας αυτων. ³⁷Ουτος ειναι ο νομος του ολοκαυτωματος, της εξ αλιφτων προσφορας και της περι αμαρτιας προσφορας και της περι ανομιαιας προσφορας και των καθιερωσεων και της θυσιας της ειρηνικης προσφορας· ³⁸τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην εν τω ορει Σινα, καθ' ην ημεραν προσεταξε τους υιους Ισραηλ να προσφερωσι προς τον Κυριον τα δωρα αυτων εν τη ερημω Σινα.

8Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαβε τον Ααρων και τους υιους αυτου μετ' αυτου, και τας στολας και το ελαιον του χρισματος και τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας και τους δυο κριους και το κανιστρον των αζυμων. ³Και συναξον πασαν την συναγωγην εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ⁴Και εκαμεν ο Μωυσης καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος· και συναγη η συναγωγή εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ⁵Και ειπεν ο Μωυσης προς την συναγωγην, Ουτος ειναι ο λογος τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος να γεινη. ⁶Και εφερεν ο Μωυσης τον Ααρων και τους υιους αυτου και ελουσεν αυτους με υδωρ. ⁷Και εβαλε τον χιτωνα επ' αυτον, και εζωσεν αυτον την ζωνην, και ενεδυσεν αυτον τον ποδηρη, και εβαλεν επ' αυτου το εφοδ, και εζωσεν αυτον την κεντητην ζωνην του εφοδ, και περιεζωσεν αυτον με αυτην. ⁸Και εβαλεν επ'

αυτου το περιστηθιον· εις δε το περιστηθιον εβαλε το Ουριμ και το Θουμιμ. ⁹Και εβαλε την μιτραν επι της κεφαλης αυτου· επι δε της μιτρας, κατα το εμπροσθεν αυτης, εβαλε το πεταλον το χρυσουν, το διαδημα το αγιον, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ¹⁰Και ελαβεν ο Μωυσης το ελαιον του χρισματος και εχρισε την σκηνην και παντα τα εν αυτη και ηγιασεν αυτα. ¹¹Και ερραντισεν απ' αυτου επι το θυσιαστηριον επτακις και εχρισε το θυσιαστηριον· και παντα τα σκευη αυτου και τον νιπτηρα και την βασιν αυτου, δια να αγιαση αυτα. ¹²Και εχυσεν απο του ελαιου του χρισματος επι την κεφαλην του Ααρων και εχρισεν αυτον, δια να αγιαση αυτον. ¹³Και εφερεν ο Μωυσης τους υιους του Ααρων και ενεδυσεν αυτους χιτωνας και εζωσεν αυτους ζωνας και εβαλε μιτριδια επ' αυτων, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ¹⁴Και εφερε τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας· ο δε Ααρων και οι υιοι αυτου επεθεσαν τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του μοσχου της περι αμαρτιας προσφορας. ¹⁵Και εσφαξεν αυτον και ελαβεν ο Μωυσης απο του αιματος και εβαλεν επι τα κερατα του θυσιαστηριου κυκλω δια του δακτυλου αυτου, και εκαθαρισε το θυσιαστηριον· και το αιμα εχυσεν εις την βασιν του θυσιαστηριου και ηγιασεν αυτο, δια να καμη εξιλωσιν επ' αυτου. ¹⁶Και ελαβε παν το στεαρ το επι των εντοσθιων και τον λοβον του ηπατος και τους δυο νεφρους και το στεαρ αυτων, και εκαυσεν αυτα ο Μωυσης επι του θυσιαστηριου. ¹⁷Τον μοσχον ομως και το δερμα αυτου και το κρεας αυτου και την κοπρον αυτου, εκαυσεν εν πυρι εξω του στρατοπεδου, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ¹⁸Και εφερε τον κριον του ολοκαυτωματος· και ο Ααρων και οι υιοι αυτου επεθεσαν τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του κριου. ¹⁹Και εσφαξεν αυτον και ερραντισεν ο Μωυσης το αιμα επι το θυσιαστηριον κυκλω. ²⁰Και διεμελισε τον κριον κατα τα μελη αυτου· και εκαυσεν ο Μωυσης την κεφαλην και τα μελη και το στεαρ. ²¹Τα δε εντοσθια και τους ποδας επλυνε με υδωρ· και εκαυσεν ο Μωυσης ολον τον κριον επι του θυσιαστηριου· ητο ολοκαυτωμα εις οσμην ευωδιας, προσφορα γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ²²Και εφερε τον κριον τον δευτερον, τον κριον της καθιερωσεως· ο δε Ααρων και οι υιοι αυτου επεθεσαν τας χειρας αυτων επι την κεφαλην του κριου. ²³Και εσφαξεν αυτον, και ελαβεν ο Μωυσης απο του αιματος αυτου και εβαλεν επι τον λοβον του δεξιου ωτιου του Ααρων, και επι τον αντιχειρα της δεξιας αυτου χειρος, και επι τον μεγαλον δακτυλον του δεξιου αυτου ποδος. ²⁴Και εφερε τους υιους του Ααρων και εβαλεν ο Μωυσης απο του αιματος επι τον λοβον του δεξιου ωτιου αυτων και επι τους αντιχειρας των δεξιων χειρων αυτων και επι τους μεγαλους δακτυλους των δεξιων ποδων αυτων· και ερραντισεν ο Μωυσης το αιμα επι του θυσιαστηριου κυκλω. ²⁵Και ελαβε το στεαρ και την ουραν και παν το στεαρ το επι των εντοσθιων και τον λοβον του ηπατος

και τους δυο νεφρους και το στεαρ αυτων και τον δεξιον ωμον· ²⁶και απο του κανιστρου των αζυμων του εμπροσθεν του Κυριου ελαβε μιαν πητταν αζυμον, και ενα αρτον ελαιωμενον και εν λαγανον και εβαλεν αυτα επι το στεαρ και επι τον δεξιον ωμον· ²⁷και εβαλε τα παντα εις τας χειρας του Ααρων και εις τας χειρας των υιων αυτου, και εκινησεν αυτα εις προσφοραν κινητην εμπροσθεν του Κυριου. ²⁸Και ελαβεν αυτα ο Μωυσης εκ των χειρων αυτων και εκαυσεν επι του θυσιαστηριου επι το ολοκαυτωμα· αυται ησαν καθιερωσεις εις οσμην ευωδιας· ητο θυσια γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον. ²⁹Και λαβων ο Μωυσης το στήθος, εκινησεν αυτο εις προσφοραν κινητην εμπροσθεν του Κυριου· εκ του κριου της καθιερωσεως τουτο ητο το μεριδιον του Μωυσεως, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ³⁰Και ελαβεν ο Μωυσης απο του ελαιου του χρισματος και απο του αιματος του επι του θυσιαστηριου και ερραντισεν επι τον Ααρων, επι τας στολας αυτου και επι τους υιους αυτου και επι τας στολας των υιων αυτου μετ' αυτου· και ηγιασε τον Ααρων, τας στολας αυτου και τους υιους αυτου και τας στολας των υιων αυτου μετ' αυτου· ³¹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου, Βρασατε το κρεας εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου· και εκει φαγετε αυτο και τον αρτον τον εν τω κανιστρω των καθιερωσεων, καθως με προσεταξεν ο Κυριος, λεγων, Ο Ααρων και οι υιοι αυτου θελουσι τρωγει αυτα. ³²Το δε υπολοιπον του κρεατος και του αρτου εν πυρι θελετε κατακαυσει. ³³Και απο της θυρας της σκηνης του μαρτυριου δεν θελετε εξελθει επτα ημερας, εωσου πληρωθωσιν αι ημεραι της καθιερωσεως σας· διοτι εν επτα ημεραις θελει τελειωθη η καθιερωσις σας. ³⁴Καθως εκαμεν εις την ημεραν ταυτην, ουτω προσεταξε Κυριος να εκτεληται, δια να γινηται εξιλεωσις δια σας. ³⁵Θελετε λοιπον καθισει επτα ημερας εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου ημεραν και νυχτα· και θελετε φυλαττει τας παραγγελιας του Κυριου, δια να μη αποθανητε· διοτι ουτω προσεταχθην. ³⁶Και εκαμεν ο Ααρων και οι υιοι αυτου παντας τους λογους, τους οποιους προσεταξεν ο Κυριος δια χειρος του Μωυσεως.

9Και την ογδοην ημεραν ο Μωυσης εκαλεσε τον Ααρων και τους υιους αυτου και τους πρεσβυτερους του Ισραηλ· ²και ειπε προς τον Ααρων, Λαβε εις σεαυτον μοσχον εκ βοων δια προσφοραν περι αμαρτιας και κριον δια ολοκαυτωμα αμωμα και προσφερε αυτα εμπροσθεν του Κυριου. ³Και εις τους υιους του Ισραηλ θελεις λαλησει, λεγων, Λαβετε τραγον εξ αιγων δια προσφοραν περι αμαρτιας και μοσχον και αρνιον ενιαυσια, αμωμα, δια ολοκαυτωμα, ⁴και βουν και κριον δια ειρηνικην προσφοραν, εις θυσιαν εμπροσθεν του Κυριου, και προσφοραν εξ αλφιτων εζυμωμενην μετα ελαιου· διοτι σημερον θελει εμφανισθη ο Κυριος εις εσας. ⁵Και εφεραν ο, τι προσεταξεν ο Μωυσης εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου· και επλησιασε πασα η συναγωγη και εσταθη

εμπροσθεν του Κυριου. ⁶Και ειπεν ο Μωυσης, Ουτος ει ναι ο λογος τον οποιον προσεταξε Κυριος να καμνητε· και θελει εμφανισθη εις εσας η δοξα του Κυριου. ⁷Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων, Προσελθε εις το θυσιαστηριον και καμε την περι αμαρτιας προσφοραν σου, και το ολοκαυτωμα σου και καμε εξιλεωσιν υπερ σεαυτου και υπερ του λαου· και προσφερε το δωρον του λαου και καμε εξιλεωσιν υπερ αυτων, καθως προσεταξεν ο Κυριος. ⁸Και προσηλθεν ο Ααρων εις το θυσιαστηριον και εσφαξε τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας, οστις ητο δι' αυτον. ⁹Και οι υιοι του Ααρων εφεραν το αιμα προς αυτον· και ενεβαφε τον δακτυλον αυτου εις το αιμα και εβαλεν επι τα κερата του θυσιαστηριου και εχυσε το αιμα εις την βασιν του θυσιαστηριου. ¹⁰Το στεαρ ομως και τους νεφρους και τον επανω λοβον του ηπατος της περι αμαρτιας προσφορας εκαυσεν επι του θυσιαστηριου, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ¹¹Το δε κρεας και το δερμα εκαυσεν εν πυρι εξω του στρατοπεδου. ¹²Και εσφαξε το ολοκαυτωμα· και οι υιοι του Ααρων παρεστησαν εις αυτον το αιμα, και ερραντισεν αυτο επι του θυσιαστηριου κυκλω. ¹³Και εφεραν προς αυτον το ολοκαυτωμα διαμεμελισμενον και την κεφαλην· και εκαυσεν αυτα επι του θυσιαστηριου. ¹⁴Και επλυνε τα εντοσθια και τους ποδας· και εκαυσεν αυτα επι το ολοκαυτωμα επι του θυσιαστηριου. ¹⁵Και προσφερε το δωρον του λαου· και ελαβε τον τραγον της περι αμαρτιας προσφορας του λαου και εσφαξεν αυτον, και προσεφερεν αυτον περι αμαρτιας, καθως και το πρωτον. ¹⁶Και προσεφερε το ολοκαυτωμα και εκαμεν αυτο κατα το διατεταγμενον. ¹⁷Και προσεφερε την εξ αλφιτων προσφοραν· και ενεπλησε την χειρα αυτου απ' αυτης και εκαυσεν αυτην επι του θυσιαστηριου, εκτος του πρωινου ολοκαυτωματος. ¹⁸Εσφαξεν ετι τον βουν και τον κριον της ειρηνικης θυσιας της υπερ του λαου· και οι υιοι του Ααρων παρεστησαν το αιμα προς αυτον, και ερραντισεν αυτο επι του θυσιαστηριου κυκλω, ¹⁹και το στεαρ του βοος και του κριου, την ουραν και το στεαρ το καλυπτον τα εντοσθια και τους νεφρους και τον λοβον του ηπατος· ²⁰και εθεσαν τα στεατα επι τα στήθη, και εκαυσε τα στεατα επι του θυσιαστηριου· ²¹τα δε στήθη και τον ωμον τον δεξιον εκινησεν ο Ααρων εις προσφοραν κινητην ενωπιον του Κυριου, καθως προσεταξεν ο Μωυσης. ²²Και υψωσας ο Ααρων τας χειρας αυτου προς τον λαον, ευλογησεν αυτους· και κατεβη, αφου προσεφερε την περι αμαρτιας προσφοραν και το ολοκαυτωμα και τας ειρηνικας προσφορας. ²³Και εισηλθεν ο Μωυσης και ο Ααρων εις την σκηνην του μαρτυριου· και εξελθοντες ευλογησαν τον λαον· και εφανη η δοξα του Κυριου εις παντα τον λαον. ²⁴Και εξηλθε πυρ απ' εμπροσθεν του Κυριου και κατεφαγεν επι του θυσιαστηριου το ολοκαυτωμα, και τα στεατα· ιδων δε πας ο λαος ηλαλαξαν και επεσον κατα προσωπον αυτων.

10Και λαβοντες οι υιοι του Ααρων, Ναδαβ και Αβιουδ,

εκαστος το θυμιατηριον αυτου, εβαλον πυρ εις αυτο, και επ' αυτο εβαλον θυμιαμα και προσεφεραν ενωπιον του Κυριου πυρ ξενον, το οποιον δεν προσεταξεν εις αυτους. ²Και εξηλθε πυρ παρα του Κυριου και κατεφαγεν αυτους· και απεθανον εμπροσθεν του Κυριου. ³Τοτε ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων, Τουτο ειναι το οποιον ειπεν ο Κυριος, λεγων, Εγω θελω αγιασθη εις τους πλησιαζοντας εις εμε, και εμπροσθεν παντος του λαου θελω δοξασθη. Και ο Ααρων εσιωπησε. ⁴Και εκλεσεν ο Μωυσης τον Μισαηλ και τον Ελισαφαν, υιους του Οζιηλ, θειου του Ααρων, και ειπε προς αυτους, Πλησιασατε, σηκωσατε τους αδελφους σας απ' εμπροσθεν του αγιαστηριου εξω του στρατοπεδου. ⁵Και επλησιασαν και εσηκωσαν αυτους με τους χιτωνας αυτων εξω του στρατοπεδου, καθως ειπεν ο Μωυσης. ⁶Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων και προς τον Ελεαζαρ και προς τον Ιθαμαρ, τους υιους αυτου, Τας κεφαλαι σας μη αποκαλυψητε, και τα ιματια σας μη διασχισητε, δια να μη αποθανητε και ελθη οργη εφ' ολην την συναγωγην· αλλ' οι αδελφοι σας, πας ο οικος του Ισραηλ, ας κλαυσωσι το καυσιμον το οποιον εκαμεν ο Κυριος· ⁷και δεν θελετε εξελθει εκ της θυρας της σκηνης του μαρτυριου, δια να μη αποθανητε· διοτι το ελαιον του χρισματος του Κυριου ειναι εφ' υμας. Και εκαμον κατα τον λογον του Μωυσεως. ⁸Και ελαλησε Κυριος προς τον Ααρων, λεγων, ⁹Οινον και σικερα δεν θελετε πιει, συ, και οι υιοι σου μετα σου, οταν εισερχησθε εις την σκηνην του μαρτυριου, δια να μη αποθανητε· τουτο θελει εισθαι νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας· ¹⁰και δια να διακρινητε μεταξυ αγιου και βεβηλου και μεταξυ ακαθαρτου και καθαρου· ¹¹και δια να διδασκητε τους υιους Ισραηλ παντα τα διαταγματα, οσα ελαλησε Κυριος προς αυτους δια χειρος του Μωυσεως. ¹²Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων και προς τον Ελεαζαρ και προς τον Ιθαμαρ, τους υιους αυτου τους εναπολειφθεντας, Λαβετε την εξ αλφιτων προσφοραν την εναπολειφθεισαν απο των δια πυρος γινομενων θυσιων του Κυριου και φαγετε αυτην αζυμον πλησιον του θυσιαστηριου· διοτι ειναι αγιωτατον· ¹³και θελετε φαγει αυτην εν τοπω αγιω· επειδη ειναι το δικαιον σου και το δικαιον των υιων σου εκ των δια πυρος γινομενων θυσιων του Κυριου· διοτι ουτω προσεταχθη· ¹⁴και το κινητον στηθος και τον υφουμενον ωμον θελετε φαγει εν καθαρω τοπω, συ και οι υιοι σου και αι θυγατερες σου μετα σου· διοτι ειναι το δικαιον σου και το δικαιον των υιων σου, δοθεντα εκ των θυσιων της ειρηνικης προσφορας των υιων του Ισραηλ· ¹⁵τον υφουμενον ωμον και το κινητον στηθος θελουσι φερει μετα των δια πυρος γινομενων προσφορων του στεατος, δια να κινησωσιν αυτα εις κινητην προσφοραν ενωπιον του Κυριου· και θελει εισθαι εις σε και εις τους υιους σου μετα σου εις νομιμον αιωνιον, καθως προσεταξεν ο Κυριος. ¹⁶Και εζητησεν επιμελως ο Μωυσης τον τραγον της περι αμαρτιας προσφορας· και ιδου, ητο κατακεκαυμενος· και εθυμωθη κατα του Ελε-

αζαρ και κατα του Ιθαμαρ, των υιων του Ααρων των εναπολειφθεντων, λεγων, ¹⁷Δια τι δεν εφαγετε την περι αμαρτιας προσφοραν εν τοπω αγιω; διοτι ειναι αγιωτατον· και εδωκεν αυτο εις εσας Κυριος δια να σηκωνητε την ανομιαν της συναγωγης, ωστε να καμνητε εξιλεωσιν υπερ αυτων ενωπιον του Κυριου· ¹⁸ιδου, το αιμα αυτου δεν εφερθη εις το αγιαστηριον· πρεπει εξαπαντος να φαγητε αυτο εν τω αγιαστηριω, καθως προσεταξα. ¹⁹Και ειπεν ο Ααρων προς τον Μωυσην, Ιδου, αυτοι προσεφεραν σημερον την περι αμαρτιας προσφοραν αυτων και το ολοκαυτωμα αυτων ενωπιον του Κυριου και συνεβησαν εις εμε τοιαυτα· εαν λοιπον ηθελον φαγει την περι αμαρτιας προσφοραν σημερον, τουτο ηθελεν εισθαι αρεστον εις τους οφθαλμους του Κυριου; ²⁰Και ηκουσεν ο Μωυσης και ηρεσεν εις αυτον.

11Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων λεγων προς αυτους, ²Αλλησατε προς τους υιους Ισραηλ, λεγοντες, Ταυτα ειναι τα ζωα τα οποια θελετε τρωγει εκ παντων των κτηνων των επι της γης. ³Παν διχηλον μεταξυ των κτηνων εχον τον ποδα εσχισμενον και αναμασσων, τουτο θελετε τρωγει. ⁴Ταυτα ομως δεν θελετε τρωγει εκ των οσα αναμασσωσιν η εκ των οσα ειναι διχηλα· την καμηλον, διοτι αναμασσα μεν, πλην δεν ειναι διχηλος· ειναι ακαθαρτος εις εσας· ⁵και τον δασυποδα, διοτι αναμασσα μεν, πλην δεν ειναι διχηλος· ειναι ακαθαρτος εις εσας· ⁶και τον λαγων, διοτι αναμασσα μεν, πλην δεν ειναι διχηλος· ειναι ακαθαρτος εις εσας· ⁷και τον χοιρον, διοτι ειναι μεν διχηλος και εχει τον ποδα εσχισμενον, πλην δεν αναμασσα· ειναι ακαθαρτος εις εσας· ⁸απο του κρεατος αυτων δεν θελετε τρωγει και το θνησιμιαον αυτων δεν θελετε εγγιζει ειναι ακαθαρτα εις εσας. ⁹Ταυτα θελετε τρωγει εκ παντων των εν τοις υδασι παντα οσα εχουσι πτερα και λεπη, εν τοις υδασι, εν ταις θαλασσαις και εν τοις ποταμοις, ταυτα θελετε τρωγει. ¹⁰Και παντα οσα δεν εχουσι πτερα και λεπη, εν ταις θαλασσαις και εν τοις ποταμοις, απο παντων οσα κινουνται εν τοις υδασι και απο παντος εμψυχου ζωου το οποιον ειναι εν τοις υδασι, θελουσιν εισθαι βδελυκτα εις εσας· ¹¹ταυτα εξαπαντος θελουσιν εισθαι βδελυκτα εις εσας· απο του κρεατος αυτων δεν θελετε τρωγει και το θνησιμιαον αυτων θελετε βδελυττεσθαι. ¹²Παντα οσα εν τοις υδασι δεν εχουσι πτερα ουτε λεπη, θελουσιν εισθαι βδελυκτα εις εσας. ¹³Ταυτα δε θελετε βδελυττεσθαι μεταξυ των πτηνων· δεν θελουσι τρωγεσθαι ειναι βδελυκτα· ο αετος, και ο γρυπαετος, και ο μελαναετος, ¹⁴και ο γυψ, και ο ικτινος κατα το ειδος αυτου· ¹⁵πας κοραξ κατα το ειδος αυτου· ¹⁶και η στρουθοκαμηλος, και η γλαυξ, και ο ιβις, και ο ιεραξ κατα το ειδος αυτου, ¹⁷και ο νυκτικοραξ, και η αιθυια, και η μεγαλη γλαυξ, ¹⁸και ο κυκνος, και ο πελεκαν, και η κισσα, ¹⁹και ο πελαργος, και ο ερωδιος κατα το ειδος αυτου, και ο εποψ, και η νυκτερις. ²⁰Παντα τα πετωμενα ερπετα, τα οποια περιπατουσιν επι τεσσαρας ποδας, θελουσιν εισθαι βδε-

λυκτα εις εσας. ²¹Ταυτα ομως δυνασθε να τρωγητε απο παντος πετωμενου ερπετου, περιπατουντος επι τεσσαρας ποδας, τα οποια εχουσι σκελη οπισθεν των ποδων αυτων, δια να πηδωσι δι' αυτων επι της γης· ²²ταυτα θελετε τρωγει εξ αυτων· τον βρουχον κατα το ειδος αυτου και τον αττακην κατα το ειδος αυτου και τον οφιομαχον κατα το ειδος αυτου και την ακριδα κατα το ειδος αυτης. ²³Παντα δε τα πετωμενα ερπετα, εχοντα τεσσαρας ποδας, θελουσιν εισθαι βδελυκτα εις εσας. ²⁴Και εις ταυτα θελετε εισθαι ακαθαρτοι· πας ο εγγιζων το θνησιμειον αυτων θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²⁵Και πας οστις βασταση απο του θνησιμειου αυτων, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²⁶Εκ παντων των κτηνων, οσα εινα διχηλα, πλην δεν εινα ο πους αυτων εσχισμενος ουδε αναμασσωσι, θελουσιν εισθαι ακαθαρτα εις εσας· πας ο εγγιζων αυτα θελει εισθαι ακαθαρτος. ²⁷Και οσα περιπατουσιν επι τας παλαμας αυτων, μεταξυ παντων των ζων των περιπατουντων επι τεσσαρας ποδας, θελουσιν εισθαι ακαθαρτα εις εσας· πας ο εγγιζων το θνησιμειον αυτων θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²⁸Και οστις βασταση το θνησιμειον αυτων, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· ταυτα θελουσιν εισθαι ακαθαρτα εις εσας. ²⁹Και ταυτα θελουσιν εισθαι ακαθαρτα εις εσας μεταξυ των ερπετων των ερποντων επι της γης· η γαλη και ο ποντικος, και η χελωνη κατα το ειδος αυτης· ³⁰και ο ακανθοχοιρος, και ο χαμαιλεων, και η σαυρα, και ο σαμιαμιθος, και ο ασπαλαξ. ³¹Ταυτα εινα ακαθαρτα εις εσας μεταξυ παντων των ερπετων· πας ο εγγιζων αυτα τεθνεωτα, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ³²Και παν πραγμα επι του οποιου ηθελε πεσει τι εκ τουτων τεθνεωτων θελει εισθαι ακαθαρτον· παν αγγειον ξυλινον η ιματιον η δερμα η σακκος η οποιονηδηποτε αγγειον, εις το οποιον γινεται εργασια, θελει εμβληθη εις υδωρ και θελει εισθαι ακαθαρτον εως εσπερας· τοτε θελει εισθαι καθαρων· ³³και παν αγγειον πηλινον, εις το οποιον εμπεση τι εκ τουτων, παν ο, τι εινα εντος αυτου θελει εισθαι ακαθαρτον· αυτο δε θελετε συντριψει· ³⁴απο παντος φαγητου εσθιωμενου, εις το οποιον εμβαινει υδωρ, θελει εισθαι ακαθαρτον· και παν ποτον πινομενον εν οποιοδηδηποτε αγγειω, θελει εισθαι ακαθαρτον. ³⁵Και παν πραγμα επι το οποιον πεση απο του θνησιμειου αυτων, θελει εισθαι ακαθαρτον· κλιβανος ειτε εστια θελουσι κρημνισθη· εινα ακαθαρτα και ακαθαρτα θελουσιν εισθαι εις εσας. ³⁶Πηγη ομως η λακκος, συναξιδ υδατων, θελει εισθαι καθαρων· πλην ο, τι εγγιση το θνησιμειον αυτων, θελει εισθαι ακαθαρτον. ³⁷Και εαν πεση απο του θνησιμειου αυτων επι τι σπερμα σποριμον, το οποιον μελλει να σπαρθη, καθαρων θελει εισθαι. ³⁸Εαν δε επιχυθη υδωρ επι του σπερματος και πεση απο του θνησιμειου αυτων επ' αυτο, ακαθαρτον θελει εισθαι εις εσας. ³⁹Και εαν αποθανη τι εκ των κτηνων τα οποια δυνασθε να τρωγητε, οστις εγγιση το θνησιμειον αυτου, θελει εισθαι

ακαθαρτος εως εσπερας. ⁴⁰Και οστις φαγη απο του θνησιμειου αυτου, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· και οστις βασταση το θνησιμειον αυτου, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ⁴¹Και παν ερπετον, ερπον επι της γης, θελει εισθαι βδελυγμα· δεν θελει τρωγασθαι. ⁴²Παν ο, τι περιπατει επι της κοιλιας και παν ο, τι περιπατει επι τεσσαρας ποδας η παν το εχον πολλους ποδας, μεταξυ παντων των ερπετων των ερποντων επι της γης, ταυτα δεν θελετε τρωγει, διοτι εινα βδελυγμα. ⁴³Δεν θελετε καμει βδελυκτας τας ψυχας σας δι' ουδενος ερπετου ερποντος ουδε θελετε μianθη δι' αυτων, ωστε να γεινητε ακαθαρτοι δι' αυτων. ⁴⁴Διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας· θελετε λοιπον αγιασθη και θελετε εισθαι αγιοι, διοτι αγιος ειμαι εγω· και δεν θελετε μιανει τας ψυχας σας δι' ουδενος ερπετου ερποντος επι της γης. ⁴⁵Διοτι εγω ειμαι ο Κυριος, οστις σας ανεβιβασα εκ γης Αιγυπτου, δια να ημαι Θεος σας· θελετε λοιπον εισθαι αγιοι, διοτι αγιος ειμαι εγω. ⁴⁶Ουτος εινα ο νομος περι των κτηνων και περι των πτηνων και περι παντος εμψυχου οντος κινουμενου εν τοις υδασι και περι παντος οντος ερποντος επι της γης· ⁴⁷δια να διακρινητε μεταξυ του ακαθαρτου και του καθαρου και μεταξυ των ζων τα οποια τρωγονται των ζων και οποια δεν τρωγονται.

12Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Αλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Εαν γυνη τις συλλαβη και γεννηση αρσενικον, τοτε θελει εισθαι ακαθαρτος επτα ημερας· κατα τας ημερας του χωρισμου δια τα γυναικεια αυτης θελει εισθαι ακαθαρτος. ³Και την ογδοην ημεραν θελει περιτεμνεσθαι η σαρχ της ακροβυστιας αυτου. ⁴Και ετι τριακοντα τρεις ημερας θελει μεινει εις το αιμα του καθαιρισμου αυτης· ουδεν πραγμα αγιον θελει εγγισει και εις το αγιαστηριον δεν θελει εισελθει, εωσου πληρωθωσιν αι ημεραι του καθαιρισμου αυτης. ⁵Αλλ' εαν γεννηση θηλυκον, τοτε θελει εισθαι ακαθαρτος δυο εβδομαδας, καθως εν τω χωρισμω αυτης· και θελει μεινει ετι εις το αιμα του καθαιρισμου αυτης εξηκοντα εξ ημερας. ⁶Και αφου πληρωθωσιν αι ημεραι του καθαιρισμου αυτης, δια υιον, η δια θυγατερα, θελει φερει αρνιον ενιαυσιον εις ολοκαυτωμα, και νεοσσον περιστερρας, η τρυγονα, δια προσφοραν περι αμαρτιας, εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου προς τον ιερα· ⁷ουτος δε θελει προσφερει αυτο ενωπιον του Κυριου και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτης και θελει καθαρισθη απο της ροης του αιματος αυτης. Ουτος εινα ο νομος της γεννωσης αρσενικον η θηλυκον. ⁸Εαν ομως δεν ευπορη να φερη αρνιον, τοτε θελει φερει δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερρων, μιαν δια ολοκαυτωμα και μιαν δια προσφοραν περι αμαρτιας· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτης ο ιερευς, και θελει καθαρισθη.

13Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς

τον Ααρων, λεγων, ²Όταν ανθρωπος τις εχη επι του δερματος της σαρκος αυτου πρησμα η ψωραν, η εξανθημα, και γεινη εις το δερμα της σαρκος αυτου πληγη λεπρας, τοτε θελει φερθη προς τον Ααρων τον ιερεα η προς ενα των υιων αυτου των ιερεων· ³και ο ιερευς θελει θεωρησει την πληγην εις το δερμα της σαρκος. Και εαν η θριξ εις την πληγην μετεβληθη εις λευκην, και η πληγη εις την οψιν ηναι βαθυτερα του δερματος της σαρκος αυτου, εινα πληγη λεπρας· ο δε ιερευς θελει θεωρησει αυτον και θελει κρινει αυτον ακαθαρτον. ⁴Αλλ' εαν το εξανθημα ηναι λευκον εις το δερμα της σαρκος αυτου και εις την οψιν δεν εινα βαθυτερον του δερματος και η θριξ αυτου δεν μετεβληθη εις λευκην, τοτε θελει κλεισει ο ιερευς τον εχοντα την πληγην επτα ημερας· ⁵και θελει θεωρησει αυτον ο ιερευς την εβδομην ημεραν· και ιδου, εαν ιδη οτι η πληγη εινα εις στασιν και η πληγη δεν εξηπλωθη εις το δερμα, τοτε θελει κλεισει αυτον ο ιερευς αλλας επτα ημερας· ⁶και θελει θεωρησει αυτον ο ιερευς εκ δευτερου την εβδομην ημεραν· και ιδου, εαν η πληγη ημαυρωθη και δεν εξηπλωθη η πληγη εις το δερμα, θελει κρινει αυτον ο ιερευς καθαρων· αυτη εινα ψωρα· και θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι καθαρως. ⁷Εαν ομως εξηπλωθη περισσοτερον η ψωρα επι του δερματος, αφου εθεωρηθη υπο του ιερεως δια τον καθαρισμον αυτου, θελει δειχθη παλιν εις τον ιερεα. ⁸Και εαν ιδη ο ιερευς, οτι εξηπλωθη η ψωρα επι του δερματος, τοτε θελει κρινει αυτον ο ιερευς ακαθαρτον· εινα λεπρα. ⁹Όταν η πληγη της λεπρας ηναι εις ανθρωπον, τοτε θελει φερθη προς τον ιερεα. ¹⁰και θελει θεωρησει ο ιερευς· και ιδου, εαν το πρησμα ηναι λευκον εις το δερμα και μετεβαλε την τριχα εις λευκην, και ευρισκεται κρεας ζων εις το πρησμα, ¹¹εινα λεπρα παλαια εις το δερμα της σαρκος αυτου και θελει κρινει αυτον ο ιερευς ακαθαρτον· δεν θελει κλεισει αυτον, διοτι εινα ακαθαρτος. ¹²Αλλ' εαν εξηπλωθη πολυ η λεπρα επι του δερματος και η λεπρα εσκεπασεν ολον το δερμα του εχοντος την πληγην απο κεφαλης αυτου και εως ποδων αυτου, οπου και αν θεωρηση ο ιερευς, ¹³τοτε θελει θεωρησει ο ιερευς, και ιδου, εαν η λεπρα εσκεπασεν ολην την σαρκαν αυτου, θελει κρινει καθαρων τον εχοντα την πληγην· εινα καθαρως. ¹⁴Αλλ' εν οποια ημερα φανη εις αυτον κρεας ζων, θελει εισθαι ακαθαρτος. ¹⁵Και θελει θεωρησει ο ιερευς το κρεας το ζων και θελει κρινει αυτον ακαθαρτον· το ζων κρεας εινα ακαθαρτον· εινα λεπρα. ¹⁶Η εαν το κρεας το ζων αλλαξη παλιν και μεταβληθη εις λευκον, θελει ελθει προς τον ιερεα. ¹⁷Και θελει θεωρησει αυτον ο ιερευς· και ιδου, εαν η πληγη μετεβληθη εις λευκην, τοτε θελει κρινει ο ιερευς καθαρων τον εχοντα την πληγην· εινα καθαρως. ¹⁸Η δε σαρχξ επι του δερματος της οποιας ητο ελκος, και ιατρευθη, ¹⁹και εν τω τοπω του ελκους εγεινε πρησμα λευκον, η εξανθημα λευκον κοκκινωπον, θελει δειχθη εις τον ιερεα· ²⁰και θελει θεωρησει ο ιερευς, και ιδου, εαν φαινηται βαθυτερον του δερματος και η θριξ αυτου μετεβληθη εις λευκην, θελει κρινει αυτον ο

ιερευς ακαθαρτον· εινα πληγη λεπρας, ητις εξηνηθησεν εις το ελκος. ²¹Εαν δε θεωρηση αυτο ο ιερευς, και ιδου, δεν ηναι λευκαι τριχες εις αυτο και δεν ηναι βαθυτερον του δερματος και ηναι ημαυρωμενον, τοτε ο ιερευς θελει κλεισει αυτον επτα ημερας· ²²και εαν εξηπλωθη πολυ επι του δερματος, τοτε θελει κρινει αυτον ο ιερευς ακαθαρτον· εινα πληγη. ²³Αλλ' εαν το εξανθημα μενη εν τω τοπω αυτου και δεν εξηπλωθη, τουτο εινα ουλη του ελκους· και θελει κρινει αυτον ο ιερευς καθαρων. ²⁴Εαν δε ηναι κρεας, εχον επι του δερματος αυτου καυστικην φλογωσιν, και το ζων κρεας του πεφλογισμενου μερους εχη εξανθημα λευκον, κοκκινωπον η καταλευκον, ²⁵τοτε θελει θεωρησει αυτο ο ιερευς· και ιδου, εαν η θριξ εις το εξανθημα μετεβληθη εις λευκην και εις την οψιν ηναι βαθυτερον του δερματος, εινα λεπρα εξανθησασα εις την φλογωσιν· και θελει κρινει αυτον ο ιερευς ακαθαρτον· εινα πληγη λεπρας. ²⁶Αλλ' εαν ο ιερευς θεωρηση αυτο, και ιδου, δεν ηναι θριξ λευκη εις το εξανθημα και δεν ηναι βαθυτερον του δερματος και ηναι ημαυρωμενον, τοτε θελει κλεισει αυτον ο ιερευς επτα ημερας· ²⁷και θελει θεωρησει αυτον ο ιερευς την εβδομην ημεραν· και εαν αυτο εξηπλωθη πολυ εις το δερμα, τοτε θελει κρινει αυτον ο ιερευς ακαθαρτον· εινα πληγη λεπρας. ²⁸Εαν δε το εξανθημα μενη εν τω τοπω αυτου και δεν εξηπλωθη επι του δερματος και ηναι ημαυρωμενον, εινα πρησμα φλογωσεως, και θελει κρινει αυτον ο ιερευς καθαρων· επειδη εινα ουλη της φλογωσεως. ²⁹Και εαν ανηρ, η γυνη, εχη πληγην εις την κεφαλην, η εις το πωγωνιον, ³⁰τοτε θελει θεωρησει ο ιερευς την πληγην· και ιδου, εαν εις την οψιν ηναι βαθυτερα του δερματος και εις αυτην θριξ ξανθιζουσα, τοτε θελει κρινει αυτον ο ιερευς ακαθαρτον· εινα κασιδα, λεπρα της κεφαλης η του πωγωνιου. ³¹Και εαν θεωρηση ο ιερευς την πληγην της κασιδας και ιδου, εις την οψιν δεν ηναι βαθυτερα του δερματος και δεν ηναι θριξ μελανη εν αυτη, τοτε θελει κλεισει ο ιερευς επτα ημερας τον εχοντα την πληγην της κασιδας· ³²και θελει θεωρησει ο ιερευς την πληγην την εβδομην ημεραν· και ιδου, εαν δεν εξηπλωθη η κασιδα και δεν ηναι εις αυτην θριξ ξανθιζουσα και εις την οψιν η κασιδα δεν ηναι βαθυτερα του δερματος, ³³αυτος θελει ξυρισθη, αλλ' η κασιδα δεν θελει ξυρισθη· ο δε ιερευς θελει κλεισει τον εχοντα την κασιδαν αλλας επτα ημερας. ³⁴Και την εβδομην ημεραν θελει θεωρησει ο ιερευς την κασιδαν· και ιδου, εαν η κασιδα δεν εξηπλωθη εις το δερμα και εις την οψιν δεν ηναι βαθυτερα του δερματος, τοτε θελει κρινει αυτον ο ιερευς καθαρων· και αυτος θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι καθαρως. ³⁵Αλλ' εαν η κασιδα εξηπλωθη πολυ επι του δερματος μετα τον καθαρισμον αυτου, ³⁶τοτε θελει θεωρησει αυτον ο ιερευς· και ιδου, εαν η κασιδα εξηπλωθη επι του δερματος, δεν θελει ερευνησει ο ιερευς περι της ξανθιζουσης τριχος· εινα ακαθαρτος. ³⁷Αλλ' εαν θεωρηση οτι η κασιδα εινα εις στασιν και εκφυεται θριξ μελανη εν αυτη, η κασιδα εινα τεθεραπευμενη· εινα κα-

θαρος· και θελει κρινει αυτον ο ιερευς καθαρων. ³⁸Και εαν ανηρ, η γυνη, εχωσιν επι του δερματος της σαρκος αυτων εξανθηματα, εξανθηματα λευκωπα, ³⁹τοτε θελει θεωρησει ο ιερευς· και ιδου, εαν τα εξανθηματα επι του δερματος της σαρκος αυτων ηναι υπολευκα, ειναι αλφος εξανθων επι του δερματος· ειναι καθαρως. ⁴⁰Εαν δε η κεφαλη τινος μαδηση, αυτος ειναι φαλακρος· ειναι καθαρος. ⁴¹Και εαν η κεφαλη αυτου μαδηση προς το προσωπον, ειναι αναφαλαντος· ειναι καθαρως. ⁴²Αλλ' εαν ηναι εις το φαλακρωμα, η εις το αναφαλαντωμα, πληγη λευκη κοκκινωπη, ειναι λεπρα εξανθησασα εις το φαλακρωμα αυτου η εις το αναφαλαντωμα αυτου. ⁴³Και θελει θεωρησει αυτον ο ιερευς· και ιδου, εαν το πρησμα της πληγης ηναι λευκον κοκκινωπον εις το φαλακρωμα αυτου η εις το αναφαλαντωμα αυτου, ως το φαινομενον της λεπρας επι του δερματος της σαρκος, ⁴⁴ειναι ανθρωπος λεπρος, ειναι ακαθαρτος· θελει κρινει αυτον ο ιερευς ολως ακαθαρτον· εις την κεφαλην αυτου ειναι η πληγη αυτου. ⁴⁵Και του λεπρου, εις τον οποιον ειναι η πληγη, τα ιματια αυτου θελουσι σχισθη και η κεφαλη αυτου θελει εισθαι ασκεπης, και το επανω χειλος αυτου θελει καλυψει και θελει φωναζει, Ακαθαρτος, ακαθαρτος. ⁴⁶Πασας τας ημερας καθ' ας η πληγη θελει εισθαι εν αυτω, θελει εισθαι ακαθαρτος· ειναι ακαθαρτος· μονος θελει κατοικει· εξω του στρατοπεδου θελει εισθαι η κατοικια αυτου. ⁴⁷Και εαν υπαρχη εις ιματιον πληγη λεπρας, εις ιματιον μαλλινον η εις ιματιον λινου, ⁴⁸ειτε εις στημονιον, ειτε εις υφαδιον, εκ λινου η εκ μαλλιου, ειτε εις δερμα, ειτε εις παν πραγμα κατεσκευασμενον εκ δερματος, ⁴⁹και η πληγη ηναι πρασινωπη, η κοκκινωπη, εις το ιματιον, η εις το δερμα, η εις το στημονιον, εις το υφαδιον, η εις παν σκευος δερματινον, ειναι πληγη λεπρας και θελει δειχθη εις τον ιερεα· ⁵⁰ο δε ιερευς θελει θεωρησει την πληγην και θελει κλεισει το εχον την πληγην επτα ημερας. ⁵¹Και θελει θεωρησει την πληγην την εβδομην ημεραν· εαν η πληγη εξηπλωθη επι του ιματιου, η επι του στημονιου, η επι του υφαδιου, η επι του δερματος, εκ παντος πραγματα το οποιον ειναι κατεσκευασμενον εκ δερματος, η πληγη ειναι λεπρα διαβρωτικη· τουτο ειναι ακαθαρτον. ⁵²Και θελει καυσει το ιματιον, η το στημονιον, η το υφαδιον, μαλλινον, η λινου, η παν σκευος δερματινον επι του οποιου ειναι η πληγη· διοτι ειναι λεπρα διαβρωτικη· με πυρ θελει καυθη. ⁵³Και εαν ιδη ο ιερευς, και ιδου, η πληγη δεν εξηπλωθη επι του ιματιου, ειτε επι του στημονιου, ειτε επι του υφαδιου, η επι παντος σκευους δερματινου, ⁵⁴τοτε θελει προσταξει ο ιερευς να πλυθη το εχον την πληγην και θελει κλεισει αυτο αλλας επτα ημερας· ⁵⁵και θελει θεωρησει ο ιερευς την πληγην, αφου επλυθη· και ιδου, εαν η πληγη δεν ηλλαξε το χρωμα αυτης και δεν εξηπλωθη η πληγη, ειναι ακαθαρτον· με πυρ θελεις καυσει αυτο· ειναι διαβρωτικον, το οποιον προχωρει υποκατωθεν η επανωθεν. ⁵⁶Και εαν ιδη ο ιερευς, και ιδου, η πληγη, αφου επλυθη, ειναι ημαυρωμενη, τοτε θελει εκκοψει αυτην απο του

ιματιου, η απο του δερματος, η απο του στημονιου, η απο του υφαδιου. ⁵⁷Αλλ' εαν φανη επι του ιματιου, επι του στημονιου, η επι του υφαδιου, η επι παντος σκευους δερματινου, ειναι λεπρα εξανθιζουσα· με πυρ θελεις καυσει το εχον την πληγην. ⁵⁸Και το ιματιον, η το στημονιον, η το υφαδιον, παν σκευος δερματινον, το οποιον ηθελες πλυνει, εαν η πληγη εξηλειφθη απ' αυτων, τοτε θελει πλυθη εκ δευτερου και θελει εισθαι καθαρων. ⁵⁹Ουτος ειναι ο νομος της πληγης της λεπρας επι ιματιου μαλλινου, η λινου, ειτε στημονιου, ειτε υφαδιου, η παντος σκευους δερματινου, δια να κρινηται καθαρων, η να κρινηται ακαθαρτον.

14Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Ουτος ειναι ο νομος του λεπρου εν τη ημερα του καθαρισμου αυτου· θελει φερθη προς τον ιερεα· ³και θελει εξελθει ο ιερευς εξω του στρατοπεδου και θελει θεωρησει ο ιερευς, και ιδου, εαν ιατρευθη η πληγη της λεπρας εις τον λεπρον, ⁴τοτε θελει προσταξει ο ιερευς να λαβωσι δια τον καθαριζομενον δυο πτηνα ζωντα καθαρα και ξυλον κεδρινον και κοκκινον και υσωπον. ⁵Και θελει προσταξει ο ιερευς να σφαξωσι το εν πτηνον εις αγγειον ηλιον επανω υδατος ζωντος· ⁶το δε πτηνον το ζων, θελει λαβει αυτο και το ξυλον το κεδρινον και το κοκκινον και τον υσωπον και θελει εμβαφει αυτα και το πτηνον το ζων εις το αιμα του πτηνου του εσφαγμενου επανω του υδατος του ζωντος· ⁷και θελει ραντισει επι τον καθαριζομενον απο της λεπρας επτακις και θελει κρινει αυτον καθαρων· και θελει απολυσει το πτηνον το ζων επι προσωπον της πεδιαδος. ⁸Και θελει πλυνει ο καθαριζομενος τα ιματια αυτου και θελει ξυρισει πασας τας τριχας αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι καθαρως· και μετα ταυτα θελει ελθει εις το στρατοπεδον και θελει διατριφει εξω της σκηνης αυτου επτα ημερας. ⁹Και την εβδομην ημεραν θελει ξυρισει πασας τας τριχας αυτου, την κεφαλην αυτου και τον πωγωνα αυτου και τα οφρυδια αυτου και πασας τας τριχας αυτου θελει ξυρισει και θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσει το σωμα αυτου εν υδατι και θελει εισθαι καθαρως. ¹⁰Και την ογδοην ημεραν θελει λαβει δυο αρνια αρσενικα αμωμα και εν αρνιον θηλυκον ενιαυσιον αμωμον και τρια δεκατα σεμιδαλεως δια προσφοραν εξ αλφитων, εζυμωμενης μετα ελαιου, και εν λογ ελαιου· ¹¹και θελει παραστησει ο ιερευς ο καθαριζων τον ανθρωπον τον καθαριζομενον και αυτα ενωπιον του Κυριου, εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ¹²Και θελει λαβει ο ιερευς το εν αρσενικον αρνιον και θελει προσφερει αυτο εις προσφοραν περι ανομιαις και το λογ του ελαιου, και θελει κινησει αυτα εις κινητην προσφοραν ενωπιον του Κυριου. ¹³Και θελει σφαξει το αρνιον εν τω τοπω οπου σφαζουσι την περι αμαρτιας προσφοραν και το ολοκαυτωμα, εν τω τοπω τω αγιω· διοτι καθως η περι αμαρτιας προσφορα, η περι ανομιαις προσφορα ειναι του ιερεως· ειναι αγιωτατον. ¹⁴Και θελει λαβει ο ιερευς

απο του αιματος της περι ανομιας προσφορας και θελει βαλει αυτο ο ιερευς επι τον λοβον του δεξιου ωτιου του καθαριζομενου και επι τον αντιχειρα της δεξιας αυτου χειρος και επι τον μεγαλον δακτυλον του δεξιου αυτου ποδος· ¹⁵και θελει λαβει ο ιερευς απο του λογ του ελαιου και θελει χυσει αυτο εις την παλαμην της αριστερας αυτου χειρος· ¹⁶και θελει εμβαιψει ο ιερευς τον δακτυλον αυτου τον δεξιον εις το ελαιον το εν τη αριστερα αυτου παλαμη, και θελει ραντισει εκ του ελαιου δια του δακτυλου αυτου επτακις ενωπιον του Κυριου· ¹⁷και εκ του υπολοιπου ελαιου του εν τη παλαμη αυτου θελει βαλει ο ιερευς επι τον λοβον του δεξιου ωτιου του καθαριζομενου, και επι τον αντιχειρα της δεξιας αυτου χειρος και επι τον μεγαλον δακτυλον του δεξιου αυτου ποδος, επι το αιμα της περι ανομιας προσφορας· ¹⁸το δε εναπολειφθεν ελαιον το εν τη παλαμη του ιερευς θελει χυσει επι την κεφαλην του καθαριζομενου· και θελει καμει εξιλεωσιν ο ιερευς υπερ αυτου ενωπιον του Κυριου· ¹⁹Και θελει προσφερει ο ιερευς την περι αμαρτιας προσφοραν, και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ του καθαριζομενου απο της ακαθαρσιας αυτου· και επειτα θελει σφαξει το ολοκαυτωμα· ²⁰Και θελει προσφερει ο ιερευς το ολοκαυτωμα και την εξ αλφιτων προσφοραν επι του θυσιαστηριου· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτου ο ιερευς, και θελει εισθαι καθαρως· ²¹Εαν δε ηναι πτωχος και δεν ευπορη να φερη τσσα, τοτε θελει λαβει εν αρνιον δια προσφοραν κινητην περι ανομιας, δια να καμη εξιλεωσιν υπερ αυτου, και εν δεκατον σεμιδαλεως εζυμωμενης μετα ελαιου δια την εξ αλφιτων προσφοραν και εν λογ ελαιου ²²και δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερων, οπως ευπορει να φερη· και η μεν μια θελει εισθαι δια την περι αμαρτιας προσφοραν, η δε αλλη δια ολοκαυτωμα· ²³Και θελει φερει αυτα την ογδοην ημεραν δια τον καθαρισμον αυτου προς τον ιερεα εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου ενωπιον του Κυριου· ²⁴Και θελει λαβει ο ιερευς το αρνιον της περι ανομιας προσφορας και το λογ του ελαιου και θελει κινησει αυτα ο ιερευς εις προσφοραν κινητην ενωπιον του Κυριου· ²⁵Και θελει σφαξει το αρνιον της περι ανομιας προσφορας· και θελει λαβει ο ιερευς απο του αιματος της περι ανομιας προσφορας και θελει βαλει αυτο επι τον λοβον του δεξιου ωτιου του καθαριζομενου και επι τον αντιχειρα της δεξιας αυτου χειρος και επι τον μεγαλον δακτυλον του δεξιου αυτου ποδος· ²⁶Και θελει χυσει ο ιερευς απο του ελαιου εις την παλαμην της αριστερας αυτου χειρος· ²⁷και θελει ραντισει ο ιερευς δια του δακτυλου αυτου του δεξιου απο του ελαιου, του εν τη παλαμη αυτου τη αριστερα, επτακις ενωπιον του Κυριου· ²⁸και θελει βαλει ο ιερευς απο του ελαιου, του εν τη παλαμη αυτου, επι τον λοβον του δεξιου ωτιου του καθαριζομενου, και επι τον αντιχειρα της δεξιας αυτου χειρος και επι τον μεγαλον δακτυλον του δεξιου αυτου ποδος, επι τον τοπον του αιματος της περι ανομιας προσφορας· ²⁹το δε εναπολειφθεν εκ του ελαιου, του εν τη παλαμη του

ιερευς, θελει βαλει επι την κεφαλην του καθαριζομενου, δια να καμη εξιλεωσιν υπερ αυτου ενωπιον του Κυριου· ³⁰Και θελει προσφερει την μιαν εκ των τρυγονων η εκ των νεοσσων των περιστερων, οπως ευπορει να φερη· ³¹οπως ευπορει να φερη, την μεν δια προσφοραν περι αμαρτιας, την δε αλλην δια ολοκαυτωμα, μετα της εξ αλφιτων προσφορας· και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν υπερ του καθαριζομενου ενωπιον του Κυριου· ³²Ουτος ειναι ο νομος περι του εχοντος πληγην λεπρας, οστις δεν ευπορει να φερη τα προς τον καθαρισμον αυτου· ³³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων, λεγων, ³⁴Οταν εισελθητε εις την γην Χανααν, την οποιαν εγω σας διδω εις ιδιοκτησιαν, και βαλω την πληγην της λεπρας εις τινα οικιαν της γης της ιδιοκτησιας σας· ³⁵και εκεινος, του οποιου ειναι η οικια, ελθη και αναγγειλη προς τον ιερεα, λεγων, Εφανη εις εμε ως πληγη εν τη οικια· ³⁶τοτε θελει προσταξει ο ιερευς να εκκενωσωσι την οικιαν, πριν υπαγη ο ιερευς δια να θεωρηση την πληγην, δια να μη γεινωσιν ακαθαρτα παντα τα εν τη οικια και μετα ταυτα θελει εμβη ο ιερευς δια να θεωρηση την οικιαν· ³⁷και θελει θεωρησει την πληγην· και ιδου, εαν η πληγη ηναι εις τους τοιχους της οικιας με κοιλωματα πρασινιζοντα η κοκκινωπα και η θεωρια αυτων ηναι βαθυτερα του τοιχου· ³⁸τοτε θελει εξελθει ο ιερευς εκ της οικιας εις την θυραν της οικιας και θελει κλεισει την οικιαν επτα ημερας· ³⁹Και θελει επιστρεψει ο ιερευς την εβδομην ημεραν και θελει θεωρησει και ιδου, εαν η πληγη εξηπλωθη εις τους τοιχους της οικιας, ⁴⁰τοτε ο ιερευς θελει προσταξει να εκβαλωσι τους λιθους, εις τους οποιους ειναι η πληγη, και θελουσι ριφει αυτους εξω της πολεως εις τοπον ακαθαρτον· ⁴¹Και θελει καμει να αποξυσωσι την οικιαν εσωθεν κυκλω, και θελουσι ριφει το χωμα το απεξυσμενον εξω της πολεως εις τοπον ακαθαρτον· ⁴²και θελουσι λαβει αλλους λιθους, και βαλει αυτους αντι των λιθων εκεινων· και θελουσι λαβει αλλο χωμα, και θελουσι χρισει την οικιαν· ⁴³Και εαν ελθη παλιν η πληγη και αναφανη εις την οικιαν, αφου εξεβαλον τους λιθους και αφου απεξυσαν την οικιαν και αφου αυτη εχρισθη, ⁴⁴τοτε θελει εισελθει ο ιερευς και θελει θεωρησει· και ιδου, εαν η πληγη εξηπλωθη εις την οικιαν, ειναι λεπρα διαβρωτικη εν τη οικια· ειναι ακαθαρτος· ⁴⁵Και θελουσι κρημνισει την οικιαν, τους λιθους αυτης και τα ξυλα αυτης και παν το χωμα της οικιας· και θελουσι φερει αυτα εξω της πολεως εις τοπον ακαθαρτον· ⁴⁶Και οστις εισελθη εις την οικιαν κατα πασας τας ημερας, καθ' ας ειναι κεκλεισμενη, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· ⁴⁷Και οστις κοιμηθη εν τη οικια, θελει πλυνει τα ιματια αυτου· και οστις φαγη εν τη οικια, θελει πλυνει τα ιματια αυτου· ⁴⁸Αλλ' εαν ο ιερευς εισελθων θεωρηση και ιδου, δεν εξηπλωθη η πληγη εν τη οικια, αφου εχρισθη η οικια, τοτε ο ιερευς θελει κρινει την οικιαν καθαραν, διоти ιατρευθη η πληγη· ⁴⁹Και θελει λαβει, δια να καθαριση την οικιαν, δυο πτηνα, και ξυλον κεδρινον και κοκκινον και υσσωπον· ⁵⁰Και θελει σφαξει το εν

πτηνον εις αγγειον πληνινον επανω υδατος ζωντος. ⁵¹Και θελει λαβει το ξυλον το κεδρινον και τον υσωπον και το κοκκινον και το πτηνον το ζων, και εμβαιφει αυτα εις το αιμα του εσφαγμενου πτηνου και εις το υδωρ το ζων, και θελει ραντισει την οικιαν επτακις. ⁵²Και θελει καθαρισει την οικιαν δια του αιματος του πτηνου και δια του υδατος του ζωντος και δια του πτηνου του ζωντος και δια του ξυλου του κεδρινου και δια του υσωπου και δια του κοκκινου. ⁵³Το δε ζων πτηνον θελει απολυσει εξω της πολεως επι προσωπον της πεδιαδος, και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ της οικιας· και θελει εισθαι καθαρα. ⁵⁴Ουτος ειναι ο νομος περι πασης πληγης λεπρας και κασιδας, ⁵⁵και περι λεπρας ιματιου και οικιας, ⁵⁶και περι πρησηματος και περι ψωρας και περι εξανθηματος· ⁵⁷δια να γινηται γνωστον ποτε ειναι τι ακαθαρτον και ποτε καθαρον· ουτος ειναι ο νομος περι της λεπρας.

15Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων, λεγων, ²Λαλησατε προς τους υιους Ισραηλ, και ειπατε προς αυτους, Εαν τις ανθρωπος εχη ρευσιν εκ του σωματος αυτου, δια την ρευσιν αυτου ειναι ακαθαρτος. ³Και αυτη θελει εισθαι η ακαθαρσια αυτου εν τη ρευσει αυτου· αν τε το σωμα αυτου παυση απο της ρευσεως αυτου· ειναι η ακαθαρσια εν αυτω. ⁴Πασα κλινη, επι της οποιας ηθελε κοιμηθη ο εχων την ρευσιν, θελει εισθαι ακαθαρτος· και παν σκευος, επι του οποιου ηθελε καθισει, θελει εισθαι ακαθαρτον. ⁵Και ο ανθρωπος, οστις εγγιση την κλινην αυτου, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ⁶Και οστις καθιση επι του σκευους, επι του οποιου εκαθισεν ο εχων την ρευσιν, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ⁷Και οστις εγγιση το σωμα του εχοντος την ρευσιν, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ⁸Και εαν ο εχων την ρευσιν πτυση επι τον καθαρον, ουτος θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ⁹Και παν σαμαριον επι του οποιου ηθελε καθισει ο εχων την ρευσιν, θελει εισθαι ακαθαρτον. ¹⁰Και οστις εγγιση παντα, οσα ηθελον εισθαι υποκατω αυτου, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· και οστις βασταση αυτα, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ¹¹Και οντινα εγγιση ο εχων την ρευσιν, χωρις να εχη νιμμενας τας χειρας αυτου εν υδατι, ουτος θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ¹²Και το αγγειον το πληνινον, το οποιον ηθελεν εγγισει ο εχων την ρευσιν, θελει συντριφθη· και παν σκευος ξυλινον θελει πλυθη εν υδατι. ¹³Και αφου ο εχων την ρευσιν καθαρισθη απο της ρευσεως αυτου, τοτε θελει αριθμησει εις εαυτον επτα ημερας δια τον καθαρισμον αυτου· και θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσει το σωμα

αυτου εν υδατι ζωντι και θελει εισθαι καθαρος. ¹⁴Και την ογδοην ημεραν θελει λαβει εις εαυτον δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερων και θελει ελθει ενωπιον του Κυριου εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου και θελει δωσει αυτας εις τον ιερεα· ¹⁵και θελει προσφερει αυτας ο ιερευς, την μεν δια προσφοραν περι αμαρτιας, την δε αλλην δια ολοκαυτωμα· και θελει καμει εξιλεωσιν ο ιερευς υπερ αυτου ενωπιον του Κυριου δια την ρευσιν αυτου. ¹⁶Και ο ανθρωπος, εκ του οποιου ηθελεν εξελθει σπερμα συνουσιας, θελει λουσει ολον αυτου το σωμα εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ¹⁷Και παν ιματιον και παν δερμα, επι του οποιου ηθελεν εισθαι σπερμα συνουσιας, θελει πλυθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτον εως εσπερας. ¹⁸Η δε γυνη, μετα της οποιας ηθελε συγκοιμηθη ανθρωπος εν σπερματι συνουσιας, θελουσι λουσθη εν υδατι και θελουσιν εισθαι ακαθαρτοι εως εσπερας. ¹⁹Και εαν η γυνη εχη ρευσιν, η δε ρευσις αυτης εν τω σωματι αυτης ηναι αιμα, θελει εισθαι αποκεχωρισμενη επτα ημερας· και πας οστις εγγιση αυτην, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²⁰Και παν πραγμα, επι του οποιου κοιτεται εις τον αποχωρισμον αυτης, θελει εισθαι ακαθαρτον· και παν πραγμα, επι του οποιου καθηται, θελει εισθαι ακαθαρτον. ²¹Και πας οστις εγγιση την κλινην αυτης, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²²Και πας οστις εγγιση σκευος τι, επι του οποιου αυτη εκαθισε, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²³Και εαν υπαρχη τι επι της κλινης η επι τινος σκευους, επι του οποιου αυτη καθηται, οταν αυτος εγγιση αυτο, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²⁴Και εαν τις συγκοιμηθη μετ' αυτης και ελθωσι τα γυναικεια αυτης επ' αυτον, θελει εισθαι ακαθαρτος επτα ημερας· και πασα κλινη, επι της οποιας ηθελε κοιμηθη, θελει εισθαι ακαθαρτος. ²⁵Και εαν τις γυνη εχη ρευσιν του αιματος αυτης πολλας ημερας, εκτος του καιρου του αποχωρισμου αυτης, η εαν εχη ρευσιν επεκεινα του αποχωρισμου αυτης, πασαι αι ημεραι της ρευσεως της ακαθαρσιας αυτης θελουσιν εισθαι ως αι ημεραι του αποχωρισμου αυτης· θελει εισθαι ακαθαρτος. ²⁶Πασα κλινη, επι της οποιας κοιτεται καθ' ολας τας ημερας της ρευσεως αυτης, θελει εισθαι εις αυτην ως κλινη του αποχωρισμου αυτης· και παν σκευος, επι του οποιου καθηται, θελει εισθαι ακαθαρτον, ως η ακαθαρσια του αποχωρισμου αυτης. ²⁷Και πας οστις εγγιση αυτα, θελει εισθαι ακαθαρτος και θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²⁸Αλλ' εαν καθαρισθη απο της ρευσεως αυτης, τοτε θελει αριθμησει εις εαυτην επτα ημερας, και μετα ταυτα θελει εισθαι καθαρα. ²⁹Και την ογδοην ημεραν θελει λαβει μεθ' εαυτης δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερων και θελει φερει αυτας προς τον ιερεα εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ³⁰Και θελει προσφερει ο ιερευς την μεν δια προσφοραν περι αμαρτιας,

την δε αλλην δια ολοκαυτωμα· και ο ιερευς θελει καμει εξιλεωσιν περι αυτης ενωπιον του Κυριου δια την ρευσιν της ακαθαρσιας αυτης. ³¹Ουτω θελετε χωριζει τους υιους Ισραηλ απο των ακαθαρσιων αυτων· και δεν θελουσιν αποθανει δια την ακαθαρσιαν αυτων, μιναινοντες την σκηνην μου την εν τω μεσω αυτων. ³²Ουτος ειναι ο νομος περι του εχοντος ρευσιν· και περι εκεινου, εκ του οποιου εξερχεται το σπερμα συνουσιας, δια να μιναινηται δι' αυτου· ³³και περι της ασθενουσης δια τα γυναικεια αυτης· και περι του εχοντος την ρευσιν αυτου, ανδρος η γυναικος, και περι του συγκοιμηθεντος μετα της ακαθαρτου.

16Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην μετα τον θανατον των δυο υιων του Ααρων, οτε εκαμον προσφοραν ενωπιον του Κυριου και απεθανον· ²και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Λαλησον προς Ααρων τον αδελφον σου, να μη εισερχηται πασαν ωραν εις το αγιαστηριον το ενδοθεν του καταπετασματος εμπροσθεν του ιλαστηριου του επι της κιβωτου, δια να μη αποθανη· διοτι εν νεφελη θελω εμφανιζεσθαι επι του ιλαστηριου. ³Ουτω θελει εισερχεσθαι ο Ααρων εις το αγιαστηριον, μετα μοσχου εκ βων δια προσφοραν περι αμαρτιας και κριου δια ολοκαυτωμα. ⁴Χιτωνα λινουν ηγιασμενον θελει ενδυεσθαι, και περισκελη λινα θελουσιν εισθαι επι της σαρκος αυτου, και ζωνην λινην θελει εισθαι εξωσμενος και μιτραν λινην θελει φορει· ταυτα ειναι ενδυματα αγια· και θελει λουει εν υδατι το σωμα αυτου και θελει ενδυεσθαι αυτα. ⁵Και παρα της συναγωγης των υιων Ισραηλ θελει λαβει δυο τραγους εξ αιγων δια προσφοραν περι αμαρτιας και ενα κριον δια ολοκαυτωμα. ⁶Και θελει προσφερει ο Ααρων τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας, οστις ειναι δι' εαυτον, και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ εαυτου και υπερ του οικου αυτου. ⁷Και θελει λαβει τους δυο τραγους και στησει αυτους ενωπιον του Κυριου εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ⁸Και θελει ριψει ο Ααρων κληρους επι τους δυο τραγους· ενα κληρον δια τον Κυριον και ενα κληρον δια τον τραγον τον απολυτεον. ⁹Και θελει φερει ο Ααρων τον τραγον, επι του οποιου επεσεν ο κληρος του Κυριου, και θελει προσφερει αυτον δια προσφοραν περι αμαρτιας. ¹⁰Τον δε τραγον, επι του οποιου επεσεν ο κληρος του να απολυθη, θελει στησει ζωντα ενωπιον του Κυριου, δια να καμη εξιλεωσιν επ' αυτου, ωστε να αποστειλη αυτον απολυτον εις την ερημον. ¹¹Και θελει φερει ο Ααρων τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας, οστις ειναι δι' εαυτον, και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ εαυτου και υπερ του οικου αυτου· και θελει σφαξει τον μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας τον περι εαυτου. ¹²Και θελει λαβει το θυμιατηριον πληρες ανθρακων πυρος εκ του θυσιαστηριου απ' εμπροσθεν του Κυριου· και θελει γεμισει τας χειρας αυτου απο ευωδους θυμιαματος λειοτριβημενον και θελει φερει αυτο ενδον του καταπετασματος. ¹³Και θελει βαλει το θυμιαμα επι το πυρ

ενωπιον του Κυριου, και θελει καλυφει ο καπνος του θυμιαματος το ιλαστηριον το επι του μαρτυριου, δια να μη αποθανη. ¹⁴Και θελει λαβει απο του αιματος του μοσχου και ραντισει δια του δακτυλου αυτου επι το ιλαστηριον κατα ανατολας· και εμπροσθεν του ιλαστηριου θελει ραντισει επτακις απο του αιματος δια του δακτυλου αυτου. ¹⁵Τοτε θελει σφαξει τον τραγον της περι αμαρτιας προσφορας τον περι του λαου· και θελει φερει το αιμα αυτου ενδον του καταπετασματος και θελει καμει το αιμα αυτου, καθως εκαμε το αιμα του μοσχου, και θελει ραντισει αυτο επι το ιλαστηριον και εμπροσθεν του ιλαστηριου. ¹⁶Και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ του αγιαστηριου δια τας ακαθαρσιας των υιων Ισραηλ, και δια τας παραβασεις αυτων καθ' ολας αυτων τας αμαρτιας· και ουτω θελει καμει περι της σκηνης του μαρτυριου, ητις κατοικει μεταξυ αυτων εν τω μεσω της ακαθαρσιας αυτων. ¹⁷Ουδεις δε ανθρωπος θελει εισθαι εν τη σκηνη του μαρτυριου, οταν αυτος εισερχηται να καμη εξιλεωσιν εις το αγιαστηριον, εωσου εξελθη, αφου καμη εξιλεωσιν υπερ εαυτου και υπερ του οικου αυτου και υπερ πασης της συναγωγης του Ισραηλ. ¹⁸Τοτε θελει εξελθει προς το θυσιαστηριον το ενωπιον του Κυριου και θελει καμει εξιλεωσιν περι αυτου· και θελει λαβει απο του αιματος του μοσχου και απο του αιματος του τραγου και βαλει επι τα κερατα του θυσιαστηριου κυκλω. ¹⁹Και θελει ραντισει επ' αυτο απο του αιματος δια του δακτυλου αυτου επτακις και θελει καθαρισει αυτο, και αγιασει αυτο απο των ακαθαρσιων των υιων Ισραηλ. ²⁰Αφου δε τελειωση να καμη εξιλεωσιν υπερ του αγιαστηριου και της σκηνης του μαρτυριου και του θυσιαστηριου, θελει φερει τον τραγον τον ζωντα· ²¹και θελει επιθεσει ο Ααρων τας δυο χειρας αυτου επι την κεφαλην του τραγου του ζωντος και θελει εξομολογηθη επ' αυτου πασας τας ανομιας των υιων Ισραηλ και πασας τας παραβασεις αυτων καθ' ολας αυτων τας αμαρτιας· και θελει επιθεσει αυτας εις την κεφαλην του τραγου· και θελει αποστειλει αυτον δια χειρος διωρισμενου ανθρωπου εις την ερημον. ²²Και θελει βαστασει ο τραγος επ' εαυτου πασας τας ανομιας αυτων εις γην ακατοικητον· και θελει απολυσει τον τραγον εις την ερημον. ²³Και θελει εισελθει ο Ααρων εις την σκηνην του μαρτυριου και θελει εκδυθη την λινην στολην, την οποιαν ενεδυθη εισερχομενος εις το αγιαστηριον, και θελει αποθεσει αυτην εκει· ²⁴και θελει λουσει το σωμα αυτου εν υδατι εν τοπω αγιω και ενδυθη τα ιματια αυτου, και θελει ελθει και προσφερει το ολοκαυτωμα αυτου και το ολοκαυτωμα του λαου και θελει καμει εξιλεωσιν περι εαυτου και περι του λαου. ²⁵Το δε στεαρ της περι αμαρτιας προσφορας θελει καυσει επι του θυσιαστηριου. ²⁶Και ο αποστειλας τον τραγον τον απολυτεον θελει πλυνει τα ιματια αυτου και λουσει το σωμα αυτου εν υδατι και μετα ταυτα θελει εισελθει εις το στρατοπεδον. ²⁷Τον δε μοσχον της περι αμαρτιας προσφορας και τον τραγον της περι αμαρτιας προσφορας, των οποιων το αιμα ει-

σηχθη δια να γεινη εξιλεωσις εις το αγιαστηριον, θελουσι φερει εξω του στρατοπεδου· και θελουσι καυσει εν τω πυρι τα δερματα αυτων και το κρεας αυτων και την κοπρον αυτων. ²⁸Και ο καιων αυτα θελει πλυνει τα ιματια αυτου και λουσει το σωμα αυτου εν υδατι και μετα ταυτα θελει εισελθει εις το στρατοπεδον. ²⁹Και τουτο θελει εισθαι εις εσας νομιμον αιωνιον· εις τον εβδομον μην, την δεκατην του μηνος, θελετε ταπεινωσει τας ψυχας σας και δεν θελετε καμει ουδεν εργον ουτε ο αυτοχθων ουτε ο ξενος ο παροικων μεταξυ σας· ³⁰διotti εν τη ημερα ταυτη ο ιερεις θελει καμει εξιλεωσιν δια σας, δια να σας καθαρηση, ωστε να ησθε καθαροι απο πασων των αμαρτιων υμων ενωπιον του Κυριου. ³¹Σαββατον αναπαυσεως θελει εισθαι εις εσας, και θελετε ταπεινωσει τας ψυχας σας κατα νομιμον αιωνιον. ³²Και θελει καμει την εξιλεωσιν ο ιερεις, ο χρισθεις και καθιερωθεις δια να ιερατευη αντι του πατρος αυτου, και θελει ενδυθη την λινην στολην, την στολην την αγιαν. ³³Και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ του αγιου αγιαστηριου και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ της σκηνης του μαρτυριου και υπερ του θυσιαστηριου· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ των ιερεων και υπερ παντος του λαου της συναγωγης. ³⁴Και τουτο θελει εισθαι εις εσας νομιμον αιωνιον, να καμνητε εξιλεωσιν υπερ των υιων Ισραηλ περι πασων των αμαρτιων αυτων απαξ του ενιαυτου. Και εγεινε καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην.

17Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹Αλησον προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου και προς παντας τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Ουτος ειναι ο λογος τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος, λεγων. ²Οστις ανθρωπος εκ του οικου Ισραηλ σφαξη βουν η αρνιον η αιγα εν τω στρατοπεδω, η οστις σφαξη εξω του στρατοπεδου, ³και εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου δεν φερη αυτο, δια να προσφερη προσφοραν εις τον Κυριον εμπροσθεν της σκηνης του Κυριου, αιμα θελει λογισθη εις εκεινον τον ανθρωπον· αιμα εχυσε και θελει εξολοθρευθη ο ανθρωπος εκεινος εκ μεσου του λαου αυτου· ⁴δια να φερωσιν οι υιοι Ισραηλ τας θυσιας αυτων, τας οποιας θυσιαζουσιν εν τη πεδιαδι, και να προσφερωσιν αυτας προς τον Κυριον εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου προς τον ιερα και να θυσιαζωσιν αυτας εις προσφορας ειρηνικας προς τον Κυριον. ⁵Και θελει ραντισει ο ιερεις το αιμα επι το θυσιαστηριον του Κυριου εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου και θελει καυσει το στεαρ εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ⁶Και δεν θελουσι θυσιασει πλεον τας θυσιας αυτων εις τους δαιμονας, κατοπιν των οποιων αυτοι πορνεουσι· τουτο θελει εισθαι εις αυτους νομιμον αιωνιον εις τας γενεας αυτων. ⁷Και θελεις ειπει προς αυτους, Οστις ανθρωπος εκ του οικου Ισραηλ η εκ των ξενων των παροικουντων μεταξυ σας προσφερη ολοκαυτωμα η θυσιαν, ⁸και εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου δεν φερη αυτο, δια να προσφερη αυτο προς τον Κυριον, θελει εξολοθρευθη

ο ανθρωπος εκεινος εκ μεσου του λαου αυτου. ¹⁰Και οστις ανθρωπος εκ του οικου Ισραηλ η εκ των ξενων των παροικουντων μεταξυ σας φαγη οιονδηποτε αιμα, θελω στησει το προσωπον μου εναντιον εκεινης της ψυχης ητις τρωγει το αιμα, και θελω εξολοθρευσει αυτην εκ μεσου του λαου αυτης· ¹¹διotti η ζωη της σαρκος ειναι εν τω αιματι και εγω εδωκα αυτο εις εσας, δια να καμνητε εξιλεωσιν υπερ των ψυχων σας επι του θυσιαστηριου· διotti το αιμα τουτο καμνει εξιλασμον υπερ της ψυχης. ¹²Δια τουτο ειπα προς τους υιους Ισραηλ, Ουδεμια ψυχη απο σας θελει φαγει αιμα· ουδε ο ξενος, ο παροικων μεταξυ σας, θελει φαγει αιμα. ¹³Και οστις ανθρωπος εκ των υιων Ισραηλ η εκ των ξενων των παροικουντων μεταξυ σας, κυνηγηση και πιαση ζων η πτηνον, το οποιον τρωγεται, θελει χυσει το αιμα αυτου και θελει σκεπασει αυτο με χωμα. ¹⁴Διotti η ζωη πασης σαρκος ειναι το αιμα αυτης· δια την ζωην αυτης ειναι· οθεν ειπα προς τους υιους Ισραηλ, Δεν θελετε φαγει αιμα ουδεμιας σαρκος· διotti η ζωη πασης σαρκος ειναι το αιμα αυτης· πας ο τρωγων αυτο θελει εξολοθρευθη. ¹⁵Και πασα ψυχη, ητις φαγη θνησιμιον η διεσπαραγμενον υπο θηριου, αυτοχθων η ξενος, θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· τοτε θελει εισθαι καθαρως. ¹⁶Αλλ' εαν δεν πλυνη αυτα μηδε λουση το σωμα αυτου, τοτε θελει βαστασει την ανομιαν αυτου.

18Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹Αλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Εγω ειμαι Κυριος, ο Θεος σας. ²Κατα τας πραξεις της γης Αιγυπτου, εν η κατωκησατε, δεν θελετε πραξει και κατα τας πραξεις της γης Χανααν, εις την οποιαν εγω σας φερω, δεν θελετε πραξει και κατα τα νομιμα αυτων δεν θελετε περιπατησει. ³Τας κρισεις μου θελετε καμει και τα προσταγματα μου θελετε φυλαττει, δια να περιπατητε εις αυτα. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ⁴Θελετε φυλαττει λοιπον τα προσταγματα μου και τας κρισεις μου· τα οποια καμνων ο ανθρωπος, θελει ζησει δι' αυτων. Εγω ειμαι ο Κυριος. ⁵Ουδεις ανθρωπος θελει πλησιασει εις ουδενα συγγενη αυτου κατα σαρκα, δια να αποκαλυψη την ασχημοσυνην αυτου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ⁶Ασχημοσυνην πατρος σου, η ασχημοσυνην μητρος σου δεν θελεις αποκαλυφει· ειναι μητηρ σου· δεν θελεις αποκαλυφει την ασχημοσυνην αυτης. ⁷Ασχημοσυνην γυναικος του πατρος σου δεν θελεις αποκαλυφει· ειναι ασχημοσυνη του πατρος σου. ⁸Ασχημοσυνην αδελφης σου θυγατρος του πατρος σου η θυγατρος της μητρος σου, γεννημενης εν τη οικια η γεννημενης εξω, τουτων την ασχημοσυνην δεν θελεις αποκαλυφει. ⁹Ασχημοσυνην θυγατρος του υιου σου η θυγατρος της θυγατρος σου, τουτων την ασχημοσυνην δεν θελεις αποκαλυφει διotti ιδικη σου ειναι η ασχημοσυνη αυτων. ¹⁰Ασχημοσυνην θυγατρος της γυναικος του πατρος σου, γεννημενης απο του πατρος σου, ητις ειναι αδελφη σου, δεν θελεις αποκαλυ-

φει την ασχημοσυνην αυτης. ¹²Ασχημοσυνην αδελφης του πατρος σου δεν θελεις αποκαλυφει ειναι στενη συγγενης του πατρος σου. ¹³Ασχημοσυνην αδελφης της μητρος σου δεν θελεις αποκαλυφει· διοτι ειναι στενη συγγενης της μητρος σου. ¹⁴Ασχημοσυνην αδελφου του πατρος σου δεν θελεις αποκαλυφει· εις την γυναικα αυτου δεν θελεις πλησιασει· ειναι θεια σου. ¹⁵Ασχημοσυνην νυμφης σου δεν θελεις αποκαλυφει· ειναι γυνη του υιου σου· δεν θελεις αποκαλυφει την ασχημοσυνην αυτης. ¹⁶Ασχημοσυνην αδελφου σου δεν θελεις αποκαλυφει· ειναι η ασχημοσυνη του αδελφου σου. ¹⁷Ασχημοσυνην γυναικος και της θυγατρος αυτης δεν θελεις αποκαλυφει ουδε θελεις λαβει την θυγατερα του υιου αυτης η την θυγατερα της θυγατρος αυτης, δια να αποκαλυφης την ασχημοσυνην αυτης· ειναι στεναι συγγενεις αυτης· ειναι ασεβημα. ¹⁸Και γυναικα προς τη αδελφη αυτης αντιζηλον δεν θελεις λαβει, δια να αποκαλυφης την ασχημοσυνην αυτης προς τη αλλη, εν οσω ζη. ¹⁹Και εις γυναικα, εν καιρω αποχωρισμου δια την ακαθαρσιαν αυτης δεν θελεις πλησιασει δια να αποκαλυφης την ασχημοσυνην αυτης. ²⁰Και μετα της γυναικος του πλησιον σου δεν θελεις συνουσιασθη, δια να μιανθης μετ' αυτης. ²¹Και δεν θελεις αφησει τινα εκ του σπερματος σου να περαση δια του πυρος εις τον Μολοχ και δεν θελεις βεβηλωσει το ονομα του Θεου σου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ²²Και μετα αρρενος δεν θελεις συνουσιασθη, ως μετα γυναικος· ειναι βδελυγμα. ²³Ουδε θελεις συνουσιασθη μετ' ουδενος κτηνου, δια να μιανθης μετ' αυτου· ουδε γυνη θελει σταθη εμπροσθεν κτηνου, δια να βατευθη· ειναι μυσαρων. ²⁴Μη μιαινεσθε εις ουδεν εκ τουτων· διοτι εις παντα ταυτα εμιανθησαν τα εθνη, τα οποια εγω εκδιωκω απ' εμπροσθεν σας· ²⁵και εμιανθη η γη· δια τουτο ανταποδιδω την ανομιαν αυτης επ' αυτην, και η γη θελει εξεμεσει τους κατοικους αυτης. ²⁶Σεις λοιπον θελετε φυλαξει τα προσταγματα μου και τας κρισεις μου και δεν θελετε πραττει ουδεν εκ παντων των βδελυγματων τουτων, ο αυτοχθων η ο ξενος ο παροικων μεταξυ σας· ²⁷διοτι παντα τα βδελυγματα ταυτα επραξαν οι ανθρωποι της γης, οι προ υμων, και εμιανθη η γη· ²⁸δια να μη σας εξεμεση η γη, οταν μιανητε αυτην, καθως εξημεσε τα εθνη τα προ υμων. ²⁹Διοτι πας οστις πραξη τι εκ των βδελυγματων τουτων, αι ψυχαι αιτινες ηθελον πραξει αυτα θελουσιν εξολοθρευθη εκ μεσου του λαου αυτων. ³⁰Οθεν θελετε φυλαττει τα προσταγματα μου, ωστε να μη πραξητε μηδεν εκ των βδελυρων τουτων νομιμων, τα οποια επραχθησαν προ υμων, και να μη μιανητε εις αυτα. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας.

19Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαλησον προς πασαν την συναγωγην των υιων Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Αγιοι θελετε εισθαι· διοτι αγιος ειμαι εγω Κυριος ο Θεος σας. ³Θελετε φοβεισθαι εκαστος την μητερα αυτου και τον πατερα αυτου· και τα σαββατα μου θελετε φυλαττει. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ⁴Μη

στραφητε εις ειδωλα μηδε καμητε εις εαυτους θεους χωνευτους. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ⁵Και οταν προσφερητε θυσιαν ειρηνικης προσφορας προς τον Κυριον, αυτοπροαιρετως θελετε προσφερει αυτην. ⁶Θελει τρωγεσθαι την ημεραν καθ' ην προσφερετε αυτην, και την επαυριον· εαν δε μεινη τι εως της τριτης ημερας, με πυρ θελει κατακαυθη. ⁷Εαν δε ποτε φαγωθη την ημεραν την τριτην, ειναι βδελυκτον· δεν θελει εισθαι ευπροσδεκτος. ⁸Δια τουτο οστις φαγη αυτην, θελει βαστασει την ανομιαν αυτου, διοτι εβεβηλωσε τα αγια του Κυριου· και η ψυχη αυτη θελει εξολοθρευθη εκ του λαου αυτης. ⁹Και οταν θεριζητε τον θερισμον της γης σας, δεν θελεις θερισει ολοκληρωως τας ακρας του αγρου σου και τα αποπιπτοντα του θερισμου σου δεν θελεις συλλεξει. ¹⁰Και τον αμπελωνα σου δεν θελεις επανατριγγησει ουτε τας ρωγας του αμπελωνος σου θελεις συλλεξει· εις τον πτωχον και εις τον ξενον θελεις αφησει αυτας. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ¹¹Δεν θελετε κλεπτει ουδε θελετε ψευδεσθαι ουδε θελετε απατησει εκαστος τον πλησιον αυτου. ¹²Και δεν θελετε ομνυει εις το ονομα μου ψευδως και δεν θελεις βεβηλωνει το ονομα του Θεου σου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ¹³Δεν θελεις αδικησει τον πλησιον σου ουδε θελεις αρπασει· δεν θελει διανυκτερευσει ο μισθος του μισθωτου μετα σου εως πρωι. ¹⁴Δεν θελεις κακολογησει τον κωφον, και εμπροσθεν του τυφλου δεν θελεις βαλει προσκομμα, αλλα θελεις φοβηθη τον Θεον σου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁵Δεν θελετε καμει αδικιαν εις κρισιν· δεν θελεις αποβλεπει εις προσωπον πτωχου ουδε θελεις σεβασθη προσωπον δυναστου· εν δικαιοσυνη θελεις κρινει τον πλησιον σου. ¹⁶Δεν θελεις περιφρεσθαι συκοφαντων μεταξυ του λαου σου· ουδε θελεις σηκωθη κατα του αιματος του πλησιον σου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁷Δεν θελεις μισησει τον αδελφον σου εν τη καρδια σου· θελεις ελεγξει παρρησια τον πλησιον σου και δεν θελεις υποφερει αμαρτιαν επ' αυτον. ¹⁸Δεν θελεις εκδικεισθαι ουδε θελεις μνησικακει κατα των υιων του λαου σου· αλλα θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον. Εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁹Τα νομιμα μου θελετε φυλαττει· δεν θελεις καμει τα κτηνη σου να βατευωνται με ετεροειδη· εις τον αγρον σου δεν θελεις σπειρει ετεροειδη σπερματα· ουδε θελεις βαλει επανω σου ενδυμα συμμικτον εξ ετεροειδους κλωστης. ²⁰Και εαν τις συνουσιασθη μετα γυναικος, ητις ειναι δουλη ηρραβωνισμενη μετα ανδρος και δεν ειναι εξηγορασμενη, ουδε εδοθη εις αυτην η ελευθερια, θελουσι μαστιγωθη· δεν θελουσι φονευθη, διοτι αυτη δεν ητο ελευθερα. ²¹Και αυτος θελει φερει την περι ανομιαις προσφοραν αυτου προς τον Κυριον εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου, κριον δια προσφοραν περι ανομιαις. ²²Και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν περι αυτου δια του κριου της περι ανομιαις προσφορας ενωπιον του Κυριου, δια την αμαρτιαν αυτου την οποιαν ημαρτησε· και θελει συγχωρηθη εις αυτον η αμαρτια αυτου την οποιαν ημαρτησε. ²³Και οταν εισελθητε εις την γην και φυτευσητε παν δενδρον τροφιμον,

τοτε θελετε περικαθαριζει τον καρπον αυτου ως ακαθαρτον· τρια ετη θελει εισθαι εις εσας ακαθαρτος· δεν θελει τρωγεσθαι. ²⁴Και εις το τεταρτον ετος θελει εισθαι ολος ο καρπος αυτου αγιος εις δοξαν του Κυριου. ²⁵Εις δε το πεμπτον ετος θελετε τρωγει τον καρπον αυτου, δια να πληθυνθη εις εσας το εισοδημα αυτου. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ²⁶Δεν θελετε τρωγει ουδεν μετα του αιματος αυτου· ουδε θελετε μεταχειριζεσθαι μαντειας ουδε θελετε προμαντευει καιρους. ²⁷Δεν θελετε κουρευσει κυκλοειδως την κομην της κεφαλης σας ουδε θελετε φθειρει τα ακρα των πωγωνων σας. ²⁸Δεν θελετε καμει εντομιδας εις το σωμα σας δια νεκρον, ουδε γραμματα στικτα θελετε εγχαραξει επανω σας. Εγω ειμαι ο Κυριος. ²⁹Δεν θελεις βεβηλωσει την θυγατερα σου, καθιστων αυτην πορνην· μηπως ο τοπος πεση εις πορνειαν και γεμιση ο τοπος απο ασεβειας. ³⁰Τα σαββατα μου θελετε φυλαττει, και το αγιαστηριον μου θελετε σεβεσθαι. Εγω ειμαι ο Κυριος. ³¹Δεν θελετε ακολουθει τους εχοντας πνευμα μαντειας ουδε θελετε προσκολληθη εις επαοιδους, ωστε να μαινησθε δι' αυτων. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ³²Ενωπιον της πολιας θελεις προσηκονεσθαι και θελεις τιμησει το προσωπον του γεροντος και θελεις φοβηθη τον Θεον σου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ³³Και εαν τις ξενος παροιχη μετα σου εν τη γη υμων, δεν θελετε θλιψει αυτον· ³⁴ο ξενος, ο παροικων με σας, θελει εισθαι εις εσας ως ο αυτοχθων, και θελεις αγαπα αυτον ως σεαυτον· διοτι ξενοι εσταθητε εν γη Αιγυπτου. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ³⁵Δεν θελετε πραξει αδικιαν εις χρισιν, εις μετρα, εις σταθμα και εις ζυγια· ³⁶ζυγια δικαια σταθμα δικαια, εφα δικαιον, και ιν δικαιον, θελετε εχει. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, οστις σας εξηγαγον εκ γης Αιγυπτου. ³⁷Θελετε φυλαττει λοιπον παντα τα διαταγματα μου και πασας τας κρισεις μου και θελετε καμνει αυτα. Εγω ειμαι ο Κυριος.

20Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Και προς τους υιους Ισραηλ θελεις ειπει, Οστις εκ των υιων Ισραηλ η εκ των ξενων των παροικουντων εν τω Ισραηλ δωση απο του σπερματος αυτου εις τον Μολοχ, θελει εξαπαντος θανατωθη· ο λαος του τοπου θελει λιθοβολησει αυτον με λιθους. ³Και εγω θελω επιστησει το προσωπον μου κατα του ανθρωπου εκεινου και θελω εξολοθρευσει αυτον εκ μεσου του λαου αυτου· διοτι απο του σπερματος αυτου εδωκεν εις τον Μολοχ, δια να μιανη το αγιαστηριον μου και να βεβηλωση το ονομα μου το αγιον. ⁴Εαν δε ο λαος του τοπου παραβλεψη με τους οφθαλμους αυτου τον ανθρωπον εκεινον, οταν διδη απο του σπερματος αυτου εις τον Μολοχ, και δεν φονευση αυτον, ⁵τοτε θελω επιστησει εγω το προσωπον μου κατα του ανθρωπου εκεινου και κατα της συγγενειας αυτου· και θελω εξολοθρευσει εκ μεσου του λαου αυτου αυτον, και παντας τους ακολουθουντας αυτον εις την πορνειαν, δια να πορνευωσι κατοπιν του Μολοχ. ⁶Και φυχη, ητις ακολουθηση τους εχοντας πνευμα

μαντειας και τους επαοιδους, δια να πορνευη κατοπιν αυτων, θελω επιστησει το προσωπον μου κατα της ψυχης εκεινης, και θελω εξολοθρευσει αυτην εκ μεσου του λαου αυτης. ⁷Αγιασθητε λοιπον και γινεσθε αγιοι διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας· ⁸Και θελετε φυλαττει τα διαταγματα μου και θελετε εκτελει αυτα. Εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγιαζων υμας. ⁹Πας ανθρωπος, οστις κακολογηση τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου, εξαπαντος θελει θανατωθη· τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου, εκακολογησε· το αιμα αυτου θελει εισθαι επ' αυτον. ¹⁰Και ανθρωπος, οστις μοιχευση την γυναικα τινος, οστις μοιχευση την γυναικα του πλησιον αυτου, εξαπαντος θελει θανατωθη, ο μοιχευων και η μοιχευομενη. ¹¹Και ανθρωπος, οστις κοιμηθη μετα της γυναικος του πατρος αυτου, την ασχημοσυνην του πατρος αυτου απεκαλυψεν· εξαπαντος θελουσι θανατωθη αμφοτεροι· το αιμα αυτων θελει εισθαι επ' αυτους. ¹²Και εαν τις κοιμηθη μετα της νυμφης αυτου, εξαπαντος θελουσι θανατωθη αμφοτεροι· συγχυσιν επραξαν· το αιμα αυτων θελει εισθαι επ' αυτους. ¹³Εαν δε τις κοιμηθη μετα αρρενος, καθως κοιμαται μετα γυναικος, βδελυγμα επραξαν αμφοτεροι· εξαπαντος θελουσι θανατωθη· το αιμα αυτων θελει εισθαι επ' αυτους. ¹⁴Και εαν τις λαβη γυναικα και την μητερα αυτης, ειναι ανομια· εν πυρι θελουσι καυθη, αυτος και αυται, και δεν θελει εισθαι ανομια μεταξυ σας. ¹⁵Και εαν τις συνουσιασθη μετα κτηνους, εξαπαντος θελει θανατωθη· και το κτηνος θελετε φονευσει. ¹⁶Και η γυνη, ητις πλησιαση εις οιονδηποτε κτηνος· εξαπαντος θελουσι θανατωθη· το αιμα αυτων θελει εισθαι επ' αυτους. ¹⁷Και εαν τις λαβη την αδελφην αυτου, την θυγατερα του πατρος αυτου η την θυγατερα της μητρος αυτου, και ιδη την ασχημοσυνην αυτης και αυτη ιδη την ασχημοσυνην εκεινου, ειναι αισχρον· και θελουσιν εξολοθρευθη εμπροσθεν του λαου αυτων· την ασχημοσυνην της αδελφης αυτου απεκαλυψε· την ανομιαν αυτου θελει βαστασει. ¹⁸Και ανθρωπος, οστις κοιμηθη μετα γυναικος εχουσης τα γυναικεια αυτης και αποκαλυψη την ασχημοσυνην αυτης, ουτος την πηγην αυτης εξεσκεπασε και αυτη την πηγην του αιματος αυτης απεκαλυψεν· οθεν αμφοτεροι θελουσιν εξολοθρευθη εκ μεσου του λαου αυτων. ¹⁹Και την ασχημοσυνην της αδελφης της μητρος σου η της αδελφης του πατρος σου δεν θελεις αποκαλυφει· διοτι την στενην συγγενη αυτου αποκαλυπτει· την ανομιαν αυτων θελουσι βαστασει. ²⁰Εαν δε τις κοιμηθη μετα της θειας αυτου, την ασχημοσυνην του θειου αυτου απεκαλυψε· την αμαρτιαν αυτων θελουσι βαστασει· ατεκνοι θελουσιν αποθανει. ²¹Και εαν τις λαβη την γυναικα του αδελφου αυτου, ειναι ακαθαρσια· την ασχημοσυνην του αδελφου αυτου απεκαλυψεν· ατεκνοι θελουσι μεινει. ²²Θελετε λοιπον φυλαττει παντα τα διαταγματα μου και πασας τας κρισεις μου, και θελετε καμνει αυτα· δια να μη σας εξεμεση η γη, οπου εγω σας φερω δια να κατοικησητε εν αυτη. ²³Και δεν θελετε

περιπατει κατα τα νομιμα των εθνων, τα οποια εγω εκδιωκω απ' εμπροσθεν σας· διοτι παντα ταυτα επραξαν, οθεν εβδελυχθην αυτους. ²⁴Και ειπα προς εσας, Σεις θελετε κληρονομησει την γην αυτων, και εγω θελω δωσει αυτην εις εσας προς ιδιοκτησιαν, γην ρεουσαν γαλα και μελι. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, οστις σας απεχωρισα απο των λαων. ²⁵Δια τουτο θελετε αποχωρισει τα κτηνη τα καθαρα απο των ακαθαρτων και τα πτηνα τα ακαθαρτα απο των καθαρων· και δεν θελετε μιανει τας ψυχας σας με τα κτηνη η με τα πτηνα η με παν ο, τι ερπει επι της γης, τα οποια εγω απεχωρισα εις σας ως ακαθαρτα. ²⁶Και θελετε εισθαι αγιοι εις εμε· διοτι αγιος ειμαι εγω ο Κυριος και σας απεχωρισα απο των λαων, δια να ησθε εμου. ²⁷Και ανηρ η γυνη, ητις εχει πνευμα μαντειας, η ειναι επαοιδος, εξαπαντος θελει θανατωθη με λιθους θελουσι λιθοβολησει αυτους· το αιμα αυτων θελει εισθαι επ' αυτους.

21Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Λαλησον προς τους ιερεις τους υιους του Ααρων, και ειπε προς αυτους, Ουδεις θελει μιανθη μεταξυ του λαου αυτου δια νεκρον· ²ει μη δια τον συγγενη αυτου τον πλησιεστερον, δια την μητερα αυτου και δια τον πατερα αυτου και δια τον υιον αυτου και δια την θυγατερα αυτου και δια τον αδελφον αυτου, ³και δια την αδελφην αυτου, παρθενον ουσαν, την πλησιεστατην εις αυτον, ητις δεν ελαβεν ανδρα· δια ταυτην δυναται να μιανθη. ⁴Δεν θελει μιανθη αρχηγος ων του λαου αυτου, ωστε να βεβηλωση εαυτον. ⁵Δεν θελουσι φαλακρωσει την κεφαλην αυτων ουδε θελουσι ξυρισει τα πλαγια των πωγωνων αυτων ουδε θελουσι καμει εντομιδας επι τας σαρκας αυτων. ⁶Αγιοι θελουσιν εισθαι εις τον Θεον αυτων και δεν θελουσι βεβηλωσει το ονομα του Θεου αυτων· διοτι τας δια πυρος γινομενας προσφορας του Κυριου, τον αρτον του Θεου αυτων, προσφερουσι δια τουτο θελουσιν εισθαι αγιοι. ⁷Γυναικα πορνην και βεβηλωμενην δεν θελουσι λαβει ουδε γυναικα αποβεβλημενην απο του ανδρος αυτης θελουσι λαβει· διοτι ο ιερεις ειναι αγιος εις τον Θεον αυτου. ⁸Θελεις λοιπον αγιασει αυτον· διοτι αυτος τον αρτον του Θεου σου προσφερει· αγιος θελει εισθαι εις σε· διοτι αγιος ειμαι εγω ο Κυριος, ο αγιαζων υμας. ⁹Και θυγατηρ ιερεως τινος, εαν βεβηλωθη δια πορνειας, τον πατερα αυτης αυτη βεβηλωνει· εν πυρι θελει κατακαυθη. ¹⁰Και ο ιερεις ο μεγας μεταξυ των αδελφων αυτου, επι την κεφαλην του οποιου εχυθη το ελαιον του χρισματος, και οστις καθιερωθη δια να ενδυηται τας ιερας στολας, την κεφαλην αυτου δεν θελει αποκαλυψει, ουδε τα ιματια αυτου θελει διασχισει· ¹¹και εις ουδεν σωμα νεκρον θελει εισελθει ουδε δια τον πατερα αυτου η δια την μητερα αυτου θελει μιανθη. ¹²Και εκ του αγιαστηριου δεν θελει εξελθει ουδε θελει βεβηλωσει το αγιαστηριον του Θεου αυτου· διοτι το αγιον ελαιον του χρισματος του Θεου αυτου ειναι επ' αυτον. Εγω ειμαι ο Κυριος. ¹³Και ουτος θελει λαβει γυναικα παρθενον·

¹⁴χηραν η αποβεβλημενην η βεβηλον η πορνην, ταυτας δεν θελει λαβει· αλλα παρθενον εκ του λαου αυτου θελει λαβει εις γυναικα. ¹⁵Και δεν θελει βεβηλωσει το σπερμα αυτου μεταξυ του λαου αυτου· διοτι εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγιαζων αυτον. ¹⁶Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁷Ειπε προς τον Ααρων, λεγων, Οστις εκ του σπερματος σου εις τας γενεας αυτων εχει μωμον, ας μη πλησιαση δια να προσφερη τον αρτον του Θεου αυτου· ¹⁸διοτι πας οστις εχει μωμον δεν θελει πλησιασει· ανθρωπος τυφλος, η χωλος, η κολοβομυττης, η εχων τι περιττον, ¹⁹η ανθρωπος οστις εχει συντριμμα ποδος, η συντριμμα χειρος, ²⁰η ειναι κυρτος, η πολυ ισχνος, η οστις εχει βεβλαμμενους τους οφθαλμους, η εχει ψωραν ξηραν, η λειχηνα, η ειναι εσπασμενος· ²¹ουδεις ανθρωπος εκ του σπερματος του Ααρων του ιερεως, οστις εχει μωμον, θελει πλησιασει δια να προσφερη τας δια πυρος γινομενας προσφορας εις τον Κυριον· μωμον εχει· δεν θελει πλησιασει δια να προσφερη τον αρτον του Θεου αυτου. ²²Θελει τρωγει τον αρτον του Θεου αυτου εκ των αγιωτατων, και εκ των αγιων. ²³Πλην εις το καταπετασμα δεν θελει εισερχεσθαι ουδε εις το θυσιαστηριον θελει πλησιασει, διοτι εχει μωμον· δια να μη βεβηλωση το αγιαστηριον μου· διοτι εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγιαζων αυτους. ²⁴Και ελαλησεν ο Μωυσης ταυτα προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου και προς παντας τους υιους Ισραηλ.

22Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Ειπε προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου να απεχωσιν απο των αγιων των υιων Ισραηλ, και να μη βεβηλωνωσι το ονομα το αγιον μου, εις οσα αγιαζουσιν εις εμε. Εγω ειμαι ο Κυριος. ³Ειπε προς αυτους, πας ανθρωπος εκ παντος του σπερματος σας εις τας γενεας σας, οστις πλησιαση εις τα αγια, τα οποια οι υιοι του Ισραηλ αγιαζουσιν εις τον Κυριον, εχων την ακαθαρσιαν αυτου επ' εαυτον, η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη απ' εμπροσθεν μου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ⁴Οστις εκ του σπερματος του Ααρων ειναι λεπρος η εχει ρευσιν, απο των αγιων δεν θελει τρωγει, εωσου καθαρισθη. Και οστις εγγιση παν ακαθαρτον απο νεκρον η ανθρωπον εκ του οποιου εγεινε ρευσις σπερματος, ⁵η οστις εγγιση οιονδηποτε ερπετον, εκ του οποιου δυναται να μιανθη, η ανθρωπον, εκ του οποιου δυναται να μιανθη, οποιαδηποτε ειναι η ακαθαρσια αυτου· ⁶η ψυχη, ητις εγγιση αυτα, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· και δεν θελει φαγει απο των αγιων· εαν μη λουση το σωμα αυτου εν υδατι. ⁷Και αφου δυση ο ηλιος θελει εισθαι καθαρος, και επειτα θελει φαγει απο των αγιων· διοτι ειναι η τροφη αυτου. ⁸Θνησιμειον η θηριαλωτον δεν θελει φαγει, ωστε να μιανθη εν αυτοις. Εγω ειμαι ο Κυριος. ⁹Οθεν θελουσι φυλαττει τα διαταγματα μου, δια να μη βαστασωσιν αμαρτιαν εκ τουτου και αποθανωσι δι' αυτο, εαν βεβηλωσωσιν αυτα. Εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγιαζων αυτους. ¹⁰Και ουδεις αλλογενης θελει φαγει απο των αγιων· συ-

γκατοικος του ιερεως η μισθωτος δεν θελει φαγει απο των αγιων. ¹¹Αλλ' εαν ο ιερευς αγοραση ψυχην δια του αργυριου αυτου, ουτος θελει τρωγει εξ αυτων, καθως και ο γεννηθεις εν τη οικια αυτου· ουτοι θελουσι τρωγει απο του αρτου αυτου. ¹²Και η θυγατηρ του ιερεως, αν ηναι νενυμφευμενη μετα ανδρος ξενου, αυτη δεν θελει τρωγει απο των αγιων των προσφορων. ¹³Αλλ' εαν η θυγατηρ του ιερεως χηρευση η αποβληθη και δεν εχη τεκνον και επιστρεψη εις τον πατρικον αυτης οικον, καθως ευρισκετο εν τη νεοτητι αυτης, θελει τρωγει απο του αρτου του πατρος αυτης· ουδεις ομως ξενος θελει φαγει απ' αυτου. ¹⁴Εαν δε ανθρωπος τις φαγη απο των αγιων εξ αγνοιας, τοτε θελει προσθεσει το πεμπτον τουτου εις αυτο, και θελει αποδωσει εις τον ιερεα το αγιον. ¹⁵Και δεν θελουσι βεβηλωσει τα αγια των υιων Ισραηλ, τα οποια προσφερουσιν εις τον Κυριον, ¹⁶και δεν θελουσιν αναλαβει εφ' εαυτους ανομιαν παραβασεως, τρωγοντες τα αγια αυτων· διοτι εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγιαζων αυτους. ¹⁷Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁸Λαλησον προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου και προς παντας τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Πας ανθρωπος εκ του οικου Ισραηλ η εκ των ξενων των εν τω Ισραηλ, οστις προσφερη το δωρον αυτου, κατα πασας τας ευχας αυτων η κατα πασας τας αυτοπροαιρετους προσφορας αυτων, τας οποιας προσφερουσιν εις τον Κυριον δια ολοκαυτωμα, ¹⁹θελετε προσφερει, δια να ησθε δεκτοι, αρσενικον αμωμον εκ των βοων, εκ των προβατων η εκ των αιγων. ²⁰παν ο, τι εχει μωμον, δεν θελετε προσφερει διοτι δεν θελει εισθαι δεκτον δια σας. ²¹Και οστις προσφερει θυσιαν ειρηνικης προσφορας εις τον Κυριον δια να εκπληρωση ευχην, η προσφοραν αυτοπροαιρετον, εκ των βοων η εκ των προβατων, θελει εισθαι αμωμον δια να ηναι δεκτον· ουδεις μωμος θελει εισθαι εις αυτο. ²²Τυφλον, η συντετριμμενον, η κολοβον, η εχον εξογκωμα, η ψωραν ξηραν, η λειχηνας, ταυτα δεν θελετε προσφερει εις τον Κυριον, ουδε θελετε καμει εξ αυτων προσφοραν δια πυρος εις τον Κυριον επι του θυσιαστηριου. ²³Μοσχον δε η προβατον, το οποιον εχει τι περιττον η κολοβον, δυνασαι να προσφερης αυτο δια προσφοραν αυτοπροαιρετον· δι' ευχην ομως δεν θελει εισθαι δεκτον. ²⁴Θλαδιαν, η εκτεθλιμμενον, η εκτομιαν, η ευνουχισμενον, δεν θελετε προσφερει εις τον Κυριον· ουδε θελετε καμει τουτο εν τη γη υμων. ²⁵Ουδε εκ χειρος αλλογενους θελετε προσφερει τον αρτον του Θεου σας εκ παντων τουτων· διοτι η διαφθορα αυτων ειναι εν αυτοις· μωμος ειναι εν αυτοις· δεν θελουσιν εισθαι δεκτα δια σας. ²⁶Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁷Οταν μοσχος η αρνιον η εριφιον γεννηθη, τοτε θελει εισθαι επτα ημερας υποκατω της μητρος αυτου· απο δε της ογδοης ημερας και επεκεινα θελει εισθαι δεκτον εις θυσιαν δια πυρος γινομενην εις τον Κυριον. ²⁸Και δαμαλιν η προβατον δεν θελετε σφαξει αυτο και το παιδιον αυτου εν μια ημερα. ²⁹Και οταν προσφερητε θυσιαν ευχαριστιας εις τον Κυριον, θελετε προσφερει

αυτην αυτοπροαιρετως. ³⁰Την αυτην ημεραν θελει φαγη· δεν θελετε αφησει ουδεν εξ αυτης εως το πρωι. Εγω ειμαι ο Κυριος. ³¹Θελετε λοιπον φυλαττει τας εντολας μου και θελετε εκτελει αυτας. Εγω ειμαι ο Κυριος. ³²Και δεν θελετε βεβηλωνει το ονομα μου το αγιον· αλλα θελω αγιαζεσθαι μεταξυ των υιων Ισραηλ. Εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγιαζων υμας· ³³οστις εξηγαγον υμας εκ γης Αιγυπτου, δια να ημαι Θεος υμων. Εγω ειμαι ο Κυριος.

23Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Αι εορται του Κυριου, τας οποιας θελετε διακηρυξει συγκαλεσεις αγιας, αυται ειναι αι εορται μου. ³Εξ ημερας θελεις καμνει εργασιαν, την δε εβδομην ημεραν ειναι σαββατον αναπαυσεως, συγκαλεσις αγια· ουδεμιαν εργασιαν θελετε καμει· ειναι σαββατον του Κυριου εις πασας τας κατοικιας σας. ⁴Αυται ειναι αι εορται του Κυριου, συγκαλεσεις αγιαι, τας οποιας θελετε διακηρυξει εν τοις καιροις αυτων. ⁵Τον πρωτον μηνα, την δεκατην τεταρτην του μηνος, εις το δειλινον, ειναι πασχα του Κυριου. ⁶Και την δεκατην πεμπτην ημεραν του αυτου μηνος, εορτη των αζυμων εις τον Κυριον· επτα ημερας αζυμα θελετε τρωγει. ⁷Εν τη πρωτη ημερα θελει εισθαι εις εσας συγκαλεσεις αγια· ουδεν εργον δουλευτικον θελετε καμει. ⁸Και θελετε προσφερει προσφοραν γινομενην δια πυρος εις τον Κυριον επτα ημερας· εν τη εβδομη ημερα ειναι συγκαλεσεις αγια· ουδεν εργον δουλευτικον θελετε καμει. ⁹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁰Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν εισελθητε εις την γην, την οποιαν εγω διδω εις εσας, και θερισητε τον θερισμον αυτης, τοτε θελετε φερει εν δραγμα εκ των απαρχων του θερισμου σας προς τον ιερεα· ¹¹και θελει κινησει το δραγμα ενωπιον του Κυριου, δια να γεινη δεκτον δια σας· την επαυριον του σαββατου θελει κινησει αυτο ο ιερευς. ¹²Και την ημεραν εκεινην, καθ' ην κινησητε το δραγμα, θελετε προσφερει αρνιον αμωμον ενιαυσιον δια ολοκαυτωμα προς τον Κυριον· ¹³και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτου, δυο δεκατα σεμιδαλεως εζυμωμενης μετα ελαιου, εις προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον, εις οσμην ευωδιας· και την σπονδην αυτου, το τεταρτον του ιν οινου. ¹⁴Και αρτον η σιτον εψημενον η ασταχυα δεν θελετε φαγει, μεχρι της αυτης ταυτης ημερας καθ' ην προσφερητε το δωρον του Θεου σας· θελει εισθαι νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας κατα πασας τας κατοικιας σας. ¹⁵Και θελετε αριθμησει εις εαυτους απο της επαυριον του σαββατου, αφ' ης ημερας προσφερητε το δραγμα της κινητης προσφορας, επτα ολοκληρους εβδομαδας· ¹⁶μεχρι της επαυριον του εβδομου σαββατου θελετε αριθμησει πεντηκοντα ημερας και θελετε προσφερει νεαν προσφοραν εξ αλφιτων προς τον Κυριον. ¹⁷Απο των κατοικιων σας θελετε φερει εις προσφοραν κινητην δυο αρτους· δυο δεκατα σεμιδαλεως θελουσιν εισθαι· ενζυμα θελουσιν εψηθη· πρωτογεννηματα ειναι

εις τον Κυριον. ¹⁸Και θελετε προσφερει μετα του αρτου επτα αρνια αμωμα ενιαυσια και ενα μοσχον εκ βοων και δυο κριους· ολοκαυτωμα θελουσιν εισθαι εις τον Κυριον μετα της εξ αλφιτων προσφορας αυτων και μετα των σπονδων αυτων, προσφορα γινομενη δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ¹⁹Και θελετε προσφερει ενα τραγον εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας και δυο αρνια ενιαυσια εις θυσιαν ειρηνικης προσφορας. ²⁰Και θελει κινησει αυτα ο ιερευς μετα του αρτου των πρωτογεννηματων εις προσφοραν κινητην ενωπιον του Κυριου, μετα των δυο αρνιων· αγια θελουσιν εισθαι εις τον Κυριον δια τον ιερεα. ²¹Και θελετε διακηρυξει την αυτην εκεινην ημεραν, συγκαλεσιν αγιαν δια σας· ουδεν εργον δουλευτικον θελετε καμει θελει εισθαι νομιμον αιωνιον κατα πασας τας κατοικιας σας εις τας γενεας σας. ²²Και οταν θεριζητε τον θερισμον της γης σας, δεν θελεις θερισει ολοκληρωσ τας ακρας του αγρου σου και τα πιπτοντα του θερισμου σου δεν θελεις συλλεξει· εις τον πτωχον και εις τον ξενον θελεις αφησει αυτα. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ²³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁴Ααλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Τον εβδομον μηνα, την πρωτην του μηνος, θελει εισθαι εις εσας σαββατον, μνημοσυνον μετα αλαλαγμου σαλπιγγων, συγκαλεσις αγια. ²⁵Ουδεν εργον δουλευτικον θελετε καμει και θελετε προσφερει προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον. ²⁶Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁷Και την δεκατην του εβδομου τουτου μηνος θελει εισθαι ημερα εξιλασμου· συγκαλεσις αγια θελει εισθαι εις εσας· και θελετε ταπεινωσει τας ψυχας σας και θελετε προσφερει προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον. ²⁸Και ουδεμιαν εργασιαν θελετε καμει εις αυτην ταυτην την ημεραν· διοτι ειναι ημερα εξιλασμου, δια να γεινη εξιλεωσις δια σας ενωπιον Κυριου του Θεου σας. ²⁹Επειδη πασα ψυχη, ητις δεν ταπεινωθη εις αυτην ταυτην την ημεραν, θελει εξολοθρευθη εκ του λαου αυτης. ³⁰Και πασα ψυχη, ητις καμη οποιανδηποτε εργασιαν εις αυτην ταυτην την ημεραν, θελω εξολοθρευσει την ψυχην εκεινην εκ μεσου του λαου αυτης. ³¹Ουδεμιαν εργασιαν θελετε καμει· θελει εισθαι νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας, κατα πασας τας κατοικιας σας. ³²Σαββατον αναπαυσεως θελει εισθαι δια σας, και θελετε ταπεινωσει τας ψυχας σας την εννατην του μηνος το εσπερας· απο εσπερας εως εσπερας, θελετε εορτασει το σαββατον σας. ³³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ³⁴Ααλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, την δεκατην πεμπτην ημεραν του εβδομου τουτου μηνος θελει εισθαι η εορτη των σκηνων επτα ημερας εις τον Κυριον. ³⁵Την πρωτην ημεραν θελει εισθαι συγκαλεσις αγια· ουδεν εργον δουλευτικον θελετε καμει. ³⁶Επτα ημερας θελετε προσφερει προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον· την ογδοην ημεραν θελει εισθαι εις εσας συγκαλεσις αγια, και θελετε προσφερει προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον· ειναι συναξις επισημος· ουδεν εργον δουλευ-

τικον θελετε καμει. ³⁷Αυται ειναι αι εορται του Κυριου, τας οποιας θελετε διακηρυξει συγκαλεσις αγιας, δια να προσφερητε προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον, ολοκαυτωμα και προσφοραν εξ αλφιτων, θυσιαν και σπονδας, το δι' εκαστην διωρισμενον εις την ημεραν αυτου· ³⁸εκτος των σαββατων του Κυριου και εκτος των δωρων σας και εκτος πασων των ευχων σας και εκτος πασων των αυτοπροαιρετων προσφορων σας, τας οποιας διδετε εις τον Κυριον. ³⁹Και την δεκατην πεμπτην ημεραν του εβδομου μηνος, αφου συναξητε τα γεννηματα της γης, θελετε εορτασει την εορτην του Κυριου επτα ημερας· την πρωτην ημεραν θελει εισθαι αναπαυσις και την ογδοην ημεραν αναπαυσις. ⁴⁰Και την πρωτην ημεραν θελετε λαβει εις εαυτους καρπον δενδρου ωραιου, κλαδους φοινικων και κλαδους δενδρων δασεων και ιτεας απο χειμαρρου· και θελετε ευφρανθη ενωπιον Κυριου του Θεου σας επτα ημερας. ⁴¹Και θελετε εορτασει αυτην εορτην εις τον Κυριον επτα ημερας του ενιαυτου· νομιμον αιωνιον θελει εισθαι εις τας γενεας σας· τον εβδομον μηνα θελετε εορταζει αυτην. ⁴²Εν σκηναις θελετε κατοικει επτα ημερας· παντες οι αυτοχθονες Ισραηλιται θελουσι κατοικει εν σκηναις· ⁴³δια να γνωρισωσιν αι γενεαι σας οτι εν σκηναις κατοικισα τους υιους Ισραηλ, οτε εξηγαγον αυτους εκ γης Αιγυπτου· εγω Κυριος ο Θεος σας. ⁴⁴Και εφανερωσεν ο Μωυσης τας εορτας του Κυριου προς τους υιους Ισραηλ.

24Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹Προσταξον τους υιους Ισραηλ να φερωσι προς σε ελαιον καθαρον απο ελαιας κοπανισμενας δια το φως, δια να καιη ο λυχνος διαπαντος. ²Εξωθεν του καταπετασματος του μαρτυριου, εν τη σκηνη του μαρτυριου, θελει βαλει αυτον ο Ααρων απο εσπερας εως το πρωι ενωπιον του Κυριου διαπαντος· νομιμον αιωνιον θελει εισθαι εις τας γενεας σας. ³Επι την λυχνιαν την καθαραν θελει διαθεσει τους λυχνους ενωπιον του Κυριου παντοτε. ⁴Και θελεις λαβει σεμιδαλιν και θελεις εψησει απ' αυτης δωδεκα αρτους· δυο δεκατα θελει εισθαι εκαστος αρτος. ⁵Και θελεις βαλει αυτους εις δυο σειρας, εξ κατα την σειραν, επι την τραπεζαν την καθαραν ενωπιον του Κυριου. ⁶Και θελεις βαλει εφ' εκαστην σειραν λιβανιον καθαρον, και θελει εισθαι επι τον αρτον προς μνημοσυνον, εις προσφοραν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον. ⁷Πασαν ημεραν σαββατου θελει διαθεσει ταυτα διαπαντος ενωπιον του Κυριου, παρα των υιων Ισραηλ εις διαθηκην αιωνιον. ⁸Και θελουσιν εισθαι του Ααρων και των υιων αυτου· και θελουσι τρωγει αυτα εν τοπω αγιω διοτι ειναι αγιωτατα εις αυτον εκ των δια πυρος γινομενων προσφορων του Κυριου εις νομιμον αιωνιον. ⁹Και εξηλθεν υιος γυναικος τινος Ισραηλιτιδος, οστις ητο υιος ανδρος Αιγυπτιου, μεταξυ των υιων Ισραηλ· και εμαχοντο εν τω στρατοπεδω ο υιος της Ισραηλιτιδος και ανθρωπος τις Ισραηλιτης. ¹⁰Και εβλασφημησεν ο υιος της γυναικος της Ισραηλιτιδος το ονομα του Κυριου και κατηρασθη· και

εφεραν αυτον προς τον Μωυσην. Και το ονομα της μητρος αυτου ητο Σελωμειθ, θυγατηρ του Διβρει, εκ της φυλης Δαν. ¹²Και εβαλον αυτον εις φυλακην, εωσου φανερωθη εις αυτους η θελησις του Κυριου. ¹³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁴Φερε εξω του στρατοπεδου εκεινον οστις κατηρασθη· και ας θεσωσι παντες οι ακουσαντες αυτον τας χειρας αυτων επι την κεφαλην αυτου, και ας λιθοβολησιν αυτον πασα η συναγωγη. ¹⁵Και λαλησον προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Οστις καταρασθη τον Θεον αυτου, θελει βαστασει την ανομιαν αυτου. ¹⁶και οστις βλασφημησιν το ονομα του Κυριου, εξαπαντος θελει θανατωθη· με λιθους θελει λιθοβολησιν αυτον πασα η συναγωγη· αντε ξενος, αντε αυτοχθων, οταν βλασφημησιν το ονομα του Κυριου, θελει θανατωθη. ¹⁷Και οστις φονευσιν ανθρωπον, εξαπαντος θελει θανατωθη. ¹⁸Και οστις θανατωσιν κτηνος, θελει ανταποδωσιν ζων αντι ζωου. ¹⁹Και εαν τις καμη βλαβην εις τον πλησιον αυτου, καθως εκαμεν, ουτω θελει γεινει εις αυτον· ²⁰συντριμμα αντι συντριμματος, οφθαλμον αντι οφθαλμου, οδοντα αντι οδοντος· καθως εκαμε βλαβην εις τον ανθρωπον, ουτω θελει γεινει εις αυτον. ²¹Και οστις θανατωσιν κτηνος, θελει ανταποδωσιν αυτο· και οστις φονευσιν ανθρωπον, θελει θανατωθη. ²²Κρισις μια θελει εισθαι εις εσας· ως εις τον ξενον, ουτω θελει γινεσθαι και εις τον αυτοχθονα· διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ²³Και ειπεν ο Μωυσης προς τους υιους Ισραηλ, και εφεραν εξω του στρατοπεδου εκεινον οστις κατηρασθη και ελιθοβολησαν αυτον με λιθους· και οι υιοι Ισραηλ εκαμον καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην.

25Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην εν τω ορει Σινα, λεγων, ²Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν εισληθητε εις την γην, την οποιαν εγω διδω εις εσας, τοτε η γη θελει φυλαξει σαββατον εις τον Κυριον. ³Εξ ετη θελεις σπειρει τον αγρον σου και εξ ετη θελεις κλαδευει την αμπελον σου και θελεις συναγει τον καρπον αυτης· ⁴το δε εβδομον ετος θελει εισθαι σαββατον αναπαυσεως εις την γην, σαββατον δια τον Κυριον· τον αγρον σου δεν θελεις σπειρει και την αμπελον σου δεν θελεις κλαδευσει. ⁵Δεν θελεις θερισει τον βλαστανοντα αφ' εαυτου θερισμον σου και τα σταφυλια της ακλαδευτου αμπελου σου δεν θελεις τρυγησει ενιαυτος αναπαυσεως θελει εισθαι εις την γην· ⁶και το σαββατον της γης θελει εισθαι τροφη εις εσας· εις σε, και εις τον δουλον σου, και εις την δουλην σου, και εις τον μισθωτον σου, και εις τον ξενον τον παροικουντα μετα σου. ⁷Και εις τα κτηνη σου, και εις τα ζωα τα εν τη γη σου, θελει εισθαι ολον το προιον αυτου εις τροφην. ⁸Και θελεις αριθμησει εις σεαυτον επτα εβδομαδας ετων, επτακις επτα ετη· και αι ημεραι των επτα εβδομαδων των ετων θελουσιν εισθαι εις σε τεσσαρακοντα εννεα ετη. ⁹Τοτε θελεις καμει να ηχησιν ο αλαλαγμος της σαλπιγγος την δεκατην του εβδομου μηνος· την ημεραν του εξιλασμου θελετε καμει να ηχησιν η σαλπιγγ

καθ' ολην την γην σας. ¹⁰Και θελετε αγιασει το πεντηκoston ετος και θελετε διακηρυξει αφεσιν εις την γην προς παντας τους κατοικους αυτης· ουτος θελει εισθαι ενιαυτος αφεσεως εις εσας· και θελετε επιστρεφει εκαστος εις το κτημα αυτου και θελετε επιστρεφει εκαστος εις την οικογενειαν αυτου. ¹¹Ενιαυτος αφεσεως θελει εισθαι εις εσας το πεντηκoston ετος· δεν θελετε σπειρει ουδε θελετε θερισει το βλαστανον αφ' εαυτου εν αυτω και δεν θελετε τρυγησει την ακλαδευτον αμπελον αυτου· ¹²διοτι ενιαυτος αφεσεως ειναι αγιος θελει εισθαι εις εσας· απο της πεδιαδος θελετε τρωγει το προιον αυτης. ¹³Εις το ετος τουτο της αφεσεως θελετε επιστρεφει εκαστος εις το κτημα αυτου. ¹⁴Και εαν πωλησης τι εις τον πλησιον σου η αγορασης παρα του πλησιον σου, ουδεις εξ υμων θελει δυναστευσει τον αδελφον αυτου. ¹⁵Κατα τον αριθμον των ετων μετα την αφεσιν θελεις αγορασει παρα του πλησιον σου, και κατα τον αριθμον των ετων των γεννηματων θελει πωλησει εις σε. ¹⁶Κατα το πληθος των ετων θελεις αυξησει την τιμην αυτου και κατα την ολιγοτητα των ετων θελεις ελαττωσει την τιμην αυτου· ¹⁷διοτι κατα τον αριθμον των ετων των γεννηματων θελει πωλησει εις σε. ¹⁷Και δεν θελετε δυναστευσει εκαστος τον πλησιον αυτου αλλα θελεις φοβηθη τον Θεον σου· διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ¹⁸Και θελετε καμνει τα προσταγματα μου και τας κρισεις μου θελετε φυλαττει και θελετε εκτελει αυτα· και θελετε κατοικει ασφαλως επι της γης. ¹⁹Και η γη θελει διδει τους καρπους αυτης και θελετε τρωγει εις χορτασμον, και θελετε κατοικει ασφαλως επ' αυτης. ²⁰Εαν δε ειπητε, Τι θελομεν φαγει το εβδομον ετος, αν ημεις δεν σπειρωμεν μητε συναξωμεν τα γεννηματα ημων; ²¹τοτε θελω προσταξει την ευλογιαν μου να ελθη επ' υμας το εκτον ετος, και θελει καμει τα γεννηματα αυτης δια τρια ετη. ²²Και θελετε σπειρει το ογδοον ετος, και θελετε τρωγει απο των παλαιων γεννηματων μεχρι του εννατου ετους· εωσου ελθωσι τα γεννηματα αυτης θελετε τρωγει παλαια. ²³Και η γη δεν θελει πωλεισθαι εις απαλλοτριωσιν· διοτι ιδικη μου ειναι η γη· διοτι σεις εισθε ξενοι και παροικοι εμπροσθεν μου. ²⁴Δια τουτο καθ' ολην την γην της ιδιοκτησιας σας θελετε συγχωρει εξαγορασιν της γης. ²⁵Εαν ο αδελφος σου πτωχευση και πωλησιν εκ των κτηματων αυτου και ελθη ο πλησιεστερος αυτου συγγενης δια να εξαγοραση αυτα, τοτε θελει εξαγορασει ο, τι επωλησεν ο αδελφος αυτου. ²⁶Εαν δε ο ανθρωπος δεν εχη συγγενη δια να εξαγοραση αυτα, και ευπορησε και ευρηκεν ικανα δια να εξαγοραση αυτα, ²⁷τοτε ας αριθμησιν τα ετη της πωλησεως αυτου και ας αποδωσιν το περιπλεον εις τον ανθρωπον, εις τον οποιον επωλησεν αυτα, και ας επιστρεφει εις τα κτηματα αυτου. ²⁸Αλλ' εαν δεν ηναι ικανος ωστε να δωσιν την τιμην εις αυτον, τοτε το πωληθεν θελει μενει εν τη χειρι του αγορασαντος αυτο μεχρι του ετους της αφεσεως· και θελει απελευθερωθη εν τη αφεσει και θελει επιστρεφει εις τα κτηματα αυτου. ²⁹Και εαν τις πωλησιν οικον οικησιμον εν πολει πε-

ριτετειχισμενη, τοτε δυναται να εξαγοραση αυτον εντος ενος ετους απο της πωλησεως αυτου· εντος ενος ολοκληρου ετους δυναται να εξαγοραση αυτον. ³⁰Αλλ' εαν δεν εξαγορασθη εωσου συμπληρωθη εις αυτον ολοκληρον το ετος, τοτε ο οικος ο εν τη περιτετειχισμενη πολει θελει κυρωθη διαπαντος εις τον αγορασαντα, εις τας γενεας αυτου· δεν θελει απελευθερωθη εν τη αφεσει. ³¹Αι οικιαι ομως των χωριων, τα οποια δεν ειναι περιτετειχισμενα, θελουσι λογιζεσθαι ως οι αγροι της γης· δυναται να εξαγοραζωνται και θελουσιν απελευθερωσθαι εν τη αφεσει. ³²Περι δε των πολεων των Λευιτων, αι οικιαι των πολεων της ιδιοκτησιας αυτων δυναται να εξαγορασθωσιν υπο των Λευιτων εν παντι καιρω. ³³Και εαν τις αγοραση παρα τινος των Λευιτων, τοτε η εν τη πολει της ιδιοκτησιας αυτου πωληθεισα οικια θελει απελευθερωθη εν τη αφεσει· διоти αι οικιαι των πολεων των Λευιτων ειναι η ιδιοκτησια αυτων μεταξυ των υιων Ισραηλ. ³⁴Αλλ' ο αγρος των προαστειων των πολεων αυτων δεν θελει πωλεισθαι· διotti ειναι παντοτεινη ιδιοκτησια αυτων. ³⁵Και εαν πτωχευση ο αδελφος σου και δυστυχηση, τοτε θελεις βοηθησει αυτον ως ξενον η παροικον, δια να ζηση μετα σου. ³⁶Μη λαβης παρ' αυτου τοκον η πλεονασμον· αλλα φοβου τον Θεον σου· δια να ζη ο αδελφος σου μετα σου. ³⁷Το αργυριον σου δεν θελεις δωσει εις αυτον επι τοκω, και επι πλεονασμω, δεν θελεις δωσει τας τροφας σου. ³⁸Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, οστις εξηγαγον σας εκ γης Αιγυπτου, δια να δωσω εις εσας την γην Χανααν, ωστε να ημαι Θεος σας. ³⁹Και εαν πτωχευση ο αδελφος σου πλησιον σου και πωληθη εις σε, δεν θελεις επιβαλει εις αυτον δουλειαν δουλου. ⁴⁰Ως μισθωτος η παροικος θελει εισθαι πλησιον σου· μεχρι του ετους της αφεσεως θελει δουλευει εις σε. ⁴¹Τοτε θελει εξελθει απο σου αυτος και τα τεκνα αυτου μετ' αυτου και θελει επιστρεφει εις την συγγενειαν αυτου και εις την ιδιοκτησιαν την πατρικην αυτου θελει επιστρεφει. ⁴²Διotti δουλοι μου ειναι ουτοι, τους το οποιους εξηγαγον εκ γης Αιγυπτου· δεν θελουσι πωλεισθαι, καθως πωλειται δουλος. ⁴³Δεν θελεις δεσποζει επ' αυτον μετα αυστηροτητος αλλα θελεις φοβηθη τον Θεον σου. ⁴⁴Ο δε δουλος σου και η δουλη σου, οσους αν εχης, απο των εθνων των περιξ υμων, εκ τουτων θελετε αγοραζει δουλον και δουλην. ⁴⁵Και εκ των υιων ετι των ξενων των παροικουντων μεταξυ σας, εκ τουτων θελετε αγοραζει και εκ των συγγενειων αυτων αιτινες ειναι μεταξυ σας, οσοι εγεννηθησαν εν τη γη υμων· και θελουσιν εισθαι εις εσας εις ιδιοκτησιαν. ⁴⁶Και θελετε εχει αυτους κληρονομιαν δια τα τεκνα σας υστερον απο σας, δια να κληρονομησωσιν αυτους ως ιδιοκτησιαν· δουλοι σας θελουσιν εισθαι διαπαντος· πλην επι τους αδελφους σας, τους υιους Ισραηλ, δεν θελετε εξουσιαζει ο εις επι τον αλλον μετα αυστηροτητος. ⁴⁷Και οταν ο ξενος και ο παροικων μετα σου πλουτηση, ο δε αδελφος σου ο μετ' αυτου πτωχευση και πωληθη εις τον ξενον, τον παροικουντα μετα σου, η εις την γενεαν της συγγενειας του

ξενου· ⁴⁸αφου πωληθη, θελει εξαγορασθη παλιν· εις εκ των αδελφων αυτου θελει εξαγορασει αυτον· ⁴⁹η ο θειος αυτου η ο υιος του θειου αυτου θελει εξαγορασει αυτον, η εξ αιματος αυτου συγγενης εκ της συγγενειας αυτου θελει εξαγορασει αυτον· η εαν αυτος ευπορησε, θελει εξαγορασει αυτος εαυτον. ⁵⁰Και θελει λογαριασει μετα του αγοραστου αυτου απο του ετους, καθ' ο επωληθη εις αυτον, μεχρι του ετους της αφεσεως· και η τιμη της πωλησεως αυτου θελει εισθαι κατα τον αριθμον των ετων· αναλογως του χρονου ενος μισθωτου θελει λογαριασθη εις αυτον. ⁵¹Εαν δε μενωσι πολλα ετη, αναλογως τουτων θελει αποδωσει την τιμην της εξαγορας αυτου εκ του αργυριου δι' ου ηγορασθη. ⁵²Και εαν υπολειπονται ολιγα ετη μεχρι του ετους της αφεσεως, θελει καμει λογαριασμον μετ' αυτου και κατα τα ετη αυτου θελει αποδωσει την τιμην της εξαγορας αυτου. ⁵³Ως ετησιος μισθωτος θελει εισθαι μετ' αυτου· δεν θελει δεσποζει επ' αυτον μετα αυστηροτητος ενωπιον σου. ⁵⁴Και εαν δεν εξαγορασθη κατα τα ετη ταυτα, τοτε θελει απελευθερωθη εις το ετος της αφεσεως, αυτος και τα τεκνα αυτου μετ' αυτου. ⁵⁵Διotti εις εμε οι υιοι του Ισραηλ ειναι δουλοι· δουλοι μου ειναι, τους οποιους εξηγαγον εκ γης Αιγυπτου. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας.

26 Δεν θελετε καμει εις εαυτους ειδωλα ουδε γλυπτα, ουδε θελετε ανεγειρει αγαλμα εις εαυτους, ουδε θελετε στησει λιθον εικονογλυπτον εν τη γη υμων, δια να προσκυνητε αυτον· διotti εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ²Τα σαββατα μου θελετε φυλαττει και το αγιαστηριον μου θελετε σεβασθαι. Εγω ειμαι ο Κυριος. ³Εαν περιπατητε εις τα προσταγματα μου και φυλαττητε τας εντολας μου και εκτελητε αυτας, ⁴τοτε θελω δωσει τας βροχας σας εις τους καιρους αυτων, και η γη θελει δωσει τα γεννηματα αυτης, και τα δενδρα του αγρου θελουσι δωσει τον καρπον αυτων. ⁵Και το αλωνισμα σας θελει σας φθασει μεχρι του τρυγητου, και ο τρυγητος θελει φθασει μεχρι του σπορητου· και θελετε τρωγει τον αρτον σας εις χορτασμον· και θελετε κατοικει ασφαλως εν τη γη υμων. ⁶Και θελω δωσει ειρηνην εις την γην, και θελετε πλαγιαζει και ουδεις θελει σας φοβιζει και θελω εξολοθρευσει τα πονηρα θηρια απο της γης και μαχαιρα δεν θελει περασει δια μεσου της γης σας. ⁷Και θελετε διωξει τους εχθρους σας και θελουσι πεσει εμπροσθεν σας εν μαχαιρα· ⁸και πεντε απο σας θελουσι διωξει εκατον, και εκατον απο σας θελουσι διωξει μυριους· και οι εχθροι σας θελουσι πεσει εμπροσθεν σας εν μαχαιρα. ⁹Και θελω επιβλεφει εις εσας και θελω σας αυξησει και θελω σας πληθυνει και θελω στερεωσει την διαθηκην μου με σας. ¹⁰Και θελετε φαγει παλαια παλαιων, και θελετε εκβαλει τα παλαια απ' εμπροσθεν των νεων. ¹¹Και θελω στησει την σκηνην μου μεταξυ σας· και η ψυχη μου δεν θελει σας βδελυχθη· ¹²και θελω περιπατει μεταξυ σας και θελω εισθαι Θεος σας και σεις θελετε εισθαι λαος μου. ¹³Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, οστις

σας εξήγαγον εκ της γης των Αιγυπτίων, εκ της δουλειας αυτων· και συνετριψα τους δεσμούς του ζυγού σας και σας εκαμα να περιπατήτε ορθοί. ¹⁴Αλλ' εαν δεν μου υπακούσητε και δεν εκτελήτε πασας ταυτας τας εντολας μου, ¹⁵και εαν καταφρονήσητε τα προσταγματα μου η εαν η ψυχη σας αποστραφη τας κρίσεις μου, ωστε να μη εκτελήτε πασας τας εντολας μου, ωστε να εξουδενώσητε την διαθηκην μου, ¹⁶και εγω θελω καμει τουτο εις εσας· θελω βαλει εφ' υμας τρομον, μαρασμον, και καυσωνα, τα οποια θελουσι φθειρει τους οφθαλμούς σας και θελουσι κατατηκει την ψυχη· και θελετε σπειρει τον σπορον σας εις ματην, διοτι οι εχθροι σας θελουσι τρωγει αυτον. ¹⁷Και θελω στησει το προσωπον μου εναντιον σας, και θελετε φονευθη εμπροσθεν των εχθρων σας· και εκεινοι, οτινες σας μισουσι, θελουσι σας εξουσιασει και θελετε φευγει, ουδενος διωκοντος υμας. ¹⁸Και εαν μεχρι τουτου δεν μου υπακούσητε, θελω επιβαλει εις εσας επταπλασιον τιμωριαν δια τας αμαρτιας σας. ¹⁹Και θελω συντριψει την υπερηφανιαν της δυναμειωσ σας· και θελω καμει τον ουρανον σας ως σιδηρον και την γην σας ως χαλκον· ²⁰και η δυναμις σας θελει αναλωθη εις ματην· διοτι η γη σας δεν θελει διδει τα γεννηματα αυτης και τα δενδρα της γης δεν θελουσι διδει τον καρπον αυτων. ²¹Και εαν πορευησθε εναντιοι εις εμε και δεν θελήτε να μου υπακούσητε, θελω προσθεισει εις εσας επταπλασιους πληγας κατα τας αμαρτιας σας. ²²Και θελω αποστειλει εναντιον σας τα θηρια τα αγρια, τα οποια θελουσι καταφαγει τα τεκνα σας και εξολοθρευσει τα κτηνη σας και θελουσι σας καμει ολιγοστους· και θελουσιν ερημωθη αι οδοι σας. ²³Και εαν εκ τουτων δεν διορθωθητε επιστρεφοντες εις εμε, αλλα πορευησθε εναντιοι εις εμε, ²⁴τοτε θελω πορευθη και εγω εναντιος εις εσας, και θελω σας παιδευσει και εγω επταπλασιως δια τας αμαρτιας σας. ²⁵Και θελω φερει εφ' υμας μαχαιραν, ητις θελει καμει την εκδικησιν της διαθηκης μου· και οταν καταφυγητε εις τας πολεις σας, θελω στειλει θανατικον εν μεσω υμων· και θελετε παραδοθη εις τας χειρας του εχθρου. ²⁶Και οταν κατασυντριψω το στηριγμα του αρτου σας, δεκα γυναικες θελουσι φηνει τους αρτους σας εν ενι κλιβανω, και οι αρτοι σας θελουσιν αποδοθη εις εσας με ζυγιον· και θελετε τρωγει και δεν θελετε χορταινει. ²⁷Εαν δε και δια τουτων δεν μου υπακούσητε, αλλα πορευησθε εναντιοι εις εμε, ²⁸τοτε εγω θελω πορευθη εναντιος εις εσας μετα θυμου και θελω σας παιδευσει και εγω επταπλασιως δια τας αμαρτιας σας. ²⁹Και θελετε φαγει τας σαρκας των υιων σας και τας σαρκας των θυγατερων σας θελετε φαγει. ³⁰Και θελω κατεδαφισει τους υψηλους τοπους σας και θελω καταστρεψει τα ειδωλα σας και θελω ριφει τα πτωματα σας επι τα πτωματα των βδελυρων ειδωλων σας· και θελει σας βδελυχθη η ψυχη μου. ³¹Και θελω καταστησει τας πολεις σας ερημους και θελω εξερημωσει τα αγιαστηρια σας και δεν θελω οσφρανθη την οσμην των ευωδιων σας· ³²και θελω εξερημωσει εγω την γην

σας· και θελουσι θαυμασει εις τουτο οι εχθροι σας, οι κατοικουντες εν αυτη. ³³Και θελω σας διασπειρει μεταξυ των εθνων· και θελω συρει οπισω σας μαχαιραν· και η γη σας θελει μενει ερημος και αι πολεις σας θελουσιν εισθαι ερημοι. ³⁴Τοτε η γη θελει απολαυσει τα σαββατα αυτης καθ' ολον τον καιρον οσον αυτη μεινη ερημος και σεις εν τη γη των εχθρων σας· τοτε θελει αναπαυθη η γη και θελει απολαυσει τα σαββατα αυτης. ³⁵Καθ' ολον τον καιρον της ερημωσεως αυτης θελει αναπαυεσθαι διοτι δεν ανεπαυετο εις τα σαββατα σας, οτε κατακειτε επ' αυτης. ³⁶Επι δε τους εναπολειφθεντας απο σας θελω επιφερει δειλιαν εις την καρδιαν αυτων εν τοις τοποις των εχθρων αυτων· και ηχος φυλλου σειομενου θελει διωκει αυτους· και θελουσι φευγει, ως φευγοντες απο μαχαιρας και θελουσι πιπτει, ουδενος διωκοντος. ³⁷Και θελουσι πιπτει ο εις επι τον αλλον ως εμπροσθεν μαχαιρας, ουδενος διωκοντος· και δεν θελετε δυνηθη να σταθητε εμπροσθεν των εχθρων σας. ³⁸Και θελετε απολεσθη μεταξυ των εθνων, και η γη των εχθρων σας θελει σας καταφαγει. ³⁹Και οι εναπολειφθεντες απο σας θελουσι φθειρεσθαι δια τας ανομιαις αυτων εν τοις τοποις των εχθρων σας· και οτι δια τας ανομιαις των πατερων αυτων θελουσι φθειρεσθαι μετ' αυτων. ⁴⁰Εαν δε ομολογησωσι την ανομιαν αυτων και την ανομιαν των πατερων αυτων δια την παραβασιν αυτων, την οποιαν παρεβησαν εναντιον μου, και διοτι επορευθησαν ετι εναντιοι εις εμε, ⁴¹και εγω επορευθη εναντιος εις αυτους, και εφερα αυτους εις την γην των εχθρων αυτων· εαν τοτε ταπεινωθη η καρδια αυτων η απεριτιμητος και δεχθωσι τοτε την τιμωριαν της ανομιαις αυτων, ⁴²τοτε θελω ενθυμηθη την διαθηκην μου την προς τον Ιακωβ, και την διαθηκην μου την προς τον Ισαακ, και την διαθηκην μου την προς τον Αβρααμ θελω ενθυμηθη· και την γην θελω ενθυμηθη. ⁴³Και η γη θελει μεινει παρητημενη απ' αυτων και θελει απολαυσει τα σαββατα αυτης, μενουσα ερημος αυτων· και αυτοι θελουσι δεχθη την τιμωριαν της ανομιαις αυτων· διοτι κατεφρονησαν τας κρίσεις μου και διοτι η ψυχη αυτων απεστραφη τα προσταγματα μου. ⁴⁴Αλλα και ουτως ενω ευρισκονται εν τη γη των εχθρων αυτων, δεν θελω απορριψει αυτους, ουδε θελω βδελυχθη αυτους, ωστε να εξολοθρευσω αυτους, και να ματαιωσω την διαθηκην μου την προς αυτους· διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος αυτων· ⁴⁵αλλα θελω ενθυμηθη υπερ αυτων την διαθηκην των πατερων αυτων, τους οποιους εξήγαγον εκ γης Αιγυπτου, ενωπιον των εθνων, δια να ημαι Θεος αυτων. Εγω ειμαι ο Κυριος. ⁴⁶Ταυτα εινα τα προσταγματα και αι κρίσεις και οι νομοι, τους οποιους εκαμεν ο Κυριος μεταξυ εαυτου και των υιων Ισραηλ επι του ορους Σινα δια χειρος του Μωυσεως.

27Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν τις καμη επισημον ευχην, συ θελεις καμνει την εκτιμησιν των ψυχων προς τον Κυριον. ³Και η εκτιμησις σου θε-

λει εισθαι του μεν αρσενικου, απο εικοσι ετων μεχρις εξηκοντα ετων, η εκτιμησις σου βεβαιως θελει εισθαι πεντηκοντα σικλοι αργυριου, κατα τον σικλον του αγιαστηριου· ⁴εαν δε ηναι θηλυκον, η εκτιμησις σου θελει εισθαι τριακοντα σικλοι. ⁵Εαν δε ηναι απο πεντε ετων μεχρις εικοσι, η εκτιμησις σου θελει εισθαι του μεν αρσενικου εικοσι σικλοι, του δε θηλυκου δεκα σικλοι. ⁶Εαν δε ηναι απο ενος μηνος μεχρι πεντε ετων, η εκτιμησις σου θελει εισθαι του μεν αρσενικου πεντε σικλοι αργυριου· του δε θηλυκου η εκτιμησις σου τρεις σικλοι αργυριου. ⁷Εαν δε απο εξηκοντα ετων και επανω, εαν μεν ηναι αρσενικον, η εκτιμησις σου θελει εισθαι δεκαπεντε σικλοι εαν δε θηλυκον, δεκα σικλοι. ⁸Και εαν ηναι πτωχοτερος της εκτιμησεως σου, θελει παρασταθη εμπροσθεν του ιερεως, και ο ιερευς θελει εκτιμησει αυτον· κατα την δυναμιν εκεινου οστις εκαμε την ευχην, ο ιερευς θελει εκτιμησει αυτον. ⁹Και εαν η ευχη ηναι κτηνος, εκ των οσα προσφερονται δωρον προς τον Κυριον, παν ο, τι διδει τις εκ τουτων εις τον Κυριον θελει εισθαι αγιον. ¹⁰Δεν θελει αλλαξει αυτο, ουδε θελει αντικαταστησει καλον αντι κακου, η κακον αντι καλου· εαν δε ποτε ανταλλαξη κτηνος αντι κτηνους, τοτε και αυτο και το ανταλλαγμα αυτου θελουσιν εισθαι αγια. ¹¹Εαν δε ηναι τι κτηνος ακαθαρτον, εκ των οσα δεν προσφερονται δωρον προς τον Κυριον, τοτε θελει παραστησει το κτηνος εμπροσθεν του ιερεως· ¹²και θελει εκτιμησει αυτο ο ιερευς, ειτε καλον ειναι ειτε κακον· κατα την εκτιμησιν σου, ω ιερευ, ουτω θελει εισθαι. ¹³Και εαν τις θεληση να εξαγοραση αυτο, τοτε θελει προσθεσει το πεμπτον αυτου εις την εκτιμησιν σου. ¹⁴Και οταν τις αφιερωση την οικιαν αυτου αφιερωμα εις τον Κυριον, τοτε ο ιερευς θελει εκτιμησει αυτην, ειτε καλη ειναι ειτε κακη· καθως εκτιμηση αυτην ο ιερευς, ουτω θελει εισθαι. ¹⁵Και εαν ο αφιερωσας αυτην θεληση να εξαγοραση την οικιαν αυτου, θελει προσθεσει το πεμπτον του αργυριου της εκτιμησεως σου εις αυτην και θελει εισθαι αυτου. ¹⁶Και εαν τις αφιερωση εις τον Κυριον μερος του αγρου της ιδιοκτησιας αυτου, η εκτιμησις σου θελει εισθαι κατα τον σπορον αυτου· εν χομορ σπορου κριθης θελει εκτιμηθη αντι πεντηκοντα σικλων αργυριου. ¹⁷Εαν απο του ετους της αφεσεως αφιερωση τον αγρον αυτου, κατα την εκτιμησιν σου θελει εισθαι. ¹⁸Αλλ' εαν μετα την αφεσιν αφιερωση τον αγρον αυτου, ο ιερευς θελει λογαριασει εις αυτον το αργυριον κατα τα επιλοιπα ετη μεχρι του ετους της αφεσεως, και θελει αφαιρεθη απο της εκτιμησεως σου. ¹⁹Εαν δε ποτε ο αφιερωσας τον αγρον θεληση να εξαγοραση αυτον, θελει προσθεσει εις αυτον το πεμπτον του αργυριου της εκτιμησεως σου, και θελει εισθαι αυτου. ²⁰Και εαν δεν εξαγοραση τον αγρον η εαν επωλησε τον αγρον εις αλλον τινα, δεν θελει εξαγοραζεσθαι πλεον. ²¹Αλλ' οταν ο αγρος παρελθη την αφεσιν, θελει εισθαι αγιος εις τον Κυριον, ως αγρος καθιερωμενος· η κυριότης αυτου θελει εισθαι του ιερεως. ²²Εαν δε αφιερωση τις εις τον Κυριον αγρον τον οποιον ηγορασεν,

οστις δεν ειναι εκ των αγρων της ιδιοκτησιας αυτου· ²³ο ιερευς θελει λογαριασει εις αυτον την αξιαν της εκτιμησεως σου μεχρι του ετους της αφεσεως· και θελει δωσει την εκτιμησιν σου την ημεραν εκεινην· ειναι αγιον εις τον Κυριον. ²⁴Εις το ετος της αφεσεως ο αγρος θελει αποδοθη εις εκεινον, απο του οποιου ηγορασθη, εις τον εχοντα την κυριότητα της γης. ²⁵Και πασαι αι εκτιμησεις σου θελουσιν εισθαι κατα τον σικλον του αγιαστηριου· εικοσι γερα θελει εισθαι ο σικλος. ²⁶Πλην το πρωτοτοκον μεταξυ των κτηνων, το οποιον ανηκει ως πρωτοτοκον εις τον Κυριον, ουδεις θελει αφιερωσει αυτο· ειτε μοσχος ειτε αρνιον, του Κυριου ειναι. ²⁷Και εαν ηναι απο ακαθαρτων κτηνων, θελει εξαγορασει αυτο κατα την εκτιμησιν σου και θελει προσθεσει το πεμπτον αυτου επ' αυτο· η εαν δεν εξαγοραζηται, θελει πωληθη κατα την εκτιμησιν σου. ²⁸Ουδεν ομως καθιερωμα, το οποιον καθιερωση τις εις τον Κυριον εκ των οσα χει, απο ανθρωπου εως κτηνους και εως αγρου της ιδιοκτησιας αυτου, θελει πωληθη ουδε θελει εξαγορασθη· παν καθιερωμα ειναι αγιωτατον εις τον Κυριον. ²⁹Ουδεν καθιερωμα καθιερωθεν παρα ανθρωπου θελει εξαγορασθη· εξαπαντος θελει θανατωθη. ³⁰Και παν δεκατον της γης, ειτε εκ του σπορου της γης ειτε εκ του καρπου των δενδρων, του Κυριου ειναι· ειναι αγιον εις τον Κυριον. ³¹Και εαν ποτε θεληση τις να εξαγοραση το δεκατον αυτου, θελει προσθεσει εις αυτο το πεμπτον αυτου. ³²Και παν δεκατον βων και προβατων, παντος ζου διαβαινοντος υποκατωθεν της ραβδου, το δεκατον θελει εισθαι αγιον εις τον Κυριον. ³³Δεν θελει διακρινει ειτε καλον ειναι ειτε κακον ουδε θελει αλλαξει αυτο· και εαν ποτε αλλαξη αυτο, και αυτο και το ανταλλαγμα αυτου θελουσιν εισθαι αγια· δεν θελει εξαγορασθη. ³⁴Αυται ειναι αι εντολαι, τας οποιας προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην δια τους υιους Ισραηλ εν τω ορει Σινα.

Αριθμοί

1Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωυσην εν τη ερημω Σινα, εν τη σκηνη του μαρτυριου, την πρωτην του δευτερου μηνος, εις το δευτερον ετος αφου εξηλθον εκ γης Αιγυπτου, λεγων, **2**Λαβετε το κεφαλαιον πασης της συναγωγης των υιων Ισραηλ κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, απαριθμουντες κατ' ονομα παν αρσενικον κατα κεφαλην αυτων. **3**Απο εικοσι ετων και επανω, παντας τους δυναμενους εν τω Ισραηλ να εξελθωσιν εις πολεμον, συ και ο Ααρων απαριθμησατε αυτους κατα τα στρατευματα αυτων. **4**Και με σας θελει εισθαι εις ανθρωπος αφ' εκαστης φυλης· εκαστος αρχων του οικου των πατερων αυτου θελει εισθαι. **5**Και ταυτα ειναι τα ονοματα των ανδρων οιτινες θελουσι παρασταθη με σας· εκ του Ρουβην, Ελισουρ ο υιος του Σεδιου· **6**εκ του Συμεων, Σελουμηλ ο υιος του Σουρισαδαι. **7**εκ του Ιουδα, Ναασων ο υιος του Αμμιναδαβ· **8**εκ του Ισσαχαρ, Ναθαναηλ ο υιος του Σουαρ· **9**εκ του Ζαβουλων, Ελιαβ ο υιος του Χαιλων· **10**εκ των υιων του Ιωσηφ, εκ μεν του Εφραιμ, Ελισαμα ο υιος του Αμμιουδ· εκ δε του Μανασση, Γαμαλιηλ ο υιος του Φεδασσουρ· **11**εκ του Βενιαμιν, Αβειδαν ο υιος του Γιδεωνι· **12**εκ του Δαν, Αχιεζερ ο υιος του Αμμισαδαι· **13**εκ του Ασηρ, Φαγαιηλ ο υιος του Οχραν· **14**εκ του Γαδ, Ελιασαφ ο υιος του Δεουηλ· **15**εκ του Νεφθαλι, Αχιρα ο υιος του Αιναν. **16**Ουτοι ησαν οι εκλεκτοι της συναγωγης, αρχοντες των φυλων των πατερων αυτων, αρχηγοι των χιλιαδων του Ισραηλ. **17**Ο Μωυσης λοιπον και ο Ααρων ελαβον τους ανδρας τουτους τους ονομασθεντας κατ' ονομα. **18**και συνεκαλεσαν πασαν την συναγωγην, την πρωτην του δευτερου μηνος, και κατεγραφησαν κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, κατα κεφαλην αυτων. **19**Καθως προσεταξεν ο Κύριος εις τον Μωυσην, ουτως απηριθμησεν αυτους εν τη ερημω Σινα. **20**Και οι υιοι Ρουβην, του πρωτοτοκου του Ισραηλ, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, κατα κεφαλην αυτων, παν αρσενικον απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **21**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Ρουβην ησαν τεσσαρακοντα εξ χιλιαδες και πεντακοσιοι. **22**Εκ των υιων Συμεων, κατα τας γενεας

αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, οι απαριθμηθεντες κατα τον αριθμον των ονοματων εξ αυτων, κατα κεφαλην αυτων, παν αρσενικον απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **23**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Συμεων ησαν πενητηκοντα εννεα χιλιαδες και τριακοσιοι. **24**Εκ των υιων Γαδ, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **25**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Γαδ ησαν τεσσαρακοντα πεντε χιλιαδες και εξακοσιοι πενητηκοντα. **26**Εκ των υιων Ιουδα, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **27**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Ιουδα ησαν εβδομηκοντα τεσσαρες χιλιαδες και εξακοσιοι. **28**Εκ των υιων Ισσαχαρ, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **29**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Ισσαχαρ ησαν πενητηκοντα τεσσαρες χιλιαδες και τετρακοσιοι. **30**Εκ των υιων Ζαβουλων, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **31**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Ζαβουλων ησαν πενητηκοντα επτα χιλιαδες και τετρακοσιοι. **32**Εκ των υιων Ιωσηφ, εκ μεν των υιων Εφραιμ, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **33**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Εφραιμ ησαν τεσσαρακοντα χιλιαδες και πεντακοσιοι. **34**Εκ των υιων Μανασση, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, **35**οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Μανασση ησαν τριακοντα δυο χιλιαδες και διακοσιοι. **36**Εκ των υιων Βενιαμιν, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγ-

γενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, ³⁷οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Βενιαμιν ησαν τριακοντα πεντε χιλιαδες και τετρακοσιοι. ³⁸Εκ των υιων Δαν, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, ³⁹οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Δαν ησαν εξηκοντα δυο χιλιαδες και επτακοσιοι. ⁴⁰Εκ των υιων Ασηρ, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, ⁴¹οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Ασηρ ησαν χιλιαδες τεσσαρακοντα μια και πεντακοσιοι. ⁴²Εκ των υιων Νεφθαλι, κατα τας γενεας αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τον αριθμον των ονοματων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι να εξελθωσιν εις πολεμον, ⁴³οι απαριθμηθεντες εκ της φυλης Νεφθαλι ησαν πεντηκοντα τρεις χιλιαδες και τετρακοσιοι. ⁴⁴Ουτοι ειναι οι απαριθμηθεντες, τους οποιους απηριθμησεν ο Μωυσης και ο Ααρων και οι αρχοντες του Ισραηλ, οι δωδεκα ανδρες· εκαστος ητο κατα τον οικον των πατερων αυτου. ⁴⁵Και ησαν παντες οι απαριθμηθεντες εκ των υιων Ισραηλ, κατα τους οικους των πατερων αυτων, απο εικοσι ετων και επανω, παντες οι δυναμενοι μεταξυ του Ισραηλ να εξελθωσιν εις πολεμον, ⁴⁶παντες οι απαριθμηθεντες ησαν εξακοσια τρεις χιλιαδες και πεντακοσιοι πεντηκοντα. ⁴⁷Οι Λευιται ομως, κατα την φυλην των πατερων αυτων, δεν απηριθμηθησαν μεταξυ αυτων. ⁴⁸Διοτι ο Κυριος ειχε λαλησει προς τον Μωυσην, λεγων, ⁴⁹Μονον την φυλην του Λευι μη απαριθμησης και το κεφαλιον αυτων μη λαβης μετα των υιων Ισραηλ· ⁵⁰αλλα δος εις τους Λευιτας την επιστασιαν της σκηνης του μαρτυριου και παντων των σκευων αυτης και παντων των ανηκοντων εις αυτην· ουτοι θελουσι βασταζει την σκηνην και παντα τα σκευη αυτης, και ουτοι θελουσιν υπηρετει εις αυτην, και θελουσι στρατοπεδευει κυκλω της σκηνης. ⁵¹Και οταν η σκηνη μελλη να σηκωθη, οι Λευιται θελουσι καταβιβαζει αυτην· και οταν η σκηνη πρεπη να στηθη, οι Λευιται θελουσι στηγει αυτην· και οστις ξενος πλησιαση, ας θανατονηται. ⁵²Και οι μεν υιοι Ισραηλ θελουσι στρατοπεδευει, εκαστος εν τω στρατοπεδω αυτου, και εκαστος πλησιον της σημαιας αυτου κατα τα στρατευματα αυτων. ⁵³Οι δε Λευιται θελουσι στρατοπεδευει κυκλω της σκηνης του μαρτυριου, δια να μη ηναι οργη επι την συναγωγην των υιων Ισραηλ· και οι Λευιται θελουσι φυλαττει τας φυλακας της σκηνης του μαρτυριου. ⁵⁴Και εκαμον οι υιοι Ισραηλ κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην· ουτως εκαμον.

των Ααρων, λεγων, ²Ας στρατοπεδευωσιν οι υιοι Ισραηλ, εκαστος πλησιον της σημαιας αυτου, μετα του σημειου του οικου των πατερων αυτων· κυκλω της σκηνης του μαρτυριου κατεναντι θελουσι στρατοπεδευει. ³Και οι μεν προς ανατολας στρατοπεδευοντες θελουσιν εισθαι οι εκ της σημαιας του στρατοπεδου Ιουδα, κατα τα ταγματα αυτων· και ο αρχων των υιων Ιουδα θελει εισθαι Ναασσων ο υιος του Αμμιναδαβ· ⁴το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν εβδομηκοντα τεσσαρες χιλιαδες και εξακοσιοι. ⁵Και οι στρατοπεδευοντες πλησιον αυτου θελουσιν εισθαι η φυλη Ισσαχαρ· και ο αρχων των υιων Ισσαχαρ θελει εισθαι Ναθαναηλ ο υιος του Σουαρ· ⁶το στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν πεντηκοντα τεσσαρες χιλιαδες και τετρακοσιοι. ⁷Επειτα η φυλη Ζαβουλων· και ο αρχων των υιων Ζαβουλων θελει εισθαι Ελιαβ ο υιος του Χαιλων· ⁸το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν πεντηκοντα επτα χιλιαδες και τετρακοσιοι. ⁹Παντες οι απαριθμηθεντες εν τω στρατοπεδω Ιουδα ησαν εκατον ογδοηκοντα εξ χιλιαδες και τετρακοσιοι, κατα τα ταγματα αυτων· ουτοι θελουσι σηκωνεσθαι πρωτοι. ¹⁰Προς μεσημβριαν δε θελει εισθαι σημαια του στρατοπεδου Ρουβην κατα τα ταγματα αυτων· και ο αρχων των υιων Ρουβην θελει εισθαι Ελισουρ ο υιος του Σεδιουρ· ¹¹το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν τεσσαρακοντα εξ χιλιαδες και πεντακοσιοι. ¹²Και οι στρατοπεδευοντες πλησιον αυτου θελουσιν εισθαι η φυλη Συμεων· και ο αρχων των υιων Συμεων θελει εισθαι Σελουμιηλ ο υιος του Σουρισαδαι· ¹³το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν πεντηκοντα εννεα χιλιαδες και τριακοσιοι. ¹⁴Επειτα η φυλη Γαδ· και ο αρχων των υιων Γαδ θελει εισθαι Ελιασαφ ο υιος του Δεουηλ· ¹⁵το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν τεσσαρακοντα πεντε χιλιαδες και εξακοσιοι πεντηκοντα. ¹⁶Παντες οι απαριθμηθεντες εν τω στρατοπεδω Ρουβην ησαν χιλιαδες εκατον πεντηκοντα μια και τετρακοσιοι πεντηκοντα, κατα τα ταγματα αυτων· ουτοι θελουσι σηκωνεσθαι δευτεροι. ¹⁷Επειτα θελει σηκωνεσθαι η σκηνη του μαρτυριου, το στρατοπεδον των Λευιτων εν τω μεσω των στρατοπεδων· καθως εστρατοπεδευσαν, ουτω θελουσι σηκωνεσθαι εκαστος εις την ταξιν αυτου πλησιον της σημαιας αυτων. ¹⁸Προς δυσμας δε θελει εισθαι η σημαια του στρατοπεδου του Εφραιμ κατα τα ταγματα αυτων· και ο αρχων των υιων Εφραιμ θελει εισθαι Ελισαμα ο υιος του Αμμιουδ· ¹⁹το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν τεσσαρακοντα χιλιαδες και πεντακοσιοι. ²⁰Και πλησιον αυτου η φυλη Μανασση· και ο αρχων των υιων Μανασση θελει εισθαι Γαμαλιηλ ο υιος του Φεδασσουρ· ²¹το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν τριακοντα δυο χιλιαδες και διακοσιοι. ²²Επειτα η φυλη Βενιαμιν· και ο αρχων των υιων Βενιαμιν θελει εισθαι Αβειδαν ο υιος του Γιδεωνι· ²³το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν

2Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς

τριακοντα πεντε χιλιαδες και τετρακοσιοι. ²⁴Παντες οι απαριθμηθεντες του στρατοπεδου Εφραιμ ησαν εκατον οκτω χιλιαδες και εκατον, κατα τα ταγματα αυτων· ουτοι θελουσι σηκονεσθαι τριτοι. ²⁵Προς βορραν δε θελει εισθαι η σημαια του στρατοπεδου Δαν, κατα τα ταγματα αυτων· και ο αρχων των υιων Δαν θελει εισθαι Αχιεζερ ο υιος του Αμμισαδαι· ²⁶το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν εξηκοντα δυο χιλιαδες και επτακοσιοι. ²⁷Και οι στρατοπεδευοντες πλησιον αυτου θελουσιν εισθαι η φυλη Ασηρ· και ο αρχων των υιων Ασηρ θελει εισθαι Φαγαηλ ο υιος του Οχραν· ²⁸το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν χιλιαδες τεσσαρακοντα μια και πεντακοσιοι. ²⁹Επειτα η φυλη Νεφθαλι· και ο αρχων των υιων Νεφθαλι θελει εισθαι Αχιρα ο υιος του Αιναν· ³⁰το δε στρατευμα αυτου και οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν πενηκοντα τρεις χιλιαδες και τετρακοσιοι. ³¹Παντες οι απαριθμηθεντες του στρατοπεδου Δαν ησαν εκατον πενηκοντα επτα χιλιαδες και εξακοσιοι ουτοι θελουσι σηκονεσθαι εσχατοι κατα τας σημαιας αυτων. ³²Ουτοι ειναι οι απαριθμηθεντες εκ των υιων Ισραηλ κατα τους οικους των πατερων αυτων· παντες οι απαριθμηθεντες εν τοις στρατοπεδοις κατα τα ταγματα αυτων ησαν εξακοσιοι τρεις χιλιαδες και πεντακοσιοι πενηκοντα. ³³Οι δε Λευιται δεν συνηριθμηθησαν μεταξυ των υιων Ισραηλ, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην. ³⁴Και εκαμον οι υιοι Ισραηλ κατα παντα οσα προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην· ουτως εστρατοπεδευσαν κατα τας σημαιας αυτων και ουτως εσηκωθησαν εκαστος κατα τας συγγενειας αυτου, κατα τους οικους των πατερων αυτου.

3 Αυται δε ειναι αι γενεαι του Ααρων και του Μωυσεως, την ημεραν καθ' ην ελαλησεν ο Κυριος προς τον Μωυσην επι του ορους Σινα. ²Και ταυτα ειναι τα ονοματα των υιων του Ααρων· Ναδαβ ο πρωτοτοκος και Αβιουδ, Ελεαζαρ και Ιθαμαρ. ³Ταυτα ειναι τα ονοματα των υιων του Ααρων, των ιερων των κεχρισμενων, οιτινες καθιερωθησαν δια να ιερατευωσιν. ⁴Απεθανε δε ο Ναδαβ και ο Αβιουδ ενωπιον του Κυριου, ενω προσεφερον πυρ ξενον ενωπιον του Κυριου εν τη ερημω Σινα, και τεκνα δεν ειχον· και ιερατευσεν ο Ελεαζαρ και ο Ιθαμαρ ενωπιον Ααρων του πατρος αυτων. ⁵Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁶Φερε την φυλην του Λευι και παραστησον αυτους εμπροσθεν Ααρων του ιερεως, δια να υπηρετωσιν εις αυτον. ⁷Και θελουσι φυλαττει τας φυλακας αυτου και τας φυλακας πασης της συναγωγης εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου, εκτελουντες τας υπηρεσιας της σκηνης. ⁸Και θελουσι φυλαττει παντα τα σκευη της σκηνης του μαρτυριου και τας φυλακας των υιων Ισραηλ, εκτελουντες τας υπηρεσιας της σκηνης. ⁹Και θελεις δωσει τους Λευιτας εις τον Ααρων και εις τους υιους αυτου· ουτοι ειναι δεδωμενοι δωρον εις αυτον εκ των υιων Ισραηλ. ¹⁰Τον δε Ααρων και τους υιους αυτου θελεις καταστησει εις το να εκτελωσι

τα της ιερατειας αυτων· οστις δε ξενος πλησιαση θελει θανατονεσθαι. ¹¹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹²Ιδου, εγω ελαβον τους Λευιτας εκ μεσου των υιων Ισραηλ, αντι παντος πρωτοτοκου διανοιγοντος μητρην εκ των υιων Ισραηλ· και θελουσιν εισθαι οι Λευιται εμου. ¹³Διοτι παν πρωτοτοκον ειναι εμου· επειδη καθ' ην ημεραν επαταξα παν πρωτοτοκον εν γη Αιγυπτου, ηγιασα εις εμαυτον παν πρωτοτοκον εν τω Ισραηλ, απο ανθρωπου εως κτηνους· εμου θελουσιν εισθαι. Εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁴Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην εν τη ερημω Σινα, λεγων, ¹⁵Απαριθμησον τους υιους Λευι κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων· παν αρσενικον απο ενος μηνος και επανω θελεις απαριθμησει αυτους. ¹⁶Και απηριθμησεν αυτους ο Μωυσης, κατα τον λογον του Κυριου, ως προσεταχθη. ¹⁷Ησαν δε ουτοι οι υιοι Λευι κατα τα ονοματα αυτων· Γηρσων, και Κααθ, και Μεραρι. ¹⁸Και ταυτα ησαν τα ονοματα των υιων Γηρσων, κατα τας συγγενειας αυτων· Λιβνι, και Σεμει. ¹⁹Και οι υιοι Κααθ, κατα τας συγγενειας αυτων, Αμραμ, και Ισααρ, Χεβρων, και Οζιηλ. ²⁰Και οι υιοι Μεραρι, κατα τας συγγενειας αυτων, Μααλι, και Μουσι. Αυται ειναι αι συγγενειαι των Λευιτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων. ²¹Εκ του Γηρσων ητο η συγγενεια του Λιβνι, και η συγγενεια του Σεμει· αυται ειναι αι συγγενειαι των Γηρσωνιτων. ²²Οι απαριθμηθεντες αυτων κατα τον αριθμον παντων των αρσενικων απο ενος μηνος και επανω, οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν επτα χιλιαδες και πεντακοσιοι. ²³Αι συγγενειαι των Γηρσωνιτων θελουσι στρατοπεδευει οπισθεν της σκηνης προς δυσμας. ²⁴Και ο αρχων του πατρικου οικου των Γηρσωνιτων θελει εισθαι Ελιασαφ ο υιος του Λαηλ. ²⁵Και η φυλακη των υιων Γηρσων εν τη σκηνη του μαρτυριου θελει εισθαι η σκηνη και η σκεπη το καλυμμα αυτης και το καταπετασμα της θυρας της σκηνης του μαρτυριου, ²⁶και τα παραπετασματα της αυλης και το καταπετασμα της θυρας της αυλης, τα οποια ειναι δια την σκηνην και δια το θυσιαστηριον κυκλω, και τα σχονια αυτης δια πασας τας υπηρεσιας αυτων. ²⁷Και εκ του Κααθ ητο η συγγενεια των Αμραμιτων και η συγγενεια των Ισααριτων και η συγγενεια των Χεβρωνιτων και η συγγενεια των Οζιηλιτων· αυται ειναι αι συγγενειαι των Κααθιτων. ²⁸Παντα τα αρσενικα, απο ενος μηνος και επανω ησαν κατα τον αριθμον οκτω χιλιαδες και εξακοσιοι, οιτινες εφυλαττον τας φυλακας του αγιαστηριου. ²⁹Αι συγγενειαι των υιων Κααθ θελουσι στρατοπεδευει εις τα πλαγια της σκηνης προς μεσημβριαν. ³⁰Και ο αρχων του πατρικου οικου των συγγενειων των Κααθιτων θελει εισθαι Ελιασαφ ο υιος του Οζιηλ. ³¹Και η φυλακη αυτων θελει εισθαι η κιβωτος, και η τραπεζα, και η λυχνια, και τα θυσιαστηρια, και τα σκευη του αγιαστηριου δια των οποιων λειτουργουσι, και το καταπετασμα και παντα τα προς υπηρεσιαν αυτων. ³²Και Ελεαζαρ ο υιος Ααρων του ιερεως θελει εισθαι αρχηγος επι των αρχηγων των Λευιτων, εχων την επιστασιαν των φυλατ-

τοντων τας φυλακας του αγιαστηριου. ³³Εκ του Μεραρι ητο η συγγενεια των Μααλιτων και η συγγενεια των Μουσιτων· αυται ειναι αι συγγενειαι του Μεραρι. ³⁴Και οι απαριθμηθεντες αυτων κατα τον αριθμον παντων των αρσενικων απο ενος μηνος και επανω ησαν εξ χιλιαδες και διακοσιοι. ³⁵Και ο αρχων του πατρικου οικου των συγγενειων του Μεραρι ητο Σουρηλ ο υιος του Αβιχαιλ· ουτοι θελουσι στρατοπεδευει εις τα πλαγια της σκηνης προς βορραν. ³⁶Και υπο την επιστασιαν της φυλακης των υιων Μεραρι θελουσιν εισθαι αι σανιδες της σκηνης και οι μοχλοι αυτης και οι στυλοι αυτης και τα υποβασια αυτης, και παντα τα σκευη αυτης, και παντα τα προς υπηρεσιαν αυτης· ³⁷και οι στυλοι της αυλης κυκλω και τα υποβασια αυτων και οι πασσαλοι αυτων, και τα σχοινια αυτων. ³⁸Οι δε στρατοπεδευοντες κατα προσωπον της σκηνης προς ανατολας, κατεναντι της σκηνης του μαρτυριου κατα ανατολας, θελουσιν εισθαι Μωυσης και Ααρων και οι υιοι αυτου, φυλαττοντες τας φυλακας του αγιαστηριου αντι των φυλακων των υιων Ισραηλ· και οστις ξενος πλησιαση θελει θανατονεσθαι. ³⁹Παντες οι απαριθμηθεντες των Λευιτων, τους οποιους απηριθμησεν ο Μωυσης και ο Ααρων δια προσταγης του Κυριου κατα τας συγγενειας αυτων, παντα τα αρσενικα απο ενος μηνος και επανω, ησαν εικοσι δυο χιλιαδες. ⁴⁰Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Απαριθμησον παντα τα πρωτοτοκα αρσενικα των υιων Ισραηλ, απο ενος μηνος και επανω, και λαβε τον αριθμον των ονοματων αυτων. ⁴¹Και θελεις λαβει τους Λευιτας δια εμε, εγω ειμαι ο Κυριος αντι παντων των πρωτοτοκων των υιων Ισραηλ· και τα κτηνη των Λευιτων αντι παντων των πρωτοτοκων των κτηνων των υιων Ισραηλ. ⁴²Και απηριθμησεν ο Μωυσης, καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος, παντα τα πρωτοτοκα των υιων Ισραηλ. ⁴³Και παντα τα πρωτοτοκα αρσενικα απαριθμηθεντα κατ' ονομα απο ενος μηνος και επανω, κατα την απαριθμησιν αυτων ησαν εικοσι δυο χιλιαδες διακοσια εβδομηκοντα τρια. ⁴⁴Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁴⁵Λαβε τους Λευιτας αντι παντων των πρωτοτοκων των υιων Ισραηλ και τα κτηνη των Λευιτων αντι των κτηνων αυτων· και οι Λευιται θελουσιν εισθαι εμου. Εγω ειμαι ο Κυριος. ⁴⁶Και δια εξαγοραν των διακοσιων εβδομηκοντα τριων εκ των πρωτοτοκων των υιων Ισραηλ, οιτινες υπερβαινουσι τον αριθμον των Λευιτων, ⁴⁷θελεις λαβει ανα πεντε σικλους κατα κεφαλην, κατα τον σικλον τον αγιον θελεις λαβει αυτους· ο σικλος ειναι εικοσι γερα· ⁴⁸και θελεις δωσει το αργυριον της εξαγορας του περισσευοντος αριθμου αυτων εις τον Ααρων και εις τους υιους αυτου. ⁴⁹Και ελαβεν ο Μωυσης το αργυριον της εξαγορας των υπερβαινοντων τον αριθμον των εξαγορασθεντων εις ανταλλαγην των Λευιτων· ⁵⁰παρα των πρωτοτοκων των υιων Ισραηλ ελαβε το αργυριον, χιλιους τριακοσιους εξηκοντα πεντε σικλους, κατα τον σικλον τον αγιον· ⁵¹και εδωκεν ο Μωυσης το αργυριον της εξαγορας των υπερβαινοντων εις τον Ααρων και εις τους

υιους αυτου, κατα τον λογον του Κυριου, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην.

4Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων, λεγων, ²Λαβε το κεφαλαιον των υιων Κααθ εκ μεσου των υιων Λευι, κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, ³απο τριακοντα ετων και επανω εως πενηκοντα ετων, παντων των εισερχομενων εις το ταγμα δια να καμνωσιν εργασιας εν τη σκηνη του μαρτυριου. ⁴Αυτη θελει εισθαι η υπηρεσια των υιων Κααθ εν τη σκηνη του μαρτυριου· τα αγια των αγιων. ⁵Και οταν σηκωνηται το στρατοπεδον, θελουσιν ερχεσθαι ο Ααρων και οι υιοι αυτου και θελουσι καταβιβασει το καλυπτηριον καταπετασμα και θελουσι σκεπαζει δι' αυτου την κιβωτον του μαρτυριου· ⁶και θελουσι βαλει επ' αυτην καλυμμα εκ δερματων θων και επανωθεν θελουσιν εφαπλωσει υφασμα ολον κυανουν και θελουσι διαπερασει τους μοχλους αυτης. ⁷Και επι της τραπεζης της προθεσεως θελουσιν εφαπλωσει υφασμα ολον κυανουν και θελουσι βαλει επ' αυτην τους δισκους, και τα θυμιαματοδοχα, και τα λεκανια, και τα σπονδεια, δια να σπενδωσι· και οι παντοτεινοι αρτοι θελουσιν εισθαι επ' αυτης· ⁸και θελουσιν εφαπλωσει επ' αυτα υφασμα κοκκινον και τουτο θελουσι σκεπασει δια καλυμματος εκ δερματων θων και θελουσι διαπερασει τους μοχλους αυτης. ⁹Και θελουσι λαβει υφασμα κυανουν, και θελουσι περισκεπασει την λυχνιαν του φωτος, και τους λυχνους αυτης, και τα λυχνοφαλιδα αυτης, και τα υποθεματα αυτης, και παντα τα ελαιοδοχα αγγεια αυτης, δια των οποιων εκτελουσι τας υπηρεσιας αυτης· ¹⁰και θελουσι θεσει αυτην μετα παντων των σκευων αυτης εντος καλυμματος εκ δερματων θων και θελουσιν επιθεσει αυτην επι τους μοχλους. ¹¹Επι δε το θυσιαστηριον το χρυσου θελουσιν εφαπλωσει υφασμα κυανουν και τουτο θελουσι σκεπασει δια καλυμματος εκ δερματων θων και θελουσι διαπερασει τους μοχλους αυτου. ¹²και θελουσι λαβει παντα τα σκευη της υπηρεσιας, δια των οποιων υπηρετουσιν εις τα αγια, και βαλει εις υφασμα κυανουν και θελουσι σκεπασει αυτα δια καλυμματος εκ δερματων θων και επιθεσει εις μοχλους. ¹³Και θελουσι καθαρισει το θυσιαστηριον απο της στακτης, και θελουσι περισκεπασει αυτο δια υφασματος πορφουρου· ¹⁴και θελουσι βαλει επ' αυτο παντα τα σκευη αυτου, δια των οποιων εκτελουσι τας υπηρεσιας αυτου, τα θυμιατηρια, τας κρεαγρας, και τα πτυαρια, και τας λεκανιας· παντα τα σκευη του θυσιαστηριου, και θελουσιν εφαπλωσει επ' αυτο καλυμμα εκ δερματων θων και διαπερασει τους μοχλους αυτου. ¹⁵Και αφου τελειωσωσιν ο Ααρων και οι υιοι αυτου να περισκεπαζωσι τα αγια και παντα τα σκευη τα αγια, οταν μελλη να σηκωθη το στρατοπεδον, τοτε θελουσι πλησιασει οι υιοι του Κααθ δια να βαστασωσιν αυτα· και δεν θελουσιν εγγισει τα αγια, δια να μη αποθानωσι· ταυτα ειναι τα οσα θελουσι βασταζει οι υιοι του Κααθ εν τη σκηνη του

μαρτυριου. ¹⁶Και η επιστασια του Ελεαζαρ υιου του Ααρων του ιερεως θελει εισθαι το ελαιον του φωτος, και το ευωδες θυμιαμα, και η καθημερινη εξ αλφитων προσφορα, και το ελαιον του χρισματος, η επιστασια πασης της σκηνης, και παντων των εν αυτη, του αγιαστηριου, και παντων των σκευων αυτου. ¹⁷Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων, λεγων, ¹⁸Μη εξολοθρευσητε την φυλην των συγγενειων των Κααθιτων εκ μεσου των Λευιτων. ¹⁹αλλα τουτο καμετε εις αυτους, δια να ζησωσι και μη αποθανωσι προσεγγιζοντες εις τα αγια των αγιων· ο Ααρων και οι υιοι αυτου ας εισερχωνται και ας διοριζωσιν αυτους εκαστον εις το εργον αυτου και εις το φορτιον αυτου. ²⁰ας μη εισερχωνται ομως να ιδωσιν, οταν περισκεπαζωνται τα αγια, δια να μη αποθανωσι. ²¹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²²Λαβε το κεφαλαιον και των υιων Γηρσων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων. ²³απο τριακοντα ετων και επανω εως πεντηκοντα ετων θελεις απαριθμησει αυτους, παντας τους εισερχομενους εις το ταγμα, δια να καμνωσιν εργασιας εν τη σκηνη του μαρτυριου. ²⁴Αυτη ειναι η υπηρεσια των συγγενειων των Γηρσωνιτων, να υπηρετωσι και να βασταζωσι. ²⁵θελουσι λοιπον βασταζει τα παραπετασματα της σκηνης και την σκηνην του μαρτυριου, το καλυμμα αυτης και το καλυμμα το εκ δερματων θων το επανωθεν αυτης και το καταπετασμα της θυρας της σκηνης του μαρτυριου, ²⁶και τα παραπετασματα της αυλης και το καταπετασμα της θυρας της πυλης της αυλης, τα οποια ειναι δια την σκηνην, και δια το θυσιαστηριον κυκλω, και τα σχοινια αυτων και παντα τα σκευη της υπηρεσιας αυτων και παντα τα χρησιμευοντα εις αυτα· ουτω θελουσιν υπηρετει. ²⁷Κατα προσταγην του Ααρων και των υιων αυτου θελουσι γινεσθαι πασαι αι υπηρεσαι των υιων των Γηρσωνιτων, εις παντα τα φορτια αυτων και εις πασας τας υπηρεσιας αυτων· και σεις θελετε διοριζει εις αυτους παντα οσα οφειλουσι να βασταζωσιν. ²⁸Αυτη ειναι η υπηρεσια των συγγενειων των υιων των Γηρσωνιτων εν τη σκηνη του μαρτυριου· και η φυλακη αυτων θελει εισθαι υπο την επιστασιαν του Ιθαμαρ υιου του Ααρων του ιερεως. ²⁹Θελεις απαριθμησει και τους υιους του Μεραρι κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων. ³⁰απο τριακοντα ετων και επανω εως πεντηκοντα ετων θελεις απαριθμησει αυτους παντας τους εισερχομενους εις το ταγμα, δια να καμνωσιν εργασιας εν τη σκηνη του μαρτυριου. ³¹Και ταυτα ειναι, τα οποια οφειλουσι να βασταζωσι καθ' ολην την υπηρεσιαν αυτων εν τη σκηνη του μαρτυριου· αι σανιδες της σκηνης και οι μοχλοι αυτης και οι στυλοι αυτης, και τα υποβασια αυτης, ³²και οι στυλοι της αυλης κυκλω και τα υποβασια αυτων και οι πασσαλοι αυτων και τα σχοινια αυτων, μετα παντων των σκευων αυτων και παντα τα προς υπηρεσιαν αυτων· και θελετε διορισει κατ' ονομα τα σκευη τα οποια οφειλουσι να βασταζωσιν. ³³Αυτη ειναι η υπηρεσια των συγγενειων

των υιων Μεραρι, καθ' ολην την υπηρεσιαν αυτων εν τη σκηνη του μαρτυριου, υπο την επιστασιαν του Ιθαμαρ υιου του Ααρων του ιερεως. ³⁴Ο Μωυσης λοιπον και ο Ααρων και οι αρχοντες της συναγωγης απηριθμησαν τους υιους των Κααθιτων κατα τας συγγενειας αυτων και κατα τους οικους των πατερων αυτων, ³⁵απο τριακοντα ετων και επανω εως πεντηκοντα ετων, παντας τους εισερχομενους εις το ταγμα, δια να καμνωσιν εργασιας εν τη σκηνη του μαρτυριου. ³⁶και οι απαριθμηθεντες αυτων κατα τας συγγενειας αυτων ησαν δυο χιλιαδες επτακοσιοι πεντηκοντα. ³⁷Ουτοι ειναι οι απαριθμηθεντες των συγγενειων των Κααθιτων, παντες οι υπηρετουντες εν τη σκηνη του μαρτυριου, τους οποιους απηριθμησαν ο Μωυσης και ο Ααρων, καθως προσεταξε Κυριος δια χειρος του Μωυσεως. ³⁸Οι δε απαριθμηθεντες των υιων Γηρσων κατα τας συγγενειας αυτων και κατα τους οικους των πατερων αυτων, ³⁹απο τριακοντα ετων και επανω εως πεντηκοντα ετων, παντες οι εισερχομενοι εις το ταγμα δια να καμνωσιν εργασιας εν τη σκηνη του μαρτυριου, ⁴⁰οι απαριθμηθεντες αυτων κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, ησαν δυο χιλιαδες εξακοσιοι τριακοντα. ⁴¹Ουτοι ειναι οι απαριθμηθεντες των συγγενειων των υιων Γηρσων, παντες οι υπηρετουντες εν τη σκηνη του μαρτυριου, τους οποιους απηριθμησαν ο Μωυσης και ο Ααρων κατα την προσταγην του Κυριου. ⁴²Οι δε απαριθμηθεντες των συγγενειων των υιων Μεραρι κατα τας συγγενειας αυτων, κατα τους οικους των πατερων αυτων, ⁴³απο τριακοντα ετων και επανω εως πεντηκοντα ετων, παντες οι εισερχομενοι εις το ταγμα δια να καμνωσιν εργασιας εν τη σκηνη του μαρτυριου, ⁴⁴οι απαριθμηθεντες αυτων κατα τας συγγενειας αυτων ησαν τρεις χιλιαδες και διακοσιοι. ⁴⁵Ουτοι ειναι οι απαριθμηθεντες των συγγενειων των υιων Μεραρι, τους οποιους απηριθμησαν ο Μωυσης και ο Ααρων, καθως προσεταξε Κυριος δια χειρος του Μωυσεως. ⁴⁶Παντες οι απαριθμηθεντες των Λευιτων, τους οποιους απηριθμησαν ο Μωυσης και ο Ααρων και οι αρχοντες του Ισραηλ, κατα τας συγγενειας αυτων και κατα τους οικους των πατερων αυτων, ⁴⁷απο τριακοντα ετων και επανω εως πεντηκοντα ετων, παντες οι εισερχομενοι δια να υπηρετωσιν υπηρεσιαν και να βασταζωσι το φορτιον εν τη σκηνη του μαρτυριου, ⁴⁸οι απαριθμηθεντες αυτων ησαν οκτω χιλιαδες πεντακοσιοι ογδοηκοντα. ⁴⁹Απηριθμηθησαν καθως προσεταξεν ο Κυριος δια χειρος του Μωυσεως, εκαστος κατα την υπηρεσιαν αυτου και κατα το φορτιον αυτου. Ουτως απηριθμηθησαν υπ' αυτου, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην.

5Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Προσταξοντους υιους Ισραηλ να αποπεμφωσιν απο του στρατοπεδου παντα λεπρον και παντα γονορροιον και παντα μεμολυσμενον δια νεκρον· ³αρσενικον τε και θηλυκον αποπεμφατε· εξω του στρατοπεδου αποπεμφατε αυτους, δια να μη μολυνωσι τα στρατοπεδα αυτων, εν μεσω

των οποίων εγώ κατοικώ. ⁴Και εκαμον ουτως οι υιοι Ισραήλ και απεπεμφαν αυτους εξω του στρατοπεδου· καθως ειπεν ο Κυριος προς τον Μωυσην, ουτως εκαμον οι υιοι Ισραήλ. ⁵Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁶Ειπε προς τους υιους Ισραήλ, Όταν ανηρ η γυνη καμη τι εκ των αμαρτηματων των ανθρωπινων, πραττων παραβασιν εις τον Κυριον, και αμαρτηση η ψυχη εκεινη, ⁷τοτε θελει εξομολογηθη την αμαρτιαν αυτου, την οποιαν επραξε, και θελει αποδωσει το αδίκημα αυτου μετα του κεφαλαιου τουτου και εις αυτο θελει προσθεσει το πεμπτον αυτου και θελει δωσει αυτο εις οντινα ηδικησεν. ⁸Εαν δε ο ανθρωπος δεν εχη συγγενη δια να αποδοθη εις αυτον το αδίκημα, ας αποδιδεται το αδίκημα εις τον Κυριον προς τον ιερεα, εκτος του κριου της εξίλεωσεως, δια του οποιου θελει γεινει εξίλεωσις περι αυτου. ⁹Και πασα υφουμενη προσφορα εκ παντων των ηγιασμενων πραγματος των υιων Ισραήλ, την οποιαν προσφερουσιν εις τον ιερεα, θελει εισθαι αυτου. ¹⁰Αυτου λοιπον θελουσιν εισθαι τα αγιαζομενα παντος ανθρωπου· ο, τι εκαστος διδη εις τον ιερεα, θελει εισθαι αυτου. ¹¹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹²Λαλησον προς τους υιους Ισραήλ και ειπε προς αυτους, Εαν ανθρωπου τινος η γυνη παραδρομηση και αμαρτηση εναντιον αυτου, ¹³και συγκοιμηθη τις μετ' αυτης, και λανθαση τους οφθαλμους του ανδρος αυτης και κρυφθη, και αυτη μολυνθη και μαρτυς δεν υπαρχη κατ' αυτης και δεν πιασθη, ¹⁴και επελθη εις αυτον πνευμα ζηλοτυπιας και ζηλοτυπηση την γυναικα αυτου και αυτη ηναι μεμολυσμενη· η εαν επελθη εις αυτον το πνευμα της ζηλοτυπιας, και ζηλοτυπηση την γυναικα αυτου και αυτη δεν ηναι μεμολυσμενη· ¹⁵τοτε θελει φερει ο ανθρωπος την γυναικα αυτου προς τον ιερεα και θελει προσφερει το δωρον αυτης υπερ αυτης, το δεκατον του εφα αλευρον κριθινον· ελαιον ομως δεν θελει επιχυσει επ' αυτο, ουδε λιβανιον θελει επιθεσει επ' αυτο· διοτι εινα προσφορα ζηλοτυπιας, προσφορα ενθυμησεως, φερουσα εις ενθυμησιν ανομιαν. ¹⁶Και θελει πλησιασει αυτην ο ιερευς και στησει αυτην ενωπιον του Κυριου· ¹⁷Επειτα θελει λαβει ο ιερευς υδωρ αγιον εις αγγειον πληνιον και απο του χωματος, το οποιον εινα επι του εδαφους της σκηνης, θελει λαβει ο ιερευς και βαλει εις το υδωρ. ¹⁸Και θελει στησει ο ιερευς την γυναικα ενωπιον του Κυριου και θελει αποκαλυφει την κεφαλην της γυναικος, και θελει βαλει εις τας χειρας αυτης την προσφοραν της ενθυμησεως, την προσφοραν της ζηλοτυπιας· εν δε τη χειρι του ιερεως θελει εισθαι το υδωρ το πικρον, το οποιον φερει την καταραν· ¹⁹Και θελει ορκισει αυτην ο ιερευς και θελει ειπει προς την γυναικα, Εαν δεν εκοιμηθη τις μετα σου και εαν δεν παρεδρομησας δια να μολυνθης, δεχομενη αλλον αντι του ανδρος σου, ας ησαι αβλαβης απο του υδατος τουτου του πικρου, το οποιον φερει την καταραν· ²⁰εαν ομως παρεδρομησας, δεχομενη αλλον αντι του ανδρος σου, και εμολυνθης και εκοιμηθη τις μετα σου εκτος του ανδρος σου, ²¹τοτε ο ιερευς θελει

ορκισει την γυναικα μεθ' ορκου καταρας, και θελει ειπει ο ιερευς προς την γυναικα, Ο Κυριος να σε καταστηση καταραν και ορκον μεταξυ του λαου σου, καμνων ο Κυριος να σαπη ο μηρος σου και να πρησθη η κοιλια σου· ²²και το υδωρ τουτο, το οποιον φερει την καταραν, θελει εισελθει εις τα εντοσθια σου, δια να καμη να πρησθη η κοιλια σου και να σαπη ο μηρος σου. Και θελει ειπει η γυνη, Αμην, αμην· ²³Επειτα θελει γραφει ο ιερευς τας καταρας ταυτας εν βιβλιω και θελει εξαλειφει αυτας δια του υδατος του πικρου· ²⁴και θελει ποτισει την γυναικα το υδωρ το πικρον, το οποιον φερει την καταραν· και το υδωρ, το φερων την καταραν, θελει εισελθει εις αυτην δια πικριαν· ²⁵Και θελει λαβει ο ιερευς εκ της χειρος της γυναικος την προσφοραν της ζηλοτυπιας και θελει κινησει την προσφοραν ενωπιον του Κυριου και θελει προσφερει αυτην εις το θυσιαστηριον· ²⁶και θελει δραξει ο ιερευς απο της προσφορας το μνημοσυνον αυτης και θελει καυσει επι το θυσιαστηριον, και μετα ταυτα θελει ποτισει την γυναικα το υδωρ. ²⁷Και αφου ποτιση αυτην το υδωρ τοτε θελει συμβη ωστε, αν ηναι μεμολυσμενη και ηδικησε τον ανδρα αυτης, θελει εισελθει εις αυτην το υδωρ, το φερων την καταραν, δια πικριαν, και η κοιλια αυτης θελει πρησθη και ο μηρος αυτης θελει σαπη και θελει εισθαι η γυνη καταρα εν μεσω του λαου αυτης. ²⁸Εαν ομως δεν ηναι μεμολυσμενη η γυνη αλλα καθαρα, τοτε θελει μεινει αβλαβης, και θελει συλλαβει σπερμα. ²⁹Ουτος εινα ο νομος της ζηλοτυπιας, οταν γυνη τις παραδρομηση, δεχομενη αλλον αντι του ανδρος αυτης και μολυνθη· ³⁰η οταν ελθη το πνευμα της ζηλοτυπιας εις ανδρα τινα και ζηλοτυπηση την γυναικα αυτου και στηση την γυναικα αυτου ενωπιον του Κυριου, και ο ιερευς καμη εις αυτην κατα παντα τον νομον τουτον· ³¹Τοτε ο μεν ανηρ θελει εισθαι αθως απο της ανομιαν, η δε γυνη εκεινη θελει βαστασει την ανομιαν αυτης.

6Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαλησον προς τους υιους Ισραήλ και ειπε προς αυτους, Όταν ανηρ η γυνη ευχηθη ευχην Ναζηραιου, δια να αφιερωθη εις τον Κυριον, ³θελει εγκρατευεσθαι απο οινου και απο σικερα και δεν θελει πει οξος απο οινου η οξος απο σικερα ουτε θελει πει ο, τι εινα κατεσκευασμενον απο σταφυλης ουτε θελει φαγει σταφυλην προσφατον ουδε σταφιδας. ⁴Πασας τας ημερας της αφιερωσεως αυτου δεν θελει φαγει ουδεν εκ των οσα γινονται εξ αμπελου, απο φλοιου σταφυλης εως κοκκου αυτης. ⁵Πασας τας ημερας της ευχης της αφιερωσεως αυτου δεν θελει περασει ξυραφιον επι της κεφαλης αυτου, εωσου πληρωθωσιν αι ημεραι, τας οποιας ευχηθη εις τον Κυριον· αγιος θελει εισθαι, αφινων τας τριχας της κομης της κεφαλης αυτου να αυξανωσι. ⁶Πασας τας ημερας της αφιερωσεως αυτου εις τον Κυριον δεν θελει εισελθει εις τεθνεωτα. ⁷Δεν θελει μολυνθη δια τον πατερα αυτου η δια την μητερα αυτου, δια τον αδελφον αυτου η δια την αδελφην αυτου, οταν αποθανωσιν· επειδη η προς

τον Θεον αφιερωσις αυτου ειναι επι της κεφαλης αυτου. ⁸Πασας τας ημερας της αφιερωσεως αυτου ειναι αγιος εις τον Κυριον. ⁹Και εαν τις αποθανη εξαιφνης πλησιον αυτου και μολυνθη η κεφαλη της αφιερωσεως αυτου, τοτε θελει ξυρισει την κεφαλην αυτου εν τη ημερα του καθαρισμού αυτου· εις την εβδομην ημεραν θελει ξυρισει αυτην. ¹⁰Την δε ογδοην ημεραν θελει φερει δυο τρυγονας η δυο νεοσσους περιστερων προς τον ιερεα εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου· ¹¹και ο ιερευς θελει προσφερει την μιαν εις προσφοραν περι αμαρτιας, την δε αλλην εις ολοκαυτωμα· και θελει καμει εξιλεωσιν υπερ αυτου δια την περι τον νεκρον αμαρτιαν αυτου και θελει αγιασει την κεφαλην αυτου εν εκεινη τη ημερα. ¹²Και θελει αφιερωσει εις τον Κυριον τας ημερας της αφιερωσεως αυτου, και θελει φερει αρνιον ενιαυσιον δια προσφοραν περι ανομιαις· αι δε ημεραι αι παρελθουσαι δεν θελουσι λογισθη, διοτι εμολυνθη η αφιερωσις αυτου. ¹³Ουτος δε ειναι ο νομος του Ναζηραιου αφου πληρωθωσιν αι ημεραι της αφιερωσεως αυτου· θελει φερθη εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου, ¹⁴και θελει προσφερει το δωρον αυτου εις τον Κυριον, εν αρνιον ενιαυσιον αμωμον εις ολοκαυτωμα και εν αρνιον θηλυκον ενιαυσιον αμωμον εις προσφοραν περι αμαρτιας και ενα κριον αμωμον εις προσφοραν ειρηνικην, ¹⁵και κανιστρον αρτων αζυμων εκ σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, και λαγανα αζυμα κεχρισμενα μετα ελαιου και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και την σπονδην αυτων. ¹⁶Και ο ιερευς θελει προσφερει αυτα ενωπιον του Κυριου και θελει καμει την περι αμαρτιας προσφοραν αυτου και το ολοκαυτωμα αυτου. ¹⁷Και θελει προσφερει τον κριον εις θυσιαν ειρηνικην προς τον Κυριον μετα του κανιστρου των αζυμων· θελει προσφερει ετι ο ιερευς την εξ αλφιτων προσφοραν αυτου και την σπονδην αυτου. ¹⁸Και ο Ναζηραιος θελει ξυρισθη την κεφαλην της αφιερωσεως αυτου εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου, και θελει λαβει τας τριχας της κεφαλης της αφιερωσεως αυτου και επιθεσει επι του πυρος του υποκατω της ειρηνικης θυσιας. ¹⁹Και ο ιερευς θελει λαβει τον εφημενον ωμον του κριου και ενα αρτον αζυμον εκ του κανιστρου, και εν λαγανον αζυμον και θελει επιθεσει αυτα επι τας χειρας του Ναζηραιου, αφου ξυρισθη τας τριχας της αφιερωσεως αυτου. ²⁰Και θελει κινησει αυτα ο ιερευς εις κινητην προσφοραν ενωπιον του Κυριου· τουτο ειναι αγιον εις τον ιερεα, μετα του στηθους της κινητης προσφορας και μετα του ωμου της υφουμενης προσφορας· και μετα ταυτα δυναται να πη οινον ο Ναζηραιος. ²¹Του Ναζηραιου, οστις εκαμεν ευχην, ουτος ειναι ο νομος του δωρου αυτου εις τον Κυριον δια την αφιερωσιν αυτου, εκτος του ο, τι ηθελε προσφερει εκουσιως· συμφωνως με την ευχην, την οποιαν ευχηθη, ουτω θελει καμει κατα τον νομον της αφιερωσεως αυτου. ²²Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²³Λαλησον προς τον Ααρων και προς τους υιους αυτου, λεγων, Ουτω θελετε ευλογει τους υιους Ισραηλ,

λεγοντες προς αυτους· ²⁴Ο Κυριος να σε ευλογηση και να σε φυλαξη· ²⁵Ο Κυριος να επιλαμψη το προσωπον αυτου επι σε και να σε ελεηση· ²⁶Ο Κυριος να υψωση το προσωπον αυτου επι σε και να σοι δωση ειρηνην· ²⁷Και θελουσιν επιθεσει το ονομα μου επι τους υιους Ισραηλ· και εγω θελω ευλογησει αυτους.

7Και την ημεραν, καθ' ην ο Μωυσης ετελειωσε να στηνη την σκηνην και εχρισεν αυτην και ηγιασεν αυτην και παντα τα σκευη αυτης και το θυσιαστηριον και παντα τα σκευη αυτου και εχρισεν αυτα και ηγιασεν αυτα· ²τοτε οι αρχοντες του Ισραηλ, οι αρχηγοι των οικων των πατερων αυτων οιτινες ησαν οι αρχοντες των φυλων, οι επιστατησαντες εις την απαριθμησιν, εκαμον προσφοραν· ³και εφεραν τα δωρα αυτων ενωπιον του Κυριου, εξ αμαξας σκεπαστας και δωδεκα βοας, μιαν αμαξαν ανα δυο αρχοντες και ενα βουν εκαστος, και εφεραν αυτα εμπροσθεν της σκηνης. ⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁵Λαβε ταυτα παρ' αυτων, και θελουσιν εισθαι δια τα εργα της υπηρεσιας της σκηνης του μαρτυριου· και θελεις δωσει αυτα εις τους Λευιτας, εις εκαστον κατα την υπηρεσιαν αυτου. ⁶Και ελαβεν ο Μωυσης τας αμαξας και τους βοας και εδωκεν αυτα εις τους Λευιτας. ⁷Τας δυο αμαξας και τους τεσσαρας βοας εδωκεν εις τους υιους Γηρσων, κατα την υπηρεσιαν αυτων. ⁸Και τας τεσσαρας αμαξας και τους οκτω βοας εδωκεν εις τους υιους Μεραρι· κατα την υπηρεσιαν αυτων, υπο την χειρα του Ιθαμαρ υιου του Ααρων του ιερεως. ⁹Εις δε τους υιους Κααθ δεν εδωκε· διοτι η εν τω αγιαστηριω υπηρεσια αυτων ητο να βασταζωσιν επ' ωμων. ¹⁰Και προσεφεραν οι αρχοντες δια τον εγκαινιασμον του θυσιαστηριου καθ' ην ημεραν εχρισθη, και προσεφεραν οι αρχοντες τα δωρα αυτων εμπροσθεν του θυσιαστηριου. ¹¹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εις αρχων καθ' ημεραν, θελουσι προσφερει τα δωρα αυτων δια τον εγκαινιασμον του θυσιαστηριου. ¹²Και ο προσφερων το δωρον αυτου την πρωτην ημεραν ητο Ναασσων ο υιος του Αμμιναδαβ, εκ της φυλης Ιουδα· ¹³και το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος, βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ¹⁴εις θυμιαματοδοχος χρυσους δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ¹⁵εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ¹⁶εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ¹⁷και εις θυσιαν ειρηνικην, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Ναασσων, υιου του Αμμιναδαβ. ¹⁸Την δευτερην ημεραν προσεφερεν ο Ναθαναηλ ο υιος του Σουαρ, ο αρχων της φυλης Ισσαχαρ· ¹⁹και προσεφερε το δωρον αυτου ενα δισκον αργυρου βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμε-

νης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ²⁰ενα θυμιαματοδοχον χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ²¹ενα μοσχον εκ βοων, ενα κριον, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ²²τραγον εξ αιγων ενα, εις προσφοραν περι αμαρτιας· ²³και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοας, κριους πεντε, τραγους πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Ναθαναηλ, υιου του Σουαρ· ²⁴Την τριτην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Ζαβουλων, Ελιαβ ο υιος του Χαιλων· ²⁵το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ²⁶εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ²⁷εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ²⁸εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ²⁹και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Ελιαβ, υιου του Χαιλων· ³⁰Την τεταρτην ημεραν προσεφερεν Ελισουρ ο υιος του Σεδιουρ, ο αρχων των υιων Ρουβην· ³¹Το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ³²εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ³³εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ³⁴εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ³⁵και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Ελισουρ, υιου του Σεδιουρ· ³⁶Την πεμπτην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Συμεων, Σελουμιηλ ο υιος του Σουρισαδαι· ³⁷το δωρον αυτου ητο εις δισκος αργυρους βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ³⁸εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ³⁹εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ⁴⁰εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁴¹και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Σελουμιηλ, υιου του Σουρισαδαι· ⁴²Την εκτην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Γαδ, Ελιασαφ ο υιος του Δεουηλ· ⁴³το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ⁴⁴εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ⁴⁵εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ⁴⁶εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁴⁷και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον

του Ελιασαφ, υιου του Δεουηλ· ⁴⁸Την εβδομητην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Εφραιμ, Ελισαμα ο υιος του Αμμιουδ· ⁴⁹το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ⁵⁰εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ⁵¹εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ⁵²εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁵³και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Ελισαμα, υιου του Αμμιουδ· ⁵⁴Την ογδοητην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Μανασση, Γαμαλιηλ ο υιος του Φεδασσουρ· ⁵⁵το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ⁵⁶εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ⁵⁷εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ⁵⁸εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁵⁹και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Γαμαλιηλ, υιου του Φεδασσουρ· ⁶⁰Την εννατην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Βενιαμιν, Αβειδαν ο υιος του Γιδεων· ⁶¹το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ⁶²εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ⁶³εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ⁶⁴εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁶⁵και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Αβειδαν υιου του Γιδεων· ⁶⁶Την δεκατην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Δαν, Αχιεζερ ο υιος του Αμμισαδαι· ⁶⁷το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ⁶⁸εις θυμιαματοδοχος χρυσου δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ⁶⁹εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα· ⁷⁰εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁷¹και εις θυσιαν ειρηνηκη, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Αχιεζερ, υιου του Αμμισαδαι· ⁷²Την ενδεκατην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Ασηρ, Φαγαιηλ ο υιος του Οχραν· ⁷³το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρου εν εβδομηκοντα σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια

προσφοραν εξ αλφιτων· ⁷⁴εις θυμιαματοδοχος χρυσους δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος. ⁷⁵εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα. ⁷⁶εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁷⁷και εις θυσιαν ειρηνικην, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε. Τουτο ητο το δωρον του Φαγαιηλ, υιου του Οχραν. ⁷⁸Την δωδεκατην ημεραν προσεφερεν ο αρχων των υιων Νεφθαλι, Αχιρα ο υιος του Αιναν· ⁷⁹το δωρον αυτου ητο εις αργυρους δισκος βαρους εκατον τριακοντα σικλων· λεκανιον εν αργυρουν εβδομηκοντα σικλων· κατα τον σικλον τον αγιον· αμφοτερα πληρη σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, δια προσφοραν εξ αλφιτων· ⁸⁰εις θυμιαματοδοχος χρυσους δεκα σικλων, πληρης θυμιαματος· ⁸¹εις μοσχος εκ βοων, εις κριος, εν αρνιον ενιαυσιον, εις ολοκαυτωμα. ⁸²εις τραγος εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ⁸³και εις θυσιαν ειρηνικην, δυο βοες, κριοι πεντε, τραγοι πεντε, αρνια ενιαυσια πεντε· τουτο ητο το δωρον του Αχιρα, υιου του Αιναν. ⁸⁴Ουτος ητο ο εγκαινιασμος του θυσιαστηριου, την ημεραν καθ' ην εχρισθη υπο των αρχοντων του Ισραηλ· δισκοι αργυροι δωδεκα, λεκανια αργυρα δωδεκα, θυμιαματοδοχοι χρυσοι δωδεκα· ⁸⁵εκατον τριακοντα σικλων ητο εκαστος δισκος αργυρους, και εβδομηκοντα σικλων εκαστον λεκανιον· απαν το αργυριον των σκευων, δυο χιλιαδων και τετρακοσιων σικλων, κατα τον σικλον τον αγιον· ⁸⁶θυμιαματοδοχοι χρυσοι δωδεκα, πληρεις θυμιαματος, απο δεκα σικλων ο θυμιαματοδοχος κατα τον σικλον τον αγιον· απαν το χρυσιον των θυμιαματοδοχων εκατον εικοσι σικλων. ⁸⁷Παντες οι βοες δια ολοκαυτωμα ησαν μοσχοι δωδεκα, οι κριοι δωδεκα, τα αρνια τα ενιαυσια δωδεκα μετα των εξ αλφιτων προσφορων αυτων· και οι τραγοι εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας, δωδεκα. ⁸⁸Και παντες οι βοες δια θυσιαν ειρηνικην ησαν μοσχοι εικοσιτεσσαρες, οι κριοι εξηκοντα, οι τραγοι εξηκοντα, τα αρνια τα ενιαυσια εξηκοντα. Ουτος ητο ο εγκαινιασμος του θυσιαστηριου, αφου εχρισθη. ⁸⁹Και οτε εισηλθεν ο Μωυσης εις την σκηνην του μαρτυριου δια να λαληση μετα του Κυριου, τοτε ηκουσε την φωνην του λαλουντος προς αυτο, ανωθεν του ιλαστηριου, το οποιον ητο επι της κιβωτου του μαρτυριου ανα μεσον των δυο χερουβειμ· και ελαλει προς αυτον.

8Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Λαλησον προς τον Ααρων, και ειπε προς αυτον, Οταν αναφης τους λυχνους, οι επτα λυχνοι θελουσι φωτιζει κατα προσωπον της λυχνιας. ³Και ο Ααρων εκαμεν ουτως· ηναφε κατα προσωπον της λυχνιας τους λυχνους αυτης, καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην. ⁴Αυτη δε ητο η κατασκευη της λυχνιας απο χρυσιου σφυρηλατου· και ο κορμος αυτης και τα ανθη αυτης, ητο ολη σφυρηλατος· κατα το σχεδιον, το οποιον εδειξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην, ουτως εκαμε την λυχνιαν. ⁵Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁶Λαβε τους Λευιτας εκ μεσου των υιων Ισραηλ και καθαρισον αυτους,

⁷Και ουτω θελεις καμει εις αυτους δια τον καθαρισμον αυτων· ραντισον επ' αυτους υδωρ καθαρισμου και ας περασωσι ξυραφιον δι' ολου του σωματος αυτων και ας πλυνωσι τα ενδυματα αυτων και ας καθαρισθωσιν. ⁸Επειτα ας λαβωσιν ενα μοσχον εκ βοων μετα της εξ αλφιτων προσφορας αυτου απο σεμιδαλεως εξυμωμενης μετα ελαιου, και ενα αλλον μοσχον εκ βοων θελεις λαβει εις προσφοραν περι αμαρτιας. ⁹Και θελεις φερει τους Λευιτας εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου και θελεις συναξει ολην την συναγωγην των υιων Ισραηλ· ¹⁰και θελεις φερει τους Λευιτας εμπροσθεν του Κυριου, και θελουσιν επιθεσει οι υιοι Ισραηλ τας χειρας αυτων επι τους Λευιτας. ¹¹και ο Ααρων θελει προσφερει τους Λευιτας ενωπιον του Κυριου προσφοραν παρα των υιων Ισραηλ, δια να υπηρετωσι την υπηρεσιαν του Κυριου. ¹²Και οι Λευιται θελουσιν επιθεσει τας χειρας αυτων επι τας κεφαλας των μοσχων, και θελεις προσφερει τον ενα περι αμαρτιας και τον αλλον δι' ολοκαυτωμα εις τον Κυριον· δια να καμης εξιλεωσιν υπερ των Λευιτων. ¹³Και θελεις στησει τους Λευιτας εμπροσθεν του Ααρων και εμπροσθεν των υιων αυτου· και θελεις προσφερει αυτους προσφοραν εις τον Κυριον. ¹⁴Ουτω θελεις αποχωρισει τους Λευιτας εκ μεσου των υιων Ισραηλ, και οι Λευιται θελουσιν εισθαι εμου. ¹⁵Και μετα ταυτα θελουσιν εισελθει οι Λευιται δια να υπηρετωσι την σκηνην του μαρτυριου· και θελεις καθαρισει αυτους και θελεις προσφερει αυτους προσφοραν. ¹⁶Διοτι ουτοι ειναι δεδομενοι δωρον εις εμε εκ μεσου των υιων Ισραηλ· αντι των διανοιγοντων πασαν μητρην, παντων των πρωτοτοκων των υιων Ισραηλ ελαβον αυτους εις εμαυτον. ¹⁷Διοτι παντα τα πρωτοτοκα των υιων Ισραηλ ειναι εμου, απο ανθρωπου εως κτηνους· καθ' ην ημεραν επαταξα παντα τα πρωτοτοκα εν τη γη της Αιγυπτου, ηγιασα αυτους εις εμαυτον· ¹⁸και ελαβον τους Λευιτας αντι παντων των πρωτοτοκων των υιων Ισραηλ. ¹⁹Και εδωκα τους Λευιτας δωρον εις τον Ααρων και εις τους υιους αυτου, εκ μεσου των υιων Ισραηλ, δια να υπηρετωσι την υπηρεσιαν των υιων Ισραηλ εν τη σκηνη του μαρτυριου, και δια να καμνωσιν εξιλεωσιν υπερ των υιων Ισραηλ· δια να μη ηναι πληγη επι τους υιους Ισραηλ, εαν πλησιασωσιν οι υιοι Ισραηλ εις τα αγια. ²⁰Και εκαμον ο Μωυσης και ο Ααρων και πασα η συναγωγη των υιων Ισραηλ εις τους Λευιτας, κατα παντα οσα προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην περι των Λευιτων· ουτως εκαμον εις αυτους οι υιοι Ισραηλ. ²¹Και εκαθαρισθησαν οι Λευιται και επλυναν τα ιματια αυτων· και προσεφερεν αυτους ο Ααρων προσφοραν ενωπιον του Κυριου, και ο Ααρων εκαμεν υπερ αυτων εξιλεωσιν δια να καθαριση αυτους. ²²Και μετα ταυτα εισηλθον οι Λευιται δια να υπηρετωσι την υπηρεσιαν αυτων εν τη σκηνη του μαρτυριου εμπροσθεν του Ααρων και εμπροσθεν των υιων αυτου· καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην περι των Λευιτων, ουτως εκαμον εις αυτους. ²³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁴Τουτο ειναι

το περι των Λευιτων· απο εικοσιπεντε ετων και επανω θελουσιν εισερχεσθαι να εκτελωσι την υπηρεσιαν της σκηνης του μαρτυριου· ²⁵και απο πενητηντα ετων θελουσι παυεσθαι του να εκτελωσι την υπηρεσιαν και δεν θελουσιν υπηρετει πλεον· ²⁶αλλα θελουσιν υπουργει εις τους αδελφους αυτων εν τη σκηνη του μαρτυριου, δια να φυλαττωσι τας φυλακας· υπηρεσιαν ομως δεν θελουσι καμνει. Ουτω θελεις καμει εις τους Λευιτας ως προς τας φυλακας αυτων.

9Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην εν τη ερημω Σινα, τον πρωτον μηνα του δευτερου ετους αφου εξηλθον εκ γης Αιγυπτου, λεγων, ²Ας καμνωσιν οι υιοι Ισραηλ το πασχα εν τω καιρω αυτου· ³την δεκατην τεταρτην ημεραν τουτου του μηνος προς εσπεραν θελετε καμει αυτο, κατα τον καιρον αυτου· κατα παντα τα νομιμα αυτου και κατα πασας τας τελετας αυτου θελετε καμει αυτο. ⁴Και ελαλησεν ο Μωυσης προς τους υιους Ισραηλ δια να καμωσι το πασχα. ⁵Και εκαμον το πασχα την δεκατην τεταρτην του πρωτου μηνος προς εσπεραν εν τη ερημω Σινα· κατα παντα οσα προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην, ουτως εκαμον οι υιοι Ισραηλ. ⁶Και ευρισκοντο τινες, οιτινες ησαν ακαθαρτοι απο νεκρου σωματος ανθρωπου και δεν ηδυναντο να καμωσι το πασχα εκεινη την ημεραν· και ηλθον εμπροσθεν του Μωυσεως και εμπροσθεν του Ααρων την ημεραν εκεινην. ⁷Και ειπον οι ανδρες εκεινοι προς αυτον, Ημεις ειμεθα ακαθαρτοι απο νεκρου σωματος ανθρωπου· δια τι εμποδιζομεθα να προσφερωμεν το δωρον του Κυριου εν τω καιρω αυτου μεταξυ των υιων Ισραηλ; ⁸Και ειπε προς αυτους ο Μωυσης, Στητε αυτου και θελω ακουσει τι θελει προσταξει ο Κυριος δια σας. ⁹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁰Ειπε προς τους υιους Ισραηλ λεγων, Εαν τις ανθρωπος εξ υμων η εκ των γενεων υμων γεινη ακαθαρτος απο νεκρου σωματος, η ηναι εις οδον μακραν, θελει καμει το πασχα εις τον Κυριον· ¹¹την δεκατην του δευτερου μηνος προς εσπεραν θελουσι καμει αυτο και μετα αζυμων και πικραλιδων θελουσι φαγει αυτο. ¹²Δεν θελουσιν αφησει εξ αυτου μεχρι πρωιας ουδε θελουσι συντριψει οστουν εξ αυτου· κατα παντα τα νομιμα του πασχα θελουσι καμει αυτο. ¹³Και ο ανθρωπος οστις καθαρος ων, και μη ευρισκομενος εις οδον, λειψη απο του να καμει το πασχα, θελει εξολοθρευθη η ψυχη εκεινη εκ του λαου αυτης· επειδη δεν προσεφερε το δωρον του Κυριου εν τω καιρω αυτου, ο ανθρωπος εκεινος θελει βαστασει την αμαρτιαν αυτου. ¹⁴Εαν δε παροιχη ξενος μεταξυ σας και καμει το πασχα εις τον Κυριον κατα τα νομιμα του πασχα και κατα τας τελετας αυτου, ουτω θελει καμει αυτο· τον αυτον νομον θελετε εχει και δια τον ξενον και δια τον αυτοχθονα. ¹⁵Και την ημεραν καθ' ην εστηθη η σκηνη, εκαλυφεν η νεφελη την σκηνην, τον οικον του μαρτυριου· και απο εσπερας εως πρωι ητο επι της σκηνης ως ειδος πυρος. ¹⁶Ουτως εγινετο παντοτε· η νεφελη εκαλυπτεν αυτην την ημεραν και ειδος πυρος

την νυκτα. ¹⁷Και οτε ανεβαινεν η νεφελη απο της σκηνης, τοτε εσηκονοντο οι υιοι Ισραηλ· και εν τω τοπω, οπου ιστατο η νεφελη, εκει εστρατοπεδευον οι υιοι Ισραηλ. ¹⁸Κατα την προσταγην του Κυριου εσηκονοντο οι υιοι Ισραηλ και κατα την προσταγην του Κυριου εστρατοπεδευον· πασας τας ημερας καθ' ας η νεφελη εκειτο επι της σκηνης, εμενον εστρατοπεδευμενοι. ¹⁹Και οτε η νεφελη διεμενεν επι της σκηνης πολλας ημερας, τοτε οι υιοι Ισραηλ εφυλαττον τας φυλακας του Κυριου και δεν εσηκονοντο. ²⁰Και οποτε μεν η νεφελη ιστατο επι της σκηνης οσασδηποτε ημερας, κατα την προσταγην του Κυριου εμενον εστρατοπεδευμενοι και κατα την προσταγην του Κυριου εσηκονοντο. ²¹Οποτε δε η νεφελη ιστατο απο εσπερας εως πρωι, το δε πρωι ανεβαινεν η νεφελη, τοτε αυτοι εσηκονοντο· ειτε την ημεραν ειτε την νυκτα ανεβαινεν η νεφελη, τοτε αυτοι εσηκονοντο. ²²Δυο ημερας η ενα μηνα η εν ετος εαν διεμενεν η νεφελη επι της σκηνης, ισταμενη επ' αυτης, εμενον εστρατοπεδευμενοι οι υιοι Ισραηλ και δεν εσηκονοντο· οτε δε αυτη ανεβαινεν, εσηκονοντο. ²³Κατα την προσταγην του Κυριου εστρατοπεδευον και κατα την προσταγην του Κυριου εσηκονοντο· εφυλαττον τας φυλακας του Κυριου, καθως προσεταξεν ο Κυριος δια χειρος του Μωυσεως.

10Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²Καμει εις σεαυτον δυο σαλπιγγας αργυρας· σφρηλατους θελεις καμει αυτας, και θελουσιν εισθαι εις σε δια να συγκαλης την συναγωγην, και να βαλλης εις κινησιν τα στρατοπεδα. ³Και οταν σαλπιζωσι δι' αυτων, πασα η συναγωγη θελει συναθροιζεσθαι προς σε εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ⁴Εαν δε σαλπισωσι δια μιας μονης, τοτε θελουσι συναθροιζεσθαι προς σε οι αρχοντες, οι αρχηγοι των χιλιαδων του Ισραηλ. ⁵Και οταν σαλπιζητε αλαλαγμον, τοτε θελουσι σηκονεσθαι τα στρατοπεδα τα εστρατοπεδευμενα προς ανατολας. ⁶Και οταν σαλπιζητε αλαλαγμον δευτερον, τοτε θελουσι σηκονεσθαι τα στρατοπεδα τα εστρατοπεδευμενα προς νοτον· θελουσι σαλπιζει αλαλαγμον δια να σηκωθωσι. ⁷Οταν δε συγκαληται η συναγωγη, θελετε σαλπιζει, ουχι ομως αλαλαγμον. ⁸Και οι υιοι του Ααρων, οι ιερεις, θελουσι σαλπιζει δια των σαλπιγγων· και ταυτα θελουσιν εισθαι εις εσας νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας. ⁹Και εαν εξελθητε εις μαχην εν τη γη υμων κατα του εχθρου του πολεμουντος εναντιον υμων, τοτε θελετε σαλπιζει αλαλαγμον δια των σαλπιγγων και θελετε ελθει εις ενθυμησιν ενωπιον Κυριου του Θεου υμων και θελετε διασωθη εκ των εχθρων υμων. ¹⁰Και εις τας ημερας της ευφροσυνης υμων και εις τας εορτας υμων, και εις τας νεομηνιας υμων θελετε σαλπιζει δια των σαλπιγγων επι των ολοκαυτωματων υμων και επι των θυσιων των ειρηνικων προσφορων υμων, και θελουσιν εισθαι εις υμας προς ενθυμησιν ενωπιον του Θεου υμων. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος υμων. ¹¹Και την εικοστην του δευτερου μηνος του δευτερου ετους ανεβη η νεφελη απο της σκηνης του

μαρτυριου. ¹²Και εσηκωθησαν οι υιοι Ισραηλ κατα την ταξιν της οδοιοριας αυτων απο της ερημου Σινα, και εσταθη η νεφελη εν τη ερημω Φαραν. ¹³Και εσηκωθησαν πρωτον, καθως προσεταξε Κυριος δια χειρος του Μωυσεως. ¹⁴Και πρωτη εσηκωθη η σημαια του στρατοπεδου των υιων Ιουδα, κατα τα ταγματα αυτων, και επι του στρατευματος αυτου ητο Ναασσων ο υιος του Αμμιναδαβ. ¹⁵Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Ισσαχαρ ητο Ναθαναηλ ο υιος του Σουαρ. ¹⁶Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Ζαβουλων, Ελιαβ ο υιος του Χαιλων. ¹⁷Και κατεβιβασαν την σκηνην· και οι υιοι Γηρσων και οι υιοι Μεραρι εσηκωθησαν, βασταζοντες την σκηνην. ¹⁸Επειτα εσηκωθη σημαια του στρατοπεδου του Ρουβην κατα τα ταγματα αυτων, και επι του στρατευματος αυτου ητο Ελισουρ ο υιος του Σεδιουρ. ¹⁹Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Συμειων ητο Σελουμιηλ ο υιος του Σουρισαδαι. ²⁰Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Γαδ ητο Ελιασαφ ο υιος του Δεουηλ. ²¹Και οι Κααθιται εσηκωθησαν, βασταζοντες τα αγια, και οι αλλοι εστηνον την σκηνην εωσου αυτοι φθασωσι. ²²Επειτα εσηκωθη η σημαια του στρατοπεδου των υιων Εφραιμ, κατα τα ταγματα αυτων, και επι του στρατευματος αυτου ητο Ελισαμα ο υιος του Αμμιουδ. ²³Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Μανασση ητο Γαμαλιηλ ο υιος του Φεδασσουρ. ²⁴Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Βενιαμιν ητο Αβειδαν ο υιος του Γιδεωνι. ²⁵Επειτα εσηκωθη η σημαια του στρατοπεδου των υιων Δαν κατοπιν παντων των στρατοπεδων κατα τα ταγματα αυτων, και επι του στρατευματος αυτου ητο Αχιεζερ ο υιος του Αμμισαδαι. ²⁶Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Ασηρ ητο Φαγαιηλ ο υιος του Οχραν. ²⁷Και επι του στρατευματος της φυλης των υιων Νεφθαλι ητο Αχιρα ο υιος του Αιναν. ²⁸Ουτως εγινετο η οδοιορια των υιων Ισραηλ κατα τα ταγματα αυτων, οτε εσηκονοντο. ²⁹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Οβαβ, υιον του Ραγουηλ του Μαδιανιτου, πενθερου του Μωυσεως, Ημεις υπαγομεν εις τον τοπον περι του οποιου ειπεν ο Κυριος, Τουτον θελω δωσει εις εσας· ελθε μεθ' ημων και θελομεν σε αγαθοποιησει επειδη ο Κυριος ελαλησεν αγαθα περι του Ισραηλ. ³⁰Και ειπε προς αυτον, δεν θελω ελθει αλλα θελω επιστρεφει εις την γην μου και εις την γενεαν μου. ³¹Και ειπε, Μη μας αφησης, παρακαλω, επειδη συ γνωριζεις που πρεπει να στρατοπεδευωμεν εν τη ερημω και θελεις εισθαι εις ημας αντι οφθαλμων· ³²και εαν ελθης μεθ' ημων, τα αγαθα εκεινα, τα οποια θελει καμει εις ημας ο Κυριος, τα αυτα θελομεν καμει και ημεις εις σε. ³³Και ωδοιπορησαν απο του ορους του Κυριου οδον τριων ημερων· και η κιβωτος της διαθηκης του Κυριου προεπορευετο εμπροσθεν αυτων οδον τριων ημερων, δια να ζητηση τοπον αναπαυσεως δι' αυτους. ³⁴Και η νεφελη του Κυριου ητο επανωθεν αυτων την ημεραν, οτε εσηκονοντο απο του στρατοπεδου. ³⁵Και οτε εσηκονετο η κιβωτος, ελεγεν ο Μωυσης, Αναστα, Κυριε, και διασκορπισθητωσαν

οι εχθροι σου και φυγετωσαν οι μισουντες σε απο προσωπου σου. ³⁶Και οτε ανεπαυετο, ελεγεν, Επιστρεφον, Κυριε, εις τας χιλιαδας των μυριαδων του Ισραηλ.

11Και εγογγυζεν ο λαος πονηρα εις τα ωτα του Κυριου· και ο Κυριος ηκουσε και εξηφθη η οργη αυτου· και εξεκαυθη μεταξυ αυτων πυρ Κυριου και κατεφαγε το ακρον του στρατοπεδου. ²Και εβοησεν ο λαος προς τον Μωυσην· και ο Μωυσης προσηυχθη προς τον Κυριον και επαυσε το πυρ. ³Και εκαλεσθη το ονομα του τοπου εκεινου Ταβερα, διоти εξεκαυθη μεταξυ αυτων πυρ Κυριου. ⁴Και το συμμικτον πληθος το μεταξυ αυτων, επεθυμησαν επιθυμιαν· και εκλαιον παλιν και οι υιοι Ισραηλ, και ειπαν, Τις θελει δωσει εις ημας κρεας να φαγωμεν; ⁵ενθυμουμεθα τα οφαιρια, τα οποια ετρωγομεν εν Αιγυπτω δωρεαν, τα αγγουρια και τα πεπονια και τα πρασα και τα κρομμυα και τα σκορδα· ⁶τωρα δε η ψυχη ημων ειναι καταξηρος· δεν ειναι εις τους οφθαλμους ημων ουδεν αλλο παρα τουτο το μαννα. ⁷Το δε μαννα ητο ως ο σπορος του κοριανδρου, και το χρωμα αυτου ως το χρωμα του βδελλιου. ⁸Ο λαος περιεφερετο συναγων αυτο, και ηλεθον εις μυλον η εκοπανιζον αυτο εις ιγδιον και εφηνον αυτο εις χυτραν και εκαμνον εγκρουφιας εξ αυτου· και η γευσις αυτου ητο ως γευσις λαγανου εξ ελαιου. ⁹Και οτε κατεβαινεν η δροσος εις το στρατοπεδον την νυκτα, επιπτε το μαννα επ' αυτης. ¹⁰Και ηκουσεν ο Μωυσης τον λαον κλαιοντα κατα τας συγγενειας αυτων, εκαστον εις την θυραν της σκηνης αυτου· και εξηφθη η οργη του Κυριου σφοδρα· εφανη δε τουτο κακον και εις τον Μωυσην. ¹¹Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, Δια τι εταλαιπωρησας τον δουλον σου; και δια τι δεν ευρηκα χαριν ενωπιον σου, ωστε εβαλες επ' εμε το φορτιον ολον του λαου τουτου; ¹²μηπως εγω συνελαβον ολον τον λαον τουτον; η εγω εγεννησα αυτους, δια να μοι λεγης, Λαβε αυτον εις τον κοιλπον σου, καθως βασταζει η τροφος το θηλαζον βρεφος, εις την γην την οποιαν ωμοσας προς τους πατερας αυτων; ¹³ποθεν εις εμε κρεατα να δωσω εις ολον τον λαον τουτον; διotti κλαιουσι προς εμε, λεγοντες, Δος εις ημας κρεας να φαγωμεν· ¹⁴δεν δυναμαι εγω μονος να βαστασω ολον τον λαον τουτον, διotti ειναι πολυ βαρυ εις εμε· ¹⁵και αν καμνης ουτως εις εμε, θανατωσον με ευθυς, δεομαι, εαν ευρηκα χαριν ενωπιον σου, δια να μη βλεπω την δυστυχιαν μου. ¹⁶Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Συναξον εις εμε εβδομηκοντα ανδρας εκ των πρεσβυτερων του Ισραηλ, τους οποιους γνωριζεις οτι ειναι πρεσβυτεροι του λαου και αρχοντες αυτων· και φερε αυτους εις την σκηνην του μαρτυριου, οπου θελουσι σταθη μετα σου. ¹⁷Και θελω καταβη και λαλησει εκει μετα σου· και θελω λαβει απο του πνευματος του επι σε και θελω επιθεσει επ' αυτους· και θελουσι βασταζει το φορτιον του λαου μετα σου, δια να μη βασταζης αυτο συ μονος. ¹⁸Και ειπε προς τον λαον, Αγιασατε εαυτους δια την αυριον, και θελετε φαγει κρεας· διotti εκλαυσατε

εις τα ωτα του Κυριου λεγοντες, Τις θελει δωσει εις ημας κρεας να φαγωμεν; διοτι καλα ημεθα εν Αιγυπτω. Δια τουτο θελει σας δωσει κρεας ο Κυριος, και θελετε φαγει. ¹⁹δεν θελετε φαγει μιαν ημεραν ουτε δυο ημερας ουτε πεντε ημερας ουτε δεκα ημερας, ουτε εικοσι ημερας. ²⁰ολοκληρον μηνα θελετε φαγει, εωσου εξελθη εκ των μυκτηρων σας και γεινη εις εσας αηδια· διοτι ηπειθησατε εις τον Κυριον, οστις ειναι μεταξυ σας, και εκλαυσατε ενωπιον αυτου, λεγοντες, Δια τι να αναχωρησωμεν απο της Αιγυπτου; ²¹Και ειπεν ο Μωυσης, Εξακοσαι χιλιαδες πεζων ειναι ο λαος, εν μεσω των οποιων εγω ειμαι και συ ειπας, θελω δωσει εις αυτους κρεας, δια να φαγωσιν ολοκληρον μηνα. ²²Θελουσι σφαχθη δι' αυτους τα ποιμνια και αι αγελαι, δια να εξαρκεσωσιν εις αυτους; η θελουσι συναχθη ομου παντα τα οψαρια της θαλασσης δι' αυτους, δια να εξαρκεσωσιν εις αυτους; ²³Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Μηπως η χειρ του Κυριου εσμικρυνθη; τωρα θελεις ιδει αν εκτεληται ο λογος μου, η ουχι. ²⁴Και εξηλθεν ο Μωυσης και ειπε προς τον λαον τους λογους του Κυριου· και συνηγαγε τους εβδομηκοντα ανδρας εκ των πρεσβυτερων του λαου και εστησεν αυτους κυκλω της σκηνης. ²⁵Και κατεβη Κυριος εν νεφελη και ελαλησε προς αυτον, και ελαβεν απο του πνευματος του επ' αυτον και επεθηκεν επι τους εβδομηκοντα ανδρας τους πρεσβυτερους· και αφου εκαθησεν επ' αυτους το πνευμα, επροφητευσαν αλλα δεν εξηκολουθησαν. ²⁶Εμειναν ομως δυο ανδρες εν τω στρατοπεδω, το ονομα του ενος Ελδαδ και το ονομα του δευτερου Μηδαδ· και εκαθησεν επ' αυτους το πνευμα· και ουτοι ησαν εκ των καταγεγραμμενων, δεν εξηλθον ομως εις την σκηνην· και επροφητεουν εν τω στρατοπεδω. ²⁷Και εδραμε νεανισκος τις και ανηγειλε προς τον Μωυσην λεγων, Ο Ελδαδ και ο Μηδαδ προφητεουσιν εν τω στρατοπεδω. ²⁸Και Ιησους ο υιος του Ναυη, ο θεραπων του Μωυσεως, ο εκλεκτος αυτου, απεκριθη και ειπε, Κυριε μου Μωυση, εμποδισον αυτους. ²⁹Και ειπε προς αυτον ο Μωυσης, Ζηλοτυπεις υπερ εμου; ειθε πας ο λαος του Κυριου να ησαν προφηται, και ο Κυριος να επεθετεν επ' αυτους το πνευμα αυτου ³⁰Και ανεχωρησεν ο Μωυσης εις το στρατοπεδον, αυτος και οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ. ³¹Και εξηλθεν ανεμος παρα Κυριου και εφερεν ορτυκια απο της θαλασσης και ερριψεν αυτα επι το στρατοπεδον, εως μιας ημερας οδον εντευθεν και εως μιας ημερας οδον εντευθεν, κυκλω του στρατοπεδου· και ησαν εως δυο πηχας επι το προσωπον της γης. ³²Και σηκωθεις ο λαος ολην εκεινην την ημεραν και ολην την νυκτα και ολην την ακολουθον ημεραν, εσυναξαν τα ορτυκια· ο συναξας το ολιγωτερον, εσυναξε δεκα χομορ· και εξηπλονον αυτα κυκλω του στρατοπεδου δι' εαυτους. ³³Ενω δε το κρεας ητο ετι εις τους οδοντας αυτων, πριν μασσηθη, εξηφθη η οργη του Κυριου επι τον λαον· και επαταξε Κυριος τον λαον εν πληγη μεγαλη σφοδρα. ³⁴Και εκαλεσε το ονομα του τοπου εκεινου Κιβρωθ-αττααβα, διοτι εκει εταφη ο λαος

ο επιθυμητης. ³⁵Και ανεχωρησεν ο λαος απο Κιβρωθ-αττααβα εις Ασηρωθ και εμεινεν εν Ασηρωθ.

12Και ελαλησεν η Μαριαμ και ο Ααρων εναντιον του Μωυσεως ενεκα της Αιθιοπισσης την οποιαν ελαβε· διοτι γυναικα Αιθιοπισσαν ελαβε· ²και ειπαν, Μηπως προς τον Μωυσην μονον ελαλησεν ο Κυριος; δεν ελαλησε και προς εμας; Και ηκουσε τουτο ο Κυριος. ³Και ο ανθρωπος ο Μωυσης ητο πραυς σφοδρα υπερ παντας τους ανθρωπους τους επι της γης. ⁴Και ειπε Κυριος παρευθυς προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων και προς την Μαριαμ, Εξελθετε σεις οι τρεις προς την σκηνην του μαρτυριου. Και εξηλθον οι τρεις. ⁵Και κατεβη ο Κυριος εν στυλω νεφελης και εσταθη εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου, και εκαλεσε τον Ααρων και την Μαριαμ· και εξηλθον αμφοτεροι. ⁶Και ειπεν, Ακουσατε τωρα τους λογους μου· Εαν ηναι μεταξυ σας προφητης, εγω ο Κυριος δι' οπτασιας θελω γνωρισθη εις αυτον· καθ' υπνον θελω λαλησει προς αυτον· ⁷δεν ειναι ουτως περι του θεραποντος μου Μωυσεως· εν ολω τω οικω μου ουτος ειναι πιστος· ⁸στομα προς στομα θελω λαλει προς αυτον και φανερωσ και ουχι δι' αιγιματων, και το προσωπον του Κυριου θελει βλεπει· δια τι λοιπον δεν εφοβηθητε να λαλησητε εναντιον του θεραποντος μου Μωυσεως; ⁹Και εξηφθη η οργη του Κυριου κατ' αυτων και ανεχωρησε. ¹⁰Και η νεφελη απεμακρυνθη απο της σκηνης, και ιδου, η Μαριαμ εγεινε λεπρα ως χιων· και ειδεν ο Ααρων την Μαριαμ και ιδου, ητο λεπρα. ¹¹Και ειπεν ο Ααρων προς τον Μωυσην, Δεομαι, κυριε μου, μη επιθεσης την αμαρτιαν εφ' ημας, επειδη επραξαμεν ανοητως και επειδη ημαρτησαμεν· ¹²ας μη ηναι αυτη ως εκτρωμα, του οποιου ειναι φαγωμενον το ημισυ της σαρκος, οτε εξερχεται εκ της μητρας της μητρος αυτου. ¹³Και εβοησεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, λεγων, Δεομαι, Θεε, ιατρευσον αυτην. ¹⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εαν ο πατηρ αυτης μονον επτυεν εις το προσωπον αυτης, δεν ηθελεν εισθαι κατησχυμμενη επτα ημερας; ας αποχωρισθη επτα ημερας απο του στρατοπεδου, και μετα ταυτα ας επιστρεψη. ¹⁵Και απεχωρισθη η Μαριαμ απο του στρατοπεδου επτα ημερας· και ο λαος δεν εσηκωθη εωσου επεστρεψεν η Μαριαμ. ¹⁶Και μετα ταυτα εσηκωθη ο λαος απο Ασηρωθ και εστρατοπεδευσαν εν τη ερημω Φαραν.

13Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ²Αποστειλον ανδρας δια να κατασκοπευσωσι την γην Χανααν, την οποιαν εγω διδω εις τους υιους Ισραηλ· απο πασης φυλης των πατερων αυτων θελετε αποστειλει ανα ενα ανδρα, εκαστον εξ αυτων αρχηγον. ³Και απεστειλεν αυτους ο Μωυσης δια προσταγης του Κυριου εκ της ερημου Φαραν. Παντες οι ανδρες ουτοι ησαν αρχηγοι των υιων Ισραηλ. ⁴Και ταυτα ησαν τα ονοματα αυτων· εκ της φυλης Ρουβην, Σαμμουα ο υιος του Σακχουρ· ⁵εκ της φυλης Συμεων, Σαφατ ο υιος του Χορρι· ⁶εκ της

φυλης Ιουδα, Χαλεβ ο υιος του Ιεφοννη· ⁷εκ της φυλης Ισσαχαρ, Ιγαλ ο υιος του Ιωσηφ· ⁸εκ της φυλης Εφραιμ, Αυση ο υιος του Ναυη· ⁹εκ της φυλης Βενιαμιν, Φαλι ο υιος του Ραφου· ¹⁰εκ της φυλης Ζαβουλων, Γαδιηλ ο υιος του Σουδι· ¹¹εκ της φυλης Ιωσηφ, εκ της φυλης Μανασση, Γαδδι ο υιος του Σουσι· ¹²εκ της φυλης Δαν, Αμμιηλ ο υιος του Γεμαλι· ¹³εκ της φυλης Ασηρ, Σεθουρ ο υιος του Μιχαηλ· ¹⁴εκ της φυλης Νεφθαλι, Νααβι ο υιος του Βαυσι· ¹⁵εκ της φυλης Γαδ, Γεουηλ ο υιος του Μαχι· ¹⁶Ταυτα ειναι τα ονοματα των ανδρων, τους οποιους απεστειλεν ο Μωυσης δια να κατασκοπευσωσι την γην· και επωνομασεν ο Μωυσης τον Αυση, τον υιον του Ναυη, Ιησουν· ¹⁷Και απεστειλεν αυτους ο Μωυσης δια να κατασκοπευσωσι την γην Χανααν· και ειπε προς αυτους, Αναβητε απο του μερους τουτου της μεσημβριας και θελετε αναβη εις το ορος· ¹⁸και θεωρησατε την γην, οποια ειναι, και τον λαον τον κατοικουντα εν αυτη, εαν ηναι δυνατος η αδυνατος, ολιγοι η πολλοι· ¹⁹και οποια ειναι η γη εν η ουτοι κατοικουσι, καλη ηναι η κακη· και οποια ειναι αι πολεις, τας οποιας ουτοι κατοικουσιν, ατειχιστοι η περιτετειχισμεναι· ²⁰και οποια ειναι η γη, παχεια ηναι η λεπτη, εαν υπαρχωσιν εν αυτη δενδρα η ουχι· και ανδριζεσθε και φερετε απο των καρπων της γης. Αι δε ημεραι ησαν αι ημεραι των πρωτων σταφυλων· ²¹Και αναβαντες κατασκοπευσαν την γην απο της ερημου Σιν εως Ρεωβ, κατα την εισοδον Αιμαθ· ²²Και ανεβησαν κατα το μεσημβρινον, και ηλθον εως Χεβρων, οπου ησαν Αχιμαν, Σεσαι και Θαλμαι, οι υιοι του Ανακ. Η δε Χεβρων εκτισθη επτα ετη προ της Τανεως της Αιγυπτου· ²³Και ηλθον μεχρι της φαραγγος Εσχωλ, και εκοψαν εκειθεν κλημα αμπελου μετα ενος βοτρουος σταφυλης, και εβασταζον αυτο δυο επι ξυλου· εφεραν και ροδια και συκα· ²⁴Ο τοπος εκεινος ωνομασθη φαραγγξ Εσχωλ· δια τον βοτρυν τον οποιον εκοψαν εκειθεν οι υιοι Ισραηλ· ²⁵Και επεστρεψαν, αφου κατασκοπευσαν την γην, μετα τεσσαρακοντα ημερας· ²⁶Και πορευθεντες ηλθον προς τον Μωυσην, και προς τον Ααρων, και προς πασαν την συναγωγην των υιων Ισραηλ, εκ τη ερημω Φαραν, εις Καδης· και εφεραν αποκρισιν προς αυτους, και προς πασαν την συναγωγην, και εδειξαν εις αυτους τον καρπον της γης· ²⁷Και απηγγειλαν προς αυτον, και ειπον, Ηλθομεν εις την γην, εις την οποιαν απεστειλας εμας, και ειναι τωοντι γη ρεουσα γαλα και μελι και ιδου, ο καρπος αυτης· ²⁸ο λαος ομως, ο κατοικων εν τη γη, ειναι δυνατος, και αι πολεις περιτετειχισμεναι, μεγαλαι σφοδρα· προς τουτοις, ειδομεν εκει και τους υιους του Ανακ· ²⁹οι Αμαληκίται κατοικουσιν εν τη γη της μεσημβριας· και οι Χετταιοι, και οι Ιεβουσαιοι, και οι Αμορραιοι, κατοικουσιν επι τα ορη· και οι Χαναανιοι κατοικουσι παρα την θαλασσαν και τας οχθας του Ιορδανου· ³⁰Και ο Χαλεβ κατασειγασε τον λαον εμπροσθεν του Μωυσεως, και ειπεν, Ας αναβωμεν ευθυς, και ας εξουσιασωμεν αυτην· διоти δυναμεθα να κυριευσωμεν αυτην· ³¹Οι ανθρωποι ομως, οι συναναβαντες μετ' αυτου, ειπαν, Δεν δυναμεθα να αναβω-

μεν επι τον λαον τουτον, διotti ειναι δυνατωτεροι ημων· ³²Και δυσφημησαν την γην, την οποιαν κατασκοπευσαν, προς τους υιους Ισραηλ, λεγοντες, Η γη, την οποιαν διεπερασαμεν δια να κατασκοπευσωμεν αυτην, ειναι γη κατατρωγουσα τους κατοικους αυτης· και πας ο λαος, τον οποιον ειδομεν εν αυτη ειναι ανδρες υπερμεγεθεις· ³³και ειδομεν εκει τους γιγαντας, τους υιους Ανακ, του εκ των γιγαντων· και εβλεπομεν εαυτους ως ακριδας και τοιουτους εβλεπον ημας αυτοι.

14Και πασα η συναγωγη υψωσασα την φωνην αυτης εβοησε· και εκλαυσεν ο λαος την νυκτα εκεινην· ²Και παντες οι υιοι Ισραηλ εγογγυζον κατα του Μωυσεως και του Ααρων, και ειπε προς αυτους πασα η συναγωγη, Ειθε να απεθνησκομεν εν γη Αιγυπτου· η εν τη ερημω ταυτη ειθε να απεθνησκομεν· ³και δια τι μας εφερεν ο Κυριος εις την γην ταυτην να πεσωμεν δια μαχαιρας, να γεινωσι διαρπαγη αι γυναικες και τα τεκνα ημων; δεν ητο καλητερον εις ημας να επιστρεψωμεν εις την Αιγυπτον; ⁴Και ελεγεν ο εις προς τον αλλον, Ας καμωμεν αρχηγγον και ας επιστρεψωμεν εις την Αιγυπτον· ⁵Τοτε επεσεν ο Μωυσης και ο Ααρων κατα προσωπον αυτων ενωπιον ολου του πληθους της συναγωγης των υιων Ισραηλ· ⁶Και Ιησους ο υιος του Ναυη και Χαλεβ ο υιος του Ιεφοννη, εκ των κατασκοπευσαντων την γην, διεσχισαν τα ιματια αυτων· ⁷και ειπον προς πασαν την συναγωγην των υιων Ισραηλ λεγοντες, Η γη, την οποιαν διεπερασαμεν δια να κατασκοπευσωμεν αυτην, ειναι γη αγαθη σφοδρα σφοδρα· ⁸εαν ο Κυριος ευαρεστηται εις ημας, τοτε θελει φερει εμας εις την γην ταυτην και θελει δωσει αυτην εις ημας, γην ρεουσαν γαλα και μελι· ⁹μονον μη αποστατειτε κατα του Κυριου μηδε φοβεισθε τον λαον της γης· διotti αυτοι ειναι ψωμιον δι' ημας· η σκεπη αυτων απεσυρθη επανωθεν αυτων, και ο Κυριος ειναι μεθ' ημων· μη φοβεισθε αυτους· ¹⁰Και ειπε πασα η συναγωγη να λιθοβολησωσιν αυτους με λιθους· Και η δοξα του Κυριου επεφανη επι τη σκηνη του μαρτυριου εις παντας τους υιους Ισραηλ· ¹¹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Εως ποτε θελει με παροργιζει ο λαος ουτος; και εως ποτε δεν θελουσι πιστευει εις εμε, μετα παντα τα σημεια τα οποια εκαμα εν μεσω αυτων; ¹²θελω παταξει αυτους με θανατικον και θελω εξολοθρευσει αυτους, και σε θελω καμει εις εθνος μεγαλητερον και δυνατωτερον αυτων· ¹³Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, Τοτε η Αιγυπτος θελει ακουσει διotti συ ανεβιβασας τον λαον τουτον εν τη δυναμει σου εκ μεσου αυτων· ¹⁴και θελουσιν ειπει τουτο προς τους κατοικους της γης ταυτης· οτινιες ηκουσαν οτι συ, Κυριε, εισαι εν μεσω του λαου τουτου, οτι συ, Κυριε, φαινεσαι προσωπον προς προσωπον, και η νεφελη σου ισταται επ' αυτους, και συ προπορευεσαι αυτων την ημεραν εν στυλω νεφελης, την δε νυκτα εν στυλω πυρος· ¹⁵Εαν λοιπον θανατωσης τον λαον τουτον ως ενα ανθρωπον, τοτε τα εθνη, τα οποια ηκουσαν το ονομα σου, θελουσιν ειπει λεγοντες,

¹⁶Επειδη δεν ηδυνατο ο Κυριος να φερη τον λαον τουτον εις την γην, την οποιαν ωμοσε προς αυτους, δια τουτο κατεστρεψεν αυτους εν τη ερημω. ¹⁷Και τωρα, δεομαι σου, ας μεγαλυνθη η δυναμις του Κυριου μου καθ' ον τροπον ειπας λεγων, ¹⁸Ο Κυριος ειναι μακροθυμος και πολυελεος, συγχωρων ανομιαν και παραβασιν, και οστις κατ' ουδενα τροπον δεν θελει αθωωσει τον ενοχον, ανταποδιδων την ανομιαν των πατερων επι τα τεκνα εως τριτης και τεταρτης γενεας. ¹⁹Συγχωρησον, δεομαι, την ανομιαν του λαου τουτου κατα το μεγα ελεος σου και καθως συνεχωρησας τον λαον τουτον απο της Αιγυπτου μεχρι του νυν. ²⁰Και ειπε Κυριος, Συνεχωρησα αυτους κατα τον λογον σου. ²¹αλλα ζω εγω, και θελει εμπλησθη πασα η γη απο της δοξης του Κυριου. ²²Επειδη παντες οι ανδρες, οι ιδοντες την δοξαν μου και τα σημεια μου, τα οποια εκαμον εν τη Αιγυπτω και εν τη ερημω, με παρωργισαν ηδη δεκακις και δεν υπηκουσαν εις την φωνην μου, ²³βεβαιως δεν θελουσιν ιδει την γην, την οποιαν ωμοσα προς τους πατερας αυτων· ουδεις εκ των παρωργισαντων με θελει ιδει αυτην. ²⁴Τον δε δουλον μου Χαλεβ, επειδη εχει εν εαυτω αλλο πνευμα και με ηκολουθησεν εντελως, τουτον θελω φερει εις την γην εις την οποιαν εισηλθε, και το σπερμα αυτου θελει κληρονομησει αυτην. ²⁵Οι δε Αμαληκίται και οι Χαναναιοι κατοικουσιν εν τη κοιλαδι. Αυριον στρεψατε και υπαγετε εις την ερημον κατα την οδον της Ερυθρας θαλασσης. ²⁶Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων λεγων, ²⁷Εως ποτε θελω υποφερει την συναγωγην ταυτην την πονηραν, οσα αυτοι γογγυζουσιν εναντιον μου; ηκουσα τους γογγυσμοις των υιων Ισραηλ, τους οποιους γογγυζουσιν εναντιον μου. ²⁸Ειπε προς αυτους, Ζω εγω, λεγει ο Κυριος, καθως σεις ελαλησατε εις τα ωτα μου, ουτω βεβαιως θελω καμει εις εσας· ²⁹τα πτωματα σας θελουσι πεσει εν τη ερημω ταυτη· και παντες οι απηριθμημενοι απο σας καθ' ολον τον αριθμον σας, απο εικοσι ετων και επανω, οσοι εγογγυσαν εναντιον μου, ³⁰βεβαιως δεν θελετε εισελθει σεις εις την γην, περι της οποιας ωμοσα να σας κατοικισω εν αυτη, εκτος του Χαλεβ υιου του Ιεφοννη και του Ιησου υιου του Ναυη ³¹αλλα τα παιδια σας, τα οποια ειπετε οτι θελουσι γινει εις διαρπαγην, ταυτα θελω εισαγαγει, και θελουσι γνωρισει την γην την οποιαν σεις κατεφρονησατε· ³²τα δε πτωματα υμων θελουσι πεσει εν τη ερημω ταυτη· ³³και τα τεκνα σας θελουσι περιπλανασθαι εν τη ερημω τεσσαρακοντα ετη και θελουσι φερει εαυτα την ποινην της πορνειας σας, εωσου διαφθαρωσι τα πτωματα σας εν τη ερημω· ³⁴κατα τον αριθμον των ημερων εις τας οποιας κατεσκοπευσατε την γην, ημερας τεσσαρακοντα, εκαστης ημερας λογιζομενης δι' εν ετος, τεσσαρακοντα ετη θελετε φερει εφ' εαυτους τας ανομιαις σας, και θελετε γνωρισει την εγκαταλειψιν μου. ³⁵Εγω ο Κυριος ελαλησα· βεβαιως θελω καμει τουτο εις πασαν την συναγωγην την πονηραν ταυτην, την επισυνηγμενην επ' εμε· εν τη ερημω ταυτη θελουσιν εξολοθρευθη και εκει θε-

λουσιν αποθανει. ³⁶Και οι ανθρωποι, τους οποιους απεστειλεν ο Μωυσης δια να κατασκοπευσωσι την γην, οιντες επιστρεψαντες εκαμον πασαν την συναγωγην να γογγυση εναντιον αυτου, δυσφημουντες την γην, ³⁷και οι ανθρωποι εκεινοι, οιντες εδυσφημησαν την γην, απεθανον εν τη πληγη ενωπιον του Κυριου. ³⁸Ιησους δε ο υιος του Ναυη και Χαλεβ ο υιος του Ιεφοννη εξησαν, εκ των ανθρωπων εκεινων οιντες υπηγαν να κατασκοπευσωσι την γην. ³⁹Και ελαλησεν ο Μωυσης τους λογους τουτους προς παντας τους υιους Ισραηλ· και επενθησεν ο λαος σφοδρα. ⁴⁰Και σηκωθεντες ενωρις το πρωι, ανεβησαν εις την κορυφην του ορους, λεγοντες, Ιδου, ημεις, και θελομεν αναβη εις τον τοπον τον οποιον μας υπεσχεθη ο Κυριος· διοτι ημαρτησαμεν. ⁴¹Και ειπεν ο Μωυσης, Δια τι σεις παραβαινετε την προσταγην του Κυριου; τουτο βεβαιως δεν θελει ευδοθη· ⁴²μη αναβαινετε· διοτι δεν ειναι ο Κυριος μεθ' υμων· δια να μη κτυπηθητε εμπροσθεν των εχθρων σας· ⁴³διοτι οι Αμαληκίται και οι Χαναναιοι ειναι εκει εμπροσθεν σας και θελετε πεσει εν μαχαιρα· επειδη εξεκλινατε απο του Κυριου, δια τουτο ο Κυριος δεν θελει εισθαι μεθ' υμων. ⁴⁴Αλλ' αυτοι απετολησαν να αναβωσιν εις την κορυφην του ορους· η κιβωτος ομως της διαθηκης του Κυριου και ο Μωυσης δεν εκινηθησαν εκ μεσου του στρατοπεδου. ⁴⁵Τοτε οι Αμαληκίται και οι Χαναναιοι οι κατοικουντες εν τω ορει εκεινω, κατεβησαν και επαταξαν αυτους και κατεδιωξαν αυτους εως Ορμα.

15Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ²Αλλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν εισελθητε εις την γην της κατοικησεως σας, την οποιαν εγω διδω εις εσας, ³και καμητε προσφοραν δια πυρος προς τον Κυριον, ολοκαυτωμα, θυσιαν εις εκπληρωσιν ευχης η αυτοπροαιρετως η εις τας εορτας σας, δια να καμητε οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, ειτε εκ των βων ειτε εκ των προβατων, ⁴τοτε ο προσφερων το δωρον αυτου προς τον Κυριον θελει φερει προσφοραν εξ αλφιτων απο ενος δεκατου σεμιδαλεως, εξυμωμενης με το τεταρτον ενος ιν ελαιου· ⁵και οινον δια σπονδην, το τεταρτον ενος ιν, θελεις προσθεσει εις το ολοκαυτωμα η την θυσιαν, δι' εκαστον αρνιον. ⁶Η δι' εκαστον κριον θελεις προσθεσει προσφοραν εξ αλφιτων, δυο δεκατα σεμιδαλεως εξυμωμενης με το τριτον ενος ιν ελαιου· ⁷και οινον δια σπονδην θελεις προσφερει, το τριτον ενος ιν, εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ⁸Εαν δε προσφερης μοσχον εκ βων δι' ολοκαυτωμα η δια θυσιαν προς εκπληρωσιν ευχης η δια ειρηνικην προσφοραν προς τον Κυριον, ⁹τοτε θελεις φερει μετα του μοσχου εκ βων προσφοραν εξ αλφιτων, τρια δεκατα σεμιδαλεως εξυμωμενης με εν ημισυ ιν ελαιου· ¹⁰και θελεις φερει οινον δια σπονδην, το ημισυ του ιν, εις προσφοραν γινομενην δια πυρος, εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ¹¹ουτω θελει γινεσθαι δι' ενα μοσχον η δι' ενα κριον η δι' αρνιον η δια τραγον. ¹²Κατα τον αριθμον τον οποιον θε-

λετε προσφερει, ουτω θελετε καμει εις εκαστον κατα τον αριθμον αυτων. ¹³Παντες οι αυτοχθονες θελουσι καμει ταυτα κατα τον τροπον τουτον, προσφεροντες προσφοραν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ¹⁴Και εαν παροικη μεταξυ σας ξενος η οποιοσδηποτε ειναι μεταξυ σας εις τας γενεας σας, και θελη να καμη προσφοραν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, καθως σεις καμνετε, ουτω θελει καμει. ¹⁵εις νομος θελει εισθαι δια σας τους εκ της συναγωγης και δια τον ξενον τον παροικουντα μεταξυ σας, νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας· καθως σεις, ουτω θελει εισθαι και ο ξενος ενωπιον του Κυριου. ¹⁶εις νομος και μια διαταξις θελει εισθαι δια σας και δια τον ξενον τον παροικουντα μεταξυ σας. ¹⁷Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁸Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν ελθητε εις την γην, εις την οποιαν εγω σας φερω, ¹⁹τοτε οταν φαγητε εκ των αρτων της γης, θελετε προσφερει εις τον Κυριον προσφοραν υψουμενην. ²⁰Θελετε προσφερει αρτον εκ της πρωτης ζυμης σας, εις προσφοραν υψουμενην· καθως την προσφοραν την υψουμενην απο του αλωνιου σας, ουτω θελετε υψωσει αυτην. ²¹Εκ του πρωτου της ζυμης σας θελετε δωσει εις τον Κυριον προσφοραν υψουμενην εις τας γενεας σας. ²²Και εαν σφαλητε και δεν πραξητε παντα ταυτα τα προσταγματα, τα οποια ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, ²³κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις εσας δια χειρος του Μωυσεως αφ' ης ημερας ο Κυριος προσεταξε και μετα ταυτα εις τας γενεας σας· ²⁴τοτε, εαν γεινη τι εξ αγνοιας, χωρις να εξευρη αυτο η συναγωγή, πασα η συναγωγή θελει προσφερει ενα μοσχον εκ βοων δια ολοκαυτωμα, εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, μετα της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου κατα το διατεταγμενον, και ενα τραγον εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας· ²⁵και θελει καμει ο ιερευς εξιλεωσιν υπερ πασης της συναγωγης των υιων Ισραηλ, και θελει συγχωρηθη εις αυτους· διοτι εγεινεν εξ αγνοιας· και θελουσι φερει την προσφοραν αυτων, θυσιαν γινομενην δια πυρος προς τον Κυριον, και την περι αμαρτιας προσφοραν αυτων, ενωπιον του Κυριου, δια την αγνοιαν αυτων· ²⁶και θελει συγχωρηθη εις πασαν την συναγωγήν των υιων Ισραηλ και εις τον ξενον τον παροικουντα μεταξυ αυτων· διοτι πας ο λαος ημαρτεν εξ αγνοιας. ²⁷Εαν δε ψυχη τις αμαρτηση εξ αγνοιας, ουτος πρεπει να φερη αιγα ενιαυσιον εις προσφοραν περι αμαρτιας· ²⁸και θελει καμει εξιλεωσιν ο ιερευς υπερ της ψυχης ητις ημαρτησεν εξ αγνοιας, οταν αμαρτηση εξ αγνοιας ενωπιον του Κυριου, δια να καμη εξιλεωσιν υπερ αυτου· και θελει συγχωρηθη εις αυτον. ²⁹Εις νομος θελει εισθαι εις εσας δια τον αυτοχθονα μεταξυ των υιων Ισραηλ και δια τον ξενον τον παροικουντα μεταξυ αυτων, οταν αμαρτηση εξ αγνοιας. ³⁰Η δε ψυχη ητις πραξη αμαρτημα με χειρα υπερηφανον, ειτε αυτοχθων ειτε ξενος, ουτος καταφρονει τον Κυριον· και θελει εξολοθρευθη η ψυχη εκεινη εκ μεσου του λαου

αυτης. ³¹Επειδη κατεφρονησε τον λογον του Κυριου και παρεβη την προσταγήν αυτου, η ψυχη εκεινη εξαπαντος θελει εξολοθρευθη· η αμαρτια αυτης θελει εισθαι επ' αυτην. ³²Και οτε ησαν οι υιοι Ισραηλ εν τη ερημω, ευρον ανθρωπον συλλεγοντα ξυλα την ημεραν του σαββατου. ³³Και οι ευροντες αυτον συλλεγοντα ξυλα εφεραν αυτον προς τον Μωυσην και τον Ααρων και προς πασαν την συναγωγήν· ³⁴και εβαλον αυτον εις φυλαξιν, επειδη δεν ητο οτι φανερον τι επρεπε να καμωσιν εις αυτον. ³⁵Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Ο ανθρωπος εξαπαντος θελει θανατωθη· πασα η συναγωγή θελει λιθοβολησει αυτον με lithous εξω του στρατοπεδου. ³⁶Και πασα η συναγωγή εφεραν αυτον εξω του στρατοπεδου και ελιθοβολησαν αυτον με lithous και απεθανε· καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην. ³⁷Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ³⁸Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους να καμωσι κρασπεδα εις τα ακρα των ιματιων αυτων, εις τας γενεας αυτων, και να βαλωσιν εις τα κρασπεδα των ακρων ταινιαν κυανην· ³⁹και θελετε εχει αυτην εις τα κρασπεδα, δια να βλεπητε αυτην και να ενθυμησθε πασας τας εντολας του Κυριου και να εκτελητε αυτας, και να μη διαστραφητε κατοπιν των καρδιων σας και κατοπιν των οφθαλμων σας, κατοπιν των οποιων σεις εκπορνευετε· ⁴⁰δια να ενθυμησθε και να εκτελητε πασας τας εντολας μου, και να ησθε αγιοι εις τον Θεον σας. ⁴¹Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, οστις εξηγαγον υμας εκ γης Αιγυπτου, δια να ημαι Θεος σας. Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας.

160 δε Κορε ο υιος του Ισααρ, υιου του Κααθ, υιου του Λευι, και Δαθαν και Αβειρων οι υιοι του Ελιαβ, και Ων ο υιος του Φαλεθ, υιοι Ρουβην, εστασιασαν, ²και εσηκωθησαν εναντιον του Μωυσεως μετα διακοσιων πενηκοντα ανθρωπων εκ των υιων Ισραηλ, αρχηγων της συναγωγης, συγκλητων της βουλης, ανδρων ονομαστων· ³και συνηχθησαν εναντιον του Μωυσεως και εναντιον του Ααρων και ειπον προς αυτους, Αρχει εις εσας, διοτι πασα η συναγωγή, παντες ειναι αγιοι και ο Κυριος ειναι μεταξυ αυτων· και δια τι υφονεσθε υπερανω της συναγωγης του Κυριου; ⁴Ακουσας δε ο Μωυσης επεσε κατα προσωπον αυτου· ⁵και ελαλησε προς τον Κορε και προς πασαν την συνοδιαν αυτου, λεγων, Το πρωι θελει φανερωσει ο Κυριος ποιιοι ειναι αυτου και ποιος αγιος και θελει καμει αυτον να πλησιαση εις αυτον· και οντινα εξελεξε, τουτον θελει καμει να πλησιαση εις αυτον. ⁶Τουτο καμετε, Λαβετε εις εαυτους θυμιατηρια, ο Κορε και πασα η συνοδια αυτου· ⁷και βαλετε επ' αυτα πυρ και επιθεσατε θυμιαμα επ' αυτα ενωπιον του Κυριου αυριον· και ο ανθρωπος τον οποιον εκλεξε ο Κυριος, ουτος θελει εισθαι αγιος. Αρχει εις εσας, υιοι Λευι. ⁸Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κορε, Ακουσατε τωρα, υιοι Λευι. ⁹Μικρον πραγμα ειναι τουτο εις εσας, οτι εξεχωρισεν εσας ο Θεος του Ισραηλ απο της συναγωγης του Ισραηλ, δια να σας φερη πλησιον αυτου να καμνητε την υπηρεσιαν

της σκηνής του Κυρίου και να στεκησθε εμπροσθεν της συναγωγής, δια να υπηρετήτε εις αυτούς; ¹⁰και αφού σε εφερε πλησιον εαυτου και παντας τους αδελφους σου τους υιους Λευι μετα σου, σεις ζητείτε και την ιερατειαν; ¹¹ουτω καμνεις, συ και πασα η συνοδια σου, οιτινες εισθε συνηθροισμενοι εναντιον του Κυριου· και ο Ααρων τις ειναι, ωστε να γογγυζητε εναντιον αυτου; ¹²Και εστειλεν ο Μωυσης να καλεση τον Δαθαν και τον Αβειρων τους υιους Ελιαβ· οι δε ειπον, Δεν αναβαινομεν· ¹³μικρον ειναι τουτο, οτι ανηγαγες ημας εκ γης ρεουσης γαλα και μελι, δια να θανατωσης ημας εν τη ερημω, και οτι ως αρχων θελεις να κατεξουσιαζης ημας; ¹⁴αλλα συ δεν εφερεις ημας εις γην ρεουσαν γαλα και μελι ουδε εδωκας εις ημας κληρονομιαν αγρων και αμπελωνων· τους οφθαλμους των ανθρωπων τουτων θελεις να εκβαλης; δεν αναβαινομεν. ¹⁵Και εβαρυθυμησεν ο Μωυσης σφοδρα και ειπε προς τον Κυριον, Μη επιβλεψης εις την προσφοραν αυτων· ουδε ενα ονον απ' αυτων ελαβον ουδε εβλαψα τινα εξ αυτων. ¹⁶Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Κορε, Συ και πασα η συνοδια σου να ησθε ενωπιον του Κυριου, συ, και αυτοι, και ο Ααρων, αυριον· ¹⁷και λαβετε εκαστος το θυμιατηριον αυτου και επιθεσατε θυμιαμα επ' αυτα και φερετε ενωπιον του Κυριου, εκαστος το θυμιατηριον αυτου, διακοσια πεντηκοντα θυμιατηρια· και συ, και ο Ααρων, εκαστος το θυμιατηριον αυτου. ¹⁸Και ελαβον εκαστος το θυμιατηριον αυτου και εβαλον επ' αυτα πυρ, και επεθεσαν επ' αυτα θυμιαμα και εσταθησαν εις την θυραν της σκηνής του μαρτυριου μετα του Μωυσεως και του Ααρων. ¹⁹Και συνηγαγεν εναντιον αυτων ο Κορε πασαν την συναγωγην εις την θυραν της σκηνής του μαρτυριου. Και η δοξα του Κυριου εφανη εις πασαν την συναγωγην. ²⁰Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων λεγων, ²¹Αποχωρισθητε εκ μεσου της συναγωγής ταυτης, δια να εξαναλωσω αυτους δια μιας. ²²Και επεσαν κατα προσωπον αυτων, και ειπον, Ω Θεε, Θεε των πνευματων πασης σαρκος, εις ανθρωπος ημαρτησε και θελεις οργισθη εναντιον πασης της συναγωγής; ²³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ²⁴Ααλησον προς την συναγωγην, λεγων, Αναχωρησατε απο της σκηνής του Κορε, του Δαθαν και του Αβειρων κυκλοθεν. ²⁵Και εσηκωθη ο Μωυσης, και υπηγε προς τον Δαθαν και Αβειρων· και ηκολουθησαν αυτον οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ. ²⁶Και ελαλησε προς την συναγωγην λεγων, Αποχωρισθητε ευθυς απο των σκηνων των ασεβων τουτων ανθρωπων και μη εγγισητε μηδεν εκ των οσα ειναι αυτων, δια να μη αφανισθητε εν μεσω πασων των αμαρτιων αυτων. ²⁷Ανεχωρησαν λοιπον απο της σκηνής του Κορε, του Δαθαν και του Αβειρων κυκλοθεν· και ο Δαθαν και ο Αβειρων εξηλθον, και εσταθησαν εις την θυραν των σκηνων αυτων και αι γυναικες αυτων και οι υιοι αυτων και αι οικογενειαι αυτων. ²⁸Και ειπεν ο Μωυσης, Εκ τουτου θελετε γνωρισει ο Κυριος με απεστειλε δια να πραξω παντα τα εργα ταυτα, και οτι δεν επραξα απ' εμαυτου. ²⁹Εαν οι ανθρωποι

ουτοι αποθανωσι τον κοινον θανατον παντων των ανθρωπων, η εαν γεινη ανταποδοσις εις αυτους κατα την ανταποδοσιν παντων των ανθρωπων, δεν με απεστειλεν ο Κυριος· ³⁰εαν ομως ο Κυριος καμη θαυμα, και ανοιξη η γη το στομα αυτης και καταπιη αυτους και παντα τα αυτων και καταβωσι ζωντες εις τον αδην, τοτε θελετε γνωρισει οτι παρωξυναν οι ανθρωποι ουτοι τον Κυριον. ³¹Και ως επαυσε λαλων παντας τους λογους τουτους, εσχισθη το εδαφος το υποκατω αυτων. ³²Και η γη ηνοιξε το στομα αυτης και κατεπιεν αυτους και τους οικους αυτων και παντας τους ανθρωπους τους μετα του Κορε και πασαν την περιουσιαν αυτων. ³³Και κατεβησαν αυτοι και παντα τα αυτων ζωντες εις τον αδην, και η γη εκλεισθη επανωθεν αυτων· και ηφανισθησαν εκ μεσου της συναγωγής. ³⁴Και πας ο Ισραηλ ο περιξ αυτων εφυγον εις την βοην αυτων, λεγοντες, Μηπως καταπιη και ημας η γη. ³⁵Και πυρ εξηλθε παρα Κυριου και κατεφαγε τους διακοσιους πεντηκοντα ανδρας τους προσφεροντας το θυμιαμα. ³⁶Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ³⁷Ειπε προς τον Ελεαζαρ τον υιον Ααρων του ιερεως, να λαβη τα θυμιατηρια απο της πυρκαϊας και το πυρ σκορπισσον εκει· διοτι ειναι ηγιασμενα, ³⁸τα θυμιατηρια τουτων των αμαρτησαντων εναντιον εις τας ψυχας αυτων· και ας καμωσιν αυτα πλακας δια καλυμμα του θυσιαστηριου· επειδη ουτοι προσεφεραν αυτα ενωπιον του Κυριου, δια τουτο ειναι ηγιασμενα· και θελουσιν εισθαι δια σημειον εις τους υιους Ισραηλ. ³⁹Και ελαβεν Ελεαζαρ ο ιερευς τα χαλκινα θυμιατηρια, τα οποια προσεφεραν οι καυθεντες· και εκαμον αυτα πλακας δια να καλυψωσι το θυσιαστηριον· ⁴⁰προς μνημοσυνον εις τους υιους Ισραηλ, ωστε μηδεις αλλογενής, μη ων εκ του σπερματος του Ααρων, να μη πλησιαζη δια να προσφερη θυμιαμα ενωπιον του Κυριου, δια να μη γεινη ως ο Κορε και ως η συνοδια αυτου, καθως ειπε Κυριος προς αυτον δια χειρος του Μωυσεως. ⁴¹Την δε ακολουθον ημεραν πασα η συναγωγή των υιων Ισραηλ εγογγυσαν εναντιον του Μωυσεως και του Ααρων, λεγοντες, Σεις εφονευσατε τον λαον του Κυριου. ⁴²Και ενω η συναγωγή ητο συνηθροισμενη εναντιον του Μωυσεως και εναντιον του Ααρων, ανεβλεψαν προς την σκηνην του μαρτυριου, και ιδου, η νεφελη εσκεπασεν αυτην, και εφανη η δοξα του Κυριου. ⁴³Και ηλθεν ο Μωυσης και ο Ααρων εμπροσθεν της σκηνής του μαρτυριου. ⁴⁴Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ⁴⁵Αποσυρθητε εκ μεσου της συναγωγής ταυτης, δια να αναλωσω αυτους δια μιας. Και επεσον κατα προσωπον αυτων. ⁴⁶Και ειπεν ο Μωυσης προς τον Ααρων, Λαβε το θυμιατηριον και βαλε πυρ εις αυτο εκ του θυσιαστηριου και επιθες θυμιαμα και υπαγε ταχεως εις την συναγωγην και καμε εξιλεωσιν υπερ αυτων· διοτι εξηλθεν οργη παρα του Κυριου· η πληγη ηρχισε. ⁴⁷Και ελαβε το θυμιατηριον ο Ααρων, καθως ελαλησεν ο Μωυσης, και εδραμεν εις το μεσον της συναγωγής· και ιδου, η πληγη ειχεν αρχισει εν τω λαω· και επεθεσε θυμιαμα και εκαμεν εξιλεωσιν

υπερ του λαου. ⁴⁸Και εσταθη αναμεσον των αποθανοντων και των ζωντων, και επαυσεν η θραυσις. ⁴⁹Ησαν δε οι αποθανοντες εις την θραυσιν δεκατεσσαρες χιλιαδες και επτακοσιοι, εκτος των αποθανοντων εξ αιτιας του Κορε. ⁵⁰Και επεστρεφεν ο Ααρων προς τον Μωυσην, εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου· και επαυσεν η θραυσις.

17Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ¹Αλαλησον προς τους υιους Ισραηλ, και λαβε παρ' εκαστου αυτων ραβδον κατα τον οικον των πατερων αυτων, παρα παντων των αρχοντων αυτων κατα τον οικον των πατερων αυτων, δωδεκα ραβδους· εκαστου το ονομα επιγραφον επι της ραβδου αυτου· ²και το ονομα του Ααρων επιγραφον επι της ραβδου του Λευι, επειδη μια ραβδος θελει εισθαι δι' εκαστον αρχηγον του οικου των πατερων αυτων· ³και θελεις αποθεσει αυτας εν τη σκηνη του μαρτυριου εμπροσθεν του μαρτυριου, οπου θελω ευρισκεσθαι μεθ' υμων· ⁴και η ραβδος του ανθρωπου, οντινα εκλεξω, θελει βλαστησει και θελω καμει να παυσωσιν απ' εμπροσθεν μου οι γογγυσμοι των υιων Ισραηλ, τους οποιους αυτοι γογγυζουσιν εναντιον σας. ⁵Και ελαλησεν ο Μωυσης προς τους υιους Ισραηλ· και εδωκαν εις αυτον παντες οι αρχοντες αυτων ανα μιαν ραβδον εκαστος αρχων κατα τους οικους των πατερων αυτων, δωδεκα ραβδους· και ραβδος του Ααρων ητο μεταξυ των ραβδων αυτων. ⁶Και απεθηκεν ο Μωυσης τας ραβδους ενωπιον του Κυριου εν τη σκηνη του μαρτυριου. ⁷Και την επαυριον εισηλθεν ο Μωυσης εις την σκηνην του μαρτυριου· και ιδου, η ραβδος του Ααρων δια τον οικον του Λευι εβλαστησε και ανεφυησε βλαστον και εξηγηθησεν ανθη και εδωκεν αμυγδαλα. ⁸Και εφερεν εξω ο Μωυσης πασας τας ραβδους απ' εμπροσθεν του Κυριου προς παντας τους υιους Ισραηλ· και αυτοι ειδον και ελαβον εκαστος την ραβδον αυτου. ⁹Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Αποθες την ραβδον του Ααρων εμπροσθεν του μαρτυριου, δια να φυλαττηται εις σημειον εις τους υιους της αποστασιας· και θελεις καταπαυσει απ' εμου τους γογγυσμους αυτων, δια να μη αποθानωσι. ¹⁰Και εκαμεν ο Μωυσης καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος· ουτως εκαμε. ¹¹Και ειπον οι υιοι Ισραηλ προς τον Μωυσην λεγοντες, Ιδου, ημεις αποθνησκομεν, αφανιζομεθα, παντες αφανιζομεθα· ¹²πας ο πλησιαζων, ο πλησιαζων εις την σκηνην του Κυριου, αποθνησκει παντες θελομεν εκλειψει αποθνησκοντες;

18Και ειπε Κυριος προς τον Ααρων, Συ και οι υιοι σου και ο οικος του πατρος σου μετα σου θελετε βασταζει την ανομιαν του αγιαστηριου· και συ και οι υιοι σου μετα σου θελετε βασταζει την ανομιαν της ιερατειας σας. ²Και ετι τους αδελφους σου, την φυλην του Λευι, την φυλην του πατρος σου, φερε μετα σου, δια να ηναι ηνωμενοι μετα σου και να σε υπηρετωσι· συ ομως και οι υιοι σου μετα σου θελετε υπηρετει εμπροσθεν

της σκηνης του μαρτυριου. ³Και θελουσι φυλαττει τας φυλακας σου και τας φυλακας ολης της σκηνης· μονον εις τα σκευη του αγιαστηριου και εις το θυσιαστηριον δεν θελουσι πλησιαζει, δια να μη αποθानωσι μητε αυτοι μητε σεις. ⁴Και θελουσιν εισθαι ηνωμενοι μετα σου και θελουσι φυλαττει τας φυλακας της σκηνης του μαρτυριου κατα πασας τας υπηρεσιας της σκηνης· και ξενος δεν θελει σας πλησιαζει. ⁵Και θελετε φυλαττει τας φυλακας του αγιαστηριου και τας φυλακας του θυσιαστηριου, και δεν θελει εισθαι πλεον οργη εις τους υιους Ισραηλ. ⁶Και εγω, ιδου, ελαβον τους αδελφους σας τους Λευιτας εκ μεσου των υιων Ισραηλ· ουτοι ειναι δεδομενοι εις εσας δωρον δια τον Κυριον, δια να εκτελωσι τας υπηρεσιας της σκηνης του μαρτυριου. ⁷Συ δε και οι υιοι σου μετα σου θελετε φυλαττει την ιερατειαν σας εις παντα τα του θυσιαστηριου και τα εντος του παραπετασματος, και θελετε καμνει την υπηρεσιαν. Δωρον εδωκα την υπηρεσιαν της ιερατειας σας· και οστις ξενος πλησιαση, θελει θανατονεσθαι. ⁸Και ειπε Κυριος προς τον Ααρων, Ιδου, εγω εδωκα ετι εις σε την επιστασιαν των υψουμενων προσφορων μου απο παντων των ηγιασμενων παρα των υιων Ισραηλ· εις σε εδωκα αυτα δια το χρισμα και εις τους υιους σου εις νομιμον αιωνιον. ⁹Τουτο θελει εισθαι σου απο των αγιωτατων εκ των δια πυρος προσφερομενων· παντα τα δωρα αυτων, πασαι αι εξ αλφιτων προσφοραι αυτων και πασαι αι περι αμαρτιας προσφοραι αυτων και πασαι αι περι ανομιαις προσφοραι αυτων, τας οποιας θελουσιν αποδιδει εις εμε, αγιωτατα θελουσιν εισθαι δια σε και δια τους υιους σου. ¹⁰Εν τω αγιω των αγιων θελετε τρωγει αυτα· παν αρσενικον θελει τρωγει αυτα· αγια θελουσιν εισθαι εις σε. ¹¹Και τουτο ειναι σου, η υψουμενη προσφορα εκ των δωρων αυτων, μετα πασων των κινητων προσφορων των υιων Ισραηλ· εις σε εδωκα αυτα και εις τους υιους σου και εις τας θυγατερας σου μετα σου εις νομιμον αιωνιον· πας καθαρος εν τω οικω σου θελει τρωγει αυτα. ¹²Παν το εξαιρετον του ελαιου, και παν το εξαιρετον του οινου και του σιτου, τας απαρχας αυτων, οσα προσφερωσιν εις τον Κυριον, εις σε εδωκα αυτα· ¹³Παντα τα πρωτογεννηματα της γης, οσα φερωσι προς τον Κυριον, σου θελουσιν εισθαι πας καθαρος εν τω οικω σου θελει τρωγει αυτα. ¹⁴Παν καθιερωμα του Ισραηλ θελει εισθαι σου. ¹⁵Παν διανοιγον μητραν εκ πασης σαρκος, το οποιον προσφερωσι προς τον Κυριον, απο ανθρωπου εως κτηνους, σου θελει εισθαι πλην τα πρωτοτοκα των ανθρωπων θελουσιν εξαπαντος εξαγοραζεσθαι και τα πρωτοτοκα των κτηνων των ακαθαρτων θελουσιν εξαγοραζεσθαι. ¹⁶Και οσα πρεπει να εξαγορασθωσιν απο ηλικιας ενος μηνος, θελουσιν εξαγοραζεσθαι κατα την εκτιμησιν σου, δια πεντε σικλους αργυριου, κατα τον σικλον τον αγιον, οστις ειναι εικοσι γερα. ¹⁷Τα πρωτοτοκα ομως των βοων η τα πρωτοτοκα των προβατων η τα πρωτοτοκα των αιγων δεν θελουσιν εξαγοραζεσθαι· αγια ειναι· το αιμα αυτων θελεις ραντιζει

επι το θυσιαστήριον, και το παχος αυτων θελεις καιει δια προσφοραν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ¹⁸Και το κρεας αυτων θελει εισθαι σου, καθως το κινητον στηθος και ο δεξιος ωμος ειναι σου. ¹⁹Πασας τας υφουμενας προσφορας των αγιων πραγματος, τας οποιας οι υιοι Ισραηλ προσφερωσιν εις τον Κυριον, εδωκα εις σε και εις τους υιους σου και εις τας θυγατερας σου μετα σου εις νομιμον αιωνιον. Αυτη ειναι διαθηκη αλατος παντοτεινη ενωπιον του Κυριου εις σε και εις το σπερμα σου μετα σου. ²⁰Και ειπε Κυριος προς τον Ααρων, Εν τη γη αυτων δεν θελεις εχει κληρονομιαν ουδε θελεις εχει μεριδα μεταξυ αυτων· εγω ειμαι η μερις σου και η κληρονομια σου εν μεσω των υιων Ισραηλ. ²¹Και ιδου, εδωκα εις τους υιους Λευι παντα τα δεκατα του Ισραηλ εις κληρονομιαν, δια την υπηρεσιαν αυτων την οποιαν υπηρετουσι, την υπηρεσιαν της σκηνης του μαρτυριου. ²²και δεν θελουσι πλησιαζει του λοιπου οι υιοι Ισραηλ εις την σκηνην του μαρτυριου, δια να μη λαβωσιν εφ' εαυτους αμαρτιαν και αποθανωσιν. ²³αλλ' οι Λευιται, ουτοι θελουσιν υπηρετει την υπηρεσιαν της σκηνης του μαρτυριου και ουτοι θελουσι βασταζει την ανομιαν αυτων· τουτο θελει εισθαι νομιμον αιωνιον εις τας γενεας σας· και δεν θελουσιν εχει μεταξυ των υιων Ισραηλ ουδεμιαν κληρονομιαν. ²⁴διоти τα δεκατα των υιων Ισραηλ, τα οποια προσφερωσιν υφουμενην προσφοραν προς τον Κυριον, εδωκα κληρονομιαν εις τους Λευιτας· δια τουτο ειπα περι αυτων, Εν μεσω των υιων Ισραηλ δεν θελουσιν εχει ουδεμιαν κληρονομιαν. ²⁵Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ²⁶Λαλησον και προς τους Λευιτας και ειπε προς αυτους, Οταν λαμβανητε παρα των υιων Ισραηλ το δεκατον, το οποιον εδωκα εις εσας παρ' αυτων δια κληρονομιαν σας, τοτε θελετε προσφερει εξ αυτων προσφοραν υφουμενην εις τον Κυριον, δεκατον απο του δεκατου. ²⁷Και αυται υφουμεναι προσφοραι σας θελουσι λογιζεσθαι εις εσας ως σιτος του αλωνιου και ως αφθονια του ληνου. ²⁸Ουτω και σεις θελετε προσφερει προσφοραν υφουμενην εις τον Κυριον απο παντων των δεκατων σας, τα οποια λαμβανετε παρα των υιων Ισραηλ· και απο αυτων θελετε διδει την υφουμενην προσφοραν του Κυριου εις τον Ααρων τον ιερα. ²⁹Απο παντων των δωρων σας θελετε προσφερει πασαν υφουμενην προσφοραν του Κυριου, απο παντος του εξαιρετου αυτων το ηγιασμενον μερος εξ αυτων. ³⁰Και θελεις ειπει προς αυτους, Οταν προσφερητε εξ αυτων το εξαιρετον αυτων, τουτο θελει λογιζεσθαι δια τους Λευιτας ως προιον του αλωνιου και ως προιον του ληνου. ³¹και θελετε τρωγει αυτα εν παντι τοπω, σεις και αι οικογενειαι σας· διotti τουτο ειναι μισθος εις εσας δια την υπηρεσιαν σας εν τη σκηνη του μαρτυριου. ³²και δεν θελετε φερει εφ' εαυτους αμαρτιαν δι' αυτα, οταν προσφερητε απ' αυτων το εξαιρετον αυτων· και δεν θελετε βεβηλωσει τα αγια των υιων Ισραηλ, δια να μη αποθανητε.

19Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων λεγων, ²Τουτο ειναι το διαταγμα του νομου, το οποιον ο Κυριος προσεταξε λεγων, Ειπε προς τους υιους Ισραηλ να φερωσιν εις σε ξανθην δαμαλιν αμωμον, μη εχουσαν ελαττωμα, επι της οποιας δεν επεβληθη ζυγος· ³και θελετε δωσει αυτην εις τον Ελεαζαρ τον ιερα και θελει φερει αυτην εξω του στρατοπεδου· και θελουσι σφαξει αυτην ενωπιον αυτου. ⁴Και θελει λαβει Ελεαζαρ ο ιερευς απο του αιματος αυτης δια του δακτυλου αυτου και θελει ραντισει επτακις απο του αιματος αυτης κατ' εμπροσθεν του προσωπου της σκηνης του μαρτυριου. ⁵Και θελουσι καυσει την δαμαλιν ενωπιον αυτου· το δερμα αυτης και το κρεας αυτης και το αιμα αυτης μετα της κοπρου αυτης θελουσι καη. ⁶Και ο ιερευς θελει λαβει ξυλον κεδρινον και υσσωπον και κοκκινον και θελει ριφει αυτα εις το μεσον του κατακαυματος της δαμαλεως. ⁷Τοτε θελει πλυνει τα ιματια αυτου ο ιερευς και θελει λουσει το σωμα αυτου εν υδατι και μετα ταυτα θελει εισελθει εις το στρατοπεδον και θελει εισθαι ακαθαρτος ο ιερευς εως εσπερας. ⁸Και ο καιων αυτην θελει πλυνει τα ιματια αυτου εν υδατι και θελει λουσει το σωμα αυτου εν υδατι και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ⁹Και ανθρωπος καθαρως θελει συναξει την στακτην της δαμαλεως και θελει αποθεσει αυτην εξω του στρατοπεδου εις τοπον καθαρων· και θελει φυλαττεσθαι δια την συναγωγην των υιων Ισραηλ δια υδωρ χωρισμου· τουτο ειναι δια καθαρισμον αμαρτιας. ¹⁰Και ο συναξας την στακτην της δαμαλεως θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας· και τουτο θελει εισθαι εις τους υιους Ισραηλ και εις τους ξενους τους παροικουντας μεταξυ υμων εις νομιμον αιωνιον. ¹¹Οστις εγγιση νεκρον σωμα ανθρωπου, ουτος θελει εισθαι ακαθαρτος επτα ημερας. ¹²Ουτος θελει αγνισθη δια τουτου την τριτην ημεραν και την ημεραν την εβδομην θελει εισθαι καθαρως· εαν ομως δεν αγνισθη την τριτην ημεραν, ουδε την εβδομην ημεραν θελει εισθαι καθαρως. ¹³Οστις εγγιση νεκρον σωμα οποιουδηποτε τεθνεωτος ανθρωπου και δεν αγνισθη, μινει την σκηνην του Κυριου· και η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη εκ του Ισραηλ· επειδη δεν ερραντισθη επ' αυτον το υδωρ του χωρισμου, θελει εισθαι ακαθαρτος· η ακαθαρσια αυτου μινει επ' αυτον. ¹⁴Ουτος ειναι ο νομος οταν ανθρωπος τις αποθανη εν σκηνη· Παντες οι εισερχομενοι εις την σκηνην και παντα τα εν τη σκηνη θελουσιν εισθαι ακαθαρτα επτα ημερας· ¹⁵και παν αγγειον ανοικτον, μη εχον σκεπασμα δεδεμενον επανωθεν αυτου, ειναι ακαθαρτον. ¹⁶Και οστις εγγιση εν τη πεδιαδι πεφονευμενον τινα δια μαχαιρας η νεκρον σωμα η οστον ανθρωπου η μνημα, θελει εισθαι ακαθαρτος επτα ημερας. ¹⁷Και θελουσι λαβει δια τον ακαθαρτον απο της στακτης της καυθεισης δαμαλεως δια καθαρισμον της αμαρτιας, και θελει χυθη επ' αυτην υδωρ ζων εις αγγειον. ¹⁸Και ανθρωπος καθαρως θελει λαβει υσσωπον, και εμβαψας εις το υδωρ θελει ραντισει επι την σκηνην και παντα τα σκευη και επι

τους ανθρώπους τους ευρεθεντας εκει και επ' εκεινον οστις ηγγισεν οστων η πεφονευμενον η νεκρον η μνημα. ¹⁹Και ο καθαρος θελει ραντισει επι τον ακαθαρτον την τριτην ημεραν και την εβδομηνη ημεραν· την δε εβδομηνη ημεραν θελει αγνισει αυτον· και αυτος θελει πλυνει τα ιματια αυτου και θελει λουσθη εν υδατι· και το εσπερας θελει εισθαι καθαρος. ²⁰Ο δε ανθρωπος οστις ειναι ακαθαρτος και δεν αγνισθη, η ψυχη εκεινη θελει εξολοθρευθη εκ μεσου της συναγωγης· διοτι το αγιαστηριον του Κυριου εμiane· το υδωρ του χωρισμου δεν ερραντισθη επ' αυτον· αυτος ειναι ακαθαρτος. ²¹Και θελει εισθαι εις αυτους νομιμον αιωνιον, οτι οστις ραντιση το υδωρ του χωρισμου, θελει πλυνει τα ιματια αυτου, και οστις εγγιση το υδωρ του χωρισμου θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας. ²²Και παν ο, τι εγγιση ο ακαθαρτος, τουτο θελει εισθαι ακαθαρτον· και η ψυχη ητις εγγιση αυτο, θελει εισθαι ακαθαρτος εως εσπερας.

20Και ηλθον οι υιοι Ισραηλ, πασα συναγωγή, εις την ερημον Σιν, τον πρωτον μην· και εμεινεν ο λαος εν Καδης· και απεθανεν εκει η Μαριαμ και εταφη εκει. ²Και δεν ητο υδωρ δια την συναγωγή· και συνηθροισθησαν κατα του Μωυσεως και κατα του Ααρων. ³Και ο λαος ελοιδορει κατα του Μωυσεως και ειπον, λεγοντες, Ειθε ν' απεθνησκομεν, οτε οι αδελφοι ημων απεθανον ενωπιον του Κυριου. ⁴Και δια τι ανεβιβασατε την συναγωγή του Κυριου εις την ερημον ταυτην, δια να αποθαναωμεν εκει ημεις και τα κτηνη ημων; ⁵και δια τι ανεβιβασατε ημας εκ της Αιγυπτου, δια να φερητε ημας εις τον κακον τουτον τοπον; ουτος δεν ειναι τοπος σπορας η συκων η αμπελων η ροδιων· ουδε υδωρ υπαρχει δια να πιωμεν. ⁶Και ηλθον ο Μωυσης και ο Ααρων απ' εμπροσθεν της συναγωγης εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου και επεσον κατα προσωπον αυτων· και εφανη εις αυτους η δοξα του Κυριου. ⁷Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁸Λαβε την ραβδον και συγκαλεσον την συναγωγήν συ και Ααρων ο αδελφος σου, και λαλησατε προς την πετραν ενωπιον αυτων· και θελει δωσει τα υδατα αυτης, και θελεις εκβαλει εις αυτους υδωρ εκ της πετρας· και θελεις ποτισει την συναγωγήν και τα κτηνη αυτων. ⁹Και ελαβεν ο Μωυσης την ραβδον απ' εμπροσθεν του Κυριου, καθως προσεταξεν εις αυτον· ¹⁰και συνεκαλεσαν Μωυσης και ο Ααρων την συναγωγήν εμπροσθεν της πετρας· και ειπε προς αυτους, Ακουσατε τωρα, σεις οι απειθεις· να σας εκβαλωμεν υδωρ εκ της πετρας ταυτης; ¹¹Και υψωσας ο Μωυσης την χειρα αυτου εκτυπησε με την ραβδον αυτου την πετραν δις· και εξηλθον υδατα πολλα· και επιεν η συναγωγή και τα κτηνη αυτων. ¹²Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων, Επειδη δεν με επιστευσατε, δια να με αγιασητε εμπροσθεν των υιων Ισραηλ, δια τουτο σεις δεν θελετε φερει την συναγωγήν ταυτην εις την γην, την οποιαν εδωκα εις αυτους. ¹³τουτο ειναι το υδωρ Μεριβα· διοτι οι υιοι Ισραηλ ελοιδορησαν κατα του Κυριου, και

αυτος ηγιασθη εν αυτοις. ¹⁴Και απεστειλε Μωυσης πρεσβεις απο Καδης προς τον βασιλεα του Εδωμ, λεγων, Ταυτα λεγει ο αδελφος σου Ισραηλ· συ εξευρεις πασαν την ταλαιπωριαν ητις μας ευρηκεν· ¹⁵οτι κατεβησαν οι πατερες ημων εις την Αιγυπτον και κατωκησαμεν πολυν καιρον εν Αιγυπτω· και οι Αιγυπτιοι κατεδυναστευσαν ημας και τους πατερας ημων· ¹⁶και ανεβοησαμεν προς τον Κυριον και αυτος εισηκουσε της φωνης ημων και απεστειλεν αγγελον και εξηγαγεν ημας εκ της Αιγυπτου· και ιδου, ειμεθα εν Καδης, πολει εις τα ακρα των οριων σου· ¹⁷ας περασωμεν, παρακαλω, δια της γης σου· δεν θελομεν περασει δια των αγρων η δια των αμπελωνων, ουδε θελομεν πειε υδωρ εκ των φρεατων· θελομεν περασει δια της βασιλικης οδου· δεν θελομεν εκκλινει δεξια η αριστερα, εωσου περασωμεν τα ορια σου. ¹⁸Και ειπε προς αυτον ο Εδωμ, Δεν θελεις περασει δια της γης μου· ει δε μη, θελω εξελθει εν μαχαιρα εις συναντησιν σου. ¹⁹Και οι υιοι Ισραηλ ειπον προς αυτον, Ημεις διαβαινομεν δια της λεωφορου· και εαν εγω και τα κτηνη μου πιωμεν εκ του υδατος σου, θελω πληρωσει αυτο· θελω διαβη μονον επι ποδος, ουδεν αλλο. ²⁰Ο δε ειπε, Δεν θελεις διαβη. Και εξηλθεν ο Εδωμ εναντιον αυτου μετα πολλου λαου και εν χειρι ισχυρα. ²¹Ουτως ηρηνηθη ο Εδωμ να δωση διαβασιν εις τον Ισραηλ δια των οριων αυτου· και εξεκλινεν ο Ισραηλ απ' αυτου. ²²Και εσηκωθησαν οι υιοι Ισραηλ, πασα η συναγωγή, απο Καδης και ηλθον εις το ορος Ωρ. ²³Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ααρων εν τω ορει Ωρ πλησιον των οριων της γης Εδωμ, λεγων, ²⁴Ο Ααρων θελει προστεθη εις τον λαον αυτου· διοτι δεν θελει εισελθει εις την γην, την οποιαν εδωκα εις τους υιους Ισραηλ· επειδη ηπειθησατε εις τον λογον μου εις το υδωρ Μεριβα· ²⁵λαβε τον Ααρων και Ελεαζαρ τον υιον αυτου και αναβιβασον αυτους εις το ορος Ωρ· ²⁶και εκδυσον τον Ααρων την στολην αυτου και ενδυσον αυτην Ελεαζαρ τον υιον αυτου· και ο Ααρων θελει προστεθη εις τον λαον αυτου και θελει αποθανει εκει. ²⁷Και εκαμεν ο Μωυσης καθως προσεταξεν ο Κυριος· και ανεβησαν εις το ορος Ωρ εμπροσθεν πασης της συναγωγης. ²⁸Και εξεδυσεν ο Μωυσης τον Ααρων την στολην αυτου και ενεδυσεν αυτην Ελεαζαρ τον υιον αυτου· και απεθανεν ο Ααρων εκει επι της κορυφης του ορους· και κατεβησαν Μωυσης και Ελεαζαρ απο του ορους. ²⁹Και ειδε πασα η συναγωγή οτι ετελευτησεν ο Ααρων· και επενθησαν τον Ααρων τριακοντα ημερας πας ο οικος Ισραηλ.

21Και ηκουσεν ο Χαναναιος ο βασιλευς της Αραβ, ο κατοικων προς μεσημβριαν, οτι ηλθεν ο Ισραηλ δια της οδου Αθαρειμ, και επολεμησεν εναντιον του Ισραηλ και συνελαβεν εξ αυτων αιχμαλωτους. ²Και ηυχθη ο Ισραηλ ευχην προς τον Κυριον και ειπεν, Εαν τωοντι παραδωσης τον λαον τουτον εις την χειρα μου, θελω καταστρεψει τας πολεις αυτων. ³Και εισηκουσεν ο Κυριος της φωνης του Ισραηλ και παρεδωκε τους Χαναναιους· και κα-

τεστρεψαν αυτους και τας πολεις αυτων· και εκαλεσαν το ονομα του τοπου Ορμα. ⁴Και εσηκωθησαν απο του ορους Ωρ δια της οδου της Ερυθρας θαλασσης, δια να περιελθωσι την γην Εδωμ· και ωλιγοψυχησεν ο λαος εν τη οδω. ⁵Και ελαλησεν ο λαος κατα του Θεου και κατα του Μωυσεως, λεγοντες, Δια τι ανεβιβασας ημας εξ Αιγυπτου δια ν' αποθανωμεν εν τη ερημω; διοτι αρτος δεν ειναι και υδωρ δεν ειναι και η ψυχη ημων αηδιασε τον αρτον τουτον, τον ελαφρον. ⁶Και απεστειλεν ο Κυριος επι τον λαον τους οφεις τους φλογερους και εδαγκανον τον λαον, και λαος πολυς εκ του Ισραηλ απεθανε. ⁷Και ελθων ο λαος προς τον Μωυσην ειπον, Ημαρτησαμεν, διοτι ελαλησαμεν κατα του Κυριου και κατα σου· δεηθητι του Κυριου να σηκωση τους οφεις αφ' ημων. Και εδεηθη ο Μωυσης υπερ του λαου. ⁸Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Καμε εις σεαυτον οφιν φλογερον και βαλε αυτον επι ξυλου· και πας οστις δαγκασθη και εμβλεψη εις αυτον, θελει ζησει. ⁹Και εκαμεν ο Μωυσης οφιν χαλκουν και εβαλεν αυτον επι ξυλου· και εαν οφισ εδαγκανε τινα, εμβλεπων ουτος εις τον οφιν τον χαλκουν, εζη. ¹⁰Και εσηκωθησαν οι υιοι Ισραηλ και εστρατοπεδευσαν εν Ωβωθ. ¹¹Και σηκωθεντες απο Ωβωθ εστρατοπεδευσαν εις Ιε-αβαριμ, εν τη ερημω τη κατα προσωπον του Μωαβ, προς ανατολας ηλιου. ¹²Εκειθεν σηκωθεντες εστρατοπεδευσαν εν τη κοιλαδι Ζαρεδ. ¹³Εκειθεν σηκωθεντες εστρατοπεδευσαν εις το περαν του Αρνων, οστις ειναι εν τη ερημω και εξερχεται εκ των οριων των Αμορραιων· διοτι ο Αρνων ειναι το οριον του Μωαβ, μεταξυ Μωαβ και Αμορραιων. ¹⁴Δια τουτο λεγεται εν τω βιβλιω των πολεμων του Κυριου, Κατα τον Βαεβ εν Σουφα, και επι των ρυακων του Αρνων, ¹⁵και επι του ρευματος των ρυακων, το οποιον καταβαινει εις την πολιν Αρ και κειται εις τα ορια του Μωαβ. ¹⁶Και εκειθεν ηλθον εις Βηρ· τουτο ειναι το φρεαρ, περι του οποιου ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Συναξον τον λαον, και θελω δωσει υδωρ εις αυτους. ¹⁷Τοτε εψαλεν ο Ισραηλ την ωδην ταυτην· Αναβα, ω φρεαρ· ψαλλετε εις αυτο· ¹⁸οι αρχοντες εσκαψαν το φρεαρ, οι ευγενεις του λαου εσκαψαν, δια προσταγης του νομοθετου, με τας ραβδους αυτων. Και απο της ερημου ηλθον εις Ματτανα, ¹⁹και απο Ματτανα εις Νααλιηλ, και απο Νααλιηλ εις Βαμωθ, ²⁰και απο Βαμωθ της κοιλαδος της εν τη γη Μωαβ, επι της κορυφης Φασγα, το οποιον βλεπει προς Γεσιμων. ²¹Και απεστειλεν ο Ισραηλ πρεσβεις προς τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων λεγων, ²²Ας περασωμεν δια της γης σου· δεν θελομεν κλινει εις τους αγρους ουτε εις τους αμπελωνας· δεν θελομεν πιει υδωρ εκ των φρεατων· αλλα δια της βασιλικης οδου θελομεν πορευθη, εωσου περασωμεν τα ορια σου. ²³Και ο Σηων δεν αφηκε τον Ισραηλ να περαση δια των οριων αυτου· αλλ' ο Σηων συνηγαγε παντα τον λαον αυτου και εξηλθε να παραταχθη εναντιον του Ισραηλ εις την ερημον· και ηλθεν εις Ιασσα και επολεμησεν εναντιον του Ισραηλ. ²⁴Και επαταξεν ο Ισραηλ αυτον εν στοματι μαχαιρας και κατεκυριευσεν την γην αυτου

απο Αρνων εως Ιαβοκ, μεχρι των υιων Αμμων· επειδη τα ορια των υιων Αμμων ησαν οχυρα. ²⁵Και εκυριευσεν ο Ισραηλ πασας τας πολεις ταυτας· και κατωκησεν ο Ισραηλ εις πασας τας πολεις των Αμορραιων, εις Εσεβων και εις πασας τας κωμας αυτης· ²⁶επειδη η Εσεβων ητο η πολις του Σηων βασιλεως των Αμορραιων, οστις ειχε πολεμησει προτερον τον βασιλεα του Μωαβ και ελαβε πασαν την γην αυτου απο της χειρος αυτου, εως Αρνων. ²⁷Δια τουτο λεγουσιν οι παροιμιασται, Ελθετε εις Εσεβων· Ας κτισθη και ας κατασκευασθη η πολις του Σηων· ²⁸διοτι πυρ εξηλθεν απο Εσεβων, φλοξ απο της πολεως του Σηων· κατεφαγε την Αρ του Μωαβ, και τους αρχοντας των υψηλων τοπων του Αρνων· ²⁹ουαι εις σε, Μωαβ Απωλεσθης, λαε του Χεμωσ· εδωκε τους διασωθεντας υιους αυτου, και τας θυγατερας αυτου αιχμαλωτους εις τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων· ³⁰Ημεις κατετοξευσαμεν αυτους· η Εσεβων ηφανισθη εως Δαιβων, και κατηρημωσαμεν αυτους εως Νοφα, το οποιον εκτεινεται εως Μεδεβα. ³¹Και κατωκησεν ο Ισραηλ εν τη γη των Αμορραιων. ³²Και απεστειλεν ο Μωυσης να κατασκοπευσωσι την Ιαζηρ· και εκυριευσαν τας κωμας αυτης και εξεδιωξαν τους Αμορραιους τους κατοικουντας εκει. ³³Και στρεψαντες ανεβησαν την οδον την εις Βασαν· και εξηλθεν ο Ωγ βασιλευς της Βασαν εις συναντησιν αυτων, αυτος και πας ο λαος αυτου, προς μαχην εις Εδρει. ³⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Μη φοβηθης αυτον· διοτι εις τας χειρας σου παρεδωκα αυτον και παντα τον λαον αυτου και την γην αυτου· και θελεις καμει εις αυτον, ως εκαμες εις τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων τον κατοικουντα εν Εσεβων. ³⁵Και επαταξαν αυτον και τους υιους αυτου, και παντα τον λαον αυτου, εωσου δεν εναπελειφθη εις αυτον ουδεν· και κατεκυριευσαν την γην αυτου.

22Και σηκωθεντες οι υιοι Ισραηλ εστρατοπεδευσαν εις τας πεδιαδας του Μωαβ, παρα τον Ιορδανην, κατεναντι της Ιεριχω. ²Και Βαλακ ο υιος του Σεπφωρ ειδε παντα οσα εκαμεν ο Ισραηλ εις τους Αμορραιους. ³Και εφοβηθη ο Μωαβ τον λαον σφοδρα, διοτι ησαν πολλοι· και ητο ο Μωαβ εις αμηχανιαν εξ αιτιας των υιων Ισραηλ. ⁴Και ειπεν ο Μωαβ προς τους πρεσβυτερους του Μαδιαμ, Τωρα θελει καταφαγει το πληθος τουτο παντα τα περιξ ημων, καθως ο βους κατατρωγει τον χορτον της πεδιαδος. Και Βαλακ ο υιος του Σεπφωρ ητο βασιλευς των Μωαβιτων κατ' εκεινον τον καιρον. ⁵Και απεστειλε πρεσβεις προς τον Βαλααμ, υιον του Βεωρ, εις Φεθορα, κειμενην πλησιον του ποταμου της γης των υιων του λαου αυτου, δια να προσκαλεση αυτον, λεγων, Ιδου, λαος εξηλθεν εξ Αιγυπτου· ιδου, περικαλυπτει το προσωπον της γης, και καθηται εναντιον μου· ⁶τωρα λοιπον ελθε, σε παρακαλω, καταρασθητι μοι τον λαον τουτον, διοτι ειναι δυνατωτερος μου· ισως υπερिशχσω, να παταξωμεν αυτους και να εκδιωξω αυτους εκ της γης· επειδη εξευρω, οτι οντινα ευλογησης ειναι ευλογημενος,

και οντινα καταρασθης ειναι κατηραμενος. ⁷Και υπη-
 γαν οι πρεσβυτεροι του Μωαβ και οι πρεσβυτεροι του
 Μαδιαμ, φεροντες τα δωρα της μαντειας εις τας χειρας
 αυτων· και ηλθον προς Βαλααμ και ειπον προς αυτον
 τους λογους του Βαλακ. ⁸Ο δε ειπε προς αυτους, Μει-
 νατε ενταυθα ταυτην την νυκτα και θελω αποκριθι εις
 εσας ο, τι λαληση ο Κυριος προς εμε. Και εμειναν μετα
 του Βαλααμ οι αρχοντες του Μωαβ. ⁹Και ηλθεν ο Θεος
 εις τον Βαλααμ και ειπε, Τι θελουσιν οι ανθρωποι ουτοι
 μετα σου; ¹⁰Και ειπεν ο Βαλααμ προς τον Θεον, Βαλακ ο
 υιος του Σεπφωρ, βασιλευς του Μωαβ, απεστειλε προς
 εμε λεγων, ¹¹Ιδου, λαος εξηλθεν εξ Αιγυπτου και κατε-
 καλυψε το προσωπον της γης· ελθε τωρα, καταρασθητι
 μοι αυτον· ισως υπερισχυσω να νικησω αυτον και να
 εκδιωξω αυτον. ¹²Και ειπεν ο Θεος προς τον Βαλααμ,
 Μη υπαγης μετ' αυτων· μη καταρασθης τον λαον, διστι
 ειναι ευλογημενος. ¹³Και σηκωθεις την αυγην ο Βαλααμ
 ειπε προς τους αρχοντας του Βαλακ, Υπαγετε εις την
 γην σας· διστι δεν μοι συγχωρει ο Κυριος να ελθω μεθ'
 υμων. ¹⁴Και σηκωθεντες οι αρχοντες του Μωαβ, ηλθον
 προς τον Βαλακ και ειπον, Δεν θελει ο Βαλααμ να ελθη
 μεθ' ημων. ¹⁵Και ο Βαλακ απεστειλε παλιν αρχοντας πε-
 ρισσοτερους και εντιμοτερους τουτων· ¹⁶και ηλθον προς
 τον Βαλααμ και ειπον προς αυτον, ουτω λεγει Βαλακ ο
 υιος του Σεπφωρ· Μη εμποδισθης, σε παρακαλω, να ελ-
 θης προς εμε· ¹⁷διστι θελω σε τιμησει με μεγαλας τιμας,
 και θελω καμει παν ο, τι μοι ειπης· ελθε λοιπον, παρα-
 καλω, καταρασθητι μοι τον λαον τουτον. ¹⁸Και απεκριθη
 ο Βαλααμ και ειπε προς τους δουλους του Βαλακ, Και
 εαν μοι δωση ο Βαλακ την οικιαν αυτου πληρη αργυριου
 και χρυσιου, δεν δυναμαι να παραβω τον λογον Κυριου
 του Θεου μου, δια να καμω ολιγωτερον η περισσοτε-
 ρον· ¹⁹δια τουτο μεινατε ενταυθα, παρακαλω, και σεις
 την νυκτα ταυτην, δια να ιδω τι θελει ειπει ο Κυ-
 ριος προς εμε. ²⁰Και ηλθεν ο Θεος προς τον Βαλααμ την
 νυκτα και ειπε προς αυτον, Εαν ελθωσιν οι ανθρωποι
 δια να σε καλεσωσι, σηκωθεις υπαγε μετ' αυτων· πλην
 ο, τι σοι ειπω, τουτο θελεις καμει. ²¹Και εσηκωθη ο Βα-
 λααμ το πρωι, και εσαμαρωσε την ονον αυτου και υπηγε
 μετα των αρχοντων του Μωαβ. ²²Και εξηφθη η οργη του
 Θεου οτι υπηγε· και εσταθη αγγελος Κυριου εν τη οδω
 εμπροσθεν αυτου, δια να εναντιωθη εις αυτον· αυτος δε
 εκαθητο επι της ονου αυτου και δυο δουλοι αυτου ησαν
 μετ' αυτου· ²³και ιδουσα η ονος τον αγγελον του Κυριου
 ισταμενον εν τη οδω, και την ρομφαιαν αυτου γεγυμνω-
 μενην εν τη χειρι αυτου, εξεκλινεν η ονος εκ της οδου και
 υπηγαιεν προς την πεδιαδα· και εκτυπησεν ο Βαλααμ
 την ονον, δια να επαναφερη αυτην εις την οδον. ²⁴Αλλ'
 ο αγγελος του Κυριου εσταθη εν μια στενη οδω των
 αμπελωνων, οπου ητο φραγμας εντευθεν και φραγμας
 εντευθεν· ²⁵και ιδουσα η ονος τον αγγελον του Κυριου,
 προσεθλιψεν εαυτην προς τον τοιχον και συνεθλιψε τον
 ποδα του Βαλααμ εις τον τοιχον· αυτος δε εκτυπησεν
 αυτην παλιν. ²⁶Και ο αγγελος του Κυριου υπηγε παρε-

μπρος, και εσταθη εν στενω τοπω, οπου δεν ητο οδος
 δια να εκκλινη δεξια η αριστερα· ²⁷και ιδουσα η ονος
 τον αγγελον του Κυριου, συνεκαθησεν υποκατω του Βα-
 λααμ· και θυμωθεις ο Βαλααμ, εκτυπησε την ονον δια
 της ραβδου. ²⁸Και ηνοιξεν ο Κυριος το στομα της ονου·
 και ειπε προς τον Βαλααμ, Τι σοι εκαμα, και με εκτυ-
 πησας τριτην ταυτην φοραν; ²⁹Και ειπεν ο Βαλααμ προς
 την ονον, Διστι με ενεπαιξας· ειθε να ειχον μαχαιραν εν
 τη χειρι μου, διστι τωρα ηθελον σε θανατωσει. ³⁰Και η
 ονος ειπε προς τον Βαλααμ, Δεν ειμαι εγω η ονος σου,
 επι της οποιας εκαθιζεις αφ' ου χρονου με εχεις εως
 της ημερας ταυτης; ημην ποτε συνειθισμενη να καμνω
 ουτως εις σε; Ο δε ειπεν, Ουχι. ³¹Και ηνοιξεν ο Κυριος
 τους οφθαλμους του Βαλααμ, και ειδε τον αγγελον του
 Κυριου ισταμενον εν τη οδω και την ρομφαιαν αυτου
 γεγυμνωμενην εν τη χειρι αυτου· και κυφας προσεκυνη-
 σεν επι προσωπον αυτου. ³²Και ειπε προς αυτον ο αγγε-
 λος του Κυριου, Δια τι εκτυπησας την ονον σου τριτην
 ταυτην φοραν; ιδου, εγω εξηλθον δια να σοι εναντιωθω,
 διστι ο δρομος σου ειναι διεστραμμενος ενωπιον μου·
³³και ιδουσα με η ονος εξεκλινεν απ' εμου τριτην ταυ-
 την φοραν· αλλως, εαν δεν εξεκλινεν απ' εμου τωρα σε
 μεν ηθελον φονευσει, εκεινην δε ηθελον αφησει ζωσαν.
³⁴Και ειπεν ο Βαλααμ προς τον αγγελον του Κυριου,
 Ημαρτησα· διστι δεν ηξευρον οτι συ εστεκες εν τη οδω
 εναντιον μου· οθεν τωρα, εαν δεν ηναι αρεστον εις σε,
 επιστρεφω. ³⁵Και ειπεν ο αγγελος του Κυριου προς τον
 Βαλααμ, Υπαγε μετα των ανθρωπων· πλην ο, τι σοι ειπω,
 τουτο θελεις λαλησει. Και υπηγεν ο Βαλααμ μετα των
 αρχοντων του Βαλακ. ³⁶Και ακουσας ο Βαλακ οτι ηρ-
 χετο ο Βαλααμ, εξηλθε να προυπαντηση αυτον, εως εις
 πολιν τινα του Μωαβ, κειμενην εν τοις οριοις του Αρνων,
 οστις ειναι το εσχατον οριον. ³⁷Και ειπεν ο Βαλακ προς
 τον Βαλααμ, Δεν απεστειλα προς σε μετα σπουδης να
 σε καλεσω; δια τι δεν ηλθες προς εμε; μηπως δεν ειμαι
 ικανος να σε τιμησω; ³⁸Και ειπεν ο Βαλααμ προς τον
 Βαλακ, Ιδου, ηλθον προς σε· εχω τωρα την δυναμιν να
 λαλησω τι; οντινα λογον βαλη ο Θεος εις το στομα μου,
 τουτον θελω λαλησει. ³⁹Και υπηγεν ο Βαλααμ μετα του
 Βαλακ, και ηλθον εις Κιριαθ-ουζωθ. ⁴⁰Και εθυσιασεν ο
 Βαλακ βοας και προβατα, και επεμφεν εξ αυτων προς
 τον Βαλααμ και προς τους αρχοντας τους μετ' αυτου.
⁴¹Και το πρωι ελαβεν ο Βαλακ τον Βαλααμ, και ανεβι-
 βασεν αυτον επι τους υψηλους τοπους του Βααλ, και
 εκειθεν ειδε την ακραν του λαου.

23Και ειπεν ο Βαλααμ προς τον Βαλακ, Οικοδομη-
 σον μοι ενταυθα επτα βωμους και ετοιμασον μοι ενταυθα
 επτα μοσχους και επτα κριους. ²Και εκαμεν ο Βαλακ
 καθως ειπεν ο Βαλααμ· και προσεφεραν ο Βαλακ και
 ο Βαλααμ μοσχον και κριον εφ' εκαστον βωμον. ³Και
 ειπεν ο Βαλααμ προς τον Βαλακ, Στηθι πλησιον του
 ολοκαυτωματος σου και εγω θελω υπαγει ισως φανη
 ο Κυριος εις συναντησιν μου· και ο, τι δειξη εις εμε,

τουτο θελω σοι αναγγειλει. Και υπηγεν εις τοπον υψηλον. ⁴Και συνητησεν ο Θεος τον Βαλααμ· και ειπε προς αυτον, Ητοιμασα τους επτα βωμους, και προσεφερα μοσχον και κριον εφ' εκαστον βωμον. ⁵Και εβαλεν ο Κυριος λογον εις το στομα του Βαλααμ και ειπεν, Επιστρεφον προς τον Βαλακ, και ουτω θελεις ειπει. ⁶Και επεστρεψε προς αυτον, και ιδου, ιστατο πλησιον του ολοκαυτωματος αυτου, αυτος και παντες οι αρχοντες του Μωαβ. ⁷Και ηρχισε την παραβολην αυτου και ειπε, Βαλακ με εφερεν εκ της Αραμ, ο βασιλευς του Μωαβ εκ των ορειων των προς ανατολας, λεγων, Ελθε, καταρασθητι μοι τον Ιακωβ· και ελθε, αναθεματισσον τον Ισραηλ. ⁸Πως να καταρασθω τον οποιον ο Θεος δεν καταραται; η πως να αναθεματισω τον οποιον ο Κυριος δεν ανεθεματισει; ⁹Διοτι απο της κορυφης των ορειων βλεπω αυτον, και απο των λοφων θεωρω αυτον· ιδου, λαος, οστις θελει κατοικησει μονος, και δεν θελει λογαριασθη μεταξυ των εθνων. ¹⁰Τις δυναται να αριθμηση την αμμον του Ιακωβ, και τον αριθμον του τεταρτου του Ισραηλ; ειθε να αποθανω κατα τον θανατον των δικαιων, και το τελος μου να ηναι ομοιον με το τελος αυτου. ¹¹Και ειπεν ο Βαλακ προς τον Βαλααμ, Τι μοι εκαμες; δια να καταρασθης τους εχθρους μου σε παρελαβον· και ιδου, συ ευλογων ευλογησας αυτους. ¹²Ο δε αποκριθεις ειπε, Δεν πρεπει να προσεξω ο, τι ο Κυριος εβαλεν εις το στομα μου, τουτο να ειπω; ¹³Και ειπε προς αυτον ο Βαλακ, Ελθε, παρακαλω, μετ' εμου εις αλλον τοπον, οθεν θελεις ιδει αυτον· μονον την ακραν αυτου θελεις ιδει, το δε ολον αυτου δεν θελεις ιδει· και καταρασθητι μοι αυτον εκειθεν. ¹⁴Και εφερεν αυτον εις την πεδιαδα Ζοφιμ επι την κορυφην του Φασγα, και ωκοδομησεν επτα βωμους και προσεφερε μοσχον και κριον εφ' εκαστον βωμον. ¹⁵Και ειπε προς τον Βαλακ, Στηθι αυτου πλησιον του ολοκαυτωματος σου και εγω θελω συναντησει εκει τον Κυριον. ¹⁶Και συνητησεν ο Κυριος τον Βαλααμ, και εβαλε λογον εις το στομα αυτου και ειπεν, Επιστρεφον προς τον Βαλακ και ειπε ουτω. ¹⁷Και ηλθε προς αυτον· και ιδου, αυτος ιστατο πλησιον του ολοκαυτωματος αυτου και οι αρχοντες του Μωαβ μετ' αυτου. Και ειπε προς αυτον ο Βαλακ, Τι ελαλησεν ο Κυριος; ¹⁸Και αρχισας την παραβολην αυτου ειπε, Σηκωθητι, Βαλακ, και ακουσον· δος ακροασιν εις εμε, συ ο υιος του Σεφωρ. ¹⁹Ο Θεος δεν ειναι ανθρωπος να ψευσθη, ουτε υιος ανθρωπου να μεταμεληθη· αυτος ειπε και δεν θελει εκτελεσει; η ελαλησε και δεν θελει εμμεινει; ²⁰Ιδου, ευλογιαν παρελαβον· και ευλογησε· και εγω δεν δυναμαι να μεταστρεψω αυτην. ²¹Δεν εθεωρησεν ανομιαν εις τον Ιακωβ, ουδε ειδε διαστροφην εις τον Ισραηλ· Κυριος ο Θεος αυτου ειναι μετ' αυτου, και αλαλαγμος βασιλεως ειναι μεταξυ αυτων. ²²Ο Θεος εξηγαγεν αυτους εξ Αιγυπτου· εχουσιν ως δυναμιν μονοκερωτος. ²³Βεβαιως ουδεμια γοητεια δεν ισχυει κατα του Ιακωβ, ουδε μαντεια κατα του Ισραηλ· κατα καιρον θελει λαληθη περι του Ιακωβ και περι του Ισραηλ, Τι κατωρθωσεν ο Θεος. ²⁴Ιδου, ο λαος

θελει σηκωθη ως λεων, και θελει εγερθη ως σκυμνος· δεν θελει κοιμηθη εωσου φαγη το θηραμα, και πιη το αιμα των πεφονευμενων. ²⁵Και ειπεν ο Βαλακ προς τον Βαλααμ, Μητε να καταρασθης αυτους διολου μητε να ευλογησης αυτους διολου. ²⁶Αποκριθεις δε ο Βαλααμ ειπε προς τον Βαλακ, Δεν σε ελαλησα, λεγων, Παν ο, τι μοι ειπη ο Κυριος, τουτο πρεπει να καμω; ²⁷Και ειπεν ο Βαλακ προς τον Βαλααμ, Ελθε, παρακαλω, θελω σε φερει εις αλλον τοπον, ισως θελει αρεσει εις τον Θεον να μοι καταρασθης αυτον εκειθεν. ²⁸Και εφερεν ο Βαλακ τον Βαλααμ επι την κορυφην του Φεγωρ, το οποιον βλεπει προς Γεσιμων. ²⁹Και ειπεν ο Βαλααμ προς τον Βαλακ, οικοδομησον μοι ενταυθα επτα βωμους και ετοιμασον μοι ενταυθα επτα μοσχους και επτα κριους. ³⁰και εκαμεν ο Βαλακ ως ειπεν ο Βαλααμ και προσεφερε μοσχον και κριον εφ' εκαστον βωμον.

24Και ιδων ο Βαλααμ οτι ητο αρεστον ενωπιον του Κυριου να ευλογηση τον Ισραηλ, δεν υπηγε, καθως αλλοτε, να ζητηση μαντειας, αλλ' εστησε το προσωπον αυτου προς την ερημον. ²Και ανυψωσεν ο Βαλααμ τους οφθαλμους αυτου και ειδε τον Ισραηλ κατεσκηνωμενον κατα τας φυλας αυτων· και ηλθεν επ' αυτον το πνευμα του Θεου. ³Και αρχισας την παραβολην αυτου ειπε, Βαλααμ ο υιος του Βεωρ ειπε, και ο ανθρωπος, ο εχων ανοικτους τους οφθαλμους αυτου, ειπεν· εειπεν εκεινος, οστις ηκουσε τα λογια του Θεου, Οστις ειδεν ορασιν του Παντοδυναμου, πεσων εις εκστασιν, εχων ομως ανοικτους τους οφθαλμους αυτου. ⁵Ποσον ωραιαι ειναι αι κατοικιαι σου, Ιακωβ, αι σκηλαι σου, Ισραηλ. ⁶Ως κοιλαδες ειναι εξηπλωμεναι, ως παραδεισοι εις οχθας ποταμου, ως δενδρα αλοης τα οποια εφυτευσεν ο Κυριος, ως κεδροι πλησιον των υδατων. ⁷Θελει εκχειρι υδωρ εκ της αντλιας αυτου, και το σπερμα αυτου θελει εισθαι εις υδατα πολλα, και ο βασιλευς αυτου θελει εισθαι υψηλοτερος του Αγαγ, και η βασιλεια αυτου θελει μεγαλυνη. ⁸Ο Θεος εξηγαγεν αυτον εξ Αιγυπτου· εχει ως δυναμιν μονοκερωτος· θελει καταφαγει τα εθνη τους πολεμιους αυτου, και θελει συντριψει τα οστα αυτων, και θελει κατατοξευσει αυτους με τα βελη αυτου. ⁹Αναπεσων, εκοιμηθη ως λεων, και ως σκυμνος λεοντος· τις θελει εξεγειρει αυτον; Ευλογημενος ο ευλογων σε και κατηραμενος ο καταρωμενος σε. ¹⁰Και εξηφθη ο θυμος του Βαλακ εναντιον του Βαλααμ και συνεκροτησε τας χειρας αυτου· και ειπεν ο Βαλακ προς τον Βαλααμ, δια να καταρασθης τους εχθρους μου σε εκαλεσα· και ιδου, συ ευλογων ευλογησας αυτους τριτην ταυτην φοραν. ¹¹τωρα λοιπον φυγε εις τον τοπον σου· ελεγον να σε τιμησω με τιμας· αλλ' ιδου, ο Κυριος σε εστερησε της τιμης. ¹²Και ειπεν ο Βαλααμ προς τον Βαλακ, Δεν ειπον και προς τους απεσταλμενους σου, τους οποιους απεστειλας προς εμε, λεγων, ¹³Και αν μοι δωση ο Βαλακ την οικιαν αυτου πληρη αργυριου και χρυσιου, δεν δυναμαι να παραβω την προσταγην του Κυριου, ωστε να καμω

καλον η κακον απ' εμαυτου, αλλ' ο, τι ο Κυριος λαληση, τουτο θελω ειπει; ¹⁴και τωρα, ιδου, εγω υπαγω προς τον λαον μου· ελθε λοιπον να σοι φανερωσω τι θελει καμει ο λαος ουτος εις τον λαον σου εις τας εσχατας ημερας. ¹⁵Και αρχισας την παραβολην αυτου ειπε, Βαλααμ ο υιος του Βεωρ ειπε, και ο ανθρωπος, ο εχων ανοικτους τους οφθαλμους αυτου, ειπεν· ¹⁶ειπεν εκεινος, οστις ηκουσε τα λογια του Θεου, και ελαβε την γνωσιν του Υψιστου, οστις ειδεν ορασιν του Παντοδυναμου, πεσων εις εκστασιν, εχων ομως ανοικτους τους οφθαλμους αυτου· ¹⁷Θελω ιδει αυτον, αλλ' ουχι τωρα· θελω θεωρησει αυτον, αλλ' ουχι εκ του πλησιον· θελει ανατειλει αστρον εξ Ιακωβ, και θελει αναστηθη σκηπτρον εκ του Ισραηλ, και θελει παταξει τους αρχηγους Μωαβ, και εξολοθρευσει παντας τους υιους του Σηθ· ¹⁸και ο Εδωμ θελει εισθαι κληρονομια, και ο Σηειρ θελει εισθαι κληρονομια εις τους εχθρους αυτου· και ο Ισραηλ θελει πραξει εν ισχυι· ¹⁹και θελει εξελθει εξ Ιακωβ ο εξουσιαζων, και θελει εξολοθρευσει τον διασωθεντα εκ της πολεως. ²⁰Και ιδων τον Αμαληκ, ηρχισε την παραβολην αυτου και ειπεν, Ο Αμαληκ ειναι αρχη των εθνων· αλλ' εν τω τελει αυτου θελει αφανισθη. ²¹Και ιδων τον Κεναιον, ηρχισε την παραβολην αυτου και ειπεν, Ισχυρα ειναι η κατοικια σου, και θετεις την φωλεαν σου επι την πετραν· ²²πλην ο Κεναιος θελει καταπορθηθη, εωσου σε φερη αιχμαλωτον ο Ασσουρ. ²³Και επανελαβε την παραβολην αυτου και ειπεν, Ω τις θελει ζησει, οταν ο Θεος καμη τουτο; ²⁴Και πλοια θελουσιν ελθει απο των παραλιων των Κητιαιων, και θελουσι καταθλιψει τον Ασσουρ, και θελουσι καταθλιψει τον Εβερ· αλλα και εκεινοι θελουσιν εξαφανισθη. ²⁵Και σηκωθεις ο Βαλααμ ανεχωρησε και επεστρεφεν εις τον τοπον αυτου· ο δε Βαλακ απηλθε και αυτος εις την οδον αυτου.

25Και εμεινεν ο Ισραηλ εν Σιττειμ· και ηρχισεν ο λαος να πορνευη μετα των θυγατερων Μωαβ· ²αιτινες προσεκαλεσαν τον λαον εις τας θυσιας των θεων αυτων· και εφαγεν ο λαος και προσεκυνησε τους θεους αυτων. ³Και προσεκολληθη ο Ισραηλ εις τον Βεελ-φεγωρ· και εξηφθη η οργη του Κυριου κατα του Ισραηλ. ⁴Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Λαβε παντας τους αρχηγους του λαου και κρεμασον αυτους ενωπιον του Κυριου κατεναντι του ηλιου· δια να σηκωθη απο του Ισραηλ η φλογερα οργη του Κυριου. ⁵Και ειπεν ο Μωυσης προς τους κριτας του Ισραηλ, Φονευσατε εκαστος τους ανθρωπους αυτου, τους οσοι προσεκολληθησαν εις τον Βεελ-φεγωρ. ⁶Και ιδου, εις εκ των υιων Ισραηλ ηλθε φερων εις τους αδελφους αυτου γυναικα Μαδιαντιν, ενωπιον του Μωυσεως και ενωπιον πασης της συναγωγης των υιων Ισραηλ, ενω εκλαιον εν τη θυρα της σκηνης του μαρτυριου. ⁷Και ιδων Φινεες, ο υιος του Ελεαζαρ, υιου του Ααρων του ιερεως, εσηκωθη εκ μεσον της συναγωγης, και λαβων εις την χειρα αυτου δορατιον, ⁸υπηγε κατωπιν του ανθρωπου του Ισραηλιτου εις την σκηνην και

διεπερασεν αμφοτερους, τον τε ανθρωπον τον Ισραηλιτην και την γυναικα δια της κοιλιας αυτης. Και επαυσεν η πληγη απο των υιων Ισραηλ. ⁹Ησαν δε οι αποθανοντες εν τη πληγη εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹⁰Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ¹¹Ο Φινεες, ο υιος του Ελεαζαρ, υιου Ααρων του ιερεως, απεστρεψε τον θυμον μου απο των υιων Ισραηλ, δειξας ζηλον υπερ εμου μεταξυ αυτων, οθεν δεν εξωλοθρευσα τους υιους Ισραηλ εν τη ζηλοτυπια μου· ¹²δια τουτο ειπε, Ιδου, εγω διδω εις αυτον την διαθηκην μου της ειρηνης· ¹³και θελει εισθαι εις αυτον και εις το σπερμα αυτου μετ' αυτον διαθηκη ιερατειας αιωνιου· διοτι εσταθη ζηλωτης υπερ του Θεου αυτου, και εκαμεν εξιλεωσιν υπερ των υιων Ισραηλ. ¹⁴Το δε ονομα του Ισραηλιτου του θανατωθεντος εκεινου, οστις εθανατωθη μετα της γυναικος της Μαδιανιτιδος, ητο Ζιμβρι, υιος Σαλου, αρχοντος οικογενειας επισημου μεταξυ των Συμεωνιτων. ¹⁵Και το ονομα της γυναικος της Μαδιανιτιδος της θανατωθεισης ητο Χασβι, θυγατηρ του Σουρ, αρχηγου λαου, εξ επισημου οικογενειας εν Μαδιαμ. ¹⁶Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ¹⁷Πολεμειτε τους Μαδιανιτας και παταξατε αυτους· ¹⁸διοτι αυτοι σας πολεμουσι με τας δολιοτητας αυτων, με τας οποιας σας εδολιευθησαν εις την υποθεσιν του Φεγωρ και εις την υποθεσιν της Χασβι θυγατρος του αρχοντος Μαδιανιτου, της αδελφης αυτων, ητις εθανατωθη εν τη ημερα της πληγης δια την υποθεσιν του Φεγωρ.

26Και μετα την πληγην ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην και προς τον Ελεαζαρ τον υιον του Ααρων τον ιερα, λεγων, ²Λαβετε το κεφαλαιον πασης της συναγωγης των υιων Ισραηλ απο εικοσι ετων και επανω, κατα τους οικους των πατερων αυτων, παντας τους δυναμενους εν τω Ισραηλ να εξελθωσιν εις πολεμον. ³Και ελαλησαν ο Μωυσης και Ελεαζαρ ο ιερευς προς αυτους εις τας πεδιαδας Μωαβ παρα τον Ιορδανην, κατεναντι της Ιεριχω, λεγοντες, ⁴Αριθμησατε αυτους απο εικοσι ετων και επανω, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην και εις τους υιους Ισραηλ, τους εξελθοντας εκ γης Αιγυπτου. ⁵Ρουβην, ο πρωτοτοκος του Ισραηλ· οι υιοι Ρουβην ησαν Ανωχ, εξ ου η συγγενεια των Ανωχιτων· εκ Φαλλου, η συγγενεια των Φαλλουιτων· ⁶εξ Εσρων, η συγγενεια των Εσρωνιτων· εκ του Χαρμι, η συγγενεια των Χαρμιτων. ⁷Αυται ειναι αι συγγενειαι των Ρουβηνιτων· και η απαριθμησις αυτων ητο τεσσαρακοντα τρεις χιλιαδες και επτακοσιοι τριακοντα. ⁸και οι υιοι του Φαλλου ησαν Ελιαβ· ⁹και οι υιοι του Ελιαβ, Νεμουηλ και Δαθαν και Αβειρων. Ουτοι ειναι ο Δαθαν και ο Αβειρων, οι ονομαστοι εκεινοι εν τη συναγωγη, οι στασιασαντες κατα του Μωυσεως και κατα του Ααρων εν τη συνοδια του Κορε, οτε εστασιασαν κατα του Κυριου· ¹⁰και ηνοιξεν η γη το στομα αυτης και κατεπιεν αυτους μετα του Κορε, εν τω εξολοθρευω της συνοδιας αυτου, οτε το πυρ κατεφαγε τους διακσιους πεντηκοντα ανθρωπους· και εγειναν εις

σημειον· ¹¹του Κορε ομως οι υιοι δεν απεθανον. ¹²Οι υιοι Συμεων κατα τας οικογενειας αυτων ησαν, εκ Νεμουηλ, η συγγενεια των Νεμουηλιτων· εξ Ιαμειν, η συγγενεια των Ιαμεινιτων· εξ Ιαχειν, η συγγενεια των Ιαχεινιτων· ¹³εκ Ζερα, η συγγενεια των Ζεριτων· εκ Σαουλ, η συγγενεια των Σαουλιτων. ¹⁴Αυται ειναι αι συγγενειαι των Συμεωνιτων· κατα την απαριθμησιν αυτων, εικοσιδυο χιλιαδες και διακοσιοι. ¹⁵Οι υιοι Γαδ κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εκ του Σιφων, η συγγενεια των Σιφωνιτων· εξ Αγγι, η συγγενεια των Αγγιτων· εκ Σουνι, η συγγενεια των Σουνιτων· ¹⁶εξ Αζενι, η συγγενεια των Αζενιτων· εξ Ηρι, η συγγενεια των Ηριτων· ¹⁷εξ Αροδ, η συγγενεια των Αροδιτων· εξ Αριηλι, η συγγενεια των Αριηλιτων. ¹⁸Αυται ειναι αι συγγενειαι των υιων Γαδ· κατα την απαριθμησιν αυτων, τεσσαρακοντα χιλιαδες και πεντακοσιοι. ¹⁹Οι υιοι Ιουδα ησαν Ηρ και Αυναν· και απεθανον ο Ηρ και ο Αυναν εν τη γη Χανααν. ²⁰Και οι υιοι Ιουδα κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εκ Σηλα, η συγγενεια των Σηλανιτων· εκ Φαρες, η συγγενεια των Φαρεσιτων· εκ Ζαρα, η συγγενεια των Ζαριτων· ²¹και οι υιοι Φαρες ησαν εξ Εσρων, η συγγενεια των Εσρωνιτων· εξ Αμουλ, η συγγενεια των Αμουλιτων. ²²Αυται ειναι αι συγγενειαι Ιουδα· κατα την απαριθμησιν αυτων, εβδομηκοντα εξ χιλιαδες και πεντακοσιοι. ²³Οι υιοι Ισσαχαρ κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εκ Θωλα, συγγενεια των Θωλαιτων· εκ Φουα, η συγγενεια των Φουνιτων· ²⁴εξ Ιασουβ, η συγγενεια των Ιασουβιτων· εκ Σιμβρων, η συγγενεια των Σιμβρωνιτων. ²⁵Αυται ειναι αι συγγενειαι Ισσαχαρ· κατα την απαριθμησιν αυτων, εξηκοντα τεσσαρες χιλιαδες και τριακοσιοι. ²⁶Οι υιοι Ζαβουλων κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εκ Σερεδ, συγγενεια των Σερεδιτων· εξ Αιλων, η συγγενεια των Αιλωνιτων· εξ Ιαλεηλ, η συγγενεια των Ιαλεηλιτων. ²⁷Αυται ειναι αι συγγενειαι των Ζαβουλωνιτων· κατα την απαριθμησιν αυτων, εξηκοντα χιλιαδες και πεντακοσιοι. ²⁸Οι υιοι Ιωσηφ κατα τας συγγενειας αυτων ησαν Μανασση και Εφραιμ. ²⁹Οι υιοι Μανασση ησαν, εκ Μαχειρ, η συγγενεια των Μαχειριτων. Και ο Μαχειρ εγεννησε τον Γαλααδ· εκ δε του Γαλααδ η συγγενεια των Γαλααδιτων· ³⁰ουτοι ειναι οι υιοι Γαλααδ· εξ Αχιεζερ, η συγγενεια των Αχιεζεριτων· εκ Χελεκ, η συγγενεια των Χελεκιτων· ³¹και εξ Ασριηλ, η συγγενεια των Ασριηλιτων· εκ Συχεμ, η συγγενεια των Συχεμιτων· και εκ Σεμιδα, η συγγενεια των Σεμιδαιτων· ³²και εξ Εφερ, η συγγενεια των Εφεριτων· ³³και Σαλπααδ, ο υιος του Εφερ, δεν ειχεν υιους, αλλα θυγατερας· τα δε ονοματα των θυγατερων του Σαλπααδ ησαν Μααλα και Νουα, Αγλα, Μελχα και Θερσα. ³⁴Αυται ειναι αι συγγενειαι Μανασση· και η απαριθμησις αυτων, πενηκοντα δυο χιλιαδες και επτακοσιοι. ³⁵Ουτοι ειναι οι υιοι Εφραιμ κατα τας συγγενειας αυτων· εκ Σουθαλα, η συγγενεια των Σουθαλαιτων· εκ Βεχερ, η συγγενεια των Βεχεριτων· εκ Ταχαν, η συγγενεια των Ταχανιτων· ³⁶και ουτοι ειναι οι υιοι Σουθαλα· εξ Εραν, η συγγενεια των Ερανιτων. ³⁷Αυται ειναι αι συγγενειαι

των υιων Εφραιμ· κατα την απαριθμησιν αυτων, τριακοντα δυο χιλιαδες και πεντακοσιοι. Ουτοι ειναι οι υιοι Ιωσηφ κατα τας συγγενειας αυτων. ³⁸Οι υιοι Βενιαμιν κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εκ Βελα, η συγγενεια των Βελαιτων· εξ Ασβηλ, η συγγενεια των Ασβηλιτων· εξ Αχιραμ, η συγγενεια των Αχιραμιτων· ³⁹εκ Σουφαμ, η συγγενεια των Σουφαμιτων· εξ Ουφαμ, η συγγενεια των Ουφαμιτων· ⁴⁰και οι υιοι Βελα ησαν Αρεδ και Ναμαν· εξ Αρεδ, η συγγενεια των Αρεδιτων· εκ Ναμαν, συγγενεια των Νααμιτων. ⁴¹Ουτοι ειναι οι υιοι Βενιαμιν κατα τας συγγενειας αυτων· και η απαριθμησις αυτων ητο τεσσαρακοντα πεντε χιλιαδες και εξακοσιοι. ⁴²Ουτοι ειναι οι υιοι Δαν κατα τας συγγενειας αυτων· εκ Σουαμ, η συγγενεια των Σουαμιτων· αυται ειναι αι συγγενειαι Δαν κατα τας συγγενειας αυτων· ⁴³πασαι αι συγγενειαι των Σουαμιτων, κατα την απαριθμησιν αυτων, ησαν εξηκοντα τεσσαρες χιλιαδες και τετρακοσιοι. ⁴⁴Οι υιοι Ασηρ κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εξ Ιεμου, η συγγενεια των Ιεμουιτων· εκ Βερια, η συγγενεια των Βεριαιτων· ⁴⁵εκ των υιων Βερια ησαν, εξ Εβερ, η συγγενεια των Εβεριτων· εκ Μαλχιηλ, η συγγενεια των Μαλχιηλιτων· ⁴⁶και το ονομα της θυγατρος του Ασηρ ητο Σαρα. ⁴⁷Αυται ειναι αι συγγενειαι των υιων Ασηρ κατα την απαριθμησιν αυτων, πενηκοντα τρεις χιλιαδες και τετρακοσιοι. ⁴⁸Οι υιοι Νεφθαλι κατα τας συγγενειας αυτων ησαν, εξ Ιασιηλ, συγγενεια των Ιασιηλιτων· εκ Γουνι, η συγγενεια των Γουνιτων· ⁴⁹εξ Ιεσερ, η συγγενεια των Ιεσεριτων· εκ Σιλλημ, η συγγενεια των Σιλλημιτων. ⁵⁰Αυται ειναι αι συγγενειαι Νεφθαλι κατα τας συγγενειας αυτων· και απαριθμησις αυτων ητο τεσσαρακοντα πεντε χιλιαδες και τετρακοσιοι. ⁵¹Αυτη ειναι η απαριθμησις των υιων Ισραηλ, εξακοσιαι χιλιαδες και χιλιοι επτακοσιοι τριακοντα. ⁵²Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ⁵³Εις τουτους θελει μοιρασθη η γη εις κληρονομιαν κατα τον αριθμον των ονοματων αυτων· ⁵⁴εις τους περισσοτερους θελεις δωσει περισσοτεραν κληρονομιαν και εις τους ολιγωτερους θελεις δωσει ολιγωτεραν κληρονομιαν· εις εκαστον θελει δοθη κληρονομια αυτου κατα την απαριθμησιν αυτου· ⁵⁵και η γη θελει μοιρασθη δια κληρων· κατα τα ονοματα των φυλων, κατα τας πατριας αυτων, θελουσι κληρονομησει· ⁵⁶κατα τον κληρον θελει μοιρασθη η κληρονομια αυτων μεταξυ πολλων και ολιγων. ⁵⁷Και αυτη ειναι η απαριθμησις των Λευιτων, κατα τας συγγενειας αυτων· εκ Γηρσων, η συγγενεια των Γηρσωνιτων· εκ Κααθ, η συγγενεια των Κααθιτων· εκ Μεραρι, η συγγενεια των Μεραριτων. ⁵⁸Αυται ειναι αι συγγενειαι των Λευιτων· η συγγενεια των Λιβνιτων, η συγγενεια των Χεβρωνιτων, η συγγενεια των Μααλιτων, συγγενεια των Μουσιτων, η συγγενεια των Κοραιτων· και ο Κααθ εγεννησε τον Αμραμ. ⁵⁹Το δε ονομα της γυναικος του Αμραμ ητο Ιωχαβεδ, θυγατηρ του Λευι, ητις εγεννηθη εις τον Λευι εν Αιγυπτω· και εγεννησεν εις τον Αμραμ τον Ααρων και τον Μωυσην και Μαριαμ την αδελφην αυτων. ⁶⁰Και

εγεννηθησαν εις τον Ααρων Ναδαβ και Αβιουδ, Ελεαζαρ και Ιθαμαρ. ⁶¹Απεθανον δε ο Ναδαβ και ο Αβιουδ, οτε προσεφεραν πυρ ξενον ενωπιον του Κυριου. ⁶²Και η απαριθμησις αυτων ητο εικοσιτριεις χιλιαδες, παν αρσενικον απο ενος μηνος και επανω· διοτι δεν απηριθμηθησαν μεταξυ των υιων Ισραηλ, επειδη δεν εδοθη εις αυτους κληρονομια μεταξυ των υιων Ισραηλ. ⁶³Ουτοι ειναι οι απαριθμηθεντες δια του Μωυσεως και Ελεαζαρ του ιερεως, οιτινες απηριθμησαν τους υιους Ισραηλ εις τας πεδιαδας Μωαβ παρα τον Ιορδανην κατεναντι της Ιεριχω. ⁶⁴Μεταξυ δε τουτων δεν ευρισκετο ανθρωπος εκ των απαριθμηθεντων υπο του Μωυσεως και Ααρων του ιερεως, οτε απηριθμησαν τους υιους Ισραηλ εν τη ερημω Σινα. ⁶⁵Διοτι ο Κυριος ειπε περι αυτων, Εξαπαντος θελουσιν αποθανει εν τη ερημω. Και δεν εναπελειφθη εξ αυτων ουδεις, ει μη Χαλεβ ο υιος του Ιεφοννη και Ιησους ο υιος του Ναυη.

27Και προσηλθον αι θυγατερες του Σαλπααδ, υιου του Εφερ, υιου του Γαλααδ, υιου του Μαχειρ, υιου του Μανασση, εκ των συγγενειων Μανασση υιου του Ιωσηφ. Και ταυτα ειναι τα ονοματα των θυγατερων αυτου· Μααλα, Νουα και Αγλα και Μελχα και Περσα. ²Και εσταθησαν ενωπιον του Μωυσεως και ενωπιον Ελεαζαρ του ιερεως και ενωπιον των αρχοντων και πασης της συναγωγης εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου, λεγουσαι, ³Ο πατηρ ημων απεθανεν εν τη ερημω· και αυτος δεν ητο εν τη συνοδια των συναθροισθεντων κατα του Κυριου εν τη συνοδια του Κορε, αλλ' απεθανε δι' ιδιαν αυτου αμαρτιαν και δεν ειχεν υιους· ⁴δια τι να εξαλειφθη το ονομα του πατρος ημων εκ μεσου της συγγενειας αυτου, διοτι δεν εχει υιον; δοτε εις ημας κληρονομιαν μεταξυ των αδελφων του πατρος ημων. ⁵Και εφερεν ο Μωυσης την κρισιν αυτων ενωπιον του Κυριου. ⁶Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ⁷Ορθως λαλουσιν αι θυγατερες του Σαλπααδ· εξαπαντος θελεις δωσει εις αυτας κτημα εις κληρονομιαν μεταξυ των αδελφων του πατρος αυτων· και θελεις διαβιβασει εις αυτας την κληρονομιαν του πατρος αυτων. ⁸Και θελεις λαλησει προς τους υιους Ισραηλ λεγων, Εαν ανθρωπος τις αποθανη και δεν εχη υιον, τοτε θελετε διαβιβασει την κληρονομιαν αυτου εις την θυγατερα αυτου. ⁹Και εαν δεν εχη θυγατερα, τοτε θελετε δωσει την κληρονομιαν αυτου εις τους αδελφους αυτου. ¹⁰Και εαν δεν εχη αδελφους, τοτε θελετε δωσει την κληρονομιαν αυτου εις τους αδελφους του πατρος αυτου. ¹¹Εαν δε ο πατηρ αυτου δεν εχη αδελφους, τοτε θελετε δωσει την κληρονομιαν αυτου εις τον συγγενη αυτου τον πλησιεστερον εκ της συγγενειας αυτου, και ουτος θελει εξουσιαζει αυτην. Και τουτο θελει εισθαι εις τους υιους Ισραηλ διαταγμα κρισεως, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην. ¹²Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Αναβα εις τουτο το ορος Αβαριμ και ιδε την γην, την οποιαν εδωκα εις τους υιους Ισραηλ· ¹³και αφου ιδης αυτην, θελεις προστεθη και συ εις τον λαον

σου, καθως προσετεθη Ααρων ο αδελφος σου· ¹⁴διοτι σεις ηναντιωθητε εις τον λογον μου εν τη ερημω Σιν εν τη αντιλογια της συναγωγης, ωστε να με αγιασητε εις το υδωρ ενωπιον αυτων. Τουτο ειναι το υδωρ Μεριβα εν Καδης εν τη ερημω Σιν. ¹⁵Και ελαλησεν ο Μωυσης προς τον Κυριον, λεγων, ¹⁶Κυριος, ο Θεος των πνευματων πασης σαρκος, ας διοριση ανθρωπον επι την συναγωγην, ¹⁷οστις να εξελθη εμπροσθεν αυτων, και οστις να εισελθη εμπροσθεν αυτων, και οστις να εξαγη αυτους, και οστις να εισαγη αυτους· ωστε να μη ηναι η συναγωγή του Κυριου ως προβατα μη εχοντα ποιμενα. ¹⁸Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Λαβε μετα σου Ιησουν τον υιον του Ναυη, ανθρωπον εις τον οποιον ειναι το πνευμα, και επιθες την χειρα σου επ' αυτον· ¹⁹και παραστησον αυτον ενωπιον Ελεαζαρ του ιερεως και ενωπιον πασης της συναγωγης και δος εις αυτον διαταγας ενωπιον αυτων· ²⁰και θελεις επιθεσει επ' αυτον απο της δοξης σου, δια να υπακουωσιν εις αυτον πασα η συναγωγή των υιων Ισραηλ· ²¹και θελει παρασταθη ενωπιον Ελεαζαρ του ιερεως, οστις θελει ερωτησει περι αυτου κατα την κρισιν του Ουριμ ενωπιον του Κυριου· κατα τον λογον αυτου θελουσιν εξερχεσθαι και κατα τον λογον αυτου θελουσιν εισερχεσθαι, αυτος και παντες οι υιοι Ισραηλ μετ' αυτου και πασα η συναγωγή. ²²Και εκαμεν ο Μωυσης, καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος· και ελαβε τον Ιησουν και παρεστησεν αυτον ενωπιον Ελεαζαρ του ιερεως, και ενωπιον πασης της συναγωγης· ²³και επεθηκε τας χειρας αυτου επ' αυτον και εδωκεν εις αυτον διαταγας, καθως προσεταξε Κυριος δια χειρος του Μωυσεως.

28Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ²Προσταξο τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Τα δωρα μου, τους αρτους μου, την θυσιαν μου γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς εμε, προσεχετε να προσφερητε εις εμε εν τω πρεποντι καιρω αυτων. ³Και θελεις ειπει προς αυτους, Αυτη ειναι η δια πυρος γινομενη προσφορα, την οποιαν θελετε προσφερει προς τον Κυριον· δυο αρνια ενιαυσια αμωμα καθ' ημεραν, εις παντοτεινον ολοκαυτωμα. ⁴Το εν αρνιον θελεις προσφερει το πρωι, και το αλλο αρνιον θελεις προσφερει το δειλινον. ⁵Και δια προσφοραν εξ αλφιτων θελετε προσφερει σεμιδαλιν, το δεκατον του εφα, εζυμωμενην με ελαιον απο ελαιας κοπανισμενας, το τεταρτον του ιν. ⁶Τουτο ειναι παντοτεινον ολοκαυτωμα, διωρισμενον εν τω ορει Σινα, εις οσμην ευωδιας, θυσια γινομενη δια πυρος εις τον Κυριον. ⁷Και η σπονδη αυτου θελει εισθαι το τεταρτον του ιν δια το εν αρνιον· εις το αγιαστηριον θελεις χυσει σικερα δια σπονδην εις τον Κυριον. ⁸Και το αλλο αρνιον θελεις προσφερει το δειλινον· κατα την εξ αλφιτων προσφοραν της πρωιας και κατα την σπονδην αυτης θελεις προσφερει αυτο θυσιαν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ⁹και την ημεραν του σαββατου θελεις προσφερει δυο αρνια ενιαυσια αμωμα, και δυο δεκατα σεμιδαλεως εζυμωμενης με ελαιον δια

προσφοραν εξ αλφитων, και την σπονδην αυτης. ¹⁰τουτο ειναι το ολοκαυτωμα εκαστου σαββατου εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της σπονδης αυτου. ¹¹Και εις τας νεομηνιας σας θελετε προσφερει ολοκαυτωμα προς τον Κυριον, δυο μοσχους και ενα κριον, επτα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ¹²και δι' εκαστον μοσχον τρια δεκατα σεμιδαλεως εξυμωμενης με ελαιον δια προσφοραν εξ αλφитων, και δια τον ενα κριον δυο δεκατα σεμιδαλεως εξυμωμενης με ελαιον δια προσφοραν εξ αλφитων· ¹³και ανα εν δεκατον σεμιδαλεως εξυμωμενης με ελαιον δια προσφοραν εξ αλφитων δι' εκαστον αρνιον, προς ολοκαυτωμα, θυσιαν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ¹⁴Και η σπονδη αυτων θελει εισθαι οινος, το ημισυ του ιν δια τον μοσχον, και το τριτον του ιν δια τον κριον, και το τεταρτον του ιν δια το αρνιον. Τουτο ειναι το ολοκαυτωμα εκαστου μηνος, κατα τους μηνας του ενιαυτου. ¹⁵Και εις τραγος εξ αιγων θελει προσφερεσθαι προς τον Κυριον εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της σπονδης αυτου. ¹⁶Και την δεκατην τεταρτην ημεραν του πρωτου μηνος ειναι το πασχα του Κυριου. ¹⁷Και την δεκατην πεμπτην του μηνος τουτον ειναι εορτη· επτα ημερας θελουσι τρωγεσθαι αζυμα. ¹⁸Εν τη πρωτη ημερα θελει εισθαι συγκαλεσις αγια· δεν θελετε καμνει ουδεν εργον δουλευτικον. ¹⁹Και θελετε προσφερει θυσιαν γινομενην δια πυρος, ολοκαυτωμα προς τον Κυριον, δυο μοσχους εκ βων και ενα κριον και επτα αρνια ενιαυσια· αμωμα θελουσιν εισθαι εις εσας. ²⁰Και η εξ αλφитων προσφορα αυτων θελει εισθαι σεμιδαλις εξυμωμενη με ελαιον· τρια δεκατα θελετε προσφερει δια τον μοσχον και δυο δεκατα δια τον κριον. ²¹Ανα εν δεκατον θελει προσφερει δι' εκαστον αρνιον, κατα τα επτα αρνια· ²²και ενα τραγον εις προσφοραν περι αμαρτιας, δια να γεινη εξιλεωσις δια σας. ²³Εκτος του ολοκαυτωματος της πρωιας, το οποιον ειναι δια ολοκαυτωμα παντοτεινον, θελετε προσφερει ταυτα. ²⁴Ουτω θελετε προσφερει καθ' ημεραν εις τας επτα ημερας, τα δωρα τα προς θυσιαν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. Τουτο θελει προσφερεσθαι εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της σπονδης αυτου. ²⁵Και εν τη ημερα τη εβδομη θελετε εχει συγκαλεσιν αγια· δεν θελετε καμνει ουδεν εργον δουλευτικον. ²⁶Και εν τη ημερα των απαρχων, οταν προσφερητε νεαν εξ αλφитων προσφοραν προς τον Κυριον, εις το τελος των εβδομαδων σας, θελετε εχει συγκαλεσιν αγια· δεν θελετε καμνει ουδεν εργον δουλευτικον. ²⁷Και θελετε προσφερει ολοκαυτωμα εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, δυο μοσχους εκ βων, ενα κριον, επτα αρνια ενιαυσια· ²⁸και η εξ αλφитων προσφορα αυτων θελει εισθαι σεμιδαλις εξυμωμενη με ελαιον, τρια δεκατα δι' εκαστον μοσχον, δυο δεκατα δια τον ενα κριον, ²⁹ανα εν δεκατον δι' εκαστον αρνιον, κατα τα επτα αρνια· ³⁰ενα τραγον εξ αιγων, δια να γεινη εξιλεωσις δια σας. ³¹Εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφитων προσφορας

αυτου, ταυτα θελετε προσφερει, αμωμα θελουσιν εισθαι εις εσας, και τας σπονδας αυτων.

29Και εν τω μηνι τω εβδομω, τη πρωτη του μηνος, θελετε εχει συγκαλεσιν αγια· δεν θελετε καμνει ουδεν εργον δουλευτικον· αυτη ειναι εις εσας ημερα αλαλαγμου σαλπιγγων. ²Και θελετε προσφερει ολοκαυτωμα εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, ενα μοσχον εκ βων, ενα κριον, επτα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ³και η εξ αλφитων προσφορα αυτων θελει εισθαι σεμιδαλις εξυμωμενη με ελαιον, τρια δεκατα δια τον μοσχον, δυο δεκατα δια τον κριον, ⁴και εν δεκατον δι' εκαστον αρνιον, κατα τα επτα αρνια· ⁵και ενα τραγον εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας, δια να γεινη εξιλεωσις δια σας· ⁶εκτος του ολοκαυτωματος του μηνος και της εξ αλφитων προσφορας αυτου και του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφитων προσφορας αυτου και των σπονδων αυτων, κατα το διατεταγμενον περι αυτων, θυσιαν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον. ⁷Και τη δεκατη τουτου του εβδομου μηνος θελετε εχει συγκαλεσιν αγια· και θελετε ταπεινωσει τας ψυχας σας· ουδεμιαν εργασιαν θελετε καμνει· ⁸και θελετε προσφερει ολοκαυτωμα προς τον Κυριον εις οσμην ευωδιας, ενα μοσχον εκ βων, ενα κριον, επτα αρνια ενιαυσια· αμωμα θελουσιν εισθαι εις εσας. ⁹Και η εξ αλφитων προσφορα αυτων θελει εισθαι σεμιδαλις εξυμωμενη με ελαιον, τρια δεκατα δια τον μοσχον, δυο δεκατα δια τον ενα κριον, ¹⁰ανα εν δεκατον δι' εκαστον αρνιον, κατα τα επτα αρνια· ¹¹ενα τραγον εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος της προς εξιλεωσιν περι αμαρτιας προσφορας και του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφитων προσφορας αυτου και των σπονδων αυτων. ¹²Και τη δεκατη πεμπτη ημερα του εβδομου μηνος θελετε εχει συγκαλεσιν αγια· δεν θελετε καμνει ουδεν εργον δουλευτικον· και θελετε εορταζει εορτην εις τον Κυριον επτα ημερας. ¹³Και θελετε προσφερει ολοκαυτωμα, θυσιαν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, δεκατρις μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια· αμωμα θελουσιν εισθαι. ¹⁴Και η εξ αλφитων προσφορα αυτων θελει εισθαι σεμιδαλις εξυμωμενη με ελαιον, τρια δεκατα δι' εκαστον μοσχον εκ των δεκατριων μοσχων, δυο δεκατα δι' εκαστον κριον εκ των δυο κριων, ¹⁵και ανα εν δεκατον δι' εκαστον αρνιον κατα τα δεκατεσσαρα αρνια· ¹⁶και ενα τραγον εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος, της εξ αλφитων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ¹⁷Και τη δευτερα ημερα θελετε προσφερει δωδεκα μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ¹⁸και την εξ αλφитων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τους μοσχους, δια τους κριους και δια τα αρνια, κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ¹⁹και ενα τραγον αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφитων προ-

σφορας αυτου και των σπονδων αυτων. ²⁰Και τη τριτη ημερα ενδεκα μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ²¹και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τους μοσχους, δια τους κριους και δια τα αρνια, κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ²²και ενα τραγον εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ²³Και τη τεταρτη ημερα δεκα μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ²⁴την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τους μοσχους, δια τους κριους και δια τα αρνια κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ²⁵και ενα τραγον εξ αιγων εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος, της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ²⁶Και τη πεμπτη ημερα εννεα μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ²⁷και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τους μοσχους, δια τους κριους και δια τα αρνια, κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ²⁸και ενα τραγον εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ²⁹Και τη εκτη ημερα οκτω μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ³⁰και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τους μοσχους, δια τους κριους και δια τα αρνια κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ³¹και ενα τραγον εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος, της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ³²Και τη εβδομη ημερα επτα μοσχους, δυο κριους, δεκατεσσαρα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ³³και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τους μοσχους, δια τους κριους και δια τα αρνια κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ³⁴και ενα τραγον εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος, της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ³⁵Τη ογδοη ημερα θελετε εχει συναξιν επισημον· ουδεν εργον δουλευτικον θελετε καμνει· ³⁶και θελετε προσφερει ολοκαυτωμα, θυσιαν γινομενην δια πυρος εις οσμην ευωδιας προς τον Κυριον, ενα μοσχον, ενα κριον, επτα αρνια ενιαυσια, αμωμα· ³⁷την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων, δια τον μοσχον, δια την κριον και δια τα αρνια κατα τον αριθμον αυτων, ως ειναι διατεταγμενον· ³⁸και ενα τραγον εις προσφοραν περι αμαρτιας, εκτος του παντοτεινου ολοκαυτωματος και της εξ αλφιτων προσφορας αυτου και της σπονδης αυτου. ³⁹ταυτα θελετε καμνει προς τον Κυριον εις τας διωρισμενας εορτας σας, εκτος των ευχων σας και των αυτοπροαιρετων προσφορων σας, δια τα ολοκαυτωματα σας και δια τας εξ αλφιτων προσφορας σας και δια τας σπονδας σας και δια τας ειρηνικας προσφορας σας. ⁴⁰Και ελαλησεν ο Μωυσης προς τους

υιους Ισραηλ κατα παντα οσα προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην.

30Και ελαλησεν ο Μωυσης προς τους αρχοντας των φυλων των υιων Ισραηλ, λεγων, Ουτος ειναι ο λογος τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος· ²Οταν ανθρωπος τις καμη ευχην προς τον Κυριον η ομοση ορκον, ωστε να δεση την ψυχην αυτου με δεσμον, δεν θελει παραβη τον λογον αυτου θελει καμει κατα παντα οσα εξηλθον εκ του στοματος αυτου. ³Εαν δε γυνη τις καμη ευχην προς τον Κυριον και δεση εαυτην με δεσμον εν τη οικια του πατρος αυτης εις την νεοτητα αυτης, ⁴και ακουση ο πατηρ αυτης την ευχην αυτης και τον δεσμον αυτης δια του οποιου εδεσε την ψυχην αυτης και σιωπηση προς αυτην ο πατηρ αυτης, τοτε πασαι αι ευχαι αυτης θελουσι μενει και πας δεσμος, δια του οποιου εδεσε την ψυχην αυτης, θελει μενει. ⁵Εαν δε ο πατηρ αυτης δεν συγκατανευση εις αυτην, καθ' ην ημεραν ακουση, πασαι αι ευχαι αυτης η οι δεσμοι αυτης, δια των οποιων εδεσε την ψυχην αυτης, δεν θελουσι μενει και ο Κυριος θελει συγχωρησει αυτην, διοτι ο πατηρ αυτης δεν συγκατενευсен εις αυτην. ⁶Εαν ομως εχουσα ανδρα ηυχθη η επροφερε τι δια των χειλεων αυτης, δια του οποιου εδεσε την ψυχην αυτης, ⁷και ηκουσεν ο ανηρ αυτης και εσιωπησε προς αυτην, καθ' ην ημεραν ηκουσε, τοτε αι ευχαι αυτης θελουσι μενει και οι δεσμοι αυτης, δια των οποιων εδεσε την ψυχην αυτης, θελουσι μενει. ⁸Εαν ομως ο ανηρ αυτης δεν συγκατενευсен εις αυτην, καθ' ην ημεραν ηκουσε, τοτε θελει ακυρωσει την ευχην αυτης, την οποιαν ηυχθη, και ο, τι επροφερε δια των χειλεων αυτης, δια του οποιου εδεσε την ψυχην αυτης· και ο Κυριος θελει συγχωρησει αυτην. ⁹Πασα ομως ευχη χηρας η γυναικος αποβεβλημενης, δια της οποιας εδεσε την ψυχην αυτης, θελει μενει επ' αυτην. ¹⁰Και εαν ηυχθη εν τη οικια του ανδρος αυτης η εδεσε την ψυχην αυτης με δεσμον ορκου, ¹¹και ηκουσεν ο ανηρ αυτης και εσιωπησε προς αυτην και δεν ηραντιωθη εις αυτην, τοτε πασαι αι ευχαι αυτης θελουσι μενει και παντες οι δεσμοι, δια των οποιων εδεσε την ψυχην αυτης, θελουσι μενει. ¹²Εαν ομως ο ανηρ αυτης ηκυρωσεν αυτα ρητως, καθ' ην ημεραν ηκουσε, παν ο, τι εξηλθεν εκ των χειλεων αυτης περι των ευχων αυτης και περι του δεσμου της ψυχης αυτης δεν θελει μενει· ο ανηρ αυτης ηκυρωσεν αυτα και ο Κυριος θελει συγχωρησει αυτην. ¹³Πασαν ευχην και παντα ορκον υποχρεονοντα εις κακουχιαν ψυχης ο ανηρ αυτης δυναται να επικυρωση η ο ανηρ αυτης δυναται να ακυρωση· ¹⁴εαν ομως ο ανηρ αυτης σιωπηση διολου προς αυτην απο ημερας εις ημεραν, τοτε επικυρωνει πασας τας ευχας αυτης η παντας τους δεσμους αυτης, οτινες ειναι επ' αυτην· αυτος επεκυρωσεν αυτα, διοτι εσιωπησε προς αυτην, καθ' ην ημεραν ηκουσεν. ¹⁵Εαν ομως ηκυρωσεν αυτα ρητως αφου ηκουσε, τοτε θελει βαστασει την αμαρτιαν αυτης. ¹⁶Ταυτα ειναι τα διαταγματα, τα οποια προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην, μεταξυ ανδρος και γυναικος αυτου

και μεταξύ πατρος και θυγατρος αυτου εν τη νεοτητι αυτης εν τη οικια του πατρος αυτης.

31Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ²Καμε την εκδικησιν των υιων Ισραηλ κατα των Μαδιανιτων· επειτα θελεις προστεθη εις τον λαον σου. ³Και ελαλησεν ο Μωυσης προς τον λαον, λεγων, Ας οπλισθωσιν απο σας ανδρες εις πολεμον και ας υπαγωσιν εναντιον του Μαδιαμ, δια να εκδικησωσι τον Κυριον κατα του Μαδιαμ· ⁴ανα χιλιους απο πασης φυλης, εκ πασων των φυλων του Ισραηλ, θελετε αποστειλει εις τον πολεμον. ⁵Και εξηριθμηθησαν εκ των χιλιαδων του Ισραηλ χιλιοι απο πασης φυλης, δωδεκα χιλιαδες ωπλισμενοι εις πολεμον. ⁶Και απεστειλεν αυτους ο Μωυσης εις τον πολεμον, χιλιους απο πασης φυλης, αυτους και Φινεες τον υιον του Ελεαζαρ του ιερεως, εις τον πολεμον, μετα των σκευων των αγιων και μετα των σαλπιγγων του αλαλαγμου εις τας χειρας αυτου. ⁷Και επολεμησαν εναντιον του Μαδιαμ, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην, και εθανατωσαν παν αρσενικον. ⁸Και εκτος των θανατωθεντων και τους βασιλεις του Μαδιαμ εθανατωσαν, τον Ευι και τον Ρεκεμ και τον Σουρ και τον Ουρ και τον Ρεβα, πεντε βασιλεις του Μαδιαμ· και τον Βαλααμ υιον του Βεωρ εθανατωσαν εν μαχαιρα. ⁹Και ηγμαλωτισαν οι υιοι Ισραηλ τας γυναικας του Μαδιαμ και τα παιδια αυτων, και παντα τα κτηνη αυτων και παντα τα ποιμνια αυτων και παντα τα υπαρχοντα αυτων εληλατησαν. ¹⁰Και πασας τας πολεις αυτων κατα τας κατοικιας αυτων, και παντας τους πυργους αυτων, κατεκαυσαν εν πυρι. ¹¹Και ελαβον παντα τα λαφυρα και πασαν την λεηλασιαν απο ανθρωπου εως κτηνους. ¹²Και εφεραν προς τον Μωυσην και προς Ελεαζαρ τον ιερεα και προς την συναγωγην των υιων Ισραηλ τους αιχμαλωτους, και τα λαφυρα και την λεηλασιαν, εις το στρατοπεδον, εις τας πεδιαδας του Μωαβ, τας παρα τον Ιορδανη, κατεναντι της Ιεριχω. ¹³Και εξηλθον ο Μωυσης και Ελεαζαρ ο ιερευς και παντες οι αρχοντες της συναγωγης εις συναντησιν αυτων εξω του στρατοπεδου. ¹⁴Και εθυμωθη ο Μωυσης εναντιον των αρχηγων του στρατευματος, των χιλιαρχων και των εκατονταρχων, των ελθοντων απο της παραταξεως του πολεμου· ¹⁵και ειπε προς αυτους ο Μωυσης, Ζωσας αφησατε πασας τας γυναικας; ¹⁶ιδου, αυται εγειναν αιτια εις τους υιους Ισραηλ, κατα την συμβουλην του Βαλααμ, να ανομησωσιν εναντιον του Κυριου εις την υποθεσιν του Φεγωρ, και εγεινεν η πληγη επι της συναγωγης του Κυριου· ¹⁷και τωρα θανατωσατε εκ των παιδιων παντα τα αρσενικα, και θανατωσατε πασας τας γυναικας, οσαι εγνωρισαν ανδρα, κοιμηθεισαι μετ' αυτου· ¹⁸παντα ομως τα κορασια, οσα δεν εγνωρισαν κοιτην ανδρος, φυλαξατε ζωντα δι' εαυτους· ¹⁹και μεινατε εξω του στρατοπεδου επτα ημερας· οστις εθανατωσεν ανθρωπον, και οστις ηγγισε πεφονευμενον, καθαρισθητε σεις και οι αιχμαλωτοι σας την τριτην ημεραν και την εβδομην ημεραν· ²⁰και καθαρισατε παντα τα ιματια και

παντα τα σκευη τα δερματινα και παντα τα ειργασμενα εκ τριχων αιγος και παντα τα ξυλινα σκευη. ²¹Και ειπεν Ελεαζαρ ο ιερευς προς τους πολεμιστας τους ερχομενους εις τον πολεμον, Τουτο ειναι το προσταγμα του νομου, τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην· ²²πλην το χρυσιον και το αργυριον, τον χαλκον, τον σιδηρον, τον κασσιτερον και τον μολυβδον, ²³παν ο, τι δυναται να εμβη εις το πυρ, θελετε περασει δια του πυρος και θελει εισθαι καθαρων· πρεπει ομως να καθαρισθη και δια του υδατος του καθαρισμου· και παν ο, τι δεν εμβαινει εις το πυρ, θελετε περασει δια του υδατος· ²⁴και θελετε πλυνει τα ιματια σας την εβδομην ημεραν και θελετε εισθαι καθαροι· και μετα ταυτα θελετε εισελθει εις το στρατοπεδον. ²⁵Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ²⁶Λαβε τον αριθμον των λαφυρων της αιχμαλωσιας, απο ανθρωπου εως κτηνους, συ και Ελεαζαρ ο ιερευς και οι αρχηγοι των πατριων της συναγωγης· ²⁷και διαιρεσον τα λαφυρα εις δυο μεταξύ των πολεμιστων των εξελθοντων εις τον πολεμον και πασης της συναγωγης· ²⁸και αφαιρεσον δια τον Κυριον αποδομα εκ των ανδρων, των πολεμιστων, των εξελθοντων εις τον πολεμον, ανα εν εκ πεντακοσιων, απο ανθρωπων και απο βοων και απο ονων και απο προβατων· ²⁹απο του ημισεως αυτων θελετε λαβει και δωσει εις Ελεαζαρ τον ιερεα προσφοραν του Κυριου· ³⁰και απο του ημισεως μεριδιον των υιων Ισραηλ θελεις λαβει εν μεριδιον απο πεντηκοντα, απο ανθρωπων, απο βοων, απο ονων και απο προβατων, απο παντος κτηνους, και θελεις δωσει αυτα εις τους Λευιτας, τους φυλαττοντας τας φυλακας της σκηνης του Κυριου. ³¹Και εκαμεν ο Μωυσης και Ελεαζαρ ο ιερευς καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην. ³²Και τα λαφυρα τα εναπολειφθεντα εκ της λεηλασιας, την οποιαν εκαμον οι ανδρες οι πολεμισται, ησαν προβατα εξακοσια, εβδομηκοντα πεντε χιλιαδες, ³³και βοες εβδομηκοντα δυο χιλιαδες, ³⁴και ονοι χιλιαδες εξηκοντα μια, ³⁵και ψυχαι ανθρωπων, απο των γυναικων αιτινες δεν εγνωρισαν κοιτην ανδρος, πασαι αι ψυχαι, τριακοντα δυο χιλιαδες. ³⁶Και το ημισυ, το μεριδιον των εξελθοντων εις τον πολεμον, ητο κατα τον αριθμον, τα προβατα τριακοσια τριακοντα επτα χιλιαδες και πεντακοσια· ³⁷και το αποδομα του Κυριου απο των προβατων ητο εξακοσια εβδομηκοντα πεντε· ³⁸και οι βοες τριακοντα εξ χιλιαδες, και το αποδομα του Κυριου εβδομηκοντα δυο· ³⁹και οι ονοι τριακοντα χιλιαδες και πεντακοσιοι, και το αποδομα του Κυριου εις και εξηκοντα· ⁴⁰και ψυχαι ανθρωπων ησαν δεκαεξ χιλιαδες, και το αποδομα του Κυριου τριακοντα δυο ψυχαι. ⁴¹Και εδωκεν ο Μωυσης το αποδομα, την προσφοραν του Κυριου, εις Ελεαζαρ τον ιερεα, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην. ⁴²Και απο του ημισεως μεριδιου των υιων Ισραηλ, τον οποιον ο Μωυσης εξεχωρισεν απο του μεριδιου των ανδρων των πολεμιστων· ⁴³και τουτο το ημισυ της συναγωγης ητο προβατα τριακοσια τριακοντα επτα χιλιαδες και πεντακοσια, ⁴⁴και βοες τριακοντα εξ

χιλιαδες, ⁴⁵ και ονοι τριακοντα χιλιαδες και πεντακοσιοι, ⁴⁶ και ψυχαι ανθρωπων δεκαεξ χιλιαδες· ⁴⁷ και ελαβεν ο Μωυσης απο του ημισεως μεριδιου των υιων Ισραηλ ανα εν εκ πενηκοντα, απο ανθρωπων και απο κτηνων, και εδωκεν αυτα εις τους Λευιτας, τους φυλαττοντας τας φυλακας της σκηνης του Κυριου, καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην· ⁴⁸ και προσηλθον εις τον Μωυσην οι αρχηγγοι οι επι των χιλιαδων του στρατευματος, χιλιαρχοι και εκατονταρχοι, ⁴⁹ και ειπον προς τον Μωυσην, Οι δουλοι σου ελαβον τον αριθμον των ανδρων των πολεμιστων των υπο την επιστασιαν ημων, και δεν λειπει εξ ημων ουδε εις· ⁵⁰ και εφεραμε τα δωρα του Κυριου, εκαστος ο, τι ευρηκε, σκευη χρυσα, αλυσους και βραχιολια, δακτυλιδια, ενωτια και περιδεραια, δια να γεινη εξιλεωσις υπερ των ψυχων ημων ενωπιον του Κυριου. ⁵¹ και ελαβεν ο Μωυσης και Ελεαζαρ ο ιερευς το χρυσιον παρ' αυτων ολον εις σκευη ειργασμενα. ⁵² και παν το χρυσιον της προσφορας των χιλιαρχων και εκατονταρχων, το οποιον προσεφεραν εις τον Κυριον, ητο δεκαεξ χιλιαδες επτακοσιοι πενηκοντα σικλοι. ⁵³ Διοτι οι ανδρες οι πολεμισται ειχον λαφυραγωγησει εκαστος δι' εαυτον. ⁵⁴ και ελαβεν ο Μωυσης και Ελεαζαρ ο ιερευς το χρυσιον παρα των χιλιαρχων και εκατονταρχων και εφεραν αυτο εις την σκηνην του μαρτυριου εις μνημοσυνον των υιων Ισραηλ ενωπιον του Κυριου.

32 Οι δε υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ ειχον πληθος κτηνων πολυ σφοδρα· και οτε ειδον την γην Ιαζηρ και την γην Γαλααδ, οτι, ιδου, ο τοπος ητο τοπος δια κτηνη, ² οι υιοι Γαδ και οι υιοι Ρουβην ελθοντες ειπον προς τον Μωυσην και προς Ελεαζαρ τον ιερεα και προς τους αρχοντας της συναγωγης, λεγοντες, ³ Η Αταρωθ και Δαιβων και Ιαζηρ και Νιμρα και Εσεβων και Ελεαλη και Σεβαμ και Νεβω και Βαιων, ⁴ η γη την οποιαν επαταξεν ο Κυριος εμπροσθεν της συναγωγης του Ισραηλ, ειναι γη κτηνοτροφος και οι δουλοι σου εχουσι κτηνη· ⁵ δια τουτο, ειπον, εαν ευρηκαμεν χαριν εμπροσθεν σου, ας δοθη η γη αυτη εις τους δουλους σου δια ιδιοκτησιαν· μη διαβιβασης ημας τον Ιορδανην. ⁶ και ειπεν ο Μωυσης προς τους υιους Γαδ και προς τους υιους Ρουβην, Οι αδελφοι σας θελουσιν υπαγει εις πολεμον και σεις θελετε μεινει εδω; ⁷ και δια τι δειλιαζετε την καρδιαν των υιων Ισραηλ, δια να μη περασωσιν εις την γην, την οποιαν ο Κυριος εδωκεν εις αυτους; ⁸ ουτως εκαμον οι πατερες σας, οτε απεστειλα αυτους απο Καδης-βαρνη δια να ιδωσι την γην· ⁹ και ανεβησαν μεχρι της φαραγγος Εσχωλ, και ιδοντες την γην εδειλιασαν την καρδιαν των υιων Ισραηλ, δια να μη εισελθωσιν εις την γην την οποιαν ο Κυριος εδωκεν εις αυτους· ¹⁰ και εξηφθη η οργη του Κυριου εν τη ημερα εκεινη, και ωμοσε λεγων, ¹¹ Δεν θελουσιν ιδει οι ανδρες οι αναβαντες εξ Αιγυπτου, απο εικοσι ετων και επανω, την γην την οποιαν ωμοσα προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ· διοτι δεν με ηκολουθησαν εντελως· ¹² εκτος Χαλεβ υιου Ιεφοννη του Κε-

νεζιτου και Ιησου υιου του Ναυη· διοτι ηκολουθησαν εντελως τον Κυριον. ¹³ και εξηφθη η οργη του Κυριου κατα του Ισραηλ, και εκαμεν αυτους να περιπλανωνται εις την ερημον τεσσαρακοντα ετη, εωσου εξωλοθρευθη πασα η γενεα, ητις ειχε πραξει το κακον ενωπιον του Κυριου. ¹⁴ και ιδου, σεις εσηκωθητε αντι των πατερων σας, γενεα ανθρωπων αμαρτωνων, δια να εξαψητε περισσοτερον την φλογα της οργης του Κυριου κατα του Ισραηλ. ¹⁵ Επειδη, εαν εκκλινητε απ' αυτου, ετι παλιν θελει αφησει τον Ισραηλ εν τη ερημω και θελετε εξολοθρευσει παντα τον λαον τουτον. ¹⁶ και προσηλθον εις αυτον και ειπον, θελομεν οικοδομησει ενταυθα μανδρας δια τα κτηνη ημων και πολεις δια τα παιδια ημων· ¹⁷ ημεις δε ωπλισμενοι θελομεν προχωρει προθυμοι εμπροσθεν των υιων Ισραηλ, εωσου φερωμεν αυτους εις τον τοπον αυτων· τα δε παιδια ημων θελουσι κατοικει εις τετειχισμενας πολεις, δια τους κατοικους του τοπου· ¹⁸ δεν θελομεν επιστρεφει εις τας οικιας ημων, εωσου οι υιοι Ισραηλ κληρονομησωσιν εκαστος την κληρονομιαν αυτου· ¹⁹ διοτι ημεις δεν θελομεν να κληρονομησωμεν μετ' αυτων περαν του Ιορδανου και επεκεινα· διοτι η κληρονομια ημων επεσεν εις ημας εντευθεν του Ιορδανου προς ανατολας. ²⁰ και ειπε προς αυτους ο Μωυσης, Εαν καμητε κατα τον λογον τουτον, εαν προχωρητε ωπλισμενοι εμπροσθεν του Κυριου εις πολεμον, ²¹ και διαβητε παντες, ωπλισμενοι τον Ιορδανην εμπροσθεν του Κυριου, εωσου εκδιωξη τους εχθρους αυτου απ' εμπροσθεν αυτου, ²² και υποταχθη η γη εμπροσθεν του Κυριου· τοτε μετα ταυτα θελετε επιστρεφει και θελετε εισθαι αθωοι ενωπιον του Κυριου και ενωπιον του Ισραηλ, και θελετε εχει την γην ταυτην ιδιοκτησιαν σας ενωπιον του Κυριου· ²³ εαν ομως δεν καμητε ουτως, ιδου, θελετε αμαρτησει ενωπιον του Κυριου· και ας ησθε βεβαιιοι οτι θελει σας ευρη η αμαρτια σας· ²⁴ οικοδομησατε πολεις δια τα παιδια σας και μανδρας δια τα προβατα σας και καμετε εκεινο, το οποιον εξηλθεν εκ του στοματος σας. ²⁵ και ειπον οι υιοι Γαδ και οι υιοι Ρουβην προς τον Μωυσην, λεγοντες, Οι δουλοι σου θελουσι καμει καθως ο κυριος μου προσταζει· ²⁶ τα παιδια ημων, αι γυναικες ημων, τα ποιμνια ημων και παντα τα κτηνη ημων θελουσι μεινει ενταυθα εις τας πολεις του Γαλααδ· ²⁷ οι δουλοι σου ομως θελουσι διαβη παντες ωπλισμενοι, παρατεταγμενοι ενωπιον του Κυριου εις μαχην, καθως λεγει ο κυριος μου. ²⁸ Τοτε ο Μωυσης εδωκε προσταγην περι αυτων εις Ελεαζαρ τον ιερεα και εις τον Ιησουν υιον του Ναυη και εις τους αρχηγγους των πατριων των φυλων των υιων Ισραηλ· ²⁹ και ειπε προς αυτους ο Μωυσης, Εαν οι υιοι Γαδ και οι υιοι Ρουβην διαβωσι με σας τον Ιορδανην, παντες ωπλισμενοι εις μαχην, εμπροσθεν του Κυριου, και κατακυριευθη η γη εμπροσθεν σας, τοτε θελετε δωσει εις αυτους την γην Γαλααδ εις ιδιοκτησιαν· ³⁰ εαν ομως δεν θελωσι να διαβωσιν ωπλισμενοι με σας, τοτε θελουσι λαβει κληρονομιαν μεταξυ σας εν τη γη Χανααν. ³¹ και απεκριθησαν οι υιοι Γαδ και οι υιοι Ρου-

βην λεγοντες, Ως ειπεν ο Κυριος εις τους δουλους σου, ουτω θελομεν καμει· ³²ημεις θελομεν διαβη ωπλισμενοι εμπροσθεν του Κυριου εις την γην Χανααν, δια να εχωμεν την ιδιοκτησιαν της κληρονομιας ημων εντευθεν του Ιορδανου. ³³Και εδωκεν εις αυτους ο Μωυσης, εις τους υιους Γαδ και εις τους υιους Ρουβην και εις το ημισυ της φυλης Μανασση υιου του Ιωσηφ, το βασιλειον του Σηων βασιλεως των Αμορραιων και το βασιλειον του Ωγ βασιλεως της Βασαν, την γην μετα των πολεων αυτης εν τοις οριοις, τας πολεις της γης κυκλω. ³⁴Και οι υιοι Γαδ ωκοδομησαν την Δαιβων και την Αταρωθ και την Αροηρ ³⁵και την Ατρωθ-σοφαν και την Ιαζήρ και την Ιογβεα ³⁶και την Βαιθ-νιμρα και την Βαιθ-αραν, πολεις οχυρας, και μανδρας προβατων. ³⁷Και οι υιοι Ρουβην ωκοδομησαν την Εσεβων και την Ελεαλη και την Κιριαθαμ ³⁸και την Νεβω και την Βααλ-μεων, μεταβαλλοντες τα ονοματα αυτων, και την Σιβμα· και εδωκαν αλλα ονοματα εις τας πολεις, τας οποιας ωκοδομησαν. ³⁹Και οι υιοι Μαχειρ υιου του Μανασση υπηγαν εις την Γαλααδ και εκυριευσαν αυτην, εκδιωξαντες τον Αμορραιον τον εν αυτη. ⁴⁰Και εδωκεν ο Μωυσης την Γαλααδ εις Μαχειρ τον υιον του Μανασση· και κατοκησεν εν αυτη. ⁴¹Και Ιαιρι ο υιος του Μανασση υπηγε και εκυριευσεν τας μικρας πολεις αυτης· και ωνομασεν αυτας Αβωθ-ιαειρ. ⁴²Και ο Νοβα υπηγε και εκυριευσεν την Καιναθ και τα χωρια αυτης· και ωνομασεν αυτην Νοβα, απο του ονοματος αυτου.

33 Αυται ειναι αι οδοιποριαι των υιων Ισραηλ, των εξελθοντων εκ της γης Αιγυπτου κατα τα στρατευματα αυτων δια χειρος του Μωυσεως και του Ααρων. ²Και εγραψεν ο Μωυσης τας εξοδους αυτων κατα τας οδοιποριας αυτων, δια προσταγης του Κυριου· και αυται ειναι αι οδοιποριαι αυτων κατα τας εξοδους αυτων. ³Και εσηκωθησαν απο Ραμεσση τον πρωτον μηνα, τη δεκατη πεμπτη ημερα του πρωτου μηνος· τη επαυριον του πασχα εξηλθον οι υιοι Ισραηλ εν χειρι υψηλη ενωπιον παντων των Αιγυπτιων· ⁴ενω οι Αιγυπτιοι εθαπτον εκεινους, τους οποιους ο Κυριος επαταξε μεταξυ αυτων, παν πρωτοτοκον· και εις τους θεους αυτων εκαμεν ο Κυριος εκδικησιν. ⁵Και σηκωθεντες οι υιοι Ισραηλ απο Ραμεσση, εστρατοπεδευσαν εν Σοκχωθ. ⁶Και σηκωθεντες απο Σοκχωθ, εστρατοπεδευσαν εν Εθαμ, ητις ειναι εν τω ακρω της ερημου. ⁷Και σηκωθεντες απο Εθαμ, εστρεψαν προς Πι-αιρωθ, ητις ειναι κατεναντι Βεελ-σεφων· και εστρατοπεδευσαν κατεναντι της Μιγδωλ. ⁸Και σηκωθεντες απ' εμπροσθεν της Αιρωθ, διεβησαν δια της θαλασσης εις την ερημον· και ωδοιπορησαν οδον τριων ημερων δια της ερημου Εθαμ και εστρατοπεδευσαν εν Μερρα. ⁹Και σηκωθεντες απο Μερρα, ηλθον εις Αιλειμ· και ησαν εν Αιλειμ δωδεκα πηγαι υδατων και εβδομηκοντα δενδρα φοινικων· και εστρατοπεδευσαν εκει. ¹⁰Και σηκωθεντες απο Αιλειμ, εστρατοπεδευσαν παρα την Ερυθραν θαλασσαν. ¹¹Και σηκωθεντες απο της Ερυθρας θαλασ-

σης, εστρατοπεδευσαν εν τη ερημω Σιν. ¹²Και σηκωθεντες απο της ερημου Σιν, εστρατοπεδευσαν εν Δοφκα. ¹³Και σηκωθεντες απο Δοφκα, εστρατοπεδευσαν εν Αιλου. ¹⁴Και σηκωθεντες απο Αιλου, εστρατοπεδευσαν εν Ραφιδειν, οπου δεν ητο υδωρ δια να πιη ο λαος. ¹⁵Και σηκωθεντες απο Ραφιδειν, εστρατοπεδευσαν εν τη ερημω Σινα. ¹⁶Και σηκωθεντες απο της ερημου Σινα, εστρατοπεδευσαν εν Κιβρωθ-αττααβα. ¹⁷Και σηκωθεντες απο Κιβρωθ-αττααβα, εστρατοπεδευσαν εν Ασηρωθ. ¹⁸Και σηκωθεντες απο Ασηρωθ, εστρατοπεδευσαν εν Ριθμα. ¹⁹Και σηκωθεντες απο Ριθμα, εστρατοπεδευσαν εν Ριμμων-φαρες. ²⁰Και σηκωθεντες απο Ριμμων-φαρες, εστρατοπεδευσαν εν Λιβνα. ²¹Και σηκωθεντες απο Λιβνα, εστρατοπεδευσαν εν Ρισσα. ²²Και σηκωθεντες απο Ρισσα, εστρατοπεδευσαν εν Κεελαθα. ²³Και σηκωθεντες απο Κεελαθα, εστρατοπεδευσαν εν τω ορει Σαφερ. ²⁴Και σηκωθεντες απο του ορους Σαφερ, εστρατοπεδευσαν εν Χαραδα. ²⁵Και σηκωθεντες απο Χαραδα, εστρατοπεδευσαν εν Μακηλωθ. ²⁶Και σηκωθεντες απο Μακηλωθ, εστρατοπεδευσαν εν Ταχαθ. ²⁷Και σηκωθεντες απο Ταχαθ, εστρατοπεδευσαν εν Θαρα. ²⁸Και σηκωθεντες απο Θαρα, εστρατοπεδευσαν εν Μιθκα. ²⁹Και σηκωθεντες απο Μιθκα, εστρατοπεδευσαν εν Ασεμωνα. ³⁰Και σηκωθεντες απο Ασεμωνα, εστρατοπεδευσαν εν Μοσηρωθ. ³¹Και σηκωθεντες απο Μοσηρωθ, εστρατοπεδευσαν εν Βενε-ιακαν. ³²Και σηκωθεντες απο Βενε-ιακαν, εστρατοπεδευσαν εν τω ορει Γαδγαδ. ³³Και σηκωθεντες απο του ορους Γαδγαδ, εστρατοπεδευσαν εν Ιοτβαθα. ³⁴Και σηκωθεντες απο Ιοτβαθα, εστρατοπεδευσαν εν Εβρωνα. ³⁵Και σηκωθεντες απο Εβρωνα, εστρατοπεδευσαν εν Εσιων-γαβερ. ³⁶Και σηκωθεντες απο Εσιων-γαβερ, εστρατοπεδευσαν εν τη ερημω Σιν, ητις ειναι η Καδης. ³⁷Και σηκωθεντες απο Καδης, εστρατοπεδευσαν εν τω ορει Ωρ, κατα το ακρον της γης Εδωμ. ³⁸Και ανεβη Ααρων ο ιερεις, δια προσταγης του Κυριου, εις το ορος Ωρ και απεθανεν εκει, το τεσσαρακοστον ετος της εξοδου των υιων Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου, τον πεμπτον μηνα· την πρωτην του μηνος. ³⁹Και ο Ααρων ητο εκατον εικοσιτριων ετων, οτε απεθανεν εν τω ορει Ωρ. ⁴⁰Και ηκουσεν ο Χαναναιος, βασιλευς της Αραδ, οστις κατωκει προς μεσημβριαν, εν γη Χανααν, την ελευσιν των υιων Ισραηλ. ⁴¹Και σηκωθεντες απο του ορους Ωρ, εστρατοπεδευσαν εν Σαλμωνα. ⁴²Και σηκωθεντες απο Σαλμωνα, εστρατοπεδευσαν εν Φυνων. ⁴³Και σηκωθεντες απο Φυνων, εστρατοπεδευσαν εν Ωβωθ. ⁴⁴Και σηκωθεντες απο Ωβωθ, εστρατοπεδευσαν εν Ιε-αβαριμ, κατα τα ορια του Μωαβ. ⁴⁵Και σηκωθεντες απο Ιειμ, εστρατοπεδευσαν εν Δαιβων-γαδ. ⁴⁶Και σηκωθεντες απο Δαιβων-γαδ, εστρατοπεδευσαν εν Αλμων-διβλαθαμ. ⁴⁷Και σηκωθεντες απο Αλμων-διβλαθαμ, εστρατοπεδευσαν εις τα ορη Αβαριμ, κατεναντι Νεβω. ⁴⁸Και σηκωθεντες απο των ορειων Αβαριμ, εστρατοπεδευσαν εις τας πεδιαδας Μωαβ παρα τον Ιορδανην κατεναντι της Ιεριχω. ⁴⁹Και εστρατοπεδευσαν παρα τον Ιορδανην, απο Βαιθ-ιεσιμωθ εως

Αβελ-σιττιμ, εις τας πεδιαδας Μωαβ. ⁵⁰Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην εις τας πεδιαδας Μωαβ παρα τον Ιορδανην κατεναντι της Ιεριχω, λεγων, ⁵¹Ααλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Αφου διαβητε τον Ιορδανην προς την γην Χανααν, ⁵²θελετε εκδιωξει παντας τους κατοικους της γης απ' εμπροσθεν σας και καταστρεφει πασας τας εικονας αυτων και καταστρεφει παντα τα χυτα ειδωλα αυτων και κατεδαφισει παντας τους βωμους αυτων· ⁵³και θελετε κυριευσει την γην και κατοικησει εν αυτη· διοτι εις εσας εδωκα την γην ταυτην εις κληρονομιαν· ⁵⁴και θελετε διαμοιρασθη την γην δια κληρων μεταξυ των συγγενειων σας· εις τους περισσοτερους θελετε δωσει περισσοτεραν κληρονομιαν, και εις τους ολιγωτερους θελετε δωσει ολιγωτεραν κληρονομιαν· εκαστου η κληρονομια θελει εισθαι εις το μερος οπου πεση ο κληρος αυτου· κατα τας φυλας των πατερων σας θελετε κληρονομησει. ⁵⁵Εαν ομως δεν εκδιωξητε τους κατοικους της γης απ' εμπροσθεν σας, τοτε οσους ηθελετε αφησει εξ αυτων να μενωσι, θελουσιν εισθαι ακανθαι εις τους οφθαλμους σας και κεντρα εις τας πλευρας σας και θελουσι σας ενοχλει εν τω τοπω οπου κατοικειτε· ⁵⁶και ετι, καθως εστοχαζομην να καμω εις αυτους, ουτω θελω καμει εις εσας.

34Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹Προσταξον τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν εισελθητε εις την γην Χανααν, την γην εκεινην ητις θελει σας πεσει εις κληρονομιαν, την γην Χανααν μετα των οριων αυτης, ²τοτε το μερος σας το προς μεσημβριαν θελει εισθαι απο της ερημου Σιν εως πλησιον Εδωμ· και τα μεσημβρινα ορια σας θελουσιν εισθαι απο του ακρου της αλμυρας θαλασσης προς ανατολας· ³και το οριον σας θελει στρεφει απο μεσημβριας προς την αναβασιν Ακραββιμ, και θελει διερχεσθαι εις Σιν· και θελει προχωρει απο του μεσημβρινου μερους εως Καδης-βαρνη, και θελει εκβαινει εις Ασαρ-αδδαρ, και θελει διαβαινει εως Ασμων· ⁴και θελει στρεφεσθαι το οριον απο Ασμων εως του χειμαρρου της Αιγυπτου, και θελει κατανησει εις την θαλασσαν. ⁵Δυτικον δε οριον θελετε εχει την θαλασσαν την μεγαλην· αυτη θελει εισθαι το δυτικον οριον σας· ⁶και ταυτα θελουσιν εισθαι τα αρκτικα ορια σας· απο της μεγαλης θαλασσης θελετε θεσει οριον σας το ορος Ωρ· ⁷απο του ορους Ωρ θελετε θεσει οριον σας εως της εισοδου Αιμαθ, και θελει προχωρει το οριον εις Σεδαδ· ⁸και θελει προχωρει το οριον εις Ζιφρων, και θελει κατανησει εις Ασαρ-εναν· τουτο θελει εισθαι το αρκτικον οριον σας· ⁹και θελει καταβαινει το οριον και θελει φθανει εις το πλαγιον της θαλασσης Χιννερωθ προς ανατολας· ¹⁰και θελει καταβαινει το οριον προς τον Ιορδανην και θελει κατανησει εις την αλμυραν θαλασσαν. Αυτη ειναι η γη σας κατα τα ορια αυτης κυκλω· ¹¹και προσεταξεν ο Μωυσης τους

υιους Ισραηλ λεγων, Αυτη ειναι η γη, την οποιαν θελετε κληρονομησει δια κληρων, την οποιαν ο Κυριος προσεταξε να δοθη εις τας εννεα φυλας και εις το ημισυ της φυλης. ¹²Διοτι η φυλη των υιων Ρουβην κατα τον οικον των πατερων αυτων και η φυλη των υιων Γαδ κατα τον οικον των πατερων αυτων, ελαβον την κληρονομιαν αυτων· και το ημισυ της φυλης του Μανασση ελαβε την κληρονομιαν αυτου. ¹³Αι δυο φυλαι και το ημισυ της φυλης ελαβον την κληρονομιαν αυτων εντευθεν του Ιορδανου κατεναντι της Ιεριχω, προς ανατολας. ¹⁴Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην, λεγων, ¹⁵Ταυτα ειναι τα ονοματα των ανδρων, οιτινες θελουσι κληροδοτησει εις εσας την γην· Ελεαζαρ ο ιερευς και Ιησους ο υιος του Ναυη· ¹⁶και θελετε λαβει ανα ενα αρχοντα αφ' εκαστης φυλης, δια να κληροδοτησωσι την γην· ¹⁷και ταυτα ειναι τα ονοματα των ανδρων· Εκ της φυλης Ιουδα, Χαλεβ ο υιος του Ιεφοννη· ¹⁸και εκ της φυλης των υιων Συμεων, Σαμουηλ ο υιος του Αμμιουδ· ¹⁹εκ της φυλης Βενιαμιν, Ελιδαδ ο υιος του Χισλων· ²⁰και εκ της φυλης των υιων Δαν, ο αρχων Βουκκι ο υιος του Ιογλι· ²¹εκ των υιων Ιωσηφ, εκ της φυλης των υιων Μανασση, ο αρχων Ανιηλ ο υιος του Εφωδ· ²²και εκ της φυλης των υιων Εφραιμ, ο αρχων Κεμουηλ ο υιος του Σιφταν· ²³και εκ της φυλης των υιων Ζαβουλων, ο αρχων Ελισαφαν ο υιος του Φαροναχ· ²⁴και εκ της φυλης των υιων Ισσαχαρ, ο αρχων Φαατιηλ ο υιος του Αζαν· ²⁵και εκ της φυλης των υιων Ασηρ, ο αρχων Αχιουδ ο υιος του Σελωμι· ²⁶και εκ της φυλης των υιων Νεφθαλι, ο αρχων Φεδαηλ ο υιος του Αμμιουδ. ²⁷Ουτοι ειναι, τους οποιους προσεταξεν ο Κυριος να κληροδοτησωσιν εις τους υιους Ισραηλ εν τη γη Χανααν.

35Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην εις τας πεδιαδας Μωαβ παρα τον Ιορδανην κατεναντι της Ιεριχω, λεγων, ¹Προσταξον τους υιους Ισραηλ να δωσωσιν εις τους Λευιτας, απο της κληρονομιας της ιδιοκτησιας αυτων, πολεις δια να κατοικησωσι· και περιχωρα θελετε δωσει εις τους Λευιτας δια τας πολεις περιξ αυτων. ²Και αι μεν πολεις θελουσιν εισθαι εις αυτους δια να κατοικωσιν εις αυτας· τα δε περιχωρα αυτων θελουσιν εισθαι δια τα κτηνη αυτων και δια τα υπαρχοντα αυτων και δια παντα τα ζωα αυτων. ³Και τα περιχωρα των πολεων, τα οποια θελετε δωσει εις τους Λευιτας, θελουσιν εισθαι, απο του τειχους της πολεως και εξω, χιλιαι πηχαι κυκλω. ⁴Και θελετε μετρησει απο του εξω της πολεως προς το ανατολικον μερος δυο χιλιαδας πηχων, και προς το δυτικον μερος δυο χιλιαδας πηχων, και προς το αρκτικον μερος δυο χιλιαδας πηχων· και η πολις θελει εισθαι εν τω μεσω. Ταυτα θελουσιν εισθαι εις αυτους τα περιχωρα των πολεων. ⁵Και εκ των πολεων, τας οποιας θελετε δωσει εις τους Λευιτας, εξ πολεις θελουσιν εισθαι δια καταφυγιον, τας οποιας θελετε διορισει δια να φευγη εκει ο φονευς· και εις ταυτας θελετε προσθεσει

τεσσαρακοντα δυο πολεις. ⁷Πασαι αι πολεις, τας οποιας θελετε δωσει εις τους Λευιτας, θελουσιν εισθαι τεσσαρακοντα οκτω πολεις· ταυτας θελετε δωσει μετα των περιχωρων αυτων. ⁸Και αι πολεις, τας οποιας θελετε δωσει, θελουσιν εισθαι εκ της ιδιοκτησιας των υιων Ισραηλ· απο των εχοντων πολλα θελετε δωσει πολλα, και απο των εχοντων ολιγα θελετε δωσει ολιγα· εκαστος κατα την κληρονομιαν, την οποιαν εκληρονομησε, θελει δωσει εκ των πολεων αυτου εις τους Λευιτας. ⁹Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην λεγων, ¹⁰Λαλησον προς τους υιους Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Οταν διαβητε τον Ιορδανην προς την γην Χανααν, ¹¹τοτε θελετε διορισει εις εαυτους πολεις, δια να ηναι εις εσας πολεις καταφυγιου, ωστε να φευγη εκει ο φονευς, οστις εφονευσεν ανθρωπον ακουσιως. ¹²Και θελουσιν εισθαι εις εσας πολεις δια καταφυγιον απο του εκδικουντος το αιμα· δια να μη αποθानη ο φονευς, εωσου παρασταθη ενωπιον της συναγωγης εις κρισιν. ¹³Και εκ των πολεων, τας οποιας θελετε δωσει, εξ πολεις θελουσιν εισθαι δια καταφυγιον εις εσας. ¹⁴Τας τρεις πολεις θελετε δωσει εντευθεν του Ιορδανου, και τας τρεις πολεις θελετε δωσει εν τη γη Χανααν· πολεις καταφυγιου θελουσιν εισθαι. ¹⁵Αυται αι εξ πολεις θελουσιν εισθαι καταφυγιον δια τους υιους Ισραηλ και δια τον ξενον και δια τον παροικουντα μεταξυ αυτων· ωστε οστις φονευση ανθρωπον ακουσιως να φευγη εκει. ¹⁶Και εαν παταξη αυτον με οργανον σιδηρου, ωστε να αποθानη, ειναι φονευς· ο φονευς εξαπαντος θελει θανατωθη. ¹⁷Και εαν παταξη αυτον με λιθον εκ της χειρος, δια του οποιου δυναται να αποθानη, και αποθानη, ειναι φονευς· ο φονευς εξαπαντος θελει θανατωθη. ¹⁸Η εαν παταξη αυτον με ξυλινον οργανον εκ χειρος, εκ του οποιου δυναται να αποθानη, και αποθानη, ειναι φονευς· ο φονευς εξαπαντος θελει θανατωθη. ¹⁹Ο εκδικητης του αιματος, αυτος θελει θανατονει τον φονεα· οταν απαντηση αυτον, θελει θανατονει αυτον. ²⁰Εαν δε δι' εχθραν ωθηση αυτον η παραμονευσας ριψη τι επ' αυτον και αποθानη, ²¹η εχθρικως παταξη αυτον με την χειρα αυτου και αποθानη, ο παταξας εξαπαντος θελει θανατωθη· ειναι φονευς· ο εκδικητης του αιματος θελει θανατονει τον φονεα, οταν απαντηση αυτον. ²²Εαν ομως ωθηση αυτον εξαιφνης χωρις εχθρας η ριψη τι επ' αυτον χωρις να παραμονευση αυτον, ²³η λιθον τινα χωρις να ιδη αυτον, εκ του οποιου δυναται να αποθानη, και ριψη επ' αυτον ωστε να αποθानη, και δεν ητο εχθρος αυτου ουδε εζητει να κακοποιηση αυτον, ²⁴τοτε η συναγωγή θελει κρινει αναμεσον του φονεως και του εκδικουντος το αιμα κατα τας κρισεις ταυτας· ²⁵και η συναγωγή θελει ελευθερωσει τον φονεα εκ της χειρος του εκδικουντος το αιμα, και η συναγωγή θελει αποκαταστησει αυτον εις την πολιν του καταφυγιου αυτου, οπου ειχε φυγει· και θελει κατοικει εν αυτη μεχρι του θανατου του ιερεως του μεγαλου, του κεχρισμενου δια του αγιου ελαιου. ²⁶Εαν ομως ο φονευς εξελθη εξω των οριων της πολεως του καταφυγιου αυτου, εις την

οποιαν εφυγε, ²⁷και ο εκδικητης του αιματος ευρη αυτον εξω των οριων της πολεως του καταφυγιου αυτου και ο εκδικητης του αιματος θανατωση τον φονεα, δεν θελει εισθαι ενοχος αιματος· ²⁸διоти επρεπε να μενη εν τη πολει του καταφυγιου αυτου μεχρι του θανατου του μεγαλου ιερεως· μετα δε τον θανατον του μεγαλου ιερεως, ο φονευς θελει επιστρεφει εις την γην της ιδιοκτησιας αυτου. ²⁹Και ταυτα θελουσιν εισθαι εις διαταγμα κρισεως προς εσας, εις πασας τας γενεας σας κατα πασας τας κατοικιας σας. ³⁰Οστις φονευση τινα, ο φονευς θελει θανατωθη δια στοματος μαρτυρων· πλην εις μονος μαρτυς δεν θελει μαρτυρησει εναντιον τινος, ωστε να θανατωθη. ³¹Και δεν θελετε λαμβανει ουδεμιαν εξαγοραν υπερ της ζωης του φονεως, οστις ειναι ενοχος θανατου· αλλα εξαπαντος θελει θανατωθη. ³²Και δεν θελετε λαμβανει εξαγοραν υπερ του φυγοντος εις την πολιν του καταφυγιου αυτου· δια να επιστρεψη να κατοικη εν τω τοπω αυτου, μεχρι του θανατου του ιερεως. ³³Και δεν θελετε μολυνει την γην εις την οποιαν κατοικειτε· διоти το αιμα αυτο μολυνει την γην· και η γη δεν δυναται να καθαρισθη απο του αιματος του εκχυθεντος επ' αυτης, ειμη δια του αιματος εκεινου οστις εχυσεν αυτο. ³⁴Μη μολυνετε λοιπον την γην, εις την οποιαν θελετε κατοικησει, εν μεσω της οποιας εγω κατοικω· διotti εγω ο Κυριος ειμαι ο κατοικων εν τω μεσω των υιων Ισραηλ.

36Και προσελθοντες οι αρχηγοι των πατριων των συγγενειων των υιων Γαλααδ, υιου του Μαχειρ, υιου του Μανασση, εκ των συγγενειων των υιων Ιωσηφ, ελαλησαν ενωπιον του Μωυσεως και ενωπιον των αρχοντων, οιτινες ησαν οι αρχηγοι των πατριων των υιων Ισραηλ· ²και ειπον, Ο Κυριος προσεταξεν εις τον κυριον μου να δωση την γην δια κληρου προς κληρονομιαν εις τους υιους Ισραηλ, και ο κυριος μου προσεταχθη παρα του Κυριου να δωση την κληρονομιαν Σαλπααδ, του αδελφου ημων, εις τας θυγατερας αυτου· ³και εαν νυμφευθωσι μετα τινος εκ των υιων των φυλων των υιων Ισραηλ, τοτε η κληρονομια αυτων θελει αφαιρεθη εκ της κληρονομιας των πατερων ημων και θελει προστεθη εις την κληρονομιαν της φυλης ητις ηθελε δεχθη αυτας· ουτω θελει αφαιρεθη απο του κληρου της κληρονομιας ημων· ⁴και οταν ελθη το ετος της αφεσεως των υιων Ισραηλ, τοτε η κληρονομια αυτων θελει προστεθη εις την κληρονομιαν της φυλης, ητις ηθελε δεχθη αυτας· και η κληρονομια αυτων θελει αφαιρεθη απο της κληρονομιας της φυλης των πατερων ημων. ⁵Και προσεταξεν ο Μωυσης τους υιους Ισραηλ, κατα τον λογον του Κυριου, λεγων, Η φυλη των υιων Ιωσηφ ελαλησεν ορθως. ⁶Ουτος ειναι ο λογος, τον οποιον προσεταξεν ο Κυριος περι των θυγατερων του Σαλπααδ, λεγων, Ας νυμφευθωσι με οντινα αρεσχη εις αυτας· μονον θελουσι νυμφευθη μετα ανδρων εκ της συγγενειας της φυλης των πατερων αυτων· ⁷και δεν θελει μεταβαινει η κληρονομια των υιων Ισραηλ απο φυλης εις φυλην· διotti εκαστος εκ των υιων Ισραηλ θελει

εισθαι προσκεκολλημενος εις την κληρονομιαν της φυλης των πατερων αυτου. ⁸Και πασα θυγατηρ, ητις εχει κληρονομιαν εν φυλη τινι των υιων Ισραηλ, θελει εισθαι γυνη ενος εκ της συγγενειας της φυλης του πατρος αυτης· δια να απολαμβανωσιν οι υιοι Ισραηλ εκαστος την κληρονομιαν των πατερων αυτου. ⁹Και δεν θελει μεταβαινει η κληρονομια απο φυλης εις αλλην φυλην, αλλ' εκαστος εκ των φυλων των υιων Ισραηλ θελει εισθαι προσκεκολλημενος εις την κληρονομιαν αυτου. ¹⁰Ως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην, ουτως εκαμον αι θυγατερες του Σαλπααδ· ¹¹διοτι η Μααλα, η Θερσα και η Αγλα και η Μελχα και η Νουα, αι θυγατερες του Σαλπααδ, ενυμφευθησαν με τους υιους των αδελφων του πατρος αυτων· ¹²ενυμφευθησαν με ανδρας εκ των συγγενειων των υιων Μανασση, υιου του Ιωσηφ· και η κληρονομια αυτων εμεινεν εν τη φυλη της συγγενειας του πατρος αυτων. ¹³Ταυτα ειναι τα προσταγματα και αι κρισεις, τας οποιας προσεταξεν ο Κυριος δια χειρος του Μωυσεως προς τους υιους Ισραηλ, εις τας πεδιαδας Μωαβ παρα τον Ιορδανην κατεναντι της Ιεριχω.

Δευτερονόμιο

1Ουτοι ειναι οι λογοι, τους οποιους ελαλησεν ο Μωυσης προς παντα τον Ισραηλ, εντευθεν του Ιορδανου εν τη ερημω, εν τη πεδιαδι κατεναντι Σουφ, μεταξυ Φαραν και Τοφελ και Λαβαν και Ασηρωθ και Διζααβ. ²Ενδεκα ημεραι ειναι απο Χωρηβ, δια της οδου του ορους Σηειρ, εως Καδης-βαρνη. ³Και το τεσσαρακοστον ετος τον ενδεκατον μηνα, τη πρωτη του μηνος ελαλησεν ο Μωυσης προς τους υιους Ισραηλ, κατα παντα οσα προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος περι αυτων· ⁴αφου επαταξε τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων, οστις κατωκει εν Εσεβων, και τον Ωγ βασιλεα της Βασαν, οστις κατωκει εν Ασταρωθ εν Εδρει· ⁵εντευθεν του Ιορδανου εν τη γη Μωαβ ηρχισεν ο Μωυσης να διασαφη τον νομον τουτου, λεγων, ⁶Κυριος ο Θεος ημων ελαλησε προς ημας εν Χωρηβ λεγων, Αρχει οσον εμεινατε εν τω ορει τουτου· ⁷στρεψατε και ακολουθησατε την οδον σας και υπαγετε εις το ορος των Αμορραιων και εις παντας τους περιουικους αυτου εις την πεδιαδα, εις το ορος και εις την κοιλαδα και εις την μεσημβριαν και εις τα παραλια, την γην των Χαναναιων και τον Λιβανον, εως του μεγαλου ποταμου, του ποταμου Ευφρατου· ⁸ιδου, εγω παρεδωκα εμπροσθεν σας την γην· εισελθετε και κυριευσατε την γην, την οποιαν ωμοσε Κυριος προς τους πατερας σας, προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ, να δωση εις αυτους και εις το σπερμα αυτων μετ' αυτους. ⁹Και ειπα προς εσας κατ' εκεινον τον καιρον, λεγων, Δεν δυναμαι εγω μονος να σας βασταζω· ¹⁰Κυριος ο Θεος σας επληθυνε και ιδου, την σημερον εισθε ως τα αστρα του ουρανου κατα το πληθος· ¹¹Κυριος ο Θεος των πατερων σας να σας καμη χιλιακισ περισσοτερους παρ' ο, τι εισθε και να σας ευλογηση, καθως ελαλησε προς εσας· ¹²πως θελω δυνηθη εγω μονος να βαστασω την ενοχλησιν σας και το φορτιον σας και τας αντιλογιας σας; ¹³λαβετε ανδρας σοφους και συνετους και γνωστους μεταξυ των φυλων σας, και θελω καταστησει αυτους αρχηγους εφ' υμας. ¹⁴Και απεκριθητε προς εμε λεγοντες, Καλος ο λογος, τον οποιον ελαλησας, δια να καμωμεν αυτον. ¹⁵Τοτε ελαβον τους αρχηγους των φυλων σας, ανδρας σοφους και γνωστους και κατεστησα αυτους αρχηγους εφ' υμας, χιλιαρχους και εκατονταρχους και πεντηκονταρχους και δεκαρχους και επιστατας των φυλων σας. ¹⁶Και προσεταξα εις τους κριτας σας κατ'

εκεινον τον καιρον λεγων, Ακουετε αναμεσον των αδελφων σας και κρινετε δικαιως αναμεσον ανθρωπου και του αδελφου αυτου και του ξενου αυτου. ¹⁷Εν τη κρισει δεν θελετε αποβλεπει εις προσωπα· θελετε ακουει τον μικρον ως τον μεγαλον· δεν θελετε φοβεισθαι προσωπον ανθρωπου· διοτι η κρισις ειναι του Θεου· και πασαν υποθεσιν, ητις ηθελεν εισθαι πολυ δυσκολος δια σας, αναφερετε αυτην εις εμε, και εγω θελω ακουει αυτην. ¹⁸Και προσεταξα εις εσας κατα τον καιρον εκεινον παντα οσα επρεπε να πραττητε. ¹⁹Και σηκωθεντες απο Χωρηβ, διεπερασαμεν πασαν την ερημον την μεγαλην και φοβεραν εκεινην, την οποιαν ειδατε, οδοιπορουντες προς το ορος των Αμορραιων, καθως Κυριος ο Θεος ημων προσεταξεν εις ημας, και ηλθομεν εως Καδης-βαρνη. ²⁰Και ειπα προς εσας, Ηλθετε εις το ορος των Αμορραιων, το οποιον διδει εις ημας Κυριος ο Θεος ημων· ²¹ιδου, Κυριος ο Θεος σου παρεδωκε την γην εμπροσθεν σου· αναβα, κυριευσον, καθως ελαλησε προς σε Κυριος ο Θεος των πατερων σου· μη φοβηθης μηδε δειλιασης. ²²Και ηλθετε προς εμε παντες υμεις και ειπετε, Ας αποστειλωμεν ανδρας εμπροσθεν ημων και ας κατασκοπευσωσιν εις ημας την γην και ας απαγγειλωσι προς ημας την οδον δι' ης πρεπει να αναβωμεν· και τας πολεις εις τας οποιας θελομεν υπαγει. ²³Και ηρεσεν εις εμε ο λογος και ελαβον εξ υμων δωδεκα ανδρας, ανδρα ενα κατα φυλην. ²⁴Και στραφεντες ανεβησαν εις το ορος, και ηλθον μεχρι της φαραγγος Εσχωλ και κατεσκοπευσαν αυτην. ²⁵Και λαβοντες εις τας χειρας αυτων εκ των καρπων της γης, εφεραν προς ημας, και απηγγειλαν προς ημας, λεγοντες, Καλη ειναι η γη, την οποιαν Κυριος ο Θεος ημων διδει εις ημας. ²⁶Αλλα σεις δεν ηθελησατε να αναβητε, αλλ' ηπειθησατε εις την προσταγην Κυριου του Θεου σας. ²⁷Και εγογγυσατε εις τας σκηνας σας, λεγοντες, Επειδη εμισει ημας ο Κυριος, εξεβαλεν ημας εκ της γης Αιγυπτου, δια να παραδωση ημας εις την χειρα των Αμορραιων, ωστε να εξολοθρευθωμεν· ²⁸που αναβαινομεν ημεις; οι αδελφοι ημων εδειλιασαν την καρδιαν ημων, λεγοντες, Ο λαος ειναι μεγαλητερος και υψηλοτερος ημων· αι πολεις μεγαλαι και τετειχισμεναι εως του ουρανου· αλλα και υιους των Ανακειμ ειδομεν εκει. ²⁹Εγω δε ειπα προς εσας, Μη τρομαξητε μηδε φοβηθητε απ' αυτων· ³⁰Κυριος ο Θεος σας, οστις προπορευεται εμπροσθεν σας, αυτος θελει πολεμησει υπερ υμων κατα παντα οσα εκαμεν

υπερ υμων εν Αιγυπτω ενωπιον των οφθαλμων υμων·³¹ και εν τη ερημω, οπου ειδες τινι τροπω Κυριος ο Θεος σου σε εβαστασε, καθως βασταζει ανθρωπος τον υιον αυτου, κατα πασαν την οδον την οποιαν περιεπατησατε εωσου ηλθετε εις τουτον τον τοπον.³² κατα τουτο ομως δεν επιστευσατε εις Κυριον τον Θεον σας,³³ οστις προεπορευετο εμπροσθεν σας εν τη οδω, δια να σας ευρισκη τοπον στρατοπεδευσεως, την μεν νυκτα δια πυρος, δια να δεικνυη εις εσας την οδον καθ' ην επρεπε να βαδιζητε, την δε ημεραν δια νεφελης.³⁴ Και ηκουσεν ο Κυριος την φωνην των λογων σας και ωργισθη, και ωμοσε λεγων,³⁵ Ουδεις εκ των ανθρωπων τουτων της κακης ταυτης γενεας θελει ιδει την γην την καλην, την οποιαν ωμοσα να δωσω εις τους πατερας σας,³⁶ εκτος Χαλεβ υιου του Ιεφοννη· ουτος θελει ιδει αυτην, και εις τουτον θελω δωσει την γην, εις την οποιαν επατησε και εις τους υιους αυτου, διοτι ουτος εντελωσ ηκολουθησε τον Κυριον.³⁷ Και κατ' εμου εθυμωθη ο Κυριος δια σας, λεγων, Ουδε συ θελεις εισελθει εκει.³⁸ Ιησους ο υιος του Ναυη, ο παρισταμενος ενωπιον σου, ουτος θελει εισελθει εκει· ενισχυσον αυτον, διοτι αυτος θελει κληροδοτησει αυτην εις τον Ισραηλ.³⁹ και τα παιδια σας, τα οποια ελεγχετε οτι θελουσι γεινει λαφυρον, και οι υιοι σας, οιτινες την σημερον δεν γνωριζουσι καλον η κακον, αυτοι θελουσιν εισελθει εκει και εις αυτους θελω δωσει αυτην, και αυτοι θελουσι κληρονομησει αυτην.⁴⁰ σεις ομως επιστρεφατε και υπαγετε εις την ερημον, κατα την οδον της Ερυθρας θαλασσης.⁴¹ Τοτε απεκριθητε και ειπετε προς εμε, Ημαρτησαμεν εις τον Κυριον· ημεις θελομεν αναβη και πολεμησει κατα παντα οσα προσεταξεν εις ημας Κυριος ο Θεος ημων. Και ζωσθεντες εκαστος τα πολεμικα οπλα αυτου, ησθε προπετεις να αναβητε εις το ορος.⁴² Και ειπε Κυριος προς εμε, Ειπε προς αυτους, Μη αναβητε μηδε πολεμησητε, διοτι εγω δεν ειμαι εν μεσω υμων, δια να μη συντριφθητε εμπροσθεν των εχθρων σας,⁴³ ουτως ελαλησα προς εσας· και δεν εισηκουσατε, αλλ' ηπειθησατε εις την προσταγην του Κυριου, και θρασυνομενοι ανεβητε εις το ορος.⁴⁴ Και εξηλθον οι Αμορραιοι, οι κατοικουντες εν τω ορει εκεινω, εις συναντησιν υμων και κατεδιωξαν υμας, καθως καμνουσιν αι μελισσαι, και επαταξαν υμας εν Σηειρ, εως Ορμα.⁴⁵ Τοτε επιστρεφαντες εκλαυσατε ενωπιον του Κυριου· αλλ' ο Κυριος δεν εισηκουσε της φωνης υμων ουδε εδωκεν εις υμας ακροασιν.⁴⁶ Και εμεινατε εν Καδης ημερας πολλας, οσασδηποτε ημερας εμεινατε.

2 Τοτε εστρεψαμεν και ωδοιπορησαμεν εν τη ερημω δια της οδου της Ερυθρας θαλασσης, καθως ελαλησε Κυριος προς εμε· και περιεφερομεθα περι το ορος Σηειρ ημερας πολλας.² Και ειπε Κυριος προς εμε λεγων,³ Αρχει οσον περιηλθετε το ορος τουτο· στραφητε προς βορραν·⁴ και προσταξον τον λαον λεγων, Θελετε περασει δια των οριων των αδελφων σας των υιων Ησαυ, οιτινες κατοικουσιν εν Σηειρ· και θελουσι σας φοβηθη και

προσεξατε πολυ·⁵ μη πολεμησητε μετ' αυτων· επειδη δεν θελω δωσει εις εσας εκ της γης αυτων ουδε βημα ποδος· διοτι εις τον Ησαυ εδωκα το ορος Σηειρ κληρονομιαν·⁶ θελετε αγοραζει παρ' αυτων τροφας δι' αργυριου, δια να τρωγητε· και υδωρ ετι θελετε αγοραζει παρ' αυτων δι' αργυριου, δια να πινητε·⁷ διοτι Κυριος ο Θεος σου σε ευλογησεν εις παντα τα εργα των χειρων σου· γνωριζει την οδοιποριαν σου δια της μεγαλης ταυτης ερημου· τα τεσσαρακοντα ταυτα ετη Κυριος ο Θεος σου ητο μετα σου· δεν εστερηθης ουδενος.⁸ Και αφου επερασαμεν δια των αδελφων ημων των υιων Ησαυ, των κατοικουντων εν Σηειρ, δια της οδου της πεδιαδος απο Ελαθ και απο Εσιων-γαβερ. Και εστρεψαμεν και διεβημεν δια της οδου της ερημου Μωαβ.⁹ Και ειπε Κυριος προς εμε, Μη ενοχλησητε τους Μωαβιτας μηδε ελθητε εις μαχην μετ' αυτων· διοτι δεν θελω δωσει εις σε εκ της γης αυτων δια κληρονομιαν· επειδη εις τους υιους του Λωτ εδωκα την Αρ κληρονομιαν.¹⁰ Προτερον δε κατωκουν εν αυτη οι Εμμαιοι, λαος μεγας και πολυαριθμος και υψηλος το αναστημα, καθως οι Ανακειμ·¹¹ οιτινες και αυτοι ελογιζοντο γιγαντες, ως οι Ανακειμ· αλλ' οι Μωαβιται ονομαζουσιν αυτους Εμμαιους.¹² Και εν Σηειρ κατωκουν οι Χορραιοι προτερον· αλλ' οι υιοι του Ησαυ εκληρονομησαν αυτους και εξωλοθρευσαν αυτους απ' εμπροσθεν αυτων, και κατωκησαν αντ' αυτων· καθως εκαμεν ο Ισραηλ εν τη γη της κληρονομιας αυτου, την οποιαν εδωκεν εις αυτους ο Κυριος.¹³ Σηκωθητε λοιπον και διαβητε τον χειμαρρον Ζαρεδ· και διεβημεν τον χειμαρρον Ζαρεδ.¹⁴ Και αι ημεραι, καθ' ας ωδοιπορησαμεν απο Καδης-βαρνη, εωσου διεβημεν τον χειμαρρον Ζαρεδ, ησαν τριακοντα οκτω ετη, εωσου εξελιπε πασα η γενεα των πολεμιστων ανδρων εκ μεσου του στρατοπεδου, καθως ωμοσεν ο Κυριος προς αυτους.¹⁵ Ετι η χειρ του Κυριου ητο εναντιον αυτων, δια να εξωλοθρευση αυτους εκ μεσου του στρατοπεδου, εωσου εξελιπον.¹⁶ Και αφου παντες οι ανδρες οι πολεμισται εξελιπον, αποθνησκοντες εκ μεσου του λαου,¹⁷ ελαλησε Κυριος προς εμε λεγων,¹⁸ Συ θελεις διαπερασει σημερον την Αρ, το οριον του Μωαβ·¹⁹ και θελεις πλησιασει κατεναντι των υιων Αμμων· μη ενοχλει αυτους μηδε πολεμησης μετ' αυτων· διοτι δεν θελω δωσει εις σε εκ της γης των υιων Αμμων κληρονομιαν· επειδη εις τους υιους Λωτ εδωκα αυτην κληρονομιαν.²⁰ Αυτη ομοιως ελογιζετο γη των γιγαντων· γιγαντες κατωκουν εκει προτερον· οι δε Αμμωνιται ονομαζουσιν αυτους Ζαμζουμειμ·²¹ λαος μεγας και πολυαριθμος και υψηλος το αναστημα, καθως οι Ανακειμ· αλλ' ο Κυριος εξωλοθρευσε αυτους απ' εμπροσθεν αυτων, και αυτοι εκληρονομησαν αυτους και κατωκησαν αντ' αυτων·²² καθως εκαμεν εις τους υιους Ησαυ τους κατοικουντας εν Σηειρ, οτε εξωλοθρευσε τους Χορραιους απ' εμπροσθεν αυτων, και εκληρονομησαν αυτους, και κατωκησαν αντ' αυτων εως της ημερας ταυτης.²³ Και τους Αυειμ, τους κατοικουντας κατα κωμας μεχρι Γαζης, οι Καφθορειμ, οι εξελθοντες απο Καφθορ, εξωλοθρευσαν

αυτους, και κατακρησαν αντ' αυτων. ²⁴Σηκωθητε, αναχωρησατε και διαβητε τον ποταμον Αρνων· ιδου, παρεδωκα εις χειρας σου τον Σηων τον Αμορραιον, βασιλεα της Εσεβων, και την γην αυτου· αρχισον να κυριευης αυτην και πολεμησον μετ' αυτου· ²⁵σημερον θελω αρχισει να εμβαλλω τον τρομον σου και τον φοβον σου εις παντα τα εθνη τα υποκατω παντος του ουρανου· τα οποια, οταν ακουσωσι το ονομα σου, θελουσι τρομαξει και θελουσι πεσει εις αγωνιαν εξ αιτιας σου. ²⁶Και απεστειλα πρεσβεις απο της ερημου Κεδημωθ προς τον Σηων βασιλεα της Εσεβων με λογους ειρηνικους, λεγων, ²⁷Ας περασω δια της γης σου· κατ' ευθειαν δια της οδου θελω περασει δεν θελω κλινει δεξια η αριστερα· ²⁸θελεις πωλησει εις εμε τροφας δι' αργυριου δια να φαγω και δι' αργυριου θελεις δωσει εις εμε υδωρ δια να πω· μονον θελω περασει με τους ποδας μου, ²⁹καθως εκαμον εις εμε οι υιοι του Ησαυ οι κατοικουντες εν Σηειρ, και οι Μωαβιται οι κατοικουντες εν Αρ, εωσου διαβω τον Ιορδανην προς την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος ημων διδει εις ημας. ³⁰Και δεν ηθελησεν ο Σηων βασιλευς της Εσεβων να περασωμεν δια της γης αυτου· επειδη Κυριος ο Θεος σου εσκληρυνε το πνευμα αυτου και απελιθωσε την καρδιαν αυτου, δια να παραδωση αυτον εις τας χειρας σου, καθως την ημεραν ταυτην. ³¹Και ειπε Κυριος προς εμε, Ιδου, ηρχισα να παραδιδω τον Σηων και την γην αυτου εμπροσθεν σου· αρχισον να κυριευης δια να κληρονομησής την γην αυτου. ³²Τοτε εξηλθεν ο Σηων εις συναντησιν ημων, αυτος και πας ο λαος αυτου, δια μαχην εις Ιασσα. ³³Και Κυριος ο Θεος ημων παρεδωκεν αυτον ενωπιον ημων· και επαταξαμεν αυτον και τους υιους αυτου και παντα τον λαον αυτου. ³⁴Και εκυριευσαμεν πασας τας πολεις αυτου κατ' εκεινον τον καιρον, και εξωλοθρευσαμεν πασαν πολιν, ανδρας και γυναικας, και παιδια· δεν αφηκαμεν ουδενα υπολοιπον. ³⁵Μονον τα κτηνη ελεηλατησαμεν δι' εαυτους και τα λαφυρα των πολεων, τας οποιας εκυριευσαμεν. ³⁶Απο της Αροηρ, παρα το χειλος του ποταμου Αρνων, και της πολεως της παρα τον ποταμον και εως Γαλααδ, δεν εσταθη πολις ικανη να αντισταθη εις ημας· Κυριος ο Θεος ημων παρεδωκεν αυτας πασας εμπροσθεν ημων. ³⁷Μονον εις την γην των υιων Αμμων δεν επλησιασας ουδε εις τα παρακειμενα του ποταμου Ιαβοκ ουδε εις τας ορεινας πολεις ουδε εις αλλο οποιονδηποτε μερος, το οποιον απηγορευσεν εις ημας Κυριος ο Θεος ημων.

3Τοτε στρεψαντες ανεβημεν την οδον την εις Βασαν· και εξηλθεν Ωγ ο βασιλευς της Βασαν εις συναντησιν ημων, αυτος και πας ο λαος αυτου, δια μαχην εις Εδρει. ²Και ειπε Κυριος προς εμε, Μη φοβηθης αυτον· διοτι εις την χειρα σου παρεδωκα αυτον και παντα τον λαον αυτου και την γην αυτου· και θελεις καμει εις αυτον, ως εκαμες εις τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων, οστις κατακει εν Εσεβων. ³Και παρεδωκε Κυριος ο Θεος ημων εις την χειρα ημων και τον Ωγ, βασιλεα της Βασαν, και

παντα τον λαον αυτου· και επαταξαμεν αυτον, εωσου δεν αφηκαμεν εις αυτον υπολοιπον. ⁴Και εκυριευσαμεν πασας τας πολεις αυτου κατ' εκεινον τον καιρον· δεν εσταθη πολις, την οποιαν δεν ελαβομεν απ' αυτων· εξηκοντα πολεις, πασαν την περιχωρον της Αργοβ, το βασιλειον του Ωγ εν Βασαν. ⁵Αι πολεις αυται ησαν πασαι ωχυρωμεναι με τειχη υψηλα, με πυλας και μοχλους· εκτος μεγαλου πληθους ατειχιστων πολεων. ⁶Και εξωλοθρευσαμεν αυτας, καθως εκαμομεν εις τον Σηων βασιλεα της Εσεβων, εξωλοθρευοντες πασαν πολιν, ανδρας, γυναικας και παιδια. ⁷Παντα δε τα κτηνη και τα λαφυρα των πολεων ελεηλατησαμεν δι' εαυτους. ⁸Και ελαβομεν κατ' εκεινον τον καιρον απο των χειρων των δυο βασιλεων των Αμορραιων την γην την εντευθεν του Ιορδανου, απο του ποταμου Αρνων εως του ορους Αερμων· ⁹το Αερμων ονομαζουσιν οι Σιδωνιοι Σιριων, οι δε Αμορραιοι ονομαζουσιν αυτο Σενειρ· ¹⁰πασας τας πολεις της πεδιαδος και πασαν την Γαλααδ και πασαν την Βασαν εως Σαλχα και Εδρει, πολεις του βασιλειου του Ωγ εν Βασαν. ¹¹Διοτι μονος ο Ωγ βασιλευς της Βασαν εσωζετο εκ του υπολοιπου των γιγαντων· ιδου, η κλινη αυτου ητο κλινη σιδηρα· δεν σωζεται αυτη εν Ραββα των υιων Αμμων; εννεα πηχαι το μηκος αυτης και τεσσαρες πηχαι το πλατος αυτης, κατα πηχην ανδρος. ¹²Και την γην εκεινην, την οποιαν εκυριευσαμεν κατ' εκεινον τον καιρον, απο της Αροηρ, της παρα τον ποταμον Αρνων, και το ημισυ του ορους Γαλααδ και τας πολεις αυτου, εδωκα εις τους Ρουβηνιτας και εις τους Γαδιτας. ¹³Και το υπολοιπον της Γαλααδ και πασαν την Βασαν, το βασιλειον του Ωγ, εδωκα εις το ημισυ της φυλης του Μανασση, πασαν την περιχωρον της Αργοβ μετα πασης της Βασαν, ητις ωνομαζετο γη γιγαντων. ¹⁴Ιαιειρ ο υιος του Μανασση ελαβε πασαν την περιχωρον της Αργοβ μεχρι των οριων της Γεσσουρι και Μααχαθι· και ωνομασεν αυτας κατα το ονομα αυτου, Βασαν-αβωθ-ιαειρ, μεχρι της ημερας ταυτης. ¹⁵Και εις τον Μαχειρ εδωκα την Γαλααδ. ¹⁶Και εις τους Ρουβηνιτας και εις τους Γαδιτας εδωκα απο Γαλααδ εως του ποταμου Αρνων το μεσον του ποταμου, και το οριον και εως του ποταμου Ιαβοκ, του οριου των υιων Αμμων· ¹⁷και την πεδιαδα και τον Ιορδανην και το οριον απο Χιννερωθ μεχρι της θαλασσης της πεδιαδος, της αλμυρας θαλασσης, υποκατω της Ασδωθ-φασγα προς ανατολας. ¹⁸Και προσεταξα εις εσας κατ' εκεινον τον καιρον, λεγων, Κυριος ο Θεος σας εδωκεν εις εσας την γην ταυτην να κυριευσητε αυτην· θελετε περασει ωπλισμενοι ενωπιον των αδελφων σας των υιων Ισραηλ, παντες οι ανδρες οι δυνατοι· ¹⁹πλην αι γυναικες σας και τα παιδια σας και τα κτηνη σας, εξευρω οτι εχετε κτηνη πολλα, θελουσι μενει εις τας πολεις σας, τας οποιας εδωκα εις εσας· ²⁰εωσου δωση ο Κυριος αναπαυσιν εις τους αδελφους σας, καθως και εις εσας, και κυριευσωσι και αυτοι την γην, την οποιαν εδωκεν εις αυτους Κυριος ο Θεος σας, εις το περαν του Ιορδανου· και τοτε θελετε επιστρεφει εκαστος εις την κληρονομιαν

αυτου, την οποιαν εδωκα εις εσας. ²¹Και κατ' εκεινον τον καιρον προσεταξα εις τον Ιησουν λεγων, Οι οφθαλμοι σου ειδον παντα οσα Κυριος ο Θεος σας εκαμεν εις τους δυο τουτους βασιλεις· ουτω θελει καμει ο Κυριος εις παντα τα βασιλεια, εις τα οποια διαβαινεις· ²²δεν θελετε φοβηθη αυτους· διοτι Κυριος ο Θεος σας αυτος θελει πολεμησει υπερ υμων. ²³Και εδεθηθη του Κυριου κατ' εκεινον τον καιρον, λεγων, ²⁴Κυριε Θεε, συ ηρχισας να δεικνυης εις τον δουλον σου την μεγαλωσυνην σου και την κραταιαν σου χειρα· διοτι τις Θεος ειναι εν τω ουρανω η εν τη γη οστις δυναται να καμη κατα τα εργα σου και κατα την δυναμιν σου; ²⁵ας διαβω, δεομαι, και ας ιδω την γην την αγαθην, την περαν του Ιορδανου, εκεινο το ορος το αγαθον, και τον Λιβανον. ²⁶Αλλ' ο Κυριος εθυμωθη εναντιον μου εξ αιτιας σας και δεν μου εισηκουσε· και ειπε Κυριος προς εμε, Αρκει εις σε· μη λαλησης προς εμε πλεον περι τουτου· ²⁷αναβα εις την κορυφην του Φασγα και υψωσον τους οφθαλμους σου προς δυσμας και βορραν και μεσημβριαν και ανατολας, και θεωρησον δια των οφθαλμων σου· διοτι δεν θελεις διαβη τον Ιορδανην τουτον· ²⁸και παραγγειλον εις τον Ιησουν και ενθαρρυνον αυτον και ενισχυσον αυτον· διοτι ουτος θελει διαβη εμπροσθεν του λαου τουτου και ουτος θελει κληροδοτησει εις αυτους την γην, την οποιαν θελεις ιδει. ²⁹Και εκαθημεθα εν τη κοιλαδι κατεναντι Βαιθ-φεγωρ.

⁴Τωρα λοιπον ακουε, Ισραηλ, τα διαταγματα και τας κρισεις, τας οποιας εγω σας διδασκω να καμνητε, δια να ζησητε και να εισελθητε και να κληρονομησητε την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος των πατερων σας διδει εις εσας. ²Δεν θελετε προσθεσει εις τον λογον τον οποιον εγω σας προσταζω, ουδε θελετε αφαιρεσει απ' αυτου· δια να φυλαττητε τας εντολας Κυριου του Θεου σας, τας οποιας εγω σας προσταζω. ³Οι οφθαλμοι σας ειδον τι εκαμεν ο Κυριος εξ αιτιας του Βεελ-φεγωρ· διοτι παντας τους ανθρωπους, οιτινες ηκολουθησαν τον Βεελ-φεγωρ, Κυριος ο Θεος σας εξωλοθρευσεν αυτους εκ μεσου υμων. ⁴Σεις δε, οιτινες εισθε προσκεκολλημενοι εις Κυριον τον Θεον σας, παντες ζητε την σημερον. ⁵Ιδου, εγω σας εδιδαξα διαταγματα και κρισεις, καθως προσεταξεν εις εμε Κυριος ο Θεος μου, δια να καμνητε ουτως εν τη γη, εις την οποιαν εισερχεσθε δια να κληρονομησητε αυτην. ⁶Φυλαττετε λοιπον και καμνετε αυτα· διοτι αυτη ειναι η σοφια σας και η συνεσις σας ενωπιον των εθνων· τα οποια θελουσιν ακουσει παντα τα διαταγματα ταυτα και θελουσιν ειπει, Ιδου, λαος σοφος και συνετος ειναι το μεγα τουτο εθνος. ⁷Διοτι ποιον εθνος ειναι τосον μεγα, εις το οποιον ο Θεος ειναι ουτω πλησιον αυτου, καθως Κυριος ο Θεος ημων ειναι εις παντα οσα επικαλουμεθα αυτον; ⁸Και ποιον εθνος ειναι τосον μεγα, το οποιον να εχη διαταγματα και κρισεις ουτω δικαιας, καθως πας ο νομος ουτος, τον οποιον θετω ενωπιον σας σημερον; ⁹Μονον προσεχε εις σεαυτον και φυλαττε κα-

λως την ψυχην σου, μηποτε λησμονησης τα πραγματα τα οποια ειδον οι οφθαλμοι σου, και μηποτε χωρισθωσιν απο της καρδιας σου, κατα πασας τας ημερας της ζωης σου· αλλα διδασκε αυτα εις τους υιους σου και εις τους υιους των υιων σου. ¹⁰Ενθυμου την ημεραν καθ' ην εσταθης ενωπιον Κυριου του Θεου σου εν Χωρηβ, οτε ειπε προς εμε Κυριος, Συναξον μοι τον λαον και θελω καμει αυτους να ακουσωσι τους λογους μου, δια να μαθωσι να με φοβωνται πασας τας ημερας οσας ζωωσιν επι της γης, και να διδασκωσι τους υιους αυτων. ¹¹Και επλησιασατε και εσταθητε υπο το ορος· και το ορος εκαιετο με πυρ εως μεσου του ουρανου, και ητο σκοτος, νεφη και γνοφος. ¹²Και ελαλησε Κυριος προς εσας εκ μεσου του πυρος· σεις ηκουσατε μεν την φωνην των λογων, αλλα δεν ειδετε ουδεν ομοιωμα· μονον φωνην ηκουσατε. ¹³Και εφανερωσεν εις εσας την διαθηκην αυτου, την οποιαν προσεταξεν εις εσας να εκτελητε, τας δεκα εντολας· και εγραψεν αυτας επι δυο λιθινας πλακας. ¹⁴Και Κυριος προσεταξεν εις εμε κατ' εκεινον τον καιρον να σας διδαξω διαταγματα και κρισεις, δια να καμνητε αυτα εν τη γη, εις την οποιαν σεις εισερχεσθε να κληρονομησητε αυτην. ¹⁵Φυλαττετε λοιπον καλως τας ψυχας σας, διοτι δεν ειδετε ουδεν ομοιωμα, εν τη ημερα καθ' ην ο Κυριος ελαλησε προς εσας εν Χωρηβ εκ μεσου του πυρος· ¹⁶μηπως διαφθαρητε, και καμνητε εις εαυτους ειδωλον, εικονα τινος μορφης, ομοιωμα αρσενικου η θηλυκου, ¹⁷ομοιωμα τινος κτηνους το οποιον ειναι επι της γης, ομοιωμα τινος πτερωτου ορνεου το οποιον πετα εις τον ουρανον, ¹⁸ομοιωμα τινος ερποντος επι της γης, ομοιωμα τινος ιχθυος οστις ειναι εις τα υδατα υποκατω της γης· ¹⁹και μηπως υψωσης τους οφθαλμους σου εις τον ουρανον, και ιδων τον ηλιον και την σεληνην και τα αστρα, πασαν την στρατιαν του ουρανου, πλανητης και προσκυνησης αυτα και λατρευσης αυτα, τα οποια Κυριος ο Θεος σου διεμοιρασεν εις παντα τα εθνη τα υποκατω παντος του ουρανου· ²⁰εσας ομως ελαβεν ο Κυριος και σας εξηγαγεν εκ της καμινου της σιδηρας, εκ της Αιγυπτου, δια να ησθε εις αυτον λαος κληρονομιας ως την ημεραν ταυτην. ²¹Και εθυμωθη εναντιον μου ο Κυριος εξ αιτιας σας και ωμοσε να μη διαβω τον Ιορδανην και να μη εισελθω εις εκεινην την γην την αγαθην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κληρονομιαν· ²²αλλ' εγω αποθνησκω εν τη γη ταυτη· εγω δεν διαβαινω τον Ιορδανην· σεις δε θελετε διαβη και θελετε κληρονομησει εκεινην την γην την αγαθην. ²³Προσεχετε εις εαυτους, μηποτε λησμονησητε την διαθηκην Κυριου του Θεου σας, την οποιαν εκαμε προς εσας, και καμνητε εις εαυτους ειδωλον, εικονα τινος, το οποιον απηγορευσε Κυριος ο Θεος σου. ²⁴Διοτι Κυριος ο Θεος σου ειναι πυρ καταναλισκον, Θεος ζηλοτυπος. ²⁵Εαν, αφου γεννησης υιους και υιους υιων, και πολυχρονησητε επι της γης, διαφθαρητε και καμνητε ειδωλον, εικονα τινος, και πραξητε πονηρα ενωπιον Κυριου του Θεου σου, ωστε να παροργισητε αυτον· ²⁶διαμαρτυρομαι τον ουρανον και την γην

εναντιον σας σημερον, οτι εξαπαντος θελετε απολεσθη απο της γης, προς την οποιαν διαβαινετε τον Ιορδανην δια να κυριευσθη αυτη· δεν θελετε πολυχρονισει εν αυτη αλλ' εξ ολοκληρου θελετε αφανισθη. ²⁷Και θελει σας διασκορπισει ο Κυριος μεταξυ των λαων, και θελετε εναπολειφθη ολιγοι τον αριθμον μεταξυ των εθνων, εις τα οποια σας φερει ο Κυριος. ²⁸Και θελετε λατρευσει εκει θεους, εργα χειρων ανθρωπων, ξυλον και λιθον, τα οποια ουτε βλεπουσιν ουτε ακουουσιν ουτε τρωγουσιν, ουτε οσφραινονται. ²⁹Και εκειθεν θελετε εκζητησει Κυριον τον Θεον σας και θελετε ευρει αυτον, οταν εκζητησητε αυτον εξ ολης της καρδιας σας και εξ ολης της ψυχης σας. ³⁰Οταν ευρεθης εν θλιψει και σε ευρωσι παντα ταυτα εν ταις εσχαις ημεραις, τοτε θελεις επιστρεφει προς Κυριον τον Θεον σου και θελεις ακουσει την φωνην αυτου. ³¹Διοτι Κυριος ο Θεος σου ειναι Θεος οικτιρμων· δεν θελει σε εγκαταλειπει ουδε θελει σε εξολοθρευσει ουδε θελει λησμονησει την διαθηκην των πατερων σου, την οποιαν ωμοσε προς αυτους. ³²Διοτι ερωτησον τωρα περι των προτερων ημερων, αιτινες υπηρξαν προτερον σου, απ' ης ημερας εποιησεν ο Θεος τον ανθρωπον επι της γης, και ερωτησον απ' ακρου του ουρανου εως ακρου του ουρανου, αν εσταθη τι ως το μεγα τουτο πραγμα, αν ηκουσθη ομοιον αυτου. ³³Ηκουσε ποτε λαος την φωνην του Θεου λαλουντος εκ μεσου του πυρος, καθως συ ηκουσας, και εξησεν; ³⁴Η εδοκιμασεν ο Θεος να ελθη να λαβη εις εαυτον εθνος εκ μεσου αλλου εθνους με δοκιμασιας, με σημεια και με θαυματα και με πολεμον και με κραταιαν χειρα και με εξηπλωμενον βραχιονα και με μεγαλα τερατα, κατα παντα οσα Κυριος ο Θεος σας εκαμε δια σας εν Αιγυπτω ενωπιον των οφθαλμων σου; ³⁵εις σε εδειχθη τουτο, δια να γνωρισης οτι ο Κυριος, αυτος ειναι ο Θεος· δεν ειναι αλλος εκτος αυτου. ³⁶Εκ του ουρανου σε εκαμε να ακουσης την φωνην αυτου, δια να σε διδαξη· και επι της γης εδειξεν εις σε το πυρ αυτου το μεγα, και τους λογους αυτου ηκουσας εκ μεσου του πυρος. ³⁷Και επειδη ηγαπα τους πατερας σου, δια τουτο εξελεξε το σπερμα αυτων μετ' αυτους και σε εξηγαγεν εμπροσθεν αυτου εξ Αιγυπτου δια της κραταιας αυτου δυναμεως. ³⁸δια να καταδιωξη απ' εμπροσθεν σου εθνη μεγαλητερα και ισχυροτερα σου, δια να σε εισαγαγη, δια να σοι δωση την γην αυτων κληρονομιαν, καθως την σημερον. ³⁹Γνωρισον λοιπον την ημεραν ταυτην και θες εν τη καρδια σου, οτι ο Κυριος, αυτος ειναι Θεος, εν τω ουρανω ανω και επι της γης κατω· δεν ειναι αλλος. ⁴⁰Και φυλαττε τα διαταγματα αυτου και τας εντολας αυτου, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον· δια να ευημερης συ και οι υιοι σου μετα σε και δια να μακροημερευης επι της γης, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου εδωκεν εις σε διαπαντος. ⁴¹Τοτε ο Μωυσης εξεχωρισε τρεις πολεις εντευθεν του Ιορδανου προς ανατολας ηλιου. ⁴²δια να φευγη εκει ο φονευς, οστις φονευση τον πλησιον αυτου εξ αγνοιας, χωρις να μιση αυτον προτερον, και φευγων εις μιαν του-

των των πολεων να ζη· ⁴³την Βοσορ εν τη ερημω εν τη πεδινη γη των Ρουβηνιτων και την Ραμωθ εν Γαλααδ των Γαδιτων και την Γωλαν εν Βασαν των Μανασσιτων. ⁴⁴Και ουτος ειναι ο νομος, τον οποιον εθεσεν ο Μωυσης ενωπιον των υιων Ισραηλ· ⁴⁵αυται ειναι αι μαρτυριαι και τα διαταγματα και αι κρισεις, τας οποιας ελαλησεν ο Μωυσης προς τους υιους Ισραηλ, αφου εξηλθον εξ Αιγυπτου, ⁴⁶εντευθεν του Ιορδανου, εν τη κοιλαδι κατεναντι του Βαιθ-φεγωρ, εν τη γη του Σηων βασιλεως των Αμορραιων, οστις κατωκει εν Εσεβων, τον οποιον επαταξεν ο Μωυσης και οι υιοι Ισραηλ, αφου εξηλθον εξ Αιγυπτου· ⁴⁷και εκυριευσαν την γην αυτου και την γην του Ωγ βασιλεως της Βασαν, δυο βασιλεων των Αμορραιων, οιτινες ησαν εντευθεν του Ιορδανου προς ανατολας ηλιου. ⁴⁸απο της Αροηρ, της παρα το χειλος του ποταμου Αρνων, εως του ορους Σηων, το οποιον ειναι το Αερμων· ⁴⁹και πασαν την πεδινην εντευθεν του Ιορδανου προς ανατολας, εως της θαλασσης της πεδιαδος, υποκατω της Ασδωθ-φασα.

5Και εκαλεσεν ο Μωυσης παντα τον Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Ακουε, Ισραηλ, τα διαταγματα και τας κρισεις, τας οποιας εγω λαλω εις τα ωτα υμων σημερον, δια να μαθητε αυτας, και να προσεχητε να εκτελητε αυτας. ²Κυριος ο Θεος ημων εκαμε διαθηκην προς ημας εν Χωρηβ. ³Δεν εκαμε την διαθηκην ταυτην ο Κυριος προς τους πατερας ημων, αλλα προς ημας, ημας οιτινες παντες ειμεθα ενταυθα σημερον ζωντες. ⁴Προσωπον προς προσωπον ελαλησε Κυριος με σας εις το ορος εκ μεσου του πυρος, ⁵εγω δε εστεκομην μεταξυ του Κυριου και υμων κατ' εκεινον τον καιρον, δια να σας φανερωσω τον λογον του Κυριου· διοτι ησθε πεφοβισμενοι εξ αιτιας του πυρος και δεν ανεβητε εις το ορος, λεγων. ⁶Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σου, οστις σε εξηγαγον εκ γης Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας. ⁷Μη εχης αλλους θεους, πλην εμου. ⁸Μη καμης εις σεαυτον ειδωλον, μηδε ομοιωματος, οσα ειναι εν τω ουρανω ανω, η οσα ειναι εν τη γη κατω, η οσα ειναι εν τοις υδασιν υποκατω της γης ⁹μη προσκυνησης αυτα μηδε λατρευσης αυτα· διοτι εγω Κυριος ο Θεος σου ειμαι Θεος ζηλοτυπος, ανταποδιδων τας αμαρτιας των πατερων επι τα τεκνα, εως τριτης και τεταρτης γενεας των μισουντων με· ¹⁰και καμνων ελεος εις χιλιαδας γενεων των αγαπωντων με και φυλαττων τα προσταγματα μου. ¹¹Μη λαβης το ονομα Κυριου του Θεου σου επι ματαιω διοτι ο Κυριος δεν θελει αθωωσει τον λαμβανοντα το ονομα αυτου επι ματαιω. ¹²Φυλαττε την ημεραν του σαββατου, δια να αγιαζης αυτην· καθως προσεταξεν εις σε Κυριος ο Θεος σου· ¹³εξ ημερας εργαζου και καμνε παντα τα εργα σου· ¹⁴η ημερα ομως η εβδομη ειναι σαββατον Κυριου του Θεου σου· μη καμης εν ταυτη ουδεν εργον, μητε συ μητε ο υιος σου μητε η θυγατηρ σου μητε ο δουλος σου μητε η δουλη σου μητε ο βουρ σου μητε ο ονος σου μητε κανεν εκ των κτηνων σου μητε ο ξενος σου ο εντος των

πυλών σου δια να αναπαυθῆ ὁ δούλος σου καὶ ἡ δούλη σου καθὼς σὺ. ¹⁵Καὶ ἐνθυμοῦ, ὅτι ἦσο δούλος ἐν τῇ γῆ τῆς Αἰγύπτου· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς σου σε ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ἐξήπλωμένῳ· δια τοῦτο Κύριος ὁ Θεὸς σου προσεταξεν εἰς σε νὰ φυλάττῃς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου. ¹⁶Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, καθὼς προσεταξεν εἰς σε Κύριος ὁ Θεὸς σου· δια νὰ γεινῆς μακροχρονίος καὶ δια νὰ ευημερῆς ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς σε Κύριος ὁ Θεὸς σου. ¹⁷Μὴ φονεύσῃς. ¹⁸Καὶ μὴ μοιχεύσῃς. ¹⁹Καὶ μὴ κλεψῆς. ²⁰Καὶ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυριαν ψευδῆ. ²¹Καὶ μὴ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου· μῆδε ἐπιθυμήσῃς τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου μῆτε τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ μῆτε τὸν δούλον αὐτοῦ μῆτε τὴν δούλην αὐτοῦ μῆτε τὸν βουνὸν αὐτοῦ μῆτε τὸν ὄνον αὐτοῦ μῆδε παν ὅ, τι εἶναι τοῦ πλησίον σου. ²²Ταῦτα τὰ λόγια ἐλάλησε Κύριος πρὸς πᾶσαν τὴν συναγωγὴν σὰς ἐν τῷ ὄρει ἐκ μεσοῦ τοῦ πυρός, τῆς νεφέλης καὶ τοῦ γνοφου, ἐν φωνῇ μεγάλῃ· καὶ ἄλλο τι δὲν ἐπροσθεσεν· καὶ ἐγράψεν αὐτὰ ἐπὶ δύο πλακάς λιθίνας καὶ παρεδωκεν αὐτὰς εἰς ἐμέ. ²³Καὶ ἀφου ἤκουσατε τὴν φωνὴν ἐκ μεσοῦ τοῦ σκοτοῦς, καὶ τὸ ὄρος ἐκαίετο με πῦρ, τότε προσήλθετε πρὸς ἐμέ, πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν σὰς καὶ οἱ πρεσβύτεροί σὰς, ²⁴καὶ ἐλεγέτε, Ἰδοὺ, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐδείξεν εἰς ἡμᾶς τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ, καὶ ἤκουσαμεν τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐκ μεσοῦ τοῦ πυρός· τὴν ἡμέραν ταυτὴν εἶδομεν ὅτι ὁ Θεὸς λαλεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀνθρώπος ζῆ. ²⁵τώρα λοιπὸν δια τί νὰ ἀποθανῶμεν; ἐπειδὴ τὸ μέγα τοῦτο πῦρ θελεῖ μᾶς καταφαγεῖ ἐὰν ἡμεῖς ἀκουσῶμεν ἐτι τὴν φωνὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, θελομεν ἀποθανεῖν. ²⁶διότι τίς εἶναι ἐκ πάντων τῶν θνητῶν, ὅστις ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ζωντος Θεοῦ λαλουντος ἐκ μεσοῦ τοῦ πυρός, καθὼς ἡμεῖς, καὶ ἐζῆσε; ²⁷προσελθε σὺ καὶ ἀκουσον πάντα ὅσα εἶπη Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σὺ εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὅσα εἶπη πρὸς σε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς θελομεν ἀκουσῆαι καὶ καμῆαι αὐτὰ. ²⁸Καὶ ἤκουσε Κύριος τὴν φωνὴν τῶν λόγων σὰς, ὅτε ἐλάλειτε πρὸς ἐμέ· καὶ εἶπε Κύριος πρὸς ἐμέ, ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων τοῦ λαοῦ τούτου, τοὺς ὁποῖους ἐλάλησαν πρὸς σε· καλῶς εἶπον πάντα ὅσα ἐλάλησαν. ²⁹Εἶθε νὰ ἦτο εἰς αὐτοὺς τοιαυτὴ καρδιά, ὥστε νὰ μὲ φοβῶνται καὶ νὰ φυλάττωσι πάντοτε πάντα τὰ προστάγματα μου, δια νὰ ευημερῶσιν αἰωνίως, αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν. ³⁰Ἰπάγε, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, Ἐπιστρέψατε εἰς τὰς σκῆνας σὰς. ³¹Σὺ δὲ στήθῃ αὐτοῦ μετ' ἐμοῦ καὶ θελῶ σοὶ εἶπει πᾶσας τὰς ἐντολάς καὶ τὰ διατάγματα, καὶ τὰς κρίσεις, τὰς ὁποῖας θελεῖς διδάξει αὐτοὺς, δια νὰ καμνῶσιν αὐτὰς ἐν τῇ γῆ, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ δίδω εἰς αὐτοὺς εἰς κληρονομίαν. ³²Θελετε λοιπὸν προσεχεῖ νὰ καμνῆτε καθὼς προσεταξεν εἰς ἐσὰς Κύριος ὁ Θεὸς σὰς· δὲν θελετε ἐκκλίνειν δεξιά ἢ ἀριστερά. ³³Θελετε περιπατεῖν εἰς πᾶσας τὰς ὁδοὺς, τὰς ὁποῖας Κύριος ὁ Θεὸς σὰς προσεταξεν εἰς ἐσὰς· δια νὰ ζῆτε καὶ νὰ ευημερῆτε καὶ νὰ μακροημερευῆτε ἐν τῇ γῆ, τὴν ὁποῖαν

θελετε κληρονομήσει.

6Καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ ἐντολαί, τὰ διατάγματα καὶ αἱ κρίσεις, ὅσας προσεταξεν Κύριος ὁ Θεὸς σὰς νὰ σὰς διδάξω, δια νὰ καμνῆτε αὐτὰς ἐν τῇ γῆ, εἰς τὴν ὁποῖαν εἰσερχεσθε δια νὰ κληρονομήσητε αὐτὴν· ²δια νὰ φοβῆσῃ Κύριον τὸν Θεὸν σου, ὥστε νὰ φυλάττῃς πάντα τὰ διατάγματα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, τὰς ὁποῖας ἐγὼ σε προσταζῶ, σὺ καὶ ὁ υἱὸς σου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ σου, πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ δια νὰ μακροημερευῆσῃς. ³Ἀκουσον λοιπὸν, Ἰσραὴλ, καὶ προσεχε νὰ καμνῆς αὐτὰ, δια νὰ ευημερῆς καὶ δια νὰ πληθυνθῆτε σφοδρὰ, καθὼς Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου ὑπεσχεθῆ εἰς σε, ἐν τῇ γῆ ἧτις ῥεεῖ γάλα καὶ μέλι. ⁴Ἀκουε, Ἰσραὴλ· Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι εἰς Κύριος. ⁵Καὶ θελεῖς ἀγαπᾶν Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως σου. ⁶Καὶ οὗτοι οἱ λόγοι, τοὺς ὁποῖους ἐγὼ σε προσταζῶ σήμερον, θελοῦσι εἰσθῆαι ἐν τῇ καρδίᾳ σου· ⁷καὶ θελεῖς διδάσκει αὐτοὺς ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ περὶ αὐτῶν θελεῖς ὁμιλεῖ καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ πλαγιαζῶν καὶ ἐγειρομένος. ⁸Καὶ θελεῖς δεσῆαι αὐτοὺς δια σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρὸς σου καὶ θελοῦσιν εἰσθῆαι ὡς προμετωπίδια μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου. ⁹Καὶ θελεῖς γράψῃ αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς παραστάτας τῆς οἰκίας σου καὶ ἐπὶ τὰς πυλάς σου. ¹⁰Καὶ ὅταν Κύριος ὁ Θεὸς σου σε φερῆ εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν ὠμοσε πρὸς τοὺς πατέρας σου, πρὸς τὸν Ἀβραάμ, πρὸς τὸν Ἰσαὰκ καὶ πρὸς τὸν Ἰακώβ, δια νὰ δώσῃ εἰς σε πόλεις μεγάλας καὶ καλάς, τὰς ὁποῖας δὲν ἐκτίσας, ¹¹καὶ οἰκίας πληρεῖς πάντων τῶν ἀγαθῶν, τὰς ὁποῖας δὲν ἐγεμίσας, καὶ φρεατὰ ἠνοιγμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠνοιξας, ἀμπελώνας καὶ ἐλαιώνας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐφυτεύσας· ἀφου φαγῆς καὶ χορτάσῃς, ¹²προσεχε εἰς σεαυτὸν, μῆποτε λησμονήσῃς τὸν Κύριον, ὅστις σε ἐξήγαγεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. ¹³Κύριον τὸν Θεὸν σου θελεῖς φοβῆσθαι καὶ αὐτὸν θελεῖς λατρεύει καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ θελεῖς ὀμνυεῖ. ¹⁴Δὲν θελετε ὑπαγεῖ κατοπιν ἄλλων θεῶν, ἐκ τῶν θεῶν τῶν ἐθνῶν τῶν περικυκλουντων ὑμᾶς, ¹⁵διότι Κύριος ὁ Θεὸς σου εἶναι Θεὸς ζῆλοτύπος ἐν μεσῷ σου, δια νὰ μὴ ἐξαφῆ ὁ θυμὸς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐναντιὸν σου καὶ σε ἐξολοθρεύσῃ ἀπο προσώπου τῆς γῆς. ¹⁶Δὲν θελετε πειράσῃ Κύριον τὸν Θεὸν σὰς, καθὼς ἐπειράσατε ἐν Μασσᾷ. ¹⁷Θελετε φυλάττει ἐπιμελῶς τὰς ἐντολάς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν καὶ τὰ μαρτυρία αὐτοῦ καὶ τὰ διατάγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα προσεταξεν εἰς σε. ¹⁸Καὶ θελεῖς καμνῆναι τὸ εὐθεὲς καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· δια νὰ ευημερῆς καὶ δια νὰ εἰσελθῆς καὶ κληρονομήσῃς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ὠμοσε πρὸς τοὺς πατέρας σου· ¹⁹δια νὰ ἐκδιώξῃ πάντας τοὺς ἐχθροὺς σου ἀπ' ἐμπροσθεν σου, καθὼς ἐλάλησε Κύριος. ²⁰Ὅταν ὁ υἱὸς σου σε ἐρωτήσῃ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, λέγων, Τί δηλοῦσι τὰ μαρτυρία καὶ τὰ διατάγματα καὶ αἱ κρίσεις, τὰς ὁποῖας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν

σας προσεταξε; ²¹Τότε θελεις ειπει προς τον υιον σου, Δουλοι ημεθα του Φαραω εν Αιγυπτω, και ο Κυριος εξηγαγεν ημας εξ Αιγυπτου εν χειρι κραταια· ²²και εδειξεν ο Κυριος σημεια και τερατα, μεγαλα και δεινα, επι την Αιγυπτον, επι τον Φαραω και επι παντα τον οικον αυτου, ενωπιον των οφθαλμων ημων· ²³και εξηγαγεν ημας εκειθεν, δια να εισαγαγη ημας και να δωση εις ημας την γην, την οποιαν ωμοσε προς τους πατερας ημων· ²⁴και προσεταξεν εις ημας ο Κυριος να καμνωμεν παντα τα διαταγματα ταυτα, να φοβωμεθα Κυριον τον Θεον ημων, δια να ευημερωμεν παντοτε, δια να φυλαττη ημας ζωντας, καθως την σημερον ημεραν· ²⁵και θελει εισθαι δικαιοσυνη εις ημας, εαν προσεχωμεν να πραττωμεν πασας τας εντολας ταυτας ενωπιον Κυριου του Θεου ημων, καθως προσεταξεν εις ημας.

7 Όταν Κυριος ο Θεος σου σε φερη εις την γην, εις την οποιαν υπαγεις δια να κληρονομησης αυτην, και εκδιωξη εθνη πολλα απ' εμπροσθεν σου, τους Χετταιους και τους Γεργεσαιους και τους Αμορραιους και τους Χαναναιους και τους Φερεζαιους και τους Ευαιους και τους Ιεβουσαιους, επτα εθνη μεγαλητερα και δυναωτερα σου· ²και οταν Κυριος ο Θεος σου παραδωση αυτους εμπροσθεν σου, θελεις παταξει αυτους· κατα κρατος θελεις εξολοθρευσει αυτους· δεν θελεις καμει συνθηκην μετ' αυτων ουδε θελεις δεიξει ελεος προς αυτους· ³ουδε θελεις συμπενθερευσει μετ' αυτων· την θυγατερα σου δεν θελεις δωσει εις τον υιον αυτου ουδε την θυγατερα αυτου θελεις λαβει εις τον υιον σου· ⁴διоти θελουσιν αποπλανησει τους υιους σου απ' εμου και θελουσιν λατρευει αλλους θεους· και θελει εξαφθη η οργη του Κυριου εναντιον σας και παραυτα θελει σε εξολοθρευσει· ⁵Αλλ' ουτω θελετε καμει προς αυτους· τους βωμους αυτων θελετε καταστρεφει και τα αγαλματα αυτων θελετε συντριφει και τα αλση αυτων θελετε κατακοφει και τα γλυπτα αυτων θελετε καυσει εν πυρι· ⁶επειδη συ εισαι λαος αγιος εις Κυριον τον Θεον σου· σε εξελεξε Κυριος ο Θεος σου δια να ησαι εις αυτον λαος εκλεκτος, παρα παντας τους λαους τους επι του προσωπου της γης· ⁷Δεν προσετιμησεν εσας Κυριος ουδε εξελεξεν εσας, διοτι εισθε πολυπληθεστεροι παρα παντα τα εθνη· επειδη σεις εισθε οι πλεον ολιγαριθμοι παρα παντα τα εθνη· ⁸αλλ' επειδη ο Κυριος σας ηγαπησε και δια να φυλαξη τον ορκον, τον οποιον ωμοσε προς τους πατερας σας, σας εξηγαγεν ο Κυριος εν χειρι κραταια και σας ελυτρωσεν εκ του οικου της δουλειας, εκ χειρος Φαραω, βασιλεως Αιγυπτου· ⁹Γνωρισον λοιπον, οτι Κυριος ο Θεος σου αυτος ειναι ο Θεος, ο Θεος ο πιστος, ο φυλαττων την διαθηκην και το ελεος προς τους αγαπωντας αυτον και φυλαττοντας τας εντολας αυτου, εις χιλιας γενεας· ¹⁰και ανταποδιδων κατα προσωπον αυτων εις τους μισουντας αυτον, δια να εξολοθρευση αυτους· δεν θελει βραδυνει εις τον μισουντα αυτον· θελει καμει εις αυτον την ανταποδοσιν κατα προσωπον αυτου· ¹¹Φυλαττε λοι-

πον τας εντολας και τα διαταγματα και τας κρισεις, τας οποιας εγω σε προσταζω σημερον δια να καμνης αυτας· ¹²Και εαν ακουητε τας κρισεις ταυτας και φυλαττητε και εκτελητε αυτας, θελει φυλαξει Κυριος ο Θεος σου εις σε την διαθηκην και το ελεος, τα οποια ωμοσε προς τους πατερας σου· ¹³και θελει σε αγαπησει και σε ευλογησει και σε πληθυνει, και θελει ευλογησει τον καρπον της κοιλιας σου και τον καρπον της γης σου, τον σιτον σου και τον οινον σου και το ελαιον σου, τας αγελας των βοων σου και τα ποιμνια των προβατων σου, εν τη γη την οποιαν ωμοσε προς τους πατερας σου να δωση εις σε· ¹⁴Θελεις εισθαι ευλογημενος υπερ παντα τα εθνη· αγονος η στειρα δεν θελει εισθαι εις σε η εις τα κτηνη σου· ¹⁵Και θελει αφαιρεσει ο Κυριος απο σου πασαν ασθενειαν και δεν θελει βαλει επι σε ουδεμιαν των κακων νοσων της Αιγυπτου, τας οποιας γνωριζεις· αλλα θελει βαλει αυτας επι παντας τους μισουντας σε· ¹⁶Και θελεις εξολοθρευσει παντα τα εθνη, τα οποια Κυριος ο Θεος σου θελει παραδωσει εις σε· ο οφθαλμος σου δεν θελει σπλαγχνισθη δι' αυτους· ουδε θελεις λατρευσει τους θεους αυτων· διοτι τουτο θελει εισθαι παγισ εις σε· ¹⁷Εαν δε ειπης εν τη καρδια σου, Τα εθνη ταυτα ειναι πλεον πολυαριθμα παρ' εμε· πως δυναμαι να εκδιωξω αυτα; ¹⁸Μη φοβηθης αυτους· ενθυμου καλως τι εκαμε Κυριος ο Θεος σου εις τον Φαραω και εις πασαν την Αιγυπτον· ¹⁹τους πειρασμους τους μεγαλους τους οποιους ειδον οι οφθαλμοι σου, και τα σημεια και τα τερατα και την κραταιαν χειρα και τον εξηπλωμενον βραχιονα, με τα οποια Κυριος ο Θεος σου σε εξηγαγεν· ουτω θελει καμει Κυριος ο Θεος σου εις παντα τα εθνη, το οποια συ φοβεισαι· ²⁰Και προσετι τας σφηκας Κυριος ο Θεος σου θελει αποστειλει εις αυτους, εωσου εξολοθρευθωσιν οσοι εναπελειφθησαν και εκρυπτοντο απο προσωπου σου· ²¹Δεν θελεις τρομαξει απο προσωπου αυτων· διοτι Κυριος ο Θεος σου ειναι εν μεσω σου, Θεος μεγας και φοβερους· ²²Και θελει εξαλειφει Κυριος ο Θεος σου τα εθνη εκεινα απ' εμπροσθεν σου ολιγον κατ' ολιγον· δεν δυναται να αφανισης αυτους παραυτα, δια να μη πληθυνθωσιν εναντιον σου τα θηρια του αγρου· ²³Αλλα Κυριος ο Θεος σου θελει παραδωσει αυτους εμπροσθεν σου και θελει φθειρει αυτους εν φθορα μεγαλη, εωσου εξολοθρευθωσι· ²⁴Και θελει παραδωσει εις την χειρα σου τους βασιλεις αυτων, και θελεις εξαλειφει το ονομα αυτων υποκατωθεν του ουρανου· ουδεις θελει δυνηθη να σταθη εμπροσθεν σου, εωσου εξολοθρευσης αυτους· ²⁵Τα γλυπτα των θεων αυτων θελετε καυσει εν πυρι· δεν θελεις επιθυμησει το αργυριον η το χρυσιον το επ' αυτων, ουδε θελεις λαβει αυτο εις σεαυτον δια να μη παχιδευθης εις αυτο· διοτι ειναι βδελυγμα εις Κυριον τον Θεον σου· ²⁶Και δεν θελεις φερει βδελυγμα εις τον οικον σου, δια να μη γεινης αναθεμα ως αυτο· θελεις αποστραφει αυτο διολου και θελεις βδελυχθη αυτο διολου· διοτι ειναι αναθεμα.

8 Πασας τας εντολας, τας οποιας εγω προσταζω εις

σε σημερον, θελετε προσεχει να εκτελητε, δια να ζητε και να πληθυνθητε και δια να εισελθητε και κληρονομησητε την γην, την οποιαν ωμοσεν ο Κυριος προς τους πατερας σας. ²Και θελεις ενθυμεισθαι πασαν την οδον, εις την οποιαν σε ωδηγησε Κυριος ο Θεος σου τα τεσσαρακοντα ταυτα ετη εν τη ερημω, δια να σε ταπεινωση, να σε δοκιμαση, δια να γνωριση τα εν τη καρδια σου, εαν θελης φυλαξει τας εντολας αυτου, η ουχι. ³Και σε εταπεινωσε και σε εκαμε να πεινασης και σε εθρεψε με μαννα, το οποιον δεν εγνωριζες, ουδε οι πατερες σου εγνωριζον, δια να σε καμη να μαθης οτι ο ανθρωπος δεν ζη με μονον αρτον, αλλ' ο ανθρωπος ζη με παντα λογον εξερχομενον εκ του στοματος του Κυριου. ⁴Τα ιματια σου δεν επαλαιωθησαν επανω σου ουδε ο πους σου επρησθη τα τεσσαρακοντα ταυτα ετη. ⁵Θελεις λοιπον γνωρισει εν τη καρδια σου οτι καθως ο ανθρωπος παιδευει τον υιον αυτου, ουτω Κυριος ο Θεος σου σε επαιδευσε. ⁶Δια τουτο θελεις φυλαττει τας εντολας Κυριου του Θεου σου, δια να περιπατης εις τας οδους αυτου και να φοβησαι αυτον. ⁷Διοτι Κυριος ο Θεος σου σε φερει εις γην αγαθην, γην ποταμων υδατων, πηγων και αβυσσων, αιτινες αναβλυζουσιν απο κοιλαδων και ορεων. ⁸γην σιτου και κριθης και αμπελων και συκων και ροδιων· γην ελαιων και μελιτος· ⁹γην, επι της οποιας θελεις τρωγει αρτον ουχι μετ' ενδειας, δεν θελεις στερεισθαι ουδενος επ' αυτης· γην, της οποιας οι λιθοι ειναι σιδηρος, και εκ των ορεων αυτης θελεις μεταλλευει χαλκον. ¹⁰Και θελεις φαγει και θελεις χορτασθη, και θελεις ευλογησει Κυριον τον θεον σου επι της γης της αγαθης, την οποιαν σοι εδωκε. ¹¹Προσεχε εις σεαυτον μηποτε λησμονησης Κυριον τον Θεον σου, αθετων τας εντολας αυτου και τας κρισεις αυτου και τα διαταγματα αυτου, τα οποια εγω προσταζω εις σε σημερον. ¹²μηπως, αφου φαγης και χορτασθης και οικοδομησης οικιας καλας και κατοικησης, ¹³και οι βοες σου και τα προβατα σου αυξησωσι, και πολλαπλασιασθη το αργυριον σου και το χρυσιον σου και παντα οσα εχεις αυξησωσι, ¹⁴μηπως τοτε υψωθη η καρδια σου και λησμονησης Κυριον τον Θεον σου, οστις σε εξηγαγεν εκ γης Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας. ¹⁵οστις σε ωδηγησε δια της μεγαλης ταυτης και τρομερας ερημου, οπου ησαν οφεις φλογεροι και σκορπιοι και ξηρασια, οπου δεν ητο υδωρ· οστις ανεδωκεν εις σε υδωρ εκ της σκληρας πετρας. ¹⁶οστις σε εθρεψεν εν τη ερημω με το μαννα, το οποιον δεν εγνωριζον οι πατερες σου, δια να σε ταπεινωση και δια να σε δοκιμαση, δια να σε αγαθοποιηση εις τα εσχατα σου. ¹⁷και ειπης εν τη καρδια σου, Η δυναμις μου και το κρατος της χειρος μου απεκτησαν εις εμε τον πλουτον τουτον. ¹⁸Αλλα θελεις ενθυμεισθαι Κυριον τον Θεον σου· διοτι αυτος ειναι, οστις σε διδει δυναμιν να αποκτας πλουτη, δια να στερεωση την διαθηκην αυτου, την οποιαν ωμοσε προς τους πατερας σου, ως ειναι την ημεραν ταυτην. ¹⁹Εαν ομως λησμονησης Κυριον τον Θεον σου και υπαγης κατοπιν αλλων θεων και λατρευσης αυτους και προσκυνησης αυ-

τους, διαμαρτυρομαι προς εσας σημερον οτι εξαπαντος θελετε αφανισθη· ²⁰καθως τα εθνη, τα οποια ο Κυριος εξολοθρευει απ' εμπροσθεν σας, ουτω θελετε αφανισθη· διοτι δεν υπηκουσατε εις την φωνην Κυριου του Θεου σας.

9Ακουε, Ισραηλ· συ διαβαινεις σημερον τον Ιορδανην, δια να εισελθης να κληρονομησης εθνη μεγαλυτερα και ισχυροτερα σου, πολεις μεγαλας και τετειχισμενας εις του ουρανου, ²λαον μεγαν και υψηλον το αναστημα, υιους των Ανακειμ, τους οποιους γνωριζεις και ηκουσας, Τις δυναται να σταθη εμπροσθεν των υιων του Ανακ; ³Γνωρισον λοιπον σημερον, οτι Κυριος ο Θεος σου ειναι ο προπορευομενος εμπροσθεν σου· ειναι πυρ καταναλισκον· αυτος θελει εξολοθρευσει αυτους και αυτος θελει καταστρεψει αυτους απ' εμπροσθεν σου· και θελεις εκδιωξει αυτους και ταχεως εξολοθρευσει αυτους, καθως σοι ειπεν ο Κυριος. ⁴Αφου Κυριος ο Θεος σου εκδιωξη αυτους απ' εμπροσθεν σου, μη ειπης εν τη καρδια σου λεγων, Δια την δικαιοσυνην μου με εισηγαγεν ο Κυριος να κληρονομησω την γην ταυτην· αλλα δια την ασεβειαν των εθνων τουτων εκδιωκει αυτους ο Κυριος απ' εμπροσθεν σου. ⁵Ουχι δια την δικαιοσυνην σου ουδε δια την ευθυτητα της καρδιας σου εισερχεσαι να κληρονομησης την γην αυτων· αλλα δια την ασεβειαν των εθνων τουτων Κυριος ο Θεος σου εκδιωκει αυτα απ' εμπροσθεν σου, και δια να στερεωση τον λογον, τον οποιον ο Κυριος ωμοσε προς τους πατερας σου, προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ. ⁶Γνωρισον λοιπον, οτι Κυριος ο Θεος σου δεν σοι διδει την γην ταυτην την αγαθην να κληρονομησης αυτην δια την δικαιοσυνην σου· διοτι εισαι λαος σκληροτραχηλος. ⁷Ενθυμου, μη λησμονησης ποσον παρωργισας Κυριον τον Θεον σου εν τη ερημω αφ' ης ημερας εξηλθετε εκ γης Αιγυπτου, εωσου εφθασατε εις τον τοπον τουτον, παντοτε εστασιασατε κατα του Κυριου. ⁸Και εν Χωρηβ παρωργισατε τον Κυριον και εθυμωθη ο Κυριος εναντιον σας δια να σας εξολοθρευση, ⁹οτε ανεβην εις το ορος δια να λαβωτας πλακας τας λιθινας, τας πλακας της διαθηκης την οποιαν ο Κυριος εκαμε προς εσας. Τοτε εμεινα εν τω ορει τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας· αρτον δεν εφαγον και υδωρ δεν επιον· ¹⁰και εδωκεν εις εμε ο Κυριος τας δυο λιθινας πλακας, γεγραμμενας δια του δακτυλου του Θεου· και επ' αυτας ησαν γεγραμμενοι παντες οι λογοι, τους οποιους ελαλησεν ο Κυριος προς εσας επι του ορους εκ μεσου του πυρος εν τη ημερα της συναξεως. ¹¹Και εις το τελος των τεσσαρακοντα ημερων και τεσσαρακοντα νυκτων εδωκεν εις εμε ο Κυριος τας δυο λιθινας πλακας, τας πλακας της διαθηκης. ¹²Και ειπε Κυριος προς εμε, Σηκωθητι, καταβα ταχεως εντευθεν· διοτι ο λαος σου, τον οποιον εξηγαγες εξ Αιγυπτου, ηνομησεν· ταχεως εξεκλιναν απο της οδου, την οποιαν προσεταξα εις αυτους· εκαμον εις εαυτους ειδωλον χυτον. ¹³Ειπεν οτι ο Κυριος προς εμε, λεγων, Ει-

δον τον λαον τουτον και ιδου, ειναι λαος σκληροτραχηλος· ¹⁴αφες με να εξολοθρευσω αυτους και να εξαλειψω το ονομα αυτων υποκατωθεν του ουρανου· και θελω σε καμει εις εθνος δυνατωτερον και μεγαλυτερον παρα τουτους. ¹⁵Και επεστρεψα και κατεβην απο του ορους, και το ορος εκαιετο με πυρ, και αι δυο πλακες της διαθηκης ησαν εις τας δυο χειρας μου. ¹⁶Και ειδον και ιδου, ειχετε αμαρτησει εναντιον Κυριου του Θεου σας, καμνοντες εις εαυτους μοσχον χυτον· ειχετε εκκλινει ταχεως εκ της οδου, την οποιαν προσεταξεν εις εσας ο Κυριος· ¹⁷και πιασας τας δυο πλακας, ερριψα αυτας απο των δυο χειρων μου και συνετριψα αυτας εμπροσθεν των οφθαλμων σας· ¹⁸και προσεπεσον ενωπιον του Κυριου, καθως προτερον, τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας· αρτον δεν εφαγον και υδωρ δεν επιον εξ αιτιας πασων των αμαρτιων σας, τας οποιας ημαρτησατε, πραττοντες πονηρα ενωπιον του Κυριου, ωστε να παροργισητε αυτον· ¹⁹διotti κατεφοβηθητην δια τον θυμον και την οργην, με την οποιαν ο Κυριος ητο θυμωμενος εναντιον σας δια να σας εξολοθρευση. Αλλ' ο Κυριος εισηκουσε μου και ταυτην την φοραν. ²⁰Και ητο ο Κυριος θυμωμενος σφοδρα κατα του Ααρων, δια να εξολοθρευση αυτον· και εδεθητην και υπερ του Ααρων εν τω καιρω εκεινω. ²¹Και ελαβον την αμαρτιαν σας, τον μοσχον τον οποιον εκαμετε, και κατεκαυσα αυτον εν πυρι και συνετριψα αυτον και κατελεπτυνα αυτον εωσου εγεινε λεπτον ως σκονη· και ερριψα την σκονην τουτου εις τον χειμαρρον τον καταβαινοντα απο του ορους. ²²Και εν Ταβερα και εν Μασσα και εν Κιβρωθ-αττααβα παρωργισατε τον Κυριον. ²³Και οτε ο Κυριος σας απεστειλεν απο Καδης-βαρνη, λεγων, Αναβητε και κληρονομησατε την γην, την οποιαν εδωκα εις εσας, τοτε σεις εστασιασατε εναντιον της προσταγης Κυριου του Θεου σας, και δεν επιστευσατε εις αυτον ουδε εισηκουσατε της φωνης αυτου. ²⁴Παντοτε εστασιασατε εναντιον του Κυριου, αφ' ης ημερας σας εγνωρισα. ²⁵Και προσεπεσον ενωπιον του Κυριου τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας, καθως προσεπεσον προτερον· διotti ο Κυριος ειπε να σας εξολοθρευση. ²⁶Και εδεθητην του Κυριου λεγων, Κυριε Θεε, μη εξολοθρευσης τον λαον σου και την κληρονομιαν σου, τον οποιον ελυτρωσας δια της μεγαλωσησυνης σου, τον οποιον εξηγαγες εξ Αιγυπτου εν χειρι κραταια· ²⁷ενθυμηθητη τους δουλους σου, τον Αβρααμ, τον Ισαακ και τον Ιακωβ· μη επιβλεψης εις την σκληροτητα του λαου τουτου, μητε εις τας ασεβειας αυτων, μητε εις τας αμαρτιας αυτων· ²⁸μηπως ειπωσιν οι κατοικοι της γης, εκ της οποιας εξηγαγες ημας, Επειδη ο Κυριος δεν ηδυνατο να εισαγαγη αυτους εις την γην, την οποιαν υπεσχεθη προς αυτους, και επειδη ημισει αυτους, εξηγαγεν αυτους δια να φονευση αυτους εν τη ερημω· ²⁹αλλ' ουτοι ειναι λαος σου και κληρονομια σου, τους οποιους εξηγαγες με την δυναμιν σου την μεγαλην και με τον βραχιονα σου τον εξηπλωμενον.

10 Κατ' εκεινον τον καιρον ειπε Κυριος προς εμε, Λατομησον εις σεαυτον δυο πλακας λιθινας ως τας πρωτας, και αναβα προς εμε εις το ορος, και καμει εις σεαυτον κιβωτον ξυλινην. ²Και εγω θελω γραφει επι τας πλακας τα λογια τα οποια ησαν εις τας πρωτας πλακας, τας οποιας συνετριψας, και θελεις εναποθεσει αυτας εν τη κιβωτω. ³Και εκαμα κιβωτον εκ ξυλου σιτιτιμ, και ελατομησα δυο πλακας λιθινας ως τας πρωτας, και ανεβην εις το ορος, εχων τας δυο πλακας εις τας χειρας μου. ⁴Και εγραψεν επι τας πλακας, κατα την γραφην την πρωτην, τας δεκα εντολας, τας οποιας ελαλησε Κυριος προς εσας εν τω ορει εκ μεσου του πυρος, εν τη ημερα της συναξεως· και εδωκεν αυτας ο Κυριος εις εμε. ⁵Και επιστρεψας κατεβην απο του ορους και ενεθεσα τας πλακας εν τη κιβωτω την οποιαν εκαμον· και ειναι εκει, καθως προσεταξεν εις εμε ο Κυριος. ⁶Και οι υιοι Ισραηλ εσηκωθησαν απο Βηρωθ-βενε-ιακαν εις Μοσερα. Εκει απεθανεν ο Ααρων και εκει εταφη· και ιερατευσεν Ελεαζαρ ο υιος αυτου αντ' αυτου. ⁷Εκειθεν εσηκωθησαν εις Γαδγαδ και απο Γαδγαδ εις Ιοτβαθα, γην ποταμων υδατων. ⁸Κατ' εκεινον τον καιρον εξεχωρισεν ο Κυριος την φυλην του Λευι, δια να βασταζη την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, να παρισταται ενωπιον του Κυριου δια να υπηρετη αυτον, και να ευλογη εν τω ονοματι αυτου, εως της ημερας ταυτης. ⁹Δια τουτο δεν εχουσιν οι Λευιται μεριδιον η κληρονομια μεταξυ των αδελφων αυτων· ο Κυριος ειναι η κληρονομια αυτων, καθως Κυριος ο Θεος σου υπεσχεθη εις αυτους. ¹⁰Και εγω εσταθητην επι του ορους, ως το προτερον, τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας· και εισηκουσε μου ο Κυριος και ταυτην την φοραν, και δεν ηθελησεν ο Κυριος να σε εξολοθρευση. ¹¹Και ειπε Κυριος προς εμε, Σηκωθητη, προπορευου του λαου, δια να εισελθωσι και κληρονομησωσι την γην, την οποιαν ωμοσα προς τους πατερας αυτων να δωσω εις αυτους. ¹²Και τωρα, Ισραηλ, τι ζητει Κυριος ο Θεος σου παρα σου, ειμη να φοβησαι Κυριον τον Θεον σου, να περιπατης εις πασας τας οδους αυτου και να αγαπας αυτον, και να λατρευης Κυριον τον Θεον σου εξ ολης της καρδιας σου και εξ ολης της ψυχης σου, ¹³να φυλαττης τας εντολας του Κυριου και τα διαταγματα αυτου, τα οποια εγω προσταζω εις σε σημερον δια το καλον σου; ¹⁴Ιδου, Κυριου του Θεου σου ειναι ο ουρανος και ο ουρανος των ουρανων· η γη και παντα τα εν αυτη. ¹⁵Και ομως τους πατερας σου προετιμησεν ο Κυριος, να αγαπα αυτους, και εξελεξε το σπερμα αυτων μετ' αυτους, εσας παρα παντας τους λαους, καθως ειναι την ημεραν ταυτην. ¹⁶Περιτεμετε λοιπον την ακροβυστιαν της καρδιας σας και μη σκληρυνητε πλεον τον τραχηλον σας. ¹⁷Διotti Κυριος ο Θεος σας ειναι Θεος των θεων και Κυριος των κυριων, Θεος μεγας, ισχυρος και φοβερους, μη αποβλεπων εις προσωπον μηδε λαμβανων δωρον· ¹⁸ποιων κρισιν εις τον ορφανον και εις την χηραν, και αγαπων τον ξενον, διδων εις αυτον τροφην και ενδυματα. ¹⁹Αγαπατε λοιπον τον ξενον· διotti σεις ξενοι

εσταθήτε εν τη γη της Αιγυπτου. ²⁰Κυριον τον Θεον σου θελεις φοβεισθαι αυτον θελεις λατρευει, και εις αυτον θελεις εισθαι προσηλωμενος, και εις το ονομα αυτου θελεις ομνυει. ²¹Αυτος ειναι καυχημα σου, και αυτος ειναι Θεος σου, οστις εκαμε δια σε τα μεγαλα ταυτα και τρομερα, τα οποια ειδον οι οφθαλμοι σου. ²²Μετα εβδομηκοντα ψυχων κατεβησαν οι πατερες σου εις την Αιγυπτον, και τωρα Κυριος ο Θεος σου σε κατεστησεν ως τα αστρα του ουρανου κατα το πληθος.

11 Αγαπα λοιπον Κυριον τον Θεον σου και φυλαττε τα φυλαγματα αυτου και τα διαταγματα αυτου, και τας κρισεις αυτου, και τας εντολας αυτου, πασας τας ημερας. ²Και γνωρισατε σημερον· διοτι ουχι τα παιδια σας, τα οποια δεν εγνωρισαν, και τα οποια δεν ειδον την παιδειαν Κυριου του Θεου σας, τα μεγαλεια αυτου, την χειρα αυτου την κραταιαν και τον βραχιονα αυτου τον εξηπλωμενον, ³και τα σημεια αυτου, και τα εργα αυτου, οσα εκαμεν εν μεσω της Αιγυπτου, κατα του Φαραω βασιλεως της Αιγυπτου και κατα πασης της γης αυτου, ⁴και οσα εκαμεν εις το στρατευμα των Αιγυπτιων, εις τους ιππους αυτων και εις τας αμαξας αυτων, τινι τροπω εκαμε τα υδατα της Ερυθρας θαλασσης να καταποντισωσιν αυτους οτε σας κατεδιωκον οπισθεν, και ο Κυριος εξωλοθρευσεν αυτους εως της ημερας ταυτης, ⁵και τι εκαμεν εις εσας εν τη ερημω, εως να ελθητε εις τον τοπον τουτον, ⁶και τι εκαμεν εις τον Δαθαν και Αβειρων τους υιους Ελιαβ υιου του Ρουβην, πως η γη ηνοιξε το στομα αυτης και κατεπιεν αυτους και τας οικογενειας αυτων και τας σκηνας αυτων και πασαν την περιουσιαν αυτων, εν μεσω παντος του Ισραηλ· ⁷αλλ' οι οφθαλμοι σας ειδον παντα τα εργα του Κυριου τα μεγαλα, οσα εκαμε. ⁸Δια τουτο θελετε φυλαττει πασας τας εντολας, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον· δια να κραταιωθητε και να εισελθητε και να κληρονομησητε την γην, εις την οποιαν υπαγετε δια να κληρονομησητε αυτην· ⁹και δια να μακροημερευσητε επι της γης, την οποιαν ωμοσε Κυριος προς τους πατερας σας να δωση εις αυτους και εις το σπερμα αυτων, γην ρεουσαν γαλα και μελι. ¹⁰Διοτι η γη, εις την οποιαν εισερχεσαι δια να κληρονομησης αυτην, δεν ειναι ως η γη της Αιγυπτου εκ της οποιας εξηλθετε, οπου εσπειρες τον σπορον σου, και εποτιζες δια του ποδος σου, ως κηπον λαχανων· ¹¹αλλ' η γη, εις την οποιαν διαβαινετε δια να κληρονομησητε αυτην, γη ορειων και κοιλαδων, απο της βροχης του ουρανου πινει υδωρ· ¹²γη, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου επιβλεπει παντοτε· οι οφθαλμοι Κυριου του Θεου σου ειναι επ' αυτην, απο της αρχης του ετους εως τελους του ετους. ¹³Και εαν επιμελως ακουσητε τας εντολας μου, τας οποιας εγω προσταζω εις εσας σημερον, να αγαπατε Κυριον τον Θεον σας, και να λατρευητε αυτον εξ ολης της καρδιας σας και εξ ολης της ψυχης σας, ¹⁴τοτε θελω δωσει την βροχην της γης σας εν τω καιρω αυτης, την πρωιμον και την οψιμον, δια να συναξης τον

σιτον σου και τον οινον σου και το ελαιον σου· ¹⁵και θελω δωσει χορτον εις τους αγρους σου δια τα κτηνη σου, δια να τρωγης και να χορταινης. ¹⁶Προσεχετε εις εαυτους, μηποτε πλανηθη η καρδια σας και παραδρομησητε και λατρευσητε αλλους θεους και προσκυνησητε αυτους· ¹⁷και εξαφθη η οργη του Κυριου εναντιον σας, και κλειση τον ουρανον, δια να μη βρεξη, και η γη να μη δωση τους καρπους αυτης· και εξολοθρευθητε παραυτα εκ της γης της αγαθης, την οποιαν διδει εις εσας ο Κυριος. ¹⁸Θελετε λοιπον βαλει τους λογους μου τουτους εις την καρδιαν σας και εις την ψυχην σας· και θελετε δεσει αυτους δια σημειον επι της χειρος σας και θελουσιν εισθαι ως προμετωπιδια μεταξυ των οφθαλμων σας· ¹⁹και θελετε διδασκει αυτους εις τα τεκνα σας, ομιλουντες περι αυτων καθημενος εν τη οικια σου και περιπατων εν τη οδω και πλαγιαζων και εγειρομενος· ²⁰και θελεις γραφει αυτους επι τους παραστατας της οικιας σου και επι τας πυλας σου· ²¹δια να πολλαπλασιασθωσιν αι ημεραι σας και αι ημεραι των τεκνων σας επι της γης, την οποιαν ο Κυριος ωμοσε προς τους πατερας σας να δωση εις αυτους, ως αι ημεραι του ουρανου επι της γης. ²²Επειδη, εαν φυλαξητε επιμελως πασας τας εντολας ταυτας, τας οποιας εγω προσταζω εις εσας, ωστε να εκτελητε αυτας, να αγαπατε Κυριον τον Θεον σας, να περιπατητε εις πασας τας οδους αυτου, και να ησθε προσκεκολλημενοι εις αυτον, ²³τοτε θελει εκδιωξει ο Κυριος παντα ταυτα τα εθνη απ' εμπροσθεν σας, και θελετε κληρονομησει εθνη μεγαλητερα και δυνατωτερα σας. ²⁴Πας ο τοπος, οπου πατηση το ιχνος των ποδων σας, ιδικος σας θελει εισθαι απο της ερημου και του Λιβανου, απο του ποταμου, του ποταμου Ευφρατου, και εως της θαλασσης της προς δυσμας, θελει εισθαι το οριον σας. ²⁵Ουδεις θελει δυνηθη να σταθη εμπροσθεν σας· τον φοβον σας και τον τρομον σας θελει εμβਾਲει Κυριος ο Θεος σας επι προσωπου πασης της γης, την οποιαν πατησητε, καθως ειπεν εις εσας. ²⁶Ιδου, εγω βαλλω σημερον εμπροσθεν σας ευλογιαν και καταραν· ²⁷την ευλογιαν, εαν υπακουητε εις τας εντολας Κυριου του Θεου σας, τας οποιας εγω προσταζω εις εσας σημερον, ²⁸και την καταραν, εαν δεν υπακουητε εις τας εντολας Κυριου του Θεου σας, αλλα εκκλινητε απο της οδου, την οποιαν εγω προσταζω εις εσας σημερον, ωστε να ακολουθησητε αλλους θεους, τους οποιους δεν εγνωρισατε. ²⁹Και οταν Κυριος ο Θεος σου σε εισαγαγη εις την γην, εις την οποιαν υπαγεις δια να κληρονομησης αυτην, θελεις θεσει την ευλογιαν επι το ορος Γαριζιν και την καταραν επι το ορος Εβαλ. ³⁰Δεν ειναι ταυτα περαν του Ιορδανου, κατα την οδον την προς δυσμας ηλιου, εν τη γη των Χαναναιων, των κατοικουντων εν τη πεδιαδι, κατεναντι Γαλγαλων, πλησιον της δρους Μορεχ· ³¹Διοτι σεις διαβαινετε τον Ιορδανην, δια να εισελθητε να κληρονομησητε την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σας διδει εις εσας, και θελετε κληρονομησει αυτην και κατοικησει εν αυτη. ³²Και θελετε προσεχει να εκτελητε

παντα τα διαταγματα και τας κρισεις, τας οποιας εγω βαλλω ενωπιον σας σημερον.

12 Ταυτα ειναι τα διαταγματα και αι κρισεις, τα οποια θελετε προσεχει να εκτελητε, εν τη γη την οποιαν Κυριος ο Θεος των πατερων σου διδει εις σε δια να κληρονομησῃς αυτην, πασας τας ημερας τας οποιας ζητε επι της γης. ²Θελετε καταστρεφει παντας τους τοπους, οπου τα εθνη, τα οποια θελετε κυριευσει, ελατρευουν τους θεους αυτων, επι τα υψηλα ορη και επι τους λοφους και υποκατω παντος δενδρου δασεος. ³Και θελετε κατεδαφισει τους βωμους αυτων και συντριψει τας στηλας αυτων, και κατακαυσει εν πυρι τα αλση αυτων, και κατακοφει τα ειδωλα των θεων αυτων, και εξαλειψει τα ονοματα αυτων εκ του τοπου εκεινου. ⁴Δεν θελετε καμει ουτως εις Κυριον τον Θεον σας· ⁵αλλ' εν τω τοπω, οντινα Κυριος ο Θεος σας εκλεξε εκ πασων των φυλων σας, δια να θεση το ονομα αυτου εκει, προς την κατοικιαν αυτου θελετε ζητησει αυτον και εκει θελετε ελθει· ⁶και εκει θελετε φερει τα ολοκαυτωματα σας και τας θυσιας σας, και τα δεκατα σας και τας υφουμενας προσφορας των χειρων σας και τας ευχας σας και τας αυτοπροαιρετους προσφορας σας, και τα πρωτοτοκα των βων σας και των προβατων σας· ⁷και εκει θελετε τρωγει ενωπιον Κυριου του Θεου σας, και θελετε ευφραινεσθαι, σεις και οι οικoi σας, εις οσα επιβαλετε τας χειρας σας, εις ο, τι Κυριος ο Θεος σου σε ηυλογησε. ⁸Δεν θελετε καμνει κατα παντα οσα ημεις καμνομεν ενταυθα σημερον, εκαστος ο, τι φανη αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου. ⁹Διοτι δεν ηλθετε ετι εις την αναπαυσιν και εις την κληρονομιαν, την οποιαν διδει εις εσας Κυριος ο Θεος σας. ¹⁰Αλλ' οταν διαβητε τον Ιορδανην, και κατοικησητε επι της γης, την οποιαν Κυριος ο Θεος σας διδει εις εσας να κληρονομησητε, και δωση εις εσας αναπαυσιν απο παντων των εχθρων σας κυκλω, ωστε να κατοικησητε μετα ασφαλειας, ¹¹τοτε εις τον τοπον, οντινα εκλεξε Κυριος ο Θεος σας, δια να κατοικιση εκει το ονομα αυτου, εκει θελετε φερει παντα οσα εγω προσταζω εις εσας· τα ολοκαυτωματα σας, και τας θυσιας σας, τα δεκατα σας, και τας υφουμενας προσφορας των χειρων σας, και πασας τας εκλεκτας ευχας σας, οσας ευχηθητε εις τον Κυριον· ¹²και θελετε ευφραινεσθαι ενωπιον Κυριου του Θεου σας, σεις και οι υιοι σας και αι θυγατερες σας και οι δουλοι σας και αι δουλαι σας, και ο Λευιτης ο εντος των πυλων σας· διοτι αυτος δεν εχει μεριδα ουτε κληρονομιαν με σας. ¹³Προσεχε εις σεαυτον, μηποτε προσφερης το ολοκαυτωμα σου εις παντα τοπον, οντινα ιδης· ¹⁴αλλ' εις τον τοπον, οντινα εκλεξε ο Κυριος εν μια των φυλων σου, εκει θελεις προσφερει τα ολοκαυτωματα σου και εκει θελεις καμνει παντα οσα εγω σε προσταζω. ¹⁵Δυνασαι ομως να σφαζης και να τρωγης κρεας εντος πασων των πυλων σου, κατα πασαν την επιθυμιαν της ψυχης σου, κατα την ευλογιαν Κυριου του Θεου σου την οποιαν σοι εδωκεν· ο ακαθαρτος και ο καθαρος δυνανται να τρωγω-

σιν εξ αυτου, καθως την δορκαδα και καθως την ελαφον. ¹⁶Πλην το αιμα δεν θελετε τρωγει· επι την γην θελετε χυνει αυτο ως υδωρ. ¹⁷Δεν δυνασαι να τρωγης εντος των πυλων σου το δεκατον του σιτου σου η του οινου σου η του ελαιου σου, η τα πρωτοτοκα των βων σου η των προβατων σου, ουδε καμμιαν των ευχων σου οσας ευχηθης, ουδε τας αυτοπροαιρετους προσφορας σου, η τας υφουμενας προσφορας των χειρων σου. ¹⁸Αλλα πρεπει να τρωγης ταυτα ενωπιον Κυριου του Θεου σου, εν τω τοπω οντινα εκλεξε Κυριος ο Θεος σου, συ, και ο υιος σου και η θυγατηρ σου και ο δουλος σου και η δουλη σου και ο Λευιτης ο εντος των πυλων σου· και θελεις ευφραινεσθαι ενωπιον Κυριου του Θεου σου, εις οσα επιβαλης την χειρα σου. ¹⁹Προσεχε εις σεαυτον, μηποτε εγκαταλιπης τον Λευιτην, οσον χρονον ζης επι της γης σου. ²⁰Οταν Κυριος ο Θεος σου πλατυνη τα ορια σου, καθως υπεσχεθη προς σε, και ειπης, Θελω φαγει κρεας, διοτι επιθυμει η ψυχη σου να φαγη κρεας, δυνασαι να τρωγης κρεας, κατα πασαν την επιθυμιαν της ψυχης σου. ²¹Εαν ο τοπος, τον οποιον Κυριος ο Θεος σου εξελεξε δια να θεση εκει το ονομα αυτου, απεχη πολυ απο σου, τοτε θελεις σφαζει εκ των βων σου και εκ των προβατων σου, τα οποια σοι εδωκεν ο Κυριος, καθως εγω προσεταξα εις εσας, και θελεις τρωγει εντος των πυλων σου κατα πασαν την επιθυμιαν της ψυχης σου. ²²Καθως τρωγεται η δορκας και η ελαφος, ουτω θελεις τρωγει αυτα· ο ακαθαρτος και ο καθαρος θελουσι τρωγει απ' αυτων εξ ισου. ²³Μονον απεχε ισχυρωσ απο του να φαγης το αιμα· διοτι το αιμα ειναι η ζωη· και δεν δυνασαι να φαγης την ζωην μετα του κρεατος. ²⁴Δεν θελεις τρωγει αυτο· επι την γην θελεις χυνει αυτο ως υδωρ. ²⁵Δεν θελεις τρωγει αυτο· δια να ευημερης, συ και τα τεκνα σου μετα σε, οταν πραττης το αρεστον ενωπιον του Κυριου. ²⁶Πλην τα αφιερωματα σου, οσα αν εχης, και τας ευχας σου θελεις λαβει και θελεις υπαγει εις τον τοπον, οντινα εκλεξε ο Κυριος. ²⁷Και θελεις προσφερει τα ολοκαυτωματα σου, το κρεας και το αιμα, επι του θυσιαστηριου Κυριου του Θεου σου· και το αιμα των θυσιων σου θελει χυθη εις το θυσιαστηριον Κυριου του Θεου σου, το δε κρεας θελεις φαγει. ²⁸Προσεχε και ακουε παντας τους λογους τουτους, τους οποιους εγω προσταζω εις σε· δια να ευημερης, συ και τα τεκνα σου μετα σε εις τον αιωνα, οταν πραττης το καλον και το αρεστον ενωπιον Κυριου του Θεου σου. ²⁹Οταν Κυριος ο Θεος σου εξολοθρευση τα εθνη απ' εμπροσθεν σου, οπου υπαγεις δια να κληρονομησῃς αυτα, και κληρονομησῃς αυτα και κατοικησῃς εν τη γη αυτων, ³⁰προσεχε εις σεαυτον, μηποτε παγιδευθης και ακολουθησῃς αυτους, αφου εξολοθρευθωσιν απ' εμπροσθεν σου· και μηποτε εξετασης περι των θεων αυτων, λεγων, Πως ελατρευουν τα εθνη ταυτα τους θεους αυτων; ουτω θελω καμει και εγω. ³¹Δεν θελεις καμει ουτως εις Κυριον τον Θεον σου· διοτι παν βδελυγμα, το οποιον ο Κυριος μισει, εκαμον εις τους θεους αυτων· επειδη και τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων

καιουσιν εν πυρι προς τους θεους αυτων. ³²Παν ο, τι προσταζω εγω εις εσας, τουτο προσεχετε να καμνητε· δεν θελεις προσθεσει εις αυτο ουδε θελεις αφαιρεσει απ' αυτου.

13Εαν εγερθη εν μεσω σου προφητης η ενυπνιαζομενος ενυπνια και δωση εις σε σημειον η τεραστιον, ²και αληθευση το σημειον η το τεραστιον, περι του οποιου ελαλησε προς σε, λεγων, Ας υπαγωμεν κατοπιν αλλων θεων τους οποιους δεν εγνωρισας, και ας λατρευσωμεν αυτους, ³δεν θελεις δωσει ακροασιν εις τους λογους του προφητου εκεινου η εκεινου του ενυπνιαζομενου ενυπνια· διοτι δοκιμαζει εσας Κυριος ο Θεος σας, δια να γνωριση εαν αγαπατε Κυριον τον Θεον σας εξ ολης της καρδιας σας και εξ ολης της ψυχης σας. ⁴Κυριον τον Θεον σας θελετε ακολουθει και αυτον θελετε φοβεισθαι, και τας εντολας αυτου θελετε φυλαττει, και εις την φωνην αυτου θελετε υπακουει, και αυτον θελετε λατρευει, και εις αυτον θελετε εισθαι προσκεκολλημενοι. ⁵Εκεινος δε ο προφητης η εκεινος ο ενυπνιαζομενος ενυπνια θελει θανατωθη· διοτι ελαλησεν αποστασιαν κατα Κυριου του Θεου σας, οστις σας εξηγαγεν εκ γης Αιγυπτου και σας ελυτρωσεν εξ οικου δουλειας, δια να σε αποπλανηση εκ της οδου, εις την οποιαν προσεταξεν εις σε Κυριος ο Θεος σου να περιπατης· και θελεις εξαφανισει το κακον εκ μεσου σου. ⁶Εαν ο αδελφος σου, ο υιος της μητρος σου, η ο υιος σου η η θυγατηρ σου η η γυνη του κολπου σου, η ο φιλος σου οστις ειναι ως η ψυχη σου, σε παρακλινηση κρυφως, λεγων, Ας υπαγωμεν και ας λατρευσωμεν αλλους θεους, τους οποιους δεν εγνωρισας συ ουτε οι πατερες σου, ⁷εκ των θεων των εθνων, των περιξ υμων, των πλησιον σου η των μακραν απο σου, απ' ακρου της γης εως ακρου της γης, ⁸δεν θελεις συγκατανευσει εις αυτον, ουδε θελεις δωσει ακροασιν εις αυτον, ουδε θελει φεισθαι αυτον ο οφθαλμος σου, ουδε θελεις σπλαγχνισθη ουδε θελεις κρυψει αυτον· ⁹αλλα εξαπαντος θελεις θανατωσει αυτον· η χειρ σου θελει εισθαι πρωτη επ' αυτον δια να θανατωσης αυτον, και η χειρ παντος του λαου επειτα. ¹⁰Και θελεις λιθοβολησει αυτον με λιθους, ωστε να αποθानη· διοτι εξητησε να σε αποπλανηση απο Κυριου του Θεου σου, οστις σε εξηγαγεν εκ γης Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας. ¹¹Και πας ο Ισραηλ ακουσας θελει φοβηθη και δεν θελει καμει πλεον εν μεσω σου τοιουτον κακον. ¹²Εαν ακουσης εις τινα των πολεων σου, τας οποιας Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε, δια να κατοικησκει εκει, να λεγωσιν, ¹³ανθρωποι παρανομοι εξηλθον εκ μεσου σου και επλανησαν τους κατοικους της πολεως αυτων, λεγοντες, Ας υπαγωμεν και ας λατρευσωμεν αλλους θεους, τους οποιους δεν εγνωρισατε, ¹⁴τοτε θελεις εξετασει και ερωτησει και ερευνησει επιμελως· και εαν ηναι αληθες και βεβαιον το πραγμα, οτι τοιουτον βδελυγμα ενηργηθη εν μεσω σου, ¹⁵εξαπαντος θελεις παταξει τους κατοικους της πολεως εκεινης εν στοματι μαχαιρας, εξολοθρευων αυτην και παντας τους εν αυτη,

και τα κτηνη αυτης, εν στοματι μαχαιρας. ¹⁶Και θελεις συναξει παντα τα λαφυρα αυτης εν μεσω της πλατειας αυτης, και θελεις καυσει εν πυρι την πολιν και παντα τα λαφυρα αυτης ολοκληρωως, εις Κυριον τον Θεον σου· και θελει εισθαι εις τον αιωνα ερειπια· δεν θελει οικοδομηθη πλεον. ¹⁷Και δεν θελει προσκολληθη εις την χειρα σου ουδεν εκ του αναθεματος· δια να επιστρεψη ο Κυριος απο της εξαψεως του θυμου αυτου, και να δειξη προς σε ελεος, και να σε σπλαγχνισθη και να σε πολυπλασιαση, καθως ωμοσε προς τους πατερας σου, ¹⁸οταν υπακουσης εις την φωνην Κυριου του Θεου σου, ωστε να φυλαττης πασας τας εντολας αυτου, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον, να πραττης το αρεστον ενωπιον Κυριου του Θεου σου.

14Σεις εισθε υιοι Κυριου του Θεου σας· δεν θελετε καμει εις το σωμα σας εντομας, ουδε θελετε καμει φαλακρωμα αναμεσον των οφθαλμων σας, δια νεκρον. ²Διοτι λαος αγιος εισαι εις Κυριον τον Θεον σου· και σε εξελεξεν ο Κυριος δια να ησαι εις αυτον λαος εκλεκτος, παρα παντα τα εθνη τα επι της γης. ³Δεν θελεις τρωγει ουδεν βδελυκτον. ⁴Ταυτα ειναι τα κτηνη, τα οποια θελετε τρωγει· ο βους, το προβατον και η αιξ, ⁵η ελαφος και η δορκας και ο βουβαλος και ο αγριοτραγος και ο πυγαργος και ο αγριος βους και η καμηλοπαρδαλις. ⁶Και παν τετραποδον εχον τον ποδα διχηλον και το ονυχιον διηρημενον εις δυο χηλας, και αναμασσων μεταξυ των τετραποδων, ταυτα θελετε τρωγει. ⁷Ταυτα ομως δεν θελετε τρωγει εκ των οσα αναμασσωσιν, η εκ των οσα εχουσι το ονυχιον διχηλον· την καμηλον και τον λαγων και τον δασυποδα· διοτι αναμασσωσι μεν, πλην δεν εχουσι διηρημενον το ονυχιον· ταυτα ειναι ακαθαρτα εις εσας· ⁸και τον χοιρον, διοτι εχει μεν το ονυχιον διχηλον, πλην δεν αναμασσωσιν· ειναι ακαθαρτος εις εσας· απο του κρεατος αυτων δεν θελετε τρωγει ουδε το θνησιμιαιον αυτων θελετε εγγιζει. ⁹Εκ παντων των εν τοις υδασι ταυτα θελετε τρωγει παντα, οσα εχουσι πτερυγια και λεπη, θελετε τρωγει· ¹⁰παντα δε, οσα δεν εχουσι πτερυγια και λεπη, δεν θελετε τρωγει· ειναι ακαθαρτα εις εσας. ¹¹Παν πτηνον καθαρον θελετε τρωγει. ¹²Ταυτα ομως ειναι εκεινα, εκ των οποιων δεν θελετε τρωγει· ο αετος και ο γρυπαετος και ο μελαναετος ¹³και ο γυπαετος και ο ικτινος και ο γυψ κατα το ειδος αυτου, ¹⁴και πας κοραξ κατα το ειδος αυτου, ¹⁵και η στρουθοκαμηλος και η γλαυξ και ο ιβις και ο ιεραξ κατα το ειδος αυτου, ¹⁶ο νυκτικοραξ και η μεγαλη γλαυξ και ο κυκνος, ¹⁷και ο πελεκαν και η κισσα και η αιθουια, ¹⁸και ο πελαργος και ο ερωδιος κατα το ειδος αυτου και ο επωψ και η νυκτερις. ¹⁹Και παντα τα ερπετα τα πτερωτα ειναι ακαθαρτα εις εσας· δεν θελουσι τρωγεσθαι. ²⁰Παν πτηνον καθαρον θελετε τρωγει. ²¹Ουδεν θνησιμιαιον θελετε τρωγει· εις τον ξενον τον εντος των πυλων σου θελεις διδει αυτα, δια να τρωγη αυτο· η θελεις πωλει αυτο εις αλλογενη· διοτι λαος αγιος εισαι εις Κυριον τον Θεον σου. Δεν θε-

λεις εψησει εριφιον εν τω γαλακτι της μητρος αυτου. ²²Θελεις εξαπαντος δεκατιζει παντα τα γεννηματα του σπορου σου, τα οποια φερει ο αγρος κατ' ετος. ²³Και θελεις τρωγει ενωπιον Κυριου του Θεου σου, εν τω τοπω οντινα εκλεξη δια να θεση το ονομα αυτου εκει, το δεκατον του σιτου σου, του οινου σου και του ελαιου σου, και τα πρωτοτοκα των βωων σου και των προβατων σου· δια να μαθης να φοβησαι παντοτε Κυριον τον Θεον σου. ²⁴Και εαν η οδος ηναι πολυ μακραν δια σε, ωστε να μη δυνασαι να φερης αυτα, η εαν ο τοπος απεχη πολυ απο σου, οντινα εκλεξη Κυριος ο Θεος σου δια να θεση εκει το ονομα αυτου, οτε σε ηυλογησε Κυριος ο Θεος σου, ²⁵τοτε θελεις εξαργυρωσει αυτα, και θελεις κομποδεσει το αργυριον εις την χειρα σου και υπαγει εις τον τοπον οντινα εκλεξη Κυριος ο Θεος σου· ²⁶και θελεις δωσει το αργυριον αντι οποιουδηποτε πραγματος επιθυμει η ψυχη σου, αντι βωων η αντι προβατων η αντι οινου η αντι σικερα η αντι οποιουδηποτε πραγματος ορεγεται η ψυχη σου· και θελεις τρωγει εκει ενωπιον Κυριου του Θεου σου, και θελεις ευφρανθη, συ και ο οικος σου ²⁷και ο Λευιτης ο εντος των πυλων σου· δεν θελεις εγκαταλειπει αυτον· διοτι δεν εχει μεριδα ουδε κληρονομιαν μετα σου. ²⁸Εις το τελος του τριτου ετους, θελεις εκφερει παν το δεκατον των γεννηματων σου του ετους εκεινου, και θελεις εναποθετει εντος των πυλων σου· ²⁹και ο Λευιτης, διοτι δεν εχει μεριδα ουδε κληρονομιαν μετα σου, και ο ξενος και ο ορφανος και η χηρα, οιτινες εινα εντος των πυλων σου, θελουσιν ερχεσθαι και θελουσι τρωγει και χορταινει δια να σε ευλογηση Κυριος ο Θεος σου εις παντα τα εργα της χειρος σου οσα εργαζεσαι.

15 Εν τω τελει του εβδομου ετους θελεις καμνει αφεσιν. ²Και ουτος εινα ο νομος της αφεσεως· πας δανειστης, οστις εδανεισε τι εις τον πλησιον αυτου, θελει αφησει αυτο· δεν θελει απαιτει αυτο απο τον πλησιον αυτου η απο τον αδελφον αυτου· διοτι τουτο ονομαζεται αφεσις του Κυριου. ³Απο του ξενου δυνασαι να απαιτησης αυτο· ο, τι ομως ο αδελφος σου εχει εκ των ιδικων σου, η χειρ σου θελει αφινει αυτο· ⁴δια να μη υπαρχη πτωχος μεταξυ σας· διοτι ο Κυριος θελει σε ευλογησει μεγαλως εν τη γη, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κληρονομιαν, δια να εξουσιασης αυτην· ⁵αν μονον επιμελως ακουης την φωνην Κυριου του Θεου σου, δια να προσεχης να καμνης πασας τας εντολας ταυτας, τας οποιας εγω σε προσταζω σημερον. ⁶Διοτι Κυριος ο Θεος σου θελει σε ευλογησει, καθως υπεσχεθη εις σε· και θελεις δανειζει εις πολλα εθνη, συ ομως δεν θελεις δανειζεσθαι και θελεις βασιλευει επι πολλα εθνη, επι σε ομως δεν θελουσι βασιλευσει. ⁷Εαν ηναι εν μεσω σου πτωχος εκ των αδελφων σου εντος τινος των πυλων σου, εν τη γη σου την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε, δεν θελεις σκληρυνει την καρδιαν σου ουδε θελεις κλεισει την χειρα σου απο του πτωχου αδελφου σου· ⁸αλλ' εξαπαντος θελεις ανοιξει την χειρα σου προς αυτον, και εξα-

παντος θελεις δανεισει εις αυτον ικανα δια την χρειαν αυτου, εις ο, τι χρειαζεται. ⁹προσεχε εις σεαυτον, μηποτε επεληθη κακος στοχασμος επι την καρδιαν σου και ειπης, Πλησιαζει το εβδομον ετος, το ετος της αφεσεως· και πονηρευθη ο οφθαλμος σου κατα του πτωχου αδελφου σου και δεν δωσης εις αυτον, και βοηση προς τον Κυριον κατα σου, και γεινη εις σε αμαρτια. ¹⁰Θελεις δωσει εξαπαντος εις αυτον, και η καρδια σου δεν θελει πονηρευθη οταν διδης εις αυτον· επειδη δια τουτο θελει σε ευλογει Κυριος ο Θεος σου εις παντα τα εργα σου και εις πασας τας επιχειρησεις σου. ¹¹Διοτι δεν θελει λειπει πτωχος εκ μεσου της γης σου· δια τουτο εγω προσταζω εις σε, λεγων, Θελεις εξαπαντος ανοιγει την χειρα σου προς τον αδελφον σου, προς τον πτωχον σου και προς τον ενδεη σου επι της γης σου. ¹²Εαν ο αδελφος σου, Εβραιος η Εβραια, πωληθη εις σε, θελει σε δουλευσει εξ ετη, και εις το εβδομον ετος θελεις εξαποστειλει αυτον ελευθερον απο σου. ¹³Και οταν εξαποστειλης αυτον ελευθερον απο σου, δεν θελεις εξαποστειλει αυτον κενον· ¹⁴θελεις εξαπαντος εφοδιασει αυτον απο των προβατων σου και απο του αλωνιου σου και απο του ληνου σου· απο ο, τι Κυριος ο Θεος σου σε ηυλογησε, θελεις δωσει εις αυτον. ¹⁵Και θελεις ενθυμηθη οτι δουλος εσταθης εν γη Αιγυπτου, και Κυριος ο Θεος σου σε ελυτρωσεν· οθεν εγω προσταζω εις σε το πραγμα τουτο σημερον. ¹⁶Αλλ' εαν σοι ειπη, Δεν εξερχομαι απο σου· επειδη ηγαπησε σε και τον οικον σου, διοτι ευτυχει μετα σου· ¹⁷τοτε θελεις λαβει τρυπητηριον και θελεις τρυπησει το ωτιον αυτου προς την θυραν, και θελει εισθαι δουλος σου παντοτεινος· και εις την δουλην σου θελεις καμει ομοιως. ¹⁸Δεν θελει φανη εις σε σκληρον οταν εξαποστειλης αυτον ελευθερον απο σου· διοτι σε εδουλευσε το διπλουν μισθωτου δουλου, εξ ετη· και Κυριος ο Θεος σου θελει σε ευλογει εις παν ο, τι καμνεις. ¹⁹Παντα τα πρωτοτοκα, οσα γεννωνται μεταξυ των βωων σου και των προβατων σου τα αρσενικα, θελεις αφιερονει εις Κυριον τον Θεον σου· δεν θελεις μεταχειρισθη εις εργασιαν τον πρωτοτοκον μοσχον σου, ουδε κουρευσει το πρωτοτοκον των προβατων σου. ²⁰Ενωπιον Κυριου του Θεου σου θελεις τρωγει αυτο κατ' ετος, εν τω τοπω οντινα εκλεξη ο Κυριος, συ και ο οικος σου. ²¹Και εαν εχη τινα μωμον, εαν ηναι χωλον η τυφλον η εχη τινα μωμον κακον, δεν θελεις θυσιασει αυτο εις Κυριον τον Θεον σου. ²²Εντος των πυλων σου θελεις τρωγει αυτο· ο ακαθαρτος και ο καθαρος εξισου, ως την δορκαδα και ως την ελαφον. ²³Πλην το αιμα αυτου δεν θελεις φαγει επι την γην θελεις χυσει αυτο ως υδωρ.

16 Φυλαττε τον μηνα Αβιβ και καμνε το πασχα εις Κυριον τον Θεον σου· επειδη εις τον μηνα Αβιβ σε εξηγαγε Κυριος ο Θεος σου εξ Αιγυπτου δια νυκτος. ²Θελεις λοιπον θυσιαζει το πασχα εις Κυριον τον Θεον σου, προβατον και βουν, εν τω τοπω οντινα εκλεξη ο Κυριος δια να κατοικιση εκει το ονομα αυτου. ³Δεν θελεις τρωγει με

αυτο ενζυμα· επτα ημερας θελεις τρωγει αζυμα με αυτο, αρτον θλιψεως, διοτι μετα σπουδης εξηλθες εκ γης Αιγυπτου· δια να ενθυμησαι την ημεραν της εξοδου σου εκ γης Αιγυπτου, πασας τας ημερας της ζωης σου. ⁴Και δεν θελει φανη προζυμιον εις σε, κατα παντα τα ορια σου, επτα ημερας· και απο του κρεατος, το οποιον εθυσιασας την πρωτην ημεραν προς το εσπερας, δεν θελει μεινει ουδεν εως πρωι. ⁵Δεν δυνασαι να θυσιασης το πασχα εν ουδεμια των πολεων σου, τας οποιας Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε· ⁶αλλ' εν τω τοπω, οντινα εκλεξη Κυριος ο Θεος σου δια να κατοικιση εκει το ονομα αυτου, θελεις θυσιαζει το πασχα την εσπεραν, προς την δυσιν του ηλιου, εν τω καιρω καθ' ον εξηλθες εξ Αιγυπτου. ⁷Και θελεις εψησει αυτο και φαγει εν τω τοπω οντινα εκλεξη Κυριος ο Θεος σου· και το πρωι θελεις επιστρεφει και υπαγει εις τας κατοικιας σου. ⁸Εξ ημερας θελεις τρωγει αζυμα· και την ημεραν την εβδομην θελει εισθαι συναξις επισημος εις Κυριον τον Θεον σου· δεν θελεις καμει εργασιαν. ⁹Επτα εβδομαδας θελεις αριθμησει εις σεαυτον· αρχισον να αριθμησ τας επτα εβδομαδας, αφου αρχισης να βαλης το δρεπανον εις τα σπαρτα. ¹⁰Και θελεις καμει την εορτην των εβδομαδων εις Κυριον τον Θεον σου, μετα της ανηκουσης αυτοπροαιρετου προσφορας της χειρος σου, την οποιαν προσφερης, οπως σε ευλογησε Κυριος ο Θεος σου. ¹¹Και θελεις ευφρανθη ενωπιον Κυριου του Θεου σου, συ και ο υιος σου και η θυγατηρ σου και ο δουλος σου και η δουλη σου και ο Λευιτης ο εντος των πυλων σου και ο ξενος και ο ορφανος και η χηρα, οιτινες ειναι εν μεσω σου, εν τω τοπω οντινα εκλεξη Κυριος ο Θεος σου, δια να κατοικιση εκει το ονομα αυτου. ¹²Και θελεις ενθυμεισθαι οτι δουλος εσταθης εν Αιγυπτω· και θελεις φυλαττει και εκτελει ταυτα τα διαταγματα. ¹³Θελεις καμνει την εορτην της σκηνοπηγιας επτα ημερας, αφου συναξης τον σιτον σου και τον οινον σου· ¹⁴και θελεις ευφρανθη εν τη εορτη σου, συ και ο υιος σου και η θυγατηρ σου και ο δουλος σου και η δουλη σου και ο Λευιτης και ο ξενος και ο ορφανος και η χηρα, οιτινες ειναι εντος των πυλων σου. ¹⁵Επτα ημερας θελεις εορταζει εις Κυριον τον Θεον σου, εν τω τοπω οντινα εκλεξη ο Κυριος· διοτι Κυριος ο Θεος σου θελει σε ευλογει εις παντα τα γεννηματα σου και εις παντα τα εργα των χειρων σου· και θελεις εξαπαντος ευφρανθη. ¹⁶Τρις του ενιαυτου θελει εμφανιζεσθαι παν αρσενικον σου ενωπιον Κυριου του Θεου σου, εν τω τοπω οντινα εκλεξη εν τη εορτη των αζυμων, και εν τη εορτη των εβδομαδων, και εν τη εορτη της σκηνοπηγιας· και δεν θελουσιν εμφανιζεσθαι ενωπιον του Κυριου κενoi. ¹⁷Εκαστος θελει διδει κατα την δυναμιν αυτου, κατα την ευλογιαν Κυριου του Θεου σου, την οποιαν σοι εδωκε. ¹⁸Κριτας και αρχοντας θελεις καταστησει εις σεαυτον κατα πασας τας πολεις σου, τας οποιας Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κατα τας φυλας σου· και θελουσι κρινει τον λαον εν κρισει δικαια. ¹⁹Δεν θελεις διαστρεφει κρισιν· δεν θελεις αποβλεπει εις προσωπον ουδε θελεις λαμβανει δωρον·

διοτι το δωρον τυφλωνει τους οφθαλμους των σοφων και διαφθειρει τους λογους των δικαιων. ²⁰Το δικαιον, το δικαιον θελεις ακολουθει· δια να ζησης και να κληρονομησης την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε. ²¹Δεν θελεις φυτευσει εις σεαυτον αλλος οποιωνδηποτε δενδρων πλησιον του θυσιαστηριου Κυριου του Θεου σου, το οποιον θελεις καμει εις σεαυτον· ²²ουδε θελεις στησει εις σεαυτον αγαλμα· τα οποια μισει Κυριος ο Θεος σου.

17 Δεν θελεις θυσιασει εις Κυριον τον Θεον σου βουν η προβατον εχον μωμον η οιονδηποτε ελαττωμα· διοτι ειναι βδελυγμα εις Κυριον τον Θεον σου. ²Εαν ευρεθη εν μεσω σου, εν τινι των πολεων σου τας οποιας Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε, ανηρ η γυνη οστις επραξε κακον ενωπιον Κυριου του Θεου σου, παραβαινων την διαθηκην αυτου, ³και απελθων ελατρευσεν αλλους θεους και προσεκυνησεν αυτους, τον ηλιον η την σεληνην η οποιονδηποτε εκ της στρατιας του ουρανου, το οποιον δεν προσεταξα· ⁴και αναγγελθη προς σε, και ακουσης και επιμελως εξετασης και ιδου, ειναι αληθεια και βεβαιον το πραγμα, οτι επραχθη τοιουτον βδελυγμα εν τω Ισραηλ· ⁵τοτε θελεις φερει εξω εις τας πυλας σου τον ανδρα εκεινον η την γυναικα εκεινην, οιτινες επραξαν το κακον τουτο πραγμα, τον ανδρα η την γυναικα· και θελεις λιθοβολησει αυτους με λιθους, και θελουσιν αποθανει. ⁶Επι στοματος δυο μαρτυρων η τριων μαρτυρων θελει θανατονεσθαι ο αξιος θανατου· επι στοματος ενος μαρτυρος δεν θελει θανατονεσθαι. ⁷Αι χειρες των μαρτυρων θελουσιν εισθαι αι πρωται επ' αυτον, εις το να θανατωσωσιν αυτον, και επειτα αι χειρες παντος του λαου. Ουτω θελεις εκβαλει το κακον εκ μεσου σου. ⁸Εαν τυχη εις σε υποθεσις τις πολυ δυσκολος να κρινης αυτην, αναμεσον αιματος και αιματος, αναμεσον δικης και δικης, και αναμεσον πληγης και πληγης, υποθεσεις αμφισβητησιμοι εντος των πολεων σου, τοτε θελεις σηκωθη και θελεις αναβη εις τον τοπον οντινα εκλεξη Κυριος ο Θεος σου· ⁹και θελεις υπαγει προς τους ιερεις τους Λευιτας και προς τον κριτην τον οντα κατ' εκεινας τας ημερας, και θελεις ερωτησει και θελουσιν αναγγειλει προς σε την αποφασιν της κρισεως· ¹⁰και θελεις καμει κατα την αποφασιν, την οποιαν σε αναγγειλωσιν εκ του τοπου εκεινου οντινα εκλεξη ο Κυριος· και θελεις προσεξει να πραξης κατα παντα οσα παραγγειλωσιν εις σε. ¹¹Κατα την αποφασιν του νομου την οποιαν σε αναγγειλωσι, και κατα την κρισιν την οποιαν σε ειπωσι, θελεις καμει· δεν θελεις εκκλινει απο του λογου τον οποιον σε αναγγειλωσι, δεξια η αριστερα. ¹²Ο ανθρωπος δε οστις φερθη υπερηφανως, ωστε να μη υπακουση εις τον ιερα τον παρισταμενον να λειτουργη εκει ενωπιον Κυριου του Θεου σου, η εις τον κριτην, ο ανθρωπος εκεινος θελει αποθανει· και θελεις εκβαλει το κακον εκ του Ισραηλ. ¹³Και πας ο λαος θελει ακουσει και φοβηθη, και δεν θελουσιν υπερηφανευεσθαι πλεον. ¹⁴Αφου εισελθης εις την γην,

την οποιαν διδεις εις σε Κυριος ο Θεος σου, και κληρονομησῃς αυτην και κατοικησῃς εν αυτη και ειπης, Θελω καταστησει βασιλεα επ' εμε, καθως παντα τα εθνη τα περιξ εμου, ¹⁵θελεις βεβαια καταστησει βασιλεα επι σε, οντινα εκλεξῃ Κυριος ο Θεος σου· εκ των αδελφων σου θελεις καταστησει βασιλεα επι σε· δεν δυνασαι να καταστησῃς ανθρωπον ξενον επι σε, οστις δεν ειναι αδελφος σου. ¹⁶Πλην δεν θελει πληθυνει ιππους εις εαυτον, ουδε θελει επαναφερει τον λαον εις την Αιγυπτον, δια να αυξηση ιππους· διοτι ο Κυριος ειπε προς εσας, Δεν θελετε επιστρεφει πλεον δι' εκεινης της οδου. ¹⁷Ουδε θελει πληθυνει εις εαυτον γυναικας, δια να μη αποπλανηθη η καρδια αυτου· ουδε θελει πληθυνει σφοδρα εις εαυτον αργυριον και χρυσιον. ¹⁸Και οταν καθηση επι του θρονου της βασιλειας αυτου, θελει γραφει δι' εαυτον αντιγραφον του νομου τουτου εις βιβλιον, εξ εκεινου το οποιον ειναι ενωπιον των ιερεων των Λευιτων· ¹⁹και τουτο θελει εισθαι πλησιον αυτου, και θελει αναγινωσκει εν αυτω πασας τας ημερας της ζωης αυτου· δια να μαθη να φοβηται Κυριον τον Θεον αυτου, να φυλαττη παντας τους λογους του νομου τουτου και τα διαταγματα ταυτα, ωστε να εκτελη αυτα· ²⁰δια να μη υψωθη η καρδια αυτου υπερανω των αδελφων αυτου, και δια να μη εκκλινη απο των εντολων δεξια η αριστερα· οπως μακροημερευση εν τη βασιλεια αυτου, αυτος και τα τεκνα αυτου, εν τω μεσω του Ισραηλ.

18Οι ιερεις οι Λευιται, πασα η φυλη του Λευι, δεν θελουσιν εχει μεριδα ουτε κληρονομιαν μετα του Ισραηλ· τας δια πυρος γινομενας προσφορας του Κυριου και την κληρονομιαν αυτου θελουσι τρωγει. ²Δια τουτο κληρονομιαν δεν θελουσιν εχει μεταξυ των αδελφων αυτων· ο Κυριος ειναι η κληρονομια αυτων, καθως ειπε προς αυτους. ³Και τουτο θελει εισθαι το δικαιωμα των ιερεων παρα του λαου, παρα των θυσιαζοντων τας θυσιας, ειτε βουν ειτε προβατον· θελουσι διδει εις τον ιερεα τον ωμον και τας σιαγονας και την κοιλιαν. ⁴Τας απαρχας του σιτου σου, του οινου σου και του ελαιου σου, και το πρωτον του μαλλιου των προβατων σου, θελεις διδει εις αυτον. ⁵Διοτι αυτον εξελεξε Κυριος ο Θεος σου εκ πασων των φυλων σου, δια να παρισταται να λειτουργη εις το ονομα του Κυριου, αυτος και οι υιοι αυτου διαπαντος. ⁶Και εαν ελθη Λευιτης εκ τινος των πολεων σου απο παντος του Ισραηλ, οπου παροικει, και ελθη μεθ' ολου του ποθου της ψυχης αυτου, εις τον τοπον οντινα εκλεξῃ ο Κυριος, ⁷τοτε θελει λειτουργει εις το ονομα Κυριου του Θεου αυτου, καθως παντες οι αδελφοι αυτου οι Λευιται, οι παρισταμενοι εκει ενωπιον του Κυριου. ⁸Ισας μεριδας θελουσι τρωγει εκτος του προερχομενου εκ της πωλησεως της πατρικης αυτου περιουσιας. ⁹Αφου εισελθης εις την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδεις εις σε, δεν θελεις μαθει να πραττης κατα τα βδελυγματα των εθνων εκεινων. ¹⁰Δεν θελει ευρεθη εις σε ουδεις διαπερνων τον υιον αυτου η την θυγατερα

αυτου δια του πυρος, η μαντευομενος μαντειαν η προγνωστης των καιρων η οιωνοσκοπος η μαγος, ¹¹η γοης η ανταποκριτης δαιμονιων η τερατοσκοπος η νεκρομαντις. ¹²Διοτι πας ο πραττων ταυτα ειναι βδελυγμα εις τον Κυριον· και εξ αιτιας των βδελυγματων τουτων Κυριος ο Θεος σου εκδιωκει αυτους απ' εμπροσθεν σου. ¹³Τελειος θελεις εισθαι ενωπιον Κυριου του Θεου σου. ¹⁴Διοτι τα εθνη ταυτα, τα οποια θελεις κατακληρονομησει, εδωκαν ακροασιν εις προγνωστας των καιρων και εις μαντεις· σε ομως Κυριος ο Θεος σου δεν αφηκε να πραττης ουτω. ¹⁵Προφητην εκ μεσου σου θελει αναστησει εις σε Κυριος ο Θεος σου εκ των αδελφων σου, ως εμε· αυτου θελετε ακουει· ¹⁶κατα παντα οσα εζητησας παρα Κυριου του Θεου σου εν Χωρηβ εν τη ημερα της συναξεως, λεγων, Ας μη ακουσω πλεον την φωνην Κυριου του Θεου μου, μηδε να ιδω πλεον το μεγα τουτο πυρ, δια να μη αποθानω. ¹⁷Και ειπε Κυριος προς εμε, Καλως εχουσιν οσα ελαλησαν. ¹⁸Προφητην εκ μεσου των αδελφων αυτων θελω αναστησει εις αυτους, ως σε, και θελω βαλει τους λογους μου εις το στομα αυτου, και θελει λαλει προς αυτους παντα οσα εγω προσταζω εις αυτον· ¹⁹Και ο ανθρωπος οστις δεν υπακουση εις τους λογους μου, τους οποιους αυτος θελει λαλησει εν τω ονοματι μου, εγω θελω εκζητησει τουτο παρ' αυτου. ²⁰Ο προφητης ομως οστις ασεβηση και λαληση εν τω ονοματι μου λογον τον οποιον εγω δεν προσεταξα εις αυτον να λαληση, η οστις λαληση εν τω ονοματι αλλων θεων, ο προφητης εκεινος θελει θανατωθη. ²¹Και εαν ειπης εν τη καρδια σου, Πως θελομεν γνωρισει τον λογον, τον οποιον ο Κυριος δεν ελαλησεν; ²²Οταν τις προφητης λαληση εν τω ονοματι του Κυριου και ο λογος δεν γεινη ουδε συμβη, ουτος ειναι ο λογος τον οποιον ο Κυριος δεν ελαλησεν· ελαλησεν αυτον ο προφητης εν υπερηφανια· δεν θελετε φοβηθη απ' αυτου.

19Αφου Κυριος ο Θεος σου αφανιση τα εθνη, των οποιων την γην διδεις εις σε Κυριος ο Θεος σου, και κατακληρονομησῃς αυτα και κατοικησῃς εις τας πολεις αυτων και εις τας οικιας αυτων, ²θελεις χωρισει τρεις πολεις εις σεαυτον εν τω μεσω της γης σου, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδεις εις σε να κληρονομησῃς αυτην. ³Θελεις ετοιμασει εις σεαυτον την οδον· και θελεις διαιρεσει εις τρια τα ορια της γης σου, την οποιαν διδεις εις σε Κυριος ο Θεος σου να κληρονομησῃς, δια να φευγη εκει πας φονευς. ⁴Και αυτη ειναι η διαταξις περι του φονεως, οστις φυγη εκει, δια να ζηση· Οστις κτυπηση τον πλησιον αυτου εξ αγνοιας, τον οποιον προτερον δεν εμισει, ⁵καθως οταν υπαγη τις μετα του πλησιον αυτου εις το δασος δια να κοψη ξυλα, και ενω η χειρ αυτου καταβιβαζῃ κτυπημα με τον πελεκυν δια να κοψη το δενδρον, εκβη το σιδηριον απο του ξυλου και τυχη τον πλησιον αυτου και αυτος αποθानη, ουτος θελει φυγει εις μιαν εκ των πολεων εκεινων και θελει ζησει· ⁶μηποτε καταδιωξη τον φονεα ο εκδικητης του αιματος, ενω ειναι

εις εξάψιν η καρδια αυτου, και προφθαση αυτον, εαν η οδος ηναι μακρα, και φονευση αυτον, καιτοι μη οντα αξιον θανατου, επειδη δεν εμισει αυτον προτερον. ⁷Δια τουτο εγω προσταζω εις σε λεγων, Τρεις πολεις θελεις χωρισει εις σεαυτον. ⁸Και εαν Κυριος ο Θεος σου πλατυνη τα ορια σου, καθως ωμοσε προς τους πατερας σου, και δωση εις σε πασαν την γην, την οποιαν υπεσχεθη να δωση εις τους πατερας σου, ⁹εαν φυλαττης πασας τας εντολας ταυτας, ωστε να εκτελης αυτας, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον, να αγαπας Κυριον τον Θεον σου και να περιπατης παντοτε εις τας οδους αυτου, τοτε θελεις προσθεσει εις σεαυτον ετι τρεις πολεις προς τας τρεις εκεινας. ¹⁰Δια να μη χυθη αιμα αθων εν μεσω της γης σου, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κληρονομιαν, και να ηναι αιμα επανω σου. ¹¹Εαν δε τις εχη μισος κατα του πλησιον αυτου, και παραμονευσας αυτον εφορμηση επ' αυτον και παταξη αυτον, και αποθανη, και φυγη εις μιαν των πολεων τουτων, ¹²τοτε θελουσιν αποστειλει οι πρεσβυτεροι της πολεως αυτου και θελουσι λαβει αυτον εκειθεν, και θελουσι παραδωσει αυτον εις την χειρα του εκδικητου του αιματος, δια να αποθανη. ¹³Ο οφθαλμος σου δεν θελει φεισθη αυτον, αλλα θελεις εξαλειφει απο του Ισραηλ το αθων αιμα, δια να ευημερησ. ¹⁴Δεν θελεις μετακινήσει τα ορια του πλησιον σου, οσα οι πατερες σου εστησαν εις την κληρονομιαν σου, την οποιαν θελεις κατακληρονομησει, εν τη γη την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε δια να κατακληρονομησ αυτην. ¹⁵Εις μαρτυς δεν θελει σηκωθη εναντιον τινος ανθρωπου, δι' οποιανδηποτε ανομιαν η δι' οποιανδηποτε αμαρτημα, ο, τι αμαρτημα αμαρτησ η επι στοματος δυο μαρτυρων η επι στοματος τριων μαρτυρων θελει βεβαιουσθαι πας λογος. ¹⁶Εαν ψευδης μαρτυς σηκωθη εναντιον ανθρωπου, δια να μαρτυρησ κατ' αυτου αδικως, ¹⁷τοτε και οι δυο ανθρωποι, μεταξυ των οποιων ειναι η διαφορα, θελουσι σταθη ενωπιον του Κυριου, ενωπιον των ιερων και των κριτων των οντων κατ' εκεινας τας ημερας. ¹⁸και οι κριται θελουσιν εξετασει ακριβως, και ιδου, εαν ο μαρτυς ηναι ψευδομαρτυς και εμαρτυρησε ψευδως κατα του αδελφου αυτου, ¹⁹τοτε θελετε καμει εις αυτον, καθως αυτος εστοχασθη να καμη εις τον αδελφον αυτου. και θελεις εκβαλει το κακον εκ μεσου σου. ²⁰Και οι λοιποι θελουσιν ακουσει και φοβηθη, και δεν θελουσιν εις το εξης πραξει τοιουτον κακον εν μεσω σου. ²¹Και ο οφθαλμος σου δεν θελει φεισθη. θελει δοθη ζωη αντι ζωης, οφθαλμος αντι οφθαλμου, οδους αντι οδοντος, χειρ αντι χειρος, πους αντι ποδος.

20Οταν εξελθης εις μαχην εναντιον των εχθρων σου, και ιδης ιππους και αμαξας, λαον περισσοτερον παρα σε, μη φοβηθης αυτους. διοτι Κυριος ο Θεος σου ειναι μετα σου, οστις σε ανεβιβασεν εκ γης Αιγυπτου. ²Και οταν πλησιασητε εις την μαχην, ο ιερευς θελει προσελθει και λαλησει προς τον λαον, ³και θελει ειπει προς αυτους, Ακουε, Ισραηλ. σεις πλησιαζετε σημερον εις την

μαχην κατα των εχθρων σας. ας μη δειλιαση η καρδια σας, μη φοβηθητε μηδε τρομαξητε μηδε εκπλαγητε απο προσωπου αυτων. διοτι Κυριος ο Θεος σας ειναι ο προπορευομενος μεθ' υμων, δια να πολεμησ υπερωμων εναντιον των εχθρων σας, δια να σωση υμας. ⁵Και οι αρχοντες θελουσι λαλησει προς τον λαον, λεγοντες, Τις ανθρωπος ωκοδομησεν οικιαν νεαν και δεν εκαμεν εγκαινιασμον αυτης; ας αναχωρησ και ας επιστρεψη εις την οικιαν αυτου, μηποτε αποθανη εν τη μαχη και εγκαινιασ η αυτην αλλος ανθρωπος. ⁶Και τις ανθρωπος εφυτευσεν αμπελωνα και δεν ευφρανθη εξ αυτου; ας αναχωρησ και ας επιστρεψη εις την οικιαν αυτου, μηποτε αποθανη εν τη μαχη, και ευφρανθη εξ αυτου αλλος ανθρωπος. ⁷Και τις ανθρωπος ηραβωνισθη γυναικα και δεν ελαβεν αυτην; ας αναχωρησ και ας επιστρεψη εις την οικιαν αυτου, μηποτε αποθανη εν τη μαχη, και λαβη αυτην αλλος ανθρωπος. ⁸Και οι αρχοντες θελουσι λαλησει ετι προς τον λαον και θελουσιν ειπει, Τις ανθρωπος ειναι δειλος και ακαρδος; ας αναχωρησ και ας επιστρεψη εις την οικιαν αυτου, δια να μη δειλιαση η καρδια των αδελφων αυτου, ως η καρδια αυτου. ⁹Και αφου τελειωσωσιν οι αρχοντες λαλουντες προς τον λαον, θελουσι καταστησει αρχηγους των στρατευματων, δια να προιστανται του λαου. ¹⁰Οταν πλησιασης εις πολιν δια να εκπολεμησ αυτην, τοτε καλσον αυτην εις ειρηνην. ¹¹και εαν σοι αποκριθη ειρηνικα και ανοιξη εις σε, τοτε πας ο λαος ο ευρισκομενος εν αυτη θελει γεινει υποτελης εις σε και θελει σε δουλευει. ¹²εαν ομως δεν καμη ειρηνην μετα σου, αλλα σε πολεμησ τοτε θελεις πολιορκησει αυτην. ¹³και αφου Κυριος ο Θεος σου παραδωσ αυτην εις τας χειρας σου, θελεις παταξει παντα τα αρσενικα αυτης εν στοματι μαχαιρας. ¹⁴τας δε γυναικας και τα βρεφη και τα κτηνη και παντα οσα ευρισκονται εν τη πολει, παντα τα λαφυρα αυτης, θελεις λαβει εις σεαυτον. και θελεις τρωγει τα λαφυρα των εχθρων σου, οσα Κυριος ο Θεος σου εδωκεν εις σε. ¹⁵Ουτω θελεις καμει εις πασας τας πολεις τας πολυ μακραν απο σου, αιτινες δεν ειναι εκ των πολεων των εθνων τουτων. ¹⁶εκ των πολεων ομως των λαων τουτων, τας οποιας Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κληρονομιαν, δεν θελεις αφησει ζων ουδεν εχον πνοην. ¹⁷αλλα θελεις εξολοθρευσει αυτους κατα κρατος, τους Χετταιους και τους Αμορραιοιους τους Χαναναιοιους και τους Φερεζαιοιους τους Ευαιοιους και τους Ιεβουσαιιοιους, καθως προσεταξεν εις σε Κυριος ο Θεος σου. ¹⁸δια να μη σας διδαξωσι να πραττητε κατα παντα τα βδελυγματα αυτων, τα οποια εκαμον εις τους θεους αυτων, και αμαρτησητε εναντιον Κυριου του Θεου σας. ¹⁹Οταν πολιορκησ πολιν τινα ημερας πολλας, πολεμων αυτην δια να εξουσιασ η αυτην, δεν θελεις εξολοθρευσει τα δενδρα αυτης, καταφερων επ' αυτα πελεκυν. διοτι εξ αυτων δυνασαι να τρεφησαι και δεν θελεις κοφει αυτα. Μηπως ειναι ανθρωπος το δενδρον του αγρου, ωστε να ελθη εναντιον σου εν τη πολιορκια; ²⁰Μονον τα δενδρα, οσα γνωριζεις οτι δεν ειναι

δενδρα τροφης, ταυτα θελεις εξολοθρευσει και εκκοφει και θελεις οικοδομησει περιχαρακωματα εναντιον της πολεως, ητις πολεμει προς σε, εωσου παραδοθη.

21Εαν τις ευρεθη πεφονευμενος εν τη γη, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε δια να κληρονομησης αυτην, πεσμενος εις την πεδιαδα, και ηναι αγνωστον τις εφονευσεν αυτον, ²τοτε θελουσιν εξελθει οι πρεσβυτεροι σου και οι κριται σου, και θελουσι μετρησει προς τας πολεις τας περιξ του πεφονευμενου· ³και της πολεως, ητις ειναι η πλησιεστερα εις τον πεφονευμενον, οι πρεσβυτεροι της πολεως εκεινης θελουσι λαβει δαμαλιν, ητις δεν υπεβληθη εις εργασιαν ουδε εσυρην υπο τον ζυγον· ⁴και θελουσι καταβιβασει οι πρεσβυτεροι της πολεως εκεινης την δαμαλιν εις τραχειαν φαραγγα, ητις ουτε γεωργειται ουτε σπειρεται και εκει εν τη φαραγγι θελουσι κοφει τον τραχηλον της δαμαλεως. ⁵Και θελουσι πλησιασει οι ιερεις οι υιοι του Λευι· επειδη αυτους εξελεξε Κυριος ο Θεος σου να λειτουργωσιν εις αυτον, και να ευλογωσιν εν τω ονοματι του Κυριου· και κατα τον λογον αυτων θελει κρινεσθαι πασα διαφορα και πασα πληγη· ⁶και παντες οι πρεσβυτεροι της πολεως εκεινης, της πλησιεστερας εις τον πεφονευμενον, θελουσι νιφει τας χειρας αυτων επι της δαμαλεως της εσφαγμενης εν τη φαραγγι· ⁷και αποκριθεντες θελουσιν ειπει, Αι χειρες ημων δεν εχυσαν το αιμα τουτο, ουδε ειδον οι οφθαλμοι ημων· ⁸γενου ιλεως, Κυριε, εις τον λαον σου τον Ισραηλ, τον οποιον ελυτρωσας, και μη βαλης επι τον λαον σου Ισραηλ αιμα αθων· και θελει συγχωρηθη εις αυτους το αιμα. ⁹Ουτω θελεις εξαλειψει εκ μεσου σου το αθων αιμα, οταν καμης το αρεστον εις τους οφθαλμους του Κυριου. ¹⁰Οταν εξελθης να πολεμησης τους εχθρους σου, και Κυριος ο Θεος σου παραδωση αυτους εις τας χειρας σου, και λαβης εξ αυτων αιχμαλωτους, ¹¹και ιδης μεταξυ των αιχμαλωτων γυναικα ευειδη και επιθυμησης αυτην, δια να λαβης αυτην εις σεαυτον γυναικα, ¹²τοτε θελεις φερει αυτην εις την οικιαν σου, και θελει ξυρισει την κεφαλην αυτης και περιονυχισει τους ονυχας αυτης· ¹³και θελει εκδυθη τα ενδυματα της αιχμαλωσιας αυτης επανωθεν αυτης και θελει καθησει εν τη οικια σου και κλαυσει τον πατερα αυτης και την μητερα αυτης ολοκληρον μην· και μετα ταυτα θελεις εισελθει προς αυτην, και θελεις εισθαι ανηρ αυτης και εκεινη θελει εισθαι γυνη σου. ¹⁴Και εαν συμβη να μη ευχαριστησαι εις αυτην, τοτε θελεις εξαποστειλει αυτην ελευθεραν· και δεν θελεις πωλησει αυτην δι' αργυριον, δεν θελεις εμπορευθη αυτην, διοτι εταπεινωσας αυτην. ¹⁵Εαν τις εχη δυο γυναικας, την μιαν αγαπωμενην και την αλλην μισουμενην, και γεννησωσιν εις αυτον τεκνα η αγαπωμενη και η μισουμενη, και ο πρωτοτοκος υιος ηναι της μισουμενης, ¹⁶τοτε, καθ' ην ημεραν μοιραζει εις τους υιους αυτου την περιουσιαν αυτου, δεν δυναται να καμη πρωτοτοκον τον υιον της αγαπωμενης, παριδων τον υιον της μισουμενης, τον αληθως πρωτοτοκον· ¹⁷αλλα θελει αναγνωρισει τον υιον της

μισουμενης δια πρωτοτοκον, διδων εις αυτον διπλουν μεριδιον εκ παντων των υπαρχοντων αυτου· διοτι ειναι η αρχη της δυναμεως αυτου· εις τουτον ανηκουσι τα πρωτοτοκια. ¹⁸Εαν τις εχη υιον πεισματωδη και απειθη, οστις δεν υπακουει εις την φωνην του πατρος αυτου η εις την φωνην της μητρος αυτου, και, αφου παιδευσωσιν αυτον, δεν υπακουη εις αυτους, ¹⁹τοτε ο πατηρ αυτου και η μητηρ αυτου θελουσι πιασει αυτον, και θελουσιν εκφερει αυτον προς τους πρεσβυτερους της πολεως αυτου και εις την πυλην του τοπου αυτου· ²⁰και θελουσιν ειπει προς τους πρεσβυτερους της πολεως αυτου, Ουτος ο υιος ημων ειναι πεισματωδης και απειθης· δεν υπακουει εις την φωνην ημων· ειναι λαιμαργος και μεθυσος· ²¹και παντες οι ανθρωποι της πολεως αυτου θελουσι λιθοβολησει αυτον με λιθους, και θελει αποθανει. Και θελεις εξαφανισει το κακον εκ μεσου σου· και πας ο Ισραηλ θελει ακουσει και φοβηθη. ²²Και εαν τις επραξεν αμαρτημα αξιον θανατου και καταδικασθη εις θανατον, και κρεμασης αυτον εις ξυλον, ²³δεν θελει μενει το σωμα αυτου ολην την νυκτα επι του ξυλου, αλλα θελεις εξαπαντος θαφει αυτον την αυτην ημεραν, διοτι ειναι κατηραμενος υπο του Θεου ο κρεμαμενος· δια να μη μολυνης την γην σου, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κληρονομιαν.

22ιδων τον βουν του αδελφου σου η το προβατον αυτου πλανωμενον, μη παραβλεψης αυτα· θελεις εξαπαντος επιστρεφει αυτα εις τον αδελφον σου. ²Και εαν ο αδελφος σου δεν κατοικη πλησιον σου, η εαν δεν γνωριζης αυτον, τοτε θελεις φερει αυτα εντος της οικιας σου, και θελουσιν εισθαι μετα σου εωσου ζητηση αυτα ο αδελφος σου· και θελεις αποδωσει αυτα εις αυτον. ³Ουτω θελεις καμει και δια τον ονον αυτου· ουτω θελεις καμει και δια το ματιον αυτου· ουτω θελεις καμει και δια παντα τα χαμενα πραγματα του αδελφου σου· οσα εχασε, και συ ευρες αυτα· δεν δυνασαι να παραβλεψης αυτα. ⁴Ιδων τον ονον του αδελφου σου η τον βουν αυτου πεσμενον εν τη οδω, μη παραβλεψης αυτα· θελεις εξαπαντος σηκωσει αυτα μετ' αυτου. ⁵Η γυνη δεν θελει φορεσει το ανηκον εις ανδρα, ουδε ο ανηρ θελει ενδυθη στολην γυναικος· επειδη παντες οι πραττοντες ουτως ειναι βδελυγμα εις Κυριον τον Θεον σου. ⁶Εαν απαντησης καθ' οδον εμπροσθεν σου φωλεαν πτηνου επι τινος δενδρου η κατα γης, εχουσαν νεοσσους η ωα, και την μητερα καθημενην επι τους νεοσσους η επι τα ωα, δεν θελεις λαβει την μητερα μετα των τεκνων· ⁷θελεις εξαπαντος απολυσει την μητερα, τα δε τεκνα θελεις λαβει εις σεαυτον· δια να ευημερησης και να μακροημερευσης. ⁸Οταν οικοδομησ νεαν οικιαν, θελεις καμει περιτειχισμα περιξ του δωματος σου, δια να μη καμης ενοχον αιματος την οικιαν σου, εαν πεση τις ανθρωπος απ' αυτης. ⁹Δεν θελεις σπειρει εις τον αμπελωνα σου ετεροειδη σπερματα· δια να μη μιανθη το γεννημα του σπορου τον οποιον εσπειρας, και ο καρπος του αμπελωνος. ¹⁰Δεν

θελεις αροτριασει με βουν και ονον ομου. ¹¹Δεν θελεις φορει ενδυμα συμμικτον απο μαλλινον ομου και λιναριον. ¹²Θελεις καμει εις σεαυτον κροσσια εις τας τεσσαρας ακρας του ενδυματος σου, με το οποιον σκεπαζεσαι. ¹³Εαν τις λαβη γυναικα και εισελθη προς αυτην και μισηση αυτην, ¹⁴και δωση αφορμην να κακολογησωσιν αυτην, και φερη δυσφημιαν επ' αυτην, και ειπη, Ελαβον ταυτην την γυναικα, και οτε προσηλθον προς αυτην, δεν ευρηκα αυτην παρθενον, ¹⁵τοτε ο πατηρ της νεας και η μητηρ αυτης θελουσι λαβει και εκφερει προς τους πρεσβυτερους της πολεως, εις την πυλην, τα παρθενια της νεας. ¹⁶και ο πατηρ της νεας θελει ειπει προς τους πρεσβυτερους, Την θυγατερα μου εδωκα εις τον ανθρωπον τουτον δια γυναικα, και αυτος μισει αυτην. ¹⁷και ιδου, εδωκεν αφορμην να κακολογωσιν αυτην, λεγων, Δεν ευρηκα την θυγατερα σου παρθενον· πλην ιδου, τα παρθενια της θυγατρος μου. Και θελουσιν εκδιπλωσει το ιματιον εμπροσθεν των πρεσβυτερων της πολεως. ¹⁸Και θελουσι λαβει οι πρεσβυτεροι της πολεως εκεινης τον ανθρωπον και θελουσι τιμωρησει αυτον. ¹⁹και θελουσι ζημιωσει αυτον εκατον σικλους αργυριου, και δωσει αυτους εις τον πατερα της νεας, διοτι εφερε δυσφημιαν επι παρθενον Ισραηλιτιν· και θελει εισθαι γυνη αυτου· δεν δυναται να αποβαλη αυτην πασας τας ημερας αυτου. ²⁰Εαν ομως το πραγμα τουτο ηναι αληθινον, και δεν ευρεθη παρθενος η κορη, ²¹τοτε θελουσιν εκφερει την νεαν εις την θυραν του οικου του πατρος αυτης, και οι ανθρωποι της πολεως αυτης θελουσι λιθοβολισει αυτην με λιθους, και θελει αποθανει διοτι επραξεν αφροσυνην εν τω Ισραηλ, πορνευουσα τον οικον του πατρος αυτης· και θελεις εξαφανισει το κακον εκ μεσου σου. ²²Εαν τις ευρεθη κοιμωμενος μετα γυναικος υπανδρου, τοτε αμφοτεροι θελουσι θανατονεσθαι, ο ανηρ ο κοιμωμενος μετα της γυναικος, και η γυνη· και θελεις εξαφανισει το κακον εκ του Ισραηλ. ²³Εαν νεα τις παρθενος ηναι ηρραβωνισμενη μετα ανδρος, και ευρη τις αυτην εν τη πολει και κοιμηθη μετ' αυτης, ²⁴τοτε θελετε εκφερει αυτους αμφοτερους εις την πυλην της πολεως εκεινης, και θελετε λιθοβολησει αυτους με λιθους, και θελουσιν αποθανει· την νεαν, διοτι δεν εφωναξεν, ουσα εν τη πολει και τον ανθρωπον, διοτι εταπεινωσε την γυναικα του πλησιον αυτου· και θελεις εξαφανισει το κακον εκ μεσου σου. ²⁵Αλλ' εαν τις ευρη εν αγρω την νεαν την ηρραβωνισμενην, και ο ανθρωπος βιαση αυτην και κοιμηθη μετ' αυτης, τοτε μονος ο ανθρωπος, ο κοιμηθεις μετ' αυτης, θελει θανατονεσθαι. ²⁶εις δε την νεαν δεν θελεις καμει ουδεν· δεν ειναι εις την νεαν αμαρτημα θανατου· διοτι καθως οταν τις εφορμηση επι τον πλησιον αυτου και φονευση αυτον, ουτως ειναι το πραγμα τουτο. ²⁷διοτι εν τω αγρω ευρηκεν αυτην, εφωναξεν η ηρραβωνισμενη νεα, αλλα δεν υπηρχεν ο σωζων αυτην. ²⁸Εαν τις ευρη νεαν παρθενον μη ηρραβωνισμενην και πιαση αυτην και κοιμηθη μετ' αυτης, και ευρεθωσι. ²⁹τοτε ο ανθρωπος ο κοιμηθεις μετ' αυτης θελει δωσει εις τον πατερα της

νεας πεντηκοντα σικλους αργυριου, και αυτη θελει εισθαι γυνη αυτου· επειδη εταπεινωσεν αυτην, δεν δυναται να αποβαλη αυτην πασας τας ημερας αυτου. ³⁰Δεν θελει λαβει τις την γυναικα του πατρος αυτου, ουδε θελει εκκαλυφει το συγκαλυμμα του πατρος αυτου.

230 εχων τα κρυφια αυτου τεθλασμενα η αποκεκομμενα δεν θελει εισελθει εις την συναγωγην του Κυριου. ²Ο νοθος δεν θελει εισελθει εις την συναγωγην του Κυριου· εως δεκατης γενεας αυτου δεν θελει εισελθει εις την συναγωγην του Κυριου. ³Αμμωνιτης και Μωαβιτης δεν θελει εισελθει εις την συναγωγην του Κυριου· εως δεκατης γενεας αυτων ουδεποτε θελουσιν εισελθει εις την συναγωγην του Κυριου. ⁴Διοτι δεν σας προυπηρησαν με αρτον και υδωρ εν τη οδω, οτε εξηρχεσθε εξ Αιγυπτου· και διοτι εμισθωσαν κατα σου τον Βαλααμ τον υιον του Βεωρ εκ Φεθορα της Μεσοποταμιας, δια να σε καταρασθη. ⁵Αλλα Κυριος ο Θεος σου δεν ηθελησε να εισακουση του Βαλααμ· αλλα Κυριος ο Θεος σου μετεβαλε την καταραν εις ευλογιαν προς σε, διοτι Κυριος ο Θεος σου σε ηγαπησε. ⁶Δεν θελεις ζητησει την ειρηνην αυτων ουδε την ευτυχιαν αυτων πασας τας ημερας σου εις τον αιωνα. ⁷Δεν θελεις βδελυττεσθαι τον Ιδουμαιον, διοτι ειναι αδελφος σου· δεν θελεις βδελυττεσθαι τον Αιγυπτιον, διοτι εσταθης ξενος εν τη γη αυτου. ⁸Τα παιδια, οσα γεννηθωσιν εξ αυτων, θελουσιν εισελθει εις την συναγωγην του Κυριου εν τη τριτη γενεα αυτων. ⁹Οταν εκστρατευης επι τους εχθρους σου, φυλαττου απο παντος κακου πραγματος. ¹⁰Εαν ηναι εν μεσω σου ανθρωπος, οστις δεν ειναι καθαρως, εκ τινος συμβαντος εις αυτον την νυκτα, θελει εξελθει εξω του στρατοπεδου, δεν θελει εισελθει εντος του στρατοπεδου. ¹¹και προς την εσπεραν θελει λουσθη εν υδατι και δυνοντος του ηλιου θελει εισελθει εντος του στρατοπεδου. ¹²Και θελεις εχει τοπον εξω του στρατοπεδου και θελεις εξελθει εκει εξω. ¹³και θελεις εχει πτυαριον μικρον μεταξυ των οπλων σου· και οταν καθησαι εξω, θελεις σκαπτει δι' αυτου, και θελεις στρεφει και σκεπασει το εξερχομενον απο σου. ¹⁴Διοτι Κυριος ο Θεος σου περιπατει εν μεσω του στρατοπεδου σου, δια να σε ελευθερωση και δια να παραδωση τους εχθρους σου εμπροσθεν σου· δια τουτο θελει εισθαι αγιον το στρατοπεδον σου· δια να μη βλεπη ακαθαρσιαν τινα εν σοι, και αποστρεψη απο σου. ¹⁵Δεν θελεις παραδωσει δουλον εις τον κυριον αυτου, οστις κατεφυγεν απο του κυριου αυτου προς σε. ¹⁶μετα σου θελει κατοικει, εν μεσω σου, εις οντινα τοπον εκλεξη, εν μια των πυλων σου οπου αρεσκη εις αυτον· δεν θελεις καταδυναστευσει αυτον. ¹⁷Πορνη δεν θελει υπαρχει εκ των θυγατερων Ισραηλ, ουδε θελει εισθαι κιναιδος εκ των υιων Ισραηλ. ¹⁸Δεν θελεις φερει πληρωμην πορνης ουδε μισθωμα κυνος, εις τον οικον Κυριου του Θεου σου, δι' ουδεμιαν ευχην· διοτι αμφοτερα ταυτα ειναι βδελυγμα εις Κυριον τον Θεον σου. ¹⁹Δεν θελεις δανειζει εις τον αδελφον σου χρηματα επι τοκω, τροφας επι τοκω, ου-

δεν πραγμα δανειζομενον επι τοκω. ²⁰Εις τον ξενον δυνασαι να τοκιζης· εις τον αδελφον σου ομως δεν θελεις τοκισει δια να σε ευλογη Κυριος ο Θεος σου εις πασας τας επιχειρησεις σου, επι της γης, εις την οποιαν υπαγεις δια να κληρονομησης αυτην. ²¹Οταν ευχηθης ευχην προς Κυριον τον Θεον σου, δεν θελεις βραδυνη να αποδωσης αυτην· διοτι Κυριος ο Θεος σου θελει εξαπαντος εκζητησει αυτην παρα σου, και θελει εισθαι αμαρτια εις σε. ²²Εαν ομως δεν θελης να ευχηθης, δεν θελει εισθαι αμαρτια εις σε. ²³Ο, τι εξελθη εκ των χειλεων σου θελεις φυλαξει, και θελεις εκτελεσει καθ' ον τροπον ευχηθης εις Κυριον τον Θεον σου την αυτοπροαιρετον προσφοραν, την οποιαν υπεσχεθης δια στοματος σου. ²⁴Οταν εισερχησαι εις τον αμπελωνα του πλησιον σου, δυνασαι να τρωγης σταφυλια κατα την ορεξιν σου, εωσου χορτασθης· εις το αγγειον σου ομως δεν θελεις βαλει. ²⁵Οταν εισερχησαι εις τα σπαρτα του πλησιον σου, δυνασαι να αποσπας δια της χειρος σου ασταχυα· δρεπανον ομως δεν δυνασαι να βαλης εις τα σπαρτα του πλησιον σου.

24Οταν τις λαβη γυναικα και νυμφευθη μετ' αυτης, και συμβη να μη ευρη χαριν εις τους οφθαλμους αυτου, διοτι ευρηκεν εν αυτη ασχημον πραγμα, τοτε ας γραψη εις αυτην γραμμα διαζυγιου, και ας δωση αυτο εις την χειρα αυτης, και ας αποπεμφη αυτην εκ της οικιας αυτου. ²Και αφου αναχωρηση απο της οικιας αυτου, δυναται να υπαγη και να συζευχθη μετα αλλου ανδρος. ³Και εαν ο δευτερος ανηρ αυτης μισηση αυτην και γραψη εις αυτην γραμμα διαζυγιου και δωση αυτο εις την χειρα αυτης, και αποπεμφη αυτην απο της οικιας αυτου, η εαν αποθανη ο δευτερος ανηρ, ο λαβων αυτην εις γυναικα αυτου, ⁴ο πρωτος αυτης ανηρ, ο αποπεμφας αυτην, δεν δυναται να λαβη αυτην παλιν εις εαυτον γυναικα, αφου εμολυνθη· διοτι ειναι βδελυγμα ενωπιον του Κυριου· και δεν θελεις επιφερει αμαρτιαν εις την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε κληρονομιαν. ⁵Εαν τις νεωστι λαβη γυναικα, δεν θελει εξελθει εις πολεμον, και δεν θελει επιφορτισθη επ' αυτον ουδεν αλλα ελευθερος θελει εισθαι εν τη οικια αυτου εν ετος, και θελει ευφρανει την γυναικα αυτου την οποιαν ελαβε. ⁶Δεν θελει λαβει ουδεις εις ενεχυρον την ανω ουδε την κατω πετραν του μυλου· διοτι ζωην λαμβανει εις ενεχυρον. ⁷Εαν τις φωραθη κλεπτων τινα εκ των αδελφων αυτου εκ των υιων Ισραηλ, και καταδουλωσας αυτον επωλησε, τοτε ο κλεπτης ουτος θελει θανατονεσθαι και θελεις εξαφανισει το κακον εκ μεσου σου. ⁸Προσεχε εις την πληγην της λεπρας, να φυλαττης επιμελως και να καμνης κατα παντα οσα οι ιερεις οι Λευιται σας διδαξωσι καθως προσεταξα εις αυτους, θελετε προσεχει να καμνητε. ⁹Ενθυμου τι εκαμεν εις την Μαριαμ Κυριος ο Θεος σου καθ' οδον, αφου εξηλθετε εξ Αιγυπτου. ¹⁰Οταν δανεισης τι εις τον πλησιον σου, δεν θελεις εισελθει εις την οικιαν αυτου δια να λαβης το ενεχυρον αυτου· ¹¹εξω θελεις σταθη, και ο ανθρωπος εις

τον οποιον δανειζεις θελει εκφερει εις σε το ενεχυρον. ¹²Και εαν ο ανθρωπος ηναι πτωχος, δεν θελεις κοιμηθη μετα του ενεχυρου αυτου· ¹³εξαπαντος θελεις αποδωσει εις αυτον το ενεχυρον περι την δυσιν του ηλιου, και θελει κοιμηθη εν τω ιματιω αυτου και θελει σε ευλογησει και θελει εισθαι εις σε δικαιοσυνη ενωπιον Κυριου του Θεου σου. ¹⁴Δεν θελεις αδικησει μισθωτον πτωχον και ενδεη, εκ των αδελφων σου η εκ των ξενων σου των εν τη γη σου, εντος των πυλων σου. ¹⁵Αυθημερον θελεις δωσει τον μισθον αυτου, πριν δυση ο ηλιος επ' αυτον· διοτι ειναι πτωχος και εχει την ελπιδα αυτου εις αυτον· δια να μη βοηση κατα σου προς Κυριον, και γεινη εις σε αμαρτια. ¹⁶Οι πατερες δεν θελουσι θανατονεσθαι δια τα τεκνα, ουτε τα τεκνα θελουσι θανατονεσθαι δια τους πατερας· εκαστος θελει θανατονεσθαι δια το ιδιον εαυτου αμαρτημα. ¹⁷Δεν θελεις διαστρεφει την κρισιν του ξενου, του ορφανου, ουδε θελεις λαμβανει το ιματιον της χηρας ενεχυρον· ¹⁸αλλα θελεις ενθυμεισθαι οτι δουλος εσταθης εν Αιγυπτω, και σε ελυτρωσε Κυριος ο Θεος σου εκειθεν· δια τουτο εγω προσταζω εις σε να καμνης το πραγμα τουτο. ¹⁹Οταν θεριζης το θερος σου εν τω αγρω σου, και λησμονησης χειροβολον τι εν τω αγρω, δεν θελεις επιστρεφει δια να λαβης αυτο· δια τον ξενον θελει εισθαι, δια τον ορφανον και δια την χηραν· δια να σε ευλογη Κυριος ο Θεος σου εις παντα τα εργα των χειρων σου. ²⁰Αφου τιναξης τας ελαιας σου, δεν θελεις παλιν ελαιολογησει τους κλαδους· θελει εισθαι δια τον ξενον, δια τον ορφανον και δια την χηραν. ²¹Αφου τρυγησης τον αμπελωνα σου, δεν θελεις σταφυλλογησει παλιν· θελει εισθαι δια τον ξενον, δια τον ορφανον και δια την χηραν. ²²Και θελεις ενθυμεισθαι οτι δουλος εσταθης εν γη Αιγυπτου· δια τουτο εγω προσταζω εις σε να καμνης το πραγμα τουτο.

25Εαν συμβη διαφορα μεταξυ ανθρωπων, και ελθωσιν εις την κρισιν, και κρινωσιν αυτους, τοτε θελουσι δικαιωσει τον δικαιον και καταδικασει τον ενοχον. ²Και εαν ο ενοχος ηναι αξιος μαστιγωσεως, ο κριτης θελει προσταξει να ριψωσιν αυτον κατω, και κατα το πταισμα αυτου να μαστιγωσωσιν αυτον ενωπιον αυτου αριθμον τινα. ³Τεσσαρακοντα δυναται να μαστιγωση αυτον, ουχι περισσοτερον· μηποτε, εαν προσθεση να μαστιγωση αυτον επεκεινα τουτων με πολλας μαστιγωσεις, φανη ο αδελφος σου βδελυκτος εις τους οφθαλμους σου. ⁴Δεν θελεις εμφραξει το στομα βοος αλωνιζοντος. ⁵Εαν συγκατοικωσιν αδελφοι, και αποθανη εις εξ αυτων και δεν εχη τεκνα, η γυνη του αποθανοντος δεν θελει υπανδρευθη με ξενον· ο αδελφος του ανδρος αυτης θελει εισελθει προς αυτην, και θελει λαβει αυτην εις εαυτον γυναικα και εκπληρωσει το χρεος του ανδραδελφου εις αυτην. ⁶Και ο πρωτοτοκος, τον οποιον γεννηση, θελει ονομασθη με το ονομα του αποθανοντος αδελφου αυτου, και δεν θελει εξαλειφθη το ονομα αυτου εκ του Ισραηλ. ⁷Εαν δε ο ανθρωπος δεν ευαρεστηται να λαβη την

γυναίκα του αδελφού αυτού, τότε η γυνή του αδελφού αυτού ας αναβή εις την πυλὴν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους και ας εἴπῃ. Ὁ ἀδελφός του ἀνδρός μου ἀρνείται νὰ ἀναστήσῃ τὸ ὄνομα του ἀδελφού αυτού ἐν τῷ Ἰσραὴλ· δὲν θέλει νὰ εκπληρωσῇ εἰς ἐμὲ τὸ χρεὸς του ἀνδραδελφού.⁸ Τότε οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως αὐτοῦ θέλουσι καλεσεῖν αὐτὸν και λαλήσει πρὸς αὐτὸν· και ἐὰν αὐτὸς ἐπιμενῇ, λέγων, Δὲν εὐαρεστοῦμαι νὰ λαβῶ αὐτήν, ⁹τότε ἡ γυνὴ του ἀδελφού αὐτοῦ θέλει ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων, και θέλει λύσει τὸ ὑποδήμα αὐτοῦ ἀπο τοῦ ποδός αὐτοῦ και ἐμπτυσεῖ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, και ἀποκριθεῖσα θέλει εἶπει, Οὕτω θέλει γίνεσθαι εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις δὲν θέλει νὰ οἰκοδομησῇ τὸν οἶκον του ἀδελφού αὐτοῦ.¹⁰ Και θέλει ὀνομαζεσθαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰσραὴλ, Ὁ οἶκος του ἐχόντος λελυμένου τὸ ὑπόδημα.¹¹ Ἐὰν ἀνθρώποι μαχῶνται πρὸς ἀλλήλους, και ἡ γυνὴ του ἐνός πλησιασῇ διὰ νὰ ἐλευθερωσῇ τὸν ἀνδρα αὐτῆς ἐκ τῆς χειρός του τυπτόντος αὐτὸν, και ἐκτείνασα τὴν χεῖρα αὐτῆς πιασῇ αὐτὸν ἀπο τῶν κρυφίων αὐτοῦ,¹² τότε θέλεις ἀποκοφῆ τὴν χεῖρα αὐτῆς· ὁ ὀφθαλμὸς σου δὲν θέλει φεισθῆ.¹³ Δὲν θέλεις ἐχει ἐν τῷ σακκίῳ σου διαφορά ζυγία, μέγανον και μικρόν.¹⁴ Δὲν θέλεις ἐχει ἐν τῇ οἰκίᾳ σου διαφορά μέτρα, μέγανον και μικρόν.¹⁵ Ἀληθινὸν και δικαίον ζυγίον θέλεις ἐχει ἀληθινὸν και δικαίον μέτρον θέλεις ἐχει διὰ νὰ πληθύνωνται αἱ ἡμέραι σου ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ὁποῖαν Κύριος ὁ Θεὸς σου δίδει εἰς σε· ¹⁶διότι πάντες οἱ πράττοντες ταῦτα, πάντες οἱ πράττοντες ἀδικίαν, εἶναι βδελυγμὰ εἰς Κύριον τὸν Θεὸν σου.¹⁷ Ἐνθύμου τι ἐκαμὲν εἰς σε ὁ Ἀμαλῆκ ἐν τῇ ὁδῷ, ἀφοῦ ἐξῆλθετε ἐξ Αἰγύπτου· ¹⁸τινὶ τροπῷ ἀντεστάθη εἰς σε ἐν τῇ ὁδῷ και ἀπεκοφῆ τοὺς ὀπισθίους σου, πάντας τοὺς ἀδυνατοὺς τοὺς ὀπισθεν σου, ἐνῷ ἦσο ἀποκαμῶμενος και κεκοπιασμένος· και δὲν ἐφοβήθη τὸν Θεόν.¹⁹ Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ Κύριος ὁ Θεὸς σου σοὶ ἐδωκεν ἀναπαύσιν ἀπο πάντων τῶν ἐχθρῶν σου κυκλῶ, ἐν τῇ γῇ τὴν ὁποῖαν Κύριος ὁ Θεὸς σου δίδει εἰς σε κληρονομίαν διὰ νὰ κατακληρονομήσῃς αὐτήν, τότε θέλεις ἐξάλειψαι τὸ μνημόσυνον του Ἀμαλῆκ ὑποκατωθέν του οὐρανοῦ· δὲν θέλεις λησμονῆσαι.

26 Και ὅταν εἰσελθῆς εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν Κύριος ὁ Θεὸς σου δίδει εἰς σε κληρονομίαν, και κατακληρονομήσῃς αὐτήν και κατοικήσῃς ἐν αὐτῇ, ²τότε θέλεις λαβῆ ἀπο τῆς ἀπαρχῆς πάντων τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τοὺς ὁποῖους συναξῆς ἐκ τῆς γῆς σου, τὴν ὁποῖαν Κύριος ὁ Θεὸς σου δίδει εἰς σε, και θέλεις βάλῃ αὐτήν εἰς κάλαθιον, και θέλεις ὑπαγεῖ εἰς τὸν τόπον, ὄντινα ἐκλεξῇ Κύριος ὁ Θεὸς σου διὰ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.³ Και θέλεις ὑπαγεῖ πρὸς τὸν ἱερεᾶ, τὸν ὄντα κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, και θέλεις εἶπει πρὸς αὐτὸν, Ἀναγγέλλω σήμερον πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου, ὅτι εἰσηλθὼν εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ὠμοσε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς.⁴ Και ὁ ἱερεὺς θέλει λαβῆ τὸ κάλαθιον ἐκ τῆς χειρός σου, και θέλει καταθε-

σει αὐτὸ ἐνώπιον του θυσιαστηρίου Κυρίου του Θεοῦ σου.⁵ Και θέλεις λαλήσει και εἶπει ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ σου, Σύριος περιπλανώμενος ἦτο ὁ πατήρ μου, και κατέβη εἰς Αἴγυπτον, και παροικήσας ἐκεῖ μετὰ ὀλίγων ἀνθρώπων κατέσταθη ἐκεῖ ἔθνος μέγα, δυνατόν και πολυαριθμόν· ⁶και οἱ Αἰγύπτιοι ἐταλαιπώρησαν ἡμᾶς και κατέθλιψαν ἡμᾶς και ἐπέβαλον ἐφ' ἡμᾶς σκληρὰν δουλείαν· ⁷και ἀνεβοήσαμεν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν, και εἰσηκούσεν ὁ Κύριος τῆς φωνῆς ἡμῶν, και ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν θλίψιν ἡμῶν και ἐπὶ τὸν μόχθον ἡμῶν και ἐπὶ τὴν καταδυναστεύσιν ἡμῶν· ⁸και ἐξήγαγεν ἡμᾶς ὁ Κύριος ἐξ Αἰγύπτου ἐν χειρὶ κραταίᾳ και ἐν βραχίονι ἐξηπλωμένῳ, και μετέρατα μεγάλα και μεσημεία και μεθαυμάτα· ⁹και εἰσηγάγεν ἡμᾶς εἰς τὸν τόπον τοῦτον, και ἐδωκεν εἰς ἡμᾶς τὴν γῆν ταυτήν, γῆν ρεούσαν γάλα και μέλι· ¹⁰και τώρα, ἰδοὺ, ἐφερα τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν σύ, Κύριε ἐδωκας εἰς ἐμὲ. Και θέλεις καταθεσεῖ αὐτὰς ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ σου, και θέλεις προσκυνῆσει ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ σου.¹¹ Και θέλεις εὐφρανθῆ εἰς πάντα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα Κύριος ὁ Θεὸς σου ἐδωκεν εἰς σε και εἰς τὸν οἶκόν σου, σύ και ὁ Λευιτῆς και ὁ ξένος ὁ ἐν μέσῳ σου.¹² Ἀφοῦ τελειώσῃς νὰ δεκατίζῃς πάντα τὰ δεκάτα τῶν γεννημάτων σου εἰς τὸ τρίτον ἔτος, τὸ ἔτος τῆς δεκατείας, και δώσῃς αὐτὰ εἰς τὸν Λευιτῆν, εἰς τὸν ξένον, εἰς τὸν ὀρφανόν και εἰς τὴν χήραν, και φαγῶσιν ἐντός τῶν πυλῶν σου και χορτασθῶσι,¹³ τότε θέλεις εἶπει ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ σου, Ἐξεκαθάρισα ἐκ τῆς οἰκίας μου τὰ ἀφιερῶματα, και προσετι ἐδῶκα αὐτὰ εἰς τὸν Λευιτῆν και εἰς τὸν ξένον, εἰς τὸν ὀρφανόν και εἰς τὴν χήραν, κατὰ πάντα τὰ προσταγμάτα σου, τὰ ὁποῖα προσεταξάς εἰς ἐμὲ· δὲν παρεβῆν τὰς ἐντολάς σου οὐδὲ ἐλησμονῆσα αὐτὰς· ¹⁴δὲν ἐφαγὼν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ πενθὸς μου, οὐτε ἐλάβον ἐκ τούτων διὰ ἀκαθάρτον χρῆσιν, οὐτε ἐδῶκα ἐξ αὐτῶν διὰ νεκρῶν· ὑπήκουσα εἰς τὴν φωνὴν Κυρίου του Θεοῦ μου, ἐκαμὸν κατὰ πάντα ὅσα προσεταξάς εἰς ἐμὲ· ¹⁵ἐπιβλέψον ἐκ τοῦ οἴκου σου τοῦ ἁγίου, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, και εὐλογήσον τὸν λαόν σου τὸν Ἰσραὴλ, και τὴν γῆν τὴν ὁποῖαν ἐδωκας εἰς ἡμᾶς, καθὼς ὠμοσας πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, γῆν ρεούσαν γάλα και μέλι.¹⁶ Σήμερον προσεταξέν εἰς σε Κύριος ὁ Θεὸς σου νὰ ἐκτελῆς τὰ διατάγματα ταῦτα και τὰς κρίσεις· διὰ τοῦτο θέλεις φυλάττει και θέλεις ἐκτελεῖ αὐτὰ ἐξ ὀλης τῆς καρδίας σου και ἐξ ὀλης τῆς ψυχῆς σου.¹⁷ Ἐξελεξάς τὸν Κύριον σήμερον νὰ ἦναι Θεὸς σου, και νὰ περιπατῆς εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ και νὰ φυλάττῃς τὰ διατάγματα αὐτοῦ και τὰς ἐντολάς αὐτοῦ και τὰς κρίσεις αὐτοῦ, και νὰ ὑπακούῃς εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ¹⁸και ὁ Κύριος σοὶ εἶπε σήμερον νὰ ἦσαι εἰς αὐτὸν λαὸς ἐκλεκτός, καθὼς ἐλάλησε πρὸς σε, και νὰ φυλάττῃς πάσας τὰς ἐντολάς αὐτοῦ· ¹⁹και νὰ σε καταστήσῃ ὑψηλὸν ὑπερανῶ πάντων τῶν ἐθνῶν τὰ ὁποῖα ἐκαμὲν, εἰς καυχῆμα και εἰς ὄνομα και εἰς δόξαν· και νὰ ἦσαι λαὸς ἅγιος εἰς Κύριον τὸν Θεόν σου, καθὼς ἐλάλησε.

27Και προσεταξεν ο Μωυσης και οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ τον λαον, λεγων, Φυλαττετε πασας τας εντολας, τας οποιας εγω προσταζω εις εσας σημερον. ²Και την ημεραν καθ' ην διαβητε τον Ιορδανην, προς την γην την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε, θελεις στησει εις σεαυτον λιθους μεγαλους, και θελεις χρισει αυτους με ασβεστην. ³και θελεις γραφει επ' αυτους παντας τους λογους του νομου τουτου, αφου διαβης τον Ιορδανην, δια να εισελθης εις την γην την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε, γην ρεουσαν γαλα και μελι, καθως Κυριος ο Θεος των πατερων σου υπεσχεθη εις σε. ⁴Δια τουτο αφου διαβητε τον Ιορδανην, θελετε στησει τους λιθους τουτους, τους οποιους εγω προσταζω εις εσας σημερον, εν τω ορει Εβαλ, και θελεις χρισει αυτους με ασβεστην. ⁵Και θελεις οικοδομησει εκει θυσιαστηριον εις Κυριον τον Θεον σου, θυσιαστηριον εκ λιθων· σιδηρον δεν θελεις επιβαλει επ' αυτους. ⁶Θελεις οικοδομησει το θυσιαστηριον Κυριου του Θεου σου εκ λιθων ολοκληρων· και θελεις προσφερει επ' αυτου ολοκαυτωματα προς Κυριον τον Θεον σου· ⁷και θελεις προσφερει θυσιας ειρηνικας, και θελεις τρωγει εκει, και θελεις ευφραινεσθαι ενωπιον Κυριου του Θεου σου· ⁸και θελεις γραφει επι τους λιθους παντας τους λογους του νομου τουτου ευκρινεστατα. ⁹Και ελαλησαν ο Μωυσης και οι ιερεις οι Λευιται προς παντα τον Ισραηλ λεγοντες, Προσεχε και ακουε, Ισραηλ· ταυτην την ημεραν κατεσταθης λαος Κυριου του Θεου σου· ¹⁰θελεις λοιπον υπακουει εις την φωνην Κυριου του Θεου σου, και εκτελει τας εντολας αυτου, και τα διαταγματα αυτου τα οποια εγω προσταζω εις σε σημερον. ¹¹Και προσεταξεν ο Μωυσης τον λαον την ημεραν εκεινην, λεγων, ¹²Ουτοι θελουσι σταθη επι το ορος Γαριζιν δια να ευλογησωσι τον λαον, αφου διαβητε τον Ιορδανην· Συμεων και Λευι και Ιουδα και Ισσαχαρ και Ιωσηφ και Βενιαμιν. ¹³Και ουτοι θελουσι σταθη επι το ορος Εβαλ δια να καταρασθωσι· Ρουβην, Γαδ και Ασηρ και Ζαβουλων, Δαν και Νεφθαλι. ¹⁴Και θελουσι λαλησει οι Λευιται και ειπει προς παντας τους ανθρωπους του Ισραηλ μετα φωνης μεγαλης, ¹⁵Επικαταρατος ο ανθρωπος, οστις καμη γλυπτον η χωνευτον, βδελυγμα εις τον Κυριον, εργον χειρων τεχνιτου, και θεση εν αποκρυφω. Και πας ο λαος θελει αποκριθη και ειπει, Αμην. ¹⁶Επικαταρατος οστις κακολογηση τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ¹⁷Επικαταρατος οστις μετακινηση το οροθεσιον του πλησιον αυτου. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ¹⁸Επικαταρατος οστις αποπλανηση τον τυφλον εν τη οδω. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ¹⁹Επικαταρατος οστις διαστρεψη την κρισιν του ξενου, του ορφανου και της χηρας. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²⁰Επικαταρατος οστις κοιμηθη μετα της γυναικος του πατρος αυτου· διοτι εκκαλυπτει το συγκαλυμμα του πατρος αυτου. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²¹Επικαταρατος οστις κοιμηθη μεθ' οποιουδηποτε κτηνους. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²²Επικαταρατος

οστις κοιμηθη μετα της αδελφης αυτου της θυγατρος του πατρος αυτου, η της θυγατρος της μητρος αυτου. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²³Επικαταρατος οστις κοιμηθη μετα της πενθερας αυτου. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²⁴Επικαταρατος οστις κτυπηση τον πλησιον αυτου κρυφως. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²⁵Επικαταρατος οστις λαβη δωρα δια να φονευση ανθρωπον αθων. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην. ²⁶Επικαταρατος οστις δεν εμμενει εις τους λογους του νομου τουτου, δια να εκτελη αυτους. Και πας ο λαος θελει ειπει, Αμην.

28Και εαν υπακουης επιμελως εις την φωνην Κυριου του Θεου σου, δια να προσεχης να καμνης πασας τας εντολας αυτου, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον, θελει σε υψωσει Κυριος ο Θεος σου υπερανω παντων των εθνων της γης· ²και θελουσιν ελθει επι σε πασαι αι ευλογιαι αυται και θελουσι σε ευρει, εαν υπακουσης εις την φωνην Κυριου του Θεου σου. ³Ευλογημενος θελεις εισθαι εν τη πολει και ευλογημενος θελεις εισθαι εν τω αγρω. ⁴Ευλογημενος ο καρπος της κοιλιας σου και ο καρπος της γης σου και ο καρπος των κτηνων σου, αι αγελαι των βοων σου και τα ποιμνια των προβατων σου. ⁵Ευλογημενον το καλαθιον σου και η σκαφη σου. ⁶Ευλογημενος θελεις εισθαι οταν εισερχησαι, και ευλογημενος θελεις εισθαι οταν εξερχησαι. ⁷Τους εχθρους σου, τους επανισταμενους επι σε, ο Κυριος θελει καμει αυτους να συντριφθωσιν εμπροσθεν σου· απο μιας οδου θελουσιν εξελθει επι σε, και απο επτα οδων θελουσι φυγει απο προσωπου σου. ⁸Ο Κυριος θελει εξαποστελλει επι σε την ευλογιαν εις τας αποθηκας σου και εις παντα οσα επιβαλης την χειρα σου· και θελει σε ευλογησει επι της γης την οποιαν Κυριος ο Θεος σου διδει εις σε. ⁹Ο Κυριος θελει σε καταστησει εις εαυτον λαον αγιον, καθως ωμοσε προς σε, εαν φυλαττης τας εντολας Κυριου του Θεου σου, και περιπατης εις τας οδους αυτου. ¹⁰Και παντες οι λαοι της γης θελουσιν ιδει, οτι το ονομα του Κυριου επικεκληται επι σε, και θελουσι τρομαζει απο σου. ¹¹Και ο Κυριος θελει σε πληθυνει εις αγαθα, εις τον καρπον της κοιλιας σου και εις τον καρπον των κτηνων σου και εις τα γεννηματα της γης σου, επι της γης την οποιαν ωμοσε Κυριος προς τους πατερας σου να δωση εις σε. ¹²Ο Κυριος θελει ανοιξει εις σε τον αγαθον θησαυρον αυτου, τον ουρανον, δια να διδη βροχην εις την γην σου κατα τον καιρον αυτης, και δια να ευλογη παντα τα εργα των χειρων σου· και θελεις δανειζει εις πολλα εθνη, συ δε δεν θελεις δανειζεσθαι. ¹³Και θελει σε καταστησει ο Κυριος κεφαλην και ουχι ουραν· και θελεις εισθαι μονον υπερανω και δεν θελεις εισθαι υποκατω· εαν υπακουσης εις τας εντολας Κυριου του Θεου σου, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον, να φυλαττης και να εκτελης· ¹⁴και δεν θελεις εκκλινει απο παντων των λογων, τους οποιους εγω προσταζω εις εσας σημερον, δεξια η αριστερα, δια να υπαγης κατοπιν αλλων θεων δια να λατρευσης αυτους. ¹⁵Αλλ' εαν δεν υπακουσης εις

την φωνήν Κυρίου του Θεου σου, δια να προσεχής να εκτελής πασας τας εντολας αυτου και τα διαταγματα αυτου, τα οποια εγω προσταζω εις σε σημερον, πασαι αι καταραι αυται θελουσιν ελθει επι σε και θελουσι σε ευρει. ¹⁶Κατηραμενος θελεις εισθαι εν τη πολει, και κατηραμενος θελεις εισθαι εν τω αγρω. ¹⁷Κατηραμενον το καλαθιον σου και η σκαφη σου. ¹⁸Κατηραμενος ο καρπος της κοιλιας σου και τα γεννηματα της γης σου, αι αγελαι των βοων σου και τα ποιμνια των προβατων σου. ¹⁹Κατηραμενος θελεις εισθαι οταν εισερχησαι, και κατηραμενος θελεις εισθαι οταν εξερχησαι. ²⁰Ο Κυριος θελει εξαποστειλει επι σε την καταραν, την θλιψιν και την φθοραν, εις παντα οσα επιβαλης την χειρα σου δια να πραξης, εωσου εξολοθρευθης και εωσου αφανισθης ταχεως, δια την πονηριαν των εργαων σου, διοτι εγκατελιπες εμε. ²¹Ο Κυριος θελει προσκολλησει εις σε το θανατικον, εωσου σε εξολοθρευση απο της γης, οπου υπαγεις να κληρονομησής αυτην. ²²Ο Κυριος θελει σε παταξει με μαρασμον και με πυρετον και με ριγος και με φλογωσιν και με μαχαιραν και με ανεμοφθοριαν και με ερυσιβην και θελουσι σε καταδιωκει εωσου αφανισθης. ²³Και ο ουρανος σου ο υπερανω της κεφαλής σου θελει εισθαι χαλκος, και η γη η υποκατω σου σιδηρος. ²⁴Ο Κυριος θελει δωσει την βροχην της γης σου κονιορτον και χωμα· εκ του ουρανου θελει καταβαινει επι σε, εωσου εξολοθρευθης. ²⁵Ο Κυριος θελει σε καμει να συντριφθης εμπροσθεν των εχθρων σου· απο μιας οδου θελεις εξελθει επ' αυτους, και απο επτα οδων θελεις φυγει απο προσωπου αυτων· και θελεις διασκορπισθη εις παντα τα βασιλεια της γης. ²⁶Και το πτωμα σου θελει εισθαι τροφη εις παντα τα ορνεα του ουρανου και εις τα θηρια της γης, και δεν θελει εισθαι ο αποδιωκων. ²⁷Ο Κυριος θελει σε παταξει με την Αιγυπτιακην πληγην και με αιμορροιδας και με ψωραν και με ξυσμον, ωστε να μη δυνασαι να ιατρευθης. ²⁸Ο Κυριος θελει σε παταξει με αφροσυνην και με τυφλωσιν και με εκστασιν καρδιας· ²⁹και θελεις ψηλαφα εν τω μεσω της ημερας, ως ο τυφλος ψηλαφα εν τω σκοτει, και δεν θελεις ευδοουσθαι εις τας οδους σου· και θελεις εισθαι μονον καταδυναστευομενος και διαρπαζομενος πασας τας ημερας, και δεν θελει εισθαι ο σωζων. ³⁰Θελεις αρραβωνισθη γυναικα, και αλλος ανηρ θελει κοιμηθη μετ' αυτης· οικιαν θελεις οικοδομησει, και δεν θελεις κατοικησει εν αυτη· αμπελωνα θελεις φυτευσει, και δεν θελεις τρυγησει αυτον. ³¹Ο βους σου θελει εισθαι εσφαγμενος ενωπιον σου, και δεν θελεις φαγει εξ αυτου· ο ονος σου θελει αρπαχθη απ' εμπροσθεν σου και δεν θελει αποδοθη εις σε· τα προβατα σου θελουσι παραδοθη εις τους εχθρους σου, και δεν θελει εισθαι εις σε ο σωζων. ³²Οι υιοι σου και αι θυγατερες σου θελουσι παραδοθη εις αλλον λαον, και οι οφθαλμοι σου θελουσι βλεπει και μαραινεσθαι δι' αυτους ολην την ημεραν· και δεν θελει εισθαι δυναμις εν τη χειρι σου. ³³Τον καρπον της γης σου και παντας τους κοπους σου θελει φαγει εθνος το οποιον δεν γνωριζεις· και θελεις εισθαι μονον

καταδυναστευομενος και καταπατουμενος πασας τας ημερας. ³⁴Και θελεις γεινει παραφρων δια τα θεαματα των οφθαλμων σου, τα οποια θελεις ιδει. ³⁵Ο Κυριος θελει σε παταξει εις τα γονατα και εις τα σκελη με πληγην κακην, ωστε να μη δυνασαι να ιατρευθης απο του ιχνους των ποδων σου εως της κορυφής σου. ³⁶Ο Κυριος θελει φερει σε και τον βασιλεα σου οντινα καταστησης επι σε, εις εθνος το οποιον δεν εγνωρισας, συ, ουδε οι πατερες σου· και εκει θελεις λατρευσει αλλους θεους, ξυλα και λιθους. ³⁷Και θελεις εισθαι εις εκπληξιν, εις παροιμιαν και εις διγηγμα μεταξυ παντων των εθνων, οπου εν σε φερη ο Κυριος. ³⁸Σπορον πολυν θελεις φερει εις τον αγρον, και ολιγον θελεις συναξει διοτι θελει καταφαγει αυτον η ακρις. ³⁹Αμπελωνας θελεις φυτευσει και καλλιεργησει, και οινον δεν θελεις πει ουδε θελεις τρυγησει διοτι ο σκωληξ θελει καταφαγει αυτους. ⁴⁰Ελαιας θελεις εχει εις παντα τα ορια σου, και με ελαιον δεν θελεις χρισθη· διοτι αι ελαιαι σου θελουσιν αποβαλει τον καρπον. ⁴¹Υιους και θυγατερας θελεις γεννησει, και δεν θελουσιν εισθαι σου· διοτι θελουσιν υπαγει εις αιχμαλωσιαν. ⁴²Παντα τα δενδρα σου και τον καρπον της γης σου θελει καταφθειρει ο βρουχος. ⁴³Ο ξενος, ο εν τω μεσω σου, θελει αναβαινει υπερανω σου, ανω ανω, συ δε θελεις καταβαινει κατω κατω. ⁴⁴Εκεινος θελει δανειζει εις σε, συ δε δεν θελεις δανειζει εις αυτον· αυτος θελει εισθαι κεφαλη, και συ θελεις εισθαι ουρα. ⁴⁵Και θελουσιν ελθει επι σε πασαι αι καταραι αυται, και θελουσι σε καταδιωξει και σε ευρει, εωσου εξολοθρευθης· διοτι δεν υπηκουσας εις την φωνην Κυρίου του Θεου σου, δια να φυλαττης τας εντολας αυτου και τα διαταγματα αυτου, τα οποια προσεταξεν εις σε. ⁴⁶Και ταυτα θελουσιν εισθαι επι σε και επι το σπερμα σου, εις σημειον και τερας διαπαντος. ⁴⁷Επειδη δεν ελατρευσας Κυριον τον Θεον σου εν ευφροσυνη και εν αγαθοτητι καρδιας, δια την αφθονιαν παντων· ⁴⁸δια τουτο θελεις δουλευσει τους εχθρους σου, τους οποιους ο Κυριος θελει εξαποστειλει επι σε, με πειναν και με διψαν και με γυμνοτητα και με ελλειψιν παντων· και θελει βαλει επι τον τραχηλον σου ζυγον σιδηρουν, εωσου σε εξολοθρευση. ⁴⁹Ο Κυριος θελει φερει εθνος επι σε μακροθεν, απο ακρου της γης, ως με ορμην αετου· εθνος, του οποιου την γλωσσαν δεν θελεις εννοιει· ⁵⁰εθνος αγριοπροσωπον, το οποιον δεν θελει σεβασθη το προσωπον του γεροντος ουδε θελει ελεησει τον νεον· ⁵¹και θελει τρωγει τον καρπον των κτηνων σου και τα γεννηματα της γης σου, εωσου εξολοθρευθης· το οποιον δεν θελει αφησει εις σε σιτον, οινον η ελαιον, τας αγελας των βοων σου η τα ποιμνια των προβατων σου, εωσου σε εξολοθρευση. ⁵²Και θελει σε πολιορκησει εις πασας τας πολεις σου, εωσου πεσωσι τα υψηλα και οχυρα τειχη σου, εις τα οποια συ ηλπιζεις, καθ' ολην την γην σου· και θελει σε πολιορκησει εις πασας τας πολεις σου, καθ' ολην την γην σου την οποιαν εδωκεν εις σε Κυριος ο Θεος σου. ⁵³Και θελεις φαγει τον καρπον της κοιλιας σου, τας σαρκας των υιων σου και των

θυγατερων σου, τους οποιους εδωκεν εις σε Κυριος ο Θεος σου, εν τη πολιορκια και εν τη καταθλιψει, με την οποιαν θελει σε καταθλιπει ο εχθρος σου.⁵⁴ ο ανηρ ο απαλος μεταξυ σου και ο σφοδρα τρυφερος θελει εμβλεψει με βλεμμα πονηρον εις τον αδελφον αυτου και εις την γυναικα του κολπου αυτου και εις τα εναπολειφθεντα τεκνα αυτου οσα εναπολειφθωσιν.⁵⁵ ωστε να μη δωση εις ουδενα εξ αυτων απο των σαρκων των τεκνων αυτου, τα οποια ηθελε τρωγει διοτι δεν εμεινεν εις αυτον ουδεν εν τη πολιορκια και εν τη καταθλιψει, με την οποιαν ο εχθρος σου θελει σε καταθλιπει εις πασας τας πολεις σου.⁵⁶ Η απαλη και τρυφερα γυνη μεταξυ σου, της οποιας ο πους δεν εδοκιμασε να πατηση επι της γης δια την τρυφεροτητα και απαλοτητα, θελει εμβλεψει με βλεμμα πονηρον εις τον ανδρα του κολπου αυτης και εις τον υιον αυτης και εις την θυγατερα αυτης,⁵⁷ και εις το βρεφος αυτης το εξελθον εκ μεσου των ποδων αυτης και εις τα τεκνα, τα οποια εγεννησε· διοτι θελει φαγει αυτα κρυφως, δια την ελλειψιν παντων, εν τη πολιορκια και εν τη καταθλιψει, με την οποιαν ο εχθρος σου θελει σε καταθλιπει εις τας πολεις σου.⁵⁸ Εαν δεν προσεχης να καμνης παντας τους λογους του νομου τουτου, τους γεγραμμενους εν τω βιβλιω τουτου, ωστε να φοβησαι το ενδοξον και φοβερον τουτο ονομα, ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ,⁵⁹ τοτε ο Κυριος θελει καμει τρομερας τας πληγας σου και τας πληγας του σπερματος σου, πληγας μεγαλας και απαιστους και νοσους κακας και απαιστους.⁶⁰ Και θελει επιφερει επι σε πασας τας οδυνας της Αιγυπτου, δια τας οποιας ετρομαξας· και θελουσι προσκολληθη εις σε·⁶¹ και πασαν ασθενειαν και πασαν πληγην, ητις δεν ειναι γεγραμμενη εν τω βιβλιω του νομου τουτου, ταυτας ο Κυριος θελει φερει επι σε, εωσου εξολοθρευθης.⁶² Και θελετε εναπολειφθη ολιγοστοι τον αριθμον, ενω ησθε ως τα αστρα του ουρανου κατα το πληθος· διοτι δεν υπηκουσας εις την φωνην Κυριου του Θεου σου.⁶³ Και καθως ο Κυριος ευφρανθη εις εσας εις το να σας αγαθοποιη και να σας πληθυνη, ουτω θελει ευφρανθη ο Κυριος εις εσας εις το να σας εξαλειψη και να σας μηδενωση· και θελετε αρπαχθη απο της γης, οπου υπαγετε να κληρονομησητε αυτην.⁶⁴ Και θελει σε διασπειρει ο Κυριος εις παντα τα εθνη, απ' ακρου της γης εως ακρου της γης· και θελετε λατρευσει εκει αλλους θεους, τους οποιους δεν εγνωρισας, συ ουδε οι πατερες σου, ξυλα και λιθους.⁶⁵ Αλλα και εν τω μεσω των εθνων τουτων δεν θελεις ευρει αναπαυσιν, ουδε θελει εχει στασιν το ιχνος του ποδος σου· αλλα θελει σοι δωσει ο Κυριος εκει καρδιαν τρεμουσαν και μαραινομενους οφθαλμους και τηκομενην ψυχην.⁶⁶ Και η ζωη σου θελει εισθαι κρεμαμενη ενωπιον σου· και θελεις φοβεισθαι νυκτα και ημεραν, και δεν θελεις πιστευει εις την ζωην σου.⁶⁷ Το πρωι θελεις ειπει, Ειθε να ητο εσπερα και την εσπεραν θελεις ειπει, Ειθε να ητο πρωι δια τον φοβον της καρδιας σου, τον οποιον θελεις φοβεισθαι, και δια τα θεαματα των οφθαλμων σου, τα οποια θε-

λεις βλεπει.⁶⁸ Και θελει σε επαναφερει ο Κυριος εις την Αιγυπτον με πλοια, απο της οδου περι της οποιας σοι ειπα, Δεν θελεις πλεον ιδει αυτην αλλην φοραν· και θελετε πωλεισθαι εκει εις τους εχθρους σας ως δουλοι και δουλαι και δεν θελει εισθαι ο αγοραζων.

29 Ουτοι ειναι οι λογοι της διαθηκης, την οποιαν προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην να καμη προς τους υιους Ισραηλ εν τη γη Μωαβ· εκτος της διαθηκης, την οποιαν εκαμε προς αυτους εν Χωρηβ.² Και εκαλεσεν ο Μωυσης παντα τον Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Σεις ειδετε παντα οσα εκαμεν ο Κυριος ενωπιον των οφθαλμων σας εν τη γη της Αιγυπτου, εις τον Φαραω και εις παντας τους δουλους αυτου και εις πασαν την γην αυτου,³ τους πειρασμους τους μεγαλους τους οποιους ειδον οι οφθαλμοι σου, τα σημεια και τα τεραστια τα μεγαλα εκεινα·⁴ πλην ο Κυριος δεν εδωκεν εις εσας καρδιαν δια να καταλαμβανητε, και οφθαλμους δια να βλεπητε, και ωτα δια να ακουητε, μεχρι της ημερας ταυτης.⁵ Και σας περιεφερα τεσσαρακοντα ετη εν τη ερημω· τα ιματια σας δεν επαλαιωθησαν επανω σας, και το υποδημα σου δεν επαλαιωθη εις τον ποδα σου.⁶ Αρτον δεν εφαγετε, και οινον και σικερα δεν επιετε· δια να γνωρισητε οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας.⁷ Και οτε ηλθετε εις τουτον τον τοπον, Σηων ο βασιλευς της Εσεβων και Ωγ ο βασιλευς της Βασαν εξηλθον εις συναντησιν ημων δια πολεμον, και ημεις επαταξαμεν αυτους·⁸ και εκυριευσαμεν την γην αυτων, και εδωκαμεν αυτην κληρονομιαν εις τους Ρουβηνιτας και εις τους Γαδιτας και εις το ημισυ της φυλης του Μανασση.⁹ Φυλαττετε λοιπον τους λογους της διαθηκης ταυτης και εκτελειτε αυτους, δια να ευημερητε εις παντα οσα πραττετε.¹⁰ Σεις ιστασθε σημερον παντες ενωπιον Κυριου του Θεου σας, οι αρχηγοι των φυλων σας, οι πρεσβυτεροι σας και οι αρχοντες σας, παντες οι ανδρες του Ισραηλ,¹¹ τα τεκνα σας, αι γυναικες σας και ο ξενος σου ο εν μεσω του στρατοπεδου σου, απο του ξυλοκοπου σου εως του υδροφορου σου.¹² Δια να εισελθης εις την διαθηκην Κυριου του Θεου σου και εις τας καταρας αυτου, τα οποια Κυριος ο Θεος σου διατιθεται προς σε σημερον·¹³ δια να σε καταστηση σημερον λαον εις εαυτον, και αυτος να ηναι εις σε Θεος, καθως ειπε προς σε, και καθως ωμοσε προς τους πατερας σου, προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ.¹⁴ Και ουχι προς εσας μονον διατιθεμαι εγω την διαθηκην ταυτην και τας καταρας ταυτας·¹⁵ αλλα και προς τους παρισταμενους ενταυθα μεθ' ημων σημερον ενωπιον Κυριου του Θεου ημων, και προς τους μη παρισταμενους ενταυθα μεθ' ημων σημερον·¹⁶ διοτι σεις εξευρετε πως κατωκησαμεν εν τη γη της Αιγυπτου, και πως επερασαμεν εν μεσω των εθνων δια των οποιων διηλθετε·¹⁷ και ειδετε τα βδελυγματα αυτων και τα ειδωλα αυτων, ξυλα και λιθους, αργυριον και χρυσιον, τα μεταξυ αυτων·¹⁸ δια να μη ηναι μεταξυ σας ανηρ η γυνη η συγγενεια η φυλη, των οποιων η καρδια να εκκλινη

σημερον απο Κυριου του Θεου ημων, δια να υπαγη να λατρευση τους θεους των εθνων εκεινων· δια να μη ηναι μεταξυ σας ριζα αναβρουουσα χολην και πικριαν·¹⁹ και οταν ακουη τους λογους της καταρας ταυτης, να μακαριζη εαυτον εν τη καρδια αυτου, λεγων, Εγω θελω εχει ειρηνην, καιτοι περιπατων εν τη αποπλανησει της καρδιας μου, προσθετων μεθην εις την διψαν·²⁰ δεν θελει σπλαγχνισθη αυτον ο Κυριος, αλλα τοτε η οργη του Κυριου και ο ζηλος αυτου θελουσιν εξαφθη κατα του ανθρωπου εκεινου· και πασαι αι καταραι αι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω τουτω θελουσι πεσει επ' αυτον, και ο Κυριος θελει εξαλειφει το ονομα αυτου υποκατωθεν του ουρανου.²¹ Και θελει αποχωρισει αυτον ο Κυριος προς απωλειαν απο πασων των φυλων του Ισραηλ, κατα πασας τας καταρας της διαθηκης τας γεγραμμενας εν τουτω τω βιβλιω του νομου·²² και η επερχομενη γενεα των υιων σας, οιτινες θελουσιν αναστηθη υστερον απο σας, και ο ξενος οστις ελθη απο μακρας γης, θελουσιν ειπει, οταν ιδωσι τας πληγας της γης εκεινης, και τας αρρωστιας τας οποιας ο Κυριος επεφερεν επ' αυτην,²³ πας ο τοπος αυτης ειναι με θειον και αλας κατακεκαυμενος, ουτε σπειρεται ουτε βλαστανει, ουτε χορτος αυξανει επ' αυτης, κατα την καταστροφην των Σοδομων και των Γομορρων, της Αδαμα και Σεβειμ, τας οποιας κατεστρεψεν ο Κυριος εν τω θυμω αυτου και εν τη οργη αυτου,²⁴ και θελουσιν ειπει παντα τα εθνη, Δια τι ο Κυριος εκαμεν ουτως εις την γην ταυτην; δια τι ο θυμος της μεγαλης ταυτης οργης;²⁵ Τοτε θελουσιν ειπει, Διοτι εγκατελιπον την διαθηκην Κυριου του Θεου των πατερων αυτων, την οποιαν εκαμε προς αυτους, οτε εξηγαγεν αυτους εκ γης Αιγυπτου·²⁶ και υπηγαν και ελατρευσαν αλλους θεους και προσεκυνησαν αυτους, θεους τους οποιους δεν ηξευρον, ουδε εδωκεν εις αυτους·²⁷ δια τουτο εξηφθη ο θυμος του Κυριου εναντιον της γης εκεινης, δια να επιφερη επ' αυτην πασας τας καταρας τας γεγραμμενας εν τω βιβλιω τουτω,²⁸ και εξετριζωσεν αυτους ο Κυριος απο της γης αυτων μετα θυμου και μετα οργης· και μετα μεγαλης αγανακτησεως· και ερριψεν αυτους εις αλλην γην, καθως ειναι την ημεραν ταυτην.²⁹ Τα κρυπτα ανηκουσιν εις Κυριον τον Θεον ημων· τα δε αποκεκαλυμμενα εις ημας και εις τα τεκνα ημων διαπαντος, δια να εκτελεσωμεν παντας τους λογους του νομου τουτου.

30 Και οταν ελθωσιν επι σε παντα τα πραγματα ταυτα, η ευλογια και η καταρα, την οποιαν εθεσα ενωπιον σου, και ανακαλεσης ταυτα εις την καρδιαν σου εν τω μεσω παντων των εθνων, οπου αν διασκορπιση σε Κυριος ο Θεος σου,² και επιστραφης προς Κυριον τον Θεον σου και υπακουσης εις την φωνην αυτου, κατα παντα οσα εγω προσταζω εις σε σημερον, συ και τα τεκνα σου, εξ ολης της καρδιας σου και εξ ολης της ψυχης σου,³ τοτε Κυριος ο Θεος σου θελει σε επαναφερει εκ της αιχμαλωσιας, και θελει σε σπλαγχνισθη, και παλιν θελει σε

συναξει εκ παντων των εθνων, οπου σε διεσκορπισε Κυριος ο Θεος σου·⁴ και εις τα εσχατα του ουρανου αν ηναι η διασπορα σου, εκειθεν θελει σε συναξει Κυριος ο Θεος σου και εκειθεν θελει σε λαβει,⁵ και θελει σε εισαγαγει Κυριος ο Θεος σου εις την γην, την οποιαν εκληρονομησαν οι πατερες σου, και θελεις κληρονομησει αυτην· και θελει σε αγαθοποιησει και σε πολλαπλασιασει υπερ τους πατερας σου.⁶ Και θελει περιτεμει Κυριος ο Θεος σου την καρδιαν σου και την καρδιαν του σπερματος σου, δια να αγαπας Κυριον τον Θεον σου εξ ολης της καρδιας σου και εξ ολης της ψυχης σου, δια να ζης.⁷ Και θελει επιφερει Κυριος ο Θεος σου πασας τας καταρας ταυτας επι τους εχθρους σου και επι τους μισουντας σε, οιτινες σε κατεδιωξαν.⁸ Και συ θελεις επιστραφη και υπακουσει εις την φωνην του Κυριου, και θελεις εκτελει πασας τας εντολας αυτου, τας οποιας εγω προσταζω εις σε σημερον.⁹ Και θελει σε πληθυνει Κυριος ο Θεος σου εις παντα τα εργα των χειρων σου, εις τον καρπον της κοιλιας σου και εις τον καρπον των κτηνων σου και εις τα γεννηματα της γης σου, εις αγαθον· διοτι ο Κυριος θελει ευφρανθη παλιν επι σε εις αγαθον, καθως ευφρανθη επι τους πατερας σου,¹⁰ εαν υπακουσης εις την φωνην Κυριου του Θεου σου, ωστε να φυλαττης τας εντολας αυτου και τα διαταγματα αυτου, τα γεγραμμενα εν τω βιβλιω του νομου τουτου· εαν επιστραφης προς Κυριον τον Θεον σου εξ ολης της καρδιας σου και εξ ολης της ψυχης σου.¹¹ Επειδη η εντολη αυτη, την οποιαν εγω προσταζω εις σε σημερον, δεν ειναι πολλα βαρεια δια σε, ουδε μακραν.¹² Δεν ειναι εν τω ουρανω, ωστε να ειπης, Τις θελει αναβη δι' ημας εις τον ουρανον και φερει αυτην προς ημας, δια να ακουσωμεν αυτην και να εκτελεσωμεν αυτην;¹³ ουδε περαν της θαλασσης ειναι, ωστε να ειπης, Τις θελει διαπερασει την θαλασσαν δι' ημας και φερει αυτην προς ημας, δια να ακουσωμεν αυτην και να εκτελεσωμεν αυτην;¹⁴ Αλλα πολυ πλησιον σου ειναι ο λογος, εν τω στοματι σου και εν τη καρδια σου, δια να εκτελης αυτον.¹⁵ Ιδου, εγω εθεσα ενωπιον σου σημερον την ζωην και το αγαθον, και τον θανατον και το κακον·¹⁶ καθοτι εγω προσταζω εις σε σημερον να αγαπας Κυριον τον Θεον σου, να περιπατης εις τας οδους αυτου και να φυλαττης τας εντολας αυτου και τα διαταγματα αυτου και τας κρισεις αυτου, δια να ζης και να πληθυνησαι και δια να σε ευλογηση Κυριος ο Θεος σου εν τη γη, εις την οποιαν εισερχεσαι δια να κληρονομησης αυτην.¹⁷ Εαν ομως παρεκτραπη η καρδια σου και δεν υπακουσης, αλλα αποπλανηθης και προσκυνησης αλλους θεους και λατρευσης αυτους,¹⁸ εγω αναγγελλω προς εσας σημερον οτι εξαπαντος θελετε αφανισθη· δεν θελετε μακροημερευσει επι της γης, προς την οποιαν διαβαινεις τον Ιορδανην, δια να εισελθητε εκει να κατακληρονομησητε αυτην.¹⁹ Διαμαρτυρομαι προς εσας σημερον τον ουρανον και την γην, οτι εθεσα ενωπιον σας την ζωην και τον θανατον, την ευλογιαν και την καταραν· δια τουτο εκλεξατε την ζωην, δια να ζητε συ και το σπερμα σου·

²⁰δια να αγαπάς Κυριον τον Θεον σου, δια να υπακουής εις την φωνήν αυτου, και δια να ησαι προσηλωμενος εις αυτον· διοτι τουτο ειναι η ζωη σου και η μακροτης των ημερων σου· δια να κατοικής επι της γης, την οποιαν ωμοσεν ο Κυριος προς τους πατερας σου, προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ, να δωση εις αυτους.

31Και υπηγεν ο Μωυσης και ελαλησε τους λογους τουτους προς παντα τον Ισραηλ· ²και ειπε προς αυτους, Εκατον εικοσι ετων ειμαι εγω σημερον· δεν δυναμαι πλέον να εισερχωμαι και να εξερχωμαι, και ο Κυριος μοι ειπε, Δεν θελεις διαβη τον Ιορδανην τουτον. ³Κυριος ο Θεος σου, αυτος θελει διαβη εμπροσθεν σου, αυτος θελει καταστρεφει τα εθνη ταυτα απ' εμπροσθεν σου, και συ θελεις κατακληρονομησει αυτα· ο Ιησους, αυτος θελει διαβη εμπροσθεν σου, καθως ελαλησεν ο Κυριος. ⁴Και θελει καμει εις αυτα ο Κυριος, ως εκαμεν εις τον Σηων και εις τον Ωγ, τους βασιλεις των Αμορραιων, και εις την γην αυτων, τους οποιους εξωλοθρευσε. ⁵Και θελει παραδωσει αυτους ο Κυριος εμπροσθεν σας, δια να καμητε εις αυτους κατα πασας τας προσταγας τας οποιας προσεταξα εις εσας. ⁶Ανδριζεσθε και θαρρειτε, μη φοβεισθε μηδε δειλιατε απο προσωπου αυτων· διοτι Κυριος ο Θεος σου, αυτος ειναι ο πορευομενος μετα σου· δεν θελει σε αφησει ουδε θελει σε εγκαταλειπει. ⁷Και εκαλεσεν ο Μωυσης τον Ιησουν και ειπε προς αυτον ενωπιον παντος του Ισραηλ, Ανδριζου και θαρρει· διοτι συ θελεις εισαγαγει τον λαον τουτον εις την γην, την οποιαν ωμοσε Κυριος προς τους πατερας αυτων να δωση εις αυτους, και συ θελεις κληροδοτησει αυτην εις αυτους· ⁸και ο Κυριος, αυτος ειναι ο προπορευομενος σου· αυτος θελει εισθαι μετα σου· δεν θελει σε αφησει ουδε θελει σε εγκαταλειπει· μη φοβου, μηδε δειλια. ⁹Και εγραψεν ο Μωυσης τον νομον τουτον και παρεδωκεν αυτον εις τους ιερεις τους υιους του Λευι, τους βασταζοντας την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, και εις παντας τους πρεσβυτερους του Ισραηλ. ¹⁰Και προσεταξεν εις αυτους ο Μωυσης, λεγων, Εν τω τελει εκαστου εβδομου ετους, εν τω καιρω του ετους της αφεσεως, εν τη εορτη της σκηνοπηγιας, ¹¹οταν πας ο Ισραηλ συναχθη δια να εμφανισθη ενωπιον Κυριου του Θεου σου, εν τω τοπω οντινα εκλεξη, θελεις αναγινωσκει τον νομον τουτον ενωπιον παντος του Ισραηλ εις επηκοον αυτων. ¹²Συναξον τον λαον, τους ανδρας και τας γυναικας και τα παιδια και τον ξενον σου τον εντος των πυλων σου, δια να ακουσωσι και δια να μαθωσι και να φοβωνται Κυριον τον Θεον σας, και δια να προσεχωσι να εκτελωσι παντας τους λογους του νομου τουτου· ¹³και δια να ακουσωσι τα τεκνα αυτων, τα οποια δεν εξευρουσι, και να μαθωσι να φοβωνται Κυριον τον Θεον σας πασας τας ημερας, οσας ζητε επι της γης, προς την οποιαν διαβαινετε τον Ιορδανην δια να κληρονομησητε αυτην. ¹⁴Και ειπεν ο Κυριος προς τον Μωυσην, Ιδου, πλησια-

ζουσιν αι ημεραι του θανατου σου· καλεσον τον Ιησουν, και παρουσιασθητε εν τη σκηνη του μαρτυριου, δια να δωσω εις αυτον προσταγας. Και υπηγεν ο Μωυσης και ο Ιησους και παρουσιασθησαν εν τη σκηνη του μαρτυριου. ¹⁵Και εφανη ο Κυριος εν τη σκηνη εν στυλω νεφελης· και εσταθη ο στυλος της νεφελης επι της θυρας της σκηνης. ¹⁶Και ειπε Κυριος προς τον Μωυσην, Ιδου, συ θελεις κοιμηθη μετα των πατερων σου· και σηκωθείς ο λαος ουτος θελει πορνευσει κατοπιν των ξενων θεων της γης, εις την οποιαν αυτος εισερχεται, και θελει με εγκαταλειπει και παραβη την διαθηκην μου, την οποιαν εκαμον προς αυτους· ¹⁷τοτε θελει εξαφθη ο θυμος μου εναντιον αυτων την ημεραν εκεινην, και θελω εγκαταλειπει αυτους και θελω κρυφει το προσωπον μου απ' αυτων, και θελουσιν εξαναλωθη· και θελουσιν ευρει αυτους πολλα κακα και θλιψεις· ωστε θελουσιν ειπει την ημεραν εκεινην, δεν ευρον ημας τα κακα ταυτα, επειδη ο Θεος ημων δεν ειναι εν μεσω ημων; ¹⁸Και εγω εξαπαντος θελω κρυφει απ' αυτων το προσωπον μου την ημεραν εκεινην, δια πασας τας κακιας τας οποιας επραξαν, διοτι εστραφησαν προς θεους ξενους. ¹⁹Τωρα λοιπον γραψατε εις εαυτους την ωδη ταυτην, και διδαξατε αυτην εις τους υιους Ισραηλ· βαλετε αυτην εις το στομα αυτων, δια να γεινη εις εμε ωδη αυτη εις μαρτυριον εναντιον των υιων Ισραηλ. ²⁰Διοτι αφου εισαγαγω αυτους εις την γην, την οποιαν ωμοσα προς τους πατερας αυτων, γην ρεουσιν γαλα και μελι, και αυτοι φαγωσι και χορτασθωσι και εμπλησθωσι, τοτε θελουσι στραφη προς θεους ξενους και θελουσι λατρευσει αυτους, και θελουσι με παροργισει και παραβη την διαθηκην μου. ²¹Και αφου ευρωσιν αυτους πολλα κακα και θλιψεις, η ωδη αυτη θελει μαρτυρησει εναντιον αυτων ως μαρτυς· διοτι δεν θελει λησμονηθη απο του στοματος του σπερματος αυτων· επειδη εγω γνωριζω την πονηριαν αυτων, την οποιαν εργαζονται ετι την σημερον, πριν εισαγαγω αυτους εις την γην την οποιαν ωμοσα. ²²Και εγραψεν ο Μωυσης την ωδη ταυτην τη αυτη ημερα, και εδιδαξεν αυτην εις τους υιους Ισραηλ. ²³Και προσεταξεν εις τον Ιησουν τον υιον του Ναυη και ειπεν, Ανδριζου και θαρρει διοτι συ θελεις εισαγαγει τους υιους Ισραηλ εις την γην την οποιαν ωμοσα προς αυτους, και εγω θελω εισθαι μετα σου. ²⁴Και αφου ο Μωυσης ετελειωσε να γραφη τους λογους του νομου τουτου εις βιβλιον, εως τελους, ²⁵τοτε ο Μωυσης προσεταξεν εις τους Λευιτας, τους βασταζοντας την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, λεγων, ²⁶Λαβετε τουτο το βιβλιον του νομου, και θεσατε αυτο εις τα πλαγια της κιβωτου της διαθηκης Κυριου του Θεου σας, και θελει εισθαι εκει εις μαρτυριον κατα σου· ²⁷διοτι εγω εξευρω την απειθειαν σου και τον τραχηλον σου τον σκληρον. Ιδου, ενω ειμαι ζων με σας σημερον, ηπειθησατε εις τον Κυριον· ποσω δε μαλλον μετα τον θανατον μου; ²⁸συναξατε προς εμε παντας τους πρεσβυτερους των φυλων σας και τους αρχοντας σας, δια να λαλησω τους λογους τουτους εις επηκοον αυτων, και

να επικαλεσθῶ τον ουρανον και την γην μαρτυρας εναντιον αυτων· ²⁹επειδη εξευρω οτι μετα τον θανατον μου εξαπαντος θελετε διαφθαρη και εκκλινει απο της οδου, την οποιαν προσεταξα εις εσας· και θελουσι σας ευρει τα κακα εις τας εσχατας ημερας, επειδη θελετε πραξει κακα ενωπιον του Κυριου, ωστε να παροργισητε αυτον με τα εργα των χειρων σας. ³⁰Και ελαλησεν ο Μωυσης, εις επηκοον πασης της συναγωγης του Ισραηλ, τους λογους της ωδης ταυτης εως τελους·

32 Προσεχε, ουρανε, και θελω λαλησει· και ας ακουη η γη τους λογους του στοματος μου. ²Η διδασκαλια μου θελει σταλαξει ως η βροχη, ο λογος μου θελει καταβη ως η δροσος, ως η ψεκας επι την χλοην και ως ο ομβρος επι τον χορτον· ³διοτι θελω εξυμνησει το ονομα του Κυριου· αποδοτε μεγαλωσυνην εις τον Θεον ημων. ⁴Αυτος ειναι ο Βραχος, τα εργα αυτου ειναι τελεια· διοτι πασαι αι οδοι αυτου ειναι κρισις· Θεος πιστος, και δεν υπαρχει αδικια εν αυτω· δικαιος και ευθης ειναι αυτος. ⁵Ουτοι διεφθαρησαν· η κηλις αυτων δεν ειναι κηλις των υιων αυτου· ειναι γενεα σχολια και διεστραμμενη. ⁶Ταυτα ανταποδιδετε εις τον Κυριον, λαε μωρε και ασυνετε; δεν ειναι αυτος ο πατηρ σου, οστις σε εξηγορασεν; αυτος οστις σε επλασε και σε εμορφωσεν; ⁷Ενθυμηθητι τας αρχαιας ημερας, συλλογισθητι τα ετη πολλων γενεων· ερωτησον τον πατερα σου, και αυτος θελει σοι αναγειλει, τους πρεσβυτερους σου, και αυτοι θελουσι σοι ειπει· ⁸οτε διεμεριζεν ο Υψιστος τα εθνη, οτε διεσπειρε τους υιους του Αδαμ, εστησε τα ορια των λαων κατα τον αριθμον των υιων Ισραηλ. ⁹Διοτι η μερις του Κυριου ειναι ο λαος αυτου, ο Ιακωβ ειναι το μερος της κληρονομιας αυτου. ¹⁰Εν γη ερημω ευρηκεν αυτον, και εν ερημια φρικης και ολολυγμου· περιωδηγησεν αυτον, επαιδαγωγησεν αυτον, εφυλαξεν αυτον ως κορην οφθαλμου αυτου. ¹¹Καθως ο αετος σκεπαζει την φωλεαν αυτου, περιθαλπει τους νεοσσους αυτου, εξαπλωνων τας πτερυγας αυτου αναλαμβανει αυτους, και σηκονει αυτους επι των πτερυγων αυτου, ¹²ουτως ο Κυριος μονος ωδηγησεν αυτον, και δεν ητο μετ' αυτου ξενος Θεος. ¹³Ανεβιβασεν αυτους επι τα εξοχα μερη της γης, και εφαγον τα γεννηματα των αγρων· και εθηλασεν αυτους μελι εκ της πετρας, και ελαιον εκ της σκληρας πετρας, ¹⁴Βουτυρον βοων και γαλα προβατων, με παχος αρνιων, και κριων θρεμματων της Βασαν, και τραγων, μετα του εξααιρετου ανθους του σιτου· και επιες οινον, αιμα σταφυλης. ¹⁵Ο δε Ιεσουρον επαχυνθη και απελακτισεν· επαχυνθη, επλατυνη, υπερελιπανθη· τοτε ελησμονησε τον Θεον τον πλασαντα αυτον, και κατεφρονησε τον Βραχον της σωτηριας αυτου. ¹⁶Παρωξυναν αυτον εις ζηλοτυπιαν με ξενους θεους, με βδελυγματα παρωξυναν αυτον εις θυμον· ¹⁷εθυσιασαν εις δαιμονια, ουχι εις τον Θεον· εις θεους, τους οποιους δεν εγνωριζον, εις νεους θεους νεωστι εισαχθεντας, τους οποιους δεν ελατρευον οι πατερες σας· ¹⁸τον δε Βραχον τον γεννησαντα σε εγκατελι-

πες, και ελησμονησας τον Θεον τον πλασαντα σε. ¹⁹Και ειδεν ο Κυριος και απεστραφη αυτους, διοτι παρωργισαν αυτον οι υιοι αυτου και αι θυγατερες αυτου· ²⁰και ειπε, Θελω αποστρεφει το προσωπον μου απ' αυτων, θελω ιδει οποιον θελει εισθαι το τελος αυτων· διοτι αυτοι ειναι γενεα διεστραμμενη, υιοι εις τους οποιους δεν υπαρχει πιστις. ²¹Αυτοι με παρωξυναν εις ζηλοτυπιαν με τα μη οντα θεον· με τα ειδωλα αυτων με παρωργισαν· και εγω θελω παροξυνει αυτους εις ζηλοτυπιαν με τους μη οντας λαον, με εθνος ασυνετον θελω παροργισει αυτους. ²²Διοτι πυρ εξηφθη εν τω θυμω μου, και θελει εκκαυθη εως εις τα κατωτατα του αδου, και θελει καταφαγει την γην μετα των γεννηματων αυτης, και θελει καταφλογισει τα θεμελια των ορειων. ²³Θελω επισωρευσει επ' αυτους κακα, παντα τα βελη μου θελω εκκενωσει επ' αυτους. ²⁴Θελουσιν αναλωθη εκ της πεινης και καταφαγωθη με φλογωδεις νοσους, και με πικρον ολεθρον· και οδοντας θηριων θελω εξαποστειλει επ' αυτους, και φαρμακιον των ερποντων επι της γης. ²⁵Εξωθεν μαχαιρα, και εσωθεν τρομος, θελει καταναλωσει τον νεον και την παρθενον, το θηλαζον ηνηπιον και τον πολιον γεροντα. ²⁶Ειπα, Ηθελον διασκορπισει αυτους, ηθελον εξαλειφει το μνημοσυνον αυτων εκ μεσου των ανθρωπων, ²⁷εαν δεν εφοβουμην την οργην του εχθρου, μη πως υψηλοφρονησωσιν οι εναντιοι αυτων, και ειπωσιν, Η χειρ ημων η υψηλη, και ουχι ο Κυριος, εκαμε παντα ταυτα. ²⁸Διοτι ειναι εθνος ασυνετον, και δεν υπαρχει εν αυτοις φρονησις. ²⁹Ειθε να ησαν σοφοι, να ενοουν τουτο, να εσυλλογίζοντο το τελος αυτων ³⁰Πως ηθελε δυνηθη εις να διωξη χιλιους, και δυο να τρεψωσιν εις φυγην μυριαδας, εαν ο Βραχος αυτων δεν ηθελε πωλησει αυτους, και δεν ηθελε παραδωσει αυτους ο Κυριος; ³¹Διοτι ο βραχος αυτων δεν ειναι ως ο Βραχος ημων· και αυτοι οι εχθροι ημων ας κρινωσιν. ³²Επειδη εκ της αμπελου των Σοδομων ειναι η αμπελος αυτων, και εκ των αγρων της Γομορρας· η σταφυλη αυτων ειναι σταφυλη χολης, οι βοτρες αυτων πικροι· ³³ο οινος αυτων φαρμακιον δρακοντων, και ανιατος ιος ασπιδος. ³⁴Δεν ειναι τουτο αποτεταμειυμενον εις εμε, εσφραγισμενον εις τους θησαυρους μου; ³⁵Εις εμε ανηκει η εκδικησις και η ανταποδοσις· ο πους αυτων εν καιρω θελει ολισθησει διοτι πλησιον ειναι η ημερα της απωλειας αυτων, και τα μελλοντα να ελθωσιν επ' αυτους σπευδουσι. ³⁶Διοτι ο Κυριος θελει κρινει τον λαον αυτου, και θελει μεταμεληθη δια τους δουλους αυτου, οταν ιδη οτι απωλεσθη η δυναμις αυτων, και δεν εμεινεν ουδεν πεφυλαγμενον ουδε αφειμενον. ³⁷Και θελει ειπει, Που ειναι οι θεοι αυτων, ο βραχος εις τον οποιον ειχον το θαρρος αυτων; ³⁸οιτινες ετρωγον το παχος των θυσιων αυτων, και επινον τον οινον των σπονδων αυτων; ας σηκωθωσι και ας σας βοηθησωσιν, ας γεινωσιν εις εσας σκεπη. ³⁹Ιδετε τωρα οτι εγω, εγω ειμαι, και δεν ειναι Θεος πλην εμου· εγω θανατωνω και ζωοποιω· εγω πληγωνω και ιατρευω· και δεν υπαρχει ο ελευθερων εκ της χειρος μου. ⁴⁰Διοτι εγω υψωνω εις τον ουρανον

την χειρα μου, Και λεγω, Ζω εγω εις τον αιωνα· ⁴¹εαν ακονισω την αστραπηφορον μαχαιραν μου, και επιβαλω την χειρα μου εις κρισιν, θελω καμει εκδικησιν εις τους εχθρους μου, και θελω ανταποδωσει εις τους μισουντας με· ⁴²θελω μεθυσει τα βελη μου απο αιματος, και η μαχαιρα μου θελει καταφαγει κρεατα, απο του αιματος των πεφονευμενων και των αιχμαλωτων, απο της κεφαλης των αρχοντων των εχθρων. ⁴³Ευφρανθητε, εθνη, μετα του λαου αυτου· διοτι θελει εκδικησει το αιμα των δουλων αυτου, και αποδωσει εκδικησιν εις τους εναντιους αυτου, και καθαρισει την γην αυτου και τον λαον αυτου. ⁴⁴Και ηλθεν ο Μωυσης, και ελαλησε παντας τους λογους της ωδης ταυτης εις επηκοον του λαου, αυτος και Ιησους ο υιος του Ναυη. ⁴⁵Και ετελειωσεν ο Μωυσης λαλων παντας τους λογους τουτους προς παντα τον Ισραηλ. ⁴⁶Και ειπε προς αυτους, Θεσατε τας καρδιας σας εις παντας τους λογους, τους οποιους εγω σημερον διαμαρτυρομαι προς εσας· τους οποιους θελετε παραγγειλει εις τα τεκνα σας να προσεχωσιν εις το να εκτελωσι, παντας τους λογους του νομου τουτου. ⁴⁷Διοτι ουτος δεν ειναι εις εσας λογος ματαιος· επειδη αυτη ειναι η ζωη σας· και δια του λογου τουτου θελετε μακροημερευσει επι της γης, προς την οποιαν διαβαινετε τον Ιορδανην δια να κληρονομησητε αυτην. ⁴⁸Και ελαλησε Κυριος προς τον Μωυσην την αυτην εκεινην ημεραν, λεγων, ⁴⁹Αναβα εις το ορος τουτο Αβαριμ, εις το ορος Νεβω, το εν τη γη Μωαβ κατεναντι της Ιεριχω· και θεωρησον την γην Χανανα, την οποιαν εγω διδω εις τους υιους Ισραηλ εις ιδιοκτησιαν· ⁵⁰και τελευτησον εν τω ορει οπου αναβαινεις, και προστεθητι εις τον λαον σου, καθως ο αδελφος σου Ααρων ετελευτησεν εν τω ορει Ωρ και προσετεθη εις τον λαον αυτου· ⁵¹διοτι ηπειθησατε εις εμε μεταξυ των υιων Ισραηλ εις τα υδατα της Μεριβα-καδης, εν τη ερημω Σιν· επειδη δεν με ηγιασατε εν μεσω των υιων Ισραηλ· ⁵²οθεν απεναντι θελεις ιδει την γην, εκει ομως δεν θελεις εισελθει, εις την γην την οποιαν εγω διδω εις τους υιους Ισραηλ.

33Και αυτη ειναι η ευλογια, την οποιαν ηυλογησε Μωυσης ο ανθρωπος του Θεου τους υιους Ισραηλ, προ της τελευτης αυτου· ²και ειπεν, Ο Κυριος ηλθεν εκ Σινα, και επεφανη εις αυτους εκ Σηειρ· επελαμφεν εκ του ορους Φαραν, και ηλθε μετα μυριαδων αγιων· εκ της δεξιας αυτου εξηλθε πυρ νομου δι' αυτους. ³Ναι, ηγαπησε τον λαον· υπο την χειρα σου ειναι παντες οι αγιοι αυτου· και εκαθηντο εις τους ποδας σου, δια να λαβωσι τους λογους σου. ⁴Νομον προσεταξεν εις ημας ο Μωυσης, την κληρονομιαν της συναγωγης Ιακωβ. ⁵Και ητο βασιλευς εν τω Ιεσουρουν, οτε οι αρχοντες του λαου συνηχθησαν μετα των φυλων Ισραηλ. ⁶Ζητω ο Ρουβην και ας μη αποθανη, και ας ηναι ο λαος αυτου πολυαριθμος. ⁷Και αυτη ειναι η ευλογια του Ιουδα· και ειπεν, Εισακουσον, Κυριε, της φωνης του Ιουδα, και φερε αυτον εις τον λαον αυτου· αι χειρες αυτου ας ηναι αυταρκεις

εις αυτον· και εσο βοηθεια εις αυτον κατα των εχθρων αυτου. ⁸Και περι του Λευι ειπε, Τα Θουμιμ σου και τα Ουριμ σου ας ηναι μετα του ανθρωπου του οσιου σου, τον οποιον εδοκιμασας εν Μασσα, και μετα του οποιου ηντιλογησας εις τα υδατα της Μεριβα· ⁹οστις ειπε προς τον πατερα αυτου και προς την μητερα αυτου, Δεν ειδον αυτον, και οστις απηρηνηθη τους αδελφους αυτου, ουδε εγνωρισε τους υιους αυτου· διοτι ετηρησαν τον λογον σου, και εφυλαξαν την διαθηκην σου. ¹⁰Θελουσι διδασκει τας κρισεις σου εις τον Ιακωβ, και τον νομον σου εις τον Ισραηλ· θελουσι βαλει θυμιαμα ενωπιον σου, και ολοκαυτωματα επι το θυσιαστηριον σου. ¹¹Ευλογησον, Κυριε, τα ταγματα αυτου, και δεχθητι τα εργα των χειρων αυτου· συνθλασον την οσφυν των επανισταμενων επ' αυτον, και των μισουντων αυτον, ωστε να μη εγερωθωσι πλεον. ¹²Περι του Βενιαμιν ειπεν, Ο ηγαπημενος του Κυριου θελει κατοικει εν ασφαλεια πλησιον αυτου· ο Κυριος θελει περισκεπει αυτον πασας τας ημερας, και μεταξυ των ωμων αυτου θελει αναπαιεσθαι. ¹³Και περι του Ιωσηφ ειπεν, Ευλογημενη ας ηναι παρα Κυριου η γη αυτου, απο των πολυτιμων δωρων του ουρανου, απο της δροσου, και απο της κατω κειμενης αβυσσου, ¹⁴και απο των εκ του ηλιου πολυτιμων καρπων, και απο των εκ της σεληνης πολυτιμων δωρων, ¹⁵και απο των εξαιρετων αγαθων των αρχαιων ορειων, και απο των πολυτιμων αγαθων των αιωνιων βουνων, ¹⁶και απο των πολυτιμων αγαθων της γης και του πληρωματος αυτης· και η ευδοκια του φανετος εν τη βατω ας ελθη επι την κεφαλην του Ιωσηφ, και επι την κορυφην του εκλεκτου μεταξυ των αδελφων αυτου. ¹⁷Η δοξα αυτου ας ηναι ως του πρωτοτοκου του ταυρου αυτου, και τα κερματα αυτου ως τα κερματα του μονοκερωτος· δι' αυτων θελει κερατισει τα εθνη εως των ακρων της γης· και αυται ειναι αι μυριαδες του Εφραιμ, και αυται αι χιλιαδες του Μανασση. ¹⁸Και περι του Ζαβουλων ειπεν, Ευφραϊνου, Ζαβουλων, εν τη εξοδω σου· και Ισσαχαρ, εις τας σκηνας σου. ¹⁹Θελουσι καλεσει τους λαους εις το ορος· εκει θελουσι προσφερει θυσιας δικαιοσυνης· διοτι θελουσι θηλασει την αφθονιαν της θαλασσης, και τους κεκρυμμενους θησαυρους της αμμου. ²⁰Και περι του Γαδ ειπεν, Ευλογημενος ο πλατυνων τον Γαδ· καθηται ως λεων, και διασπαρτατει βραχιονα και κεφαλην. ²¹Και προσεβλεψε δι' εαυτον την πρωτην μεριδα· διοτι εκει το μεριδιον του νομοθετου ητο διαπεφυλαγμενον· και ηλθε μετα των αρχοντων του λαου, εξεπληρωσε την δικαιοσυνην του Κυριου και τας κρισεις αυτου μετα του Ισραηλ. ²²Και περι του Δαν ειπεν, Ο Δαν ειναι σκυμνος λεοντος· θελει πηδησει απο Βασαν. ²³Και περι του Νεφθαλι ειπεν, Ω Νεφθαλι, κεχορτασμενε ευδοκιας, και πεπληρωμενε της ευλογιας του Κυριου, κληρονομησον την δυσιν και την μεσημβριαν. ²⁴Και περι του Ασηρ ειπεν, Ας ηναι ευλογημενος απο τεκνων ο Ασηρ· ας ηναι δεκτος εις τους αδελφους αυτου, και εις ελαιον ας βαψη τον ποδα αυτου. ²⁵Σιδηρος και χαλκος ας ηναι τα υπο-

δηματα σου, και η δυναμις σου ως αι ημεραι σου. ²⁶Δεν ειναι ουδεις ως ο Θεος του Ιεσουρουν, οστις επιβαινει επι τους ουρανους προς βοηθειαν σου, και εν τη μεγαλοπρεπεια αυτου επι το στερεωμα. ²⁷Ο Θεος ο αιωνιος ειναι καταφυγη, και υποστηριγμα οι αιωνιοι βραχιονες· και θελει εκδιωξει τον εχθρον απ' εμπροσθεν σου, και θελει ειπει, Εξολοθρευσον. ²⁸Τοτε ο Ισραηλ θελει κατοικησει μονος εν ασφαλεια· ο οφθαλμος του Ιακωβ θελει εισθαι επι γης σιτου και οινου· και οι ουρανοι αυτου θελουσι σταλαζει δροσον. ²⁹Μακαριος συ, Ισραηλ. Τις ομοιος σου, λαε σωζομενε υπο του Κυριου, οστις ειναι η ασπις της βοηθειας σου, και η μαχαιρα της υπεροχης σου· και θελουσιν υποταχθη οι εχθροι σου εις σε, και συ θελεις πατησει επι τον τραχηλον αυτων.

34Και ανεβη ο Μωυσης απο των πεδιαδων Μωαβ εις το ορος Νεβω, εις την κορυφην Φασγα· την κατεναντι της Ιεριχω. Και εδειξεν εις αυτον ο Κυριος πασαν την γην Γαλααδ εως Δαν, ²και πασαν την γην Νεφθαλι, και την γην του Εφραιμ και του Μανασση, και πασαν την γην του Ιουδα, εως της θαλασσης της εσχατης, ³και την μεσημβριαν και την πεδιαδα της κοιλαδος της Ιεριχω, πολεως φοινικων, εως Σηγωρ. ⁴Και ο Κυριος ειπε προς αυτον, Αυτη ειναι η γη, την οποιαν εγω ωμοσα προς τον Αβρααμ, προς τον Ισαακ και προς τον Ιακωβ, λεγων, εις το σπερμα σου θελω δωσει αυτην· εγω σε εκαμα να ιδης αυτην με τους οφθαλμους σου, εκει ομως δεν θελεις διαπερασει. ⁵Και ετελευτησεν εκει ο Μωυσης, ο θεραπων του Κυριου, εν τη γη Μωαβ, κατα τον λογον του Κυριου. ⁶Και εθαψεν αυτον εν κοιλαδι εν τη γη Μωαβ, κατεναντι του Βαιθ-φεγωρ· και ουδεις γνωριζει την ταφην αυτου εως της σημερον. ⁷Και ητο ο Μωυσης εκατον εικοσι ετων, οτε απεθανε· δεν ημαυρωθησαν οι οφθαλμοι αυτου, ουδε ηλαττωθη η δυναμις αυτου. ⁸Και εκλαυσαν οι υιοι Ισραηλ τον Μωυσην εις τας πεδιαδας του Μωαβ τριακοντα ημερας· και ετελειωθησαν αι ημεραι του κλαυθμου του πενθους του Μωυσεως. ⁹Και Ιησους ο υιος του Ναυη ητο πληρης πνευματος σοφιας· διοτι ο Μωυσης ειχεν επιθεσει τας χειρας αυτου επ' αυτον· και υπηκουον εις αυτον οι υιοι Ισραηλ και εκαμνον καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην. ¹⁰Και δεν ηγερθη πλεον εν τω Ισραηλ προφητης ως ο Μωυσης, τον οποιον εγνωρισεν ο Κυριος προσωπον προς προσωπον, ¹¹εις παντα τα σημεια και τεραστια, τα οποια ο Κυριος απεστειλεν αυτον να καμη εν τη γη της Αιγυπτου, εις τον Φαραω και εις παντας τους δουλους αυτου και εις πασαν την γην αυτου, ¹²και εις πασαν την χειρα την κραταιαν, και εις παντα τα θαυμασια τα μεγαλα, τα οποια εκαμεν ο Μωυσης ενωπιον παντος του Ισραηλ.

Ιησούς του ναυή

1 Και μετα την τελευταην του Μωυσεως του δουλου του Κυριου, ειπε Κυριος προς Ιησουν τον υιον του Ναυη, τον υπηρετην του Μωυσεως, λεγων, **2** Μωυσης ο θεραπων μου ετελευτησε· τωρα λοιπον σηκωθεις διαβηθι τον Ιορδανην τουτον, συ και πας ο λαος ουτος, προς την γην την οποιαν εγω διδω εις αυτους, εις τους υιους Ισραηλ. **3** Παντα τον τοπον, επι του οποιου πατηση το ιχνος των ποδων σας, εις εσας εδωκα αυτον, καθως ειπα προς τον Μωυσην· **4** απο της ερημου και του Λιβανου τουτου και εως του ποταμου του μεγαλου, του ποταμου του Ευφρατου, πασα η γη των Χετταιων, και εως της θαλασσης της μεγαλης προς δυσμας του ηλιου, θελει εισθαι το οριον σας. **5** Δεν θελει δυναθη ανθρωπος να σταθη εναντιον σου πασας τας ημερας της ζωης σου· καθως ημην μετα του Μωυσεως, θελω εισθαι μετα σου· δεν θελω σε αφησει ουδε σε εγκαταλειπει. **6** Ισχυε και ανδριζου· διοτι συ θελεις κληροδοτησει εις τον λαον τουτον την γην, την οποιαν ωμοσα προς τους πατερας αυτων να δωσω εις αυτους. **7** Μονον ισχυε και ανδριζου σφοδρα, δια να προσεχης να καμνης κατα παντα τον νομον, τον οποιον προσεταξεν εις σε Μωυσης ο θεραπων μου· μη εκκλινης απ' αυτου δεξια η αριστερα, δια να φερησαι μετα συνεσεως πανταχου οπου αν υπαγης. **8** Δεν θελει απομακρυνθη τουτο το βιβλιον του νομου απο του στοματος σου, αλλ' εν αυτω θελεις μελετα ημεραν και νυκτα, δια να προσεχης να καμνης κατα παντα οσα ειναι γεγραμμενα εν αυτω· διοτι τοτε θελεις ευοδοσθαι εις την οδον σου, και τοτε θελεις φερεσθαι μετα συνεσεως. **9** Δεν σε προσταζω εγω; ισχυε και ανδριζου· μη φοβηθης μηδε δειλιασης· διοτι ειναι μετα σου Κυριος ο Θεος σου οπου αν υπαγης. **10** Και προσεταξεν ο Ιησους τους αρχοντας του λαου, λεγων, **11** Περασατε δια μεσου του στρατοπεδου και προσταξατε τον λαον, λεγοντες, Ετοιμασατε εις εαυτους εφοδια· διοτι μετα τρεις ημερας θελετε διαβη τον Ιορδανην τουτον, δια να εισελθητε να κληρονομησητε την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σας διδει εις εσας δια να κληρονομησητε αυτην. **12** Και προς τους Ρουβηνιτας και προς τους Γαδιτας και προς το ημισυ της φυλης του Μανασση ειπεν ο Ιησους, λεγων, **13** Ενθυμηθητε τον λογον τον οποιον προσεταξεν εις εσας Μωυσης ο δουλος του Κυριου, λεγων, Κυριος ο Θεος σας σας ανεπαυσε και σας εδωκε την γην ταυ-

την· **14** αι γυναικες σας, τα τεκνα σας και τα κτηνη σας θελουσι μεινει εν τη γη, την οποιαν ο Μωυσης εδωκεν εις εσας εντευθεν του Ιορδανου· σεις δε θελετε διαβη εμπροσθεν των αδελφων σας ωπλισμενοι, παντες οι δυνατοι εν ισχυι, και θελετε βοηθησει αυτους· **15** εωσου αναπαυση ο Κυριος τους αδελφους σας καθως και εσας, και να κληρονομησωσι και αυτοι την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σας διδει εις αυτους· τοτε θελετε επιστρεφει εις την γην της κληρονομιας σας, και θελετε κληρονομησει αυτην, την οποιαν Μωυσης ο δουλος του Κυριου εδωκεν εις εσας εντευθεν του Ιορδανου, προς ανατολας ηλιου. **16** Και απεκριθησαν προς τον Ιησουν, λεγοντες, Παντα οσα προσταζεις εις ημας θελομεν καμει· και πανταχου οπου αποστειλης ημας, θελομεν υπαγει· **17** καθως υπηκουομεν κατα παντα εις τον Μωυσην, ουτω θελομεν υπακουει και εις σε· μονον Κυριος ο Θεος σου να ηναι μετα σου, καθως ητο μετα του Μωυσεως· **18** πας ανθρωπος, οστις εναντιωθη εις τας προσταγας σου και δεν υπακουση εις τους λογους σου κατα παντα οσα προσταξης αυτον, ας θανατονηται· μονον ισχυε και ανδριζου.

2 Και απεστειλεν Ιησους ο υιος του Ναυη εκ Σιττειμ δυο ανδρας να κατασκοπευσωσι κρυφως, λεγων, Υπαγετε, ιδετε την γην και την Ιεριχω. Οι δε υπηγον και εισηλθον εις οικιαν γυναικος πορνης, ονομαζομενης Ρααβ, και κατελυσαν εκει. **2** Απηγγειλαν δε προς τον βασιλεα της Ιεριχω, λεγοντες, Ιδου, ηλθον ενταυθα την νυκτα ανδρες εκ των υιων Ισραηλ, δια να κατασκοπευσωσι την γην. **3** Και απεστειλεν ο βασιλευς της Ιεριχω προς την Ρααβ, λεγων, Εξαγαγε τους ανδρας τους εισελθοντας προς σε, οιτινες εισηλθον εις την οικιαν σου· διοτι ηλθον να κατασκοπευσωσι πασαν την γην. **4** Και λαβουσα η γυνη τους δυο ανδρας εκρυφεν αυτους και ειπε, Ναι μεν εισηλθον προς εμε οι ανδρες και δεν εξευρω ποθεν ησαν· **5** ενω δε εμελλε να κλεισθη η πυλη, οτε εσκοτασεν, οι ανδρες εξηλθον· δεν εξευρω που υπηγον οι ανδρες· τρεξατε ταχως κατοπιν αυτων, διοτι θελετε προφθασει αυτους. **6** Αυτη ομως ειχεν αναβιβασει αυτους επι το δωμα και σκεπασει αυτους με λινοκαλαμην, την οποιαν ειχεν εστοιβαγμενην επι του δωματος. **7** Και οι ανδρες ετρεξαν κατοπιν αυτων δια της οδου της προς τον Ιορδανην, μεχρι των διαβασεων· και ευθυς αφου ανεχωρη-

σαν οι τρεχοντες κατοπιν αυτων, εκλεισθη η πυλη. ⁸Και πριν εκεινοι πλαγιασωσιν, αυτη ανεβη προς αυτους επι το δωμα. ⁹Και ειπε προς τους ανδρας, Γνωριζω οτι ο Κυριος εδωκεν εις εσας την γην· και οτι ο τρομος σας επεπεσεν εφ' ημας, και οτι παντες οι κατοικοι της γης ενεκρωθησαν εκ του φοβου σας· ¹⁰επειδη ηκουσαμεν πως ο Κυριος εξηρανε τα υδατα της Ερυθρας θαλασσης εμπροσθεν σας, οτε εξηλθετε εξ Αιγυπτου· και τι εκαμετε εις τους δυο βασιλεις των Αμορραιων, τους περαν του Ιορδανου, εις τον Σηων και εις τον Ωγ, τους οποιους εξωλοθρευσατε· ¹¹και καθως ηκουσαμεν, διελυθη καρδια ημων, και δεν εμεινε πλεον πνοη εις ουδενα εκ του φοβου σας· διοτι Κυριος ο Θεος σας, αυτος ειναι Θεος εν τω ουρανω ανω και επι της γης κατω. ¹²Και τωρα, ομοσατε μοι, παρακαλω, εις τον Κυριον οτι, καθως εγω εκαμα ελεος εις εσας, θελετε καμει και σεις ελεος εις την οικογενειαν του πατρος μου· και δοτε εις εμε σημειον πιστεως, ¹³οτι θελετε φυλαξει την ζωην εις τον πατερα μου και εις την μητερα μου και εις τους αδελφους μου και εις τας αδελφας μου και παντα οσα εχουσι, και θελετε σωσει την ζωην ημων εκ του θανατου. ¹⁴Και απεκριθησαν προς αυτην οι ανδρες, Η ζωη ημων εις θανατον ας παραδοθη αντι της ιδικης σας, αν μονον δεν φανερωσητε ταυτην την υποθεσιν ημων, εαν ημεις, οταν ο Κυριος παραδωσει εις ημας την γην, δεν δειξωμεν ελεος και πιστιν εις σε. ¹⁵Τοτε κατεβιβασεν αυτους με σχοινιον δια της θυριδος· διοτι η οικια αυτης ητο εν τω τειχει της πολεως και εν τω τειχει κατωκει. ¹⁶Και ειπε προς αυτους, Απελθετε εις την ορεινην, δια να μη σας συναντησωσιν οι καταδιωκοντες· και κρυφθητε εκει τρεις ημερας, εωσου επιστρεψωσιν οι καταδιωκοντες· και επειτα θελετε υπαγει εις την οδον σας. ¹⁷Και ειπαν προς αυτην οι ανδρες, Ουτω θελομεν εισθαι καθαροι απο του ορκου σου τουτου, τον οποιον εκαμες ημας να ομοσωμεν· ¹⁸ιδου, οταν ημεις εισερχωμεθα εις την γην, θελεις δεσει το σχοινιον τουτου του κοκκινου νηματος εις την θυριδα, απο της οποιας κατεβιβασας ημας· και τον πατερα σου και την μητερα σου και τους αδελφους σου και πασαν την οικογενειαν του πατρος σου, θελεις συναξει προς σεαυτην εις την οικιαν· ¹⁹και πας οστις εξελθη εκ της θυρας της οικιας σου, το αιμα αυτου θελει εισθαι επι της κεφαλης αυτου, ημεις δε θελομεν εισθαι καθαροι· οστις δε μενη μετα σου εν τη οικια, το αιμα αυτου θελει εισθαι επι της κεφαλης ημων, εαν τις βαλη χειρα επ' αυτον· ²⁰αλλ' εαν φανερωσης την υποθεσιν ημων ταυτην, τοτε θελομεν εισθαι λελυμενοι απο του ορκου σου, τον οποιον εκαμες ημας να ομοσωμεν. ²¹Και ειπε, Κατα τους λογους σας, ουτως, ας γεινη. Και εξαπεστειλεν αυτους, και ανεχωρησαν· αυτη δε εδεσε το κοκκινον σχοινιον εις την θυριδα. ²²Και ανεχωρησαν και ηλθον εις την ορεινην και εμειναν εκει τρεις ημερας, εωσου επιστρεψαν οι καταδιωκοντες· και εζητησαν αυτους οι καταδιωκοντες καθ' ολην την οδον, πλην δεν ευρηκαν. ²³Και υπεστρεψαν οι δυο ανδρες και κατεβησαν εκ του ορους και διεβησαν

και ηλθον προς Ιησουν τον υιον του Ναυη, και διηγηθησαν προς αυτον παντα οσα συνεβησαν εις αυτους. ²⁴Και ειπον προς τον Ιησουν, Βεβαιως ο Κυριος παρεδωκεν εις τας χειρας ημων πασαν την γην· και μαλιστα παντες οι κατοικοι του τοπου ενεκρωθησαν εκ του φοβου ημων.

3Και εξηγεθη ο Ιησους πρωι· και ανεχωρησαν εκ Σιττειμ και ηλθον εως του Ιορδανου, αυτος και παντες οι υιοι Ισραηλ, και διενυκτερευσαν εκει πριν διαβωσι. ²μετα δε τρεις ημερας επερασαν δια μεσον του στρατοπεδου οι αρχοντες, ³και προσεταξαν τον λαον, λεγοντες, Οταν ιδητε την κιβωτον της διαθηκης Κυριου του Θεου σας και τους ιερεις τους Λευιτας βασταζοντας αυτην, τοτε σεις θελετε κινηθη απο των τοπων σας και υπαγει οπισω αυτης· ⁴πλην ας ηναι διαστημα μεταξυ υμων και εκεινης, εως δυο χιλιαδων πηγων κατα το μετρον, μη πλησιασητε εις αυτην, δια να γνωριζετε την οδον την οποιαν πρεπει να βαδιζετε· διοτι δεν επερασατε την οδον ταυτην χθες και προχθες. ⁵Και ειπεν ο Ιησους προς τον λαον, Καθαρισθητε, διοτι αυριον θελει καμει ο Κυριος εν μεσω υμων θαυμασια. ⁶Και ειπεν ο Ιησους προς τους ιερεις λεγων, Σηκωσατε την κιβωτον της διαθηκης και προπορευεσθε εμπροσθεν του λαου. Και εσηκωσαν την κιβωτον της διαθηκης και επορευοντο εμπροσθεν του λαου. ⁷Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Εν τη ημερα ταυτη αρχιζω να σε μεγαλυνω ενωπιον παντος του Ισραηλ· δια να γνωρισωσιν οτι, καθως ημην μετα του Μωυσεως, θελω εισθαι και μετα σου· ⁸συ λοιπον προσταξον τους ιερεις τους βασταζοντας την κιβωτον της διαθηκης, λεγων, Οταν φθασητε εις το χειλος του υδατος του Ιορδανου, θελετε σταθη εν τω Ιορδανη. ⁹Και ειπεν ο Ιησους προς τους υιους Ισραηλ, Προσελθετε ενταυθα και ακουσατε τους λογους Κυριου του Θεου σας. ¹⁰Και ειπεν ο Ιησους, Εκ τουτου θελετε γνωρισει, οτι ο Θεος ο ζων ειναι εν τω μεσω υμων, και οτι κατα κρατος θελει εξολοθρευσει απ' εμπροσθεν σας τους Χαναναιους και τους Χετταιους και τους Ευαιους και τους Φερεζιους και τους Γεργεσαιους και τους Αμορραιους και τους Ιεβουσαιους· ¹¹ιδου, η κιβωτος της διαθηκης του Κυριου πασης της γης προβαινει εμπροσθεν σας εις τον Ιορδανην· ¹²και τωρα εκλεξατε εις εαυτους δωδεκα ανδρας απο των φυλων του Ισραηλ, ανα ενα ανδρα κατα φυλην· ¹³και καθως τα ιχνη των ποδων των ιερων, των βασταζοντων την κιβωτον του Κυριου, του Κυριου πασης της γης, πατησωσιν εν τοις υδασι του Ιορδανου, τα υδατα του Ιορδανου θελουσι διακοπη, τα υδατα τα καταβαινοντα ανωθεν, και θελουσι σταθη εις σωρον ενα. ¹⁴Και καθως εσηκωθη ο λαος εκ των σκηνων αυτων, δια να διαβωσι τον Ιορδανην, και οι ιερεις οι βασταζοντες την κιβωτον της διαθηκης εμπροσθεν του λαου, ¹⁵και καθως ηλθον οι βασταζοντες την κιβωτον εως του Ιορδανου, και οι ποδες των ιερων των βασταζοντων την κιβωτον εβραχησαν κατα το χειλος του υδατος, διοτι ο Ιορδανης πλημμυρει καθ' ολας τας οχθας αυτου πασας

τας ημερας του θερισμου, ¹⁶εσταθησαν τα υδατα τα καταβαινοντα ανωθεν και υψωθησαν εις ενα σωρον πολυ μακραν, απο της πολεως Αδαμ, ητις ειναι εις τα πλαγια της Ζαρεταν· τα δε καταβαινοντα κατω προς την θαλασσαν της πεδιαδος, την αλμυραν θαλασσαν, αποκοπεντα εξελιπον· και ο λαος επερασε κατεναντι της Ιεριχω. ¹⁷Και οι ιερεις, οι βασταζοντες την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, ισταντο στερεοι επι ξηρας εν μεσω του Ιορδανου· και παντες οι Ισραηλιται διεβαινον δια ξηρας, εωσου ετελειωσε πας ο λαος διαβαινων τον Ιορδανην.

4Και αφου πας ο λαος ετελειωσε διαβαινων τον Ιορδανην, ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, λεγων, ²Λαβετε εις εαυτους δωδεκα ανδρας εκ του λαου, ανα ενα ανδρα κατα φυλην, ³και προσταξον αυτους, λεγων, Λαβετε εντευθεν εκ μεσου του Ιορδανου, εκ του τοπου οπου των ιερεων οι ποδες εσταθησαν στερεοι, δωδεκα λιθους· και θελετε μετακομισει αυτους μεθ' εαυτων, και θελετε θεσει αυτους εν τω τοπω οπου στρατοπεδευσητε ταυτην την νυκτα. ⁴Τοτε ο Ιησους προσεκαλεσε τους δωδεκα ανδρας, τους οποιους ειχε διορισει εκ των υιων Ισραηλ, ανα ενα ανδρα κατα φυλην· ⁵και ειπε προς αυτους ο Ιησους, διαβητε εμπροσθεν της κιβωτου Κυριου του Θεου σας εν τω μεσω του Ιορδανου, και σηκωσατε εκαστος απο σας ενα λιθον επι τους ωμους αυτου, κατα τον αριθμον των φυλων των υιων Ισραηλ· ⁶δια να ηναι τουτο σημειον μεταξυ σας· ωστε οταν ερωτωσιν οι υιοι σας εις το μελλον λεγοντες, Τι δηλουσιν εις εσας οι λιθοι ουτοι; ⁷τοτε θελετε αποκριθη προς αυτους, Οτι εκοπησαν τα υδατα του Ιορδανου απ' εμπροσθεν της κιβωτου της διαθηκης του Κυριου· οτε διεβαινε τον Ιορδανην, τα υδατα του Ιορδανου εκοπησαν· και οι λιθοι ουτοι θελουσιν εισθαι προς τους υιους Ισραηλ εις μνημοσυνον εως αιωνος. ⁸Και εκαμον ουτως οι υιοι Ισραηλ καθως προσεταξεν ο Ιησους, και ελαβον δωδεκα λιθους εκ μεσου του Ιορδανου, καθως ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, κατα τον αριθμον των φυλων των υιων Ισραηλ, και μετεκομισαν αυτους μεθ' εαυτων εις τον τοπον οπου κατελυσαν και εθεσαν αυτους εκει. ⁹Και αλλους δωδεκα λιθους εστησεν ο Ιησους εν τω μεσω του Ιορδανου, εν τω τοπω οπου εσταθησαν οι ποδες των ιερεων, των βασταζοντων την κιβωτον της διαθηκης· και εκει ειναι μεχρι της σημερον. ¹⁰Οι δε ιερεις οι βασταζοντες την κιβωτον ισταντο εν τω μεσω του Ιορδανου, εωσου ετελεσθησαν παντα οσα ο Κυριος προσεταξεν εις τον Ιησουν να ειπη προς τον λαον, κατα παντα οσα ο Μωυσης προσεταξεν εις τον Ιησουν· και εσπευσεν ο λαος και διεβη. ¹¹Και αφου πας ο λαος ετελειωσε διαβαινων, διεβη και η κιβωτος του Κυριου και οι ιερεις εμπροσθεν του λαου. ¹²Και οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ και το ημισυ της φυλης Μανασση διεβησαν ωπλισμενοι εμπροσθεν των υιων Ισραηλ, καθως ειπε προς αυτους ο Μωυσης. ¹³Εως τεσσαρακοντα χιλιαδες ενοπλιοι διεβησαν εμπροσθεν του Κυριου εις πολεμον, προς τας πεδιαδας της Ιεριχω. ¹⁴Εν εκεινη

τη ημερα εμεγαλυνεν ο Κυριος τον Ιησουν ενωπιον παντος του Ισραηλ, και εφοβουντο αυτον, καθως εφοβουντο τον Μωυσην, πασας τας ημερας της ζωης αυτου. ¹⁵Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν λεγων, ¹⁶Προσταξον τους ιερεις τους βασταζοντας την κιβωτον του μαρτυριου, να αναβωσιν εκ του Ιορδανου. ¹⁷Και προσεταξεν ο Ιησους τους ιερεις λεγων, Αναβητε εκ του Ιορδανου. ¹⁸Και αφου οι ιερεις οι βασταζοντες την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου ανεβησαν εκ μεσου του Ιορδανου, και τα ιχνη των ποδων των ιερεων επατησαν επι της ξηρας, τα υδατα του Ιορδανου επιστρεφαντα εις τον τοπον αυτων επλημμυρησαν πασας τας οχθας αυτου, καθως προτερον. ¹⁹Και ανεβη ο λαος εκ του Ιορδανου την δεκατην του πρωτου μηνος και εστρατοπεδευσαν εν Γαλγαλοις προς το ανατολικον μερος της Ιεριχω. ²⁰Και τους δωδεκα εκεινους λιθους, τους οποιους ελαβον εκ του Ιορδανου, εστησεν ο Ιησους εν Γαλγαλοις. ²¹Και ειπε προς τους υιους Ισραηλ, λεγων, Οταν εις το μελλον ερωτωσιν οι υιοι σας τους πατερας αυτων, λεγοντες, Τι δηλουσιν οι λιθοι ουτοι; ²²τοτε θελετε αναγγειλει προς τους υιους σας, λεγοντες, Δια ξηρας διεβη ο Ισραηλ τον Ιορδανην τουτου· ²³διotti απεξηρανε Κυριος ο Θεος σας τα υδατα του Ιορδανου εμπροσθεν σας, εωσου διεβητε, καθως εκαμε Κυριος ο Θεος σας εις την Ερυθραν θαλασσαν, την οποιαν απεξηρανε εμπροσθεν ημων, εωσου διεβημεν· ²⁴δια να γνωρισωσι παντες οι λαοι της γης την χειρα του Κυριου, οτι ειναι κραταια· δια να φοβησθε Κυριον τον Θεον σας παντοτε.

5Και οτε ηκουσαν παντες οι βασιλεις των Αμορραιων, οι περαν του Ιορδανου προς δυσμας, και παντες οι βασιλεις των Χαναναιων, οι παρα την θαλασσαν, οτι ο Κυριος απεξηρανε τα υδατα του Ιορδανου απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ εωσου διεβησαν, διελυθησαν αι καρδια αυτων· και δεν εμεινε πλεον εις αυτους πνοη, απο του φοβου των υιων Ισραηλ. ²Κατ' εκεινον τον καιρον ειπεν ο Κυριος προς τον Ιησουν, Καμε εις σεαυτον λιθινας μαχαιρας κοπτερας, και περιετεμε εκ δευτερου τους υιους Ισραηλ. ³Και εκαμεν ο Ιησους εις εαυτον λιθινας μαχαιρας κοπτερας, και περιετεμε τους υιους Ισραηλ επι του βουνου των ακροβυστιων. ⁴Και η αιτια, δια την οποιαν ο Ιησους εκαμε την περιτομην, ειναι οτι πας ο λαος ο εξελθων εξ Αιγυπτου, τα αρσενικα, παντες οι ανδρες του πολεμου, απεθανον εν τη ερημω καθ' οδον, αφου εξηλθον εξ Αιγυπτου. ⁵Και πας ο λαος ο εξελθων ητο περιτετμημενος· πας δε ο λαος οστις εγεννηθη εν τη ερημω καθ' οδον, αφου εξηλθον εξ Αιγυπτου, δεν ειχε περιτεμηθη. ⁶Διotti τεσσαρακοντα ετη περιηρχοντο οι υιοι Ισραηλ εν τη ερημω, εωσου ετελευτησαν πας ο λαος, οι ανδρες του πολεμου, οι εξελθοντες εξ Αιγυπτου, επειδη δεν υπηκουσαν εις την φωνην του Κυριου· προς τους οποιους ο Κυριος ωμοσεν, οτι δεν θελει αφησει αυτους να ιδωσι την γην, την οποιαν ωμοσεν ο Κυριος προς τους πατερας αυτων οτι θελει δωσει εις ημας, γην ρε-

ουσαν γαλα και μελι. ⁷Αντι δε τούτων αντικατεστήθη τους υιους αυτων, τους οποιους ο Ιησους περιετεμε· διοτι ησαν απεριτμητοι, επειδη δεν ειχον περιτεμει αυτους καθ' οδον. ⁸Και αφου ετελειωσαν περιτεμνοντες παντα τον λαον, εκαθηντο εις τους τοπους αυτων εν τω στρατοπεδω, εωσου ιατρευθησαν. ⁹Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Ταυτην την ημεραν αφηρεσα αφ' υμων τον ονειδισμον της Αιγυπτου. Δια τουτο ωνομασθη ο τοπος εκεινος Γαλγαλα εως της σημερον. ¹⁰Και οι υιοι Ισραηλ εστρατοπεδευσαν εν Γαλγαλοις και εκαμον το πασχα τη δεκατη τεταρτη του μηνος προς το εσπερας, εις τας πεδιαδας της Ιεριχω. ¹¹Και τη επαυριον του πασχα εφαγον αζυμα απο του σιτου της γης, και σιτον πεφυγμενον την αυτην εκεινην ημεραν. ¹²Και τη επαυριον αφου εφαγον απο του σιτου της γης, εξελιπε το μαννα· και δεν ειχον πλεον μαννα οι υιοι Ισραηλ, αλλ' ετρωγον απο των γεννηματων της γης Χανααν τον ενιαυτον εκεινον. ¹³Και οτε ο Ιησους ητο πλησιον της Ιεριχω, υψωσε τους οφθαλμους αυτου και ειδε, και ιδου, ιστατο κατεναντι αυτου ανθρωπος και η ρομφαια αυτου ητο γεγυμνωμενη εν τη χειρι αυτου· και προσελθων ο Ιησους ειπε προς αυτον, Ημετερος εισαι η των υπεναντιων ημων; ¹⁴Ο δε ειπεν, Ουχι· αλλ' εγω Αρχιστρατηγος της δυναμεως του Κυριου τωρα ηλθον. Και επεσεν ο Ιησους επι την γην κατα προσωπον αυτου και προσεκυνησε, και ειπε προς αυτον, Τι προσταζει ο κυριος μου εις τον δουλον αυτου; ¹⁵Και ο Αρχιστρατηγος της δυναμεως του Κυριου ειπε προς τον Ιησουν, Λυσον το υποδημα σου εκ των ποδων σου· διοτι ο τοπος, επι του οποιου ιστασαι, ειναι αγιος. Και ο Ιησους εκαμεν ουτω.

6Η δε Ιεριχω ητο συγκεκλεισμενη και χωρωμενη εξ αιτιας των υιων Ισραηλ· ουδεις εξηρχετο και ουδεις εισηρχετο. ²Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Ιδου, παρεδωκα εις την χειρα σου την Ιεριχω και τον βασιλεα αυτης και τους δυνατους εν ισχυι. ³Και θελετε περιελθει την πολιν, παντες οι ανδρες του πολεμου, κυκλω της πολεως απαξ· ουτω θελεις καμνει εξ ημερας. ⁴Και επτα ιερεις θελουσι βασταζει εμπροσθεν της κιβωτου επτα σαλπιγγας κερατινας· και την εβδομηνη ημεραν θελετε περιελθει την πολιν επτακις· και οι ιερεις θελουσι σαλπιζει με τας σαλπιγγας. ⁵Και οταν σαλπισωσι με την κερατινην επεκτεινοντες, καθως ακουσητε τον ηχον της σαλπιγγος, πας ο λαος θελει αλαλαξει μεγαν αλαλαγμον, και θελει καταπεσει το τειχος της πολεως υφ' εαυτο, και ο λαος θελει αναβη, εκαστος κατ' ενωπιον αυτου. ⁶Και εκαλεσεν Ιησους ο υιος του Ναυη τους ιερεις και ειπε προς αυτους, Λαβετε την κιβωτον της διαθηκης, και επτα ιερεις ας βασταζωσιν επτα σαλπιγγας κερατινας εμπροσθεν της κιβωτου του Κυριου. ⁷Και ειπε προς τον λαον, Περασατε και περιελθετε την πολιν, και οι ωπλισμενοι ας περασωσιν εμπροσθεν της κιβωτου του Κυριου. ⁸Και αφου ο Ιησους ελαλησε προς τον λαον, οι επτα ιερεις βασταζοντες τας επτα κερατινας σαλπιγ-

γας εμπροσθεν του Κυριου επερασαν και εσαλπιζον με τας σαλπιγγας, και η κιβωτος της διαθηκης του Κυριου ηκολουθει αυτους. ⁹Και οι ωπλισμενοι προεπορευοντο των ιερεων, των σαλπιζοντων με τας σαλπιγγας, και η οπισθοφυλακη ηκολουθει οπισθεν της κιβωτου, ενω οι ιερεις προχωρουντες εσαλπιζον με τας σαλπιγγας. ¹⁰Και προσεταξεν ο Ιησους τον λαον, λεγων, Δεν θελετε αλαλαξει, ουδε θελει ακουσθη η φωνη σας, ουδε θελει εξελθει λογος εκ του στοματος σας, μεχρι της ημερας καθ' ην θελω σας ειπει να αλαλαξητε· τοτε θελετε αλαλαξει. ¹¹Και η κιβωτος του Κυριου περιηλθε την πολιν κυκλω απαξ· και ηλθον εις το στρατοπεδον και διενυκτερευσαν εν τω στρατοπεδω. ¹²Και εξηγεθη ο Ιησους το πρωι, και οι ιερεις εσηκωσαν την κιβωτον του Κυριου. ¹³και οι επτα ιερεις, βασταζοντες τας επτα κερατινας σαλπιγγας, προεπορευοντο της κιβωτου του Κυριου, πορευομενοι και σαλπιζοντες με τας σαλπιγγας· και εμπροσθεν αυτων επορευοντο οι ωπλισμενοι· η δε οπισθοφυλακη ηκολουθει οπισθεν της κιβωτου του Κυριου, ενω οι ιερεις προχωρουντες εσαλπιζον με τας σαλπιγγας. ¹⁴Και την δευτερην ημεραν περιηλθον την πολιν απαξ, και επεστρεψαν εις το στρατοπεδον· ουτως εκαμνον εξ ημερας. ¹⁵Και την εβδομηνη ημεραν εξηγεθησαν περι τα χαραγματα και περιηλθον την πολιν επτακις κατα τον αυτον τροπον· μονον εν ταυτη τη ημερα περιηλθον την πολιν επτακις. ¹⁶Και εις την εβδομηνη φοραν, ενω εσαλπιζον οι ιερεις με τας σαλπιγγας, ειπεν ο Ιησους προς τον λαον, Αλαλαξατε· διοτι ο Κυριος παρεδωκεν εις εσας την πολιν. ¹⁷και η πολις θελει εισθαι αναθεμα εις τον Κυριον, αυτη και παντα τα εν αυτη· εις μονην την Ρααβ την πορνην θελει φυλαχθη η ζωη, εις αυτην και εις παντας τους οντας εν τη οικια μετ' αυτης· διοτι εκρυψε τους κατασκοπους, τους οποιους απεστειλαμεν. ¹⁸σεις ομως φυλαχθητε απο του αναθεματος, δια να μη γεινητε αναθεμα, λαμβανοντες απο του αναθεματος, και καταστησητε το στρατοπεδον του Ισραηλ αναθεμα και ταραξητε αυτο. ¹⁹απαν δε το αργυριον και το χρυσιον και τα σκευη τα χαλκινα και τα σιδηρα ειναι αφιερωμενα εις τον Κυριον· εις το θησαυροφυλακιον του Κυριου θελουσιν εισαχθη. ²⁰Και ηλαλαξεν ο λαος, οτε εσαλπισαν με τας σαλπιγγας· και ως ηκουσεν ο λαος την φωνην των σαλπιγγων, τοτε ηλαλαξεν ο λαος αλαλαγμον μεγαν, και κατεπεσε το τειχος υφ' εαυτο, και ανεβη ο λαος εις την πολιν, εκαστος κατ' ενωπιον αυτου, και εκυριευσαν την πολιν. ²¹Και εξωλοθρευσαν εν στοματι μαχαιρας παντας τους εν τη πολει, ανδρας και γυναικας, νεους και γεροντας, και βοας και προβατα και ονους. ²²Ειπε δε ο Ιησους προς τους δυο ανδρας, τους κατασκοπευσαντας την γην, Εισελθετε εις την οικιαν της πορνης και εξαγαγετε εκειθεν την γυναικα, και παντα οσα εχει, καθως ωμοσατε προς αυτην. ²³Και εισηλθον οι νεοι οι κατασκοποι και εξαγαγον την Ρααβ και τον πατερα αυτης και την μητερα αυτης και τους αδελφους αυτης, και παντα οσα ειχε· και εξαγαγον πασαν την συγγενειαν

αυτης και εφυλαξαν αυτους εξω του στρατοπεδου του Ισραηλ. ²⁴Και κατεκαυσαν την πολιν εν πυρι και παντα τα εν αυτη· μονον το αργυριον και το χρυσιον και τα σκευη τα χαλκινα και τα σιδηρα εδωκαν εις το θησαυροφυλακιον του οικου του Κυριου. ²⁵Και εις την Ρααβ την πορνην και εις την οικογενειαν του πατρος αυτης και εις παντα οσα ειχε, ο Ιησους εφυλαξε την ζωην· και κατοικει εν τω μεσω του Ισραηλ εως της σημερον· διοτι εκρυψε τους κατασκοπους, τους οποιους απεστειλεν ο Ιησους δια να κατασκοπευσωσι την Ιεριχω. ²⁶Και ωμοσεν ο Ιησους κατ' εκεινον τον καιρον, λεγων, Κατηραμενος ενωπιον του Κυριου ο ανθρωπος, οστις αναστηση και κτιση την πολιν ταυτην την Ιεριχω· με τον θανατον του πρωτοτοκου υιου αυτου θελει βαλει τα θεμελια αυτης, και με τον θανατον του νεωτατου υιου αυτου θελει στησει τας πυλας αυτης. ²⁷Και ο Κυριος ητο μετα του Ιησου, και το ονομα αυτου διεφημισθη καθ' ολην την γην.

7Οι δε υιοι Ισραηλ εκαμον παραβασιν εις το αναθεμα· διοτι Αχαν, ο υιος του Χαρμι, υιου του Ζαβδι, υιου του Ζερα, εκ της φυλης Ιουδα, ελαβεν απο του αναθεματος· και εξηφθη η οργη του Κυριου κατα των υιων Ισραηλ. ²Και απεστειλεν ο Ιησους ανθρωπους εκ της Ιεριχω εις Γαι, την πλησιον της Βαιθ-αυεν, προς το ανατολικον μερος της Βαιθλη· και ειπε προς αυτους λεγων, Αναβητε και κατασκοπευσατε την γην. Και οι ανθρωποι ανεβησαν και κατεσκοπευσαν την Γαι. ³Και επιστρεψαντες προς τον Ιησουν ειπαν προς αυτον, Ας μη αναβη πας ο λαος, αλλ' ως δυο η τρεις χιλιαδες ανδρες ας αναβωσι και ας παταξωσι την Γαι· μη βαλης παντα τον λαον εις κοπον φερων αυτον εως εκει· διοτι ειναι ολιγοι. ⁴Και ανεβησαν εκει εκ του λαου ως τρεις χιλιαδες ανδρες· και εφυγον απο προσωπου των ανδρων της Γαι. ⁵Και οι ανδρες της Γαι επαταξαν εξ αυτων εως τριακοντα εξ ανδρας· και κατεδιωξαν αυτους απ' εμπροσθεν της πυλης εως Σιβαρειμ, και επαταξαν αυτους εις το κατωφερρες· δια το οποιον αι καρδιαι του λαου διελυθησαν, και εγειναν ως υδωρ. ⁶Και διερρηξεν ο Ιησους τα ιματια αυτου, και επεσε κατα γης επι προσωπον αυτου, εμπροσθεν της κιβωτου του Κυριου εως εσπερας, αυτος και οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ, και επεθεσαν χωμα επι τας κεφαλαις αυτων. ⁷Και ειπεν ο Ιησους, Α Δεσποτα Κυριε, δια τι διεβιβασας τον λαον τουτον δια του Ιορδανου, δια να μας παραδωσης εις τας χειρας των Αμορραιων, ωστε να αφανισωσιν ημας; ειθε να ευχαριστουμεθα καθημενοι περαν του Ιορδανου ⁸Ω Κυριε, τι να ειπω, αφου ο Ισραηλ εστρεψε τα νωτα εμπροσθεν των εχθρων αυτου; ⁹και ακουσαντες οι Χαναναιοι και παντες οι κατοικοι της γης, θελουσι περικυκλωσει ημας και εξαλειφει το ονομα ημων απο της γης· και τι θελεις καμει περι του ονοματος σου του μεγαλου; ¹⁰Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Σηκωθητι· δια τι επεσες ουτως επι το προσωπον σου; ¹¹ημαρτησεν ο Ισραηλ, και μαλιστα παρεβησαν

την διαθηκην μου, την οποιαν προσεταξα αυτους· και ετι ελαβον απο του αναθεματος και ετι εκλεψαν και ετι εφευσθησαν και ετι εβαλον αυτο εις τα σκευη αυτων· ¹²δια τουτο δεν θελουσι δυνηθη οι υιοι Ισραηλ να σταθωσιν εμπροσθεν των εχθρων αυτων, αλλα θελουσι στρεψει τα νωτα εμπροσθεν των εχθρων αυτων, διοτι εγειναν αναθεμα· ουδε θελω εισθαι πλεον με σας, εαν δεν εξαλειψητε το αναθεμα εκ μεσου σας· ¹³σηκωθεις αγιασον τον λαον και ειπε, Αγιασθητε δια την αυριον· διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Αναθεμα ειναι εν τω μεσω σου, Ισραηλ· δεν δυνασαι να σταθης εμπροσθεν των εχθρων σου, εωσου αφαιρεσητε το αναθεμα εκ μεσου σας· ¹⁴προσελθετε λοιπον το πρωι κατα τας φυλας σας· και η φυλη, την οποιαν πιαση ο Κυριος, θελει προσελθει κατα συγγενειας· και η συγγενεια, την οποιαν πιαση ο Κυριος, θελει προσελθει κατ' οικογενειας· και η οικογενεια, την οποιαν πιαση ο Κυριος, θελει προσελθει κατα ανδρας· ¹⁵και οστις πιασθη εχων το αναθεμα, θελει κατακαυθη εν πυρι, αυτος και παντα οσα εχει· διοτι παρεβη την διαθηκην του Κυριου και διοτι επραξεν ανομιαν εν τω Ισραηλ. ¹⁶Και εξεγερθεις ο Ιησους το πρωι, προσηγαγε τον Ισραηλ κατα τας φυλας αυτων· και επιασθη η φυλη του Ιουδα· ¹⁷και προσηγαγε τας συγγενειας του Ιουδα, και επιασθη η συγγενεια των Ζαραιτων· και προσηγαγε την συγγενειαν των Ζαραιτων κατα ανδρας, και επιασθη ο Ζαβδι· ¹⁸και προσηγαγε την οικογενειαν αυτου κατα ανδρας, και επιασθη ο Αχαν, ο υιος του Χαρμι, υιου του Ζαβδι, υιου του Ζερα, εκ της φυλης Ιουδα. ¹⁹Και ειπεν ο Ιησους προς τον Αχαν, Τεκνον μου, δος τωρα δοξαν εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, και εξομολογηθητι εις αυτον, και ειπε μοι τωρα τι επραξας· μη κρυψης αυτο απ' εμου. ²⁰Και απεκριθη ο Αχαν προς τον Ιησουν και ειπε, Αληθως εγω ημαρτον εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ και επραξα ουτω και ουτω· ²¹ιδων μεταξυ των λαφυρων μιαν καλην Βαβυλωνικην στολην και διακοσιους σικλους αργυριου και ελασμα χρυσου βαρους πεντηκοντα σικλων, επεθυμησα αυτα και ελαβον αυτα· και ιδου, ειναι κεκρυμμενα εν τη γη, κατα το μεσον της σκηνης μου, και το αργυριον υποκατω αυτων. ²²Και απεστειλεν ο Ιησους ανθρωπους· και ετρεξαν εις την σκηνην, και ιδου, ησαν κεκρυμμενα εν τη σκηνη αυτου, και το αργυριον υποκατω αυτων. ²³Και ελαβον αυτα εκ μεσου της σκηνης, και εφεραν αυτα προς τον Ιησουν και προς παντας τους υιους Ισραηλ, και εθεσαν αυτα ενωπιον του Κυριου. ²⁴Τοτε ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, επιασαν τον Αχαν τον υιον του Ζερα, και το αργυριον και την στολην και το ελασμα του χρυσου και τους υιους αυτου και τας θυγατερας αυτου και τους βοας αυτου και τους ονους αυτου και τα προβατα αυτου και την σκηνην αυτου και παντα οσα ειχε, και εφεραν αυτους εις την κοιλαδα Αχωρ. ²⁵Και ειπεν ο Ιησους, Δια τι κατεταραξας ημας; ο Κυριος θελει σε καταταραξει την ημεραν ταυτην. Και πας ο Ισραηλ ελιθοβολησαν αυτον με λιθους και κατεκαυσαν αυτους εν πυρι

και ελιθοβολησαν αυτους με λιθους. ²⁶Και εστησαν επ' αυτον σωρον λιθων μεγαν, οστις μενει εως της σημερον· ουτως επαυσεν ο Κυριος απο της εξαφειας του θυμου αυτου· δια τουτο καλειται το ονομα του τοπου εκεινου Κοιλας Αχωρ εως της ημερας ταυτης.

8Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Μη φοβηθης μηδε δειλιασης· λαβε μετα σου παντας τους πολεμικους ανδρας, και σηκωθεις αναβα εις Γαι· ιδου, εγω παρεδωκα εις την χειρα σου; τον βασιλεα της Γαι και τον λαον αυτου και την πολιν αυτου και την γην αυτου· ²και θελεις καμει εις την Γαι και εις τον βασιλεα αυτης, καθως εκαμες εις την Ιεριχω και εις τον βασιλεα αυτης· μονον τα λαφυρα αυτης και τα κτηνη αυτης θελετε λαφυραγωγησει εις εαυτους· στησον ενεδραν κατα της πολεως οπισθεν αυτης. ³Και εσηκωθη ο Ιησους και πας ο λαος ο πολεμιστης, δια να αναβωσιν εις την Γαι· και εξελεξεν ο Ιησους τριακοντα χιλιαδας ανδρας δυνατους εν ισχυι και εξαπεστειλεν αυτους δια νυκτος, ⁴και προσεταξεν εις αυτους λεγων, Ιδου, σεις θελετε ενεδρευει κατα της πολεως οπισθεν αυτης· μη απομακρυνθητε πολυ απο της πολεως, και να ησθε παντες ετοιμοι· ⁵εγω δε και πας ο λαος ο μετ' εμου θελομεν πλησιασει εις την πολιν· και οταν εξελθωσιν εναντιον ημων, καθως προτερον, τοτε ημεις θελομεν φυγει απ' εμπροσθεν αυτων· ⁶και θελουσιν εξελθει κατοπιν ημων, εωσου απομακρυνωμεν αυτους απο της πολεως, διοτι θελουσιν ειπει, Αυτοι φεγουσιν απ' εμπροσθεν ημων, καθως προτερον· και ημεις θελομεν φυγει απ' εμπροσθεν αυτων· ⁷τοτε σεις σηκωθεντες εκ της ενεδρας, θελετε κυριευσει την πολιν· διοτι Κυριος ο Θεος σας θελει παραδωσει αυτην εις την χειρα σας· ⁸και αφου κυριευσητε την πολιν, θελετε καυσει την πολιν εν πυρι· κατα την προσταγην του Κυριου θελετε καμει· ιδου, προσεταξα εις εσας. ⁹Ο Ιησους λοιπον εξαπεστειλεν αυτους, και υπηγον εις ενεδραν και εκαθισαν μεταξυ Βαιθηλ και Γαι, προς το δυτικον μερος της Γαι· ο δε Ιησους εμεινε την νυκτα εκεινην εν τω μεσω του λαου. ¹⁰Και εξεγερθεις ο Ιησους το πρωι, επεσκεφθη τον λαον, και ανεβη αυτος και οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ, εμπροσθεν του λαου προς Γαι. ¹¹Και πας ο λαος ο πολεμιστης, ο μετ' αυτου, ανεβη και επλησιασε και ηλθε κατεναντι της πολεως και εστρατοπεδευσε κατα το βορειον μερος της Γαι· ητο δε κοιλας μεταξυ αυτων και της Γαι. ¹²Και λαβων εως πεντε χιλιαδας ανδρων, εκαθισεν αυτους εις ενεδραν μεταξυ Βαιθηλ και Γαι, προς το δυτικον μερος της πολεως. ¹³Και αφου διαταξαν τον λαον, απαν το στρατευμα το προς βορραν της πολεως και την ενεδραν αυτου προς δυσμας της πολεως, υπηγεν ο Ιησους εκεινην την νυκτα εις το μεσον της κοιλαδος. ¹⁴Και ως ειδεν ο βασιλευς της Γαι, αυτος και πας ο λαος αυτου, οι ανδρες της πολεως, εσπευσαν και εξηγερθησαν πρωι και εξηλθον εις συναντησιν του Ισραηλ προς μαχην, εις ωρισμενην ωραν, επι την πεδιαδα· πλην αυτος δεν ηξευρεν οτι ητο ενεδρα κατ' αυτου οπισθεν

της πολεως. ¹⁵Και ο Ιησους και πας ο Ισραηλ προσεποιηθησαν οτι κατετροπωθησαν εμπροσθεν αυτων, και εφευγον δια της οδου της ερημου. ¹⁶Και συνεκαλεσθησαν πας ο λαος ο εν Γαι, δια να καταδιωξωσιν αυτους· και κατεδιωξαν τον Ιησουν και απεμακρυνθησαν απο της πολεως. ¹⁷Και δεν απεμεινεν ανθρωπος εν Γαι και εν Βαιθηλ, οστις δεν εξηλθε κατοπιν του Ισραηλ· και αφηκαν ανοικτην την πολιν, και κατεδιωκον τον Ισραηλ. ¹⁸Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Εκτεινον την λογχην, την εν τη χειρι σου, προς την Γαι· διοτι θελω παραδωσει αυτην εις την χειρα σου. Και εξετεινεν ο Ιησους την λογχην, την εν τη χειρι αυτου, προς την πολιν. ¹⁹Και η ενεδρα εσηκωθη μετα σπουδης απο της θεσεως αυτης, και ωρμησαν ευθυς οτε εξετεινε την χειρα αυτου· και εισηλθον εις την πολιν και εκυριευσαν αυτην, και σπευσαντες εκαυσαν την πολιν εκ πυρι. ²⁰Και οτε περιεβλεψαν εις τα οπισω αυτων οι ανδρες της Γαι, ειδον, και ιδου, ανεβαινεν ο καπνος της πολεως προς τον ουρανον, και δεν ηδυναντο να φυγωσιν εδω και εκει· επειδη ο λαος ο φευγων προς την ερημον εστραφησαν οπισω εναντιον των καταδιωκοντων. ²¹Ο δε Ιησους και πας ο Ισραηλ, ιδοντες οτι η ενεδρα ειχε κυριευσει την πολιν και οτι ανεβαινεν ο καπνος της πολεως, εστραφησαν οπισω και επαταξαν τους ανδρας της Γαι. ²²Και οι αλλοι εξηλθον εκ της πολεως εναντιον αυτων, ωστε ησαν εν τω μεσω του Ισραηλ εντευθεν και εκειθεν· και επαταξαν αυτους, ωστε δεν αφηκαν ουδενα εξ αυτων μειναντα η διαφυγοντα. ²³Τον δε βασιλεα της Γαι συνελαβον ζωντα και εφεραν αυτον προς τον Ιησουν. ²⁴Και αφου ο Ισραηλ ετελειωσε φονευων παντας τους κατοικους της Γαι εν τη πεδιαδι εκ τη ερημω, οπου κατεδιωκον αυτους, και επεσον παντες εν στοματι μαχαιρας, εωσου εξωλοθρευθησαν, επεστρεψε πας ο Ισραηλ εις την Γαι και επαταξαν αυτην εν στοματι μαχαιρας. ²⁵Και παντες οι πεσοντες εν τη ημερα εκεινη, ανδρες τε και γυναικες, ησαν δωδεκα χιλιαδες, παντες οι ανθρωποι της Γαι. ²⁶Και δεν εσυρεν ο Ιησους οπισω την χειρα αυτου, την οποιαν εξετεινε με την λογχην, εωσου εξωλοθρευσε παντας τους κατοικους της Γαι. ²⁷Μονον τα κτηνη και τα λαφυρα της πολεως εκεινης ελαφυραγωγησεν ο Ισραηλ εις εαυτον, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον προσεταξεν εις τον Ιησουν. ²⁸Και κατεκαυσεν ο Ιησους την Γαι, και κατεστησεν αυτην σωρον παντοτεινον οικητον εως της ημερας ταυτης. ²⁹Τον δε βασιλεα της Γαι εκρεμασεν επι ξυλου εως εσπερας· και ως εδυσεν ο ηλιος, προσεταξεν ο Ιησους και κατεβιβασαν το πτωμα αυτου απο του ξυλου, και ερριψαν αυτο εις την εισοδον της πυλης της πολεως, και υψωσαν επ' αυτου σωρον λιθων μεγαν, οστις μενει εως της σημερον. ³⁰Τοτε ωκοδομησεν ο Ιησους θυσιαστηριον εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ επι το ορος Εβαλ, ³¹καθως ο Μωυσης ο δουλος του Κυριου προσεταξε τους υιους Ισραηλ, κατα το γεγραμμενον εν τω βιβλιω του νομου του Μωυσεως, θυσιαστηριον εκ λιθων ολοκληρων, επι των οποιων σιδηρος δεν επε-

βλήθη· και προσεφεραν επ' αυτο ολοκαυτωματα προς τον Κυριον και εθυσιασαν ειρηνικας προσφορας. ³²Και εγραψεν εκει επι τους λιθους το αντιγραφον του νομου του Μωυσεως, τον οποιον ειχε γραψει ενωπιον των υιων Ισραηλ. ³³Και πας ο Ισραηλ και οι πρεσβυτεροι αυτων και οι αρχοντες και οι κριται αυτων εσταθησαν εντευθεν και εντευθεν της κιβωτου απεναντι των ιερεων των Λευιτων, των βασταζοντων την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, και ο ξενος και ο αυτοχθων· το ημισυ αυτων προς το ορος Γαριζιν και το ημισυ αυτων προς το ορος Εβαλ· καθως προτερον προσεταξεν ο Μωυσης ο δουλος του Κυριου, δια να ευλογησωσι τον λαον του Ισραηλ. ³⁴Και μετα ταυτα ανεγνωσε παντας τους λογους του νομου, τας ευλογιας και τας καταρας, κατα παντα τα γεγραμμενα εν τω βιβλιω του νομου. ³⁵Δεν ητο λογος εκ παντων οσα προσεταξεν ο Μωυσης, τον οποιον ο Ιησους δεν ανεγνωσεν ενωπιον πασης της συναγωγης του Ισραηλ, μετα των γυναικων και των παιδιων και των ξενων των παρευρισκομενων μεταξυ αυτων.

9Και οτε ηκουσαν παντες οι βασιλεις, οι εντευθεν του Ιορδανου, οι εν τη ορεινη και οι εν τη πεδινη και οι εν πασι τοις παραλοις της θαλασσης της μεγαλης, εως κατεναντι του Λιβανου, οι Χετταιοι και οι Αμορραιοι, οι Χαναναιοι, οι Φερεζαιοι, οι Ευαιοι και οι Ιεβουσαιοι, ²συνηθησαν παντες ομου, δια να πολεμησωσι τον Ιησουν και τον Ισραηλ. ³Οι δε κατοικοι της Γαββαων ηκουσαν ο, τι εκαμεν ο Ιησους εις την Ιεριχω και εις την Γαι, ⁴και επραξαν και ουτοι μετα πανουργιας, και υπηγον και ητοιμασθησαν με εφοδια, και ελαβον σακκουσ παλαιους επι των ονων αυτων και ασκουσ οινου παλαιους και κατεσχισμενους και δεδεμενους, ⁵και εις τους ποδας αυτων υποδηματα παλαια και εμβαλωμενα, και ιματια παλαια εφ' εαυτων· και ολος ο αρτος του εφοδιασμου αυτων ητο ξηρος και κατατεθρυμμενος. ⁶Και ηλθον προς τον Ιησουν εις το στρατοπεδον εις Γαλγαλα, και ειπον προς αυτον και προς τους ανδρας του Ισραηλ, Απο γης μακρας ηλθομεν· τωρα λοιπον καμετε συνθηκην προς ημας. ⁷Και ειπον οι ανδρες του Ισραηλ προς τους Ευαιους τουτους, Σεις κατοικειτε ισως εν τω μεσω ημων, και πως θελομεν καμει συνθηκην προς εσας; ⁸Οι δε ειπον προς τον Ιησουν, Δουλοι σου ειμεθα. Ειπε δε προς αυτους ο Ιησους, Ποιοι εισθε; και ποθεν ερχεσθε; ⁹Και ειπον προς αυτον, Απο πολυ μακρας γης ηλθον οι δουλοι σου δια το ονομα Κυριου του Θεου σου· διоти ηκουσαμεν την φημην αυτου και παντα οσα εκαμεν εν Αιγυπτω, ¹⁰και παντα οσα εκαμεν εις τους δυο βασιλεις των Αμορραιων, τους περαν του Ιορδανου, εις τον Σηων βασιλεα της Εσεβων, και εις τον Ωγ βασιλεα της Βασαν, τον εν Ασταρωθ· ¹¹δια τουτο ειπον προς ημας οι πρεσβυτεροι ημων και παντες οι κατοικοι της γης ημων, λεγοντες, Λαβετε εις εαυτους εφοδια δια την οδον, και υπαγετε εις συναντησιν αυτων και ειπατε προς αυτους, δουλοι σας ειμεθα· τωρα λοιπον καμετε συνθηκην προς

ημας· ¹²τον αρτον ημων τουτον ζεστον ελαβομεν εκ των οικων ημων, καθ' ην ημεραν εξηλθομεν δια να ελθωμεν προς εσας· και τωρα, ιδου, εινα ξηρος και κατατεθρυμμενος· ¹³και ουτοι οι ασκοι του οινου, τους οποιους εγεμισαμεν νεους, και ιδου, εινα κατεσχισμενοι· και τα ιματια ημων ταυτα και τα υποδηματα ημων επαλαιωθησαν δια την πολυ μακραν οδον. ¹⁴Και εδεχθησαν τους ανδρας εξ αιτιας των εφοδιων αυτων, και δεν ηρωτησαν τον Κυριον. ¹⁵Και εκαμεν ο Ιησους ειρηνην προς αυτους και εκαμε συνθηκην προς αυτους, να φυλαξη την ζωην αυτων· και οι αρχοντες της συναγωγης ωμοσαν προς αυτους. ¹⁶Και μετα τρεις ημερας, αφου εκαμον συνθηκην προς αυτους, ηκουσαν οτι ησαν γειτονες αυτων και κατωκουν μεταξυ αυτων. ¹⁷Και σηκωθεντες οι υιοι Ισραηλ υπηγον εις τας πολεις αυτων την τριτην ημεραν· αι δε πολεις αυτων ησαν Γαββαων και Χεφειρα και Βηρωθ και Κιριαθ-ιαρειμ. ¹⁸Και δεν επαταξαν αυτους οι υιοι Ισραηλ, διοτι οι αρχοντες της συναγωγης ειχον ομοσει προς αυτους τον Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. Και εγογγυζε πασα η συναγωγη κατα των αρχοντων. ¹⁹Παντες ομως οι αρχοντες ειπον προς πασαν την συναγωγην, Ημεις ωμοσαμεν προς αυτους τον Κυριον τον Θεον του Ισραηλ· τωρα λοιπον δεν δυναμεθα να εγγισωμεν αυτους· ²⁰τουτο θελομεν καμει εις αυτους· θελομεν φυλαξει την ζωην αυτων, δια να μη ηναι οργη Θεου εφ' ημας, δια τον ορκον τον οποιον ωμοσαμεν προς αυτους. ²¹Και οι αρχοντες ειπον προς αυτους, Ας ζωσι· πλην ας ηναι ξυλοκοποι και υδροφοροι εις πασαν συναγωγην· καθως οι αρχοντες υπεσχεθησαν προς αυτους. ²²Και συνεκαλεσεν αυτους ο Ιησους και ειπε προς αυτους, λεγων, Δια τι ηπατησατε ημας λεγοντες, πολυ μακραν ειμεθα απο σας, ενω σεις κατοικειτε μεταξυ ημων; ²³τωρα λοιπον επικαταρατοι εισθε, και δεν θελει λειψει απο σας δουλος και ξυλοκοπος και υδροφορος εις τον οικον του Θεου μου. ²⁴Και απεκριθησαν προς τον Ιησουν λεγοντες, Επειδη οι δουλοι σου εμαθον μετα πληροφοριας οσα Κυριος ο Θεος σου διεταξεν εις τον δουλον αυτου Μωυσην, να δωση εις εσας πασαν την γην και να εξολοθρευση εμπροσθεν σας παντας τους κατοικους της γης, δια τουτο εφοβηθημεν απο σας σφοδρα δια την ζωην ημων και εκαμομεν το πραγμα τουτο· ²⁵και τωρα, ιδου, εις τας χειρας σου ειμεθα· ο, τι σοι φανη καλον και αρεστον να καμης εις ημας, καμε. ²⁶Και εκαμεν ουτως εις αυτους, και ηλευθερωσεν αυτους εκ της χειρος των υιων Ισραηλ, και δεν εφονευσαν αυτους. ²⁷Και την ημεραν εκεινην εκαμεν αυτους ο Ιησους ξυλοκοπους και υδροφορους μεχρι τουδε, εις την συναγωγην και εις το θυσιαστηριον του Κυριου, εις τον τοπον οντινα εκλεξη.

10Και ως ηκουσεν Αδωνισεδεκ ο βασιλευς της Ιερουσαλημ οτι ο Ιησους εκυριευσε την Γαι και εξωλοθρευσεν αυτην, οτι, καθως εκαμεν εις την Ιεριχω και εις τον βασιλεα αυτης, ουτως εκαμεν εις την Γαι και εις τον βασιλεα αυτης, και οτι οι κατοικοι της Γαββαων εκαμον ειρηνην

μετα του Ισραηλ και εμενον μεταξυ αυτων, ²εφοβηθησαν σφοδρα· διοτι ητο πολις μεγαλη η Γαβαων, ως μια των βασιλικων πολεων, και διοτι ητο μεγαλυτερα της Γαι, και παντες οι ανδρες αυτης δυνατοι. ³Δια τουτο απεστειλεν Αδωνισεδεκ ο βασιλευς της Ιερουσαλημ προς τον Ωαμ βασιλεα της Χεβρων, και προς τον Πιραμ βασιλεα της Ιαρμουθ, και προς τον Ιαφια βασιλεα της Λαχεις, και προς τον Δεβειρ βασιλεα της Εγλων, λεγων, ⁴Αναβητε προς εμε και βοηθησατε μοι, δια να παταξωμεν την Γαβαων· διοτι εκαμεν ειρηνην μετα του Ιησου και μετα των υιων Ισραηλ. ⁵Και συναχθεντες οι πεντε βασιλεις των Αμορραιων, ο βασιλευς της Ιερουσαλημ, ο βασιλευς της Χεβρων, ο βασιλευς της Ιαρμουθ, ο βασιλευς της Λαχεις, ο βασιλευς της Εγλων, ανεβησαν, αυτοι και παντα τα στρατευματα αυτων, και εστρατοπεδευσαν εμπροσθεν της Γαβαων και επολεμου εναντιον αυτης. ⁶Και οι Γαβαωνιται απεστειλαν προς τον Ιησουν εις το στρατοπεδον εις Γαλγαλα, λεγοντες, Μη αποσυρης την χειρα σου απο των δουλων σου· αναβα προς ημας ταχεως και σωσον ημας και βοηθησον ημας· διοτι συνηχησαν εναντιον ημων παντες οι βασιλεις των Αμορραιων, οι κατοικουντες την ορεινην. ⁷Και ανεβη ο Ιησους απο Γαλγαλων, αυτος και πας ο λαος ο πολεμιστης μετ' αυτου και παντες οι δυνατοι εν ισχυι. ⁸Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Μη φοβηθης αυτους· διοτι παρεδωκα αυτους εις την χειρα σου· δεν θελει σταθη εμπροσθεν σου ουδεις εξ αυτων. ⁹Ηλθε λοιπον επ' αυτους ο Ιησους εξαιφνης, αναβας απο Γαλγαλων δι' ολης της νυκτος. ¹⁰Και κατετροπωσεν αυτους ο Κυριος εμπροσθεν του Ισραηλ, και επαταξαν αυτους εν σφαγη μεγαλη εν Γαβαων, και κατεδιωξαν αυτους εις την οδον την αναβαινουσαν προς Βαιθ-ωρων, και κατεκοπτον αυτους εως Αζηκα και εως Μακκηδα. ¹¹Και ενω, φευγοντες απ' εμπροσθεν του Ισραηλ, ησαν εν τη καταβασει της Βαιθ-ωρων, ο Κυριος ερριψεν εκ του ουρανου κατ' αυτων λιθους μεγαλους εως Αζηκα, και απεθανον· περισσοτεροι ησαν οι αποθανοντες εκ των λιθων της χαλαζης, παρ' οσους οι υιοι Ισραηλ κατεκοψαν εν μαχαιρα. ¹²Τοτε ελαλησεν ο Ιησους προς τον Κυριον, καθ' ην ημεραν ο Κυριος παρεδωκε τους Αμορραιους εμπροσθεν των υιων Ισραηλ, και ειπεν ενωπιον του Ισραηλ, Στηθι, ηλιε, επι την Γαβαων, και συ, σεληνη, επι την φαραγγα Αιαλων. ¹³Και ο ηλιος εσταθη και η σεληνη εμεινεν, εωσου ο λαος εξεδικηθη τους εχθρους αυτου. Δεν ειναι τουτο γεγραμμενον εν τω βιβλιω του Ιασηρ; Και εσταθη ο ηλιος εν τω μεσω του ουρανου, και δεν εσπευσε να δυση εως μιας ολοκληρου ημερας. ¹⁴Και τοιαυτη ημερα δεν υπηρξεν ουτε προτερον ουτε υστερον, ωστε ο Κυριος να ακουση φωνην ανθρωπου· διοτι ο Κυριος επολεμει υπερ του Ισραηλ. ¹⁵Και επεστρεφεν ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, εις το στρατοπεδον εις Γαλγαλα. ¹⁶Οι δε πεντε βασιλεις ουτοι εφυγον και εκρυφθησαν εις σπηλαιον εν Μακκηδα. ¹⁷Και ανηγγειλαν προς τον Ιησουν, λεγοντες, οι πεντε βασιλεις ευρεθησαν κεκρυμμενοι εις σπηλαιον

εν Μακκηδα. ¹⁸Και ειπεν ο Ιησους, Κυλισατε λιθους μεγαλους εις το στομα του σπηλαιου, και καταστησατε ανθρωπους πλησιον αυτου δια να φυλαττωσιν αυτους· ¹⁹και σεις μη στεκεσθε· καταδιωκετε τους εχθρους σας και παταξατε το οπισθεν αυτων· μη αφησητε αυτους να εισελθωσιν εις τας πολεις αυτων· διοτι Κυριος ο Θεος σας παρεδωκεν αυτους εις τας χειρας σας. ²⁰Και αφου ο Ιησους και οι υιοι Ισραηλ ετελειωσαν φονευοντες αυτους εν σφαγη μεγαλη σφοδρα, εωσου εξωλοθρευθησαν, οι λοιποι εξ αυτων, οσοι διεσωθησαν, εισηλθον εις ωχυρωμενας πολεις. ²¹Και πας ο λαος επεστρεφεν εις το στρατοπεδον προς τον Ιησουν εις Μακκηδα εν ειρηνη· ουδεις εκινησε την γλωσσαν αυτου κατα τινος εκ των υιων Ισραηλ. ²²Και ειπεν ο Ιησους, Ανοιξατε το στομα του σπηλαιου και εξαγαγετε προς εμε τους πεντε βασιλεις εκεινους εκ του σπηλαιου. ²³Και εκαμον ουτω και εξηγαγον προς αυτον τους πεντε βασιλεις εκεινους εκ του σπηλαιου, τον βασιλεα της Ιερουσαλημ, τον βασιλεα της Χεβρων, τον βασιλεα της Ιαρμουθ, τον βασιλεα της Λαχεις, τον βασιλεα της Εγλων. ²⁴Και αφου εξηγαγον προς τον Ιησουν τους βασιλεις εκεινους, εκαλεσεν ο Ιησους παντας τους ανδρας του Ισραηλ, και ειπε προς τους αρχηγους των πολεμιστων τους ελθοντας μετ' αυτου, Πλησιασατε, βαλετε τους ποδας σας επι τους τραχηλους των βασιλεων τουτων. Και αυτοι επλησιασαν και εβαλον τους ποδας αυτων επι τους τραχηλους αυτων. ²⁵Και ειπε προς αυτους ο Ιησους, Μη φοβεισθε μηδε δειλιατε· ανδριζεσθε και ενδυναμουσθε· επειδη ουτω θελει καμει ο Κυριος εις παντας τους εχθρους σας, κατα των οποιων μαχεσθε. ²⁶Και μετα ταυτα επαταξεν αυτους ο Ιησους και εθανατωσεν αυτους και εκρεμασεν αυτους εις πεντε ξυλα· και εκρεμοντο εις τα ξυλα εως εσπερας. ²⁷Περι δε την δυσιν του ηλιου, προσεταξεν ο Ιησους, και κατεβιβασαν αυτους απο των ξυλων και ερριψαν αυτους εις το σπηλαιον, οπου ειχον κρυφθη, και εκυλισαν λιθους μεγαλους εις το στομα του σπηλαιου, οιτινες μενουσιν εως της σημερον ημερας. ²⁸Και εν εκεινη τη ημερα εκυριευσεν ο Ιησους την Μακκηδα, και επαταξεν εν στοματι μαχαιρας αυτην και τον βασιλεα αυτης· εξωλοθρευσεν αυτους και πασας τας ψυχας τας εν αυτη· δεν αφηκεν υπολοιπον· και εκαμεν εις τον βασιλεα της Μακκηδα, καθως εκαμεν εις τον βασιλεα της Ιεριχω. ²⁹Και διεβη ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, εκ Μακκηδα εις Λιβνα και επολεμει την Λιβνα. ³⁰Και παρεδωκεν ο Κυριος και αυτην και τον βασιλεα αυτης εις την χειρα του Ισραηλ· και επαταξεν εν στοματι μαχαιρας αυτην και πασας τας ψυχας τας εν αυτη· δεν αφηκεν εν αυτη υπολοιπον· και εκαμεν εις τον βασιλεα αυτης, καθως εκαμεν εις τον βασιλεα της Ιεριχω. ³¹Και διεβη ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, εκ Λιβνα εις Λαχεις, και εστρατοπεδευσε κατεναντι αυτης και επολεμει αυτην. ³²Και παρεδωκεν ο Κυριος την Λαχεις εις την χειρα του Ισραηλ, και εκυριευσεν αυτην την δευτερην ημεραν, και επαταξεν εν στοματι μαχαιρας αυτην και πασας τας ψυ-

χας τας εν αυτη, κατα παντα οσα εκαμεν εις την Λιβνα.³³Τοτε ανεβη Ωραμ ο βασιλευς της Γεζερ δια να βοηθηση την Λαχεις· και ο Ιησους επαταξεν αυτον και τον λαον αυτου, εωσου δεν αφηκεν εις αυτον υπολοιπον.³⁴Και διεβη ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, εκ Λαχεις εις Εγλων, και εστρατοπεδευσαν κατεναντι αυτης και επολεμουν αυτην.³⁵και εκυριευσαν αυτην εν τη ημερα εκεινη, και επαταξαν αυτην εν στοματι μαχαιρας· και εξωλοθρευσεν εν εκεινη τη ημερα πασας τας ψυχας τας εν αυτη, κατα παντα οσα εκαμεν εις την Λαχεις.³⁶Και ανεβη ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, εξ Εγλων εις Χεβρων, και επολεμουν αυτην.³⁷και εκυριευσαν αυτην και επαταξαν εν στοματι μαχαιρας αυτην και τον βασιλεα αυτης και πασας τας πολεις αυτης και πασας τας ψυχας τας εν αυτη· δεν αφηκεν υπολοιπον· κατα παντα οσα εκαμεν εις την Εγλων· και εξωλοθρευσεν αυτην και πασας τας ψυχας τας εν αυτη.³⁸Και εστρεψεν ο Ιησους, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου· εις Δεβειρ και επολεμουν αυτην.³⁹και εκυριευσεν αυτην και τον βασιλεα αυτης και πασας τας πολεις αυτης· και επαταξαν αυτους εν στοματι μαχαιρας και εξωλοθρευσαν πασας τας ψυχας τας εν αυτη, δεν αφηκεν υπολοιπον· καθως εκαμεν εις την Χεβρων, ουτως εκαμεν εις την Δεβειρ και εις τον βασιλεα αυτης· και καθως εκαμεν εις την Λιβνα και εις τον βασιλεα αυτης.⁴⁰Ουτως επαταξεν ο Ιησους πασαν την γην την ορεινην και την μεσημβρινην και την πεδινην και την Ασδωθ και παντας τους βασιλεις αυτων· δεν αφηκεν υπολοιπον, αλλ' εξωλοθρευσε παν το εχον πνοην, καθως προσεταξε Κυριος ο Θεος του Ισραηλ.⁴¹Και επαταξεν αυτους ο Ιησους απο Καδης-βαρνη εως Γαζης, και πασαν την γην Γεσεν, εως Γαβαων.⁴²Και παντας τουτους τους βασιλεις και την γην αυτων ο Ιησους εκυριευσε δια μιας, διοτι Κυριος ο Θεος του Ισραηλ επολεμει υπερ του Ισραηλ.⁴³Και επεστρεψεν ο Ιησους, και πας Ισραηλ μετ' αυτου, εις το στρατοπεδον εις Γαλαλα.

11Και ως ηκουσεν Ιαβειν ο βασιλευς της Ασωρ, απεστειλε προς τον Ιωβαβ βασιλεα της Μαδων και προς τον βασιλεα της Συμβρων και προς τον βασιλεα της Αχσαφ,²και προς τους βασιλεις τους προς βορραν, εις την ορεινην και εις την πεδινην, κατεναντι της Χιννερωθ, και εις την κοιλαδα και εις Ναφαθ-δωρ προς δυσμας,³και προς τους Χαναναιους τους προς ανατολας και δυσμας, και προς τους Αμορραιοιους και τους Χετταιους και τους Φερεζαιους και τους Ιεβουσαιους τους εν τη ορεινη, και προς τους Ευαιους τους υπο την Αερμων εν τη γη Μισπα.⁴Και εξηλθον, αυτοι και παντα τα στρατευματα αυτων μετ' αυτων, λαος πολυς ως η αμμος η παρα το χειλος της θαλασσης κατα το πληθος, μεθ' ιππων και αμαξων πολλων σφοδρα.⁵Και συναχθεντες παντες ουτοι οι βασιλεις, ηλθον και εστρατοπεδευσαν ομου πλησιον των υδατων Μερωμ, δια να πολεμησωσι τον Ισραηλ.⁶Και ειπε Κυριος προς τον Ιησουν, Μη φοβηθης απο προ-

σωπου αυτων· διοτι αυριον, περι την ωραν ταυτην, εγω θελω παραδωσει αυτους παντας πεφονευμενους εμπροσθεν του Ισραηλ· τους ιππους αυτων θελεις νευροκοπησει και τας αμαξας αυτων θελεις κατακαυσει εν πυρι.⁷Και υπηγεν εξαιφνης ο Ιησους, και πας ο πολεμιστης λαος μετ' αυτου, εναντιον αυτων εις τα υδατα Μερωμ, και επεπεσον επ' αυτους.⁸Και παρεδωκεν αυτους ο Κυριος εις την χειρα του Ισραηλ, και επαταξεν αυτους και κατεδιωξεν αυτους εως της μεγαλης Σιδωνος· και εως Μισρεφωθ-μαιμ και εως της κοιλαδος Μισπα προς ανατολας· και επαταξαν αυτους, εωσου δεν αφηκαν εις αυτους υπολοιπον.⁹Και εκαμεν ο Ιησους εις αυτους καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος· τους ιππους αυτων ενευροκοπησε και τας αμαξας αυτων κατεκαυσεν εν πυρι.¹⁰Και εστρεψεν ο Ιησους κατα τον αυτον καιρον και εκυριευσε την Ασωρ και επαταξε τον βασιλεα αυτης εν μαχαιρα· διοτι η Ασωρ ητο προτερον η πρωτευουσα πασων των βασιλειων τουτων.¹¹Και πασας τας ψυχας τας εν αυτη επαταξαν εν στοματι μαχαιρας και εξωλοθρευσαν αυτους· δεν εμεινεν ουδεν εχον πνοην· και την Ασωρ κατεκαυσεν εν πυρι.¹²Και πασας τας πολεις των βασιλειων εκεινων και παντας τους βασιλεις αυτων συνελαβεν ο Ιησους και επαταξεν αυτους εν στοματι μαχαιρας· εξωλοθρευσεν αυτους, καθως προσεταξε Μωυσης ο δουλος του Κυριου.¹³Πασας δε τας πολεις, οσαι εμενον μετα των προχωματων αυτων, δεν εκαυσεν αυτας ο Ισραηλ, εκτος μονην την Ασωρ κατεκαυσεν ο Ιησους.¹⁴Και παντα τα λαφυρα των πολεων τουτων και τα κτηνη ελαφυραγωγησαν εις εαυτους οι υιοι Ισραηλ· τους δε ανθρωπους παντας επαταξαν εν στοματι μαχαιρας, εωσου εξωλοθρευσαν αυτους· δεν αφηκαν ουδεν εχον πνοην.¹⁵Καθως προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην τον δουλον αυτου, ουτω προσεταξεν ο Μωυσης τον Ιησουν, και ουτως εκαμεν ο Ιησους· δεν παρεβη ουδεν εκ παντων οσα προσεταξεν ο Κυριος εις τον Μωυσην.¹⁶Και εκυριευσεν ο Ιησους πασαν εκεινην την γην, την ορεινην, και πασαν την μεσημβρινην, και πασαν την γην Γεσεν, και την κοιλαδα και την πεδινην, και το ορος του Ισραηλ και την κοιλαδα αυτου,¹⁷απο του ορους Αλακ, του αναβαινοντος προς την Σηειρ, εως Βααλ-γαδ εις την κοιλαδα του Λιβανου, υπο το ορος Αερμων· και συνελαβε παντας τους βασιλεις αυτων και επαταξεν αυτους και εθανατωσεν αυτους.¹⁸Πολυν καιρον επολεμει ο Ιησους προς παντας τουτους τους βασιλεις.¹⁹Δεν ητο πολις ητις εκαμεν ειρηνην μετα των υιων Ισραηλ, εκτος των Ευαιων των κατοικουντων εν Γαβαων· πασας εκυριευσαν εν πολεμω·²⁰διοτι παρα Κυριου εγεινε το να σκληρυνθωσιν αι καρδια αυτων, να ελθωσιν εις μαχην κατα του Ισραηλ, δια να εξολοθρευθωσι, να μη γεινη εις αυτους ελεος, αλλα να εξαφανισθωσι, καθως ο Κυριος προσεταξεν εις τον Μωυσην.²¹Και ηλθεν ο Ιησους κατ' εκεινον τον καιρον, και ηφανισε τους Ανακειμ απο των ορειων, απο Χεβρων, απο Δεβειρ, απο Αναβ και απο παντων των ορειων του Ιουδα και απο παντων των ορειων

του Ισραηλ· εξώλοθρευσεν αυτους ο Ιησους μετα των πολεων αυτων. ²²Δεν εμεινον Ανακειμ εν τη γη των υιων Ισραηλ· μονον εν τη Γαζη, εν τη Γαθ και εν τη Αζωτω εμεινον. ²³Και εκυριευσεν ο Ιησους πασαν την γην κατα παντα οσα ειπεν ο Κυριος προς τον Μωυσην· και εδωκεν αυτην ο Ιησους εις τον Ισραηλ κληρονομιαν, κατα τον διαμερισμον αυτων εις τας φυλας αυτων. Και η γη ησυχασεν απο του πολεμου.

12Ουτοι δε ειναι οι βασιλεις της γης, τους οποιους επαταξαν οι υιοι Ισραηλ και κατεκυριευσαν την γην αυτων, εις το περαν του Ιορδανου, προς ανατολας ηλιου, απο του ποταμου Αρνων εως του ορους Αερμων, και πασαν την πεδινην προς ανατολας· ²τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων, τον κατοικουντα εν Εσεβων, τον δεσποζοντα απο Αροηρ της παρα το χειλος του ποταμου Αρνων, και το μεσον του ποταμου, και το ημισυ της Γαλααδ εως του ποταμου Ιαβοκ, του οριου των υιων Αμμων· ³και απο της πεδινης εως της θαλασσης Χιννερωθ προς ανατολας, και εως της θαλασσης της πεδιαδος, της αλμυρας θαλασσης προς ανατολας, κατα την οδον την προς Βαιθ-ιεσιμωθ, και απο του μεσημβρινου μερους υπο την Ασδωθ-φασγα· ⁴και τα ορια του Ωγ, βασιλεως της Βασαν, του εναπολειφθεντος εκ των γιγαντων και κατοικουντος εν Ασταρωθ και εν Εδρει· ⁵οστις εξουσιαζεν εν τω ορει Αερμων και εν Σαλχα και εν παση τη Βασαν, εως των οριων των Γεσσουριτων και των Μααχαθιτων, και επι του ημισεως της Γαλααδ, οριου του Σηων βασιλεως της Εσεβων. ⁶Τουτους επαταξεν ο Μωυσης ο δουλος του Κυριου, και οι υιοι Ισραηλ· και εδωκε την γην αυτων ο Μωυσης ο δουλος του Κυριου κληρονομιαν εις τους Ρουβηνιτας και εις τους Γαδιτας και εις το ημισυ της φυλης Μανασση. ⁷Και ουτοι ειναι οι βασιλεις της γης, τους οποιους επαταξεν ο Ιησους και οι υιοι Ισραηλ, εντευθεν του Ιορδανου προς δυσμας, απο Βααλ-γαδ εν τη κοιλαδι του Λιβανου, και εως του ορους Αλακ, του αναβαινοντος εις Σηειρ· και εδωκεν αυτην ο Ιησους εις τας φυλας του Ισραηλ κληρονομιαν, κατα τον διαμερισμον αυτων· ⁸εις τα ορη και εις τας κοιλαδας και εις τας πεδιαδας και εις Ασδωθ και εις την ερημον και εις το μερος το μεσημβρινον· τους Χετταιους, τους Αμορραιους και τους Χαναναιους, τους Φερεζαιους, τους Ευαιους και τους Ιεβουσαιους· ⁹τον βασιλεα της Ιεριχω, ενα· τον βασιλεα της Γαι, της παρα την Βαιθηλ, ενα· ¹⁰τον βασιλεα της Ιερουσαλημ, ενα· τον βασιλεα της Χεβρων, ενα· ¹¹τον βασιλεα της Ιαρμουθ, ενα· τον βασιλεα της Λαχεις, ενα. ¹²τον βασιλεα της Εγλων, ενα· τον βασιλεα της Γεζερ, ενα· ¹³τον βασιλεα της Δεβειρ, ενα· τον βασιλεα της Γεδερ, ενα· ¹⁴τον βασιλεα της Ορμα, ενα· τον βασιλεα της Αραδ, ενα. ¹⁵τον βασιλεα της Λιβνα, ενα· τον βασιλεα της Οδολλαμ, ενα· ¹⁶τον βασιλεα της Μακκηδα, ενα· τον βασιλεα της Βαιθηλ, ενα· ¹⁷τον βασιλεα της Θαπφουα, ενα· τον βασιλεα της Εφερ, ενα· ¹⁸τον βασιλεα της Αφεκ, ενα· τον βασιλεα της Λασαρων, ενα.

¹⁹τον βασιλεα της Μαδων, ενα· τον βασιλεα της Ασωρ, ενα. ²⁰τον βασιλεα της Σιμβρων-μερων, ενα· τον βασιλεα της Αχσαφ, ενα· ²¹τον βασιλεα της Θααναχ, ενα· τον βασιλεα της Μεγιδδω, ενα· ²²τον βασιλεα της Κεδες, ενα· τον βασιλεα της Ιοκνεαμ εν Καρμελ, ενα· ²³τον βασιλεα της Δωρ εν Ναφαθ-δωρ, ενα· τον βασιλεα των εθνων εν Γαλγαλοις, ενα· ²⁴τον βασιλεα της Θερσα, ενα. Παντες οι βασιλεις, τριακοντα και εις.

13Ο δε Ιησους ητο γερων, προβεβηκως εις την ηλικιαν· και ειπε προς αυτον ο Κυριος, Συ εισαι γερων, προβεβηκως εις την ηλικιαν, μενει δε ετι πολλη γη να κυριευθη. ²Αυτη ειναι η γη, η μενουσα ετι· παντα τα ορια των Φιλισταιων και πασα η Γεσσουρι, ³απο Σιωρ, του κατεναντι της Αιγυπτου, εως των οριων της Ακκαρων προς βορραν, τα οποια αριθμουνται εις τους Χαναναιους, αι πεντε ηγεμονιαι των Φιλισταιων, των Γαζιων, των Αζωτιων, των Ασκαλωνιτων, των Γεθθαιων και των Ακκαρωνιτων, και η των Αυιτων· ⁴απο μεσημβριας, πασα η γη των Χαναναιων, και η Μεαρα η των Σιδωνιων εως Αφεκ, εως των οριων των Αμορραιων· ⁵και η γη των Γιβλιτων και πας ο Λιβανος, προς ανατολας ηλιου, απο Βααλ-γαδ υπο το ορος Αερμων, εως της εισοδου Αιμαθ· ⁶παντες οι κατοικοι της ορεινης, απο του Λιβανου εως Μισρεφωθ-μαιμ, παντες οι Σιδωνιοι· τουτους εγω θελω εξωλοθρευσει απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ· συ δε διαμοιρασον αυτην δια κληρων εις τους Ισραηλιτας, καθως προσεταξα εις σε· ⁷τωρα λοιπον διαμοιρασον την γην ταυτην εις κληρονομιαν εις τας εννεα φυλας και εις το ημισυ της φυλης του Μανασση. ⁸Οι Ρουβηνιται και οι Γαδιται, μετα του αλλου ημισεως αυτης, ελαβον την κληρονομιαν αυτων, την οποιαν εδωκεν εις αυτους ο Μωυσης, περαν του Ιορδανου προς ανατολας, καθως ο Μωυσης ο δουλος του Κυριου εδωκεν εις αυτους, ⁹απο της Αροηρ, της παρα το χειλος του ποταμου Αρνων, και την πολιν την εν τω μεσω του ποταμου· και πασαν την πεδινην Μεδεβα εως Δαιβων, ¹⁰και πασας τας πολεις του Σηων βασιλεως των Αμορραιων, του βασιλευοντος εν Εσεβων, εως των οριων των υιων Αμμων, ¹¹και την Γαλααδ, και τα ορια των Γεσσουριτων και των Μααχαθιτων, και παν το ορος Αερμων, και πασαν την Βασαν εως Σαλχα, ¹²απαν το βσιλειον του Ωγ εν Βασαν, του βασιλευοντος εν Ασταρωθ και εν Εδρει, οστις εναπελειφθη απο των υπολοιπων των γιγαντων· διοτι τουτους ο Μωυσης επαταξε και εξωλοθρευσεν αυτους. ¹³Τους Γεσσουριτας ομως και τους Μααχαθιτας οι υιοι Ισραηλ δεν εξωλοθρευσαν, αλλα κατοικουσιν οι Γεσσουριται και οι Μααχαθιται μεταξυ του Ισραηλ εις της σημερον. ¹⁴Μονον εις την φυλην του Λευι δεν εδωκε κληρονομιαν· αι δια πυρος γινομεναι θυσιαι Κυριου του Θεου του Ισραηλ ειναι η κληρονομια αυτων, καθως ειπε προς αυτους. ¹⁵Και εδωκεν ο Μωυσης εις την φυλην των υιων Ρουβην κληρονομιαν, κατα τας συγγενειας αυτων, ¹⁶και τα ορια αυτων ησαν απο Αροηρ, της παρα το χει-

λος του ποταμου Αρνων, και η πολις εν τω μεσω του ποταμου, και πασα η πεδινη εως Μεδεβα, ¹⁷η Εσεβων και πασαι αι πολεις αυτης, αι εν τη πεδινη· Δαιβων, και η Βαμωθ-βααλ, και η Βαιθ-βααλ-μεων, ¹⁸και η Ιασσα, και η Κεδημωθ, και η Μηφααθ, ¹⁹και η Κιριαθαιμ, και η Σιβμα, και η Ζαρεθ-σααρ εν τω ορει της κοιλαδος, ²⁰και η Βαιθ-φεγωρ, και η Ασδωθ-φασγα, και η Βαιθ-ισιμωθ, ²¹και πασαι αι πολεις της πεδινης, και απαν το βασιλειον του Σηων βασιλεως των Αμορραιων, του βασιλευοντος εν Εσεβων, τον οποιον επαταξεν ο Μωυσης, αυτον και τους ηγεμονας της Μαδιαμ, τον Ευι και τον Ρεκεμ και τον Σουρ και τον Ουρ και τον Ρεβα αρχοντας του Σηων, κατοικουντας την γην. ²²Και τον Βαλααμ· τον υιον του Βεωρ, τον μαντιν, οι υιοι Ισραηλ εθανατωσαν εν μαχαιρα μεταξυ των φρονευθεντων υπ' αυτων. ²³Και των υιων Ρουβην, ο Ιορδανης ητο το οριον αυτων. Αυτη ειναι η κληρονομια των υιων Ρουβην κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις και αι κωμαι αυτων. ²⁴Και εδωκεν ο Μωυσης κληρονομιαν εις την φυλην Γαδ, εις τους υιους Γαδ, κατα τας συγγενειας αυτων· ²⁵και το οριον αυτων ητο η Ιαζηρ, και πασαι αι πολεις της Γαλααδ και το ημισυ της γης των υιων Αμμων, εως της Αροσηρ, της κατεναντι Ραββα, ²⁶και απο Εσεβων μεχρι Ραμαθ-μισπα και Βετονιμ, και απο Μαχαναιμ εως των οριων της Δεβειρ, ²⁷και εν τη κοιλαδι, Βαιθ-αραμ και Βαιθ-νιμρα και Σοκχωθ και Σαφων, το επιλοιπον του βασιλειου του Σηων βασιλεως της Εσεβων, και ο Ιορδανης το οριον εως του ακρου της θαλασσης Χιννερωθ περαν του Ιορδανου προς ανατολας. ²⁸Αυτη ειναι η κληρονομια των υιων Γαδ κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις και αι κωμαι αυτων. ²⁹Και εδωκεν ο Μωυσης κληρονομιαν εις το ημισυ της φυλης Μανασση· και εγεινε κτημα εις το ημισυ της φυλης των υιων Μανασση κατα τας συγγενειας αυτων. ³⁰Και το οριον αυτων ητο απο Μαχαναιμ, πασα η Βασαν, απαν το βασιλειον του Ωγ βασιλεως της Βασαν και πασαι αι κωμοπολεις του Ιαιρ, αι εν Βασαν, εξηκοντα πολεις· ³¹και το ημισυ της Γαλααδ και Ασταρωθ και Εδρει, πολεις του βασιλειου του Ωγ εκ Βασαν, εδοθησαν εις τους υιους Μαχειρ υιου Μανασση, εις το ημισυ των υιων Μαχειρ κατα τας συγγενειας αυτων. ³²Ουτοι ειναι οι τοποι, τους οποιους εκληροδοτησεν ο Μωυσης εις τας πεδιαδας Μωαβ, εις το περαν του Ιορδανου, πλησιον της Ιεριχω, προς ανατολας. ³³Εις δε την φυλην του Λευι δεν εδωκε κληρονομιαν ο Μωυσης. Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, αυτος ητο η κληρονομια αυτων, καθως ειπε προς αυτους.

14Και ουτοι ειναι οι τοποι, τους οποιους οι υιοι Ισραηλ εκληρονομησαν εν τη γη Χανααν, τους οποιους εκληροδοτησαν εις αυτους Ελεαζαρ ο ιερευς και Ιησους ο υιος του Ναυη και οι αρχηγοι των πατριων των φυλων των υιων Ισραηλ. ²Δια κληρου εγεινεν η κληρονομια των εννεα τουτων φυλων και της ημισειας φυλης, καθως προσεταξεν ο Κυριος δια του Μωυσεως. ³Διοτι

ο Μωυσης ειχε δωσει την κληρονομιαν των δυο φυλων και της ημισειας φυλης απο του περαν του Ιορδανου· εις τους Λευιτας ομως δεν εδωκε κληρονομιαν μεταξυ αυτων. ⁴Διοτι οι υιοι Ιωσηφ ησαν δυο φυλαι, του Μανασση και του Εφραιμ· και δεν εδωκαν εις τους Λευιτας μεριδιον εν τη γη ειμη πολεις δια να κατοικωσι, μετα των προαστειων αυτων, δια τα κτηνη αυτων και δια την περιουσιαν αυτων. ⁵Καθως προσεταξε Κυριος εις τον Μωυσην, ουτως εκαμον οι υιοι Ισραηλ, και διεμοιρασαν την γην. ⁶Και προσηλθον οι υιοι Ιουδα προς τον Ιησουν εις Γαλγαλα, και ειπε προς αυτον Χαλεβ ο υιος του Ιεφοννη ο Κενεζαιος, Συ εξευρεις τον λογον τον οποιον ελαλησεν ο Κυριος προς τον Μωυσην, τον ανθρωπον του Θεου, περι εμου και σου εν Καδης-βαρνη· ⁷ημην τεσσαρακοντα ετων ηλικιας, οτε με απεστειλεν ο Μωυσης ο δουλος του Κυριου απο Καδης-βαρνη δια να κατασκοπευσω την γην· και απηγγειλα προς αυτον λογον, οστις ητο εν τη καρδια μου· ⁸οι αδελφοι μου ομως, οι συναναβαντες μετ' εμου, ενεκρωσαν την καρδιαν του λαου· αλλ' εγω ηκολουθησα εντελως Κυριον τον Θεον μου· ⁹και ωμοσεν ο Μωυσης την ημεραν εκεινην λεγων, Εξαπαντος η γη, την οποιαν επατησαν οι ποδες σου, θελει εισθαι κληρονομια ιδικη σου και των υιων σου διαπαντος· διοτι εντελως ηκολουθησας Κυριον τον Θεον μου· ¹⁰και τωρα, ιδου, ο Κυριος με εφυλαξε ζωντα, καθως ειπε, τα τεσσαρακοντα πεντε ταυτα ετη, αφ' ης ημερας ελαλησεν ο Κυριος τον λογον τουτον προς τον Μωυσην, οτε ο Ισραηλ επορευετο εν τη ερημω· και τωρα, ιδου, εγω ειμαι σημερον ογδοηκοντα πεντε ετων ηλικιας· ¹¹ετι και την σημερον ειμαι δυνατος, καθως την ημεραν οτε με απεστειλεν ο Μωυσης· ως ητο τοτε η δυναμις μου δια πολεμον και δια να εξερχωμαι και δια να εισερχωμαι· ¹²τωρα λοιπον δος μοι το ορος τουτου, περι του οποιου ελαλησεν ο Κυριος την ημεραν εκεινην· διοτι συ ηκουσας την ημεραν εκεινην, οτι ειναι εκει Ανακειμ και πολεις μεγαλαι χωρωμεναι· εαν ο Κυριος ηναι μετ' εμου, εγω θελω δυνηθη να εκδιωξω αυτους, καθως ειπεν ο Κυριος. ¹³Και ευλογησεν αυτον ο Ιησους και εδωκεν εις τον Χαλεβ τον υιον του Ιεφοννη την Χεβρων εις κληρονομιαν. ¹⁴Δια τουτου η Χεβρων αποκατεστη κληρονομια του Χαλεβ υιου του Ιεφοννη του Κενεζαιου εως της σημερον, διοτι εντελως ηκολουθησε Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. ¹⁵το δε ονομα της Χεβρων προτερον ητο Κιριαθ-αρβα· ητο δε ο Αρβα ανθρωπος μεγας μεταξυ των Ανακειμ. Και η γη ησυχασεν απο του πολεμου.

15ο δε κληρος της φυλης των υιων Ιουδα κατα τας συγγενειας αυτων ητο εις τα ορια της Ιδουμιας· η ερημος Σιν η προς νοτον ητο το ακρον το μεσημβρινον. ²Και τα μεσημβρινα αυτων ορια ησαν απο των παραλιων της αλμυρας θαλασσης, απο του κολπου του βλεποντος προς μεσημβριαν· ³και εξετεινοντο προς το μεσημβρινον μερος εις την αναβασιν Ακραββιμ, και διεβαινον εις Σιν και ανεβαινον απο μεσημβριας εις Καδης-βαρνη, και

διεβαινον την Εσρων και ανεβαινον εις Αδδαρ και εστρεφον προς Καρκαα: ⁴και διεβαινον εις Ασμων και εξηρχοντο εως του χειμαρρου της Αιγυπτου, και ετελειονον τα ορια εις την θαλασσαν· ταυτα θελουσιν εισθαι τα μεσημβρινα ορια σας. ⁵Το δε ανατολικον οριον ητο η θαλασσα η αλμυρα, εως ακρου του Ιορδανου. Και το οριον κατα το βορειον μερος ηρχετο απο του κολπου της θαλασσης κατα το ακρον του Ιορδανου· ⁶και ανεβαινε το οριον εως Βαιθ-ογλα, και διεβαινε απο βορρα της Βαιθ-αραβα· και ανεβαινε το οριον εως του λιθου του Βοαν υιου του Ρουβην· ⁷και ανεβαινε το οριον προς Δεβειρ απο της κοιλαδος Αχωρ, και εξετεινετο προς βορραν βλεπον εις Γαλγαλα, την κατεναντι της αναβασεως Αδουμιμι, ητις ειναι προς το μεσημβρινον του ποταμου· επειτα διεβαινε το οριον επι τα υδατα του Εν-σεμες, και εξηρχετο εις Εν-ρωγγηλ· ⁸και ανεβαινε το οριον δια της φαραγγος του υιου του Εννομ κατα το μεσημβρινον πλαγιον της Ιεβους· αυτη ειναι η Ιερουσαλημ· και ανεβαινε το οριον εις την κορυφην του ορους, του κατεναντι της φαραγγος Εννομ προς δυσμας, ητις ειναι εις το τελος της κοιλαδος των Ραφαειμ προς βορραν· ⁹και διεβαινε το οριον απο της κορυφης του ορους εως της πηγης των υδατων Νεφθωα, και εξηρχετο εις τας κωμοπολεις του ορους Εφρων· και διευθυνετο το οριον εις Βααλα, ητις ειναι η Κιριαθ-ιαρειμ· ¹⁰και εστρεφε το οριον απο Βααλα προς δυσμας εις το ορος Σηειρ, και διεβαινε εις το πλαγιον του ορους Ιαρειμ, οπου ειναι η Χασαλων, προς βορραν· και κατεβαινε εις την Βαιθ-σεμες και διεβαινε εις Θαμνα· ¹¹επειτα εξηρχετο το οριον εις το πλαγιον της Ακκαρων προς βορραν· και διευθυνετο το οριον εις Σικρων, και διεβαινε εις το ορος της Βααλα, και εξηρχετο εις Ιαβνηλ, και εκαμνε το οριον διεξοδον εις την θαλασσαν. ¹²Και το οριον το δυτικον ητο η θαλασσα η μεγαλη και τα παραλια. Ταυτα ειναι τα ορια των υιων Ιουδα κυκλω, κατα τας συγγενειας αυτων. ¹³Και εις τον Χαλεβ τον υιον του Ιεφοννη εδωκε μεριδιον μεταξυ των υιων Ιουδα, κατα την προσταγην του Κυριου την προς τον Ιησουν, την πολιν του Αρβα πατρος του Ανακ, ητις ειναι η Χεβρων. ¹⁴Και εξεδιωξεν εκειθεν ο Χαλεβ τους τρεις υιους του Ανακ, τον Σεσαι και τον Αχιμαν και τον Θαλμαι, τους υιους του Ανακ. ¹⁵Και εκειθεν ανεβη επι τους κατοικους της Δεβειρ· το δε ονομα της Δεβειρ προτερον ητο Κιριαθ-σεφερ. ¹⁶Και ειπεν ο Χαλεβ, Οστις παταξη την Κιριαθ-σεφερ και κυριευση αυτην, θελω δωσει εις τουτον Αχσαν την θυγατερα μου εις γυναικα. ¹⁷Και εκυριευσεν αυτην Γοθονηλ ο υιος του Κενεζ αδελφος του Χαλεβ· και εδωκεν εις αυτον Αχσαν την θυγατερα αυτου εις γυναικα. ¹⁸Και αυτη, οτε απηρχετο, παρεκινησεν αυτον να ζητηση παρα του πατρος αυτης αγρον· και κατεβη απο του ονου, και ειπε προς αυτην ο Χαλεβ, Τι θελεις; ¹⁹Η δε ειπε, Δος μοι ευλογιαν· επειδη εδωκας εις εμε γην μεσημβρινην,δος μοι και πηγας υδατων. Και εδωκεν εις αυτην τας ανω πηγας και τας κατω πηγας. ²⁰Αυτη ειναι η κληρονομια της φυ-

λης των υιων Ιουδα κατα τας συγγενειας αυτων. ²¹Και ησαν αι εσχαται πολεις της φυλης των υιων Ιουδα προς τα ορια της Εδωμ προς μεσημβριαν, Καβσεηλ, και Εδερ, και Ιαγουρ, ²²και Κινα, και Διμωνα, και Αδαδα, ²³και Κεδες, και Ασωρ, και Ιθναν, ²⁴Ζιφ, και Τελεμ, και Βαλωθ, ²⁵και Ασωρ, Αδαττα, και Κιριωθ-εσρων, η και Ασωρ, ²⁶Αμαμ, και Σεμα, και Μωλαδα, ²⁷και Ασαρ-γαδδα, και Εσεμων, και Βαιθ-φαλεθ, ²⁸και Ασαρ-σουαλ, και Βηρ-σαβее, και Βιζιοθια, ²⁹Βααλα, και Ιειμ, και Ασεμ, ³⁰και Ελθωλαδ, και Χεσιλ, και Ορμα, ³¹και Σικλαγ, και Μαδμαννα, και Σανσαννα, ³²και Λεβαωθ, και Σιλεειμ, και Αειν, και Ριμμων· πασαι αι πολεις εικοσι εννεα, και αι κωμαι αυτων. ³³Εν τη πεδινη ησαν Εσθαολ, και Σαραρα, και Ασνα, ³⁴και Ζανωα, και Εν-γαννιμ, Θαπφουα, και Ηναμ, ³⁵Ιαρμουθ, και Οδολλαμ, Σωχω, και Αζηκα, ³⁶και Σαγαρειμ, και Αδιθαειμ, και Γεδηρα, και αι επαυλεις αυτων, πολεις δεκατεσσαρες, και αι κωμαι αυτων. ³⁷Σεναν, και Αδασα, και Μαγδαλ-γαδ, ³⁸και Διλααν, και Μισπα, και Ιοκθεηλ, ³⁹Λαχεις, και Βασκαθ, και Εγλων, ⁴⁰και Χαββων, και Λαμας, και Χιθλεις, ⁴¹και Γεδηρωθ, Βαιθ-δαγων, και Νααμα, και Μακκηδα, πολεις δεκαεξ, και αι κωμαι αυτων. ⁴²Λιβνα, και Εθερ, και Ασαν, ⁴³και Ιεφθα, και Ασνα, και Νεσιβ, ⁴⁴και Κεειλα, και Αχζιβ, και Μαρησα, πολεις εννεα, και αι κωμαι αυτων. ⁴⁵Ακκαρων, και αι κωμοπολεις αυτης, και αι κωμαι αυτης· ⁴⁶απο της Ακκαρων εως της θαλασσης, πασαι αι πλησιον της Αζωτου, και αι κωμαι αυτων. ⁴⁷Αζωτος, αι κωμοπολεις αυτης και αι κωμαι αυτης, εως του χειμαρρου της Αιγυπτου, και η θαλασσα η μεγαλη το οριον. ⁴⁸Και εν τη ορεινη, Σαμειρ, και Ιαθειρ, και Σωχω, ⁴⁹και Δαννα, και Κιριαθ-σαννα, ητις ειναι η Δεβειρ, ⁵⁰και Αναβ, και Εσθεμω, και Ανειμ, ⁵¹και Γεσεν, και Ωλων, και Γιλω, πολεις ενδεκα, και αι κωμαι αυτων. ⁵²Αραβ, και Δουμα, και Εσαν, ⁵³και Ιανουμ, και Βαιθ-θαπφουα, και Αφεκα, ⁵⁴και Χουματα, και Κιριαθ-αρβα, ητις ειναι η Χεβρων, και Σιωρ, πολεις εννεα, και αι κωμαι αυτων. ⁵⁵Μαων, Καρμελ, και Ζιφ, και Ιουτα, ⁵⁶και Ιεζραελ, και Ιοκδεαμ, και Ζανωα, ⁵⁷Ακαιν, Γαβαα, και Θαμνα, πολεις δεκα, και αι κωμαι αυτων. ⁵⁸Αλουλ, Βαιθ-σουρ, και Γεδωρ, ⁵⁹και Μααραθ, και Βαιθ-ανωθ, και Ελτεκων, πολεις εξ, και αι κωμαι αυτων. ⁶⁰Κιριαθ-βααλ, ητις ειναι η Κιριαθ-ιαρειμ, και Ραββα, πολεις δυο, και αι κωμαι αυτων. ⁶¹Εν τη ερημω, Βαιθ-αραβα, Μιδδιν, και Σεχαχα, ⁶²και Νιβσαν, και η πολις του αλατος, και Εν-γαδδι, πολεις εξ, και αι κωμαι αυτων. ⁶³τους δε Ιεβουσαιους, τους κατοικουντας την Ιερουσαλημ, οι υιοι Ιουδα δεν ηδυνθησαν να εκδιωξωσιν αυτους· αλλα κατοικουσιν οι Ιεβουσαιοι μετα των υιων Ιουδα εν τη Ιερουσαλημ εως της ημερας ταυτης.

16Και επεσεν ο κληρος των υιων Ιωσηφ απο του Ιορδανου πλησιον της Ιεριχω, εως των υδατων της Ιεριχω κατα ανατολας, προς την ερημον την αναβαινουσαν απο της Ιεριχω δια του ορους Βαιθηλ, ²και εκτεινεται

απο Βαιθιηλ εως Λουζ, και διαβαινει δια των οριων του Αρχι-αταρωθ, ³και καταβαινει εκ δυσμων εις τα ορια του Ιαφλαιτι, εως των οριων της κατω Βαιθ-ωρων, και εως Γεζερ, και εξερχεται εις την θαλασσαν. ⁴Και ελαβον την κληρονομιαν αυτων οι υιοι Ιωσηφ, ο Μανασσης και ο Εφραιμ. ⁵Και τα ορια των υιων Εφραιμ κατα τας συγγενειας αυτων ησαν ταυτα· τα ορια της κληρονομιας αυτων προς το ανατολικον μερος ησαν η Αταρωθ-αδαρ, εως της ανω Βαιθ-ωρων· ⁶και εξετεινοντο τα ορια προς την θαλασσαν εις Μιχμεθα κατα το βορειον· και τα ορια εστρεφον κατα το ανατολικον εως Τααναθ-σηλω, και εκειθεν διεβαινον κατα ανατολας εις Ιανωχα· ⁷και κατεβαινον απο Ιανωχα εις Αταρωθ, και εις Νααραθ, και ηρχοντο εις την Ιεριχω, και εξηρχοντο εις τον Ιορδανην· ⁸τα ορια εξηκολουθησαν απο Θαφφουα προς δυσμας εως του χειμαρρου Κανα, και ειχον την διεξοδον αυτων προς την θαλασσαν. Αυτη ειναι η κληρονομια της φυλης των υιων Εφραιμ κατα τας συγγενειας αυτων. ⁹Ησαν και πολεις κεχωρισμεναι δια τους υιους Εφραιμ μεταξυ της κληρονομιας των υιων Μανασση, πασαι αι πολεις και αι κωμαι αυτων. ¹⁰Και δεν εξεδιωξαν τους Χαναναιους τους κατοικουντας εις Γεζερ· αλλ' οι Χαναναιοι κατοικουσι μεταξυ των Εφραιμιτων εως της ημερας ταυτης, και εγειναν δουλοι υποτελεις.

17 Ητο και κληρος δια την φυλην του Μανασση, διοτι αυτος ητο ο πρωτοτοκος του Ιωσηφ, δια τον Μαχειρ τον πρωτοτοκον του Μανασση, τον πατερα του Γαλααδ· επειδη αυτος ητο ανηρ πολεμιστης, δια τουτο ελαβε την Γαλααδ και την Βασαν. ²Ητο κληρος και δια τους λοιπους υιους Μανασση κατα τας συγγενειας αυτων, δια τους υιους του Αβι-εζερ, και δια τους υιους του Χελεκ, και δια τους υιους του Ασριηλ, και δια τους υιους του Συχεμ, και δια τους υιους του Εφερ, και δια τους υιους του Σεμιδα. Ταυτα ησαν τα αρσενικα τεκνα του Μανασση υιου του Ιωσηφ, κατα τας συγγενειας αυτων. ³Ο Σαλπααδ ομως, ο υιος του Εφερ, υιου του Γαλααδ, υιου του Μαχειρ, υιου του Μανασση, δεν ειχεν υιους, αλλα θυγατερας· και ταυτα ειναι τα ονοματα των θυγατερων αυτου, Μααλα και Νουα, Αγλα, Μελχα και Περσα. ⁴Και προσελθουσαι ενωπιον Ελεαζαρ του ιερεως, και ενωπιον Ιησου υιου του Ναυη και ενωπιον των αρχοντων, ειπον, Ο Κυριος προσεταξεν εις τον Μωυσην να δωση εις ημας κληρονομιαν μεταξυ των αδελφων ημων. Και εδοθη εις αυτας κατα την προσταγην του Κυριου κληρονομια μεταξυ των αδελφων του πατρος αυτων. ⁵Και επεσον εις τον Μανασση δεκα μεριδια, εκτος της γης Γαλααδ και Βασαν, των περαν του Ιορδανου· ⁶διοτι αι θυγατερες του Μανασση ελαβον κληρονομιαν μεταξυ των υιων αυτου· και οι επιλοιποι υιοι του Μανασση ελαβον την γην Γαλααδ. ⁷Και τα ορια του Μανασση ησαν απο Ασηρ εως της Μιχμεθα κειμενης απεναντι της Συχεμ· και εξετεινοντο τα ορια κατα τα δεξια, εως των κατοικων της Εν-θαφφουα. ⁸Ο δε Μανασσης ειχε την γην

Θαφφουα· η δε Θαφφουα επι των οριων του Μανασση ανηκεν εις τους υιους Εφραιμ. ⁹Και κατεβαινε το οριον εως του χειμαρρου Κανα, προς μεσημβριαν του χειμαρρου· αυται αι πολεις του Εφραιμ ησαν μεταξυ των πολεων του Μανασση· και το οριον του Μανασση ητο προς βορραν του χειμαρρου, και η διεξοδος αυτου προς την θαλασσαν. ¹⁰Προς μεσημβριαν ητο του Εφραιμ, και προς βορραν του Μανασση· και η θαλασσα ητο το οριον αυτου· και ηνονοντο προς βορραν με το του Ασηρ, και προς ανατολας με το του Ισσαχαρ. ¹¹Και ειχεν ο Μανασσης, εν τη γη Ισσαχαρ και Ασηρ, την Βαιθ-σαν και τας κωμοπολεις αυτης, και την Ιβλεαμ και τας κωμοπολεις αυτης, και τους κατοικους της Δωρ και τας κωμοπολεις αυτης, και τους κατοικους της Εν-δωρ και τας κωμοπολεις αυτης, και τους κατοικους της Θανααχ και τας κωμοπολεις αυτης, και τους κατοικους της Μεγιδδω και τας κωμοπολεις αυτης, τρεις επαρχιας. ¹²Οι δε υιοι Μανασση δεν ηδυνηθησαν να εκδιωξωσι τους κατοικους των πολεων τουτων, αλλ' οι Χαναναιοι επεμενον να κατοικωσιν εν τη γη εκεινη. ¹³Αφου ομως υπερισχυσαν οι υιοι Ισραηλ, καθυπεβαλον τους Χαναναιους εις φορον, πλην δεν εξεδιωξαν αυτους ολοκληρως. ¹⁴Και ειπον προς τον Ιησουν οι υιοι Ιωσηφ λεγοντες, Δια τι εδωκας εις ημας ενα μονον κληρον και μιαν μεριδα να κληρονομησωμεν, ενω ειμεθα λαος πολυς, καθως ο Κυριος ευλογησεν ημας εως του νυν; ¹⁵Και ειπε προς αυτους ο Ιησους, Εαν ησθε λαος πολυς, αναβητε εις τον δρυμον και κοψατε μερος αυτου δι' εαυτους εν τη γη των Φερεζαιων και των Ραφαειμ, εαν το ορος Εφραιμ ηναι παραπολυ στενοχωρον δια σας. ¹⁶Και ειπον οι υιοι Ιωσηφ, Δεν αρκει εις ημας το ορος· και παντες οι Χαναναιοι οι κατοικουντες την γην της κοιλαδος εχουσιν αμαξας σιδηρας, και οι της Βαιθ-σαν και των κωμοπολεων αυτης και οι της κοιλαδος Ιεζραελ. ¹⁷Και ειπεν ο Ιησους προς τον οικον Ιωσηφ, προς τον Εφραιμ και προς τον Μανασση, λεγων, Συ εισαι λαος πολυς· και εις δυναμιν μεγαλην· συ δεν θελεις εχει ενα μονον κληρον· ¹⁸αλλα το ορος θελει εισθαι ιδικον σου· επειδη ειναι δρυμος, και θελεις κατακοφει αυτον· και εως των ακρων αυτου θελει εισθαι ιδικον σου· επειδη θελεις εκδιωξει τους Χαναναιους, αν και εχωσιν αμαξας σιδηρας και ηναι δυνατοι.

18 Συνηθροισθη δε πασα η συναγωγη των υιων Ισραηλ εν Σηλω, και εστησαν εκει την σκηνην του μαρτυριου· και υπεταχθη η γη εις αυτους. ²Και εμενον μεταξυ των υιων Ισραηλ επτα φυλαι, αιτινες δεν ειχον λαβει την κληρονομιαν αυτων. ³Και ειπεν ο Ιησους προς τους υιους Ισραηλ, Εως ποτε θελετε μενει νωθροι εις το να υπαγητε να κυριευσητε την γην, την οποιαν Κυριος ο Θεος των πατερων σας εδωκεν εις εσας; ⁴εκλεξατε εις εαυτους τρεις ανδρας κατα φυλην· και θελω αποστειλει αυτους, και σηκωθεντες θελουσι περιελθει την γην και διαγραφει αυτην κατα τας κληρονομιας αυτων, και θελουσιν επιστρεφει προς εμε· ⁵και θελουσι διαι-

ρесси αυτην εις επτα μεριδια· ο Ιουδας θελει κατοικει εν τοις οριοις αυτου προς μεσημβριαν, και ο οικος Ιωσηφ θελουσι κατοικει εν τοις οριοις αυτων προς βορραν·⁶ θελετε λοιπον διαγραφει την γην εις επτα μερη, και θελετε φερει εδω προς εμε την διαγραφην, και εγω θελω εκβαλει κληρους δια σας ενταυθα ενωπιον Κυριου του Θεου ημων·⁷ διοτι οι Λευιται δεν εχουσι μεριδιον μεταξυ σας· διοτι η ιερατεια του Κυριου ειναι η κληρονομια αυτων· και ο Γαδ και ο Ρουβην και το ημισυ της φυλης Μανασση ελαβον την κληρονομιαν αυτων περαν του Ιορδανου προς ανατολας, την οποιαν Μωυσης ο δουλος του Κυριου εδωκεν εις αυτους.⁸ Και σηκωθεντες οι ανδρες απηλθον· και προσεταξεν ο Ιησους τους απελθοντας δια να διαγραφωσι την γην, λεγων, Υπαγετε και περιελθετε την γην και διαγραφατε αυτην και επιστρεψατε προς εμε, και εγω θελω εκβαλει κληρους δια σας ενταυθα ενωπιον του Κυριου εν Σηλω.⁹ Και υπηγαν οι ανδρες και περιηλθον την γην και διεγραψαν αυτην εν βιβλιω κατα πολεις εις μεριδια επτα, και ηλθον προς τον Ιησουν εις το στρατοπεδον εις Σηλω.¹⁰ Και ερριψεν ο Ιησους κληρους δι' αυτους εν Σηλω ενωπιον του Κυριου· και διεμοιρασεν ο Ιησους εκει την γην εις τους υιους Ισραηλ κατα τους μερισμους αυτων.¹¹ Και εξηλθεν ο κληρος της φυλης των υιων Βενιαμιν κατα τας συγγενειας αυτων, και επεσε το οριον της κληρονομιας αυτων μεταξυ των υιων Ιουδα και των υιων Ιωσηφ.¹² Και ητο το οριον αυτων προς βορραν απο του Ιορδανου, και ανεβαινε το οριον προς το πλαγιον της Ιεριχω κατα βορραν, και ανεβαινε δια των ορειων προς δυσμας, και ετελειονεν εις την ερημον Βαιθ-αυεν.¹³ Και εκειθεν διεβαινε το οριον προς την Λουζ, κατα το μεσημβρινον πλαγιον της Λουζ, ητις ειναι η Βαιθηλ· και κατεβαινε το οριον εις την Αταρωθ-αδδαρ, εις το ορος το προς μεσημβριαν της κατω αιθ-ωρων.¹⁴ Και το οριον εξετεινετο εκειθεν, και περιηρχετο το δυτικον μερος προς μεσημβριαν, απο του ορους του απεναντι της Βαιθ-ωρων κατα μεσημβριαν· και ετελειονεν εις την Κιριαθ-βααλ, ητις ειναι η Κιριαθ-ιαρειμ, πολις των υιων Ιουδα· τουτο ητο το δυτικον μερος.¹⁵ Και το μεσημβρινον μερος ητο απο του ακρον της Κιριαθ-ιαρειμ, και διεβαινε το οριον προς δυσμας, και εξηρχετο εις το φρεαρ των υδατων του Νεφθωα·¹⁶ και κατεβαινε το οριον εις το τελος του ορους του κατεναντι της φαραγγος του υιου του Εννομ, ητις ειναι εν τη κοιλαδι των Ραφαειμ προς βορραν, και κατεβαινε δια της φαραγγος του Εννομ εις το μεσημβρινον πλαγιον της Ιεβους, και κατεβαινεν εις Εν-ρωγηλ·¹⁷ και εκτεινομενον απο βορραν διεβαινεν εις Εν-σεμες και εξηρχετο εις Γαλιλωθ, ητις ειναι κατεναντι της αναβασεως του Αδουμμιμ, και κατεβαινεν εις τον λιθον του Βοαν υιου του Ρουβην,¹⁸ και διεβαινε προς το βορειον πλαγιον το κατεναντι της Αραβα και κατεβαινεν εις Αραβα·¹⁹ και διεβαινε το οριον προς το βορειον πλαγιον της αιθ-ογλα· και ετελειονε το οριον εις τον βορειον κολπον της θαλασσης της αλμυρας, εις την εκβολην του Ιορδανου κατα με-

σημβριαν· τουτο ητο το μεσημβρινον οριον.²⁰ Ο δε Ιορδανης ητο το προς ανατολας οριον αυτου. Αυτη ητο κατα το οριον αυτης κυκλω, η κληρονομια των υιων Βενιαμιν κατα τας συγγενειας αυτων.²¹ Αι δε πολεις της φυλης των υιων Βενιαμιν κατα τας συγγενειας αυτων ησαν Ιεριχω, και Βαιθ-ογλα, και Εμεκ-κεσεις,²² και Βαιθ-αραβα, και Σεμαραιμ, και Βαιθηλ,²³ και Αυειμ, και Φαρα, και Οφρα,²⁴ και Χεφαρ-αμμωνα, και Οφνει, και Γαβαα, πολεις δωδεκα, και αι κωμαι αυτων·²⁵ Γαβαων, και Ραμα, και Βηρωθ,²⁶ και Μισπα, και Χεφειρα, και Μωσα,²⁷ και Ρεκεμ, και Ιορφαηλ, και Θαραλα,²⁸ και Σηλα, Ελεφ, και Ιεβους, ητις ειναι η Ιερουσαλημ, Γαβααθ, και Κιριαθ, πολεις δεκατεσσαρες, και αι κωμαι αυτων. Αυτη ειναι η κληρονομια των υιων Βενιαμιν κατα τας συγγενειας αυτων.

19 Και εξηλθεν ο δευτερος κληρος εις τον Συμεων, εις την φυλην των υιων Συμεων κατα τας συγγενειας αυτων· και ητο η κληρονομια αυτων εντος της κληρονομιας των υιων Ιουδα.² Και ελαβον εις κληρονομιαν αυτων Βηρ-σαββε, και Σαββε, και Μωλαδα,³ και Ασαρσουαλ, και Βαλα, και Ασεμ,⁴ και Ελθωλαδ, και Βεθουλ, και Ορμα,⁵ και Σικλαγ, και Βαιθ-μαρκαβωθ, και Ασαρσουσα,⁶ και Βαιθ-λεβαωθ, και Σαρουεν, πολεις δεκατρις, και τας κωμας αυτων.⁷ Αειν, Ρεμμων, και Εθερ, και Ασαν, πολεις τεσσαρας, και τας κωμας αυτων·⁸ και πασας τας κωμας τας περιξ των πολων τουτων εως Βαλαθ-βηρ, ητις ειναι η Ραμαθ κατα μεσημβριαν. Αυτη ειναι κληρονομια της φυλης των υιων Συμεων κατα τας συγγενειας αυτων.⁹ Εκ του μεριδιου των υιων Ιουδα εδοθη η κληρονομια των υιων Συμεων, διοτι το μεριδιον των υιων Ιουδα ητο παραπολυ μεγαλον δι' αυτους· οθεν οι υιοι Συμεων ελαβον την κληρονομιαν αυτων εντος της κληρονομιας εκεινων.¹⁰ Και εξηλθεν ο τριτος κληρος εις τους υιους Ζαβουλων κατα τας συγγενειας αυτων· και το οριον της κληρονομιας αυτων ητο εως Σαρειδ·¹¹ και ανεβαινε το οριον αυτων προς την θαλασσαν και την Μαραλα, και ηρχετο εις την Δαβασαιθ, και εφθανε προς τον χειμαρρον τον κατεναντι Ιοκνεαμ·¹² και εστρεφεν απο της Σαρειδ, κατα ανατολας ηλιου προς το οριον της Κισλωθ-θαβωρ, και εξηρχετο εις Δαβραθ, και ανεβαινεν εις Ιαφια·¹³ και εκειθεν εξετεινετο προς ανατολας εις Γιθθα-εφερ, εις Ιττα-κασιν, και εξηρχετο εις Ρεμμων-μεθωρ προς Νεα·¹⁴ και περιηρχετο το οριον κατα το βορειον εις Ανναθων, και ετελειονεν εις την κοιλαδα Ιεφθαηλ·¹⁵ και περιελαμβανε την Κατταθ, και Νααλαλ, και Σιμβρων, και Ιδαλα, και Βηθλεεμ· πολεις δωδεκα, και τας κωμας αυτων.¹⁶ Αυτη ειναι η κληρονομια των υιων Ζαβουλων κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις αυται και αι κωμαι αυτων.¹⁷ Εξηλθεν ο τεταρτος κληρος εις τον Ισσαχαρ, εις τους υιους Ισσαχαρ κατα τας συγγενειας αυτων.¹⁸ Και ητο το οριον αυτων Ιεζραελ, και Κεσουλωθ, και Σουνημ,¹⁹ και Αφεραιμ, και Σαιων, και Αναχαραθ,²⁰ και Ραββιθ, και Κισιων, και Αβες,²¹ και

Ραιμεθ, και Εν-γαννιμ, και Εν-αδδα και Βαιθ-φασης·²² και εφθανε το οριον εις Θαβωρ, και Σαχασειμα, και Βαιθ-σεμες, και το οριον αυτων ετελειονεν εις τον Ιορδανην· πολεις δεκαεξ, και αι κωμαι αυτων.²³ Αυτη ειναι η κληρονομια της φυλης των υιων Ισσαχαρ κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις και αι κωμαι αυτων.²⁴ Και εξηλθεν ο πεμπτος κληρος εις την φυλην των υιων Ασηρ κατα τας συγγενειας αυτων.²⁵ Και ητο το οριον αυτων Χελκαθ, και Αλει, και Βετεν, και Αχσαφ,²⁶ και Αλαμμελεχ, και Αμαδ, και Μισαλ· και εφθανεν εις Καρμελ προς δυσμας και εις Σιχωρ-λιβναθ·²⁷ και εστρεφε προς ανατολας ηλιου εις την Βαιθ-δαγων, και εφθανεν εις Ζαβουλων και εις την κοιλαδα Ιεφθαηλ προς το βορειον της Βαιθ-εμεκ, και Ναιηλ, και εξηρχετο εις την Χαβουλ κατα τα αριστερα,²⁸ και Χεβρων, και Ρεωβ, και Αμμων, και Κανα, εως Σιδωνος της μεγαλης·²⁹ και εστρεφε το οριον εις την Ραμα, και εως της οχυρας πολεως Τυρου, και εστρεφε το οριον εις την Οσα, και ετελειονεν εις την θαλασσαν κατα το μερος του Αχζιβ·³⁰ και Αμμα, και Αφεκ, και Ρεωβ· πολεις εικοσιδυο, και αι κωμαι αυτων.³¹ Αυτη ειναι η κληρονομια της φυλης των υιων Ασηρ κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις αυται και αι κωμαι αυτων.³² Εξηλθεν ο εκτος κληρος εις τους υιους Νεφθαλι, εις τους υιους Νεφθαλι κατα τας συγγενειας αυτων.³³ Και ητο το οριον αυτων απο Ελεφ, απο Αλλον πλησιον Σανανειμ, και Αδαμι, Νεκεβ, και Ιαβνηλ, εως Λακκουμ, και ετελειονεν εις τον Ιορδανην.³⁴ και εστρεφε το οριον απο δυσμων εις Αζνωθ-θαβωρ, και εκειθεν εξηρχετο εις Ουκκωκ, και εφθανεν εις Ζαβουλων κατα μεσημβριαν, και εφθανεν εις Ασηρ κατα δυσμας και εις Ιουδα κατα ανατολας ηλιου επι του Ιορδανου.³⁵ Και ησαν αι τετειχισμεναι πολεις Σηδδιμ, Σερ, και Αμμαθ, Ρακκαθ, και Χιννερωθ,³⁶ και Αδαμα, και Ραμα, και Ασωρ,³⁷ και Κεδες, και Εδρει, και Εν-ασωρ,³⁸ και Ιρων, και Μιγδαληλ, Ωρεμ, και Βαιθ-αναθ, και Βαιθ-σεμες· πολεις δεκαεννεα, και αι κωμαι αυτων.³⁹ Αυτη ειναι η κληρονομια της φυλης των υιων Νεφθαλι κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις και αι κωμαι αυτων.⁴⁰ Εξηλθεν ο εβδομος κληρος εις την φυλην των υιων Δαν κατα τας συγγενειας αυτων.⁴¹ Και ητο το οριον της κληρονομιας αυτων Σαραα, και Εσθαολ, και Ιρ-σεμες,⁴² και Σαλαβειν, και Αιαλων, και Ιεθλα,⁴³ και Αιλων, και Θαμναθα, και Ακκαρων,⁴⁴ και Ελθεκω, και Γιββεθων, και Βααλαθ,⁴⁵ και Ιουδ, και Βανηβαρακ, και Γαθ-ριμμων,⁴⁶ και Με-ιαρκων, και Ρακκων, μετα του οριου του κατεναντι της Ιοππησ.⁴⁷ Το δε οριον των υιων Δαν παρεταθη υπ' αυτων· δια τουτο οι υιοι Δαν ανεβησαν να πολεμησωσι την Λεσεμ και εκυριευσαν αυτην και επαταξαν αυτην εν στοματι μαχαिरας, και εξουσιασαν αυτην και κατωκησαν εν αυτη· και ωνομασαν αυτην Λεσεμ Δαν, κατα το ονομα Δαν του πατρος αυτων.⁴⁸ Αυτη ειναι η κληρονομια της φυλης των υιων Δαν κατα τας συγγενειας αυτων, αι πολεις αυται και αι κωμαι αυτων.⁴⁹ Αφου δε ετελειωσαν μεριζομενοι την γην κατα τα ορια αυτης, οι υιοι Ισραηλ εδωκαν μεταξυ

αυτων κληρονομιαν εις τον Ιησουν τον υιον του Ναυη·⁵⁰ κατα τον λογον του Κυριου εδωκαν εις αυτον την πολιν, την οποιαν εξητησε, την Θαμναθ-σαραχ εν τω ορει Εφραιμ· και εκτισε την πολιν και κατωκησεν εν αυτη.⁵¹ Αυται ειναι αι κληρονομιαι, τας οποιας Ελεαζαρ ο ιερευς και Ιησους ο υιος του Ναυη και οι αρχηγοι των πατριων των φυλων των υιων Ισραηλ διεμοιρασαν δια κληρων εν Σηλω, ενωπιον του Κυριου παρα την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. Και ετελειωσαν τον διαμερισμον της γης.

20 Και ελαλησε Κυριος προς τον Ιησουν λεγων, ²Ειπε προς τους υιους Ισραηλ λεγων, Διορισατε εις εαυτους τας πολεις της καταφυγης, περι των οποιων ειπα προς εσας δια του Μωυσεως· ³δια να φευγη εκει ο φονευς, οστις φονευση ανθρωπον ακουσιως εξ αγνοιας· και αυται θελουσιν εισθαι εις εσας δια καταφυγιον απο του εκδικητου του αιματος. ⁴Και οταν ο φευγων εις μιαν εκ των πολεων τουτων σταθη εις την εισοδον της πυλης της πολεως, και λαληση την υποθεσιν αυτου εις επηκοον των πρεσβυτερων της πολεως εκεινης, ουτοι θελουσι δεχθη αυτον εις την πολιν προς εαυτους και δωσει τοπον εις αυτον, και θελει κατοικει μετ' αυτων. ⁵Και εαν ο εκδικητης του αιματος καταδιωξη αυτον, δεν θελουσι παραδωσει τον φονεα εις τας χειρας αυτου· διοτι εξ αγνοιας επαταξε τον πλησιον αυτου και δεν εμισε αυτον προτερον. ⁶Και θελει κατοικει εν εκεινη τη πολει, εωσου παρασταθη ενωπιον της συναγωγης εις κρισιν, εως του θανατου του ιερευς του μεγαλου, του οντος εν ταις ημεραις εκειναις· τοτε ο φονευς θελει επιστρεφει και υπαγει εις την πολιν αυτου και εις την οικιαν αυτου, εις την πολιν οθεν εφυγε. ⁷Και διωρισαν την Κεδες εν τη Γαλιλαια εν τω ορει Νεφθαλι, και την Συχημ εν τω ορει Εφραιμ, και την Κιριαθ-αρβα, ητις ειναι η Χεβρων, εν τη ορεινη του Ιουδα. ⁸Εις δε το περαν του Ιορδανου, πλησιον της Ιεριχω, προς ανατολας, διωρισαν την Βοσορ εν τη ερημω επι της πεδιαδος εκ της φυλης Ρουβην, και την Ραμωθ εν τη Γαλααδ εκ της φυλης Γαδ, και την Γωλαν εν Βασαν εκ της φυλης Μανασση. ⁹Αυται ησαν αι πολεις αι διορισθεισαι δια παντας τους υιους Ισραηλ και δια τους ξενους τους παροικουντας μεταξυ αυτων, ωστε πας ο φονευσας τινα εξ αγνοιας να φευγη εκει, και να μη θανατωθη εκ της χειρος του εκδικητου του αιματος, εωσου παρασταθη ενωπιον της συναγωγης.

21 Και προσηλθον οι αρχηγοι των πατριων των Λευιτων προς Ελεαζαρ τον ιερεα και προς Ιησουν τον υιον του Ναυη και προς τους αρχηγους των πατριων των φυλων των υιων Ισραηλ, ²και ειπον προς αυτους εν Σηλω εν τη γη Χανααν λεγοντες, Ο Κυριος προσεταξε δια του Μωυσεως να δοθωσιν εις ημας πολεις να κατοικωμεν, και τα περιχωρα αυτων δια τα κτηνη ημων. ³Και εδωκαν οι υιοι Ισραηλ εις τους Λευιτας εκ της κληρονομιας αυτων, κατα τον λογον του Κυριου, τας πολεις ταυτας και

τα περιχώρα αυτών. ⁴Και ἐξήλθεν ὁ κληρὸς εἰς τὰς συγγενείας τῶν Κααθιτῶν· καὶ οἱ υἱοὶ Ἀαρῶν τοῦ ἱερέως, οἱ ἐκ τῶν Λευιτῶν, ἔλαβον διὰ κληρὸν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰουδα καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Συμεὼν, καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Βενιαμὴν δεκατρεῖς πόλεις. ⁵Οἱ δὲ υἱοὶ Κααθ οἱ ἐπιλοιποὶ ἔλαβον διὰ κληρὸν ἐκ τῶν συγγενείων τῆς φυλῆς Ἐφραὶμ καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Δαν καὶ ἐκ τοῦ ἡμισέως τῆς φυλῆς Μανασσῆ, δεκά πόλεις. ⁶Καὶ οἱ υἱοὶ Γηρῶν ἔλαβον διὰ κληροῦ ἐκ τῶν συγγενείων τῆς φυλῆς Ἰσσαχάρ καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Ἀσηρ καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλί καὶ ἐκ τοῦ ἡμισέως τῆς φυλῆς Μανασσῆ ἐν Βασάν, δεκατρεῖς πόλεις. ⁷Οἱ υἱοὶ Μερარი κατὰ τὰς συγγενείας αὐτῶν ἔλαβον ἐκ τῆς φυλῆς Ρουβὴν καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Γαδ καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλῶν, δώδεκα πόλεις. ⁸Καὶ ἔδωκαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ διὰ κληροῦ εἰς τοὺς Λευίτας τὰς πόλεις ταύτας καὶ τὰ περιχώρα αὐτῶν, καθὼς ὁ Κύριος προσεταξέε διὰ τοῦ Μωϋσεως. ⁹Καὶ ἔδωκαν ἐκ τῆς φυλῆς τῶν υἱῶν Ἰουδα καὶ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν υἱῶν Συμεὼν τὰς πόλεις ταύτας, αἰτινὲς ἀναφέρονται ἐνταυθα κατ' ὄνομα· ¹⁰καὶ ἔλαβον αὐτὰς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀαρῶν, οἱ ἐκ τῶν συγγενείων τῶν Κααθιτῶν, οἱ ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Λευί· διότι τούτων ἦτο ὁ πρῶτος κληρὸς. ¹¹Καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς τὴν πόλιν τοῦ Ἀρβὰ πατρὸς τοῦ Ἀνακ, ἧτις εἶναι ἡ Χεβρών, ἐν τῇ ὄρεινῃ τοῦ Ἰουδα, καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς κυκλῶ. ¹²Τοὺς δὲ ἀγροὺς τῆς πόλεως καὶ τὰς κώμας αὐτῆς ἔδωκαν εἰς Χαλεβ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεφοννῆ, εἰς ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ. ¹³Καὶ ἔδωκαν εἰς τοὺς υἱοὺς Ἀαρῶν τοῦ ἱερέως τὴν πόλιν τοῦ καταφυγίου διὰ τὸν φονεα, τὴν Χεβρών καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Λιβνὰ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ¹⁴καὶ τὴν Ἰαθειρ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Ἐσθεμῶα καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ¹⁵καὶ τὴν Ὠλὼν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Δεβειρ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ¹⁶καὶ τὴν Αἶιν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Ἰουτὰ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Βαιθ-σεμέες καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις ἐννεα ἐκ τῶν δύο τούτων φυλῶν· ¹⁷καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Βενιαμὴν, τὴν Γάβαων καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Γάβαα καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ¹⁸τὴν Ἀναθῶθ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Ἀλμῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς. ¹⁹Πάσαι αἱ πόλεις τῶν υἱῶν τοῦ Ἀαρῶν τῶν ἱερέων, πόλεις δεκατρεῖς καὶ τὰ περιχώρα αὐτῶν. ²⁰Καὶ αἱ συγγενεῖαι τῶν υἱῶν τοῦ Κααθ τῶν Λευιτῶν, τῶν ἐπιλοιπῶν ἐκ τῶν υἱῶν Κααθ, ἔλαβον τὰς πόλεις τοῦ κληροῦ αὐτῶν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἐφραὶμ. ²¹Καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς τὴν πόλιν τοῦ καταφυγίου διὰ τὸν φονεα, τὴν Συχεμ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς ἐν τῷ ὄρει Ἐφραὶμ, καὶ τὴν Γεζερ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ²²καὶ τὴν Κιβσαεὶμ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Βαιθ-ὠρων καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς· ²³καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Δαν, τὴν Ἐλθεκῶ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Γιββεθῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ²⁴τὴν Αἰαλῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Γαθ-ριμμῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς· ²⁵καὶ ἐκ τοῦ ἡμισέως τῆς φυλῆς τοῦ Μανασσῆ, τὴν Θααναχ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Γαθ-ριμμῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις δύο. ²⁶Πάσαι αἱ πόλεις ἦσαν

δέκα, καὶ τὰ περιχώρα αὐτῶν, διὰ τὰς συγγενείας τῶν ἐπιλοιπῶν υἱῶν τοῦ Κααθ. ²⁷Εἰς δὲ τοὺς υἱοὺς Γηρῶν, ἐκ τῶν συγγενείων τῶν Λευιτῶν, ἔδωκαν ἐκ τοῦ ἀλλοῦ ἡμισέως τῆς φυλῆς Μανασσῆ, τὴν πόλιν τοῦ καταφυγίου διὰ τὸν φονεα, τὴν Γῶλαν ἐν Βασάν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Βεεσθερα καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις δύο· ²⁸καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰσσαχάρ, τὴν Κισιῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Δάβραθ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ²⁹τὴν Ἰαρμουθ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Ἐν-γαννὶμ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς· ³⁰καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Ἀσηρ, τὴν Μισααλ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Ἀβδῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ³¹τὴν Χελκαθ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Ρεῶβ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς· ³²καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλί, τὴν πόλιν τοῦ καταφυγίου διὰ τὸν φονεα, τὴν Κεδες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Ἀμμῶθ-δῶρ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Καρθαν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τρεῖς. ³³Πάσαι αἱ πόλεις τῶν Γηρῶνιτων, κατὰ τὰς συγγενείας αὐτῶν, ἦσαν πόλεις δεκατρεῖς καὶ τὰ περιχώρα αὐτῶν. ³⁴Εἰς δὲ τὰς συγγενείας τῶν υἱῶν Μερარი, τῶν ἐπιλοιπῶν ἐκ τῶν Λευιτῶν, ἔδωκαν ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλῶν, τὴν Ἰοκνεαμ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Καρθὰ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ³⁵τὴν Δίμνα καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Νααλῶλ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς· ³⁶καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Ρουβὴν ἔδωκαν τὴν Βοσορ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Ἰαζὰ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ³⁷τὴν Κεδημῶθ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Μῆφααθ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πόλεις τεσσαράς· ³⁸καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Γαδ ἔδωκαν τὴν πόλιν τοῦ καταφυγίου διὰ τὸν φονεα, τὴν Ραμῶθ ἐν Γάλααδ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, καὶ τὴν Μαχαναὶμ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, ³⁹τὴν Ἐσεβῶν καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς, τὴν Ἰαζήρ καὶ τὰ περιχώρα αὐτῆς· πάσαι αἱ πόλεις τεσσαράς. ⁴⁰Πάσαι αἱ πόλεις αἱ δοθῆσαι διὰ κληρῶν εἰς τοὺς υἱοὺς Μερარი, κατὰ τὰς συγγενείας αὐτῶν, τοὺς ὑπολοιποὺς ἐκ τῶν συγγενείων τῶν Λευιτῶν, ἦσαν πόλεις δώδεκα. ⁴¹Πάσαι αἱ πόλεις τῶν Λευιτῶν, αἱ μετὰ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἦσαν τεσσαράκοντα οκτὼ πόλεις καὶ τὰ περιχώρα αὐτῶν. ⁴²Αἱ πόλεις αὐταὶ ἦσαν ἑκάστη μετὰ τῶν περιχωρῶν αὐτῶν κυκλῶ· οὕτως ἦσαν πάσαι αἱ πόλεις αὐταὶ. ⁴³Καὶ ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἰσραὴλ πασαν τὴν γῆν, τὴν ὅποιαν ὤμοσε νὰ δώσῃ πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν· καὶ ἐκυριεύσαν αὐτὴν καὶ κατώκησαν ἐν αὐτῇ. ⁴⁴Καὶ ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς αὐτοὺς ἀναπαυσὶν πανταχοθεν, κατὰ πάντα ὅσα ὤμοσε πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν· καὶ οὐδεὶς ἐκ πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν ἠδυνήθη νὰ σταθῇ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν· πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν παρεδῶκεν ὁ Κύριος εἰς τὴν χεῖρα αὐτῶν. ⁴⁵Δὲν διεπέσεν οὐδὲ εἰς ἐκ πάντων τῶν ἀγαθῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐλάλησε πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ· πάντες ἐξετελεσθήσαν.

22 Τότε συνεκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς Ρουβηνίτας καὶ τοὺς Γαδίτας καὶ τὸ ἡμῖσθ τῆς φυλῆς τοῦ Μανασσῆ, ²καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, Σεῖς ἐφυλαξάτε πάντα ὅσα προ-

σεταξεν εις εσας Μωυσης ο δουλος του Κυριου, και υπηκουσατε εις την φωνην μου κατα παντα οσα εγω προσεταξα εις εσας· ³δεν εγκατελιπετε τους αδελφους σας εις τας πολλας ταυτας ημερας εως της σημερον, αλλ' εφυλαξατε εντελως την εντολην Κυριου του Θεου σας· ⁴και τωρα Κυριος ο Θεος σας εδωκεν αναπαυσιν εις τους αδελφους σας, καθως υπεσχεθη προς αυτους· τωρα λοιπον επιστρεψατε και υπαγετε εις τας κατοικιας σας, εις την γην της ιδιοκτησιας σας, την οποιαν Μωυσης ο δουλος του Κυριου εδωκεν εις εσας εις το περαν του Ιορδανου· ⁵προσεχετε ομως σφοδρα να εκτελητε τας εντολας και τον νομον, τον οποιον Μωυσης ο δουλος του Κυριου προσεταξεν εις εσας, να αγαπατε Κυριον τον Θεον σας, και να περιπατητε εις πασας τας οδους αυτου, και να φυλαττητε τας εντολας αυτου, και να ησθε προσηλωμενοι εις αυτον, και να λατρευητε αυτον εξ ολης της καρδιας σας και εξ ολης της ψυχης σας· ⁶Και ευλογησεν αυτους ο Ιησους και απελυσεν αυτους· και απηλθον εις τας κατοικιας αυτων· ⁷Και εις μεν το ημισυ της φυλης του Μανασση εδωκεν ο Μωυσης κληρονομιαν εν Βασαν· εις δε το αλλο ημισυ αυτης εδωκεν ο Ιησους κληρονομιαν μεταξυ των αδελφων αυτων εντευθεν του Ιορδανου προς δυσμας. Και οτε ο Ιησους απεστειλεν αυτους εις τας κατοικιας αυτων, ευλογησεν αυτους· ⁸και ελαλησε προς αυτους, λεγων, Επιστρεψατε με πολλα πλουτη εις τας κατοικιας σας, και με κτηνη πολλα σφοδρα, με αργυρον και με χρυσον και με χαλκον και με σιδηρον και με ιματια πολλα σφοδρα, μοιρασθητε τα λαφυρα των εχθρων σας μετα των αδελφων σας· ⁹Και οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ και το ημισυ της φυλης Μανασση εστρεψαν και ανεχωρησαν απο των υιων Ισραηλ εκ της Σηλω, της εν τη γη Χαναν, δια να υπαγωσιν εις την γην Γαλααδ, εις την γην της ιδιοκτησιας αυτων, την οποιαν εκληρονομησαν κατα τον λογον του Κυριου δια του Μωυσεως· ¹⁰Και ελθοντες εις τα περιξ του Ιορδανου, τα εντος της γης Χαναν, οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ και το ημισυ της φυλης Μανασση ωκοδομησαν εκει θυσιαστηριον παρα τον Ιορδανην, θυσιαστηριον μεγα εις την οψιν· ¹¹Και ηκουσαν οι υιοι Ισραηλ να λεγηται, Ιδου, οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ και το ημισυ της φυλης Μανασση ωκοδομησαν θυσιαστηριον κατεναντι της γης Χαναν, εις τα περιξ του Ιορδανου, κατα την διαβασιν των Ισραηλ· ¹²Και οτε ηκουσαν οι υιοι Ισραηλ, συνηχθη πασα η συναγωγη των υιων Ισραηλ εις Σηλω, δια να αναβωσι να πολεμησωσι κατ' αυτων· ¹³Και απεστειλαν οι υιοι Ισραηλ προς τους υιους Ρουβην και προς τους υιους Γαδ και προς το ημισυ της φυλης Μανασση εις την γην Γαλααδ τον Φινεες υιον Ελεαζαρ τον ιερα, ¹⁴και μετ' αυτου δεκα αρχοντας, ανα ενα αρχοντα αρχηγον πατριων κατα φυλην του Ισραηλ, και εκαστος ητο ο πρωτος του οικου των πατερων αυτων, επι τας χιλιαδας του Ισραηλ· ¹⁵Και υπηγον προς τους υιους Ρουβην και προς τους υιους Γαδ και προς το ημισυ της φυλης Μανασση εις την γην Γαλααδ, και

ελαλησαν προς αυτους λεγοντες, ¹⁶Ταυτα λεγει πασα η συναγωγη Κυριου· Τις αυτη η ανομια, την οποιαν επραξατε εναντιον του Θεου του Ισραηλ, να απομακρυνθητε σημερον απο του Κυριου, ωκοδομησαντες θυσιαστηριον εις εαυτους, ωστε να αποστατησητε σημερον απο Κυριου; ¹⁷Μικρον εσταθη το αμαρτημα ημων εις Φεγωρ, απο του οποιου εως της σημερον δεν εκαθαρισθημεν, και εγεινε πληγη εις την συναγωγην του Κυριου, ¹⁸και σεις θελετε σημερον αποστατησει απο του Κυριου; βεβαιως, εαν σεις αποστατησητε σημερον απο του Κυριου, αυριον θελει οργισθη εναντιον πασης της συναγωγης του Ισραηλ· ¹⁹Εαν η γη της ιδιοκτησιας σας ηναι ακαθαρτος, διαβητε εις την γην της ιδιοκτησιας του Κυριου, οπου η σκηνη του Κυριου κατοικει, και λαβετε ιδιοκτησιαν μεταξυ ημων· και μη αποστατησητε απο του Κυριου, μηδε αφ' ημων αποστατησητε, ωκοδομουντες εις εαυτους θυσιαστηριον εκτος του θυσιαστηριου Κυριου του Θεου ημων· ²⁰Δεν επραξεν Αχαν ο υιος του Ζερα εν τω αναθεματι, και επεσεν οργη εφ' ολην την συναγωγην του Ισραηλ; και ο ανθρωπος εκεινος δεν ηφρανισθη μονος εν τη ανομια αυτου· ²¹Τοτε απεκριθησαν οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ και το ημισυ της φυλης Μανασση και ειπον προς τους αρχηγους των χιλιαδων του Ισραηλ· ²²Ο ισχυρος Θεος ο Κυριος, ο ισχυρος Θεος ο Κυριος, αυτος εξευρει, και αυτος θελει γνωρισει· εαν επραξαμεν τουτο δια αποστασιαν η εαν δια ανομιαν εναντιον του Κυριου, μη λυτρωσης ημας την ημεραν ταυτην· ²³Εαν ωκοδομησαμεν εις εαυτους θυσιαστηριον δια να αποχωρισθωμεν απο του Κυριου, η εαν δια να προσπερωμεν επ' αυτου ολοκαυτωμα η προσφορας, η εαν δια να προσπερωμεν επ' αυτου ειρηνικας θυσιας, αυτος ο Κυριος ας εκζητηση τουτο· ²⁴Και εαν δεν επραξαμεν αυτο μαλλον εκ φοβου του πραγματος τουτου, λεγοντες, Αυριον δυνανται τα τεκνα σας να ειπωσι προς τα τεκνα ημων, λεγοντα, Τι εχετε σεις να καμητε μετα του Κυριου του Θεου του Ισραηλ; ²⁵διоти ο Κυριος εθεσε τον Ιορδανην οριον μεταξυ ημων και υμων, υιοι Ρουβην και υιοι Γαδ· δεν εχετε μερος μετα του Κυριου· και καμωσιν οι υιοι σας τους υιους ημων να παυσωσιν απο του να φοβωνται τον Κυριον· ²⁶Δια τουτο ειπομεν, Ας επιχειρισθωμεν να ωκοδομησωμεν εις εαυτους το θυσιαστηριον· ουχι δια ολοκαυτωμα ουδε δια θυσιαν, ²⁷αλλα δια να ηναι μαρτυριον αναμεσον ημων και υμων, και αναμεσον των γενεων ημων μεθ' ημας, οτι ημεις καμνομεν την λατρειαν του Κυριου ενωπιον αυτου με τα ολοκαυτωματα ημων και με τας θυσιας ημων και με τας ειρηνικας προσφορας ημων· δια να μη ειπωσιν αυριον τα τεκνα σας προς τα τεκνα ημων, Σεις δεν εχετε μερος μετα του Κυριου· ²⁸Δια τουτο ειπομεν, Εαν τυχη να λαλησωσιν ουτω προς ημας η προς τας γενεας ημων αυριον, τοτε θελομεν αποκριθη, Ιδου, το ομοιωμα του θυσιαστηριου του Κυριου, το οποιον ωκοδομησαν οι πατερες ημων, ουχι δια ολοκαυτωμα ουδε δια θυσιαν, αλλα δια να ηναι μαρτυριον αναμεσον ημων και υμων· ²⁹Μη γενοιτο να αποστατη

σωμεν απο του Κυριου και να αποχωρισθωμεν σημερον απο του Κυριου, οικοδομουντες θυσιαστηριον δια ολοκαυτωμα, δια προσφορας και δια θυσιαν, εκτος του θυσιαστηριου Κυριου του Θεου ημων, το οποιον ειναι εμπροσθεν της σκηνης αυτου. ³⁰Και ακουσαντες Φινεες ο ιερευς και οι αρχοντες της συναγωγης και οι αρχηγοι των χιλιαδων του Ισραηλ, οι οντες μετ' αυτου, τους λογους τους οποιους ελαλησαν οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ και οι υιοι Μανασση, ευχαριστηθησαν. ³¹Και ειπε Φινεες ο υιος του Ελεαζαρ ο ιερευς προς τους υιους Ρουβην και προς τους υιους Γαδ και προς τους υιους Μανασση, Σημερον εγνωρισαμεν οτι ο Κυριος ειναι εν μεσω ημων, διοτι δεν επραξατε την ανομιαν ταυτην εναντιον του Κυριου· δια τουτου ελυτρωσατε τους υιους Ισραηλ απο της χειρος του Κυριου. ³²Και επεστρεφεν ο Φινεες ο υιος του Ελεαζαρ ο ιερευς και οι αρχοντες απο των υιων Ρουβην και απο των υιων Γαδ εκ της γης Γαλααδ εις την γην Χανααν προς τους υιους Ισραηλ, και εφεραν αποκρισιν προς αυτους. ³³Και το πραγμα ηρρσεν εις τους υιους Ισραηλ· και ευλογησαν τον Θεον οι υιοι Ισραηλ, και δεν ειπαν πλεον να αναβωσιν εναντιον αυτων εις μαχην, δια να αφανισωσι την γην οπου κατωκουν οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ. ³⁴Και ωνομασαν οι υιοι Ρουβην και οι υιοι Γαδ το θυσιαστηριον Εδ· Διοτι, ειπαν, τουτο θελει εισθαι μαρτυριον αναμεσον ημων, οτι ο Κυριος ειναι ο Θεος.

23Και μετα πολυν καιρον αφου ο Κυριος εδωκεν εις τον Ισραηλ αναπαυσιν απο παντων των εχθρων αυτου κυκλω, και ο Ιησους ητο γερων, προβεβηκως την ηλικιαν, ²συνεκαλεσεν ο Ιησους παντα τον Ισραηλ, τους πρεσβυτερους αυτων και τους αρχηγους αυτων και τους κριτας αυτων, και τους αρχοντας αυτων και ειπε προς αυτους, Εγω εγηρασα, ειμαι προβεβηκως την ηλικιαν. ³Και σεις ειδετε παντα οσα εκαμε Κυριος ο Θεος σας εις παντα τα εθνη ταυτα δια σας· διοτι Κυριος ο Θεος σας, αυτος ειναι ο πολεμησας υπερ υμων. ⁴Ιδου, εγω μοιρασα δια κληρου εις εσας ταυτα τα εναπολειφθεντα εθνη, δια κληρονομιαν εις τας φυλας σας, μετα παντων των εθνων τα οποια εξωλοθρευσα, απο του Ιορδανου εως της θαλασσης της μεγαλης, προς δυσμας ηλιου. ⁵Και Κυριος ο Θεος σας, αυτος θελει εξωσει αυτους απ' εμπροσθεν σας, και θελει εκδιωξει αυτους απο προσωπου σας· και θελετε κυριευσει την γην αυτων, καθως Κυριος ο Θεος σας υπεσχεθη προς εσας. ⁶Ανδριζεσθε λοιπον σφοδρα εις το να φυλαττητε και να εκτελητε παντα τα γεγραμμενα εν τω βιβλιω του νομου του Μωυσεως, δια να μη εκκλινητε απ' αυτου δεξια η αριστερα· ⁷δια να μη αναμιχθητε μετα των εθνων τουτων, των εναπολειφθεντων μεταξυ σας, μηδε να μνημονευητε τα ονοματα των θεων αυτων, μηδε να ομοσητε, μηδε να λατρευσητε αυτους, μηδε να προσκυνησητε αυτους· ⁸αλλ' εις Κυριον τον Θεον σας να ησθε προσκεκολλημενοι, καθως εκαμετε εως της ημερας ταυτης. ⁹Διοτι ο Κυριος εξεδιωξεν

απ' εμπροσθεν σας εθνη μεγαλα και δυνατα· και ουδεις ηδυνηθη εως της σημερον να σταθη εμπροσθεν σας· ¹⁰εις απο σας θελει διωξει χιλιους· διοτι Κυριος ο Θεος σας, αυτος ειναι ο πολεμησας υπερ υμων, καθως υπεσχεθη προς εσας. ¹¹Προσεχετε λοιπον σφοδρα εις εαυτους, να αγαπατε Κυριον τον Θεον σας. ¹²Επειδη εαν ποτε στραφητε οπισω και προσκολληθητε μετα του υπολοιπου των εθνων τουτων, μετα τουτων των εναπολειφθεντων μεταξυ σας, και συμπενθερευσητε μετ' αυτων και αναμιχθητε μετ' αυτων και εκεινα μεθ' υμων, ¹³εξευρετε βεβαιως οτι Κυριος ο Θεος σας δεν θελει πλεον εκδιωξει απ' εμπροσθεν σας τα εθνη ταυτα· αλλα θελουσιν εισθαι παγιδες και ενεδραι εις εσας, και μαστιγες εις τας πλευρας σας και ακανθαι εις τους οφθαλμους σας, εωσου εξολοθρευθητε απο της γης ταυτης της αγαθης, την οποιαν Κυριος ο Θεος σας εδωκεν εις εσας. ¹⁴Και ιδου, σημερον εγω πορευομαι την οδον πασης της γης, και σεις γνωριζετε εν ολη τη καρδια υμων και εν ολη τη ψυχη υμων, οτι δεν διεπρεσεν ουδε εις εκ παντων των αγαθων λογων, τους οποιους Κυριος ο Θεος σας ελαλησε δια σας· παντες ετελεσθησαν εις εσας, ουδε εις εξ αυτων διεπρεσε. ¹⁵Δια τουτο, καθως ηλθον εφ' υμας παντες οι αγαθοι λογοι, τους οποιους ελαλησε προς υμας Κυριος ο Θεος υμων, ουτως ο Κυριος θελει επιφερει εφ' υμας παντας τους λογους τους κακους, εωσου εξολοθρευση υμας απο της γης της αγαθης ταυτης, την οποιαν εδωκεν εις υμας Κυριος ο Θεος υμων. ¹⁶Οταν παραβητε την διαθηκην Κυριου του Θεου σας, την οποιαν προσεταξεν εις εσας, και υπαγητε και λατρευσητε αλλους θεους και προσκυνησητε αυτους, τοτε η οργη του Κυριου θελει εξαφθη εναντιον σας, και θελετε αφανισθη ταχεως απο της γης της αγαθης, την οποιαν εδωκεν εις εσας.

24Και συνηθροισεν ο Ιησους πασας τας φυλας του Ισραηλ εν Συχεμ, και συνεκαλεσε τους πρεσβυτερους του Ισραηλ και τους αρχηγους αυτων και τους κριτας αυτων και τους αρχοντας αυτων· και παρεσταθησαν ενωπιον του Θεου. ²Και ειπεν ο Ιησους προς παντα τον λαον, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· περαν του ποταμου κατωκησαν απ' αρχης οι πατερες σας, Θαρρα ο πατηρ του Αβρααμ και ο πατηρ του Ναχωρ, και ελατρευσαν αλλους θεους. ³Και ελαβον τον πατερα σας τον Αβρααμ εκ του περαν του ποταμου, και ωδηγησα αυτον δια πασης της γης Χανααν, και επληθυνα το σπερμα αυτου, και εδωκα τον Ισαακ εις αυτον. ⁴Και εις τον Ισαακ εδωκα τον Ιακωβ και τον Ησαυ· και εδωκα εις τον Ησαυ το ορος Σηειρ, δια να κληρονομηση αυτο· ο δε Ιακωβ και οι υιοι αυτου κατεβησαν εις την Αιγυπτον. ⁵Και απεστειλα τον Μωυσην και τον Ααρων, και επαταξα την Αιγυπτον δια πληγων, τας οποιας εκαμον εν μεσω αυτης, και μετα ταυτα εξηγαγον υμας. ⁶Και αφου εξηγαγον τους πατερας υμων εξ Αιγυπτου, ηλθετε εις την θαλασσαν· και κατεδιωξαν οι Αιγυπτιοι οπισω των πατερων υμων με αμαξας και ιππους εις την θαλασ-

σαν την Ερυθραν· ⁷και εβοησαν προς Κυριον και αυτος εθεσε σκοτος αναμεσον υμων και των Αιγυπτιων, και επηγαγεν επ' αυτους την θαλασσαν και εκαλυψεν αυτους, και οι οφθαλμοι υμων ειδον τι εκαμον εν τη Αιγυπτω· και κατωκησατε εν τη ερημω ημερας πολλας. ⁸Και σας εφερα εις την γην των Αμορραιων, των κατοικουντων περαν του Ιορδανου, και σας επολεμησαν και παρεδωκα αυτους εις τας χειρας σας, και κατεκληρονομησατε την γην αυτων, και εξωλοθρευσα αυτους απ' εμπροσθεν σας. ⁹Και εσηκωθη Βαλακ ο υιος του Σεφωρ, βασιλευς του Μωαβ, και επολεμησε προς τον Ισραηλ· και αποστειλας προσεκαλεσε τον Βαλααμ υιον του Βεωρ δια να σας καταρασθη· ¹⁰αλλ' εγω δεν ηθελησα να ακουσω τον Βαλααμ· μαλιστα δε και σας ευλογησε, και σας ηλευθερωσα εκ των χειρων αυτου. ¹¹Και διεβητε τον Ιορδανην και ηλθετε εις Ιεριχω· και σας επολεμησαν οι ανδρες της Ιεριχω, οι Αμορραιοι και οι Φερεζαιοι και οι Χαναναιοι και οι Χετταιοι και οι Γεργεσαιοι, οι Ευαιοι και οι Ιεβουσαιοι· και παρεδωκα αυτους εις τας χειρας σας. ¹²Και εξαπεστειλα εμπροσθεν σας τας σφηκας, και εξεδιωξαν αυτους απ' εμπροσθεν σας, τους δυο βασιλεις των Αμορραιων· ουχι δια της μαχαιρας σου ουδε δια του τοξου σου. ¹³Και εδωκα εις εσας γην, εις την οποιαν δεν εκοπιασατε, και πολεις τας οποιας δεν εκτισατε, και κατωκησατε εν αυταις· και τρωγετε αμπελωνας και ελαιωνας, τους οποιους δεν εφυτευσατε. ¹⁴Τωρα λοιπον φοβηθητε τον Κυριον και λατρευσατε αυτον εν ακεραιοτητι και αληθεια· και αποβαλετε τους θεους, τους οποιους ελατρευσαν οι πατερες σας περαν του ποταμου και εν τη Αιγυπτω, και λατρευσατε τον Κυριον. ¹⁵Αλλ' εαν δεν αρεσκη εις εσας να λατρευητε τον Κυριον, εκλεξατε σημερον ποιον θελετε να λατρευητε· η τους θεους, τους οποιους ελατρευσαν οι πατερες σας περαν του ποταμου, η τους θεους των Αμορραιων, εις των οποιων την γην κατοικειτε· εγω ομως και ο οικος μου θελομεν λατρευει τον Κυριον. ¹⁶Και απεκριθη ο λαος λεγων, Μη γενοιτο να αφησωμεν τον Κυριον, δια να λατρευσωμεν αλλους θεους· ¹⁷διоти Κυριος ο Θεος ημων, αυτος ανεβιβασεν ημας και τους πατερας ημων εκ γης Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας, και αυτος εκαμεν ενωπιον ημων εκεινα τα σημεια τα μεγαλα, και διεφυλαξεν ημας καθ' ολην την οδον την οποιαν διωδευσαμεν, και μεταξυ παντων των εθνων δια των οποιων διεβημεν· ¹⁸και εξεδιωξεν ο Κυριος απ' εμπροσθεν ημων παντας τους λαους και τους Αμορραιοιους τους κατοικουντας εν τη γη· και ημεις θελομεν λατρευει τον Κυριον· διοτι αυτος ειναι Θεος ημων. ¹⁹Και ειπεν ο Ιησους προς τον λαον, Δεν θελετε δυνηθη να λατρευητε τον Κυριον· διοτι αυτος ειναι Θεος αγιος· ειναι Θεος ζηλωτης· δεν θελει συγχωρησει τας ανομιαις σας και τας αμαρτιας σας· ²⁰διοτι θελετε εγκαταλειψει τον Κυριον και λατρευσει ξενους Θεους· τοτε στραφεις θελει σας κακωσει και θελει σας εξωλοθρευσει, αφου σας αγαθοποιησε. ²¹Και ειπεν ο λαος εις τον Ιησουν, Ουχι· αλλα τον Κυριον θελο-

μεν λατρευει. ²²Και ειπεν ο Ιησους προς τον λαον, Σεις εισθε μαρτυρες εις εαυτους οτι σεις εξελεξατε εις εαυτους τον Κυριον, δια να λατρευητε αυτον. Και εκεινοι ειπον, Μαρτυρες. ²³Τωρα λοιπον αποβαλετε τους ξενους θεους, τους εν τω μεσω υμων, και κλινετε την καρδιαν υμων προς Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. ²⁴Και ειπεν ο λαος προς τον Ιησουν, Κυριον τον Θεον ημων θελομεν λατρευει και εις την φωνην αυτου θελομεν υπακουει. ²⁵Και εκαμεν ο Ιησους διαθηκην προς τον λαον εν τη ημερα εκεινη, και εθεσεν εις αυτους νομον και κρισιν εν Συχεμ. ²⁶Και εγραψεν ο Ιησους τους λογους τουτους εν τω βιβλιω του νομου του Θεου· και λαβων λιθον μεγαλ, εστησεν αυτον εκει υπο την δρυν, την πλησιον του αγιαστηριου του Κυριου. ²⁷Και ειπεν ο Ιησους προς παντα τον λαον, Ιδου, ο λιθος ουτος θελει εισθαι εις υμας εις μαρτυριον, διοτι αυτος ηκουσε παντας τους λογους του Κυριου τους οποιους ελαλησε προς ημας· θελει εισθαι λοιπον εις μαρτυριον εις εσας, δια να μη αρνηθητε τον Θεον σας. ²⁸Και απεστειλεν ο Ιησους τον λαον, εκαστον εις την κληρονομιαν αυτου. ²⁹Και μετα τα πραγματα ταυτα, ετελευτησεν Ιησους ο υιος του Ναυη, ο δουλος του Κυριου, ηλικιας εκατον δεκα ετων. ³⁰Και εθαψαν αυτον εν τοις ορειοις της κληρονομιας αυτου εν Φαμναθ-σαραχ, ητις ειναι εν τω ορει Εφραιμ, προς βορραν του ορους Γαας. ³¹Και ελατρευσεν ο Ισραηλ τον Κυριον πασας τας ημερας του Ιησου και πασας τας ημερας των πρεσβυτερων, οιτινες επεζησαν μετα τον Ιησουν και οιτινες εγνωρισαν παντα τα εργα του Κυριου, οσα εκαμεν υπερ του Ισραηλ. ³²Τα δε οστα του Ιωσηφ, τα οποια ανεβιβασαν οι υιοι Ισραηλ εξ Αιγυπτου, εθαψαν εν Συχεμ, εν τη μεριδι του αγρου την οποιαν ηγορασεν ο Ιακωβ παρα των υιων του Εμμωρ, πατρος του Συχεμ, δι' εκατον αργυρια, και εγεινε κληρονομια των υιων Ιωσηφ. ³³Και ετελευτησεν Ελεαζαρ ο υιος του Ααρων, και εθαψαν αυτον εν τω λοφω του Φινεες του υιου αυτου, οστις εδοθη εις αυτον εκ τω ορει Εφραιμ.

Δικαστές

1 Και μετα τον θανατον του Ιησου, ηρωτησαν οι υιοι Ισραηλ τον Κυριον, λεγοντες, Τις θελει αναβη υπερ ημων πρωτος κατα των Χαναναιων, δια να πολεμηση αυτους; **2** Και ειπεν ο Κυριος, Ο Ιουδας θελει αναβη· ιδου, παρεδωκα τον τοπον εις την χειρα αυτου. **3** Και ειπεν ο Ιουδας προς Συμεων τον αδελφον αυτου, Αναβα μετ' εμου εις τον κληρον μου, δια να πολεμησωμεν τους Χαναναιους, και εγω ομοιως θελω ελθει μετα σου εις τον κληρον σου. Και υπηγγε μετ' αυτου ο Συμεων. **4** Και ο Ιουδας ανεβη· και παρεδωκεν ο Κυριος τους Χαναναιους και τους Φερεζαιους εις την χειρα αυτων· και επαταξαν εξ αυτων εν Βεζεκ δεκα χιλιαδας ανδρων. **5** Και ευρηκαν τον Αδωνι-Βεζεκ εν Βεζεκ, και επολεμησαν αυτον και επαταξαν τους Χαναναιους και τους Φερεζαιους. **6** Ο δε Αδωνι-Βεζεκ εφυγε· και εκεινοι κατεδιωξαν οπισω αυτου και συνελαβον αυτον και απεκοψαν τους μεγαλους δακτυλους των χειρων αυτου και των ποδων αυτου. **7** Και ειπεν ο Αδωνι-Βεζεκ, Εβδομηκοντα βασιλεις, αποκεκομμενοι τους μεγαλους δακτυλους των χειρων αυτων και των ποδων, εσυναζον τα πιπτοντα υποκατω της τραπεζης μου· ως εγω εκαμα, ουτως ανταπεδωκεν εις εμε ο Θεος. Και εφεραν αυτον εις Ιερουσαλημ, και απεθανεν εκει. **8** Και οι υιοι Ιουδα επολεμησαν κατα της Ιερουσαλημ και εκυριευσαν αυτην· και επαταξαν αυτην εν στοματι μαχαιρας και την πολιν παρεδωκαν εις πυρ. **9** Και μετα ταυτα κατεβησαν οι υιοι Ιουδα δια να πολεμησωσι τους Χαναναιους, τους κατοικουντας εν τη ορεινη και εν τη μεσημβρινη και εν τη πεδινη. **10** Και υπηγγεν ο Ιουδας εναντιον των Χαναναιων των κατοικουντων εν Χεβρων· το δε ονομα της Χεβρων ητο προτερον Κιριαθ-αρβα· και εθανατωσαν τον Σεσαι, και τον Αχιμαν και τον Θαλμαι. **11** Και εκειθεν υπηγγον εναντιον των κατοικων της Δεβειρ· το δε ονομα της Δεβειρ ητο προτερον Κιριαθ-σεφερ. **12** Και ειπεν ο Χαλεβ, Οστις πατάξη την Κιριαθ-σεφερ και κυριευση αυτην, εις τουτον θελω δωσει Αχσαν την θυγατερα μου εις γυναικα. **13** Και εκυριευσεν αυτην Γοθονιηλ ο υιος του Κενεζ, ο νεωτερος αδελφος του Χαλεβ· και εδωκεν εις αυτον Αχσαν την θυγατερα αυτου εις γυναικα. **14** Και αυτη, οτε απηρχετο, παρεκινησεν αυτον να ζητηση παρα του πατρος αυτης τον αγρον· και κατεβη απο του ονου· και ειπε προς αυτην ο Χαλεβ, τι θελεις; **15** Η δε ειπε προς αυτον,

Δος μοι ευλογιαν· επειδη εδωκας εις εμε γην μεσημβρινην,δος μοι και πηγας υδατων. Και εδωκεν εις αυτην ο Χαλεβ τας ανω πηγας και τας κατω πηγας. **16** Και ανεβησαν οι υιοι του Κεναιου, πενθερου του Μωυσεως, εκ της πολεως των φοινικων μετα των υιων Ιουδα εις την ερημον του Ιουδα, την προς μεσημβριαν της Αραδ· και υπηγγον και κατωκησαν μετα του λαου. **17** Και υπηγγεν ο Ιουδας μετα του Συμεων αδελφου αυτου, και επαταξαν τους Χαναναιους τους κατοικουντας την Σεφαθ, και κατεστρεψαν αυτην· και ωνομασαν την πολιν Ορμα. **18** Ο Ιουδας εκυριευσεν και την Γαζαν και τα ορια αυτης, και την Ασκαλωνα και τα ορια αυτης, και την Ακκαρων και τα ορια αυτης. **19** Και ητο Κυριος μετα του Ιουδα· και εκυριευσεν το ορος· αλλα δεν ηδυνηθη να εκδιωξη τους κατοικους της κοιλαδος, διοτι ειχον αμαξας σιδηρας. **20** Και εδοθη η Χεβρων εις τον Χαλεβ, καθως ειπεν ο Μωυσης· και εξεδιωξεν εκειθεν τους τρεις υιους του Ανακ. **21** Τον δε Ιεβουσαιον, τον κατοικουντα εν Ιερουσαλημ, δεν εξεδιωξαν οι υιοι Βενιαμιν· δια τουτο ο Ιεβουσαιος κατωκησε μετα των υιων Βενιαμιν εν Ιερουσαλημ εως της ημερας ταυτης. **22** Και ο οικος Ιωσηφ ανεβησαν και αυτοι επι Βαιθηλ· και ο Κυριος ητο μετ' αυτων. **23** Και απεστειλεν ο οικος Ιωσηφ να κατασκοπευσωσι την Βαιθηλ· το δε ονομα της πολεως ητο προτερον Λουζ. **24** Και ειδον οι κατασκοποποι ανθρωπον εξερχομενον εκ της πολεως, και ειπον προς αυτον, Δειξον εις ημας, παρακαλουμεν, την εισοδον της πολεως, και θελομεν καμει ελεος εις σε. **25** Και εδειξεν εις αυτους την εισοδον της πολεως, και επαταξαν την πολιν εν στοματι μαχαιρας· τον δε ανθρωπον και πασαν την συγγενειαν αυτου απεπεμφαν. **26** Και υπηγγεν ο ανθρωπος εις την γην των Χετταιων και ωκοδομησε πολιν, και ωνομασεν αυτην Λουζ· τουτο ειναι το ονομα αυτης εως ημερας ταυτης. **27** Ουδε ο Μανασσης εξεδιωξε τους κατοικους της Βαιθ-σαν και των κωμων αυτης, ουτε της Θααναχ και των κωμων αυτης, ουτε τους κατοικους της Δωρ και των κωμων αυτης, ουτε τους κατοικους της Ιβλεαμ και των κωμων αυτης, ουτε τους κατοικους της Μεγιδδω και των κωμων αυτης· αλλ' οι Χαναναιοι επεμενον να κατοικωσιν εν τω τοπω εκεινω. **28** Και οτε κατεσταθη ο Ισραηλ δυνατος, υπεβαλε τους Χαναναιους εις φορον και δεν εξεδιωξεν αυτους ολοκληρως. **29** Ουδε ο Εφραιμ εξεδιωξε τους Χαναναιους τους κατοικουντας εν Γεζερ·

ἀλλ' οἱ Χαναναῖοι κατώκουν ἐν Γεζερ μεταξύ αὐτῶν.³⁰ Οὐδὲ ὁ Ζαβουλὼν ἐξεδίωξε τοὺς κατοικοῦντας τὴν Κιτρῶν οὐδὲ τοὺς κατοικοῦντας τὴν Νααλῶλ· ἀλλ' οἱ Χαναναῖοι κατώκουν μεταξύ αὐτῶν καὶ ἐγείναν ὑποτελεῖς.³¹ Οὐδὲ ὁ Ἀσηρ ἐξεδίωξε τοὺς κατοικοὺς τῆς Ἀκχώ, οὐτε τοὺς κατοικοὺς τῆς Σιδῶνος, οὐτε τῆς Ἀλαβ, οὐτε τῆς Ἀχζιβ, οὐτε τῆς Χελβα, οὐτε τῆς Ἀφικ, οὐτε τῆς Ρεωβ.³² ἀλλ' ὁ Ἀσηρ κατώκει μεταξύ τῶν Χαναναίων τῶν κατοικῶν τοῦ τοποῦ· διότι δὲν ἐξεδίωξεν αὐτοὺς.³³ Οὐδὲ ὁ Νεφθαλί ἐξεδίωξε τοὺς κατοικοὺς τῆς Βαιθ-σεμες, οὐτε τοὺς κατοικοὺς τῆς Βαιθ-αναθ, ἀλλὰ κατώκει μεταξύ τῶν Χαναναίων τῶν κατοικῶν τοῦ τοποῦ· οἱ δὲ κατοικοὶ τῆς Βαιθ-σεμες καὶ τῆς Βαιθ-αναθ ἐγείναν ὑποτελεῖς εἰς αὐτὸν.³⁴ Καὶ συνεκλείσαν οἱ Ἀμορραῖοι τοὺς υἱοὺς Δαν εἰς τὸ ὄρος· διότι δὲν ἀφίνον αὐτοὺς νὰ καταβαίνωσιν εἰς τὴν κοιλάδα·³⁵ οἱ δὲ Ἀμορραῖοι ἐπεμενον νὰ κατοικῶσιν ἐν τῷ ὄρει Ἐρες, εἰς Αἰαλὼν καὶ εἰς Σααλβίμ· ἡ χεὶρ ὁμῶς τοῦ οἴκου Ἰωσηφ ὑπερίσχυσεν, ὥστε ἐγείναν ὑποτελεῖς.³⁶ Τὸ δὲ ὄριον τῆν Ἀμορραίων ἦτο ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως τῆς Ἀκραββίμ, ἀπὸ τῆς Πέτρας καὶ ἐπάνω.

2 Καὶ ἀνεβῆ ἀγγελὸς Κυρίου ἀπὸ Γαλγαλῶν εἰς Βοκίμ καὶ εἶπε, Σας ἀνεβίβασα ἐξ Αἰγύπτου καὶ σας ἐφερα εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποῖαν ὠμοσα πρὸς τοὺς πατέρας σας· καὶ εἶπα, Δὲν θελῶ ἀθετήσῃ τὴν πρὸς εσάς διαθήκην μου εἰς τὸν αἰῶνα·² καὶ σεῖς δὲν θελετέ καμὲι συνθήκην πρὸς τοὺς κατοικοὺς τοῦ τοποῦ τούτου· τὰ θυσιαστήρια αὐτῶν θελετέ καταστρεφῆναι. Δὲν ὑπηκούσατε ὁμῶς εἰς τὴν φωνὴν μου· διὰ τί ἐπραξατέ τούτου;³ Διὰ τούτου καὶ ἐγὼ εἶπα, Δὲν θελῶ ἐκδίωξῃ αὐτοὺς ἀπ' ἐμπροσθεν σας· ἀλλὰ θελοῦσιν εἰσθαι ἐναντιοὶ σας, καὶ οἱ θεοὶ αὐτῶν θελοῦσιν εἰσθαι παγίς εἰς εσάς.⁴ Καὶ καθὼς ἐλάλησεν ὁ ἀγγελὸς τοῦ Κυρίου τοὺς λόγους τούτους πρὸς πάντας τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, ὁ λαὸς ὑψώσεν τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἐκλαύσε.⁵ Καὶ ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ τοποῦ ἐκείνου Βοκίμ· καὶ ἐθυσίασαν ἐκεῖ εἰς τὸν Κύριον.⁶ Καὶ ὅτε ἀπελύσε τὸν λαὸν ὁ Ἰησοῦς, οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ὑπήγον ἕκαστος εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, διὰ νὰ κατακληρονομήσωσιν τὴν γῆν.⁷ Καὶ ἐλάτρευσαν ὁ λαὸς τὸν Κύριον πᾶσας τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ καὶ πᾶσας τὰς ἡμέρας τῶν πρεσβυτέρων, οἵτινες ἐπέζησαν μετὰ τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶδον πάντα τὰ ἔργα τὰ μεγάλα τοῦ Κυρίου, ὅσα ἐκάμεν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ.⁸ Καὶ ἐτελεύτησεν Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ Ναυη, ὁ δούλος τοῦ Κυρίου, ἡλικίας ἑκατὸν δεκά ετών.⁹ Καὶ ἐθαψάν αὐτὸν εἰς τὸ ὄριον τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν Θαμναθ-ἀρες, ἐν τῷ ὄρει Ἐφραῖμ, κατὰ τὸ βορειὸν μέρος τοῦ ὄρους Γαας.¹⁰ Καὶ πᾶσα ἐτι ἡ γένεα ἐκείνη προσετέθησαν εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν· καὶ ἐσηκώθη ἄλλη γένεα μετ' αὐτοὺς, ἧτις δὲν ἐγνώρισεν τὸν Κύριον οὐδὲ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐκάμεν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ.¹¹ Καὶ ἐπραξάν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πονηρὰ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ἐλάτρευσαν τοὺς Βααλεῖμ·¹² καὶ ἐγκατέλιπον τὸν Κύριον τὸν Θεὸν τῶν πατέρων αὐτῶν, τὸν ἐξαγαγόντα αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ὑπήγον κατοπιν ἄλλων

θεῶν, ἐκ τῶν θεῶν τῶν λαῶν τῶν περιξ αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν αὐτοὺς καὶ παρωργίσαν τὸν Κύριον.¹³ Καὶ ἐγκατέλιπον τὸν Κύριον καὶ ἐλάτρευσαν τὸν Βααλ καὶ τὰς Ἀσταρωθ.¹⁴ Καὶ ἐξηφθῆ ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ παρεδῶκεν αὐτοὺς εἰς τὴν χεῖρα τῶν λεηλατιστῶν, καὶ ἐλεήλατησαν αὐτοὺς· καὶ ἐπώλησεν αὐτοὺς εἰς τὴν χεῖρα τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν κυκλῶ, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νὰ σταθῶσι κατὰ προσώπον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.¹⁵ Πανταχοῦ ὅπου ἐξήρχοντο, ἡ χεῖρ τοῦ Κυρίου ἦτο ἐναντιὸν αὐτῶν πρὸς κακόν, καθὼς ἐλάλησεν ὁ Κύριος καὶ καθὼς ὠμοσεν ὁ Κύριος πρὸς αὐτοὺς· καὶ ἦλθον εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.¹⁶ Τότε ἀνεστήσεν ὁ Κύριος κριτὰς, οἵτινες ἐσώσαν αὐτοὺς ἐκ τῆς χειρὸς τῶν λεηλατούντων αὐτοὺς.¹⁷ Πλὴν οὐδὲ εἰς τοὺς κριτὰς αὐτῶν ὑπήκουσαν, ἀλλ' ἐπορνεύσαν κατοπιν ἄλλων θεῶν καὶ προσεκύνησαν αὐτοὺς· ἐξέκλιναν ταχέως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν περιεπατήσαν οἱ πατέρες αὐτῶν ὑπακούοντες εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου· δὲν ἐκάμουν οὕτω.¹⁸ Καὶ ὅτε ἀνεστήσεν ὁ Κύριος εἰς αὐτοὺς κριτὰς, τότε ὁ Κύριος ἦτο μετὰ τοῦ κριτοῦ καὶ ἐσώζεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χειρὸς τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ κριτοῦ· διότι ἐσπλαγχνίσθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς στεναγμοὺς αὐτῶν τοὺς ἐξ αἰτίας τῶν καταθλιβόντων αὐτοὺς καὶ καταπιεζόντων αὐτοὺς.¹⁹ Ὅτε δὲ ἀπεθνήσκεν ὁ κριτὴς, ἐπεστρέφον καὶ διεφθειρόντο χειροτέρα παρὰ τοὺς πατέρας αὐτῶν, ὑπαγόντες κατοπιν ἄλλων θεῶν, διὰ νὰ λατρεύωσιν αὐτοὺς καὶ νὰ προσκυνῶσιν αὐτοὺς· δὲν ἐπαύον ἀπὸ τῶν πράξεων αὐτῶν οὐδὲ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς διεστραμμένης.²⁰ Καὶ ἐξηφθῆ ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ εἶπεν, Ἐπειδὴ ὁ λαὸς οὗτος παρεβῆ τὴν διαθήκην μου, τὴν ὁποῖαν προσεταξά εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν, καὶ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν φωνὴν μου·²¹ καὶ ἐγὼ δὲν θελῶ ἐκδίωξῃ πλέον ἀπ' ἐμπροσθεν αὐτῶν οὐδὲν ἐκ τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἀφήκεν ὁ Ἰησοῦς ὅτε ἐτελεύτησε,²² διὰ νὰ δοκιμάσω τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῶν, ἐὰν φυλαττώσιν τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, περιπατούντες ἐν αὐτῇ, καθὼς ἐφυλάξαν αὐτὴν οἱ πατέρες αὐτῶν, ἡ οὐχί.²³ Καὶ ἀφήκε Κύριος τὰ ἔθνη ταῦτα, χωρὶς νὰ ἐκδιώξῃ ταχέως αὐτὰ· οὐδὲ παρεδῶκεν αὐτὰ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰησοῦ.

3 Καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἀφήκεν ὁ Κύριος, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἰσραὴλ δι' αὐτῶν, πάντας τοὺς μὴ γνωρίσαντας πάντας τοὺς πολέμους τῆς Χανανᾶν·² τουλάχιστον διὰ νὰ μαθῶσιν αἱ γένεαι τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ νὰ γυμνασθῶσιν τὸν πόλεμον, τουλάχιστον ὅσοι προτερον δὲν εἶχον γνωρίσει αὐτοὺς·³ αἱ πεντε σάτραπειαὶ τῶν Φιλιστίνων καὶ πάντες οἱ Χαναναῖοι καὶ οἱ Σιδωνιοὶ καὶ οἱ Εὐαῖοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λιβάνου, ἀπὸ τοῦ ὄρους Βααλ-ερμών εἰς τὴν εἰσοδὸν Αἰμαθ.⁴ Καὶ ταῦτα ἦσαν διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἰσραὴλ δι' αὐτῶν· διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐὰν ὑπήκουον εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποῖας προσεταξέν εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν διὰ τοῦ Μωυσεως.⁵ Καὶ κατώκησαν οἱ υἱοὶ

Ισραήλ μεταξύ των Χαναναιων, των Χετταιων και των Αμορραιων και των Φερεζαιων και των Ευαιων και των Ιεβουσαιων. ⁶Και ελαβον εις εαυτους τας θυγατερας αυτων εις γυναικας, και τας εαυτων θυγατερας εδωκαν εις τους υιους αυτων, και ελατρευσαν τους θεους αυτων. ⁷Και επραξαν οι υιοι Ισραήλ πονηρα ενωπιον του Κυριου και ελησμονησαν Κυριον τον Θεον αυτων και ελατρευσαν τους Βααλειμ και τα αλση. ⁸Δια τουτο εξηφθη ο θυμος του Κυριου κατα του Ισραήλ, και επωλησεν αυτους εις την χειρα του Χουσαν-ρισαθαιμ βασιλεως της Μεσοποταμιας· και εδουλευσαν οι υιοι Ισραήλ εις τον Χουσαν-ρισαθαιμ οκτω ετη. ⁹Και οτε εβοησαν οι υιοι Ισραήλ προς τον Κυριον, ο Κυριος ανεστησε σωτηρα εις τους υιους Ισραήλ και εσωσεν αυτους, τον Γοθονιηλ υιον του Κενεζ, τον νεωτερον αδελφον του Χαλεβ. ¹⁰Και ητο επ' αυτον το Πνευμα του Κυριου, και εκρινε τον Ισραήλ· και εξηλθεν εις μαχην, και παρεδωκεν ο Κυριος εις την χειρα αυτου τον Χουσαν-ρισαθαιμ βασιλεα της Μεσοποταμιας· και η χειρ αυτου υπερισχυσεν εναντιον του Χουσαν-ρισαθαιμ. ¹¹Και ανεπαυθη η γη τεσσαρακοντα ετη· και ετελευτησε Γοθονιηλ ο υιος του Κενεζ. ¹²Και ηρχισαν οι υιοι Ισραήλ παλιν να πραττωσι πονηρα ενωπιον του Κυριου· και ενισχυσεν ο Κυριος τον Εγλων βασιλεα του Μωαβ κατα του Ισραήλ, διοτι επραξαν πονηρα ενωπιον του Κυριου. ¹³Και συνηθροισεν εις σεαυτον τους υιους Αμμων και Αμαληκ, ο και υπηγε και επαταξε τον Ισραήλ και εκυριευσαν την πολιν των φοινικων. ¹⁴Και εδουλευσαν οι υιοι Ισραήλ εις τον Εγλων βασιλεα του Μωαβ δεκαοκτω ετη. ¹⁵Και εβοησαν προς τον Κυριον οι υιοι Ισραήλ· και ανεστησεν ο Κυριος εις αυτους σωτηρα, τον Αωδ υιον του Γηρα, του Βενιαμιτου, ανδρα αριστεροχειρα. Και απεστειλαν οι υιοι Ισραήλ δια χειρος αυτου δωρα προς τον Εγλων βασιλεα του Μωαβ. ¹⁶Και κατεσκευασεν εις εαυτον ο Αωδ μαχαιραν διστομον, μακραν μιαν πηλην· και περιεζωσθη αυτην υπο τον μανδυαν αυτου επι τον μηρον αυτου τον δεξιον. ¹⁷Και προσεφερε τα δωρα προς τον ο Εγλων βασιλεα του Μωαβ· ο δε Εγλων ητο ανθρωπος παχυσ σφοδρα. ¹⁸Και αφου ετελειωσε προσφερων τα δωρα και απεπεμφε τους ανθρωπους τους βασταζοντας τα δωρα, ¹⁹τοτε ο αυτος υπεστρεψεν απο των γλυπτων των προς τα Γαλγαλα· και ειπε, Λογον κρυφον εχω προς σε, βασιλευ. Ο δε ειπε, Σιωπα. Και εξηλθον απ' αυτου παντες οι παρισταμενοι πλησιον αυτου. ²⁰Και εισηλθε προς αυτον ο Αωδ· εκεινος δε εκαθητο εν τω υπερωω αυτου τω θερινω μονωτατος. Και ειπεν ο Αωδ, Εχω λογον παρα Θεου προς σε. Τοτε εσηκωθη απο του θρονου. ²¹Και απλωσας ο Αωδ την χειρα αυτου την αριστεραν, ελαβε την μαχαιραν απο του μηρου αυτου του δεξιου και ενεπηξεν αυτην εις την κοιλιαν αυτου, ²²ωστε και η λαβη ετι εισηλθε κατοπιν του σιδηρου· και το παχος συνεκλεισεν επι τον σιδηρον, ωστε δεν ηδυνατο να συρη την μαχαιραν απο της κοιλιας αυτου· και εξηλθε κοπρος. ²³Τοτε εξηλθεν ο Αωδ δια της στοας και εκλεισεν οπισω αυτου τας θυ-

ρας του υπερωου, και εκλειδωσε. ²⁴Και αφου εκεινος εξηλθεν, ηλθον οι δουλοι του Εγλων· και οτε ειδον οτι, ιδου, αι θυραι του υπερωου ησαν κλειδωμεναι, ειπον, Βεβαιως τους ποδας αυτου σκεπαζει εν τω δωματιω τω θερινω. ²⁵Και περιεμειναν εωσου εντραπησαν· και ιδου, δεν ηνοιγε τας θυρας του υπερωου· οθεν ελαβον το κλειδιον και ηνοιξαν· και ιδου, ο κυριος αυτων εκειτο κατα γης νεκρος. ²⁶Ο δε Αωδ εξεφυγεν, εν οσω εκεινοι εβραδυνον· και επερασε τα γλυπτα και διεσωθη εις Σεειρωθα. ²⁷Και οτε ηλθεν, εσαλπισε δια της σαλπιγγος εν τω ορει Εφραιμ, και κατεβησαν μετ' αυτου οι υιοι Ισραήλ απο του ορους και αυτος εμπροσθεν αυτων. ²⁸Και ειπε προς αυτους, Ακολουθειτε μοι· διοτι ο Κυριος παρεδωκε τους εχθρους σας τους Μωαβιτας εις την χειρα σας. Και κατεβησαν οπισω αυτου και κατελαβον τας διαβασεις του Ιορδανου προς τον Μωαβ και δεν αφηκαν ανθρωπον να περαση. ²⁹Και επαταξαν τους Μωαβιτας κατα τον καιρον εκεινον, περιπου δεκα χιλιαδας ανδρων, παντας ανδρειους και παντας δυνατους εν ισχι· και δεν διεσωθη ουδεις. ³⁰Ουτως εταπεινωθη ο Μωαβ εν τη ημερα εκεινη υπο την χειρα του Ισραήλ. Και η γη ανεπαυθη ογδοηκοντα ετη. ³¹Μετα δε τουτον εσταθη ο Σαμεγαρ ο υιος του Αναθ, οστις επαταξε τους Φιλισταιους εξακοσιους ανδρας δι' ενος βουκεντρου· και εσωσε και αυτος τον Ισραήλ.

4Και επραξαν οι υιοι Ισραήλ παλιν πονηρα ενωπιον του Κυριου, αφου ετελευτησεν ο Αωδ. ²Και επωλησεν αυτους ο Κυριος εις την χειρα του Ιαβειν, βασιλεως Χαναναν, οστις εβασιλευεν εν Ασωρ· και αρχηγος των στρατευματων αυτου ητο ο Σισαρα, οστις κατωκει εκ Αρωσθη των εθνων. ³Και εβοησαν προς τον Κυριον οι υιοι Ισραήλ· διοτι ειχεν εννεακοσιας αμαξας σιδηρας· και αυτος κατεθλιψε σφοδρα τους υιους Ισραήλ εικοσι ετη. ⁴Και η Δεβορρα, γυνη προφητις, γυνη του Λαφιδωθ, αυτη εκρινε τον Ισραήλ κατα τον καιρον εκεινον. ⁵Και αυτη κατωκει υπο τον φοινικα της Δεβορρας, μεταξύ Ραμα και Βαιθηλ, εν τω ορει Εφραιμ· και ανεβαινον προς αυτην οι υιοι Ισραήλ δια να κρινωνται. ⁶Και εστειλε και εκαλεσε τον Βαρακ τον υιον του Αβινεεμ απο Κεδεσνεφαλι, και ειπε προς αυτον, Δεν προσταξε Κυριος ο Θεος του Ισραήλ, λεγων, Υπαγε και συναξον δυναμιν εν τω ορει Θαβωρ και λαβε μετα σου δεκα χιλιαδας ανδρων εκ των υιων Νεφθαλι και εκ των υιων Ζαβουλων, ⁷και θελω επισυρει προς σε εις τον ποταμον Κισων τον Σισαρα, τον αρχηγον του στρατευματος Ιαβειν, και τας αμαξας αυτου και το πληθος αυτου, και θελω παραδωσει αυτον εις την χειρα σου; ⁸Και ειπε προς αυτην ο Βαρακ, Εαν συ ελθης μετ' εμου, θελω υπαγει· αλλ' εαν δεν ελθης μετ' εμου, δεν θελω υπαγει. ⁹Η δε ειπε, Θελω ελθει εξαπαντος μετα σου· πλην δεν θελεις λαβει τιμην εν τη οδω εις την οποιαν υπαγεις· διοτι εις χειρα γυναικος θελει πωλησει ο Κυριος τον Σισαρα. Και η Δεβορρα εσηκωθη και υπηγε μετα του Βαρακ εις Κεδεσ-

¹⁰Και συνεκαλεσεν ο Βαρακ τον Ζαβουλων και τον Νεφθαλι εις Κεδες, και ανεβη μετα δεκα χιλιαδων ανδρων κατα ποδας αυτου· και η Δεβορρα ανεβη μετ' αυτου. ¹¹Ο δε Εβερ ο Κεναιος, εκ των υιων του Οβαβ πενθερου του Μωυσεως, ειχε χωρισθη απο των Κεναιων και ειχε στησει την σκηνην αυτου εως της δρυος Ζααναιμ, της πλησιον Κεδες. ¹²Και ανηγγειλαν προς τον Σισαρα, οτι Βαρακ ο υιος του Αβινεεμ ανεβη εις το ορος Θαβωρ. ¹³Και συνηθοισεν ο Σισαρα πασας τας αμαξας αυτου, εννεακοσιας αμαξας σιδηρας, και παντα τον λαον τον μετ' αυτου, απο Αρωσεθ των εθνων εις τον ποταμον Κισων. ¹⁴Και ειπεν η Δεβορρα προς τον Βαρακ, Σηκωθητι· διοτι αυτη εινα η ημερα, καθ' ην ο Κυριος παρεδωκε τον Σισαρα εις την χειρα σου· δεν εξηλθεν ο Κυριος εμπροσθεν σου; Και κατεβη ο Βαρακ απο του ορους Θαβωρ και δεκα χιλιαδες ανδρες κατοπιν αυτου. ¹⁵Και κατετροπωσεν ο Κυριος τον Σισαρα και πασας τας αμαξας και παν το στρατευμα, εν στοματι μαχαιρας, εμπροσθεν του Βαρακ· και κατεβη ο Σισαρα απο της αμαξης και εφυγε πεζος. ¹⁶Κατεδιωξε δε ο Βαρακ κατοπιν των αμαξων και κατοπιν του στρατευματος εως της Αρωσεθ των εθνων· και επεσε παν το στρατευμα του Σισαρα εν στοματι μαχαιρας· δεν εμεινεν ουδε εις. ¹⁷Και εφυγεν ο Σισαρα πεζος εις την σκηνην της Ιαηλ, γυναικος του Εβερ του Κεναιου· διοτι ητο ειρηνη μεταξυ του Ιαβειν βασιλεως της Ασωρ και του οικου του Εβερ του Κεναιου. ¹⁸Και εξηλθεν η Ιαηλ εις συναντησιν του Σισαρα και ειπε προς αυτον, Εισελθε, κυριε μου, εισελθε προς εμε· μη φοβου. Και οτε εισηλθε προς αυτην εις την σκηνην, εσκεπασεν αυτον με καλυμμα. ¹⁹Και ειπε προς αυτην. Ποτισον με, παρακαλω, ολιγον υδωρ, διοτι εδιψησα. Και ηνοιξε τον ασκον του γαλακτος και εποτισεν αυτον και εσκεπασεν αυτον. ²⁰Και ειπε προς αυτην, Στηθι εις την θυραν της σκηνης, και εαν ελθη τις και σε ερωτησθι, λεγων, Ειναι τις ενταυθα; ειπε, Ουχι. ²¹Και ελαβεν Ιαηλ η γυνη του Εβερ τον πασσαλον της σκηνης, και βαλουσα σφυραν εις την χειρα αυτης, υπηγεν ησυχως προς αυτον και ενεπηξε τον πασσαλον εις τον μνηγιγα αυτου, ωστε εκαρφωθη εις την γην· διοτι αυτος αποκαμωμενος ων εκοιματο βαθεως. Και απεθανε. ²²Και ιδου, ο Βαρακ κατεδιωκε τον Σισαρα· η δε Ιαηλ εξηλθεν εις συναντησιν αυτου και ειπε προς αυτον, Ελθε, και θελω σοι δειξει τον ανδρα τον οποιον ζητεις. Και οτε εισηλθε προς αυτην, ιδου, ο Σισαρα εκειτο νεκρος, και ο πασσαλος εις τον μνηγιγα αυτου. ²³Και εταπεινωσεν ο Θεος κατα την ημεραν εκεινην τον Ιαβειν βασιλεα Χανααν εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ²⁴Και εκραταιουτο η χειρ των υιων Ισραηλ και κατισχυεν επι Ιαβειν βασιλεα Χανααν, εωσου εξωλοθρευσαν τον Ιαβειν βασιλεα Χανααν.

5Και εψαλαν η Δεβορρα και ο Βαρακ ο υιος του Αβινεεμ εν τη ημερα εκεινη, λεγοντες, ²Επειδη προεπορευθησαν αρχηγοι εν τω Ισραηλ, Επειδη ο λαος προσεφερεν εαυτον εκουσιως, Ευλογειτε τον Κυριον. ³Ακουσατε,

βασιλεις· δοτε ακροασιν, σατραπαι· εγω, εις τον Κυριον εγω θελω ψαλλει εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ θελω ψαλμωδει. ⁴Κυριε, οτε εξηλθες απο Σηειρ, οτε εκινησας απο της πεδιαδος του Εδωμ, η γη εσεισθη και οι ουρανοι εσταλαξαν, αι νεφελαι ετι εσταλαξαν υδωρ. ⁵Τα ορη ετακησαν υπο της παρουσιας του Κυριου· αυτο το Σινα απο της παρουσιας Κυριου του Θεου του Ισραηλ. ⁶Εν ταις ημεραις του Σαμεγαρ υιου του Αναθ, εν ταις ημεραις της Ιαηλ, εγκατελειφθησαν αι οδοι, και οι διαβαται περιεπατουσιν οδους πλαγιας. ⁷Εξελιπον οι ηγεμονες εν τω Ισραηλ, εξελιπον, εωσου εγω η Δεβορρα εσηκωθη, εσηκωθη η μητηρ εν τω Ισραηλ. ⁸Εξελεξαν θεους νεους· τοτε πολεμος εν ταις πυλαις· εφανη αρα ασπις η λογχη μεταξυ τεσσαρακοντα χιλιαδων εν τω Ισραηλ; ⁹Η καρδια μου εινα προς τους αρχηγους του Ισραηλ, οσοι μεταξυ του λαου προσεφεραν εαυτους εκουσιως. Ευλογειτε τον Κυριον. ¹⁰Υμνολογειτε· οι επιβαινοντες επι λευκων ονων, οι καθημενοι εις το κρινειν, και οι περιπατουσιν εν ταις οδοις. ¹¹Ελευθερωθεντες απο του κροτου των τοξοτων, εν τοις τοποις οπου αντλουσιν υδωρ, εκει θελουσι διηγεισθαι τας δικαιοσυνας του Κυριου, τας δικαιοσυνας των ηγεμωνων αυτου μεταξυ του Ισραηλ. Κατεβη τοτε εις τας πυλας ο λαος του Κυριου. ¹²Εγερθητι, εγερθητι, Δεβορρα· εγερθητι, εγερθητι, προφερε ωδη· σηκωθητι, Βαρακ, και αιχμαλωτισον τους αιχμαλωτους σου, υιε του Αβινεεμ. ¹³Τοτε κατεβη το εγκαταλελειμμενον του λαου εναντιον των ισχυρων· ο Κυριος κατεβη μετ' εμου εναντιον των δυνατων. ¹⁴Εκ του Εφραιμ οι κατοικουντες το ορος Αμαληκ κατεβησαν κατοπιν σου, Βενιαμιν, μεταξυ των λαων σου. Εκ του Μαχειρ κατεβησαν οι αρχηγοι, και εκ του Ζαβουλων οι κρατουσιντες ραβδον γραμματεως. ¹⁵Και οι αρχοντες του Ισσαχαρ μετα της Δεβορρας, ο Ισσαχαρ προσετι και ο Βαρακ· κατοπιν τουτου εδραμον εις την κοιλαδα. Εις τας διαιρεσεις του Ρουβην ηγερθησαν μεγαλοι στοχασμοι καρδιας. ¹⁶Δια τι εκαθησας μεταξυ εις τας μανδρας, δια να ακουης τα βελασματα των ποιμνιων; εις τας διαιρεσεις του Ρουβην ηγερθησαν μεγαλαι συζητησεις καρδιας. ¹⁷Ο Γαλααδ ησυχαζε περαν του Ιορδανου· και ο Δαν δια τι εμενεν εις τα πλοια; ο Ασηρ εκαθητο εις τα παραλια, και ησυχαζεν εις τους λιμενας αυτου. ¹⁸Ο Ζαβουλων εινα λαος προσφερων την ζωην αυτου εις θανατον, και ο Νεφθαλι, επι τα υψη της πεδιαδος. ¹⁹Ηλθον οι βασιλεις, επολεμησαν· τοτε επολεμησαν οι βασιλεις Χανααν εν Θανααχ πλησιον των υδατων του Μεγιδδω· λαφυρον αργυριου δεν ελαβον. ²⁰Εκ του ουρανου επολεμησαν, οι αστερες εκ της πορειας αυτων επολεμησαν εναντιον του Σισαρα. ²¹Ο ποταμος Κισων κατεσυρεν αυτους, ο παλαιος ποταμος, ο ποταμος Κισων. Κατεπατησας, ψυχη μου, δυναμιν. ²²Τοτε κατετριβησαν οι ονυχες των ιππων απο του ορμητικου δρομου, του ορμητικου δρομου των επ' αυτους ισχυρων. ²³Καταρασθε την Μηρωζ, ειπεν ο αγγελος του Κυριου, καταρασθε καταραν τους κατοικους αυτης διοτι δεν ηλθον εις βοηθειαν του Κυριου, εις βοη-

θειαν του Κυριου εναντιον των δυνατων. ²⁴Ευλογημενη ας ηναι υπερ τας γυναικας η Ιαηλ, η γυνη του Εβερ του Κεναιου· υπερ τας γυναικας εν ταις σκηναις ευλογημενη ας ηναι. ²⁵Υδωρ εξητησε, γαλα εδωκε· βουτυρον προσεφερεν εις μεγαλοπρεπη κρατηρα. ²⁶Την αριστεραν αυτης ηπλωσεν εις τον πασσαλον, και την δεξιαν αυτης εις την σφυραν των εργατων· και σφυροκοπησασα τον Σισαρα εσχισε την κεφαλην αυτου, και συνεθλασε και διεπερασε τους μηνιγγας αυτου. ²⁷Μεταξυ των ποδων αυτης συνεκαμφθη, επεσεν, εκειτο· μεταξυ των ποδων αυτης συνεκαμφθη, επεσεν· οπου συνεκαμφθη, εκει επεσε νεκρος. ²⁸Η μητηρ του Σισαρα εκυπτε δια της θυριδος και εβρα δια του δικτυωτου, Δια τι η αμαξια αυτου βραδυνει να ελθη, δια τι εβραδυναν οι τροχοι των αμαξων αυτου; ²⁹Αι σοφαι κυριαι αυτης απεκρινοντο προς αυτην· αυτη μαλιστα εδιδε την αποκρισιν προς εαυτην· ³⁰Δεν επετυχον; δεν διεμοιρασαν τα λαφυρα; μιαν η δυο νεας εις εκαστον ανδρα, εις τον Σισαρα λαφυρα ποικιλοχροα, λαφυρα ποικιλοχροα κεντητα, ποικιλοχροα κεντητα και εκ των δυο μερων, περιλαιμια των λαφυραγωγουμενων; ³¹Ουτω να απολεσθωσι παντες οι εχθροι σου, Κυριε· οι δε αγαπωντες αυτον ας ηναι ως ο ηλιος ανατελλων εν τη δοξη αυτου. Και ανεπαυθη η γη τεσσαρακοντα ετη.

6Και επραξαν οι υιοι Ισραηλ πονηρα ενωπιον του Κυριου· και παρεδωκεν αυτους ο Κυριος εις την χειρα του Μαδιαμ επτα ετη. ²Και κατισχυσεν χειρ του Μαδιαμ επι τον Ισραηλ· εξ αιτιας των Μαδιανιτων εκαμον εις εαυτους οι υιοι Ισραηλ τας φωλεας εκεινας, τας επι των ορεων, και τα σπηλαια και τα οχυρωματα. ³Και οτε εσπερην ο Ισραηλ, ανεβαινον οι Μαδιανιται και οι Αμαληκίται και οι κατοικοι της ανατολης και ηρχοντο εναντιον αυτου· ⁴και στρατοπεδευοντες εναντιον αυτων διεφθειρον τα γεννηματα της γης, εως της εισοδου Γαζης, και δεν αφινον ζωοτροφιαν εις τον Ισραηλ, ουτε προβατον ουτε βουν ουτε ονον. ⁵Διοτι ανεβαινον αυτοι και τα ποιμνια αυτων και ηρχοντο μετα των σκηνων αυτων, πολυαριθμοι ως ακριδες· αναριθμητοι ησαν και αυτοι και αι καμηλοι αυτων· και εισηρχοντο εις την γην δια να φθειρωσιν αυτην. ⁶Και επτωχευσε σφοδρα ο Ισραηλ εξ αιτιας των Μαδιανιτων· δια τουτο οι υιοι Ισραηλ εβοησαν προς τον Κυριον. ⁷Και οτε εβοησαν προς τον Κυριον οι υιοι Ισραηλ δια τους Μαδιανιτας, ⁸τοτε απεστειλεν ο Κυριος ανδρα προφητην προς τους υιους Ισραηλ, και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Εγω ανεβιβασα υμας εξ Αιγυπτου και εξηγαγον υμας εξ οικου δουλειας, ⁹και ελυτρωσα υμας εκ χειρος των Αιγυπτιων και εκ χειρος παντων των καταθλιβοντων υμας, και εξεδιωξα αυτους απ' εμπροσθεν υμων και εδωκα εις εσας την γην αυτων· ¹⁰και ειπα προς εσας, Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας· δεν θελετε σεβασθη τους θεους των Αμορραιων, εν τη γη των οποιων κατοικειτε· και δεν υπηκουσατε εις την φωνην μου. ¹¹Και ηλθεν αγγελος Κυριου και εκαθισεν υπο την δρυν την εν Οφρα,

την του Ιωακ του Αβι-εζεριτου· και Γεδεων ο υιος αυτου εκοπανιζε σιτον εν τω ληνω, δια να κρυψη αυτον απο των Μαδιανιτων. ¹²Και εφανε εις αυτον αγγελος Κυριου και ειπε προς αυτον, Ο Κυριος μετα σου, δυνατε εν ισχυι. ¹³Και ειπε προς αυτον ο Γεδεων, Ω κυριε μου, αν ο Κυριος ηναι μεθ' ημων, δια τι λοιπον ευρηκαν ημας παντα ταυτα; και που ειναι παντα τα θαυμασια αυτου, τα οποια διηγηθησαν εις ημας οι πατερες ημων, λεγοντες, Δεν ανεβιβασεν ημας ο Κυριος εξ Αιγυπτου; αλλα τωρα εγκατελιπεν ημας ο Κυριος και παρεδωκεν ημας εις τας χειρας των Μαδιανιτων. ¹⁴Και εμβλεψας προς αυτον ο Κυριος ειπεν, Υπαγε εν τη δυναμει σου ταυτη, και θελεις σωσει τον Ισραηλ εκ της χειρος του Μαδιαμ· δεν σε απεστειλα εγω; ¹⁵Ο δε ειπε προς αυτον, Ω κυριε μου, με τι θελω σωσει τον Ισραηλ; ιδου, η οικογενεια μου ειναι η ταπεινοτερα μεταξυ του Μανασση, και εγω ο μικροτερος εν τω οικω του πατρος μου. ¹⁶Και ειπε προς αυτον ο Κυριος, Αλλ' εγω θελω εισθαι μετα σου και θελεις παταξει τους Μαδιανιτας ως ανδρα ενα. ¹⁷Ο δε ειπε προς αυτον, Εαν λοιπον ευρηκα χαριν εις τους οφθαλμους σου, δειξον μοι σημειον οτι συ εισαι ο λαλων μετ' εμου. ¹⁸Μη αναχωρησης εντευθεν, δεομαι, εωσου ελθω προς σε και εκφερω την προσφοραν μου και θεσω ενωπιον σου. Ο δε ειπε, Θελω περιμεινει εωσου επιστρεψης. ¹⁹Και εισηλθεν ο Γεδεων και ητοιμασεν εριφιον εξ αιγων και αζυμα ενος εφα αλευρου· το μεν κρεας εθεσεν εις κανιστρον, τον δε ζωμον εβαλεν εις χυτραν, και εφερεν εξω προς αυτον υπο την δρυν και προσεφερε. ²⁰Και ειπε προς αυτον ο αγγελος του Θεου, Λαβε το κρεας και τα αζυμα και θες επι ταυτην την πετραν, και τον ζωμον επιχεε. Και εκαμεν ουτω. ²¹Και εξετεινεν ο αγγελος του Κυριου το ακρον της ραβδου, την οποιαν ειχεν εν τη χειρι αυτου, και ηγγισε το κρεας και τα αζυμα· και ανεβη πυρ εκ της πετρας και κατεφαγε το κρεας και τα αζυμα. Τοτε απηλθεν ο αγγελος του Κυριου απο των οφθαλμων αυτου. ²²Και ιδων ο Γεδεων οτι ητο αγγελος Κυριου, ειπεν ο Γεδεων, Οιμοι, Κυριε Θεε· διοτι ειδον τον αγγελον του Κυριου προσωπον προς προσωπον. ²³Και ειπε προς αυτον ο Κυριος, Ειρηνη σοι· μη φοβου· δεν θελεις αποθανει. ²⁴Και ωκοδομησεν εκει ο Γεδεων θυσιαστηριον εις τον Κυριον και ωνομασεν αυτο Ιεοβα-σαλωμ· εως της ημερας ταυτης ειναι εν Οφρα των Αβι-εζεριτων. ²⁵Και την αυτην νυκτα ειπεν ο Κυριος προς αυτον, Λαβε τον βουν του πατρος σου και τον δευτερον βουν τον επταετη, και κατεδαφισον τον βωμον του Βααλ, τον οποιον εχει ο πατηρ σου, και το αλσος το πλησιον αυτου κατακοφον· ²⁶και ωκοδομησον θυσιαστηριον εις Κυριον τον Θεον σου επι της κορυφης της πετρας ταυτης, κατα το διατεταγμενον· και λαβε τον δευτερον βουν και προσφερε ολοκαυτωμα με τα ξυλα του αλσους, το οποιον θελεις κατακοφει. ²⁷Και ελαβεν ο Γεδεων δεκα ανδρας εκ των δουλων αυτου και εκαμε καθως ειπε προς αυτον ο Κυριος· και επειδη εφοβηθη τον οικον του πατρος αυτου και τους ανθρω-

πους της πολέως, να καμῆ τουτο την ἡμεραν, ἐκαμεν αὐτο την νυκτα. ²⁸Και οτε οι ἀνθρωποι της πολέως ἐξηγερθησαν το πρωι, ἰδου, ἦτο κρημισμενος ο βωμος του Βααλ, και το αλσος το πλησιον αὐτου κατακεκομμενον, και ο δευτερος βους ὠλοκαυτωμενος ἐπι το θυσιαστηριον το ὠκοδομημενον. ²⁹Και εἶπεν ο εἰς προς τον ἄλλον, Τις ἐκαμε το πραγμα τουτο; Και ἐξετασαντες και ἀνερευνησαντες εἶπον, Ο Γεδεων ο υἱος του Ιωας ἐκαμε το πραγμα τουτο. ³⁰Τοτε οι ἀνθρωποι της πολέως εἶπον προς τον Ιωας, Ἐκβαλε τον υἱον σου δια να θανατωθῆ, ἐπειδῆ ἐκρημισε τον βωμον του Βααλ και ἐπειδῆ κατεκοψε το αλσος το πλησιον αὐτου. ³¹Και εἶπεν ο Ιωας προς παντας τους ἐξανισταμενους ἐναντιον αὐτου, Μῆπως σεις θελετε διεκδικησει ὑπερ του Βααλ; ἢ σεις θελετε σωσει αὐτον; οστις διεκδικησῆ ὑπερ αὐτου θελει θανατωθῆ εως πρωιας· εἰαν οὗτος ἦναι Θεος, ἀς διεκδικησῆ ὑπερ εαυτου, διοτι ἐκρημισαν τον βωμον αὐτου. ³²Δια τουτο ὠνομασεν αὐτον ἐν τη ἡμερα ἐκεινη Ἰεροβααλ, λεγων, Ἀς ἐκδικησῆ κατ' αὐτου ο Βααλ, διοτι ἐκρημισε τον βωμον αὐτου. ³³Τοτε συνηχθησαν ὁμου παντες οι Μαδιανιται και οι Ἀμαληκιται και οι κατοικοι της ανατολης και διεβησαν και ἐστρατοπεδευσαν ἐν τη κοιλαδι Ἰεζραελ. ³⁴Και το Πνευμα του Κυριου περιεχυθη ἐπι τον Γεδεων, και ἐσαλπισεν ἐν σαλπιγγι και συνηχθησαν οι Ἀβι-ἐζεριται ὀπισω αὐτου. ³⁵Και ἐξαπεστειλε μηνυτας προς παντα τον Μανασση, και συνηχθη και αὐτος ὀπισω αὐτου· ἐξαπεστειλεν ἐτι μηνυτας προς τον Ἀσηρ και προς τον Ζαβουλων και προς τον Νεφθαλι· και ἀνεβησαν εἰς συναντησιν αὐτων. ³⁶Και εἶπεν ο Γεδεων προς τον Θεον, Ἐαν μελλῆς να σωσῆς δια χειρος μου τον Ἰσραηλ, καθως ἐλαλησας, ³⁷ἰδου, ἐγὼ θελω βαλεῖ τον ποκον του μαλλιου εἰς το αλωνιον· εἰαν γεινη δροσος μονον ἐπι τον ποκον, ἐφ' ὀλην δὲ την γην ξηρασια, τοτε θελω γνωρισει οτι θελεις σωσει δια χειρος μου τον Ἰσραηλ, καθως ἐλαλησας. ³⁸Και ἐγεινεν οὕτω· διοτι σηκωθεις την ἐπαυριον το πρωι, ἐπεισε τον ποκον και ἐξεθλιψε δροσον ἐκ του ποκου, λεκανην πληρη ὕδατος. ³⁹Και εἶπεν ο Γεδεων προς τον Θεον, Ἀς μῆ ἐξαφθῆ ο θυμος σου ἐναντιον μου, και θελω λαλησει μονον ταυτην την φοραν· ἀς δοκιμασω, δεομαι, ταυτην μονην την φοραν ἐν τῷ ποκῷ· ἀς γεινη τῶρα ξηρασια μονον ἐπι τον ποκον, ἐφ' ὀλην δὲ την γην ἀς ἦναι δροσος. ⁴⁰Και ἐκαμεν ο Θεος οὕτω την νυκτα ἐκεινην· και ἐγεινε ξηρασια μονον ἐπι τον ποκον, ἐφ' ὀλην δὲ την γην ἦτο δροσος.

7Τοτε ο Ἰεροβααλ, οστις εἶναι ο Γεδεων, ἐξηγερθῆ πρωι, και πας ο λαος ο μετ' αὐτου, και ἐστρατοπεδευσαν πλησιον της πηγῆς Ἀρωδ· το δὲ στρατοπεδον των Μαδιανιτων ἦτο κατὰ το βορειον αὐτων, προς τον λοφον Μορεχ ἐν τη κοιλαδι. ²Και εἶπε Κυριος προς τον Γεδεων, Πολυς εἶναι ο λαος ο μετὰ σου ὥστε να παραδῶσω τους Μαδιανιτας εἰς την χειρα αὐτου, μῆπως ο Ἰσραηλ καυχῆθῆ ἐναντιον μου, λεγων, Ἡ χειρ μου με εσωσε· ³τῶρα λοιπον κηρυξον εἰς ἐπῆκοον του λαου, λε-

γων, Οστις εἶναι δειλος και φοβουμενος, ἀς στρεψῆ και ἀς σπευση ἀπο του ὄρους Γαλααδ. Και ἐστρεψαν ἐκ του λαου εικοσιδυο χιλιαδες· και ἐμειναν δεκα χιλιαδες. ⁴Και εἶπε Κυριος προς τον Γεδεων, Ο λαος εἶναι ἐτι πολυς· καταβιβασον αὐτους εἰς το ὕδωρ, και ἐκεῖ θελω ἐκκαθαρισει αὐτους εἰς σε· και περὶ οὐτινος σοι εἶπω, Οὗτος θελει ἐλθῆ μετὰ σου, αὐτος θελει ἐλθῆ μετὰ σου· και περὶ οὐτινος σοι εἶπω, Οὗτος δὲν θελει ἐλθῆ μετὰ σου, αὐτος δὲν θελει ἐλθῆ. ⁵Και κατεβιβασε τον λαον εἰς το ὕδωρ· και εἶπεν ο Κυριος προς τον Γεδεων, Πας οστις λαψῆ με την γλωσσαν αὐτου ἀπο του ὕδατος, καθῶς λαπτει ο σκυλος, τουτον θελεις στησει χωριστα· και πας οστις καμψῆ τὰ γονατα αὐτου δια να πιῆ. ⁶Και ο ἀριθμος των λαπτοντων με την χειρα αὐτων προς το στομα αὐτων ἦτο τριακοσιοι ἀνδρες· ἀπαν δὲ το ἐπιλοιπον του λαου ἐκαμψε τὰ γονατα αὐτων δια να πιωσιν ὕδωρ. ⁷Και εἶπεν ο Κυριος προς τον Γεδεων, Δια των τριακοσιων ἀνδρων, οἱτινες ἐλαψαν, θελω σωσει υμας, και θελω παραδῶσει τους Μαδιανιτας εἰς την χειρα σου· ἀπαν δὲ το ἐπιλοιπον του λαου ἀς υπαγωσιν ἐκαστος εἰς τον τοπον αὐτου. ⁸Ἐλαβε λοιπον ο λαος τὰς τροφας εἰς τὰς χειρας αὐτων και τὰς σαλπιγγας αὐτων· και ἀπεπεμφεν ἀπαν το ἐπιλοιπον του Ἰσραηλ, ἐκαστον εἰς την σκηνην αὐτου, και ἐκρατησε τους τριακοσιους ἀνδρας. Και το στρατοπεδον του Μαδιαμ ἦτο ὑποκατω αὐτων ἐν τη κοιλαδι. ⁹Και την αὐτην νυκτα εἶπε προς αὐτον ο Κυριος, Σηκωθητι, καταβα εἰς το στρατοπεδον· διοτι παρεδωκα αὐτο εἰς την χειρα σου· ¹⁰ἀλλ' εἰαν φοβησαι να καταβῆς, καταβα συ και ο Φουρα ο δουλος σου εἰς το στρατοπεδον· ¹¹και θελεις ἀκουσει τι λεγουσι· και μετὰ ταυτα αἱ χειρες σου θελουσιν ἐνδυναμωθῆ, και θελεις καταβῆ εἰς το στρατοπεδον. Και κατεβῆ αὐτος μετὰ του Φουρα του δουλου αὐτου εως της προφυλακῆς του στρατοπεδου. ¹²Ο δὲ Μαδιαμ και ο Ἀμαληκ και παντες οι κατοικοι της ανατολης ἦσαν ἐξηπλωμενοι ἐν τη κοιλαδι ὡς ἀκριδες κατὰ το πληθος· και αἱ καμηλοι αὐτων ἀναριθμητοι ὡς ἡ ἀμμος παρα το χειλος της θαλασσης κατὰ το πληθος. ¹³Και οτε ἦλθεν ο Γεδεων, ἰδου, ἀνθρωπος τις διηγειτο προς τον πλησιον αὐτου ὄνειρον και ἐλεγεν, Ἰδου, ὠνειρευθῆν ὄνειρον και ἰδου, ψωμιον κριθινον κυλιομενον ἐν τῷ στρατοπεδῷ του Μαδιαμ ἦλθεν εἰς τὰς σκηνας και ἐκτυπησεν αὐτας, και ἐπεσον· και ἀνετρεψεν αὐτας, και ἐπεσον αἱ σκηναι. ¹⁴Και ἀπεκριθῆ ο πλησιον αὐτου και εἶπε, Τουτο δὲν εἶναι, ἐιμῆ ἡ ρομφαια του Γεδεων, υἱου του Ιωας, ἀνδρος Ἰσραηλιτου· ο Θεος παρεδωκεν εἰς την χειρα αὐτου τον Μαδιαμ και ἀπαν το στρατοπεδον. ¹⁵Και ὡς ἤκουσεν ο Γεδεων την διηγησιν του ὄνειρου και την ἐξηγησιν αὐτου, προσεκυνησε και ἐπεστρεψεν εἰς το στρατοπεδον του Ἰσραηλ και εἶπε, Σηκωθητε· διοτι ο Κυριος παρεδωκεν εἰς την χειρα σας το στρατοπεδον του Μαδιαμ. ¹⁶Και διηρεσε τους τριακοσιους ἀνδρας εἰς τρια σωματα, και ἐδωκε σαλπιγγας εἰς τὰς χειρας παντων τουτων και ὕδριας κενας και λαμπαδας ἐν ταις ὕδριας. ¹⁷Και εἶπε προς

αυτους, Βλεπετε προς εμε και καμετε παρομοιως· και ιδου, οταν εγω φθασω εις το ακρον του στρατοπεδου, καθως εγω καμω, ουτω θελετε καμει· ¹⁸οταν σαλπισω δια της σαλπιγγος, εγω και παντες οι μετ' εμου, τοτε θελετε σαλπισει και σεις δια των σαλπιγγων κυκλω παντος του στρατοπεδου και θελετε ειπει, Ρομφαια του Κυριου και του Γεδεων. ¹⁹Ο Γεδεων λοιπον και οι εκατον ανδρες οι μετ' αυτου ηλθον εις το ακρον του στρατοπεδου περι τας αρχας της μεσης φυλακης· μολις ειχον καταστησει τους φυλακας· και εσαλπισαν δια των σαλπιγγων και συνετριψαν τας υδριας τας εις τας χειρας αυτων. ²⁰Και τα τρια σωματα εσαλπισαν δια των σαλπιγγων και συνετριψαν τας υδριας και εκρατουν τας λαμπαδας εις τας αριστερας αυτων χειρας και τας σαλπιγγας εις τας δεξιας αυτων χειρας δια να σαλπίζωσι· και ανεκραζον, Ρομφαια του Κυριου και του Γεδεων. ²¹Και εσταθη εκαστος εν τω τοπω αυτου κυκλω του στρατοπεδου· και απαν το στρατευμα διετρεχε και εφωναζε και εφευγε. ²²Και οι τριακοσιοι εσαλπισαν δια των σαλπιγγων· και εστρεψεν ο Κυριος καθ' ολον το στρατοπεδον την ρομφαιαν εκαστου εναντιον του πλησιον αυτου· και το στρατευμα εφυγεν εις Βαιθ-ασεττα προς Ζερεραθ, εως του χειλους του Αβελ-μεολα προς Ταβαθ. ²³Και συνηχθησαν οι ανδρες Ισραηλ απο Νεφθαλι και απο Ασηρ και απο παντος του Μανασση, και κατεδιωξαν οπισω του Μαδιαμ. ²⁴Και απεστειλεν ο Γεδεων μηνυτας προς απαν το ορος Εφραιμ, λεγων, Καταβητε δια να συναντησητε τον Μαδιαμ, και προκαταλαβετε προ αυτων τα υδατα εως Βαιθ-βαρα και τον Ιορδανην. Τοτε συνηχθησαν παντες οι ανδρες Εφραιμ και προκατελαβον τα υδατα εως Βαιθ-βαρα και τον Ιορδανην. ²⁵Και συνελαβον δυο αρχηγους του Μαδιαμ, τον Ωρηβ και τον Ζηβ· και εθανατωσαν τον Ωρηβ επι του βραχου Ωρηβ, τον δε Ζηβ εθανατωσαν επι του ληνου Ζηβ· και κατεδιωξαν τον Μαδιαμ και εφεραν την κεφαλην του Ωρηβ και του Ζηβ προς τον Γεδεων εκ του περαν του Ιορδανου.

8Και ειπον προς αυτον οι ανδρες Εφραιμ, Τι ειναι το πραγμα τουτο, το οποιον εκαμες εις ημας, οτι δεν εκαλεσας ημας οτε υπηγες να πολεμησης εναντιον του Μαδιαμ; και ελογομαχησαν σφοδρα μετ' αυτου. ²Ο δε ειπε προς αυτους, Τι εκαμα τωρα ως προς εσας; δεν ειναι καλητερον το αποτρυγημα του Εφραιμ παρα τον τρυγητον του Αβι-εζερ; ³παρεδωκεν ο Θεος εις τας χειρας σας τους αρχηγους του Μαδιαμ, τον Ωρηβ και τον Ζηβ· και τι ηδυναμην να καμω ως προς εσας; Τοτε το πνευμα αυτων ησυχασε προς αυτον, οτε ελαλησε τον λογον τουτον. ⁴Και ελθων ο Γεδεων εις τον Ιορδανην, διεβη, αυτος και οι τριακοσιοι ανδρες οι μετ' αυτου, αποκαμωμενοι, ομως καταδιωκοντες. ⁵Και ειπε προς τους ανθρωπους της Σοκχωθ, Δοτε, παρακαλω, αρτους τινας εις τον λαον τον ακολουθουντα με· διοτι ειναι αποκαμωμενος, και εγω καταδιωκω οπισω του Ζεβее και του Σαλμανα, των βασιλεων του Μαδιαμ. ⁶Και απεκριθησαν οι αρχη-

γοι της Σοκχωθ, Μηπως αι χειρες του Ζεβее και του Σαλμανα ειναι τωρα εις την χειρα σου, ωστε να δωσωμεν αρτους εις το στρατευμα σου; ⁷Και ειπεν ο Γεδεων, Δια τουτο, αφου παραδωση ο Κυριος τον Ζεβее και τον Σαλμανα εις την χειρα μου, τοτε εγω θελω καταξανει τας σαρκας σας με τας ακανθας της ερημου και με τους τριβολους. ⁸Και ανεβη εκειθεν εις Φανουηλ και ελαλησεν ωσαυτως προς αυτους· και απεκριθησαν οι ανδρες της Φανουηλ προς αυτον καθως απεκριθησαν οι ανδρες της Σοκχωθ. ⁹Ο δε ειπε και προς τους ανδρας της Φανουηλ, λεγων, Οταν επιστρεψω εν ειρηνη, θελω κατασκαφει τον πυργον τουτον. ¹⁰Ο Ζεβее δε και ο Σαλμανα ησαν εν Καρκορ και τα στρατευματα αυτων μετ' αυτων, ως δεκαπεντε χιλιαδες, παντες οι εναπολειφθεντες ολου του στρατευματος των κατοικων της ανατολης· διοτι επεσον εκατον εικοσι χιλιαδες ανδρων συροντων ρομφαιαν. ¹¹Και ανεβη ο Γεδεων απο της οδου των κατοικουντων εν σκηναις, απο ανατολων της Νοβα και της Ιογβεα, και επαταξε το στρατοπεδον· ητο δε το στρατοπεδον εν αφοβια. ¹²Ο δε Ζεβее και ο Σαλμανα εφευγον, και αυτος κατεδιωκεν οπισω αυτων, και συνελαβε τους δυο βασιλεις του Μαδιαμ, τον Ζεβее και τον Σαλμανα, και απαν το στρατοπεδον κατετροπωσε. ¹³Και επεστρεψεν ο Γεδεων ο υιος του Ιωας εκ της μαχης απο της αναβασεως της Αρες. ¹⁴Και συλλαβων νεον τινα εκ των ανδρων της Σοκχωθ, ηρωτησεν αυτον· ο δε περιεγραψε προς αυτον τους αρχηγους της Σοκχωθ και τους πρεσβυτερους αυτης, εβδομηκοντα επτα ανδρας. ¹⁵Και ηλθεν ο Γεδεων προς τους ανδρας της Σοκχωθ και ειπεν, Ιδου, ο Ζεβее και ο Σαλμανα, δια τους οποιους με ωνειδισατε, λεγοντες, Μηπως αι χειρες του Ζεβее και του Σαλμανα ηναι τωρα εις την χειρα σου, ωστε να δωσωμεν αρτους εις τους ανθρωπους σου, τους αποκαμωμενους; ¹⁶Και ελαβε τους πρεσβυτερους της πολεως και τας ακανθας της ερημου και τους τριβολους, και επαιδευσε με αυτα τους ανδρας της Σοκχωθ. ¹⁷Και τον πυργον της Φανουηλ κατεσκαψε και εθανατωσε τους ανδρας της πολεως. ¹⁸Τοτε ειπε προς τον Ζεβее και τον Σαλμανα, Οποιοι ησαν οι ανθρωποι τους οποιους εθανατωσατε εν Θαβαρ; Οι δε ειπον, Οποιος συ, τοιουτοι ησαν· εκαστος ωμοιαζεν υιον βασιλεως. ¹⁹Ο δε ειπεν, Αδελφοι μου, υιοι της μητρος μου ησαν· ζη Κυριος, εαν ηθελετε φυλαξει την ζωην αυτων, εγω δεν ηθελον σας θανατωσει. ²⁰Και ειπε προς τον Ιεθερ τον πρωτοτοκον αυτου, Σηκωθεις θανατωσον αυτους· αλλ' ο νεος δεν εσυρε την ρομφαιαν αυτου, διοτι εφοβειτο, επειδη ητο ετι παιδιον. ²¹Τοτε ειπεν ο Ζεβее και ο Σαλμανα, Σηκωθητι συ και πεσον εφ' ημας· διοτι κατα τον ανθρωπον και η δυναμις αυτου. Και σηκωθεις ο Γεδεων εθανατωσε τον Ζεβее και τον Σαλμανα, και ελαβε τους μηνισκους τους περι τον τραχηλον των καμηλων αυτων. ²²Και ειπον οι ανδρες Ισραηλ προς τον Γεδεων, Γενου αρχων εφ' ημας, και συ και ο υιος σου και ο υιος του υιου σου, διοτι εσωσας ημας απο της χειρος του Μαδιαμ. ²³Ο δε Γεδεων ειπε προς αυτους, Δεν

θελω γεινει αρχων εφ' υμας εγω, αλλ' ουδε ο υιος μου θελει γεινει αρχων εφ' υμας· ο Κυριος θελει εισθαι αρχων εφ' υμας. ²⁴Και ειπεν ο Γεδεων προς αυτους, θελω ζητησει απο σας ζητημα· να μοι δωσητε εκαστος τα ενωτια εκ των λαφυρων αυτου· διοτι οι εχθροι ειχον ενωτια χρυσα, οντες Ισμαηλιται. ²⁵Και απεκριθησαν, θελομεν δωσει αυτα μετα χαρας. Και ηπλωσαν φορεμα και ερριπτεν εκει εκαστος τα ενωτια εκ των λαφυρων αυτου. ²⁶Και το βαρος των χρυσων ενωτιων, τα οποια εξητησεν, ητο χιλιοι και επτακοσιοι σικλοι χρυσοι· εκτος των μηνισκων και των περιδεραιων και των πορφυρων, τα οποια ησαν επι τους βασιλεις του Μαδιαμ, και εκτος των περιλαιμιων, τα οποια ησαν εις τους τραχηλους των καμηλων αυτων. ²⁷Και εκαμεν ο Γεδεων εφοδ εξ αυτων και εθεσεν αυτο εν τη πολει αυτου, εν Οφρα· και επορευσε πας ο Ισραηλ οπισω αυτου εκει· και εγεινε παγισ εις τον Γεδεων και εις τον οικον αυτου. ²⁸Και εταπεινωθη ο Μαδιαμ εμπροσθεν των υιων Ισραηλ, και δεν εσηκωσε πλεον την κεφαλην αυτου. Και ανεπαυθη η γη τεσσαρακοντα ετη εν ταις ημεραις του Γεδεων. ²⁹Τοτε υπηγεν ο Ιεροβααλ υιος του Ιωας και κατωκησεν εν τω οικω αυτου. ³⁰Ειχε δε Γεδεων εβδομηκοντα υιους εξελεθοντας εκ των μηρων αυτου· διοτι ειχε γυναικας πολλας. ³¹Και η παλλακη αυτου, η εν Συχεμ, και αυτη εγεννησεν εις αυτον υιον, τον οποιον αυτος ωνομασεν Αβιμελεχ. ³²Και απεθανεν ο Γεδεων ο υιος του Ιωας εν γηρατι καλω και εταφη εν τω ταφω Ιωας του πατρος αυτου, εν τη Οφρα των Αβι-εζεριτων. ³³Αποθανοντος δε του Γεδεων, επστρεψαν οι υιοι Ισραηλ και επορευσαν κατοπιν των Βααλειμ και εστησαν εις εαυτους τον Βααλ-βεριθ δια Θεον. ³⁴Και δεν ενεθυμηθησαν οι υιοι Ισραηλ Κυριον τον Θεον αυτων, τον σωσαντα αυτους εκ της χειρος παντων των εχθρων αυτων κυκλοθεν. ³⁵Και δεν εκαμον ελεος εις τον οικον του Ιεροβααλ Γεδεων, αναλογως προς παντα τα αγαθα, τα οποια εκαμεν εις τον Ισραηλ.

9Και υπηγεν Αβιμελεχ ο υιος του Ιεροβααλ εις Συχεμ προς τους αδελφους της μητρος αυτου και ειπε προς αυτους και προς πασαν την συγγενειαν του οικου του πατρος της μητρος αυτου, λεγων, ¹Λαλησατε, παρακαλω, εις επηκοον παντων των ανδρων της Συχεμ, Τι ειναι καλητερον εις εσας, να αρχωσιν επανω σας παντες οι υιοι του Ιεροβααλ, εβδομηκοντα ανδρες, η να αρχη εις μονος επανω σας; και ενθυμηθητε οτι οστων υμων και σαρξ υμων ειμαι. ²Και ελαλησαν περι αυτου οι αδελφοι της μητρος αυτου εις επηκοον παντων των ανδρων της Συχεμ παντας τους λογους τουτους· και εκλινεν η καρδια αυτων κατοπιν του Αβιμελεχ· διοτι ειπον, Αδελφος ημων ειναι. ³Και εδωκαν εις αυτον εβδομηκοντα αργυρια εκ του οικου του Βααλ-βεριθ, και δι' αυτων εμισθωσεν ο Αβιμελεχ ανδρας ποταπους και θρασεις, και ηκολουθησαν αυτον. ⁴Και εισηλθεν εις τον οικον του πατρος αυτου εις Οφρα και εθανατωσε τους αδελφους αυτου τους υιους του Ιεροβααλ, εβδομηκοντα ανδρας, επι

λιθον ενα· εναπελειφθη ομως ο Ιωθαμ ο νεωτερος υιος του Ιεροβααλ, διοτι εκρυφθη. ⁵Και συνηθησαν παντες οι ανδρες της Συχεμ και πας ο οικος του Μιλλω και ελθοντες εκαμον τον Αβιμελεχ βασιλεα, πλησιον της δρυος της ισταμενης εν Συχεμ. ⁶Και οτε ανηγγελθη τουτο εις τον Ιωθαμ, υπηγε και εσταθη επι την κορυφην του ορους Γαριζιν, και υψωσε την φωνην αυτου και εβοησε και ειπε προς αυτους, Ακουσατε μου, ανδρες της Συχεμ, και θελει σας ακουσει ο Θεος. ⁷Υπηγον ποτε τα δενδρα να χρισωσι βασιλεα εφ' εαυτων· και ειπον προς την ελαιαν, Βασιλευσον εφ' ημων. ⁸Αλλ' η ελαια ειπε προς αυτα, Να αφησω εγω το παχος μου, δια της οποιας τιμωνται Θεος και ανθρωποι, και να υπαγω να αρχω επι των δενδρων; ⁹Και ειπον τα δενδρα προς την συκη, Ελθε συ, βασιλευσον εφ' ημων. ¹⁰Αλλ' η συκη ειπε προς αυτα, Να αφησω την γλυκυτητα μου και τον καρπον μου τον καλον, και να υπαγω να αρχω επι των δενδρων; ¹¹Και ειπον τα δενδρα προς την αμπελον, Ελθε συ, βασιλευσον εφ' ημων. ¹²Αλλ' η αμπελος προς αυτα, Να αφησω τον οινον μου, οστις ευφραίνει Θεον και ανθρωπους, και να υπαγω να αρχω επι των δενδρων; ¹³Τοτε ειπον παντα τα δενδρα προς την ακανθαν, Ελθε συ, βασιλευσον εφ' ημων. ¹⁴Και ειπεν η ακανθα προς τα δενδρα, Εαν αληθως σεις με χριητε βασιλεα υμων, ελθετε, καταφυγετε υπο την σκιαν μου· ει δε μη, πυρ να εξελθη εκ της ακανθης και να καταφαγη τας κεδρους του Λιβανου. ¹⁵Τωρα λοιπον, εαν επραξατε εν αληθεια και ακεραιοτητι καμνοντες τον Αβιμελεχ βασιλεα, και εαν εφεροθητε καλως προς τον Ιεροβααλ και προς τον οικον αυτου, και εαν εκαμετε προς αυτον κατα την αξιαν των χειρων αυτου· ¹⁶διοτι ο πατηρ μου επολεμησε δια σας και ερριφοκινδυνευσεν την ζωην αυτου και σας εσωσεν εκ της χειρος του Μαδιαμ· ¹⁷και σεις εσηκωθητε σημερον εναντιον του οικου του πατρος μου και εθανατωσατε τους υιους αυτου, εβδομηκοντα ανδρας, επι λιθον ενα, και εκαμετε τον Αβιμελεχ, τον υιον της δουλης αυτου, βασιλεα επι παντων των ανδρων της Συχεμ, διοτι ειναι αδελφος σας· ¹⁸εαν λοιπον επραξατε σημερον εν αληθεια και ακεραιοτητι προς τον Ιεροβααλ και προς τον οικον αυτου, χαιρετε εις τον Αβιμελεχ και ας χαιρη και αυτος εις εσας. ¹⁹ει δε μη, πυρ να εξελθη εκ του Αβιμελεχ και να καταφαγη τους ανδρας της Συχεμ και τον οικον του Μιλλω· και πυρ να εξελθη εκ των ανδρων της Συχεμ και εκ του οικου του Μιλλω, και να καταφαγη τον Αβιμελεχ. ²⁰Τοτε εφυγεν ο Ιωθαμ μετα σπουδης και υπηγεν εις Βηρ και κατωκησεν εκει, δια τον φοβον Αβιμελεχ του αδελφου αυτου. ²¹Και εβασιλευσεν ο Αβιμελεχ επι του Ισραηλ τρια ετη. ²²Και εξαπεστειλεν ο Θεος πνευμα πονηρον μεταξυ του Αβιμελεχ και των ανδρων της Συχεμ· και εστασιασαν οι ανδρες της Συχεμ κατα του Αβιμελεχ· ²³δια να ελθη η αδικια των εβδομηκοντα υιων του Ιεροβααλ, και να επελη το αιμα αυτων επι τον Αβιμελεχ τον αδελφον αυτων τον θανατωσαντα αυτους, και επι τους ανδρας της Συχεμ, τους ενισχυσαντας τας χειρας

αυτου, δια να θανατωση τους αδελφους αυτου. ²⁵Και εθεσαν κατ' αυτου οι ανδρες της Συχεμ ενεδρας επι τας κορυφας των ορειων, και εγυμνονον παντας τους διαβαινοντας πλησιον αυτων δια της οδου· και ανηγγελθη προς τον Αβιμελεχ. ²⁶Και ηλθε Γααλ ο υιος του Εβεδ και οι αδελφοι αυτου, και διεβησαν εις Συχεμ, και ενεπιστευθησαν εις αυτον οι ανδρες της Συχεμ. ²⁷Και εξηλθον εις τους αγρους και ετρυγησαν τας αμπελους αυτων και επατησαν και ευθυμησαν, και υπηγαν εις τον οικον του Θεου αυτων και εφαγον και επιον, και κατηραστησαν τον Αβιμελεχ. ²⁸Και ειπε Γααλ ο υιος του Εβεδ, Τις ειναι ο Αβιμελεχ, και τις η Συχεμ, ωστε να δουλευωμεν εις αυτον; δεν ειναι ουτος ο υιος του Ιεροβααλ; και Ζεβουλ ο επιστατης αυτου; δουλευσατε εις τους ανδρας του Εμωρ πατρος του Συχεμ· και δια τι ημεις να δουλευωμεν εις εκεινον; ²⁹ειθε να εδιδετο ο λαος ουτος υπο την χειρα μου. Τοτε ηθελον εκδιωξει τον Αβιμελεχ. Και ειπε προς τον Αβιμελεχ, Πληθυνον το στρατευμα σου και εξελθε. ³⁰Και ηκουσε Ζεβουλ ο αρχων της πολεως τους λογους Γααλ του υιου του Εβεδ, και εξηφθη ο θυμος αυτου· ³¹και απεστειλε κρυφως μηνυτας προς τον Αβιμελεχ, λεγων, Ιδου, Γααλ ο υιος του Εβεδ και οι αδελφοι αυτου ηλθον εις Συχεμ· και ιδου, αυτοι διεγειρουσι την πολιν εναντιον σου· ³²δια τουτο λοιπον σηκωθητι την νυκτα, συ και ο λαος ο μετα σου, και βαλε ενεδρας εν τοις αγροις· ³³και το πρωι, αμα ανατειλη ο ηλιος, θελεις σηκωθη ενωρις και θελεις εφορμησει επι την πολιν· και ιδου, αυτος και ο λαος ο μετ' αυτου θελουσιν εξελθει εναντιον σου, και συ θελεις καμει εις αυτον οπως δυνηθης. ³⁴Και εσηκωθη ο Αβιμελεχ και πας ο λαος ο μετ' αυτου την νυκτα και εβαλον εις ενεδραν κατα της Συχεμ τεσσαρα σωματα. ³⁵Και εξηλθε Γααλ ο υιος του Εβεδ και εσταθη εν τη εισοδω της πυλης της πολεως· και εσηκωθη ο Αβιμελεχ και ο λαος ο μετ' αυτου εκ της ενεδρας. ³⁶Και οτε ειδεν ο Γααλ τον λαον, ειπε προς τον Ζεβουλ, Ιδου, λαος καταβαινει απο των κορυφων των ορειων· ειπε δε προς αυτον ο Ζεβουλ, την σκιαν των ορειων βλεπεις συ ως ανδρας. ³⁷Και ελαλησε παλιν ο Γααλ και ειπεν, Ιδου, λαος καταβαινει απο των υψηλων του τοπου, και εν σωμα ερχεται δια της οδου της δρους Μεωνενιμ. ³⁸Τοτε ειπε προς αυτον ο Ζεβουλ, Που ειναι τωρα το στομα σου, με το οποιον ειπας, Τις ειναι ο Αβιμελεχ, ωστε να δουλευωμεν εις αυτον; Δεν ειναι ουτος ο λαος, τον οποιον εξουθενησας; εξελθε λοιπον τωρα και πολεμησον αυτους. ³⁹Και εξηλθεν ο Γααλ εμπροσθεν των ανδρων της Συχεμ και επολεμησε με τον Αβιμελεχ· ⁴⁰ο δε Αβιμελεχ κατεδιωξεν αυτον, και εφυγεν απ' εμπροσθεν αυτου, και επεσον τετραυματισμενοι πολλοι εως της εισοδου της πυλης. ⁴¹Και εκαθισεν Αβιμελεχ εν Αρουμα· και εξεβαλεν ο Ζεβουλ τον Γααλ και τους αδελφους αυτου, δια να μη κατοικωσιν εν Συχεμ. ⁴²Και την επαυριον εξηλθεν ο λαος εις την πεδιαδα· και ανηγγελθη προς τον Αβιμελεχ. ⁴³Τοτε ελαβε τον λαον και διηρσεσεν αυτον εις τρια σωματα και εθεσεν ενεδρας εις την πεδιαδα· και ειδη,

και ιδου, ο λαος εξηρχετο εκ της πολεως· και εσηκωθη εναντιον αυτων και επαταξεν αυτους. ⁴⁴Και ο Αβιμελεχ και το σωμα το μετ' αυτον εφωρμησαν και εσταθησαν εν τη εισοδω της πυλης της πολεως· τα δε αλλα δυο σωματα εφωρμησαν επι παντας τους εν τοις αγροις και επαταξαν αυτους. ⁴⁵Και επολεμει ο Αβιμελεχ εναντιον της πολεως ολην εκεινην την ημεραν· και εκυριευσεν την πολιν και εφονευσεν τον λαον τον εν αυτη και κατεσκαφε την πολιν και εσπειρεν αυτην αλας. ⁴⁶Και οτε ηκουσαν παντες οι ανδρες του πυργου της Συχεμ, εισηλθον εις το οχυρωμα του οικου του Θεου Βεριθ. ⁴⁷Και ανηγγελθη προς τον Αβιμελεχ, οτι συνηθροισθησαν παντες οι ανδρες του πυργου της Συχεμ. ⁴⁸Και ανεβη ο Αβιμελεχ εις το ορος Σαλμων, αυτος και πας ο λαος ο μετ' αυτου· και ελαβεν ο Αβιμελεχ την αξινην εις την χειρα αυτου και εκοψε κλαδον δενδρου, και εσηκωσεν αυτον και επεθεσεν επι των ωμων αυτου· και ειπε προς τον λαον τον μετ' αυτου, Ο, τι βλεπετε εμε πραττοντα, σπευσατε και σεις να πραξητε ως εγω. ⁴⁹Εκοψε λοιπον και πας ο λαος εκαστος τον κλαδον αυτου, και ακολουθησαντες τον Αβιμελεχ επεθεσαν αυτους εις το οχυρωμα και κατεκαυσαν εν πυρι το οχυρωμα επ' αυτους· και απεθανον ομου παντες οι ανδρες του πυργου της Συχεμ, εως χιλιοι ανδρες και γυναικες. ⁵⁰Τοτε υπηγεν ο Αβιμελεχ εις Θαβαις· και εστρατοπεδευσεν εναντιον της Θαβαις και εκυριευσεν αυτην. ⁵¹Αλλ' ητο πυργος ισχυρος εν τω μεσω της πολεως, και κατεφυγον εκει παντες οι ανδρες και αι γυναικες και παντες οι κατοικοι της πολεως, και εκλεισαν οπισθεν αυτων και ανεβησαν εις το δωμα του πυργου. ⁵²Και υπηγεν ο Αβιμελεχ μεχρι του πυργου και επολεμει αυτον, και επλησιασε μεχρι της θυρας του πυργου δια να καυση αυτον εν πυρι. ⁵³Και γυνη τις ερριψε τμημα μυλοπετρας επι την κεφαλην του Αβιμελεχ και συνεθλασε το κρανιον αυτου. ⁵⁴Και εφωναξε ταχεως προς τον νεον τον οπλοφορον αυτου και ειπε προς αυτον, Συρε την μαχαιραν σου και θανατωσον με, δια να μη ειπωσι περι εμου, Γυνη εφονευσεν αυτον. Και ο νεος αυτου διεπερασεν αυτον, και απεθανε. ⁵⁵Και οτε ειδον οι ανδρες Ισραηλ οτι απεθανεν ο Αβιμελεχ, ανεχωρησαν εκαστος εις τον τοπον αυτου. ⁵⁶Ουτως ανταπεδωκεν ο Θεος την κακιαν του Αβιμελεχ, την οποιαν εκαμε προς τον πατερα αυτου, φονευσας τους εβδομηκοντα αδελφους αυτου. ⁵⁷Και πασαν την κακιαν των ανδρων της Συχεμ ο Θεος ανταπεδωκεν επι τας κεφαλαις αυτων· και ηλθεν επ' αυτους η καταρα του Ιωθαμ υιου του Ιεροβααλ.

10Και εσηκωθη μετα τον Αβιμελεχ δια να σωση τον Ισραηλ Θωλα ο υιος του Φουα, υιου του Δωδω, ανηρ του Ισσαχαρ· και αυτος κατωκει εν Σαμιρ εν τω ορει Εφραιμ. ²Και εκρινε τον Ισραηλ εικοσιτρια ετη· και απεθανε, και εταφη εν Σαμιρ. ³Και μετ' αυτον εσηκωθη Ιαιρ ο Γαλααδιτης και εκρινε τον Ισραηλ εικοσιδυο ετη. ⁴Ειχε δε τριακοντα υιους, οιτινες επεβαινον εις τριακοντα πωλαρια και ειχον τριακοντα πολεις, καλουμενας

Χωραι του Ιαιρι εως της σημερον, αιτινες ειναι εν γη Γαλααδ. ⁵Απεθανε δε ο Ιαιρι, και εταφη εν Καμων. ⁶Και επραξαν παλιν οι υιοι Ισραηλ πονηρα ενωπιον του Κυριου και ελατρευσαν τους Βααλειμ και τας Ασταρωθ και τους θεους της Αραμ και τους θεους της Σιδωνος και τους θεους του Μωαβ και τους θεους των υιων Αμμων και τους θεους των Φιλισταιων, και εγκατελιπον τον Κυριον και δεν ελατρευσαν αυτον. ⁷Και εξηφθη ο θυμος του Κυριου εναντιον του Ισραηλ, και επωλησεν αυτους εις την χειρα των Φιλισταιων και εις την χειρα των υιων Αμμων. ⁸Και εξ εκεινου του ετους κατεθλιψαν και κατεδυναστευσαν τους υιους Ισραηλ δεκαοκτω ετη, παντας τους υιους Ισραηλ τους περαν του Ιορδανου, εν τη γη των Αμορραιων, ητις ειναι εν Γαλααδ. ⁹Και διεβησαν οι υιοι Αμμων τον Ιορδανην, δια να πολεμησωσι και εναντιον του Ιουδα και εναντιον του Βενιαμιν και εναντιον του οικου Εφραιμ· ωστε ο Ισραηλ ητο εν ακρα αμηχανια. ¹⁰Και εβοησαν οι υιοι Ισραηλ προς τον Κυριον, λεγοντες, Ημαρτησαμεν εις σε, διοτι εγκατελιπομεν τον Θεον ημων και ελατρευσουμεν τους Βααλειμ. ¹¹Και ειπε Κυριος προς τους υιους Ισραηλ, Δεν σας ελυτρωσα απο των Αιγυπτιων και απο των Αμορραιων, απο των υιων Αμμων και απο των Φιλισταιων; ¹²οι Σιδωνιοι ετι και οι Αμαληκιται και οι Μαωνιται σας κατεθλιψαν· και εβοησατε προς εμε, και εγω σας ελυτρωσα εκ της χειρος αυτων. ¹³αλλα σεις με εγκατελιπετε και ελατρευσατε αλλους θεους· δια τουτο δεν θελω σας λυτρωσει πλεον. ¹⁴υπαγετε και βοησατε προς τους θεους τους οποιους εξελεξατε· αυτοι ας σας λυτρωσωσιν εν τω καιρω της αμηχανιας σας. ¹⁵Και ειπαν προς τον Κυριον οι υιοι Ισραηλ, Ημαρτησαμεν· καμε συ εις ημας οπως ειναι αρεστον εις τους οφθαλμους σου· πλην λυτρωσον ημας, δεομεθα, την ημεραν ταυτην. ¹⁶Και απεβαλον τους θεους τους ξενους εκ μεσου αυτων και ελατρευσαν τον Κυριον, και εσπλαγχνισθη η ψυχη αυτου εις την δυστυχιαν του Ισραηλ. ¹⁷Τοτε συνηθησαν οι υιοι Αμμων και εστρατοπεδευσαν εν Γαλααδ. Και συνηθροισθησαν οι υιοι Ισραηλ και εστρατοπεδευσαν εν Μισπα. ¹⁸Και ειπον ο λαος, οι αρχοντες της Γαλααδ, προς αλληλους, Τις θελει αρχισει να πολεμη εναντιον των υιων Αμμων; αυτος θελει εισθαι αρχηγος επι παντων των κατοικων της Γαλααδ.

11Και ο Ιεφθαε ο Γαλααδιτης ητο δυνατος εν ισχυι· και ητο υιος γυναικος πορνης, και εγεννησεν ο Γαλααδ τον Ιεφθαε. ²Και εγεννησεν η γυνη του Γαλααδ εις αυτον υιους· και ηυξηθησαν οι υιοι της γυναικος και απεβαλον τον Ιεφθαε, λεγοντες προς αυτον, Δεν θελεις κληρονομησει εν τω οικω του πατρος ημων· διοτι εισαι υιος γυναικος ξενης. ³Και εφυγεν ο Ιεφθαε απο προσωπου των αδελφων αυτου και κατωκησεν εν τη γη Τωβ· και συνηχθησαν εις τον Ιεφθαε ανθρωποι ποταποι και εξηρχοντο μετ' αυτου. ⁴Και μετα καιρον οι υιοι Αμμων επολεμησαν εναντιον του Ισραηλ. ⁵Και οτε επολεμησαν οι υιοι Αμ-

μων εναντιον του Ισραηλ, οι πρεσβυτεροι της Γαλααδ υπηγαν να παραλαβωσι τον Ιεφθαε εκ της γης Τωβ. ⁶Και ειπον προς τον Ιεφθαε, Ελθε και γινου αρχηγος ημων, δια να πολεμησωμεν τους υιους Αμμων. ⁷Και ειπεν ο Ιεφθαε προς τους πρεσβυτερους της Γαλααδ, Σεις δεν με εμισησατε και με απεβαλετε εκ του οικου του πατρος μου; δια τι λοιπον ηλθετε τωρα προς εμε, οτε ευρισκεσθε εις αμηχανιαν; ⁸Και ειπαν οι πρεσβυτεροι της Γαλααδ προς τον Ιεφθαε, Δια τουτο επεστρεψαμεν τωρα προς σε· δια να ελθης μετ' ημων και να πολεμησους τους υιους Αμμων και να ησαι αρχων εφ' ημων, επι παντων των κατοικων της Γαλααδ. ⁹Και ειπεν ο Ιεφθαε προς τους πρεσβυτερους της Γαλααδ, Εαν σεις με επαναφερητε δια να πολεμησω τους υιους Αμμων, και ο Κυριος παραδωση αυτους εις εμε, εγω θελω εισθαι αρχων εφ' υμων; ¹⁰Και ειπαν οι πρεσβυτεροι της Γαλααδ προς τον Ιεφθαε, Ο Κυριος ας ηναι μαρτυς μεταξυ ημων, εαν δεν καμωμεν κατα τον λογον σου. ¹¹Τοτε υπηγεν ο Ιεφθαε μετα των πρεσβυτερων της Γαλααδ, και κατεστησεν αυτον ο λαος εφ' εαυτου κεφαλην και αρχοντα· και ελαλησεν ο Ιεφθαε παντας τους λογους αυτου ενωπιον του Κυριου εν Μισπα. ¹²Και απεστειλεν ο Ιεφθαε πρεσβεις προς τον βασιλεα των υιων Αμμων, λεγων, Τι εχεις να καμης μετ' εμου και ηλθες εναντιον μου να πολεμησους εν τη γη μου; ¹³Και απεκριθη ο βασιλευς των υιων Αμμων προς τους πρεσβεις του Ιεφθαε, Διοτι ο Ισραηλ ελαβε την γην μου, οτε ανεβαινεν εξ Αιγυπτου, απο Αρνων εως Ιαβοκ και εως του Ιορδανου· τωρα λοιπον επιστρεφον αυτα εν ειρηνη. ¹⁴Και απεστειλε παλιν ο Ιεφθαε πρεσβεις προς τον βασιλεα των υιων Αμμων· ¹⁵και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει ο Ιεφθαε· Ο Ισραηλ δεν ελαβε την γην του Μωαβ ουδε την γην των υιων Αμμων· ¹⁶αλλ' αφου ανεβη ο Ισραηλ εξ Αιγυπτου και επορευθη δια της ερημου εις την Ερυθραν θαλασσαν και ηλθεν εις Καδης, ¹⁷τοτε ο Ισραηλ απεστειλε πρεσβεις προς τον βασιλεα του Εδωμ, λεγων, Ας περασω, παρακαλω, δια της γης σου· πλην ο βασιλευς του Εδωμ δεν εισηκουσεν. Ετι δε και προς τον βασιλεα του Μωαβ απεστειλε· πλην και αυτος δεν συγκατενευσε· και εκαθισεν ο Ισραηλ εν Καδης. ¹⁸Τοτε υπηγε δια της ερημου και περιηλθε την γην του Εδωμ και την γην του Μωαβ και ηλθεν απο ανατολων της γης του Μωαβ και εστρατοπεδευσε περαν του Αρνων, και δεν εισηλθεν εις τα ορια του Μωαβ· διοτι ο Αρνων ητο οριον του Μωαβ. ¹⁹Και απεστειλεν ο Ισραηλ πρεσβεις προς τον Σηων βασιλεα των Αμορραιων, βασιλεα της Εσεβων· και ειπε προς αυτον ο Ισραηλ, Ας περασωμεν, παρακαλουμεν, δια της γης σου εως του τοπου μου. ²⁰Αλλ' ο Σηων δεν ενεπιστευθη εις τον Ισραηλ να περαση δια του οριου αυτου· οθεν εσυναξεν ο Σηων παντα τον λαον αυτου, και εστρατοπεδευσεν εν Ιαασα και επολεμησε τον Ισραηλ. ²¹Και παρεδωκε Κυριος ο Θεος του Ισραηλ τον Σηων και παντα τον λαον αυτου εις την χειρα του Ισραηλ, και επαταξεν αυτους· και ο Ισραηλ εκληρονομησε πασαν την γην των Αμορραιων, των

κατοικων της γης εκεινης. ²²Και εκληρονομησαν παντα τα ορια των Αμορραιων, απο Αρωνων εως Ιαβοκ και απο της ερημου εως του Ιορδανου. ²³Και τωρα, αφου Κυριος ο Θεος του Ισραηλ εξεδιωξε τους Αμορραιους απ' εμπροσθεν του λαου αυτου Ισραηλ, συ θελεις κληρονομησει αυτους; ²⁴συ δεν κληρονομεις ο, τι εκληροδοτησεν εις σε Χεμωσ ο Θεος σου; και ημεις, παντα οσα εκληροδοτησεν εις ημας Κυριος ο Θεος ημων, ταυτα θελομεν κληρονομησει. ²⁵Και τωρα μηπως συ εισαι τι καλητερος του Βαλαχ υιου του Σεπφωρ βασιλευσ του Μωαβ; διεφιλονεικησεν εκεινος διολου προς τον Ισραηλ η επολεμησε ποτε εναντιον αυτου, ²⁶αφου ο Ισραηλ καταωκησεν εις Εσεβων και εις τας κωμας αυτης, και εις Αροηρ και εις τας κωμας αυτης, και εις πασας τας πολεις τας πλησιον του Αρωνων, τριακοσια ετη; δια τι λοιπον εν τω διαστηματι τουτω δεν ηλευθερωσατε αυτα; ²⁷Εγω λοιπον δεν επταισα εις σε· αλλα συ πραττεις αδικα εις εμε, πολεμων εναντιον μου. Ο Κυριος ο Κριτης ας κρινη σημερον αναμεσον των υιων Ισραηλ και των υιων Αμμων. ²⁸Αλλα δεν εισηκουσεν ο βασιλευσ των υιων Αμμων εις τους λογους του Ιεφθαε, τους οποιους εστειλε προς αυτον. ²⁹Τοτε επηλθεν επι τον Ιεφθαε πνευμα Κυριου, και αυτος επερασε δια της Γαλααδ και του Μανασση, και επερασε δια της Μισπα της Γαλααδ, και απο Μισπα της Γαλααδ επερασεν επι τους υιους Αμμων. ³⁰Και ευχηθη ο Ιεφθαε ευχην προς τον Κυριον, και ειπεν, Εαν τωοντι παραδωσης τους υιους Αμμων εις την χειρα μου, ³¹τοτε ο, τι εξελθη εκ των θυρων του οικου μου εις συναντησιν μου, οταν επιστρεφω εν ειρηνη απο των υιων Αμμων, θελει εισθαι του Κυριου, και θελω προσφερει αυτο εις ολοκαυτωμα. ³²Τοτε διεβη ο Ιεφθαε προς τους υιους Αμμων δια να πολεμηση αυτους· και παρεδωκεν αυτους ο Κυριος εις την χειρα αυτου. ³³Και επαταξεν αυτους, απο Αροηρ εως της εισοδου Μιनिθ, εικοσι πολεις, και εως της πεδιαδος των αμπελωνων, εν σφαγη μεγαλη σφοδρα. Και εταπεινωθησαν οι υιοι Αμμων εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ³⁴Και ηλθεν ο Ιεφθαε εις Μισπα προς τον οικον αυτου· και ιδου, η θυγατηρ αυτου εξηρχετο εις συναντησιν αυτου μετα τυμπανων και χορων· και αυτη ητο μονογενης· εκτος αυτης δεν ειχεν ουτε υιον ουτε θυγατερα. ³⁵Και ως ειδεν αυτην, διεσχισε τα ιματια αυτου και ειπεν, Οιμοι θυγατηρ μου· ολωσ καταλυπησας με, και συ εισαι εκ των καταθλιβοντων με· διоти εγω ηνοιξα το στομα μου προς τον Κυριον, και δεν δυναμαι να λαβω οπισω τον λογον μου. ³⁶Εκεινη δε ειπε προς αυτον, Πατερ μου, εαν ηνοιξας το στομα σου προς τον Κυριον, καμε εις εμε κατ' εκεινο το οποιον εξηλθεν εκ του στοματος σου· αφου ο Κυριος εκαμεν εκδικησιν εις σε απο των εχθρων σου, απο των υιων Αμμων. ³⁷Και ειπε προς τον πατερα αυτης, Ας γεινη εις εμε το πραγμα τουτο· αφες με δυο μηνας, δια να υπαγω να περιελθω τα ορη και να κλαυσω την παρθενιαν μου, εγω και αι συντροφοι μου. ³⁸Ο δε ειπεν, Υπαγε· και απεστειλεν αυτην δια δυο μηνας, και υπηγεν αυτη μετα των συντροφων αυτης και

εκλαυσε την παρθενιαν αυτης επι τα ορη. ³⁹Και εις το τελος των δυο μηνων επεστρεψε προς τον πατερα αυτης· και εκαμεν εις αυτην κατα την ευχην αυτου την οποιαν ευχηθη· και αυτη δεν εγνωρισεν ανδρα. Και εγεινεν εθος εις τον Ισραηλ, ⁴⁰να υπαγωσιν αι θυγατερες του Ισραηλ απο χρονου εις χρονον, να θρηνωσι την θυγατερα του Ιεφθαε του Γαλααδιτου, τεσσαρας ημερας κατ' ετος.

12Και συνηχθησαν οι ανδρες Εφραιμ, και επερασαν προς βορραν και ειπαν προς τον Ιεφθαε, Δια τι επερασας να πολεμησης εναντιον των υιων Αμμων, και δεν εκαλεσας ημας να ελθωμεν μετα σου; τον οικον σου θελομεν καυσει επανω σου εν πυρι. ²Και ειπεν ο Ιεφθαε προς αυτους, Εγω και ο λαος μου ηλθομεν εις μεγαλην φιλονεικιαν μετα των υιων Αμμων· και σας εκραξα και δεν με εσωσατε εκ της χειρος αυτων· ³και ιδων οτι δεν με εσωσατε, ερριφοκινδυνευσα την ζωην μου και επερασα εναντιον των υιων Αμμων, και ο Κυριος παρεδωκεν αυτους εις την χειρα μου· δια τι λοιπον ανεβητε προς εμε σημερον δια να με πολεμησητε; ⁴Τοτε συνηθροισεν ο Ιεφθαε παντας τους ανδρας της Γαλααδ και επολεμησε τον Εφραιμ· και επαταξαν οι ανδρες της Γαλααδ τους Εφραιμιτας, διοτι ειπαν, Φυγαδες του Εφραιμ εισθε σεις οι Γαλααδιται, μεταξυ του Εφραιμ και μεταξυ του Μανασση. ⁵Και επιασαν αι Γαλααδιται διαβασεις του Ιορδανου προ των Εφραιμιτων· και οποτε τις εκ των Εφραιμιτων φυγαδων ελεγε, Θελω να περασω, τοτε οι ανδρες της Γαλααδ ελεγον προς αυτον, Μηπως εισαι Εφραιμιτης; Εαν εκεινος ελεγεν, Ουχι, ⁶τοτε ελεγον προς αυτον, Ειπε λοιπον Σχιββωλεθ· και εκεινος ελεγε Σιββωλεθ· διοτι δεν ηδυνατο να προφερη ουτω. Τοτε επιανον αυτον και εφονευσαν αυτον εις τας διαβασεις του Ιορδανου. Και επεσον κατ' εκεινον τον καιρον τεσσαρακοντα δυο χιλιαδες Εφραιμιται. ⁷Και εκρινεν ο Ιεφθαε τον Ισραηλ εξ ετη. Και απεθανεν ο Ιεφθαε ο Γαλααδιτης και εταφη εν πολει τινη της Γαλααδ. ⁸Και μετ' αυτον εκρινε τον Ισραηλ Αβαισαν ο εκ Βηθλεεμ. ⁹Και ειχε τριακοντα υιους και τριακοντα θυγατερας, τας οποιας υπανδρυσεν· ελαβε δε εξωθεν τριακοντα νεας δια τους υιους αυτου. Και εκρινε τον Ισραηλ επτα ετη. ¹⁰Και απεθανεν ο Αβαισαν και εταφη εν Βηθλεεμ. ¹¹Και μετ' αυτον εκρινε τον Ισραηλ Αιλων ο Ζαβουλωνιτης· και εκρινε τον Ισραηλ δεκα ετη. ¹²Και απεθανεν Αιλων ο Ζαβουλωνιτης και εταφη εις Αιαλων εν τη γη Ζαβουλων. ¹³Και μετ' αυτον εκρινε τον Ισραηλ Αβδων, ο υιος του Ελληλ, ο Πιραθωνιτης. ¹⁴Και ειχε τεσσαρακοντα υιους και τριακοντα εγγονους, επιβαινοντας επι εβδομηκοντα πωλαρια· και εκρινε τον Ισραηλ οκτω ετη. ¹⁵Και απεθανεν Αβδων ο υιος του Ελληλ ο Πιραθωνιτης· και εταφη εν Πιραθων εν γη Εφραιμ, επι το ορος Αμαληκ.

13Και επραξαν παλιν οι υιοι Ισραηλ πονηρα ενωπιον του Κυριου· και παρεδωκεν αυτους ο Κυριος εις την χειρα των Φιλισταιων τεσσαρακοντα ετη. ²Ητο δε

άνθρωπος τις απο Σαραα, εκ της συγγενειας Δαν, και το ονομα αυτου Μανωε· η δε γυνη αυτου ητο στειρα, και δεν εγεννα. ³Και εφανη αγγελος Κυριου εις την γυναικα και ειπε προς αυτην, Ιδου, τωρα εισαι στειρα και δεν γεννας· πλην θελεις συλλαβει και θελεις γεννησει υιον· ⁴και τωρα λοιπον προσεχε μη πιης οινον η σικερα και μη φαγης μηδεν ακαθαρτον· ⁵διоти, ιδου, θελεις συλλαβει και θελεις γεννησει υιον· και ξυραφιον δεν θελει αναβη επι την κεφαλην αυτου, διоти το παιδιον θελει εισθαι Ναζηραιος εις τον Θεον εκ κοιλιας μητρος αυτου· και αυτος θελει αρχισει να ελευθερονη τον Ισραηλ εκ της χειρος των Φιλισταιων. ⁶Και υπηγεν η γυνη και ειπε προς τον ανδρα αυτης, λεγουσα, Ανθρωπος Θεου ηλθε προς εμε, και το ειδος αυτου ητο ως ειδος αγγελου Θεου, φοβερον σφοδρα· αλλα δεν ηρωτησα αυτον ποθεν ειναι, ουδε το ονομα αυτου εφανερωσεν εις εμε· ⁷και ειπε προς εμε, Ιδου, θελεις συλλαβει και θελεις γεννησει υιον· τωρα λοιπον μη πιης οινον μηδε σικερα και μη φαγης μηδεν ακαθαρτον· διоти το παιδιον θελει εισθαι Ναζηραιος εις τον Θεον, εκ κοιλιας μητρος αυτου εως της ημερας του θανατου αυτου. ⁸Τοτε προσευχηθη ο Μανωε προς τον Κυριον, και ειπε, Δεομαι, Κυριε μου, ο ανθρωπος του Θεου, τον οποιον απεστειλας, ας ελθη παλιν προς ημας και ας διδαξη ημας τι να καμωμεν εις το παιδιον, το οποιον μελλει να γεννηθη. ⁹Και εισηκουσεν ο Θεος την φωνην του Μανωε· και ηλθε παλιν ο αγγελος του Θεου προς την γυναικα, ενω αυτη εκαθητο εν τω αγρω· ο δε Μανωε ο ανηρ αυτης δεν ητο μετ' αυτης. ¹⁰Και ετρεξεν η γυνη μετα σπουδης και ανηγγειλε προς τον ανδρα αυτης, λεγουσα προς αυτον, Ιδου, εφανη εις εμε ο ανθρωπος, οστις ηλθε προς εμε την ημεραν εκεινην. ¹¹Και εσηκωθη ο Μανωε και ηκολουθησε την γυναικα αυτου και ηλθε προς τον ανθρωπον και ειπε προς αυτον, Συ εισαι ο ανθρωπος οστις ελαλησας προς την γυναικα; Ο δε ειπεν, Εγω. ¹²Και ειπεν ο Μανωε, Τωρα γεννηθητω ο λογος σου· τι πρεπει να καμωμεν εις το παιδιον και τι να γεινη εις αυτο; ¹³Και ειπεν ο αγγελος του Κυριου προς τον Μανωε, Απο παντων οσα ειπα προς την γυναικα, ας φυλαχθη· ¹⁴απο παντος ο, τι εξερχεται εξ αμπελου ας μη φαγη και οινον και σικερα ας μη πιη και μηδεν ακαθαρτον ας μη φαγη· παντα οσα παρηγγειλα εις αυτην, ας φυλαξη. ¹⁵Και ειπεν ο Μανωε προς τον αγγελον του Κυριου, να σε κρατησωμεν, παρακαλω, και να ετοιμασωμεν εις σε εριφιον εξ αιγων. ¹⁶Και ειπεν ο αγγελος του Κυριου προς τον Μανωε, Και αν με κρατησης, δεν θελω φαγει απο του αρτου σου· και εαν καμης ολοκαυτωμα, προς τον Κυριον προσφερε αυτο· διоти δεν εγνωρισεν ο Μανωε οτι ητο αγγελος Κυριου. ¹⁷Και ειπεν ο Μανωε προς τον αγγελον του Κυριου, Τι ειναι το ονομα σου, δια να σε δοξασωμεν, αφου εκπληρωθη ο λογος σου; ¹⁸Ο δε αγγελος του Κυριου ειπε προς αυτον, Δια τι ερωτας περι του ονοματος μου; διоти ειναι θαυμαστον. ¹⁹Τοτε ελαβεν ο Μανωε το εριφιον το εξ αιγων και την εξ αλφιτων προσφοραν και προσεφερεν

εις τον Κυριον επι της πετρας· και εθαυματουργησεν· ο δε Μανωε και η γυνη αυτου εβλεπον. ²⁰Διоти, ενω η φλοξ ανεβαινεν επανωθεν του θυσιαστηριου προς τον ουρανον, ανεβη και ο αγγελος του Κυριου εν τη φλογι του θυσιαστηριου· ο δε Μανωε και η γυνη αυτου εβλεπον· και επεσαν κατα προσωπον επι την γην. ²¹Και δεν εφανη πλεον ο αγγελος του Κυριου εις τον Μανωε και εις την γυναικα αυτου. Τοτε εγνωρισεν ο Μανωε οτι ητο αγγελος Κυριου. ²²Και ειπεν ο Μανωε προς την γυναικα αυτου, Βεβαιως θελομεν αποθανει, διоти ειδομεν τον Θεον. ²³Αλλ' η γυνη αυτου ειπε προς αυτον, Εαν ο Κυριος ηθελε να θανατωση ημας, δεν ηθελε δεχθη ολοκαυτωμα και προσφοραν εκ της χειρος ημων, ουδε ηθελε δειξει εις ημας παντα ταυτα, ουδε αναγγειλει προς ημας τοιαυτα εν τοιουτω καιρω. ²⁴Και εγεννησεν η γυνη υιον και εκαλεσε το ονομα αυτου Σαμφων· και ηυξηθη το παιδιον, και ευλογησεν αυτο ο Κυριος. ²⁵Και πνευμα Κυριου ηρχισε να διεγειρη αυτο εν τω στρατοπεδω του Δαν, μεταξυ Σαραα και Εσθαολ.

14Και κατεβη ο Σαμφων εις Θαμναθ, και ειδε γυναικα εν Θαμναθ εκ των θυγατερων των Φιλισταιων. ²Και ανεβη και ανηγγειλε προς τον πατερα αυτου και προς την μητερα αυτου, λεγων, Ειδον γυναικα εν Θαμναθ εκ των θυγατερων των Φιλισταιων· και τωρα λαβετε αυτην εις εμε δια γυναικα. ³Ειπον δε προς αυτον ο πατηρ αυτου και η μητηρ αυτου, Μηπως δεν υπαρχει μεταξυ των θυγατερων των αδελφων σου και μεταξυ παντος του λαου μου γυνη, και υπαγεις συ να λαβης γυναικα εκ των Φιλισταιων των απεριτιμητων; Ο δε Σαμφων ειπε προς τον πατερα αυτου, Ταυτην λαβε εις εμε· διоти αυτη ειναι αρεστη εις τους οφθαλμους μου. ⁴Αλλ' ο πατηρ αυτου και η μητηρ αυτου δεν εγνωρισαν οτι παρα Κυριου ητο τουτο, οτι αυτος εζητει αφορμην εναντιον των Φιλισταιων· διоти κατ' εκεινον τον καιρον οι Φιλισταιοι εδεσποζον επι τον Ισραηλ. ⁵Τοτε κατεβη ο Σαμφων μετα του πατρος αυτου και μετα της μητρος αυτου εις Θαμναθ, και ηλθον εως των αμπελωνων της Θαμναθ· και ιδου, σκυμνος λεοντος ωρουομενος συναπηνητησεν αυτον. ⁶Και επηλθεν επ' αυτον το πνευμα του Κυριου, και διεσπαραξεν αυτον ως εαν ηθελε διασπαραξει εριφιον, μη εχων μηδεν εν ταις χερσιν αυτου· πλην δεν ανηγγειλε προς τον πατερα αυτου η προς την μητερα αυτου τι ειχε καμει. ⁷Και κατεβη και ελαλησε προς την γυναικα· και ηρεσεν εις τους οφθαλμους του Σαμφων. ⁸Και επεστρεψε μεθ' ημερας να λαβη αυτην· και εξεκλινεν εκ της οδου δια να ιδη το πτωμα του λεοντος· και ιδου, σμηνος μελισσων εν τω πτωματι του λεοντος, και μελι. ⁹Και ελαβεν εκ τουτου εις τας χειρας αυτου και επροχωρει τρωγων, και ηλθε προς τον πατερα αυτου και προς την μητερα αυτου και εδωκεν εις αυτους και εφαγον· πλην δεν ειπε προς αυτους οτι εκ του πτωματος του λεοντος ελαβε το μελι. ¹⁰Και κατεβη ο πατηρ αυτου προς την γυναικα· και εκαμεν εκει

ο Σαμφων συμποσιον· διοτι ουτως εσυνειθιζον οι νεοι. ¹¹Και οτε ειδον αυτον, ελαβον τριακοντα συντροφους δια να ηναι μετ' αυτου. ¹²Και ειπεν ο Σαμφων προς αυτους, Τωρα θελω σας προβαλει αινιγμα· εαν δυνηθητε να λυσητε αυτο εις εμε εν ταις επτα ημεραις του συμποσιου και να ευρητε αυτο, τοτε εγω θελω δωσει εις εσας τριακοντα χιτωνας λινους και τριακοντα στολας φορεματων· ¹³αλλ' εαν δεν δυνηθητε να λυσητε αυτο εις εμε, τοτε σεις θελετε δωσει εις εμε τριακοντα χιτωνας λινους και τριακοντα στολας φορεματων. Και ειπον προς αυτον, Προβαλε το αινιγμα σου, δια να ακουσωμεν αυτο. ¹⁴Και ειπε προς αυτους, Εκ του τρωγοντος εξηλθε τροφη, και εκ του ισχυρου εξηλθε γλυκυτης. Και αυτοι δεν ηδυναντο να λυσωσι το αινιγμα δια τρεις ημερας. ¹⁵Και την εβδομην ημεραν ειπαν προς την γυναικα του Σαμφων, Κολακευσον τον ανδρα σου, και ας μας φανερωση το αινιγμα, δια να μη κατακαυσωμεν σε και τον οικον του πατρος σου εν πυρι· δια να γυμνωσητε ημας προσεκαλεσατε ημας; δεν ειναι ουτω; ¹⁶Και εκλαυσεν γυνη του Σαμφων εμπροσθεν αυτου και ειπε, Βεβαιως με μισεις και δεν με αγαπας· επροβαλες αινιγμα προς τους υιους του λαου μου, και εις εμε δεν εφανερωσας αυτο. Ο δε ειπε προς αυτην, Ιδου, προς τον πατερα μου και προς την μητερα μου δεν εφανερωσα αυτο· και εις σε θελω φανερωσει; ¹⁷Αλλ' αυτη εκλαιεν εμπροσθεν αυτου τας επτα ημερας, καθ' ας ητο το συμποσιον αυτων· την δε εβδομην ημεραν εφανερωσεν αυτο προς αυτην, διοτι παρηνοχλησεν αυτον· η δε εφανερωσε το αινιγμα προς τους υιους του λαου αυτης. ¹⁸Τοτε ειπον προς αυτον οι ανδρες της πολεως την εβδομην ημεραν, πριν δυση ο ηλιος, Τι γλυκυτερον του μελιτος; και τι ισχυροτερον του λεοντος; Ο δε ειπε προς αυτους, Εαν δεν ηθελετε αροτριασει με την δαμαλιν μου, δεν ηθελετε ευρει το αινιγμα μου. ¹⁹Και επηλθεν επ' αυτον πνευμα Κυριου· και κατεβη εις Ασκαλωνα και εφονευσε τριακοντα ανδρας εξ αυτων, και ελαβε τα ιματια αυτων, και εδωκε τας στολας εις τους εξηγησαντας το αινιγμα. Και εξηγηθη ο θυμος αυτου, και ανεβη εις τον οικον του πατρος αυτου. ²⁰Η δε γυνη του Σαμφων εδοθη εις τον συντροφον αυτου, τον οποιον ειχε φιλον αυτου.

15Και μετα τινα καιρον, εν ταις ημεραις του θερισμού του σιτου επεσκεφθη ο Σαμφων την γυναικα αυτου, φερων εριφιον εξ αιγων· και ειπε, Θελω εισελθει προς την γυναικα μου εις τον κοιτωνα. Αλλ' ο πατηρ αυτης δεν αφηκεν αυτον να εισελθη. ²Και ειπεν ο πατηρ αυτης, Ειπα κατ' εμαυτον οτι διολου εμισησας αυτην· δια τουτο εδωκα αυτην εις τον συντροφον σου· η μικροτερα αδελφη αυτης δεν ειναι ωραιότερα αυτης; λαβε λοιπον αυτην αντ' εκεινης. ³Ο δε Σαμφων ειπε περι αυτων, Τωρα θελω εισθαι αθως προς τους Φιλισταιους, αν εγω κακοποιω αυτους. ⁴Και υπηγγεν ο Σαμφων και επιασε τριακοσιας αλωπεκας, και ελαβε λαμπαδας, και εστρεψεν ουραν προς ουραν και εβαλε μιαν λαμπαδα

μεταξυ των δυο ουρων εις το μεσον. ⁵Και αναφας τας λαμπαδας, απελυσεν εις τα σπαρτα των Φιλισταιων, και εκαυσε τας θημωνιας, εως και τα αθεριστα ασταχυα, εως και τας αμπελους και ελαιας. ⁶Τοτε οι Φιλισταιοι ειπον, Τις εκαμε τουτο; Και απεκριθησαν, Σαμφων ο γαμβρος του Θαμναθαιου· διοτι ελαβε την γυναικα αυτου και εδωκεν αυτην εις τον συντροφον αυτου. Και ανεβησαν οι Φιλισταιοι και εκαυσαν αυτην και τον πατερα αυτης εν πυρι. ⁷Και ειπε προς αυτους ο Σαμφων, Αν και σεις εκαμετε τουτο, εγω ομως θελω εκδικηθη εναντιον σας, και μετα ταυτα θελω παυσει. ⁸Και επαταξεν αυτους κνημην και μηρον εν σφαγη μεγαλη· και κατεβη και εκαθισεν εις το χασμα της πετρας Ηταμ. ⁹Ανεβησαν δε οι Φιλισταιοι και εστρατοπεδευσαν εν γη Ιουδα και διεχυθησαν εις Λεχι. ¹⁰Και ειπον οι ανδρες Ιουδα, Δια τι ανεβητε εναντιον ημων; Οι δε απεκριθησαν, Δια να δεσωμεν τον Σαμφων ανεβημεν, να καμωμεν εις αυτον ως εκαμεν εις ημας. ¹¹Και κατεβησαν τρεις χιλιαδες ανδρων εκ του Ιουδα εις το χασμα της πετρας Ηταμ και ειπον προς τον Σαμφων, Δεν εξευρεις οτι οι Φιλισταιοι εξουσιαζουσιν εφ' ημων; τι τουτο λοιπον το οποιον εκαμες εις ημας; Ο δε ειπε προς αυτους, Ως εκαμαν εις εμε, ουτως εκαμον εις αυτους. ¹²Και ειπον προς αυτον, Κατεβημεν να σε δεσωμεν, δια να σε παραδωσωμεν εις την χειρα των Φιλισταιων. Και ειπε προς αυτους ο Σαμφων, Ορισθητε προς εμε, οτι σεις δεν θελετε επιπεσει κατ' εμου. ¹³Και ειπαν προς αυτον, λεγοντες, Ουχι· αλλα θελομεν σε δεσει δυνατα και σε παραδωσει εις την χειρα αυτων· πλην βεβαιως δεν θελομεν σε θανατωσει. Εδεδσαν λοιπον αυτον με δυο νεα σχοινια και ανεβιβασαν αυτον εκ της πετρας. ¹⁴Και οτε ηλθεν εις Λεχι, οι Φιλισταιοι αλαλαζοντες εδραμον εις συναντησιν αυτου. Και επηλθεν επ' αυτον Πνευμα Κυριου· και τα σχοινια, τα εις τους βραχιονας αυτου, εγειναν ως λιναριον το οποιον εξαπτεται εν τω πυρι, και τα δεσμα αυτου επεσον εκ των χειρων αυτου, διεσπασμενα. ¹⁵Και ευρηκε σιαγονα ονου νωπην, και εκτεινας την χειρα αυτου ελαβεν αυτην και εφονευσε δι' αυτης χιλιους ανδρας. ¹⁶Και ειπεν ο Σαμφων, Δια σιαγονος ονου εκαμα σωρους, σωρους, δια σιαγονος ονου εφονευσα χιλιους ανδρας. ¹⁷Και αφου επαυσε λαλων, ερριψε την σιαγονα απο της χειρος αυτου· και ωνομασε τον τοπον εκεινον, Ραμαθ-λεχι. ¹⁸Και διψησας σφοδρα, εβοησε προς τον Κυριον και ειπε, Συ εδωκας δια χειρος του δουλου σου την μεγαλην ταυτην σωτηριαν· και τωρα να αποθανω υπο διψης και να πεσω εις την χειρα των απεριτμητων; ¹⁹Και εσχισεν ο Θεος το κοιλωμα το εν Λεχι, και εξηλθεν υδωρ απ' αυτου· και αφου επιεν, ανελαβε το πνευμα αυτου, και ανεζωοποιηθη· δια τουτο εκαλεσε το ονομα αυτου, Εν-ακκορε, το οποιον ειναι εν Λεχι εως της ημερας ταυτης. ²⁰Και αυτος εκρινε τον Ισραηλ εν ταις ημεραις των Φιλισταιων εικοσι ετη.

16Και υπηγγεν ο Σαμφων εις την Γαζαν, και ειδεν

εκεί γυναίκα πορνή και εισήλθε προς αυτήν. ²Ανηγγείλαν δε προς τους Γάζαιους, λέγοντες, Ο Σαμφών ήλθεν ενταυθόθεν ανεβή επι την κεφαλήν μου· διότι εγώ ειμαι Νάζη- Και αυτοι περικυκλωσαντες ενεδρευον αυτον ολην την νυκτα εν τη πυλή της πολεως· και ησυχάζον ολην την νυκτα, λέγοντες, Ας προσμενωμεν εως της αυγης της πρωιας και θελομεν φονευσει αυτον. ³Ο δε Σαμφών εκοιμηθη εως μεσονυκτιου· και σηκωθεις περι το μεσονυκτιον επιασε τας θυρας της πυλης της πολεως, και τους δυο παραστατας, και αποσπασας αυτας μετα του μοχλου, επεθεσεν επι των ωμων αυτου και ανεβιβασεν αυτας επι την κορυφήν του ορους του κατεναντι της Χεβρων. ⁴Και μετα ταυτα ηγαπησε γυναίκα τινα εν τη κοιλαδι Σωρηκ, της οποιας το ονομα ητο Δαλιδα. ⁵Και ανεβησαν προς αυτήν οι αρχοντες των Φιλισταιων και ειπον προς αυτήν, Κολακευσον αυτον και ιδε εις τι ισταται η δυναμις αυτου η μεγαλη, και τινη τροπω δυναμεθα να υπερिशωσωμεν κατ' αυτου, ωστε να δεσωμεν αυτον, δια να δαμασωμεν αυτον· και ημεις θελομεν σοι δωσει εκαστος χιλια εκατον αργυρια. ⁶Και ειπεν η Δαλιδα προς τον Σαμφών, Φανερωσον μοι, παρακαλω, εις τι ισταται η δυναμις σου η μεγαλη, και με τι ηθελες δεθη δια να δαμασθης. ⁷Και ειπε προς αυτήν ο Σαμφών, Εαν με δεσωσι με επτα χορδας υγρας, αιτινες δεν εξηρανθησαν, τοτε θελω αδυνατησει και θελω εισθαι ως εις των ανθρωπων. ⁸Τοτε εφεραν προς αυτήν οι αρχοντες των Φιλισταιων επτα χορδας υγρας, αιτινες δεν ειχον ξηρανθη, και εδεσεν αυτον με αυτας. ⁹Ενεδρευον δε ανθρωποι καθημενοι μετ' αυτης εν τω κοιτωνι. Και ειπε προς αυτον, Οι Φιλισταιοι επι σε, Σαμφών. Και εκεινος εκοψε τας χορδας, καθως ηθελε κοπη νημα στυπιου, οταν μυρισθη το πυρ. Και δεν εγνωρισθη η δυναμις αυτου. ¹⁰Και ειπεν η Δαλιδα προς τον Σαμφών, Ιδου, με εγελασας και ελαλησας προς εμε ψευδη· ειπε μοι λοιπον, παρακαλω, με τι ηθελες δεθη. ¹¹Και ειπε προς αυτήν, Εαν με δεσωσι δυνατα με νεα σχοινια, με τα οποια δεν εγεινεν εργασια, τοτε θελω αδυνατησει και θελω εισθαι ως εις των ανθρωπων. ¹²Ελαβε λοιπον η Δαλιδα σχοινια νεα, και εδεσεν αυτον με αυτα και ειπε προς αυτον, Οι Φιλισταιοι επι σε, Σαμφών. Ενεδρευον δε ανθρωποι καθημενοι εν τω κοιτωνι. Και εκοψεν αυτα απο των βραχιονων αυτου ως νημα. ¹³Και ειπεν η Δαλιδα προς τον Σαμφών, Μεχρι τουδε με εγελασας και με ειπας ψευδη· ειπε μοι με τι ηθελες δεθη. Και ειπε προς αυτήν, Εαν πλεξης τους επτα πλοκαμους της κεφαλής μου εις το διασμα. ¹⁴Και αυτη επερασεν αυτους, εμπηγουσα και τον πασσαλον· και ειπε προς αυτον, Οι Φιλισταιοι επι σε, Σαμφών. Και εξυπνησεν εκ του υπνου αυτου και ανεσπασε τον πασσαλον του υφασματος με το διασμα. ¹⁵Τοτε ειπε προς αυτον, Πως λεγεις, σε αγαπω, ενω η καρδια σου δεν ειναι μετ' εμου; συ με εγελασας τριτην ταυτην την φοραν, και δεν με εφανερωσας εις τι ισταται η δυναμις σου η μεγαλη. ¹⁶Και επειδη εστενοχωρει αυτον καθ' ημεραν με τους λογους αυτης και εβιαζεν αυτον, ωστε η ψυχη αυτου απεκαμε μεχρι θανατου, ¹⁷εφανερωσε προς αυτην

ολην την καρδιαν αυτου και ειπε προς αυτην, Ξυραφιον ανεβη επι την κεφαλήν μου· διότι εγώ ειμαι Νάζη- ραιος εις τον Θεον εκ κοιλιας μητρος μου. Εαν ξυρισθω, τοτε η δυναμις μου θελει φυγει απ' εμου, και θελω αδυνατισει και κατασταθη ως παντες οι ανθρωποι. ¹⁸Και ιδουσα η Δαλιδα, οτι εφανερωσε προς αυτην ολην την καρδιαν αυτου, εστειλε και εκαλεσε τους αρχοντας των Φιλισταιων, λεγουσα, Αναβητε ταυτην την φοραν· διότι μοι εφανερωσεν ολην την καρδιαν αυτου. Τοτε ανεβησαν προς αυτην οι αρχοντες των Φιλισταιων, φεροντες και το αργυριον εις τας χειρας αυτων. ¹⁹Και απεκοιμησεν αυτον επι των γονατων αυτης· και εκαλεσεν ανθρωπον και εξυρισε τους επτα πλοκαμους της κεφαλής αυτου· και ηρχισε να δαμαζη αυτον, και η δυναμις αυτου εφυγεν απ' αυτου. ²⁰Και αυτη ειπεν, Οι Φιλισταιοι επι σε, Σαμφών. Και αυτος εξυπνησεν εκ του υπνου αυτου και ειπε, Θελω εξελθει καθως αλλοτε και θελω εκτιναχθη. Αλλ' αυτος δεν εγνωρισεν οτι ο Κυριος ειχεν απομακρυνθη απ' αυτου. ²¹Και επιασαν αυτον οι Φιλισταιοι και εξωρυξαν τους οφθαλμους αυτου και κατεβιβασαν αυτον εις Γάζαν και εδεσαν αυτον με δυο χαλκινιας αλυσεις· και ηλθεν εν τω οικω του δεσμοτηριου. ²²Αι δε τριχες της κεφαλής αυτου ηρχισαν να εκφυωνται παλιν, αφου εξυρισθη. ²³Συνηχθησαν δε οι αρχοντες των Φιλισταιων, δια να προσφερωσι θυσιαν μεγαλην εις Δαγων τον θεον αυτων και να ευφρανθωσι διότι ειπον, Ο Θεος ημων παρεδωκεν εις την χειρα ημων τον Σαμφών τον εχθρον ημων. ²⁴Και οτε ειδεν αυτον ο λαος, εδοξασαν τον θεον αυτων, λεγοντες, Ο θεος ημων παρεδωκεν εις την χειρα ημων τον εχθρον ημων και τον ολοθρευτην της γης ημων και τον φονευσαντα πληθος εξ ημων. ²⁵Και οτε ευθυμησεν η καρδια αυτων, ειπαν, Καλεσατε τον Σαμφών, δια να παιξη εις ημας. Και εκαλεσαν τον Σαμφών εκ του οικου του δεσμοτηριου, και επαιξεν εμπροσθεν αυτων· και εστησαν αυτον αναμεσον των στυλων. ²⁶Και ειπεν ο Σαμφών προς το παιδιον, το οποιον εκρατει αυτον εκ της χειρος, Αφες με να ψηλαφησω τους στυλους, επι των οποιων ισταται ο οικος, δια να στηριχθω επ' αυτους. ²⁷Ο δε οικος ητο πληρης ανδρων και γυναικων· και ησαν εκει παντες οι αρχοντες των Φιλισταιων· και επι του δωματος περιπου τρεις χιλιαδες ανδρων και γυναικων, οιτινες εθεωρουν τον Σαμφών παιζοντα. ²⁸Και εβησεν ο Σαμφών προς τον Κυριον και ειπε, Δεσποτα Κυριε, ενθυμηθητι με, δεομαι και ενισχυσον με, παρακαλω, μονον ταυτην την φοραν, Θεε, δια να εκδικηθω κατα των Φιλισταιων δια μιας υπερ των δυο οφθαλμων μου. ²⁹Και ενηγκαλισθη ο Σαμφών τους δυο μεσους στυλους, επι των οποιων ιστατο ο οικος, και επεστηριχθη επ' αυτους, τον ενα με την δεξιαν αυτου και τον αλλον με την αριστεραν αυτου. ³⁰Και ειπεν ο Σαμφών, Αποθανετω η ψυχη μου μετα των Φιλισταιων. Και εκαμφθη με δυναμιν· και ο οικος επεσεν επι τους αρχοντας και επι παντα τον λαον τον εν αυτω. Οι δε αποθανοντες, τους οποιους εθανατωσεν εν τω θανατω αυτου, ησαν

περισσότεροι παρα οσους εθανατωσεν εν τη ζωη αυτου. ³¹Τοτε κατεβησαν οι αδελφοι αυτου και πας ο οικος του πατρος αυτου και εσηκωσαν αυτον· και ανεβιβασαν και εθαψαν αυτον μεταξυ Σαραα και Εσθαολ, εν τω ταφω Μανωε του πατρος αυτου. Εκρινε δε ουτος τον Ισραηλ εικοσι ετη.

17Ητο δε ανθρωπος τις εκ του ορους Εφραιμ, και το ονομα αυτου Μιχαιας. ²Και ειπε προς την μητερα αυτου, Τα χιλια εκατον αργυρια, τα οποια αφηρεθησαν απο σου, δια τα οποια και συ κατηρασθης, και ακομη ελαλησας εις τα ωτα μου, ιδου, το αργυριον ειναι εις εμε· εγω ελαβον αυτο. Η δε μητηρ αυτου ειπεν, Ευλογημενος να ησαι, υιε μου, παρα του Κυριου. ³Και επεστρεψε τα χιλια και εκατον αργυρια εις την μητερα αυτου, και ειπεν η μητηρ αυτου, Αφιερωμα αφιερωσα το αργυριον εις τον Κυριον εκ της χειρος μου, υπερ του υιου μου, δια να καμη γλυπτον και χωνευτον· και τωρα θελω επιστρεψει αυτο εις σε. ⁴Αυτος δε επεστρεψε το αργυριον εις την μητερα αυτου· η δε μητηρ αυτου λαβουσα διακοσια αργυρια, εδωκεν αυτα εις τον χωνευτην, οστις εκαμεν εξ αυτων γλυπτον και χωνευτον· και ησαν εν τω οικω του Μιχαια. ⁵Και ο ανθρωπος ο Μιχαιας ειχεν οικον Θεου και εκαμεν εφοδ και θεραπειμ· και καθιερωσεν ενα εκ των υιων αυτου, και εγεινεν εις αυτον ιερευς. ⁶Κατ' εκεινας τας ημερας δεν ητο βασιλευς εν τω Ισραηλ· εκαστος επραττεν ο, τι εφαινετο εις αυτον ορθον. ⁷Και ητο νεος τις εκ Βηθλεεμ Ιουδα, εκ της φυλης Ιουδα, οστις ητο Λευιτης και παρωκει εκει. ⁸Και ανεχωρησεν ο ανθρωπος εκ της πολεως Βηθλεεμ Ιουδα, δια να παροικηση οπου ευρη· και ηλθεν εις το ορος Εφραιμ, εως του οικου του Μιχαια, ακολουθων την οδον αυτου. ⁹Και ειπε προς αυτον ο Μιχαιας, Ποθεν ερχεσαι; Ο δε ειπε προς αυτον, Εγω ειμαι Λευιτης εκ Βηθλεεμ Ιουδα και υπαγω να παροικησω οπου ευρω. ¹⁰Και ειπε προς αυτον ο Μιχαιας, Καθου μετ' εμου και γινου εις εμε πατηρ και ιερευς, και εγω θελω σοι διδει δεκα αργυρια κατ' ετος και στολην και την τροφην σου. Και ο Λευιτης εισηλθε προς αυτον. ¹¹Και ευχαριστειτο ο Λευιτης να κατοικη μετα του ανθρωπου· και ο νεος ητο εις αυτον ως εις εκ των υιων αυτου. ¹²Και καθιερωσεν ο Μιχαιας τον Λευιτην· και ο νεος εγεινεν εις αυτον ιερευς και εμενεν εν τω οικω του Μιχαια. ¹³Τοτε ειπεν ο Μιχαιας, Τωρα γνωριζω οτι ο Κυριος θελει με αγαθοποιησει, διοτι εχω Λευιτην δια ιερα.

18Κατ' εκεινας τας ημερας δεν ητο βασιλευς εν τω Ισραηλ· και κατ' εκεινας τας ημερας η φυλη Δαν εξητει εις εαυτην κληρονομιαν δια να κατοικηση· διοτι εως εκεινης της ημερας δεν ειχε πεσει κληρονομια εις αυτους μεταξυ των φυλων του Ισραηλ. ²Και απεστειλαν οι υιοι Δαν εκ της συγγενειας αυτων πεντε ανδρας εκ των οριων αυτων, ανδρας ισχυρους, εκ Σαραα και εξ Εσθαολ, δια να κατασκοπευσωσι τον τοπον, και να εξι-

χνιασωσιν αυτον· και ειπον προς αυτους, Υπαγετε, εξιχνιασατε τον τοπον. Και ηλθον εις το ορος Εφραιμ, εως του οικου του Μιχαια, και διενυκτερευσαν εκει. ³Διοτι καθως επλησιασαν εις τον οικον του Μιχαια, εγνωρισαν την φωνην του νεου του Λευιτου· και εστραφησαν εκει και ειπον προς αυτον, Τις σε εφερεν ενταυθα; και συ τι καμνεις εν τω τοπω τουτω; και δια τι εισαι ενταυθα; ⁴Ο δε ειπε προς αυτους, Ουτω και ουτως εκαμεν εις εμε ο Μιχαιας, και με εμισθωσε, και ειμαι ιερευς αυτου. ⁵Και ειπαν προς αυτον, Ερωτησον, παρακαλουμεν, τον Θεον, δια να γνωρισωμεν εαν εχη να ευοδωθη η οδος ημων την οποιαν υπαγομεν. ⁶Ο δε ιερευς ειπε προς αυτους, Υπαγετε εν ειρηνη· αρεστη εις τον Κυριον ειναι η οδος σας, την οποιαν υπαγετε. ⁷Τοτε ανεχωρησαν οι πεντε ανδρες και ηλθον εις Λαισα, και ειδον τον λαον τον κατοικουντα εν αυτη αμεριμνον, κατα τον τροπον των Σιδωνιων, ησυχάζοντα και ζωντα εν αφοβια· και δεν ητο ουδεις αρχων εν τω τοπω, οστις να περιστελλη αυτους εις ουδεν· και αυτοι ησαν μακραν των Σιδωνιων, και δεν ειχον συγκοινωνιαν με ουδενα. ⁸Και επανηλθον προς τους αδελφους αυτων εις Σαραα και Εσθαολ· και ειπαν προς αυτους οι αδελφοι αυτων, Τι λεγετε σεις; ⁹Οι δε ειπον, Σηκωθητε, και ας αναβωμεν εναντιον αυτων· διοτι ειδομεν τον τοπον, και ιδου, ειναι καλος σφοδρα· και σεις καθησθε; μη οκνησητε να υπαγωμεν, να εισελθωμεν δια να κληρονομησωμεν τον τοπον. ¹⁰αφου υπαγητε, θελετε ελθει εις λαον ζωντα εν αφοβια και εις τοπον ευρυχωρον· διοτι ο Θεος εδωκεν αυτον εις την χειρα σας· τοπον, εις τον οποιον δεν ειναι ελλειψις ουδενος πραγματος των εν τη γη. ¹¹Και εκινησαν εκειθεν εκ της συγγενειας του Δαν, εκ Σαραα και εξ Εσθαολ, εξακοσιοι ανδρες περιεζωσμενοι οπλα πολεμικα. ¹²Και ανεβησαν και εστρατοπεδευσαν εν Κιριαθ-ιαρειμ, εν Ιουδα· δια τουτο ωνομασαν τον τοπον εκεινον Μαχανε-δαν, εως της ημερας ταυτης· κειται δε οπισθεν της Κιριαθ-ιαρειμ. ¹³Και εκειθεν επερασαν εις το ορος Εφραιμ και ηλθον εως του οικου του Μιχαια. ¹⁴Τοτε οι πεντε ανδρες, οιτινες ειχον υπαγει δια να κατασκοπευσωσι τον τοπον της Λαισα, ανηγγειλαν και ειπον προς τους αδελφους αυτων, Εξευρετε οτι ειναι εν τουτοις τοις οικοις εφοδ και θεραπειμ και γλυπτον και χωνευτον; τωρα λοιπον σκεφθητε τι εχετε να καμητε. ¹⁵Και εστραφησαν εκει και υπηγγαν εις τον οικον του νεου του Λευιτου, εις τον οικον του Μιχαια, και εχαιρετησαν αυτον. ¹⁶Και οι εξακοσιοι ανδρες οι περιεζωσμενοι τα πολεμικα οπλα αυτων οιτινες ησαν εκ των υιων Δαν, εσταθησαν εις την θυραν του πυλωνος. ¹⁷Και ανεβησαν οι πεντε ανδρες, οιτινες ειχον υπαγει δια να κατασκοπευσωσι τον τοπον, και εισηλθον εκει και ελαβον το γλυπτον και το εφοδ και το θεραπειμ και το χωνευτον· ο δε ιερευς ιστατο εις την θυραν του πυλωνος μετα των εξακοσιων ανδρων των περιεζωσμενων τα πολεμικα οπλα. ¹⁸Και καθως ουτοι εισηλθον εις τον οικον του Μιχαια, και ελαβον το γλυπτον, το εφοδ και το θεραπειμ και το χωνευτον, ο ιερευς ειπε προς αυτους,

Τι καμνετε σεις; ¹⁹Και ειπαν προς αυτον, Σιωπα, βαλε την χειρα σου εις το στομα σου, και ελθε μεθ' ημων και γινου εις ημας πατηρ και ιερευς· ειναι καλητερον εις σε να ησαι ιερευς εν τω οικω ενος ανθρωπου, η να ησαι ιερευς φυλης και οικογενειας εν τω Ισραηλ; ²⁰Και εχαρη η καρδια του ιερεως· και ελαβε το εφοδ και το θεραφειμ και το γλυπτον και υπηγε μεταξυ του λαου. ²¹Και στραφεντες ανεχωρησαν και εβαλον τα παιδια και τα κτηνη και την αποσκευην εμπροσθεν αυτων. ²²Αφου απεμακρυνθησαν ουτοι απο του οικου του Μιχαια, οι ανθρωποι οι οντες εις τους οικους τους γειτονουοντας με την οικιαν του Μιχαια συνηχθησαν και επροφθασαν τους υιους Δαν. ²³Και εβοησαν προς τους υιους Δαν. Και ουτοι εστρεψαν το προσωπον αυτων και ειπαν προς τον Μιχαιαν, Τι εχεις και εσυναξας τосον πληθος; ²⁴Ο δε ειπεν, Ελαβετε τους θεους μου τους οποιους εκαμα, και τον ιερεα, και ανεχωρησατε· και τι μενει εις εμε πλεον; και τι ειναι τουτο, το οποιον λεγετε προς εμε, τι εχεις; ²⁵Και ειπαν προς αυτον οι υιοι Δαν, Ας μη ακουσθη η φωνη σου μεταξυ ημων, μηποτε ανδρες οξυθυμοι πεσωσι κατα σου, και χασης την ζωην σου και την ζωην της οικογενειας σου. ²⁶Και υπηγαιναν οι υιοι Δαν εις την οδον αυτων· και οτε ειδεν ο Μιχαιας οτι εκεινοι ησαν δυνατωτεροι αυτου, εστρεψε και επανηλθεν εις τον οικον αυτου. ²⁷Και αυτοι ελαβον τα οσα κατεσκευασεν ο Μιχαιας, και τον ιερεα τον οποιον ειχε, και ηλθον εις Λαισα, προς λαον ησυχάζοντα και ζωντα εν αφοβια· και επαταξαν αυτους εν στοματι μαχαιρας και την πολιν εκαυσαν εν πυρι. ²⁸Και δεν ητο ουδεις ο σωζων αυτην, διοτι ευρισκετο μακραν απο της Σιδωνος, και δεν ειχον συγκοινωνιαν με ουδενα· εκειτο δε εν τη κοιλαδι της Βαιθ-ρεωβ. Και ωκοδομησαν πολιν και κατωκησαν εν αυτη. ²⁹Και εκαλεσαν το ονομα της πολεως Δαν, κατα το ονομα Δαν του πατρος αυτων, οστις εγεννηθη εις τον Ισραηλ· το δε ονομα της πολεως ητο το παλαι εξ αρχης Λαισα. ³⁰Και εστησαν εις εαυτους οι υιοι του Δαν το γλυπτον· και Ιωναθαν ο υιος του Γηρσων, υιου του Μανασση, αυτος και οι υιοι αυτου ησαν ιερεις εν τη φυλη Δαν, εως της ημερας της αιχμαλωσιας της γης. ³¹Και εστησαν εις εαυτους το γλυπτον, το οποιον εκαμεν ο Μιχαιας, ολον τον καιρον καθ' ον ο οικος του Θεου ητο εν Σηλω.

19 Κατ' εκεινας δε τας ημερας βασιλευς δεν ητο εν τω Ισραηλ· και ητο Λευιτης τις παροιικων εις τα πλευρα του ορους Εφραιμ, οστις ελαβεν εις εαυτον γυναικα παλλακην εκ Βηθλεεμ Ιουδα. ²Και επορνευσεν η παλλακη αυτου παρ' αυτω, και ανεχωρησεν απ' αυτου εις τον οικον του πατρος αυτης εις Βηθλεεμ Ιουδα, και ητο εκει τεσσαρας ολοκληρους μηνας. ³Και εσηκωθη ο ανηρ αυτης και υπηγε κατοπιν αυτης, δια να λαληση ευμενωσ προς αυτην, ωστε να καμη αυτην να επιστρεψη· ειχε δε μεθ' εαυτου τον δουλων αυτου και δυο ονους· και αυτη εισηγαγεν αυτον εις τον οικον του πατρος αυτης·

και οτε ειδεν αυτον ο πατηρ της νεας, εχαρη εις την εντευξιν αυτου. ⁴Και εκρατησεν αυτον ο πενθερος αυτου, ο πατηρ της νεας· και εκαθισε μετ' αυτου τρεις ημερας· και εφαγον και επιον και διενυκτερευσαν εκει. ⁵Και την τεταρτην ημεραν, οτε ηγερθησαν το πρωι, εσηκωθη να αναχωρηση; και ειπεν ο πατηρ της νεας προς τον γαμβρον αυτου, Στηριξον την καρδιαν σου με ολιγον αρτον και μετα ταυτα θελετε υπαγει. ⁶Και εκαθισαν και εφαγον και επιον οι δυο ομου· και ειπεν ο πατηρ της νεας προς τον ανδρα, Ευαρεστηθητι, παρακαλω, και διανυκτερευσον, και ας ευφρανθη η καρδια σου. ⁷Και οτε ο ανθρωπος εσηκωθη να αναχωρηση, ο πενθερος αυτου εβιασεν αυτον· οθεν εμεινε και διενυκτερευσεν εκει. ⁸Και ηγερθη το πρωι την πεμπτην ημεραν δια να αναχωρηση; και ειπεν ο πατηρ της νεας, Στηριξον, παρακαλω, την καρδιαν σου. Και εμειναν εωσου εκλινεν η ημερα, και συνεφαγον αμφοτεροι. ⁹Και οτε ο ανθρωπος εσηκωθη να αναχωρηση, αυτος και η παλλακη αυτου και ο δουλос αυτου, ειπε προς αυτον ο πενθερος αυτου, ο πατηρ της νεας, Ιδου, τωρα η ημερα κλινει προς εσπεραν· διανυκτερευσατε, παρακαλω· ιδου η ημερα υπαγει να τελειωση· διανυκτερευσον ενταυθα, και ας ευφρανθη η καρδια σου· και αυριον σηκονεσθε το πρωι δια την οδοιποριαν σας και υπαγε εις την κατοικιαν σου. ¹⁰Ο ανθρωπος ομως δεν ηθελησε να διανυκτερευση· αλλ' εσηκωθη και ανεχωρησε και ηλθεν εως απεναντι της Ιεβους, ητις ειναι η Ιερουσαλημ· και ειχε μεθ' εαυτου δυο ονους σαρμαρωμενους, και η παλλακη αυτου ητο μετ' αυτου. ¹¹Και οτε επλησιασαν εις την Ιεβους, η ημερα ητο πολυ προχωρημενη· και ειπεν ο δουλос προς τον κυριον αυτου, Ελθε, παρακαλω, και ας στρεψωμεν προς την πολιν ταυτην των Ιεβουσαιων, και ας διανυκτερευσωμεν εν αυτη. ¹²Και ειπεν ο κυριος αυτου προς αυτον, Δεν θελομεν στρεφει προς πολιν αλλοτριων, ητις δεν ειναι εκ των υιων Ισραηλ· αλλα θελομεν περασει εως Γαβαα. ¹³Και ειπε προς τον δουλων αυτου, Ελθε, και ας πλησιασωμεν εις ενα εκ των τοπων τουτων και ας διανυκτερευσωμεν εν Γαβαα η εν Ραμα. ¹⁴Και διεβησαν και υπηγαν· και εδυσεν επ' αυτους ο ηλιος πλησιον της Γαβαα, ητις ειναι του Βενιαμιν. ¹⁵Και εστραφησαν εκει, δια να εισελθωσι να καταλυσωσιν εν Γαβαα· και οτε εισηλθεν, εκαθισεν εν τη πλατεια της πολεως· και δεν ητο ανθρωπος να παραλαβη αυτους εις την οικιαν αυτου δια να διανυκτερευσωσι. ¹⁶Και ιδου, ανθρωπος γερων ηρχετο απο του εργου αυτου εκ του αγρου το εσπερας· και ο ανθρωπος ητο εκ του ορους Εφραιμ, παρωκει δε εν Γαβαα· οι δε ανθρωποι του τοπου ησαν Βενιαμιται. ¹⁷Και υψωσας τους οφθαλμους αυτου, ειδη τον ανθρωπον τον οδοιπορον εν τη πλατεια της πολεως· και ειπεν ο ανθρωπος ο γερων, Που υπαγεις; και ποθεν ερχεσαι; ¹⁸Ο δε ειπε προς αυτον, Ημεις διαβαινομεν εκ Βηθλεεμ Ιουδα εως των πλευρων του ορους Εφραιμ· εκειθεν ειμαι εγω· και υπηγα εως Βηθλεεμ Ιουδα, και τωρα υπαγω εις τον οικον του Κυριου· και δεν ειναι ουδεις να με παραλαβη

εις την οικιαν αυτου· ¹⁹εχομεν δε αχυρα και τροφην δια τους ονους ημων, εχομεν και προσετι αρτον και οινον δι' εμε και δια την δουλην σου και δια τον νεον, οστις ειναι μετα των δουλων σου· δεν εχομεν ελλειψιν ουδενος πραγματος. ²⁰Και ειπεν ο ανθρωπος ο γερων, Ειρηνη εις σε· και παν ο, τι χρειαζεσαι εγω φροντιζω· μονον εν τη πλατεια μη διανυκτερευσης. ²¹Και εισηγαγεν αυτον εις τον οικον αυτου και εδωκε τροφην εις τους ονους· και επλυναν τους ποδας αυτων, και εφαγον και επιον. ²²Ενω ουτοι ευφραινον τας καρδιας αυτων, ιδου, οι ανδρες της πολεως, ανθρωποι παρανομοι περιεκυκλωσαν την οικιαν, κρουοντες εις την θυραν· και ειπον προς τον ανθρωπον τον κυριον της οικιας τον γεροντα, λεγοντες, Εκβαλε τον ανθρωπον, τον ελθοντα εις την οικιαν σου, δια να γνωρισωμεν αυτον. ²³Και εξηλθε προς αυτους ο ανθρωπος, ο κυριος της οικιας, και ειπε προς αυτους, Μη, αδελφοι μου, παρακαλω, μη πραξητε τουτο το κακον· αφου ο ανθρωπος ουτος εισηλθεν εις την οικιαν μου, μη πραξητε τοιαυτην αφροσυνην· ²⁴ιδου, η θυγατηρ μου η παρθενος και η παλλακη αυτου· τωρα θελω φερει αυτας εξω, και ταπεινωσατε αυτας και καμετε εις αυτας ο, τι φανη αρεστον εις τους οφθαλμους σας· αλλ' εις τον ανθρωπον τουτον μη πραξητε εργον τοιαυτης αφροσυνης. ²⁵Οι ανδρες ομως δεν ηθελησαν να ακουσωσιν αυτον· και ελαβεν ο ανθρωπος την παλλακην αυτου και εφερεν αυτην εξω προς αυτους· και εγνωρισαν αυτην και υβρισαν εις αυτην ολην την νυκτα εως πρωι· και καθως εφανη η αυγη, απελυσαν αυτην. ²⁶Και ηλθεν η γυνη προς το χαραγμα της ημερας και επεσε παρα την θυραν της οικιας του ανθρωπου, οπου ητο ο κυριος αυτης, εωσου εφεγξε. ²⁷Και εσηκωθη ο κυριος αυτης το πρωι και ηνοιξε τας θυρας της οικιας και εξηλθε δια να υπαγη εις την οδον αυτου· και ιδου, η γυνη η παλλακη αυτου πεσμενη εις την θυραν της οικιας και αι χειρες αυτης επι του κατωφλιου. ²⁸Και ειπε προς αυτην, Σηκωθητι και ας υπαγωμεν. Αλλα δεν απεκριθη. Τοτε ανελαβεν αυτην επι τον ονον ο ανθρωπος, και εσηκωθη και υπηγεν εις τον τοπον αυτου. ²⁹Και αφου ηλθεν εις την οικιαν αυτου, ελαβε την μαχαιραν και πιασας την παλλακην αυτου, διεμελισεν αυτην μετα των οστεων αυτης εις δωδεκα μερη, και εστειλεν αυτα εις παντα τα ορια του Ισραηλ. ³⁰Και παντες οσοι εβλεπον, ελεγον, Δεν εγεινεν ουδε εφανη τοιουτον πραγμα, αφ' ης ημερας οι υιοι Ισραηλ ανεβησαν εκ γης Αιγυπτου, εως της ημερας ταυτης· σκεφθητε περι τουτου, συμβουλευθητε και λαλησατε.

20Τοτε εξηλθον παντες οι υιοι Ισραηλ, και συνηθροισθη πασα η συναγωγη ως εις ανθρωπος, απο Δαν εως Βηρ-σαβεε, μετα της γης Γαλααδ, προς τον Κυριον εις Μισπα. ²Και παρεσταθησαν εν τη συναξει του λαου του Θεου, οι αρχηγοι παντος του λαου, πασαι αι φυλαι του Ισραηλ, τετρακοσαι χιλιαδες ανδρων πεζων, συροντων μαχαιραν. ³Και ηκουσαν οι υιοι Βενιαμιν, οτι

ανεβησαν οι υιοι Ισραηλ εις Μισπα. Και ειπον οι υιοι Ισραηλ, Ειπατε, πως συνεβη η κακια αυτη; ⁴Και απεκριθη ο ανθρωπος ο Λευιτης, ο ανηρ της φονευθεισης γυναικος, και ειπεν, Ηλθον εις Γαβαα, ητις ειναι του Βενιαμιν, εγω και η παλλακη μου, δια να διανυκτερευσωμεν· ⁵και εσηκωθησαν κατ' εμου οι ανδρες της Γαβαα, και περιεκυκλωσαν δια νυκτος την οικιαν κατ' εμου· εμε ηθελον να φονευσωσι και την παλλακην μου εταπεινωσαν, ωστε απεθανεν· ⁶οθεν, πιασας την παλλακην μου, διεμελισα αυτην και εστειλα αυτην εις παντα τα ορια της κληρονομιας του Ισραηλ· διοτι επραξαν ανοσιουργιαν και αφροσυνην εν τω Ισραηλ· ⁷ιδου, παντες σεις οι υιοι Ισραηλ συμβουλευθητε ενταυθα μεταξυ σας και δοτε την γνωμην σας. ⁸Και εσηκωθη πας ο λαος ως εις ανθρωπος, λεγοντες, Δεν θελομεν υπαγει ουδεις εις την σκηνην αυτου, ουδε θελομεν επιστρεψει ουδεις εις τον οικον αυτου· ⁹αλλα τωρα τουτο ειναι το πραγμα το οποιον θελομεν καμει εις την Γαβαα· θελομεν αναβη εναντιον αυτης κατα κληρους· ¹⁰και θελομεν λαβει δεκα ανδρας εις τους εκατον απο πασων των φυλων Ισραηλ, και εκατον εις τους χιλιους, και χιλιους εις τους μυριας, δια να φερωσι τροφας εις τον λαον, ωστε, αφου ελθωσιν εις Γαβαα του Βενιαμιν, να καμωσιν εις αυτην καθ' ολην την αφροσυνην την οποιαν αυτη εκαμεν εις τον Ισραηλ. ¹¹Και συνηθησαν εναντιον της πολεως παντες οι ανδρες Ισραηλ, ηνωμενοι ομου ως εις ανθρωπος. ¹²Και απεστειλαν αι φυλαι του Ισραηλ ανδρας εις πασαν την φυλην Βενιαμιν, λεγοντες, Ποια κακια ειναι αυτη, ητις επραχθη μεταξυ σας; ¹³τωρα λοιπον παραδωσατε τους ανθρωπους, τους παρανομους εκεινους τους εν Γαβαα, δια να θανατωσωμεν αυτους και να εξαλειψωμεν την κακιαν απο του Ισραηλ. Αλλα δεν ηθελησαν να ακουσωσιν οι υιοι Βενιαμιν την φωνην των αδελφων αυτων, των υιων Ισραηλ. ¹⁴Και συνηθησαν οι υιοι Βενιαμιν απο των πολεων εις Γαβαα, δια να εξελθωσιν εις πολεμον εναντιον των υιων Ισραηλ. ¹⁵Και απηριθμηθησαν οι υιοι Βενιαμιν εν τη ημερα εκεινη, εκ των πολεων, εικοσιεξ χιλιαδες ανδρων συροντων ρομφαιαν, εκτος των κατοικων της Γαβαα, οιτινες απηριθμηθησαν επτακοσιοι ανδρες εκλεκτοι. ¹⁶Μεταξυ παντος του λαου τουτου ησαν επτακοσιοι ανδρες εκλεκτοι αριστεροχειρες· παντες ουτοι σφενδονιζοντες λιθους προς την τριχα, χωρις να αποτυγχανωσι. ¹⁷Και οι ανδρες Ισραηλ απηριθμηθησαν, εκτος του Βενιαμιν, τετρακοσαι χιλιαδες ανδρων συροντων ρομφαιαν· παντες ουτοι ανδρες πολεμου. ¹⁸Και σηκωθεντες οι υιοι Ισραηλ ανεβησαν εις Βαιθλη και ηρωτησαν τον Θεον, λεγοντες, Τις θελει αναβη υπερ ημων πρωτος δια να πολεμηση εναντιον των υιων Βενιαμιν; Ο δε Κυριος ειπεν, Ο Ιουδας πρωτος. ¹⁹Και εσηκωθησαν οι υιοι Ισραηλ το πρωι και εστρατοπεδευσαν εναντιον της Γαβαα. ²⁰Και εξηλθον οι ανδρες Ισραηλ εις μαχην εναντιον του Βενιαμιν· και παρεταχθησαν εις μαχην εναντιον αυτων οι ανδρες Ισραηλ, προς την Γαβαα. ²¹Και εξηλθον οι υιοι Βενιαμιν εκ της Γαβαα, και

εστρωσαν κατα γης, την ημεραν εκεινην, εκ του Ισραηλ εικοσιδυο χιλιαδας ανδρων. ²²Και αναψυχωθεις ο λαος, οι ανδρες του Ισραηλ, συνηψε παλιν μαχην, εν τω τοπω οπου ειχε παραταχθη την πρωτην ημεραν. ²³Ανεβησαν δε οι υιοι Ισραηλ και εκλαυσαν ενωπιον του Κυριου εως εσπερας, και ηρωτησαν τον Κυριον, λεγοντες, Να αναβω παλιν εις μαχην εναντιον των υιων Βενιαμιν του αδελφου μου; Και ο Κυριος ειπεν, Αναβητε εναντιον αυτου. ²⁴Και επλησιασαν οι υιοι Ισραηλ εις τους υιους του Βενιαμιν, την δευτεραν ημεραν. ²⁵Και εξηλθεν ο Βενιαμιν εναντιον αυτων την δευτεραν ημεραν εκ της Γαβαα, και εστρωσε παλιν κατα γης, εκ των υιων Ισραηλ, δεκαοκτω χιλιαδας ανδρων· παντες ουτοι εσυρον ρομφαιαν. ²⁶Τοτε παντες οι υιοι Ισραηλ και πας ο λαος ανεβησαν και ηλθον εις Βαιθηλ, και εκλαυσαν και εκαθισαν εκει ενωπιον του Κυριου και εγηστεισαν εκεινην την ημεραν εως εσπερας, και προσεφεραν ολοκαυτωματα και θυσιας ειρηνικας ενωπιον του Κυριου. ²⁷Και ηρωτησαν οι υιοι Ισραηλ τον Κυριον, διοτι η κιβωτος της διαθηκης του Θεου ητο εκει κατ' εκεινας τας ημερας, ²⁸Φινεες δε ο υιος του Ελεαζαρ, υιου του Ααρων, ιστατο εμπροσθεν αυτης κατ' εκεινας τας ημερας, και ειπον, Να εξελθω παλιν εις μαχην εναντιον των υιων Βενιαμιν του αδελφου μου; η να παυσω; Και ο Κυριος ειπεν, Αναβα· διοτι αυριον θελω παραδωσει αυτους εις την χειρα σου. ²⁹Και εθεσεν ο Ισραηλ ενεδραν κατα της Γαβαα κυκλω. ³⁰Και ανεβησαν οι υιοι Ισραηλ την τριτην ημεραν εναντιον των υιων Βενιαμιν, και παρεταχθησαν εναντιον της Γαβαα, καθως την πρωτην και δευτεραν φοραν. ³¹Και εξελθοντες οι υιοι Βενιαμιν εναντιον του λαου, απεσπασθησαν απο της πολεως και ηρχισαν να κτυπωσι τινας εκ του λαου, φονευοντες, ως αλλοτε, εις τας οδους, εκ των οποιων η μια αναβαινει προς Βαιθηλ, η δε αλλη προς την Γαβαα εν τη πεδιαδι, περιπου τριακοντα ανδρας εκ του Ισραηλ. ³²Και ειπον οι υιοι Βενιαμιν, αυτοι πιπτουσιν εμπροσθεν ημων, καθως προτερον. Αλλ' οι υιοι Ισραηλ ειπαν, Ας φυγωμεν και ας αποσπασωμεν αυτους εκ της πολεως εις τας οδους. ³³Και παντες οι ανδρες Ισραηλ εσηκωθησαν εκ της θεσεως αυτων και παρεταχθησαν εν Βααλ-θαμαρ· και η ενεδρα του Ισραηλ εξηλθεν εκ της θεσεως αυτης, απο του λιβαδιου της Γαβαα. ³⁴Και ηλθον εναντιον της Γαβαα δεκα χιλιαδες ανδρων εκλεκτων εκ παντος του Ισραηλ, και η μαχη εσταθη βαρεια· αλλ' αυτοι δεν εγνωριζον οτι το κακον ητο πλησιον αυτων. ³⁵Και επαταξεν ο Κυριος τον Βενιαμιν εμπροσθεν του Ισραηλ, και εξωλοθρευσαν οι υιοι Ισραηλ κατ' εκεινην την ημεραν εκ των Βενιαμιτων εικοσιπεντε χιλιαδας και εκατον ανδρας· παντες ουτοι εσυρον ρομφαιαν. ³⁶Και ειδον οι υιοι Βενιαμιν οτι εκτυπηθησαν· διοτι οι ανδρες Ισραηλ υπεχωρησαν εις τους Βενιαμιτας, εχοντες το θαρρος αυτων εις την ενεδραν την οποιαν ειχον θεσει πλησιον της Γαβαα. ³⁷Και οι ενεδρευοντες ωρμησαν και εχυθησαν επι την Γαβαα· και οι ενεδρευοντες εξηπλωθησαν και επαταξαν πασαν την πολιν εν στοματι μαχαιρας. ³⁸Οι δε

ανδρες Ισραηλ ειχον διορισει σημειον εις τους ενεδρευοντας, να υψωσωσι πυρ καπνωδες απο της πολεως. ³⁹Και οτε υπεχωρησαν οι υιοι Ισραηλ εν τη μαχη, ο Βενιαμιν ηρχισε να κτυπα, και εφονευσεν εκ των Ισραηλιτων περιπου τριακοντα ανδρας· διοτι ειπαν, Βεβαιως παλιν πιπτουσιν εμπροσθεν ημων, ως εν τη πρωτη μαχη. ⁴⁰Αλλ' οτε το πυρ ηρχισε να υψουται απο της πολεως με στυλον καπνου, οι Βενιαμιται επεβλεψαν οπισω αυτων, και ιδου, η πυρκαγια της πολεως ανεβαινεν εις τον ουρανον. ⁴¹Και οτε επεστρεψαν οι ανδρες Ισραηλ, ετρομαξαν οι ανδρες Βενιαμιν· διοτι ειδον οτι το κακον εφθασεν επ' αυτους. ⁴²Και ετραπησαν εμπροσθεν των υιων Ισραηλ προς την οδον της ερημου· αλλ' η μαχη επροφθασεν αυτους· διοτι οι εκ των πολεων εξωλοθρευον αυτους εν μεσω αυτων. ⁴³Περιεκυκλωσαν τους Βενιαμιτας, κατεδιωξαν αυτους, κατεπατησαν αυτους, απο Μενουα εως απεναντι της Γαβαα προς ανατολας ηλιου. ⁴⁴Και επεσον εκ του Βενιαμιν δεκαοκτω χιλιαδες ανδρων, παντες ουτοι ανδρες δυνατοι. ⁴⁵Τοτε ετραπησαν και εφυγον προς την ερημον εις την πετραν Ριμμων· και οι υιοι Ισραηλ εσταχυολογησαν εξ αυτων εις τας οδους πεντε χιλιαδας ανδρων· και κατεδιωξαν αυτους εως Γιδωμ, και εφονευσαν εξ αυτων δυο χιλιαδας ανδρων. ⁴⁶Ουτω παντες οι πεσοντες κατ' εκεινην την ημεραν εκ του Βενιαμιν ησαν εικοσιπεντε χιλιαδες ανδρων συροντων ρομφαιαν· παντες ουτοι ανδρες δυνατοι. ⁴⁷Εξακοσιοι ομως ανδρες ετραπησαν και εφυγον προς την ερημον εις την πετραν Ριμμων, και εκαθισαν εν τη πετρα Ριμμων τεσσαρας μηνας. ⁴⁸Και επεστρεψαν οι ανδρες Ισραηλ προς τους υιους Βενιαμιν, και επαταξαν αυτους εν στοματι μαχαιρας, απο ανθρωπων εκαστης πολεως, εως των κτηνων και παντος του παρευρισκομενου· και πασας τας ευρισκομενας πολεις παρεδωκαν εις πυρ.

21Και οι ανδρες Ισραηλ ειχον ομοσει εν Μισπα, λεγοντες, ουδεις εξ ημων θελει δωσει την θυγατερα αυτου εις τον Βενιαμιν δια γυναικα. ²Και ηλθεν ο λαος εις Βαιθηλ, και εκαθισαν εκει εως εσπερας ενωπιον του Θεου, και υψωσαν την φωνην αυτων και εκλαυσαν κλαυθμον μεγαν· ³και ειπον, Διατι, Κυριε Θεε του Ισραηλ, εγεινε τουτο εν τω Ισραηλ, να αποκοπη σημερον απο του Ισραηλ μια φυλη; ⁴Και την επαυριον εσηκωθη ο λαος το πρωι, και ωκοδομησεν εκει θυσιαστηριον και προσεφερον ολοκαυτωματα και θυσιας ειρηνικας. ⁵Και ειπον οι υιοι Ισραηλ, Τις ειναι μεταξυ πασων των φυλων του Ισραηλ, οστις δεν ανεβη εις την συναξιν προς τον Κυριον; Διοτι ειχον καμει μεγαν ορκον κατ' εκεινον οστις δεν ηθελεν αναβη προς τον Κυριον εις Μισπα, λεγοντες, Εξαπαντος θελει θανατωθη. ⁶Και μετενοησαν οι υιοι Ισραηλ περι Βενιαμιν του αδελφου αυτων και ειπον, Σημερον απεκοπη μια φυλη απο του Ισραηλ· ⁷τι θελομεν καμει δια γυναικας εις τους απομειναντας, αφου ωμοσαμεν προς τον Κυριον να μη δωσωμεν εις αυτους δια γυναικας εκ των θυγατερων ημων; ⁸Και ειπον, Ποιος τις

ειναι εκ των φυλων Ισραηλ, οστις δεν ανεβη εις Μισπα προς τον Κυριον; Και ιδου, δεν ειχεν ελθει ουδεις εις το στρατοπεδον απο Ιαβεις-γαλααδ εις την συναξιν. ⁹Διοτι εγεινεν εξετασις του λαου, και ιδου, δεν ητο εκει ουδεις εκ των κατοικων της Ιαβεις-γαλααδ. ¹⁰Και απεστειλεν εκει η συναγωγή δωδεκα χιλιαδας ανδρων εκ των πλεον δυνατων και προσεταξεν αυτους, λεγουσα, Υπαγετε και παταξατε τους κατοικους της Ιαβεις-γαλααδ εν στοματι μαχαιρας, και τας γυναικας και τα παιδια. ¹¹και τουτο ειναι το πραγμα, το οποιον θελετε καμει· παν αρσενικον και πασαν γυναικα γνωρισασαν κοιτην αρσενικου θελετε εξολοθρευσει. ¹²Και ευρηκαν μεταξυ των κατοικων της Ιαβεις-γαλααδ τετρακοσιας νεας παρθενους, αιτινες δεν ειχον γνωρισει ανδρα εν κοιτη αρσενικου· και εφεραν αυτας προς το στρατοπεδον εις Σηλω, ητις ειναι εν γη Χανααν. ¹³Και απεστειλε πασα η συναγωγή, και ελαλησαν προς τους υιους Βενιαμιν, τους εν τη πετρα Ριμμων, και εκαλεσαν αυτους εις ειρηνην. ¹⁴Και επεστρεφεν ο Βενιαμιν κατ' εκεινον τον καιρον· και εδωκαν εις αυτους τας γυναικας, τας οποιας ειχον αφησει ζωσας εκ των γυναικων της Ιαβεις-γαλααδ· πλην δεν εξηρκεσαν εις αυτους. ¹⁵Και μετενοησεν ο λαος περι Βενιαμιν, διοτι ο Κυριος εκαμε χαλασμον εν ταις φυλαις Ισραηλ. ¹⁶Τοτε ειπον οι πρεσβυτεροι της συναγωγης, Τι θελομεν καμει δια γυναικας εις τους λοιπους; επειδη αι γυναικες ηφανισθησαν εκ του Βενιαμιν. ¹⁷Και ειπον, Πρεπει να μενη η κληρονομια εις τους σωθεντας εκ του Βενιαμιν, δια να μη εξαλειφθη μια φυλη εκ του Ισραηλ. ¹⁸πλην ημεις δεν δυναμεθα να δωσωμεν εις αυτους γυναικας εκ των θυγατερων ημων· διοτι οι υιοι Ισραηλ ωμοσαν, λεγοντες, Επικαταρατος, οστις δωση γυναικα εις τον Βενιαμιν. ¹⁹Τοτε ειπον, Ιδου, κατ' ετος γινεται εορτη του Κυριου εν Σηλω, ητις ειναι προς βορραν της Βαιθηλ, προς ανατολας της οδου ητις αναβαινει απο Βαιθηλ εις Συχημ και προς νοτον της Λεβωνα. ²⁰Προσεταξαν λοιπον εις τους υιους του Βενιαμιν, λεγοντες, Υπαγετε και ενεδρευσατε εις τας αμπελους· ²¹και παρατηρησατε, και ιδου, εαν αι θυγατερες της Σηλω εξελθωσι να χορευσωσιν εις τους χορους, τοτε εξελθητε εκ των αμπελων και αρπασατε εις εαυτους εκαστος την γυναικα αυτου εκ των θυγατερων της Σηλω, και υπαγετε εις την γην του Βενιαμιν· ²²και οταν οι πατερες αυτων η οι αδελφοι αυτων ελθωσιν προς ημας δια να παραπονεθωσιν, ημεις θελομεν ειπει προς αυτους, Καμετε εις αυτους ελεος δια ημας, επειδη δεν συνελαβομεν εν τω πολεμω γυναικα δι' εκαστον· σεις δε μη διδοντες εις αυτους κατα τον καιρον τουτου, ηθελετε εισθαι ενοχοι. ²³Και εκαμον ουτως οι υιοι Βενιαμιν, και ελαβον γυναικας κατα τον αριθμον αυτων εξ εκεινων αιτινες εχορευον, αρπασαντες αυτας· και ανεχωρησαν και υπεστρεψαν εις την κληρονομιαν αυτων, και εκτισαν τας πολεις και κατωκησαν εν αυταις. ²⁴Και ανεχωρησαν εκειθεν κατ' εκεινον τον καιρον οι υιοι Ισραηλ, εκαστος εις την φυλην αυτου και εις την συγγενειαν αυτου· και εξηλθον εκειθεν, εκαστος εις την

κληρονομιαν αυτου. ²⁵Κατ' εκεινας τας ημερας δεν ητο βασιλευς εν τω Ισραηλ· εκαστος επραττε το αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου.

Ρουθ

1Και εν ταις ημεραις καθ' ας οι κριται εκρινον, εγεινε πεινα εν τη γη. Και υπηγεν ανθρωπος τις απο Βηθλεεμ Ιουδα να παροικηση εν γη Μωαβ, αυτος και η γυνη αυτου και οι δυο υιοι αυτου. **2**Το δε ονομα του ανθρωπου ητο Ελιμελεχ, και το ονομα της γυναικος αυτου Ναομι, και το ονομα των δυο υιων αυτου Μααλων και Χελαιων, Εφραθαιοι εκ Βηθλεεμ Ιουδα. Και ηλθον εις γην Μωαβ και ησαν εκει. **3**Και απεθανεν Ελιμελεχ ο ανηρ της Ναομι· και εμεινεν αυτη και οι δυο υιοι αυτης. **4**Και ουτοι ελαβον εις εαυτους γυναικας Μωαβιτιδας· το ονομα της μιας Ορφα και το ονομα της αλλης Ρουθ· και κατωκησαν εκει εως δεκα ετη. **5**Απεθανον δε αμφοτεροι, ο Μααλων και ο Χελαιων· και εστερηθη η γυνη των δυο υιων αυτης και του ανδρος αυτης. **6**Τοτε εσηκωθη αυτη και αι νυμφαι αυτης και επεστρεψαν εκ της γης Μωαβ· διοτι ηκουσεν εν γη Μωαβ, οτι επεσκεφθη ο Κυριος τον λαον αυτου διδων εις αυτους αρτον. **7**Και εξηλθεν εκ του τοπου οπου ητο, και αι δυο νυμφαι αυτης μετ' αυτης και επορευοντο την οδον δια να επιστρεψωσιν εις γην Ιουδα. **8**Ειπε δε η Ναομι προς τας δυο νυμφας αυτης, Υπαγετε, επιστρεψατε εκαστη εις τον οικον της μητρος αυτης. Ο Κυριος να καμη ελεος εις εσας, καθως σεις εκαμετε εις τους αποθανοντας και εις εμε· **9**ο Κυριος να σας δωση να ευρητε αναπαυσιν, εκαστη εν τω οικω του ανδρος αυτης. Και επιλησεν αυτας· και αυται υψωσαν την φωνην αυτων και εκλαυσαν. **10**Και ειπον προς αυτην, Ουχι· αλλα μετα σου θελομεν επιστρεφει εις τον λαον σου. **11**Και ειπεν η Ναομι, Επιστρεψατε, θυγατερες μου· δια τι να ελθητε μετ' εμου; μηπως εχω ετι υιους εν τη κοιλια μου, δια να γεινωσιν ανδρες σας; **12**επιστρεψατε, θυγατερες μου, υπαγετε· διοτι εγηρασα και δεν ειμαι δια ανδρα· εαν ελεγον, Εχω ελπιδα, εαν μαλιστα υπανδρευομην ταυτην την νυχτα και εγεννων ετι υιους, **13**σεις ηθελετε προσμενει αυτους εωσου μεγαλωσωσιν; ηθελετε δι' αυτους αναβαλει το να υπανδρευθητε; μη, θυγατερες μου· επειδη επικρανθην πολυ πλεον παρα σεις, οτι η χειρ του Κυριου εξηλθε κατ' εμου. **14**Εχειναι δε υψωσαν την φωνην αυτων και εκλαυσαν παλιν· και κατεφιλησεν η Ορφα την πενθεραν αυτης· η δε Ρουθ προσκολληθη εις αυτην. **15**Και ειπεν η Ναομι, Ιδου, η συννυμφος σου επεστρεψε προς τον λαον αυτης και προς τους θεους αυτης· επιστρεφον και συ κατοπιν της συννυμφου σου.

16Αλλ' η Ρουθ ειπε, Μη με αναγκαζε να σε αφησω, δια να αναχωρησω απ' οπισθεν σου· διοτι οπου αν συ υπαγης, και εγω θελω υπαγει· και οπου αν συ παραμεινης, και εγω θελω παραμεινει· ο λαος σου, λαος μου, και ο Θεος σου, Θεος μου· **17**οπου αν αποθानης, θελω αποθανει και εκει θελω ταφη· ουτω να καμη ο Κυριος εις εμε και ουτω να προσθεση, εαν αλλο τι παρα τον θανατον χωριση εμε απο σου. **18**Ιδουσα δε η Ναομι οτι αυτη διισχυριζετο να υπαγη μετ' αυτης, επαυσε να λαλη προς αυτην. **19**Περιεπατησαν δε αμφοτεραι, εωσου εφθασαν εις Βηθλεεμ. Και οτε εφθασαν εις Βηθλεεμ, πασα η πολλις συνεκινήθη δι' αυτας, και αι γυναικες ελεγον, Αυτη ειναι η Ναομι; **20**Και αυτη ειπε προς αυτας, Μη με ονομαζετε Ναομι· ονομαζετε με Μαρα· διοτι ο Παντοδυναμος με επικρανε σφοδρα· **21**εγω πληρης ανεχωρησα, και κεννην επανηγαγε με ο Κυριος· δια τι με ονομαζετε Ναομι, αφου ο Κυριος εμαρτυρησε κατ' εμου και ο Παντοδυναμος με κατεθλιψεν; **22**Επεστρεψε λοιπον η Ναομι, και μετ' αυτης Ρουθ η Μωαβιτις η νυμφη αυτης ελθουσα εκ γης Μωαβ· και αυται εφθασαν εις Βηθλεεμ εν τη αρχη του θερισμου των κριθων.

2Ειχε δε η Ναομι συγγενη τινα του ανδρος αυτης, ανθρωπον δυνατον εν ισχυι, εκ της συγγενειας του Ελιμελεχ· και το ονομα αυτου Βοοζ. **2**Και ειπεν η Ρουθ η Μωαβιτις προς την Ναομι, Ας υπαγω, παρακαλω, εις τον αγρον δια να συναξω ασταχυα κατοπιν ουτινος ευρω χαριν εις τους οφθαλμους· και ειπε προς αυτην, Υπαγε, θυγατηρ μου. **3**Και υπηγε και ελθουσα εσταχυολογει εν τω αγρω κατοπιν των θεριστων· και ετυχεν εν μερει του αγρου του Βοοζ, οστις ητο εκ της συγγενειας του Ελιμελεχ. **4**Και ιδου, ο Βοοζ ηλθεν εκ Βηθλεεμ και ειπε προς τους θεριστας, Κυριος μεθ' υμων. Και απεκριθησαν προς αυτον, Κυριος να σε ευλογηση. **5**Τοτε ειπεν ο Βοοζ προς τον υπηρετην αυτου, τον επιστατην των θεριστων, Τινος ειναι η νεα αυτη; **6**Και ο υπηρετης ο επιστατης των θεριστων απεκριθη και ειπεν, ειναι η νεα η Μωαβιτις, η επιστρεψασα μετα της Ναομι εκ γης Μωαβ· **7**και ειπεν, Ας σταχυολογησω, παρακαλω, και ας συναξω τι μεταξυ των δεματιων κατοπιν των θεριστων· και ηλθε και εσταθη απο πρωιας εως ταυτης της ωρας· ολιγον μονον ανεπαυθη εν τη οικια. **8**Και ειπεν ο Βοοζ προς την Ρουθ, Δεν ακουεις, θυγατηρ μου; μη υπαγης

να σταχυολογήσης εν άλλω αγρώ, μηδε να αναχωρήσης εντευθεν, αλλά μενε ενταυθα μετα των κορασιων μου·⁹ ας ηναι οι οφθαλμοι σου επι τον αγρον οπου θεριζουσι, και υπαγε κατοπιν αυτων· δεν προσεταξα εγω εις τους νεους να μη σε εγγισωσι; και οταν διψήσης υπαγε εις τα αγγεια και πινε απο ο, τι αντλησωσιν οι νεοι.¹⁰ Η δε επεσε κατα προσωπον και προσεκυνησεν εως εδαφους και ειπε προς αυτον, Πως εγω ευρηκα χαριν εις τους οφθαλμους σου, ωστε να λαβης προνοιαν περι εμου, ενω ειμαι ξενη;¹¹ Και ο Βοοζ απεκριθη και ειπε προς αυτην, Ανηγγελησαν προς εμε ακριβως παντα οσα εκαμες εις την πενθεραν σου μετα τον θανατον του ανδρος σου· και οτι αφηκας τον πατερα σου και την μητερα σου και την γην της γεννησεως σου, και ηλθες προς λαον, τον οποιον δεν εγνωριζες προτερον·¹² ο Κυριος να ανταμειψη το εργον σου, και ο μισθος σου να ηναι πληρης παρα Κυριου του Θεου του Ισραηλ, υπο τας πτερυγας του οποιου ηλθες να σκεπασθης.¹³ Η δε ειπεν, Ας ευρω χαριν εις τους οφθαλμους σου, κυριε μου· επειδη με παρηγορησας και επειδη ελαλησας ευμενως προς την δουλην σου, αν και εγω δεν ειμαι ουδε ως μια των θεραπαινιδων σου.¹⁴ Και ειπε προς αυτην ο Βοοζ την ωραν του φαγητου, Ελθε και φαγε εκ του αρτου και βρεξον το ψωμιον σου εις το οξος. Και αυτη εκαθισεν εις τα πλαγια των θεριστων· εκεινος δε εδωκεν εις αυτην σιτον πεφρυγανισμενον, και εφαγε και εχορτασθη και επερισσευσε.¹⁵ Και εσηκωθη να σταχυολογήση, και προσεταξεν ο Βοοζ εις τους νεους αυτου, λεγων, Και μεταξυ των δεματιων ας σταχυολογή, και μη επιπληττετε αυτην·¹⁶ και μαλιστα αφινετε να πιπτη τι απο των χειροβολων δια αυτην και αφινετε να συλλεγη και μη ελεγχετε αυτην.¹⁷ Και εσταχυολογήσεν εν τω αγρώ εως εσπερας και εκοπανισεν οσον εσταχυολογήσε· και ητο εως εν εφρα κριθης.¹⁸ Και εσηκωσεν αυτο και εισηλθεν εις την πολιν· και ειδεν η πενθερα αυτης οσον εσταχυολογήσε· και εκβαλουσα η Ρουθ, εδωκεν εις αυτην ο, τι ειχε περισσευσει αφου εχορτασθη.¹⁹ Και ειπε προς αυτην η πενθερα αυτης, Που εσταχυολογήσας σημερον; και που εδουλευσας; ευλογημενος να ηναι εκεινος οστις ελαβε προνοιαν περι σου. Και εκεινη εφανερωσε προς την πενθεραν αυτης εις τινος αγρον εδουλευσε και ειπε, το ονομα του ανθρωπου, εις τον οποιον εδουλευσα σημερον, ειναι Βοοζ.²⁰ Και ειπεν η Ναομι προς την νυμφην αυτης, Ευλογημενος παρα Κυριου εκεινος οστις δεν αφηκε το ελεος αυτου προς τους ζωντας και προς τους τεθνεωτας. Και ειπε προς αυτην η Ναομι, Συγγενης ημων ειναι ο ανθρωπος ουτος εκ των πλησιον συγγενων ημων.²¹ Και ειπεν η Ρουθ η Μωαβιτις, Αυτος με ειπε προσετι, Συ θελεις μενει μετα των ανθρωπων μου, εωσου τελειωσωσιν ολον τον θερισμον μου.²² Και ειπεν η Ναομι προς την Ρουθ την νυμφην αυτης, Ειναι καλον, θυγατηρ μου, να εκβαινης μετα των κορασιων αυτου, και να μη σε απαντησωσιν εν άλλω αγρώ.²³ Και προσεκολληθη εις τα κορασια του Βοοζ δια να σταχυολογή, εωσου τελειωση ο θερισμος των κριθων

και ο θερισμος του σιτου· και εκαθητο μετα της πενθερας αυτης.

3 Και ειπε προς αυτην η Ναομι η πενθερα αυτης, Θυγατηρ μου, να μη ζητησω αναπαυσιν εις σε δια να ευημερησης; ² και τωρα, μηπως δεν ειναι Βοοζ εκ της συγγενειας ημων, μετα των κορασιων του οποιου ησο; ιδου, αυτος λιχιμιζει ταυτην την νυκτα το αλωνιον των κριθων· ³ λουσθητι λοιπον και αλειφθητι και ενδυθητι την στολην σου και καταβα εις το αλωνιον· μη γνωρισθης εις τον ανθρωπον, εωσου τελειωση απο του να φαγη και να πιη· ⁴ και ενω πλαγιαζει, παρατηρησον τον τοπον οπου πλαγιαζει, και ελθουσα σηκωσον το σκεπασμα απο των ποδων αυτου, και πλαγιασον· και εκεινος θελει σοι ειπει τι να καμης. ⁵ Η δε ειπε προς αυτην, Παντα οσα λεγεις εις εμε, θελω καμει. ⁶ Και κατεβη εις το αλωνιον και εκαμε παντα οσα προσεταξεν εις αυτην η πενθερα αυτης. ⁷ Και αφου ο Βοοζ εφαγε και ειπε, και ευφρανη η καρδια αυτου, υπηγε να πλαγιαση εις την ακραν του σωρου του σιτου· εκεινη δε ηλθε κρυφως και εσηκωσε ο σκεπασμα απο των ποδων αυτου και επλαγιασε. ⁸ Και προς το μεσονυκτιον εξεστη ο ανθρωπος και συνεταραχη; και ιδου, γυνη εκοιματο παρα τους ποδας αυτου. ⁹ Και ειπε, Ποια εισαι συ; Εκεινη δε απεκριθη, Εγω η Ρουθ η δουλη σου· απλωσον λοιπον την πτερυγα σου επι την δουλην σου· διοτι εισαι ο πλησιεστερος συγγενης μου. ¹⁰ Ο δε ειπεν, Ευλογημενη να ησαι παρα Κυριου, θυγατερ· διοτι εδειξας περισσοτεραν αγαθωσυνην εσχατως παρα προτερον, μη υπαγουσα κατοπιν νεων, ειτε πτωχων ειτε πλουσιων· ¹¹ και τωρα, θυγατερ, μη φοβου· θελω καμει εις σε παν ο, τι ειπης· διοτι πασα η πολις του λαου μου εξευρει οτι εισαι γυνη εναρετος· ¹² και τωρα ειναι αληθες οτι εγω ειμαι στενος συγγενης· ειναι ομως αλλος συγγενης πλησιεστερος εμου· ¹³ μεινον ταυτην την νυκτα· και το πρωι εαν αυτος θελη να εκπληρωση προς σε το χρεος το συγγενικον, καλον· ας το εκπληρωση· αλλ' εαν δεν θελη να εκπληρωση προς σε το χρεος το συγγενικον, τοτε εγω θελω εκπληρωσει τουτο προς σε, ζη Κυριος· κοιμηθητι εως πρωι. ¹⁴ Και εκοιμηθη παρα τους ποδας αυτου εως πρωι· και εσηκωθη πριν διακρινη ανθρωπος ανθρωπον. Και εκεινος ειπεν, Ας μη γνωρισθη οτι ηλθεν η γυνη εις το αλωνιον. ¹⁵ Ειπε προσετι, Φερε το περικαλυμμα το επανω σου και κρατει αυτο. Και εκεινη εκρατει αυτο, και αυτος εμετρησεν εξ μετρα κριθης και εβαλεν επ' αυτην· και υπηγεν εις την πολιν. ¹⁶ Και οτε ηλθε προς την πενθεραν αυτης, εκεινη ειπε, Τι εγεινεν εις σε, θυγατηρ μου; Και αυτη ανηγγειλε προς αυτην παντα οσα εκαμεν εις αυτην ο ανθρωπος· ¹⁷ και ειπεν, Εδωκεν εις εμε ταυτα τα εξ μετρα της κριθης· διοτι, Δεν θελεις υπαγει, μοι ειπε, κενη προς την πενθεραν σου. ¹⁸ Η δε ειπε, Καθου, θυγατηρ μου, εωσου ιδης πως θελει τελειωσει το πραγμα· διοτι ο ανθρωπος δεν θελει ησυχασει, εωσου τελειωση το πραγμα σημερον.

⁴Και ανεβη ο Βοοζ εις την πυλην και εκαθισεν εκει· και ιδου, διεβαινεν ο συγγενης, περι του οποιου ωμιλησεν ο Βοοζ. Και ειπεν, Ω συ, στρεφον, καθισον ενταυθα. Και εστραφη και εκαθισε. ²Και ελαβεν ο Βοοζ δεκα ανδρας εκ των πρεσβυτερων της πολεως, και ειπε, Καθισατε ενταυθα. Και εκαθισαν. ³Και ειπε προς τον συγγενη, Η Ναομι, η επιστρεψασα εκ γης Μωαβ, πωλει το μεριδιον του αγρου, το οποιον ητο του αδελφου ημων Ελιμελεχ· ⁴και εγω ειπα να σε ειδοποιησω, λεγων, Αγορασον αυτο εμπροσθεν των κατοικων και εμπροσθεν των πρεσβυτερων του λαου μου· εαν θελης να εξαγορασης αυτο ως συγγενης, εξαγορασον· αλλ' εαν δεν θελης να εξαγορασης αυτο, ειπε προς εμε, δια να εξευρω· διοτι δεν ειναι αλλος να εξαγοραση αυτο ως συγγενης παρα συ· και εγω ειμαι μετα σε. Ο δε ειπεν, Εγω θελω εξαγορασει αυτο. ⁵Και ειπεν ο Βοοζ, Καθ' ην ημεραν αγορασης τον αγρον εκ της χειρος της Ναομι, πρεπει να λαβης και την Ρουθ την Μωαβιτιν, γυναικα του αποθανοντος, δια να αναστησης το ονομα του αποθανοντος επι της κληρονομιας αυτου. ⁶Και ειπεν ο συγγενης, Δεν δυναμαι να εκπληρωσω το χρεος το συγγενικον, μηποτε φθειρω την κληρονομιαν μου· εκπληρωσον συ το χρεος μου το συγγενικον, διοτι δεν δυναμαι εγω να εκπληρωσω αυτο. ⁷Ουτος δε ητο ο τροπος το παλαι εν τω Ισραηλ περι του δικαιωματος της συγγενειας και περι της απαλλοτριωσεως, δια να βεβαιουται πας λογος· ο ανθρωπος λυων το υποδημα αυτου, εδιδεν εις τον πλησιον αυτου· και τουτο ητο μαρτυρια εν τω Ισραηλ. ⁸Δια τουτο ειπεν ο συγγενης προς τον Βοοζ, Αγορασον αυτο εις σεαυτον. Και ελυσε το υποδημα αυτου. ⁹Τοτε ειπεν ο Βοοζ προς τους πρεσβυτερους και παντα τον λαον, Μαρτυρες εισθε σημερον, οτι ηγορασα παντα τα του Ελιμελεχ και παντα τα του Χελαιων και Μααλων, εκ της χειρος της Ναομι. ¹⁰και προσετι, την Ρουθ την Μωαβιτιν την γυναικα του Μααλων, ελαβον εις εμαυτον δια γυναικα, δια να αναστησω το ονομα του αποθανοντος επι της κληρονομιας αυτου, δια να μη εξαλειφθη το ονομα του αποθανοντος εκ των αδελφων αυτου και εκ της πολεως της κατοικιας αυτου· μαρτυρες εισθε σημερον. ¹¹Και πας ο λαος ο εν τη πυλη και οι πρεσβυτεροι ειπαν, Μαρτυρες· ο Κυριος να καμη την γυναικα, ητις εισερχεται εις τον οικον σου, ως την Ραχηλ και ως την Λειαν, αιτινες ωκοδομησαν αμφοτεραι τον οικον Ισραηλ· και ισχυε εν Εφραθα και εσο περιφημος εν Βηθλεεμ. ¹²και ας γεινη ο οικος σου ως ο οικος του Φαρες, τον οποιον εγεννησεν η Θαμαρ εις τον Ιουδαν, εκ του σπερματος το οποιον ο Κυριος θελει δωσει εις σε εκ της νεας ταυτης. ¹³Και ελαβεν ο Βοοζ την Ρουθ, και εγεινε γυνη αυτου· και οτε εισηλθε προς αυτην, ο Κυριος εδωκεν εις αυτην συλληψιν, και εγεννησεν υιον. ¹⁴Και ειπαν αι γυναικες προς την Ναομι, Ευλογητος ο Κυριος, οστις σημερον δεν σε απεστρησε συγγενους, ωστε το ονομα αυτου να καληται εν τω Ισραηλ. ¹⁵και ουτος θελει εισθαι εις σε αναψυχωτης της ζωης και θελει θρεψει την πολιαν

σου· διοτι εγεννησεν αυτον η νυμφη σου, ητις σε αγαπα, ητις ειναι εις σε καλητερα παρα επτα υιους. ¹⁶Τοτε ελαβεν η Ναομι το παιδιον και εθεσεν αυτο εις τον κολπον αυτης και εγεινεν εις αυτο τροφος. ¹⁷Και αι γειτονες εδωκαν εις αυτο ονομα, λεγουσαι, Υιος εγεννηθη εις την Ναομι· και εκαλεσαν το ονομα αυτου Ωβηδ· ουτος ειναι ο πατηρ του Ιεσσαι πατρος του Δαβιδ. ¹⁸Και αυτη ειναι η γενεαλογια του Φαρες· ο Φαρες εγεννησε τον Εσρων, ¹⁹Εσρων δε εγεννησε τον Αραμ, Αραμ δε εγεννησε τον Αμιναδαβ, ²⁰Αμιναδαβ δε εγεννησε τον Ναασσων, Ναασσων δε εγεννησε τον Σαλμων, ²¹Σαλμων δε εγεννησε τον Βοοζ, Βοοζ δε εγεννησε τον Ωβηδ, ²²Ωβηδ δε εγεννησε τον Ιεσσαι, και ο Ιεσσαι εγεννησε τον Δαβιδ.

1 Samuel

1 Ητο δε ανθρωπος τις εκ Ραμαθαιμ-σοφιμ, εκ του ορους Εφραιμ, και το ονομα αυτου Ελκανα, υιος του Ιεροαμ, υιου Ελιου, υιου Θεου, υιου Σουφ, Εφραθαιος. ²Και ειχεν ουτος δυο γυναικας· το ονομα της μιας Αννα, και το ονομα της δευτερας Φενιννα· η μεν Φενιννα ειχε τεκνα, η δε Αννα δεν ειχε τεκνα. ³Ανεβαινε δε ο ανθρωπος ουτος εκ της πολεως αυτου κατ' ετος, δια να προσκυνηση και να προσφερη θυσιαν προς τον Κυριον των δυναμεων εν Σηλω. Και ησαν εκει οι δυο υιοι του Ηλει, Οφνει και Φινεες, ιερεις του Κυριου. ⁴Εφθασε δε η ημερα, καθ' ην εθυσιασεν ο Ελκανα και εδωκε μεριδας εις την Φενινναν την γυναικα αυτου και εις παντας τους υιους αυτης και τας θυγατερας αυτης. ⁵εις δε την Ανναν εδωκε διπλασιαν μεριδα· διοτι ηγαπα την Ανναν· αλλ' ο Κυριος ειχε κλεισει την μητραν αυτης. ⁶Και η αντιζηλος αυτης παρωξυνεν αυτην σφοδρα, ωστε να καμνη αυτην να αδημονη, οτι ο Κυριος ειχε κλεισει την μητραν αυτης. ⁷Και ουτως εκαμνε κατ' ετος· οσακις ανεβαινεν εις τον οικον του Κυριου, ουτω παρωξυνεν αυτην· και εκεινη εκλαιε και δεν ετρωγεν. ⁸Ειπε δε προς αυτην Ελκανα ο ανηρ αυτης, Αννα, δια τι κλαιεις; και δια τι δεν τρωγεις; και δια τι η καρδια σου ειναι τεθλιμμενη; δεν ειμαι εγω εις σε καλητερος παρα δεκα υιους; ⁹Και εσηκωθη η Αννα, αφου εφαγον εν Σηλω και αφου επιον· ο δε Ηλει ο ιερευς εκαθητο επι καθεδρας, πλησιον του παραστατου της πυλης του ναου του Κυριου. ¹⁰Και αυτη ητο καταπικραμενη την ψυχην και προσηυχετο εις τον Κυριον, κλαιουσα καθ' υπερβολην. ¹¹Και ηυχθη ευχην, λεγουσα, Κυριε των δυναμεων, εαν επιβλεψης τωοντι εις την ταπεινωσιν της δουλης σου και με ενθυμηθης και δεν λησμονησης την δουλην σου, αλλα δωσης εις την δουλην σου τεκνον αρσενικον, τοτε θελω δωσει αυτο εις τον Κυριον πασας τας ημερας της ζωης αυτου, και ξυραφιον δεν θελει αναβη επι την κεφαλην αυτου. ¹²Ενω δε αυτη εξηκολουθει προσευχομενη ενωπιον του Κυριου, ο Ηλει παρετηρει το στομα αυτης. ¹³Πλην η Αννα αυτη ελαλει εν τη καρδια αυτης· μονον τα χειλη αυτης εκινουντο, αλλ' η φωνη αυτης δεν ηκουετο· οθεν ο Ηλει ενομισεν οτι ητο μεθυση. ¹⁴Και ειπε προς αυτην ο Ηλει, Εως ποτε θελεις εισθαι μεθουσα; αποβαλε τον οινον σου απο σου. ¹⁵Και απεκριθη η Αννα και ειπεν, Ουχι, κυριε μου, εγω ειμαι γυνη κατατεθλιμμενη την ψυχην· ουτε οινον ουτε

σικερα δεν επιον, αλλ' εξεχεα την ψυχην μου ενωπιον του Κυριου· ¹⁶μη υπολαβης την δουλην σου ως αχρειαν γυναικα· διοτι εκ του πληθους του πονου μου και της θλιψεως μου ελαλησα εως τωρα. ¹⁷Τοτε απεκριθη ο Ηλει και ειπεν, Υπαγε εις ειρηνην· και ο Θεος του Ισραηλ ας σοι δωση την αιτησιν σου, την οποιαν ητησας παρ' αυτου. ¹⁸Η δε ειπεν, Ειθε η δουλη σου να ευρη χαριν εις τους οφθαλμους σου. Τοτε απηλθεν η γυνη εις την οδον αυτης και εφαγε, και το προσωπον αυτης δεν ητο πλεον σκυθρωπον. ¹⁹Και το πρωι εσηκωθησαν ενωρις, και προσκυνησαντες ενωπιον του Κυριου, επεστρεψαν και ηλθον εις την οικιαν αυτων εις Ραμαθ. Και ο Ελκανα εγνωρισεν Ανναν την γυναικα αυτου· και ο Κυριος ενεθυμηθη αυτην. ²⁰Και οτε επληρωθησαν αι ημεραι αφοτου η Αννα συνελαβεν, εγεννησεν υιον και εκαλεσε το ονομα αυτου Σαμουηλ, Διοτι παρα Κυριου ητησα αυτον, ειπε. ²¹Και ανεβη ο ανθρωπος Ελκανα και πας ο οικος αυτου, δια να προσφερη προς τον Κυριον την ετησιον θυσιαν και την ευχην αυτου. ²²Αλλ' η Αννα δεν ανεβη· διοτι ειπε προς τον ανδρα αυτης, Δεν θελω αναβη εωσου το παιδιον απογαλακτισθη· και τοτε θελω φερει αυτο, δια να εμφανισθη ενωπιον του Κυριου και εκει να κατοικη διαπαντος. ²³Και ειπε προς αυτην Ελκανα ο ανηρ αυτης, Καμε ο, τι σοι φαινεται καλον· καθου εωσου απογαλακτισης αυτο· μονον ο Κυριος να εκπληρωση τον λογον αυτου. Και εκαθισεν η γυνη και εθηλαζε τον υιον αυτης, εωσου απεγαλακτισεν αυτον. ²⁴Και αφου απεγαλακτισεν αυτον, ανεβιβασεν αυτον μεθ' εαυτης, μετα τριων μοσχων και ενος εφρα αλευρου και ασκου οινου, και εφεραν αυτον εις τον οικον του Κυριου εν Σηλω· το δε παιδιον ητο μικρον. ²⁵Και εσφαξαν τον μοσχον και εφεραν το παιδιον προς τον Ηλει. ²⁶Και ειπεν η Αννα, Ω, κυριε μου ζη η ψυχη σου, κυριε μου, εγω ειμαι η γυνη, ητις εσταθη ενταυθα πλησιον σου, δεομενη του Κυριου· ²⁷περι του παιδιου τουτου εδεομην· και ο Κυριος εδωκεν εις εμε την αιτησιν μου, την οποιαν ητησα παρ' αυτου· ²⁸οθεν και εγω εδανεισα αυτο εις τον Κυριον· πασας τας ημερας της ζωης αυτου θελει εισθαι δανεισμενον εις τον Κυριον. Και προσεκυνησεν εκει τον Κυριον.

2 Και προσηυχθη η Αννα, και ειπεν, Ευφρανθη η καρδια μου εις τον Κυριον· υψωθη το κερας μου δια του Κυριου· επλατυνθη το στομα μου εναντιον των εχθρων

μου· διότι ευφρανθήν εις την σωτηριαν σου. ²Δεν υπαρχει αγιος καθως ο Κυριος· διότι δεν είναι άλλος πλην σου, ουδε βραχος καθως ο Θεος ημων. ³Μη καυχασθε, μη λαλειτε υπερηφανως· ας μη εξελθη μεγαλορρημοσυνη εκ του στοματος σας· διότι ο Κυριος είναι Θεος γνωσεων, και παρ' αυτου σταθμιζονται αι πραξεις. ⁴Τα τοξα των δυνατων συνετριβησαν, και οι αδυνατοι περιεζωσθησαν δυναμιν. ⁵Οι κεχορτασμενοι εμισθωσαν εαυτους δια αρτον· οι δε πεινωντες επαυσαν· εως και η σπειρα εγεννησεν επτα, η δε πολυτεκνος εξησθησεν. ⁶Ο Κυριος θανατονει και ζωοποιει· καταβιβαζει εις τον αδην και αναβιβαζει. ⁷Ο Κυριος πτωχιζει και πλουτιζει, ταπεινονει και υψονει. ⁸Ανεγειρει τον πενητα απο του χωματος, και ανυψονει τον πτωχον απο της κοπριας, δια να καθιση αυτους μεταξυ των αρχοντων, και να καμη αυτους να κληρονομησωσι θρονον δοξης· διότι του Κυριου είναι οι στυλοι της γης, και εστησε την οικουμενην επ' αυτους. ⁹Θελει φυλαττει τους ποδας των οσιων αυτου· οι δε ασεβεις θελουσιν απολεσθη εν τω σκοτει· επειδη δια δυναμειωσ δεν θελει υπερισχυσει ο ανθρωπος. ¹⁰Ο Κυριος θελει συντριψει τους αντιδικους αυτου· εξ ουρανου θελει βροντησει επ' αυτους· ο Κυριος θελει κρινει τα περατα της γης· και θελει δωσει ισχυν εις τον βασιλεα αυτου, και υψωση το κερας του χριστου αυτου. ¹¹Τοτε ανεχωρησεν ο Ελκανα εις Ραμαθ προς τον οικον αυτου. Το δε παιδιον υπηρετει τον Κυριον ενωπιον Ηλει του ιερεως. ¹²Του Ηλει ομως οι υιοι ησαν αχρειοι ανθρωποι δεν εγνωριζον τον Κυριον. ¹³Η συνθηθεια δε των ιερεων προς τον λαον ητο τοιαυτη· οτε τις προσεφερε θυσιαν, ηρχετο ο υπηρετης του ιερεως, ενω εψηνετο το κρεας, εχων εις την χειρα αυτου κρεαγραν τριοδοντον· ¹⁴και εβυθιζεν αυτην εις το κακκαβιον, η εις τον λεβητα, η εις την χυτραν, η εις το χαλκειον· και ο, τι ανεβιβαζεν η κρεαγρα, ελαμβανεν ο ιερευς δι' εαυτον. Ουτως εκαμνον προς παντας τους Ισραηλιτας τους ερχομενους εκει εις Σηλω. ¹⁵Πριν ετι καυσωσι το παχος, ηρχετο ο υπηρετης του ιερεως, και ελεγε προς τον ανθρωπον τον προσφεροντα την θυσιαν, Δος κρεας δια ψητον εις τον ιερεα· διότι δεν θελει να λαβη παρα σου κρεας βρασμενον, αλλα ωμον. ¹⁶Και εαν ο ανθρωπος ελεγε προς αυτον, Ας καυσωσι πρωτον το παχος, και επειτα λαβε οσον επιθυμει η ψυχη σου· τοτε απεκρινετο προς αυτον, Ουχι, αλλα τωρα θελεις δωσει ειδε μη, θελω λαβει μετα βιας. ¹⁷Δια τουτο η αμαρτια των νεων ητο μεγαλη σφοδρα ενωπιον του Κυριου· διότι οι ανθρωποι απεστρεφοντο την θυσιαν του Κυριου. ¹⁸Ο δε Σαμουηλ υπηρετει ενωπιον του Κυριου, παιδαριον περιεζωσμενον λινουν εφοδ. ¹⁹Και η μητηρ αυτου εκαμνεν εις αυτον επενδυμα μικρον, και εφερε προς αυτον κατ' ετος, οτε ανεβαινε μετα του ανδρος αυτης δια να προσφερη την ετησιον θυσιαν. ²⁰Και ευλογησεν ο Ηλει τον Ελκανα και την γυναικα αυτου, λεγων, Ο Κυριος να αποδωση εις σε σπερμα εκ της γυναικος ταυτης, αντι του δανειου το οποιον εδανεισεν εις τον Κυριον. Και ανεχωρησαν εις τον τοπον αυτων. ²¹Επεσκεφθη δε ο Κυ-

ριος την Ανναν· και συνελαβε και εγεννησε τρεις υιους και δυο θυγατερας· το δε παιδιον ο Σαμουηλ εμεγαλονεν ενωπιον του Κυριου. ²²Ητο δε ο Ηλει πολυ γερων· και ηκουσε παντα οσα επραττον οι υιοι αυτου εις παντα τον Ισραηλ· και οτι εκοιμωντο μετα των γυναικων, των συνερχομενων εις την θυραν της σκηνης του μαρτυριου. ²³Και ειπε προς αυτους, Δια τι καμνετε τοιαυτα πραγματα; διότι εγω ακουω κακα πραγματα δια σας παρα παντος τουτου του λαου· ²⁴μη, τεκνα μου· διότι δεν είναι καλη η φημη, την οποιαν εγω ακουω· σεις καμνετε τον λαον του Κυριου να γινηται παραβατης· ²⁵εαν αμαρτηση ανθρωπος εις ανθρωπον, θελει ικεσια γινεσθαι εις τον Θεον υπερ αυτου· αλλ' εαν τις αμαρτηση εις τον Κυριον, τις θελει ικετευσει υπερ αυτου; Εκεινοι ομως δεν υπηκουον εις την φωνην του πατρος αυτων· διότι ο Κυριος ηθελε να θανατωση αυτους. ²⁶Το δε παιδιον ο Σαμουηλ εμεγαλονε και ευηρεστει και εις τον Κυριον και εις τους ανθρωπους. ²⁷Ηλθε δε ανθρωπος τις του Θεου προς τον Ηλει και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Δεν απεκαλυφθη φανερα εις τον οικον του πατρος σου, οτε αυτοι ησαν εν τη Αιγυπτω εν τω οικω του Φαραω; ²⁸Και δεν εξελεξα αυτον εκ πασων των φυλων του Ισραηλ εις εμαυτον δια ιερεα, δια να καμνη προσφορας επι του θυσιαστηριου μου, να καιη θυμιαμα, να φορη εφοδ ενωπιον μου; και δεν εδωκα εις τον οικον του πατρος σου πασας τας δια πυρος γινόμενας προσφορας των υιων Ισραηλ; ²⁹Δια τι λακτιζετε εις την θυσιαν μου και εις την προσφοραν μου, την οποιαν προσεταξα να καμνωσιν εν τω κατοικητηριω μου, και δοξαζεις τους υιους σου υπερ εμε, ωστε να παχυνησθε με το καλητερον πασων των προσφορων του Ισραηλ του λαου μου; ³⁰Δια τουτο Κυριος ο Θεος του Ισραηλ λεγει, Ειπα βεβαιως οτι ο οικος σου και ο οικος του πατρος σου ηθελον περιπατει ενωπιον μου εως αιωνος· αλλα τωρα ο Κυριος λεγει, Μακρην απ' εμου· διότι τους δοξαζοντας με θελω δοξασει, οι δε καταφρονουντες με θελουσιν ατιμασθη. ³¹Ιδου, ερχονται ημεραι, οτε θελω κοφει τον βραχιονα σου και τον βραχιονα του οικου του πατρος σου, ωστε ανθρωπος γερων δεν θελει εισθαι εν τω οικω σου. ³²Και θελεις ιδει εν τω κατοικητηριω μου αντιπαλον, μεταξυ παντων των διδομενων αγαθων εις τον Ισραηλ· και δεν θελει υπαρχει γερων εν τω οικω σου εις τον αιωνα. ³³Οντινα δε εκ των ιδικων σου δεν αποκοφω απο του θυσιαστηριου μου, θελει εισθαι δια να καταναλισκη τους οφθαλμους σου και να κατατηκη την ψυχην σου· παντες δε οι εκγονοι του οικου σου θελουσι τελευτα εις ανδρικην ηλικιαν. ³⁴Και τουτο θελει εισθαι σημειον εις σε, το οποιον θελει ελθει επι τους δυο υιους σου, επι Οφνει και Φινεες· εν μια ημερα θελουσιν αποθανει αμφοτεροι. ³⁵Και θελω ανεγειρει εις εμαυτον ιερεα πιστον, πραττοντα κατα την καρδιαν μου και κατα την ψυχην μου· και θελω οικοδομησει εις αυτον οικον ασφαλη· και θελει περιπατει ενωπιον του χριστου μου εις τον αιωνα. ³⁶Και πας ο εναπολειφθεις εν τω οικω σου θελει ερχε-

σθαι προσπιπτων εις αυτον δια ολιγον αργυριον και δια κομματιον ψωμιου, και θελει λεγει, Διορισον με, παρακαλω, εις τινα των ιερατικων υπηρεσιων, δια να τρωγω ολιγον αρτον.

3Και το παιδιον ο Σαμουηλ υπηρετει τον Κυριον εμπροσθεν του Ηλει. Ο λογος δε του Κυριου ητο σπανιος κατ' εκεινας τας ημερας· ορασις δεν εφαινετο. ²Κατ' εκεινον δε τον καιρον, οτε ο Ηλει εκοιτετο εν τω τοπω αυτου, και οι οφθαλμοι αυτου ησαν ημαυρωμενοι, ωστε δεν ηδυνατο να βλεπη, ³ο δε Σαμουηλ εκοιτετο εν τω ναω του Κυριου, οπου ητο η κιβωτος του Θεου, πριν ο λυχνος του Θεου σβεσθη, ⁴εκαλεσεν ο Κυριος τον Σαμουηλ· ο δε απεκριθη, Ιδου, εγω. ⁵Και ετρεξε προς τον Ηλει και ειπεν, Ιδου, εγω· διоти με εκαλεσας. Ο δε ειπε, Δεν σε εκαλεσα· επιστρεψον να κοιμηθης. Και υπηγε να κοιμηθη. ⁶Ο δε Κυριος εκαλεσε παλιν εκ δευτερου, Σαμουηλ. Και εσηκωθη ο Σαμουηλ και υπηγε προς τον Ηλει και ειπεν, Ιδου, εγω· διotti με εκαλεσας. Ο δε απεκριθη, Δεν σε εκαλεσα, τεκνον μου· επιστρεψον να κοιμηθης. ⁷Και Σαμουηλ δεν εγνωριζεν ετι τον Κυριον, και ο λογος του Κυριου δεν ειχεν ετι αποκαλυφθη εις αυτον. ⁸Και εκαλεσεν ο Κυριος τον Σαμουηλ παλιν εκ τριτου. Και εσηκωθη και υπηγε προς τον Ηλει και ειπεν, Ιδου, εγω· διotti με εκαλεσας. Και ενοησεν ο Ηλει οτι ο Κυριος εκαλεσε το παιδιον. ⁹Και ειπεν ο Ηλει προς τον Σαμουηλ, Υπαγε να κοιμηθης· και εαν σε κραξη, θελεις ειπει, Λαλησον, Κυριε· διotti ο δουλος σου ακουει. Και ο Σαμουηλ υπηγε και εκοιμηθη εν τω τοπω αυτου. ¹⁰Και ηλθεν ο Κυριος και σταθεις εκαλεσε καθως το προτερον, Σαμουηλ, Σαμουηλ. Τοτε ο Σαμουηλ απεκριθη, Λαλησον, διotti ο δουλος σου ακουει. ¹¹Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαμουηλ, Ιδου, εγω θελω καμει εις τον Ισραηλ πραγμα, ωστε παντος ακουοντος αυτο θελουσιν ηχησει αμφοτερα τα ωτα· ¹²εν εκεινη τη ημερα θελω εκτελεσει εναντιον του Ηλει παντα οσα ελαλησα περι του οικου αυτου· θελω αρχισει και θελω επιτελεσει, ¹³διotti ανηγειλα προς αυτον, οτι εγω θελω κρινει τον οικον αυτου εως αιωνος δια την ανομιαν· επειδη γνωρισας οτι οι υιοι αυτου εφερον καταραν εφ' εαυτους, δεν συνεστειλεν αυτους· ¹⁴και δια τουτο ωμοσα εναντιον του οικου του Ηλει, οτι η ανομια των υιων του Ηλει δεν θελει καθαρισθη εις τον αιωνα δια θυσιας ουδε δια προσφορας. ¹⁵Και εκοιμηθη ο Σαμουηλ εως πρωιας· επειτα ηνοιξε τας θυρας του οικου του Κυριου. Και εφοβειτο ο Σαμουηλ να αναγγειλη την ορασιν προς τον Ηλει. ¹⁶Εκαλεσε δε ο Ηλει τον Σαμουηλ και ειπε, Σαμουηλ, τεκνον μου. Ο δε απεκριθη, Ιδου, εγω. ¹⁷Και ειπε, Ποιος ειναι ο λογος, ο λαληθεις προς σε; μη κρυφης αυτον, παρακαλω, απ' εμου· ουτω να καμη εις σε ο Θεος και ουτω να προσθεση, εαν κρυφης απ' εμου τινα εκ παντων των λογων των λαληθεντων προς σε. ¹⁸Και ανηγειλε προς αυτον ο Σαμουηλ παντας τους λογους, και δεν εκρυφεν απ' αυτου ουδενα. Και ειπεν ο Ηλει, Αυτος ειναι Κυριος· ας

καμη το αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου. ¹⁹Και εμεγαλονεν ο Σαμουηλ· και ο Κυριος ητο μετ' αυτου και δεν αφινε να πιπτη ουδεις εκ των λογων αυτου εις την γην. ²⁰Και πας ο Ισραηλ, απο Δαν εως Βηρ-σαββε, εγνωρισεν οτι ο Σαμουηλ ητο διωρισμενος εις το να ηναι προφητης του Κυριου. ²¹Και εξηκολουθησεν ο Κυριος να φανερονηται εν Σηλω· διotti απεκαλυπτετο ο Κυριος προς τον Σαμουηλ εν Σηλω δια του λογου του Κυριου.

4Και εγεινε λογος του Σαμουηλ προς παντα τον Ισραηλ. Και εξηλθεν ο Ισραηλ εναντιον των Φιλισταιων εις μαχη, και εστρατοπεδευσαν πλησιον του Εβεν-εζερ· οι δε Φιλισταιοι εστρατοπεδευσαν εν Αφεκ. ²Και παρεταχθησαν οι Φιλισταιοι εναντιον του Ισραηλ· και οτε εξηπλωθη η μαχη, εκτυπηθη ο Ισραηλ εμπροσθεν των Φιλισταιων· και εφρονευθησαν εν τω πεδιω κατα την συμπλοκην εως τεσσαρες χιλιαδες ανδρων. ³Οτε δε ηλθεν ο λαος εις το στρατοπεδον, ειπον οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ, Δια τι ο Κυριος επαταξεν ημας σημερον εμπροσθεν των Φιλισταιων; ας λαβωμεν προς εαυτους απο Σηλω την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, και ελθουσα εν μεσω ημων θελει σωσει ημας εκ της χειρος των εχθρων ημων. ⁴Και απεστειλεν ο λαος εις Σηλω, και εσηκωσαν εκειθεν την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου των δυναμεων, του καθημενου επι των χερουβειμ· και αμφοτεροι οι υιοι του Ηλει, Οφνει και Φινεες, ησαν εκει μετα της κιβωτου της διαθηκης του Θεου. ⁵Και οτε ηλθεν η κιβωτος της διαθηκης του Κυριου εις το στρατοπεδον, πας ο Ισραηλ ηλαλαξε μετα φωνης μεγαλης, ωστε αντηχησεν η γη. ⁶Και ακουσαντες οι Φιλισταιοι την φωνην του αλαλαγμου, ειπον, Τι σημαινει η φωνη του μεγαλου τουτου αλαλαγμου εν τω στρατοπεδω των Εβραιων; Και εμαθον οτι η κιβωτος του Κυριου ηλθεν εις το στρατοπεδον. ⁷Και εφοβηθησαν οι Φιλισταιοι, λεγοντες, Ο Θεος ηλθεν εις το στρατοπεδον. Και ειπον, Ουαι εις ημας. Διotti δεν εσταθη τοιουτον πραγμα χθες και προχθες· ⁸ουαι εις ημας. Τις θελει σωσει ημας εκ της χειρος των θεων τουτων των ισχυρων; ουτοι ειναι οι θεοι, οι παταξαντες τους Αιγυπτιους εν παση πληγη εν τη ερημω· ⁹ενδυναμωθητε, Φιλισταιοι, και σταθητε ως ανδρες, δια να μη γεινητε δουλοι εις τους Εβραιους, καθως αυτοι εσταθησαν δουλοι εις εσας· σταθητε ως ανδρες, και πολεμησατε αυτους. ¹⁰Τοτε οι Φιλισταιοι επολεμησαν· και εκτυπηθη ο Ισραηλ, και εφυγεν εκαστος εις την σκηνην αυτου· και εγεινε σφαγη μεγαλη σφοδρα· και επεσον εκ του Ισραηλ τριακοντα χιλιαδες πεζοι. ¹¹Και η κιβωτος του Θεου επιασθη· και αμφοτεροι οι υιοι του Ηλει, Οφνει και Φινεες, εθανατωθησαν. ¹²Και εδραμεν εκ της μαχης ανθρωπος τις εκ του Βενιαμιν, και ηλθεν εις Σηλω την αυτην ημεραν, εχων τα ιματια αυτου διεσχισμενα και χωμα επι την κεφαλην αυτου. ¹³Και οτε ηλθεν, ιδου, ο Ηλει εκαθητο επι της καθεδρας, κατα το πλαγιον της οδου, σκοπευων· διotti η καρδια αυτου ετρεμε περι της κιβωτου του Θεου. Και οτε ο ανθρωπος ελθων εις την

πολιν ανηγγειλε ταυτα, ανεβοησε πασα η πολις. ¹⁴Και ακουσας ο Ηλει την φωνην της βοης, ειπε, Τι σημαινει η φωνη της βοης ταυτης; Και ο ανθρωπος ηλθε σπευδων και ανηγγειλε προς τον Ηλει. ¹⁵Ητο δε ο Ηλει εννηκοντα οκτω ετων· και οι οφθαλμοι αυτου ησαν ημαυρωμενοι, ωστε δεν ηδυνατο να βλεπη. ¹⁶Και ειπεν ο ανθρωπος προς τον Ηλει, Εγω ειμαι ο ελθων εκ της μαχης, και εφυγον εγω εκ της μαχης σημερον. Και ειπε, Τι εγεινε, τεκνον μου; ¹⁷Και απεκριθη ο μηνυτης και ειπεν, Εφυγεν ο Ισραηλ εμπροσθεν των Φιλισταιων, και ετι μεγαλη σφαγη εγεινεν εις τον λαον· και προσετι αμφοτεροι οι υιοι σου, Οφνει και Φινεες, απεθανον· και η κιβωτος του Θεου επιασθη. ¹⁸Και καθως ανεφερε περι της κιβωτου του Θεου, ο Ηλει επεσεν εκ της καθεδρας εις τα οπισθια προς το πλαγιον της πυλης, και συντριβη ο τραχηλος αυτου, και απεθανε· διοτι ητο γερων ο ανθρωπος και βαρυσ. Εκρινε δε αυτος τον Ισραηλ τεσσαρακοντα ετη. ¹⁹Και η νυμφη αυτου, η γυνη του Φινεες, ουσα εγκυος, ετοιμη να γεννηση, ως ηκουσε την αγγελιαν, οτι η κιβωτος του Θεου επιασθη και οτι ο πενθερος αυτης και ο ανηρ αυτης απεθανον, εκυρτωθη και εγεννησε· διοτι ηλθον εις αυτην οι πονοι. ²⁰Και καθ' ον καιρον απεθνησκειν, αι γυναικες αι παρισταμεναι ειπον προς αυτην, Μη φοβου· διοτι εγεννησας υιον. Εκεινη ομως δεν απεκριθη ουδε εβαλεν αυτο εις την καρδιαν αυτης. ²¹Και εκαλεσε το παιδιον Ιχαβωδ, λεγουσα, Η δοξα εφυγεν εκ του Ισραηλ· διοτι η κιβωτος του Θεου επιασθη, και διοτι ο πενθερος αυτης και ο ανηρ αυτης απεθανον. ²²Και ειπεν, Η δοξα εφυγεν εκ του Ισραηλ· διοτι επιασθη η κιβωτος του Θεου.

5Οι δε Φιλισταιοι ελαβον την κιβωτον του Θεου και εφεραν αυτην απο Εβεν-εζερ εις Αζωτον. ²Και ελαβον οι Φιλισταιοι την κιβωτον του Θεου και εφεραν αυτην εις τον οικον του Δαγων, και εθεσαν αυτην πλησιον του Δαγων. ³Και οτε οι Αζωτιοι εσηκωθησαν ενωρις την επαυριον, ιδου, ο Δαγων πεσμενος κατα προσωπον αυτου επι της γης ενωπιον της κιβωτου του Κυριου. Και λαβοντες τον Δαγων, κατεστησαν αυτον εις τον τοπον αυτου. ⁴Και την επαυριον οτε εσηκωθησαν ενωρις το πρωι, ιδου, ο Δαγων πεσμενος κατα προσωπον αυτου επι της γης ενωπιον της κιβωτου του Κυριου· και η κεφαλη του Δαγων και αι δυο παλαμαι των χειρων αυτου αποκεκομμεναι επι του κατωφλιου· μονον ο κορμος του Δαγων εναπεμεινεν εις αυτον. ⁵Δια τουτο εν τη Αζωτω οι ιερεις του Δαγων, και πας ο εισερχομενος εις τον οικον του Δαγων, δεν πατουσιν εις το κατωφλιον του Δαγων εως της ημερας ταυτης. ⁶Και επεβαρυνθη η χειρ του Κυριου επι τους Αζωτιους, και εξωλοθρευσεν αυτους και επαταξεν αυτους με αιμορροιδας, την Αζωτον και τα ορια αυτης. ⁷Και οτε ειδον οι ανδρες της Αζωτου οτι εγεινεν ουτως, ειπον, Η κιβωτος του Θεου του Ισραηλ δεν θελει κατοικει μεθ' ημων· διοτι η χειρ αυτου εσκληρυνθη εφ' ημας και επι τον Δαγων τον θεον ημων. ⁸Οθεν αποστειλαντες

εσυναξαν προς εαυτους παντας τους σατραπας των Φιλισταιων και ειπον, Τι θελομεν καμει εις την κιβωτον του Θεου του Ισραηλ; οι δε ειπον, Η κιβωτος του Θεου του Ισραηλ ας μετακομισθη εις Γαθ. Και μετεκομισαν την κιβωτον του Θεου του Ισραηλ. ⁹Αφου δε μετεκομισαν αυτην, η χειρ του Κυριου ητο εναντιον της πολεως με ολεθρον μεγαν σφοδρα· και επαταξε τους ανδρας της πολεως, απο μικρου εως μεγαλου, και εξεφυησαν εις αυτους αιμορροιδες. ¹⁰Δια τουτο απεστειλαν την κιβωτον του Θεου εις Ακκαρων. Και ως ηλθεν η κιβωτος του Θεου εις Ακκαρων, οι Ακκαρωνιται εβοησαν, λεγοντες, Εφεραν την κιβωτον του Θεου του Ισραηλ εις ημας, δια να θανατωση ημας και τον λαον ημων. ¹¹Και αποστειλαντες εσυναξαν παντας τους σατραπας των Φιλισταιων και ειπον, Αποπεμψατε την κιβωτον του Θεου του Ισραηλ, και ας επιστρεψη εις τον τοπον αυτης, δια να μη θανατωση ημας και τον λαον ημων· διοτι ητο τρομος θανατου εφ' ολην την πολιν· η χειρ του Θεου ητο εκει βαρεια σφορα. ¹²Και οι ανδρες οσοι δεν απεθανον, εκτυπηθησαν απο αιμορροιδας· και η κραυγη της πολεως ανεβη εις τον ουρανον.

6Και ητο η κιβωτος του Κυριου εν τη γη των Φιλισταιων επτα μηνας. ²Και εκραξαν οι Φιλισταιοι τους ιερεις και τους μαντεις, λεγοντες, Τι να καμωμεν εις την κιβωτον του Κυριου; φανερωσατε εις ημας τινη τροπω θελομεν αποστειλει αυτην εις τον τοπον αυτης. ³Οι δε ειπον, Εαν εξαποστειλητε την κιβωτον του Θεου του Ισραηλ, μη αποστειλητε αυτην κενην· αλλα κατα παντα τροπον αποδοτε εις αυτον προσφοραν περι ανομιας· τοτε θελετε ιαθη και θελετε γνωρισει δια τι η χειρ αυτου δεν απεσυρθη απο σας. ⁴Και ειπον, Ποια ειναι η περι ανομιας προσφορα, την οποιαν θελομεν αποδωσει εις αυτον; Οι δε απεκριθησαν, Κατα τον αριθμον των σατραπων των Φιλισταιων, πεντε αιμορροιδες χρυσαι και πεντε χρυσοι ποντικιοι· διοτι η αυτη πληγη ητο επι παντας υμας και επι τους σατραπας υμων· ⁵δια τουτο θελετε καμει ομοιωματα των αιμορροιδων σας και ομοιωματα των ποντικων σας των φθειροντων την γην· και θελετε δωσει δοξαν εις τον Θεον του Ισραηλ· ισως ελαφρυνη την χειρα αυτου εφ' υμων και απο των θεων υμων και απο της γης υμων· ⁶δια τι λοιπον σκληρυνετε τας καρδιας σας, καθως οι Αιγυπτιοι και ο Φαραω εσκληρυναν τας καρδιας αυτων; οτε εκαμε τεραστια εν τω μεσω αυτων, δεν αφηκαν αυτους να υπαγωσι, και αυτοι ανεχωρησαν; ⁷τωρα λοιπον λαβετε και ετοιμασατε μιαν αμαξαν νεαν και δυο βους θηλαζουσας, εις τας οποιας δεν επεβληθη ζυγος, και ζευξατε τας βους εις την αμαξαν, τους δε μοσχους αυτων επαναφερετε απ' οπισθεν αυτων εις τον οικον· ⁸και λαβετε την κιβωτον του Κυριου και θεσατε αυτην επι της αμαξης· και τα σκευη τα χρυσα, τα οποια αποδιδετε εις αυτον προσφοραν περι ανομιας, θεσατε εν κιβωτω εις τα πλαγια αυτης· και εξαποστειλατε αυτην να υπαγη· ⁹και βλε-

πετε, εαν αναβαινη δια της οδου των οριων αυτης εις Βαιθ-σεμες, αυτος εκαμεν εις ημας το μεγα τουτο κακον· εαν δε μη, τοτε θελομεν γνωρισει οτι δεν επαταξεν ημας η χειρ αυτου, αλλ' οτι τουτο εσταθη τυχαιον εις ημας. ¹⁰Και εκαμον ουτως οι ανδρες, και λαβοντες δυο βους θηλαζουσας, εξευξαν αυτας εις την αμαξιν, τους δε μοσχους αυτων απεκλεισαν εν τω οικω. ¹¹Και εθεσαν την κιβωτον του Κυριου επι της αμαξης και το κιβωτιον μετα των χρυσων ποντικων και των ομοιωματων των αιμορροιδων αυτων. ¹²Και διευθυνθησαν αι βους εις την οδον την εις Βαιθ-σεμες· την αυτην οδον εξηκολουθουν, μυκωμεναι ενω υπηγαινον, και δεν μετεστρεφοντο δεξια η αριστερα· οι δε σατραπαι των Φιλισταιων επορευοντο κατοπιν αυτων εως των οριων της Βαιθ-σεμες. ¹³Και οι Βαιθ-σεμιται εθεριζον τον σιτον αυτων εν τη κοιλαδι και υψωσαντες τους οφθαλμους αυτων, ειδον την κιβωτον και ιδοντες υπερεχαρησαν. ¹⁴Και εισηλθεν η αμαξα εις τον αγρον Ιησου του Βαιθ-σεμιτου και εσταθη εκει, οπου ητο λιθος μεγας· και εσχισαν τα ξυλα της αμαξης, και προσεφεραν τας βους ολοκαυτωμα εις τον Κυριον. ¹⁵Και οι Λευιται κατεβιβασαν την κιβωτον του Κυριου και το κιβωτιον το μετ' αυτης, το περιεχον τα χρυσα σκευη, και εθεσαν επι του λιθου του μεγαλου· και οι ανδρες της Βαιθ-σεμες προσεφεραν ολοκαυτωματα και εθυσαν θυσιας εις τον Κυριον την αυτην ημεραν. ¹⁶Και αφου οι πεντε σατραπαι των Φιλισταιων ειδον, επεστρεψαν εις Ακκαρων την αυτην ημεραν. ¹⁷Αυται δε ησαν αι αιμορροιδες αι χρυσαι, τας οποιας οι Φιλισταιοι απεδωκαν προσφοραν περι ανομιαις εις τον Κυριον· της Αζωτου μια, της Γαζης μια, της Ασκαλωνος μια, της Γαθ μια, της Ακκαρων μια· ¹⁸και οι ποντικοι οι χρυσοι κατα τον αριθμον πασων των πολεων των Φιλισταιων, των πεντε σατραπων, απο πολεων περιτετειχισμενων και κωμων απεριτειχιστων, εως μαλιστα του λιθου του μεγαλου, Αβελ, επι του οποιου κατεθεσαν την κιβωτον του Κυριου· οστις σωζεται εως της ημερας ταυτης εν τω αγρω Ιησου του Βαιθ-σεμιτου. ¹⁹Και επαταξεν ο Κυριος τους ανδρας της Βαιθ-σεμες, διοτι ενεβλεψαν εις την κιβωτον του Κυριου· και επαταξεν εκ του λαου ανδρας πεντηκοντα χιλιαδας και εβδομηκοντα· και επενθησεν ο λαος, διοτι επαταξεν αυτον ο Κυριος εν πληγη μεγαλη. ²⁰Και ειπαν οι ανδρες της Βαιθ-σεμες, Τις δυναται να σταθη ενωπιον του Κυριου, του αγιου τουτου Θεου; και προς τινα θελει αναβη αφ' ημων; ²¹Και απεστειλαν μηνυτας προς τους κατοικους της Κιριαθ ιαρειμ, λεγοντες, Οι Φιλισταιοι εφεραν οπισω την κιβωτον του Κυριου· καταβητε, αναβιβασατε αυτην προς εαυτους.

7Και ηλθον οι ανδρες της Κιριαθ-ιαρειμ, και ανεβιβασαν την κιβωτον του Κυριου και εφεραν αυτην εις τον οικον του Αβιναδαβ επι τον λοφον, και Ελεαζαρ τον υιον αυτου καθιερωσαν, δια να φυλαττη την κιβωτον του Κυριου. ²Και αφ' ης ημερας ετεθη η κιβωτος εν Κιριαθ-ιαρειμ, παρηλθε καιρος πολυς· και εγειναν εικοσι ετη·

και πας ο οικος Ισραηλ εστεναζεν, αναζητων τον Κυριον. ³Και ειπε Σαμουηλ προς παντα τον οικον Ισραηλ, λεγων, Εαν σεις επιστρεφητε εξ ολης υμων της καρδιας προς τον Κυριον, αποβαλετε εκ μεσου υμων τους θεους τους αλλοτριους και τας Ασταρωθ, και ετοιμασατε τας καρδιας υμων προς τον Κυριον και αυτον μονον λατρευετε· και θελει ελευθερωσει υμας εκ χειρος των Φιλισταιων. ⁴Τοτε απεβαλον οι υιοι Ισραηλ τους Βααλειμ και τας Ασταρωθ και ελατρευσαν τον Κυριον μονον. ⁵Και ειπε Σαμουηλ, Συναξατε παντα τον Ισραηλ εις Μισπα, και θελω προσευχηθη υπερ υμων προς τον Κυριον. ⁶Και συνηχηθησαν ομου εις Μισπα, και ηντλησαν υδωρ και εξεχεαν ενωπιον του Κυριου, και ενηστευσαν την ημεραν εκεινην και ειπον εκει, Ημαρτησαμεν εις τον Κυριον. Και εκρινεν ο Σαμουηλ τους υιους Ισραηλ εν Μισπα. ⁷Οτε δε ηκουσαν οι Φιλισταιοι οτι συνηθροισθησαν οι υιοι Ισραηλ εις Μισπα ανεβησαν οι σατραπαι των Φιλισταιων κατα του Ισραηλ. Και ακουσαντες οι υιοι Ισραηλ, εφοβηθησαν απο προσωπου των Φιλισταιων. ⁸Και ειπον οι υιοι Ισραηλ προς τον Σαμουηλ, Μη παυσης βων υπερ ημων προς Κυριον τον Θεον ημων, δια να σωση ημας εκ χειρος των Φιλισταιων. ⁹Και ελαβεν ο Σαμουηλ εν αρνιον γαλαθνον, και προσεφερεν ολοκληρον ολοκαυτωμα εις τον Κυριον· και εβοησεν ο Σαμουηλ προς τον Κυριον υπερ του Ισραηλ· και επηκουσεν αυτου ο Κυριος. ¹⁰Και ενω προσεφερεν ο Σαμουηλ το ολοκαυτωμα, επλησιασαν οι Φιλισταιοι δια να πολεμησωσι κατα του Ισραηλ· και εβροντησεν ο Κυριος εν φωνη μεγαλη την ημεραν εκεινην επι τους Φιλισταιους και κατετροπωσεν αυτους· και εκτυπηθησαν εμπροσθεν του Ισραηλ. ¹¹Και εξηλθον οι ανδρες Ισραηλ εκ Μισπα, και κατεδιωξαν τους Φιλισταιους και επαταξαν αυτους, εως υποκατω της Βαιθ-χαρ. ¹²Τοτε ελαβεν ο Σαμουηλ ενα λιθον και εστησε μεταξυ Μισπα και Σεν και εκαλεσε το ονομα αυτου Εβεν-εζερ, λεγων, Μεχρι τουδε εβοηθησεν ημας ο Κυριος. ¹³Και εταπεινωθησαν οι Φιλισταιοι και δεν ηλθον πλεον εις τα ορια του Ισραηλ· και ητο η χειρ του Κυριου κατα των Φιλισταιων πασας τας ημερας του Σαμουηλ. ¹⁴Και αι πολεις, τας οποιας οι Φιλισταιοι ειχον λαβει απο του Ισραηλ, απεδοθησαν εις τον Ισραηλ, απο Ακκαρων εως Γαθ· και ηλευθερωσεν ο Ισραηλ τα ορια αυτων εκ χειρος των Φιλισταιων. Και ητο ειρηνη μεταξυ Ισραηλ και Αμορραιων. ¹⁵Και εκρινεν ο Σαμουηλ τον Ισραηλ πασας τας ημερας της ζωης αυτου· ¹⁶και επορευετο κατ' ετος περιερχομενος εις Βαιθθλ και Γαλγαλα και Μισπα και εκρινε τον Ισραηλ εν πασι τοις τοποις τουτοις· ¹⁷η δε επιστροφη αυτου ητο εις Ραμα· διοτι εκει ητο ο οικος αυτου και εκει εκρινε τον Ισραηλ· εκει προσετι ωκοδομησε θυσιαστηριον εις τον Κυριον.

8Και οτε εγηρασεν ο Σαμουηλ, κατεστησε τους υιους αυτου κριτας επι τον Ισραηλ. ²Ητο δε το ονομα του πρωτοτοκου υιου αυτου Ιωηλ και το ονομα του δευτερου αυτου Αβια· ουτοι ησαν κριται εν Βηρ-σαβее. ³Πλην δεν

περιεπατήσαν οι υιοι αυτού εις τας οδους αυτού, ἀλλ' ἐξεκλιναν ὀπισθὸν τοῦ κερδούς και ἐδωροδοκουντο και διεστρεφον τὴν κρίσιν. ⁴Ὄθεν συνήθροισθησαν παντες οἱ πρεσβυτεροι τοῦ Ἰσραὴλ και ἤλθον πρὸς τὸν Σαμουὴλ εἰς Ραμα, ⁵και εἶπον πρὸς αὐτὸν, Ἰδου, σὺ ἐγηρασας, και οἱ υιοι σου δὲν περιπατουσιν εἰς τας οδους σου· καταστησον λοιπον εἰς ἡμᾶς βασιλεα δια νὰ κρίνη ἡμᾶς, καθὼς ἐχουσι παντα τὰ ἔθνη. ⁶Τὸ πραγμα ὁμως δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν Σαμουὴλ, οτι εἶπον, Δος εἰς ἡμᾶς βασιλεα δια νὰ κρίνη ἡμᾶς. Και ἐδεηθη ὁ Σαμουὴλ πρὸς τὸν Κυριον. ⁷Και εἶπεν ὁ Κυριος πρὸς τὸν Σαμουὴλ, Ἀκουσον τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ, κατὰ παντὰ ὅσα λεγουσι πρὸς σε· διότι δὲν ἀπεβαλον σε, ἀλλ' ἐμὲ ἀπεβαλον ἀπο τοῦ νὰ βασιλευω ἐπ' αὐτούς. ⁸κατὰ παντὰ τὰ ἐργα τὰ ὁποια ἐπραξάν, ἀφ' ἧς ἡμερας ἀνεβίβασα αὐτούς ἐξ Αἰγυπτου εἰς τῆς ἡμερας ταυτῆς, ἐγκαταλιποντες με και λατρευσαντες ἄλλους θεούς, οὕτω καμνουσι και πρὸς σε· ⁹τώρα λοιπον ἀκουσον τῆς φωνῆς αὐτῶν· πλὴν διαμαρτυρηθητι παρηρησια πρὸς αὐτούς και δεῖξον εἰς αὐτούς τὸν τροπον τοῦ βασιλεως, ὅστις θελεῖ βασιλευσει ἐπ' αὐτούς. ¹⁰Και ἐλάλησεν ὁ Σαμουὴλ παντὰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν λαόν, τὸν ζῆτουντα παρ' αὐτοῦ βασιλεα· ¹¹και εἶπεν, Οὗτος θελεῖ εἰσθαι ὁ τροπος τοῦ βασιλεως, ὅστις θελεῖ βασιλευσει ἐφ' ὑμᾶς· τοὺς υἱοὺς ὑμῶν θελεῖ λαμβανει και διοριζει εἰς εαυτὸν, δια τὰς ἀμαξᾶς αὐτοῦ και δια ἵππους αὐτοῦ και δια νὰ προτρεχωσι τῶν ἀμαξῶν αὐτοῦ. ¹²Και θελεῖ διοριζει εἰς εαυτὸν χιλιάρχους και πεντηκοντάρχους· και εἰς τὸ νὰ ἐργαζῶνται τὴν γῆν αὐτοῦ και νὰ θερίζωσι τὸν θερισμὸν αὐτοῦ, και νὰ κατασκευαζῶσι τὰ πολεμικα αὐτοῦ σκευη και τὴν σκευὴν τῶν ἀμαξῶν αὐτοῦ. ¹³Και τὰς θυγατερας σας θελεῖ λαμβανει δια μύρριφους και μαγειρισσας και ἀρτοποιους· ¹⁴και τοὺς ἀγρούς σας και τοὺς ἀμπελωνας σας και τοὺς ἐλαιωνας σας τοὺς καλῆτεροὺς θελεῖ λαβει και δώσει εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ. ¹⁵Και τὸ δεκατὸν τῶν σπαρτῶν σας και τῶν ἀμπελωνῶν σας θελεῖ λαμβανει και διδει εἰς τοὺς ευνουχοὺς αὐτοῦ και εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ. ¹⁶Και τοὺς δούλους σας και τὰς δούλας σας και τοὺς καλῆτεροὺς νεοὺς σας και τοὺς ὄνους σας θελεῖ λαμβανει και διοριζει εἰς τὰς ἐργασιας αὐτοῦ. ¹⁷Τὰ ποιμνία σας θελεῖ δεκατιζει· και σεις θελετε εἰσθαι δούλοι αὐτοῦ. ¹⁸Και θελετε βοα ἐν ἐκείνη τῇ ἡμερα ἐνεκα τοῦ βασιλεως σας, τὸν ὁποῖον σεις ἐκλεξατε εἰς εαυτούς· ἀλλ' ὁ Κυριος δὲν θελεῖ σας ἐπακουσει ἐν ἐκείνη τῇ ἡμερα. ¹⁹Ὁ λαὸς ὁμως δὲν ἠθελῆσε νὰ υπακουσῆ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Σαμουὴλ· και εἶπον, Οὐχι· ἀλλὰ βασιλευς θελεῖ εἰσθαι ἐφ' ἡμᾶς· ²⁰δια νὰ ἡμεθα και ἡμεῖς ὡς παντὰ τὰ ἔθνη· και νὰ κρίνη ἡμᾶς ὁ βασιλευς ἡμῶν και νὰ ἐξερχῆται ἐμπροσθεν ἡμῶν και νὰ μαχηται τὰς μαχᾶς ἡμῶν. ²¹Και ἤκουσεν ὁ Σαμουὴλ παντὰς τοὺς λόγους τοῦ λαοῦ και ἀνεφερεν αὐτούς εἰς τὰ ὠτα τοῦ Κυρίου. ²²Και εἶπεν ὁ Κυριος πρὸς τὸν Σαμουὴλ, Ἀκουσον τῆς φωνῆς αὐτῶν και καταστησον ἐπ' αὐτούς βασιλεα. Και εἶπεν ὁ Σαμουὴλ πρὸς τοὺς ἀνδρας τοῦ Ἰσραὴλ, Ὑπαγετε ἐκαστος

εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ.

9 Ἦτο δὲ ἀνὴρ τις ἐκ τοῦ Βενιαμιν, ὀνομαζόμενος Κεις, υἱὸς τοῦ Ἀβιηλ, υἱὸς τοῦ Σερῶρ, υἱὸς τοῦ Βεχωραθ, υἱὸς τοῦ Ἀφια, ἀνδρὸς Βενιαμιτου, δυνατὸς ἐν ἰσχυι. ²Εἶχε δὲ οὗτος υἱόν, ὀνομαζόμενον Σαουλ, ἐκλεκτόν και ὠραῖον· και δὲν ὑπῆρχε μετὰξυ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἀνθρωπος ὠραιότερος αὐτοῦ· ἀπο τῶν ὠμῶν αὐτοῦ και ἐπᾶνω ἐξεῖχεν ὑπερ πάντος τοῦ λαοῦ. ³Και αἱ ὀνοὶ τοῦ Κεις πατρός τοῦ Σαουλ ἐχάθησαν· και εἶπεν ὁ Κεις πρὸς τὸν Σαουλ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Λαβε τώρα μετὰ σου ἐνα τῶν ὑπηρετῶν, και σῆκῶθεις υπαγε νὰ ζήτησης τὰς ὀνοὺς. ⁴Και ἐπερασε δια τοῦ ὀρους Ἐφραιμ και ἐπερασε δια τῆς γῆς Σαλιστα, ἀλλὰ δὲν εὐρηκᾶν αὐτὰς· και ἐπερασαν δια τῆς γῆς Σααλειμ, πλὴν δὲν ἦσαν ἐκεῖ· και ἐπερασε δια τῆς γῆς Ἰεμινι, ἀλλὰ δὲν εὐρηκᾶν αὐτὰς. ⁵Ὅτε δὲ ἤλθον εἰς τὴν γῆν Σουφ, εἶπεν ὁ Σαουλ πρὸς τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ τὸν μετ' αὐτοῦ, Ἐλθε, και ἀς επιστρεψωμεν, μήποτε ὁ πατήρ μου, ἀφῆσας τὴν φροντιδα τῶν ὀνῶν, συλλογιζῆται περὶ ἡμῶν. ⁶Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὸν, Ἰδου τώρα, ἐν τῇ πόλει ταυτῇ εἶναι ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ, και ὁ ἀνθρωπος εἶναι ἐνδοξός· παν ὁ, τι εἰπῆ γίνεται ἐξᾶπαντος· ἀς υπαγωμεν λοιπον ἐκεῖ· ἰσως φανερωσῆ εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν ἡμῶν, τὴν ὁποῖαν πρεπει νὰ υπαγωμεν. ⁷Και εἶπεν ὁ Σαουλ πρὸς τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ, Ἀλλ' ἰδου, θελομεν υπαγει, πλὴν τι θελομεν φερει πρὸς τὸν ἀνθρωπον τοῦ Θεοῦ· τι ἐχομεν; ⁸Και ἀποκριθεις πάλιν ὁ ὑπηρετῆς πρὸς τὸν Σαουλ, εἶπεν, Ἰδου, εὐρισκεται ἐν τῇ χειρὶ μου ἐν τεταρτὸν σικλοῦ ἀργυρίου, τὸ ὁποῖον θελω δώσει εἰς τὸν ἀνθρωπον τοῦ Θεοῦ, και θελεῖ φανερωσει εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν ἡμῶν. ⁹Τὸ παλαι ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὁποτε τις υπηγαινε νὰ ἐρωτησῆ τὸν Θεόν, ἐλεγεν οὕτως· Ἐλθετε, και ἀς υπαγωμεν εἰς τὸν βλέποντα· διότι ὁ σημερον προφητῆς ἐκαλειτο τὸ παλαι ὁ βλέπων. ¹⁰Τοτε εἶπεν ὁ Σαουλ πρὸς τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ, Καλὸς ὁ λόγος σου· ἐλθε, ἀς υπαγωμεν. Ὑπήγαν λοιπον εἰς τὴν πόλιν, ὁπου ἦτο ὁ ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ. ¹¹Και ἐνὼ ἀνεβαινον τὸ ἀνηφορον τῆς πολεως, εὐρηκᾶν κορασια ἐξερχόμενα δια νὰ ἀντλήσωσιν ὕδωρ· και εἶπον πρὸς αὐτὰ, Εἶναι ἐνταυθα ὁ βλέπων; ¹²Και ἐκεῖνα ἀπεκριθησαν πρὸς αὐτούς και εἶπον, Εἶναι ἰδου, ἐμπροσθεν σου· ταχύνον λοιπον· διότι σημερον ἤλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἐπειδὴ εἶναι σημερον θυσια τοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τοποῦ. ¹³εὐθὺς ὅταν εἰσελθῆτε εἰς τὴν πόλιν, θελετε εὐρει αὐτόν, πρὶν ἀναβῆ εἰς τὸν ὑψηλὸν τοπὸν δια νὰ φαγῆ· διότι ὁ λαὸς δὲν τρωγεῖ ἐωσου ἐλθῆ αὐτός, ἐπειδὴ οὗτος εὐλογεῖ τὴν θυσιαν· μετὰ ταυτὰ τρωγουσιν οἱ κεκλήμενοι τώρα λοιπον ἀναβῆτε· διότι περὶ τὴν ὠραν ταυτην θελετε εὐρει αὐτόν. ¹⁴Και ἀνεβῆσαν εἰς τὴν πόλιν· και ἐνὼ εἰσηρχοντο εἰς τὴν πόλιν, ἰδου, ὁ Σαμουὴλ ἐξήρχετο ἐνώπιον αὐτῶν, δια νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν ὑψηλὸν τοπὸν. ¹⁵Εἶχε δὲ ἀποκαλυφει ὁ Κυριος πρὸς τὸν Σαμουὴλ, μιαν ἡμεραν πρὶν ἐλθῆ ὁ Σα-

ουλ, λεγων; ¹⁶Αυριον περι την ωραν ταυτην θελω αποστειλει προς σε ανθρωπον εκ γης Βενιαμιν, και θελει χρισει αυτον αρχοντα επι τον λαον μου Ισραηλ, και θελει σωσει τον λαον μου εκ χειρος των Φιλισταιων· διστι επεβλεψα επι τον λαον μου, επειδη η βοη αυτων ηλθεν εις εμε. ¹⁷Και οτε ο Σαμουηλ ειδε τον Σαουλ, ο Κυριος ειπε προς αυτον, Ιδου, ο ανθρωπος, περι του οποιου σοι ειπα· ουτος θελει αρχει επι τον λαον μου. ¹⁸Τοτε επλησιασεν ο Σαουλ προς τον Σαμουηλ εις την πυλην και ειπε, Δειξον μοι, παρακαλω, που ειναι η οικια του βλεποντος. ¹⁹Και απεκριθη ο Σαμουηλ προς τον Σαουλ και ειπεν, Εγω ειμαι ο βλεπων· αναβα εμπροσθεν μου εις τον υψηλον τοπον· και θελετε φαγει σημερον μετ' εμου, και το πρωι θελω σε εξαποστειλει και παντα οσα ειναι εν τη καρδια σου θελω αναγγειλει προς σε· ²⁰περι δε των ονων, τας οποιας εχασας ηδη τρεις ημερας, μη φροντιζε περι αυτων, διστι ευρεθησαν· και προς τινα ειναι πασα η επιθυμια του Ισραηλ; δεν ειναι προς σε, και προς παντα τον οικον του πατρος σου; ²¹Αποκριθεις δε ο Σαουλ ειπε, Δεν ειμαι εγω Βενιαμιτης, εκ της μικροτερης των φυλων Ισραηλ; και η οικογενεια μου η ελαχιστη πασων των οικογενειων της φυλης Βενιαμιν; δια τι λοιπον λαλεις ουτω προς εμε; ²²Και ελαβεν ο Σαμουηλ τον Σαουλ και τον υπηρετην αυτου και εφερεν αυτους εις το οικημα, και εδωκεν εις αυτους την πρωτην θεσιν μεταξυ των κεκλημενων, οτινες ησαν περιπου τριακοντα ανδρες. ²³Και ειπεν ο Σαμουηλ προς τον μαγειρον, Φερε το μεριδιον το οποιον σοι εδωκα, περι του οποιου σοι ειπα, Φυλαττε τουτο πλησιον σου. ²⁴Και υψωσεν ο μαγειρος την πλατην και το επ' αυτην και εθεσεν εμπροσθεν του Σαουλ. Και ειπεν ο Σαμουηλ, Ιδου, το εναπολειφθεν· θες αυτο εμπροσθεν σου, φαγε· διστι δια την ωραν ταυτην εφυλαχθη δια σε, οτε ειπα, Προσεκαλεσα τον λαον. Και εφαγεν ο Σαουλ μετα του Σαμουηλ εν τη ημερα εκεινη. ²⁵Και αφου κατεβησαν εκ του υψηλου τοπου εις την πολιν, συνωμιλησεν ο Σαμουηλ μετα του Σαουλ επι του δωματος. ²⁶Και εσηκωθησαν ενωρις· και περι τα χαραγματα της ημερας, εκαλεσεν ο Σαμουηλ τον Σαουλ οντα επι του δωματος, λεγων, Σηκωθητι, δια να σε εξαποστειλω. Και εσηκωθη ο Σαουλ, και εξηλθον αμφοτεροι, αυτος και ο Σαμουηλ, εως εξω. ²⁷Καθως δε κατεβαινον εις το τελος της πολεως, ειπεν ο Σαμουηλ προς τον Σαουλ, Προσταξον τον υπηρετην να περαση εμπροσθεν ημων· και εκεινος επερασε· συ ομως σταθητι ολιγον, και θελω σοι αναγγειλει τον λογον του Θεου.

10Τοτε ελαβεν ο Σαμουηλ την φιαλην του ελαιου, και εχυσεν επι την κεφαλην αυτου, και εφιλησεν αυτον και ειπε, Δεν σε εχρισε Κυριος αρχοντα επι της κληρονομιας αυτου; ²Αφου αναχωρησης απ' εμου σημερον, θελεις ευρει δυο ανθρωπους πλησιον του ταφου της Ραχηλ, κατα το οριον του Βενιαμιν εν Σελσα· και θελουσιν ειπει προς σε, Ευρεθησαν αι ονοι, τας οποιας υπηγες να ζητησης· και ιδου, ο πατηρ σου, αφησας την φροντιδα

των ονων, υπερλυπειται δια σας, λεγων, Τι να καμω περι του υιου μου; ³Και προχωρησας εκειθεν, θελεις ελθει εως της δρυος του Θαβωρ, και εκει θελουσι σε ευρει τρεις ανθρωποι αναβαινοντες προς τον Θεον εις Βαιθηλ, ο εις φερων τρια εριφια, και ο αλλος φερων τρεις αρτους, και ο αλλος φερων ασκον οινου· ⁴και θελουσι σε χαιρετησει και σοι δωσει δυο αρτους, τους οποιους θελεις δεχθη εκ των χειρων αυτων. ⁵Μετα ταυτα θελεις υπαγει εις το βουνον του Θεου, οπου ειναι η φρουρα των Φιλισταιων· και οταν υπαγης εκει εις την πολιν, θελεις απαντησει αθροισμα προφητων καταβαινοντων απο του υψηλου τοπου εν ψαλτηριω και τιμπανω και αυλω και κιθαρα εμπροσθεν αυτων, και προφητευοντων. ⁶Και θελει επελθει επι σε πνευμα Κυριου, και θελεις προφητευσει μετ' αυτων και θελεις μεταβληθη εις αλλον ανθρωπον. ⁷Και οταν τα σημεια ταυτα ελθωσιν επι σε, καμνε ο, τι δυνασαι διστι ο Θεος ειναι μετα σου. ⁸Και θελεις καταβη προ εμου εις Γαλγαλα· και ιδου, εγω θελω καταβη προς σε, δια να προσφερω ολοκαυτωματα, να θυσιασω θυσιας ειρηνικας· προσμενε επτα ημερας, εωσου ελθω προς σε και σοι αναγγειλω τι εχεις να καμης. ⁹Και οτε εστρεφε τα νωτα αυτου δια να αναχωρηση απο του Σαμουηλ, ο Θεος εδωκεν εις αυτον αλλην καρδιαν· και ηλθον παντα εκεινα τα σημεια εν τη ημερα εκεινη. ¹⁰Και οτε ηλθον εκει εις το βουνον, ιδου, αθροισμα προφητων συνητησεν αυτον· και επηλθεν επ' αυτον Πνευμα Θεου, και επροφητευσεν μεταξυ αυτων. ¹¹Και ως ειδον οι γνωριζοντες αυτον προτερον, και ιδου, προεφητευε μετα των προφητων, τοτε ελεγεν ο λαος, εκαστος προς τον πλησιον αυτου, Τι ειναι τουτο, το οποιον εγεινεν εις τον υιον του Κεις; και Σαουλ εν προφηταις; ¹²Εις δε εκ των εκει απεκριθη και ειπεν, Και τις ειναι ο πατηρ αυτων; Δια τουτο εγεινε παροιμια, Και Σαουλ εν προφηταις; ¹³Και αφου ετελειωσε προφητευων, ηλθεν εις τον υψηλον τοπον. ¹⁴Και ειπεν ο θειος του Σαουλ προς αυτον και προς τον υπηρετην αυτου, Που υπηγετε; Και ειπε, να ζητησωμεν τας ονους, και οτε ειδομεν οτι δεν ησαν, ηλθομεν προς τον Σαμουηλ. ¹⁵Και ειπεν ο θειος του Σαουλ, Αναγγειλον μοι, σε παρακαλω, τι σας ειπεν ο Σαμουηλ. ¹⁶Και ειπεν ο Σαουλ προς τον θειον αυτου, Μας ειπε μετα βεβαιιοτητος οτι ευρεθησαν αι ονοι· τον λογον ομως περι της βασιλειας, τον οποιον ο Σαμουηλ ειπε, δεν εφανερωσεν εις αυτον. ¹⁷Και συνηγαγεν ο Σαμουηλ τον λαον προς τον Κυριον εις Μισπα· ¹⁸και ειπε προς τους υιους Ισραηλ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Εγω ανεβιβασα τον Ισραηλ εξ Αιγυπτου, και σας ηλευθερωσα εκ χειρος των Αιγυπτιων και εκ χειρος πασων των βασιλειων, αιτινες σας κατεθλιβον· ¹⁹και σεις την ημεραν ταυτην απεβαλετε τον Θεον σας, οστις σας εσωσεν απο παντων των κακων σας και των θλιψεων σας, και ειπετε προς αυτον, Ουχι, αλλα καταστησον βασιλεα εφ' ημας. Τωρα λοιπον παρουσιασθητε ενωπιον του Κυριου, κατα τας φυλας σας και κατα τας χιλιαδας σας. ²⁰Και οτε εκαμεν ο Σαμουηλ πασας τας φυλας του

Ισραηλ να πλησιασωσιν, επιασθη η φυλη του Βενιαμιν. ²¹Και αφου εκαμε την φυλην του Βενιαμιν να πλησιαση κατα τας οικογενειας αυτων, επιασθη η οικογενεια του Ματρει, και επιασθη ο Σαουλ ο υιος του Κεις· εζητησαν δε αυτον και δεν ευρεθη. ²²Οθεν εζητησαν ετι παρα του Κυριου, αν ο ανθρωπος ερχηται ετι εκει. Και ειπε Κυριος, Ιδου, αυτος ειναι κεκρυμμενος μεταξυ της αποσκευης. ²³Τοτε εδραμον και ελαβον αυτον εκειθεν· και οτε εσταθη μεταξυ του λαου, εξειχεν υπερ παντα τον λαον, απο τους ωμους αυτου και επανω. ²⁴Και ειπεν ο Σαμουηλ προς παντα τον λαον, Βλεπετε εκεινον, τον οποιον εξελεξεν ο Κυριος, οτι δεν ειναι ομοιος αυτου μεταξυ παντος του λαου; Και πας ο λαος ηλαλαξε και ειπε, Ζητω ο βασιλευς. ²⁵Και ειπεν ο Σαμουηλ προς τον λαον τον τροπον της βασιλειας, και εγραψεν αυτον εν βιβλιω και εθεσεν εμπροσθεν του Κυριου. Και απελυσεν ο Σαμουηλ παντα τον λαον, εκαστον εις τον οικον αυτου. ²⁶Και ο Σαουλ ομοιως ανεχωρησεν εις τον οικον αυτου εις Γαβαα· και υπηγε μετ' αυτου εκει ταγμα πολεμιστων, των οποιων τας καρδιας ειχε διαθεσει ο Θεος. ²⁷Ανθρωποι ομως κακοι ειπον, Πως θελει σωσει ημας ουτος; Και κατεφρονησαν αυτον και δεν προσεφεραν προς αυτον δωρα· εκεινος ομως εκαμνε τον κωφον.

11 Ανεβη δε Ναας ο Αμμωνιτης και εστρατοπεδευσεν εναντιον της Ιαβεις-γαλααδ· και ειπον παντες οι ανδρες της Ιαβεις εις τον Ναας, Καμε συνθηκην προς ημας, και θελομεν σε δουλευει. ²Και ειπε προς αυτους Ναας ο Αμμωνιτης, Με τουτο θελω καμει συνθηκην προς εσας, να εξορυξω παντας τους δεξιους οφθαλμους σας, και να βαλω τουτο ονειδος επι παντα τον Ισραηλ. ³Και ειπον προς αυτον οι πρεσβυτεροι της Ιαβεις, Δος εις ημας επτα ημερων αναβολην, δια να αποστειλωμεν μηνυτας εις παντα τα ορια του Ισραηλ· και τοτε, εαν δεν ηναι τις να μας σωση, θελομεν εξελθει προς σε. ⁴Ηλθον λοιπον οι μηνυται εις Γαβαα του Σαουλ και ειπον τους λογους εις τα ωτα του λαου· και υψωσαν πας ο λαος την φωνην αυτων και εκλαυσαν. ⁵Και ιδου, ο Σαουλ ηρχετο κατοπιν της αγελης εκ του αγρου· και ειπεν ο Σαουλ, Τι εχει ο λαος και κλαιει; Και διηγηθησαν προς αυτον τους λογους των ανδρων της Ιαβεις. ⁶Και επηλθεν επι τον Σαουλ πνευμα Θεου, οτε ηκουσε τους λογους εκεινους· και εξηφθη η οργη αυτου σφοδρα. ⁷Και ελαβε ζευγος βοων, και κατακοψας αυτους εις τμηματα, απεστειλεν αυτα κατα παντα τα ορια του Ισραηλ δια χειρος μηνυτων, λεγων, Οστις δεν εξελθη κατοπιν του Σαουλ και κατοπιν του Σαμουηλ, ουτω θελει γεινει εις τους βοας αυτου. Και επεπεσε φοβος Κυριου επι τον λαον, και εξηλθον ως εις ανθρωπος. ⁸Και οτε απηριθμησεν αυτους εν Βεζεκ, οι υιοι Ισραηλ ησαν τριακοσiai χιλιαδες και οι ανδρες Ιουδα τριακοντα χιλιαδες. ⁹Και ειπον προς τους ελθοντας μηνυτας, Ουτω θελετε ειπει προς τους ανδρας της Ιαβεις-γαλααδ· Αυριον, καθως ο ηλιος θερμανη, θελει εισθαι εις εσας σωτηρια. Και ηλθον οι μηνυται και

ανηγγειλαν προς τους ανδρας της Ιαβεις· και υπερεχαρσαν. ¹⁰Και ειπον οι ανδρες της Ιαβεις, Αυριον θελομεν εξελθει προς εσας, και θελετε καμει εις ημας παν ο, τι σας φαινεται καλον. ¹¹Και την επαυριον διηρεσεν ο Σαουλ τον λαον εις τρια ταγματα· και εισηλθον εις το μεσον του στρατοπεδου, εν τη πρωινη φυλακη, και επαταξαν τους Αμμωνιτας εωσου θερμανη η ημερα· και οι εναπολειφθεντες διεσκορπισθησαν, ωστε ουδε δυο εξ αυτων δεν εμειναν ηνωμενοι. ¹²Και ειπεν ο λαος προς τον Σαμουηλ, Τις ειναι εκεινος οστις ειπεν, Ο Σαουλ θελει βασιλευσει εφ' ημας; παραδωσατε τους ανδρας, δια να θανατωσωμεν αυτους. ¹³Και ειπεν ο Σαουλ, Δεν θελει θανατωθη ουδεις την ημεραν ταυτην· διοτι σημερον εκαμεν ο Κυριος σωτηριαν εν τω Ισραηλ. ¹⁴Τοτε ειπεν ο Σαμουηλ προς τον λαον, Ελθετε, και ας υπαγωμεν εις Γαλαγα και ας εγκαινισωμεν εκει την βασιλειαν. ¹⁵Και υπηγε πας ο λαος εις Γαλαγα· και εκει εκαμον τον Σαουλ βασιλεα ενωπιον του Κυριου εν Γαλαγαλις· και εκει εθυσιασαν θυσιας ειρηνικας ενωπιον του Κυριου· και εκει ευφρανθησαν ο Σαουλ και παντες οι ανδρες Ισραηλ σφοδρα.

12 Και ειπεν ο Σαμουηλ προς παντα τον Ισραηλ, Ιδου, υπηκουσα εις την φωνην σας κατα παντα οσα ειπετε προς εμε, και κατεστησα βασιλεα εφ' υμας· ²και τωρα, ιδου, ο βασιλευς πορευεται εμπροσθεν σας· εγω δε ειμαι γερων και πολιος· και οι υιοι μου, ιδου, ειναι μεθ' υμων· και εγω περιεπατησα ενωπιον σας εκ νεοτητος μου εως της ημερας ταυτης· ³ιδου, εγω· μαρτυρησατε κατ' εμου ενωπιον του Κυριου και ενωπιον του κεχρισμενου αυτου· τινος τον βουν ελαβον; η τινος τον ονον ελαβον; η τινα ηδικησα; τινα κατεδυναστευσα; η εκ χειρος τινος ελαβον δωρα, δια να τυφλωσω τους οφθαλμους μου δια τουτων; και θελω αποδωσει εις εσας. ⁴Οι δε ειπον, Δεν ηδικησας ημας ουδε κατεδυναστευσας ημας ουδε ελαβες τι εκ της χειρος τινος. ⁵Και ειπε προς αυτους, Μαρτυς ο Κυριος εις εσας, μαρτυς και ο κεχρισμενος αυτου την ημεραν ταυτην, οτι δεν ευρηκατε εις την χειρα μου ουδεν. Και απεκριβησαν, Μαρτυς. ⁶Και ειπεν ο Σαμουηλ προς τον λαον, Μαρτυς ο Κυριος ο καταστησας τον Μωυσην και τον Ααρων, και αναβιβασας τους πατερας σας εκ γης Αιγυπτου. ⁷Τωρα λοιπον σταθητε, δια να διαλεχθω με σας ενωπιον του Κυριου, δια πασας τας δικαιουσιννας του Κυριου, τας οποιας εκαμεν εις εσας και εις τους πατερας σας. ⁸Αφου ο Ιακωβ ηλθεν εις την Αιγυπτον, και οι πατερες σας εβοησαν προς τον Κυριον, τοτε απεστειλεν ο Κυριος τον Μωυσην και τον Ααρων, και εξηγαγον τους πατερας σας εξ Αιγυπτου και κατωκισαν αυτους εν τω τοπω τουτω. ⁹Ελησμονησαν ομως Κυριον τον Θεον αυτων· οθεν παρεδωκεν αυτους εις την χειρα του Σισαρα, αρχηγου του στρατευματος του Ασωρ, και εις την χειρα των Φιλισταιων και εις την χειρα του βασιλεως Μωαβ, και επολεμησαν εναντιον αυτων. ¹⁰Και εβοησαν προς τον Κυριον και ειπον, Ημαρτησα-

μεν, επειδη εγκατελιπομεν τον Κυριον και ελατρευσαμεν τους Βααλειμ και τας Ασταρωθ· αλλα τωρα ελευθερωσον ημας εκ της χειρος των εχθρων ημων, και θελομεν λατρευσει σε. ¹¹Και απεστειλεν ο Κυριος τον Ιεροβααλ και τον Βεδαν και τον Ιεφθαε και τον Σαμουηλ, και σας ηλευθερωσεν εκ της χειρος των εχθρων σας πανταχουθεν, και κατωκησατε εν ασφαλεια. ¹²Αλλ' οτε ειδετε οτι Ναας ο βασιλευς των υιων Αμμων ηλθεν εναντιον σας, ειπετε προς εμε, Ουχι, αλλα βασιλευς θελει βασιλευει εφ' ημας· ενω Κυριος ο Θεος σας ητο ο βασιλευς σας. ¹³Τωρα λοιπον, ιδου, ο βασιλευς, τον οποιον εξελεξατε, τον οποιον εζητησατε· και ιδου, ο Κυριος κατεστησε βασιλεα εφ' υμας. ¹⁴Εαν φοβησθε τον Κυριον και λατρευητε αυτον και υπακουητε εις την φωνην αυτου και δεν στασιαζητε εναντιον της προσταγης του Κυριου, τοτε και σεις και ο βασιλευς ο βασιλευων εφ' υμας θελετε περιπατει κατοπιν Κυριου του Θεου σας· ¹⁵εαν ομως δεν υπακουητε εις την φωνην του Κυριου, αλλα στασιαζητε εναντιον της προσταγης του Κυριου, τοτε η χειρ του Κυριου θελει εισθαι εναντιον σας, καθως εσταθη εναντιον των πατερων σας. ¹⁶Τωρα λοιπον παρασταθητε και ιδετε το μεγα τουτο πραγμα, το οποιον ο Κυριος θελει καμει εμπροσθεν των οφθαλμων σας· ¹⁷δεν ειναι θερισμος των σιτων σημερον; θελω επικαλεσθη τον Κυριον, και θελει πεμψει βροντας και βροχην· δια να γνωρισητε και να ιδητε οτι το κακον σας ειναι μεγα, το οποιον επραξατε ενωπιον του Κυριου, ζητησαντες εις εαυτους βασιλεα. ¹⁸Τοτε επεκαλεσθη ο Σαμουηλ τον Κυριον· και επεμφεν ο Κυριος βροντας και βροχην την ημεραν εκεινην· και πας ο λαος εφοβηθη σφοδρα τον Κυριον και τον Σαμουηλ. ¹⁹Και ειπε πας ο λαος προς τον Σαμουηλ, Δεηθητι υπερ των δουλων σου προς Κυριον τον Θεον σου, δια να μη αποθανωμεν· διοτι επροσθεσαμεν εις πασας τας αμαρτιας ημων το κακον, να ζητησωμεν εις εαυτους βασιλεα. ²⁰Και ειπεν ο Σαμουηλ προς τον λαον, Μη φοβεισθε· σεις επραξατε ολον τουτο το κακον· πλην μη παραδρομησητε απο οπισθεν του Κυριου, αλλα λατρευετε τον Κυριον εξ ολης της καρδιας σας· ²¹και μη παραδρομησητε· διοτι τοτε ηθελετε υπαγει κατοπιν των ματαιων, τα οποια δεν δυνανται να ωφελησωσιν ουδε να ελευθερωσωσιν, επειδη ειναι ματαια· ²²διοτι δεν θελει εγκαταλειπει ο Κυριος τον λαον αυτου, δια το ονομα αυτου το μεγα, επειδη ηυδοκησεν ο Κυριος να σας καμη λαον αυτου· ²³εις εμε δε μη γενοιτο να αμαρτησω εις τον Κυριον, ωστε να παυσω απο του να δεωμαι υπερ υμων· αλλα θελω σας διδασκει την οδον την αγαθην και ευθειαν· ²⁴μονον φοβεισθε τον Κυριον και λατρευετε αυτον εν αληθεια εξ ολης καρδιας σας· διοτι ειδετε ποσα μεγαλεια εκαμεν υπερ υμων· ²⁵αλλ' εαν εξακολουθητε να πραττητε το κακον, και σεις και ο βασιλευς υμων θελετε απολεσθη.

130 Σαουλ ητο βασιλευς ενος ετους· αφου δε εβασιλευσε δυο ετη επι τον Ισραηλ, ²εξελεξεν ο Σαουλ εις

εαυτον τρεις χιλιαδας εκ του Ισραηλ· και ησαν μετα του Σαουλ δυο χιλιαδες εν Μιχμας και εν τω ορει Βαιθηλ, και χιλιοι ησαν μετα του Ιωναθαν εν Γαβαα του Βενιαμιν· το δε υπολοιπον του λαου εξαπεστειλεν εκαστον εις την σκηνην αυτου. ³Και επαταξεν ο Ιωναθαν την φρουραν των Φιλισταιων την εν τω βουνω· και ηκουσαν οι Φιλισταιοι. Και εσαλπισεν ο Σαουλ δια της σαλπιγγος εν παση τη γη, λεγων, Ας ακουσωσιν οι Εβραιοι. ⁴Και πας ο Ισραηλ ηκουσε να λεγωσιν, Επαταξεν ο Σαουλ την φρουραν των Φιλισταιων, και μαλιστα ο Ισραηλ μισειται υπο των Φιλισταιων. Και συνηχθη ο λαος κατοπιν του Σαουλ εν Γαλγαλις. ⁵Οι δε Φιλισταιοι συνηθροισθησαν δια να πολεμησωσι μετα του Ισραηλ, τριακοντα χιλιαδες αμαξων και εξ χιλιαδες ιππεων και λαος ως η αμμος η επι του χειλους της θαλασσης κατα το πληθος· και ανεβησαν και εστρατοπεδευσαν εν Μιχμας, προς ανατολας της Βαιθ-αυεν. ⁶Οτε οι ανδρες του Ισραηλ ειδον οτι ησαν εν αμηχανια, διοτι ο λαος εμικροφυχει, τοτε εκρυπτετο ο λαος εις τα σπηλαια και εις τα πυκνοφυτα και εις τους βραχους και εις τα οχυρα μερη και εις τους λακκους. ⁷Και τινες εκ των Εβραιων διεβησαν τον Ιορδανην προς την γην Γαδ και Γαλααδ. Ο δε Σαουλ αυτος ητο ακομη εν Γαλγαλις· και πας ο λαος τρεμων κατοπιν αυτου. ⁸Και περιεμεινεν επτα ημερας, κατα τον διωρισμενον καιρον υπο του Σαμουηλ· αλλ' ο Σαμουηλ δεν ηρχετο εις Γαλγαλα· και ο λαος διεσκορπιζετο απο πλησιον αυτου. ⁹Και ειπεν ο Σαουλ, Φερετε εδω προς εμε το ολοκαυτωμα, και τας ειρηνικας προσφορας. Και προσεφερε το ολοκαυτωμα. ¹⁰Και ως ετελειωσε προσφερων το ολοκαυτωμα, ιδου, ηλθεν ο Σαμουηλ· και εξηλθεν ο Σαουλ εις συναντησιν αυτου, δια να χαιρετηση αυτον. ¹¹Και ειπεν ο Σαμουηλ, Τι εκαμες; Και απεκριθη ο Σαουλ, Επειδη ειδον οτι ο λαος διεσκορπιζετο απ' εμου, και συ δεν ηλθες την διωρισμενην ημεραν, οι δε Φιλισταιοι συνηθροιζοντο εις Μιχμας, ¹²δια τουτο ειπα, Τωρα θελουσι καταβη οι Φιλισταιοι εναντιον μου εις Γαλγαλα, και εγω δεν εκαμα δεησιν προς τον Κυριον· ετολμησα λοιπον, και προσεφερα το ολοκαυτωμα. ¹³Και ειπεν ο Σαμουηλ προς τον Σαουλ, Συ επραξας αφρονως· δεν εφυλαξας το προσταγμα Κυριου του Θεου σου, το οποιον προσεταξεν εις σε· διοτι τωρα ο Κυριος ηθελε στερεωσει την βασιλειαν σου επι τον Ισραηλ εως του αιωνος· ¹⁴αλλα τωρα η βασιλεια σου δεν θελει στηριχθη· ο Κυριος εζητησεν εις εαυτον ανθρωπον κατα την καρδιαν αυτου, και διωρισεν ο Κυριος αυτον να ηναι αρχων επι τον λαον αυτου, επειδη δεν εφυλαξας εκεινο το οποιον προσεταξεν εις σε ο Κυριος. ¹⁵Και εσηκωθη ο Σαμουηλ και ανεβη απο Γαλγαλων εις Γαβαα του Βενιαμιν. Ο δε Σαουλ ηριθμησε τον λαον τον ευρεθεντα μετ' αυτου, περιπου εξακοσιους ανδρας. ¹⁶Και ο Σαουλ και Ιωναθαν ο υιος αυτου και ο λαος ο ευρεθεις μετ' αυτων, εκαθηγντο εν Γαβαα του Βενιαμιν· οι δε Φιλισταιοι ησαν εστρατοπεδευμενοι εν Μιχμας. ¹⁷Και εξηλθον λεηλαται εκ του στρατοπεδου των Φιλισταιων εις τρια σωματα·

το εν σωμα εστραφη εις την οδον Οφρα, προς την γην Σωγαλ· ¹⁸και το άλλο σωμα εστραφη εις την οδον Βαιθωρων· και το άλλο σωμα εστραφη εις την οδον του οριου, το οποιον βλεπει προς την κοιλαδα Σεβωειμ, κατα την ερημον. ¹⁹Και σιδηρουργος δεν ευρισκετο εν παση τη γη Ισραηλ· διοτι οι Φιλισταιοι ειπον, Μηποτε οι Εβραιοι κατασκευασωσι ρομφαιας η λογγας· ²⁰αλλα κατεβαινον παντες οι Ισραηλιται προς τους Φιλισταιους, δια να ακωσωσιν εκαστος το υνιον αυτου και την δικελλαν αυτου και την αξινην αυτου, και την σκαπανην αυτου, ²¹οσακις ηθελον αμβλυνη αι σκαπαναι και αι δικελλαι και τα τρικρανα και αι αξιναι αυτων· και δια να οξυνωσι τα βουκεντρα αυτων. ²²Δια τουτο εν τη ημερα της μαχης, δεν ευρισκετο ουτε μαχαιρα ουτε λογγη εις την χειρα τινος εκ του λαου του οντος μετα του Σαουλ και Ιωναθαν· εις τον Σαουλ ομως και εις τον Ιωναθαν τον υιον αυτου ευρεθησαν. ²³Η δε φρουρα των Φιλισταιων εξηλθε προς το περασμα Μιχμας.

14 Ημεραν δε τινα ειπεν Ιωναθαν, ο υιος του Σαουλ, προς τον νεον τον βασταζοντα τα οπλα αυτου, Ελθε, και ας περασωμεν προς την φρουραν των Φιλισταιων, την εν τω περαν· προς τον πατερα αυτου ομως δεν εφανερωσε τουτο. ²Ο δε Σαουλ εκαθητο επι του ακρου του Γαβαα, υπο την ροδιαν την εν Μιγρων· και ο λαος ο μετ' αυτου ητο εως εξακοσιοι ανδρες· ³και Αχια, ο υιος του Αχιτωβ, αδελφου του Ιχαβωδ, υιου του Φινεες, υιου του Ηλει, ιερευς του Κυριου εν Σηλω, φορων εφοδ. Και ο λαος δεν ηξευρεν οτι υπηγεν ο Ιωναθαν. ⁴Μεταξυ δε των διαβασεων, δια των οποιων ο Ιωναθαν εζητει να περαση προς την φρουραν των Φιλισταιων, ητο αποτομος βραχος εξ ενος μερους και αποτομος βραχος εκ του αλλου μερους· και το ονομα του ενος Βοσες, το δε ονομα του αλλον Σενε. ⁵Το μετωπον του ενος βραχου ητο προς βορραν απεναντι Μιχμας, και το του αλλου προς νοτον απεναντι Γαβαα. ⁶Και ειπεν ο Ιωναθαν προς τον νεον τον βασταζοντα τα οπλα αυτου, Ελθε, και ας περασωμεν προς την φρουραν των απεριτμητων τουτων· ισως ενεργηση ο Κυριος υπερ ημων· διοτι δεν ειναι εις τον Κυριον εμποδιον να σωση δια πολλων η δι' ολιγων. ⁷Και ειπε προς αυτον ο οπλοφορος αυτου, Καμε ο, τι ειναι εν τη καρδια σου· προχωρει· ιδου, εγω ειμαι μετα σου κατα την καρδιαν σου. ⁸Τοτε ειπεν ο Ιωναθαν, Ιδου, ημεις θελομεν περασει προς τους ανδρας και θελομεν δειχθη εις αυτους· ⁹εαν ειπωσι προς ημας ουτω, Σταθητε εως να ελθωμεν προς εσας· τοτε θελομεν σταθη εν τω τοπω ημων και δεν θελομεν αναβη προς αυτους· ¹⁰αλλ' εαν ειπωσιν ουτως, Αναβητε προς ημας· τοτε θελομεν αναβη· διοτι ο Κυριος παρεδωκεν αυτους εις την χειρα ημων· και τουτο θελει εισθαι εις ημας το σημειον. ¹¹Εδειχθησαν λοιπον αμφοτεροι εις την φρουραν των Φιλισταιων· και οι Φιλισταιοι ειπον, Ιδου, οι Εβραιοι εξερχονται εκ των τρυπων, οπου ειχον κρυφθη. ¹²Και ελαλησαν οι ανδρες της φρουρας προς τον Ιωναθαν και προς τον βασταζο-

ντα τα οπλα αυτου, και ειπον, Αναβητε προς ημας, και θελομεν σας φανερωσει τι. Και ειπεν ο Ιωναθαν προς τον οπλοφορον αυτου, Αναβα κατοπιν μου· διοτι παρεδωκεν αυτους ο Κυριος εις την χειρα του Ισραηλ. ¹³Και ανεπτυσεν ο Ιωναθαν με τας χειρας αυτου και με τους ποδας αυτου, και ο βασταζων τα οπλα αυτου κατοπιν αυτου· και επεσον εμπροσθεν του Ιωναθαν· και ο βασταζων τα οπλα αυτου εθανατονεν αυτους κατοπιν αυτου. ¹⁴Αυτη δε η πρωτη σφαγη, την οποιαν εκαμον ο Ιωναθαν και ο οπλοφορος αυτου, ητο περιπου εικοσι ανδρες, εις διαστημα γης ημισεως στρεμματος. ¹⁵Και εγεινε τρομος εν τω στρατοπεδω, εν τοις αγροις και εν παντι τω λαω· η φρουρα και οι λεηλατουντες, και αυτοι κατετρομαξαν, και η γη συνεταραχθη· ωστε ητο ως τρομος Θεου. ¹⁶Και ειδον οι φρουροι του Σαουλ εν Γαβαα του Βενιαμιν, και ιδου, το πληθος διελυετο και βαθμηδον διεσκορπιζετο. ¹⁷Τοτε ειπεν ο Σαουλ προς τον λαον τον μετ' αυτου, Απαριθμησατε τωρα και ιδετε τις ανεχωρησεν εξ ημων. Και οτε απηριθμησαν, ιδου, ο Ιωναθαν και ο οπλοφορος αυτου δεν ησαν. ¹⁸Και ειπεν ο Σαουλ προς τον Αχια, Φερε εδω την κιβωτον του Θεου. Διοτι η κιβωτος του Θεου ητο τοτε μετα των υιων Ισραηλ. ¹⁹Και ενω ελαλει ο Σαουλ προς τον ιερεα, ο θορυβος εν τω στρατοπεδω των Φιλισταιων επροχωρει επι το μαλλον και επληθυνετο· ο δε Σαουλ ειπε προς τον ιερεα, Συρε οπισω την χειρα σου. ²⁰Και συνηθροισθησαν ο Σαουλ και πας ο λαος ο μετ' αυτου και ηλθον εως εις την μαχην· και ιδου, παντος ανδρος η ρομφαια ητο εναντιον του συντροφου αυτου, σφαγη μεγαλη σφοδρα. ²¹οι δε Εβραιοι οι μετα των Φιλισταιων οντες ως αλλοτε, οιτινες ειχον αναβη μετ' αυτων εις το στρατοπεδον εκ των περιξ, και αυτοι ετι ηνωθησαν μετα των Ισραηλιτων, οιτινες ησαν μετα του Σαουλ και Ιωναθαν. ²²Και παντες οι ανδρες του Ισραηλ οι κρυπτομενοι εν τω ορει Εφραιμ, ακουσαντες οτι οι Φιλισταιοι εφευγον, εδραμον και αυτοι κατοπιν αυτων εις πολεμον. ²³Και εσωσεν ο Κυριος τον Ισραηλ εν τη ημερα εκεινη· και η μαχη επερασεν εις Βαιθ-αυεν. ²⁴Οι δε ανδρες του Ισραηλ απεκαμον την ημεραν εκεινην· διοτι ο Σαουλ ειχεν ορκισει τον λαον, λεγων, Επικαταρατος ο ανθρωπος, οστις φαγη τροφην εως εσπερας, και εκδικηθω απο των εχθρων μου. Οθεν δεν εγευθη τροφην πας ο λαος. ²⁵Και παν το πληθος ηλθεν εις δασος, οπου ητο μελι κατα γης. ²⁶Και οτε εισηλθεν ο λαος εις το δασος, ιδου, το μελι εσταλαξεν· ουδεις ομως επλησιασε την χειρα αυτου εις το στομα αυτου· διοτι εφοβηθη ο λαος τον ορκον. ²⁷Ο Ιωναθαν ομως δεν ειχεν ακουσει, οτε ο πατηρ αυτου ωρκισε τον λαον· οθεν ηπλωσε το ακρον της ραβδου της εν τη χειρι αυτου και εβυθισεν αυτο εις κρηθηραν και εβαλε την χειρα αυτου εις το στομα αυτου, και ανεβλεψαν οι οφθαλμοι αυτου. ²⁸Απεκριθη δε εις εκ του λαου και ειπεν, Ο πατηρ σου ωρκισε δι' ορκου τον λαον, λεγων, Επικαταρατος ο ανθρωπος, οστις φαγη τροφην σημερον· δια τουτο ο λαος ειναι εκλελυμενος. ²⁹Ο δε Ιωναθαν ειπεν, Εταραξεν ο

πατηρ μου τον κοσμον· ιδετε, παρακαλω, ποσον ανεβλεψαν οι οφθαλμοι μου, διοτι εγευθην ολιγον εκ τουτου του μελιτος·³⁰ ποσω μαλλον, εαν ο λαος ηθελε φαγει την σημερον ελευθερωσ εκ των λαφυρων των εχθρων αυτου, τα οποια ευρηκε; διοτι δεν ηθελε γεινει τωρα πολυ μεγαλητερα σφαγη μεταξυ των Φιλισταιων;³¹ Επαταξαν δε εν εκεινη τη ημερα τους Φιλιστειους απο Μιχμας εως Αιαλων· και ο λαος ητο εκλελυμενος σφοδρα.³² Οθεν εριφθη ο λαος εις τα λαφυρα, και ελαβε προβατα και βοας και μοσχους και εσφαξαν κατα γης· και ετρωγεν ο λαος μετα του αιματος.³³ Ανηγγειλαν δε προς τον Σαουλ, λεγοντες, Ιδου, ο λαος αμαρτανει εις τον Κυριον, διοτι τρωγουσι μετα του αιματος. Και ειπε, Παραβαται εσταθητε· κυλισατε προς εμε σημερον λιθον μεγαν.³⁴ Και ειπεν ο Σαουλ, Διασπαρθητε μεταξυ του λαου και ειπατε προς αυτους, Φερετε μοι ενταυθα εκαστος τον βουν αυτου και εκαστος το προβατον αυτου, και σφαξατε ενταυθα και φαγετε· και μη αμαρτανετε εις τον Κυριον, τρωγοντες μετα του αιματος. Και εφεραν πας ο λαος εκαστος τον βουν αυτου μεθ' εαυτου εκεινην την νυκτα και εσφαξαν εκει.³⁵ Και ωκοδομησεν ο Σαουλ θυσιαστηριον εις τον Κυριον· τουτο ητο το πρωτον θυσιαστηριον, το οποιον ωκοδομησεν ο Σαουλ εις τον Κυριον.³⁶ Και ειπεν ο Σαουλ, Ας καταβωμεν εξοπισω των Φιλισταιων δια νυκτος, και ας διαρπασωμεν αυτους εως να φεγξη η ημερα, και ας μη αφησωμεν μηδε ενα εξ αυτων. Και ειπον, Καμε παν ο, τι σοι φαινεται καλον. Τοτε ειπεν ο ιερευς, Ας προσελθωμεν ενταυθα εις τον Θεον.³⁷ Και ηρωτησεν ο Σαουλ τον Θεον, Να καταβω εξοπισω των Φιλισταιων; θελεις παραδωσει αυτους εις την χειρα του Ισραηλ; Αλλα δεν απεκριθη προς αυτον την ημεραν εκεινην.³⁸ Και ειπεν ο Σαουλ, Πλησιασατε ενταυθα παντες οι αρχηγοι του λαου· και μαθετε και ιδετε, εις ποιον εσταθη η αμαρτια αυτη σημερον·³⁹ διοτι ζη Κυριος, ο σωσας τον Ισραηλ, οτι και εις τον Ιωναθαν τον υιον μου αν εσταθη, θελει βεβαιως θανατωθη. Και δεν ευρεθη ουδεις μεταξυ παντος του λαου, οστις απεκριθη προς αυτον.⁴⁰ Και ειπε προς παντα τον Ισραηλ, Σταθητε σεις εκ του ενος μερους, εγω δε και Ιωναθαν ο υιος μου θελομεν σταθη εκ του αλλου μερους. Και ειπεν ο λαος προς τον Σαουλ, Καμε παν ο, τι σοι φαινεται καλον.⁴¹ Τοτε ειπεν ο Σαουλ προς τον Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, Δειξον τον αθων. Και επιασθη ο Ιωναθαν και ο Σαουλ· ο δε λαος απελυθη.⁴² Και ειπεν ο Σαουλ, Ριψατε κληρους μεταξυ εμου και Ιωναθαν του υιου μου. Και επιασθη ο Ιωναθαν.⁴³ Τοτε ειπεν ο Σαουλ προς τον Ιωναθαν, Φανερωσον μοι τι επραξας. Και εφανερωσε προς αυτον ο Ιωναθαν, και ειπε, Τωντι εγευθην ολιγον μελι δια του ακρου της ραβδου της εν τη χειρι μου· ιδου, εγω, αποθνησκω.⁴⁴ Και απεκριθη ο Σαουλ, Ουτω να καμη ο Θεος και ουτω να προσθεση· βεβαιως θελεις αποθανει, Ιωναθαν.⁴⁵ Ο δε λαος ειπε προς τον Σαουλ, Ο Ιωναθαν θελει αποθανει, οστις εκαμε την μεγαλην ταυτην σωτηριαν εις τον Ισραηλ; Μη γενοιτο·

Ζη Κυριος, ουδε μια θριξ εκ της κεφαλης αυτου θελει πεσει εις την γην· διοτι ενηργησε μετα του Θεου την ημεραν ταυτην. Και ελυτρωσεν ο λαος τον Ιωναθαν, και δεν απεθανε.⁴⁶ Τοτε ανεβη ο Σαουλ εκ της καταδιωξεως των Φιλισταιων· και οι Φιλιστειοι υπηγαν εις τον τοπον αυτων.⁴⁷ Και ελαβεν ο Σαουλ την βασιλειαν επι τον Ισραηλ, και επολεμησεν εναντιον παντων των εχθρων αυτου κυκλω· εναντιον του Μωαβ και εναντιον των υιων του Αμμων και εναντιον του Εδωμ και εναντιον των βασιλεων της Σωβα και εναντιον των Φιλισταιων· και εναντιον παντων οπου και αν εστρεφετο, κατετροπονε.⁴⁸ Συνεκροτησεν ετι δυναμιν και επαταξε τον Αμαληκ, και ηλευθερωσε τον Ισραηλ εκ χειρος των διαρπαζοντων αυτους.⁴⁹ Οι δε υιοι του Σαουλ ησαν Ιωναθαν και Ισονει και Μελχι-σουε· και τα ονοματα των δυο θυγατερων αυτου, το ονομα της πρωτοτοκου Μεραβ, και το ονομα της νεωτερας Μιχαλ·⁵⁰ το δε ονομα της γυναικος του Σαουλ ητο Αχινοαμ, θυγατηρ του Αχιμαας. Και το ονομα του αρχιστρατηγου αυτου Αβενηρ, υιος του Νηρ, θειου του Σαουλ.⁵¹ Ο δε Κεις ο πατηρ του Σαουλ, και ο Νηρ ο πατηρ του Αβενηρ, ησαν υιοι του Αβιηλ.⁵² Ητο δε πολεμος δυνατος εναντιον των Φιλισταιων κατα πασας τας ημερας του Σαουλ· και οποτε εβλεπεν ο Σαουλ ανδρα τινα δυνατον η ανδρειον, παρελαμβανεν αυτον πλησιον εαυτου.

15 Ειπε δε Σαμουηλ προς τον Σαουλ, Εμε απεστειλεν ο Κυριος να σε χρισω βασιλεα επι τον λαον αυτου, επι τον Ισραηλ· τωρα λοιπον ακουσον της φωνης των λογων του Κυριου.³ Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Θελω εκδικησει οσα εκαμεν ο Αμαληκ εις τον Ισραηλ, οτι ανεσταθη εις αυτον εν τη οδω, οτε ανεβαινεν εξ Αιγυπτου·³ υπαγε τωρα και παταξον τον Αμαληκ, και εξολοθρευσον παν ο, τι εχει και μη φεισθης αυτους· αλλα θανατωσον και ανδρα και γυναικα και παιδιον και θηλαζον και βουν και προβατον και καμηλον και ονον.⁴ Και ο Σαουλ εκαλεσε τον λαον και απηριθμησεν αυτους εν Τελαιμ, διακοσιας χιλιαδας πεζων και δεκα χιλιαδας ανδρων Ιουδα.⁵ Και ηλθεν ο Σαουλ εως της πολεως του Αμαληκ και ενεδρευσεν εν τη φαραγγι.⁶ Και ειπεν ο Σαουλ προς τους Κεναιους, Υπαγετε, αναχωρησατε, καταβητε εκ μεσου των Αμαληκιτων, δια να μη σας συμπεριλαβω μετ' αυτων· διοτι σεις εδειξατε ελεος εις παντας τους υιους Ισραηλ, οτε ανεβαινον εξ Αιγυπτου. Και ανεχωρησαν οι Κεναιοι εκ μεσου των Αμαληκιτων.⁷ Και επαταξεν ο Σαουλ τους Αμαληκιτας απο Αβιλα εως της εισοδου Σουρ, της κατα προσωπον Αιγυπτου.⁸ Και συνελαβεν Αγαγ τον βασιλεα των Αμαληκιτων ζωντα, παντα δε τον λαον εξωλοθρευσεν εν στοματι μαχαιρας.⁹ Πλην εφεισθη ο Σαουλ και ο λαος τον Αγαγ και τα καλητερα των προβατων και των βοων και των δευτερευοντων και των αρνιων και παντος αγαθου, και δεν ηθελον να εξολοθρευσωσιν αυτα· αλλα παν το ευτελες και εξουδενωμενον, εκεινο εξωλοθρευσαν.¹⁰ Τοτε εγεινε λογος Κυριου προς

τον Σαμουήλ, λεγων, ¹¹Μετεμελήθην οτι εκαμα τον Σαουλ βασιλεα· διοτι εστραφη απο οπισθεν μου και τους λογους μου δεν εξετελεσε. Και τουτο ελυπησε τον Σαμουήλ, και εβοησε προς τον Κυριον δι' ολης της νυκτος. ¹²Και οτε εξηγηθη ο Σαμουήλ ενωρις δια να υπαγη εις συναντησιν του Σαουλ το πρωι, ανηγγειλαν προς τον Σαμουήλ, λεγοντες, Ο Σαουλ ηλθεν εις τον Καρμηλον, και ιδου, ανηγειρεν εις εαυτον τροπαιον· επειτα εστραφη και διεπερασε και κατεβη εις Γαλγαλα. ¹³Και υπηγεν ο Σαμουήλ προς τον Σαουλ· και ειπεν ο Σαουλ προς αυτον, Ευλογημενος να ησαι παρα του Κυριου· εξετελεσα τον λογον του Κυριου. ¹⁴Ειπε δε ο Σαμουήλ, Και τις η φωνη αυτη των προβατων εις τα ωτα μου, και η φωνη των βοων, την οποιαν ακουω; ¹⁵Και ειπεν ο Σαουλ, Εκ των Αμαληκитων εφεραν αυτα· διοτι ο λαος εφεισθη τα καλητερα των προβατων και των βοων, δια να θυσιαση εις Κυριον τον Θεον σου· τα δε λοιπα εξωλοθρευσαμεν. ¹⁶Τοτε ειπεν ο Σαμουήλ προς τον Σαουλ, Αφες, και θελω απαγγειλει προς σε τι ελαλησεν ο Κυριος εις εμε την νυκτα. Ο δε ειπε προς αυτον, Λεγε. ¹⁷Και ειπεν ο Σαμουήλ, Ενω συ ησο μικρος εμπροσθεν των οφθαλμων σου, δεν εγεινες η κεφαλη των φυλων του Ισραηλ, και σε εχρισεν ο Κυριος βασιλεα επι τον Ισραηλ; ¹⁸και σε εστειλεν ο Κυριος εις την οδον και ειπεν, Υπαγε και εξολοθρευσον τους αμαρτανοντας εις εμε, τους Αμαληκитας, και πολεμησον εναντιον αυτων εωσου εξαφανισης αυτους· ¹⁹δια τι λοιπον δεν υπηκουσας της φωνης του Κυριου, αλλ' ωρμησας επι τα λαφυρα και επραξας το κακον ενωπιον του Κυριου; ²⁰Και ειπεν ο Σαουλ προς τον Σαμουήλ, Ναι, υπηκουσα της φωνης του Κυριου και υπηγα εις την οδον εις την οποιαν ο Κυριος με απεστειλε και εφερα τον Αγαγ τον βασιλεα του Αμαληκ, τους δε Αμαληκитας εξωλοθρευσα· ²¹ο λαος ομως ελαβεν εκ των λαφυρων προβατα και βοας, τα καλητερα απο των απηγορευμενων, δια να θυσιαση εις Κυριον τον Θεον σου εν Γαλγαλοις. ²²Και ειπεν ο Σαμουήλ, Μηπως ο Κυριος αρεσκεται εις τα ολοκαυτωματα και εις τας θυσιας, καθως εις το να υπακουωμεν της φωνης του Κυριου; ιδου, η υποταγη ειναι καλητερα παρα την θυσιαν· η υπακοη, παρα το παχος των κριων· ²³διοτι η απειθεια ειναι καθως το αμαρτημα της μαγειας· και το πεισμα, καθως η ασεβεια και ειδωλολατρευια· επειδη συ απερριψας τον λογον του Κυριου, δια τουτο και αυτος απερριψε σε απο του να ησαι βασιλευς. ²⁴Και ειπεν ο Σαουλ προς τον Σαμουήλ, Ημαρτησα· διοτι παρεβην το προσταγμα του Κυριου και τους λογους σου, φοβηθεις τον λαον και υπακουσας εις την φωνην αυτων· ²⁵τωρα λοιπον συγχωρησον, παρακαλω, το αμαρτημα μου και επιστρεφον μετ' εμου, δια να προσκυνησω τον Κυριον. ²⁶Ο δε Σαμουήλ ειπε προς τον Σαουλ, Δεν θελω επιστρεφει μετα σου· διοτι απερριψας τον λογον του Κυριου, και ο Κυριος απερριψε σε απο του να ησαι βασιλευς επι τον Ισραηλ. ²⁷Και καθως εστραφη ο Σαμουήλ δια να αναχωρηση, εκεινος επιασεν αυτον απο του κρασπε-

δου του ματιου αυτου· και εξεσχισθη. ²⁸Και ειπε προς αυτον ο Σαμουήλ, Εξεσχισεν η Κυριος την βασιλειαν του Ισραηλ απο σου σημερον και εδωκεν αυτην εις τον πλησιον σου, τον καλητερον σου· ²⁹ουδε θελει ψευσθη ο Ισχυρος του Ισραηλ ουδε μεταμεληθη· διοτι ουτος δεν ειναι ανθρωπος, ωστε να μεταμεληθη. ³⁰Ο δε ειπεν, Ημαρτησα· αλλα τιμησον με τωρα, παρακαλω, εμπροσθεν των πρεσβυτερων του λαου μου και εμπροσθεν του Ισραηλ, και επιστρεφον μετ' εμου, δια να προσκυνησω Κυριον τον Θεον σου. ³¹Και επεστρεφεν ο Σαμουήλ κατοπιν του Σαουλ και προσεκυνησεν ο Σαουλ τον Κυριον. ³²Τοτε ειπεν ο Σαμουήλ, Φερετε μοι ενταυθα Αγαγ τον βασιλεα των Αμαληκитων. Και ηλθε προς αυτον ο Αγαγ χαριεντως· διοτι ελεγεν ο Αγαγ, Βεβαιως η πικρια του θανατου επερασεν. ³³Ο δε Σαμουήλ ειπε, Καθως ητεκνωσε γυναικας η ρομφαια σου, ουτω θελει ατεκνωθη μεταξυ των γυναικων η μητηρ σου. Και κατεκοφεν ο Σαμουήλ τον Αγαγ ενωπιον του Κυριου εν Γαλγαλοις. ³⁴Τοτε ανεχωρησεν ο Σαμουήλ εις Ραμα· ο δε Σαουλ ανεβη εις τον οικον αυτου, εις Γαβαα Σαουλ. ³⁵Ο δε Σαμουήλ δεν ειδε πλεον τον Σαουλ εις της ημερας του θανατου αυτου· επενθησεν ομως ο Σαμουήλ δια τον Σαουλ. Και ο Κυριος μετεμεληθη οτι εκαμε τον Σαουλ βασιλεα επι τον Ισραηλ.

16Και ειπε Κυριος προς τον Σαμουήλ, Εως ποτε συ πενθεις δια τον Σαουλ, επειδη εγω απεδοκιμασα αυτον απο του να βασιλευη επι τον Ισραηλ; γεμισον το κερας σου ελαιον και υπαγε· εγω σε αποσπελλω προς τον Ιεσσαι τον Βηθλεεμιτην· διοτι προεβλεφα εις εμαυτον βασιλεα μεταξυ των υιων αυτου. ²Και ειπεν ο Σαμουήλ, Πως να υπαγω; διοτι θελει ακουσει τουτο ο Σαουλ και θελει με θανατωσει. Και ειπεν ο Κυριος, Λαβε μετα σου δαμαλιν και ειπε, Ηλθον να θυσιασω προς τον Κυριον. ³Και καλεσον τον Ιεσσαι εις την θυσιαν, και εγω θελω φανερωσει προς σε τι θελεις καμει και θελεις χρισει εις εμε οντινα σοι ειπω. ⁴Και εκαμεν ο Σαμουήλ εκεινο το οποιον ειπεν ο Κυριος, και ηλθεν εις Βηθλεεμ. Ετρομαξαν δε οι πρεσβυτεροι της πολεως εις την συναντησιν αυτου και ειπον, Εν ειρηνη ερχεσαι; ⁵Ο δε ειπεν, Εν ειρηνη ερχομαι δια να θυσιασω προς τον Κυριον· αγιασθητε και ελθετε μετ' εμου εις την θυσιαν. Και ηγιασε τον Ιεσσαι και τους υιους αυτου και εκαλεσεν αυτους εις την θυσιαν. ⁶Και ενω εισηρχοντο, ιδων τον Ελιαβ, ειπε, Βεβαιως εμπροσθεν του Κυριου ειναι ο κεχρισμενος αυτου. ⁷Και ειπε Κυριος προς τον Σαμουήλ, Μη επιβλεψης εις την οφιν αυτου η εις το υφος του αναστηματος αυτου, επειδη απεδοκιμασα αυτον· διοτι δεν βλεπει ο Κυριος καθως βλεπει ο ανθρωπος· διοτι ο ανθρωπος βλεπει το φαινομενον, ο δε Κυριος βλεπει την καρδιαν. ⁸Τοτε εκαλεσεν ο Ιεσσαι τον Αβιναδαβ και διεβιβασεν αυτον ενωπιον του Σαμουήλ. Και ειπεν, ουδε τουτον δεν εξελεξεν ο Κυριος. ⁹Τοτε διεβιβασεν ο Ιεσσαι τον Σαμμα. Ο δε ειπεν, Ουδε τουτον δεν εξελεξεν ο Κυριος. ¹⁰Και διε-

βιβασεν ο Ιεσσαί επτα εκ των υιων αυτου ενωπιον του Σαμουήλ. Και ειπεν ο Σαμουήλ προς τον Ιεσσαί, Ο Κυριος δεν εξελεξε τουτους. ¹¹Και ειπεν ο Σαμουήλ προς τον Ιεσσαί, Ετελειωσαν τα παιδια; Και ειπε, Μενει ετι ο νεωτερος· και ιδου, ποιμαινει τα προβατα. Και ειπεν ο Σαμουήλ προς τον Ιεσσαί, Πεμφον και φερε αυτον· διοτι δεν θελωμεν καθισει εις την τραπεζαν, εωσου ελθη ενταυθα. ¹²Και εστειλε και εφερεν αυτον. Ητο δε ξανθος και ευοφθαλμος και ωραιος την οφιν. Και ειπεν ο Κυριος, Σηκωθητι, χρισον αυτον· διοτι ουτος ειναι. ¹³Τοτε ελαβεν ο Σαμουήλ το κερας του ελαιου και εχρισεν αυτον εν μεσω των αδελφων αυτου· και επηλθε πνευμα Κυριου επι τον Δαβιδ απο της ημερας εκεινης και εφεξης. Σηκωθεις δε ο Σαμουήλ απηλθεν εις Ραμα. ¹⁴Και το Πνευμα του Κυριου απεσυρθη απο του Σαουλ, και πνευμα πονηρον παρα Κυριου εταραττεν αυτον. ¹⁵Και ειπον οι δουλοι του Σαουλ προς αυτον, Ιδου τωρα, πονηρον πνευμα παρα Θεου σε ταραττει· ¹⁶ας προσταξη τωρα ο κυριος ημων τους δουλους σου, τους εμπροσθεν σου, να ζητησωσιν ανθρωπον ειδημονα εις το να παιζη κιθαραν· και οποτε το πονηρον πνευμα παρα Θεου ειναι επι σε, να παιζη με την χειρα αυτου, και καλον θελει εισθαι εις σε. ¹⁷Και ειπεν ο Σαουλ προς τους δουλους αυτου, Προβλεψατε μοι λοιπον ανθρωπον παιζοντα καλως και φερετε προς εμε. ¹⁸Τοτε απεκριθη εις εκ των δουλων και ειπεν, Ιδου, ειδον υιον του Ιεσσαί του Βηθλεεμιτου, ειδημονα εις το παιζειν και ανδρειοτατον και ανδρα πολεμικον και συνετον εις λογον και ανθρωπον ωραιον, και ο Κυριος ειναι μετ' αυτου. ¹⁹Και απεστειλεν ο Σαουλ μηνυτας προς τον Ιεσσαί, λεγων, Πεμφον μοι Δαβιδ τον υιον σου, οστις ειναι μετα των προβατων. ²⁰Και ελαβεν ο Ιεσσαί ονον φορτωμενον με αρτους και ασκον οινου και εν εριφιον εξ αιγων, και επεμφεν αυτα δια του Δαβιδ του υιου αυτου προς τον Σαουλ. ²¹Και ηλθεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ και εσταθη εμπροσθεν αυτου· και ηγαπησεν αυτον σφοδρα· και εγεινεν οπλοφορος αυτου. ²²Και απεστειλεν ο Σαουλ προς τον Ιεσσαί, λεγων, Ο Δαβιδ ας στεκηται, παρακαλω, εμπροσθεν μου· διοτι ευρηκε χαριν εις τους οφθαλμους μου. ²³Και οποτε το πονηρον πνευμα παρα Θεου ητο επι τον Σαουλ, ο Δαβιδ ελαμβανε την κιθαραν και επαιζε δια της χειρος αυτου· τοτε ανεκουφιζετο ο Σαουλ και ανεπαυετο και απεσυρετο απ' αυτου το πνευμα το πονηρον.

17 Συνηθροισαν δε οι Φιλισταιοι τα στρατευματα αυτων δια πολεμον και ησαν συνηθροισμενοι εν Σοκχω, ητις ειναι του Ιουδα, και εστρατοπεδευσαν μεταξυ Σοκχω και Αζηκα, εν Εφεσ-δαμμειμ. ²Ο δε Σαουλ και οι ανδρες Ισραηλ συνηθροισθησαν, και εστρατοπεδευσαν εν τη κοιλαδι Ηλα, και παρεταχθησαν εις μαχην εναντιον των Φιλισταιων. ³Και οι μεν Φιλισταιοι ισταντο επι του ορους εντευθεν, ο δε Ισραηλ ιστατο επι του ορους εκειθεν· η δε κοιλας ητο μεταξυ αυτων. ⁴Και εξηλθεν ανηρ προμαχητης εκ του στρατοπεδου των Φιλισταιων ονομα-

ζομενος Γολιαθ, εκ της Γαθ, υφους εξ πηγων και σπιθαμης· ⁵ειχε δε περικεφαλαιαν χαλκινην επι της κεφαλης αυτου και ητο ενδεδυμενος θωρακα αλυσιδωτον· και το βαρος του θωρακος ητο πεντε χιλιαδες σικλων χαλκου· ⁶και κνημιδας χαλκινας επι των σκελων αυτου και ασπιδα χαλκινην μεταξυ των ωμων αυτου. ⁷Και το κονταριον του δορατος αυτου ητο ως αντιον υφαντου· και η λογχη του δορατος αυτου εξυγιζεν εξακοσιους σικλους σιδηρου· εις δε κρατων τον θυρεον προεπορευετο αυτου. ⁸Και σταθεις εβοησε προς τας παραταξεις του Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Δια τι εξερχεσθε να παρεταχθητε εις μαχην; δεν ειμαι εγω ο Φιλισταιος, και σεις δουλοι του Σαουλ; εκλεξατε εις εαυτους ανδρα, και ας καταβη προς εμε· ⁹εαν μεν δυνηθη να πολεμηση μετ' εμου και με θανατωση, τοτε ημεις θελωμεν εισθαι δουλοι σας· αλλ' εαν εγω υπερισχυσω κατ' αυτου και θανατωσω αυτον, τοτε σεις θελετε εισθαι δουλοι ημων και θελετε δουλευει ημας. ¹⁰Και ειπεν ο Φιλισταιος, Εγω εξουθενησα τας παραταξεις του Ισραηλ την ημεραν ταυτην· δοτε εις εμε ανδρα, δια να μονομαχησωμεν. ¹¹Οτε ηκουσεν ο Σαουλ και πας ο Ισραηλ εκεινους τους λογους του Φιλισταιου, εξεστησαν και εφοβηθησαν σφοδρα. ¹²Ητο δε Δαβιδ ο υιος εκεινου του Εφραθαιου εκ Βηθλεεμ Ιουδα, ονομαζομενου Ιεσσαί· ειχε δε οκτω υιους· και ο ανθρωπος εις τας ημερας του Σαουλ ειχε ταξιν γεροντος μεταξυ των ανθρωπων. ¹³Και υπηγαν οι τρεις υιοι του Ιεσσαί οι μεγαλητεροι ακολουθουντες τον Σαουλ εις την μαχην· και τα ονοματα των τριων υιων αυτου οιτινες υπηγαν εις την μαχην ησαν Ελιαβ ο πρωτοτοκος, και ο δευτερος αυτου Αβιναδαβ, και ο τριτος Σαμμα. ¹⁴Ο δε Δαβιδ ητο ο νεωτερος· και οι τρεις οι μεγαλητεροι ηκολουθουν τον Σαουλ. ¹⁵Και ανεχωρει ο Δαβιδ και επεστρεφεν απο του Σαουλ, δια να ποιμαινει τα προβατα του πατρος αυτου εν Βηθλεεμ. ¹⁶Ο δε Φιλισταιος επλησιαζε πρωι και εσπερας και εστηλονετο τεσσαρακοντα ημερας. ¹⁷Και ειπεν Ιεσσαί προς Δαβιδ τον υιον αυτου, Λαβε τωρα δια τους αδελφους σου εν εφα εκ τουτου του πεφρυγανισμενου σιτου και τους δεκα τουτους αρτους, και τρεξον εις το στρατοπεδον προς τους αδελφους σου· ¹⁸και τα δεκα ταυτα νωπα τυρια φερε προς τον χιλιαρχον, και ιδε αν υγαινωσιν οι αδελφοι σου και λαβε σημειον παρ' αυτων. ¹⁹Ο δε Σαουλ και αυτοι και παντες οι ανδρες Ισραηλ ησαν εν τη κοιλαδι Ηλα, μαχομενοι μετα των Φιλισταιων. ²⁰Και εξηγεθη ο Δαβιδ ενωρις το πρωι· και αφησας τα προβατα εις φυλακα, ελαβε και υπηγε, καθως προσεταξεν αυτον ο Ιεσσαί· και ηλθεν εις το περιχαρακωμα, ενω το στρατευμα εξηρχετο εις παραταξιν· και ηλαλαξαν προς την μαχην· ²¹διοτι παρεταχθησαν ο Ισραηλ και οι Φιλισταιοι, στρατευμα κατα προσωπον στρατευματος. ²²Και ο Δαβιδ, αφησας επανωθεν αυτου τα σκευη εις την χειρα του σκευοφυλακος, εδραμε προς το στρατευμα και ηλθε και ηρωτησε τους αδελφους αυτου πως εχουσι. ²³Και ενω ωμιλει μετ' αυτων, ιδου, ανεβαινεν ο προμαχητης, ο Φιλισταιος ο εκ της Γαθ, Γολιαθ το ονομα, εκ

των στρατευματων των Φιλισταιων, και ελαλησε κατα τους αυτους λογους· και ηκουσεν ο Δαβιδ. ²⁴Παντες δε οι ανδρες Ισραηλ, ως ειδον τον ανδρα, εφυγον απο προσωπου αυτου και εφοβηθησαν σφοδρα. ²⁵Και ελεγον οι ανδρες Ισραηλ, Ειδετε τον ανδρα τουτον τον αναβαινοντα; βεβαιως ανεβη δια να εξουθενηση τον Ισραηλ· και οστις θανατωση αυτον, τουτον θελει πλουτισει ο βασιλευς με πλουτη μεγαλα, και την θυγατερα αυτου θελει δωσει εις αυτον, και τον οικον του πατρος αυτου θελει καμει ελευθερον μεταξυ του Ισραηλ. ²⁶Και ειπεν ο Δαβιδ προς τους ανδρας τους ισταμενους πλησιον αυτου, λεγων, Τι θελει γεινει εις τον ανδρα, οστις παταξη τον Φιλισταιον τουτον και αφαιρεση το ονειδος απο του Ισραηλ; διοτι τις ειναι ο Φιλισταιος ουτος ο απεριτμητος, ωστε να εξουθενη τα στρατευματα του Θεου του ζωντος; ²⁷Και απεκριθη προς αυτον ο λαος κατα τον λογον τουτον, λεγων, ουτω θελει γεινει εις τον ανδρα, οστις παταξη αυτον. ²⁸Και ηκουσεν Ελιαβ ο αδελφος αυτου ο μεγαλητερος, ενω ελαλει προς τους ανδρας· και εξηφθη ο θυμος του Ελιαβ εναντιον του Δαβιδ, και ειπε, Δια τι κατεβης ενταυθα; και εις ποιον αφηκες τα ολιγα εκεινα προβατα εν τη ερημω; εγω εξερω την υπερηφανιαν σου και την πονηριαν της καρδιας σου· βεβαιως δια να ιδης την μαχην κατεβης. ²⁹Και ειπεν ο Δαβιδ, Τι εκαμα τωρα; δεν ειναι αιτια; ³⁰Και εστραφη απ' αυτου προς αλλον και ελαλησε κατα τον αυτον τροπον· και ο λαος απεκριθη παλιν προς αυτον κατα τον πρωτον λογον. ³¹Και οτε ηκουσθησαν οι λογοι, τους οποιους ελαλησεν ο Δαβιδ, ανηγγειλαν προς τον Σαουλ· και παρελαβεν αυτον. ³²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ, Μηδενος ανθρωπου η καρδια ας μη ταπεινονηται δια τουτον· ο δουλος σου θελει υπαγει και πολεμησει μετα του Φιλισταιου τουτου. ³³Και ειπεν ο Σαουλ προς τον Δαβιδ, Δεν δυνασαι να υπαγης εναντιον του Φιλισταιου τουτου δια να πολεμησης μετ' αυτου· διοτι συ εισαι παιδιον, αυτος δε ανηρ πολεμιστης εκ νεοτητος αυτου. ³⁴Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ, Ο δουλος σου εβοςκε τα προβατα του πατρος αυτου, και ηλθε λεων και αρκτος και ηρπασε προβατον εκ του ποιμνιου· ³⁵και εξηλθον κατοπιν αυτου και επαταξα αυτον και ηλευθερωσα αυτο εκ του στοματος αυτου· και καθως εσηκωθη εναντιον μου, ηρπασα αυτον απο της σιαγονος και επαταξα αυτον και εθανατωσα αυτον· ³⁶επαταξεν ο δουλος σου και τον λεοντα και την αρκτον· και ο Φιλισταιος ουτος ο απεριτμητος θελει εισθαι ως εν εκ τουτων, επειδη εξουθενησε τα στρατευματα του Θεου του ζωντος. ³⁷Και ειπεν ο Δαβιδ, Ο Κυριος ο ελευθερωσας με εκ χειρος του λεοντος και εκ χειρος της αρκτου, ουτος θελει με ελευθερωσει εκ χειρος του Φιλισταιου τουτου. Και ειπεν ο Σαουλ προς τον Δαβιδ, Υπαγε, και ο Κυριος ας ηναι μετα σου. ³⁸Και ωπλισεν ο Σαουλ τον Δαβιδ με την πανοπλιαν αυτου και εβαλε χαλκινην περικεφαλαιαν επι της κεφαλης αυτου· και ενεδυσεν αυτον θωρακα. ³⁹Και εξωσθη ο Δαβιδ την ρομφαιαν αυτου επανωθεν της πανοπλιας αυτου και

ηθελησε να περιπατηση· διοτι δεν ειχε δοκιμασει. Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ, Δεν δυναμαι να περιπατησω με ταυτα· διοτι δεν εδοκιμασα ποτε. Και εξεδυθη ο Δαβιδ αυτα επανωθεν αυτου. ⁴⁰Και ελαβε την ραβδον αυτου εν τη χειρι αυτου, και εξελεξεν εις εαυτον πεντε λιθους ομαλους εκ του χειμαρρου, και θεσας αυτους εις το ποιμενικον αυτου σακκιον και θυλακιον, την δε σφενδονην αυτου εις την χειρα αυτου, επλησιαζε προς τον Φιλισταιον. ⁴¹Ο δε Φιλισταιος ηρχετο προχωρων και επλησιαζε προς τον Δαβιδ· και ο ανηρ ο ασπιδοφορος εμπροσθεν αυτου. ⁴²Και οτε περιεβλεψεν ο Φιλισταιος και ειδε τον Δαβιδ, κατεφρονησεν αυτον· διοτι ητο παιδιον και ξανθος και ωραιος την οψιν. ⁴³Και ειπεν ο Φιλισταιος προς τον Δαβιδ, Κυων ειμαι εγω, ωστε ερχεσαι προς εμε με ραβδους; Και κατηρασθη ο Φιλισταιος τον Δαβιδ εις τους θεους αυτου. ⁴⁴Και ειπεν ο Φιλισταιος προς τον Δαβιδ, Ελθε προς εμε, και θελω παραδωσει τας σαρκας σου εις τα πετεινα του ουρανου και εις τα θηρια του αγρου. ⁴⁵Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Φιλισταιον, Συ ερχεσαι εναντιον μου με ρομφαιαν και δορυ και ασπιδα· εγω δε ερχομαι εναντιον σου εν τω ονοματι του Κυριου των δυναμεων, του Θεου των στρατευματων του Ισραηλ, τα οποια συ εξουθενησας· ⁴⁶την ημεραν ταυτην θελει σε παραδωσει ο Κυριος εις την χειρα μου· και θελω σε παταξει και αφαιρεσει απο σου την κεφαλην σου· και θελω παραδωσει τα πτωματα του στρατοπεδου των Φιλισταιων την ημεραν ταυτην εις τα πετεινα του ουρανου, και εις τα θηρια της γης· δια να γνωριση πασα η γη οτι ειναι Θεος εις τον Ισραηλ· ⁴⁷και θελει γνωρισει παν το πληθος τουτο οτι ο Κυριος δεν σωζει με ρομφαιαν και δορυ· διοτι του Κυριου ειναι η μαχη, και αυτος θελει σας παραδωσει εις την χειρα ημων. ⁴⁸Και οτε εσηκωθη ο Φιλισταιος και ηρχετο και επλησιαζεν εις συναντησιν του Δαβιδ, ο Δαβιδ εσπευσε και εδραμε προς μαχην εναντιον του Φιλισταιου. ⁴⁹Και εκτεινας ο Δαβιδ την χειρα αυτου εις το σακκιον, ελαβεν εκειθεν λιθον και εσφενδονησε και εκτυπησε τον Φιλισταιον κατα το μετωπον αυτου, ωστε ο λιθος ενεπηγη εις το μετωπον αυτου· και επεσε κατα προσωπον εις την γην. ⁵⁰και υπερисχυσεν ο Δαβιδ κατα του Φιλισταιου δια της σφενδονης και δια του λιθου, και εκτυπησε τον Φιλισταιον και εθανατωσεν αυτον. Αλλα δεν ητο ρομφαια εν τη χειρι του Δαβιδ· ⁵¹οθεν ο Δαβιδ εδραμε και σταθεις επι τον Φιλισταιον, ελαβε την ρομφαιαν αυτου και εσυρεν αυτην εκ της θηκης αυτης, και θανατωσας αυτον, απεκοφε την κεφαλην αυτου με αυτην. Ιδοντες δε οι Φιλισταιοι, οτι απεθανεν ο ισχυρος αυτων, εφυγον· ⁵²Τοτε εσηκωθησαν οι ανδρες του Ισραηλ και του Ιουδα και ηλαλαξαν και κατεδιωξαν τους Φιλισταιους, εως της εισοδου της κοιλαδος, και εως των πυλων της Ακκαρων. Και επεσον οι τραυματισμενοι των Φιλισταιων εν τη οδω Σααραειμ, εως Γαθ και εως Ακκαρων. ⁵³Και επεστρεψαν οι υιοι Ισραηλ εκ της καταδιωξεως των Φιλισταιων και διηρπασαν τα στρατοπεδα αυτων. ⁵⁴Ο δε Δαβιδ ελαβε

την κεφαλήν του Φιλισταίου, και εφερεν αυτην εις Ιερουσαλημ· την δε πανοπλιαν αυτου εβαλεν εν τη σκηνη αυτου. ⁵⁵Οτε δε ειδεν ο Σαουλ τον Δαβιδ εξερχομενον εναντιον του Φιλισταίου, ειπε προς Αβενηρ, τον αρχηγον του στρατευματος, Αβενηρ, τινος υιος ειναι ο νεος ουτος; Και ο Αβενηρ ειπε, Ζη η ψυχη σου, βασιλευ, δεν εξευρω. ⁵⁶Και ειπεν ο βασιλευς, Ερωτησον συ, τινος υιος ειναι ο νεανισκος ουτος. ⁵⁷Και καθως επεστρεφεν ο Δαβιδ, πατάξας τον Φιλισταιον, παρελαβεν αυτον ο Αβενηρ και εφερεν αυτον ενωπιον του Σαουλ· και η κεφαλη του Φιλισταίου ητο εν τη χειρι αυτου. ⁵⁸Και ειπε προς αυτον ο Σαουλ, Τινος υιος εισαι, νεε; και απεκριθη ο Δαβιδ, Ο υιος του δουλου σου Ιεσσαί του Βηθλεεμιτου.

18Και ως ετελειωσε λαλων προς τον Σαουλ, η ψυχη του Ιωναθαν συνεδεθη μετα της ψυχης του Δαβιδ, και ηγαπησεν αυτον ο Ιωναθαν ως την ιδιαν αυτου ψυχην. ²Και παρελαβεν αυτον ο Σαουλ εκεινην την ημεραν και δεν αφηκεν αυτον να επιστρεψη πλεον εις τον οικον του πατρος αυτου. ³Τοτε ο Ιωναθαν εκαμε συνθηκην μετα του Δαβιδ· διοτι ηγαπα αυτον ως την ιδιαν αυτου ψυχην. ⁴και εκδυθει ο Ιωναθαν το επενδυμα το εφ' αυτον, εδωκεν αυτο εις τον Δαβιδ, και την στολην αυτου, εως και αυτο το ξιφος αυτου και το τοξον αυτου και την ζωνην αυτου. ⁵και εξηρχετο ο Δαβιδ πανταχου οπου επεμπεν αυτον ο Σαουλ, και εφερετο μετα συνεσεως· και κατεστησεν αυτον ο Σαουλ επι τους ανδρας του πολεμου· και ητο αρεστος εις τους οφθαλμους παντος του λαου, ετι δε και εις τους οφθαλμους των δουλων του Σαουλ. ⁶Καθως δε ηρχοντο, ενω επεστρεφεν ο Δαβιδ εκ της σφαγης του Φιλισταίου, εξηρχοντο αι γυναικες εκ πασων των πολεων του Ισραηλ, φαλλουσαι και χορευουσαι, εις συναντησιν του βασιλεως Σαουλ, μετα τυμπανων, μετα χαρας και μετα κυμβαλων. ⁷Και απεκρινοντο αι γυναικες αι παιζουσαι προς αλληλας, και ελεγον, Ο Σαουλ επαταξε τας χιλιαδας αυτου, και ο Δαβιδ τας μυριαδας αυτου. ⁸Παρωξυνθη δε σφοδρα ο Σαουλ, και εφανη δυσαρεστος εις τους οφθαλμους αυτου ο λογος ουτος, και ειπεν, Απεδωκαν εις τον Δαβιδ τας μυριαδας, εις εμε δε απεδωκαν τας χιλιαδας· και τι λειπεται πλεον εις αυτον παρα η βασιλεια; ⁹Και υπεβλεπεν ο Σαουλ τον Δαβιδ απ' εκεινης της ημερας και εις το εξης. ¹⁰Και την επαυριον επηλθε πνευμα πονηρον παρα Θεου επι τον Σαουλ, και επροφητευεν εν μεσω του οικου· και ο Δαβιδ επαιζε δια της χειρος αυτου, ως καθ' εκαστην ημεραν· ητο δε το δορατιον εν τη χειρι του Σαουλ. ¹¹και ερριψεν ο Σαουλ το δορατιον, λεγων, Θελω κτυπησει τον Δαβιδ εως και εις τον τοιχον. Αλλ' ο Δαβιδ εξεκλινεν απ' εμπροσθεν αυτου δις. ¹²Εφοβηθη δε ο Σαουλ απο προσωπου Δαβιδ, επειδη ο Κυριος ητο μετ' αυτου, απο δε του Σαουλ ειχεν απομακρυνθη. ¹³Οθεν απεμακρυνεν αυτον ο Σαουλ απο πλησιον εαυτου και κατεστησεν αυτον χιλιαρχον· και εξηρχετο και εισηρχετο εμπροσθεν του λαου. ¹⁴Και εφερετο ο Δαβιδ μετα συνεσεως εν πα-

σαις ταις οδοις αυτου· και ο Κυριος ητο μετ' αυτου. ¹⁵Δια τουτο ο Σαουλ, βλεπων οτι εφερετο μετα μεγαλης συνεσεως, εφοβειτο απο προσωπου αυτου. ¹⁶Πας δε ο Ισραηλ και ο Ιουδας ηγαπα τον Δαβιδ, επειδη εξηρχετο και εισηρχετο εμπροσθεν αυτων. ¹⁷Και ειπεν ο Σαουλ προς τον Δαβιδ, Ιδου, η μεγαλητερα θυγατηρ μου Μεραβ· ταυτην θελω σοι δωσει εις γυναικα· μονον εσο ανδρειος εις εμε και μαχου τας μαχας του Κυριου. Διοτι ειπεν ο Σαουλ, Ας μη ηναι η χειρ μου επ' αυτον, αλλ' η χειρ των Φιλισταίων ας ηναι επ' αυτον. ¹⁸Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ, Ποιος εγω; και ποια η ζωη μου και η οικογενεια του πατρος μου μεταξυ του Ισραηλ, ωστε να γεινω γαμβρος του βασιλεως; ¹⁹Αλλα καθ' ον καιρον η Μεραβ η θυγατηρ του Σαουλ επρεπε να δοθη εις τον Δαβιδ, αυτη εδοθη εις τον Αδριηλ τον Μεολαθιτην εις γυναικα. ²⁰Ηγαπα δε τον Δαβιδ Μιχαλ η θυγατηρ του Σαουλ· και ανηγγειλαν τουτο προς τον Σαουλ· και το πραγμα ηρεσεν εις αυτον. ²¹Και ειπεν ο Σαουλ, Θελω δωσει αυτην εις αυτον, δια να γεινη παγίς εις αυτον, και δια να ηναι επ' αυτον η χειρ των Φιλισταίων. Οθεν ειπεν ο Σαουλ προς τον Δαβιδ, Σημερον θελεις εισθαι γαμβρος μου με την δευτεραν. ²²Και προσεταξεν ο Σαουλ τους δουλους αυτου, λεγων, Λαλησατε προς τον Δαβιδ κρυφίως και ειπατε, Ιδου, ο βασιλευς ευαρεστειται εις σε, και παντες οι δουλοι αυτου σε αγαπωσι· τωρα λοιπον γενου γαμβρος του βασιλεως. ²³Και ελαλησαν οι δουλοι του Σαουλ τους λογους τουτους εις τα ωτα του Δαβιδ. Και ειπεν ο Δαβιδ, Σας φαινεται μικρον να γεινη τις γαμβρος βασιλεως; αλλ' εγω ειμαι ανθρωπος πτωχος και ποταπος. ²⁴Και ανηγγειλαν οι δουλοι του Σαουλ προς αυτον, λεγοντες, Κατα τους λογους τουτους ελαλησεν ο Δαβιδ. ²⁵Και ειπεν ο Σαουλ, Ουτω θελετε ειπει προς τον Δαβιδ, Ο βασιλευς δεν θελει δωρα νυμφικα, αλλ' εκατον ακροβυστιας Φιλισταίων, δια να εκδικηθη ο βασιλευς εναντιον των εχθρων αυτου. Ο Σαουλ ομως εστοχαζετο να καμη τον Δαβιδ να πεση δια χειρος των Φιλισταίων. ²⁶Και οτε ανηγγειλαν οι δουλοι αυτου προς τον Δαβιδ τους λογους τουτους, ηρεσεν εις τον Δαβιδ να γεινη γαμβρος του βασιλεως· οθεν και πριν αι ημεραι πληρωθωσιν, ²⁷εσηκωθη ο Δαβιδ και υπηγεν, αυτος και οι ανδρες αυτου, και εθανατωσεν εκ των Φιλισταίων διακοσιους ανδρας· και εφερεν ο Δαβιδ τας ακροβυστιας αυτων, και απεδωκαν αυτας πληρεις εις τον βασιλεα, δια να γεινη γαμβρος του βασιλεως. Και εδωκεν εις αυτον ο Σαουλ Μιχαλ την θυγατερα αυτου εις γυναικα. ²⁸Και ειδεν ο Σαουλ και εγνωρισεν οτι ο Κυριος ητο μετα του Δαβιδ· και Μιχαλ η θυγατηρ του Σαουλ ηγαπα αυτον. ²⁹Και ετι μαλλον εφοβειτο ο Σαουλ απο προσωπου του Δαβιδ· και εγεινεν ο Σαουλ παντοτεινος εχθρος του Δαβιδ. ³⁰Εξηλθον δε οι αρχοντες των Φιλισταίων εις πολεμον· και αφ' ης ημερας εξηλθον, ο Δαβιδ εφερετο μετα συνεσεως μεγαλητερας παρα παντας τους δουλους του Σαουλ· οθεν το ονομα αυτου επιμηθη σφοδρα.

19Και ειπεν ο Σαουλ προς Ιωναθαν τον υιον αυτου και προς παντας τους δουλους αυτου, να θανατωσωσι τον Δαβιδ. ²Ο Ιωναθαν ομως, ο υιος του Σαουλ, γγαπα καθ' υπερβολην τον Δαβιδ· και απηγγειλεν ο Ιωναθαν προς τον Δαβιδ, λεγων, Σαουλ ο πατηρ μου ζητει να σε θανατωση· τωρα λοιπον φυλαχθητι, παρακαλω, εως πρωι, και μενε εν αποκρυφω τοπω και κρυπτου· ³εγω δε θελω εξελθει και σταθη πλησιον του πατρος μου εν τω αγρω οπου θελεις εισθαι, και θελω ομιλησει περι σου προς τον πατερα μου· και θελω ιδει τι ειναι και θελω σοι απαγγειλει. ⁴Και ελαλησεν ο Ιωναθαν καλα περι του Δαβιδ προς τον Σαουλ τον πατερα αυτου και ειπε προς αυτον, Ας μη αμαρτηση ο βασιλευς εναντιον του δουλου αυτου, εναντιον του Δαβιδ· επειδη δεν ημαρτησεν εναντιον σου και επειδη τα εργα αυτου εσταθησαν εις σε πολυ καλα· ⁵διоти ερριφοκινδυνευσεν την ζωην αυτου και εθανατωσε τον Φιλισταιον, και ο Κυριος εκαμε σωτηριαν μεγαλην εις παντα τον Ισραηλ· ειδες και εχαρης· δια τι λοιπον θελεις να αμαρτησης εναντιον αθου αιματος, θανατων τον Δαβιδ χωρις αιτιας; ⁶Και υπηκουσεν ο Σαουλ εις την φωνην του Ιωναθαν· και ωμοσεν ο Σαουλ, λεγων, Ζη Κυριος, δεν θελει θανατωθη. ⁷Και εκραξεν ο Ιωναθαν τον Δαβιδ και απηγγειλε προς αυτον ο Ιωναθαν παντας τους λογους τουτους. Και εφερεν ο Ιωναθαν τον Δαβιδ προς τον Σαουλ, και ητο ενωπιον αυτου ως το προτερον. ⁸Εγγεινε δε παλιν πολεμος· και εξηλθεν ο Δαβιδ και επολεμησε μετα των Φιλισταιων και επαταξεν αυτους εν σφαγη μεγαλη· και εφυγον απο προσωπου αυτου. ⁹Και το πονηρον πνευμα παρα Κυριου εσταθη επι τον Σαουλ, ενω εκαθητο εν τω οικω αυτου μετα του δορατιου εν τη χειρι αυτου· ο δε Δαβιδ επαιζε το οργانون δια της χειρος αυτου. ¹⁰Και εζητησεν ο Σαουλ να κτυπηση με το δορατιον τον Δαβιδ και εως εις τον τοιχον· εξεκλινεν ομως απο προσωπου του Σαουλ και εκτυπησε τον τοιχον με το δορατιον· ο δε Δαβιδ εφυγε και διεσωθη εκεινην την νυκτα. ¹¹Και απεστειλεν ο Σαουλ μηνυτας προς τον οικον του Δαβιδ, δια να παραφυλαξωσιν αυτον και να θανατωσωσιν αυτον το πρωι· απηγγειλε δε προς τον Δαβιδ η Μιχαλ, η γυνη αυτου, λεγουσα, Εαν δεν σωσης την ζωην σου την νυκτα ταυτην, αυριον θελεις θανατωθη. ¹²Και κατεβιβασεν η Μιχαλ τον Δαβιδ δια της θυριδος· και ανεχωρησε και εφυγε και διεσωθη. ¹³Τοτε λαβουσα η Μιχαλ ομοιωμα, εθεσεν επι της κλινης και εβαλεν εις την κεφαλην αυτου προσκεφαλαιον εκ τριχων αιγων και εσκεπασεν αυτο με φορεμα. ¹⁴Και οτε απεστειλεν ο Σαουλ μηνυτας δια να συλλαβωσι τον Δαβιδ, εκεινη ειπεν, Αρρωστος ειναι. ¹⁵Παλιν απεστειλεν ο Σαουλ τους μηνυτας δια να ιδωσι τον Δαβιδ, λεγων, Φερετε μοι αυτον επι της κλινης, δια να θανατωσω αυτον. ¹⁶Και οτε εισηλθον οι μηνυται, ιδου, ητο το ομοιωμα επι της κλινης και προσκεφαλαιον εις την κεφαλην αυτου εκ τριχων αιγων. ¹⁷Και ειπεν ο Σαουλ προς την Μιχαλ, Δια τι με ηπατησας ουτω και απεπεμφας τον εχθρον μου και διεσωθη; Και απεκριθη Μιχαλ προς τον Σαουλ, Αυτος

ειπε προς εμε, Αφες με να φυγω· δια τι να σε θανατωσω; ¹⁸Και εφυγεν ο Δαβιδ και διεσωθη και ηλθε προς τον Σαμουηλ εις Ραμα, και απηγγειλε προς αυτον παντα οσα ειχε καμει εις αυτον ο Σαουλ· και υπηγαν, αυτος και ο Σαμουηλ, και κατωκησαν εν Ναυιωθ. ¹⁹Απηγγειλαν δε προς τον Σαουλ και ειπον, Ιδου, ο Δαβιδ ειναι εν Ναυιωθ εν Ραμα. ²⁰Και απεστειλεν ο Σαουλ μηνυτας να συλλαβωσι τον Δαβιδ· και οτε ειδον την συναξιν των προφητων προφητευοντων και τον Σαμουηλ προισταμενον επ' αυτους, επηλθε Πνευμα Θεου επι τους μηνυτας του Σαουλ, και προεφητευον και αυτοι. ²¹Και οτε απηγγελη προς τον Σαουλ, απεστειλεν αλλους μηνυτας· και αυτοι ομοιως προεφητευον. Και απεστειλε παλιν ο Σαουλ τριτην φοραν μηνυτας, και αυτοι ετι προεφητευον. ²²Τοτε υπηγε και αυτος εις Ραμα και ηλθεν εως του μεγαλου φρεατος του εν Σοκχω· και ηρωτησε, λεγων, Που ειναι ο Σαμουηλ και ο Δαβιδ; Και ειπον, Ιδου, εν Ναυιωθ εν Ραμα. ²³Και υπηγεν εκει εις Ναυιωθ την εν Ραμα· και Πνευμα Θεου επηλθε και επ' αυτον· και εξηκολουθει την οδον αυτου προφητευων, εωσου ηλθεν εις Ναυιωθ εν Ραμα. ²⁴Και εκδυθεις τα ιματια αυτου και αυτος, προεφητευεν ενωπιον του Σαμουηλ κατα τον αυτον τροπον, και κατεκειτο γυμνος ολην εκεινην την ημεραν και ολην την νυκτα. Δια τουτο λεγουσι, Και Σαουλ εν προφηταις;

20Και εφυγεν ο Δαβιδ εκ Ναυιωθ της εν Ραμα, και ηλθε και ειπεν ενωπιον του Ιωναθαν, Τι επραξα; τι το αδικημα μου και τι το αμαρτημα μου εμπροσθεν του πατρος σου, δια το οποιον ζητει την ψυχην μου; ²Ο δε ειπε προς αυτον, Μη γενοιτο· συ δεν θελεις αποθανει ιδου, ο πατηρ μου δεν θελει καμει ουδεν, ειτε μεγα ειτε μικρον, το οποιον να μη φανερωση εις εμε· και δια τι ο πατηρ μου ηθελε κρυψει το πραγμα τουτο απ' εμου; δεν ειναι ουτω. ³Και ωμοσεν ο Δαβιδ ετι και ειπεν, Ο πατηρ σου εξευρει βεβαιως οτι εγω ευρηκα χαριν ενωπιον σου· οθεν λεγει, Ας μη εξευρη τουτο ο Ιωναθαν, μηποτε λυπηθη. Αλλα, ζη Κυριος και ζη η ψυχη σου, δεν ειναι παρα εν βημα μεταξυ εμου και του θανατου. ⁴Τοτε ειπεν ο Ιωναθαν προς τον Δαβιδ, Ο, τι επιθυμει η ψυχη σου θελω καμει εις σε. ⁵Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ιωναθαν, Ιδου, αυριον ειναι νεομηνια, καθ' ην εγω συνειθιζω να καθωμαι μετα του βασιλεως να συντρωγω· αφες με λοιπον να υπαγω, δια να κρυφθω εν τω αγρω μεχρι της εσπερας της τριτης ημερας. ⁶εαν ο πατηρ σου περιβλεπων με ζητηση, τοτε ειπε, Ο Δαβιδ εζητησεν ενθερμως παρ' εμου να τρεξη εις Βηθλεεμ την πολιν αυτου. διοτι γινεται εκει ετησιος θυσια υφ' ολης της συγγενειας αυτου· ⁷εαν ειπη ουτω, Καλως· θελει εισθαι ειρηνη εις τον δουλον σου· εαν ομως οργισθη πολυ, εξευρε οτι το κακον ειναι αποφασισμενον παρ' αυτου· ⁸θελεις λοιπον καμει ελεος προς τον δουλον σου· διοτι εις συνθηκην Κυριου εισηγαγες τον δουλον σου μετα σεαυτου· εαν ομως ηναι αδικια εν εμοι, θανατωσον με συ· και δια τι να με φερης εως του πατρος σου; ⁹Και ειπεν ο Ιωνα-

θαν, Μη γενοιτο ποτε τουτο εις σε· διοτι, εαν τω οντι γνωρισω οτι το κακον ειναι αποφασισμενον παρα του πατρος μου να ελθη επι σε, βεβαιως θελω σοι απαγγειλει τουτο. ¹⁰Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ιωναθαν, Τις θελει μοι απαγγειλει εαν ο πατηρ σου αποκριθη εις σε σκληρα; ¹¹Και ειπεν ο Ιωναθαν προς τον Δαβιδ, Ελθε, και ας εξελθωμεν εις τον αγρον. Και εξηλθον αμφοτεροι εις τον αγρον. ¹²Και ειπεν ο Ιωναθαν προς τον Δαβιδ, Κυριε Θεε του Ισραηλ· οταν ποτε περι την αυριον η την μετα την αυριον, εξιχνιασω τον πατερα μου, και ιδου, ειναι τι καλον περι του Δαβιδ, εαν δεν αποστειλω τοτε προς σε να σοι το απαγγειλω, ¹³ουτω να καμη ο Κυριος εις τον Ιωναθαν και ουτω να προσθεση· εαν δε ο πατηρ μου απεφασισε το κακον εναντιον σου, θελω σοι απαγγειλει τουτο και σε εξαποστειλει, και θελεις υπαγει εν ειρηνη· και ο Κυριος ας ηναι μετα σου, καθως εσταθη μετα του πατρος μου· ¹⁴και ουχι μονον ενοσω ζω, θελεις δειξει προς εμε το ελεος του Κυριου, δια να μη αποθανω· ¹⁵αλλα και δεν θελεις αποκοφει το ελεος σου απο του οικου μου εις τον αιωνα· ουχι, ουδε οταν ο Κυριος αφανιση τους εχθρους του Δαβιδ εκαστον απο προσωπου της γης. ¹⁶Και εκαμεν ο Ιωναθαν συνθηκην μετα του οικου του Δαβιδ, επιλεγων, Και ο Κυριος να εκζητηση λογον παρα των εχθρων του Δαβιδ. ¹⁷Και εκαμεν ετι ο Ιωναθαν τον Δαβιδ να ομοση εις την αγαπην αυτου την προς αυτον· διοτι ηγαπα αυτον καθως ηγαπα την ιδιαν αυτου ψυχην. ¹⁸Και ειπε προς αυτον ο Ιωναθαν, Αυριον ειναι νεομηνια· και θελεις ζητηθη, διοτι η καθεδρα σου θελει εισθαι κενη· ¹⁹και αφου σταθης τρεις ημερας, θελεις καταβη μετα σπουδης και ελθει εις τον τοπον, οπου εκρυφθη την ημεραν της πραξεως, και θελεις καθισει πλησιον της πετρας Εζηλ· ²⁰και εγω θελω τοξευσει τρια βελη εις το πλαγιον αυτης, ως τοξευων εις σημειον· ²¹και ιδου, θελω αποστειλει τον υπηρετην, λεγων, Υπαγε, ευρε τα βελη· εαν ρητως ειπω εις τον υπηρετην, Ιδου, τα βελη ειναι εδωθεν απο σου, λαβε αυτα· τοτε ελθε, διοτι ειναι ειρηνη εις σε, και ουδεμια βλαβη, ζη Κυριος· ²²εαν ομως ειπω ουτω προς τον νεον, Ιδου, τα βελη ειναι επεκεινα απο σου· υπαγε την οδον σου, διοτι σε εξαπεστειλεν ο Κυριος· ²³περι δε του λογου, τον οποιον ωμιλησαμεν εγω και συ, ιδου, ο Κυριος ας ηναι μαρτυς μεταξυ εμου και σου εις τον αιωνα. ²⁴Εκρυφθη λοιπον ο Δαβιδ εν τω αγρω· και οτε ηλθεν η νεομηνια, ο βασιλευς εκαθισεν εις την τραπεζαν δια να φαγη. ²⁵Και ο βασιλευς εκαθισεν επι της καθεδρας αυτου, ως αλλοτε, επι καθεδρας πλησιον του τοιχου· και ο Ιωναθαν εσηκωθη και εκαθισεν ο Αβενηρ πλησιον του Σαουλ, ο δε τοπος του Δαβιδ ητο κενος. ²⁶Ο Σαουλ ομως δεν ελαλησεν ουδεν την ημεραν εκεινην· διοτι ειπε καθ' εαυτον, Τιποτε συνεβη εις αυτον ωστε να μη ηναι καθαρος· βεβαιως δεν ειναι καθαρος. ²⁷Και το πρωι, την δευτεραν του μηνος, ο τοπος του Δαβιδ ητο κενος· και ειπεν ο Σαουλ προς Ιωναθαν τον υιον αυτου, Δια τι δεν ηλθεν ο υιος του Ιεσσαι εις την τραπεζαν, ουτε χθες ουτε σημερον; ²⁸Και

απεκριθη ο Ιωναθαν προς τον Σαουλ, Ο Δαβιδ εζητησεν ενθερμως παρ' εμου να υπαγη εως Βηθλεεμ, ²⁹και ειπεν, Ας υπαγω, παρακαλω, διοτι η συγγενεια ημων καμνει θυσιαν εν τη πολει· και ο αδελφος μου αυτος παρηγγειλεν εις εμε να παρευρεθω· τωρα λοιπον, εαν ευρηκα χαριν εις τους οφθαλμους σου, αφες με, παρακαλω, να υπαγω και να ιδω τους αδελφους μου· δια τουτο δεν ηλθεν εις την τραπεζαν του βασιλεως. ³⁰Τοτε εξηφθη η οργη του Σαουλ κατα του Ιωναθαν, και ειπε προς αυτον, Υιε διεφθαρμενης και αποστατιδος, δεν εξευρω οτι συ εξελεξας τον υιον του Ιεσσαι δι' αισχυνην σου και δι' αισχυνην της γυμνωσεως της μητρος σου; ³¹διοτι ενοσω ο υιος του Ιεσσαι ζη επι της γης, συ δεν θελεις στερευθη ουδε η βασιλεια σου· τωρα λοιπον πεμψον και φερε αυτον προς εμε· διοτι εξαπαντος θελει αποθανει. ³²Και απεκριθη ο Ιωναθαν προς τον Σαουλ τον πατερα αυτου και ειπε προς αυτον, Δια τι να θανατωθη; τι επραξε; ³³Και ερριψεν ο Σαουλ δορατιον κατ' αυτου, δια να κτυπηση αυτον· τοτε εγνωρισεν ο Ιωναθαν, οτι ητο αποφασισμενον παρα του πατρος αυτου να θανατωση τον Δαβιδ. ³⁴Και εσηκωθη ο Ιωναθαν απο της τραπεζης με εξαψιν θυμου και δεν εφαγεν αρτον την δευτεραν ημεραν του μηνος· διοτι ητο λυπημενος δια τον Δαβιδ, επειδη ειχε καταισχυνει αυτον ο πατηρ αυτου. ³⁵Και το πρωι εξηλθεν ο Ιωναθαν εις τον αγρον, κατα τον καιρον τον προσδιορισθεντα μετα του Δαβιδ, εχων μεθ' εαυτου μικρον παιδαριον. ³⁶Και ειπε προς το παιδαριον αυτου, Τρεξον, ευρε τωρα τα βελη, τα οποια εγω τοξευω. Και καθως ετρεχε το παιδαριον, ετοξευσε το βελος περαν αυτου. ³⁷Και οτε το παιδαριον ηλθεν εις τον τοπον του βελου, το οποιον ο Ιωναθαν ειχε τοξευσει, εφωναξεν ο Ιωναθαν κατοπιν του παιδαριου και ειπε, Δεν ειναι το βελος περαν απο σου; ³⁸Και εφωναξεν ο Ιωναθαν κατοπιν του παιδαριου, Ταχυνον, σπευσον, μη σταθης. Και εσυναξε το παιδαριον του Ιωναθαν τα βελη και ηλθε προς τον κυριον αυτου. ³⁹Το παιδαριον ομως δεν ηξευρεν ουδεν· μονος ο Ιωναθαν και ο Δαβιδ ηξευρον την υποθεσιν. ⁴⁰Και εδωκεν ο Ιωναθαν τα οπλα αυτου εις το παιδαριον το μεθ' αυτου και ειπε προς αυτο, Υπαγε, φερε αυτα εις την πολιν. ⁴¹Καθως δε ανεχωρησε το παιδαριον, εσηκωθη ο Δαβιδ εκ του μεσημβρινου μερους και επεσε κατα προσωπον αυτου εις την γην και προσεκυνησε τρεις· και ησπασθησαν αλληλους και εκλαυσαν αμφοτεροι· ο δε Δαβιδ εκαμε κλαυθμον μεγαν. ⁴²Και ειπεν ο Ιωναθαν προς τον Δαβιδ, Υπαγε εν ειρηνη, καθως ωμοσαμεν ημεις αμφοτεροι εις το ονομα του Κυριου, λεγοντες, Ο Κυριος ας ηναι μεταξυ εμου και σου, και μεταξυ του σπερματος μου και του σπερματος σου εις τον αιωνα. Και εσηκωθη και ανεχωρησεν· ο δε Ιωναθαν εισηλθεν εις την πολιν.

21Και ηλθεν ο Δαβιδ εις Νωβ, προς Αχιμελεχ τον ιερα· εξεπλαγη δε ο Αχιμελεχ εις την συναντησιν του Δαβιδ και ειπε προς αυτον, Δια τι συ μονος, και δεν ειναι

ουδεις μετα σου; ²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αχιμελεχ τον ιερεα, Ο βασιλευς προσεταξεν εις εμε υποθεσιν τινα και μοι ειπεν, Ας μη εξευρη μηδεις μηδεν περι της υποθεσεως, δια την οποιαν εγω σε αποστελλω, μηδε τι προσεταξα εις εσε· και διωρισα εις τους δουλους τον δεινα και δεινα τοπον. ³Τωρα λοιπον τι σοι ειναι προχειρον; δος πεντε αρτους εις την χειρα μου, η ο, τι ευρισκεται. ⁴Και απεκριθη ο ιερευς προς τον Δαβιδ, και ειπε, Δεν εχω προχειρον ουδενα κοινον αρτον, αλλ' ειναι αρτοι ηγιασμενοι· οι νεοι εφυλαχθησαν καθαροι τουλαχιστον απο γυναικων; ⁵Και απεκριθη ο Δαβιδ προς τον ιερεα και ειπε προς αυτον, Μαλιστα αι γυναικες ειναι μακραν αφ' ημων εις τας τρεις ταυτας ημερας, αφου εξηλθον, και τα σκευη των νεων ειναι καθαρα· και ουτος ο αρτος ειναι τροπον τινα κοινος, μαλιστα επειδη σημερον ειναι αλλος ηγιασμενος εις τα σκευη. ⁶Εδωκε λοιπον ο ιερευς εις αυτον τους αρτους τους αγιους· διоти δεν ητο εκει αρτος παρα τους αρτους της προθεσεως, οτινες ειχον σηκωθη απ' εμπροσθεν του Κυριου, δια να θεσωσιν αρτους ζεστους καθ' ην ημεραν εσηκωθησαν εκεινοι. ⁷Ητο δε εκει ανθρωπος τις εκ των δουλων του Σαουλ, την ημεραν εκεινην, κρατουμενος ενωπιον του Κυριου· και το ονομα αυτου Δωηκ, ο Ιδουμαιοσ, ο πρωτιστος των ποιμενων του Σαουλ. ⁸Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αχιμελεχ, Και δεν εχεις εδω προχειρον κανεν δορυ η ρομφαιαν; διоти ουτε την ρομφαιαν μου ουτε τα οπλα μου ελαβον εν τη χειρι μου, επειδη του βασιλεως η υποθεσις ητο κατεπειγουσα. ⁹Και ειπεν ο ιερευς, Η ρομφαια Γολιαθ του Φιλισταιου, τον οποιον επαταξας εν τη κοιλαδι Ηλα, ιδου ειναι περιτετυλιγμενη εις φορεμα οπισθεν του εφοδ· εαν θελης να λαβης αυτην, λαβε· διоти ενταυθα δεν ειναι αλλη παρα εκεινην. Και ειπεν ο Δαβιδ, Δεν ειναι ουδεμια ως αυτη· δος μοι αυτην. ¹⁰Και εσηκωθη ο Δαβιδ και εφυγε την ημεραν εκεινην απο προσωπου του Σαουλ, και υπηγε προς τον Αγχους, βασιλεα της Γαθ. ¹¹Και ειπον οι δουλοι του Αγχους προς αυτον, Δεν ειναι ουτος ο Δαβιδ ο βασιλευς του τοπου; δεν ειναι ουτος, εις τον οποιον αμοιβαιως εψαλλον εν τοις χοροις, λεγουσαι, Ο Σαουλ επαταξε τας χιλιαδας αυτου, και ο Δαβιδ τας μυριαδας αυτου; ¹²Και εβαλεν ο Δαβιδ τους λογους τουτους εν τη καρδια αυτου και εφοβηθη σφοδρα απο του Αγχους βασιλεως της Γαθ. ¹³Και ηλλαξε τον τροπον αυτου εμπροσθεν αυτων, και προσεποιηθη τον τρελλον μεταξυ των χειρων αυτων, και εξευεν επανω των θυρων της πυλης, και αφινε τον σιελον αυτου να καταπιπη εις το γενειον αυτου. ¹⁴Τοτε ειπεν ο Αγχους προς τους δουλους αυτου, Ιδου, σεις βλεπετε τον ανθρωπον οτι ειναι τρελλος· δια τι εφερετε αυτον προς εμε; ¹⁵μηπως εγω στερουμαι τρελλων, ωστε να φερητε τουτον δια να καμνη τον τρελλον εμπροσθεν μου; ουτος ηθελεν εισελθει εις την οικιαν μου;

22 Ανεχωρησε δε ο Δαβιδ εκειθεν και διεσωθη εις το σπηλαιον Οδολλαμ· και οτε ηκουσαν οι αδελφοι αυτου

και πας ο οικος του πατροσ αυτου, κατεβησαν εκει προς αυτον. ²Και συνηθροισθησαν προς αυτον, πασ οστις ητο εν στενοχωρια και πασ χρεωφειλετης και πασ δυσηρεστημενος· και εγεινεν αρχηγος επ' αυτων· και ησαν μετ' αυτου εως τετρακοσιοι ανδρες. ³Και ανεχωρησεν ο Δαβιδ εκειθεν εις Μισπα της Μωαβ· και ειπε προς τον βασιλεα Μωαβ, Ας ελθωσι, παρακαλω, ο πατηρ μου και η μητηρ μου προς εσας, εωσου γνωρισω τι θελει καμει ο Θεοσ εις εμε. ⁴Και εφερεν αυτους ενωπιον του βασιλεως Μωαβ και κατωκησαν μετ' αυτου ολον τον καιρον καθ' ον ο Δαβιδ ητο εν τω οχυρωματι. ⁵Ειπε δε Γαδ ο προφητης προς τον Δαβιδ, Μη μενης εν τω οχυρωματι· αναχωρησον και εισελθε εις την γην Ιουδα. Τοτε ανεχωρησεν ο Δαβιδ και εισηλθεν εις το δασοσ Αρεθ. ⁶Ακουσας δε ο Σαουλ οτι εφανερωθη ο Δαβιδ και οι ανδρες οι μετ' αυτου εκαθητο δε ο Σαουλ εν Γαβαα υπο το δενδρον εν Ραμα, εχων το δορυ αυτου εν τη χειρι αυτου, και παντες οι δουλοι αυτου ισταντο ενωπιον αυτου, ⁷τοτε ειπεν ο Σαουλ προς τους δουλους αυτου τους παρεστωτας ενωπιον αυτου, Ακουσατε τωρα, Βενιαμιται· μηπως εις ολους σας θελει δωσει ο υιοσ του Ιεσσαι αγρους και αμπελωνας, και ολους σας θελει καμει χιλιαρχουσ και εκατονταρχουσ, ⁸ωστε σεις να συνομοσητε παντες εναντιον μου και να μη ηναι μηδεις οστις να απαγγειλη εις εμε οτι ο υιοσ μου εκαμε συνθηκην μετα του υιου του Ιεσσαι, και μηδεις απο σας να μη ηναι οστις να πονη δι' εμε η να απαγγειλη εις εμε οτι ο υιοσ μου διηγειρε τον δουλον μου εναντιον μου, δια να ενεδρευη καθωσ την σημερον; ⁹Και απεκριθη Δωηκ ο Ιδουμαιοσ, οστις ητο διωρισμενος επι τους δουλους του Σαουλ, και ειπεν, Ειδον τον υιον του Ιεσσαι ελθοντα εις Νωβ, προς Αχιμελεχ τον υιον του Αχιτωβ· ¹⁰οστις ηρωτησε περι αυτου τον Κυριον, και τροφας εδωκεν εις αυτον, και την ρομφαιαν Γολιαθ του Φιλισταιου εδωκεν εις αυτον. ¹¹Τοτε απεστειλεν ο βασιλευσ να καλεσωσιν Αχιμελεχ τον υιον του Αχιτωβ, τον ιερεα, και παντα τον οικον του πατροσ αυτου, τους ιερεις τους εν Νωβ· και ηλθον παντες προς τον βασιλεα. ¹²Και ειπεν ο Σαουλ, Ακουσον τωρα, υιε του Αχιτωβ. Ο δε απεκριθη, Ιδου εγω, κυριε μου. ¹³Και ειπε προς αυτον ο Σαουλ, Δια τι συνωμοσατε εναντιον μου, συ και ο υιοσ του Ιεσσαι, ωστε να δωσης εις αυτον αρτον και ρομφαιαν και να ερωτησης τον Θεον περι αυτου, ωστε να σηκωθη εναντιον μου, να ενεδρευη, καθωσ την σημερον; ¹⁴Και απεκριθη ο Αχιμελεχ προς τον βασιλεα και ειπε, Και τις μεταξυ παντων των δουλων σου ειναι καθωσ ο Δαβιδ πιστοσ, και γαμβροσ του βασιλεως και πορευομενοσ εις το προσταγμα σου και τιμωμενοσ εν τω οικω σου; ¹⁵σημερον ηρχισα να ερωτω τον Θεον περι αυτου; μη γενοιτο· ας μη αναθεση ο βασιλευσ μηδεν επι τον δουλον αυτου μηδε επι παντα τον οικον του πατροσ μου· διоти ο δουλοσ σου δεν εξευρει ουδεν περι παντων τουτων, ουτε μικρον ουτε μεγα. ¹⁶Και ειπεν ο βασιλευσ, Εξαπαντοσ θελεις αποθανει, Αχιμελεχ, συ και πασ ο οικοσ του πατροσ σου. ¹⁷Και ειπεν ο βα-

σιλευς προς τους δορυφορους τους περιεστώτας εις αυτον, Στρεψατε και θανατωσατε τους ιερεις του Κυριου· επειδη εχουσι και αυτοι την χειρα αυτων μετα του Δαβιδ, και επειδη εγνωρισαν οτι αυτος εφευγε και δεν μοι απηγγειλαν τουτο. Δεν ηθελησαν ομως οι δουλοι του βασιλευς να εκτεινωσι τας χειρας αυτων δια να πεσωσιν επι τους ιερεις του Κυριου. ¹⁸Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Δωηκ, Στρεψον συ και πεσον επι τους ιερεις. Και εστρεψε Δωηκ ο Ιδουμαιος και επεσεν επι τους ιερεις, και εθανατωσεν εκεινην την ημεραν ογδοηκοντα πεντε ανδρας φορουντας λινουν εφοδ. ¹⁹Και την Νωβ, την πολιν των ιερων, επαταξεν εν στοματι μαχαιρας, ανδρας και γυναικας, παιδια και βρεφη θηλαζοντα, και βοας και ονους και προβατα, εν στοματι μαχαιρας. ²⁰Διεσωθη δε εις εκ των υιων του Αχιμελεχ υιου του Αχιτωβ, ονοματι Αβιαθαρ, και εφυγε κατοπιν του Δαβιδ. ²¹Και απηγγειλεν ο Αβιαθαρ προς τον Δαβιδ, οτι εθανατωσεν ο Σαουλ τους ιερεις του Κυριου. ²²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αβιαθαρ, Ηξευρον εν εκεινη τη ημερα, καθ' ην Δωηκ ο Ιδουμαιος ητο εκει, οτι ηθελε βεβαιως απαγγειλει προς τον Σαουλ· εγω εσταθην αιτια του θανατου παντων των ανθρωπων του οικου του πατρος σου. ²³καθου μετ' εμου, μη φοβου· διοτι ο ζητων την ζωην μου ζητει και την ζωην σου· πλην συ θελεις εισθαι μετ' εμου εν ασφαλεια.

23 Απηγγειλαν δε προς τον Δαβιδ, λεγοντες, Ιδου, οι Φιλισταιοι πολεμουσιν εν Κεειλα και διαρπαζουσι τα αλωνια. ²Και ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Κυριον, λεγων, Να υπαγω και να παταξω τους Φιλισταιους τουτους; Και ειπεν ο Κυριος προς τον Δαβιδ, Υπαγε και παταξον τους Φιλισταιους και σωσον την Κεειλα. ³Και ειπον οι ανδρες του Δαβιδ προς αυτον, Ιδου, ημεις ενταυθα εν τη Ιουδαια φοβουμεθα· ποσω δε μαλλον, εαν υπαγωμεν εις Κεειλα εναντιον των στρατευματων των Φιλισταιων; ⁴Και ηρωτησε παλιν ο Δαβιδ εκ δευτερου τον Κυριον. Και απεκριθη προς αυτον ο Κυριος και ειπε, Σηκωθητι, καταβα εις Κεειλα· διοτι θελω παραδωσει τους Φιλισταιους εις την χειρα σου. ⁵Τοτε ηλθεν ο Δαβιδ και οι ανδρες αυτου εις Κεειλα, και επολεμησε προς τους Φιλισταιους και ελαβε τα κτηνη αυτων και επαταξεν αυτους εν σφαγη μεγαλη. Και εσωσεν ο Δαβιδ τους κατοικους της Κεειλα. ⁶Οτε δε Αβιαθαρ ο υιος του Αχιμελεχ εφυγε προς τον Δαβιδ εις Κεειλα, αυτος ειχε καταβη με εφοδ εν τη χειρι αυτου. ⁷Και απηγγελη προς τον Σαουλ οτι ηλθεν ο Δαβιδ εις Κεειλα. Και ειπεν ο Σαουλ, Ο Θεος παρεδωκεν αυτον εις την χειρα μου· διοτι απεκλεισθη, εισελθων εις πολιν εχουσαν πυλας και μοχλους. ⁸Και συνεκαλεσεν ο Σαουλ παντα τον λαον εις πολεμον, δια να καταβη εις Κεειλα, να πολιορκηση τον Δαβιδ και τους ανδρας αυτου. ⁹Και εμαθεν ο Δαβιδ οτι ο Σαουλ εμηχανευετο κακον εναντιον αυτου· και ειπε προς τον Αβιαθαρ τον ιερα, Φερε ενταυθα το εφοδ. ¹⁰Και ειπεν ο Δαβιδ, Κυριε Θεε του Ισραηλ, μετα βεβαιωτητος ηκουσεν ο δουλος σου οτι ο Σαουλ ζητει να ελθη εις Κεειλα,

δια να εξολοθρευση την πολιν εξ αιτιας μου· ¹¹θελουσι με παραδωσει εις αυτον οι ανδρες της Κεειλα; θελει καταβη ο Σαουλ, καθως ηκουσεν ο δουλος σου; Κυριε Θεε του Ισραηλ, φανερωσον, δεομαι, προς τον δουλον σου. Και ειπεν ο Κυριος, Θελει καταβη. ¹²Ειπε παλιν ο Δαβιδ, Θελουσι παραδωσει οι ανδρες της Κεειλα εμε και τους ανδρας μου εις την χειρα του Σαουλ; Και ειπεν ο Κυριος, Θελουσι παραδωσει. ¹³Τοτε ο Δαβιδ και οι ανδρες αυτου, εως εξακοσιοι, εσηκωθησαν και εξηλθον απο Κεειλα και υπηγον οπου ηδυναντο. Και απηγγελη προς τον Σαουλ, οτι διεσωθη ο Δαβιδ απο Κεειλα· οθεν απεσχε του να εξελθη. ¹⁴Ο δε Δαβιδ εκαθησεν εν τη ερημω, εν τοποις οχυροις, και εμενεν επι τινος ορους εν τη ερημω Ζιφ. Και αυτον εζητει ο Σαουλ πασας τας ημερας· ο Θεος ομως δεν παρεδωκεν αυτον εις την χειρα αυτου. ¹⁵Και ειδεν ο Δαβιδ οτι εξηλθεν ο Σαουλ δια να ζητη την ζωην αυτου και ητο ο Δαβιδ εν τη ερημω Ζιφ, εντος του δασους. ¹⁶Τοτε εσηκωθη Ιωναθαν, ο υιος του Σαουλ, και υπηγε προς τον Δαβιδ εις το δασος, και ενισχυσε την χειρα αυτου εν τω Θεω. ¹⁷Και ειπε προς αυτον, Μη φοβου· διοτι δεν θελει σε ευρει η χειρ Σαουλ του πατρος μου· και συ θελεις βασιλευσει επι τον Ισραηλ, και εγω θελω εισθαι δευτερος σου· μαλιστα και Σαουλ ο πατηρ μου εξευρει τουτο. ¹⁸Και εκαμον αμφοτεροι συνθηκην ενωπιον του Κυριου· και εκαθητο ο Δαβιδ εντος του δασους, ο δε Ιωναθαν ανεχωρησεν εις τον οικον αυτου. ¹⁹Ανεβησαν δε οι Ζιφαιοι προς τον Σαουλ εις Γαβαβα, λεγοντες, Δεν ειναι κεκρυμμενος ο Δαβιδ εις ημας εν οχυρωμασι εντος του δασους, επι του βουνου Εχελα, του προς τα δεξια Γεσιμων; ²⁰τωρα λοιπον, βασιλευ, καταβα, καθ' ολην την επιθυμιαν της ψυχης σου εις το να καταβης· και ημων εργον θελει εισθαι να παραδωσωμεν αυτον εις την χειρα του βασιλευς. ²¹Και ειπεν ο Σαουλ, Ευλογημενοι σεις παρα Κυριου, διοτι ελαβετε συμπαιθειαν προς εμε· ²²υπαγετε λοιπον, βεβαιωθητε ακριβεστερα και μαθετε και ιδετε τον τοπον αυτου, που κρυπτεται, τις ειδεν αυτον εκει· διοτι μοι ειπον οτι μηχανευεται πανουργιας· ²³ιδετε λοιπον και μαθετε εν τινι εκ παντων των αποκρυφων τοπων ειναι κεκρυμμενος, και επιστρεψατε προς εμε αφου βεβαιωθητε· και θελω υπαγει με σας· και εαν ηναι εν τη γη ταυτη, βεβαιως θελω εξιχνιασει αυτον μεταξυ πασων των χιλιαδων του Ιουδα. ²⁴Και εσηκωθησαν και υπηγον εις Ζιφ προ του Σαουλ· ο Δαβιδ ομως και οι ανδρες αυτου ησαν εν τη ερημω Μαων, εν τη πεδιαδι κατα τα δεξια του Γεσιμων. ²⁵Υπηγε δε ο Σαουλ και οι ανδρες αυτου να ζητησωσιν αυτον. Και απηγγελη τουτο προς τον Δαβιδ· οθεν κατεβη εις την πετραν και εκαθητο εν τη ερημω Μαων. Και ακουσας ο Σαουλ, ετρεξε κατοπιν του Δαβιδ εις την ερημον Μαων. ²⁶Και ο μεν Σαουλ επορευετο κατα τουτο το μερος του ορους, ο δε Δαβιδ και οι ανδρες αυτου κατ' εκεινο το μερος του ορους· και εσπευσεν ο Δαβιδ να φυγη απο προσωπου του Σαουλ· πλην ο Σαουλ και οι ανδρες αυτου περιεκυκλωσαν τον Δαβιδ και

τους ανδρας αυτου, δια να συλλαβωσιν αυτους. ²⁷Ηλθε δε μηνυτης προς τον Σαουλ, λεγων, Σπευσον και ελθε, διοτι οι Φιλισταιοι εφωρμησαν εις την γην. ²⁸Οθεν επεστρεφεν ο Σαουλ απο του να διωκη κατοπιν του Δαβιδ, και υπηγεν εις συναντησιν των Φιλισταιων· δια τουτο ωνομασαν εκεινον τον τοπον, Σελα-αμμαλεκωθ. ²⁹24-1 24-1 Ανεβη δε ο Δαβιδ εκειθεν και εκαθησεν εν οχυροις τοποις της Εν-γαδδι.

2424-2 24-2 Και αφου επεστρεφεν ο Σαουλ απο οπισθεν των Φιλισταιων, ανηγγειλαν προς αυτον, λεγοντες, Ιδου, ο Δαβιδ ειναι εν τη ερημω Εν-γαδδι. ²24-3 24-3 Τοτε ελαβεν ο Σαουλ τρεις χιλιαδας ανδρων, εκλεκτων απο παντος του Ισραηλ, και υπηγε να ζητη τον Δαβιδ και τους ανδρας αυτου επι τους βραχους των αγριων αιγων. ³24-4 24-4 Και ηλθεν εις τας μανδρας των προβατων επι της οδου, οπου ητο σπηλαιον· και εισηλθεν ο Σαουλ δια να σκεπαση τους ποδας αυτου· ο δε Δαβιδ και οι ανδρες αυτου εκαθηντο εις το ενδοτερον του σπηλαιου. ⁴24-5 24-5 Και ειπον οι ανδρες του Δαβιδ προς αυτον, Ιδου, η ημερα περι της οποιας ο Κυριος ελαλησε προς σε, λεγων, Ιδου, εγω θελω παραδωσει τον εχθρον σου εις την χειρα σου, και θελεις καμει εις αυτον οπως σοι φανη καλον. Τοτε εσηκωθη ο Δαβιδ και απεκοψε κρυφως το κρασπεδον του επενδυματος του Σαουλ. ⁵24-6 24-6 Και μετα ταυτα η καρδια του Δαβιδ εκτυπησεν αυτον, επειδη ειχεν αποκοψει το κρασπεδον του Σαουλ. ⁶24-7 24-7 Και ειπε προς τους ανδρας αυτου, Μη γενοιτο εις εμε παρα Κυριου να καμω το πραγμα τουτο εις τον κυριον μου, τον κεχρισμενον του Κυριου, να επιβαλω την χειρα μου επ' αυτον· διοτι ειναι κεχρισμενος του Κυριου. ⁷24-8 24-8 Και εμποδισεν ο Δαβιδ τους ανδρας αυτου δια των λογων τουτων και δεν αφηκεν αυτους να σηκωθωσι κατα του Σαουλ. Σηκωθεις δε ο Σαουλ εκ του σπηλαιου, υπηγεν εις την οδον αυτου. ⁸24-9 24-9 Και μετα ταυτα σηκωθεις ο Δαβιδ εξηλθεν εκ του σπηλαιου και εβοησεν οπισθεν του Σαουλ, λεγων, Κυριε μου βασιλευ. Και οτε εβλεψεν ο Σαουλ οπισω αυτου, ο Δαβιδ εκυψε με το προσωπον εις την γην και προσεκυνησεν αυτον. ⁹24-10 24-10 Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ, Δια τι ακουεις τους λογους ανθρωπων λεγοντων, Ιδου, ο Δαβιδ ζητει το κακον σου; ¹⁰24-11 24-11 Ιδου, εν τη ημερα ταυτη ειδον οι οφθαλμοι σου τινι τροπω σε παρεδωκεν ο Κυριος εις την χειρα μου σημερον, εν τω σπηλαιω· και ειπον τινες να σε θανατωσω· πλην ο οφθαλμος μου σε εφεισθη· και ειπα, Δεν θελω επιβαλει την χειρα μου κατα του κυριου μου· διοτι ειναι κεχρισμενος του Κυριου. ¹¹24-12 24-12 Ιδε προσετι, πατερ μου, ιδε μαλιστα το κρασπεδον του επενδυματος σου εν τη χειρι μου· επειδη, εκ του οτι απεκοψα το κρασπεδον του επενδυματος σου και δεν σε θανατωσα, γνωρισον και ιδε οτι δεν ειναι κακια ουδε παραβασις εν τη χειρι μου και δεν ημαρτησα εναντιον σου· συ ομως θηρευεις την ζωην μου δια να αφαιρεσης αυτην. ¹²24-13

24-13 Ας κρινη ο Κυριος μεταξυ εμου και σου, και ας με εκδικηση ο Κυριος απο σου· η χειρ μου ομως δεν θελει εισθαι επι σε· ¹³24-14 24-14 καθως λεγει η παροιμια των αρχαιων, Εξ ανομων εξερχεται ανομια· οθεν η χειρ μου δεν θελει εισθαι επι σε. ¹⁴24-15 24-15 Οπισω τινος εξηλθεν ο βασιλευς του Ισραηλ; οπισω τινος τρεχεις συ; οπισω κυνος νενεκρωμενου, οπισω ενος φυλλου. ¹⁵24-16 24-16 Ο Κυριος λοιπον ας ηναι δικαστης και ας κρινη μεταξυ εμου και σου· και ας ιδη, και ας δικαση την δικην μου και ας με ελευθερωση εκ της χειρος σου. ¹⁶24-17 24-17 Και αφου ετελειωσεν ο Δαβιδ λαλων τους λογους τουτους προς τον Σαουλ, ειπεν ο Σαουλ, Η φωνη σου ειναι αυτη, τεκνον μου Δαβιδ; Και υψωσεν ο Σαουλ την φωνην αυτου και εκλαυσε. ¹⁷24-18 24-18 Και ειπε προς τον Δαβιδ, Συ εισαι δικαιοτερος εμου· διοτι συ ανταπεδωκας εις εμε καλον, εγω δε ανταπεδωκα εις σε κακον. ¹⁸24-19 24-19 Και συ εδειξας σημερον με ποσην αγαθοτητα εφερθης προς εμε· διοτι ενω με απεκλεισεν ο Κυριος εις τας χειρας σου, συ δεν με εθανατωσας. ¹⁹24-20 24-20 Και τις, ευρων τον εχθρον αυτου, ηθελεν αφησει αυτον να υπαγη την οδον αυτου αβλαβως; ο Κυριος λοιπον να σοι ανταποδωση καλον, δι' εκεινο το οποιον εκαμες εις εμε σημερον. ²⁰24-21 24-21 Και τωρα, ιδου, γνωριζω οτι βεβαιως θελεις βασιλευσει, και η βασιλεια του Ισραηλ θελει στερεωθη εν τη χειρι σου. ²¹24-22 24-22 Τωρα λοιπον ομοσον μοι εις τον Κυριον, οτι δεν θελεις εξολοθρευσει το σπερμα μου μετ' εμε, και ετι δεν θελεις αφανισει το ονομα μου εκ του οικου του πατρος μου. ²²24-23 24-23 Και ωμοσεν ο Δαβιδ προς τον Σαουλ. Και ανεχωρησεν ο Σαουλ εις τον οικον αυτου· ο δε Δαβιδ και οι ανδρες αυτου ανεβησαν εις το οχυρωμα.

25Απεθανε δε ο Σαμουηλ· και συνηχθησαν πας ο Ισραηλ και εκλαυσαν αυτον, και ενεταφιασαν αυτον εν τω οικω αυτου εν Ραμα. Και εσηκωθη ο Δαβιδ και κατεβη εις την ερημον Φαραν. ²Ητο δε ανθρωπος τις εν Μαων, του οποιου τα κτηματα ησαν εν τω Καρμηλω, και ο ανθρωπος ητο μεγας σφοδρα και ειχε τρισχιλια προβατα και χιλιας αιγας· και εκουρευε τα προβατα αυτου εν τω Καρμηλω. ³Το δε ονομα του ανθρωπου ητο Ναβαλ· και το ονομα της γυναικος αυτου Αβιγαια· και η μεν γυνη ητο καλη εις την συνεσιν και ωραια την οψιν· ο ανθρωπος ομως σκληρος, και κακος εις τας πραξεις αυτου· ητο δε εκ της γενεας του Χαλεβ. ⁴Και ηκουσεν ο Δαβιδ εν τη ερημω, οτι ο Ναβαλ εκουρευε τα προβατα αυτου. ⁵Και απεστειλεν ο Δαβιδ δεκα νεους, και ειπεν ο Δαβιδ προς τους νεους, Αναβητε εις τον Καρμηλον και υπαγετε προς τον Ναβαλ και χαιρετησατε αυτον εξ ονοματος μου. ⁶και θελετε ειπει, Να ησαι πολυχρονιος· ειρηνη και εις σε, ειρηνη και εις τον οικον σου, ειρηνη και εις παντα οσα εχεις· ⁷και τωρα ηκουσα οτι εχεις κουρευτας· ιδου, τους ποιμενας σου, οιτινες ησαν μεθ' ημων, δεν εβλαψαμεν αυτους, ουδε εχαθη τι εις αυτους, καθ' ολον τον καιρον

καθ' ὃν ἦσαν ἐν τῷ Καρμὴλῳ· ⁸ἔρωτησον τοὺς νεοὺς σου, καὶ θελοῦσι σοὶ εἶπει· ἄς εὐρωσὶ λοιπὸν οἱ νεοὶ οὗτοι χάριν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου· διότι εἰς ἡμέραν καλήν ἤλθομεν· δὸς, παρακαλοῦμεν, ὁ, τί ἐλθῆ εἰς τὴν χεῖρα σου πρὸς τοὺς δούλους σου καὶ πρὸς τὸν υἱὸν σου τὸν Δαβὶδ. ⁹Καὶ ἐλθόντες οἱ νεοὶ τοῦ Δαβὶδ ἐλάλησαν πρὸς τὸν Ναβαλ κατὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους ἐν ὀνόματι τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἐπαύσαν. ¹⁰Ἀλλ' ὁ Ναβαλ ἀπεκριθὴ πρὸς τοὺς δούλους τοῦ Δαβὶδ καὶ εἶπε, Τίς εἶναι ὁ Δαβὶδ; καὶ τίς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεσσαί; πολλοὶ εἶναι τὴν σήμερον οἱ δούλοι, οἵτινες ἀποσκίρτωσιν ἕκαστος ἀπὸ τοῦ κυρίου αὐτοῦ. ¹¹Θελῶ λαβεῖ λοιπὸν τὸν ἄρτον μου καὶ τὸ ὕδωρ μου καὶ τὸ σφακτὸν μου, τὸ ὁποῖον ἐσφαξά δια τοὺς κούρευτας μου, καὶ δώσει εἰς ἀνθρώπους τοὺς ὁποῖους δὲν γινώριζω ποθεν εἶναι; ¹²Καὶ ἐστραφήσαν οἱ νεοὶ τοῦ Δαβὶδ εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῶν καὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἐλθόντες ἀπηγγείλαν πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς λόγους τούτους. ¹³Καὶ εἶπεν ὁ Δαβὶδ πρὸς τοὺς ἀνδράς αὐτοῦ, Ζώσθητε ἕκαστος τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ. Καὶ ἐζώσθησαν ἕκαστος τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ· καὶ ὁ Δαβὶδ ὁμοίως ἐζώσθη τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ· καὶ ἀνεβήσαν κατοπίν τοῦ Δαβὶδ εἰς τετρακοσιοὶ ἀνδρες· διακοσιοὶ δὲ ἐμείναν πλησίον τῆς ἀποσκευῆς. ¹⁴Εἰς δὲ ἐκ τῶν νεῶν ἀπηγγείλε πρὸς τὴν Ἀβιγαίαν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ναβαλ, λέγων, Ἰδοὺ, ὁ Δαβὶδ ἀπεστείλε μηνύτας ἐκ τῆς ἐρημοῦ δια νὰ χαιρετησῆ τὸν κύριον ἡμῶν, καὶ ἐκεῖνος ἀπεδιώξεν αὐτούς· ¹⁵οἱ ἀνδρες ὁμῶς ἐσταθῆσαν πολὺ καλοὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ δὲν ἐβλαφθῆμεν οὐδὲ ἐχάσαμεν οὐδὲν, ὅσον καιρὸν συνανέστραφημεν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἡμεῖθα ἐν τοῖς ἀγροῖς· ¹⁶ἦσαν ὡς τεῖχος περὶξ ἡμῶν καὶ νυκτὰ καὶ ἡμέραν, καθ' ὅλον τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἡμεῖθα μετ' αὐτῶν βόσκοντες τὰ πρόβατα· ¹⁷τώρα λοιπὸν, γινώρισον καὶ ἴδε τί θελεῖς κάμει σὺ· διότι κακὸν ἀπεφασίσθη κατὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν, καὶ κατὰ πάντος τοῦ οἴκου αὐτοῦ· ἐπειδὴ εἶναι ἀνθρώπος δυστροπὸς, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν. ¹⁸Τότε ἐσπεύσεν ἡ Ἀβιγαία, καὶ ἐλάβε διακοσίους ἄρτους, καὶ δύο ἀγγεῖα οἴνου, καὶ πεντὲ πρόβατα ἡτοιμασμένα, καὶ πεντὲ μέτρα σίτου πεφρυγανισμένου, καὶ ἕκατον δεσμάς σταφίδος, καὶ διακοσίας πηττάς συκῶν, καὶ ἐθέσεν αὐτὰ ἐπὶ ὄνων. ¹⁹Καὶ εἶπε πρὸς τοὺς νεοὺς αὐτῆς, Προπορευέσθε ἐμπροσθεν μου· ἰδοὺ, ἐγὼ ἐρχομαι κατοπίν σας· πρὸς τὸν Ναβαλ ὁμῶς τὸν ἀνδρᾶ αὐτῆς δὲν ἐφανερώσε τούτο. ²⁰Καὶ καθὼς αὕτη, καθήμενη ἐπὶ τοῦ ὄνου, κατεβαίνειν ὑπὸ τὴν σκεπὴν τοῦ ὄρου, ἰδοὺ, ὁ Δαβὶδ καὶ οἱ ἀνδρες αὐτοῦ κατεβαίνουν πρὸς αὐτὴν· καὶ συνήνησεν αὐτούς. ²¹εἶχε δὲ εἶπει ὁ Δαβὶδ, Ματαίως τῶντι ἐφυλάξα πάντα ὅσα εἶχεν οὗτος ἐν τῇ ἐρημῳ, καὶ δὲν ἐχάθη οὐδὲν ἐκ πάντων τῶν κτημάτων αὐτοῦ· καὶ ἀνταπέδωκεν εἰς ἐμὲ κακὸν ἀντὶ καλοῦ· ²²οὕτω νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Δαβὶδ καὶ οὕτω νὰ προσθέσῃ, ἐὰν ἕως τὸ πρῶν ἀφήσω ἐκ πάντων τῶν πραγμάτων αὐτοῦ οὐροῦντα εἰς τοίχον. ²³Καὶ καθὼς εἶδεν ἡ Ἀβιγαία τὸν Δαβὶδ, ἐσπεύσε καὶ κατέβη ἀπὸ τοῦ ὄνου καὶ ἐπέσεν ἐνώπιον τοῦ Δαβὶδ κατὰ πρόσωπον καὶ προ-

σεκυνήσεν ἕως ἐδάφους. ²⁴Καὶ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ εἶπεν, Ἐπ' ἐμὲ, ἐπ' ἐμὲ, κυριε μου, ἄς ἦναι αὕτη ἡ ἀδικία· καὶ ἄς λάλησῃ, παρακαλῶ, ἡ δούλη σου εἰς τὰ ὠτα σου, καὶ ἀκούσον τοὺς λόγους τῆς δούλης σου. ²⁵Ἄς μὴ δώσῃ ὁ κύριος μου, παρακαλῶ, οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τούτον τὸν δυστροπὸν ἀνθρώπον, τὸν Ναβαλ· διότι κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοιοῦτος εἶναι· Ναβαλ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἀφροσύνη μετ' αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἡ δούλη σου δὲν εἶδον τοὺς νεοὺς τοῦ κυρίου μου, τοὺς ὁποῖους ἀπεστείλας. ²⁶Τώρα λοιπὸν, κυριε μου, ζῆ Κύριος καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, ὁ Κύριος βεβαίως σε ἐκρατήσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμβῆς εἰς αἷμα καὶ νὰ ἐκδικηθῆς δια τῆς χεῖρος σου· τῶρα δὲ οἱ ἐχθροὶ σου καὶ οἱ ζήτουντες κακὸν εἰς τὸν κύριον μου, ἄς ἦναι ὡς ὁ Ναβαλ. ²⁷Καὶ τῶρα αὕτη ἡ προσφορά, τὴν ὁποῖαν ἡ δούλη σου ἐφερε πρὸς τὸν κύριον μου, ἄς δοθῆ εἰς τοὺς νεοὺς τοὺς ἀκολούθουντας τὸν κύριον μου. ²⁸Συγχώρησον, παρακαλῶ, τὸ ἁμαρτήμα τῆς δούλης σου· διότι ὁ Κύριος θελεῖ βεβαίως κάμει εἰς τὸν κύριον μου οἶκον ἀσφαλῆ, ἐπειδὴ μαχεταὶ ὁ κύριος μου τὰς μάχας τοῦ Κυρίου, καὶ κακία δὲν εὐρεθῆ ἐν σοὶ πώποτε. ²⁹Ἄν καὶ ἐσηκῶθῃ ἀνθρώπος καταδιωκῶν σε καὶ ζῆτων τὴν ψυχὴν σου, ἡ ψυχὴ ὁμῶς τοῦ κυρίου μου θελεῖ εἰσθαι δεδεμένη εἰς τὸν δεσμόν τῆς ζωῆς πλησίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· τὰς δὲ ψυχὰς τῶν ἐχθρῶν σου, ταύτας θελεῖ ἐκσφενδονίσει ἐκ μέσου τῆς σφενδονῆς. ³⁰Καὶ ὅταν κάμῃ ὁ Κύριος εἰς τὸν κύριον μου κατὰ πάντα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐλάλησε περὶ σου, καὶ σε καταστήσῃ κυβερνήτην ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, ³¹δὲν θελεῖ εἰσθαι τούτο σκανδαλὸν εἰς σε οὐδὲ προσκομμα καρδίας εἰς τὸν κύριον μου, ἡ ὅτι ἐχύσας αἷμα ἀναίτιον, ἡ ὅτι ὁ κύριος μου ἐξεδίκησεν αὐτὸς ἐαυτόν· πλην ὅταν ὁ Κύριος ἀγαθοποιήσῃ τὸν κύριον μου, τότε ἐνθυμήθητι τὴν δούλην σου. ³²Καὶ εἶπεν ὁ Δαβὶδ πρὸς τὴν Ἀβιγαίαν, Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅστις σε ἀπέστειλε τὴν ἡμέραν ταυτὴν εἰς συναντήσιν μου· ³³καὶ εὐλογημένη ἡ βουλή σου καὶ εὐλογημένη σὺ, ἥτις με ἐφυλάξας τὴν ἡμέραν ταυτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμβῶ εἰς αἷματα καὶ νὰ ἐκδικηθῶ δια τῆς χεῖρος μου· ³⁴διότι ἀληθῶς, ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅστις με ἐμποδίσεν ἀπὸ τοῦ νὰ σε κακοποιήσω, ἐὰν δὲν ἠθέλες σπεύσει νὰ ἐλθῆς εἰς συναντήσιν μου, δὲν ἠθέλε μείνει εἰς τὸν Ναβαλ ἕως τῆς αὐγῆς οὐρῶν εἰς τοίχον. ³⁵Καὶ ἐλάβεν ὁ Δαβὶδ ἐκ τῆς χεῖρος αὐτῆς τὰ ὅσα ἐφερε πρὸς αὐτόν· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, Ἀναβα πρὸς τὸν οἶκόν σου ἐν εἰρήνῃ· βλέπε, εἰσηκούσα τῆς φωνῆς σου καὶ ἐτίμησα τὸ πρόσωπόν σου. ³⁶Καὶ ἦλθεν ἡ Ἀβιγαία πρὸς τὸν Ναβαλ· καὶ ἰδοὺ, εἶχε συμποσίον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὡς συμποσίον βασιλεῶς· καὶ ἡ καρδιά τοῦ Ναβαλ ἦτο εὐθυμὸς ἐν αὐτῷ, καὶ ἦτο εἰς ἀκρὸν μεθύσμενος· ὅθεν δὲν ἀπηγγείλε πρὸς αὐτόν οὐδὲν, μικρὸν μέγα, ἕως τῆς αὐγῆς. ³⁷Τὸ πρῶν ὁμῶς, ἀφου ὁ Ναβαλ ἐξεμέθυσεν, ἐφανερώσε πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ αὐτοῦ τὰ πραγματὰ ταῦτα· καὶ ἐνεκρώθη ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐγείνεν ὡς λίθος. ³⁸Καὶ μετὰ δεκά ἡμέρας περιποῦ ἐπάταξεν ὁ Κύριος τὸν

Ναβαλ, και απεθανε. ³⁹Και οτε ηκουσεν ο Δαβιδ οτι απεθανεν ο Ναβαλ, ειπεν, Ευλογητος Κυριος, οστις εκρινε την κρισιν μο περι του ονειδισμού μου του γενομένου παρα του Ναβαλ, και ημποδισε τον δουλόν αυτου απο κακού· και την κακίαν του Ναβαλ εστρεψεν ο Κυριος κατα της κεφαλής αυτου. Και απεστειλεν ο Δαβιδ και ελαλησε προς την Αβιγαιαν, δια να λαβη αυτην γυναίκα εις εαυτον. ⁴⁰Και ελθοντες οι δουλοι του Δαβιδ προς την Αβιγαιαν εις τον Καρμηλον, ελαλησαν προς αυτην, λεγοντες, Ο Δαβιδ απεστειλεν ημας προς σε, δια να σε λαβη γυναίκα εις εαυτον. ⁴¹Και εσηκωθη και προσεκυνησε κατα προσωπον εως εδαφους και ειπεν, Ιδου, ας ηναι η δούλη σου θεραπεινα δια να πλυνη τους ποδας των δουλων του κυριου μου. ⁴²Και εσπευσεν η Αβιγαια και εσηκωθη και ανεβη επι του ονου, μετα πεντε κορασίων αυτης ακολουθουντων οπισω αυτης· και υπηγε κατοπιν των απεσταλμένων του Δαβιδ και εγινε γυνη αυτου. ⁴³Ελαβεν ο Δαβιδ και την Αχινοαμ απο Ιεζραελ· και ησαν αμφοτεραι γυναίκες αυτου. ⁴⁴Ο δε Σαουλ ειχε δωσει Μιχαλ, την θυγατέρα αυτου, την γυναίκα του Δαβιδ, εις τον Φαλι τον υιον του Λαις, τον απο Γαλλειμ.

26Ηλθον δε οι Ζιφαιοι προς τον Σαουλ εις Γαβαα, λεγοντες, Δεν κρυπτεται ο Δαβιδ εν τω βουνω Εχελα απεναντι Γεσιμων; ²Και εσηκωθη ο Σαουλ και κατεβη εις την ερημον Ζιφ, εχων μεθ' εαυτου τρεις χιλιαδας ανδρων εκλεκτων εκ του Ισραηλ, δια να ζητη τον Δαβιδ εν τη ερημω Ζιφ. ³Και εστρατοπεδευσεν ο Σαουλ επι του βουνου Εχελα, του απεναντι Γεσιμων, πλησιον της οδου. Ο δε Δαβιδ εκαθητο εν τη ερημω και ειδεν οτι ο Σαουλ ηρχετο κατοπιν αυτου εις την ερημον. ⁴Οθεν απεστειλεν ο Δαβιδ κατασκοπους και εμαθεν οτι ο Σαουλ ηλθε τωοντι. ⁵Και σηκωθεις ο Δαβιδ ηλθεν εις τον τοπον οπου ο Σαουλ ειχε στρατοπεδευσει· και παρατηρησεν ο Δαβιδ τον τοπον οπου εκοιματο ο Σαουλ, και Αβενηρ ο υιος του Νηρ, ο αρχιστρατηγος αυτου· εκοιματο δε ο Σαουλ εντος του περιβολου, και ο λαος ητο εστρατοπεδευμενος κυκλω αυτου. ⁶Τοτε ελαλησεν ο Δαβιδ και ειπε προς τον Αχιμεlech τον Χετταιον και προς τον Αβισαι τον υιον της Σερουιας, αδελφον του Ιωαβ, λεγων, Τις θελει καταβη μετ' εμου προς τον Σαουλ εις το στρατοπεδον; Και ειπεν ο Αβισαι, Εγω θελω καταβη μετα σου. ⁷Ηλθον λοιπον ο Δαβιδ και ο Αβισαι δια νυκτος προς τον λαον· και ιδου, ο Σαουλ εκειτο κοιμωμενος εντος του περιβολου, και το δορυ αυτου εμπεπηγμενον εις την γην προς την κεφαλήν αυτου· ο δε Αβενηρ και ο λαος εκοιμωοντο κυκλω αυτου. ⁸Τοτε ειπεν ο Αβισαι προς τον Δαβιδ, Ο Θεος απεκλεισε σημερον εις την χειρα σου τον εχθρον σου· τωρα λοιπον ας παταξω αυτον δια του δορατος εως της γης δια μιας· και δεν θελω δευτερωσει επ' αυτον. ⁹Αλλ' ο Δαβιδ ειπε προς τον Αβισαι, Μη θανατωσης αυτον· διοτι τις επιβαλων την χειρα αυτου επι τον κεχρισμενον του Κυριου θελει εισθαι αθωος; ¹⁰Ειπε μαλιστα ο Δαβιδ, Ζη Κυριος, ο Κυριος θελει παταξει αυτον· η η ημερα

αυτου θελει ελθει, και θελει αποθανει· θελει καταβη εις πολεμον και θανατωθη· ¹¹μη γενοιτο εις εμε παρα Κυριου, να επιβαλω την χειρα μου επι τον κεχρισμενον του Κυριου· λαβε ομως τωρα, παρακαλω, το δορυ το προς την κεφαλήν αυτου και το αγγειον του υδατος, και ας αναχωρησωμεν. ¹²Ελαβε λοιπον ο Δαβιδ το δορυ και το αγγειον του υδατος απο πλησιον της κεφαλής του Σαουλ· και ανεχωρησεν, και ουδεις ειδε και ουδεις ενοησε και ουδεις εξυπνησε· διοτι παντες εκοιμωοντο, επειδη βαθυσ υπνος παρα Κυριου επεσεν επ' αυτους. ¹³Τοτε διεβη ο Δαβιδ εις το περαν και εσταθη επι της κορυφής του ορους μακροθεν· ητο δε πολυ αποστασις μεταξυ αυτων. ¹⁴Και εβοησεν ο Δαβιδ προς τον λαον και προς τον Αβενηρ τον υιον του Νηρ, λεγων, Δεν αποκρινεσαι, Αβενηρ; Και απεκριθη ο Αβενηρ και ειπε, Τις εισαι συ, οστις βοας προς τον βασιλεα; ¹⁵Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αβενηρ, Δεν εισαι ανηρ συ; και τις ομοιος σου μεταξυ του Ισραηλ; δια τι λοιπον δεν φυλαττεις τον κυριον σου τον βασιλεα; διοτι εισηλθε τις εκ του λαου δια να θανατωση τον βασιλεα τον κυριον σου· ¹⁶δεν ειναί καλον το πραγμα τουτο, το οποιον επραξας· ζη Κυριος, σεις εισθε αξιοι θανατου, επειδη δε εφυλαξατε τον κυριον σας, τον κεχρισμενον του Κυριου. Και τωρα, ιδετε που ειναί το δορυ του βασιλεως και το αγγειον του υδατος· το προς την κεφαλήν αυτου. ¹⁷Και εγνωρισεν ο Σαουλ την φωνην του Δαβιδ και ειπεν, Η φωνη σου ειναί, τεκνον μου Δαβιδ; Και ο Δαβιδ ειπεν, Η φωνη μου, κυριε μου βασιλευ. ¹⁸Και ειπε, Δια τι ο κυριος μου καταδιωκει ουτως οπισω του δουλου αυτου; διοτι τι επραξα; η τι κακον ειναί εν τη χειρι μου; ¹⁹τωρα λοιπον ας ακουση, παρακαλω, ο κυριος μου ο βασιλευς τους λογους του δουλου αυτου· εαν ο Κυριος σε διηγειρεν εναντιον μου, ας δεχθη θυσιαν· αλλ' εαν υιοι ανθρωπων, ουτοι ας ηναι επικαταρατοι ενωπιον του Κυριου· διοτι με εξεβαλον την σημερον απο του να κατοικω εν τη κληρονομια του Κυριου, λεγοντες, Υπαγε, λατρευε αλλους θεους· ²⁰τωρα λοιπον, ας μη πεση το αιμα μου εις την γην ενωπιον του Κυριου· διοτι εξηλθεν ο βασιλευς του Ισραηλ να ζητηση ενα φυλλον, ως οταν καταδιωκη τις περδικα εις τα ορη. ²¹Και ειπεν ο Σαουλ, Ημαρτησα· επιστρεψον, τεκνον μου Δαβιδ· διοτι δεν θελω σε κακοποιησει πλεον, επειδη η φυγη μου εσταθη σημερον πολυτιμος εις τους οφθαλμους σου· ιδου, επραξα αφρονως και επλανηθην σφοδρα. ²²Και απεκριθη ο Δαβιδ και ειπεν, Ιδου, το δορυ του βασιλεως· και ας καταβη εις εκ των νεων και ας λαβη αυτο. ²³ο δε Κυριος ας αποδωση εις εκαστον κατα την δικαιοσυνην αυτου και κατα την πιστιν αυτου· διοτι σε παρεδωκεν ο Κυριος σημερον εις την χειρα μου, πλην εγω δεν ηθελησα να επιβαλω την χειρα μου επι τον κεχρισμενον του Κυριου. ²⁴ιδου λοιπον, καθως η ζωη σου εσταθη σημερον πολυτιμος εις τους οφθαλμους μου, ουτως η ζωη μου ας σταθη πολυτιμος εις τους οφθαλμους του Κυριου, και ας με ελευθερωση εκ πασων των θλιψεων. ²⁵Τοτε ειπεν ο Σαουλ προς τον Δαβιδ, Ευλογημενος να

ησαι, τεκνον μου Δαβιδ· βεβαιως θελεις κατορθωσει με-
γαλα και θελεις βεβαιως υπερισχυσει. Και ο μεν Δαβιδ
απηλθεν εις την οδον αυτου, ο δε Σαουλ επεστρεψεν εις
τον τοπον αυτου.

27Ειπε δε ο Δαβιδ εν τη καρδια αυτου, Θελω βε-
βαιως απολεσθη μιαν ημεραν δια χειρος του Σαουλ· δεν
ειναι τι καλητερον δι' εμε, παρα να διασωθω ταχεως εις
την γην των Φιλισταιων· τοτε απ' εμου ο Σαουλ απελ-
πισθεις, θελει παραιτηθη απο του να με ζητη πλεον εις
παντα τα ορια του Ισραηλ· ουτω θελω σωθη εκ της χει-
ρος αυτου. ²Και εσηκωθη ο Δαβιδ και διεβη, αυτος και
οι εξακοσιοι ανδρες οι μετ' αυτου, προς τον Αγγους
υιον του Μαωχ, βασιλεα της Γαθ. ³Και εκαθησεν ο Δα-
βιδ μετα του Αγγους εν Γαθ, αυτος και οι ανδρες αυ-
του, εκαστος μετα της οικογενειας αυτου, και ο Δαβιδ
μετα των δυο γυναικων αυτου, Αχινοαμ της Ιεζραηλιτι-
δος και Αβιγαιας της Καρμηλιτιδος γυναικος του Ναβαλ.
⁴Αγγελγη δε προς τον Σαουλ οτι εφυγεν ο Δαβιδ εις
Γαθ, οθεν δεν εξητησε πλεον αυτον. ⁵Και ειπεν ο Δα-
βιδ προς τον Αγγους, Εαν ευρηκα τωρα χαριν εις τους
οφθαλμους σου, ας μοι δοθη τοπος εις τινα των πολεων
της εξοχης, δια να καθησω εκει· διοτι πως να καθηται
ο δουλος σου μετα σου εν τη βασιλευουση πολει; ⁶Και
εδωκεν εις αυτον ο Αγγους την Σικλαγ κατ' εκεινην την
ημεραν· δια τουτο η Σικλαγ εμεινεν εις τους βασιλεις
του Ιουδα μεχρι της σημερον. ⁷Ο δε αριθμος των ημερων,
τας οποιας ο Δαβιδ εκαθησεν εν τη γη των Φιλισταιων,
εγεινεν εν ετος και τεσσαρες μηνες. ⁸Ανεβαινε δε ο Δα-
βιδ και οι ανδρες αυτου και εκαμνον εισδρομας εις τους
Γεσσουριτας και Γεζραιους και Αμαληκιτας· διοτι ουτοι
ησαν εκ παλαιου οι κατοικοι της γης, κατα την εισοδον
Σουρ και εως της γης Αιγυπτου. ⁹Και εκτυπα ο Δαβιδ
την γην και δεν αφινε ζωντα ουτε ανδρα ουτε γυναικα·
και ελαμβανε προβατα και βοας και ονους και καμηλους
και ενδυματα· και επιστρεφων ηρχετο προς τον Αγγους.
¹⁰Και ελεγεν ο Αγγους προς τον Δαβιδ, που εκαμετε εισ-
δρομην σημερον; Και απεκρινετο ο Δαβιδ, προς το με-
σημβρινον του Ιουδα και προς το μεσημβρινον των Ιερα-
μεηλιτων και προς το μεσημβρινον των Κεναιων. ¹¹Και
ουτε ανδρα ουτε γυναικα δεν αφινε ζωντα ο Δαβιδ, δια
να φερη ειδησιν εις Γαθ, λεγων, Μηποτε αναγγελωσιν
εναντιον ημων, λεγοντες, Ουτω καμνει ο Δαβιδ και τοιου-
τος ειναι ο τροπος αυτου, καθ' ολας τας ημερας οσας
καθηται εν τη γη των Φιλισταιων. ¹²Και επιστευεν ο Αγ-
χους τον Δαβιδ, λεγων, Αυτος εκαμεν εαυτον διολου μι-
σητον εις τον λαον αυτου τον Ισραηλ· δια τουτο θελει
εισθαι δουλος εις εμε παντοτε.

28Κατ' εκεινας δε τας ημερας συνηθροισαν οι Φιλι-
σταιοι τα στρατευματα αυτων προς εκστρατειαν, δια
να πολεμησωσι μετα του Ισραηλ. Και ειπεν ο Αγγους
προς τον Δαβιδ, Εξευρε μετα βεβαιοτητος οτι θελεις
εξελθει μετ' εμου εις τον πολεμον, συ και οι ανδρες

σου. ²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αγγους, Θελεις βε-
βαιως γνωρισει τι θελει καμει ο δουλος σου. Και ει-
πεν ο Αγγους προς τον Δαβιδ, Δια τουτο θελω σε κα-
μει αρχισωματοφυλακα μου διαπαντος. ³Απεθανε δε ο
Σαμουηλ, και πας ο Ισραηλ εθρηνησεν αυτον και ενετα-
φιασεν αυτον εν Ραμα τη πολει αυτου. Και εξεβαλεν ο
Σαουλ εκ του τοπου τους εχοντας πνευμα μαντειας και
τους μαγους. ⁴Συνηθροισθησαν λοιπον οι Φιλισταιοι και
ηλθον και εστρατοπεδευσαν εν Σουνημ· και συνηθροι-
σεν ο Σαουλ παντα τον Ισραηλ, και εστρατοπεδευσαν
εν Γελβουε. ⁵Και οτε ειδεν ο Σαουλ το στρατοπεδον
των Φιλισταιων, εφοβηθη, και ετρομαξεν η καρδια αυ-
του σφοδρα. ⁶Και ηρωτησεν ο Σαουλ τον Κυριον· αλλ' ο
Κυριος δεν απεκριθη προς αυτον ουτε δι' ενυπνιων ουτε
δια του Ουριμ ουτε δια προφητων. ⁷Τοτε ειπεν ο Σαουλ
προς τους δουλους αυτου, Ζητησατε μοι γυναικα εχου-
σαν πνευμα μαντειας, δια να υπαγω προς αυτην και να
ερωτησω αυτην. Και οι δουλοι αυτου ειπον προς αυτον,
Ιδου, ειναι εν Εν-δωρ γυνη τις εχουσα πνευμα μαντειας.
⁸Και μετεσχηματισθη ο Σαουλ και ενεδυθη αλλα ιμα-
τια, και υπηγεν αυτος και δυο ανδρες μετ' αυτου και
ηλθον προς την γυναικα δια νυκτος· και ειπε, Μαντευ-
σον, παρακαλω, εις εμε δια του πνευματος της μαντειας
και αναβιβασον μοι οντινα σοι ειπω. ⁹Και ειπεν η γυνη
προς αυτον, Ιδου, συ εξευρεις οσα εκαμεν ο Σαουλ, τινι
τροπω εξωλοθρευσε τους εχοντας πνευμα μαντειας και
τους μαγους εκ του τοπου· δια τι λοιπον συ παγιδευεις
την ζωην μου, δια να με θανατωσωσι; ¹⁰Και ωμοσε προς
αυτην ο Σαουλ εις τον Κυριον, λεγων, Ζη Κυριος, δεν θε-
λει σε συμβη ουδεν κακον δια τουτο. ¹¹Τοτε ειπεν η γυνη,
Τινα να σοι αναβιβασω; Και ειπε, τον Σαμουηλ αναβιβα-
σον μοι. ¹²Και οτε ειδεν γυνη τον Σαμουηλ, εβοησε μετα
φωνης μεγαλης· και ειπεν η γυνη προς τον Σαουλ, λε-
γουσα, Δια τι με ηπατησας; και συ εισαι ο Σαουλ. ¹³Και
ειπε προς αυτην ο βασιλευς, Μη φοβου· τι ειδες λοιπον;
Και ειπεν η γυνη προς τον Σαουλ, Θεους ειδον αναβαι-
νοντας εκ της γης. ¹⁴Και ειπε προς αυτην, Τις ειναι η
μορφη αυτου; Η δε ειπε, Γερων τις αναβαινει και ειναι
περιτετυλιγμενος με επενδυμα. Και εγνωρισεν ο Σαουλ
οτι ητο ο Σαμουηλ, και εκυψε κατα προσωπον εις την
γην και προσεκυνησε. ¹⁵Και ειπεν ο Σαμουηλ προς τον
Σαουλ, Δια τι με παρηνωχλησας, ωστε να με καμης να
αναβω; Και απεκριθη ο Σαουλ, Ευρισκομαι εν μεγαλη
αμηχανια· διοτι οι Φιλισταιοι πολεμουσιν εναντιον μου,
και ο Θεος απεμακρυνθη απ' εμου και δεν μοι αποκρι-
νεται πλεον ουτε δια προφητων ουτε δι' ενυπνιων· δια
τουτο σε εκαλεσα δια να φανερωσης εις εμε τι να καμω.
¹⁶Τοτε ειπεν ο Σαμουηλ, Δια τι λοιπον ερωτας εμε, αφου
ο Κυριος απεμακρυνθη απο σου και εγεινεν εχθρος σου;
¹⁷ο Κυριος βεβαιως εκαμεν εις εαυτον ως ελαλησε δι'
εμου· διοτι εξεσχισεν ο Κυριος την βασιλειαν εκ της χει-
ρος σου και εδωκεν αυτην εις τον πλησιον σου, τον Δα-
βιδ· ¹⁸επειδη δεν υπηκουσας εις την φωνην του Κυριου,
ουδε εξετελεσας τον μεγαν θυμον αυτου κατα του Αμα-

λῆκ, δια τουτο ο Κυριος εκαμεν εις σε το πραγμα τουτο την ημεραν ταυτην· ¹⁹και θελει παραδωσει ο Κυριος και τον Ισραηλ μετα σου εις την χειρα των Φιλισταιων· και αυριον συ και οι υιοι σου θελετε εισθαι μετ' εμου· και το στρατοπεδον του Ισραηλ θελει παραδωσει ο Κυριος εις την χειρα των Φιλισταιων. ²⁰Τοτε επεσεν ο Σαουλ ευθυς ολος εξηπλωμενος κατα γης· διοτι κατετρομαξεν εκ των λογων του Σαμουηλ· και δυναμις δεν ητο εν αυτω, επειδη δεν ειχε φαγει αρτον ολην την ημεραν και ολην την νυκτα. ²¹Και ηλθεν η γυνη προς τον Σαουλ και ειπεν οτι ητο σφοδρα τεταραγμενος, και ειπε προς αυτον, Ιδου, η δουλῆ σου υπηκουσεν εις την φωνην σου, και εβαλον την ζωην μου εις την χειρα μου και υπεταχθην εις τους λογους σου, τους οποιους ελαλησας προς εμε· ²²τωρα λοιπον, ακουσον και συ, παρακαλω, την φωνην της δουλῆς σου, και ας βαλω ολιγον αρτον εμπροσθεν σου· και φαγε, δια να λαβῆς δυναμιν, επειδη υπαγεις εις οδοιποριαν. ²³Πλην δεν ηθελε, λεγων, Δεν θελω φαγει· οι δουλοι ομως αυτου μετα της γυναικος εβιαζον αυτον, και εισηκουσεν εις την φωνην αυτων· και σηκωθεις απο της γης, εκαθησεν επι της κλινῆς. ²⁴ειχε δε η γυνη παχυ δαμαλιον εν τη οικια· και εσπευσε και εσφαξεν αυτο· και λαβουσα αλευρον, εζυμωσε και εψησεν αζυμα εξ αυτου. ²⁵Και εφερεν εμπροσθεν του Σαουλ και εμπροσθεν των δουλων αυτου· και εφαγον. Και εσηκωθησαν και ανεχωρησαν την νυκτα εκεινην.

29Συνηθροισαν δε οι Φιλισταιοι παντα τα στρατευματα αυτων εις Αφεκ· και οι Ισραηλιται εστρατοπεδευσαν παρα την πηγην την εν Ιεζραελ. ²Και οι σατραπαι των Φιλισταιων διεβαινον κατα εκατονταδας και χιλιαδας· ο Δαβιδ δε και οι ανδρες αυτου διεβαινον κατοπισθεν μετα του Αγκους. ³Και ειπον οι στρατηγοι των Φιλισταιων, Τι θελουσιν ουτοι οι Εβραιοι; Και ειπεν ο Αγκους προς τους στρατηγους των Φιλισταιων, Δεν ειναι ουτος ο Δαβιδ, ο δουλος του Σαουλ βασιλεως του Ισραηλ, οστις εσταθη μετ' εμου ταυτας τας ημερας η τουτους τους χρονους; και δεν ευρηκα εν αυτω ουδεν σφαλμα, αφου ενεπεσεν εις εμε εως της ημερας ταυτης. ⁴Και ηγανακτησαν κατ' αυτου οι στρατηγοι των Φιλισταιων· και ειπον προς αυτον οι στρατηγοι των Φιλισταιων, Αποπεμφον τον ανθρωπον τουτον, και ας επιστρεψη εις τον τοπον αυτου, τον οποιον διωρισας εις αυτον, και ας μη καταβῆ μεθ' ημων εις την μαχην, μηποτε γεινη εν τη μαχη πολεμιος ημων· διοτι πως ηθελε διαλλαγη ουτος μετα του κυριου αυτου; ουχι με τας κεφαλαιων των ανδρων τουτων; ⁵δεν ειναι ουτος ο Δαβιδ, περι του οποιου εφασκεν αμοιβαιως εν τοις χοροις, λεγοντες, Ο Σαουλ επαταξε τας χιλιαδας αυτου, και ο Δαβιδ τας μυριαδας αυτου; ⁶Τοτε εκαλεσεν ο Αγκους τον Δαβιδ και ειπε προς αυτον, Ζη Κυριος, βεβαιως εσταθῆς ευθυς, και η εξοδος σου και η εισοδος σου μετ' εμου εν τω στρατοπεδω ειναι αρεστη εμπροσθεν των οφθαλμων μου· διοτι κακον δεν ευρηκα εν σοι, αφ' ης ημερας ηλ-

θες προς εμε εως της ημερας ταυτης· αλλ' ομως εις τους οφθαλμους των σατραπων δεν εισαι αρεστος· ⁷τωρα λοιπον επιστρεψον και υπαγε εν ειρηνη, δια να μη φερῆς δυσαρεσκειαν εις τους σατραπας των Φιλισταιων. ⁸Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αγκους, Αλλα τι εκαμα; και τι ευρηκας εν τω δουλω σου αφ' ης ημερας ειμαι ενωπιον σου, εως της ημερας ταυτης, ωστε να μη υπαγω να πολεμησω εναντιον των εχθρων του κυριου μου του βασιλεως; ⁹Και απεκριθη ο Αγκους και ειπε προς τον Δαβιδ, Εξευρω οτι εισαι αρεστος εις τους οφθαλμους μου, ως αγγελος Θεου· πλην οι σατραπαι των Φιλισταιων ειπον, Δεν θελει αναβῆ μεθ' ημων εις την μαχην· ¹⁰τωρα λοιπον σηκωθητι ενωρις το πρωι, μετα των δουλων του κυριου σου, των ελθοντων μετα σου· και καθως σηκωθητε ενωρις το πρωι, ευθυς οταν φεγξῆ, αναχωρησατε. ¹¹Και εσηκωθη ενωρις το πρωι ο Δαβιδ και οι ανδρες αυτου, δια να αναχωρησωσι, να επιστρεψωσιν εις την γην των Φιλισταιων. Οι δε Φιλισταιοι ανεβησαν εις Ιεζραελ.

30Και οτε ο Δαβιδ και οι ανδρες αυτου εισηλθον εις Σικλαγ την τριτην ημεραν, οι Αμαληκιται ειχον καμει εισδρομην εις το μεσημβρινον και εις Σικλαγ, και ειχον παταξει την Σικλαγ και κατακαουσει αυτην εν πυρι· ²και ειχον αιχμαλωτισει τας γυναικας τας εν αυτη, απο μικρου εως μεγαλου· δεν εθανατωσαν ουδενα, αλλα ελαβον αυτους και υπηγαν εις την οδον αυτων. ³Ο δε Δαβιδ και οι ανδρες αυτου ηλθον εις την πολιν, και ιδου, ητο πυρπολημενη· και αι γυναικες αυτων και οι υιοι αυτων και αι θυγατερες αυτων ηχηλωτισμενοι. ⁴Τοτε υψωσεν ο Δαβιδ και ο λαος ο μετ' αυτου την φωνην αυτων και εκλαυσαν, εωσου δεν εμεινε πλεον εν αυτοις δυναμις να κλαιωσι. ⁵Και αμφοτεραι αι γυναικες του Δαβιδ ηχηλωτισθησαν, Αχινοαμ η Ιεζραηλιτις, και Αβιγαια η γυνη Ναβαλ του Καρμηλιτου. ⁶Και εθλιβη ο Δαβιδ σφοδρα· διοτι ο λαος ελεγε να λιθοβολησωσιν αυτον, επειδη η φυγη παντος του λαου ητο καταπικρος, εκαστος δια τους υιους αυτου και δια τας θυγατερας αυτου· ο Δαβιδ ομως εκραταιωθη εν Κυριω τω Θεω αυτου. ⁷Και ειπεν ο Δαβιδ προς Αβιαθαρ τον ιερεα, υιον του Αχιμελεχ, Φερε μοι ενταυθα, παρακαλω, το εφοδ. Και εφερεν ο Αβιαθαρ το εφοδ προς τον Δαβιδ. ⁸Και ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Κυριον, λεγων, Να καταδιωξω οπισθεν τουτων των ληστων; θελω προφθασει αυτους; Ο δε ειπε προς αυτον, Καταδιωξον· διοτι θελεις βεβαιως προφθασει και αφευκτως θελεις ελευθερωσει παντα. ⁹Τοτε υπηγεν ο Δαβιδ, αυτος και οι εξακοσιοι ανδρες οι μετ' αυτου, και ηλθον εως του χειμαρρου Βοσορ, οπου οι απομεινοντες εσταθησαν. ¹⁰Ο δε Δαβιδ, αυτος και τετρακοσιοι ανδρες, κατεδιωκον, επειδη εμειναν οπισω διακοσιοι, οιτινες αποκαμοντες δεν ηδυναντο να διαβωσι τον χειμαρρον Βοσορ. ¹¹Και ευρηκαν ανθρωπον Αιγυπτιον εν αγρω και εφεραν αυτον προς τον Δαβιδ· και εδωκαν εις αυτον αρτον, και εφαγε, και εποτισαν αυτον υδωρ· ¹²και εδωκαν εις αυτον τμημα πηττας συκων και δυο βοτρυς

σταφιδων· και εφαγε, και επανηλθε το πνευμα αυτου εις αυτον· διοτι δεν ειχε φαγει αρτον ουδε ειχε πιει υδωρ, τρεις ημερας και τρεις νυκτας. ¹³Και ειπε προς αυτον ο Δαβιδ, Τινος εισαι; και ποθεν εισαι; Και ειπεν, Ειμαι νεος Αιγυπτιος, δουλος τινος Αμαληκиту· και με αφηκεν ο κυριος μου, επειδη ηρωστησα τρεις ημερας τωρα· ¹⁴ημεις εκαμαμεν εισδρομην εις το μεσημβρινον των Χερεθαιων και εις τα μερη της Ιουδαιας και εις το μεσημβρινον του Χαλεβ· και επυρπολησαμεν την Σικλαγ. ¹⁵Και ειπε προς αυτον ο Δαβιδ, Δυνασαι να με οδηγησης κατω προς τους ληστας τουτους; Ο δε ειπεν, Ομοσον μοι εις τον Θεον, οτι δεν θελεις με θανατωσει ουτε θελεις με παραδωσει εις την χειρα του κυριου μου, και θελω σε οδηγησει κατω προς τουτους τους ληστας. ¹⁶Και οτε ωδηγησεν αυτον κατω, ιδου, ησαν διεσκορπισμενοι επι το προσωπον παντος του τοπου, τρωγοντες και πινοντες και χορευοντες, δια παντα τα λαφυρα τα μεγαλα, τα οποια ελαβον εκ της γης των Φιλισταιων και εκ της γης του Ιουδα. ¹⁷Και επαταξεν αυτους ο Δαβιδ απο της αυγης μεχρι της εσπερας της επιουσης· και δεν διεσωθη ουδε εις εξ αυτων, πλην τετρακοσιων νεων, οιτινες εκαθηντο επι καμηλων και εφυγον. ¹⁸Και ηλευθερωσεν ο Δαβιδ οσα ηρπασαν οι Αμαληκίται· και τας δυο γυναικας αυτου ηλευθερωσεν ο Δαβιδ. ¹⁹Και δεν ελειψεν εις αυτους ουτε μικρον ουτε μεγα, ουτε υιοι ουτε θυγατρες ουτε λαφυρον ουτε ουδεν εκ των οσα ηρπασαν απ' αυτων· τα παντα επανελαβεν ο Δαβιδ. ²⁰Και ελαβεν ο Δαβιδ παντα τα προβατα και τους βοας, και φεροντες αυτα εμπροσθεν των αλλων κτηνων, ελεγον, Ταυτα ειναι τα λαφυρα του Δαβιδ. ²¹Και ηλθεν ο Δαβιδ προς τους διακοσιους ανδρας, οιτινες ειχον αποκαμει ωστε δεν ηδυνηθησαν να ακολουθησωσι τον Δαβιδ, οθεν εκαθισεν αυτους εις τον χειμαρρον Βοσορ· και εξηλθον εις συναντησιν του Δαβιδ και εις συναντησιν του λαου του μετ' αυτου· και οτε επλησιασεν ο Δαβιδ εις τον λαον, εχαιρετησεν αυτους. ²²Και απεκριθησαν παντες οι ποιηροι και διεστραμμενοι εκ των ανδρων, οιτινες υπηγαν μετα του Δαβιδ, και ειπον, Επειδη ουτοι δεν ηλθον μεθ' ημων, δεν θελομεν δωσει εις αυτους εκ των λαφυρων, τα οποια ανελαβομεν, παρα εις εκαστον την γυναικα αυτου και τα τεκνα αυτου· και ας λαβωσιν αυτα και ας φυγωσιν. ²³Αλλ' ο Δαβιδ ειπε, Δεν θελετε καμει ουτως, αδελφοι μου, εις εκεινα τα οποια ο Κυριος εδωκεν εις ημας, οστις εφυλαξεν ημας και παρεδωκεν εις την χειρα ημων τους ληστας τους ελθοντας εναντιον ημων· ²⁴και τις θελει σας εισακουσει εις ταυτην την υποθεσιν; αλλα κατα την μεριδα του καταβαινοντος εις τον πολεμον, ουτω θελει εισθαι η μερις του καθημενου πλησιον της αποσκευης· ισα θελουσι μοιραζεσθαι. ²⁵Και εγεινεν ουτως απ' εκεινης της ημερας και εις το εξης· και εκαμε τουτο νομον και διαταγμα εν τω Ισραηλ εως της ημερας ταυτης. ²⁶Οτε δε ηλθεν ο Δαβιδ εις Σικλαγ, επεμφεν εκ των λαφυρων προς τους πρεσβυτερους Ιουδα τους φιλους αυτου, λεγων, Ιδου εις εσας ευλογια, εκ των λα-

φυρων των εχθρων του Κυριου. ²⁷προς τους εν Βαιθηλ, και προς τους εν Ραμωθ τη μεσημβρινη, και προς τους εν Ιαθειρ, ²⁸και προς τους εν Αροηρ, και προς τους εν Σιφωθ, και προς τους εν Εσθεμωα, ²⁹και προς τους εν Ραχαλ, και προς τους εν ταις πολεσι των Ιεραμεηλιτων, και προς τους εν ταις πολεσι των Κεναιων, ³⁰και προς τους εν Ορμα, και προς τους εν Χωρ-ασαν, και προς τους εν Αθαχ, ³¹και προς τους εν Χεβρων, και προς παντας τους τοπους, εις τους οποιους ο Δαβιδ περιηρχετο, αυτος και οι ανδρες αυτου.

31Οι δε Φιλισταιοι επολεμουν κατα του Ισραηλ· και εφυγον οι ανδρες του Ισραηλ απο προσωπου των Φιλισταιων και επεσον πεφονευμενοι εν τω ορει Γελβουε. ²Και κατεφθασαν οι Φιλισταιοι τον Σαουλ και τους υιους αυτου· και επαταξαν οι Φιλισταιοι τον Ιωναθαν και τον Αβιναδαβ και τον Μελχι-σουε, τους υιους του Σαουλ. ³Εβαρυνε δε η μαχη επι τον Σαουλ, και επετυχον αυτον οι ανδρες οι τοξοται και επληρωθη βαρεως υπο των τοξοτων. ⁴Και ειπεν ο Σαουλ προς τον οπλοφορον αυτου, Συρε την ρομφαιαν σου και διαπερασσον με δι' αυτης, δια να μη ελθωσιν ουτοι οι απεριτμητοι και με διαπερασωσι και με εμπαιξωσι· πλην ο οπλοφορος αυτου δεν ηθελε, διοτι εφοβειτο σφοδρα. Οθεν ελαβεν ο Σαουλ την ρομφαιαν και επεσεν επ' αυτην. ⁵Και ως ειδεν ο οπλοφορος αυτου οτι απεθανεν ο Σαουλ, επεσε και αυτος επι την ρομφαιαν αυτου και απεθανε μετ' αυτου. ⁶ουτως απεθανεν ο Σαουλ και οι τρεις υιοι αυτου, και ο οπλοφορος αυτου και παντες οι ανδρες αυτου, την αυτην εκεινην ημεραν ομου. ⁷Και οι ανδρες Ισραηλ, οι περαν της κοιλαδος, και οι περαν του Ιορδανου, ιδοντες οτι εφυγον οι ανδρες Ισραηλ και οτι ο Σαουλ και οι υιοι αυτου απεθανον, κατελιπον τας πολεις και εφυγον. και ελθοντες οι Φιλισταιοι κατωκησαν εν αυταις. ⁸Και την επαυριον, οτε ηλθον οι Φιλισταιοι δια να εκδυσωσι τους πεφονευμενους, ευρηκαν τον Σαουλ και τους τρεις υιους αυτου πεπτωκοτας επι το ορος Γελβουε. ⁹Και απεκοψαν την κεφαλην αυτου και εξεδυσαν τα οπλα αυτου και απεστειλαν εις την γην των Φιλισταιων κυκλω, δια να διαδωσωσι την αγγελιαν εις τον οικον των ειδωλων αυτων και μεταξυ του λαου. ¹⁰Και ανεθεσαν τα οπλα αυτου εις τον οικον της Ασταρωθ, και εκρεμασαν το σωμα αυτου εις το τειχος Βαιθ-σαν. ¹¹Ακουσαντες δε περι τουτου οι κατοικοι της Ιαβεις-γαλααδ, τι εκαμον οι Φιλισταιοι εις τον Σαουλ, ¹²ηγγερθησαν παντες οι δυνατοι ανδρες και ωδοιπορησαν ολην την νυκτα και ελαβον το σωμα του Σαουλ και τα σωματα των υιων αυτου απο του τειχους Βαιθ-σαν, και ηλθον εις Ιαβεις και εκαυσαν αυτα εκει· ¹³και ελαβον τα οστα αυτων και εθαψαν υπο το δενδρον εν Ιαβεις και ενηστεισαν επτα ημερας.

2 Samuel

1 Μετα δε τον θανατον του Σαουλ, αφου επεστρεψεν ο Δαβιδ απο της σφαγης των Αμαληκιτων, εκαθησεν ο Δαβιδ εν Σικλαγ δυο ημερας· ²την δε τριτην ημεραν, ιδου, ηλθεν ανθρωπος εκ του στρατοπεδου απο πλησιον του Σαουλ, εχων διεσχισμενα τα ιματια αυτου και χωμα επι της κεφαλης αυτου· και καθως εισηλθε προς τον Δαβιδ, επεσεν εις την γην και προσεκυνησε. ³Και ειπε προς αυτον ο Δαβιδ, Ποθεν ερχεσαι; Ο δε ειπε προς αυτον, Εγω εκ του στρατοπεδου του Ισραηλ διεσωθην. ⁴Και ειπε προς αυτον ο Δαβιδ, Τι συνεβη; ειπε μοι, παρακαλω. Και απεκριθη, Οτι εφυγεν ο λαος εκ της μαχης, και πολλοι μαλιστα εκ του λαου επεσον και απεθανον· απεθανον δε και Σαουλ και Ιωναθαν ο υιος αυτου. ⁵Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον νεον τον απαγγελοντα προς αυτον, Πως εξευρεις οτι απεθανεν ο Σαουλ, και Ιωναθαν ο υιος αυτου; ⁶Και ειπεν ο νεος ο απαγγελλοντα προς αυτον, Ευρεθην κατα τυχην εν τω ορει Γελβουε, και ιδου, ο Σαουλ ητο κεκλιμενος επι του δορατος αυτου, και ιδου, αι αμαξαι και οι ιππεις κατεφθανον αυτον. ⁷και οτε εβλεψεν εις τα οπισω αυτου, με ειδε και με εκαλεσε· και απεκριθη, Ιδου, εγω. ⁸Και ειπε προς εμε, Ποιους εισαι; Και απεκριθη προς αυτον, Ειμαι Αμαληκιτης. ⁹Παλιν ειπε προς εμε, Στηθι επανω μου, παρακαλω, και θανατωσον με· διοτι σκοτοδινιασις με καταλαβεν, επειδη η ζωη μου ειναι ετι ολη εν εμοι. ¹⁰Εσταθην λοιπον επ' αυτον και εθανατωσα αυτον· επειδη ημην βεβαιος οτι δεν ηδυνατο να ζηση αφου επεσε· και ελαβον το διαδημα το επι της κεφαλης αυτου και το βραχιολιον το εν τω βραχιονι αυτου, και εφερα αυτα ενταυθα προς τον κυριον μου. ¹¹Τοτε πιασας ο Δαβιδ τα ιματια αυτου, διεσχισεν αυτα· και παντες ομοιως οι ανδρες οι μετ' αυτου. ¹²Και επενθησαν και εκλαυσαν και ενηστευσαν εως εσπερας δια τον Σαουλ και δια Ιωναθαν τον υιον αυτου και δια τον λαον του Κυριου και δια τον οικον του Ισραηλ, διοτι επεσον δια ρομφαιας. ¹³Ειπε δε ο Δαβιδ προς τον νεον, τον απαγγελοντα προς αυτον, Ποθεν εισαι; Και απεκριθη, Ειμαι υιος παροικου τινος Αμαληκιτου. ¹⁴Και ειπε προς αυτον ο Δαβιδ, Πως δεν εφοβηθης να επιβαλης την χειρα σου δια να θανατωσης τον κεχρισμενον του Κυριου; ¹⁵Και εκαλεσεν ο Δαβιδ ενα εκ των νεων και ειπε, Πλησιασον, πεσον επ' αυτον. Και επαταξεν αυτον, και απεθανε. ¹⁶Και ειπε προς αυτον ο

Δαβιδ, Το αιμα σου επι της κεφαλης σου· διοτι το στομα σου εμαρτυρησεν εναντιον σου, λεγων, Εγω εθανατωσα τον κεχρισμενον του Κυριου. ¹⁷Και εθρηνησεν ο Δαβιδ τον θρηνον τουτον επι τον Σαουλ και επι Ιωναθαν τον υιον αυτου· ¹⁸και παρηγγειλε να διδαξωσι τους υιους Ιουδα τουτο το ασμα του τοξου· ιδου, ειναι γεγραμμενον εν τω βιβλιω του Ιασηρ. ¹⁹Ω δοξα του Ισραηλ, επι τους υψηλους τοπους σου κατηκοντισμενη. Πως επεσον οι δυνατοι. ²⁰Μη αναγγειλητε εις την Γαθ, μη διακηρυξητε εις τας πλατειας της Ασκαλωνος, μηποτε χαρωσιν αι θυγατρες των Φιλισταιων, μηποτε αγαλλιασωνται αι θυγατρες των απεριτμητων· ²¹Ορη τα εν Γελβουε, Ας μη ηναι δροσος μηδε βροχη εφ' υμας, μηδε αγροι διδοντες απαρχας· διοτι εκει απερριφθη η ασπις των ισχυρων, Η ασπις του Σαουλ, ως να μη εχρισθη δι' ελαιου. ²²Απο του αιματος των πεφονευμενων, απο του στεατος των ισχυρων, το τοξον του Ιωναθαν δεν εστρεφετο οπισω, και η ρομφαια του Σαουλ δεν επεστρεφε κενη. ²³Σαουλ και Ιωναθαν ησαν οι ηγαπημενοι και ερασμιοι εν τη ζωη αυτων, και εν τω θανατω αυτων δεν εχωρισθησαν· ησαν ελαφροτεροι αετων, δυνατωτεροι λεοντων. ²⁴Θυγατρες Ισραηλ, κλαυσατε επι τον Σαουλ τον ενδυοντα υμας κοκκινα μετα καλλωπισμων, τον επιβαλλοντα στολισμους χρυσους επι τα ενδυματα υμων. ²⁵Πως επεσον οι δυνατοι εν μεσω της μαχης· Ιωναθαν, επι τους υψηλους τοπους σου τετραυματισμενε. ²⁶Περιλυπος ειμαι δια σε, αδελφε μου Ιωναθαν· προσφιλεστατος εσταθης εις εμε· η προς εμε αγαπη σου ητο εξαισιος. Υπερεβαινε την αγαπην των γυναικων. ²⁷Πως επεσον οι δυνατοι, και απωλεσθησαν τα οπλα του πολεμου.

2 Μετα δε ταυτα ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Κυριον, λεγων, να αναβω εις τινα των πολεων Ιουδα; Ο δε Κυριος ειπε προς αυτον, Αναβα. Και ειπεν ο Δαβιδ, που να αναβω; Ο δε ειπεν, εις Χεβρων. ²Ανεβη λοιπον εκει ο Δαβιδ και αι δυο γυναικες αυτου, Αχινοαμ η Ιεζραηλιτις και Αβιγαια η γυνη Ναβαλ του Καρμηλιτου. ³Και τους ανδρας τους μετ' αυτου ανεβιβασεν ο Δαβιδ, εκαστον μετα της οικογενειας αυτου· και κατωκησαν εν ταις πολεσι Χεβρων. ⁴Και ηλθον οι ανδρες Ιουδα και εχρισαν εκει τον Δαβιδ βασιλεα επι τον οικον Ιουδα. Και απηγγειλαν προς τον Δαβιδ, λεγοντες, Οι ανδρες της Ιαβεις-γαλααδ ησαν οι θαφαντες τον Σαουλ. ⁵Και απεστειλεν ο Δαβιδ μηνυ-

τας προς τους ανδρας της Ιαβεις-γαλααδ και ειπε προς αυτους, Ευλογημενοι να ησθε παρα του Κυριου, διοτι εκαμετε το ελεος τουτο εις τον κυριον σας, εις τον Σαουλ, και εθαψατε αυτον ⁶ειθε λοιπον τωρα να καμη ο Κυριος προς εσας ελεος και αληθειαν και εγω προσετι θελω ανταποδωσει εις εσας το καλον τουτο, επειδη εκαμετε τουτο το πραγμα: ⁷τωρα λοιπον, ας κραταιωθωσιν αι χειρες σας, και γινεσθε ανδρειοι διοτι ο κυριος σας ο Σαουλ απεθανε, και προσετι ο οικος Ιουδα εχρισαν εμε βασιλεα εφ' εαυτων. ⁸Ο Αβενηρ ομως, ο υιος του Νηρ, ο αρχιστρατηγος του Σαουλ, ελαβε τον Ις-βοσθε, υιον του Σαουλ, και διεβιβασεν αυτον εις Μαχαναιμ, ⁹και εκαμεν αυτον βασιλεα επι της Γαλααδ, και επι των Ασσυριτων, και επι της Ιεζραελ, και επι του Εφραιμ, και επι του Βενιαμιν, και επι παντος του Ισραηλ. ¹⁰Τεσσαρακοντα ετων ητο Ις-βοσθε ο υιος του Σαουλ, οτε εγεινε βασιλευς επι τον Ισραηλ: και εβασιλευσε δυο ετη ο οικος ομως Ιουδα ηκολουθησε τον Δαβιδ. ¹¹Και ο αριθμος των ημερων, καθ' ας εβασιλευσεν ο Δαβιδ εν Χεβρων επι του οικου Ιουδα, ησαν επτα ετη και εξ μηνες. ¹²Εξηλθε δε Αβενηρ ο υιος του Νηρ και οι δουλοι του Ις-βοσθε, υιου του Σαουλ, εκ Μαχαναιμ εις Γαβαων. ¹³Και Ιωαβ, ο υιος της Σερουιας, και οι δουλοι του Δαβιδ εξηλθον και συναπηνηθησαν πλησιον του υδροστασιου της Γαβαων: και εκαθησαν οι μεν εντευθεν του υδροστασιου, οι δε εκειθεν του υδροστασιου. ¹⁴Και ειπεν ο Αβενηρ προς τον Ιωαβ, Ας σηκωθωσι τωρα οι νεοι και ας παιξωσιν εμπροσθεν ημων. Και ειπεν ο Ιωαβ, Ας σηκωθωσιν. ¹⁵Εσηκωθησαν λοιπον και επερασαν κατα αριθμον, δωδεκα εκ του Βενιαμιν, απο μερους του Ις-βοσθε, υιου του Σαουλ, και δωδεκα εκ των δουλων του Δαβιδ. ¹⁶Και επιασαν εκαστος τον πλησιον αυτου απο της κεφαλης, και διεπερασε την μαχαιραν αυτου εις την πλευραν του πλησιον αυτου, και επεσον ομου: οθεν ο τοπος εκεινος ωνομασθη Χελκαθ-ασουρειμ, οστις ειναι εν Γαβαων. ¹⁷Και εγεινεν μαχη σκληροτατη κατ' εκεινην την ημεραν: και ο Αβενηρ και οι ανδρες Ισραηλ ενικηθησαν υπο των δουλων του Δαβιδ. ¹⁸Ησαν δε εκει οι τρεις υιοι της Σερουιας, Ιωαβ και Αβισαι και Ασαηλ: ο δε Ασαηλ ητο ελαφρος τους ποδας, ως μια των δορκαδων των εν αγρω. ¹⁹Και κατεδιωξεν ο Ασαηλ οπισω του Αβενηρ: και τρεχων, δεν εξεκλινεν εις τα δεξια ουδε εις τα αριστερα, εξοπισθεν του Αβενηρ. ²⁰Και εβλεψεν ο Αβενηρ εις τα οπισω αυτου και ειπε, Συ εισαι ο Ασαηλ; Ο δε απεκριθη, Εγω. ²¹Και ειπε προς αυτον ο Αβενηρ, Στρεφον συ εις τα δεξια η εις τα αριστερα, και πιασον τινα εκ των νεων και λαβε εις σεαυτον την πανοπλιαν αυτου: πλην δεν ηθελησεν ο Ασαηλ να εκκλινη απο οπισθεν αυτου. ²²Και παλιν ειπεν ο Αβενηρ προς τον Ασαηλ, Στρεφον απο οπισθεν μου: δια τι να σε κτυπησω εως εδαφους; πως θελω σηκωσει τοτε το προσωπον μου προς Ιωαβ τον αδελφον σου; ²³Αλλα δεν ηθελε να στρεψη: οθεν επαταξεν αυτον ο Αβενηρ με το οπισθεν του δορατος αυτου εις την πεμπτην πλευραν, και εξηλθε το δορυ απο των οπισθιων

αυτου, και επεσεν εκει και απεθανεν εν τω αυτω τοπω: και οσοι ηρχοντο εις τον τοπον, οπου ο Ασαηλ επεσε και απεθανεν, ισταντο. ²⁴Ο δε Ιωαβ και ο Αβισαι κατεδιωκον οπισω του Αβενηρ: και ο ηλιος εδυεν οτε αυτοι ηλθον εως του βουνου Αμμα, το οποιον ειναι απεναντι Για, κατα την οδον της ερημου Γαβαων. ²⁵Και συνηθροισθησαν οι υιοι Βενιαμιν οπισω του Αβενηρ, και εγειναν εν σωμα και εσταθησαν επι της κορυφης τινος βουνου. ²⁶Τοτε ο Αβενηρ εφωνησε προς τον Ιωαβ και ειπε, Θελει κατατρωγει ακαταπαυστως ρομφαια; δεν εξουρεις οτι πικρια θελει εισθαι εις το τελος; εως ποτε λοιπον δεν θελεις προσταξει τον λαον να επιστρεψη απο του να καταδιωκωσι τους αδελφους αυτων; ²⁷Και ειπεν ο Ιωαβ, Ζη ο Θεος, εαν δεν ηθελες λαλησει, βεβαιως τοτε ο λαος ηθελεν αναβη το πρωι, εκαστος απο της καταδιωξεως του αδελφου αυτου. ²⁸Και εσαλπισεν ο Ιωαβ εν τη σαλπιγγι: και εσταθη πας ο λαος, και δεν κατεδιωκον πλεον κατοπιν του Ισραηλ ουδε εμαχοντο πλεον. ²⁹Και ωδοιπορησαν ο Αβενηρ και οι ανδρες αυτου δια της πεδιαδος ολην την νυκτα εκεινην, και διεβησαν τον Ιορδανην και επερασαν δι' ολης της Βιθρων και ηλθον εις Μαχαναιμ. ³⁰Ο δε Ιωαβ επεστρεψεν απο της καταδιωξεως του Αβενηρ: και οτε συνηθροισε παντα τον λαον, ελειπον εκ των δουλων του Δαβιδ δεκαεννεα ανδρες και ο Ασαηλ. ³¹Οι δουλοι δε του Δαβιδ επαταξαν εκ του Βενιαμιν και εκ των ανδρων του Αβενηρ τριακοσιους εξηκοντα ανδρας, οτινες απεθανον. ³²Και εσηκωσαν τον Ασαηλ και εθαψαν αυτον εν τω ταφω του πατρος αυτου, τω εν Βηθλεεμ. Ο δε Ιωαβ και οι ανδρες αυτου ωδοιπορησαν ολην την νυκτα και εφθασαν εις Χεβρων περι τα χαραγματα.

3 Διηρκεσε δε πολυ ο πολεμος μεταξυ του οικου του Σαουλ και του οικου του Δαβιδ. Και ο μεν Δαβιδ προεβαινε κραταιουμενος: ο δε οικος του Σαουλ προεβαινε εξασθενουμενος. ²Εγεννηθησαν δε εις τον Δαβιδ υιοι εν Χεβρων: και ο μεν πρωτοτοκος αυτου ητο Αμνων, εκ της Αχινοαμ της Ιεζραηλιτιδος: ³ο δε δευτερος αυτου, Χιλεαβ, εκ της Αβιγαιας, γυναικος του Ναβαλ του Καρμηλιτου: ο δε τριτος, Αβεσσαλωμ, υιος της Μααχα, θυγατρος του Θαλμαι, βασιλεως της Γεσσουρ: ⁴ο δε τεταρτος, Αδωνιας, υιος της Αγγειθ: και ο πεμπτος, Σεφατιας, υιος της Αβιταλ: ⁵και ο εκτος, Ιθρααμ, εκ της Αιγλα, της γυναικος του Δαβιδ. Ουτοι εγεννηθησαν εις τον Δαβιδ εν Χεβρων. ⁶Ενω δε εξηκολουθει ο πολεμος μεταξυ του οικου του Σαουλ και του οικου του Δαβιδ, ο Αβενηρ υπεστηριζε τον οικον του Σαουλ. ⁷Ειχε δε ο Σαουλ παλλακην, ονομαζομενην Ρεσφα, θυγατερα του Αια: και ειπεν ο Ις-βοσθε προς τον Αβενηρ, Δια τι εισερχεσαι προς την παλλακην του πατρος μου; ⁸Και εθυμωθη σφοδρα ο Αβενηρ δια τους λογους του Ις-βοσθε και ειπε, Κεφαλη κυνος ειμαι εγω, οστις καμνω σημερον ελεος προς τον οικον Σαουλ του πατρος σου, προς τους αδελφους αυτου και προς τους φιλους αυτου, εναντιον του Ιουδα,

και δεν σε παρεδωκα εις την χειρα του Δαβιδ, ωστε να ελεγχης σημερον αδικιαν εις εμε περι της γυναικος ταυτης; ⁹ουτω να καμη ο Θεος εις τον Αβενηρ και ουτω να προσθεση εις αυτον, εαν, καθως ωμοσεν ο Κυριος εις τον Δαβιδ, δεν καμω ουτως εις αυτον, ¹⁰να μεταβιβασω την βασιλειαν εκ του οικου του Σαουλ, και να στησω τον θρονον του Δαβιδ επι τον Ισραηλ και επι τον Ιουδαν, απο Δαν εως Βηρ-σαβεε. ¹¹Και δεν ηδυνατο πλεον να αποκριθη λογον προς τον Αβενηρ, επειδη εφοβειτο αυτον. ¹²Τοτε απεστειλεν ο Αβενηρ μηνυτας προς τον Δαβιδ απο μερους αυτου, λεγων, Τινος ειναι η γη; λεγων προσετι, Καμε συνθηκην μετ' εμου, και ιδου, η χειρ μου θελει εισθαι μετα σου, ωστε να φερω υπο την εξουσιαν σου παντα τον Ισραηλ. ¹³Ο δε ειπε, Καλως· εγω θελω καμει συνθηκην μετα σου· πλην εν πραγμα ζητω εγω παρα σου· και ειπε, Δεν θελεις ιδει το προσωπον μου, εαν δεν φερης εμπροσθεν μου Μιχαλ την θυγατερα του Σαουλ, οταν ελθης να ιδης το προσωπον μου. ¹⁴Και απεστειλεν ο Δαβιδ μηνυτας προς τον Ις-βοσθε, υιον του Σαουλ λεγων, Αποδος την γυναικα μου την Μιχαλ, την οποιαν ενυμφευθη εις εμαυτον δια εκατον ακροβυστιας Φιλισταιων. ¹⁵Και εστειλεν ο Ις-βοσθε και ελαβεν αυτην παρα του ανδρος αυτης, παρα του Φαλιτηλ υιου του Λαις. ¹⁶Και υπηγε μετ' αυτης ο ανηρ αυτης, πορευομενος και κλαιων κατοπιν αυτης εως Βαουρειμ. Τοτε ειπε προς αυτον ο Αβενηρ, Υπαγε, επιστρεψον· και επεστρεψεν. ¹⁷Ο δε Αβενηρ συνωμιλησε μετα των πρεσβυτερων του Ισραηλ, λεγων, Και χθες και προχθες εξητειτε τον Δαβιδ να βασιλευση εφ' υμας· ¹⁸τωρα λοιπον καμετε τουτο· διοτι ο Κυριος ελαλησε περι του Δαβιδ, λεγων, Δια χειρος Δαβιδ του δουλου μου θελω σωσει τον λαον μου Ισραηλ εκ χειρος των Φιλισταιων και εκ χειρος παντων των εχθρων αυτων. ¹⁹Και ελαλησε προσετι ο Αβενηρ εις τα ωτα του Βενιαμιν· και υπηγεν ο Αβενηρ να λαληση και εις τα ωτα του Δαβιδ εις Χεβρων, παντα οσα ησαν αρεστα εις τον Ισραηλ και εις παντα τον οικον του Βενιαμιν. ²⁰Ηλθε λοιπον ο Αβενηρ προς τον Δαβιδ εις Χεβρων, και μετ' αυτου εικοσι ανδρες. Και εκαμεν ο Δαβιδ εις τον Αβενηρ και εις τους ανδρας τους μετ' αυτου συμποσιον. ²¹Και ειπεν ο Αβενηρ προς τον Δαβιδ, Θελω σηκωθη και υπαγει, και θελω συναξει παντα τον Ισραηλ προς τον κυριον μου τον βασιλεα, δια να καμωσι συνθηκην μετα σου, και να βασιλευης καθ' ολην την επιθυμιαν της ψυχης σου. Και απεστειλεν ο Δαβιδ τον Αβενηρ· και ανεχωρησεν εν ειρηνη. ²²Και ιδου, οι δουλοι του Δαβιδ και ο Ιωαβ ηρχοντο απο εκδρομης, και εφερον μεθ' εαυτων πολλα λαφυρα· αλλ' ο Αβενηρ δεν ητο μετα του Δαβιδ εν Χεβρων, διοτι ειχεν αποστειλει αυτον, και ειχεν αναχωρησει εν ειρηνη. ²³Οτε δε ηλθεν ο Ιωαβ και απαν το στρατευμα το μετ' αυτου, απηγγειλαν προς τον Ιωαβ, λεγοντες, Αβενηρ ο υιος του Νηρ ηλθε προς τον βασιλεα, και εξαπεστειλεν αυτον και ανεχωρησεν εν ειρηνη. ²⁴Τοτε, εισηλθεν ο Ιωαβ προς τον βασιλεα και ειπε, Τι εκαμες; ιδου, ο Αβενηρ ηλθε προς σε· δια

τι εξαπεστειλας αυτον, και απηλθεν; ²⁵εξευρεις τον Αβενηρ τον υιον του Νηρ, οτι ηλθε δια να σε απατηση και να μαθη την εξοδον σου και την εισοδον σου και να μαθη παντα οσα συ πραττεις. ²⁶Και καθως εξηλθεν ο Ιωαβ απο του Δαβιδ, εστειλε μηνυτας κατοπιν του Αβενηρ, και επεστρεψαν αυτον απο του φρεατος Σιρα· ο Δαβιδ ομως δεν ηξευρε. ²⁷Και οτε επεστρεψεν ο Αβενηρ εις Χεβρων, ο Ιωαβ παρεμερισεν αυτον εις τα πλαγια της πυλης, δια να λαληση προς αυτον μυστικα· και εκει επαταξεν αυτον υπο την πεμπτην πλευραν, και απεθανε, δια το αιμα Ασαηλ του αδελφου αυτου. ²⁸Μετα δε ταυτα ακουσας ο Δαβιδ, ειπεν, Αθως ειμαι εγω και η βασιλεια μου, ενωπιον του Κυριου εις τον αιωνα, απο του αιματος του Αβενηρ, υιου του Νηρ· ²⁹ας μενη επι την κεφαλην του Ιωαβ και επι παντα τον οικον του πατρος αυτου· και ας μη εκλειψη απο του οικου του Ιωαβ γονορροιοις η λεπρος η επιστηριζομενος επι βακτηριαν η πιπτων εν ρομφαια η στερουμενος αρτου. ³⁰Ουτως ο Ιωαβ και Αβισαι ο αδελφος αυτου εθανατωσαν τον Αβενηρ, διοτι ειχε θανατωσει Ασαηλ τον αδελφον αυτων εν Γαβαων εν τη μαχη. ³¹Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ιωαβ και προς παντα τον λαον τον μετ' αυτου, Διασχισατε τα ιματια σας και περιζωσθητε σακκον και κλαυσατε εμπροσθεν του Αβενηρ. Και ο βασιλευς Δαβιδ ηκολουθει το νεκροκραβαβαντον. ³²Και εθαψαν τον Αβενηρ εν Χεβρων· και υψωσεν ο βασιλευς την φωνην αυτου και εκλαυσεν επι του ταφου του Αβενηρ· και πας ο λαος εκλαυσε. ³³Και εθρηνησεν ο βασιλευς επι τον Αβενηρ και ειπεν, Απεθανεν ο Αβενηρ ως αποθνησκει αφρων; ³⁴αι χειρες σου δεν εδεθησαν, ουδε οι ποδες σου ετεθησαν εν δεσμοις· επεσες, καθως πιπτει τις εμπροσθεν των υιων της αδικιας. Και πας ο λαος εκλαυσε παλιν επ' αυτον. ³⁵Ηλθεν επειτα πας ο λαος δια να καμωσι τον Δαβιδ να φαγη αρτον, ενω ητο ετι ημερα· αλλ' ο Δαβιδ ωμοσε λεγων, Ουτω να καμη ο Θεος εις εμε και ουτω να προσθεση, εαν γευθω αρτον η αλλο τι, πριν δυση ο ηλιος. ³⁶Και εμαθε τουτο πας ο λαος, και ηρσεν εις αυτους· καθως ηρσεν εις παντα τον λαον ο, τι εκαμεν ο βασιλευς. ³⁷Διοτι πας ο λαος και πας ο Ισραηλ εγνωρισαν την ημεραν εκεινην, οτι δεν ητο απο του βασιλεως το να θανατωθη Αβενηρ ο υιος του Νηρ. ³⁸Και ειπεν ο βασιλευς προς τους δουλους αυτου, Δεν εξευρετε οτι στρατηγος, και μεγας, επεσε την ημεραν ταυτην εν τω Ισραηλ; ³⁹εγω δε ειμαι την σημερον αδυνατος, αν και εχρισθην βασιλευς· και ουτοι οι ανδρες οι υιοι της Σερουιας παραπολυ δυνατοι ως προς εμε· ο Κυριος θελει καμει ανταποδοσιν εις τον εργατην της κακιας κατα την κακιαν αυτου.

4Και οτε ηκουσεν ο υιος του Σαουλ οτι ο Αβενηρ απεθανεν εν Χεβρων, αι χειρες αυτου ενεκρωθησαν, και παντες οι Ισραηλιται συνεταραχθησαν. ²Ειχε δε ο υιος του Σαουλ δυο ανδρας, οιτινες ησαν οπλαργηγοι, το ονομα του ενος Βαανα, και το ονομα του αλλου Ρηχαβ, υιοι Ριμμων του Βηρωθαιου, εκ των υιων Βενιαμιν· διοτι και

η Βηρωθ ελογιζετο του Βενιαμιν· ³οι δε Βηρωθαιοι ειχον φυγει εις Γιτθαιμ και ησαν εκει παροικουντες εως της ημερας ταυτης. ⁴Ιωναθαν δε, ο υιος του Σαουλ, ειχεν υιον βεβλαμμενον τους ποδας. Ητο ηλικιας πεντε ετων οτε ηλθον αι αγγελιαι εξ Ιεζραηλ περι του Σαουλ και Ιωναθαν, και εσηκωσεν αυτον τροφος αυτου και εφυγεν· ενω δε εσπευδε να φυγη, επεσεν αυτος και εχλωθη· το δε ονομα αυτου Μεμφιβοσθε. ⁵Και υπηγαν οι υιοι Ριμμων του Βηρωθαιου, Ρηχαβ και Βαανα, και εις το καυμα της ημερας εισηλθον εις την οικιαν του Ις-βοσθε οστις εκοιτετο επι κλινης το μεσημεριον· ⁶και εισηλθον εκει εως του μεσου της οικιας, ως δια να λαβωσι σιτον· και εκτυπησαν αυτον υπο την πεμπτην πλευραν· και ο Ρηχαβ και Βαανα ο αδελφος αυτου διεσωθησαν. ⁷Διοτι οτε εισηλθον εις την οικιαν, εκεινος εκοιτετο επι της κλινης αυτου εντος του κοιτωνος αυτου· και εκτυπησαν αυτον και εθανατωσαν αυτον και απεκοψαν την κεφαλην αυτου, και λαβοντες την κεφαλην αυτου, ανεχωρησαν οδοιπορουντες δια της πεδιαδος ολην την νυκτα. ⁸Και εφερον την κεφαλην του Ις-βοσθε προς τον Δαβιδ εις Χεβρων και ειπον προς τον βασιλεα, Ιδου, η κεφαλη του Ις-βοσθε, υιου του Σαουλ του εχθρου σου, οστις εξητει την ζωην σου· και ο Κυριος εδωκεν εκδικησιν εις τον κυριον μου τον βασιλεα την ημεραν ταυτην, απο του Σαουλ και απο του σπερματος αυτου. ⁹Απεκριθη δε ο Δαβιδ προς τον Ρηχαβ και προς Βαανα τον αδελφον αυτου, τους υιους Ριμμων του Βηρωθαιου, και ειπε προς αυτους, Ζη Κυριος, οστις ελυτρωσε την ψυχην μου απο πασης στενοχωριας· ¹⁰εκεινον, οστις απηγγειλε προς εμε, λεγων, Ιδου, απεθανεν ο Σαουλ, και εστοχαζετο εαυτον μνηυτην αγαθης αγγελιας, επιασα αυτον και εθανατωσα αυτον εν Σικλαγ, αντι να βραβευσω αυτον δια την αγγελιαν αυτου· ¹¹και ποσω μαλλον ανθρωπους πονηρους, φονευσαντας ανδρα δικαιον εν τη οικια αυτου επι της κλινης αυτου; τωρα λοιπον δεν θελω εκζητησει το αιμα αυτου εκ των χειρων σας και δεν θελω σας εξολοθρευσει απο της γης; ¹²Και προσεταξεν ο Δαβιδ τους νεους, και εθανατωσαν αυτους και εκοψαν τας χειρας αυτων και τους ποδας αυτων και εκρεμασαν αυτα επι το υδροστασιον εν Χεβρων· την δε κεφαλην του Ις-βοσθε ελαβον, και εθαψαν εν τω ταφω του Αβενηρ εν Χεβρων.

5Και ηλθον πασαι αι φυλαι του Ισραηλ προς τον Δαβιδ εις Χεβρων και ειπον, λεγοντες, Ιδου, οστουν σου και σαρξ σου ειμεθα ημεις· ²και προτερον ετι, οτε ο Σαουλ εβασιλευεν εφ' ημας, συ ησο ο εξαγων και εισαγων τον Ισραηλ· και προς σε ειπεν ο Κυριος, Συ θελεις ποιμανει τον λαον μου τον Ισραηλ, και συ θελεις εισθαι ηγεμων επι τον Ισραηλ. ³Και ηλθον παντες οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ προς τον βασιλεα εις Χεβρων· και εκαμεν ο βασιλευς Δαβιδ συνθηκην μετ' αυτων εις Χεβρων ενωπιον του Κυριου· και εχρισαν τον Δαβιδ βασιλεα επι τον Ισραηλ. ⁴Τριακοντα ετων ητο ο Δαβιδ οτε εγεινε βασιλευς, και εβασιλευσε τεσσαρακοντα ετη· ⁵εν μεν Χεβρων εβα-

σιλευσεν επι τον Ιουδαν επτα ετη και εξ μηνας· εν δε Ιερουσαλημ εβασιλευσε τριακοντα τρια ετη επι παντα τον Ισραηλ και Ιουδαν. ⁶Και υπηγεν ο βασιλευς και οι ανδρες αυτου εις Ιερουσαλημ, προς τους Ιεβουσαιους, τους κατοικουντας την γην· οιτινες ελαλησαν προς τον Δαβιδ, λεγοντες, Δεν θελεις εισελθει ενταυθα, εαν δεν εκβαλης τους τυφλους και χωλους· λεγοντες οτι ο Δαβιδ δεν ηθελε δυνηθη να εισελθη εκει. ⁷Ο Δαβιδ ομως εκουριευσε το φρουριον Σιων· αυτη ειναι η πολις Δαβιδ. ⁸Και ειπεν ο Δαβιδ την ημεραν εκεινην, Οστις φθαση εις τον οχετον και παταξη τους Ιεβουσαιους, και τους χωλους και τους τυφλους, τους μισουμενους υπο της ψυχης του Δαβιδ, θελει εισθαι αρχηγος. Δια τουτο λεγουσι, Τυφλος και χωλος δεν θελουσιν εισελθει εις τον οικον. ⁹Και κατωκησεν ο Δαβιδ εν τινι φρουριω και ωνομασεν αυτο, Η πολις Δαβιδ. Και εκαμεν ο Δαβιδ οικοδομας κυκλω απο Μιλλω και εσω. ¹⁰Και προεχωρει ο Δαβιδ και εμεγαλυνετο, και Κυριος ο Θεος των δυναμεων ητο μετ' αυτου. ¹¹Και απεστειλεν ο Χειραμ, βασιλευς της Τυρου, πρεσβεις προς τον Δαβιδ, και ξυλα κεδρινα και ξυλουργους και κτιστας, και ωκοδομησαν οικον εις τον Δαβιδ. ¹²Και εγνωρισεν ο Δαβιδ, οτι ο Κυριος κατεστησεν αυτον βασιλεα επι τον Ισραηλ, και οτι υψωσε την βασιλειαν αυτου δια τον λαον αυτου Ισραηλ. ¹³Και ελαβε προσετι ο Δαβιδ παλλακας και γυναικας εκ της Ιερουσαλημ, αφου ηλθεν εκ Χεβρων· και εγεννηθησαν ετι εις τον Δαβιδ υιοι και θυγατερες. ¹⁴ταυτα δε ειναι τα ονοματα των εις αυτον γεννηθεντων εν Ιερουσαλημ· Σαμμουα και Σωβαβ και Ναθαν και Σολομων, ¹⁵και Ιεβαρ και Ελισουα και Νεφεγ και Ιαφια, ¹⁶και Ελισαμα και Ελιαδα και Ελιφαλετ. ¹⁷Οτε δε ηκουσαν οι Φιλισταιοι οτι εχρισαν τον Δαβιδ βασιλεα επι τον Ισραηλ, ανεβησαν παντες οι Φιλισταιοι να ζητησωσι τον Δαβιδ· και ο Δαβιδ ηκουσε περι τουτου και κατεβη εις το φρουριον. ¹⁸Και ηλθον οι Φιλισταιοι και διεχυθησαν εις την κοιλαδα Ραφαειμ. ¹⁹Και ερωτησεν ο Δαβιδ τον Κυριον, λεγων, Να αναβω προς τους Φιλισταιους; θελεις παραδωσει αυτους εις την χειρα μου; Και ειπεν ο Κυριος προς τον Δαβιδ, Αναβα· διοτι βεβαιως θελω παραδωσει τους Φιλισταιους εις την χειρα σου. ²⁰Και ηλθεν ο Δαβιδ εις Βααλ-φερασειμ, και εκει επαταξεν αυτους ο Δαβιδ και ειπεν, Ο Κυριος διεκοφε τους εχθρους μου εμπροσθεν μου, καθως διακοπονται τα υδατα. Δια τουτο εκαλεσθη το ονομα του τοπου εκεινου Βααλ-φερασειμ. ²¹Και εκει κατελιπον τα ειδωλα αυτων, και εσηκωσαν αυτα ο Δαβιδ και οι ανδρες αυτου. ²²Και ανεβησαν παλιν οι Φιλισταιοι και διεχυθησαν εις την κοιλαδα Ραφαειμ. ²³Και οτε ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Κυριον, ειπε, Μη αναβης· στρεφον οπισω αυτων και επιπεσον επ' αυτους απεναντι των συκαμινων. ²⁴και οταν ακουσης θορυβον διαβασεως επι των κορυφων των συκαμινων, τοτε θελεις σπευσει διοτι τοτε ο Κυριος θελει εξελθει εμπροσθεν σου, δια να παταξη το στρατοπεδον των Φιλισταιων. ²⁵Και εκαμεν ο Δαβιδ, καθως προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος· και επαταξε τους Φιλισταιους

απο Γαβαα εως της εισοδου Γεζερ.

6Και παλιν συνηθροισεν ο Δαβιδ παντας τους εκλεκτους εκ του Ισραηλ, τριακοντα χιλιαδας. ²Και εσηκωθη ο Δαβιδ και υπηγε, και πας ο λαος ο μετ' αυτου, απο Βααλ του Ιουδα, δια να αναγαγη εκειθεν την κιβωτον του Θεου, εις την οποιαν επικαλειται το Ονομα, το ονομα του Κυριου των δυναμεων, του καθημενου υπερανω αυτης επι των χερουβειμ. ³Και επεβιβασαν την κιβωτον του Θεου επι νεας αμαξης και εσηκωσαν αυτην εκ του οικου του Αβιναδαβ, του εν τω βουνω· ωδηγησαν δε την αμαξαν την νεαν ο Ουζα και Αχιω, υιοι του Αβιναδαβ. ⁴Και εσηκωσαν αυτην απο του οικου του Αβιναδαβ, του εν τω βουνω, μετα της κιβωτου του Θεου· και ο Αχιω προεπορευετο της κιβωτου. ⁵Ο δε Δαβιδ και πας ο οικος του Ισραηλ επαιζον εμπροσθεν του Κυριου παν ειδος οργανων απο ξυλου ελατης και κιθαρας και ψαλτηρια και τυμπανα και σειστρα και κυμβαλα. ⁶Και οτε ηλθον εως του αλωνιου του Ναχω, εξηπλωσεν ο Ουζα την χειρα αυτου εις την κιβωτον του Θεου και εκρατησεν αυτην· διοτι εσεισαν αυτην οι βοες. ⁷Και εξηφθη ο θυμος του Κυριου κατα του Ουζα· και επαταξεν αυτον ο Θεος εκει δια την προπετειαν αυτου· και απεθανεν εκει παρα την κιβωτον του Θεου. ⁸Και ελυπηθη ο Δαβιδ, οτι ο Κυριος εκαμε χαλασμον εις τον Ουζα· και εκαλεσε το ονομα του τοπου Φαρες-ουζα, εως της ημερας ταυτης. ⁹Και εφοβηθη ο Δαβιδ τον Κυριον την ημεραν εκεινην και ειπε, πως θελει εισελθει προς εμε η κιβωτος του Κυριου; ¹⁰Και δεν ηθελησεν ο Δαβιδ να μετακινήση την κιβωτον του Κυριου προς εαυτον εις την πολιν Δαβιδ, αλλ' εστρεψεν αυτην ο Δαβιδ εις τον οικον Ωβηδ-εδωμ του Γετθαιου. ¹¹Και εκαθησεν η κιβωτος του Κυριου εν τω οικω Ωβηδ-εδωμ του Γετθαιου τρεις μηνας· και ευλογησεν ο Κυριος τον Ωβηδ-εδωμ και παντα τον οικον αυτου. ¹²Και απηγγειλαν προς τον βασιλεα Δαβιδ, λεγοντες, Ο Κυριος ευλογησε τον οικον του Ωβηδ-εδωμ και παντα τα υπαρχοντα αυτου ενεκα της κιβωτου του Θεου. Τοτε υπηγεν ο Δαβιδ και ανεβιβασε την κιβωτον του Θεου εκ του οικου του Ωβηδ-εδωμ εις την πολιν Δαβιδ εν ευφροσυνη. ¹³Και οτε εβαδιζον οι βασταζοντες την κιβωτον του Κυριου εξ βηματα, εθυσιαζον βουν και σιτευτον. ¹⁴Και εχρουεν ο Δαβιδ ενωπιον του Κυριου εξ ολης δυναμεως· και ητο ο Δαβιδ περιεζωσμενος λιβουν εφοδ. ¹⁵Και ο Δαβιδ και πας ο οικος Ισραηλ ανεβιβασαν την κιβωτον του Κυριου εν αλαλαγω και εν φωνη σαλπιγγος. ¹⁶Ενω δε η κιβωτος του Κυριου εισηρχετο εις την πολιν Δαβιδ, Μιχαλ, η θυγατηρ του Σαουλ, εκυψε δια της θυριδος, και ιδουσα τον βασιλεα Δαβιδ ορχουμενον και χορευοντα ενωπιον του Κυριου, εξουδενωσεν αυτον εν τη καρδια αυτης. ¹⁷Και εφεραν την κιβωτον του Κυριου και εθεσαν αυτην εις τον τοπον αυτης, εις το μεσον της σκηνης την οποιαν εστησε δι' αυτην ο Δαβιδ· και προσεφερον ο Δαβιδ ολοκαυτωματα και ειρηνικας προσφορας ενωπιον του Κυριου. ¹⁸Και αφου

ετελειωσεν ο Δαβιδ προσφερων τα ολοκαυτωματα και τας ειρηνικας προσφορας, ευλογησε τον λαον εν ονοματι του Κυριου των δυναμεων. ¹⁹Και διεμοιρασεν εις παντα τον λαον, εις απαν το πληθος του Ισραηλ, απο ανδρος εως γυναικος, εις εκαστον ανθρωπον εν ψωμιον και εν τμημα κρεατος και μιαν φιαλην οινου. Τοτε πας ο λαος ανεχωρησεν, εκαστος εις την οικιαν αυτου. ²⁰Και επεστρεψεν ο Δαβιδ δια να ευλογηση τον οικον αυτου. Και εξελθουσα Μιχαλ, η θυγατηρ του Σαουλ, εις συναντησιν του Δαβιδ, ειπε, Ποσον ενδοξος ητο σημερον ο βασιλευς του Ισραηλ, οστις εγυμνωθη σημερον εις τους οφθαλμους των θεραπεινιδων των δουλων αυτου, καθως γυμνονεται αναισχυντως εις των μηδαμινων ανθρωπων. ²¹Και ειπεν ο Δαβιδ προς την Μιχαλ, Ενωπιον του Κυριου, οστις με εξελεξεν υπερ τον πατερα σου και υπερ παντα τον οικον αυτου, ωστε να με καταστηση ηγεμονα επι τον λαον του Κυριου, επι τον Ισραηλ, ναι, ενωπιον του Κυριου επαιξα· ²²και θελω εξευτελισθη ετι περισσοτερον και θελω ταπεινωθη εις τους οφθαλμους μου· και μετα των θεραπεινιδων, περι των οποιων συ ελαλησας, μετ' αυτων θελω δοξασθη. ²³Δια τουτο η Μιχαλ, η θυγατηρ του Σαουλ, δεν εγεννησε τεκνον εως της ημερας του θανατου αυτης.

7Αφου δε εκαθησεν ο βασιλευς εν τω οικω αυτου και ανεπαυσεν αυτον ο Κυριος πανταχοθεν απο παντων των εχθρων αυτου· ²ειπεν ο βασιλευς προς Ναθαν τον προφητην, Ιδε τωρα, εγω κατοικω εν οικω κεδρινω· η δε κιβωτος του Θεου καθηται εν μεσω παραπετασματος. ³Και ειπεν ο Ναθαν προς τον βασιλεα, Υπαγε, καμε παν το εν καρδια σου· διοτι ο Κυριος ειναι μετα σου. ⁴Και την νυκτα εκεινην εγεινε λογος του Κυριου προς τον Ναθαν, λεγων, ⁵Υπαγε και ειπε προς τον δουλον μου τον Δαβιδ, Ουτω λεγει Κυριος· συ θελεις οικοδομησει εις εμε οικον, δια να κατοικω; ⁶Διοτι δεν κατωκησα εν οικω, αφ' ης ημερας ανεβιβασα τους υιους Ισραηλ εξ Αιγυπτου μεχρι της ημερας ταυτης, αλλα περιηρχομην εντος σκηνης και παραπετασματος. ⁷Πανταχου οπου περιεπατησα μετα παντων των υιων Ισραηλ, ελαλησα ποτε προς τινα εκ των φυλων του Ισραηλ, εις τον οποιον προσεταξα να ποιμαινη τον λαον μου τον Ισραηλ, λεγων, Δια τι δεν ωκοδομησατε εις εμε οικον κεδρινον; ⁸Τωρα λοιπον, ουτω θελεις ειπει προς τον δουλον μου τον Δαβιδ· Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Εγω σε ελαβον εκ της μανδρας, απο οπισθεν των προβατων, δια να ησαι ηγεμων επι τον λαον μου, επι τον Ισραηλ· ⁹και ημην μετα σου πανταχου οπου περιεπατησας, και εξωλοθρευσα παντας τους εχθρους σου απ' εμπροσθεν σου, και σε εκαμον ονομαστον, κατα το ονομα των μεγαλων των επι της γης· ¹⁰και θελω διορισει τοπον δια τον λαον μου τον Ισραηλ και θελω φυτευσει αυτους, και θελουσι κατοικει εν τοπω ιδιω εαυτων και δεν θελουσι μεταφερεσθαι πλεον· και οι υιοι της αδικιας δεν θελουσι καταθλιβει αυτους πλεον ως το προτερον, ¹¹και ως απο των

ημερων καθ' ας κατεστησα κριτας επι τον λαον μου Ισραηλ· και θελω σε αναπαυσει απο παντων των εχθρων σου. Ο Κυριος προσετι αναγγελλει προς σε οτι ο Κυριος θελει οικοδομησει οικον εις σε. ¹²Αφου πληρωθωσιν αι ημεραι σου και κοιμηθης μετα των πατερων σου, θελω αναστησει μετα σε το σπερμα σου, το οποιον θελει εξελθει εκ των σπλαγχνων σου, και θελω στερεωσει την βασιλειαν αυτου. ¹³αυτος θελει οικοδομησει οικον εις το ονομα μου· και θελω στερεωσει τον θρονον της βασιλειας αυτου εως αιωνος· ¹⁴εγω θελω εισθαι εις αυτον πατηρ και αυτος θελει εισθαι εις εμε υιος· εαν πραξη ανομιαν, θελω σωφρονισει αυτον εν ραβδω ανδρων και δια μαστιγωσεων υιων ανθρωπων· ¹⁵το ελεος μου ομως δεν θελει αφαιρεθη απ' αυτου, ως αφηρεσα αυτο απο του Σαουλ, τον οποιον εξεβαλον απ' εμπροσθεν σου· ¹⁶και θελει στερεωθη ο οικος σου και η βασιλεια σου εμπροσθεν σου εως αιωνος· ο θρονος σου θελει εισθαι εστερεωμενος εις τον αιωνα. ¹⁷Κατα παντας τους λογους τουτους και καθ' ολην ταυτην την ορασιν, ουτως ελαλησεν ο Ναθαν προς τον Δαβιδ. ¹⁸Τοτε εισηλθεν ο βασιλευς Δαβιδ και εκαθησεν ενωπιον του Κυριου και ειπε, Τις ειμαι εγω, Κυριε Θεε; και τις ο οικος μου, ωστε με εφερες μεχρι τουτου. ¹⁹Αλλα και τουτο ετι εσταθη μικρον εις τους οφθαλμους σου, Κυριε Θεε· και ελαλησας ετι περι του οικου του δουλου σου δια μελλον μακρον. Και ειναι ουτος ο τροπος των ανθρωπων, Δεσποτα Κυριε; ²⁰Και τι δυναται να ειπη πλεον ο Δαβιδ προς σε; διοτι συ γνωριζεις τον δουλον σου, Δεσποτα Κυριε. ²¹Δια τον λογον σου και κατα την καρδιαν σου επραξας παντα ταυτα τα μεγαλεια, δια να γνωστοποιησης αυτα εις τον δουλον σου. ²²Δια τουτο μεγας εισαι, Κυριε Θεε· διοτι δεν ειναι ομοιος σου· ουδε ειναι Θεος εκτος σου, κατα παντα οσα ηκουσαμεν με τα ωτα ημων. ²³Και τι αλλο εθνος επι της γης ειναι ως ο λαος σου, ως ο Ισραηλ, τον οποιον ο Θεος ηλθε να εξαγοραση δια λαον εαυτου και δια να καμη αυτον ονομαστον, και να ενεργηση υπερ υμων πραγματα μεγαλα και θαυμαστα, υπερ της γης σου, εμπροσθεν του λαου σου, τον οποιον ελυτρωσας δια σεαυτον εξ Αιγυπτου, εκ των εθνων και εκ των θεων αυτων; ²⁴Διοτι εστερεωσας εις σεαυτον τον λαον σου Ισραηλ, δια να ηναι λαος σου εις τον αιωνα· και συ, Κυριε, εγεινες Θεος αυτων. ²⁵και τωρα, Κυριε Θεε, τον λογον τον οποιον ελαλησας περι του δουλου σου και περι του οικου αυτου ας στερεωθη ας τον αιωνα, και καμε ως ελαλησας. ²⁶Και ας μεγαλυνη το ονομα σου εως αιωνος, ωστε να λεγωσιν, Ο Κυριος των δυναμεων ειναι ο Θεος επι τον Ισραηλ· και ο οικος του δουλου σου Δαβιδ ας ηναι εστερεωμενος ενωπιον σου. ²⁷Διοτι συ, Κυριε των δυναμεων, Θεε του Ισραηλ, απεκαλυφας εις τον δουλον σου, λεγων, οικον θελω οικοδομησει εις σε· δια τουτο ο δουλος σου ευρηκε την καρδιαν αυτου ετοιμην να προσευχηθη προς σε την προσευχην ταυτην. ²⁸Και τωρα, Δεσποτα Κυριε, συ εισαι ο Θεος, και οι λογοι σου θελουσιν εισθαι αληθινοι, και συ υπεσχεθης τα

αγαθα ταυτα προς τον δουλον σου· ²⁹τωρα λοιπον ευδοκησον να ευλογησης τον οικον του δουλου σου, δια να ηναι ενωπιον σου εις τον αιωνα· διοτι συ, Δεσποτα Κυριε, ελαλησας· και υπο της ευλογιας σου ας ηναι ο οικος του δουλου σου ευλογημενος εις τον αιωνα.

8Μετα δε ταυτα επαταξεν ο Δαβιδ τους Φιλισταιους και κατετροπωσεν αυτους· και ελαβεν ο Δαβιδ την Μεθεγγαμμα εκ χειρος των Φιλισταιων. ²Και επαταξε τους Μωαβιτας και διεμετρησεν αυτους δια σχοινων, απλωσας αυτους κατα γης· και διεμετρησε δια δυο σχοινων δια να θανατωση, και δι' ενος πληρους σχοιου δια να αφηση ζωντας. Ουτως οι Μωαβιται εγειναν δουλοι του Δαβιδ υποτελεις. ³Επαταξεν ετι ο Δαβιδ τον Αδαδεζερ, υιον του Ρεωβ, βασιλεα της Σωβα, ενω υπηγαινε να στηση την εξουσιαν αυτου επι τον ποταμον Ευφρατην. ⁴Και ελαβεν ο Δαβιδ εξ αυτου χιλιους επτακοσιους ιππεις και εικοσι χιλιαδας πεζων· και ενευροκοπησεν ο Δαβιδ παντας τους ιππους των αμαξων, και εφυλαξεν εξ αυτων εκατον αμαξας. ⁵Και οτε ηλθον οι Συριοι της Δαμασκου δια να βοηθησωσι τον Αδαδεζερ, βασιλεα της Σωβα, ο Δαβιδ επαταξεν εκ των Συριων εικοσιδυο χιλιαδας ανδρων. ⁶Και εβαλεν ο Δαβιδ φρουρας εν τη Συρια της Δαμασκου· και οι Συριοι εγειναν δουλοι υποτελεις του Δαβιδ. Και εσωζεν ο Κυριος τον Δαβιδ πανταχου, οπου επορευετο. ⁷Και ελαβεν ο Δαβιδ τας ασπιδας τας χρυσας, αιτινες ησαν επι τους δουλους του Αδαδεζερ, και εφερεν αυτας εις Ιερουσαλημ. ⁸Και εκ της Βεταχ και εκ Βηρωθαι, πολεων του Αδαδεζερ, ο βασιλευς Δαβιδ ελαβε χαλκον πολυν σφοδρα. ⁹Ακουσας δε ο Θεοι, βασιλευς της Αιμαθ, οτι ο Δαβιδ επαταξε πασαν την δυναμιν του Αδαδεζερ, ¹⁰απεστειλεν ο Θεοι Ιωραμ, τον υιον αυτου, προς τον βασιλεα Δαβιδ, δια να χαιρετηση αυτον και να ευλογηση αυτον, οτι κατεπολεμησε τον Αδαδεζερ και επαταξεν αυτον· διοτι ο Αδαδεζερ ητο πολεμιος του Θεοι. Και εφερεν ο Ιωραμ μεθ' εαυτου σκευη αργυρα και σκευη χρυσα και σκευη χαλκινα· ¹¹και ταυτα αφιερωσεν ο βασιλευς Δαβιδ εις τον Κυριον μετα του αργυριου και του χρυσιου, τα οποια ειχεν αφιερωσει εκ παντων των εθνων, οσα υπεταξεν· ¹²εκ της Συριας και εκ του Μωαβ και εκ των υιων Αμμων και εκ των Φιλισταιων και εκ του Αμαληκ και εκ των λαφυρων του Αδαδεζερ, υιου του Ρεωβ, βασιλεως της Σωβα. ¹³Και απεκτησεν ο Δαβιδ ονομα, οτε επεστρεφε, κατατροπωσας τους Συριους εν τη κοιλαδι του αλατος, δεκαοκτω χιλιαδας. ¹⁴Και εβαλε φρουρας εν τη Ιδουμαια· καθ' ολην την Ιδουμαιαν εβαλε φρουρας· και παντες οι Ιδουμαιοι εγειναν δουλοι του Δαβιδ. Και εσωζεν ο Κυριος τον Δαβιδ πανταχου οπου επορευετο. ¹⁵Και εβασιλευσεν ο Δαβιδ επι παντα τον Ισραηλ· και εκαμεν ο Δαβιδ κρισιν και δικαιοσυνην εις παντα τον λαον αυτου. ¹⁶Και Ιωαβ, ο υιος της Σερουιας, ητο επι του στρατευματος· Ιωσαφατ δε, ο υιος του Αχιλουδ, υπομνηματογραφος· ¹⁷και Σαδωκ, ο υιος του Αχιτωβ, και Αχιμελεχ, ο υιος του Αβιαθαρ, ιε-

ρεις· ο δε Σεραιας, γραμματευσ. ¹⁸Και Βεναιας, ο υιος του Ιωδαε, ητο επι των Χερεθαιων και επι των Φελεθαιων· οι δε υιοι του Δαβιδ ησαν αυλαρχαι.

9Και ειπεν ο Δαβιδ, Μενει τις ετι εκ του οικου του Σαουλ, δια να καμω ελεος προς αυτον χαριν του Ιωναθαν; ²Ητο δε δουλός τις εκ του οικου του Σαουλ, ονομαζομενος Σιβα. Και εκαλεσαν αυτον προς τον Δαβιδ, και ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Συ εισαι ο Σιβα; Ο δε ειπεν, Ο δουλός σου. ³Και ειπεν ο βασιλευς, Δεν μενει τις ετι εκ του οικου του Σαουλ, δια να καμω προς αυτον ελεος Θεου; Και ειπεν ο Σιβα προς τον βασιλεα, Ετι υπαρχει υιος του Ιωναθαν, βεβλαμμενος τους ποδας. ⁴Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Που ειναι ουτος; Ο δε Σιβα ειπε προς τον βασιλεα, Ιδου, ειναι εν τω οικω του Μαχειρ, υιου του Αμμιηλ, εν Λο-δεβαρ. ⁵Τοτε εστειλεν ο βασιλευς Δαβιδ και ελαβεν αυτον εκ του οικου του Μαχειρ, υιου του Αμμιηλ, εκ Λο-δεβαρ. ⁶Και οτε ηλθε προς τον Δαβιδ ο Μεμφιβοσθε, υιος του Ιωναθαν, υιου του Σαουλ, επεσε κατα προσωπον αυτου και προσεκυνησε. Και ειπεν ο Δαβιδ, Μεμφιβοσθε· Ο δε ειπεν, Ιδου, ο δουλός σου. ⁷Και ειπεν ο Δαβιδ προς αυτον, Μη φοβου· διοτι βεβαιως θελω καμει προς σε ελεος, χαριν Ιωναθαν του πατρος σου, και θελω αποδωσει εις σε παντα τα κτηματα Σαουλ του πατρος σου· και συ θελεις τρωγει αρτον επι της τραπεζης μου δια παντος. ⁸Ο δε προσεκυνησεν αυτον και ειπε, Τις ειναι ο δουλός σου, ωστε να επιβλεψης εις τοιουτον κυνα τεθνηκοτα οποιος εγω; ⁹Και εκαλεσεν ο βασιλευς τον Σιβα, τον δουλόν του Σαουλ, και ειπε προς αυτον, Παντα οσα ειχεν ο Σαουλ και πας ο οικος αυτου εδωκα εις τον υιον του κυριου σου· ¹⁰θελεις λοιπον γεωργει την γην δι' αυτον, συ και οι υιοι σου, και οι δουλοι σου, και θελεις φερει τα εισοδηματα, δια να εχη ο υιος του κυριου σου τροφην να τρωγη· πλην ο Μεμφιβοσθε, ο υιος του κυριου σου, θελει τρωγει δια παντος αρτον επι της τραπεζης μου. Ειχε δε ο Σιβα δεκαπεντε υιους και εικοσι δουλούς. ¹¹Ο δε Σιβα ειπε προς τον βασιλεα, Κατα παντα οσα προσεταξεν ο κυριός μου ο βασιλευς τον δουλόν αυτου, ουτω θελει καμει ο δουλός σου. Ο δε Μεμφιβοσθε, ειπεν ο βασιλευς, θελει τρωγει επι της τραπεζης μου, ως εις των υιων του βασιλεως. ¹²Ειχε δε ο Μεμφιβοσθε υιον μικρον, ονομαζομενον Μιχα. Παντες δε οι κατοικουντες εν τω οικω του Σιβα ησαν δουλοι του Μεμφιβοσθε. ¹³Και ο Μεμφιβοσθε κατωκει εν Ιερουσαλημ· διοτι ετρωγε δια παντος επι της τραπεζης του βασιλεως· ητο δε χωλος αμφοτερους τους ποδας.

10Μετα δε ταυτα απεθανεν ο βασιλευς των υιων Αμμων, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Ανουν ο υιος αυτου. ²Και ειπεν ο Δαβιδ, Θελω καμει ελεος προς Ανουν, τον υιον του Ναας, επειδη ο πατηρ αυτου εκαμεν ελεος προς εμε. Και απεστειλεν ο Δαβιδ να παρηγορηση αυτον περι του πατρος αυτου δια χειρος των δουλων αυτου. Και

ηλθον οι δουλοι του Δαβιδ εις την γην των υιων Αμμων. ³Και ειπον οι αρχοντες των υιων Αμμων προς Ανουν τον κυριόν αυτων, Νομιζεις οτι ο Δαβιδ τιμων τον πατερα σου απεστειλε προς σε παρηγορητας; δεν απεστειλεν ο Δαβιδ τους δουλούς αυτου προς σε, δια να ερευνηση την πολιν και να κατασκοπευση αυτην και να καταστρεψη αυτην; ⁴Και επιασεν ο Ανουν τους δουλούς του Δαβιδ, και εξυρισε το ημισυ του πωγωνος αυτων και απεκοφε το ημισυ των ιματιων αυτων μεχρι των γλουτων αυτων, και απεπεμφεν αυτους. ⁵Οτε απηγγειλαν τουτο προς τον Δαβιδ, απεστειλεν εις συναντησιν αυτων, επειδη οι ανδρες ησαν ητιμασμενοι σφοδρα· και ειπεν ο βασιλευς, Καθησατε εν Ιεριχω εωσου αυξηνηθωσιν οι πωγωνες σας, και επιστρεψατε. ⁶Βλεποντες δε οι υιοι Αμμων οτι ησαν βδελυκτοι εις τον Δαβιδ, απεστειλαν οι υιοι Αμμων και εμισθωσαν εκ των Συριων Βαιθ-ρεωβ και των Συριων Σωβα εικοσι χιλιαδας πεζων, και παρα του βασιλεως Μααχα χιλιους ανδρας, και παρα του Ις-τωβ δωδεκα χιλιαδας ανδρων. ⁷Και οτε ηκουσε ταυτα ο Δαβιδ, απεστειλε τον Ιωαβ και απαν το στρατευμα των δυνατων. ⁸Και εξηλθον οι υιοι Αμμων και παρεταχθησαν εις πολεμον κατα την εισοδόν της πυλης· και οι Συριοι Σωβα και Ρεωβ και Ις-τωβ και Μααχα ησαν καθ' εαυτους εν τη πεδιαδι. ⁹Βλεπων δε ο Ιωαβ οτι η μαχη παρεταχθη εναντιον αυτου εμπροσθεν και οπισθεν, εξελεξεν εκ παντων των εκλεκτων του Ισραηλ και παρεταξεν αυτους εναντιον των Συριων· ¹⁰το δε υπολοιπον του λαου εδωκεν εις την χειρα του Αβισαι, αδελφου αυτου, και παρεταξεν αυτους εναντιον των υιων Αμμων. ¹¹Και ειπεν, Εαν οι Συριοι υπερισχυσωσι κατ' εμου, τοτε συ θελεις με σωσει εαν δε οι υιοι Αμμων υπερισχυσωσι κατα σου, τοτε εγω θελω ελθει δια να σε σωσω· ¹²ανδριζου, και ασ κραταιωθωμεν υπερ του λαου ημων και υπερ των πολεων του Θεου ημων· ο δε Κυριός ασ καμη το αρεστον εις τους οφθαλμούς αυτου. ¹³Και προσηλθεν ο Ιωαβ και ο λαός ο μετ' αυτου εις μαχην εναντιον των Συριων· οι δε εφυγον απ' εμπροσθεν αυτου. ¹⁴Και οτε ειδον οι υιοι Αμμων οτι οι Συριοι εφυγον, τοτε εφυγον και αυτοι απ' εμπροσθεν του Αβισαι και εισηλθον εις την πολιν. Και ο Ιωαβ επεστρεφεν απο των υιων Αμμων και ηλθεν εις Ιερουσαλημ. ¹⁵Ιδοντες δε οι Συριοι οτι κατετροπωθησαν εμπροσθεν του Ισραηλ, συνηθροισθησαν ομου. ¹⁶Και απεστειλεν ο Αδαρεζερ και εξηγαγε τους Συριους τους περαν του ποταμου· και ηλθον εις Αιλαμ· και Σωβακ, ο αρχιστρατηγός του Αδαρεζερ, προεπορευετο εμπροσθεν αυτων. ¹⁷Και οτε απηγγελη προς τον Δαβιδ, συνηθροισε παντα τον Ισραηλ και διεβη τον Ιορδανην και ηλθεν εις Αιλαμ. Οι δε Συριοι παρεταχθησαν εναντιον του Δαβιδ και επολεμησαν με αυτον. ¹⁸Και εφυγον οι Συριοι απ' εμπροσθεν του Ισραηλ· και εξωλοθρευσεν ο Δαβιδ εκ των Συριων επτακισιας αμαξας και τεσσαρακοντα χιλιαδας ιππεων, και Σωβακ τον αρχιστρατηγόν αυτων επαταξε, και απεθανεν εκει. ¹⁹Και ιδοντες παντες οι βασιλεις, οι δουλοι του Αδαρεζερ, οτι κατετροπωθη-

σαν εμπροσθεν του Ισραηλ, εκαμον ειρηνην μετα του Ισραηλ και εγειναν δουλοι αυτων. Και οι Συριοι εφοβουντο να βοηθησωσι πλεον τους υιους Αμμων.

11 Εν δε τω ακολουθω ετει, καθ' ον καιρον εκστρατευουσιν οι βασιλεις, απεστειλεν ο Δαβιδ τον Ιωαβ και τους δουλους αυτου μετ' αυτου και παντα τον Ισραηλ· και κατεστρεψαν τους υιους Αμμων και επολιορκησαν την Ραββα. Ο δε Δαβιδ εμεινεν εν Ιερουσαλημ. ²Και προς το εσπερας, οτε ο Δαβιδ εσηκωθη απο της κλινης αυτου, περιεπατει επι του δωματος του βασιλικου οικου· και ειδεν απο του δωματος γυναικα λουομενην· και η γυνη ητο ωραια την οψιν σφοδρα. ³Και απεστειλεν ο Δαβιδ και ηρευνησε περι της γυναικος. Και ειπε τις, Δεν ειναι αυτη Βηθ-σαβεε, η θυγατηρ του Ελιαμ, η γυνη Ουρια του Χετταιου; ⁴Και απεστειλεν ο Δαβιδ μηνυτας και ελαβεν αυτην· και οτε ηλθε προς αυτον, εκοιμηθη μετ' αυτης, διοτι ειχε καθαρισθη απο της ακαθαρσιας αυτης· και επεστρεψεν εις τον οικον αυτης. ⁵Και συνελαβεν η γυνη· και αποστειλασα απηγγειλε προς τον Δαβιδ και ειπεν, Εγκυος ειμαι. ⁶Και απεστειλεν ο Δαβιδ προς τον Ιωαβ, λεγων, Αποστειλον μοι Ουριαν τον Χετταιον. Και απεστειλεν ο Ιωαβ τον Ουριαν προς τον Δαβιδ. ⁷Και οτε ηλθε προς αυτον ο Ουριας, ηρωτησεν ο Δαβιδ πως εχει ο Ιωαβ και πως εχει ο λαος και πως εχουσι τα του πολεμου. ⁸Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ουριαν, Καταβα εις τον οικον σου και νιψον τους ποδας σου· και εξηλθεν ο Ουριας εκ του οικου του βασιλεως· και κατοπιν αυτου ηλθε μεριδιον απο της τραπεζης του βασιλεως. ⁹Αλλ' ο Ουριας εκοιμηθη παρα την θυραν του οικου του βασιλεως, μετα παντων των δουλων του κυριου αυτου και δεν κατεβη εις τον οικον αυτου. ¹⁰Και οτε απηγγειλαν προς τον Δαβιδ, λεγοντες, Δεν κατεβη ο Ουριας εις τον οικον αυτου, ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ουριαν, Συ δεν ερχεσαι εξ οδοιοριας; δια τι δεν κατεβης εις τον οικον σου; ¹¹Και ειπεν ο Ουριας προς τον Δαβιδ, Η κιβωτος και ο Ισραηλ και ο Ιουδας κατοικουσιν εν σκηναις, και ο κυριος μου Ιωαβ και οι δουλοι του κυριου μου, ειναι εστρατοπεδευμενοι επι το προσωπον της πεδιαδος· και εγω θελω υπαγει εις τον οικον μου, δια να φαγω και να πιω και να κοιμηθω μετα της γυναικος μου; ζης και ζη η ψυχη σου, δεν θελω καμει το πραγμα τουτο. ¹²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ουριαν, Μεινε ενταυθα και σημερον, και αυριον θελω σε εξαποστειλει. Και εμεινεν ο Ουριας εν Ιερουσαλημ την ημεραν εκεινην και την επαυριον. ¹³Και εκαλεσεν αυτον ο Δαβιδ, και εφαγεν ενωπιον αυτου και επιεν· και εμεθυσεν αυτον· και το εσπερας εξηλθε να κοιμηθη επι της κλινης αυτου μετα των δουλων του κυριου αυτου, πλην εις τον οικον αυτου δεν κατεβη. ¹⁴Και το πρωι εγραψεν ο Δαβιδ επιστολην προς τον Ιωαβ, και εστειλεν αυτην δια χειρος του Ουριου. ¹⁵Και εγραψεν εν τη επιστολη, λεγων, Θεσατε τον Ουριαν απεναντι της σκληροτερης μαχης· επειτα συρθητε απ' αυτου, δια να κτυπηθη και να αποθανη. ¹⁶Και αφου

παρετηρησε την πολιν ο Ιωαβ, διωρισε τον Ουριαν εις θεσιν, οπου ηξευρεν οτι ησαν ανδρες δυναμεως. ¹⁷Και εξηλθον οι ανδρες της πολεως, και επολεμησαν μετα του Ιωαβ· και επεσον εκ του λαου τινες των δουλων του Δαβιδ· εθανατωθη δε και Ουριας ο Χετταιος. ¹⁸Και απεστειλεν ο Ιωαβ και ανηγγειλε προς τον Δαβιδ παντα τα περι του πολεμου. ¹⁹Και προσεταξε τον μηνυτην, λεγων, Αφου τελειωσης λαλων προς τον βασιλεα παντα τα περι του πολεμου, ²⁰εξαφθη ο θυμος του βασιλεως, και ειπη προς σε, Δια τι επλησιασατε εις την πολιν μαχομενοι; δεν ηξευρετε οτι ηθελον τοξευσει απο του τειχους; ²¹τις επαταξεν Αβιμελεχ τον υιον του Ιερουβεσεθ; γυνη τις δεν ερριψεν επ' αυτον τμημα μυλοπετρας απο του τειχους, και απεθανεν εν Θαιβαις; δια τι επλησιασατε εις το τειχος; τοτε ειπε, Απεθανε και ο δουλος σου Ουριας ο Χετταιος. ²²Υπηγε λοιπον ο μηνυτης και ελθων, απηγγειλε προς τον Δαβιδ παντα εκεινα, δια τα οποια απεστειλεν αυτον ο Ιωαβ. ²³Και ειπεν ο μηνυτης προς τον Δαβιδ, οτι υπερισχυσαν καθ' ημων οι ανδρες και εξηλθον προς ημας εις την πεδιαδα, και κατεδιωξαμεν αυτους μεχρι της εισοδου της πυλης· ²⁴αλλ' οι τοξοται ετοξευσαν απο του τειχους επι τους δουλους σου· και τινες των δουλων του βασιλεως απεθανον, και ο δουλος σου ετι Ουριας ο Χετταιος απεθανε. ²⁵Τοτε ειπεν ο Δαβιδ προς τον μηνυτην, Ουτω θελεις ειπει προς τον Ιωαβ· Μη σε ανησυχη τουτο το πραγμα· διοτι η ρομφαια κατατρωγει ποτε μεν ενα, ποτε δε αλλον· ενισχυσον την μαχην σου εναντιον της πολεως και καταστρεψον αυτην· και συ ενθαρρυνε αυτον. ²⁶Οτε δε ηκουσεν η γυνη του Ουριου, οτι Ουριας ο ανηρ αυτης απεθανεν, επενθησε δια τον ανδρα αυτης. ²⁷Και αφου επερασε το πενθος, απεστειλεν ο Δαβιδ και παρελαβεν αυτην εις τον οικον αυτου· και εγεινε γυνη αυτου και εγεννησεν εις αυτον υιον· το πραγμα ομως το οποιον επραξεν ο Δαβιδ, εφρανη κακον εις τους οφθαλμους του Κυριου.

12 Και απεστειλεν ο Κυριος τον Ναθαν προς τον Δαβιδ. Και ηλθε προς αυτον και ειπε προς αυτον, Ησαν δυο ανδρες εν πολει τινι, ο εις πλουσιος, ο δε αλλος πτωχος. ²Ο πλουσιος ειχε ποιμνια και βουκολια πολλα σφοδρα· ³ο δε πτωχος δεν ειχεν αλλο, ειμη μιαν μικραν αμναδα, την οποιαν ηγορασε και εθρειψε· και εμεγαλωσε μετ' αυτου και μετα των τεκνων αυτου ομου· απο του αρτου αυτου ετρωγε, και απο του ποτηριου αυτου επινε, και εν τω κολπω αυτου εκοιματο, και ητο εις αυτον ως θυγατηρ. ⁴Ηλθε δε τις διαβατης προς τον πλουσιον και εφειδωλευθη να λαβη εκ των ποιμνιων αυτου και εκ των αγελων αυτου, δια να ετοιμαση εις τον οδοιπορον τον ελθοντα προς αυτον, και ελαβε την αμναδα του πτωχου και ητοιμασεν αυτην δια τον ανθρωπον τον ελθοντα προς αυτον. ⁵Και εξηφθη η οργη του Δαβιδ κατα του ανθρωπου σφοδρα· και ειπε προς τον Ναθαν, Ζη Κυριος, αξιος θανατου ειναι ο ανθρωπος, οστις επραξε τουτο· ⁶και θελει πληρωσει την αμναδα τετραπλασιον,

επειδη επραξε το πραγμα τουτο και επειδη δεν εσπλαγχισθη. ⁷Και ειπεν ο Ναθαν προς τον Δαβιδ, Συ εισαι ο ανθρωπος· ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Εγω σε εχρισα βασιλεα επι τον Ισραηλ, και εγω σε ηλευθερωσα εκ χειρος του Σαουλ· ⁸και εδωκα εις σε τον οικον του κυριου σου και τας γυναικας του κυριου σου εις τον κολπον σου, και εδωκα εις σε τον οικον του Ισραηλ και του Ιουδα· και εαν τουτο ητο ολιγον, ηθελον προσθεσει εις σε τοιαυτα και τοιαυτα· ⁹δια τι κατεφρονησας τον λογον του Κυριου, ωστε να πραξης το κακον εις τους οφθαλμους αυτου; Ουριαν τον Χετταιον επαταξας εν ρομφαια, και την γυναικα αυτου ελαβες εις σεαυτον γυναικα, και αυτον εθανατωσας εν τη ρομφαια των υιων Αμμων· ¹⁰τωρα λοιπον δεν θελει αποσυρθη ποτε ρομφαια εκ του οικου σου· επειδη με κατεφρονησας και ελαβες την γυναικα Ουριου του Χετταιου, δια να ηγαι γυνη σου. ¹¹Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω επεγειρει εναντιον σου κακα εκ του οικου σου, και θελω λαβει τας γυναικας σου εμπροσθεν των οφθαλμων σου και δωσει αυτας εις τον πλησιον σου, και θελει κοιμηθη μετα των γυναικων σου ενωπιον του ηλιου τουτου· ¹²διοτι συ επραξας κρυφως· αλλ' εγω θελω καμει τουτο το πραγμα εμπροσθεν παντος του Ισραηλ και κατεναντι του ηλιου. ¹³Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ναθαν, Ημαρτησα εις τον Κυριον. Ο δε Ναθαν ειπε προς τον Δαβιδ, Και ο Κυριος παρεβλεψε το αμαρτημα σου· δεν θελεις αποθανει· ¹⁴επειδη ομως δια ταυτης της πραξεως εδωκας μεγαλην αφορμην εις τους εχθρους του Κυριου να βλασφημωσι, δια τουτο το παιδιον το γεννηθεν εις σε εξαπαντος θελει αποθανει. ¹⁵Και απηλθεν ο Ναθαν εις τον οικον αυτου. Ο δε Κυριος επαταξε το παιδιον, το οποιον εγεννησεν η γυνη του Ουριου εις τον Δαβιδ, και ηρρωστησε. ¹⁶Και ικετευσεν ο Δαβιδ τον Θεον υπερ του παιδιου· και ενηστευσεν ο Δαβιδ και εισελθων διενυκτερευσε, κοιτομενος κατα γης. ¹⁷Και εσηκωθησαν οι πρεσβυτεροι του οικου αυτου, και ηλθον προς αυτον δια να σηκωσωσιν αυτον απο της γης· πλην δεν ηθελησεν ουδε εφαγεν αρτον μετ' αυτων. ¹⁸Και την ημεραν την εβδομηνη απεθανε το παιδιον. Και εφοβηθησαν οι δουλοι του Δαβιδ να αναγγειλωσι προς αυτον οτι το παιδιον απεθανε· διοτι ελεγον, Ιδου, ενω εζη ετι το παιδιον, ελαλουμεν προς αυτον, και δεν εισηκουε της φωνης ημων· ποσον λοιπον κακον θελει καμει, εαν ειπωμεν προς αυτον οτι το παιδιον απεθανεν; ¹⁹Αλλ' ιδων ο Δαβιδ οτι οι δουλοι αυτου εφιθυριζον μετ' αλληλων, ενοησεν ο Δαβιδ οτι το παιδιον απεθανεν· οθεν ειπεν ο Δαβιδ προς τους δουλους αυτου, Απεθανε το παιδιον; οι δε ειπον, Απεθανε. ²⁰Τοτε εσηκωθη ο Δαβιδ απο της γης και ελουσθη και ηλειφθη και ηλλαξε τα ιματια αυτου, και εισηλθεν εις τον οικον του Κυριου, και προσεκυνησεν· επειτα εισηλθεν εις τον οικον αυτου· και εζητησε να φαγη και εβαλον εμπροσθεν αυτου αρτον, και εφαγεν. ²¹Οι δε δουλοι αυτου ειπον προς αυτον, Τι ειναι τουτο, το οποιον εκαμες; ενηστευες και εκλαιες περι του παιδιου, ενω εζη

αφου δε απεθανε το παιδιον, εσηκωθη και εφαγες αρτον. ²²Και ειπεν, Ενω ετι εζη το παιδιον, ενηστευσα και εκλαυσα, διοτι ειπα, Τις εξευρει; ισως ο Θεος με ελεηση, και ζηση το παιδιον· ²³αλλα τωρα απεθανε· δια τι να νηστευω; μηπως δυναμαι να επιστρεψω αυτο παλιν; εγω θελω υπαγει προς αυτο, αυτο ομως δεν θελει αναστρεφει προς εμε. ²⁴Και παρηγορησεν ο Δαβιδ την Βηθσαβее την γυναικα αυτου, και εισηλθε προς αυτην και εκοιμηθη μετ' αυτης, και εγεννησεν υιον, και εκαλεσε το ονομα αυτου Σολομων· και ο Κυριος ηγαπησεν αυτον. ²⁵Και εστειλε δια χειρος Ναθαν του προφητου, και εκαλεσε το ονομα αυτου Ιεδιδια, δια τον Κυριον. ²⁶Ο δε Ιωαβ επολεμησεν εναντιον της Ραββα των υιων Αμμων, και εκυριευσε την βασιλικην πολιν. ²⁷Και απεστειλεν ο Ιωαβ μηνυτας προς τον Δαβιδ και ειπεν, Επολεμησα εναντιον της Ραββα, μαλιστα εκυριευσα την πολιν των υδατων· ²⁸τωρα λοιπον συναξον το επιλοιπον του λαου, και στρατοπεδευσον εναντιον της πολεως και κυριευσον αυτην, δια να μη κυριευσω εγω την πολιν, και ονομασθη το ονομα μου επ' αυτην. ²⁹Και συνηθροισεν ο Δαβιδ παντα τον λαον, και υπηγεν εις Ραββα και επολεμησεν εναντιον αυτης και εκυριευσεν αυτην· ³⁰και ελαβε τον στεφανον του βασιλεως αυτων απο της κεφαλης αυτου, το βαρος του οποιου ητο εν ταλαντον χρυσιου με λιθους πολυτιμους· και ετεθη επι της κεφαλης του Δαβιδ· και λαφυρα της πολεως εξεφερε πολλα σφοδρα· ³¹και τον λαον τον εν αυτη εξηγαγε και εβαλεν υπο πριονας και υπο τριβολουσ σιδηρους και υπο πελεκεις σιδηρους, και επερασεν αυτους δια της καμινου των πλινθων. Και ουτως εκαμεν εις πασας τας πολεις των υιων Αμμων. Τοτε επεστρεψεν ο Δαβιδ και πας ο λαος εις Ιερουσαλημ.

13 Μετα δε ταυτα Αβεσσαλωμ ο υιος του Δαβιδ ειχεν αδελφην ωραιαν, ονοματι Θαμαρ, και ηγαπησεν αυτην Αμμων ο υιος του Δαβιδ. ²Και επασχε τοσον ο Αμμων, ωστε ηρρωστησε δια την αδελφην αυτου Θαμαρ· διοτι ητο παρθενος, και εφαινετο εις τον Αμμων δυσκολωτατον να πραξη τι εις αυτην. ³Ειχε δε ο Αμμων φιλον, ονομαζομενον Ιωναδαβ, υιον του Σαμαα, αδελφου του Δαβιδ· ητο δε ο Ιωναδαβ ανθρωπος πανουργος σφοδρα. ⁴Και ειπε προς αυτον, Δια τι συ, υιε του βασιλεως, αδυναταις τοσον απο ημερας εις ημεραν; δεν θελεις φανερωσει τουτο προς εμε; Και ειπε προς αυτον ο Αμμων, Αγαπω Θαμαρ, την αδελφην Αβεσσαλωμ του αδελφου μου. ⁵Και ο Ιωναδαβ ειπε προς αυτον, Πλαγιασον επι της κλινης σου και προσποιηθητι τον αρρωστον· και οταν ο πατηρ σου ελθη να σε ιδη, ειπε προς αυτον, Ας ελθη, παρακαλω, Θαμαρ η αδελφη μου, και ας μοι δωση να φαγω, και ας ετοιμαση εμπροσθεν μου το φαγητον, δια να ιδω και να φαγω εκ της χειρος αυτης. ⁶Και επλαγιασεν ο Αμμων και προσεποιηθη τον αρρωστον· και οτε ηλθεν ο βασιλευς να ιδη αυτον, ειπεν ο Αμμων προς τον βασιλεα, Ας ελθη, παρακαλω, Θαμαρ η αδελφη μου, και ας καμη εμπροσθεν μου δυο κολλυ-

ρια, δια να φαγω εκ της χειρος αυτης. ⁷Και απεστειλεν ο Δαβιδ εις τον οικον προς την Θαμαρ, λεγων, Υπαγε τωρα εις τον οικον του αδελφου σου Αμνων, και ετοιμασον εις αυτον φαγητον. ⁸Και υπηγεν η Θαμαρ εις τον οικον του αδελφου αυτης Αμνων, οστις ητο πλαγιασμενος· και ελαβε το αλευρον και εζυμωσε και εκαμε κολλυρια εμπροσθεν αυτου και εψησε τα κολλυρια. ⁹Επειτα ελαβε το τηγανιον και εκενωσεν αυτα εμπροσθεν αυτου· πλην δεν ηθελησε να φαγη. Και ειπεν ο Αμνων, Εκβαλετε παντα ανθρωπον απ' εμπροσθεν μου. Και εξηλθον απ' αυτου παντες. ¹⁰Και ειπεν ο Αμνων προς την Θαμαρ, Φερε το φαγητον εις τον κοιτωνα, δια να φαγω εκ της χειρος σου. Και η Θαμαρ ελαβε τα κολλυρια, τα οποια εκαμε, και εφερεν εις τον κοιτωνα προς Αμνων τον αδελφον αυτης. ¹¹Και οτε προσεφερε προς αυτον δια να φαγη, επιασεν αυτην και ειπε προς αυτην, Ελθε, κοιμηθητι μετ' εμου, αδελφη μου. ¹²Η δε ειπε προς αυτον, Μη, αδελφε μου, μη με ταπεινωσης· διοτι δεν πρεπει τοιουτον πραγμα να γεινη εν τω Ισραηλ· μη καμης την αφροσυνην ταυτην. ¹³και εγω πως θελω απαλειψει το ονειδος μου; αλλα και συ θελεις εισθαι ως εις εκ των αφρωνων εν τω Ισραηλ· τωρα λοιπον, παρακαλω, λαλησον προς τον βασιλεα· διοτι δεν θελει με αρνηθη εις σε. ¹⁴Δεν ηθελησεν ομως να εισακουση της φωνης αυτης· αλλ' υπερισχυσας εκεινης, εβιασεν αυτην και εκοιμηθη μετ' αυτης. ¹⁵Τοτε ο Αμνων εμισησεν αυτην μισος μεγα σφοδρα· ωστε το μισος, με το οποιον εμισησεν αυτην, ητο μεγαλυτερον παρα την αγαπην, με την οποια ηγαπησεν αυτην. Και ειπε προς αυτην ο Αμνων, Σηκωθητι, υπαγε. ¹⁶Η δε ειπε προς αυτον, Δεν ειναι αιτια· το κακον τουτο, το να μη αποβαλης, ειναι μεγαλυτερον του αλλου, το οποιον επραξας εις εμε. Δεν ηθελησεν ομως να εισακουση αυτης. ¹⁷Και εκραξε τον νεον αυτου τον υπηρετουντα αυτον και ειπεν, Εκβαλε τωρα ταυτην απ' εμου εξω, και μοχλωσον την θυραν κατοπιν αυτης. ¹⁸Ητο δε ενδεδυμενη χιτωνα ποικιλοχρουν· διοτι αι θυγατερες του βασιλεως, αι παρθενoi, τοιαυτα επενδυματα ενεδυοντο. Και εξεβαλεν αυτην εξω ο υπηρετης αυτου και εμοχλωσε την θυραν κατοπιν αυτης. ¹⁹Λαβουσα δε η Θαμαρ στακτην επι της κεφαλης αυτης, και διασχισασα τον εφ' αυτης χιτωνα τον ποικιλοχρουν, και βαλουσα τας χειρας αυτης επι της κεφαλης αυτης, απηρχετο, πορευομενη και κραζουσα. ²⁰Και ειπε προς αυτην Αβεσσαλωμ ο αδελφος αυτης, Μηπως Αμνων ο αδελφος σου ευρεθη μετα σου; πλην τωρα σιωπησον, αδελφη μου· αδελφος σου ειναι μη καταθλιβε την καρδιαν σου δια το πραγμα τουτο. Η Θαμαρ λοιπον εκαθητο χηρευουσα εν τω οικω του αδελφου αυτης Αβεσσαλωμ. ²¹Ακουσας δε ο βασιλευς Δαβιδ παντα ταυτα τα πραγματα, εθυμωθη σφοδρα. ²²Ο δε Αβεσσαλωμ δεν ελαλησε μετα του Αμνων ουτε καλον ουτε κακον· διοτι εμισει ο Αβεσσαλωμ τον Αμνων, επειδη εταπεινωσε την αδελφην αυτου Θαμαρ. ²³Και μετα δυο ολοκληρα ετη, ο Αβεσσαλωμ ειχε κουρευτας εν Βααλ-ασωρ, ητις ειναι πλησιον του Εφραιμ,

και προσεκαλεσεν ο Αβεσσαλωμ παντας τους υιους του βασιλεως. ²⁴Και ηλθεν ο Αβεσσαλωμ προς τον βασιλεα και ειπεν, Ιδου, τωρα, ο δουλος σου εχει κουρευτας· ας ελθη, παρακαλω, ο βασιλευς και οι δουλοι αυτου μετα του δουλου σου. ²⁵Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Αβεσσαλωμ, Ουχι, υιε μου, ας μη ελθωμεν τωρα παντες, δια να μη ημεθα βαρος εις σε. Και εβιασεν αυτον, πλην δεν ηθελησε να υπαγη, αλλ' ευλογησεν αυτον. ²⁶Τοτε ειπεν ο Αβεσσαλωμ, Αν οχι, ας ελθη καν μεθ' ημων Αμνων, ο αδελφος μου. Και ειπεν ο βασιλευς προς αυτον, Δια τι να ελθη μετα σου; ²⁷πλην ο Αβεσσαλωμ εβιασεν αυτον, ωστε απεστειλε μετ' αυτου τον Αμνων και παντας τους υιους του βασιλεως. ²⁸Τοτε προσεταξεν ο Αβεσσαλωμ τους υπηρετας αυτου λεγων, Ιδετε τωρα οταν ευφρανθη η καρδια του Αμνων εκ του οινου, και ειπω προς εσας, Παταξατε τον Αμνων, τοτε θανατωσατε αυτον· μη φοβεισθε· δεν ειμαι εγω οστις σας προσταζω; ανδριζεσθε και γινεσθε υιοι δυναμεως. ²⁹Και εκαμον οι υπηρεται του Αβεσσαλωμ προς τον Αμνων, ως προσεταξεν ο Αβεσσαλωμ. Τοτε σηκωθεντες παντες οι υιοι του βασιλεως, εκαθησαν εκαστος επι της ημιονου αυτου και εφυγον. ³⁰Ενω δε ουτοι ησαν καθ' οδον, η φημη εφθασε προς τον Δαβιδ, λεγουσα, Ο Αβεσσαλωμ επαταξε παντας τους υιους του βασιλεως, και δεν εναπελειφθη εξ αυτων ουδε εις. ³¹Τοτε σηκωθεις ο βασιλευς διεσχισε τα ιματια αυτου και επλαγιασε κατα γης· και παντες οι δουλοι αυτου οι περιστωτες διεσχισαν τα ιματια αυτων. ³²Και απεκριθη Ιωναδαβ, ο υιος του Σαμαα, αδελφου του Δαβιδ, και ειπεν, Ας μη λεγη ο κυριος μου οτι εθανατωθησαν παντες οι νεoi, οι υιοι του βασιλεως· διοτι ο Αμνων μονος απεθανεν· επειδη ο Αβεσσαλωμ ειχεν αποφασισει τουτο, απ' ης ημερας εταπεινωσε Θαμαρ την αδελφην αυτου. ³³τωρα λοιπον ας μη βαλη ο κυριος μου ο βασιλευς το πραγμα εν τη καρδια αυτου, λεγων οτι παντες οι υιοι του βασιλεως απεθανον· διοτι ο Αμνων μονος απεθανεν. ³⁴Ο δε Αβεσσαλωμ εφυγε. Και υψωσας ο νεος, ο σκοπος, τους οφθαλμους αυτου, ειδε, και ιδου, λαος πολυς επορευετο δια της οδου οπισθεν αυτου κατα το πλευρον του ορους. ³⁵Και ειπεν ο Ιωναδαβ προς τον βασιλεα, Ιδου, οι υιοι του βασιλεως ερχονται κατα τον λογον του δουλου σου, ουτως εγεινε. ³⁶Και ως ετελειωσε λαλων, ιδου, οι υιοι του βασιλεως ηλθον και υψωσαν την φωνην αυτων και εκλαυσαν· και ο βασιλευς ετι, και παντες οι δουλοι αυτου εκλαυσαν κλαυθμον μεγαν σφοδρα. ³⁷Ο δε Αβεσσαλωμ εφυγε και υπηγε προς τον Θαλμαι, υιον του Αμμιουδ, βασιλεα της Γεσσουρ· και επενθησεν ο Δαβιδ δια τον υιον αυτου πασας τας ημερας. ³⁸Ο Αβεσσαλωμ λοιπον εφυγε και υπηγεν εις Γεσσουρ, και ητο εκει τρια ετη. ³⁹Επεποθησε δε ο βασιλευς Δαβιδ να υπαγη προς τον Αβεσσαλωμ, διοτι ειχε παρηγορηθη δια τον θανατον του Αμνων.

14Και εγνωρισεν ο Ιωαβ ο υιος της Σερουιας, οτι η καρδια του βασιλεως ητο εις τον Αβεσσαλωμ. ²Και απε-

στειλεν ο Ιωαβ εις Θεκουε και εφερεν εκειθεν γυναικα σοφην, και ειπε προς αυτην, Προσποιηθητι, παρακαλω, οτι εισαι εν πενθει και ενδυθητι ιματια πενθικα, και μη αλειφθης ελαιον, αλλ' εσο ως γυνη πενθουσα ηδη ημερας πολλας δια αποθανοντα· ³και υπαγε προς τον βασιλεα και λαλησον προς αυτον κατα τουτους τους λογους. Και εβαλεν ο Ιωαβ τους λογους εις το στομα αυτης. ⁴Λαλουσα δε η γυνη η Θεκωιτις προς τον βασιλεα, επεσε κατα προσωπον αυτης επι της γης και προσεκυνησε και ειπε, Σωσον, βασιλευ. ⁵Και ειπε προς αυτην ο βασιλευς, Τι εχεις; Η δε ειπε, Γυνη χηρα, φευ ειμαι εγω, και απεθανεν ο ανηρ μου· ⁶και η δουλh σου ειχε δυο υιους, οιτινες ελογομαχησαν αμφοτεροι εν τω αγρω, και δεν ητο ο χωριζων αυτους, αλλ' επαταξεν ο εις τον αλλον και εθανατωσεν αυτον· ⁷και ιδου, εσηκωθη πασα η συγγενεια εναντιον της δουλhς σου και ειπον, Παρσδος τον παταξαντα τον αδελφον αυτου, δια να θανατωσωμεν αυτον, αντι της ζωης του αδελφου αυτου τον οποιον εφρονευσε, και να εξολοθρευσωμεν ενταυτω τον κληρονομον· και ουτω θελουσι σβεσει τον ανθρακα μου τον εναπολειφθεντα, ωστε να μη αφησωσιν εις τον ανδρα μου ονομα μηδε απομειναριον επι το προσωπον της γης. ⁸Και ειπεν ο βασιλευς προς την γυναικα, Υπαγε εις τον οικον σου, και εγω θελω προσταξει υπερ σου. ⁹Και ειπεν η γυνη η Θεκωιτις προς τον βασιλεα, Κυριε μου βασιλευ, επ' εμε ας ηναι η ανομια και επι τον οικον του πατρος μου· ο δε βασιλευς και ο θρονος αυτου αθωοι. ¹⁰Και ειπεν ο βασιλευς, Οστις λαληση εναντιον σου, φερε αυτον προς εμε, και δεν θελει πλεον σε εγγισει. ¹¹Η δε ειπεν, Ας ενθυμηθη, παρακαλω, ο βασιλευς Κυριον τον Θεον σου, και ας μη αφηση τους εκδικητας του αιματος να πληθυνωσι την φθοραν και να απολεσωσι τον υιον μου. Ο δε ειπε, Ζη Κυριος, ουδε μια θριξ του υιου σου δεν θελει πεσει εις την γην. ¹²Τοτε ειπεν η γυνη, Ας λαληση, παρακαλω, η δουλh σου λογον προς τον κυριον μου τον βασιλεα. Και ειπε, Λαλησον. ¹³Και ειπεν η γυνη, Και δια τι εστοχασθης τολουτον πραγμα κατα του λαου του Θεου; διοτι ο βασιλευς λαλει τουτο ως ανθρωπος ενοχος, επειδη ο βασιλευς δεν στελλει να επαναφερη τον εξοριστον αυτου. ¹⁴Διοτι αφευκτως θελομεν αποθανει, και ειμεθα ως υδωρ διακεχυμενον επι της γης, το οποιον δεν επισυναγεται παλιν· και ο Θεος δεν θελει να απολεσθη ψυχη, αλλ' εφευρισκει μεσα, ωστε ο εξοριστος να μη μενη εξωσμενος απ' αυτου. ¹⁵Τωρα δια τουτο ηλθον να λαλησω τον λογον τουτον προς τον κυριον μου τον βασιλεα, διοτι ο λαος με εφοβισε· και η δουλh σου ειπε, θελω τωρα λαλησει προς τον βασιλεα· ισως καμη ο βασιλευς την αιτησιν της δουλhς αυτου. ¹⁶Διοτι ο βασιλευς θελει εισακουσει, δια να ελευθερωση την δουλhν αυτου εκ χειρος του ανθρωπου του ζητουντος να εξαλειψη εμε και τον υιον μου ενταυτω απο της κληρονομιας του Θεου. ¹⁷Ειπε μαλιστα η δουλh σου, Ο λογος του κυριου μου του βασιλεως θελει εισθαι τωρα παρηγορητικος· διοτι ως αγγελος Θεου, ουτως ειναι ο

κυριος μου ο βασιλευς, εις το να διακρινη το καλον και το κακον· και Κυριος ο Θεος σου θελει εισθαι μετα σου. ¹⁸Τοτε απεκριθη ο βασιλευς και ειπε προς την γυναικα, Μη κρυφης απ' εμου τωρα το πραγμα, το οποιον θελω σε ερωτησει εγω. Και ειπεν η γυνη, Ας λαληση, παρακαλω, ο κυριος μου ο βασιλευς. ¹⁹Και ειπεν ο βασιλευς, Δεν ειναι εις ολον τουτο η χειρ του Ιωαβ μετα σου; Και η γυνη απεκριθη και ειπε, Ζη η ψυχη σου, κυριε μου βασιλευ, ουδεν εκ των οσα ειπεν ο κυριος μου ο βασιλευς δεν εκλινεν ουτε δεξια ουτε αριστερα· διοτι ο δουλhς σου Ιωαβ, αυτος προσεταξεν εις εμε, και αυτος εβαλε παντας τους λογους τουτους εις το στομα της δουλhς σου· ²⁰ο δουλhς σου Ιωαβ εκαμε τουτο, να μεταστρεψω την μορφην του πραγματος τουτου· και ο κυριος μου ειναι σοφος, κατα την σοφιαν αγγελου του Θεου, εις το να γνωριζη παντα τα εν τη γη. ²¹Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Ιωαβ, Ιδου, τωρα, εκαμα το πραγμα τουτο· υπαγε λοιπον, επαναφερε τον νεον, τον Αβεσσαλωμ. ²²Και επεσεν ο Ιωαβ κατα προσωπον αυτου εις την γην και προσεκυνησε και ευλογησε τον βασιλεα· και ειπεν ο Ιωαβ, Σημερον ο δουλhς σου γνωριζει οτι ευρηκα χαριν εις τους οφθαλμους σου, κυριε μου βασιλευ, καθοτι ο βασιλευς εκαμε τον λογον του δουλhς αυτου. ²³Τοτε εσηκωθη ο Ιωαβ και υπηγεν εις Γεσσουρ και εφερε τον Αβεσσαλωμ εις Ιερουσαλημ. ²⁴Και ειπεν ο βασιλευς, Ας επιστρεψη εις τον οικον αυτου και ας μη ιδη το προσωπον μου. Ουτως επεστρεφεν ο Αβεσσαλωμ εις τον οικον αυτου, και δεν ειδε το προσωπον του βασιλεως. ²⁵Εις παντα δε τον Ισραηλ δεν υπηρχεν ανθρωπος ουτω θαυμαζομενος δια την ωραιότητα αυτου ως ο Αβεσσαλωμ· απο του ιχνους του ποδος αυτου εως της κορυφης αυτου δεν υπηρχεν εν αυτω ελαττωμα· ²⁶και οποτε εκουρευε την κεφαλην αυτου, διοτι εις το τελος εκαστου ετους εκουρευεν αυτην· επειδη τα μαλλια εβαρυνον αυτον δια τουτο εκοπτεν αυτα· εζυγιζε τας τριχας της κεφαλhς αυτου, και ησαν διακοσιων σικλων κατα το βασιλικον ζυγιον. ²⁷Εγεννηθησαν δε εις τον Αβεσσαλωμ τρεις υιοι και μια θυγατηρ, ονοματι Θαμαρ· αυτη ητο γυνη ωραιοτατη. ²⁸Και κατωκησεν ο Αβεσσαλωμ εν Ιερουσαλημ δυο ολοκληρα ετη, και το προσωπον του βασιλεως δεν ειδεν. ²⁹Οθεν απεστειλεν ο Αβεσσαλωμ προς τον Ιωαβ, δια να πεμφη αυτον προς τον βασιλεα· πλην δεν ηθελhσε να ελθη προς αυτον· απεστειλε παλιν εκ δευτερου, αλλα δεν ηθελhσε να ελθη. ³⁰Τοτε ειπε προς τους δουλhς αυτου, Ιδετε, ο αγρος του Ιωαβ ειναι πλησιον του ιδικου μου, και εχει κριθην εκει· υπαγετε και κατακαυσατε αυτην εν πυρι· και κατεκαυσαν οι δουλhοι του Αβεσσαλωμ τον αγρον εν πυρι. ³¹Και εσηκωθη ο Ιωαβ και ηλθε προς τον Αβεσσαλωμ εις την οικιαν και ειπε προς αυτον, Δια τι κατεκαυσαν οι δουλhοι σου τον αγρον μου εν πυρι; ³²Ο δε Αβεσσαλωμ απεκριθη προς τον Ιωαβ, Ιδου, απεστειλα προς σε, λεγων, Ελθε ενταυθα, δια να σε πεμφω προς τον βασιλεα να ειπης, Δια τι ηλθον απο Γεσσουρ; ηθελεν εισθαι καλητερον δι' εμε να ημην ετι εκει· τωρα

λοιπον ας ιδω το προσωπον του βασιλευς· και αν ηναι αδικια εν εμοι, ας με θανατωση. ³³Τοτε ο Ιωαβ ηλθε προς τον βασιλεα και ανηγγειλε ταυτα προς αυτον· και εκαλεσε τον Αβεσσαλωμ, και ηλθε προς τον βασιλεα, και πεσων επι προσωπον αυτου εις την γην, προσεκυνησεν ενωπιον του βασιλευς· και ο βασιλευς εφίλησε τον Αβεσσαλωμ.

15Μετα δε ταυτα ητοιμασεν εις εαυτον ο Αβεσσαλωμ αμαξας και ιππους και πενηκοντα ανδρας, δια να τρεχωσιν εμπροσθεν αυτου. ²Και εσηκονετο ο Αβεσσαλωμ πρωι, και ιστατο εις τα πλαγια της οδου της πυλης· και οποτε τις εχων διαφοραν τινα ηρχετο προς τον βασιλεα δια κρισιν, τοτε ο Αβεσσαλωμ εκαλει αυτον προς εαυτον και ελεγεν, Εκ ποιας πολεως εισαι; Ο δε απεκρινετο, Ο δουλος σου ειναι εκ της δεινος φυλης του Ισραηλ. ³Και ελεγε προς αυτον ο Αβεσσαλωμ, Ιδε, η υποθεσις σου ειναι καλη και ορθη· πλην δεν ειναι ουδεις ο ακουων σε απο μερους του βασιλευς. ⁴Ελεγε προσετι ο Αβεσσαλωμ, Τις να με εδιωριζε κριτην του τοπου, δια να ερχηται προς εμε πας οστις εχει διαφοραν η κρισιν, και να δικαιωνω αυτον. ⁵Και οποτε τις επλησιαζε δια να προσκυνηση αυτον, ηπλωνε την χειρα αυτου και επιανεν αυτον και εφιλει αυτον. ⁶Και εκαμνεν ο Αβεσσαλωμ κατα τουτον τον τροπον εις παντα Ισραηλιτην ερχομενον προς τον βασιλεα δια κρισιν· και υπεκλεπτεν ο Αβεσσαλωμ τας καρδιας των ανδρων Ισραηλ. ⁷Και εις το τελος τεσσαρακοντα ετων ειπεν ο Αβεσσαλωμ προς τον βασιλεα, Ας υπαγω, παρακαλω, δια να εκπληρωσω την ευχην μου, την οποιαν ηυχθητην εις τον Κυριον, εν Χεβρων· ⁸διοτι ο δουλος σου ηυχθητη ευχην, οτε κατωκει εν Γεσσουρ εν Συρια, λεγων· Εαν ο Κυριος με επιστρεψη τωοντι εις Ιερουσαλημ, τοτε θελω προσφερει θυσιαν εις τον Κυριον. ⁹Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Υπαγε εν ειρηνη. Και σηκωθεις, υπηγεν εις Χεβρων. ¹⁰Απεστειλε δε ο Αβεσσαλωμ κατασκοπους εις πασας τας φυλας του Ισραηλ, λεγων, Καθως ακουσητε την φωνην της σαλπιγγος, θελετε ειπει Ο Αβεσσαλωμ εβασιλευσεν εν Χεβρων. ¹¹Και υπηγαν μετα του Αβεσσαλωμ διακοσιοι ανδρες εξ Ιερουσαλημ, κεκλημενοι και υπηγαν εν τη απλοτητι αυτων και δεν ηξευραν ουδεν. ¹²Και προσεκαλεσεν ο Αβεσσαλωμ Αχιτοφελ τον Γιλωναιον, τον συμβουλον του Δαβιδ, εκ της πολεως αυτου, εκ Γιλω, ενω προσεφερε τας θυσιας. Και η συνωμοσια ητο δυνατη και ο λαος επληθυνετο αδιακοπως πλησιον του Αβεσσαλωμ. ¹³Ηλθε δε μηνυτης προς τον Δαβιδ λεγων, Αι καρδια των ανδρων Ισραηλ εστραφησαν κατοπιν του Αβεσσαλωμ. ¹⁴Και ειπεν ο Δαβιδ προς παντας τους δουλους αυτου τους μεθ' αυτου εν Ιερουσαλημ, Σηκωθητε, και ας φυγωμεν· διοτι δεν θελομεν δυνηθη να διασωθωμεν απο προσωπου του Αβεσσαλωμ· σπευσατε να αναχωρησωμεν, δια να μη επιταχυνη και καταφθαση ημας και σπρωξη το κακον εφ' ημας και παταξη την πολιν εν στοματι μαχαιρας. ¹⁵Και οι δουλοι του βασιλευς ειπαν προς τον βασιλεα, Εις παν,

ο, τι εκλεξη ο κυριος μου ο βασιλευς, ιδου, οι δουλοι σου. ¹⁶Και εξηλθεν ο βασιλευς και πας ο οικος αυτου κατοπιν αυτου. Και αφηκεν ο βασιλευς τας δεκα γυναικας τας παλλακας δια να φυλαττωσι τον οικον. ¹⁷Και εξηλθεν ο βασιλευς και πας ο λαος κατοπιν αυτου, και εσταθησαν εις τοπον μακραν απεχοντα. ¹⁸Και παντες οι δουλοι αυτου επορευοντο πλησιον αυτου· και παντες οι Χερεθαιοι και παντες οι Φελεθαιοι και παντες οι Γεθθαιοι, εξακοσιοι ανδρες, οι ελθοντες οπισω αυτου απο Γαθ, προεπορευοντο εμπροσθεν του βασιλευς. ¹⁹Τοτε ειπεν ο βασιλευς προς Ιτται τον Γεθθαιον, Δια τι ερχεσαι και συ μεθ' ημων; επιστρεφον και κατοικει μετα του βασιλευς, διοτι εισαι ξενος, και μαλιστα εισαι μετωκισμενος εκ του τοπου σου· ²⁰χθες ηλθες, και σημερον θελω σε καμει να περιπλανασαι μεθ' ημων; εγω δε υπαγω οπου δυνηθω· επιστρεφον και λαβε και τους αδελφους σου· ελεος και αληθεια μετα σου. ²¹Ο δε Ιτται απεκριθη προς τον βασιλεα και ειπε, Ζη Κυριος, και ζη ο κυριος μου ο βασιλευς, οπου και αν ηναι ο κυριος μου ο βασιλευς, ειτε εις θανατον, ειτε εις ζωην, βεβαιως εκει θελει εισθαι και ο δουλος σου. ²²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ιτται, Ελθε λοιπον, και διαβαινε. Και διεβη ο Ιτται ο Γεθθαιος και παντες οι ανδρες αυτου και παντα τα παιδια τα μετ' αυτου. ²³Ολος δε ο τοπος εκλαιε μετα φωνης μεγαλης, και διεβαινε πας ο λαος· διεβη και ο βασιλευς τον χειμαρρον Κεδρων· και πας ο λαος διεβη κατα την οδον της ερημου. ²⁴Και ιδου, προσετι ο Σαδωκ και παντες οι Λευιται μετ' αυτου, φεροντες την κιβωτον της διαθηκης του Θεου· και εστησαν την κιβωτον του Θεου· ανεβη δε ο Αβιαθαρ, αφου ετελειωσε πας ο λαος διαβαινων απο της πολεως. ²⁵Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Σαδωκ, Αποστρεφον την κιβωτον του Θεου εις την πολιν· εαν ευρω χαριν εις τους οφθαλμους του Κυριου, θελει με καμει να επιστρεφω και να ιδω αυτην και το κατοικητηριον αυτου· ²⁶αλλ' εαν ειπη ουτω, Δεν εχω ευαρεσκειαν εις σε, ιδου, εγω, ας καμη εις εμε ο, τι φανη αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου. ²⁷Ο βασιλευς ειπεν ετι προς Σαδωκ τον ιερεα, Δεν εισαι συ ο βλεπων; επιστρεφον εις την πολιν εν ειρηνη, και Αχιμακας ο υιος σου και Ιωναθαν ο υιος του Αβιαθαρ, οι δυο υιοι σας μεθ' υμων· ²⁸ιδετε, εγω θελω μενει εις τας πεδιαδας της ερημου, εωσου ελθη λογος παρ' υμων δια να μοι αναγγειλη. ²⁹Ο Σαδωκ λοιπον και ο Αβιαθαρ επανεφεραν την κιβωτον του Θεου εις Ιερουσαλημ και εμειναν εκει. ³⁰Ο δε Δαβιδ ανεβαινε δια της αναβασεως των Ελαιων, αναβαινων και κλαιων και εχων την κεφαλην αυτου κεκαλυμμενην και περιπατων ανυποδητος· και πας ο λαος ο μετ' αυτου ειχεν εκαστος κεκαλυμμενην την κεφαλην αυτου, και ανεβαινον πορευομενοι και κλαιοντες. ³¹Και απηγγειλαν προς τον Δαβιδ, λεγοντες, Ο Αχιτοφελ ειναι μεταξυ των συνωμοτων μετα του Αβεσσαλωμ. Και ειπεν ο Δαβιδ, Κυριε, δεομαι σου, διασκεδασον την βουλην του Αχιτοφελ. ³²Και οτε ηλθεν ο Δαβιδ εις την κορυφην του ορους, οπου προσεκυνησε τον Θεον, ιδου, ηλθεν εις συνα-

νησιν αυτού Χουσαι ο Αρχιτης, έχων διεσχισμένον τον χιτώνα αυτού και χωμα επί της ο κεφαλής αυτού. ³³Και ειπε προς αυτον ο Δαβιδ, Εάν διαβης μετ' εμου, θελεις βεβαιως εισθαι φορτιον επ' εμε· ³⁴εαν όμως επιστρεφης εις την πολιν και ειπης προς τον Αβεσσαλωμ, Θελω εισθαι δουλός σου, βασιλευ· καθως εσταθην δουλός του πατρος σου μεχρι τουδε, ουτω θελω εισθαι τωρα δουλός σου· τότε δυνασαι υπερ εμου να ανατρεφης την βουλην του Αχιτοφελ· ³⁵και δεν ειναι εκει μετα σου ο Σαδωκ και ο Αβιαθαρ, οι ιερεις; παν ο, τι λοιπον ηθελες ακουσει εκ του οικου του βασιλεως, θελεις αναγγειλει προς τον Σαδωκ και Αβιαθαρ, τους ιερεις· ³⁶ιδου, εκει μετ' αυτων οι δυο υιοι αυτων, Αχιμαας ο του Σαδωκ και Ιωναθαν ο του Αβιαθαρ· και δι' αυτων θελετε αποστειλει προς εμε παν ο, τι ακουσητε. ³⁷Και καθως εισηλθεν εις την πολιν ο Χουσαι ο φιλος του Δαβιδ, ο Αβεσσαλωμ ηλθεν εις Ιερουσαλημ.

16Και οτε ο Δαβιδ επερασεν ολιγον κορυφην, ιδου, Σιβα, ο υπηρετης του Μεμφιβοσθε, συνητησεν αυτον, μετα δυο ονων σαμαρωμενων, έχων επ' αυτους διακοσιους αρτους και εκατον βοτρους σταφιδων και εκατον αρμαθιας θερινων καρπων και ασκον οινου. ²Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Σιβα, Δια τι φερεις ταυτα; Ο δε Σιβα ειπεν, Οι νοι ειναι δια την οικογενειαν του βασιλεως δια να επικαθηται, και οι αρτοι και οι θερινοι καρποι δια να τρωγωσιν οι νεοι· ο δε οινος, δια να πινωσιν οσοι ατονισωσιν εν τη ερημω. ³Τοτε ειπεν ο βασιλευς, Και που ειναι ο υιος του κυριου σου; Και ειπεν ο Σιβα προς τον βασιλεα, Ιδου, καθηται εν Ιερουσαλημ· διοτι ειπε, Σημερον ο οικος Ισραηλ θελει επιστρεφει προς εμε την βασιλειαν του πατρος μου. ⁴Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Σιβα, Ιδου, ιδικα σου ειναι παντα τα υπαρχοντα του Μεμφιβοσθε. Και ειπεν ο Σιβα, Δεομαι υποκλινω να ευρω χαριν εις τους οφθαλμους σου, κυριε μου βασιλευ. ⁵Και οτε ηλθεν ο βασιλευς Δαβιδ εως Βαουρειμ, ιδου, εξηρχετο εκειθεν ανθρωπος εκ της συγγενειας του οικου του Σαουλ, ονομαζομενος Σιμει, υιος του Γηρα· και εξελθων, ηρχετο καταρωμενος. ⁶Και ερριπτε λιθους επι τον Δαβιδ και επι παντας τους δουλους του βασιλεως Δαβιδ· πας δε ο λαος και παντες οι δυνατοι ησαν εκ δεξιων αυτου και εξ αριστερων αυτου. ⁷Και ουτως ελεγεν ο Σιμει καταρωμενος, Εξελθε, εξελθε, ανηρ αιματων και ανηρ κακοποιε· ⁸επεστρεφεν ο Κυριος κατα σου παντα τα αιματα του οικου του Σαουλ, αντι του οποιου εβασιλευσας· και παρεδωκεν ο Κυριος την βασιλειαν εις την χειρα Αβεσσαλωμ του υιου σου· και ιδου, συ επιασθης εν τη κακια σου, διοτι εισαι ανηρ αιματων. ⁹Τοτε ειπε προς τον βασιλεα Αβισαι ο υιος της Σερουιας, Δια τι ουτος ο νεκρος κυων καταραται τον κυριον μου τον βασιλεα; αφες, παρακαλω, να περασω και να κοφω την κεφαλην αυτου. ¹⁰Ο δε βασιλευς ειπε, Τι μεταξυ εμου και ημων, υιοι της Σερουιας; ας καταραται, διοτι ο Κυριος ειπε προς αυτον, Καταρασθητι τον Δαβιδ. Τις

λοιπον θελει ειπει, Δια τι εκαμες ουτω; ¹¹Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αβισαι και προς παντας τους δουλους αυτου, Ιδου, ο υιος μου, ο εξελθων εκ των σπλαγχνων μου ζητει την ζωην μου· ποσω μαλλον τωρα ο Βενιαμιτης; αφησατε αυτον, και ας καταραται, διοτι ο Κυριος προσεταξεν αυτον· ¹²ισως επιβλεψη ο Κυριος επι την θλιψιν μου, και ανταποδωση ο Κυριος εις εμε αγαθον αντι της καταρας τουτου την ημεραν ταυτην. ¹³Και επορευοντο ο Δαβιδ και οι ανδρες αυτου εις την οδον, ο δε Σιμει επορευετο κατα τα πλευρα του ορους απεναντι αυτου, και κατηρατο πορευομενος και ερριπτε λιθους κατ' αυτου και εσκοιζε με χωμα. ¹⁴Και ηλθεν ο βασιλευς, και πας ο λαος ο μετ' αυτου, εκλελυμενοι και ανεπαυθησαν εκει. ¹⁵Ο δε Αβεσσαλωμ και πας ο λαος, οι ανδρες Ισραηλ, ηλθον εις Ιερουσαλημ, και ο Αχιτοφελ μετ' αυτου. ¹⁶Και οτε ηλθε προς τον Αβεσσαλωμ Χουσαι ο Αρχιτης, ο φιλος του Δαβιδ, ειπεν ο Χουσαι προς τον Αβεσσαλωμ, Ζητω ο βασιλευς· ζητω ο βασιλευς. ¹⁷Ο δε Αβεσσαλωμ ειπε προς τον Χουσαι, τουτο ειναι το ελεος σου προς τον φιλον σου; δια τι δεν υπηγες μετα του φιλου σου; ¹⁸Και ειπεν ο Χουσαι προς τον Αβεσσαλωμ, Ουχι· αλλ' εκεινου, τον οποιον εξελεξεν ο Κυριος και ουτος ο λαος και παντες οι ανδρες Ισραηλ, τουτου θελω εισθαι και μετα τουτου θελω κατοικει· ¹⁹και επειτα, ποιον θελω δουλευει εγω; ουχι εμπροσθεν του υιου αυτου; καθως εδουλευσα εμπροσθεν του πατρος σου, ουτω θελω εισθαι εμπροσθεν σου. ²⁰Τοτε ειπεν ο Αβεσσαλωμ προς τον Αχιτοφελ, Συμβουλευθητε μεταξυ σας τι θελομεν καμει. ²¹Και ειπεν ο Αχιτοφελ προς τον Αβεσσαλωμ, Εισελθε εις τας παλλακας του πατρος σου, τας οποιας αφηκε δια να φυλαττωσι τον οικον· και θελει ακουσει πας ο Ισραηλ, οτι εγεινες μισητος εις τον πατερα σου· και θελουσιν ενδυναμωθη αι χειρες παντων των μετα σου. ²²Εστησαν λοιπον εις τον Αβεσσαλωμ σκηνην επι του δωματος, και εισηλθεν ο Αβεσσαλωμ εις τας παλλακας του πατρος αυτου, ενωπιον παντος του Ισραηλ. ²³Και η συμβουλη του Αχιτοφελ, την οποιαν εδιδε κατ' εκεινας τας ημερας, ητο ως εαν τις ηθελε συμβουλευθη τον Θεον· ουτως ενομιζετο πασα συμβουλη του Αχιτοφελ και εις τον Δαβιδ και εις τον Αβεσσαλωμ.

17Και ο Αχιτοφελ ειπε προς τον Αβεσσαλωμ, Ας εκλεξω τωρα δωδεκα χιλιαδας ανδρων και σηκωθεις, ας καταδιωξω οπισω του Δαβιδ την νυκτα· ²και θελω επελθει κατ' αυτου, ενω ειναι αποκαμωμενος και εκλελυμενος τας χειρας, και θελω κατατρομαξει αυτον· και πας ο λαος ο μετ' αυτου θελει φυγει, και θελω παταξει τον βασιλεα μεμονωμενον· ³και θελω επιστρεφει παντα τον λαον προς σε· διοτι ο ανηρ, τον οποιον συ ζητεις, ειναι ως εαν παντες επεστρεφον· πας δε ο λαος θελει εισθαι εν ειρηνη. ⁴Και ηρσεν ο λογος εις τον Αβεσσαλωμ και εις παντας τους πρεσβυτερους του Ισραηλ. ⁵Τοτε ειπεν ο Αβεσσαλωμ, Καλεσον τωρα και Χουσαι τον Αρχιτην, και ας ακουσωμεν τι λεγει και αυτος. ⁶Και οτε εισηλθεν

ο Χουσαι προς τον Αβεσσαλωμ, ειπε προς αυτον ο Αβεσσαλωμ, λεγων, Ο Αχιτοφελ ελαλησε κατα τουτον τον τροπον· πρεπει να καμωμεν κατα τον λογον αυτου η ουχι; λαλησον συ. ⁷Και ειπεν ο Χουσαι προς τον Αβεσσαλωμ, Δεν ειναι καλη η συμβουλη, την οποιαν εδωκεν ο Αχιτοφελ ταυτην την φοραν. ⁸Και ειπεν ο Χουσαι, συ εξευρεις τον πατερα σου και τους ανδρας αυτου, οτι ειναι δυνατοι και καταπικροι την ψυχην, ως αρκτος στερηθεισα των τεκνων αυτης εν τη πεδιαδι και ο πατηρ σου ειναι ανηρ πολεμιστης και δεν θελει μεινει την νυκτα μετα του λαου. ⁹ιδου, τωρα ειναι κεκρουμμενος εν λακκω τινι η εν αλλω τινι τοπω· και εαν πεσωσι τινες εξ αυτων εις την αρχην, πας οστις ακουση θελει ειπει, θραυσις εγεινεν εις τον λαον, τον ακολουθουντα τον Αβεσσαλωμ. ¹⁰τοτε και ο ανδρειος, του οποιου η καρδια ειναι ως η καρδια του λεοντος, θελει πανταπασι νεκρωθη· διοτι πας ο Ισραηλ εξευρει, οτι ο πατηρ σου ειναι δυνατος· και οι μετ' αυτου, ανδρες δυναμεως. ¹¹δια ταυτα εγω συμβουλευω να συναχθη προς σε πας ο Ισραηλ, απο Δαν ειως Βηρ-σαβες, ως η αμμος η παρα την θαλασσαν κατα το πληθος, και να υπαγης προσωπικως να πολεμησης. ¹²ουτω θελομεν επελθει κατ' αυτου εις οντινα τοπον ευρεθη, και θελομεν πεσει επ' αυτον ως πιπτει η δροσος επι την γην· ωστε εξ αυτου και εκ παντων των ανθρωπων των μετ' αυτου δεν θελει μεινει ουδε εις. ¹³εαν δε καταφυγη εις πολιν τινα, τοτε πας ο Ισραηλ θελει φερει κατα της πολεως εκεινης σχοινια, και θελομεν συρει αυτην ειως του χειμαρρου, ωστε να μη μεινη εκει ουδε λιθαριον. ¹⁴Και ειπεν ο Αβεσσαλωμ και παντες οι ανδρες Ισραηλ, Καλητερα ειναι η συμβουλη του Χουσαι του Αρχιτου παρα την συμβουλην του Αχιτοφελ. Διοτι ο Κυριος διεταξε να διασκεδαση την καλην συμβουλην του Αχιτοφελ, δια να επιφερη ο Κυριος το κακον επι τον Αβεσσαλωμ. ¹⁵Και ειπεν ο Χουσαι προς τον Σαδωκ και προς τον Αβιαθαρ, τους ιερεις, Ουτω και ουτω συνεβουλευσεν ο Αχιτοφελ τον Αβεσσαλωμ και τους πρεσβυτερους του Ισραηλ, και ουτω και ουτω συνεβουλευσα εγω. ¹⁶τωρα λοιπον αποστειλατε ταχεως και αναγγειλατε προς τον Δαβιδ, λεγοντες, Μη μεινης την νυκτα ταυτην εν ταις πεδιασι της ερημου, αλλα σπευσον να διαπερασης, δια να μη καταποθη ο βασιλευς και πας ο λαος ο μετ' αυτου. ¹⁷Ο δε Ιωναθαν και ο Αχιμαας ισταντο πλησιον της Εν-ρωγηλ, διοτι δεν ετολμων να φανωσιν οτι εισηρχοντο εις την πολιν· και υπηγε παιδισκη τις και απηγγειλε προς αυτους το πραγμα· οι δε υπηγαν και απηγγειλαν προς τον βασιλευς Δαβιδ. ¹⁸Νεος τις δε ιδων αυτους, απηγγειλε προς τον Αβεσσαλωμ· πλην και οι δυο υπηγαν ταχεως και εισηλθον εις την οικιαν τινος εν Βαουρειμ, οστις ειχε φρεαρ εν τη αυλη αυτου, και κατεβησαν εκει. ¹⁹Και η γυνη λαβουσα καλυμμα εξηπλωσεν επι το στομιον του φρεατος, και εχυσεν επ' αυτο κοπανισμενον σιτον· ωστε δεν εγνωσθη το πραγμα. ²⁰Και ελθοντες οι δουλοι του Αβεσσαλωμ εις την οικιαν προς την γυναικα, ειπον, Που ειναι ο Αχιμαας και ο Ιωναθαν; Η δε γυνη ειπε προς

αυτους, Διεβησαν το ρυακιον του υδατος. Και αφου εξητησαν και δεν ευρηκαν αυτους, επεστρεψαν εις Ιερουσαλημ. ²¹Αφου δε εκεινοι ανεχωρησαν, ανεβησαν εκ του φρεατος και υπηγαν και απηγγειλαν προς τον βασιλευς Δαβιδ και ειπον προς τον Δαβιδ, Σηκωθητε και περασατε ταχεως το υδωρ· διοτι ουτω συνεβουλευσεν εναντιον σας ο Αχιτοφελ. ²²Τοτε εσηκωθη ο Δαβιδ και πας ο λαος ο μετ' αυτου και διεβησαν τον Ιορδανην· μεχρι του χαραγματος της ημερας δεν ελειψεν ουδε εις εξ αυτων, οστις δεν διεβη τον Ιορδανην. ²³Ο δε Αχιτοφελ, ιδων οτι η συμβουλη αυτου δεν εξετελεσθη, εσαμαρωσε τον ονον αυτου και σηκωθεις, ανεχωρησε προς τον οικον αυτου, εις την πολιν αυτου· και αφου διεταξε τα του οικου αυτου, εκρεμασθη και απεθανε και εταφη εν τω ταφω του πατρος αυτου. ²⁴Και ο Δαβιδ ηλθεν εις Μαχαναιμ· ο δε Αβεσσαλωμ διεβη τον Ιορδανην, αυτος και παντες οι ανδρες Ισραηλ μετ' αυτου. ²⁵Και κατεστησεν ο Αβεσσαλωμ αρχιστρατηγον τον Αμασα αντι του Ιωαβ. Ητο δε ο Αμασα υιος ανδρος ονομαζομενου Ιθρα, Ισραηλιτου, οστις εισηλθε προς την Αβιγαιαν, θυγατερα του Ναας, αδελφην Σερουιας, της μητρος του Ιωαβ. ²⁶Και εστρατοπεδευσαν ο Ισραηλ και ο Αβεσσαλωμ εν γη Γαλααδ. ²⁷Οτε δε ηλθεν ο Δαβιδ εις Μαχαναιμ, Σωβει, ο υιος του Ναας απο Ραββα εκ των υιων Αμμων, και Μαχειρ, ο υιος του Αμμηλ απο Λο-δεβαρ, και Βαρζελλαι ο Γαλααδιτης απο Ρωγγελιμ, ²⁸εφεραν κλινας και λεκκνας και σκευη πηλινα και σιτον και κριθην και αλευρον και σιτον πεφρυγανισμενον και κυαμους και φακην και οσπρια πεφρυγανισμενα, ²⁹και μελι και βουτυρον και προβατα και τυρους βοος προς τον Δαβιδ και προς τον λαον τον μετ' αυτου, δια να φαγωσι διοτι ειπον, Ο λαος ειναι πεινασμενος και εκλελυμενος και διψασμενος εν τη ερημω.

18Και απηριθμησεν ο Δαβιδ τον λαον τον μετ' αυτου, και κατεστησεν επ' αυτους χιλιαρχους και εκατονταρχους. ²Και απεστειλεν ο Δαβιδ τον λαον, εν τριτον υπο την χειρα του Ιωαβ, και εν τριτον υπο την χειρα του Αβισαι, υιου της Σερουιας, αδελφου του Ιωαβ, και εν τριτον υπο την χειρα Ιτται του Γεθθαιου. Και ειπεν ο βασιλευς προς τον λαον, Θελω βεβαιως εξελθει και εγω μεθ' υμων. ³Ο λαος ομως απεκριθη, Δεν θελεις εξελθει διοτι, εαν τραπωμεν εις φυγην, δεν μελει αυτους περι ημων· ουδε εαν το ημισυ εξ ημων αποθानη, δεν μελει αυτους περι ημων· επειδη τωρα συ εισαι ως ημεις δεκα χιλιαδες· οθεν τωρα ειναι καλητερον να ησαι βοηθος ημων εκ της πολεως. ⁴Και ειπε προς αυτους ο βασιλευς, Ο, τι σας φαινεται καλον, θελω καμει. Και εσταθη ο βασιλευς εις το πλαγιον της πυλης· και πας ο λαος εξηρχετο κατα εκατονταδας και κατα χιλιαδας. ⁵Και προσεταξεν ο βασιλευς εις τον Ιωαβ και εις τον Αβισαι και εις τον Ιτται, λεγων, Σωσατε μοι τον νεον, τον Αβεσσαλωμ. Και πας ο λαος ηκουσεν, ενω ο βασιλευς προσεταττεν εις παντας τους αρχοντας υπερ του Αβεσσαλωμ. ⁶Εξηλθε λοιπον ο

λαος εις το πεδιον εναντιον του Ισραηλ· και η μαχη εγει-
 νεν εν τω δασει Εφραιμ. ⁷Και κατετροπωθη εκει ο λαος
 Ισραηλ υπο των δουλων του Δαβιδ· και εγεινεν εκει την
 ημεραν εκεινην θραυσις μεγαλη, εικοσι χιλιαδων. ⁸διοτι
 η μαχη εγεινεν εκει διεσπαρμενη επι το προσωπον ολου
 του τοπου· και το δασος κατεφαγε πλειοτερον λαον,
 παρ' οσον κατεφαγεν η μαχαιρα, την ημεραν εκεινην.
⁹Και συνητησεν ο Αβεσσαλωμ τους δουλους του Δαβιδ.
 Και εκαθητο ο Αβεσσαλωμ επι ημιονου, και εισηλθεν ο
 ημιονος υπο τους πυκνους κλαδους μεγαλης δρους, και
 επιασθη η κεφαλη αυτου εις την δρυν, και εκρεμασθη
 αναμεσον του ουρανου και της γης· ο δε ημιονος ο υπο-
 κατω αυτου διεπερασεν. ¹⁰Ιδων δε ανηρ τις, απηγγειλε
 προς τον Ιωαβ, και ειπεν, Ιδου, ειδον τον Αβεσσαλωμ
 κρεμαμενον εις δρυν. ¹¹Και ειπεν ο Ιωαβ προς τον αν-
 δρα, τον απαγγειλαντα προς αυτον, Και ιδου, ειδες, και
 δια τι παταξας δεν κατεβαλες αυτον εκει εις την γην;
 βεβαιως ηθελον σοι δωσει δεκα σικλους αργυριου και
 μιαν ζωνην. ¹²Ο δε ανηρ ειπε προς τον Ιωαβ, Και χι-
 λιοι σικλοι αργυριου αν ηθελον μετρηθη εις την παλα-
 μην μου, δεν ηθελον βαλει την χειρα μου επι τον υιον
 του βασιλεως· διοτι εις επηκοον ημων προσεταξεν ο βα-
 σιλευς εις σε και εις τον Αβισαι και εις τον Ιτται, λεγων,
 Φυλαχθητε μη εγγιση μηδεις τον νεον, τον Αβεσσαλωμ·
¹³αλλα και εαν ηθελον πραξει δολιως εναντιον της ζωης
 μου, δεν κρυπτεται ουδεν απο του βασιλεως· και συ
 ηθελες σταθη εναντιος. ¹⁴Τοτε ειπεν ο Ιωαβ, Δεν πρεπει
 να χρονοτριβω ουτω μετα σου. Και λαβων εις την χειρα
 αυτου τρια βελη, διεπερασεν αυτα δια της καρδιας του
 Αβεσσαλωμ, ενω ετι εζη εν τω μεσω της δρους. ¹⁵Και
 περικυκλωσαντες δεκα νεοι, οι βασταζοντες τα οπλα
 του Ιωαβ, επαταξαν τον Αβεσσαλωμ και εθανατωσαν
 αυτον. ¹⁶Και εσαλπισεν ο Ιωαβ δια της σαλπιγγος, και
 επεστρεψεν ο λαος απο του να καταδιωκη οπισω του
 Ισραηλ· διοτι ανεχαιτισεν ο Ιωαβ τον λαον. ¹⁷Και λαβο-
 ντες τον Αβεσσαλωμ, ερριψαν αυτον εις λακκον μεγαν
 εντος του δασους· και εστησαν επ' αυτον σωρον λιθων
 μεγαν σφοδρα· και πας ο Ισραηλ εφυγεν εκαστος εις
 την σκηνην αυτου. ¹⁸Ετι δε ζων ο Αβεσσαλωμ ειχε λα-
 βει και στησει δι' εαυτον στηλην, την εν τη κοιλαδι του
 βασιλεως· διοτι ειπεν, Δεν εχω υιον δια να διατηρη την
 μνημην του ονοματος μου· και εκαλεσε την στηλην με
 το ονομα αυτου· και καλειται εως της ημερας ταυτης
 Στηλη του Αβεσσαλωμ. ¹⁹Τοτε ειπεν Αχιμαας ο υιος του
 Σαδωκ, Ας τρεξω τωρα και ας φερω προς τον βασιλεα
 αγγελιας, οτι ο Κυριος εξεδικησεν αυτον εκ χειρος των
 εχθρων αυτου. ²⁰Και ειπε προς αυτον ο Ιωαβ, Δεν θελεις
 εισθαι την ημεραν ταυτην αγγελιαφορος, αλλ' εις αλλην
 ημεραν θελεις φερει αγγελιας· εις ταυτην δε την ημεραν
 δεν θελεις φερει αγγελιας, επειδη ο υιος του βασιλεως
 απεθανε. ²¹Τοτε ειπεν ο Ιωαβ προς τον Χουσει, Υπαγε,
 απαγγειλον προς τον βασιλεα οσα ειδες. Και ο Χου-
 σει προσεκυνησε τον Ιωαβ και ετρεξε. ²²Τοτε Αχιμαας
 ο υιος του Σαδωκ ειπε παλιν προς τον Ιωαβ, Αλλ' ο, τι

και αν ηναι, ας τρεξω και εγω, παρακαλω, κατοπιν του
 Χουσει. Ο δε Ιωαβ ειπε, Δια τι θελεις να τρεξης, τεκνον
 μου, ενω δεν εχεις αρμοδιους αγγελιας; ²³Αλλ' ο, τι και
 αν ηναι, ειπεν, ας τρεξω. Τοτε ειπε προς αυτον, Τρεχε.
 Και ετρεξεν ο Αχιμαας δια της οδου της πεδιαδος και
 επερασε τον Χουσει. ²⁴Εκαθητο δε ο Δαβιδ μεταξυ των
 δυο πυλων· και ανεβη ο σκοπος εις το δωμα της πυλης,
 επι το τειχος, και υψωσας τους οφθαλμους αυτου, ειδε,
 και ιδου, ανθρωπος τρεχων μονος. ²⁵Και ανεβοησεν ο
 σκοπος και απηγγειλε προς τον βασιλεα. Και ο βασι-
 λευς ειπεν, Εαν ηναι μονος, εχει αγγελιας εις το στομα
 αυτου. Και ηρχετο προχωρων και επλησιαζε. ²⁶Και ει-
 ден ο σκοπος αλλον ανθρωπον τρεχοντα· και ανεβοησεν
 ο σκοπος προς τον θυρωρον, και ειπεν, Ιδου, αλλος αν-
 θρωπος τρεχων μονος. Και ειπεν ο βασιλευς, Και ουτος
 ειναι αγγελιαφορος. ²⁷Και ειπεν ο σκοπος, Το τρεξιμον
 του πρωτου μοι φαινεται ως το τρεξιμον του Αχιμαας,
 υιου του Σαδωκ. Και ειπεν ο βασιλευς, Καλος ανθρω-
 πος ειναι ουτος και ερχεται με αγαθας αγγελιας. ²⁸Και
 εβοησεν ο Αχιμαας και ειπε προς τον βασιλεα, Χαιρε.
 και προσεκυνησε τον βασιλεα κατα προσωπον αυτου
 εως εδαφους· και ειπεν, Ευλογητος Κυριος ο Θεος σου,
 οστις παρεδωκε τους ανθρωπους, τους σηκωσαντας την
 χειρα αυτων κατα του κυριου μου του βασιλεως. ²⁹Και
 ειπεν ο βασιλευς, Υγιαίνει ο νεος, ο Αβεσσαλωμ; Και
 απεκριθη ο Αχιμαας, Οτε ο Ιωαβ απεστελλε τον δουλον
 του βασιλεως, και εμε τον δουλον σου, ειδον τον μεγαν
 θορυβον, πλην δεν ηξευρον τι ητο. ³⁰Και ειπεν ο βασι-
 λευς, Στρεψον, σταθητι εκει. Και εστραφη και εσταθη.
³¹Και ιδου, ηλθεν ο Χουσει· και ειπεν ο Χουσει, Αγγελιας,
 κυριε μου βασιλευ· διοτι ο Κυριος σε εξεδικησε την ημε-
 ραν ταυτην εκ χειρος παντων των επανισταμενων επι σε.
³²Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Χουσει, Υγιαίνει ο νεος,
 ο Αβεσσαλωμ; Και απεκριθη ο Χουσει, ειθε να γεινωσιν
 ως ο νεος εκεινος οι εχθροι του κυριου μου του βασι-
 λεως, και παντες οι επανισταμενοι επι σε δια κακον.
³³Και εταραχθη ο βασιλευς και ανεβη εις το υπερων
 της πυλης, και εκλαυσε· και ενω επορευετο, ελεγεν ου-
 τως· Υιε μου Αβεσσαλωμ, υιε μου, υιε μου Αβεσσαλωμ·
 ειθε να απεθνησκον εγω αντι σου, Αβεσσαλωμ, υιε μου,
 υιε μου.

19Και ανηγγελθη προς τον Ιωαβ, Ιδου, ο βασιλευς
 κλαιει και πενθει δια τον Αβεσσαλωμ. ²Και εν τη ημερα
 εκεινη η σωτηρια μετεβληθη εις πενθος εν παντι τω λαω·
 διοτι ηκουσεν ο λαος να λεγωσιν εν τη ημερα εκεινη,
 Ο βασιλευς ειναι περιλυπος δια τον υιον αυτου. ³Και
 εισηρχετο ο λαος εν τη ημερα εκεινη κρυφως εις την
 πολιν, ως λαος οστις κρυπτεται αισχυνομενος, οταν εν
 τη μαχη τραπη εις φυγην. ⁴Ο δε βασιλευς εκαλυψε το
 προσωπον αυτου, και εβοα ο βασιλευς εν φωνη μεγαλη,
 Υιε μου Αβεσσαλωμ, Αβεσσαλωμ, υιε μου, υιε μου. ⁵Και
 εισελθων ο Ιωαβ εις τον οικον προς τον βασιλεα, ειπε,
 Κατησχυνας σημερον τα προσωπα παντων των δουλων

σου, οιτινες εσωσαν σημερον την ζωην σου και την ζωην των υιων σου και των θυγατερων σου και την ζωην των γυναικων σου και την ζωην των παλλακων σου· ⁶επειδη αγαπας τους μισουντας σε και μισεις τους αγαπωντας σε· διоти εδειξας σημερον, οτι δεν ειναι παρα σοι ουδεν οι αρχοντες σου και οι δουλοι σου· διоти σημερον εγνωρισα, οτι εαν ο Αβεσσαλωμ εζη και ημεις παντες απεθνησκομεν σημερον, τοτε ηθελεν εισθαι αρεστον εις σε· ⁷τωρα λοιπον σηκωθητι, εξελθε και λαλησον κατα την καρδιαν των δουλων σου· διоти ομνωυ εις τον Κυριον, εαν δεν εξελθης, δεν θελει μεινει μετα σου την νυκτα ταυτην ουδε εις· και τουτο θελει εισθαι εις σε χειροτεραν υπερ παντα τα κακα, οσα ηλθον επι σε εκ νεοτητος σου μεχρι του νυν. ⁸Τοτε εσηκωθη ο βασιλευς και εκαθησεν εν τη πυλη. Και ανηγγειλαν προς παντα τον λαον, λεγοντες, Ιδου, ο βασιλευς καθηται εν τη πυλη. Και ηλθε πας ο λαος εμπροσθεν του βασιλεως. Ο δε Ισραηλ εφυγεν εκαστος εις την σκηνην αυτου. ⁹Και ητο πας ο λαος εις εριδα κατα πασας τας φυλας του Ισραηλ, λεγοντες, Ο βασιλευς εσωσεν ημας εκ χειρος των εχθρων ημων· και αυτος ηλευθερωσεν ημας εκ χειρος των Φιλισταιων· και τωρα εφυγεν εκ του τοπου εξ αιτιας του Αβεσσαλωμ· ¹⁰ο δε Αβεσσαλωμ, τον οποιον εχρισαμεν βασιλεα εφ' ημας, απεθανεν εν τη μαχη· τωρα λοιπον δια τι δεν λαλειτε να επιστρεψωμεν τον βασιλεα; ¹¹Και απεστειλεν ο βασιλευς Δαβιδ προς τον Σαδωκ και προς τον Αβιαθαρ, τους ιερεις, λεγων, Λαλησατε προς τους πρεσβυτερους του Ιουδα, λεγοντες, Δια τι εισθε οι εσχατοι εις το να επιστρεψητε τον βασιλεα εις τον οικον αυτου; διоти οι λογοι παντος του Ισραηλ εφθασαν προς τον βασιλεα εις τον οικον αυτου· ¹²σεις εισθε αδελφοι μου, σεις οστα μου και σαρξ μου· δια τι λοιπον εισθε οι εσχατοι εις το να επιστρεψητε τον βασιλεα; ¹³προς τον Αμασα μαλιστα ειπατε, Δεν εισαι συ οστον μου και σαρξ μου; ουτω να καμη ο Θεος εις εμε και ουτω να προσθεση, εαν δεν γεινης αρχιστρατηγος παντοτε εμπροσθεν μου αντι του Ιωαβ. ¹⁴Και εκλινε την καρδιαν παντων των ανδρων Ιουδα ως ενος ανθρωπου· και απεστειλαν προς τον βασιλεα, λεγοντες, Επιστρεψον συ και παντες οι δουλοι σου. ¹⁵Επεστρεψε λοιπον ο βασιλευς και ηλθεν εως του Ιορδανου. Και ο Ιουδας ηλθεν εις Γαλαγαλα, δια να υπαγη εις συναντησιν του βασιλεως, να διαβιβαση τον βασιλεα δια του Ιορδανου. ¹⁶Εσπευσε δε Σιμει ο υιος του Γηρα, ο Βενιαμιτης, εκ Βαουρειμ, και κατεβη μετα των ανδρων Ιουδα εις συναντησιν του βασιλεως Δαβιδ. ¹⁷Και ησαν μετ' αυτου χιλιοι ανδρες εκ του Βενιαμιν, και Σιβα ο δουλος του οικου του Σαουλ, και οι δεκαπεντε υιοι αυτου και εικοσι δουλοι αυτου μετ' αυτου· και διεβησαν τον Ιορδανην ενωπιον του βασιλεως. ¹⁸Επειτα επερασεν η λεμβος δια να διαβιβαση την οικογενειαν του βασιλεως, και να καμη ο, τι ηθελε φανη εις αυτον αρεστον. Και Σιμει ο υιος του Γηρα επεσεν ενωπιον του βασιλεως, ενω διεβαινε τον Ιορδανην· ¹⁹και ειπε προς τον βασιλεα, Ας μη λογαριαση ο κυριος μου ανομιαν εις εμε, και μη

ενθυμηθης την ανομιαν, την οποιαν επραξεν ο δουλος σου, καθ' ην ημεραν εξηρχετο ο κυριος μου ο βασιλευς εξ Ιερουσαλημ, ωστε να βαλη τουτο ο βασιλευς εν τη καρδια αυτου· ²⁰διotti ο δουλος σου εγνωρισεν οτι εγω ημαρτον· και ιδου εγω ηλθον σημερον προτερος παντος του οικου Ιωσηφ, δια να καταβω εις συναντησιν του κυριου μου του βασιλεως. ²¹Και απεκριθη ο Αβισαι ο υιος της Σερουιας, λεγων, Δεν πρεπει ο Σιμει να θανατωθη δια τουτο, διotti κατηρασθη τον κεχρισμενον του Κυριου; ²²Αλλ' ο Δαβιδ ειπε, Τι μεταξυ εμου και υμων, υιοι της Σερουιας, ωστε γινεσθε σημερον επιβουλοι εις εμε; πρεπει την ημεραν ταυτην να θανατωθη ανθρωπος εν Ισραηλ; διotti δεν γνωριζω εγω οτι σημερον ειμαι βασιλευς επι τον Ισραηλ; ²³Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Σιμει, Δεν θελεις αποθανει. Και ωμοσε προς αυτον ο βασιλευς. ²⁴Και Μεμφιβοσθε, ο υιος του Σαουλ, κατεβη εις συναντησιν του βασιλεως· και ουτε τους ποδας αυτου ειχε νιψει ουτε τον πωγωνα αυτου ευπρεπισει ουτε τα ματια αυτου ειχε πλυνει, αφ' ης ημερας ο βασιλευς ανεχωρησε μεχρι της ημερας καθ' ην επεστρεφεν εν ειρηνη. ²⁵Και οτε ηλθεν εις Ιερουσαλημ προς συναντησιν του βασιλεως, ο βασιλευς ειπε προς αυτον, Δια τι δεν ηλθες μετ' εμου, Μεμφιβοσθε; ²⁶Ο δε απεκριθη, Κυριε μου βασιλευ, ο δουλος μου με ηπατησε· διotti ο δουλος σου ειπε, Θελω στρωσει δι' εμαυτον τον ονον, και θελω αναβη επ' αυτον και υπαγει προς τον βασιλεα· διotti ο δουλος σου ειναι χωλος· ²⁷και εσυκοφαντησε τον δουλων σου προς τον κυριον μου τον βασιλεα· πλην ο κυριος μου ο βασιλευς ειναι ως αγγελος Θεου· καμε λοιπον το αρεστον εις τους οφθαλμους σου· ²⁸διotti πας ο οικος του πατρος μου δεν ητο παρα αξιος θανατου ενωπιον του κυριου μου του βασιλεως· συ ομως κατεταξας τον δουλων σου μεταξυ εκεινων οιτινες ετρωγον επι της τραπεζης σου· και τι δικαιον εχω εγω πλεον, και δια τι να παραπονωμαι ετι προς τον βασιλεα; ²⁹Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Δια τι λαλεις ετι περι των πραγματων σου; εγω ειπα, Συ και ο Σιβα διαμοιρασθητε τους αγρους. ³⁰Και ειπεν ο Μεμφιβοσθε προς τον βασιλεα, Και τα παντα ας λαβη, αφου ο κυριος μου ο βασιλευς επεστρεφεν εις τον οικον αυτου εν ειρηνη. ³¹Και ο Βαρζελλαι ο Γαλααδιτης κατεβη απο Ρωγελλιμ και διεβη τον Ιορδανην μετα του βασιλεως, δια να συμπροπεμψη αυτον εως περαν του Ιορδανου. ³²Ητο δε ο Βαρζελλαι ανθρωπος γερων σφοδρα, ογδοηκοντα ετων ηλικιας· και διετρεφε τον βασιλεα, οτε εκαθητο εν Μαχαναιμ· διotti ητο ανθρωπος μεγας σφοδρα. ³³Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Βαρζελλαι, Διαβα συ μετ' εμου, και θελω σε τρεφει μετ' εμου εν Ιερουσαλημ. ³⁴Ο δε Βαρζελλαι ειπε προς τον βασιλεα, Ποσαι ειναι αι ημεραι των ετων της ζωης μου, ωστε να αναβω μετα του βασιλεως εις Ιερουσαλημ; ³⁵ειμαι σημερον ογδοηκοντα ετων ηλικιας· δυναμαι να καμω διακρισιν μεταξυ καλου και κακου; δυναται ο δουλος σου να αισθανθη τι τρωγω, η τι πινω; δυναμαι να ακουσω πλεον την φωνην των αδοντων η

των αδουσων; δια τι λοιπον ο δουλος σου να ηναι ετι και φορτιον εις τον κυριον μου τον βασιλεα; ³⁶ο δουλος σου θελει διαβη τον Ιορδανην μετα του βασιλεως μεχρις ολιγου διαστηματος· και δια τι ο βασιλευς ηθελε καμει εις εμε την ανταποδοσιν ταυτην; ³⁷ας επιστρεψη ο δουλος σου, παρακαλω, δια να αποθανω εν τη πολει μου και να ενταφιασθω πλησιον του ταφου του πατρος μου και της μητρος μου· πλην ιδου, ο δουλος σου Χιμαμ· ας διαβη μετα του κυριου μου του βασιλεως· και καμε εις αυτον ο, τι φανη αρεστον εις τους οφθαλμους σου. ³⁸Και ειπεν ο βασιλευς, Μετ' εμου θελει διαβη ο Χιμαμ, και εγω θελω καμει εις αυτον ο, τι φαινεται αρεστον εις τους οφθαλμους σου· και εις σε θελω καμει παν ο, τι ζητησης παρ' εμου. ³⁹Και διεβη πας ο λαος τον Ιορδανην. Και οτε διεβη ο βασιλευς, κατεφιλησεν ο βασιλευς τον Βαρζελλαι και ευλογησεν αυτον· ο δε επεστρεφεν εις τον τοπον αυτου. ⁴⁰Τοτε διεβη ο βασιλευς εις Γαλγαλα, και ο Χιμαμ διεβη μετ' αυτου· και πας ο λαος του Ιουδα και ετι το ημισυ του λαου Ισραηλ διεβιβασαν τον βασιλεα. ⁴¹Και ιδου, παντες οι ανδρες Ισραηλ ηλθον προς τον βασιλεα και ειπον προς τον βασιλεα, Δια τι σε εκλεψαν οι αδελφοι ημων, οι ανδρες Ιουδα, και διεβιβασαν τον βασιλεα και την οικογενειαν αυτου, δια του Ιορδανου, και παντας τους ανδρας του Δαβιδ μετ' αυτου; ⁴²Και απεκριθησαν παντες οι ανδρες Ιουδα προς τους ανδρας Ισραηλ, Διοτι ο βασιλευς ειναι συγγενης ημων· και τι θυμονετε δια το πραγμα τουτου; μηπως εφαγομεν τι εκ του βασιλεως; η εδωκεν εις ημας δωρον; ⁴³Και απεκριθησαν οι ανδρες Ισραηλ προς τους ανδρας Ιουδα και ειπον, Ημεις εχομεν δεκα μερη εις τον βασιλεα, και μαλιστα εχομεν εις τον Δαβιδ πλειοτερον παρα σεις· δια τι λοιπον περιφρονειτε ημας; και δεν ελαλησαμεν ημεις πρωτοι μεταξυ ημων περι της επιστροφης του βασιλεως ημων; Και οι λογοι των ανδρων Ιουδα ησαν σκληροτεροι παρα τους λογους των ανδρων Ισραηλ.

20 Συνεπεσε δε να ηναι εκει ανθρωπος τις διεστραμμενος, ονομαζομενος Σεβα, υιος του Βιχρει, Βενιαμιτης· και εσαλπισε δια της σαλπιγγος και ειπε, Δεν εχομεν ημεις μερος εις τον Δαβιδ, ουδε εχομεν κληρονομιαν εις τον υιον του Ιεσαι· Ισραηλ, εις τας σκηνας αυτου εκαστος. ²Και ανεβη πας ανηρ Ισραηλ απο οπισθεν του Δαβιδ, και ηκολουθησε Σεβα τον υιον του Βιχρει· οι δε ανδρες Ιουδα εμειναν προσκεκολλημενοι εις τον βασιλεα αυτων, απο του Ιορδανου εως Ιερουσαλημ. ³Και ηλθεν ο Δαβιδ εις τον οικον αυτου εις Ιερουσαλημ· και ελαβεν ο βασιλευς τας δεκα γυναικας τας παλλακας, τας οποιας ειχεν αφησει δια να φυλαττωσι τον οικον, και εβαλεν αυτας εις οικον φυλαξεως και ετρεφεν αυτας· πλην δεν εισηλθε προς αυτας· και εμειναν αποκεκλεισμεναι μεχρι της ημερας του θανατου αυτων, ζωσαι εν χηρεια. ⁴Ειπε δε ο βασιλευς προς τον Αμασα, Συναξον εις εμε τους ανδρας Ιουδα εντος τριων ημερων, και συ να παρευρεθης ενταυθα. ⁵Και υπηγεν ο Αμασα να συναξη τον Ιουδαν·

εβραδυνεν ομως υπερ τον ωρισμενον καιρον, τον οποιον ειχε διορισει εις αυτον. ⁶Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Αβισαι, Τωρα ο Σεβα ο υιος του Βιχρει θελει καμει εις ημας μεγαλυτερον κακον παρα τον Αβεσσαλωμ· λαβε συ τους δουλους του κυριου σου και καταδιωξον οπισω αυτου, δια να μη ευρη εις εαυτον πολεις οχυρας και διασωθη απ' εμπροσθεν ημων. ⁷Και εξηλθον οπισω αυτου οι ανδρες του Ιωαβ και οι Χερεθαιοι και οι Φελεθαιοι και παντες οι δυνατοι· και εξηλθον απο Ιερουσαλημ, δια να καταδιωξωσιν οπισω του Σεβα, υιου του Βιχρει. ⁸Οτε εφθασαν πλησιον της μεγαλης πετρας, της εν Γαβαων, ο Αμασα ηλθεν εις συναντησιν αυτων. Ο δε Ιωαβ ειχε περιεζωσμενον το ιματιον, το οποιον ητο ενδεδυμενος, και επ' αυτο περιεζωσμενην την μαχαιραν, κρεμαμενην εις την οσφυν αυτου εν τη θηκη αυτης· και καθως εξηλθεν αυτος, επεσε. ⁹Και ειπεν ο Ιωαβ προς τον Αμασα, Υγαινεις, αδελφε μου; Και επιασεν ο Ιωαβ τον Αμασα με την δεξιαν αυτου χειρα απο του πωγωνος, δια να φιληση αυτον. ¹⁰Ο δε Αμασα δεν εφυλαχθη την μαχαιραν, ητις ητο εν τη χειρι του Ιωαβ· και ο Ιωαβ επαταξεν αυτον δι' αυτης εις την πεμπτην πλευραν, και εχυσε τα εντοσθια αυτου κατα γης και δεν εδευτερωσεν εις αυτον· και απεθανε. Τοτε ο Ιωαβ και Αβισαι ο αδελφος αυτου κατεδιωξαν οπισω του Σεβα, υιου του εν Βιχρει. ¹¹Εις δε εκ των ανθρωπων του Ιωαβ εσταθη πλησιον του Αμασα και ειπεν, Οστις αγαπα τον Ιωαβ, και οστις ειναι του Δαβιδ, ας ακολουθη τον Ιωαβ. ¹²Ο δε Αμασα εκειτο αιματοκυλισμενος εκ μεσω της οδου. Και οτε ειδεν ουτος ο ανηρ οτι πας ο λαος ιστατο, εσυρε τον Αμασα εκ της οδου εις τον αγρον, και ερριψεν επ' αυτον ιματιον, καθως ειδεν οτι πας ο ερχομενος προς αυτον ιστατο. ¹³Αφου μετετοπισθη εκ της οδου, ο πας ο λαος επερασεν οπισω του Ιωαβ, δια να καταδιωξωσι τον Σεβα, υιον του Βιχρει. ¹⁴Εκεινος δε διηλθε δια πασων των φυλων του Ισραηλ εις Αβελ και εις Βαιθ-μααχα, μετα παντων των Βηριτων, οιτινες συνηχθησαν ομου και ηκολουθησαν αυτον και αυτοι. ¹⁵Τοτε ηλθον και επολιορησαν αυτον εν Αβελ-βαιθ-μααχα, και υψωσαν προχωμα εναντιον της πολεως, στησαντες αυτο πλησιον του προτειχισματος, και πας ο λαος, ο μετα του Ιωαβ, διωρυσσον το τειχος δια να κρημνισωσιν αυτο. ¹⁶Τοτε γυνη τις σοφη εβοησεν εκ της πολεως, Ακουσατε, ακουσατε· ειπατε, παρακαλω, προς τον Ιωαβ, Πλησιασον εως ενταυθα, και θελω λαλησει προς σε. ¹⁷Και οτε επλησιασεν εις αυτην, η γυνη ειπε, Συ εισαι ο Ιωαβ; Ο δε απεκριθη, Εγω. Τοτε ειπε προς αυτον, Ακουσον τους λογους της δουλης σου. Και απεκριθη, Ακουω. ¹⁸Και ειπε, λεγουσα, Εσυνειθιζον να λεγωσι τον παλαιον καιρον, λεγοντες, Ας υπαγωσι να ζητησωσι συμβουλην εις Αβελ· και ουτως ετελειοναν την υποθεσιν· ¹⁹εγω ειμαι εκ των ειρηνικων και πιστων του Ισραηλ· συ ζητεις να καταστρεψης πολιν, μαλιστα μητροπολιν μεταξυ του Ισραηλ· δια τι θελεις να αφανισης την κληρονομιαν του Κυριου; ²⁰Και αποκριθεις ο Ιωαβ, ειπε, Μη γενοιτο, μη γενοιτο εις εμε να αφανισω η να

καταστρεψω ²¹το πραγμα δεν ειναι ουτως· αλλα ανηρ τις εκ του ορους Εφραιμ, ονομαζομενος Σεβα, υιος Βιχρει, εσηκωσε την χειρα αυτου κατα του βασιλεως, κατα του Δαβιδ· παραδος αυτον μονον, και θελω αναχωρησει απο της πολεως. Και ειπεν η γυνη προς τον Ιωαβ, Ιδου, η κεφαλη αυτου θελει ριφθη προς σε απο του τειχους. ²²Και ηλθεν η γυνη προς παντα τον λαον λαλουσα εν τη σοφια αυτης. Και εκοψαν την κεφαλην του Σεβα, υιου του Βιχρει, και ερριψαν προς τον Ιωαβ. Τοτε εσαλπισε δια της σαλπιγγος και διεκορπισθησαν απο της πολεως, εκαστος εις την σκηνην αυτου. Και ο Ιωαβ εστρεψεν εις Ιερουσαλημ προς τον βασιλεα. ²³Ητο δε ο Ιωαβ επι παντος του στρατευματος του Ισραηλ· ο δε Βεναιας, ο υιος του Ιωδαε, επι των Χερεθαιων και επι των Φελεθαιων. ²⁴και Αδωραμ ητο επι των φορων· και Ιωσαφατ, ο υιος του Αχιλουδ, υπομνηματογραφος· ²⁵και ο Σεβα, Γραμματευσ· ο δε Σαδωκ και Αβιαθαρ, ιερεις· ²⁶και ετι Ιρας, ο Ιαειριτης, ητο αυλαρχης πλησιον του Δαβιδ.

21Εγεινε δε πεινα εν ταις ημεραις του Δαβιδ τρια ετη κατα συνεχεια· και ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Κυριον· και ο Κυριος απεκριθη. Τουτο εγεινεν εξ αιτιας του Σαουλ και του φονικου οικου αυτου, διοτι εθανατωσε τους Γαβαωνιτας. ²Και εκαλεσεν ο βασιλευς τους Γαβαωνιτας και ειπε προς αυτους· οι δε Γαβαωνιται δεν ησαν των υιων Ισραηλ, αλλ' εκ των εναπολειφθεντων Αμορραιων· και οι υιοι Ισραηλ ειχον ομοσει προς αυτους· ο δε Σαουλ εξητησε να θανατωση αυτους απο του ζηλου αυτου προς τους υιους Ισραηλ και Ιουδα. ³Ο Δαβιδ λοιπον ειπε προς τους Γαβαωνιτας, Τι θελω καμει εις εσας; και με τι θελω καμει εξιλεωσιν, δια να ευλογησητε την κληρονομιαν του Κυριου; ⁴Οι δε Γαβαωνιται ειπον προς αυτον, Ημεις ουτε περι αργυριου ουτε περι χρυσιου εχομεν να καμωμεν μετα του Σαουλ η μετα του οικου αυτου· ουδε ζητουμεν να θανατωσης δια ημας ανθρωπον εκ του Ισραηλ. Και ειπεν, Ο, τι ειπητε, θελω καμει εις εσας. ⁵Και απεκριθησαν προς τον βασιλεα, Του ανθρωπου, οστις ηφανισεν ημας και οστις εμηχανευθη να εξολοθρευση ημας, ωστε να μη υπαρχωμεν εις ουδεν εκ των οριων του Ισραηλ, ⁶ας παραδοθωσιν εις ημας επτα ανθρωποι εκ των υιων αυτου, και θελομεν κρεμασει αυτους προς τον Κυριον εν Γαβαα του Σαουλ, του εκλεκτου του Κυριου. Και ειπεν ο βασιλευς, Εγω θελω παραδωσει αυτους. ⁷Τον Μεμφιβοσθε ομως, τον υιον του Ιωναθαν, υιου του Σαουλ, εφεισθη ο βασιλευς, δια τον ορκον του Κυριου τον μεταξυ αυτων, μεταξυ του Δαβιδ και Ιωναθαν υιου του Σαουλ. ⁸Ελαβε δε ο βασιλευς τους δυο υιους της Ρεσφα, θυγατρος του Αια, τους οποιους εγεννησεν εις τον Σαουλ, τον Αρμονει και Μεμφιβοσθε· και τους πεντε υιους της Μιχαλ, θυγατρος του Σαουλ, τους οποιους εγεννησεν εις τον Αδριηλ, υιον του Βαρζελλαϊ του Μεωλαθιτου· ⁹και παρεδωκεν αυτους εις τας χειρας των Γαβαωνιτων, και εκρεμασαν αυτους εις τον λοφον ενωπιον του Κυριου· και επεσον ομου και οι

επτα και εθανατωθησαν εν ταις ημεραις του θερισμου, εν ταις πρωταις, κατα την αρχην του θερισμου των κριθων. ¹⁰Η δε Ρεσφα, η θυγατηρ του Αια, ελαβε σακκον και εστρωσεν αυτον εις εαυτην επι τον βραχον, απο της αρχης του θερισμου εωσου εσταξεν επ' αυτων υδωρ εκ του ουρανου, και δεν αφινεν ουτε τα πετεινα του ουρανου να καθισωσιν επ' αυτων την ημεραν ουτε τα θηρια του αγρου την νυκτα. ¹¹Και ανηγγελθη προς τον Δαβιδ τι εκαμεν η Ρεσφα, η θυγατηρ του Αια, παλλακη του Σαουλ. ¹²Και υπηγεν ο Δαβιδ και ελαβε τα οστα του Σαουλ και τα οστα του Ιωναθαν του υιου αυτου, παρα των ανδρων της Ιαβεις-γαλααδ, οιτινες ειχον κλεψει αυτα εκ της πλατειας Βαιθ-σαν, οπου οι Φιλισταιοι εκρεμασαν αυτους, καθ' ην ημεραν οι Φιλισταιοι εθανατωσαν τον Σαουλ εν Γελβουε· ¹³και ανεβιβασεν εκειθεν τα οστα του Σαουλ και τα οστα Ιωναθαν του υιου αυτου· και εσυναξαν τα οστα των κρεμασθεντων. ¹⁴Και εθαψαν τα οστα του Σαουλ και Ιωναθαν του υιου αυτου εν γη Βενιαμιν εν Σηλα, εν τω ταφω του Κεις, του πατρος αυτου· και εκαμον παντα οσα προσεταξεν ο βασιλευς. Και μετα ταυτα εξιλεωθη ο Θεος προς την γην. ¹⁵Εγεινε δε παλιν πολεμος των Φιλισταιων μετα του Ισραηλ· και κατεβη ο Δαβιδ και οι δουλοι αυτου μετ' αυτου και επολεμησαν εναντιον των Φιλισταιων, και απεκαμεν ο Δαβιδ. ¹⁶Ο δε Ισβι-βενωβ, ο εκ των τεκνων του Ραφα, του οποιου της λογχης το βαρος ητο τριακοσιοι σικλοι χαλκου, οστις ητο περιεζωσμενος ρομφαιαν νεαν, εσκοπευε να θανατωση τον Δαβιδ. ¹⁷Εβοηθησεν ομως αυτον Αβισαι, ο υιος της Σερουιας, και επαταξε τον Φιλισταιον και εθανατωσεν αυτον. Τοτε οι ανδρες του Δαβιδ ωμοσαν προς αυτον, λεγοντες, Δεν θελεις εξελθει πλεον μεθ' ημων εις πολεμον, δια να μη σβεσης τον λυχνον του Ισραηλ. ¹⁸Μετα δε ταυτα εγεινε παλιν πολεμος μετα των Φιλισταιων εν Γωβ, εν τω οποιω Σιββεχαι ο Χουσαθιτης εθανατωσε τον Σαφ, οστις ητο εκ των τεκνων του Ραφα· ¹⁹Και παλιν εγεινε πολεμος εν Γωβ μετα των Φιλισταιων, και ο Ελχαναν ο υιος του Ιαρε-ορεγειμ, Βηθλεεμιτης, εθανατωσε τον αδελφον του Γολιαθ του Γεθθαιου, και το ξυλον της λογχης αυτου ητο ως αντιον υφαντου. ²⁰Εγεινεν ετι πολεμος εν Γαθ, και ητο ανηρ υπερμεγεθης, και οι δακτυλοι των χειρων αυτου και οι δακτυλοι των ποδων αυτου ησαν εξ και εξ, εικοσιτεσσαρες τον αριθμον· και ουτος ετι ητο εκ της γενεας του Ραφα. ²¹Και ωνειδισε τον Ισραηλ· και Ιωναθαν ο υιος του Σαμαα, αδελφου του Δαβιδ, επαταξεν αυτον. ²²Οι τεσσαρες ουτοι εγεννηθησαν εις τον Ραφα εν Γαθ, και επεσον δια χειρος του Δαβιδ και δια χειρος των δουλων αυτου.

22Και ελαλησεν ο Δαβιδ προς τον Κυριον τους λογους της ωδης ταυτης, καθ' ην ημεραν ο Κυριος ηλευθερωσεν αυτον εκ χειρος παντων των εχθρων αυτου και εκ χειρος του Σαουλ· ²και ειπεν, Ο Κυριος ειναι πετρα μου και φρουριον μου και ελευθερωτης μου· ³ο Θεος ειναι ο βραχος μου· επ' αυτον θελω ελπιζει· η ασπις μου και το

κερας της σωτηριας μου, ο υψηλος πυργος μου και η καταφυγη μου, ο σωτηρ μου· συ εσωσας με εκ της αδικιας. ⁴Θελω επικαλεσθη τον αξιυμνητον Κυριον, και εκ των εχθρων μου θελω σωθη. ⁵Οτε του θανατου τα κυματα με περιεκυκλωσαν, χειμαρροι ανομιας με κατετρομαξαν, ⁶οι πονοι του αδου με περιεκυκλωσαν, αι παγιδες του θανατου με εφθασαν, ⁷εν τη στενοχωρια μου επεκαλεσθη τον Κυριον, και προς τον Θεον μου εβοησα· και ηκουσε της φωνης μου εκ του ναου αυτου, και η κραυγη μου ηλθεν εις τα ωτα αυτου. ⁸Τοτε εσαλευθη και εντρομος εγεινεν η γη· τα θεμελια του ουρανου εταραχθησαν και εσαλευθησαν, διοτι ωργισθη. ⁹Καπνος ανεβαινεν εκ των μυκτηρων αυτου, και πυρ κατατρων εκ του στοματος αυτου· ανθρακες ανηφθησαν απ' αυτου. ¹⁰Και εκλινε τους ουρανους και κατεβη, και γνοφος υπο τους ποδας αυτου. ¹¹Και επεβη επι χερουβειμ και επεταξε, και εφανη επι πτερυγων ανεμων. ¹²Και εθεσε σκηνην περιξ αυτου το σκοτος, υδατα ζοφερα, νεφη πυκνα των αερων. ¹³Ανθρακες πυρος εξεκαυθησαν εκ της λαμφεως της εμπροσθεν αυτου. ¹⁴Εβροντησεν ο Κυριος εξ ουρανου, και ο Υψιστος εδωκε την φωνην αυτου. ¹⁵Και απεστειλε βελη και εσκορπισεν αυτους· αστραπας, και συνεταραξεν αυτους. ¹⁶Και εφανησαν οι πυθμενες της θαλασσης, ανεκαλυφθησαν τα θεμελια της οικουμενης, εις την επιτιμησιν του Κυριου, απο του φυσηματος της πνοης των μυκτηρων αυτου. ¹⁷Εξαπεστειλεν εξ υφους· ελαβε με· ειλικυσε με εξ υδατων πολλων. ¹⁸Ηλευθερωσε με εκ του δυνατου εχθρου μου, και εκ των μισουντων με, διοτι ησαν δυνατωτεροι μου. ¹⁹Προεφθασαν με εν τη ημερα της θλιψεως μου· αλλ' ο Κυριος εσταθη το αντιστηριγμα μου. ²⁰Και εξηγαγε με εις ευρυχωριαν· ηλευθερωσε με, διοτι ηυδοκησεν εις εμε. ²¹Αντημειφε με ο Κυριος κατα την δικαιοσυνην μου· κατα την καθαροτητα των χειρων μου ανταπεδωκεν εις εμε. ²²Διοτι εφυλαξα τας οδους του Κυριου και δεν ησεβησα εκκλινας απο του Θεου μου. ²³Διοτι πασαι αι κρισεις αυτου ησαν εμπροσθεν μου· και απο των διαταγματων αυτου δεν απεμακρυνθη. ²⁴Και εσταθην αμεμπτos προς αυτον, και εφυλαχθην απο της ανομιας μου. ²⁵Και ανταπεδωκεν εις εμε ο Κυριος κατα την δικαιοσυνην μου, Κατα την καθαροτητα μου εμπροσθεν των οφθαλμων αυτου. ²⁶Μετα οσιου, οσιος θελεις εισθαι, μετα ανδρος τελειου, τελειος θελεις εισθαι. ²⁷μετα καθαρου, καθαρος θελεις εισθαι· και μετα διεστραμμενου διεστραμμενα θελεις φερθη. ²⁸Και θελεις σωσει λαον τεθλιμμενον· επι δε τους υπερηφανους οι οφθαλμοι σου ειναι, δια να ταπεινωσης αυτους, ²⁹διοτι συ εισαι ο λυχνος μου, Κυριε· και ο Κυριος θελει φωτισει το σκοτος μου. ³⁰Διοτι δια σου θελω διασπασει στρατευμα· δια του Θεου μου θελω υπερπηδησει τειχος. ³¹Του Θεου, η οδος αυτου ειναι αμωμος, ο λογος του Κυριου ειναι δεδοκιμασμενος· ειναι ασπις παντων των ελπιζοντων επ' αυτον. ³²Διοτι τις Θεος, πλην του Κυριου; και τις φρουριον, πλην του Θεου ημων· ³³ο Θεος ειναι το κραταιον οχυρωμα μου·

και καθιστων αμωμον την οδον μου. ³⁴Καμνει τους ποδας μου ως των ελαφων και με στηνει επι τους υψηλους τοπους μου. ³⁵Διδασκει τας χειρας μου εις πολεμον, και εκαμε τοξον χαλκουν τους βραχιονας μου. ³⁶Και εδωκας εις εμε την ασπιδα της σωτηριας σου· και η αγαθοτης σου με εμεγαλυνεν. ³⁷Συ επλατυνας τα βηματα μου υποκατω μου, και οι ποδες μου δεν εκλονισθησαν. ³⁸Κατεδιωξα τους εχθρους μου και ηφανισα αυτους· και δεν επεστρεψα εωσου συνετελεσα αυτους. ³⁹Και συνετελεσα αυτους, και δεν ηδυνηθησαν να ανεγερθωσιν· και επεσον υπο τους ποδας μου. ⁴⁰Και περιεζωσας με δυναμιν εις πολεμον· συνεκαμψας υποκατω μου τους επανισταμενους επ' εμε. ⁴¹Και εκαμες τους εχθρους μου να στρεψωσιν εις εμε τα νωτα, και εξωλοθρευσα τους μισουντας με. ⁴²Περιεβλεψαν, αλλ' ουδεις ο σωζων· εβοησαν προς τον Κυριον, και δεν εισηκουσεν αυτων. ⁴³Και κατελεπτυνα αυτους ως την σκονην της γης· συνετριψα αυτους ως τον πηλον της οδου και κατεπατησα αυτους. ⁴⁴Και ηλευθερωσας με εκ των αντιλογιων του λαου μου· κατεστησας με κεφαλην εθνων· λαος, τον οποιον δεν εγνωρισα, εδουλευσεν εις εμε. ⁴⁵Ξενοι υπεταχθησαν εις εμε· μολις ηκουσαν, και υπηκουσαν εις εμε. ⁴⁶Ξενοι παρελυθησαν και κατετρομαξαν εκ των αποκρυφων τοπων αυτων. ⁴⁷Ζη Κυριος· και ευλογημενον το φρουριον μου· και ας υψωθη ο Θεος, το φρουριον της σωτηριας μου. ⁴⁸Ο Θεος, ο εκδικων με και υποταττων τους λαους υποκατω μου. ⁴⁹Και ο εξαγαγων με εκ των εχθρων μου· συ, να, με υφονεις υπερανω των επανισταμενων επ' εμε· ηλευθερωσας με απο ανδρος αδικου. ⁵⁰Δια τουτο θελω σε υμνει, Κυριε, μεταξυ των εθνων και εις το ονομα σου θελω φαλλει. ⁵¹Αυτος μεγαλυνει τας σωτηριας του βασιλεως αυτου· και καμνει ελεος εις τον κεχρισμενον αυτου, εις τον Δαβιδ και εις το σπερμα αυτου εως αιωνος.

23 Ουτοι δε ειναι οι λογοι του Δαβιδ, οι τελευταιοι· ο Δαβιδ, ο υιος του Ιεσσαϊ, ειπε, και ο ανηρ οστις ανεβιβασθη εις υψος, ο κεχρισμενος του Θεου του Ιακωβ και ο γλυκος φαλμωδος του Ισραηλ ειπε, ²Πνευμα Κυριου ελαλησε δι' εμου, και ο λογος αυτου ηλθεν επι της γλωσσης μου. ³Ο Θεος του Ισραηλ ειπε προς εμε, ο Βραχος του Ισραηλ ελαλησεν, Ο εξουσιαζων επι ανθρωπους ας ηναι δικαιος, εξουσιαζων μετα φοβου Θεου· ⁴Και θελει εισθαι ως το φως της πρωιας, οταν ανατελλη ο ηλιος πρωιας ανεφελου, ως η εκ της γης χλοη απο της λαμφεως της εκ της βροχης. ⁵Αν και ο οικος μου δεν ειναι τοιουτος ενωπιον του Θεου, διαθηκην ομως αιωνιον εκαμε μετ' εμου, διαταταγμενην κατα παντα και ασφαλη· οθεν τουτο ειναι πασα η σωτηρια μου και πασα η επιθυμια· αν και δεν εκαμε να βλαστηγη. ⁶Οι δε παρανομοι, παντες ουτοι θελουσιν εισθαι ως ακανθαι εξωσμεναι, διοτι με χειρας δεν πιανονται. ⁷Και οστις εγγιση αυτας, πρεπει να ηναι ωπλισμενος με σιδηρον και με ξυλον λογχης· και θελουσι κατακαυθη εν πυρι εν τω αυτω τοπω. ⁸Ταυτα ειναι τα ονοματα των ισχυρων,

τους οποιους ειχεν ο Δαβιδ· Ιοσεβ-βασεβεθ ο Ταχμονιτης, πρωτος των τριων· ουτος ητο Αδινω ο Ασωναιος, οστις εθανατωσεν οκτακοσιους εν μια μαχη. ⁹Και μετ' αυτον, Ελεαζαρ ο υιος του Δωδω, υιου του Αχωχι, εις εκ των τριων ισχυρων μετα του Δαβιδ, οτε ωνειδισαν τους Φιλισταιους τους εκει συνηθροισμενους εις μαχην, και οι ανδρες Ισραηλ εσυρθησαν· ¹⁰ουτος σηκωθεις, επαταξε τους Φιλισταιους, εωσου απεκαμεν η χειρ αυτου και εκολληθη η χειρ αυτου εις την μαχαιραν· και εκαμεν ο Κυριος σωτηριαν μεγαλην εν τη ημερα εκεινη, και ο λαος επεστρεφεν οπισω αυτου μονον δια να λαφυραγωγηση. ¹¹μετα δε τουτον Σαμμα, ο υιος του Αγαι, ο Αραριτης· και οι μεν Φιλισταιοι ειχον συναχθη εις σωμα, οπου ητο μεριδιον αγρου πληρες φακης, ο δε λαος εφυγεν απο προσωπου των Φιλισταιων· ¹²ουτος δε εστηλωθη εν τω μεσω του αγρου και υπερησπισθη αυτον, και επαταξε τους Φιλισταιους· και ο Κυριος εκαμε σωτηριαν μεγαλην. ¹³Κατεβησαν ετι τρεις εκ των τριακοντα αρχηγων και ηλθον προς τον Δαβιδ εν καιρω θερους εις το σπηλαιον Οδολλαμ· το δε στρατοπεδον των Φιλισταιων εστρατοπεδευσεν εν τη κοιλαδι Ραφαειμ. ¹⁴Και ο Δαβιδ ητο τοτε εν οχυρωματι, και η φρουρα των Φιλισταιων τοτε εν Βηθλεεμ. ¹⁵Και επεποθησεν ο Δαβιδ υδωρ και ειπε, Τις ηθελε μοι δωσει να πιω υδωρ εκ του φρεατος της Βηθλεεμ, του πλησιον της πυλης; ¹⁶Και διεσχισαν οι τρεις ισχυροι το στρατοπεδον των Φιλισταιων και ηντηλθσαν υδωρ εκ του φρεατος της Βηθλεεμ, του εν τη πυλη, και λαβοντες εφεραν προς τον Δαβιδ· δεν ηθελησεν ομως να πιη, αλλ' εκαμεν αυτο σπονδην εις τον Κυριον· ¹⁷και ειπε, Μη γενοιτο εις εμε, Κυριε, να πραξω τουτο· το αιμα των ανδρων, των πορευθεντων μετα κινδυνου της ζωης αυτων, να πιω εγω; Και δεν ηθελησε να πιη. Ταυτα εκαμον οι τρεις ισχυροι. ¹⁸Και Αβισαι, ο αδελφος του Ιωαβ, υιος της Σερουιας, ητο πρωτος των τριων· και ουτος σειων την λογχην αυτου εναντιον τριακοσιων, εθανατωσεν αυτους και απεκτησεν ονομα μεταξυ των τριων. ¹⁹Δεν εσταθη ουτος ο ενδοξοτερος εκ των τριων; δια τουτο εγεινεν αρχηγος αυτων· δεν εφθασεν ομως μεχρι των τριων πρωτων. ²⁰Και Βεναιας, ο υιος του Ιωδαε, υιος ανδρος δυνατου απο Καβσεηλ, οστις εκαμε πολλα ανδραγαθηματα, ουτος επαταξε τους δυο λεοντωδεις ανδρας του Μωαβ· ουτος ετι κατεβη και επαταξε λεοντα εν μεσω του λακκου εν ημερα χιονος. ²¹Ουτος ετι επαταξε τον ανδρα τον Αιγυπτιον, ανδρα ωραιον· και εν τη χειρι του Αιγυπτιου ητο λογχη· εκεινος δε κατεβη προς αυτον με ραβδον, και αρπασας την λογχην εκ της χειρος του Αιγυπτιου, εθανατωσεν αυτον δια της ιδιας αυτου λογχης. ²²Ταυτα εκαμε Βεναιας, ο υιος του Ιωδαε, και απεκτησεν ονομα μεταξυ των τριων ισχυρων. ²³Ητο ενδοξοτερος των τριακοντα· δεν εφθασεν ομως μεχρι των τριων πρωτων· και κατεστησεν αυτον ο Δαβιδ επι των δορυφορων αυτου. ²⁴Ασαηλ, ο αδελφος του Ιωαβ, ητο μεταξυ των τριακοντα· οιτινες ησαν Ελχαναν, ο υιος του Δωδω, εκ της Βηθλεεμ· ²⁵Σαμμα ο Αρωδιτης· Ελικα ο

Αρωδιτης· ²⁶Χελης ο Φαλιτιης· Ιρας, ο υιος του Ικκης, ο Θεκωιτης· ²⁷Αβιεζερ ο Αναθωθιτης· Μεβουнай ο Χουσαθιτης· ²⁸Σαλμων ο Αχωχιτης· Μααραι ο Νετωφαθιτης· ²⁹Χελεβ, ο υιος του Βααανα, ο Νετωφαθιτης· Ιτται, ο υιος του Ριβαι, απο Γαβαα, των υιων Βενιαμιν· ³⁰Βεναιας ο Πιραθωνιτης· Ιδδαι, εκ των κοιλαδων Γαας· ³¹Αβι-αλβων ο Αρβαθιτης· Αζμαβεθ ο Βαρουμιτης· ³²Ελιαβα ο Σααλβωνιτης· Ιωνathan, εκ των υιων Ιαασην· ³³Σαμμα ο Αραριτης· Αχιαμ, ο υιος του Σαραρ, ο Αραριτης· ³⁴Ελιφελετ, ο υιος του Αασβαι, υιος του Μααχαθιτου· Ελιαμ, ο υιος του Αχιτοφελ του Γιλωναιου. ³⁵Εσραι ο Καρμηλιτης· Φααραι ο Αρβιτης· ³⁶Ιγαλ, ο υιος του Ναθαν, απο Σωβα· ανι ο Γαδιτης· ³⁷Σελεκ ο Αμμωνιτης· Νααραι ο Βηρωθαιος, ο οπλοφορος του Ιωαβ, υιου της Σερουιας· ³⁸Ιρας ο Ιεθριτης· Γαρηβ ο Ιεθριτης· ³⁹Ουριας ο Χετταιος· παντες τριακοντα επτα.

24Και εξηφθη παλιν η οργη του Κυριου εναντιον του Ισραηλ, και διηγειρε τον Δαβιδ εναντιον αυτων να ειπη, Υπαγε, αριθμησον τον Ισραηλ και τον Ιουδαν. ²Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Ιωαβ, τον αρχηγον του στρατευματος, οστις ητο μετ' αυτου· Διελθε τωρα πασας τας φυλας του Ισραηλ, απο Δαν εως Βηρ-σαβεε, και απαριθμησον τον λαον, δια να μαθω τον αριθμον του λαου. ³Και ειπεν ο Ιωαβ προς τον βασιλεα, Ειθε Κυριος ο Θεος σου να προσθεση εις τον λαον εκατονταπλασιον αφ' ο, τι ειναι, και να ιδωσιν οι οφθαλμοι του κυριου μου του βασιλεως· πλην δια τι ο κυριος μου ο βασιλευς επιθυμει το πραγμα τουτο; ⁴Ο λογος ομως του βασιλεως υπερισχυσεν επι τον Ιωαβ και επι τους αρχηγους του στρατευματος· και ηλθεν ο Ιωαβ και οι αρχηγοι του στρατευματος απ' εμπροσθεν του βασιλεως, δια να απαριθμησωσι τον λαον τον Ισραηλ. ⁵Και διεβησαν τον Ιορδανην και εστρατοπεδευσαν εν Αροηρ, εκ των δεξιων της πολεως, της εν μεσω της φαραγγος Γαδ, και προς Ιαζηρ. ⁶Επειτα ηλθον εις Γαλααδ και εις την γην Ταχτιμ-οδσει· και ηλθον εις Δαν-ιααν και περιξ, εως της Σιδωνος· ⁷και ηλθον εις το φρουριον της Τυρου και εις πασας τας πολεις των Ευαιων και των Χαναναιων· και εξηλθον κατα το νοτιον του Ιουδα εις Βηρ-σαβεε. ⁸Αφου δε περιωδευσαν πασαν την γην, ηλθον εις Ιερουσαλημ, εις το τελος εννεα μηνων και εικοσι ημερων. ⁹Και εδωκεν ο Ιωαβ εις τον βασιλεα το κεφαλαιον της απαριθμησεως του λαου· και ησαν ο Ισραηλ οκτακοσιαι χιλιαδες ανδρες δυναμεως συροντες ρομφαιαν· και οι ανδρες του Ιουδα πεντακοσιαι χιλιαδες. ¹⁰Και η καρδια του Δαβιδ εκτυπησεν αυτον, αφου απηριθμησε τον λαον. Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Κυριον, Ημαρτησα σφοδρα, πραξας τουτο· και τωρα, δεομαι σου, Κυριε, αφαιρεσον την ανομιαν του δουλου σου, οτι εμωρανθη σφοδρα. ¹¹Και οτε εσηκωθη ο Δαβιδ το πρωι, ο λογος του Κυριου ηλθε προς τον Γαδ τον προφητην, τον βλεποντα του Δαβιδ, λεγων, ¹²Υπαγε και ειπε προς τον Δαβιδ, ουτω λεγει Κυριος· Τρια πραγματα εγω προβαλλω εις σε· εκλεξον εις σεαυτον εν εκ

τουτων, και θελω σοι καμει αυτο. ¹³Ηλθε λοιπον ο Γαδ προς τον Δαβιδ και ανηγγειλε προς αυτον και ειπε προς αυτον, Θελεις να επελθωσιν εις σε επτα ετη πεινης επι την γην σου; η τρεις μηνας να φευγης απ' εμπροσθεν των εχθρων σου και να σε διωκωσιν; η τρεις ημερας να ηναι θανατικον εν τη γη σου; τωρα συλλογισθητι, και ιδε ποιαν αποκρισιν θελω φερει προς τον αποστειλαντα με. ¹⁴Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Γαδ, Στενα μοι πανταχοθεν σφοδρα· ας πεσω λοιπον εις την χειρα του Κυριου, διστι ειναι πολλοι οι οικτιρμοι αυτου· εις χειρα δε ανθρωπου ας μη πεσω. ¹⁵Απεστειλε λοιπον ο Κυριος θανατικον επι τον Ισραηλ, απο πρωιας μεχρι του διωρισμενου καιρου· και απεθανον εκ του λαου, απο Δαν εως Βηρ-σαβее, εβδομηκοντα χιλιαδες ανδρων. ¹⁶Και οτε ο αγγελος εξετεινε την χειρα αυτου κατα της Ιερουσαλημ, δια να απολεση αυτην, μετεμεληθη ο Κυριος περι του κακου, και ειπε προς τον αγγελον, οστις εκαμεν εν τω λαω την φθοραν, Αρκει ηδη· συρε την χειρα σου. Ητο δε ο αγγελος του Κυριου πλησιον του αλωνιου του Ορνα του Ιεβουσαιου. ¹⁷Και ελαλησεν ο Δαβιδ προς τον Κυριον, οτε ειδε τον αγγελον τον θανατονοντα τον λαον, και ειπεν, Ιδου, εγω ημαρτον και εγω ηνομησα· ταυτα δε τα προβατα τι επραξαν; κατ' εμου λοιπον εστω η χειρ σου και κατα του οικου του πατρος μου. ¹⁸Και ηλθεν ο Γαδ την ημεραν εκεινην προς τον Δαβιδ και ειπε προς αυτον, Αναβα, στησον θυσιαστηριον εις τον Κυριον εν τω αλωνιω Ορνα του Ιεβουσαιου. ¹⁹Και ανεβη ο Δαβιδ κατα τον λογον του Γαδ, ως προσεταξεν ο Κυριος. ²⁰Και ανεβλεψεν ο Ορνα και ειδε τον βασιλεα και τους δουλους αυτου ερχομενους προς αυτον· και εξηλθεν ο Ορνα και προσεκυνησε τον βασιλεα κατα προσωπον αυτου εως εδαφους. ²¹Και ειπεν ο Ορνα, Δια τι ηλθεν ο κυριος μου ο βασιλευς προς τον δουλον αυτου; Και ειπεν ο Δαβιδ, Δια να αγορασω το αλωνιον παρα σου, δια να οικοδομησω θυσιαστηριον εις τον Κυριον, και να σταθη η πληγη απο του λαου. ²²Και ειπεν ο Ορνα προς τον Δαβιδ, Ας λαβη ο κυριος μου ο βασιλευς και ας προσφερη εις θυσιαν ο, τι φαινεται αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου· ιδου, οι βοες εις ολοκαυτωμα και τα αλωνικα εργαλεια και τα εργαλεια των βων δια ξυλα. ²³Τα παντα εδωκεν ο Ορνα, ως βασιλευς, εις τον βασιλεα. Και ειπεν ο Ορνα προς τον βασιλεα, Κυριος ο Θεος σου να ευαρεστηθη εις σε. ²⁴Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Ορνα, Ουχι, αλλα θελω εξαπαντος αγορασει αυτο παρα σου δια αντιπληρωμης· διστι δεν θελω προσφερει ολοκαυτωματα εις Κυριον τον Θεον μου δωρεαν. Και ηγορασεν ο Δαβιδ το αλωνιον και τους βοας δια πενηκοντα σικλων αργυριου. ²⁵Και ωκοδομησεν ο Δαβιδ εκει θυσιαστηριον εις τον Κυριον, και προσεφερεν ολοκαυτωματα και ειρηνικας προσφορας. Και εξιλεωθη ο Κυριος προς την γην, και εσταθη η πληγη απο του Ισραηλ.

1 βασιλιάδες

1Και ο βασιλευς Δαβιδ ητο γερων, προβεβηκως την ηλικιαν· και εσκεπαζον αυτον με ιματια, πλην δεν εθερμαινετο. **2**Και ειπον οι δουλοι αυτου προς αυτον, Ας ζητησωσι δια τον κυριον μου τον βασιλεα νεανιδα παρενον, δια να ισταται εμπροσθεν του βασιλεως και να περιθαλπη αυτον, και να κοιμαται εις τον κολπον σου, δια να θερμαινηται ο κυριος μου ο βασιλευς. **3**Και εξητησαν εν πασι τοις οριοις του Ισραηλ νεανιδα ωραιαν· και ευρηκαν την Αβισαγ την Σουναμιτιν, και εφεραν αυτην προς τον βασιλεα. **4**Ητο δε η νεανις ωραια σφοδρα, και περιεθαλπε τον βασιλεα, και υπηρετει αυτον· πλην ο βασιλευς δεν εγνωρισεν αυτην. **5**Τοτε Αδωνιας ο υιος της Αγγειθ επηροθη εις εαυτον, λεγων, Εγω θελω βασιλευσει και ητοιμασεν εις εαυτον αμαξας και ιππεις και πεντηκοντα ανδρας προτρεχοντας εμπροσθεν αυτου. **6**Ο δε πατηρ αυτου δεν επικραινε ποτε αυτον, λεγων, Δια τι συ πραττεις ουτω; ητο δε και ωραιος την οψιν σφοδρα· και η μητηρ αυτου εγεννησεν αυτον μετα τον Αβεσσαλωμ. **7**Και συνελαλησε μετα τον Ιωαβ υιου της Σερουιας, και μετα Αβιαθαρ του ιερεως· και ουτοι, ακολουθησαντες τον Αδωνιαν, εβοηθηον αυτον. **8**Σαδωκ ομως ο ιερευς και Βεναιας ο υιος του Ιωδαε και Ναθαν ο προφητης και Σιμει και Ρει και οι δυνατοι του Δαβιδ δεν ησαν μετα του Αδωνια. **9**Και εσφαξεν ο Αδωνιας προβατα και βοας και σιτευτα πλησιον της πετρας του Ζωελεθ, ητις ειναι πλησιον της Εν-ρωγηλ, και εκαλεσε παντας τους αδελφους αυτου τους υιους του βασιλεως και παντας τους ανδρας του Ιουδα τους δουλους του βασιλεως. **10**Τον Ναθαν ομως τον προφητην και τον Βεναιαν και τους δυνατους και Σολομωντα τον αδελφον αυτου δεν εκαλεσε. **11**Και ειπεν ο Ναθαν προς την Βηθ-σαββε την μητερα του Σολομωντος, λεγων, Δεν ηκουσας οτι εβασιλευσεν Αδωνιας ο υιος της Αγγειθ, και ο κυριος ημων Δαβιδ δεν εξευρει τουτο; **12**τωρα λοιπον ελθε να σοι δωσω, παρακαλω, συμβουλην, δια να σωσης την ζωην σου και την ζωην του υιου σου Σολομωντος· **13**υπαγε και εισελθε προς τον βασιλεα Δαβιδ και ειπε προς αυτον, Κυριε μου βασιλευ, συ δεν ωμοσας εις την δουλην σου, λεγων, Βεβαιως Σολομων ο υιος σου θελει βασιλευσει μετ' εμε, και αυτος θελει καθισει επι του θρονου μου; δια τι λοιπον εβασιλευσεν ο Αδωνιας; **14**ιδου, ενω ετι συ λαλεις εκει μετα του βασιλεως, θελω

ελθει και εγω κατοπιν σου και θελω αναπληρωσει τους λογους σου. **15**Και εισηλθεν η Βηθ-σαββε προς τον βασιλεα εις τον κοιτωνα· ητο δε ο βασιλευς γερων σφοδρα και Αβισαγ η Σουναμιτις υπηρετει τον βασιλεα. **16**Και κυψασα η Βηθ-σαββε, προσεκυνησε τον βασιλεα. Και ο βασιλευς ειπε, Τι εχεις; **17**Η δε ειπε προς αυτον, Κυριε μου, συ ωμοσας εις Κυριον τον Θεον σου προς την δουλην σου, λεγων, Βεβαιως ο Σολομων, ο υιος σου, θελει βασιλευσει μετ' εμε, και αυτος θελει καθισει επι του θρονου μου· **18**αλλα τωρα, ιδου, ο Αδωνιας εβασιλευσε· και συ τωρα, κυριε μου βασιλευ, δεν εξευρεις τουτο· **19**και εσφαξε βοας και σιτευτα και προβατα εν αφθονια, και εκαλεσε παντας τους υιους του βασιλεως και Αβιαθαρ τον ιερεα και Ιωαβ τον αρχιστρατηγον· τον δουλον σου ομως Σολομωντα δεν εκαλεσεν· **20**αλλ' εις σε, κυριε μου βασιλευ, εις σε αποβλεπουσιν οι οφθαλμοι παντος του Ισραηλ, δια να απαγγειλης προς αυτους τις θελει καθισει επι του θρονου του κυριου μου του βασιλεως μετ' αυτον· **21**ειδεμη, αφου ο κυριος μου ο βασιλευς κοιμηθη μετα των πατερων αυτου, εγω και ο υιος μου ο Σολομων θελομεν θεωρησθαι πταισται. **22**Και ιδου, ενω αυτη ελαλει ετι μετα του βασιλεως, ηλθε και Ναθαν ο προφητης. **23**Και ανηγγειλαν προς τον βασιλεα, λεγοντες, Ιδου, Ναθαν ο προφητης. Και εισελθων ενωπιον του βασιλεως, προσεκυνησε τον βασιλεα κατα προσωπον αυτου εως εδαφους. **24**Και ειπεν ο Ναθαν, Κυριε μου βασιλευ, συ ειπας, Ο Αδωνιας θελει βασιλευσει μετ' εμε και αυτος θελει καθισει επι του θρονου μου; **25**διοτι κατεβη σημερον και εσφαξε βοας και σιτευτα και προβατα εν αφθονια, και εκαλεσε παντας τους υιους του βασιλεως και τους στρατηγους και Αβιαθαρ τον ιερεα· και ιδου, τρωγουσι και πινουσιν ενωπιον αυτου και λεγουσι, Ζητω ο βασιλευς Αδωνιας· **26**εμε δε, εμε τον δουλον σου, και Σαδωκ τον ιερεα και Βεναιαν τον υιον του Ιωδαε και Σολομωντα τον δουλον σου δεν εκαλεσε· **27**παρα του κυριου μου του βασιλεως εγεινε το πραγμα τουτο, και δεν εφανερωσας εις τον δουλον σου τις θελει καθισει επι του θρονου του κυριου μου του βασιλεως μετ' αυτον; **28**Και απεκριθη ο βασιλευς Δαβιδ και ειπε, Καλεσατε μοι την Βηθ-σαββε. Και εισηλθεν ενωπιον του βασιλεως και εσταθη εμπροσθεν του βασιλεως. **29**Και ωμοσεν ο βασιλευς και ειπε, Ζη Κυριος, οστις ελυτρωσε την ψυχην μου εκ πασης στενοχωριας, **30**βεβαιως, καθως ωμοσα

προς σε εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, λεγων, οτι Σολομων ο υιος σου θελει βασιλευσει μετ' εμε, και αυτος θελει καθισει αντ' εμου επι του θρονου μου, ουτω θελω καμει την ημεραν ταυτην. ³¹Τοτε η Βηθ-σαββεε, κυψασα κατα προσωπον εως εδαφους, προσεκυνησε τον βασιλεα και ειπε, Ζητω ο κυριος μου ο βασιλευς Δαβιδ εις τον αιωνα. ³²Και ειπεν ο βασιλευς Δαβιδ, Καλεσατε μοι Σαδωκ τον ιερεα και Ναθαν τον προφητην και Βεναιαν τον υιον του Ιωδαε. Και ηλθον ενωπιον του βασιλεως. ³³Και ειπε προς αυτους ο βασιλευς, Λαβετε μεθ' εαυτων τους δουλους του κυριου σας και καθισατε Σολομωντα τον υιον μου επι την ημιονον μου και καταβιβασατε αυτον εις Γιων. ³⁴και ας χρισωσιν αυτον εκει Σαδωκ ο ιερευς και Ναθαν ο προφητης βασιλεα επι τον Ισραηλ· και σαλπισατε δια της σαλπιγγος και ειπατε, Ζητω ο βασιλευς Σολομων. ³⁵τοτε θελετε αναβη κατοπιν αυτου, δια να ελθη και να καθιση επι τον θρονον μου· και αυτος θελει βασιλευσει αντ' εμου· και αυτον προσεταξα να ηναι ηγεμων επι τον Ισραηλ και επι τον Ιουδαν. ³⁶Και απεκριθη Βεναιας ο υιος του Ιωδαε προς τον βασιλεα, και ειπεν, Αμην· ουτως ας επικυρωση Κυριος ο Θεος του κυριου μου του βασιλεως. ³⁷καθως εσταθη ο Κυριος μετα του κυριου μου του βασιλεως, ουτω να ηναι και μετα του Σολομωντος, και να μεγαλυνη τον θρονον αυτου υπερ τον θρονον του κυριου μου του βασιλεως Δαβιδ. ³⁸Τοτε κατεβη Σαδωκ ο ιερευς και Ναθαν ο προφητης και Βεναιας ο υιος του Ιωδαε και οι Χερεθαιοι και οι Φελεθαιοι, και εκαθισαν τον Σολομωντα επι την ημιονον του βασιλεως Δαβιδ και εφεραν αυτον εις Γιων. ³⁹Και ελαβε Σαδωκ ο ιερευς το κερας του ελαιου εκ της σκηνης και εχρισε τον Σολομωντα. Και εσαλπισαν δια της σαλπιγγος· και ειπε πας ο λαος, Ζητω ο βασιλευς Σολομων. ⁴⁰Και ανεβη πας ο λαος κατοπιν αυτου· και επαιζεν ο λαος αυλους και ευφραινετο ευφροσυνην μεγαλην, και η γη εσχιζετο εκ των φωνων αυτων. ⁴¹Και ηκουσεν Αδωνιας και παντες οι κεκλημενοι αυτου, καθως ετελειωσαν να τρωγωσι. Και οτε ηκουσεν ο Ιωαβ την φωνην της σαλπιγγος, ειπε, Τις η φωνη αυτη της πολεως θορυβουσης; ⁴²Ενω ετι ελαλει, ιδου, Ιωναθαν, ο υιος Αβιαθαρ του ιερεως, ηλθε· και ειπεν ο Αδωνιας προς αυτον, Εισελθε· διοτι συ εισαι ανηρ γενναιος και φερεις αγαθας αγγελιας. ⁴³Και αποκριθεις ο Ιωναθαν ειπε προς τον Αδωνιαν, Βεβαιως κυριος ημων ο βασιλευς Δαβιδ εκαμε βασιλεα τον Σολομωντα. ⁴⁴και απεστειλε μετ' αυτου ο βασιλευς Σαδωκ τον ιερεα και Ναθαν τον προφητη και Βεναιαν τον υιον του Ιωδαε και τους Χερεθαιους και τους Φελεθαιους, και εκαθισαν αυτον επι την ημιονον του βασιλεως. ⁴⁵και εχρισαν αυτον Σαδωκ ο ιερευς και Ναθαν ο προφητης βασιλεα εν Γιων· και ανεβησαν εκειθεν ευφραινομενοι, και η πολις αντηχησεν· αυτη ειναι η φωνη, την οποιαν ηκουσατε. ⁴⁶και μαλιστα εκαθησεν ο Σολομων επι του θρονου της βασιλειας. ⁴⁷και εισηλθον ετι οι δουλοι του βασιλεως να ευχηθωσι τον κυριον ημων τον βασιλεα Δαβιδ, λεγοντες, Ο Θεος να λαμπρυνη το ονομα του Σολομωντος υπερ

το ονομα σου, και να μεγαλυνη τον θρονον σου και να μεγαλυνη τον θρονον αυτου υπερ τον θρονον σου. και προσεκυνησεν ο βασιλευς επι της κλινης· ⁴⁸και ειπε προσετι ο βασιλευς ουτως· Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, οστις εδωκεν εις εμε σημερον διαδοχον καθημενον επι του θρονου μου, και οι οφθαλμοι μου βλεπουσι τουτο. ⁴⁹Τοτε παντες οι κεκλημενοι, οι μετα του Αδωνια, εξεπλαγησαν και σηκωθεντες, υπηγαν εκαστος την οδον αυτου. ⁵⁰Ο δε Αδωνιας εφοβηθη απο προσωπου του Σολομωντος και σηκωθεις υπηγε και επιασθη απο των κερατων του θυσιαστηριου. ⁵¹Και ανηγγειλαν προς τον Σολομωντα, λεγοντες, Ιδου, ο Αδωνιας φοβειται τον βασιλεα Σολομωντα· και ιδου, επιασθη απο των κερατων του θυσιαστηριου, λεγων, Ας ομοση προς εμε σημερον ο βασιλευς Σολομων, οτι δεν θελει θανατωσει τον δουλον αυτου δια ρομφαιας. ⁵²Και ειπεν ο Σολομων, Εαν σταθη ανηρ αγαθος, ουδε μια εκ των τριχων αυτου θελει πεσει επι την γην· εαν ομως ευρεθη κακια εν αυτω θελει θανατωθη. ⁵³Και απεστειλεν ο βασιλευς Σολομων, και κατεβιβασαν αυτον απο του θυσιαστηριου· και ηλθε και προσεκυνησε τον βασιλεα Σολομωντα· και ειπε προς αυτον ο Σολομων, Υπαγε εις τον οικον σου.

2Επλησιασαν δε αι ημεραι του Δαβιδ να αποθानη και παρηγγειλε προς τον Σολομωντα τον υιον αυτου, λεγων, ²Εγω υπαγω την οδον πασης της γης· συ δε ισχυε και εσο ανηρ· ³και φυλαττε τας εντολας Κυριου του Θεου σου, περιπατων εις τας οδους αυτου, φυλαττων τα διαταγματα αυτου, τα προσταγματα αυτου και τας κρισεις αυτου και τα μαρτυρια αυτου, ως ειναι γεγραμμενον εν τω νομω του Μωυσεως, δια να ευημερης εις παντα οσα πραττεις και πανταχου οπου αν στραφης· ⁴δια να στηριξη ο Κυριος τον λογον αυτου, τον οποιον ελαλησε περι εμου, λεγων, Εαν οι υιοι σου προσεχωσιν εις την οδον αυτων ωστε να περιπατωσιν ενωπιον μου εν αληθεια, εξ ολης της καρδιας αυτων και εξ ολης της ψυχης αυτων, βεβαιως δεν θελει εκλειψει εις σε ανηρ επανωθεν του θρονου του Ισραηλ. ⁵Και ετι συ εξευρεις οσα εκαμεν εις εμε Ιωαβ ο υιος της Σερουιας, τι εκαμεν εις τους δυο αρχηγους των στρατευματων του Ισραηλ, εις τον Αβενηρ τον υιον του Νηρ, και εις τον Αμασα τον υιον του Ιεθερ, τους οποιους εφρονευσε, και εχυσε το αιμα του πολεμου εν ειρηνη και εβαλε το αιμα του πολεμου εις την ζωνην αυτου, την περι την οσφυν αυτου, και εις τα υποδηματα αυτου τα εις τους ποδας αυτου. ⁶Καμε λοιπον κατα την σοφιαν σου, και η πολια αυτου ας μη καταβη εις τον αδην εν ειρηνη. ⁷προς τους υιους ομως του Βαρζελλαι του Γαλααδιτου καμε ελεος, και ας ηναι εκ των εσθιοντων επι της τραπεζης σου· διοτι ουτως επλησιασαν προς εμε, οτε εφευγον απο προσωπου του Αβεσσαλωμ του αδελφου σου. ⁸Και ιδου, μετα σου Σιμει ο υιος του Γηρα, ο Βενιαμιτης, απο Βαουρειμ, οστις με κατηρασθη καταραν οδυνηραν καθ' ην ημεραν επορευομην εις Μαχαναιμ· κατεβη ομως προς

απαντησιν μου εις τον Ιορδανην, και ωμοσα προς αυτον εις τον Κυριον, λεγων, Δεν θελω σε θανατωσει δια ρομφαιας. ⁹Τωρα λοιπον μη αθωωσης αυτον· διοτι εισαι ανηρ σοφος και εξευρεις τι πρεπει να καμης εις αυτον, και να καταβιβασης την πολιν αυτου με αιμα εις τον αδην. ¹⁰Και εκοιμηθη ο Δαβιδ μετα των πατερων αυτου και εταφη εν τη πολει Δαβιδ. ¹¹Αι ημεραι δε, τας οποιας εβασιλευσεν ο Δαβιδ επι τον Ισραηλ, εγειναν τεσσαρακοντα ετη· επτα ετη εβασιλευσεν εν Χεβρων και τριακοντα τρια εβασιλευσεν εν Ιερουσαλημ. ¹²Και εκαθησεν ο Σολομων επι του θρονου Δαβιδ του πατρος αυτου· και εστερεωθη η βασιλεια αυτου σφοδρα. ¹³Αδωνιας δε ο υιος της Αγγειθ ηλθε προς την Βηθ-σαβее, την μητερα του Σολομωντος. Η δε ειπεν, Ερχεσαι εν ειρηνη; Και ειπεν, Εν ειρηνη. ¹⁴Επειτα ειπεν, Εχω λογον τινα να ειπω προς σε. Η δε ειπε, Λαλησον. ¹⁵Και ειπε, Συ εξευρεις οτι εις εμε ανηκεν η βασιλεια και εις εμε ειχε στησει πας ο Ισραηλ το προσωπον αυτου, δια να βασιλευσω· η βασιλεια ομως εστραφη και εγεινε του αδελφου μου· διοτι παρα Κυριου εγεινεν εις αυτον. ¹⁶Τωρα λοιπον ζητω μιαν αιτησιν παρα σου· μη αρνηθης ταυτην εις εμε. Η δε ειπε προς αυτον, Λαλει. ¹⁷Και ειπεν, Ειπε, παρακαλω, προς τον Σολομωντα τον βασιλεα, διοτι δεν θελει σοι αρνηθη τουτο, να δωση εις εμε την Αβισαγ την Σουναμιτιν δια γυναικα. ¹⁸Και ειπεν η Βηθ-σαβее, Καλως· εγω θελω λαλησει περι σου προς τον βασιλεα. ¹⁹Και εισηλθεν η Βηθ-σαβее προς τον βασιλεα Σολομωντα, δια να λαληση προς αυτον περι του Αδωνιου. Και εσηκωθη ο βασιλευς εις απαντησιν αυτης και προσεκυνησεν αυτην· επειτα εκαθησεν επι τον θρονον αυτου, και ετεθη θρονος εις την μητερα του βασιλευς· και εκαθησεν εις τα δεξια αυτου. ²⁰Και ειπε, Μιαν μικραν αιτησιν ζητω παρα σου· μη αρνηθης ταυτην εις εμε. Και ειπε προς αυτην ο βασιλευς, Ζητησον, μητηρ μου· διοτι δεν θελω σοι αρνηθη. ²¹Η δε ειπεν, Ας δοθη η Αβισαγ η Σουναμιτις εις τον Αδωνιαν τον αδελφον σου δια γυναικα. ²²Και αποκριθεις ο βασιλευς Σολομων ειπε προς την μητερα αυτου, Και δια τι συ ζητεις την Αβισαγ την Σουναμιτιν δια τον Αδωνιαν; ζητησον δι' αυτον και την βασιλειαν, διοτι ειναι μεγαλυτερος μου αδελφος· και δι' αυτον και δια τον Αβιαθαρ τον ιερεα και δια τον Ιωαβ τον υιον της Σερουιας. ²³Και ωμοσεν ο βασιλευς Σολομων προς τον Κυριον, λεγων, Ουτω να καμη ο Θεος εις εμε και ουτω να προσθεση, εαν ο Αδωνιας δεν ελαλησε τον λογον τουτον κατα της ζωης αυτου. ²⁴και τωρα, ζη Κυριος, οστις με εστερεωσε και με εκαθισεν επι του θρονου Δαβιδ του πατρος μου, και οστις εκαμεν εις εμε οικον, καθως υπεσχεθη, σημερον θελει θανατωθη ο Αδωνιας. ²⁵Και εξαπεστειλεν ο βασιλευς Σολομων δια χειρος του Βεναια, υιου του Ιωδαε, και επεσεν επ' αυτον και απεθανε. ²⁶προς δε τον Αβιαθαρ τον ιερεα ειπεν ο βασιλευς, Εις Αναθωθ υπαγε, εις τους αγρους σου· διοτι εισαι αξιος θανατου· αλλα την ημεραν ταυτην δεν θελω σε θανατωσει, επειδη εσηκωσας την κιβωτον Κυριου του Θεου εμπροσθεν Δαβιδ

του πατρος μου και επειδη εκακοπαθησας εις παντα οσα εκακοπαθησεν ο πατηρ μου. ²⁷Και απεβαλεν ο Σολομων τον Αβιαθαρ απο του να ηναι ιερευς του Κυριου· δια να πληρωθη ο λογος του Κυριου, τον οποιον ελαλησε περι του οικου του Ηλει εν Σηλω. ²⁸Και η φημη ηλθε μεχρι του Ιωαβ· διοτι ο Ιωαβ εκλινεν οπισω του Αδωνιου, αν και δεν εκλινεν οπισω του Αβεσσαλωμ. Και εφυγεν ο Ιωαβ εις την σκηνην του Κυριου και επιασθη απο των κερατων του θυσιαστηριου. ²⁹Και απηγγελη προς τον βασιλεα Σολομωντα, Οτι ο Ιωαβ εφυγεν εις την σκηνην του Κυριου· και ιδου, ειναι πλησιον του θυσιαστηριου. Τοτε απεστειλεν ο Σολομων Βεναιαν τον υιον του Ιωδαε, λεγων, Υπαγε, πεσον επ' αυτον. ³⁰Και ηλθεν ο Βεναιας εις την σκηνην του Κυριου και ειπε προς αυτον, ουτω λεγει ο βασιλευς· Εξελθε. Ο δε ειπεν, Ουχι, αλλ' ενταυθα θελω αποθανει. Και ανεφερεν ο Βεναιας αποκρισιν προς τον βασιλεα, λεγων, Ουτως ειπεν ο Ιωαβ και ουτω μοι απεκριθη. ³¹Ο δε βασιλευς ειπε προς αυτον, Καμε ως ειπε, και πεσον επ' αυτον και θαψον αυτον· δια να εξαλειψης το αθων αιμα, το οποιον εχυσεν ο Ιωαβ, απ' εμου και απο του οικου του πατρος μου. ³²και ο Κυριος θελει στρεψει το αιμα αυτου κατα της κεφαλης αυτου, οστις επεσεν επι δυο ανδρας δικαιοτερους και καλυτερους παρ' αυτον, και εθανατωσεν αυτους δια ρομφαιας, μη ειδοτος του πατρος μου Δαβιδ, τον Αβενηρ τον υιον του Νηρ, τον αρχιστρατηγον του Ισραηλ, και τον Αμασα τον υιον του Ιεθερ, τον αρχιστρατηγον του Ιουδα. ³³και θελουσιν επιστρεψει τα αιματα αυτων κατα της κεφαλης του Ιωαβ και κατα της κεφαλης του σπερματος αυτου, εις τον αιωνα· επι δε τον Δαβιδ και επι το σπερμα αυτου και επι τον οικον αυτου και επι τον θρονον αυτου θελει εισθαι ειρηνη παρα Κυριου εως αιωνος. ³⁴Τοτε ανεβη Βεναιας ο υιος του Ιωδαε, και επεσεν επ' αυτον και εθανατωσεν αυτον· και εταφη εν τω οικω αυτου εν τη ερημω. ³⁵Και κατεστησεν ο βασιλευς αντ' αυτου Βεναιαν τον υιον του Ιωδαε επι του στρατευματος· και Σαδωκ τον ιερεα κατεστησεν ο βασιλευς αντι του Αβιαθαρ. ³⁶Και αποστειλας ο βασιλευς εκαλεσε τον Σιμει και ειπε προς αυτον, Οικοδομησον εις σεαυτον οικον εν Ιερουσαλημ και κατοικει εκει, και μη εξελθης εκειθεν εις ουδεν μερος. ³⁷διοτι καθ' ην ημεραν εξελθης και περασσης τον χειμαρρον Κεδρων, εξευρε βεβαιως οτι εξαπαντος θελεις θανατωθη· το αιμα σου θελει εισθαι επι την κεφαλην σου. ³⁸Και ειπεν ο Σιμει προς τον βασιλεα, Καλος ο λογος· καθως ειπεν ο κυριος μου ο βασιλευς, ουτω θελει καμει ο δουλος σου. Και εκαθησεν ο Σιμει εν Ιερουσαλημ ημερας πολλας. ³⁹Και μετα τρια ετη, δυο εκ των δουλων του Σιμει εδραπετευσαν προς τον Αγγους, υιον του Μααχα, τον βασιλεα της Γαθ· και ανηγγειλαν προς τον Σιμει, λεγοντες, Ιδου, οι δουλοι σου ειναι εν Γαθ. ⁴⁰Και ο Σιμει εσηκωθη και εστρωσε την ονον αυτου και υπηγεν εις Γαθ προς τον Αγγους, δια να ζητηση τους δουλους αυτου· και υπηγεν ο Σιμει και εφερε τους δουλους αυτου απο Γαθ. ⁴¹Και απηγγελη προς τον Σο-

λομώντα, ότι ο Σιμει υπήγεν από Ιερουσαλήμ εις Γαθ και επεστρεψε. ⁴²Και αποστειλας ο βασιλευς εκαλεσε τον Σιμει και ειπε προς αυτον, Δεν σε ωρκισα εις τον Κυριον και διεμαρτυρητην προς σε, λεγων, Εξευρε βεβαιως, ότι καθ' ην ημεραν εξελθης και περιπατησης εξω οπουδηποτε, εξαπαντος θελεις αποθανει; και συ μοι ειπας, Καλος ο λογος, τον οποιον ηκουσα· ⁴³δια τι λοιπον δεν εφυλαξας τον ορκον του Κυριου και την προσταγην, την οποιαν προσεταξα εις σε; ⁴⁴Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Σιμει, Συ εξευρεις ολην την κακιαν, την οποιαν γνωριζει η καρδια σου, τι επραξας εις τον Δαβιδ τον πατερα μου· δια τουτο ο Κυριος εστρεψε την κακιαν σου κατα της κεφαλης σου· ⁴⁵ο δε βασιλευς Σολομων θελει εισθαι ευλογημενος, και ο θρονος του Δαβιδ εστερεωμενος ενωπιον του Κυριου εως αιωνος. ⁴⁶Τοτε ο βασιλευς προσεταξε Βεναιαν τον υιον του Ιωδαε, οστις εξελθων επεσεν επ' αυτον, και απεθανε. Και η βασιλεια εστερεωθη εν τη χειρι του Σολομωντος.

3Εκαμε δε ο Σολομων επιγαμιαν μετα του Φαραω, βασιλεως της Αιγυπτου, και ελαβε την θυγατερα του Φαραω· και εφερεν αυτην εις την πολιν Δαβιδ, εωσου ετελειωσε να οικοδομη τον οικον αυτου και τον οικον του Κυριου και το τειχος της Ιερουσαλημ κυκλω. ²Πλην ο λαος εθυσιαζεν επι τους υψηλους τοπους, επειδη δεν ητο ωκοδομημενος οικος εις το ονομα του Κυριου, εως των ημερων εκεινων. ³Και ηγαπησεν ο Σολομων τον Κυριον, περιπατων εις τα προσταγματα Δαβιδ του πατρος αυτου· μονον εθυσιαζε και εθυμιαζεν επι τους υψηλους τοπους. ⁴Και υπηγεν ο βασιλευς εις Γαβαων, δια να θυσιαση εκει· διοτι εκεινος ητο ο υψηλος τοπος ο μεγας· χιλια ολοκαυτωματα προσεφερεν ο Σολομων επι το θυσιαστηριον εκεινο. ⁵Εφανη δε ο Κυριος εν Γαβαων εις τον Σολομωντα καθ' υπνον δια νυκτος· και ειπεν ο Θεος, Ζητησον τι να σοι δωσω. ⁶Ο δε Σολομων ειπε, Συ εκαμες μεγα ελεος προς τον δουλον σου Δαβιδ τον πατερα μου, επειδη περιεπατησεν ενωπιον σου εν αληθεια και εν δικαιοσυνη και εν ευθυτητι καρδιας μετα σου· και εφυλαξας εις αυτον το μεγα τουτο ελεος και εδωκας εις αυτον υιον καθημενον επι του θρονου αυτου, καθως την ημεραν ταυτην· ⁷και τωρα, Κυριε Θεε μου, συ εκαμες τον δουλον σου βασιλεα αντι Δαβιδ του πατρος μου· και εγω ειμαι παιδαριον μικρον· δεν εξευρω πως να εξερχωμαι και να εισερχωμαι· ⁸και ο δουλος σου ειναι εν μεσω του λαου σου, τον οποιον εξελεξας, λαου μεγαλου, οστις εκ του πληθους δεν δυναται να αριθμηθη ουδε να λογαριασθη· ⁹δος λοιπον εις τον δουλον σου καρδιαν νοημονα εις το να κρινη τον λαον σου, δια να διακρινω μεταξυ καλου και κακου· διοτι τις δυναται να κρινη τον λαον σου τουτον τον μεγαν; ¹⁰Και ηρρεσεν ο λογος εις τον Κυριον, ότι ο Σολομων εζητησε το πραγμα τουτο. ¹¹Και ειπεν ο Θεος προς αυτον, Επειδη εζητησας το πραγμα τουτο, και δεν εζητησας εις σεαυτον πολυζωιαν, και δεν εζητησας εις σεαυτον πλουτη,

και δεν εζητησας την ζωην των εχθρων σου, αλλ' εζητησας εις σεαυτον συνεσιν δια να εννοης κρισιν, ¹²ιδου, εκαμα κατα τους λογους σου· ιδου, εδωκα εις σε καρδιαν σοφην και συνετην, ωστε δεν εσταθη προτερον σου ομοιος σου, ουδε μετα σε θελει αναστηθη ομοιος σου· ¹³ετι δε εδωκα εις σε και ο, τι δεν εζητησας, και πλουτον και δοξαν, ωστε μεταξυ των βασιλεων δεν θελει εισθαι ουδεις ομοιος σου καθ' ολας τας ημερας σου· ¹⁴και εαν περιπατης εις τας οδους μου, φυλαττων τα διαταγματα μου και τας εντολας μου, καθως περιεπατησε Δαβιδ ο πατηρ σου, τοτε θελω μακρυνει τας ημερας σου. ¹⁵Και εξυπνησεν ο Σολομων· και ιδου, ητο ενυπνιον. Και ηλθεν εις Ιερουσαλημ και εσταθη ενωπιον της κιβωτου της διαθηκης του Κυριου, και προσεφερεν ολοκαυτωματα και εκαμεν ειρηνικας προσφορας και εκαμε συμποσιον εις παντας τους δουλους αυτου. ¹⁶Τοτε ηλθον δυο γυναικες πορναι προς τον βασιλεα και εσταθησαν εμπροσθεν αυτου. ¹⁷Και ειπεν η μια γυνη, Ω, κυριε μου εγω και η γυνη αυτη κατοικουμεν εν τη αυτη οικια, και εγεννησα συγκατοικουσα μετ' αυτης· ¹⁸την δε τριτην ημεραν αφου εγω εγεννησα, εγεννησε και η γυνη αυτη· και ημεθα ομου· δεν ητο ξενος μεθ' ημων εν τη οικια· μονον ημεις αι δυο ημεθα εν τη οικια· ¹⁹και την νυκτα απεθανεν ο υιος της γυναικος ταυτης, επειδη εκοιμηθη επ' αυτον· ²⁰και αυτη σηκωθεισα το μεσονυκτιον, ελαβε τον υιον μου εκ του πλαγιου μου, ενω η δουλη σου εκοιματο, και εβαλεν αυτον εις τον κολπον αυτης· τον δε υιον αυτης τον νεκρον εβαλεν εις τον κολπον μου· ²¹και οτε εσηκωθην το πρωι, δια να θηλασω τον υιον μου, ιδου, ητο νεκρος· πλην αφου το πρωι παρετηρησα αυτο, ιδου, δεν ητο ο υιος μου τον οποιον εγεννησα. ²²Η δε αλλη γυνη ειπεν, Ουχι, αλλ' ο ζων ειναι ο υιος μου, ο δε νεκρος ειναι ο υιος σου. Η δε ειπεν, Ουχι, αλλ' ο νεκρος ειναι ο υιος σου, ο δε ζων ειναι ο υιος μου. Ουτως ελαλησαν ενωπιον του βασιλεως. ²³Και ειπεν ο βασιλευς, Η μεν λεγει, Ουτος ο ζων ειναι ο υιος μου, ο δε νεκρος ειναι ο υιος σου· η δε λεγει, Ουχι, αλλ' ο νεκρος ειναι ο υιος σου, ο δε ζων ειναι ο υιος μου. ²⁴Και ειπεν ο βασιλευς, φερετε μοι μαχαιραν. Και εφεραν την μαχαιραν εμπροσθεν του βασιλεως. ²⁵Και ειπεν ο βασιλευς, Διαιρεσατε εις δυο το παιδιον το ζων, και δοτε το ημισυ εις την μίαν και το ημισυ εις την αλλην. ²⁶Τοτε η γυνη, της οποιας ητο ο υιος ο ζων, ελαλησε προς τον βασιλεα, διοτι τα σπλαγχνα αυτης επονεσαν δια τον υιον αυτης, και ειπεν, Ω, κυριε μου, δος εις αυτην το παιδιον το ζων, και κατ' ουδενα τροπον μη θανατωσης αυτο. Η δε αλλη ειπε, Μητε ιδικον μου ας ηναι, μητε ιδικον σου· διαιρεσατε αυτο. ²⁷Τοτε αποκριθεις ο βασιλευς, ειπε, Δοτε εις αυτην το παιδιον το ζων, και κατ' ουδενα τροπον μη θανατωσητε αυτο· αυτη ειναι μητηρ αυτου. ²⁸Και ηκουσε πας ο Ισραηλ περι της κρισεως, την οποιαν ο βασιλευς εκρινε, και εφοβηθησαν τον βασιλεα· διοτι ειδον ότι σοφια Θεου ητο εν αυτω δια να καμνη κρισιν·

40 δε βασιλευς Σολομων εβασιλευεν επι παντα τον Ισραηλ. ²Και ουτοι ησαν οι αρχοντες, τους οποιους ειχεν· Αζαριας, ο υιος του Σαδωκ, αυλαρχης· ³Ελιορεφ και Αχια, οι υιοι του Σεισα, γραμματεις· ⁴Ιωσαφατ, ο υιος του Αχιουδ, υπομνηματογραφος· ⁵και Βεναιας, ο υιος του Ιωδαε, επι του στρατευματος· και Σαδωκ και Αβιαθαρ, ιερεις· ⁶και Αζαριας, ο υιος του Ναθαν, επι τους σιταρχας· και Ζαβουδ, υιος του Ναθαν, πρωτος αξιωματικος, φιλος του βασιλεως· ⁷και Αχισαρ, οικονομος· και Αδωνιαμ, ο υιος του Αβδα, επι των φορων. ⁸Ειχε δε ο Σολομων δωδεκα σιταρχας επι παντα τον Ισραηλ, και προεβλεπον τας τροφας εις τον βασιλεα και εις τον οικον αυτου· ενος μηνος προβλεψιν εκαμην εν εκαστος τον χρονον. ⁹Και ταυτα ειναι τα ονοματα αυτων· ο υιος του Ουρ σιταρχης εν τω ορει Εφραιμ· ¹⁰ο υιος του Δεκερ, εν Μακας και εν Σααλβιμ και Βαιθ-σεμες και Αιλων της Βαιθ-αναν· ¹¹ο υιος του Εσεδ, εν Αρουβωθ· υπο τουτον ητο Σωχω και πασα γη Εφερ· ¹²ο υιος του Αβινααβ, εν παση τη Ναφαθ-δωρ· ουτος ειχε γυναικα Ταφαθ, την θυγατερα του Σολομωντος· ¹³Βαανα, ο υιος του Αχιουδ, εν Θααναχ και Μεγιδδω και παση τη αιθ-σαν, ητις ειναι πλησιον της Σαρθανα υπο την Ιεζραελ, απο Βαιθ-σαν εως Αβελ-μεολα, εως επεκεινα Ιοκμεαμ· ¹⁴ο υιος του Γεβερ, εν Ραμωθ-γαλααδ· ουτος ειχε τας κωμας του Ιαιρ, υιου Μανασση, τας εν Γαλααδ· ουτος ειχε και την επαρχιαν Αργοβ, την εν Βασαν, εξηκοντα πολεις μεγαλας με τειχη και χαλκινους μοχλους· ¹⁵Αχιναδαβ, ο υιος του Ιδδω, εν Μαχαναιμ· ¹⁶Αχιμαας, εν Νεφθαλι· και ουτος ελαβε δια γυναικα Βασεμαθ, την θυγατερα του Σολομωντος· ¹⁷Βαανα, ο υιος του Χουσαι, εν Ασιηρ και εν Αλωθ· ¹⁸Ιωσαφατ, ο υιος του Φαρουα, εν Ισσαχαρ· ¹⁹Σιμει, ο υιος του Ηλα, εν Βενιαμιν· ²⁰Γεβερ, ο υιος του Ουρει, εν γη Γαλααδ, τη γη του Σηων βασιλεως των Αμορραιων και του Ωγ βασιλεως της Βασαν· και ητο ο μονος σιταρχης εν ταυτη τη γη. ²¹Ο Ιουδας και ο Ισραηλ ησαν πολυαριθμοι ως η αμμος η παρα την θαλασσαν κατα το πληθος, τρωγοντες και πινοντες και ευθυμουντες. ²²Και εξουσιαζεν ο Σολομων επι παντα τα βασιλεια, απο του ποταμου εως της γης των Φιλισταιων, και εως των οριων της Αιγυπτου· και εφερον δωρα και ησαν δουλοι εις τον Σολομωντα καθ' ολας τας ημερας της ζωης αυτου. ²³Η δε τροφη του Σολομωντος δια μιαν ημεραν ητο τριακοντα κοροι σεμιδαλεως και εξηκοντα κοροι αλευρου, ²⁴δεκα βοες σιτευτοι και εικοσι βοες νομαδικοι και εκατον προβατα, εκτος ελαφων και αγριων αιγων και δορκαδων και πτηνων θρεπτων. ²⁵Διοτι εξουσιαζεν επι πασαν την γην εντευθεν του ποταμου, απο Θαψα εως Γαζης, επι παντας τους βασιλεις εντευθεν του ποταμου· και ειχεν ειρηνην πανταχοθεν κυκλω αυτου. ²⁶Κατωκει δε ο Ιουδας και ο Ισραηλ εν ασφαλεια, εκαστος υπο την αμπελον αυτου και υπο την συκην αυτου, απο Δαν εως Βηρ-σαββε, πασας τας ημερας του Σολομωντος. ²⁷Και ειχεν ο Σολομων τεσσαρακοντα χιλιαδας σταυλους ιππων δια τας αμαξας αυτου και δω-

δεκα χιλιαδας ιππεις. ²⁸Και οι σιταρχαι εκεινοι προεμηθευον τροφας δια τον βασιλεα Σολομωντα και δια παντας τους προσερχομενους εις την τραπεζαν του βασιλεως Σολομωντος, εκαστος εις τον μηνα αυτου· δεν αφινον να γινηται ουδεμια ελλειψις. ²⁹Εφερον ετι κριθας και αχυρον δια τους ιππους και τας ημιονους, εις τον τοπον οπου ησαν, εκαστος κατα το διωρισμενον εις αυτον. ³⁰Και εδωκεν ο θεος εις τον Σολομωντα σοφιαν και φρονησιν πολλην σφοδρα και εκτασιν πνευματος, ως η αμμος η παρα το χειλος της θαλασσης. ³¹Και υπερβη η σοφια του Σολομωντος την σοφιαν παντων των κατοικων της ανατολης και πασαν την σοφιαν της Αιγυπτου· ³²διοτι ητο σοφωτερος παρα παντας τους ανθρωπους, παρα τον Εθαν τον Εζραιτην και τον Αιμαν και τον Χαλκολ και τον Δαρδα, τους υιους του Μαωλ· και η φημη αυτου ητο εις παντα τα εθνη κυκλω. ³³Και ελαλησε τρισχιλιας παροιμιας· και αι ωδαι αυτου ησαν χιλιαι και πεντε. ³⁴Και ελαλησε περι δενδρων, απο της κεδρου της εν τω Λιβανω, μεχρι της υσσωπου της εκφυομενης επι του τοιχου· ελαλησεν ετι περι τετραποδων και περι πτηνων και περι ερπετων και περι ιχθυων. ³⁵Και ηρχοντο εκ παντων των λαων δια να ακουσωσι την σοφιαν του Σολομωντος, παρα παντων των βασιλεων της γης, οσοι ηκουον την σοφιαν αυτου.

5 Και απεστειλεν ο Χειραμ βασιλευς της Τυρου τους δουλους αυτου προς τον Σολομωντα, ακουσας οτι εχρισαν αυτον βασιλεα αντι του πατρος αυτου· διοτι ο Χειραμ ηγαπα παντοτε τον Δαβιδ. ²Και απεστειλεν ο Σολομων προς τον Χειραμ, λεγων, ³Συ εξευρεις οτι Δαβιδ ο πατηρ μου δεν ηδυνηθη να οικοδομηση οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου αυτου, εξ αιτιας των πολεμων των περικυκλουντων αυτον πανταχοθεν, εωσου ο Κυριος εβαλε τους εχθρους αυτου υπο τα ιχνη των ποδων αυτου· ⁴αλλα τωρα Κυριος ο Θεος μου εδωκεν εις εμε αναπαυσιν πανταχοθεν· δεν υπαρχει ουτε επιβουλος ουτε απαντημα κακον· ⁵και ιδου, εγω λεγω να οικοδομησω οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου μου, καθως ο Κυριος ελαλησε προς τον Δαβιδ τον πατερα μου, λεγων, Ο υιος σου, τον οποιον θελω βαλει αντι σου επι τον θρονον σου, ουτος θελει οικοδομησει τον οικον εις το ονομα μου· ⁶τωρα λοιπον προσταξον να κοφωσιν εις εμε κεδρους εκ του Λιβανου· και οι δουλοι μου θελουσιν εισθαι μετα των δουλων σου· και θελω δωσει εις σε μισθον δια τους δουλους σου, κατα παντα οσα ειπας· διοτι συ εξευρεις οτι μεταξυ ημων δεν ειναι ουδεις ουτως εμπειρος να κοπτη ξυλα, ως οι Σιδωνιοι. ⁷Και ως ηκουσεν ο Χειραμ τους λογους του Σολομωντος, εχαρη σφοδρα και ειπεν, Ευλογητος Κυριος σημερον, οστις εδωκεν εις τον Δαβιδ υιον σοφον επι τον λαον τον πολυν τουτον. ⁸Και απεστειλεν ο Χειραμ προς τον Σολομωντα, λεγων, Ηκουσα περι οσων εμνησας προς εμε· εγω θελω καμει παν το θελημα σου δια ξυλα κεδρινα και δια ξυλα πευκινα· ⁹οι δουλοι μου θελουσι καταβιβαζει αυτα εκ

του Λιβανου εις την θαλασσαν· και εγω θελω καμει να φερωσιν αυτα εις σχεδιας δια της θαλασσης μεχρι του τοπου οντινα μνηυσης προς εμε, και να λυσωσιν αυτα εκει· συ δε θελεις παραλαβει αυτα· θελεις δε εκπληρωσει και συ το θελημα μου, διδων τροφας δια τον οικον μου. ¹⁰Εδιδε λοιπον ο Χειραμ εις τον Σολομωντα ξυλα κεδρινα και ξυλα πευκινα, οσα ηθελεν. ¹¹Ο δε Σολομων εδωκεν εις τον Χειραμ εικοσι χιλιαδας κορων σιτου δια τροφην του οικου αυτου και εικοσι κορους ελαιου κοπανισμενου· ουτως εδιδεν ο Σολομων εις τον Χειραμ κατ' ετος. ¹²Και εδωκεν ο Κυριος εις τον Σολομωντα σοφιαν, καθως ειπε προς αυτον· και ητο ειρηνη μεταξυ Χειραμ και Σολομωντος· και εκαμον συνθηκην αμφοτεροι. ¹³Εκαμε δε ο βασιλευς Σολομων ανδρολογιαν εκ παντος του Ισραηλ, και ητο η ανδρολογια τριακοντα χιλιαδες ανδρων. ¹⁴Και απεστελλεν αυτους εις τον Λιβανον, δεκα χιλιαδας τον μηνα κατα αλλαγην· ενα μηνα ησαν εν τω Λιβανω και δυο μηνας εν τοις οικοις αυτων· επι δε της ανδρολογιας ητο ο Αδωνιραμ. ¹⁵Και ειχεν ο Σολομων εβδομηκοντα χιλιαδας αχθοφορων και ογδοηκοντα χιλιαδας λιθοτομων εν τω ορει· ¹⁶εκτος των επιστατων των διωρισμενων παρα του Σολομωντος, οτινες ησαν επι των εργαων, τρεις χιλιαδες και τριακοσιοι, επιστατουντες επι τον λαον τον δουλευοντα εις τα εργα. ¹⁷Προσεταξε δε ο βασιλευς, και μετεφεραν λιθους μεγαλους, λιθους εκλεκτους, λιθους πελεκητους, δια τα θεμελια του οικου. ¹⁸Και επελεκησαν οι οικοδομοι του Σολομωντος και οι οικοδομοι του Χειραμ και οι Γιβλιοι, και ητοιμασαν τα ξυλα και τους λιθους, δια να οικοδομησωσι τον οικον.

6Και εν τω τετρακοσιοστω και ογδοηκοστω ετει απο της εξοδου των υιων Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου, το τεταρτον ετος της βασιλειας του Σολομωντος επι τον Ισραηλ, κατα τον μηνα Ζιφ, οστις ειναι ο δευτερος μην, ηρχισε να οικοδομη τον οικον του Κυριου. ²Και του οικου, τον οποιον ο βασιλευς Σολομων ωκοδομησεν εις τον Κυριον, το μηκος αυτου ητο εξηκοντα πηχων, και το πλατος αυτου εικοσι, και το υψος αυτου τριακοντα πηχων. ³Το δε προναον, το κατα προσωπον του ναου του οικου, ειχε μηκος εικοσι πηχων, κατα το πλατος του οικου· και πλατος δεκα πηχων εμπροσθεν του οικου. ⁴Και εκαμεν εις τον οικον παραθυρα πλαγια αδιορατα. ⁵Και ωκοδομησε κολλητα με τον τοιχον του οικου οικηματα κυκλω, κολλητα με τους τοιχους του οικου κυκλω, και του ναου και του χρηστηριου· ουτως εκαμεν οικηματα κυκλω. ⁶Του κατωτερου οικηματος το πλατος ητο πεντε πηχων, και του μεσου εξ πηχων το πλατος, και του τριτου επτα πηχων το πλατος· διοτι εξωθεν του οικου εκαμε στενα υποστηριγματα κυκλω, δια να μη εισερχωνται αι δοκοι εις τους τοιχους του οικου. ⁷Και ο οικος, ενω ωκοδομειτο, ωκοδομηθη με λιθους προητοιμασμενους πριν μετακομισθωσιν εκει· ωστε ουτε σφυρα ουτε πελεκυς ουδεν σιδηρουν εργαλειον δεν ηκουσθη εν τω

οικω ενω ωκοδομειτο. ⁸Η θυρα των μεσων οικηματαων ητο εις την δεξιαν πλευραν του οικου· και ανεβαινον εις τα οικηματα του μεσου δια κλιμακος ελικοειδους, και εκ του μεσου εις τα τριωροφα. ⁹Ουτως ωκοδομησε τον οικον και ετελειωσεν αυτον· και εστεγασε τον οικον με οροφας κοιλωτας και κοσμηματα εκ κεδρου. ¹⁰Και ωκοδομησε τα οικηματα κολλητα εφ' ολον τον οικον, πεντε πηχων το υψος· και συνειχοντο μετα του οικου δια ξυλων κεδρινων. ¹¹Και ηλθεν ο λογος του Κυριου προς τον Σολομωντα, λεγων, ¹²Περι του οικου τουτου, τον οποιον συ οικοδομεις, εαν περιπατης εις τα διαταγματα μου και εκτελης τας κρισεις μου και φυλαττης πασας τας εντολας μου περιπατων εις αυτας, τοτε θελω βεβαιωσει τον λογον μου μετα σου, τον οποιον ελαλησα προς Δαβιδ τον πατερα σου· ¹³και θελω κατοικει εκ μεσω των υιων Ισραηλ, και δεν θελω εγκαταλιπει τον λαον μου Ισραηλ. ¹⁴Ουτως ωκοδομησεν ο Σολομων τον οικον και συνετελεσεν αυτον. ¹⁵Και εσανιδωσε τους τοιχους του οικου εσωθεν με σανιδας κεδρινας, απο του εδαφους του οικου εως των τοιχων της στεγης· με ξυλον εσκεπασεν αυτα εσωθεν· και εσκεπασε το εδαφος του οικου με σανιδας πευκινας. ¹⁶Εσανιδωσεν επι με σανιδας κεδρινας εικοσι πηχας εις το ενδοτερον του οικου, απο του εδαφους εως των τοιχων· και εσανιδωσεν αυτο εσωθεν δια να ηναι το χρηστηριον, το αγιον των αγιων. ¹⁷Ο δε οικος, τουτεστι ο ναος ο κατεμπροσθεν, ητο τεσσαρακοντα πηχων μηκος. ¹⁸Και τα κεδρινα ξυλα του οικου εσωθεν ησαν γεγλυμμενα με καλυκας και ανοικτα ανθη· τα παντα κεδρινα· δεν εφαινετο λιθος. ¹⁹Και ητοιμασε το χρηστηριον εις το ενδοτερον του οικου, δια να θεση εκει την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου. ²⁰Και το χρηστηριον ειχε κατα προσωπον εικοσι πηχων μηκος και εικοσι πηχων πλατος και εικοσι πηχων υψος· και εσκεπασεν αυτο με καθαρων χρυσιον· ουτως εσκεπασε και το θυσιαστηριον με κεδρον. ²¹Και εσκεπασεν ο Σολομων τον οικον εσωθεν με καθαρων χρυσιον· και εκαμε χωρισμα με αλυσεις χρυσας εμπροσθεν του χρηστηριου και εσκεπασεν αυτο με χρυσιον. ²²Και ολον τον οικον εσκεπασε με χρυσιον, εωσου συνετελεσεν ολον τον οικον· εσκεπασεν επι με χρυσιον ολον το θυσιαστηριον, το πλησιον του χρηστηριου. ²³Εσωθεν δε του χρηστηριου εκαμε δυο χερουβειμ εκ ξυλου ελαιας, δεκα πηχων το υψος. ²⁴Και ητο πεντε πηχαι η μια πτερυξ του χερουβ και πεντε πηχαι η αλλη πτερυξ του χερουβ· απο του ακρου της μιας πτερυγος αυτου εως του ακρου της αλλης πτερυγος αυτου, δεκα πηχαι. ²⁵Και το αλλο χερουβ ητο δεκα πηχων· του αυτου μετρου και της αυτης κατασκευης ησαν αμφοτερα τα χερουβειμ. ²⁶Το υψος του ενος χερουβ δεκα πηχων, και ουτω του αλλου χερουβ. ²⁷Και εθεσε τα χερουβειμ εν μεσω του ενδοτατου οικου· και ειχον τα χερουβειμ τας πτερυγας αυτων εξηπλωμενας, ωστε η πτερυξ του ενος ηγγιζε τον ενα τοιχον· και η πτερυξ του αλλου χερουβ ηγγιζε τον αλλον τοιχον· και αι πτερυγες αυτων ηγγιζον, η μια την αλλην,

εν τω μεσσω του οικου. ²⁸Και εσκεπασε τα χερουβειμ με χρυσιον. ²⁹Και παντας τους τοιχους του οικου κυκλω ενεγλυψε με γλυπτα σχηματα χερουβειμ και φοινικων και ανοικτων ανθεων, εσωθεν και εξωθεν. ³⁰Και το εδαφος του οικου εσκεπασε με χρυσιον, εσωθεν και εξωθεν. ³¹Και δια την εισοδον του χρηστηριου εκαμε θυρας εκ ξυλου ελαιας· το ανωφλιον και οι παρασταται ησαν εν πενταγωνον. ³²Και αι δυο θυραι ησαν εκ ξυλου ελαιας· και ενεγλυφεν επ' αυταις γλυπτα χερουβειμ και φοινικας και ανοικτα ανθη, και εσκεπασεν αυτα με χρυσιον, εφαπλωσας το χρυσιον επι τα χερουβειμ και επι τους φοινικας. ³³Ουτως εκαμε και εις την πυλην του ναου παραστατας εκ ξυλου ελαιας, εν τετραγωνον. ³⁴Και αι δυο θυραι ησαν εκ ξυλου πευκινου· τα δυο φυλλα της μιας θυρας εδιπλονοντο, και τα δυο φυλλα της αλλης θυρας εδιπλονοντο. ³⁵Και ενεγλυφεν επ' αυτας χερουβειμ και φοινικας και ανοικτα ανθη· και εσκεπασεν αυτα με χρυσιον εφηρμοσμενον επι την αναγλυφον εργασιαν. ³⁶Και ωκοδομησε την εσωτεραν αυλην με τρεις σειρας πελεκητων λιθων και με μιαν σειραν δοκων κεδρινων. ³⁷Εν τω τεταρτω ετει, τον μηνα Ζιφ, ετεθησαν τα θεμελια του οικου του Κυριου. ³⁸και εν τω ενδεκατω ετει, τον μηνα Βουλ, οστις ειναι ο ογδοος μην, ετελειωθη ο οικος κατα παντα τα μερη αυτου και κατα πασαν την κατασκευην αυτου· ουτως εις επτα ετη ωκοδομησεν αυτον.

7Και τον οικον αυτου ωκοδομησεν ο Σολομων εις δεκατρια ετη, και ετελειωσεν ολον τον οικον αυτου. ²Και ωκοδομησε τον οικον του δασους του Λιβανου· το μηκος αυτου ητο εκατον πηχων, και το πλατος αυτου πεντηκοντα πηχων, και το υψος αυτου τριακοντα πηχων, επι τεσσαρων σειρων στυλων κεδρινων, με δοκους κεδρινους επι των στυλων. ³Και εστεγασθη με κεδρον ανωθεν των δοκων, αιτινες επεστηριζοντο επι τεσσαρακοντα πεντε στυλων, δεκαπεντε εις την σειραν. ⁴Και ησαν παραθυρα εις τρεις σειρας, και ανταπεκρινετο παραθυρον εις παραθυρον κατα τρεις σειρας. ⁵Και πασαι αι θυραι και οι παρασταται ησαν τετραγωνοι, με τα παραθυρα· και ανταπεκρινετο παραθυρον εις παραθυρον κατα τρεις σειρας. ⁶Και εκαμε την στοαν εκ στυλων· το μηκος αυτης πεντηκοντα πηχων, και το πλατος αυτης τριακοντα πηχων· και ητο η στοα κατεμπροσθεν των στυλων του οικου, ωστε οι στυλοι και αι δοκοι ησαν κατα προσωπον αυτων. ⁷Εκαμεν ετι στοαν δια τον θρονον, οπου εμελλε να κρινη, την στοαν της κρισεως· και ητο εστρωμενη με κεδρον εκ του ενος μερους του εδαφους εως του αλλου. ⁸Και ο οικος αυτου, εις τον οποιον εκαθητο, ειχε μιαν αλλην αυλην εσωθεν της στοας, ουσαν της αυτης κατασκευης. Ο Σολομων εκαμεν ετι οικον δια την θυγατερα του Φαραω, την οποιαν ειχε λαβει, ομοιον με την στοαν ταυτην. ⁹Παντα ταυτα ησαν εκ λιθων πολυτελων, κατα τα μετρα των πριονισμενων λιθων, πριονισμενων δια πριονιου, εσωθεν και εξωθεν, εκ θεμελιου μεχρι του γεισου, και εξωθεν εως της μεγαλης αυλης.

¹⁰Και το θεμελιον ητο εκ λιθων πολυτελων, λιθων μεγαλων, λιθων δεκα πηχων και λιθων οκτω πηχων. ¹¹Και επανωθεν ησαν λιθοι πολυτελεις, κατα το μετρον των πριονισμενων λιθων, και κεδροι. ¹²Και η μεγαλη αυλη κυκλοθεν ητο εκ τριων σειρων λιθων πριονισμενων και εκ μιας σειρας κεδρινων δοκων, καθως η εσωτερα αυλη του οικου του Κυριου και καθως η στοα του οικου. ¹³Και εστειλεν ο βασιλευς Σολομων και ελαβε τον Χειραμ εκ της Τυρου. ¹⁴Ουτος ητο υιος γυναικος χηρας εκ φυλης Νεφθαλι, και ο πατηρ αυτου ανηρ Τυριος, χαλκουργος· και ητο πληρης τεχνης και συνεσεως και επιστημης εις το να εργαζεται παν εργον εν χαλκω. Και ηλθε προς τον βασιλεα Σολομωντα και εκαμε παντα τα εργα αυτου. ¹⁵Διοτι εχυσε τους δυο χαλκινους στυλους, δεκαοκτω πηχων υψους εκαστον στυλον· γραμμη δε δωδεκα πηχων περιεκυκλονεν εκαστον αυτων. ¹⁶Και εκαμεν εκ χυτου χαλκου δυο επιθεματα, δια να θεση αυτα επι τας κεφαλαις των στυλων· το υψος του ενος επιθεματος πεντε πηχων, και το υψος του αλλου επιθεματος πεντε πηχων· ¹⁷και δικτυα πλεκτα ειργασμενα αλυσιδωτα εκ συρματων, δια τα επιθεματα τα επι της κεφαλαις των στυλων· επτα δια το εν επιθεμα, και επτα δια το αλλο επιθεμα. ¹⁸Και εκαμε τους στυλους, και δυο σειρας ροδιων κυκλοθεν επι το εν δικτυον, δια να σκεπαση με ροδια τα επιθεματα τα επι της κεφαλαις των στυλων· και εκαμε το αυτο εις το αλλο επιθεμα. ¹⁹Και τα επιθεματα, τα επι της κεφαλαις των στυλων εν τη στοα, ησαν εργασιας κρινων τεσσαρων πηχων. ²⁰Και τα επιθεματα τα επι των δυο στυλων ειχον ροδια και επανωθεν, πλησιον της κοιλιας, της παρα το δικτυωτον· και τα ροδια ησαν διακοσια κατα σειραν κυκλοθεν εφ' εκαστου επιθεματος. ²¹Και εστησε τους στυλους εις την στοαν του ναου· και εστησε τον στυλον τον δεξιον, και εκαλεσε το ονομα αυτου Ιαχειν· και εστησε τον στυλον τον αριστερον, και εκαλεσε το ονομα αυτου Βοας. ²²Και επι την κεφαλην των στυλων ητο εργασια κρινων· ουτως ετελειωθη η κατασκευη των στυλων. ²³Εκαμεν ετι την χυτην θαλασσαν, δεκα πηχων απο χειλους εις χειλος, στρογγυλην κυκλω· και το υψος αυτης πεντε πηχων· και γραμμη τριακοντα πηχων περιεζωννυεν αυτην κυκλω. ²⁴Και υπο το χειλος αυτης κυκλω ησαν αναγλυφα εις σχημα κολοκυνθης περικυκλονοντα αυτην, δεκα κατα πηχην, περικυκλονοντα την θαλασσαν κυκλω· αι δυο σειραι των αναγλυφων ησαν χυμεναι ομου με αυτην. ²⁵Ιστατο δε επι δωδεκα βωων· τρεις εβλεπον προς βορραν, και τρεις εβλεπον προς δυσμας, και τρεις εβλεπον προς νοτον, και τρεις εβλεπον προς ανατολας· και η θαλασσα εκειτο επ' αυτων· και ολα τα οπισθια αυτων ησαν προς τα εσω. ²⁶Και το παχος αυτης ητο μιας παλαμης, και το χειλος αυτης κατεσκευασμενον ως χειλος ποτηριου, ως ανθος κρινου· εχωρει δε δυο χιλιαδας βαθ. ²⁷Εκαμεν ετι δεκα βασεις χαλκινας· τεσσαρων πηχων το μηκος της μιας βασεως, και τεσσαρων πηχων το πλατος αυτης, και τριων πηχων το υψος αυτης. ²⁸Η δε εργασια των βασεων ητο τοιαυτη

ειχον συγκλεισματα, και τα συγκλεισματα ησαν εντος των κιονισκων. ²⁹Και επι των συγκλεισματος των εντος των κιονισκων ησαν λεοντες, βοες και χερουβειμ· και επι των κιονισκων ητο ανωθεν το υποβασταγμα· υποκατωθεν δε των λεοντων και βοων ησαν κροσσοι αναγλυφοι κρεμαμενοι. ³⁰Και εκαστη βασις ειχε τεσσαρας χαλκινους τροχους και αξονας χαλκινους· και αι τεσσαρες γωνιαι αυτης ειχον ωμους· υπο τον λουτηρα ησαν οι ωμοι χυτοι, εκαστος απεναντι των κροσσων. ³¹Και το στομα αυτης, εσωθεν της κεφαλιδος και ανωθεν, ητο μια πηχη· ητο δε το στομα αυτης στρογγυλον, κατεσκευασμενον εις το υποβασταγμα, μια πηχη και ημισεια· και επι επανω τουτου του στοματος αυτης ησαν εγχαραγματα μετα των συγκλεισματος αυτων, τετραγωνα οντα, ουχι στρογγυλα. ³²Και υπο τα συγκλεισματα ησαν τεσσαρες τροχοι· και οι αξονες των τροχων ηνονοντο με την βασιν· και το υψος εκαστου τροχου ητο μιας πηχης και ημισειας. ³³Και η εργασία των τροχων ητο ως η εργασία του τροχου της αμαξης· οι αξονες αυτων και αι πλημναι αυτων και επισωτρα αυτων και αι ακτινες αυτων ησαν ολα χυτα. ³⁴Και ησαν τεσσαρες ωμοι εις τας τεσσαρας γωνιας εκαστης βασεως· και οι ωμοι ησαν συνεχεια της βασεως. ³⁵Και εν τη κορυφη της βασεως ητο στρογγυλον περιζωμα ημισειας πηχης το υψος· και εν τη κορυφη της βασεως τα χειλη αυτης και τα συγκλεισματα αυτης ησαν εκ της αυτης. ³⁶Επι δε τας πλακας των χειλεων αυτης και επι τα συγκλεισματα αυτης, ενεχαραξε χερουβειμ, λεοντας και φοινικας, κατα αναλογιαν εκαστης, και κροσσους κυκλω. ³⁷Κατα τουτον τον τροπον εκαμε τας δεκα βασεις· πασαι ειχον το αυτο χυσιμον, το αυτο μετρον, το αυτο εγχαραγμα. ³⁸Εκαμεν επι δεκα λουτηρας χαλκινους· εκαστος λουτηρ εχωρει τεσσαρακοντα βαθ· εκαστος λουτηρ ητο τεσσαρων πηχων· και εφ' εκαστην των δεκα βασεων ητο εις λουτηρ. ³⁹Και εθεσε τας βασεις, πεντε επι το δεξιον πλαγιον του οικου και πεντε επι το αριστερον πλαγιον του οικου· και εθεσε την θαλασσαν κατα το δεξιον πλαγιον του οικου προς ανατολας απεναντι του νοτιου μερους. ⁴⁰Και εκαμεν ο Χειραμ τους λουτηρας και τα πτυαρια και τας λεκανας. Ουτως ετελειωσεν ο Χειραμ καμνων παντα τα εργα, τα οποια εκαμεν εις τον βασιλεα Σολομωντα δια τον οικον του Κυριου· ⁴¹τους δυο στυλους και τας σφαιρας των επιθεματων, των επι της κεφαλης των δυο στυλων· και τα δυο δικτυωτα, δια να σκεπαζωσι τας δυο σφαιρας των επιθεματων των επι της κεφαλης των στυλων· ⁴²και τετρακοσια ροδια δια τα δυο δικτυωτα, δυο σειρας ροδιων δι' εκαστον δικτυωτον, δια να σκεπαζωσι τας δυο σφαιρας των επιθεματων των επι των στυλων· ⁴³και τας δεκα βασεις και τους δεκα λουτηρας επι των βασεων· ⁴⁴και την μιαν θαλασσαν, και τους δωδεκα βοας υποκατω της θαλασσης· ⁴⁵και τους λεβητας και τα πτυαρια και τας λεκανας· παντα ταυτα τα σκευη, τα οποια ο Χειραμ εκαμεν εις τον βασιλεα Σολομωντα δια τον οικον του Κυριου, ησαν εκ χαλκου λαμπρου. ⁴⁶Εν τη πεδιαδι

του Ιορδανου εχυσεν αυτα ο βασιλευς, εν γη αργιλλωδει, μεταξυ Σοκωθ και Σαρθαν. ⁴⁷Και ο Σολομων αφηκε παντα τα σκευη αζυγιστα, διοτι ησαν πολλα σφοδρα· το βαρος του χαλκου δεν ηδυνατο λογαριασθη. ⁴⁸Και εκαμεν ο Σολομων παντα τα σκευη τα του οικου του Κυριου, το θυσιαστηριον το χρυσειον, και την τραπεζαν την χρυσην, επι της οποιας ετιθεντο οι αρτοι της προθεσεως, ⁴⁹και τας λυχνιας, πεντε εκ δεξιων και πεντε εξ αριστερων, εμπροσθεν του χρηστηριου, εκ χρυσιου καθαρου, και τα ανθη και τους λυχνους και τας λαβιδας εκ χρυσου, ⁵⁰και τας φιαλας και τα λυχνοφαλιδα και τας λεκανας και τους κρατηρας και τα θυμιατηρια εκ χρυσιου καθαρου, και τους στροφιγγας εκ χρυσιου, δια τας θυρας του οικου του εσωτατου, του αγιου των αγιων, και δια τας θυρας του οικου του ναου. ⁵¹Και συνετελεσθη απαν το εργον, το οποιον εκαμεν ο βασιλευς Σολομων δια τον οικον του Κυριου. Και εισεφερεν ο Σολομων τα αφιερωματα Δαβιδ του πατρος αυτου· το αργυριον και το χρυσειον, και τα σκευη εθεσεν εν τοις θησαυροις του οικου του Κυριου.

8Τοτε συνηθροισεν ο βασιλευς Σολομων προς εαυτον εν Ιερουσαλημ τους πρεσβυτερους του Ισραηλ και παντας τους αρχηγους των φυλων, τους οικογενεαρχας των υιων Ισραηλ, δια να αναβιβασωσι την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου εκ της πολεως Δαβιδ, ητις ειναι η Σιων. ²Και συνηθροισθησαν παντες οι ανδρες Ισραηλ προς τον βασιλεα Σολομωντα εν τη εορτη κατα τον μηνα Εθανειμ, οστις ειναι ο εβδομος μην. ³Και ηλθον παντες οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ και εσηκωσαν οι ιερεις την κιβωτον. ⁴Και ανεβιβασαν την κιβωτον του Κυριου και την σκηνην του μαρτυριου και παντα τα σκευη τα αγια τα εν τη σκηνη· οι ιερεις και οι Λευιται ανεβιβασαν αυτα. ⁵Και ο βασιλευς Σολομων και πασα η συναγωγη του Ισραηλ, οι συναχθεντες προς αυτον, ησαν μετ' αυτου εμπροσθεν της κιβωτου, θυσιαζοντες προβατα και βοας, οσα δεν ητο δυνατον να λογαριασθωσι και να αριθμηθωσι δια το πληθος. ⁶Και εισηγαγον οι ιερεις την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου εις τον τοπον αυτης, εις το χρηστηριον του οικου, εις τα αγια των αγιων, υποκατω των πτερυγων των χερουβειμ. ⁷Διοτι τα χερουβειμ ειχον εξηπλωμενας τας πτερυγας επι τον τοπον της κιβωτου, και τα χερουβειμ εκαλυπτον την κιβωτον και τους μοχλους αυτης ανωθεν. ⁸Και εξειχον οι μοχλοι, και εφαινοντο τα ακρα των μοχλων εκ του αγιου τοπου εμπροσθεν του χρηστηριου, εξωθεν ομως δεν εφαινοντο· και ειναι εκει εως της σημερον. ⁹Δεν ησαν εν τη κιβωτω ειμη αι δυο λιθιναι πλακες, τας οποιας ο Μωυσης εθεσεν εκει εν Χωρηβ, οπου ο Κυριος εκαμε διαθηκην προς τους υιους Ισραηλ, οτε εξηλθον εκ γης Αιγυπτου. ¹⁰Και ως εξηλθον οι ιερεις εκ του αγιαστηριου, η νεφελη ενεπλησε τον οικον του Κυριου· ¹¹και δεν ηδυναντο οι ιερεις να σταθωσι δια να λειτουργησωσιν, εξ αιτιας της νεφελης· διοτι η δοξα του Κυριου ενεπλησε τον οικον του Κυριου. ¹²Τοτε ελα-

λησεν ο Σολομων, Ο Κυριος ειπεν οτι θελει κατοικει εν γνοφω· ¹³ωκοδομησα εις σε οικον κατοικησεως, τοπον δια να κατοικης αιωνως. ¹⁴Και στρεψας ο βασιλευς το προσωπον αυτου, ευλογησε πασαν την συναγωγην του Ισραηλ· πασα δε η συναγωγή του Ισραηλ ιστατο. ¹⁵Και ειπεν, Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, οστις εξετελεσε δια της χειρος αυτου εκεινο το οποιον ελαλησε δια του στοματος αυτου προς Δαβιδ τον πατερα μου, λεγων, ¹⁶Αφ' ης ημερας εξηγαγον τον λαον μου τον Ισραηλ εξ Αιγυπτου, δεν εξελεξα απο πασων των φυλων του Ισραηλ ουδεμιαν πολιν δια να οικοδομηθη οικος, ωστε να ηναι το ονομα μου εκει· αλλ' εξελεξα τον Δαβιδ, δια να ηναι επι τον λαον μου Ισραηλ. ¹⁷Και ηλθεν εις την καρδιαν Δαβιδ του πατρος μου να οικοδομηση οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου του Ισραηλ. ¹⁸Αλλ' ο Κυριος ειπε προς Δαβιδ τον πατερα μου, Επειδη ηλθεν εις την καρδιαν σου να οικοδομησης οικον εις το ονομα μου, καλως μεν εκαμες οτι συναλαβες τουτο εν τη καρδια σου· ¹⁹πλην συ δεν θελεις οικοδομησει τον οικον· αλλ' ο υιος σου, οστις θελει εξελθει εκ της σφυρος σου, ουτος θελει οικοδομησει τον οικον εις το ονομα μου. ²⁰Ο Κυριος λοιπον εξεπληρωσε τον λογον αυτου, τον οποιον ελαλησε· και εγω ανεστην αντι Δαβιδ του πατρος μου, και εκαθησα επι του θρονου του Ισραηλ, καθως ελαλησεν ο Κυριος, και ωκοδομησα τον οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου του Ισραηλ. ²¹Και διωρισα εκει τοπον δια την κιβωτον, εν η κειται η διαθηκη του Κυριου, την οποιαν εκαμε προς τους πατερας ημων, οτε εξηγαγεν αυτους εκ γης Αιγυπτου. ²²Και σταθεις ο Σολομων εμπροσθεν του θυσιαστηριου του Κυριου, ενωπιον πασης της συναγωγης του Ισραηλ, εξετεινε τας χειρας αυτου προς τον ουρανον, ²³και ειπε, Κυριε Θεε του Ισραηλ, δεν ειναι Θεος ομοιος σου εκ τω ουρανω ανω και επι της γης κατω, οστις φυλαττει την διαθηκην και το ελεος προς τους δουλους σου τους περιπατουντας ενωπιον σου εν ολη τη καρδια αυτων· ²⁴οστις εφυλαξας προς τον δουλον σου Δαβιδ τον πατερα μου οσα ελαλησας προς αυτον· και ελαλησας δια του στοματος σου και εξετελεσας δια της χειρος σου, καθως την ημεραν ταυτην. ²⁵Και τωρα, Κυριε Θεε του Ισραηλ, φυλαξον προς τον δουλον σου Δαβιδ τον πατερα μου εκεινο το οποιον υπεσχεθης προς αυτον, λεγων, Δεν θελει εκλειψει εις σε ανηρ απ' εμπροσθεν μου καθημενος επι του θρονου του Ισραηλ, μονον εαν προσεχωσιν οι υιοι σου εις την οδον αυτων, δια να περιπατωσιν ενωπιον μου, καθως συ περιεπατησας ενωπιον μου. ²⁶Τωρα λοιπον, Θεε του Ισραηλ, ας αληθευση, δεομαι, ο λογος σου, τον οποιον ελαλησας προς τον δουλον σου Δαβιδ τον πατερα μου. ²⁷Αλλα θελει αληθως κατοικησει Θεος επι της γης; ιδου, ο ουρανος και ο ουρανος των ουρανων δεν ειναι ικανοι να σε χωρεσωσι· ποσον ολιγωτερον ο οικος ουτος, τον οποιον ωκοδομησα. ²⁸Πλην επιβλεψον επι την προσευχην του δουλου σου και επι την δεησιν αυτου, Κυριε Θεε μου, ωστε να εισακουσης της κραυγης και της δεησεως, την οποιαν ο δουλος

σου δεεται ενωπιον σου την σημερον. ²⁹δια να ηναι οι οφθαλμοι σου ανεωγμενοι προς τον οικον τουτον νυκτα και ημεραν, προς τον τοπον περι του οποιου ειπας, Το ονομα μου θελει εισθαι εκει· δια να εισακουης της δεησεως, την οποιαν ο δουλος σου θελει δεεσθαι εν τω τοπω τουτω. ³⁰Και επακουε της δεησεως του δουλου σου και του λαου σου Ισραηλ, οταν προσευχωνται εν τω τοπω τουτω· και ακουε συ εκ του τοπου της κατοικησεως σου, εκ του ουρανου· και ακουων, γινου ιλεως. ³¹Εαν αμαρτηση τις ανθρωπος εις τον πλησιον αυτου και ζητηση ορκον παρ' αυτου δια να καμη αυτον να ορκισθη, και ο ορκος ελθη εμπροσθεν του θυσιαστηριου σου εν τω οικω τουτω, ³²τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου και ενεργησον και κρινον τους δουλους σου, καταδικαζων μεν τον ανομον, ωστε να στρεψης κατα της κεφαλης αυτου την πραξιν αυτου, δικαιωνων δε τον δικαιον, ωστε να αποδωσης εις αυτον κατα την δικαιοσυνην αυτου. ³³Οταν κτυπηθη ο λαος σου Ισραηλ εμπροσθεν του εχθρου, διοτι ημαρτησαν εις σε, και επιστρεψωσι προς σε και δοξασωσι το ονομα σου και προσευχηθωσι και δεηθωσιν ενωπιον σου εν τω οικω τουτω, ³⁴τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου και συγχωρησον την αμαρτιαν του λαου σου Ισραηλ, και επαναγαγε αυτους εις την γην, την οποιαν εδωκας εις τους πατερας αυτων. ³⁵Οταν ο ουρανος κλεισθη, και δεν γινηται βροχη, διοτι ημαρτησαν εις σε, εαν προσευχηθωσι προς τον τοπον τουτον και δοξασωσι το ονομα σου και επιστρεψωσιν απο των αμαρτιων αυτων, αφου ταπεινωσης αυτους, ³⁶τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου και συγχωρησον την αμαρτιαν των δουλων σου και του λαου σου Ισραηλ, διδαξας αυτους την οδον την αγαθην, εις την οποιαν πρεπει να περιπατωσι, και δος βροχην επι την γην σου, την οποιαν εδωκας εις τον λαον σου δια κληρονομιαν. ³⁷Πεινα εαν γεινη εν τη γη, θανατικον εαν γεινη, ανεμοφθορια, ερυσιβη, ακρις, βρουχος εαν γεινη, ο εχθρος αυτων εαν πολιορκηση αυτους εν τω τοπω της κατοικιας αυτων, οποιαδηποτε πληγη, οποιαδηποτε νοσος γεινη, ³⁸πασαν προσευχην, πασαν δεησιν γινομενην υπο παντος ανθρωπου, υπο παντος του λαου σου Ισραηλ, οταν γνωριση εκαστος την πληγην της καρδιας αυτου και εκτεινη τας χειρας αυτου προς τον οικον τουτον, ³⁹τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου, του τοπου της κατοικησεως σου, και συγχωρησον και ενεργησον και δος εις εκαστον κατα πασας τας οδους αυτου, οπως γνωριζεις την καρδιαν αυτου, διοτι συ, μονος συ, γνωριζεις τας καρδιας παντων των υιων ανθρωπων. ⁴⁰δια να σε φοβωνται πασας τας ημερας οσας ζωσιν επι προσωπου της γης, την οποιαν εδωκας εις τους πατερας ημων. ⁴¹Και τον ξενον ετι, οστις δεν ειναι εκ του λαου σου Ισραηλ, αλλ' ερχεται απο γης μακρας δια το ονομα σου, ⁴²διοτι θελουσιν ακουσει το ονομα σου το μεγα και την χειρα σου την κραταιαν και τον βραχιονα σου τον εξηπλωμενον, οταν ελθη και προσευχηθη προς τον οικον τουτον, ⁴³συ επακουσον εκ του ουρανου, του τοπου της κατοικησεως σου, και ενεργησον κατα

παντα περι οσων ο ξενος σε επικαλεσθη· δια να γνωρισωσι παντες οι λαοι της γης το ονομα σου, να σε φοβωνται, καθως ο λαος σου Ισραηλ· και δια να γνωρισωσιν οτι το ονομα σου εκληθη επι τον οικον τουτον, τον οποιον ωκοδομησα. ⁴⁴Οταν ο λαος σου εξελθη εις πολεμον εναντιον των εχθρων αυτων, οπου αποστειλης αυτους, και προσευχηθωσιν εις τον Κυριον, προς την πολιν, την οποιαν εξελεξας, και τον οικον, τον οποιον ωκοδομησα εις το ονομα σου, ⁴⁵τοτε επακουσον εκ του ουρανου της προσευχης αυτων και της δεησεως αυτων, και καμε το δικαιον αυτων. ⁴⁶Οταν αμαρτησωσιν εις σε, διοτι ουδεις ανθρωπος ειναι αναμαρτητος, και οργισθης εις αυτους και παραδωσης αυτους εις τον εχθρον, ωστε οι αιχμαλωτισται να φερωσιν αυτους αιχμαλωτους εις την γην του εχθρου, μακραν η πλησιον, ⁴⁷και ελθωσιν εις εαυτους εν τη γη, οπου εφερθησαν αιχμαλωτοι, και επιστρεψωσι και δεηθωσι προς σε εν τη γη των αιχμαλωτισαντων αυτους, λεγοντες, Ημαρτομεν, ηνομησαμεν, ηδικησαμεν, ⁴⁸και επιστρεψωσι προς σε εξ ολης της καρδιας αυτων και εξ ολης της ψυχης αυτων, εν τη γη των εχθρων των αιχμαλωτισαντων αυτους, και προσευχηθωσιν προς σε προς την γην αυτων την οποιαν εδωκας εις τους πατερας αυτων, την πολιν την οποιαν εξελεξας, και τον οικον τον οποιον ωκοδομησα εις το ονομα σου, ⁴⁹τοτε επακουσον εκ του ουρανου, του τοπου της κατοικησεως σου, της προσευχης αυτων και της δεησεως αυτων και καμε το δικαιον αυτων, ⁵⁰και συγχωρησον εις τον λαον σου, τον αμαρτησαντα εις σε, και αφες πασας τας παραβασεις αυτων, δια των οποιων εγειναν παραβαται εναντιον σου, και κινήσον εις οικτιριμον αυτων τους αιχμαλωτισαντας αυτους ωστε να οικτιρωσιν αυτους· ⁵¹διοτι λαος σου και κληρονομια σου ειναι, τον οποιον εξηγαγες εξ Αιγυπτου, εκ μεσου του σιδηρου χωνευτηριου. ⁵²Ας ηναι λοιπον οι οφθαλμοι σου ανεωγμενοι εις την δεησιν του δουλου σου και εις την δεησιν του λαου σου Ισραηλ, δια να εισακουης αυτους περι οσων σε επικαλεσθωσι, ⁵³διοτι συ εξεχωρισας αυτους απο παντων των λαων της γης, δια να ηναι κληρονομια σου, καθως ελαλησας δια χειρος Μωυσεως του δουλου σου, οτε εξηγαγες τους πατερας ημων εξ Αιγυπτου, Δεσποτα Κυριε. ⁵⁴Και αφου ετελειωσεν ο Σολομων να καμνη ολην την προσευχην και την δεησιν ταυτην προς τον Κυριον, εσηκωθη απ' εμπροσθεν του θυσιαστηριου του Κυριου, οπου ητο γονυπετης με τας χειρας αυτου εξηπλωμενας προς τον ουρανον. ⁵⁵Και εσταθη και ευλογησε πασαν την συναξιν του Ισραηλ μετα φωνης μεγαλης, λεγων, ⁵⁶Ευλογητος Κυριος, οστις εδωκεν αναπαυσιν εις τον λαον αυτου Ισραηλ, κατα παντα οσα υπεσχεθη· δεν επεσεν ουδε εις εκ παντων των λογων των αγαθων, τους οποιους ελαλησε δια χειρος Μωυσεως του δουλου αυτου. ⁵⁷Γενοιτο Κυριος ο Θεος ημων μεθ' ημων, καθως ητο μετα των πατερων ημων να μη αφηση ημας, μηδε να εγκαταλειψη ημας· ⁵⁸δια να επικληνη τας καρδιας ημων εις εαυτον ωστε να περιπατωμεν εις πασας τας

οδους αυτου και να φυλαττωμεν τας εντολας αυτου και τα διαταγματα αυτου και τας κρισεις αυτου, τα οποια προσεταξεν εις τους πατερας ημων. ⁵⁹Και ουτοι οι λογοι μου, τους οποιους εδεηθην ενωπιον του Κυριου, να ηναι ημεραν και νυκτα πλησιον Κυριου του Θεου ημων, δια να καμνη το δικαιον του δουλου αυτου και το δικαιον του λαου αυτου Ισραηλ, κατα την αναγκην εκαστης ημερας· ⁶⁰δια να γνωρισωσι παντες οι λαοι της γης, οτι ο Κυριος, αυτος ειναι ο Θεος, ουδεις αλλος. ⁶¹Ας ηναι λοιπον η καρδια σας τελεια προς Κυριον τον Θεον ημων, δια να περιπατητε εις τα διαταγματα αυτου και να φυλαττητε τας εντολας αυτου, καθως εν τη ημερα ταυτη. ⁶²Και ο βασιλευς και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, προσεφεραν θυσιαν ενωπιον του Κυριου. ⁶³Και εθυσιασεν Σολομων τας θυσιας τας ειρηνικας, τας οποιας προσεφερεν εις τον Κυριον, εικοσιδυο χιλιαδας βων και εκατον εικοσι χιλιαδας προβατων· ουτως εγκαινιασαν τον οικον του Κυριου ο βασιλευς και παντες οι υιοι Ισραηλ. ⁶⁴Την αυτην ημεραν καθιερωσεν ο βασιλευς το μεσον της αυλης της κατα προσωπον του οικου του Κυριου· διοτι εκει προσεφερε τα ολοκαυτωματα και την εξ αλφитων προσφοραν και το στεαρ των ειρηνικων προσφορων· επειδη το θυσιαστηριον το χαλκινον, το κατ' εμπροσθεν του Κυριου, ητο μικρον ωστε να χωρεση τα ολοκαυτωματα και την εξ αλφитων προσφοραν και το στεαρ των ειρηνικων προσφορων. ⁶⁵Και κατ' εκεινον τον καιρον εκαμεν Σολομων την εορτην, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, συναξις μεγαλη, απο της εισοδου Αιμαθ μεχρι του ποταμου Αιγυπτου, ενωπιον Κυριου του Θεου ημων, επτα ημερας και επτα ημερας, δεκατεσσαρας ημερας. ⁶⁶την ογδοην ημεραν απελυσε τον λαον· και ευλογησαν τον βασιλεα και ανεχωρησαν εις τας σκηνας αυτων, χαιροντες και ευφραινομενοι εκ καρδιας, δια παντα τα αγαθα οσα ο Κυριος εκαμε προς Δαβιδ τον δουλον αυτου και προς Ισραηλ τον λαον αυτου.

9Και αφου ετελειωσεν ο Σολομων, να οικοδομη τον οικον του Κυριου και τον οικον του βασιλεως και παντα οσα επεθυμει ο Σολομων και ηθελε να καμη, ²εφανη ο Κυριος εις τον Σολομωντα δευτεραν φοραν, καθως εφανη εις αυτον εν Γαβαων. ³Και ειπεν ο Κυριος προς αυτον, Ηκουσα της προσευχης σου και της δεησεως σου, την οποιαν εδεηθης ενωπιον μου. Ηγιασα τον οικον τουτον, τον οποιον ωκοδομησας, δια να θεσω εκει το ονομα μου εις τον αιωνα· και θελουσιν εισθαι οι οφθαλμοι μου και η καρδια μου εκει δια παντος. ⁴Και συ εαν περιπατησης ενωπιον μου, καθως περιεπατησε Δαβιδ ο πατηρ σου, εν ακεραιοτητι καρδιας και εν ευθυτητι, ωστε να καμνης κατα παντα οσα προσεταξα εις σε, να φυλαττης τα διαταγματα μου και τας κρισεις μου, ⁵τοτε θελω στερεωσει τον θρονον της βασιλειας σου επι τον Ισραηλ εις τον αιωνα, καθως υπεσχεθην προς Δαβιδ τον πατερα σου, λεγων, Δεν θελει εκλειψει εις σε ανηρ επανωθεν του θρονου του Ισραηλ. ⁶Εαν ποτε στραφητε απ'

εμου, σεις η τα τεκνα σας, και δεν φυλαξητε τας εντολας μου, τα διαταγματα μου, τα οποια εθεσα εμπροσθεν σας, αλλα υπαγητε και λατρευσητε αλλους θεους και προσκυνησητε αυτους, ⁷τοτε θελω εκριζωσει τον Ισραηλ απο προσωπου της γης, την οποιαν εδωκα εις αυτους· και τον οικον τουτον, τον οποιον ηγιασα δια το ονομα μου, θελω απορριψει απο προσωπου μου· και ο Ισραηλ θελει εισθαι εις παροιμιαν και εμπαιγμον μεταξυ παντων των λαων. ⁸Περι δε του οικου τουτου, οστις εγεινε τοσον υψηλος, πας ο διαβαινων πλησιον αυτου θελει μενει εκθαμβος και θελει καμνει συριγμον· και θελουσι λεγει, Δια τι ο Κυριος εκαμεν ουτως εις την γην ταυτην και εις τον οικον τουτον; ⁹Και θελουσιν αποκρινεσθαι, Επειδη εγκατελιπον Κυριον τον Θεον αυτων, οστις εξηγαγε τους πατερας αυτων εκ γης Αιγυπτου, και προσεκολληθησαν εις αλλους θεους και προσεκυνησαν αυτους και ελατρευσαν αυτους, δια τουτο ο Κυριος επεφερεν επ' αυτους απαν τουτο το κακον. ¹⁰Εν δε τω τελει των εικοσι ετων καθ' α ο Σολομων ωκοδομησε τους δυο οικους, τον οικον του Κυριου και τον οικον του βασιλεως, ¹¹ο δε Χειραμ ο βασιλευς της Τυρου ειχε βοηθησει τον Σολομωντα με ξυλα κεδρου και με ξυλα πευκης και με χρυσιον, καθ' ολην την επιθυμιαν αυτου, τοτε ο βασιλευς Σολομων εδωκεν εις τον Χειραμ εικοσι πολεις εν τη γη της Γαλιλαιας. ¹²Και εξηλθεν ο Χειραμ απο της Τυρου δια να ιδη τας πολεις, τας οποιας εδωκεν ο Σολομων εις αυτον· και δεν ηρεσαν εις αυτον. ¹³Και ειπε, Τι ειναι αι πολεις αυται, τας οποιας μοι εδωκας, αδελφε μου; και εκαλεσεν αυτας γην Καβουλ, εως της ημερας ταυτης. ¹⁴Και απεστειλεν ο Χειραμ εις τον βασιλεα εκατον εικοσι ταλαντα χρυσιου. ¹⁵Ουτος δε ειναι ο τροπος του φορου, τον οποιον επεβαλεν ο βασιλευς Σολομων, δια να οικοδομηση τον οικον του Κυριου και τον οικον εαυτου και την Μιλλω και το περιτειχισμα της Ιερουσαλημ και την Ασωρ και την Μεγιδδω και την Γεζερ. ¹⁶Διοτι Φαραω ο βασιλευς Αιγυπτου ειχεν αναβη και κυριευσει την Γεζερ και κατακαυσει αυτην εν πυρι, και τους Χαναναιους τους κατοικουντας εν τη πολει ειχε φονευσει και ειχε δωσει αυτην δωρον εις την θυγατερα αυτου, την γυναικα του Σολομωντος. ¹⁷Και ωκοδομησεν ο Σολομων την Γεζερ και την Βαιθ-ωρων την κατωτεραν, ¹⁸και την Βααλαθ, και την Θαδμωρ εν τη ερημω της γης, ¹⁹και πασας τας πολεις των αποθηκων, τας οποιας ειχεν ο Σολομων, και τας πολεις των αμαξων και τας πολεις των ιππεων και ο, τι επεθυμησεν ο Σολομων να οικοδομηση εν Ιερουσαλημ και εν τω Λιβανω και εν παση τη γη της επικρατειας αυτου. ²⁰Παντα δε τον λαον τον εναπολειφθεντα εκ των Αμορραιων, των Χετταιων, των Φερεζαιων, των Ευαιων και των Ιεβουσαιων, οιτινες δεν ησαν εκ των υιων Ισραηλ, ²¹αλλ' εκ των τεκνων εκεινων των εναπολειφθεντων εν τη γη, τους οποιους οι υιοι Ισραηλ δεν ηδυνηθησαν να εξολοθρευσωσιν, επι τουτους ο Σολομων επεβαλε φορον εως της ημερας ταυτης. ²²Εκ δε των υιων Ισραηλ ο Σολομων δεν εκαμεν ουδενα δου-

λον· διοτι ησαν ανδρες πολεμισται και θεραποντες αυτου και μεγαστανες αυτου και ταξιαρχοι αυτου και αρχοντες των αμαξων αυτου και των ιππεων αυτου. ²³Οι δε αρχηγοι των επιστατουτων επι τα εργα του Σολομωντος, ησαν πεντακοσιοι πενηκοντα, εξουσιαζοντες επι τον λαον τον δουλευοντα εις τα εργα. ²⁴Ανεβη δε η θυγατηρ του Φαραω εκ της πολεως Δαβιδ εις τον οικον αυτης, τον οποιον ο Σολομων ωκοδομησε δι' αυτην· τοτε ωκοδομησε την Μιλλω. ²⁵Και προσεφερεν ο Σολομων τρις του ενιαυτου ολοκαυτωματα και ειρηνικας προσφορας επι του θυσιαστηριου, το οποιον ωκοδομησεν εις τον Κυριον, και εθυμιαζεν επι του οντος εμπροσθεν του Κυριου· ουτως ετελειωσε τον οικον. ²⁶Εκαμε δε στολον ο βασιλευς Σολομων εν Εσιων-γαβερ, ητις ειναι πλησιον της Αιλωθ, επι το χειλος της Ερυθρας θαλασσης, εν τη γη Εδωμ. ²⁷Και απεστειλεν ο Χειραμ εις τον στολον εκ των δουλων αυτου ναυτας εμπειρους της θαλασσης, μετα των δουλων του Σολομωντος. ²⁸Και ηλθον εις Οφειρ και ελαβον εκειθεν τετρακοσια και εικοσι ταλαντα χρυσιου και εφεραν προς τον βασιλεα Σολομωντα.

10 Ακουσασα δε η βασιλισσα της Σεβα την περι του ονοματος του Κυριου φημην του Σολομωντος, ηλθε δια να δοκιμαση αυτον δι' αιγιματων. ²Και ηλθεν εις Ιερουσαλημ μετα συνοδιας μεγαλης σφοδρα, μετα καμηλων πεφορτωμενων αρωματα και χρυσον πολυν σφοδρα και λιθους πολυτιμους· και οτε ηλθε προς τον Σολομωντα, ελαλησε μετ' αυτου περι παντων οσα ειχεν εν τη καρδια αυτης. ³Και εξηγησεν εις αυτην ο Σολομων παντα τα ερωτηματα αυτης· δεν εσταθη ουδεν κεκρυμμενον απο του βασιλεως, το οποιον δεν εξηγησεν εις αυτην. ⁴Και ιδουσα η βασιλισσα της Σεβα πασαν την σοφιαν του Σολομωντος και τον οικον τον οποιον ωκοδομησε, ⁵και τα φαγητα της τραπεζης αυτου και την καθεδριασιν των δουλων αυτου και την στασιν των υπουργων αυτου και τον ιματισμον αυτων και τους οινοχοους αυτου και την αναβασιν αυτου, δι' ης ανεβαινεν εις τον οικον του Κυριου, εγεινεν εκθαμβος. ⁶Και ειπε προς τον βασιλεα, Αληθης ητο ο λογος, τον οποιον ηκουσα εν τη γη μου, περι των εργαων σου και περι της σοφιας σου. ⁷Αλλα δεν επιστευον εις τους λογους, εωσου ηλθον, και ειδον οι οφθαλμοι μου· και ιδου, το ημισυ δεν απηγγελθη εις εμε· η σοφια σου και η ευημερια σου υπερβαινουσι την φημην την οποιαν ηκουσα· ⁸μακαριοι οι ανδρες σου, μακαριοι οι δουλοι σου ουτοι, οι ισταμενοι παντοτε ενωπιον σου, οι ακουοντες την σοφιαν σου· ⁹εστω Κυριος ο Θεος σου ευλογημενος, οστις ευηρεστηθη εις σε, δια να σε θεση επι τον θρονον του Ισραηλ· επειδη ο Κυριος ηγαπησεν εις τον αιωνα τον Ισραηλ, δια τουτο σε κατεστησε βασιλεα, δια να καμνης κρισιν και δικαιοσυνην. ¹⁰Και εδωκεν εις τον βασιλεα εκατον εικοσι ταλαντα χρυσιου και αρωματα πολλα σφοδρα και λιθους πολυτιμους· δεν ηλθε πλεον τωση αφθονια αρωματων, ως εκεινα τα οποια η βασιλισσα της Σεβα εδωκεν εις

τον βασιλεα Σολομωντα. ¹¹Και ο στολος ετι του Χειραμ, οστις εφερε το χρυσιον απο Οφειρ, εφερον απο Οφειρ και μεγα πληθος ξυλων αλμουγειμ και λιθους τιμιους. ¹²Και εκαμεν ο βασιλευς εκ των ξυλων αλμουγειμ αναβασεις εις τον οικον του Κυριου και εις τον οικον του βασιλεως, και κιθαρας και ψαλτηρια δια τους μουσικους· τοιαυτα ξυλα αλμουγειμ δεν ειχον ελθει ουδε φανη εις της ημερας ταυτης. ¹³Και εδωκεν ο βασιλευς Σολομων εις την βασιλισσαν της Σεβα παντα οσα ηθελησεν, οσα εζητησεν, εκτος των οσα εδωκεν εις αυτην οικοθεν ο βασιλευς Σολομων. Και επεστρεψε και ηλθεν εις την γην αυτης, αυτη και οι δουλοι αυτης. ¹⁴Το βαρος δε του χρυσιου, το οποιον ηρχετο εις τον Σολομωντα κατ' ετος, ητο εξακοσια εξηκοντα εξ ταλαντα χρυσιου, ¹⁵εκτος του συναγομενου εκ των τελωνων και εκ των πραγματειων των εμπορων και εκ παντων των βασιλεων της Αραβιας και εκ των σατραπων της γης. ¹⁶Και εκαμεν ο βασιλευς Σολομων διακοσιους θυρεους εκ χρυσιου σφυρηλατου· εξακοσιοι σικλοι χρυσιου εξωδευοντο εις εκαστον θυρεον. ¹⁷και τριακοσιασ ασπιδας εκ χρυσιου σφυρηλατου· τρεις μναι χρυσιου εξωδευοντο εις εκαστην ασπιδα· και εθεσεν αυτας ο βασιλευς εν τω οικω του δασους του Λιβανου. ¹⁸Εκαμεν ετι ο βασιλευς θρονον μεγαν ελεφαντινον και εσκεπασεν αυτον με καθαρον χρυσιον. ¹⁹ειχε δε ο θρονος εξ βαθμιδας, και η κορυφη του θρονου ητο στρογγυλη οπισθεν αυτου, και αγκωνας εντευθεν και εντευθεν της καθεδρας και δυο λεοντας ισταμενους εις τα πλαγια των αγκωνων. ²⁰Επι δε των εξ βαθμιδων, εκει ισταντο δωδεκα λεοντες εκατερωθεν· παρομοιον δεν κατεσκευασθη εις ουδεν βασιλειον. ²¹Και παντα τα σκευη του ποτου του βασιλεως Σολομωντος ησαν εκ χρυσιου, και παντα τα σκευη του οικου του δασους του Λιβανου εκ χρυσιου καθαρου· ουδεν εξ αργυριου· το αργυριον ελογιζετο εις ουδεν εν ταις ημεραις του Σολομωντος. ²²Διοτι ειχεν ο βασιλευς εν τη θαλασση στολον της θαρσεις μετα του στολου του Χειραμ· απαξ κατα τριετιαν ηρχετο ο στολος απο θαρσεις, φερων χρυσον και αργυρον, οδοντας ελεφαντος και πιθηκους και παγωνια. ²³Και εμεγαλυνθη ο βασιλευς Σολομων υπερ παντας τους βασιλεις της γης εις πλουτον και εις σοφιαν. ²⁴Και πασα η γη εζητει το προσωπον του Σολομωντος, δια να ακουσωσι την σοφιαν αυτου, την οποιαν ο Θεος εδωκεν εις την καρδιαν αυτου. ²⁵Και εφερον εκαστος αυτων το δωρον αυτου, σκευη αργυρα και σκευη χρυσα και στολας και πανοπλιας και αρωματα, ιππους και ημιονους, κατ' ετος. ²⁶Και συνηθορισεν ο Σολομων αμαξας και ιππεις· και ειχε χιλιας τετρακοσιας αμαξας και δωδεκα χιλιαδας ιππεων, τους οποιους εθεσεν εις τας πολεις των αμαξων και πλησιον του βασιλεως εν Ιερουσαλημ. ²⁷Και κατεστησεν ο βασιλευς εν Ιερουσαλημ τον αργυρον ως λιθους, και τας κεδρους κατεστησεν ως τας εν τη πεδιαδι συκαμινους, δια την αφθονιαν. ²⁸Εγινετο δε εις τον Σολομωντα εξαγωγή ιππων και λινου νηματος εξ Αιγυπτου· το μεν νημα ελαμβανον οι εμποροι του βασι-

λεως εις ωρισμενην τιμην. ²⁹Εκαστη δε αμαξα ανεβαινε και εξηρχετο εξ Αιγυπτου δια εξακοσιους σικλους αργυρου, και εκαστος ιππος δια εκατον πενηκοντα· και ουτω δια παντας τους βασιλεις των Χετταιων και δια τους βασιλεις της Συριας η εξαγωγή εγινετο δια χειρος αυτων.

11 Ηγαπησε δε ο βασιλευς Σολομων πολλας ξενας γυναικας, εκτος της θυγατρος του Φαραω, Μωαβιτιδας, Αμμωνιτιδας, Ιδουμιας, Σιδωνιας, Χετταιας· ²εκ των εθνων περι των οποιων ο Κυριος ειπε προς τους υιους Ισραηλ, Δεν θελετε εισελθει προς αυτα, ουδε αυτα θελουσιν εισελθει προς εσας, μηποτε εκκλινωσι τας καρδιας σας κατοπιν των θεων αυτων· εις αυτα ο Σολομων προσεκολληθη με ερωτα. ³Και ειχε γυναικας βασιλιδας επτακοσιας και παλλακας τριακοσιας· και αι γυναικες αυτου εξεκλιναν την καρδιαν αυτου. ⁴Διοτι οτε εγηρασεν ο Σολομων, αι γυναικες αυτου εξεκλιναν την καρδιαν αυτου κατοπιν αλλων θεων· και η καρδια αυτου δεν ητο τελεια μετα του Κυριου του Θεου αυτου, ως η καρδια Δαβιδ του πατρος αυτου. ⁵Και επορευθη ο Σολομων κατοπιν της Ασταρτης, της θεας των Σιδωνιων, και κατοπιν του Μελχωμ, του βδελυγματος των Αμμωνιτων. ⁶Και επραξεν ο Σολομων πονηρα ενωπιον του Κυριου και δεν επορευθη εντελως κατοπιν του Κυριου, ως Δαβιδ ο πατηρ αυτου. ⁷Τοτε ωκοδομησεν ο Σολομων υψηλον τοπον εις τον Χεμω, το βδελυγμα του Μωαβ, εν τω ορει τω απεναντι της Ιερουσαλημ, και εις τον Μολοχ, το βδελυγμα των υιων Αμμων. ⁸Και ουτως εκαμε δι' ολας τας γυναικας αυτου τας ξενας, αιτινες εθυμιαζον και εθυσιαζον εις τους θεους αυτων. ⁹Και ωργισθη ο Κυριος κατα του Σολομωντος επειδη η καρδια αυτου εξεκλινεν απο του Κυριου του Θεου του Ισραηλ, οστις εφανερωθη δις εις αυτον, ¹⁰και προσεταξεν εις αυτον περι του πραγματος τουτου, να μη υπαγη κατοπιν αλλων θεων· δεν εφυλαξεν ομως εκεινο, το οποιον ο Κυριος προσεταξε. ¹¹Δια τουτο ειπεν ο Κυριος εις τον Σολομωντα, Επειδη τουτο ευρεθη εν σοι, και δεν εφυλαξας την διαθηκην μου και τα διαταγματα μου, τα οποια προσεταξα εις σε, θελω εξαπαντος διαρρηξει την βασιλειαν απο σου και δωσει αυτην εις τον δουλον σου· ¹²πλην εν ταις ημεραις σου δεν θελω καμει τουτο, χαριν Δαβιδ του πατρος σου· εκ της χειρος του υιου σου θελω διαρρηξει αυτην· ¹³δεν θελω ομως διαρρηξει πασαν την βασιλειαν· μιαν φυλην θελω δωσει εις τον υιον σου, χαριν Δαβιδ του δουλου μου, και χαριν της Ιερουσαλημ, την οποιαν εξελεξα. ¹⁴Και εσηκωσεν ο Κυριος αντιπαλον εις τον Σολομωντα, τον Αδαδ τον Ιδουμιαιον· ουτος ητο εκ του σπερματος των βασιλεων της Ιδουμιας. ¹⁵Διοτι, οτε ητο ο Δαβιδ εν τη Ιδουμια και Ιωαβ ο αρχιστρατηγος ανεβη να θαψη τους θανατωθεντας και επαταξε παν αρσενικον εν τη Ιδουμια, ¹⁶επειδη εξ μηνας εκαθησεν εκει ο Ιωαβ μετα παντος του Ισραηλ, εωσου εξωλοθρευσε παν αρσενικον εκ της Ιδουμιας, ¹⁷τοτε ο Αδαδ εφυγεν, αυτος

και μετ' αυτου τινες Ιδουμαιοι εκ των δουλων του πατρος αυτου, δια να υπαγωγωσιν εις την Αιγυπτον· ητο δε ο Αδαδ μικρον παιδιον. ¹⁸Και εσηκωθησαν εκ της Μαδιαμ και ηλθον εις Φαραν· και ελαβον μεθ' εαυτων ανδρας εκ Φαραν και ηλθον εις Αιγυπτον προς τον Φαραω βασιλεα της Αιγυπτου· οστις εδωκεν εις αυτον οικιαν και διεταξεν εις αυτον τροφας και γην εδωκεν εις αυτον. ¹⁹Και ευρηκεν ο Αδαδ μεγαλην χαριν ενωπιον του Φαραω, ωστε εδωκεν εις αυτον γυναικα την αδελφην της γυναικος αυτου, την αδελφην της Ταχπενες της βασιλισσης. ²⁰Και εγεννησεν εις αυτον η αδελφη της Ταχπενες τον Γενουβαθ τον υιον αυτου, τον οποιον η Ταχπενες απεγαλακτισεν εντος του οικου του Φαραω· και ητο ο Γενουβαθ εν τω οικω του Φαραω, μεταξυ των υιων του Φαραω. ²¹Και οτε ηκουσεν ο Αδαδ εν Αιγυπτω οτι εκοιμηθη ο Δαβιδ μετα των πατερων αυτου και οτι απεθανεν Ιωαβ ο αρχιστρατηγος, ειπεν ο Αδαδ προς τον Φαραω, Εξαποστειλον με, δια να απελθω εις την γην μου. ²²Και ειπε προς αυτον ο Φαραω, Αλλα τι σοι λειπει πλησιον μου, και ιδου, συ ζητεις να απελθης εις την γην σου; Και απεκριθη, Ουδεν· αλλ' εξαποστειλον με, παρακαλω. ²³Και εσηκωσεν ο Θεος εις αυτον και αλλον αντιπαλον, τον Ρεζων, υιον του Ελιαδα, οστις ειχε φυγει απο του κυριου αυτου Αδαδεζερ, βασιλεως της Σωβα· ²⁴και συναθροισας εις εαυτον ανδρας, εγεινεν αρχηγος συμμοριας, οτε επαταξεν ο Δαβιδ τους απο Σωβα· και υπηγαν εις Δαμασκον και κατακησαν εκει και εβασιλευσαν εν Δαμασκω· ²⁵και ητο αντιπαλος του Ισραηλ πασας τας ημερας του Σολομωντος, εκτος των κακων, τα οποια εκαμεν ο Αδαδ· και επηρεαζε τον Ισραηλ, βασιλευων επι της Συριας. ²⁶Και ο Ιεροβοαμ, υιος του Ναβατ, Εφραθαιος απο Σαρηδα, δουλός του Σολομωντος, του οποιου η μητηρ ωνομαζετο Σερουα, γυνη χηρα, και ουτος εσηκωσε χειρα κατα του βασιλεως. ²⁷Αυτη δε ητο η αιτια, δια την οποιαν εσηκωσε χειρα κατα του βασιλεως· ο Σολομων ωκοδομει την Μιλλω και εκλεισε το χαλασμα της πολεως Δαβιδ του πατρος αυτου· ²⁸και ητο ο ανθρωπος Ιεροβοαμ δυνατος εν ισχυι· και ειδεν ο Σολομων τον νεον οτι ητο φιλεργος και κατεστησεν αυτον επιστατην επι παντα τα φορτια του οικου Ιωσηφ. ²⁹Και κατ' εκεινον τον καιρον, οτε ο Ιεροβοαμ εξηλθεν εξ Ιερουσαλημ, ευρηκεν αυτον καθ' οδον ο προφητης Αχια ο Σηλωνιτης, ενδεδυμενος ιματιον νεον· και ησαν οι δυο μονοι εν τη πεδιαδι. ³⁰Και επιασεν ο Αχια το νεον ιματιον, το οποιον εφορει, και εσχισεν αυτο εις δωδεκα τμηματα· ³¹και ειπε προς τον Ιεροβοαμ, Λαβε εις σεαυτον δεκα τμηματα· διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, θελω διαρρηξει την βασιλειαν εκ της χειρος του Σολομωντος και δωσει τας δεκα φυλας εις σε· ³²θελει μενει ομως εις αυτον μια φυλη, χαριν του δουλου μου Δαβιδ και χαριν της Ιερουσαλημ, της πολεως, την οποιαν εξελεξα εκ πασων των φυλων του Ισραηλ· ³³διοτι με εγκατελιπον και ελατρευσαν Αστартην την θεαν των Σιδωνιων, Χεμωσ τον θεον των Μωαβιτων και Μελχωμ

τον θεον των υιων Αμμων· και δεν περιεπατησαν εις τας οδους μου δια να πραττωσι το ευθες ενωπιον μου, και να φυλαττωσι τα διαταγματα μου και τας κρισεις μου, ως Δαβιδ ο πατηρ αυτου· ³⁴δεν θελω ομως λαβει πασαν την βασιλειαν εκ της χειρος αυτου, αλλα θελω διατηρησει αυτον ηγεμονα πασας τας ημερας της ζωης αυτου, χαριν Δαβιδ του δουλου μου, τον οποιον εξελεξα, διοτι εφυλαττε τας εντολας μου και τα διαταγματα μου· ³⁵θελω ομως λαβει την βασιλειαν εκ της χειρος του υιου αυτου και δωσει αυτην εις σε, τας δεκα φυλας· ³⁶εις δε τον υιον αυτου θελω δωσει μιαν φυλην, δια να εχη Δαβιδ ο δουλός μου λυχνον παντοτε εμπροσθεν μου εν Ιερουσαλημ, τη πολει την οποιαν εξελεξα εις εμαυτον δια να θεσω το ονομα μου εκει. ³⁷και σε θελω λαβει, και θελεις βασιλευσει κατα παντα οσα η ψυχη σου επιθυμει και θελεις εισθαι βασιλευς επι τον Ισραηλ· ³⁸και εαν εισακουσης εις παντα οσα σε προσταζω και περιπατης εις τας οδους μου και πραττης το ευθες ενωπιον μου, φυλαττων τα διαταγματα μου και τας εντολας μου, καθως εκαμνε Δαβιδ ο δουλός μου, τοτε θελω εισθαι μετα σου και θελω ωκοδομησει εις σε οικον ασφαλη, καθως ωκοδομησα εις τον Δαβιδ, και θελω δωσει τον Ισραηλ εις σε· ³⁹και θελω κακουχησει το σπερμα του Δαβιδ δια τουτο, πλην ουχι δια παντος. ⁴⁰Οθεν εζητησεν ο Σολομων να θανατωση τον Ιεροβοαμ. Και σηκωθεις ο Ιεροβοαμ, εφυγεν εις Αιγυπτον προς Σισακ τον βασιλεα της Αιγυπτου, και ητο εν Αιγυπτω εωσου απεθανεν ο Σολομων. ⁴¹Αι δε λοιπαι των πραξεων του Σολομωντος και παντα οσα εκαμε, και η σοφια αυτου, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των πραξεων του Σολομωντος; ⁴²Αι δε ημεραι, οσας εβασιλευσεν ο Σολομων εν Ιερουσαλημ επι παντα τον Ισραηλ, ησαν τεσσαρακοντα ετη. ⁴³Και εκοιμηθη ο Σολομων μετα των πατερων αυτου και εταφη εν τη πολει Δαβιδ του πατρος αυτου· και εβασιλευσεν αντ' αυτου Ροβοαμ ο υιος αυτου.

12Και υπηγεν ο Ροβοαμ εις Συχημ· διοτι εις Συχημ ηρχετο πας ο Ισραηλ δια να καμη αυτον βασιλεα. ²Και ως ηκουσε τουτο Ιεροβοαμ ο υιος του Ναβατ, οστις ητο ετι εν Αιγυπτω, οπου ειχε φυγει απο προσωπου του βασιλεως Σολομωντος, εμεινεν ετι ο Ιεροβοαμ εν Αιγυπτω· ³απεστειλαν ομως και εκαλεσαν αυτον. Τοτε ηλθον ο Ιεροβοαμ και πασα η συναγωγη του Ισραηλ και ελαλησαν προς τον Ροβοαμ, λεγοντες, ⁴Ο πατηρ σου εσκληρυνε τον ζυγον ημων· τωρα λοιπον την δουλειαν την σκληραν του πατρος σου και τον ζυγον αυτου τον βαρυν, τον οποιον επεβαλεν εφ' ημας, ελαφρωσον συ, και θελομεν σε δουλευει. ⁵Ο δε ειπε προς αυτους, Αναχωρησατε εως τρεις ημερας· επειτα επιστρεψατε προς εμε. Και ανεχωρησεν ο λαος. ⁶Και συνεβουλευθη ο βασιλευς Ροβοαμ τους πρεσβυτερους, οιτινες παρισταντο ενωπιον Σολομωντος του πατρος αυτου ετι ζωντος, λεγων, Τι με συμβουλευετε σεις να αποκριθω προς τον λαον τουτον; ⁷Και ελαλησαν προς αυτον, λεγοντες, Εαν σημερον

γεινης δουλος εις τον λαον τουτον και δουλευσης αυτους και αποκριθης προς αυτους και λαλησης αγαθους λογους προς αυτους, τοτε θελουσιν εισθαι δουλοι σου δια παντος. ⁸Απερριψεν ομως την συμβουλην των πρεσβυτερων, την οποιαν εδωκαν εις αυτον, και συνεβουλευθη τους νεους, τους συνανατραφεντας μετ' αυτου τους παρισταμενους ενωπιον αυτου. ⁹Και ειπε προς αυτους, Τι με συμβουλευετε σεις να αποκριθωμεν προς τον λαον τουτον, οστις ελαλησε προς εμε, λεγων, Ελαφρωσον τον ζυγον, τον οποιον ο πατηρ σου επεβαλεν εφ' ημας; ¹⁰Και ελαλησαν προς αυτον οι νεοι, οι συνανατραφεντες μετ' αυτου, λεγοντες, ουτω θελεις λαλησει προς τον λαον τουτον, οστις ελαλησε προς σε, λεγων, Ο πατηρ σου εβαρυνε τον ζυγον ημων, αλλα συ ελαφρωσον αυτον εις ημας· ουτω θελεις λαλησει προς αυτους· Ο μικρος μου δακτυλος θελει εισθαι παχυτερος της οσφυος του πατρος μου. ¹¹τωρα λοιπον, ο μεν πατηρ μου επεφορτισεν εις εσας ζυγον βαρυν, εγω δε θελω καμει βαρύτερον τον ζυγον σας· ο πατηρ μου σας επαιδευσε με μαστιγας, αλλ' εγω θελω σας παιδευσει με σκορπιους. ¹²Και ηλθεν ο Ιεροβοαμ και πας ο λαος προς τον Ροβοαμ την τριτην ημεραν, ως ειχε λαλησει ο βασιλευς, λεγων, Επανελθετε προς εμε την τριτην ημεραν. ¹³Και απεκριθη ο βασιλευς προς τον λαον σκληρως και εγκατελιπε την συμβουλην των πρεσβυτερων, την οποιαν εδωκαν εις αυτον. ¹⁴και ελαλησε προς αυτους κατα την συμβουλην των νεων, λεγων, Ο πατηρ μου εβαρυνε τον ζυγον σας, αλλ' εγω θελω καμει βαρύτερον τον ζυγον σας· ο πατηρ μου σας επαιδευσε με μαστιγας, αλλ' εγω θελω σας παιδευσει με σκορπιους. ¹⁵Και δεν εισηκουσεν ο βασιλευς εις τον λαον· διοτι το πραγμα εγεινε παρα Κυριου, δια να εκτελεση τον λογον αυτου, τον οποιον ο Κυριος ελαλησε δια του Αχια του Σηλωνιτου προς Ιεροβοαμ τον υιον του Ναβατ. ¹⁶Και ιδων πας ο Ισραηλ οτι ο βασιλευς δεν εισηκουσεν εις αυτους, απεκριθη ο λαος προς τον βασιλεα, λεγων, Τι μερος εχομεν ημεις εν τω Δαβιδ; ουδεμιαν κληρονομιαν εχομεν εν τω υιω του Ιεσσαί· εις τας σκηνας σου, Ισραηλ· προβλεψον τωρα, Δαβιδ, περι του οικου σου. Και ανεχωρησεν ο Ισραηλ εις τας σκηνας αυτου. ¹⁷Περι δε των υιων Ισραηλ των κατοικουντων εν ταις πολεσιν Ιουδα, ο Ροβοαμ εβασιλευσεν επ' αυτους. ¹⁸Και απεστειλεν ο βασιλευς Ροβοαμ τον Αδωραμ, τον επι των φορων· και ελιθοβολησεν αυτον πας ο Ισραηλ με λιθους, και απεθανεν. Οθεν εσπευσεν ο βασιλευς Ροβοαμ να αναβη εις την αμαξαν, δια να φυγη εις Ιερουσαλημ. ¹⁹Ουτως απεστατησεν ο Ισραηλ απο του οικου του Δαβιδ εως της ημερας ταυτης. ²⁰Οτε δε ηκουσε πας ο Ισραηλ οτι ο Ιεροβοαμ επεστρεφεν, απεστειλαν και εκαλεσαν αυτον εις την συναγωγην και εκαμον αυτον βασιλεα επι παντα τον Ισραηλ· δεν ηκολουθησε τον οικον του Δαβιδ, ειμη η φυλη του Ιουδα μονη. ²¹Και ελθων ο Ροβοαμ εις Ιερουσαλημ, συνηθορισε παντα τον οικον Ιουδα και την φυλην Βενιαμιν, εκατον ογδοηκοντα χιλιαδας εκλεκτων πολεμιστων, δια να πολεμησωσι κατα του

οικου του Ισραηλ, οπως επαναφερωσι την βασιλειαν εις τον Ροβοαμ τον υιον του Σολομωντος. ²²Εγεινεν ομως λογος Θεου προς τον Σεμειαν, ανθρωπον του Θεου, λεγων, ²³Λαλησον προς Ροβοαμ, τον υιον του Σολομωντος, τον βασιλεα του Ιουδα, και προς παντα τον οικον Ιουδα και Βενιαμιν και προς το επιλοιπον του λαου, λεγων, ²⁴ουτω λεγει Κυριος· Δεν θελετε αναβη ουδε πολεμησει εναντιον των αδελφων σας των υιων Ισραηλ· επιστρεψατε εκαστος εις τον οικον αυτου· διοτι παρ' εμου εγεινε το πραγμα τουτο. Και υπηκουσαν εις τον λογον του Κυριου και επεστρεψαν να υπαγωσι, κατα τον λογον του Κυριου. ²⁵Τοτε ωκοδομησεν ο Ιεροβοαμ την Συχημ επι του ορους Εφραιμ, και κατωκησεν εν αυτη· επειτα εξηλθεν εκειθεν και ωκοδομησε την Φανουηλ. ²⁶Και ειπεν ο Ιεροβοαμ εν τη καρδια αυτου, Τωρα θελει επιστρεφει η βασιλεια εις τον οικον του Δαβιδ· ²⁷εαν ο λαος ουτος αναβη δια να προσφερη θυσιας εν τω οικω του Κυριου εν Ιερουσαλημ, τοτε η καρδια του λαου τουτου θελει επιστρεφει προς τον κυριον αυτου, τον Ροβοαμ βασιλεα του Ιουδα, και θελουσι θανατωσει εμε και επιστρεφει προς Ροβοαμ τον βασιλεα του Ιουδα. ²⁸Ελαβε λοιπον ο βασιλευς βουλην και εκαμε δυο μοσχους χρυσους, και ειπε προς αυτους, Φθανει εις εσας να αναβαινητε εις Ιερουσαλημ· ιδου, οι θεοι σου, Ισραηλ, οιτινες σε ανηγαγον εκ γης Αιγυπτου. ²⁹Και εθεσε τον ενα εν Βαιβηλ και τον αλλον εθεσεν εν Δαν. ³⁰Και εγεινε το πραγμα τουτο αιτια αμαρτιας· διοτι επορευετο ο λαος εως εις Δαν, δια να προσκυνη ενωπιον του ενος. ³¹Και εκαμεν οικους επι των υψηλων τοπων και εκαμεν ιερεις εκ των εσχατων του λαου, οιτινες δεν ησαν εκ των υιων Λευι. ³²Και εκαμεν ο Ιεροβοαμ εορτην εν τω μηνι τω ογδω, εν τη δεκατη πεμπτη ημερα του μηνος, ως την εορτην την εν Ιουδα, και ανεβη επι το θυσιαστηριον. Ουτως εκαμεν εν Βαιθηλ, θυσιαζων εις τους μοσχους τους οποιους εκαμε· και κατεστησεν εν Βαιθηλ τους ιερεις των υψηλων τοπων, τους οποιους εκαμε. ³³Και ανεβη επι το θυσιαστηριον το οποιον εκαμεν εν Βαιθηλ, την δεκατην πεμπτην ημεραν του ογδου μηνος, εν τω μηνι τον οποιον εφευρεν απο της καρδιας αυτου· και εκαμεν εορτην εις τους υιους Ισραηλ, και ανεβη επι το θυσιαστηριον, δια να θυμιαση.

13Και ιδου, ηλθεν ανθρωπος του Θεου εξ Ιουδα εις Βαιθηλ με λογον του Κυριου· ο δε Ιεροβοαμ ιστατο επι του θυσιαστηριου, δια να θυμιαση. ²Και εφωνησε προς το θυσιαστηριον με λογον του Κυριου, και ειπε, Θυσιαστηριον, θυσιαστηριον, ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, υιος θελει γεννηθη εις τον οικον του Δαβιδ, Ιωσιας το ονομα αυτου, και θελει θυσιασει επι σε τους ιερεις των υψηλων τοπων, τους θυμιαζοντας επι σε, και οστα ανθρωπων θελουσι καυθη επι σε. ³Και εδωκε σημειον την αυτην ημεραν, λεγων, Τουτο ειναι το σημειον, το οποιον ελαλησεν ο Κυριος· Ιδου, το θυσιαστηριον θελει διασχισθη, και η στακτη η επ' αυτου θελει εκχυθη. ⁴Και οτε ηκου-

σεν ο βασιλευς Ιεροβοαμ τον λογον του ανθρωπου του Θεου, τον οποιον εφωνησε προς το θυσιαστηριον εν Βαιθηλ, εξετεινε την χειρα αυτου απο του θυσιαστηριου, λεγων, Συλλαβετε αυτον. Και εξηρανη η χειρ αυτου, την οποιαν εξετεινεν επ' αυτον, ωστε δεν ηδυνηθη να επιστρεψη αυτην προς εαυτον. ⁵Και διεσχισθη το θυσιαστηριον και εξεχυθη η στακτη απο του θυσιαστηριου, κατα το σημειον το οποιον εδωκεν ο ανθρωπος του Θεου δια του λογου του Κυριου. ⁶Και απεκριθη ο βασιλευς και ειπε προς τον ανθρωπον του Θεου, Δεηθητι, παρακαλω, Κυριου του Θεου σου και προσευχηθητι υπερ εμου, δια να επιστρεψη η χειρ μου προς εμε. Και εδεηθη ο ανθρωπος του Θεου προς τον Κυριον, και επεστρεφεν η χειρ του βασιλεως προς αυτον και αποκατεσταθη ως το προτερον. ⁷Και ειπεν ο βασιλευς προς τον ανθρωπον του Θεου, Εισελθε μετ' εμου εις τον οικον και λαβε τροφην, και θελω σοι δωσει δωρα. ⁸Αλλ' ο ανθρωπος του Θεου ειπε προς τον βασιλεα, Το ημισυ του οικου σου αν μοι δωσης, δεν θελω εισελθει μετα σου· ουδε θελω φαγει αρτον ουδε θελω πiei υδωρ εν τω τοπω τουτω· ⁹διστι ουτως εινα προστεταγμενον εις εμε δια του λογου του Κυριου, λεγοντος, Μη φαγης αρτον και μη πιης υδωρ και μη επιστρεψης δια της οδου, δια της οποιας ηλθες. ¹⁰Και ανεχωρησε δι' αλλης οδου και δεν επεστρεψε δια της οδου, δια της οποιας ηλθεν εις Βαιθηλ. ¹¹Κατωκει δε εν Βαιθηλ γερων τις προφητης· και ηλθον οι υιοι αυτου και διηγηθησαν προς αυτον παντα τα εργα, τα οποια εκαμεν ο ανθρωπος του Θεου την ημεραν εκεινην εν Βαιθηλ· διηγηθησαν δε προς τον πατερα αυτων και τους λογους, τους οποιους ελαλησε προς τον βασιλεα. ¹²Και ειπε προς αυτους ο πατηρ αυτων, Δια τινος οδου ανεχωρησεν; ειχον δε ιδει οι υιοι αυτου δια τινος οδου ανεχωρησεν ο ανθρωπος του Θεου ο ελθων εξ Ιουδα. ¹³Και ειπε προς τους υιους αυτου, Ετοιμασατε μοι την ονον. Και ητοιμασαν εις αυτον την ονον· και εκαθησεν επ' αυτην, ¹⁴και υπηγε κατοπιν του ανθρωπου του Θεου και ευρηκεν αυτον καθημενον υπο δρυν· και ειπε προς αυτον, συ εισαι ο ανθρωπος του Θεου ο ελθων εξ Ιουδα; Ο δε ειπεν, Εγω. ¹⁵Και ειπε προς αυτον, Ελθε μετ' εμου εις την οικιαν και φαγε αρτον. ¹⁶Ο δε ειπε, Δεν δυναμαι να επιστρεψω μετα σου ουδε να ελθω μετα σου· ουδε θελω φαγει αρτον ουδε θελω πiei υδωρ μετα σου εν τω τοπω τουτω· ¹⁷διστι ελαληθη προς εμε δια του λογου του Κυριου, Μη φαγης αρτον μηδε πιης υδωρ εκει, μηδε επιστρεψης υπαγων δια της οδου δια της οποιας ηλθες. ¹⁸Ειπε δε προς αυτον, Και εγω προφητης ειμαι, καθως συ· και αγγελος ελαλησε προς εμε δια του λογου του Κυριου, λεγων, Επιστρεφον αυτον μετα σου εις την οικιαν σου, δια να φαγη αρτον και να πιη υδωρ. Εψευσθη δε προς αυτον. ¹⁹Και επεστρεψε μετ' αυτου και εφαγεν αρτον εν τω οικω αυτου και επιεν υδωρ. ²⁰Και ενω εκαθηντο εις την τραπεζαν, ηλθεν ο λογος του Κυριου προς τον προφητην τον επιστρεψαντα αυτον· ²¹και εφωνησε προς τον ανθρωπον του Θεου τον ελθοντα εξ Ιουδα, λε-

γων, Ουτω λεγει Κυριος. Επειδη παρηκουσας της φωνης του Κυριου και δεν εφυλαξας την εντολην, την οποιαν Κυριος ο Θεος σου προσεταξεν εις σε, ²²αλλ' επεστρεφας και εφαγες αρτον και επιες υδωρ εν τω τοπω, περι του οποιου ειπε προς σε, Μη φαγης αρτον μηδε πιης υδωρ· το σωμα σου δεν θελει εισελθει εις τον ταφον των πατερων σου. ²³Και αφου εφαγεν αρτον και αφου επιεν, ητοιμασεν εκεινος την ονον εις αυτον, εις τον προφητην τον οποιον επεστρεψε. ²⁴Και ανεχωρησεν· ευρε δε αυτον λεων καθ' οδον και εθανατωσεν αυτον· και το σωμα αυτου ητο ερριμμενον εν τη οδω· η δε ονος ιστατο πλησιον αυτου και ο λεων ιστατο πλησιον του σωματος. ²⁵Και ιδου, ανδρες διαβαινοντες ειδον το σωμα ερριμμενον εν τη οδω και τον λεοντα ισταμενον πλησιον του σωματος· και ελθοντες απηγγειλαν τουτο εν τη πολει, οπου κατωκει ο προφητης ο γερων. ²⁶Και οτε ηκουσεν ο προφητης ο επιστρεφας αυτον εκ της οδου, ειπεν, Ουτος εινα ο ανθρωπος του Θεου, οστις παρηκουσε της φωνης του Κυριου· δια τουτο παρεδωκεν αυτον ο Κυριος εις τον λεοντα, και διεσπαραξεν αυτον και εθανατωσεν αυτον, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησε προς αυτον. ²⁷Και ελαλησε προς τους υιους αυτου, λεγων, Στρωσατε εις εμε την ονον. Και εστρωσαν. ²⁸Και υπηγε και ευρηκε το σωμα αυτου ερριμμενον εν τη οδω, και την ονον και τον λεοντα ισταμενους πλησιον του σωματος· ο λεων δεν εφαγε το σωμα ουδε διεσπαραξε την ονον. ²⁹Και εσηκωσεν ο προφητης το σωμα του ανθρωπου του Θεου, και επεθεσεν αυτο επι την ονον, και ανεφερεν αυτον· και ηλθεν εις την πολιν ο προφητης ο γερων, δια να πενθηση και να θαψη αυτον. ³⁰Και εθεσε το σωμα αυτου εν τω ταφω αυτου· και επενθησαν επ' αυτον, λεγοντες, Φευ αδελφε μου ³¹Και αφου εθαψεν αυτον, ελαλησε προς τους υιους αυτου, λεγων, Αφου αποθανω, θαψατε και εμε εν τω ταφω, οπου εταφη ο ανθρωπος του Θεου· θεσατε τα οστα μου πλησιον των οστων αυτου· ³²διστι θελει εξαπαντος εκτελεσθη το πραγμα, το οποιον εφωνησε δια του λογου του Κυριου κατα του θυσιαστηριου εν Βαιθηλ και κατα παντων των οικων των υψηλων τοπων, οιτινες εινα εις τας πολεις της Σαμαρειας. ³³Μετα το πραγμα τουτο δεν επεστρεφεν ο Ιεροβοαμ εκ της οδου αυτου της κακης, αλλ' εκαμε παλιν εκ των εσχατων του λαου ιερεις των υψηλων τοπων· οστις ηθελε, καθιερονεν αυτον, και εγινετο ιερεις των υψηλων τοπων. ³⁴Και εγεινε το πραγμα τουτο αιτια αμαρτιας εις τον οικον του Ιεροβοαμ, ωστε να εξολοθρευση και να αφανιση αυτον απο προσωπου της γης.

14Κατ' εκεινον τον καιρον ηρρωστησεν Αβια ο υιος του Ιεροβοαμ. ²Και ειπεν ο Ιεροβοαμ προς την γυναικα αυτου, Σηκωθητι, παρακαλω, και μετασχηματισθητι, ωστε να μη γνωρισωσιν οτι εισαι γυνη του Ιεροβοαμ, και υπαγε εις Σηλω· ιδου, εκει εινα Αχια ο προφητης, οστις ειπε προς εμε οτι θελω βασιλευσει επι τον λαον τουτον· ³και λαβε εις την χειρα σου δεκα αρτους και κολλυρια

και σταμνιον μελιτος και υπαγε προς αυτον· αυτος θελει σοι αναγγειλει τι θελει γινει εις το παιδιον. ⁴Και εκαμεν ουτως η γυνη του Ιεροβοαμ· και σηκωθείσα, υπηγεν εις Σηλω και ηλθεν εις τον οικον του Αχια. Ο δε Αχια δεν ηδυνατο να βλεπη· διοτι οι οφθαλμοι αυτου ημβλυωπουν εκ του γηρατος αυτου. ⁵Ειχε δε ειπει ο Κυριος προς τον Αχια, Ιδου, η γυνη του Ιεροβοαμ ερχεται να ζητηση παρα σου λογον περι του υιου αυτης, διοτι ειναι αρρωστος· ουτω και ουτω θελεις λαλησει προς αυτην· διοτι, οταν εισελθη, θελει προσποιηθη οτι ειναι αλλη. ⁶Και ως ηκουσεν ο Αχια τον ηχον των ποδων αυτης, ενω εισηρχετο εις την θυραν, ειπεν, Εισελθε, γυνη του Ιεροβοαμ· δια τι προσποιεσαι οτι εισαι αλλη; αλλ' εγω ειμαι αποστολος προς σε σκληρων αγγελιων· ⁷υπαγε, ειπε προς τον Ιεροβοαμ, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Επειδη εγω σε υψωσα εκ μεσου του λαου και σε κατεστησα ηγεμονα επι τον λαον μου Ισραηλ, ⁸και διαρρηξας την βασιλειαν απο του οικου του Δαβιδ, εδωκα αυτην εις σε, και συ δεν εσταθης καθως ο δουλος μου Δαβιδ, οστις εφυλαξε τας εντολας μου και οστις με ηκολουθησεν εξ ολης αυτου της καρδιας, εις το να καμνη μονον το ευθες ενωπιον μου, ⁹αλλ' υπερεβης εις το κακον παντας οσοι εσταθησαν προτεροι σου, διοτι υπηγες και εκαμες εις σεαυτον αλλους θεους και χωνευτα ειδωλα, δια να με παροργισης, και με απερριψας οπισω της ραχης σου. ¹⁰δια τουτο, ιδου, θελω φερει κακον επι τον οικον του Ιεροβοαμ, και θελω εξολοθρευσει του Ιεροβοαμ τον ουρουνα εις τον τοιχον, τον πεφυλαγμενον και τον αφειμενον εν τω Ισραηλ, και θελω σαρωσει κατοπιν του οικου του Ιεροβοαμ, καθως σαρονει τις την κοπρον εωσου εκλειψη· ¹¹οστις εκ του Ιεροβοαμ αποθανη εν τη πολει, οι κυνες θελουσι καταφαγει αυτον· και οστις αποθανη εν τω αγρω, τα πετεινα του ουρανου θελουσι καταφαγει αυτον· διοτι ο Κυριος ελαλησε. ¹²Συ λοιπον σηκωθείσα υπαγε εις την οικιαν σου· ενω οι ποδες σου εμβαινουσιν εις την πολιν, το παιδιον θελει αποθανει ¹³και θελει πενθησει αυτο πας ο Ισραηλ, και θελουσιν ενταφιασει αυτο· διοτι αυτο μονον εκ του Ιεροβοαμ θελει ελθει εις τον ταφον, επειδη εν αυτω ευρεθη τι καλον ενωπιον Κυριου, του Θεου του Ισραηλ, εν τω οικω του Ιεροβοαμ. ¹⁴Και θελει αναστησει ο Κυριος εις εαυτον βασιλεα επι τον Ισραηλ, οστις θελει εξολοθρευσει τον οικον του Ιεροβοαμ την ημεραν εκεινην· αλλα τι; τωρα μαλιστα. ¹⁵Και θελει παταξει ο Κυριος τον Ισραηλ, ωστε να κινηται ως καλαμος εν τω υδατι, και θελει εκριζωσει τον Ισραηλ εκ της γης ταυτης της αγαθης, την οποιαν εδωκεν εις τους πατερας αυτων, και διασκορπισει αυτους περαν του ποταμου· επειδη εκαμον τα αλση αυτων, δια να παροργισωσι τον Κυριον· ¹⁶και θελει παραδωσει τον Ισραηλ εξ αιτιας των αμαρτιων του Ιεροβοαμ, οστις ημαρτησε και οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ¹⁷Και εσηκωθη η γυνη του Ιεροβοαμ και ανεχωρησε και ηλθεν εις Θερσα· καθως αυτη επατησε το κατωφλιον της θυρας του οικου, απεθανε

το παιδιον· ¹⁸και εθαψαν αυτο· και επενθησεν αυτο πας ο Ισραηλ, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησε δια του δουλου αυτου Αχια του προφητου. ¹⁹Αι δε λοιπαι των πραξεων του Ιεροβοαμ, πως επολεμησε και τινη τροπω εβασιλευσεν, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ. ²⁰Και αι ημεραι, τας οποιας εβασιλευσεν ο Ιεροβοαμ, ησαν εικοσιδυο ετη· και εκοιμηθη μετα των πατερων αυτου, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Ναδαβ ο υιος αυτου. ²¹Ο δε Ροβοαμ ο υιος του Σολομωντος εβασιλευσεν επι τον Ιουδαν. Τεσσαρακοντα και ενος ετους ητο ο Ροβοαμ οτε εγεινε βασιλευς, και εβασιλευσε δεκαεπτα ετη εν Ιερουσαλημ, τη πολει την οποιαν ο Κυριος εξελεξεν εκ πασων των φυλων του Ισραηλ δια να θεση το ονομα αυτου εκει. Και το ονομα της μητρος αυτου ητο Νααμα η Αμμωνιτις. ²²Επραξε δε ο Ιουδας πονηρα ενωπιον του Κυριου και παρωξυναν αυτον εις ζηλοτυπιαν με τας αμαρτιας αυτων, τας οποιας ημαρτησαν υπερ παντα οσα επραξαν οι πατερες αυτων. ²³Διοτι και αυτοι ωκοδομησαν εις εαυτους τοπους υψηλους, και εκαμον αγαλματα και αλση επι παντος υψηλου λοφου και υποκατω παντος δενδρου πρασινου. ²⁴Ησαν δε ετι εν τη γη και σοδομιται και επραττον κατα παντα τα βδελυγματα των εθνων, τα οποια ο Κυριος εξεδιωξεν απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ²⁵Και εν τω πεμπτω ετει της βασιλειας του Ροβοαμ, ανεβη Σισακ ο βασιλευς της Αιγυπτου εναντιον της Ιερουσαλημ. ²⁶Και ελαβε τους θησαυρους του οικου του Κυριου και τους θησαυρους του οικου του βασιλεως· τα παντα ελαβεν· ελαβεν ετι πασας τας χρυσας ασπιδας, τας οποιας εκαμεν ο Σολομων. ²⁷Και αντι τουτων ο βασιλευς Ροβοαμ εκαμε χαλκινας ασπιδας και παρεδωκεν αυτας εις τας χειρας των αρχοντων των δορυφορων, οιτινες εφυλαττον την θυραν του οικου του βασιλεως. ²⁸Και οτε εισηρχετο ο βασιλευς εις τον οικον του Κυριου, εβασταζον αυτας οι δορυφοροι επειτα επανεφερον αυτας εις το οικημα των δορυφορων. ²⁹Αι δε λοιπαι των πραξεων του Ροβοαμ και παντα οσα εκαμε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ³⁰Ητο δε πολεμος αναμεσον Ροβοαμ και Ιεροβοαμ πασας τας ημερας. ³¹Και εκοιμηθη ο Ροβοαμ μετα των πατερων αυτου και εταφη μετα των πατερων αυτου εν τη πολει Δαβιδ. Και το ονομα της μητρος αυτου ητο Νααμα η Αμμωνιτις. Εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αβιαμ ο υιος αυτου.

15Και εβασιλευσεν ο Αβιαμ επι τον Ιουδαν, κατα το δεκατον ογδοον ετος της βασιλειας του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ. ²Τρια ετη εβασιλευσεν εν Ιερουσαλημ. Και το ονομα της μητρος αυτου ητο Μααχα, θυγατηρ του Αβεσσαλωμ. ³Και περιεπατησεν εις πασας τας αμαρτιας του πατρος αυτου, τας οποιας επραξε προ αυτου· και δεν ητο η καρδια αυτου τελεια μετα Κυριου του Θεου αυτου, καθως η καρδια Δαβιδ του πατρος αυτου. ⁴Αλλ' ομως, χαριν του Δαβιδ, εδωκεν εις αυτον Κυριος ο

Θεος αυτου λυχνον εν Ιερουσαλημ, αναστησας τον υιον αυτου μετ' αυτον, και στερεωσας την Ιερουσαλημ· ⁵διοτι ο Δαβιδ εκαμνε το ευθες ενωπιον Κυριου και δεν εξεκλινε πασας τας ημερας της ζωης αυτου απο παντων οσα προσεταξεν εις αυτον, εκτος της υποθεσεως Ουριου του Χετταιου. ⁶Ητο δε πολεμος αναμεσον Ροβοαμ και Ιεροβοαμ πασας τας ημερας της ζωης αυτου. ⁷Αι δε λοιπαι των πραξεων του Αβιαμ και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; Και ητο πολεμος αναμεσον Αβιαμ και Ιεροβοαμ. ⁸Και εκοιμηθη ο Αβιαμ μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον εν τη πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ασα ο υιος αυτου. ⁹Και εβασιλευσεν ο Ασα επι τον Ιουδαν, κατα το εικοστον ετος του Ιεροβοαμ βασιλεως του Ισραηλ. ¹⁰Και εβασιλευσεν εν Ιερουσαλημ ετη τεσσαρακοντα και εν. Το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Μααχα, θυγατηρ του Αβεσσαλωμ. ¹¹Και εκαμνεν ο Ασα το ευθες ενωπιον Κυριου, καθως Δαβιδ ο πατηρ αυτου. ¹²Και αφηρεσεν εκ της γης τους σοδομιτας και εσηκωσε παντα τα ειδωλα, τα οποια εκαμον οι πατερες αυτου. ¹³Ετι δε και την μητερα αυτου την Μααχα, και αυτην απεβαλε του να ηναι βασιλισσα, επειδη εκαμεν ειδωλον εις αλσος· και κατεκοψεν ο Ασα το ειδωλον αυτης και εκαυσεν αυτο πλησιον του χειμαρρου Κεδρων. ¹⁴Οι υψηλοι ομως τοποι δεν αφηρηθησαν· πλην η καρδια του Ασα ητο τελεια μετα του Κυριου πασας τας ημερας αυτου. ¹⁵Και εφερεν εις τον οικον του Κυριου τα αφιερωματα του πατρος αυτου και τα εαυτου αφιερωματα, αργυρον και χρυσιον και σκευη. ¹⁶Ητο δε πολεμος αναμεσον Ασα και Βαασα βασιλεως του Ισραηλ πασας τας ημερας αυτων. ¹⁷Και ανεβη Βαασα ο βασιλευς του Ισραηλ εναντιον του Ιουδα και ωκοδομησε την Ραμα, δια να μη αφινη μηδεν να εξερχηται μηδε να εισερχηται προς Ασα τον βασιλεα του Ιουδα. ¹⁸Τοτε ελαβεν ο Ασα απαν το αργυριον και το χρυσιον το εναπολειφθεν εν τοις θησαυροις του οικου του Κυριου και εν τοις θησαυροις του οικου του βασιλεως, και παρεδωκεν αυτα εις τας χειρας των δουλων αυτου· και απεστειλεν αυτους ο βασιλευς Ασα προς τον Βεν-αδαδ, υιον του Ταβριμων, υιου του Εσιων, βασιλεα της Συριας, τον κατοικουντα εν Δαμασκω, λεγων, ¹⁹Ας γεινη συνθηκη αναμεσον εμου και σου, ως ητο αναμεσον του πατρος μου και του πατρος σου· ιδου, απεστειλα προς σε δωρον αργυριου και χρυσιου· υπαγε, διαλυσον την συνθηκην σου την προς τον Βαασα, βασιλεα του Ισραηλ, δια να αναχωρηση απ' εμου. ²⁰Και εισηκουσεν ο Βεν-αδαδ εις τον βασιλεα Ασα, και απεστειλε τους αρχηγους των δυναμεων αυτου εναντιον των πολεων του Ισραηλ, και επαταξε την Ιιων και την Δαν και την Αβελ-βαιθ-μααχα, και πασαν την Χιν-νερωθ, μετα πασης της γης Νεφθαλι. ²¹Και ως ηκουσεν ο Βαασα, επαυσε να ωκοδομη την Ραμα και εκαθησεν εν Θερσα. ²²Τοτε συνεκαλεσεν ο βασιλευς Ασα παντα τον Ιουδαν, χωρις τινος εξαιρεσεως· και εσηκωσαν τους λιθους της Ραμα και τα ξυλα αυτης, με τα οποια ο Βα-

ασα εκαμε την ωκοδομην· και ωκοδομησεν ο βασιλευς Ασα με ταυτα την Γεβα του Βενιαμιν και την Μισπα. ²³Αι δε λοιπαι πασων των πραξεων του Ασα και παντα τα κατορθωματα αυτου και παντα οσα επραξε, και αι πολεις τας οποιας ωκοδομησε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; Εν τω καιρω δε του γηρατος αυτου ηρωστησε τους ποδας αυτου. ²⁴Και εκοιμηθη ο Ασα μετα των πατερων αυτου και εταφη μετα των πατερων αυτου εν τη πολει Δαβιδ του πατρος αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωσαφατ ο υιος αυτου. ²⁵Και εβασιλευσε Ναδαβ ο υιος του Ιεροβοαμ επι τον Ισραηλ, το δευτερον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, και εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ δυο ετη. ²⁶Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου και περιεπατησεν εις την οδον του πατρος αυτου και εις την αμαρτιαν αυτου, δια της οποιας εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ²⁷Συνωμοσε δε κατ' αυτου Βαασα ο υιος του Αχια, εκ του οικου Ισσαχαρ· και επαταξεν αυτον ο Βαασα εν Γιββεθων, ητις ητο των Φιλισταιων· διοτι ο Ναδαβ και πας ο Ισραηλ επολιορκουν την Γιββεθων. ²⁸Ο Βαασα λοιπον εθανατωσεν αυτον κατα το τριτον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, και εβασιλευσεν αντ' αυτου. ²⁹Και καθως εβασιλευσεν, επαταξεν ολον τον οικον του Ιεροβοαμ· δεν αφηκεν εις τον Ιεροβοαμ ουδεν ζων, εωσου εξωλοθρευσεν αυτον, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησε δια του δουλου αυτου Αχια του Σηλωνιτου, ³⁰δια τας αμαρτιας του Ιεροβοαμ, τας οποιας ημαρτησε, και δια των οποιων εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση, και δια τον παροργισμον με τον οποιον παρωργισε Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. ³¹Αι δε λοιπαι των πραξεων του Ναδαβ και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ³²Ητο δε πολεμος αναμεσον Ασα και Βαασα βασιλεως του Ισραηλ πασας τας ημερας αυτων. ³³Κατα το τριτον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσε Βαασα ο υιος του Αχια επι παντα τον Ισραηλ εν Θερσα· και εβασιλευσεν εικοσιτεσσαρα ετη. ³⁴Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, και περιεπατησεν εις την οδον του Ιεροβοαμ και εις την αμαρτιαν αυτου, δια της οποιας εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση.

16Και ηλθε λογος Κυριου προς τον Ιηου, τον υιον του Ανανι, εναντιον του Βαασα, λεγων, ²Επειδη, ενω σε υψωσα εκ του χωματος, και σε κατεστησα ηγεμονα επι τον λαον μου Ισραηλ, συ περιεπατησας εις την οδον του Ιεροβοαμ, και εκαμες τον λαον μου Ισραηλ να αμαρτηση, δια να με παροργισης δια των αμαρτιων αυτων, ³ιδου, εγω εξωλοθρευω κατα κρατος τον Βαασα και τον οικον αυτου· και θελω καταστησει τον οικον σου ως τον οικον του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ· ⁴οστις εκ του Βαασα αποθανη εν τη πολει, οι κυνες θελουσι φαγει αυτον· και οστις εξ αυτου αποθανη εν τοις αγροις, τα πετεινα του ουρανου θελουσι φαγει αυτον. ⁵Αι δε λοιπαι των πρα-

ξερων του Βαασα και οσα επραξε και τα κατορθωματα αυτου δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ⁶Και εκοιμηθη ο Βαασα μετα των πατερων αυτου και εταφη εν Περσα· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ηλα ο υιος αυτου. ⁷Και ετι δια Ιηου του προφητου, υιου του Ανανι, ηλθεν ο λογος του Κυριου κατα του Βαασα και κατα του οικου αυτου και κατα πασων των κακιων οσας επραξεν ενωπιον του Κυριου, παροργισας αυτον δια των εργαων των χειρων αυτου, ωστε να γεινη καθως ο οικος του Ιεροβοαμ· και διоти εθανατωσεν αυτον. ⁸Κατα το εικοστον εκτον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσεν ο Ηλα υιος του Βαασα επι τον Ισραηλ εν Φερσα και εβασιλευσε δυο ετη. ⁹Συνωμοσε δε κατ' αυτου ο δουλος αυτου Ζιμβρι, ο αρχηγος του ημισεως των πολεμικων αμαξων, ενω ητο εν Θερσα πινων και μεθων εν τω οικω του Αρσα, οικονομου του οικου αυτου εν Θερσα. ¹⁰Και εισηλθεν ο Ζιμβρι και επαταξεν αυτον και εθανατωσεν αυτον, εις το εικοστον εβδομον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, και εβασιλευσεν αντ' αυτου. ¹¹Και ως εβασιλευσεν, αμα εκαθησεν επι του θρονου αυτου, επαταξε παντα τον οικον του Βαασα· δεν αφηκεν εις αυτον ουρουντα προς τοιχον ουδε συγγενεις αυτου ουδε φιλους αυτου. ¹²Και εξωλοθρευσεν ο Ζιμβρι παντα τον οικον του Βαασα, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησεν εναντιον του Βαασα δια Ιηου του προφητου, ¹³δια πασας τας αμαρτίας του Βαασα και τας αμαρτίας Ηλα του υιου αυτου, τας οποιας ημαρτησαν, και δια των οποιων εκαμον τον Ισραηλ να αμαρτηση, παροργισαντες, Κυριον τον Θεον του Ισραηλ δια των ματαιοτητων αυτων. ¹⁴Αι δε λοιπαι των πραξεων του Ηλα και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ¹⁵Κατα το εικοστον εβδομον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσεν ο Ζιμβρι επτα ημερας εν Θερσα. Ο δε λαος ητο εστρατοπεδευμενος κατα της Γιββεθων, ητις ητο των Φιλισταιων. ¹⁶Και ακουσας ο λαος ο εστρατοπεδευμενος οτι ελεγον, Ο Ζιμβρι συνωμοσε και μαλιστα επαταξε τον βασιλεα, απας ο Ισραηλ εκαμε τον Αμρι, τον αρχηγον του στρατευματος, βασιλεα επι τον Ισραηλ την ημεραν εκεινην εν τω στρατοπεδω. ¹⁷Και ανεβη ο Αμρι και απας ο Ισραηλ μετ' αυτου απο Γιββεθων, και επολιορκησαν την Θερσα. ¹⁸Και ως ειδεν ο Ζιμβρι οτι εκυριευθη η πολις, εισηλθεν εις το παλατιον του οικου του βασιλεως και εκαυσεν εφ' εαυτον τον οικον του βασιλεως εν πυρι και απεθανε, ¹⁹δια τας αμαρτίας αυτου, τας οποιας ημαρτησε, πραξας πονηρα ενωπιον του Κυριου, επειδη περιεπατησεν εις την οδον του Ιεροβοαμ και εις τας αμαρτίας αυτου, τας οποιας επραξε, καμνων τον Ισραηλ να αμαρτηση. ²⁰Αι δε λοιπαι των πραξεων του Ζιμβρι και η συνωμοσια αυτου, την οποιαν εκαμε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ²¹Τοτε διηρεθη ο λαος του Ισραηλ εις δυο μερη· το ημισυ του λαου ηκολουθησεν τον Θιβνι υιον του Γιναθ, δια να καμη αυτον βα-

σιλεα· και το ημισυ ηκολουθησεν τον Αμρι. ²²Ο λαος ομως ο ακολουθησας τον Αμρι υπερισχυσε κατα του λαου του ακολουθησαντος τον Θιβνι υιον του Γιναθ· και απεθανεν ο Θιβνι, και εβασιλευσεν ο Αμρι. ²³Κατα το τριακοστον πρωτον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσεν Αμρι επι τον Ισραηλ, και εβασιλευσε δωδεκα ετη· εξ ετη εβασιλευσεν εν Θερσα. ²⁴Και ηγορασε το ορος της Σαμαρειας παρα του Σεμερ δια δυο ταλαντα αργυριου, και εκτισε πολιν επι του ορους και εκαλεσε το ονομα της πολεως, την οποιαν εκτισε, κατα το ονομα του Σεμερ, κυριου του ορους, Σαμαρειαν. ²⁵Επραξε δε ο Αμρι πονηρα ενωπιον του Κυριου και επραξε χειροτερα παρα παντας τους προ αυτου· ²⁶και περιεπατησεν εις πασας τας οδους του Ιεροβοαμ, υιου του Ναβατ, και εις τας αμαρτίας εκεινου, δια των οποιων εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση, παροργισας Κυριον τον Θεον του Ισραηλ δια των ματαιοτητων αυτων. ²⁷Αι δε λοιπαι των πραξεων του Αμρι τας οποιας επραξε και τα κατορθωματα αυτου οσα εκαμε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ²⁸Και εκοιμηθη ο Αμρι μετα των πατερων αυτου και εταφη εν Σαμαρεια· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αχααβ ο υιος αυτου. ²⁹Ο δε Αχααβ ο υιος του Αμρι εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ κατα το τριακοστον ογδοον ετος του Ασα βασιλεως του Ιουδα· και εβασιλευσεν Αχααβ ο υιος του Αμρι επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια εικοσιδυο ετη. ³⁰Και επραξεν ο Αχααβ ο υιος του Αμρι πονηρα ενωπιον του Κυριου, υπερ παντας τους προ αυτου. ³¹Και ως αν ητο μικρον το να περιπατη εις τας αμαρτίας του Ιεροβοαμ, υιου του Ναβατ, ελαβεν ετι δια γυναικα Ιεζαβελ, την θυγατερα του Εθβααλ, βασιλεως των Σιδωνιων, και υπηγγε και ελατρευσε τον Βααλ και προσεκυνησεν αυτον. ³²Και ανηγειρε βωμον εις τον Βααλ εντος του οικου του Βααλ, τον οποιον ωκοδομησεν εν Σαμαρεια. ³³Και εκαμεν ο Αχααβ αλσος· και δια να παροργιση Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, επραξεν ο Αχααβ περισσοτερον παρα παντας τους βασιλεις του Ισραηλ, οσοι εσταθησαν προ αυτου. ³⁴Εν ταις ημεραις αυτου ωκοδομησε Χιηλ ο Βαιθηλιτης την Ιεριχω· εβαλε τα θεμελια αυτης επι Αβειρων του πρωτοτοκου αυτου, και εστησε τας πυλας αυτης επι Σεγουβ του νεωτερου υιου αυτου, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησε δια Ιησου υιου του Ναυη.

17Και ειπεν Ηλιας ο Θεσβιτης, ο εκ των κατοικων της Γαλααδ, προς τον Αχααβ, Ζη Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, εμπροσθεν του οποιου παρισταμαι, δεν θελει εισθαι τα ετη ταυτα δροσος και βροχη, ειμη δια του λογου του στοματος μου. ²Και ηλθεν ο λογος του Κυριου προς αυτον, λεγων, ³Αναχωρησον εντευθεν και στρεψον προς ανατολας και κρυφθητι πλησιον του χειμαρρου Χεριθ, του απεναντι του Ιορδανου· ⁴και θελεις πινει εκ του χειμαρρου· προσεταξα δε τους κορακας να σε τρεφωσιν εκει. ⁵Και υπηγγε και εκαμε κατα τον λογον του Κυριου· διotti υπηγγε και εκαθησε πλησιον του χειμαρρου Χεριθ, του

απεναντι του Ιορδανου. ⁶Και οι κορακες εφερον προς αυτον αρτον και κρεας το πρωι, και αρτον και κρεας το εσπερας· και επιεν εκ του χειμαρρου. ⁷Μετα δε τινας ημερας εξηρανθη ο χειμαρρος, επειδη δεν εγεινε βροχη επι της γης. ⁸Και ηλθεν ο λογος του Κυριου προς αυτον, λεγων, ⁹Σηκωθεις υπαγε εις Σαρεπτα της Σιδωνος και καθισον εκει· ιδου, προσεταξα εκει γυναικα χηραν να σε τρεφη. ¹⁰Και σηκωθεις υπηγεν εις Σαρεπτα. Και ως ηλθεν εις την πυλην της πολεως, ιδου, εκει γυνη χηρα συναγουσα ξυλαρια· και εφωνησε προς αυτην και ειπε, Φερε μοι, παρακαλω, ολιγον υδωρ εν αγγειω, δια να πιω. ¹¹Και ενω υπηγε να φερη αυτο, εφωνησε προς αυτην και ειπε, Φερε μοι παρακαλω, κομματιον αρτου εν τη χειρι σου. ¹²Η δε ειπε, Ζη Κυριος ο Θεος σου, δεν εχω ψωμιον, αλλα μονον μιαν χειριαν αλευρου εις το πιθαριον και ολιγον ελαιον εις το ρωγιον· και ιδου, συναγω δυο ξυλαρια, δια να υπαγω και να καμω αυτο δι' εμαυτην και δια τον υιον μου, και να φαγωμεν αυτο και να αποθανωμεν. ¹³Ο δε Ηλιας ειπε προς αυτην, Μη φοβου· υπαγε, καμε ως ειπας· πλην εξ αυτου καμε εις εμε πρωτον μιαν μικραν πητταν και φερε εις εμε, και επειτα καμε δια σε αυτην και δια τον υιον σου· ¹⁴διоти ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· το πιθαριον του αλευρου δεν θελει κενωθη, ουδε το ρωγιον του ελαιου θελει ελαττωθη, εως της ημερας καθ' ην ο Κυριος θελει δωσει βροχην επι προσωπου της γης. ¹⁵Η δε υπηγε και εκαμε κατα τον λογον του Ηλια· και ετρωγεν αυτη και αυτος και ο οικος αυτης ημερας πολλας· ¹⁶το πιθαριον του αλευρου δεν εκενωθη, ουδε το ρωγιον του ελαιου ηλαττωθη, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησε δια του Ηλια. ¹⁷Μετα δε τα πραγματα ταυτα, ηρωστησεν ο υιος της γυναικος, της κυριας του οικου· και η αρρωστια αυτου ητο δυνατη σφοδρα, εωσου δεν εμεινε πνοη εν αυτω. ¹⁸Και ειπε προς τον Ηλιαν, Τι εχεις μετ' εμου, ανθρωπε του Θεου; ηλθες προς εμε δια να φερης εις ενθυμησιν τας ανομιαις μου και να θανατωσης τον υιον μου; ¹⁹Ο δε ειπε προς αυτην, Δος μοι τον υιον σου. Και ελαβεν αυτον εκ του κολπου αυτης και ανεβιβασεν αυτον εις το υπερων, οπου αυτος εκαθητο, και επλαγιασεν αυτον επι την κλινην αυτου. ²⁰Και ανεβοησε προς τον Κυριον και ειπε, Κυριε Θεε μου· επεφερες κακον και εις την χηραν, παρα τη οποια εγω παροικω, ωστε να θανατωσης τον υιον αυτης; ²¹Και εξηπλωθη τρις επι το παιδαριον και ανεβοησε προς τον Κυριον και ειπε, Κυριε Θεε μου, ας επανελθη, δεομαι, η ψυχη του παιδαριου τουτου εντος αυτου. ²²Και εισηκουσεν ο Κυριος της φωνης του Ηλια· και επανηλθεν η ψυχη του παιδαριου εντος αυτου και ανεζησε. ²³Και ελαβεν ο Ηλιας το παιδαριον, και κατεβιβασεν αυτο απο του υπερου εις τον οικον και εδωκεν αυτο εις την μητερα αυτου. Και ειπεν ο Ηλιας, Βλεπε, ζη ο υιος σου. ²⁴Και ειπεν η γυνη προς τον Ηλιαν, Τωρα γνωριζω εκ τουτου οτι εισαι ανθρωπος του Θεου, και ο λογος του Κυριου εν τω στοματι σου ειναι αληθεια.

18Και μετα πολλας ημερας ηλθεν ο λογος του Κυριου προς τον Ηλιαν κατα το τριτον ετος, λεγων, Υπαγε, φανερωθητι εις τον Αχααβ· και θελω δωσει βροχην επι το προσωπον της γης. ²Και υπηγεν ο Ηλιας να φανερωθη εις τον Αχααβ. Η δε πεινα επεβαρυνεν εις την Σαμαρειαν. ³Και εκαλεσεν ο Αχααβ τον Οβαδια τον οικονομον. Ο δε Οβαδια εφοβειτο τον Κυριον σφοδρα· ⁴διotti, οτε η Ιεζαβελ εξωλοθρευε τους προφητας του Κυριου, ο Οβαδια ελαβεν εκατον προφητας και εκρυφεν αυτους ανα πεντηκοντα εις σπηλαιον, και διετρεφεν αυτους εν αρτω και υδατι. ⁵Και ειπεν ο Αχααβ προς τον Οβαδια, Περιελθε εις την γην, εις πασας τας πηγας των υδατων και εις παντας τους χειμαρρους· ισως ευρωμεν χορτον, δια να σωσωμεν την ζωην των ιππων και των ημιονων και να μη στερηθωμεν τα κτηνη. ⁶Εμερισαν λοιπον την γην εις εαυτους, δια να διελθωσιν αυτην· ο μεν Αχααβ απηλθε δια μιας οδου κατα μονας, ο δε Οβαδια απηλθε δι' αλλης οδου κατα μονας. ⁷Και ενω ητο ο Οβαδια καθ' οδον ιδου, ο Ηλιας συνηνητησεν αυτον· και εκεινος εγνωρισεν αυτον και επεσε κατα προσωπον αυτου και ειπε, Συ εισαι, κυριε μου Ηλια; ⁸Ο δε ειπε προς αυτον, Εγω· υπαγε, ειπε προς τον κυριον σου, Ιδου, ο Ηλιας. ⁹Και εκεινος ειπε, Τι ημαρτησα, ωστε θελεις να παραδωσης τον δουλον σου εις την χειρα του Αχααβ, δια να με θανατωση; ¹⁰Ζη Κυριος ο Θεος σου, δεν ειναι εθνος η βασιλειον, οπου δεν εστειλεν ο κυριος μου να σε ζητωσι και οτε ελεγον, Δεν ειναι, αυτος ωρκιζε το βασιλειον και το εθνος, οτι δεν σε ευρηκαν. ¹¹Και τωρα συ λεγεις, Υπαγε, ειπε προς τον κυριον σου, Ιδου, ο Ηλιας. ¹²Και καθως εγω αναχωρησω απο σου, το πνευμα του Κυριου θελει σε φερει οπου δεν εξευρω· και οταν υπαγω και αναγειλω τουτο προς τον Αχααβ, και δεν σε ευρη, θελει με θανατωσει. Αλλ' ο δουλος σου φοβουμαι τον Κυριον εκ νεοτητος μου. ¹³Δεν απηγγελθη προς τον κυριον μου τι εκαμα, οτε η Ιεζαβελ εθανατονε τους προφητας του Κυριου, τινι τροπω εκρυφα εκατον ανδρας εκ των προφητων του Κυριου ανα πεντηκοντα εις σπηλαιον, και διεθρεψα αυτους εν αρτω και υδατι; ¹⁴Και τωρα συ λεγεις, Υπαγε, ειπε προς τον κυριον σου, Ιδου, ο Ηλιας· αλλ' αυτος θελει με θανατωσει. ¹⁵Και ειπεν Ηλιας, Ζη ο Κυριος των δυναμεων, εμπροσθεν του οποιου παρισταμαι, οτι σημερον θελω εμφανισθη εις αυτον. ¹⁶Υπηγε λοιπον ο Οβαδια εις συναντησιν του Αχααβ και απηγγειλε προς αυτον. Και ο Αχααβ υπηγεν εις συναντησιν του Ηλια. ¹⁷Και ως ειδεν ο Αχααβ τον Ηλιαν, ειπε προς αυτον ο Αχααβ, Συ εισαι ο διαταραττων τον Ισραηλ; ¹⁸Ο δε ειπε, Δεν διαταραττω εγω τον Ισραηλ, αλλα συ και ο οικος του πατρος σου· διotti σεις εγκατελιπετε τας εντολας του Κυριου και υπηγες κατοπιν των Βααλειμ· ¹⁹τωρα λοιπον αποστειλον, συναθροισον προς εμε παντα τον Ισραηλ εις το ορος τον Καρμηλον, και τους προφητας του Βααλ τους τετρακοσιους πεντηκοντα, και τους τετρακοσιους προφητας των αλσων, οιτινες τρωγουσιν εις την τραπεζαν της Ιεζαβελ. ²⁰Και απεστειλεν ο Αχααβ προς

παντας τους υιους Ισραηλ και συνηθροισε τους προφητας εις το ορος τον Καρμηλον. ²¹Και προσηλθεν ο Ηλιας προς παντα τον λαον και ειπεν, Εως ποτε χωλαινετε μεταξυ δυο φρονηματων; εαν ο Κυριος ηναι Θεος, ακολουθειτε αυτον· αλλ' εαν ο Βααλ, ακολουθειτε τουτον. Και ο λαος δεν απεκριθη προς αυτον λογον. ²²Τοτε ειπεν ο Ηλιας προς τον λαον, Εγω μονος εμεινα προφητης του Κυριου· οι δε προφηται του Βααλ ειναι τετρακοσιοι πενητηκοντα ανδρες· ²³ας δωσωσι λοιπον εις ημας δυο μοσχους· και ας εκλεξωσι τον ενα μοσχον δι' εαυτους, και ας διαμελισωσιν αυτον και ας επιθεσωσιν αυτον επι των ξυλων και πυρ ας μη βαλωσι και εγω θελω ετοιμασει τον αλλον μοσχον και επιθεσει επι των ξυλων και πυρ δεν θελω βαλει, ²⁴και επικαλεσθητε το ονομα των θεων σας, και εγω θελω επικαλεσθη το ονομα του Κυριου· και ο Θεος, οστις εισακουση δια πυρος, ουτος ας ηναι ο Θεος. Και αποκριθεις πας ο λαος, ειπε, Καλος ο λογος. ²⁵Και ειπεν ο Ηλιας προς τους προφητας του Βααλ, Εκλεξατε εις εαυτους τον ενα μοσχον και ετοιμασατε αυτον πρωτοι διοτι εισθε πολλοι· και επικαλεσθητε το ονομα των θεων σας, πυρ ομως μη βαλητε. ²⁶Και ελαβον τον μοσχον τον δοθεντα εις αυτους και ητοιμασαν αυτον, και επεκαλουντο το ονομα του Βααλ απο πρωιας μεχρι μεσημβριας, λεγοντες, Επακουσον ημων, Βααλ· και ουκ ην φωνη και ουκ ην ακροασις· και επηδων περι το θυσιαστηριον, το οποιον ωκοδομησαν. ²⁷Και περι την μεσημβριαν ο Ηλιας μυκτηριζων αυτους ελεγεν, Επικαλεισθε μετα φωνης μεγαλης· διοτι θεος ειναι η συνομιλει η ασχολειται η ειναι εις οδοιποριαν η ισως κοιμαται και θελει εξυπνησει. ²⁸Και επεκαλουντο μετα φωνης μεγαλης και κατετεμοντο κατα την συνηθειαν αυτων με μαχαιρας και με λογγας, εωσου αιμα εξεχυθη επ' αυτους. ²⁹Και αφου παρηλθεν η μεσημβρια, και αυτοι προεφητευον μεχρι της ωρας της προσφορας, και ουκ ην φωνη και ουκ ην ακροασις και ουκ ην προσοχη. ³⁰τοτε ειπεν ο Ηλιας προς παντα τον λαον, Πλησιασατε προς εμε. Και πας ο λαος επλησιασε προς αυτον. Και επιδιωρθωσε το θυσιαστηριον του Κυριου, το κεκρημνισμενον. ³¹Και ελαβεν ο Ηλιας δωδεκα λιθους, κατα τον αριθμον των φυλων των υιων Ιακωβ, προς τον οποιον ηλθεν ο λογος του Κυριου, λεγων, Ισραηλ θελει εισθαι το ονομα σου· ³²και ωκοδομησε τους λιθους θυσιαστηριον εις το ονομα του Κυριου· και εκαμεν αυλακα περι το θυσιαστηριον, χωρουσαν δυο μετρα σπορου. ³³Και εστοιβασε τα ξυλα και διεμελισε τον μοσχον και επεθεσεν αυτον επι των ξυλων. ³⁴Και ειπε, Γεμισατε υδατος τεσσαρας υδριας και χυσατε επι το ολοκαυτωμα και επι τα ξυλα. Και ειπε, Δευτερωσατε· και εδευτερωσαν. Και ειπε, Τριττωσατε· και ετριττωσαν. ³⁵Και περιετρεχε το υδωρ περιξ του θυσιαστηριου· και η αυλαξ ετι εγεμισεν υδατος. ³⁶Και την ωραν της προσφορας επλησιασεν Ηλιας ο προφητης και ειπε, Κυριε, Θεε του Αβρααμ, του Ισαακ και του Ισραηλ, ας γεινη γνωστον σημερον, οτι συ εισαι Θεος εν τω Ισραηλ και εγω δουλος σου, και κατα τον λογον

σου εκαμα παντα ταυτα ταπραγματα· ³⁷επακουσον μου, Κυριε, επακουσον μου, δια να γνωριση ο λαος ουτος οτι συ Κυριος εισαι ο Θεος, και συ επεστρεφας την καρδιαν αυτων οπισω. ³⁸Τοτε επεσε πυρ παρα Κυριου και κατεφαγε το ολοκαυτωμα και τα ξυλα και τους λιθους και το χωμα, και εγλειψε το υδωρ το εν τη αυλακι. ³⁹Και οτε ειδε πας ο λαος, επεσον κατα προσωπον αυτων και ειπον, Ο Κυριος, αυτος ειναι ο Θεος· ο Κυριος, αυτος ειναι ο Θεος. ⁴⁰Και ειπε προς αυτους ο Ηλιας, Πιασατε τους προφητας του Βααλ· μηδεις εξ αυτων ας μη διασωθη. Και επιασαν αυτους· και κατεβιβασεν αυτους ο Ηλιας εις τον χειμαρρον Κεισων και εσφαξεν αυτους εκει. ⁴¹Και ειπεν ο Ηλιας προς τον Αχααβ, Αναβα, φαγε και πιε. διοτι ειναι φωνη πληθους βροχης. ⁴²Και ανεβη ο Αχααβ δια να φαγη και να πιη. Ο δε Ηλιας ανεβη εις την κορυφην του Καρμηλου και εκυψεν εις την γην και εβαλε το προσωπον αυτου αναμεσον των γονατων αυτου, ⁴³και ειπε προς τον υπηρετην αυτου, Αναβα τωρα, βλεψον προς την θαλασσαν. Και ανεβη και εβλεψε και ειπε, Δεν ειναι ουδεν. Ο δε ειπεν, Υπαγε παλιν, εως επτακις. ⁴⁴Και την εβδομην φοραν ειπεν, Ιδου, νεφος μικρον, ως παλαμη ανθρωπου, αναβαινει εκ της θαλασσης. Και ειπεν, Αναβα, ειπε προς τον Αχααβ, Ζευξον την αμαξαν σου, και καταβα, δια να μη σε εμποδιση η βροχη. ⁴⁵Και εν τω μεταξυ ο ουρανός συνεσκοτασεν εκ νεφων και ανεμου, και εγεινε βροχη μεγαλη. Και ανεβη ο Αχααβ εις την αμαξαν αυτου και υπηγεν εις Ιεζραελ. ⁴⁶Και χειρ Κυριου εσταθη επι τον Ηλιαν· και συνεσφιγγε την οσφυν αυτου και ετρεχεν εμπροσθεν του Αχααβ εως της εισοδου της Ιεζραελ.

19Και απηγγειλεν ο Αχααβ προς την Ιεζαβελ παντα οσα εκαμεν ο Ηλιας, και τινι τροπω εθανατωσεν εν ρομφαια παντας τους προφητας. ²Και απεστειλε μηνυτην η Ιεζαβελ προς τον Ηλιαν, λεγουσα, Ουτω να καμωσιν οι θεοι και ουτω να προσθεσωσιν, εαν αυριον περι την ωραν ταυτην δεν καταστησω την ζωην σου ως την ζωην ενος εξ εκεινων. ³Και φοβηθεις, εσηκωθη και ανεχωρησε δια την ζωην αυτου, και ηλθεν εις Βηρ-σαββεε την του Ιουδα και αφηκεν εκει τον υπηρετην αυτου. ⁴Αυτος δε υπηγεν εις την ερημον μιας ημερας οδον, και ηλθε και εκαθησεν υπο τινα αρκευθον· και επεθυμησε καθ' εαυτον να αποθανη και ειπεν, Αρκει· τωρα, Κυριε, λαβε την ψυχην μου· διοτι δεν ειμαι εγω καλητερος των πατερων μου. ⁵Και πλαγιασας απεκοιμηθη υποκατω μιας αρκευθου, και ιδου, αγγελος ηγγισεν αυτον και ειπε προς αυτον, Σηκωθητι, φαγε. ⁶Και ανεβλεψε, και ιδου, πλησιον της κεφαλης αυτου αρτος εγκρυφιας και αγγειου υδατος. Και εφαγε και επιε και παλιν επλαγιασε. ⁷Και επεστρεφεν ο αγγελος του Κυριου εκ δευτερου και ηγγισεν αυτον και ειπε, Σηκωθητι, φαγε· διοτι πολλη ειναι η οδος απο σου. ⁸Και σηκωθεις, εφαγε και επιε, και με την δυναμιν της τροφης εκεινης ωδοιπορησε τεσσαρακοντα ημερας και τεσσαρακοντα νυκτας, εως Χωρηβ του ορους

του Θεου. ⁹Και εισήλθεν εκεί εις σπηλαιον και εκαμεν εκεί καταλυμα· και ιδου, ήλθε λογος Κυριου προς αυτον και ειπε προς αυτον, Τι καμνεις ενταυθα, Ηλια; ¹⁰Ο δε ειπεν, Εσταθην εις ακρον ζηλωτης υπερ Κυριου του Θεου των δυναμεων· διοτι οι υιοι Ισραηλ εγκατελιπον την διαθηκην σου, τα θυσιασθηρια σου κατεστρεψαν και τους προφητας σου εθανατωσαν εν ρομφαια· και εναπελειφθην εγω μονος· και ζητουσι την ζωην μου, δια να αφαιρεσωσιν αυτην. ¹¹Και ειπεν, Εξελθε και σταθητι επι το ορος ενωπιον Κυριου. Και ιδου, ο Κυριος διεβαινε, και ανεμος μεγας και δυνατος εσχιζε τα ορη και συνετριβε τους βραχους εμπροσθεν του Κυριου· ο Κυριος δεν ητο εν τω ανεμω· και μετα τον ανεμον σεισμος· ο Κυριος δεν ητο εν τω σεισμω· ¹²και μετα τον σεισμον, πυρ· ο Κυριος δεν ητο εν τω πυρι· και μετα το πυρ, ηχος λεπτου αερος. ¹³Και ως ηκουσεν ο Ηλιας, εσκεπασε το προσωπον αυτου με την μηλωτην αυτου και εξήλθε και εσταθη εις την εισοδον του σπηλαιου. Και ιδου, φωνη προς αυτον, λεγουσα, Τι καμνεις ενταυθα, Ηλια; ¹⁴Και ειπεν, Εσταθην εις ακρον ζηλωτης υπερ Κυριου του Θεου των δυναμεων· διοτι οι υιοι του Ισραηλ εγκατελιπον την διαθηκην σου, τα θυσιασθηρια σου κατεστρεψαν και τους προφητας σου εθανατωσαν εν ρομφαια· και εναπελειφθην εγω μονος· και ζητουσι την ζωην μου, δια να αφαιρεσωσιν αυτην. ¹⁵Και ειπε Κυριος προς αυτον, Υπαγε, επιστρεψον εις την οδον σου προς την ερημον της Δαμασκου· και οταν ελθης, χρισον τον Αζαηλ βασιλεα επι την Συριαν· ¹⁶τον δε Ιηου τον υιον του Νιμισι θελεις χρισει βασιλεα επι τον Ισραηλ· και τον Ελισσαιε τον υιον του Σαφατ, απο Αβελ-μεολα, θελεις χρισει προφητην αντι σου· ¹⁷και θελει συμβη, ωστε τον διασωθεντα εκ της ρομφαιας του Αζαηλ, θελει θανατωσει ο Ιηου· και τον διασωθεντα εκ της ρομφαιας του Ιηου, θελει θανατωσει ο Ελισσαιε· ¹⁸αφηκα ομως εις τον Ισραηλ επτα χιλιαδας, παντα τα γονατα, οσα δεν εκλιναν εις τον Βααλ, και παν στομα το οποιον δεν ησπασθη αυτον. ¹⁹Και αναχωρησας εκειθεν, ευρηκε τον Ελισσαιε τον υιον του Σαφατ, ενω ωργονε με δωδεκα ζευγη βων εμπροσθεν αυτου, αυτος ων εις το δωδεκατον· και επερασεν ο Ηλιας απο πλησιον αυτου και ερριφεν επ' αυτον την μηλωτην αυτου. ²⁰Ο δε αφηκε τους βοας και ετρεξε κατοπιν του Ηλια και ειπεν, Ας ασπασθω, παρακαλω, τον πατερα μου και την μητερα μου, και τοτε θελω σε ακολουθησει. Και ειπε προς αυτον, Υπαγε, επιστρεψον· διοτι τι εκαμα εις σε; ²¹Και εστρεψεν εξοπισθεν αυτου και ελαβεν εν ζευγος βων και εσφαξεν αυτους, και εψησε το κρεας αυτων με τα εργαλεια των βων και εδωκεν εις τον λαον, και εφαγον. Τοτε σηκωθεις, υπηγε κατοπιν του Ηλια και υπηρετι αυτον.

20Ο δε Βεν-αδαδ βασιλεως της Συριας συνηθροισε πασαν την δυναμιν αυτου· ησαν δε μετ' αυτου τριακοντα δυο βασιλεις και ιπποι και αμαξαι και ανεβη και επολιορησε την Σαμαρειαν και επολεμει αυτην. ²Και

απεστειλε μηνυτας προς Αχααβ τον βασιλεα του Ισραηλ εις την πολιν και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει ο Βεν-αδαδ· ³το αργυριον σου και το χρυσιον σου ειναι εμου· και αι γυναικες σου και τα τεκνα σου τα ωραιο ειναι εμου. ⁴Και απεκριθη ο βασιλεως του Ισραηλ και ειπε, Κατα τον λογον σου, κυριε μου βασιλεϋ, σου ειμαι εγω και παντα οσα εχω. ⁵Και επανήλθον οι μηνυται και ειπον, Ουτως αποκρινεται ο Βεν-αδαδ, λεγων· Επειδη απεστειλα προς σε, λεγων, Το αργυριον σου και το χρυσιον σου και τας γυναικας σου και τα τεκνα σου θελεις παραδωσει εις εμε, ⁶αυριον βεβαιως περι την ωραν ταυτην θελω αποστειλει τους δουλους μου προς σε, και θελουσιν ερευνησει τον οικον σου και τους οικους των δουλων σου· και ο, τι ειναι επιθυμητον εις τους οφθαλμους σου, θελουσι βαλει εις τας χειρας αυτων και θελουσι λαβει αυτο. ⁷Τοτε εκαλεσεν ο βασιλεϋς του Ισραηλ παντας τους πρεσβυτερους του τοπου και ειπε, Στοχασθητε, παρακαλω, και ιδετε οτι ουτος κακιαν ζητει· διοτι απεστειλε προς εμε δια τας γυναικας μου και δια τα τεκνα μου και δια το αργυριον μου και δια το χρυσιον μου, και δεν ηρηνηθη ουδεν εις αυτον. ⁸Και ειπον προς αυτον παντες οι πρεσβυτεροι και πας ο λαος, Μη υπακουσης μηδε συγκατανευσης. ⁹Ειπε λοιπον προς τους μηνυτας του Βεν-αδαδ, Ειπατε προς τον κυριον μου τον βασιλεα, Παντα οσα εμηνυσας προς τον δουλον σου κατ' αρχας, θελω καμει τουτο ομως το πραγμα δεν δυναμαι να καμω. Και οι μηνυται ανεχωρησαν και εφεραν προς αυτον την αποκρισιν. ¹⁰Και αναπεστειλεν ο Βεν-αδαδ προς αυτον, λεγων, Ουτω να καμωσιν εις εμε οι θεοι και ουτω να προσθεσωσιν, εαν το χωμα της Σαμαρειας αρκεση δια μιαν χειριαν εις παντα τον λαον, τον ακολουθουντα με. ¹¹Και απεκριθη ο βασιλεϋς του Ισραηλ και ειπεν, Ειπατε προς αυτον, Οστις περιζωννυται τα οπλα, ας μη μεγαλαυχη ως ο εκδυομενος αυτα. ¹²Οτε δε ο Βεν-αδαδ ηκουσε τον λογον τουτον, ετυχε πινων, αυτος και οι βασιλεις οι μετ' αυτου εις τας σκηνας, και ειπε προς τους δουλους αυτου, Παραταχθητε. Και παρεταχθησαν κατα της πολεως. ¹³Και ιδου, προσήλθε προς τον Αχααβ τον βασιλεα του Ισραηλ προφητης τις, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· Βλεπεις απαν το πληθος τουτο το μεγα; ιδου, εγω παραδιδω αυτο εις την χειρα σου σημερον· και θελεις γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁴Και ειπεν ο Αχααβ, Δια τινος; Ο δε απεκριθη, Ουτω λεγει Κυριος· Δια των θεραποντων των αρχοντων των επαρχιων. Τοτε ειπε, Τις θελει συγκροτησει την μαχην; Και απεκριθη, Συ. ¹⁵Τοτε ηριθμησε τους θεραποντας των αρχοντων των επαρχιων· και ησαν διακοσιοι τριακοντα δυο· και μετ' αυτους, ηριθμησεν απαντα τον λαον, παντας τους υιους Ισραηλ, επτα χιλιαδας. ¹⁶Και εξήλθον περι την μεσημβριαν. Ο δε Βεν-αδαδ επινε και εμεθυεν εις τας σκηνας, αυτος και οι βασιλεις, οι τριακοντα δυο βασιλεις οι συμμαχοι αυτου. ¹⁷Και εξήλθον πρωτοι οι θεραποντες των αρχοντων των επαρχιων· και απεστειλεν ο Βεν-αδαδ να μαθη· και απηγγειλαν προς αυτον,

λεγοντες, Ανδρες εξήλθον εκ της Σαμαρειας. ¹⁸Ο δε ειπεν, Εάν εξήλθον ειρηνικως, συλλαβετε αυτους ζωντας· και εαν εξήλθον δια πολεμον, παλιν ζωντας συλλαβετε αυτους. ¹⁹Εξήλθον λοιπον εκ της πολεως ουτοι οι θεραποντες των αρχοντων των επαρχιων, και το στρατευμα το οποιον ηκολουθει αυτους. ²⁰Και επαταξεν εκαστος τον ανθρωπον αυτου· και οι Συριοι εφυγον· και κατεδιωξεν αυτους ο Ισραηλ· ο δε Βεν-αδαδ ο βασιλευς της Συριας διεσωθη επιππος μετα των ιππεων. ²¹Και εξήλθεν ο βασιλευς του Ισραηλ και επαταξε τους ιππεις και τας αμαξας, και εκαμεν εις τους Συριους σφαγην μεγαλην. ²²Και προσήλθεν ο προφητης προς τον βασιλεα του Ισραηλ και ειπε προς αυτον, Υπαγε, ενδυναμωθητι και σκεφθητι, και ιδε τι θελεις καμει διοτι εν τη επιστροφη του ετους ο βασιλευς της Συριας θελει αναβη εναντιον σου. ²³Ειπον δε προς αυτον οι δουλοι του βασιλεως της Συριας, Ο θεος αυτων ειναι θεος των βουνων· δια τουτο υπερισχυσαν καθ' ημων· εαν δε πολεμησωμεν αυτους εν τη πεδιαδι, βεβαιως θελομεν υπερισχυσει κατ' αυτων. ²⁴Καμε λοιπον το πραγμα τουτο· εκβαλε τους βασιλεις, εκαστον εκ του τοπου αυτου· και βαλε αντ' αυτων στρατηγους. ²⁵συ δε συναθροισον εις σεαυτον στρατευμα, οσον στρατευμα εκ των μετα σου επεσε, και ιππον αντι ιππου και αμαξαν αντι αμαξης· και ας πολεμησωμεν αυτους εν τη πεδιαδι, και βεβαιως θελομεν υπερισχυσει κατ' αυτων. Και εισηκουσε της φωνης αυτων και εκαμεν ουτω. ²⁶Και εν τη επιστροφη του ετους ηριθμησεν ο Βεν-αδαδ τους Συριους και ανεβη εις Αφεκ, δια να πολεμηση κατα του Ισραηλ. ²⁷Και οι υιοι Ισραηλ ηριθμηθησαν, και προπαρασκευασθεντες υπηγγον εις συναντησιν αυτων· και εστρατοπεδευσαν οι υιοι Ισραηλ απεναντι αυτων, ως δυο μικρα ποιμνια αιγων· οι δε Συριοι εγεμισαν την γην. ²⁸Και προσήλθεν ο ανθρωπος του Θεου και ελαλησε προς τον βασιλεα του Ισραηλ, και ειπεν, Ουτω λεγει Κυριος· Επειδη οι Συριοι ειπον, Ο Κυριος ειναι θεος των βουνων, αλλ' ουχι θεος των κοιλαδων, δια τουτο θελω παραδωσει εις την χειρα σου απαν το μεγα τουτο πληθος, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ²⁹Και ησαν εστρατοπεδευμενοι αντικρυ αλληλων επτα ημερας. Και την εβδομη ημεραν συνεκροτηθη η μαχη· και επαταξαν οι υιοι Ισραηλ τους Συριους εκατον χιλιαδας πεζων εν ημερα μια. ³⁰Οι δε εναπολειφθεντες εφυγον εις Αφεκ, προς την πολιν· και επεσε το τειχος επι εικοσιεπτα χιλιαδας εκ των ανδρων των εναπολειφθεντων. Και εφυγεν ο Βεν-αδαδ και εισήλθεν εις την πολιν και εκρυφθη απο κοιτωνος εις κοιτωνα. ³¹Και ειπον προς αυτον οι δουλοι αυτου, Ιδου τωρα, ηκουσαμεν οτι οι βασιλεις του οικου Ισραηλ ειναι βασιλεις ελεημονες· ας βαλωμεν λοιπον σακκους επι τας οσφυας ημων και σχοινια επι τας κεφαλας ημων, και ας εξελθωμεν προς τον βασιλεα του Ισραηλ· ισως θελει σοι χαρισει την ζωην. ³²Περιεζωσθησαν λοιπον σακκους εις τας οσφυας αυτων και σχοινια εις τας κεφαλας αυτων, και ηλθον προς τον βασιλεα του Ισραηλ και ειπον, Ο δουλος σου Βεν-αδαδ

λεγει, Ας ζηση η ψυχη μου, παρακαλω. Και ειπε, Ζη ακομη; αδελφος μου ειναι. ³³Και οι ανδρες ελαβον τουτο δια καλον οιωνον, και εσπευσαν να στερεωσωσι το εξελθον εκ του στοματος αυτου· και ειπον, Ο αδελφος σου Βεν-αδαδ. Και ειπεν, Υπαγετε, φερετε αυτον. Οτε δε ηλθε προς αυτον ο Βεν-αδαδ, εκεινος ανεβιβασεν αυτον εις την αμαξαν αυτου. ³⁴Και ειπε προς αυτον ο Βεν-αδαδ, τας πολεις, τας οποιας ελαβεν ο πατηρ μου παρα του πατρος σου, θελω αποδωσει και θελεις στησει εις σεαυτον οχυρωματα εν Δαμασκω, καθως εστησεν ο πατηρ μου εν Σαμαρεια. Και εγω, ειπεν ο Αχααβ, θελω σε εξαποστειλει επι ταυτη τη συνθηκη. Ουτως εκαμε συνθηκη μετ' αυτου και εξαπεστειλεν αυτον. ³⁵Ανθρωπος δε τις εκ των υιων των προφητων ειπε προς τον πλησιον αυτου εν λογω Κυριου, Κτυπησον με, παρακαλω. Αλλα δεν ηθελησεν ο ανθρωπος να κτυπηση αυτον. ³⁶Και ειπε προς αυτον, Επειδη δεν υπηκουσας της φωνης του Κυριου, ιδου, καθως αναχωρησης απ' εμου, λεων θελει σε θανατωσει. Και ως ανεχωρησεν απ' αυτου, ευρηκεν αυτον λεων και εθανατωσεν αυτον. ³⁷Ευρων επειτα αλλον ανθρωπον, ειπε, Κτυπησον με, παρακαλω. Και ο ανθρωπος εκτυπησεν αυτον, και κτυπησας επληγησε. ³⁸Τοτε ανεχωρησεν ο προφητης και εσταθη επι της οδου δια τον βασιλεα, μεταμεμορφωμενος με καλυμμα επι τους οφθαλμους αυτου. ³⁹Και ως διεβαινεν ο βασιλευς αυτος εβησεν προς τον βασιλεα, και ειπεν, Ο δουλος σου εξήλθεν εις το μεσον της μαχης· και ιδου, ανθρωπος στραφεις κατα μερος εφερε τινα προς εμε, και ειπε, Φυλαττε τον ανθρωπον τουτον· εαν ποτε φυγη, τοτε η ζωη σου θελει εισθαι αντι της ζωης αυτου, η θελεις πληρωσει εν ταλαντον αργυριου. ⁴⁰και ενω ο δουλος σου ησχολειτο εδω και εκει, αυτος εφυγε. Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς του Ισραηλ, αυτη ειναι η κρισις σου· αυτος συ απεφασισας αυτην. ⁴¹Τοτε εσπευσε και αφηρεσε το καλυμμα απο των οφθαλμων αυτου· και εγνωρισεν αυτον ο βασιλευς του Ισραηλ οτι ητο εκ των προφητων. ⁴²Και ειπε προς αυτον, ουτω λεγει Κυριος· Επειδη συ εξαπεστειλας απο της χειρος σου ανθρωπον, τον οποιον εγω ειχον αποφασισει εις ολεθρον, δια τουτο η ζωη σου θελει εισθαι αντι της ζωης αυτου, και ο λαος σου αντι του λαου αυτου. ⁴³Και απήλθεν ο βασιλευς του Ισραηλ εις τον οικον αυτου σκυθρωπος και δυσηρεστημενος και ηλθεν εις την Σαμαρειαν.

21Μετα δε ταυτα τα πραγματα Ναβουθαι ο Ιεζραηλιτης ειχεν αμπελωνα εν Ιεζραελ, πλησιον του παλατιου του Αχααβ βασιλεως της Σαμαρειας. ²Και ελαλησεν ο Αχααβ προς τον Ναβουθαι, λεγων, Δος μοι τον αμπελωνα σου, δια να εχω αυτον κηπον λαχανων, επειδη ειναι πλησιον του οικου μου· και θελω σοι δωσει αντ' αυτου αμπελωνα καλητερον παρ' αυτου· η, αν ηναι αρεστον εις σε, θελω σοι δωσει το αντιτιμον αυτου εις αργυριον. ³Ο δε Ναβουθαι ειπε προς τον Αχααβ, Μη γενοιτο εις εμε παρα Θεου, να δωσω την κληρονομιαν

των πατερων μου εις σε. ⁴Και ηλθεν ο Αχααβ εις τον οικον αυτου σκυθρωπος και δυσηρεστημενος δια τον λογον, τον οποιον ελαλησε προς αυτον Ναβουβαι ο Ιεζραηλιτης, ειπων, Δεν θελω σοι δωσει την κληρονομιαν των πατερων μου. Και επλαγιασεν επι της κλινης αυτου και απεστρεψε το προσωπον αυτου και δεν εφραγεν αρτον. ⁵Και ηλθε προς αυτον Ιεζαβελ η γυνη αυτου και ειπε προς αυτον, Δια τι το πνευμα σου ειναι περιλυπον, ωστε δεν τρωγεις αρτον; ⁶Ο δε ειπε προς αυτην, Επειδη ελαλησα προς Ναβουθαι τον Ιεζραηλιτην, και ειπα προς αυτον, Δος μοι τον αμπελωνα σου δι' αργυριου· η, αν αγαπας, θελω σοι δωσει αλλον αμπελωνα αντ' αυτου. και εκεινος απεκριθη, Δεν θελω σοι δωσει τον αμπελωνα μου. ⁷Και ειπε προς αυτον Ιεζαβελ η γυνη αυτου, Συ τωρα βασιλευεις επι τον Ισραηλ; σηκωθητι, φαγε αρτον, και ας ηναι ευθυμος η καρδια σου· εγω θελω σοι δωσει τον αμπελωνα Ναβουθαι του Ιεζραηλιτου. ⁸Τοτε εγραψεν επιστολας εν ονοματι του Αχααβ και εσφραγισε δια της σφραγιδος αυτου, και απεστειλε τας επιστολας προς τους πρεσβυτερους και προς τους αρχοντας, τους οντας εν τη πολει αυτου, τους κατοικουντας μετα του Ναβουβαι. ⁹Και εγραφεν εν ταις επιστολαις, λεγουσα, Κηρυξατε νηστειαν και καθισατε τον Ναβουθαι επι κεφαλης του λαου. ¹⁰και παρακαθισατε δυο ανδρας κακους αντικρυ αυτου, και ας μαρτυρησωσι κατ' αυτου, λεγοντες, Συ εβλασφημησας τον Θεον και τον βασιλεα· και εχβαλετε αυτον και λιθοβολησατε αυτον, και ας αποθानη. ¹¹Και εκαμον οι ανδρες της πολεως αυτου, οι πρεσβυτεροι και οι αρχοντες οι κατοικουντες εν τη πολει αυτου, καθως εμηνυσε προς αυτους η Ιεζαβελ, κατα το γεγραμμενον εν ταις επιστολαις τας οποιας εστειλε προς αυτους. ¹²Εκηρυξαν νηστειαν και εκαθησαν τον Ναβουθαι επι κεφαλης του λαου. ¹³και εισηλθον δυο ανδρες κακοι και εκαθισαν αντικρυ αυτου· και εμαρτυρησαν οι ανδρες οι κακοι κατ' αυτου, κατα του Ναβουθαι, ενωπιον του λαου, λεγοντες, Ο Ναβουθαι εβλασφημησε τον Θεον και τον βασιλεα. Τοτε εξεβαλον αυτον εξω της πολεως και ελιθοβολησαν αυτον με λιθους, και απεθανε. ¹⁴Και απεστειλαν προς την Ιεζαβελ, λεγοντες, Ο Ναβουβαι ελιθοβοληθη και απεθανε. ¹⁵Και ως ηκουσεν η Ιεζαβελ οτι ο Ναβουβαι ελιθοβοληθη και απεθανεν, ειπεν η Ιεζαβελ προς τον Αχααβ, Σηκωθητι, κληρονομησον τον αμπελωνα Ναβουθαι του Ιεζραηλιτου, τον οποιον δεν ηθελε να σοι δωση δι' αργυριου· διοτι ο Ναβουθαι δεν ζη αλλ' απεθανε. ¹⁶Και ως ηκουσεν ο Αχααβ οτι ο Ναβουθαι απεθανεν, εσηκωθη ο Αχααβ να καταβη εις τον αμπελωνα του Ναβουθαι του Ιεζραηλιτου, δια να κληρονομηση αυτον. ¹⁷Και ηλθεν ο λογος του Κυριου προς Ηλιαν τον Θεσβιτην, λεγων, ¹⁸Σηκωθητι, καταβα εις συναντησιν του Αχααβ, βασιλεως του Ισραηλ, οστις κατοικει εν Σαμαρεια· ιδου, εν τω αμπελωνι του Ναβουθαι ειναι, οπου κατεβη δια να κληρονομηση αυτον· ¹⁹και θελεις λαλησει προς αυτον, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· Εφρονευσας και ετι εκληρονομησας; Και θελεις

λαλησει προς αυτον, λεγων, ουτω λεγει Κυριος· Εν τω τοπω, οπου οι κυνες εγλειψαν το αιμα του Ναβουθαι, θελουσι γλειψει οι κυνες το αιμα σου, ναι, σου. ²⁰Και ειπεν ο Αχααβ προς τον Ηλιαν, Με ευρηκας, εχθρε μου; Και απεκριθη, Σε ευρηκα· διοτι επωλησας σεαυτον εις το να πραττης το πονηρον ενωπιον του Κυριου. ²¹Ιδου, λεγει Κυριος, Εγω θελω φερει κακον επι σε, και θελω σαρωσει κατοπιν σου και εξολοθρευσει του Αχααβ τον ουρουντα προς τον τοιχον και τον πεφυλαγμενον και τον αφειμενον μεταξυ του Ισραηλ. ²²και θελω καταστησει τον οικον σου ως τον οικον του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, και ως τον οικον του Βαασα υιου του Αχια, δια τον παροργισμον τον οποιον με παρωργιασας, και εκαμες τον Ισραηλ να αμαρτηση. ²³Και περι της Ιεζαβελ ετι ελαλησεν ο Κυριος, λεγων, Οι κυνες θελουσι καταφαγει την Ιεζαβελ πλησιον του προτειχισματος της Ιεζραελ. ²⁴οστις εκ του Αχααβ αποθानη εν τη πολει, οι κυνες θελουσι καταφαγει αυτον· και οστις αποθानη εν τω αγρω, τα πετεινα του ουρανου θελουσι καταφαγει αυτον. ²⁵Ουδεις τωνοτι δεν εσταθη ομοιος του Αχααβ, οστις επωλησεν εαυτον εις το να πραττη πονηρα ενωπιον του Κυριου, οπως εκινει αυτον Ιεζαβελ η γυνη αυτου. ²⁶Και επραξε βδελυρα σφοδρα ακολουθων τα ειδωλα, κατα παντα οσα επραττον οι Αμορραιοι, τους οποιους ο Κυριος εξεδιωξεν απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ²⁷Ως δε ηκουσεν ο Αχααβ τους λογους τουτους, διερρηξε τα ιματια αυτου και εβαλε σακκον επι την σαρκα αυτου και ενηστευσε, και εκοιτετο περιτετυλιγμενος σακκον και εβαδιζε κεκυφως. ²⁸Ηλθε δε ο λογος του Κυριου προς Ηλιαν τον Θεσβιτην, λεγων, ²⁹Ειδες πως εταπεινωθη ο Αχααβ ενωπιον μου; επειδη εταπεινωθη ενωπιον μου, δεν θελω φερει το κακον εν ταις ημεραις αυτου· εν ταις ημεραις του υιου αυτου θελω φερει το κακον επι τον οικον αυτου.

22 Παρηλθον δε τρια ετη ανευ πολεμου αναμεσον της Συριας και του Ισραηλ. ²Κατα δε το τριτον ετος κατεβη Ιωσαφατ ο βασιλευς του Ιουδα προς τον βασιλεα του Ισραηλ. ³Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τους δουλους αυτου, Εξευρετε οτι η Ραμωθ-γαλααδ ειναι ημων, και ημεις σιωπωμεν εις το να λαβωμεν αυτην εκ της χειρος του βασιλεως της Συριας; ⁴Και ειπε προς τον Ιωσαφατ, Ερχεσαι μετ' εμου δια να πολεμησωμεν την Ραμωθ-γαλααδ; Και ειπεν ο Ιωσαφατ προς τον βασιλεα του Ισραηλ, Εγω ειμαι καθως συ, ο λαος μου καθως ο λαος σου, οι ιπποι μου καθως οι ιπποι σου. ⁵Και ειπεν ο Ιωσαφατ προς τον βασιλεα του Ισραηλ, Ερωτησον, παρακαλω, τον λογον του Κυριου σημερον. ⁶Και συνηθροισεν ο βασιλευς του Ισραηλ τους προφητας, περιπου τετρακοσιους ανδρας, και ειπε προς αυτους, να υπαγω εναντιον της Ραμωθ-γαλααδ να πολεμησω, η να απεχω; οι δε ειπον, Αναβα, και ο Κυριος θελει παραδωσει αυτην εις την χειρα του βασιλεως. ⁷Και ειπεν ο Ιωσαφατ, Δεν ειναι ενταυθα ετι προφητης του Κυριου,

δια να ερωτησωμεν δι' αυτου; ⁸Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τον Ιωσαφατ, Ειναι ετι ανθρωπος τις, Μιχαιας, ο υιος του Ιεμλα, δια του οποιου δυναμεθα να ερωτησωμεν τον Κυριον· πλην μισω αυτον· διοτι δεν προφητευει καλον περι εμου, αλλα κακον. Και ειπεν ο Ιωσαφατ, Ας μη λαλη ο βασιλευς ουτως. ⁹Και εκαλεσεν ο βασιλευς του Ισραηλ ενα ευνουχον και ειπε, Σπευσον να φερης Μιχαιαν τον υιον του Ιεμλα. ¹⁰Ο δε βασιλευς του Ισραηλ και Ιωσαφατ ο βασιλευς του Ιουδα εκαθηντο, εκαστος επι του θρονου αυτου, ενδεδυμενοι στολας, εν τοπω ανοικτω κατα την εισοδον της πυλης της Σαμαρειας· και παντες οι προφηται προεφητευον εμπροσθεν αυτων. ¹¹Και Σεδεκιας ο υιος του Χαναανα ειχε καμει εις εαυτον σιδηρα κερατα· και ειπεν, Ουτω λεγει Κυριος· Δια τουτων θελεις κερατισει τους Συριους, εωσου συντελεσης αυτους. ¹²Και παντες οι προφηται προεφητευον ουτω, λεγοντες, Αναβα εις Ραμωθ-γαλααδ και ευοδου· διοτι ο Κυριος θελει παραδωσει αυτην εις την χειρα του βασιλεως. ¹³Και ο μηνυτης, οστις υπηγε να καλεση τον Μιχαιαν, ειπε προς αυτον, λεγων, Ιδου τωρα, οι λογοι των προφητων φανερονουσιν εξ ενος στοματος καλον περι του βασιλεως· ο λογος σου λοιπον ας ηναι ως ο λογος ενος εξ εκεινων, και λαλησον το καλον. ¹⁴Ο δε Μιχαιας ειπε, Ζη Κυριος, ο, τι μοι ειπη ο Κυριος, τουτο θελω λαλησει. ¹⁵Ηλθε λοιπον προς τον βασιλεα. Και ειπεν ο βασιλευς προς αυτον, Μιχαια, να υπαγωμεν εις Ραμωθ-γαλααδ δια να πολεμησωμεν, η να απεχωμεν; Ο δε απεκριθη προς αυτον, Αναβα και ευοδου· διοτι ο Κυριος θελει παραδωσει αυτην εις την χειρα του βασιλεως. ¹⁶Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Εως ποσακις θελω σε ορκιζει, να μη λεγης προς εμε παρα την αληθειαν εν ονοματι Κυριου; ¹⁷Ο δε ειπεν, ειδον παντα τον Ισραηλ διεσπαρμενον επι τα ορη, ως προβατα μη εχοντα ποιμενα. Και ειπε Κυριος, Ουτοι δεν εχουσι κυριον· ας επιστρεψωσιν εκαστος εις τον οικον αυτου εν ειρηνη. ¹⁸Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τον Ιωσαφατ, Δεν σοι ειπα ετι δεν θελει προφητευσει καλον περι εμου, αλλα κακον; ¹⁹Και ο Μιχαιας ειπεν, Ακουσον λοιπον τον λογον του Κυριου. Ειδον τον Κυριον καθημενον επι του θρονου αυτου, και πασαν την στρατιαν του ουρανου παρισταμενην περι αυτον, εκ δεξιων αυτου και εξ αριστερων αυτου. ²⁰Και ειπε Κυριος, Τις θελει απατησει τον Αχααβ, ωστε να αναβη και να πεση εν Ραμωθ-γαλααδ; Και ο μεν ειπεν ουτως, ο δε ειπεν ουτως. ²¹Και εξηλθε το πνευμα και εσταθη ενωπιον Κυριου και ειπεν, Εγω θελω απατησει αυτον. ²²Και ειπε Κυριος προς αυτο, Τινι τροπω; Και ειπε, Θελω εξελθει και θελω εισθαι πνευμα ψευδους εν τω στοματι παντων των προφητων αυτου. Και ειπε Κυριος, Θελεις απατησει και ετι θελεις κατορθωσει· εξελθε και καμε ουτω. ²³Τωρα λοιπον, ιδου, ο Κυριος εβαλε πνευμα ψευδους εν τω στοματι παντων τουτων των προφητων σου, και ο Κυριος ελαλησε κακον επι σε. ²⁴Τοτε πλησιασας Σεδεκιας ο υιος του Χαναανα, ερραπισε τον Μιχαιαν επι την σιαγονα και ειπε, Δια

ποιας οδου επερασε το Πνευμα του Κυριου απ' εμου, δια να λαληση προς σε; ²⁵Και ειπεν ο Μιχαιας, Ιδου, θελεις ιδει, καθ' ην ημεραν θελεις εισερχεσθαι απο ταμειου εις ταμειον δια να κρυφθης. ²⁶Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ, Πιασατε τον Μιχαιαν και επαναφερετε αυτον προς Αμων τον αρχοντα της πολεως και προς Ιωας τον υιον του βασιλεως· ²⁷και ειπατε, Ουτω λεγει ο βασιλευς· Βαλετε τουτον εις την φυλακην και τρεφετε αυτον με αρτον θλιψεως και με υδωρ θλιψεως, εωσου επιστρεψω εν ειρηνη. ²⁸Και ειπεν ο Μιχαιας, Εαν τωντι επιστρεψης εν ειρηνη, ο Θεος δεν ελαλησε δι' εμου. Και ειπεν, Ακουσατε σεις, παντες οι λαοι. ²⁹Και ανεβη ο βασιλευς του Ισραηλ και Ιωσαφατ ο βασιλευς του Ιουδα εις Ραμωθ-γαλααδ. ³⁰Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τον Ιωσαφατ, Εγω θελω μετασχηματισθη και εισελθει εις την μαχην· συ δε ενδυθητι την στολην σου. Και μετεσχηματισθη ο βασιλευς του Ισραηλ και εισηλθεν εις την μαχην. ³¹Ο δε βασιλευς της Συριας ειχε προσταξει τους τριακοντα δυο αμαξαρχας αυτου, λεγων, Μη πολεμειτε μητε μικρον μητε μεγαν, αλλα μονον τον βασιλεα του Ισραηλ. ³²Και ως ειδον οι αμαξαρχαι τον Ιωσαφατ, τοτε αυτοι ειπον, Βεβαιως ουτος ειναι ο βασιλευς του Ισραηλ. Και περιεστραφησαν δια να πολεμησωσιν αυτον· αλλ' ο Ιωσαφατ ανεβοησεν. ³³Ιδοντες δε οι αμαξαρχαι οτι δεν ητο ο βασιλευς του Ισραηλ, επεστρεψαν απο της καταδιωξεως αυτου. ³⁴Ανθρωπος δε τις, τοξευσας ασκοπως, εκτυπησε τον βασιλεα του Ισραηλ μεταξυ των αρθρωσεων του θωρακος· ο δε ειπε προς τον ηνιοχον αυτου, Στρεφον την χειρα σου και εκβαλε με εκ του στρατευματος· διοτι επληγηθην. ³⁵Και η μαχη εμεγαλυνθη εν τη ημερα εκεινη· ο δε βασιλευς ιστατο επι της αμαξης αντικρυ των Συριων, και προς το εσπερας απεθανε· και το αιμα ερρεεν εκ της πληγης εις τον κολπον της αμαξης. ³⁶Και περι την δυσιν του ηλιου εγεινε διακηρυξις εν τω στρατοπεδω, λεγουσα, Εκαστος εις την πολιν αυτου και εκαστος εις τον τοπον αυτου. ³⁷Και απεθανεν ο βασιλευς και εκομισθη εις Σαμαρειαν· και ενεταφιασαν τον βασιλεα εν Σαμαρεια. ³⁸Και επλυναν την αμαξαν εις το υδροστασιον της Σαμαρειας· επλυναν ετι και τα οπλα αυτου· και εγλειψαν οι κυνες το αιμα αυτου, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησεν. ³⁹Αι δε λοιπαι των πραξεων του Αχααβ και παντα οσα εκαμε, και ο ελεφαντινος οικος τον οποιον ωκοδομησε και πασαι αι πολεις, τας οποιας εκτισε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ⁴⁰Και εκοιμηθη ο Αχααβ μετα των πατερων αυτου, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Οχοζιας ο υιος αυτου. ⁴¹Ο δε Ιωσαφατ ο υιος του Ασα εβασιλευσεν επι τον Ιουδα, το τεταρτον ετος του Αχααβ βασιλεως του Ισραηλ. ⁴²Ο Ιωσαφατ ητο τριακοντα πεντε ετων ηλικιας οτε εβασιλευσε· και εβασιλευσεν εικοσιπεντε ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Αζουβα, θυγατηρ του Σιλει. ⁴³Και περιεπατησεν εις πασας τας οδους Ασα του πατρος αυτου· δεν εξεκλινεν

απ' αυτων, πραττων το ευθες ενωπιον του Κυριου. Οι υψηλοι ομως τοποι δεν αφηρεθησαν· ο λαος εθυσιαζεν ετι και εθυμιαζεν εν τοις υψηλοις τοποις. ⁴⁴Και ειχεν ειρηνην ο Ιωσαφατ μετα του βασιλεως του Ισραηλ. ⁴⁵Αι δε λοιπαι των πραξεων του Ιωσαφατ, και τα κατορθωματα αυτου οσα εκαμε, και οι πολεμοι αυτου, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ⁴⁶Και το υπολοιπον των σοδομιτων, το εναπολειφθεν εν ταις ημεραις Ασα του πατρος αυτου, αυτος εξηλειφεν απο της γης. ⁴⁷Τοτε δεν υπηρχε βασιλευς εν Εδωμ· διοικητης ητο βασιλευς. ⁴⁸Ο Ιωσαφατ εκαμε πλοια εν Θαρσεις, δια να πλευσωσιν εις Οφειρ δια χρυσιον· πλην δεν υπηγον, διοτι τα πλοια συνετριφθησαν εν Εσιων-γαβερ. ⁴⁹Τοτε ειπεν Οχοζιας ο υιος του Αχααβ προς τον Ιωσαφατ, Ας υπαγωσιν οι δουλοι μου μετα των δουλων σου εις τα πλοια· ο Ιωσαφατ ομως δεν ηθελησε. ⁵⁰Και εκοιμηθη ο Ιωσαφατ μετα των πατερων αυτου και εταφη μετα των πατερων αυτου εν τη πολει Δαβιδ του πατρος αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωραμ ο υιος αυτου. ⁵¹Οχοζιας ο υιος του Αχααβ εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια, το δεκατον εβδομον ετος του Ιωσαφατ βασιλεως του Ιουδα· και εβασιλευσε δυο ετη επι τον Ισραηλ. ⁵²Και επραξε τα πονηρα ενωπιον του Κυριου, και περιεπατησεν εις την οδον του πατρος αυτου και εις την οδον της μητρος αυτου και εις την οδον του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση· ⁵³διοτι ελατρευσε τον Βααλ και προσεκυνησεν αυτον, και παρωργισε Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, κατα παντα οσα επραξεν ο πατηρ αυτου.

2 βασιλιάδες

1 Μετα δε τον θανατον του Αχααβ, επανεστατησεν ο Μωαβ εναντιον του Ισραηλ. **2** Και επεσεν ο Οχοζιας δια του δρυφρακτου του υπερωου αυτου, το οποιον ητο εν Σαμαρεια, και ηρρωστησε· και απεστειλε μηνυτας, ειπων προς αυτους, Υπαγετε, ερωτησατε τον Βεελ-ζεβουλ, τον θεον της Ακκαρων, αν εχω να αναλαβω απο της αρρωστιας ταυτης. **3** Αλλ' ο αγγελος Κυριου ειπε προς Ηλιαν τον Θεσβιτην, Σηκωθητι, αναβα εις συναντησιν των μηνυτων του βασιλεως της Σαμαρειας και ειπε προς αυτους, Επειδη δεν ειναι Θεος εν τω Ισραηλ, δια τουτο υπαγετε να ερωτησητε τον Βεελ-ζεβουλ, τον θεον της Ακκαρων; **4** Τωρα λοιπον ουτω λεγει ο Κυριος· Δεν θελεις καταβη απο της κλινης, εις την οποιαν ανεβης, αλλ' εξαπαντος θελεις αποθανει. Και ανεχωρησεν ο Ηλιας. **5** Και επεστρεψαν οι μηνυται προς αυτον· ο δε ειπε προς αυτους, Δια τι επεστρεψατε; **6** Και ειπον προς αυτον, Ανθρωπος τις ανεβη εις συναντησιν ημων και ειπε προς ημας, Υπαγετε, επιστρεψατε προς τον βασιλεα, οστις σας απεστειλε, και ειπατε προς αυτον, ουτω λεγει Κυριος· Επειδη δεν ειναι Θεος εν τω Ισραηλ, δια τουτο στελλεις να ερωτησης τον Βεελ-ζεβουλ, τον θεον της Ακκαρων; δεν θελεις λοιπον καταβη απο της κλινης, εις την οποιαν ανεβης, αλλ' εξαπαντος θελεις αποθανει. **7** Και ειπε προς αυτους, Οποια ητο η μορφη του ανθρωπου, οστις ανεβη εις συναντησιν σας και ελαλησε προς εσας τους λογους τουτους; **8** Και απεκριθησαν προς αυτον, Ανθρωπος δασυτριχος και περιεζωσμενος την οσφυν αυτου με ζωνην δερματινην. Και ειπεν, Ηλιας ο Θεσβιτης ειναι. **9** Τοτε απεστειλεν ο βασιλευς προς αυτον πεντηκονταρχον μετα των πεντηκοντα αυτου. Και ανεβη προς αυτον· και ιδου, εκαθητο επι της κορυφης του ορους. Και ειπε προς αυτον, Ανθρωπε του Θεου, ο βασιλευς ειπε, Καταβα. **10** Και αποκριθεις ο Ηλιας ειπε προς τον πεντηκονταρχον, Εαν εγω ημαι ανθρωπος του Θεου, ας καταβη πυρ εξ ουρανου και ας καταφαγη σε και τους πεντηκοντα σου. Και κατεβη πυρ εκ του ουρανου και κατεφαγεν αυτον και τους πεντηκοντα αυτου. **11** Και απεστειλε προς αυτον παλιν αλλον πεντηκονταρχον μετα των πεντηκοντα αυτου. Και ελαλησε και ειπε προς αυτον, Ανθρωπε του Θεου, ουτω λεγει ο βασιλευς· Ταχεως καταβα. **12** Και αποκριθεις ο Ηλιας ειπε προς αυτους, Εαν εγω ημαι ανθρωπος του Θεου, ας καταβη

πυρ εξ ουρανου και ας καταφαγη σε και τους πεντηκοντα σου. Και κατεβη πυρ Θεου εξ ουρανου και κατεφαγεν αυτον και τους πεντηκοντα αυτου. **13** Και παλιν απεστειλε τριτον πεντηκονταρχον μετα των πεντηκοντα αυτου. Και αναβας ο τριτος πεντηκονταρχος ηλθε και εγονατισεν εμπροσθεν του Ηλια και παρεκαλεσεν αυτον και ειπε προς αυτον; Ανθρωπε του Θεου, ας σταθη, δεομαι, αξιοτιμητος εις τους οφθαλμους σου ζωη μου και η ζωη των δουλων σου τουτων των πεντηκοντα· **14** ιδου, κατεβη πυρ εξ ουρανου και κατεκαυσε τους δυο πρωτους πεντηκονταρχους μετα των πεντηκοντα αυτων· ας σταθη λοιπον η ζωη μου αξιοτιμητος εις τους οφθαλμους σου. **15** Και ειπεν ο αγγελος του Κυριου προς τον Ηλιαν, Καταβα μετ' αυτου· μη φοβηθης απ' αυτου. Και εσηκωθη και κατεβη μετ' αυτου προς τον βασιλεα. **16** Και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Επειδη απεστειλας μηνυτας να ερωτησωσι τον Βεελ-ζεβουλ, τον θεον της Ακκαρων, ως εαν δεν ητο Θεος εν τω Ισραηλ δια να ζητησης τον λογον αυτου, δια τουτο δεν θελεις καταβη απο της κλινης, εις την οποιαν ανεβης, αλλ' εξαπαντος θελεις αποθανει. **17** Και απεθανε κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησεν ο Ηλιας· εβασιλευσε δε αντ' αυτου ο Ιωραμ, εν τω δευτερω ετει του Ιωραμ, υιου του Ιωσαφατ, βασιλεως του Ιουδα· επειδη δεν ειχεν υιον. **18** Αι δε λοιπαι των πραξεων του Οχοζιου, οσας εκαμε, δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ;

20 τε δε εμελλεν ο Κυριος να αναβιβαση τον Ηλιαν εις τον ουρανον με ανεμοστροβιλον, ανεχωρησεν ο Ηλιας μετα του Ελισσαιε απο Γαλγαλων. **2** Και ειπεν ο Ηλιας προς τον Ελισσαιε, Καθου ενταυθα, παρακαλω· διοτι ο Κυριος με απεστειλεν εως Βαιθηλ. Και ειπεν ο Ελισσαιε, Ζη Κυριος και ζη η ψυχη σου, δεν θελω σε αφησει. Και κατεβησαν εις Βαιθηλ. **3** Και εξηλθον οι υιοι των προφητων οι εν Βαιθηλ προς τον Ελισσαιε και ειπον προς αυτον, Εξευρεις οτι ο Κυριος σημερον λαμβανει τον κυριον σου επανωθεν της κεφαλης σου; Και ειπε, Και εγω εξευρω τουτο· σιωπατε. **4** Και ειπεν ο Ηλιας προς αυτον, Ελισσαιε, καθου ενταυθα, παρακαλω· διοτι ο Κυριος με απεστειλεν εις Ιεριχω. Ο δε ειπε, Ζη Κυριος και ζη η ψυχη σου, δεν θελω σε αφησει. Και ηλθον εις Ιεριχω. **5** Και προσηλθον οι υιοι των προφητων οι εν Ιεριχω προς

τον Ελισσαιε και ειπον προς αυτον, Εξευρεις οτι ο Κυριος σημερον λαμβανει τον κυριον σου επανωθεν της κεφαλης σου; Και ειπε, Και εγω εξευρω τουτο· σιωπατε. ⁶Και ειπεν ο Ηλιας προς αυτον, Καθου ενταυθα, παρακαλω· διοτι ο Κυριος με απεστειλεν εις τον Ιορδανην. Ο δε ειπε, Ζη Κυριος και ζη η ψυχη σου, δεν θελω σε αφησει. Και υπηγαν αμφοτεροι. ⁷Και υπηγαν πεντηκοντα ανδρες εκ των υιων των προφητων, και εσταθησαν απεναντι μακροθεν· εκεινοι δε οι δυο εσταθησαν επι του Ιορδανου. ⁸Και ελαβεν ο Ηλιας την μηλωτην αυτου και εδιπλωσεν αυτην και εκτυπησε τα υδατα, και διηρθησαν ενθεν και ενθεν, και διεβησαν αμφοτεροι δια ξηρας. ⁹Και οτε διεβησαν, ειπεν ο Ηλιας προς τον Ελισσαιε, Ζητησον τι να σοι καμω, πριν αναληφθω απο σου. Και ειπεν ο Ελισσαιε, Διπλασια μερις του πνευματος σου ας ηναι, παρακαλω, επ' εμε. ¹⁰Ο δε ειπε, Σκληρον πραγμα εξητησας· πλην εαν με ιδης αναλαμβανομενον απο σου, θελει γεινει εις σε ουτως· ει δε μη, δεν θελει γεινει. ¹¹Και ενω αυτοι περιεπατουν ετι λαλουντες, ιδου, αμαξα πυρος και ιπποι πυρος, και διεχωρισαν αυτους αμφοτερους· και ανεβη ο Ηλιας με ανεμοστροβιλον εις τον ουρανον. ¹²Ο δε Ελισσαιε εβλεπε και εβρα, Πατερ μου, πατερ μου, αμαξα του Ισραηλ και ιππικον αυτου. Και δεν ειδεν αυτον πλεον· και επιασε τα ιματια αυτου και διεσχισεν αυτα εις δυο τμηματα. ¹³Και σηκωσας την μηλωτην του Ηλια, ητις επεσεν επανωθεν εκεινου, επεστρεφε και εσταθη επι του χειλους του Ιορδανου. ¹⁴Και λαβων την μηλωτην του Ηλια, ητις επεσεν επανωθεν εκεινου, εκτυπησε τα υδατα και ειπε, Που ειναι Κυριος ο Θεος του Ηλια; Και ως εκτυπησε και αυτος τα υδατα, διηρθησαν ενθεν και ενθεν· και διεβη ο Ελισσαιε. ¹⁵Και ιδοντες αυτον οι υιοι των προφητων, οι εν Ιεριχω εκ του απεναντι, ειπον, Το πνευμα του Ηλια επανεπαυθη επι τον Ελισσαιε. Και ηλθον εις συναντησιν αυτου και προσεκυνησαν αυτον εως εδαφους. ¹⁶Και ειπον προς αυτον, Ιδου τωρα, πεντηκοντα δυνατοι ανδρες ειναι μετα των δουλων σου· ας υπαγωσι, παρακαλουμεν, και ας ζητησωσι τον κυριον σου, μηποτε εσηκωσεν αυτον το πνευμα του Κυριου και ερριψεν αυτον επι τινος ορους η επι τινος κοιλαδος. Και ειπε, Μη αποστειλητε. ¹⁷Αλλ' αφου εβιασαν αυτον τοσον ωστε ησχυνετο, ειπεν, Αποστειλατε. Απεστειλαν λοιπον πεντηκοντα ανδρας και εξητησαν τρεις ημερας, πλην δεν ευρηκαν αυτον. ¹⁸Και οτε επεστρεψαν προς αυτον, διοτι εμεινεν εν Ιεριχω, ειπε προς αυτους, Δεν σας ειπα, Μη υπαγγητε; ¹⁹Και ειπον οι ανδρες της πολεως προς τον Ελισσαιε, Ιδου τωρα, η θεσις της πολεως ταυτης ειναι καλη, καθως ο κυριος μου βλεπει τα υδατα ομως ειναι κακα και η γη αγονος. ²⁰Και ειπε, Φερετε μοι φιαλην καινην και βαλετε αλας εις αυτην. Και εφεραν προς αυτον. ²¹Και εξηλθεν εις την πηγην των υδατων και ερριψε το αλας εκει και ειπεν, Ουτω λεγει Κυριος· Υγιανα τα υδατα ταυτα· δεν θελει εισθαι πλεον εκ τουτων θανατος η ακαρπια. ²²Και ιαθησαν τα υδατα εως της ημερας ταυτης, κατα τον λογον

τον Ελισσαιε, τον οποιον ελαλησε. ²³Και ανεβη εκειθεν εις Βαιθλη· και ενω αυτος ανεβαινεν εν τη οδω, εξηλθον εκ της πολεως παιδια μικρα και ενεπαιζον αυτον και ελεγον προς αυτον, Αναβαινε, φαλακρε· αναβαινε, φαλακρε· ²⁴ο δε εστραφη οπισω και ιδων αυτα, κατηραστη αυτα εις το ονομα του Κυριου. Και εξηλθον εκ του δασους δυο αρκτοι και διεσπαραξαν εξ αυτων τεσσαρακοντα δυο παιδια. ²⁵Και υπηγεν εκειθεν εις το ορος του Καρμηλον· και εκειθεν επεστρεφεν εις Σαμαρειαν.

30 δε Ιωραμ υιος του Αχααβ εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια, το δεκατον ογδοον ετος του Ιωσαφατ βασιλεως του Ιουδα· και εβασιλευσεν ετη δωδεκα. ²Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, ουχι ομως καθως ο πατηρ αυτου και η μητηρ αυτου· διοτι εσηκωσε το αγαλμα του Βααλ, το οποιον ειχε καμει ο πατηρ αυτου. ³Πλην ητο προσκεκολλημενος εις τας αμαρτιας του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση· δεν απεμακρυνθη απ' αυτων. ⁴Μησα δε ο βασιλευς του Μωαβ ειχε ποιμνια, και εδιδεν εις τον βασιλεα του Ισραηλ εκατον χιλιαδας αρνιων και εκατον χιλιαδας κριων με τα μαλλια αυτων. ⁵Αλλ' αφου απεθανεν ο Αχααβ, απεστατησεν ο βασιλευς του Μωαβ κατα του βασιλεως του Ισραηλ. ⁶Και εξηλθεν ο βασιλευς Ιωραμ εκ της Σαμαρειας κατ' εκεινον τον καιρον και απηριθμησε παντα τον Ισραηλ. ⁷Και υπηγε και απεστειλε προς Ιωσαφατ τον βασιλεα του Ιουδα, λεγων, Ο βασιλευς του Μωαβ απεστατησε κατ' εμου· ερχεσαι μετ' εμου εναντιον του Μωαβ εις πολεμον; Ο δε ειπε, Θελω αναβη· εγω ειμαι ως συ, ο λαος μου ως ο λαος σου, οι ιπποι μου ως οι ιπποι σου. ⁸Και ειπε, Δια ποιας οδου θελωμεν αναβη; Ο δε απεκριθη, Δια της οδου της ερημου Εδωμ. ⁹Και υπηγεν ο βασιλευς του Ισραηλ και ο βασιλευς του Ιουδα και ο βασιλευς του Εδωμ· και περιηλθον οδον επτα ημερων· και δεν ητο υδωρ δια το στρατοπεδον και δια τα κτηνη τα ακολουθουντα αυτους. ¹⁰Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ, Ω βεβαιως συνεκαλεσεν ο Κυριος τους τρεις τουτους βασιλεις, δια να παραδωση αυτους εις την χειρα του Μωαβ. ¹¹Ο δε Ιωσαφατ ειπε, Δεν ειναι εδω προφητης του Κυριου, δια να ερωτησωμεν τον Κυριον δι' αυτου; Και απεκριθη εις εκ των δουλων του βασιλεως του Ισραηλ, και ειπεν, Ειναι εδω Ελισσαιε ο υιος του Σαφατ, οστις επεχεεν υδωρ εις τας χειρας του Ηλια. ¹²Και ειπεν ο Ιωσαφατ, Λογος Κυριου ειναι μετ' αυτου. Και κατεβησαν προς αυτον ο βασιλευς του Ισραηλ και ο Ιωσαφατ και ο βασιλευς του Εδωμ. ¹³Και ειπεν ο Ελισσαιε προς τον βασιλεα του Ισραηλ, Τι ειναι μεταξυ εμου και σου; υπαγε προς τους προφητας του πατρος σου και προς τους προφητας της μητρος σου. Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς του Ισραηλ, Μη· διοτι ο Κυριος συνεκαλεσε τους τρεις τουτους βασιλεις, δια να παραδωση αυτους εις την χειρα του Μωαβ. ¹⁴Και ειπεν ο Ελισσαιε, Ζη ο Κυριος των δυναμεων, ενωπιον του οποιου παρισταμαι, βεβαιως εαν δεν εσεβομην το προσωπον του Ιω-

σαφατ βασιλεως του Ιουδα, δεν ηθελον επιβλεπει προς σε, ουδε ηθελον σε ιδει, ¹⁵αλλα τωρα φερετε μοι ψαλτωδον. Και ενω εφαλλεν ο ψαλτωδος, ηλθεν επ' αυτον η χειρ του Κυριου. ¹⁶Και ειπεν, ουτω λεγει Κυριος· Καμε την κοιλαδα ταυτην λακκους· ¹⁷διοτι ουτω λεγει Κυριος, Δεν θελετε ιδει ανεμον και δεν θελετε ιδει βροχην· και αυτη η κοιλας θελει πλησθη υδατος, και θελει πιει, σεις και τα ποιμνια σας και τα κτηνη σας· ¹⁸αλλα τουτο ειναι μικρον πραγμα εις τους οφθαλμους του Κυριου· εις την χειρα σας θελει παραδωσει και τον Μωαβ· ¹⁹και θελετε παταξει πασαν οχυραν πολιν και πασαν εκλεκτην πολιν, και θελετε καταβαλει παν δενδρον καλον, και εμφραξει πασας τας πηγας των υδατων, και αχρειωσει με λιθους πασαν αγαθην μεριδα γης. ²⁰Και το πρωι, ενω ετελειτο η προσφορα, ιδου, ηλθον υδατα απο της οδου Εδωμ, και επλησθη η γη υδατων. ²¹Και οτε ηκουσαν παντες οι Μωαβιται οτι ανεβησαν οι βασιλεις δια να πολεμησωσιν αυτους, συνηθροισθησαν παντες οι μαχαιραν περιζωννυμενοι και επανω, και εσταθησαν επι των συνορων. ²²Και εξηγγερθησαν το πρωι, και καθως ανετειλεν ο ηλιος επι τα υδατα, ειδον οι Μωαβιται εκ του απεναντι τα υδατα κοκκινα ως αιμα· ²³και ειπον, Τουτο ειναι αιμα· βεβαιως οι βασιλεις επολεμησαν και εκτυπηθησαν μετ' αλληλων· τωρα λοιπον εις τα λαφυρα, Μωαβ. ²⁴Και οτε ηλθον εις το στρατοπεδον του Ισραηλ, εσηκωθησαν οι Ισραηλιται και επαταξαν τους Μωαβιτας, ωστε εφυγον απο προσωπου αυτων· και κτυπωντες τους Μωαβιτας εισηλθον εις την γην αυτων. ²⁵Και κατεστρεψαν τας πολεις· και εις πασαν αγαθην μεριδα γης ερριψαν εκαστος την πετραν αυτου, και εγεμισαν αυτην· και πασας τας πηγας των υδατων ενεφραξαν, και παν δενδρον καλον κατεβαλον· ωστε εν Κιρ-αρασεθ εμειναν οι λιθοι αυτης, και κυκλωσαντες οι σφενδονισται επαταξαν αυτην. ²⁶Και οτε βασιλευς του Μωαβ ειδεν οτι η μαχη υπερισχυεν εναντιον αυτου, ελαβε μεθ' αυτου επτακοσιους ανδρας ξιφηρεις, δια να διακοψωσι το στρατευμα, μεχρι του βασιλεως Εδωμ· πλην δεν ηδυνηθησαν. ²⁷Τοτε ελαβε τον πρωτοτοκον αυτου υιον, οστις εμελλε να βασιλευση αντ' αυτου, και προσεφερεν αυτον ολοκαυτωμα επι του τειχους· και εγεινεν αγανακτησις μεγαλη εν τω Ισραηλ· και αναχωρησαντες απ' αυτου, επεστρεψαν εις την γην αυτων.

4Γυνη δε τις εκ των γυναικων των υιων των προφητων εβρα προς τον Ελισσαιε, λεγουσα, Ο δουλος σου ο ανηρ μου απεθανε· και συ εξευρεις οτι ο δουλος σου εφοβειτο τον Κυριον· και ο δανειστης ηλθε να λαβη τους δυο υιους μου εις εαυτον δια δουλους. ²Και ειπε προς αυτην ο Ελισσαιε, Τι να σοι καμω; φανερωσον μοι τι εχεις εν τω οικω σου; Η δε ειπεν, Η δουλη σου δεν εχει ουδεν εν τω οικω, ειμη εν αγγειον ελαιου. ³Και ειπεν, Υπαγε, δανεισθητι εξωθεν αγγεια παρα παντων των γειτονων σου, αγγεια κενα· δανεισθητι ουχι ολιγα· ⁴εισελθε επειτα και κλεισον την θυραν οπισθεν σου και οπισθεν των υιων σου, και χυσον εκ του ελαιου εις πα-

να τα σκευη εκεινα, και τα γεμιζομενα θες κατα μερος. ⁵Ανεχωρησε λοιπον απ' αυτου και εκλεισε θυραν οπισθεν αυτης και οπισθεν των υιων αυτης· και εκεινοι μεν επλησιαζον εις αυτην τα αγγεια, αυτη δε ενεχεε. ⁶Και αφου εγεμισαν τα αγγεια, ειπε προς τον υιον αυτης, Φερε μοι και αλλο αγγειον. Ο δε ειπε προς αυτην, Δεν ειναι αλλο αγγειον. Και εσταθη το ελαιον. ⁷Τοτε ηλθε και απηγγειλε προς τον ανθρωπον του Θεου. Και εκεινος ειπεν, Υπαγε, πωλησον το ελαιον και πληρωσον το χρεος σου και ζησον με το υπολοιπον, συ και τα τεκνα σου. ⁸Και εν ημερα τινη διεβαινεν ο Ελισσαιε εις Σουναμ, οπου ητο γυνη τις μεγαλη, και αυτη εκρατησεν αυτον δια να φαγη αρτον. Και οσακις διεβαινεν, εστρεφεν εκει δια να φαγη αρτον. ⁹Και ειπεν η γυνη προς τον ανδρα αυτης, Ιδου τωρα, γνωριζω οτι ειναι αγιος ανθρωπος του Θεου ουτος, οστις παντοτε διαβαινει προς ημας· ¹⁰ας καμωμεν, παρακαλω, μικρον υπερων επι του τοιχου· και ας βαλωμεν εκει δι' αυτον κλινην και τραπεζαν και καθεδραν και λυχνον, δια να στρεφη εκει, οταν ερχηται προς ημας. ¹¹Και εν ημερα τινη ηλθεν εκει και εστρεφεν εις το υπερων και εκοιμηθη εκει. ¹²Και ειπε προς Γιεζει τον υπηρετην αυτου, Καλεσον την Σουναμιτιν ταυτην. Και οτε εκαλεσεν αυτην, εσταθη εμπροσθεν αυτου. ¹³Και ειπε προς αυτον, Ειπε τωρα προς αυτην, Ιδου, συ ελαβες πασας ταυτας τας φροντιδας υπερ ημων· τι να καμω προς σε; εχεις τι να ειπης προς τον βασιλεα η προς τον αρχιστρατηγον; Η δε απεκριθη, Εγω κατοικω μεταξυ του λαου μου. ¹⁴Και ειπε, Τι λοιπον να καμω δι' αυτην; Και ο Γιεζει απεκριθη, Αληθως, αυτη δεν εχει τεκνον, και ο ανηρ αυτης ειναι γερων. ¹⁵Και ειπε, Καλεσον αυτην. Και οτε εκαλεσεν αυτην, εσταθη εις την θυραν. ¹⁶Και ειπε, Το ερχομενον ετος, κατα τουτον τον καιρον, θελεις εχει υιον εις τας αγκαλας σου. Η δε ειπε, Μη, κυριε μου, ανθρωπε του Θεου, μη ψευσθης προς την δουλην σου. ¹⁷Και η γυνη συνελαβε και εγεννησεν υιον το ερχομενον ετος, κατα τον καιρον εκεινον τον οποιον ειπε προς αυτην ο Ελισσαιε. ¹⁸Και οτε εμεγαλωσε το παιδιον, εξηλθεν ημεραν τινα προς τον πατερα αυτου εις τους θεριστας. ¹⁹Και ειπε προς τον πατερα αυτου, Την κεφαλην μου, την κεφαλην μου. Ο δε ειπε προς τον δουλον, Λαβε αυτο προς την μητερα αυτου. ²⁰Και λαβων αυτο, εφερεν αυτο προς την μητερα αυτου, και εκαθησεν επι των γονατων αυτης μεχρι μεσημβριας και απεθανε. ²¹Και ανεβη και επλαγιασεν αυτο επι της κλινης του ανθρωπου του Θεου, και εκλεισε την θυραν επανωθεν αυτου και εξηλθε. ²²Και εκαλεσε τον ανδρα αυτης, λεγουσα, Αποστειλον προς εμε, παρακαλω, ενα εκ των δουλων και μιαν εκ των ονων, δια να τρεξω προς τον ανθρωπον του Θεου και να επιστρεψω. ²³Ο δε ειπε, Δια τι συ υπαγεις σημερον προς αυτον; δεν ειναι νεομηνια ουδε σαββατον. Η δε ειπεν, Ειρηνη. ²⁴Τοτε εστρωσε την ονον και ειπε προς τον δουλον αυτης, Συρε και προχωρει μη παυσης εις εμε την πορειαν, εκτος εαν σε προσταξω. ²⁵Και υπηγε και ηλθε προς τον ανθρω-

πον του Θεου εις το ορος τον Καρμηλον. Και ως ειδεν ο ανθρωπος του Θεου αυτην μακροθεν, ειπε προς τον Γιεζει τον υπηρετην αυτου, Ιδου, η Σουναμιτις εκεινη· ²⁶τωρα λοιπον, τρεξον εις συναντησιν αυτης· και ειπε προς αυτην, Καλως εχεις; καλως εχει ο ανηρ σου; καλως εχει το παιδιον; Η δε ειπε, Καλως. ²⁷Και οτε ηλθε προς τον ανθρωπον του Θεου εις το ορος, επιασε τους ποδας αυτου· ο δε Γιεζει επλησιασε δια να αποσυρη αυτην. Ο ανθρωπος ομως του Θεου ειπεν, Αφες αυτην· διοτι η ψυχη αυτης ειναι καταπιικρος εν αυτη· και ο Κυριος εκρουψεν αυτο απ' εμου και δεν μοι εφανερωσε. ²⁸Και εκεινη ειπε, Μηπως εξητησα υιον παρα του κυριου μου; δεν ειπα, Μη με απατας; ²⁹Τοτε ειπε προς τον Γιεζει, Ζωσθητι την οσφυν σου και λαβε την βακτηριαν μου εις την χειρα σου και υπαγε· εαν απαντησης ανθρωπον, μη χαιρετησης αυτον· και εαν τις σε χαιρετηση, μη αποκριθης εις αυτον· και επιθες την βακτηριαν μου επι το προσωπον του παιδιου. ³⁰Και η μητηρ του παιδιου ειπε, Ζη Κυριος και ζη η ψυχη σου, δεν θελω σε αφησει. Και εσηκωθη και ηκολουθησεν αυτην. ³¹Ο δε Γιεζει επερασεν εμπροσθεν αυτων, και επεθεσε την βακτηριαν επι το προσωπον του παιδιου· πλην ουδεμια φωνη και ουδεμια ακροασις. Οθεν επεστρεφεν εις συναντησιν αυτου και απηγγειλε προς αυτον, λεγων, Δεν εξυπνησε το παιδιον. ³²Και οτε εισηλθεν ο Ελισσαιε εις την οικιαν, ιδου, το παιδιον νεκρον, πλαγιασμενον επι της κλινης αυτου. ³³Εισηλθε λοιπον και εκλεισε την θυραν οπισθεν των δυο αυτων και προσηυχηθη εις τον Κυριον. ³⁴Και ανεβη και επλαγιασεν επι το παιδιον, και επεθεσε το στομα αυτου επι το στομα εκεινου, και τους οφθαλμους αυτου επι τους οφθαλμους εκεινου, και τας χειρας αυτου επι τας χειρας εκεινου· και εξηπλωθη επ' αυτο· και εθερμανθη η σαρξ του παιδιου. ³⁵Επειτα εσυρθη, και περιεπατει εν τω οικηματι ποτε εδω και ποτε εκει· και ανεβη παλιν και εξηπλωθη επ' αυτο· και το παιδιον επταρνησθη εως επτακις και ηνοιξε το παιδιον τους οφθαλμους αυτου. ³⁶Τοτε εφωνησε τον Γιεζει και ειπε, Καλεσον ταυτην την Σουναμιτιν. Και εκαλεσεν αυτην· και οτε εισηλθε προς αυτον, ειπε, Λαβε τον υιον σου. ³⁷Και εκεινη εισηλθε και επεσεν εις τους ποδας αυτου και προσεκυνησεν εως εδαφους, και εσηκωσε τον υιον αυτης και εξηλθεν. ³⁸Ο δε Ελισσαιε επεστρεφεν εις Γαλαλα· και ητο πεινα εν τη γη· και οι υιοι των προφητων εκαθηντο εμπροσθεν αυτου· και ειπε προς τον υπηρετην αυτου, Στησον τον λεβητα τον μεγαν και ψησον μαγειρευμα δια τους υιους των προφητων. ³⁹Και εξελθων τις εις τον αγρον δια να συναξη χορτα, ευρηκεν αγριοκολοκυνθην, και εσυναξεν απ' αυτης αγρια κολοκυνθια εωσου εγεμισε το ιματιον αυτου, και επιστρεψας, εκοψεν αυτα εις τον λεβητα του μαγειρευματος, επειδη δεν εγνωριζον αυτα. ⁴⁰Επειτα εκενωσαν εις τους ανθρωπους δια να φαγωσι και καθως εφαγον εκ του μαγειρευματος, εξεφωνησαν και ειπον, Ανθρωπε του Θεου, θανατος ειναι εν τω λεβητι. Και δεν ηδυναντο να φαγωσιν. ⁴¹Ο δε

ειπε, Φερετε αλευρον. Και ερριψεν αυτο εις τον λεβητα. Επειτα ειπε, Κενωσον εις τον λαον, δια να φαγωσι. Και δεν ητο ουδεν κακον εν τω λεβητι. ⁴²Και ηλθεν ανθρωπος τις απο Βααλ-σαλισα, και εφερεν εις τον ανθρωπον του Θεου αρτον απο των πρωτογεννηματων, εικοσι κριθινα ψωμια και νωπα ασταχυα σιτου, εν τω σακκω αυτου. Και ειπε, Δος εις τον λαον, δια να φαγωσι. ⁴³Και ο θεραπων αυτου ειπε, Τι να βαλω τουτο εμπροσθεν εκατον ανθρωπων; Ο δε ειπε, Δος εις τον λαον, δια να φαγωσι· διοτι ουτω λεγει Κυριος· Θελουσι φαγει και αφησει υπολοιπον. ⁴⁴Τοτε εβαλεν εμπροσθεν αυτων, και εφαγον και αφηκαν υπολοιπον, κατα τον λογον του Κυριου.

50 δε Νεεμαν, ο στρατηγος του βασιλεως της Συριας, ητο ανηρ μεγας ενωπιον του κυριου αυτου και τιμωμενος, επειδη ο Κυριος δι' αυτου εδωκε σωτηριαν εις την Συριαν· και ο ανθρωπος ητο δυνατος εν ισχυι, λεπρος ομως. ²Εξηλθον δε οι Συριοι κατα ταγματα και εφερον αιχμαλωτον εκ της γης του Ισραηλ μικραν τινα κορην· και υπηρετει την γυναικα του Νεεμαν. ³Και ειπε προς την κυριαν αυτης, Ειθε να ητο ο κυριος μου εμπροσθεν του προφητου του εν Σαμαρεια, διοτι ηθελεν ιατρευσει αυτον απο της λεπρας αυτου. ⁴Και εισελθων ο Νεεμαν απηγγειλε προς τον κυριον αυτου, λεγων, Ουτω και ουτως ελαλησεν η κορη η εκ της γης του Ισραηλ. ⁵Και ειπεν ο βασιλευς της Συριας, Ελθε, υπαγε, και θελω στείλει επιστολην προς τον βασιλεα του Ισραηλ. Και ανεχωρησε και ελαβεν εν τη χειρι αυτου δεκα ταλαντα αργυριου και εξ χιλιαδας χρουσους και δεκα αλλαγας ενδυματων. ⁶Και εφερε την επιστολην προς τον βασιλεα του Ισραηλ, λεγουσαν, Και τωρα καθως ελθη επιστολη αυτη προς σε, ιδου, εστειλα προς σε Νεεμαν τον δουλον μου, δια να ιατρευσης αυτον απο της λεπρας αυτου. ⁷Και καθως ανεγνωσεν ο βασιλευς του Ισραηλ την επιστολην, διεσχισε τα ιματια αυτου, και ειπε, Θεος ειμαι εγω, δια να θανατωνω και να ζωοποιω, ωστε ουτος στείλει προς εμε να ιατρευσω ανθρωπον απο της λεπρας αυτου; γνωρισατε λοιπον, παρακαλω, και ιδετε οτι ουτος ζητει προφασιν εναντιον μου. ⁸Ως δε ηκουσεν ο Ελισσαιε, ο ανθρωπος του Θεου, οτι ο βασιλευς του Ισραηλ διεσχισε τα ιματια αυτου, απεστειλε προς τον βασιλεα, λεγων, Δια τι διεσχισας τα ιματια σου; ας ελθη τωρα προς εμε, και θελει γνωρισει οτι ειναι προφητης εν τω Ισραηλ. ⁹Τοτε ηλθεν ο Νεεμαν μετα των ιππων αυτου και μετα της αμαξης αυτου, και εσταθη εις την θυραν της οικιας του Ελισσαιε. ¹⁰Και απεστειλε προς αυτον ο Ελισσαιε μηνυτην, λεγων, Υπαγε και λουσθητι επτακις εν τω Ιορδανη, και θελει επανελθει η σαρξ σου εις σε, και θελεις καθαρισθη. ¹¹Ο δε Νεεμαν εθυμωθη και ανεχωρησε και ειπεν, Ιδου, εγω ελεγον, Θελει βεβαιως εξελθει προς εμε και θελει σταθη και επικαλεσθη το ονομα Κυριου του Θεου αυτου, και διακινησει την χειρα αυτου επι τον τοπον και ιατρευσει τον λεπρον. ¹²Ο Αβανα και ο Φαρφαρ, ποταμοι της Δαμασκου, δεν ειναι καλητε-

ροι υπερ παντα τα υδατα του Ισραηλ; δεν ηδυναμην να λουσθω εν αυτοις και να καθαρισθω; Και στραφεις, ανεχωρησε μετα θυμου. ¹³Επλησιασαν δε οι δουλοι αυτου και ελαλησαν προς αυτον και ειπον· Πατερ μου, εαν ο προφητης ηθελε σοι ειπει μεγα πραγμα, δεν ηθελες καμει αυτο; ποσω μαλλον τωρα, οταν σοι λεγη, Λουσθητι και καθαρισθητι; ¹⁴Τοτε κατεβη και εβυθισθη επτακις εις τον Ιορδανην, κατα τον λογον του ανθρωπου του Θεου· και η σαρξ αυτου αποκατεστη ως σαρξ παιδιου μικρου, και εκαθαρισθη. ¹⁵Και επεστρεψε προς τον ανθρωπον του Θεου, αυτος και πασα η συνοδια αυτου, και ηλθε και εσταθη εμπροσθεν αυτου· και ειπεν, Ιδου, τωρα εγνωρισα οτι δεν ειναι Θεος εν παση τη γη, ειμη εν τω Ισραηλ· οθεν τωρα δεχθητι, παρακαλω, δωρον παρα του δουλου σου. ¹⁶Ο δε ειπε, Ζη Κυριος, ενωπιον του οποιου παρισταμαι, δεν θελω δεχθη. Ο δε εβιαζεν αυτον να δεχθη, αλλα δεν εστερεξε. ¹⁷Και ειπεν ο Νεεμαν, Και αν μη, ας δοθη, παρακαλω, εις τον δουλον σου δυο ημιονων φορτιον εκ του χωματος τουτου, διοτι ο δουλος σου δεν θελει προσφερει εις το εξης ολοκαυτωμα ουδε θυσιαν εις αλλους θεους, παρα μονον εις τον Κυριον· ¹⁸περι τουτου του πραγματος ας συγχωρηση ο Κυριος τον δουλον σου, οτι, οταν εισερχηται ο κυριος μου εις τον οικον του Ριμμων δια να προσκυνηση εκει, και στηριζηται επι την χειρα μου, και εγω κλινω εμαυτον εν τω οικω του Ριμμων, ενω κλινω εμαυτον εν τω οικω του Ριμμων, ο Κυριος ας συγχωρηση τον δουλον σου περι του πραγματος τουτου ¹⁹Και ειπε προς αυτον, Υπαγε εν ειρηνη. Και ανεχωρησεν απ' αυτου μικρον τι διαστημα. ²⁰Ειπε δε ο Γιεζει, ο υπηρετης του Ελισσαιε του ανθρωπου του Θεου, Ιδου, εφεισθη ο κυριος μου του Νεεμαν τουτου του Συριου, ωστε να μη λαβη εκ της χειρος αυτου εκεινο το οποιον εφερε· πλην, ζη Κυριος, εγω θελω τρεξει κατοπιν αυτου και θελω λαβει τι παρ' αυτου. ²¹Και ετρεξε ο Γιεζει κατοπιν του Νεεμαν. Και οτε ειδεν αυτον ο Νεεμαν τρεχοντα κατοπιν αυτου, επηδησεν εκ της αμαξης εις συναντησιν αυτου και ειπε, Καλως εχετε; ²²Ο δε ειπε, Καλως· ο κυριος μου με απεστειλε, λεγων, Ιδου, ταυτην την ωραν ηλθον προς εμε, εκ του ορους Εφραιμ, δυο νεοι εκ των υιων των προφητων· δος εις αυτους, παρακαλω, εν ταλαντον αργυριου και δυο αλλαγας ενδυματων. ²³Και ειπεν ο Νεεμαν, Λαβε ευχαριστως δυο ταλαντα. Και εβιασεν αυτον, και εδωσε τα δυο ταλαντα του αργυριου εις δυο θυλακια, μετα δυο αλλαγων ενδυματων· και επεθεσεν αυτα εις δυο εκ των δουλων αυτου, και εβασταζον αυτα εμπροσθεν αυτου. ²⁴Και οτε ηλθεν εις Οφηλ, ελαβεν αυτα εκ των χειρων αυτων και εφυλαξεν εν τω οικω· και απελυσε τους ανδρας, και ανεχωρησαν. ²⁵Αυτος δε εισηλθε και εσταθη εμπροσθεν του κυριου αυτου. Και ειπε προς αυτον ο Ελισσαιε, Ποθεν, Γιεζει; Ο δε ειπεν, Ο δουλος σου δεν υπηγε πουποτε. ²⁶Και ειπε προς αυτον, Δεν υπηγεν η καρδια μου μετα σου, οτε ο ανθρωπος επεστρεφεν απο της αμαξης αυτου εις συναντησιν σου; ειναι καιρος να

λαβης αργυριον και να λαβης ιματια και ελαιωνας και αμπελωνας και προβατα και βοας και δουλους και δουλαιας; ²⁷δια τουτο η λεπρα του Νεεμαν θελει κολληθη εις σε και εις το σπερμα σου εις τον αιωνα. Και εξηλθεν απ' εμπροσθεν αυτου λελεπρωμενος ως χιων.

6Και ειπον οι υιοι των προφητων προς τον Ελισσαιε, Ιδου τωρα, ο τοπος, εις τον οποιον ημεις κατοικουμεν ενωπιον σου, ειναι στενος δι' ημας· ²ας υπαγωμεν, παρακαλουμεν, εως του Ιορδανου, και εκειθεν ας λαβωμεν εκαστος μιαν δοκον, και ας καμωμεν εις εαυτους εκει τοπον, δια να κατοικωμεν εκει. Ο δε ειπεν, Υπαγετε. ³Και ειπεν ο εις, Ευαρεστηθητι, παρακαλω, να ελθης μετα των δουλων σου. Και ειπε, Θελω ελθει. ⁴Και υπηγε μετ' αυτων. Και ελθοντες εις τον Ιορδανην, εκοπτον τα ξυλα. ⁵Ενω δε ο εις κατεβαλλε την δοκον, επεσε το σιδηριον εις το υδωρ· και εβησεν και ειπεν, Ω, κυριε· και τουτο ητο δανειον· ⁶ειπε δε ο ανθρωπος του Θεου, Που επεσε; Και εδειξε τον τοπον εις αυτον. Τοτε εκοψε σχιζαν ξυλου, και ερριφεν εκει· και το σιδηριον επεπλευσε. ⁷Και ειπεν, Αναλαβε προς σεαυτον. Και εκτεινας την χειρα αυτου, ελαβεν αυτο. ⁸Ο δε βασιλευς της Συριας επολεμει εναντιον του Ισραηλ, και συνεβουλευθη μετα των δουλων αυτου, λεγων, Εις τον δεινα και δεινα τοπον θελω στρατοπεδευσει. ⁹Και απεστειλεν ο ανθρωπος του Θεου προς τον βασιλεα του Ισραηλ, λεγων, Φυλαχθητι να μη περασης τον τοπον εκεινον, διοτι οι Συριοι στρατοπεδουουσιν εκει. ¹⁰Και απεστειλεν ο βασιλευς του Ισραηλ εις τον τοπον, τον οποιον ειπε προς αυτον ο ανθρωπος του Θεου και παρηγγειλε περι αυτου· και προεφυλαχθη εκειθεν ουχι απαξ ουδε δις. ¹¹Και εταραχθη η καρδια του βασιλεως της Συριας δια το πραγμα τουτου· και συγκαλεσας τους δουλους αυτου, ειπε προς αυτους, Δεν θελετε με αναγγειλει, τις εξ ημων ειναι υπερ του βασιλεως του Ισραηλ; ¹²Και ειπεν εις εκ των δουλων αυτου, Ουδεις, κυριε μου βασιλευ· αλλ' ο Ελισσαιε ο προφητης, ο εν τω Ισραηλ, αναγγειλει προς τον βασιλεα του Ισραηλ τους λογους, τους οποιους λαλεις εν τω ταμειω του κοιτωνος σου. ¹³Και ειπεν, Υπαγετε και ιδετε που ειναι, δια να στειλω να συλλαβω αυτον. Και ανηγγειλαν προς αυτον, λεγοντες, Ιδου, ειναι εν Δωθαν. ¹⁴Και απεστειλεν εκει ιππους και αμαξας και στρατευμα μεγα, οιτινες, ελθοντες δια νυκτος, περιεκυκλωσαν την πολιν. ¹⁵Και οτε εξηγγερθη το πρωι ο υπηρετης του ανθρωπου του Θεου και εξηλθεν, ιδου, στρατευμα ειχε περικυκλωμενην την πολιν με ιππους και αμαξας. Και ειπεν ο υπηρετης αυτου προς αυτον, Ω, κυριε, τι θελομεν καμει; ¹⁶Ο δε ειπε, Μη φοβου· διοτι πλειοτεροι ειναι οι μεθ' ημων παρα τους μετ' αυτων. ¹⁷Και προσηυχθη ο Ελισσαιε και ειπε, Κυριε, Ανοιξον, δεομαι, τους οφθαλμους αυτου, δια να ιδη. Και ηνοιξεν ο Κυριος τους οφθαλμους του υπηρετου, και ειδε· και ιδου, το ορος ητο πληρες ιππων και αμαξων πυρος περι τον Ελισσαιε. ¹⁸Και οτε κατεβησαν προς αυτον οι Συριοι, προσηυχθη ο Ελισ-

σαιε προς τον Κυριον και ειπε, Παταξον, δεομαι, τον λαον τουτον με αορασιαν. Και επαταξεν αυτους με αορασιαν, κατα τον λογον του Ελισσαιε. ¹⁹Και ειπε προς αυτους ο Ελισσαιε, Δεν ειναι αυτη η οδος ουδε αυτη η πολις· ελθετε κατοπιν μου, και θελω σας φερει προς τον ανθρωπον, τον οποιον ζητειτε. Και εφερεν αυτους εις την Σαμαρειαν. ²⁰Και οτε ηλθον εις την Σαμαρειαν, ειπεν ο Ελισσαιε, Ανοιξον, Κυριε, τους οφθαλμους τουτων, δια να βλεπωσι. Και ηνοιξεν ο Κυριος τους οφθαλμους αυτων, και ειδον· και ιδου, ησαν εκ τω μεσω της Σαμαρειας. ²¹Και ως ειδεν αυτους ο βασιλευς του Ισραηλ, ειπε προς τον Ελισσαιε, Να παταξω, να παταξω, πατερ μου; ²²Ο δε ειπε, Μη παταξής· ηθελες παταξει εκεινους, τους οποιους ηγμαλωτευσας δια της ρομφαιας σου και δια του τοξου σου; θες αρτον και υδωρ εμπροσθεν αυτων, και ας φαγωσι και ας πιωσι και ας απελθωσι προς τον κυριον αυτων. ²³Και εθεσεν εμπροσθεν αυτων αφθονον τροφην· και αφου εφαγον και επιον, απεστειλεν αυτους, και ανεχωρησαν προς τον κυριον αυτων. Και δεν ηλθον πλεον τα ταγματα της Συριας εις την γην του Ισραηλ. ²⁴Μετα δε ταυτα ο Βεν-αδαδ βασιλευς της Συριας συνηθροισεν απαν το στρατευμα αυτου, και ανεβη και επολιορκησε την Σαμαρειαν. ²⁵Εγεινε δε πεινα μεγαλη εν Σαμαρεια· και ιδου, επολιορκουν αυτην, εωσου κεφαλη ονου επωληθη δι' ογδοηκοντα αργυρια και το τεταρτον ενος καβου κοπρου περιστερων δια πεντε αργυρια. ²⁶Και ενω διεβαινεν ο βασιλευς του Ισραηλ επι του τειχους, γυνη τις εβοησε προς αυτον, λεγουσα, Σωσον, κυριε μου βασιλευ. ²⁷Ο δε ειπεν, Εαν ο Κυριος δεν σε σωση, ποθεν θελω σε σωσει εγω; μη εκ του αλωνιου η εκ του ληνου; ²⁸Και ειπε προς αυτην ο βασιλευς, Τι εχεις; Η δε ειπε, Η γυνη αυτη μοι ειπε, Δος τον υιον σου, δια να φαγωμεν αυτον σημερον, και αυριον θελομεν φαγει τον υιον μου. ²⁹και εβρασαμεν τον υιον μου και εφαγομεν αυτον· ειπον δε προς αυτην την ακολουθον ημεραν, Δος τον υιον σου, δια να φαγωμεν αυτον· η δε εκρυψε τον υιον αυτης. ³⁰Και ως ηκουσεν ο βασιλευς τους λογους της γυναικος, διερρηξε τα ιματια αυτου· και ενω διεβαινεν επι του τειχους, ο λαος ειδε, και ιδου, σακκος εσωθεν επι της σαρκος αυτου. ³¹Και ειπεν, Ουτω να καμη εις εμε ο Θεος και ουτω να προσθεση, εαν η κεφαλη του Ελισσαιε υιου του Σαφατ σταθη επανω αυτου σημερον. ³²Ο δε Ελισσαιε εκαθητο εν τω οικω αυτου, και οι πρεσβυτεροι εκαθηντο μετ' αυτου· και απεστειλεν ο βασιλευς ανδρα απ' εμπροσθεν αυτου· πριν δε ελθη προς αυτον ο μηνυτης, αυτος ειπε προς τους πρεσβυτερους, Δεν βλεπετε οτι ουτος ο υιος του φονευτου εστειλε να αφαιρεση την κεφαλην μου; βλεπετε, καθως ελθη ο μηνυτης, κλεισατε την θυραν και εμποδισατε αυτον προς την θυραν· η φωνη των ποδων του κυριου αυτου δεν ειναι εξοπισθεν αυτου; ³³Και ενω ετι ελαλει μετ' αυτων, ιδου, κατεβη προς αυτον ο μηνυτης· και ειπεν, Ιδου, παρα Κυριου ειναι το κακον τουτο· τι πλεον να ελπισω εις τον Κυριον;

⁷Ειπε δε ο Ελισσαιε, Ακουσατε τον λογον του Κυριου· Ουτω λεγει Κυριος· Αυριον, περι την ωραν ταυτην, εν μετρον σεμιδαλεως θελει πωληθη δι' ενα σικλον και δυο μετρα κριθης δι' ενα σικλον, εν τη πυλη της Σαμαρειας. ²Και απεκριθη προς τον ανθρωπον του Θεου ο αρχων, επι του οποιου την χειρα εστηριζετο ο βασιλευς, και ειπε, Και εαν ο Κυριος ηθελε καμει παραθυρα εις τον ουρανον, ηδυνατο το πραγμα τουτο να γεινη; Ο δε ειπεν, Ιδου, θελεις ιδει με τους οφθαλμους σου, δεν θελεις ομως φαγει εξ αυτου. ³Ησαν δε τεσσαρες ανδρες λεπροι εν τη εισοδα της πυλης· και ειπον ο εις προς τον αλλον, Δια τι ημεις καθημεθα εδω εωσου αποθανωμεν; εαν ειπωμεν, να εισελθωμεν εις την πολιν, η πεινα ειναι εν τη πολει, και θελομεν αποθανει εκει· εαν δε καθημεθα εδω, παλιν θελομεν αποθανει· τωρα λοιπον ελθετε, και ας πεσωμεν εις το στρατοπεδον των Συριων· εαν αφησωσιν ημας ζωντας, θελομεν ζησει, και εαν θανατωσωσιν ημας, θελομεν αποθανει. ⁵Και εσηκωθησαν οτε εσκοταζε, δια να εισελθωσιν εις το στρατοπεδον των Συριων· και οτε ηλθον εως του ακρου του στρατοπεδου της Συριας, ιδου, δεν ητο ανθρωπος εκει. ⁶Διοτι ο Κυριος ειχε καμει να ακουσθη εν τω στρατοπεδω των Συριων κροτος αμαξων και κροτος ιππων, κροτος μεγαλου στρατευματος· και ειπον προς αλληλους, Ιδου, ο βασιλευς του Ισραηλ εμισθωσεν εναντιον ημων τους βασιλεις των Χετταιων και τους βασιλεις των Αιγυπτιων, δια να ελθωσιν εφ' ημας. ⁷Οθεν σηκωθεντες εφυγον εν τω σκοτει, και εγκατελιπον τας σκηνας αυτων και τους ιππους αυτων και τους ονους αυτων, το στρατοπεδον οπως ητο, και εφυγον δια την ζωην αυτων. ⁸Και οτε οι λεπροι ουτοι ηλθον εως του ακρου του στρατοπεδου, εισηλθον εις μιαν σκηνην και εφαγον και επιον, και λαβοντες εκειθεν αργυριον και χρυσιον και ιματια, υπηγαν και εκρυψαν αυτα· επιστρεψαντες δε εισηλθον εις αλλην σκηνην, και ελαβον αλλα εκειθεν και υπηγαν και εκρυψαν και ταυτα. ⁹Τοτε ειπον προς αλληλους, Ημεις δεν καμνομεν καλα· η ημερα αυτη ειναι ημερα αγαθων αγγελιων, και αν ημεις σιωπωμεν και περιμενωμεν μεχρι του φωτος της αυγης, συμφορα τις θελει επελθει εφ' ημας· ελθετε λοιπον, και ας υπαγωμεν να αναγγειλωμεν ταυτα εις τον οικον του βασιλεως. ¹⁰Ηλθον λοιπον και εβοησαν προς τους θυρωρους της πολεως· και ανηγγειλαν προς αυτους, λεγοντες, Ηλθομεν εις το στρατοπεδον των Συριων, και ιδου, δεν ητο εκει ανθρωπος ουδε φωνη ανθρωπου, ειμη ιπποι δεδεμενοι και ονοι δεδεμενοι και σκηναι καθως ευρισκοντο. ¹¹Και εβοησαν οι θυρωροι και ανηγγειλαν τουτο ενδον εις τον οικον του βασιλεως. ¹²Και σηκωθεις ο βασιλευς την νυκτα, ειπε προς τους δουλους αυτου, Τωρα θελω φανερωσει προς εσας τι εχαμον οι Συριοι εις ημας· εγνωρισαν οτι ειμεθα πεινασμενοι και εξηλθον εκ του στρατοπεδου, δια να κρυφθωσιν εν τοις αγροις, λεγοντες, Οταν εξελθωσιν εκ της πολεως, θελομεν συλλαβει αυτους ζωντας, και εις την πολιν θελομεν εισελθει. ¹³Αποκριθεις δε εις εκ των δουλων αυτου ειπεν, Ας λα-

βωσι, παρακαλώ, πεντε εκ των υπολειπομενων ιππων, οιτινες απεμειναν εν τη πολει, ιδου, αυτοι ειναι καθως ειπαν το πληθος του Ισραηλ το εναπολειφθεν εν αυτη· ιδου, ειναι καθως απαν το πληθος των Ισραηλιτων οιτινες κατηναλωθησαν· και ας αποστειλωμεν δια να ιδωμεν. ¹⁴Ελαβον λοιπον δυο ζευγη ιππων και απεστειλεν ο βασιλευς οπισω του στρατοπεδου των Συριων, λεγων, Υπαγετε και ιδετε. ¹⁵Και υπηγαν οπισω αυτων εως του Ιορδανου· και ιδου, πασα η οδος πληρης ιματιων και σκευων, τα οποια οι Συριοι ειχον ριψει εκ της βιας αυτων. Και επιστρεφαντες οι μηνυται ανηγγειλαν τουτο προς τον βασιλεα. ¹⁶Και εξηλθεν ο λαος, και ηρπασαν το στρατοπεδον των Συριων. Και επωληθη εν μετρον σεμιδαλεως δι' ενα σικλον και δυο μετρα κριθης δι' ενα σικλον, κατα τον λογον του Κυριου. ¹⁷Και κατεστησεν ο βασιλευς επι της πυλης τον αρχοντα, επι του οποιου την χειρα εστηριζετο· και κατεπατησεν ο λαος αυτον εν τη πυλη, και απεθανε· καθως ελαλησεν ο ανθρωπος του Θεου, οστις ελαλησεν οτε ο βασιλευς κατεβη προς αυτον. ¹⁸Και, καθως ελαλησεν ο ανθρωπος του Θεου προς τον βασιλεα, λεγων, Δυο μετρα κριθης δι' ενα σικλον και εν μετρον σεμιδαλεως δι' ενα σικλον θελουσιν εισθαι αυριον, περι την ωραν ταυτην, εν τη πυλη της Σαμαρειας, ¹⁹ο δε αρχων απεκριθη προς τον ανθρωπον του Θεου και ειπε, Και αν τωρα ο Κυριος ηθελε καμει παραθυρα εις τον ουρανον, ηδυνατο τοιουτον πραγμα να γεινη; και εκεινος ειπεν, Ιδου, θελεις ιδει τουτο με τους οφθαλμους σου· αλλα δεν θελεις φαγει εξ αυτου, ²⁰ουτω και εγεινεν εις αυτον· διοτι ο λαος κατεπατησεν αυτον εν τη πυλη, και απεθανε.

8Και ελαλησεν ο Ελισσαιε προς την γυναικα, της οποιας ανεζωοποιησε τον υιον, λεγων, Σηκωθητι και υπαγε συ και ο οικος σου, και παροικησον οπου αν δυνηθης να παροικησης· διοτι ο Κυριος εκαλεσε την πειναν, και θελει μαλιστα επελθει επι την γην επτα ετη. ²Και σηκωθεις η γυνη, εκαμε κατα τον λογον του ανθρωπου του Θεου· και υπηγεν αυτη και ο οικος αυτης, και παρωκησεν εν τη γη των Φιλισταιων επτα ετη. ³Μετα δε το τελος των επτα ετων, επεστρεφεν η γυνη εκ της γης των Φιλισταιων· και εξηλθε να βοηση προς τον βασιλεα περι της οικιας αυτης και περι των αγρων αυτης. ⁴Και ελαλησεν ο βασιλευς προς τον Γιεζει, τον υπηρετην του ανθρωπου του Θεου, λεγων, Διηγθητι μοι, παρακαλω, παντα τα μεγαλεια τα οποια εκαμεν ο Ελισσαιε. ⁵Και ενω διηγειτο προς τον βασιλεα πως ανεζωοποιησε τον νεκρον, ιδου, η γυνη, της οποιας τον υιον ειχεν ανεζωοποιησει, εβοησε προς τον βασιλεα περι της οικιας αυτης και περι των αγρων αυτης. Και ειπεν ο Γιεζει, Κυριε μου βασιλευ, αυτη ειναι η γυνη και ουτος ο υιος αυτης, τον οποιον ανεζωοποιησεν ο Ελισσαιε. ⁶Και ηρωτησεν ο βασιλευς την γυναικα, και αυτη διηγθη το πραγμα προς αυτον. Τοτε εδωκεν εις αυτην ο βασιλευς ευνουχον, λεγων, Επιστρεφον παντα τα πραγματα αυτης και

παντα τα προιοντα των αγρων αυτης, αφ' ης ημερας αφηκε την γην μεχρι του νυν. ⁷Ο δε Ελισσαιε ηλθεν εις Δαμασκον. Και Βεν-αδαδ ο βασιλευς της Συριας ητο αρρωστος· και απηγγειλαν προς αυτον, λεγοντες, Ο ανθρωπος του Θεου ηλθεν εως εδω. ⁸Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Αζαηλ, Λαβε εις την χειρα σου δωρον και υπαγε εις συναντησιν του ανθρωπου του Θεου και ερωτησον δι' αυτου τον Κυριον, λεγων, Θελω αναλαβει εκ της αρρωστιας ταυτης; ⁹Και υπηγεν ο Αζαηλ εις συναντησιν αυτου, λαβων δωρον εις την χειρα αυτου και απο παντος αγαθου της Δαμασκου, τεσσαρακοντα καμηλων φορτιον· και ελθων εσταθη εμπροσθεν αυτου και ειπεν, Ο υιος σου Βεν-αδαδ, ο βασιλευς της Συριας, με απεστειλε προς σε, λεγων, Θελω αναλαβει εκ της αρρωστιας ταυτης; ¹⁰Και ειπε προς αυτον ο Ελισσαιε, Υπαγε, ειπε προς αυτον, Ναι, θελεις αναλαβει πλην ο Κυριος εδειξεν εις εμε οτι εξαπαντος θελει αποθανει. ¹¹Και εστησε το προσωπον αυτου ακινητον, εωσου ερυθριασε· και εκλαυσεν ο ανθρωπος του Θεου. ¹²Και ειπεν ο Αζαηλ, Δια τι κλαιεις, κυριε μου; Ο δε απεκριθη, Διοτι εξευρω οσα κακα θελεις καμει εις τους υιους Ισραηλ· τα οχυρωματα αυτων θελεις παραδωσει εις πυρ, και τους νεους αυτων θελεις αποκτεινει εν ρομφαια, και τα νηπια αυτων θελεις συντριφει, και τας εγκυμονουσας αυτων θελεις διασχισει. ¹³Και ειπεν ο Αζαηλ, Αλλα τι ειναι ο δουλος σου, ο κυων, ωστε να καμη το μεγα τουτο πραγμα; Και ειπεν ο Ελισσαιε, Ο Κυριος εδειξεν εις εμε, οτι συ θελεις βασιλευσει επι της Συριας. ¹⁴Τοτε ανεχωρησεν απο του Ελισσαιε και ηλθε προς τον κυριον αυτου· ο δε ειπε προς αυτον, Τι σοι ειπεν ο Ελισσαιε; Και απεκριθη, Μοι ειπε, Ναι, θελεις αναλαβει. ¹⁵Την δε ακολουθον ημεραν ελαβε το σκεπασμα και εμβαψας εις υδωρ, εξηπλωσεν επι του προσωπου αυτου· και απεθανε· και αντ' αυτου εβασιλευσεν ο Αζαηλ. ¹⁶Εν δε τω πεμπτω ετει του Ιωραμ, υιου του Αχααβ βασιλεως του Ισραηλ, βασιλευοντος Ιωσαφατ επι του Ιουδα, εβασιλευσεν Ιωραμ, ο υιος του Ιωσαφατ βασιλεως του Ιουδα. ¹⁷Τριακοντα δυο ετων ηλικιας ητο οτε εβασιλευσεν· εβασιλευσε δε οκτω ετη εν Ιερουσαλημ. ¹⁸Και περιεπατησεν εν τη οδω των βασιλεων του Ισραηλ, καθως επραξεν ο οικος του Αχααβ· διοτι η θυγατηρ του Αχααβ ητο γυνη αυτου· και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου. ¹⁹Αλλ' ο Κυριος δεν ηθελησε να εξολοθρευση τον Ιουδαν, χαριν Δαβιδ του δουλου αυτου, καθως ειπε προς αυτον οτι θελει δωσει εις αυτον λυχνον και εις τους υιους αυτου εις τον αιωνα. ²⁰Εν ταις ημεραις αυτου απεστατησεν ο Εδωμ απο της υποταγης του Ιουδα, και κατεστησαν βασιλεα εφ' εαυτων. ²¹Οθεν διεβη ο Ιωραμ εις Σαιρ, και πασαι αι αμαξαι μετ' αυτου· και σηκωθεις δια νυκτος, επαταξε τους Ιδουμαιοους τους κυκλω αυτου και τους αμαξαρχας· ο δε λαος εφυγον εις τας σκηνας αυτων. ²²Πλην ο Εδωμ απεστατησεν απο της υποταγης του Ιουδα, εως της ημερας ταυτης. Τοτε κατα τον αυτον καιρον απεστατησεν η Λιβνα. ²³Αι δε λοιπαι πραξεις του

Ιωραμ και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ²⁴Και εκοιμηθη ο Ιωραμ μετα των πατερων αυτου και εταφη μετα των πατερων αυτου εν τη πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Οχοζιας ο υιος αυτου. ²⁵Εν τω δωδεκατω ετει του Ιωραμ, υιου του Αχααβ βασιλεως του Ισραηλ, εβασιλευσεν Οχοζιας, ο υιος του Ιωραμ βασιλεως του Ιουδα. ²⁶Εικοσιδυο ετων ηλικιας ητο ο Οχοζιας οτε εβασιλευσεν· εβασιλευσε δε εν ετος εν Ιερουσαλημ. Και το ονομα της μητρος αυτου ητο Γοθολια, θυγατηρ του Αμρι, βασιλεως του Ισραηλ. ²⁷Και περιεπατησεν εν τη οδω του οικου του Αχααβ, και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, καθως ο οικος του Αχααβ· διοτι ητο γαμβρος του οικου του Αχααβ. ²⁸Και υπηγε μετα του Ιωραμ υιου του Αχααβ εις πολεμον εναντιον του Αζαηλ βασιλεως της Συριας εις Ραμωθ-γαλααδ· και ετραυματισαν οι Συριοι τον Ιωραμ. ²⁹Και επεστρεφεν ο βασιλευς Ιωραμ δια να ιατρευθη εν Ιεζραελ απο των τραυματων, τα οποια οι Συριοι εκαμον εις αυτον εν Ραμα, οτε επολεμει εναντιον του Αζαηλ βασιλεως της Συριας. Οχοζιας δε ο υιος του Ιωραμ, βασιλευς του Ιουδα, κατεβη δια να ιδη τον Ιωραμ υιον του Αχααβ εν Ιεζραελ, διοτι ητο αρρωστος.

9Ελισσαιε δε ο προφητης εκαλεσεν ενα εκ των υιων των προφητων και ειπε προς αυτον, Περιζωσον την οσφυν σου και λαβε εις την χειρα σου την φιαλην ταυτην του ελαιου και υπαγε εις Ραμωθ-γαλααδ· ²και οταν εισελθης εκει, θελεις ιδει εκει τον Ιηου, υιον του Ιωσαφατ, υιου του Νιμισι· και θελεις εισελθει και σηκωσει αυτον εκ μεσου των αδελφων αυτου και θελεις εισαγαγει αυτον εις το ενδοτερον δωματιον· ³και λαβων την φιαλην του ελαιου, θελεις επιχειει επι την κεφαλην αυτου και ειπει, Ουτω λεγει Κυριος· Σε εχρισα βασιλεα επι τον Ισραηλ· τοτε ανοιξας την θυραν, φυγε και μη μεινης. ⁴Και υπηγεν ο νεος, ο νεος ο προφητης, εις Ραμωθ-γαλααδ. ⁵Και οτε ηλθεν, ιδου, οι αρχοντες του στρατευματος εκαθηντο· και ειπεν, Εχω λογον προς σε, ω αρχων. Και ο Ιηου ειπε, προς τινα εκ παντων ημων; Ο δε ειπε, προς σε, ω αρχων. ⁶Και σηκωθεις εισηλθεν εις τον οικον· και επεχεε το ελαιον επι την κεφαλην αυτου και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Σε εχρισα βασιλεα επι τον λαον του Κυριου, επι τον Ισραηλ· ⁷και θελεις παταξει τον οικον του Αχααβ του κυριου σου, δια να εκδικησω τα αιματα των δουλων μου των προφητων και τα αιματα παντων των δουλων του Κυριου, εκ χειροσ της Ιεζαβελ· ⁸διοτι πας ο οικος του Αχααβ θελει εξολοθρευθη· και θελω αφανισει εκ του Αχααβ τον ουρουντα εις τον τοιχον και τον κλεισμενον και τον αφειμενον εν τω Ισραηλ· ⁹και θελω καταστησει τον οικον του Αχααβ ως τον οικον του Ιεροβοαμ, υιου του Ναβατ, και ως τον οικον του Βαασα, υιου του Αχια· ¹⁰και την Ιεζαβελ οι κυνες θελουσι καταφαγει εν τω αγρω της Ιεζραελ, και δεν θελει εισθαι ο θαπτων αυτην. Και ανοιξας την θυραν, εφυγε. ¹¹Και

εξηλθεν ο Ιηου προς τους δουλους του κυριου αυτου· και ειπε τις προς αυτον, Ειρηνη; δια τι ηλθε προς σε ο παραφρων ουτος; Ο δε ειπε προς αυτους, Σεις γνωριζετε τον ανθρωπον και το λεγειν αυτου. ¹²Και ειπον, Ψευδες ειναι· ειπε εις ημας, παρακαλουμεν. Ο δε ειπεν, Ουτω και ουτως ελαλησε προς εμε, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· σε εχρισα βασιλεα επι τον Ισραηλ. ¹³Τοτε εσπευσαν, και λαβοντες εκαστος το ιματιον αυτου, εβαλον υπ' αυτον επι του υψηλοτερου αναβαθμου· και εσαλπισαν εν σαλπιγγι, λεγοντες, Εβασιλευσεν ο Ιηου. ¹⁴Και ο Ιηου, ο υιος του Ιωσαφατ, υιου του Νιμισι, εκαμε συνωμοσιαν κατα του Ιωραμ. Ο δε Ιωραμ εφυλαττετο εν Ραμωθ-γαλααδ, αυτος και απας ο Ισραηλ, απο προσωπου του Αζαηλ, βασιλεως της Συριας. ¹⁵Ειχε δε επιστρεφει ο βασιλευς Ιωραμ δια να ιατρευθη εν Ιεζραελ απο των τραυματων, τα οποια οι Συριοι εκαμον εις αυτον, οτε επολεμει εναντιον του Αζαηλ βασιλεως της Συριας. Και ειπεν ο Ιηου· Εαν ηναι η γνωμη σας, ας μη εξελθη μηδεις φυγων εκ της πολεως, δια να υπαγη να απαγγειλη τουτο εν Ιεζραελ. ¹⁶Και ιππευσας ο Ιηου, υπηγεν εις Ιεζραελ· διοτι ο Ιωραμ εκοιτετο εκει. Και Οχοζιας ο βασιλευς του Ιουδα ειχε καταβη να ιδη τον Ιωραμ. ¹⁷Ιστατο δε ο σκοπος επι του πυργου εν Ιεζραηλ και, ιδων την συνοδιαν του Ιηου ερχομενου, ειπε, Συνοδιαν βλεπω. Και ειπεν ο Ιωραμ· Λαβε επιβατην και πεμφον εις συναντησιν αυτων· και ας ερωτηση, Ειρηνη; ¹⁸Υπηγε λοιπον επιβατης ιππου εις συναντησιν αυτου και ειπεν, Ουτω λεγει ο βασιλευς· Ειρηνη; Και ειπεν ο Ιηου, Τι σε μελει περι ειρηνης; στρεφον οπισω μου. Και ο σκοπος απηγγειλε, λεγων, Ο μηνυτης ηλθε μεχρις αυτων και δεν επεστρεψε. ¹⁹Και απεστειλε δευτερον επιβατην ιππου· οστις, ελθων προς αυτους, ειπεν, Ουτω λεγει ο βασιλευς· Ειρηνη; Και απεκριθη ο Ιηου, Τι σε μελει περι ειρηνης; στρεφον οπισω μου. ²⁰Και απηγγειλεν ο σκοπος, λεγων, Ηλθε μεχρις αυτων και δεν επεστρεφεν· η δε πορεια ειναι ως η πορεια του Ιηου υιου του Νιμισι· διοτι οδευει μανιωδως. ²¹Και ειπεν ο Ιωραμ, Ζευξατε. Και εξευξαν την αμαξαν αυτου. Και εξηλθον Ιωραμ ο βασιλευς του Ισραηλ και Οχοζιας ο βασιλευς του Ιουδα, εκαστος εν τη αμαξη αυτου, και υπηγαν εις συναντησιν του Ιηου, και ευρον αυτον εν τω αγρω Ναβουθαι του Ιεζραηλιτου. ²²Και ως ειδεν ο Ιωραμ τον Ιηου, ειπεν, Ειρηνη, Ιηου; Ο δε απεκριθη, Τι ειρηνη, ενοσω πληθυνονται αι πορνειαι της Ιεζαβελ της μητρος σου και αι μαγειαι αυτης; ²³Και εστρεφεν ο Ιωραμ τας χειρας αυτου και εφυγε, λεγων προς τον Οχοζιαν, Δολος, Οχοζια. ²⁴Και δραξας ο Ιηου το τοξον αυτου, επαταξε τον Ιωραμ μεταξυ των βραχιονων αυτου· και το βελος εξηλθε δια της καρδιας αυτου. Ο δε εκαμφθη εν τη αμαξη αυτου. ²⁵Και ειπεν ο Ιηου προς τον Βιδκαρ, τον στρατηγον αυτου· Λαβε και ριφον αυτον εις την μεριδα του αγρου του Ναβουθαι του Ιεζραηλιτου· διοτι ενθυμηθητι, οτε εγω και συ επορευομεθα επιπποι οπισω Αχααβ του πατροσ αυτου, οτι ο Κυριος επροφερεε κατ' αυτου την αποφασιν ταυτην· ²⁶Ναι, ειδον

χθες τα αιματα του Ναβουθαι και τα αιματα των υιων αυτου, λεγει Κυριος· και θελω καμει εις σε ανταποδοσιν εν τη μεριδι ταυτη, λεγει Κυριος·-τωρα λοιπον σηκωσον και ριψον αυτον εις την μεριδα ταυτην κατα τον λογον του Κυριου. ²⁷Ο δε Οχοζιας βασιλευς του Ιουδα, ως ειδε τουτο, εφυγε δια της οδου της οικιας του κηπου. Και κατεδιωξεν οπισω αυτου ο Ιηου και ειπε, Παταξατε και τουτον εν τη αμαξη αυτου. Και εκαμον ουτω, κατα την αναβασιν Γουρ, πλησιον του Ιβλεαμ. Και εφυγεν εις Μεγιδδω και εκει απεθανε. ²⁸Και εφεραν αυτον οι δουλοι αυτου επι αμαξης εις Ιερουσαλημ, και εθαψαν αυτον εν τω ταφω αυτου, μετα των πατερων αυτου, εν τη πολει Δαβιδ. ²⁹Εβασιλευσε δε ο Οχοζιας επι Ιουδα κατα το ενδεκατον ετος του Ιωραμ υιου του Αχααβ. ³⁰Και ηλθεν ο Ιηου εις Ιεζραελ, και ακουσασα η Ιεζαβελ, εβαψε τους οφθαλμους αυτης και εκαλλωπισε την κεφαλην αυτης και διεκυψε δια του παραθυρου. ³¹Και, ενω εισηρχετο εις την πυλην ο Ιηου, ειπεν, Ευτυχησεν ο Ζιμβρι, ο φωνευσας τον κυριον αυτου; ³²Ο δε, υψωσας το προσωπον αυτου προς το παραθυρον, ειπε, Τις ειναι μετ' εμου; τις; Και εκυψαν προς αυτον δυο τρεις ευνουχοι. ³³Και ειπε, Ριψατε αυτην κατω. Και ερριψαν αυτην κατω, και ερραντισθη εκ του αιματος αυτης προς τον τοιχον και προς τους ιππους· και κατεπατησεν αυτην. ³⁴Και αφου εισηλθε και εφαγε και επιεν, ειπεν, Υπαγετε να ιδητε τωρα την κατηραμενην ταυτην, και θαψατε αυτην· διστι ειναι θυγατηρ βασιλεως. ³⁵Και υπηγγαν δια να θαψωσιν αυτην· πλην δεν ευρηκαν εις αυτην παρα το κρανιον και τους ποδας και τας παλαμας των χειρων. ³⁶Και επιστρεψαντες απηγγειλαν προς αυτον. Ο δε ειπεν, Ουτος ειναι ο λογος του Κυριου, τον οποιον ελαλησε δια του δουλου αυτου Ηλια του Θεσβιτου, λεγων, Εν τη μεριδι της Ιεζραελ θελουσι καταφαγει οι κυνες τας σαρκας της Ιεζαβελ· ³⁷και το πτωμα της Ιεζαβελ θελει εισθαι ως κοπρια επι προσωπου του αγρου εν τη μεριδι Ιεζραελ, ωστε να μη ειπωσιν, Αυτη ειναι η Ιεζαβελ.

10Ειχε δε ο Αχααβ εβδομηκοντα υιους εν Σαμαρειαν. Και εγραψεν ο Ιηου επιστολας, και απεστειλεν εις την Σαμαρειαν προς τους αρχοντας της Ιεζραελ, προς τους πρεσβυτερους και προς τους παιδοτροφους του Αχααβ, λεγων, ²Τωρα, καθως φθαση προς εσας η επιστολη αυτη, επειδη εχετε τους υιους του κυριου σας και εχετε τας αμαξας και τους ιππους και πολιν οχυραν και οπλα, ³ιδετε ποιος ειναι ο καλητερος και αρεστοτερος μεταξυ των υιων του κυριου σας, και καταστησατε αυτον επι του θρονου του πατρος αυτου και πολεμειτε υπερ του οικου του κυριου σας. ⁴Εκεινοι ομως εφοβηθησαν σφοδρα και ειπον, Ιδου, δυο βασιλεις δεν εσταθησαν κατα προσωπον αυτου· και πως ημεις θελομεν σταθθι; ⁵Και απεστειλαν προς τον Ιηου ο επιστατης του οικου και ο επιστατης της πολεως και οι πρεσβυτεροι και οι παιδοτροφοι, λεγοντες, Ημεις ειμεθα δουλοι σου και θελομεν καμει παν ο, τι μας ειπης· δεν θελομεν καμει ουδεναν βα-

σιλεα· καμε ο, τι ειναι αρεστον εις τους οφθαλμους σου. ⁶Τοτε εγραψε προς αυτους επιστολην δευτεραν, λεγων, Εαν ησθε εμου και εισακουητε της φωνης μου, λαβετε τας κεφαλαι των ανθρωπων, των υιων του κυριου σας, και ελθετε προς εμε εις Ιεζραελ αυριον την ωραν ταυτην· οι δε υιοι του βασιλεως, εβδομηκοντα ανθρωποι, ησαν μετα των μεγαλων της πολεως, οιτινες ανετρεφον αυτους. ⁷Και καθως εφθασεν η επιστολη προς αυτους, λαβοντες τους υιους του βασιλεως, εσφαξαν εβδομηκοντα ανθρωπους και εβαλον τας κεφαλαι αυτων εις καλαθια και εστειλαν προς αυτον εις Ιεζραελ. ⁸Και ηλθεν ο μηνυτης και ανηγγειλε προς αυτον, λεγων, Εφεραν τας κεφαλαι των υιων του βασιλεως. Και ειπε, Βαλετε αυτας κατα δυο σωρους, εν τη εισοδω της πυλης, εως πρωι. ⁹Και το πρωι εξηλθε και σταθεις ειπε προς παντα τον λαον, Σεις εισθε δικαιοι· ιδου, εγω συνωμοσα εναντιον του κυριου μου και εθανατωσα αυτον· αλλα παντας τουτους τις επαταξε; ¹⁰Γνωρισατε τωρα, οτι δεν θελει πεσει εις την γην ουδεν εκ του λογου του Κυριου, τον οποιον ελαλησεν ο Κυριος κατα του οικου του Αχααβ· διστι εξετελεσεν ο Κυριος οσα ελαλησε δια του δουλου αυτου Ηλια. ¹¹Και επαταξεν ο Ιηου παντας τους εναπολειφθεντας εκ του οικου του Αχααβ εν Ιεζραελ, και παντας τους μεγαλους αυτου και τους οικειους αυτου και τους ιερεις αυτου, ωστε δεν αφηκεν εις αυτον υπολοιπον. ¹²Επειτα σηκωθεις ανεχωρησε και ηλθεν εις Σαμαρειαν. Και εν τη οδω, ενω ητο πλησιον τινος μανδρας ποιμενων, ¹³ευρηκεν ο Ιηου τους αδελφους του Οχοζιου βασιλεως του Ιουδα και ειπε, Τινες εισθε; Οι δε ειπον, Ειμεθα οι αδελφοι του Οχοζιου, και καταβαινομεν να χαιρετησωμεν τους υιους του βασιλεως και τους υιους της βασιλισσης. ¹⁴Και ειπε, Συλλαβετε αυτους ζωντας. Και συνελαβον αυτους ζωντας και εσφαξαν αυτους πλησιον του φρεατος της μανδρας, τεσσαρακοντα δυο ανθρωπους· δεν αφηκαν ουδε ενα εξ αυτων. ¹⁵Και αναχωρησας εκειθεν, ευρηκε τον Ιωναδαβ υιον του Ρηχαβ, ερχομενον εις συναντησιν αυτου· και εχαιρετησεν αυτον και ειπε προς αυτον, Η καρδια σου ειναι ευθεια, καθως η καρδια μου μετα της καρδιας σου; Και απεκριθη ο Ιωναδαβ, Ειναι. Εαν ναι, δος την χειρα σου. Και εδωκε την χειρα αυτου· και ανεβιβασεν αυτον προς εαυτον επι την αμαξαν. ¹⁶Και ειπεν, Ελθε μετ' εμου και ιδε τον ζηλον μου υπερ του Κυριου. Και επεβιβασαν αυτον εις την αμαξαν αυτου. ¹⁷Και οτε ηλθεν εις Σαμαρειαν, επαταξε παντας τους εναπολειφθεντας εκ του Αχααβ εν Σαμαρειαν, εωσου ηφανισεν αυτον, κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον ελαλησε προς τον Ηλιαν. ¹⁸Τοτε συνηθροισεν ο Ιηου παντα τον λαον και ειπε προς αυτους, Ο Αχααβ εδουλευσε τον Βααλ ολιγον· ο Ιηου θελει δουλευσει αυτον πολυ. ¹⁹Τωρα λοιπον καλεσατε προς εμε παντας τους προφητας του Βααλ, παντας τους λατρευτας αυτου και παντας τους ιερεις αυτου· ας μη λειψη μηδεις· διστι εχω θυσιαν μεγαλην εις τον Βααλ· πας οστις λειψη, δεν θελει ζησει. Πλην ο Ιηου επραξε τουτο δολιως, επι σκοπω

να εξολοθρευση τους λατρευτας του Βααλ. ²⁰Και ειπεν ο Ιηου, Κηρυξατε πανηγυριν δια τον Βααλ. Και εκηρυξαν. ²¹Και επεμφεν ο Ιηου προς παντα τον Ισραηλ· και ηλθον παντες οι λατρευται του Βααλ· και δεν εμεινεν ουδεις, οστις δεν ηλθε. Και ηλθον εις τον οικον του Βααλ· και επλησθη ο οικος του Βααλ, στομα εις στομα. ²²Και ειπε προς τον ιματιοφυλακα, Εξαγαγε ιματια δια παντας τους λατρευτας του Βααλ. Και εξηγαγεν εις αυτους τα ιματια. ²³Και εισηλθεν ο Ιηου και ο Ιωναδαβ ο υιος του Ρηχαβ εις τον οικον του Βααλ· και ειπε προς τους λατρευτας του Βααλ, Ερευνησατε και ιδετε να μη ηναι εδω με σας μηδεις εκ των δουλων του Κυριου, αλλα μονον οι λατρευται του Βααλ. ²⁴Και οτε εισηλθον δια να προσφερωσι θυσιας και ολοκαυτωματα, ο Ιηου διεταξεν εξω ογδοηκοντα ανδρας και ειπεν, Οστις αφηση να διασωθη τις εκ των ανθρωπων, τους οποιους εγω εφερα εις τας χειρας σας, η ζωη αυτου θελει εισθαι αντι της ζωης εκεινου. ²⁵Και ως ετελειωσε προσφερων το ολοκαυτωμα, ειπεν ο Ιηου προς τους δορυφορους και προς τους ταγματαρχας, Εισελθετε, παταξατε αυτους· μηδεις ας μη εξελθη. Και επαταξαν αυτους οι δορυφοροι και οι ταγματαρχαι εν στοματι μαχαιρας και ερριψαν εξω· και υπηγαν εως της πολεως του οικου του Βααλ. ²⁶Και εξεβαλλον τα ειδωλα του οικου του Βααλ και κατεκαυσαν αυτα. ²⁷Και κατεσυντριψαν το ειδωλον του Βααλ και κατεκρημνισαν τον οικον του Βααλ, και εκαμον αυτον κοπρωνα εως της ημερας ταυτης. ²⁸Ουτως ηφανισεν ο Ιηου τον Βααλ εκ του Ισραηλ. ²⁹Πλην δεν απεμακρυνθη ο Ιηου απο των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση, απο των χρυσων μοσχων των εν Βαιθηλ και των εν Δαν. ³⁰Και ειπε Κυριος προς τον Ιηου, Επειδη επραξας καλως εκτελεσας το αρεστον εις τους οφθαλμους μου, και εκαμες εις τον οικον του Αχααβ κατα παντα οσα ησαν εν τη καρδια μου, οι υιοι σου μεχρι της τεταρτης γενεας θελουσι καθισει επι του θρονου του Ισραηλ. ³¹Και δεν επροσεξεν ο Ιηου να περιπατη εξ ολης της καρδιας αυτου εν τω νομω Κυριου του Θεου του Ισραηλ· δεν απεμακρυνθη απο των αμαρτιων του Ιεροβοαμ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ³²Εν εκειναις ταις ημεραις ηρχισεν ο Κυριος να κολοβονη τον Ισραηλ· και επαταξεν αυτους ο Αζαηλ εις παντα τα ορια του Ισραηλ· ³³απο Ιορδανου, προς ανατολας ηλιου, πασαν την γην Γαλααδ, τους Γαδιτας και τους Ρουβηνιτας και τους Μανασσιτας απο Αροθη, της επι του χειμαρρου Αρνων, την τε Γαλααδ και την Βασαν. ³⁴Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιηου και παντα οσα επραξε και παντα τα κατορθωματα αυτου, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ³⁵Και εκοιμηθη ο Ιηου μετα των πατερων αυτου· και εθαψαν αυτον εν Σαμαρεια. Εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωαχαζ ο υιος αυτου. ³⁶Και ο καιρος, καθ' ον ο Ιηου εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια, ητο εικοσιοκτω ετη.

11 Γοθολια δε, η μητηρ του Οχοζιου, ιδουσα οτι απεθανεν ο υιος αυτης, εσηκωθη και ηφανισε παν το βασιλικον σπερμα. ²Ιωσαβεε ομως, η θυγατηρ του βασιλεως Ιωραμ, αδελφη του Οχοζιου, λαβουσα τον Ιωας υιον του Οχοζιου, εκλεψεν αυτον εκ μεσου των υιων του βασιλεως των θανατουμενων, αυτον και την τροφον αυτου, και εβαλεν εν τω ταμειω του κοιτωνος, και εκρυψαν αυτον απο προσωπου της Γοθολιας, και δεν εθανατωθη. ³Και ητο μετ' αυτης εν τω οικω του Κυριου κρυπτομενος εξ ετη. Η δε Γοθολια εβασιλευεν επι της γης. ⁴Εν δε τω εβδομω ετει ο Ιωδαε απεστειλε και λαβων τους εκατονταρχους μετα των ταξιαρχων και των δορυφορων, εφερην αυτους προς εαυτον εις τον οικον του Κυριου, και εκαμε συνθηκην μετ' αυτων και ωρικισεν αυτους εν τω οικω του Κυριου· και εδειξεν εις αυτους τον υιον του βασιλεως. ⁵Και προσεταξεν εις αυτους, λεγων, Τουτο ειναι τοπραγμα το οποιον θελετε καμει το τριτον απο σας, οι εισερχομενοι το σαββατον, θελετε φυλαττει την φυλακην του βασιλικου οικου· ⁶και το τριτον θελει εισθαι εν τη πυλη Σουρ· και το τριτον εν τη πυλη τη οπισθεν των δορυφορων· ουτω θελετε φυλαττει την φυλακην του οικου, δια να μη παραβιασθη· ⁷και δυο ταγματα απο σας, παντες οι εξερχομενοι το σαββατον, θελουσι φυλαττει την φυλακην του οικου του Κυριου περι τον βασιλεα. ⁸και θελετε περικυκλωνει τον βασιλεα κυκλω, εκαστος εχων τα οπλα αυτου εν τη χειρι αυτου· και οστις εισελθη εις τας ταξεις, ας θανατονεται· και θελετε εισθαι μετα του βασιλεως, οταν εξερχηται και οταν εισερχηται. ⁹Και εκαμον οι εκατονταρχοι κατα παντα οσα προσεταξεν Ιωδαε ο ιερευς· και ελαβον εκαστος τους ανδρας αυτου, τους εισερχομενους το σαββατον, μετα των εξερχομενων το σαββατον, και ηλθον προς Ιωδαε τον ιερεα. ¹⁰Και εδωκεν ο ιερευς εις τους εκατονταρχους τας λογχας και τας ασπιδας του βασιλεως Δαβιδ, τας εν τω οικω Κυριου. ¹¹Και οι δορυφοροι, εχοντες εκαστος τα οπλα αυτου εν τη χειρι αυτου, παρεσταθησαν περιξ του βασιλεως, απο της δεξιας πλευρας του οικου εως της αριστερας, πλησιον του θυσιαστηριου και του ναου. ¹²Τοτε εξηγαγε τον υιον του βασιλεως και επεθεσεν επ' αυτον το διαδημα και το μαρτυριον· και εκαμον αυτον βασιλεα και εχρισαν αυτον· και κροτησαντες τας χειρας, ειπον, Ζητω ο βασιλευς ¹³Και ακουσασα η Γοθολια την φωνην του λαου συντρεχοντος, ηλθε προς τον λαον εις τον οικον του Κυριου. ¹⁴Και ειδε, και ιδου, ο βασιλευς ιστατο πλησιον του στυλου κατα το εθος, και οι αρχοντες και οι σαλπικται πλησιον του βασιλεως· και πας ο λαος της γης εχαιρε και εσαλπικε με σαλπικτας. Και διεροηξεν η Γοθολια τα ιματια αυτης και εβοησε, Προδοσια, προδοσια ¹⁵Και προσεταξεν Ιωδαε ο ιερευς τους εκατονταρχους, τους αρχηγους του στρατευματος, και ειπε προς αυτους, Εκβαλετε αυτην εξω των ταξεων· και οστις ακολουθηση αυτην, θανατωσατε αυτον εν ρομφαια. Διοτι ο ιερευς ειχεν ειπει, Ας μη θανατωθη εντος του οικου του Κυριου. ¹⁶Ουτως εβαλον χειρας επ' αυτην·

και οτε ηλθεν εις την οδον, δια της οποιας οι ιπποι ερχονται εις τον οικον του βασιλεως, εθανατωθη εκει. ¹⁷Και εκαμεν ο Ιωδαε διαθηκην αναμεσον του Κυριου και του βασιλεως και του λαου, οτι θελουσιν εισθαι λαος του Κυριου· και αναμεσον του βασιλεως και του λαου. ¹⁸Και εισηλθον πας ο λαος της γης εις τον οικον του Βααλ και εκρημνισαν αυτον· τα θυσιαστηρια αυτου και τα ειδωλα αυτου κατεσυντριψαν ολοτελως και Ματθαν τον ιερεα του Βααλ εθανατωσαν εμπροσθεν των θυσιαστηριων. Και ο ιερευς κατεστησεν επιτηρητας επι τον οικον του Κυριου. ¹⁹Και ελαβε τους εκατονταρχους και τους ταξιαρχους και τους δορυφορους και παντα τον λαον της γης· και κατεβιβασαν τον βασιλεα εκ του οικου του Κυριου, και ηλθον εις τον οικον του βασιλεως δια της οδου της πυλης των δορυφορων. Και εκαθισεν επι του θρονου των βασιλεων. ²⁰Και ευφρανθη πας ο λαος της γης και η πολις ησυχασε· την δε Γοθολιαν εθανατωσαν εν μαχαιρα εν τω οικω του βασιλεως. ²¹Επτα ετων ητο ο Ιωας οτε εβασιλευσε.

12 Εν τω εβδομω ετει του Ιηου εβασιλευσεν ο Ιωας· και εβασιλευσε τεσσαρακοντα ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Σιβια εκ Βηρ-σαββε. ²Και επραττεν ο Ιωας το ευθεσ ενωπιον του Κυριου, κατα πασας τας ημερας αυτου καθ' ας ωδηγει αυτον Ιωδαε ο ιερευς. ³Οι υψηλοι ομως τοποι δεν αφηρηθησαν· ο λαος εθυσιαζεν ετι και εθυμιαζεν εν τοις υψηλοις τοποις. ⁴Και ειπεν ο Ιωας προς τους ιερεις, Παν το αργυριον των αφιερωματων το εισφερομενον εις τον οικον του Κυριου, το αργυριον εκαστου διερχομενου εις τους απαριθμουμενους, το αργυριον εκαστου κατα την εκτιμησιν αυτου, παν το αργυριον το οποιον ηθελεν ελθει εις την καρδιαν τινος να προσφερη εις τον οικον του Κυριου, ⁵οι ιερεις ας λαμβανωσιν αυτο εις εαυτους, εκαστος παρα του γνωστου αυτου· και ας επισκευαζωσι τα χαλασματα του οικου, πανταχου οπου ευρεθη χαλασμα. ⁶Πλην εν τω εικοστω τριτω ετει του βασιλεως Ιωας οι ιερεις δεν ειχον επισκευασει τα χαλασματα του οικου. ⁷Οθεν εκαλεσεν ο βασιλευς Ιωας τον Ιωδαε τον ιερεα και τους ιερεις και ειπε προς αυτους, Δια τι δεν επεσκευασατε τα χαλασματα του οικου; τωρα λοιπον μη λαμβανετε πλεον αργυριον παρα των γνωστων σας, αλλα διδετε αυτο δια τα χαλασματα του οικου. ⁸Και εστερξαν οι ιερεις να μη λαμβανωσι πλεον αργυριον παρα του λαου και να μη επισκευαζωσι τα χαλασματα του οικου. ⁹Και ελαβεν Ιωδαε ο ιερευς εν κιβωτιον και ηνοιξε τρυπαν επι του σκεπασματος αυτου, και εθεσεν αυτο πλησιον του θυσιαστηριου, εις τα δεξια της εισοδου του οικου του Κυριου· και οι ιερεις, οι φυλαττοντες την θυραν, εβαλλον εις αυτο παν το αργυριον, το εισφερομενον εις τον οικον του Κυριου. ¹⁰Και οτε εβλεπον οτι ητο πολυ το αργυριον το εν τω κιβωτιω, ο γραμματευς του βασιλεως και ο ιερευς ο μεγας ανεβαινον και εδενον εις σακκια και εμετρον το αργυριον το ευρεθεν εν τω οικω του

Κυριου. ¹¹Και εδιδον το αργυριον το μετρηθεν εις τας χειρας εκεινων οιτινες εκαμνον το εργον, οιτινες ειχον την επιστασιαν του οικου του Κυριου· οι δε εξωδευον αυτο εις τους ξυλουργους και οικοδομους, τους δουλευοντας εν τω οικω του Κυριου, ¹²και εις τους κτιστας και εις τους λιθοτομους, δια να αγοραζωσι ξυλα και λιθους λατομητους, ωστε να επισκευαζωσι τα χαλασματα του οικου του Κυριου, και δια παντα οσα εχρειαζοντο δια την επισκευην του οικου. ¹³Πλην εκ του αργυριου του εισφερομενου εις τον οικον του Κυριου δεν κατεσκευασθησαν δια τον οικον του Κυριου φιαλαι αργυραι, λυχοφαλιδα, λεκαναι, σαλπιγγες, ουδεν σκευος χρυσου η σκευος αργυρου· ¹⁴αλλ' εδιδον αυτο εις τους εργατας, και επεσκευαζον με αυτο τον οικον του Κυριου. ¹⁵Και δεν εζητουν λογαριασμον παρα των ανθρωπων, εις τους οποιους εδιδον το αργυριον δια να μοιρασθη εις τους εργατας· διοτι ειργαζοντο εν πιστει. ¹⁶Το αργυριον το περι ανομιας και το αργυριον το περι αμαρτιας δεν εφεροντο εις τον οικον του Κυριου· ταυτα ησαν των ιερων. ¹⁷Τοτε ανεβη Αζαηλ ο βασιλευς της Συριας και επολεμησεν εναντιον της Γαθ, και εκυριευσεν αυτην· επειτα εστησεν ο Αζαηλ το προσωπον αυτου δια να αναβη εναντιον της Ιερουσαλημ. ¹⁸Και ελαβεν ο Ιωας βασιλευς του Ιουδα παντα τα αφιερωματα οσα Ιωσαφατ και Ιωραμ και Οχοζιας, οι πατερες αυτου, βασιλεις του Ιουδα, ειχον αφιερωσει, και τα ιδια αυτου αφιερωματα και παν το χρυσιον το ευρεθεν εν τοις θησαυροις του οικου του Κυριου και του οικου του βασιλεως, και εστειλεν αυτα προς τον Αζαηλ βασιλεα της Συριας· και ανεχωρησεν απο της Ιερουσαλημ. ¹⁹Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωας και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ²⁰Και σηκωθεντες οι δουλοι αυτου, εκαμον συνωμοσιαν και επαταξαν τον Ιωας εν τω οικω Μιλλω, εν τη καταβασει Σιλλα. ²¹Διοτι Ιωζαχαρ ο υιος του Σιμεαθ και Ιωζαβαδ ο υιος του Σωμηρ, οι δουλοι αυτου, επαταξαν αυτον, και απεθανε· και εθαψαν αυτον μετα των πατερων αυτου εν τη πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αμασιας ο υιος αυτου.

13 Εν τω εικοστω τριτω ετει του Ιωας, υιου του Οχοζιου, βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσεν Ιωαχαζ, ο υιος του Ιηου, επι Ισραηλ εν Σαμαρεια, δεκαεπτα ετη. ²Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου και ηκολουθησε τας αμαρτιας του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση· δεν απεμακρυνθη απ' αυτων. ³Και εξηφθη η οργη του Κυριου κατα του Ισραηλ, και παρεδωκεν αυτους εις την χειρα του Αζαηλ βασιλεως της Συριας και εις την χειρα του Βεν-αδαδ υιου του Αζαηλ, κατα πασας τας ημερας. ⁴Και εδεθηθη του Κυριου ο Ιωαχαζ, και επηκουσεν αυτου ο Κυριος· διοτι ειδε την θλιψιν του Ισραηλ, οτι ο βασιλευς της Συριας κατεθλιβεν αυτους. ⁵Και εδωκεν ο Κυριος εις τον Ισραηλ σωτηρα, και εξηλθον υποκατωθεν της χειρος των

Συριων· και κατωκησαν οι υιοι Ισραηλ εν τοις σκηνω-
μασιν αυτων, ως το προτερον. ⁶Πλην δεν απεμακρυνθη-
σαν απο των αμαρτιων του οικου του Ιεροβοαμ, οστις
εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση· εις αυτας περιεπατη-
σαν· και ετι διεμενε το αλσος εν Σαμαρεια. ⁷Διοτι δεν
εμεινεν εις τον Ιωαχαζ λαος, ειμη πεντηκοντα ιππεις
και δεκα αμαξαι και δεκα χιλιαδες πεζων· διοτι κατε-
στρεφεν αυτους ο βασιλευς της Συριας και κατεστησεν
αυτους ως το χωμα το καταπατουμενον. ⁸Αι δε λοιπαι
πραξεις του Ιωαχαζ και παντα οσα επραξε και τα κα-
τορθωματα αυτου, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω
των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ⁹Και εκοιμηθη
ο Ιωαχαζ μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον
εν Σαμαρεια· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωας ο υιος
αυτου. ¹⁰Εν τω τριακοστω εβδομω ετει του Ιωας βασι-
λεως του Ιουδα, εβασιλευσεν Ιωας ο υιος του Ιωαχαζ
επι Ισραηλ εν Σαμαρεια, δεκαεξ ετη. ¹¹Και επραξε πο-
νηρα ενωπιον του Κυριου· δεν απεμακρυνθη απο πα-
σων των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις
εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση· εις αυτας περιεπατησεν.
¹²Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωας και παντα οσα επραξε,
τα κατορθωματα αυτου, πως επολεμησε κατα του Αμα-
σιου βασιλεως του Ιουδα, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω
βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ¹³Και
εκοιμηθη ο Ιωας μετα των πατερων αυτου· εκαθησε δε
επι του θρονου αυτου ο Ιεροβοαμ· και εταφη ο Ιωας εν
Σαμαρεια μετα των βασιλεων του Ισραηλ. ¹⁴Ο δε Ελισ-
σαιε ηρρωσθησεν την αρρωστιαν αυτου υπο της οποιας
απεθανε. Και κατεβη προς αυτον Ιωας ο βασιλευς του
Ισραηλ και εκλαυσεν επι τω προσωπω αυτου και ειπε,
Πατερ μου, πατερ μου, αμαξα του Ισραηλ και ιππικον
αυτου. ¹⁵Και ειπε προς αυτον ο Ελισσαιε, Λαβε τοξον
και βελη. Και ελαβεν εις εαυτον τοξον και βελη. ¹⁶Και
ειπε προς τον βασιλεα του Ισραηλ, Επιθες την χειρα
σου επι το τοξον. Και επεθηγε την χειρα αυτου· και
επεθηκεν ο Ελισσαιε τας χειρας αυτου επι τας χειρας
του βασιλεως. ¹⁷Και ειπεν, Ανοιξον το παραθυρον κατα
ανατολας. Και ηνοιξε. Και ειπεν ο Ελισσαιε, Τοξευσον.
Και ετοξευσε. Και ειπε, το βελος της σωτηριας του Κυ-
ριου και το βελος της σωτηριας εκ των Συριων. Και
θελεις παταξει τους Συριους εν Αφεκ, εωσου συντελε-
σης αυτους. ¹⁸Και ειπε, Λαβε τα βελη. Και ελαβε. Και
ειπε προς τον βασιλεα του Ισραηλ, Παταξον επι την γην.
Και επαταξε τρις και εσταθη. ¹⁹Και ωργισθη εις αυτον
ο ανθρωπος του Θεου και ειπεν, Επρεπε να παταξης πε-
ντακισ η εξακισ· τοτε ηθελες παταξει τους Συριους εω-
σου συντελεσης αυτους· τωρα ομως τρις θελεις παταξει
τους Συριους. ²⁰Και απεθανεν ο Ελισσαιε, και εθαψαν
αυτον· το δε ακολουθον ετος ταγματα Μωαβιτων εκα-
μον εισβολην εις την γην. ²¹Και ενω εθαπτον ανθρωπον
τινα, ιδου, ειδον ταγμα· και ερριψαν τον ανθρωπον εις
τον ταφον του Ελισσαιε· και καθως ο ανθρωπος υπηγε
και ηγγισε τα οστα του Ελισσαιε, ανεζησε και εσταθη
επι τους ποδας αυτου. ²²Ο δε Αζαηλ ο βασιλευς της

Συριας, κατεθλιψε τον Ισραηλ πασας τας ημερας του
Ιωαχαζ. ²³Και ηλεησεν ο Κυριος αυτους και ωκτειρησεν
αυτους και επεβλεψεν επ' αυτους, δια την διαθηκην αυ-
του την μετα του Αβρααμ, Ισαακ, και Ιακωβ· και δεν
ηθελησε να εξολοθρευση αυτους και δεν απερριψεν αυ-
τους απο προσωπου αυτου, μεχρι του νυν. ²⁴Απεθανε
δε ο Αζαηλ βασιλευς της Συριας, και εβασιλευσεν αντ'
αυτου Βεν-αδαδ ο υιος αυτου. ²⁵Και ελαβε παλιν Ιωας
ο υιος του Ιωαχαζ εκ της χειρος του Βεν-αδαδ υιου του
Αζαηλ τας πολεις, τας οποιας ο Αζαηλ ειχε λαβει εκ της
χειρος Ιωαχαζ του πατρος αυτου εν τω πολεμω. Τρις
επαταξεν αυτον ο Ιωας και επανελαβε τας πολεις του
Ισραηλ.

14Εν τω δευτερω ετει του Ιωας, υιου του Ιωαχαζ
βασιλεως του Ισραηλ, εβασιλευσεν Αμασιαις, ο υιος του
Ιωας βασιλεως του Ιουδα. ²Εικοσιπεντε ετων ηλικιας
ητο οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσεν εικοσιεννεα ετη εν
Ιερουσαλημ. Το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιωα-
δαν εξ Ιερουσαλημ. ³Και επραξε το ευθες ενωπιον Κυ-
ριου, πλην ουχι ως ο Δαβιδ ο πατηρ αυτου· επραξε κατα
παντα οσα ειχε πραξει Ιωας ο πατηρ αυτου. ⁴Οι υφη-
λοι ομως τοποι δεν αφηρηθησαν· ο λαος εθυσιαζεν ετι
και εθυμιαζεν επι τους υφηλους τοπους. ⁵Ως δε η βα-
σιλεια εκραταιωθη εν τη χειρι αυτου, εθανατωσε τους
δουλους αυτου τους θανατωσαντας τον βασιλεα τον πα-
τερα αυτου. ⁶Ομως τα τεκνα των φρονευτων δεν εθανα-
τωσε· κατα το γεγραμμενον εν τω βιβλιω του νομου
του Μωυσεως, οπου προσεταξεν ο Κυριος, λεγων, Οι
πατερες δεν θελουσι θανατονεσθαι δια τα τεκνα, ουδε
τα τεκνα θελουσι θανατονεσθαι δια τους πατερας, αλλ'
εκαστος θελει θανατονεσθαι δια το εαυτου αμαρτημα.
⁷Ουτος εθανατωσεν εκ του Εδωμ δεκα χιλιαδας εν τη
κοιλαδι του αλατος, και εκυριευσε την Σελα δια πο-
λεμου και εκαλεσε το ονομα αυτης Ιοχθηλ μεχρι της
ημερας ταυτης. ⁸Τοτε απεστειλεν ο Αμασιαις μηνυτας
προς τον Ιωας, υιον του Ιωαχαζ, υιου του Ιηου βασιλεως
του Ισραηλ, λεγων, Ελθε, να ιδωμεν αλληλους προσωπι-
κως. ⁹Και απεστειλεν ο Ιωας βασιλευς του Ισραηλ προς
τον Αμασιαν βασιλεα του Ιουδα, λεγων, Η ακανθα η εν
τω Λιβανω απεστειλε προς την κεδρον την εν τω Λι-
βανω, λεγουσα, Δος την θυγατερα σου εις τον υιον μου
δια γυναικα· πλην διεβη θηριον του αγρου το εν τω Λι-
βανω, και κατεπατησε την ακανθαν· ¹⁰επαταξας τωοντι
τον Εδωμ, και η καρδια σου σε υψωσε· χαιρου την δο-
ξαν σου καθημενος εν τω οικω σου· δια τι εμπλεκεσαι
εις κακον, δια το οποιον ηθελες πεσει, συ και ο Ιουδας
μετα σου; ¹¹Αλλ' ο Αμασιαις δεν υπηκουσεν. Ανεβη λοι-
πον ο Ιωας βασιλευς του Ισραηλ, και ειδον αλληλους
προσωπικως, αυτος και Αμασιαις ο βασιλευς του Ιουδα,
εν Βαιθ-σεμες, ητις ειναι του Ιουδα. ¹²Και εκτυπηθη ο
Ιουδας εμπροσθεν του Ισραηλ· και εφυγον εκαστος εις
τας σκηνας αυτου. ¹³Και συνελαβεν ο Ιωας ο βασιλευς
του Ισραηλ τον Αμασιαν βασιλεα του Ιουδα, υιον του

Ιωας υιου του Οχοζιου, εν Βαιθ-σεμες· και ελθων εις Ιερουσαλημ, κατηδαφισε το τειχος της Ιερουσαλημ απο της πυλης Εφραιμ εως της πυλης της γωνιας, τετρακοσιας πηχας. ¹⁴Και λαβων παν το χρυσιον και το αργυριον και παντα τα σκευη τα ευρεθεντα εν τω οικω του Κυριου και εν τοις θησαυροις του οικου του βασιλεως, και ανθρωπους ενεχυρα, επεστρεψεν εις Σαμαρειαν. ¹⁵Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωας, οσας επραξε, και τα κατορθωματα αυτου, και πως επολεμησε μετα του Αμασιου βασιλεως του Ιουδα, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ¹⁶Και εκοιμηθη ο Ιωας μετα των πατερων αυτου και εταφη εν Σαμαρεια μετα των βασιλεων του Ισραηλ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιεροβοαμ ο υιος αυτου. ¹⁷Ο δε Αμασιас, ο υιος του Ιωας, ο βασιλευς του Ιουδα, εζησε μετα τον θανατον του Ιωας υιου του Ιωαχαζ, βασιλεως του Ισραηλ, δεκαπεντε ετη. ¹⁸Αι δε λοιπαι πραξεις του Αμασιου δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ¹⁹Εκαμον δε κατ' αυτου συνωμοσιαν εν Ιερουσαλημ, και εφυγεν εις Λαχεις· απεστειλαν ομως κατοπιν αυτου εις Λαχεις και εθανατωσαν αυτον εκει. ²⁰Και εφεραν αυτον επι ιππων, και εταφη εν Ιερουσαλημ μετα των πατερων αυτου, εν τη πολει Δαβιδ. ²¹Ελαβε δε πας ο λαος του Ιουδα τον Αζαριαν, οντα ηλικιας δεκαεξ ετων, και εκαμον αυτον βασιλεα αντι του πατρος αυτου Αμασιου. ²²Και ωκοδομησε την Ελαθ και επεστρεψεν αυτην εις τον Ιουδα, αφου ο βασιλευς εκοιμηθη μετα των πατερων αυτου. ²³Εν τω δεκατω πεμπτω ετει του Αμασιου, υιου του Ιωας, βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσεν εν Σαμαρεια ο Ιεροβοαμ υιος του Ιωας, βασιλεως του Ισραηλ, ετη τεσσαρακοντα και εν. ²⁴Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου· δεν απεμακρυνθη απο πασων των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ²⁵Ουτος αποκατεστησε το οριον του Ισραηλ, απο της εισοδου της Αιμαθ εως της θαλασσης της πεδιαδος, κατα τον λογον Κυριου του Θεου του Ισραηλ, τον οποιον ελαλησε δια του δουλου αυτου Ιωνα, υιου του Αμαθι, του προφητου, του απο Γαθ-εφερ. ²⁶Διοτι ειδεν ο Κυριος την θλιψιν του Ισραηλ πικραν σφοδρα, οτι δεν ητο ουδεν κεκλεισμενον και ουδεν αφειμενον, ουδε ο βοηθησων τον Ισραηλ. ²⁷Και δεν ειπεν ο Κυριος να εξαλειψη υποκατωθεν του ουρανου το ονομα του Ισραηλ, αλλ' εσωσεν αυτους δια χειρος του Ιεροβοαμ υιου του Ιωας. ²⁸Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιεροβοαμ και παντα οσα επραξε και τα κατορθωματα αυτου, πως επολεμησε και πως επανελαβε την Δαμασκον και την Αιμαθ του Ιουδα εις τον Ισραηλ, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ²⁹Και εκοιμηθη ο Ιεροβοαμ μετα των πατερων αυτου, μετα των βασιλεων του Ισραηλ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ζαχαριας ο υιος αυτου.

15 Εν τω εικοστω εβδομω ετει του Ιεροβοαμ βασιλεως του Ισραηλ εβασιλευσεν ο Αζαριας, υιος του Αμα-

σιου, βασιλεως του Ιουδα. ²Δεκαεξ ετων ηλικιας ητο οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε πεντηκοντα δυο ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιεχολια, εξ Ιερουσαλημ. ³Και επραξε το ευθες ενωπιον του Κυριου, κατα παντα οσα ειχε πραξει Αμασιас ο πατηρ αυτου. ⁴Πλην οι υψηλοι τοποι δεν αφηρηθησαν· ο λαος ετι εθυσιαζε και εθυμιαζεν επι τους υψηλους τοπους. ⁵Και επαταξεν ο Κυριος τον βασιλεα, και ητο λεπρος εως της ημερας του θανατου αυτου και κατωκει εν οικια αποκεχωρισμενη. Ητο δε επι του οικου Ιωθαμ ο υιος του βασιλεως, κρινων τον λαον της γης. ⁶Αι δε λοιπαι πραξεις του Αζαριου και παντα οσα επραξε δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ⁷Και εκοιμηθη ο Αζαριας μετα των πατερων αυτου· και εθαψαν αυτον μετα των πατερων αυτου εν πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωθαμ ο υιος αυτου. ⁸Εν τω τριακοστω ογδω ετει του Αζαριου βασιλεως του Ιουδα, Ζαχαριας ο υιος του Ιεροβοαμ εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια, εξ μηνας. ⁹Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, ως ειχον πραξει οι πατερες αυτου· δεν απεμακρυνθη απο των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ¹⁰Και συνωμοσε κατ' αυτου Σαλλουμ ο υιος του Ιαβεις, και επαταξεν αυτον κατεμπροσθεν του λαου και εθανατωσεν αυτον και εβασιλευσεν αντ' αυτου. ¹¹Αι δε λοιπαι πραξεις του Ζαχαριου, ιδου, ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ. ¹²Ουτος ητο ο λογος του Κυριου, τον οποιον ελαλησε προς τον Ιηου, λεγων, Οι υιοι σου θελουσι καθισει επι του θρονου του Ισραηλ εως τεταρτης γενεας. Και εγεινεν ουτως. ¹³Εβασιλευσε δε Σαλλουμ ο υιος του Ιαβεις εν τω τριακοστω εννατω ετει του Οζιου βασιλεως του Ιουδα, και εβασιλευσεν ενα μηνα εν Σαμαρεια. ¹⁴Και ανεβη Μεναημ ο υιος του Γαδει απο Θερσα, και ηλθεν εις Σαμαρειαν και εκτυπησε τον Σαλλουμ τον υιον του Ιαβεις εν Σαμαρεια, και εθανατωσεν αυτον και εβασιλευσεν αντ' αυτου. ¹⁵Αι δε λοιπαι πραξεις του Σαλλουμ, και η συνωμοσια αυτου την οποιαν εκαμεν, ιδου, ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ. ¹⁶Τοτε επαταξεν ο Μεναημ την Θαφα και παντας τους εν αυτη και τα ορια αυτης απο Θερσα· επειδη δεν ηνοιξαν εις αυτον, δια τουτο επαταξεν αυτην· και πασας τας εν αυτη εγκυμονουσας διεσχισεν. ¹⁷Εν τω τριακοστω εννατω ετει του Αζαριου βασιλεως του Ιουδα, Μεναημ ο υιος του Γαδει εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ, δεκα ετη εν Σαμαρεια. ¹⁸Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου· δεν απεμακρυνθη κατα πασας τας ημερας αυτου απο των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ¹⁹Τοτε ηλθεν ο Φουλ βασιλευς της Ασσυριας εναντιον της γης, και εδωκεν ο Μεναημ εις τον Φουλ χιλια ταλαντα αργυριου, δια να ηναι μετ' αυτου η χειρ αυτου εις το να ενισχυση την βασιλειαν εν τη χειρι αυτου. ²⁰Και απεσπασεν ο Μεναημ το αργυριον απο του

Ισραηλ, απο παντων των δυνατων εις πλουτη, πεντηκοντα σικλους αργυριου αφ' εκαστου, δια να δωση εις τον βασιλεα της Ασσυριας. Και επεστρεψεν ο βασιλευς της Ασσυριας και δεν εσταθη εκει εν τη γη. ²¹Αι δε λοιπαι πραξεις του Μεναημ και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ; ²²Και εκοιμηθη ο Μεναημ μετα των πατερων αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Φακειας ο υιος αυτου. ²³Εν τω πεντηκοστω ετει του Αζαριου βασιλεως του Ιουδα, Φακειας ο υιος του Μεναημ εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια, δυο ετη. ²⁴Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου· δεν απεμακρυνθη απο των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ²⁵Και συνωμοσε κατ' αυτου ο Φεκα υιος του Ρεμαλια, ο στρατηγος αυτου, και επαταξεν αυτον εν Σαμαρεια, εν τω παλατιω του οικου του βασιλεως, μετα του Αργοβ και Αριε, εχων μεθ' εαυτου και πεντηκοντα ανδρας εκ των Γαλααδιτων· και εθανατωσεν αυτον και εβασιλευσεν αντ' αυτου. ²⁶Αι δε λοιπαι πραξεις του Φακειου και παντα οσα επραξεν, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ. ²⁷Εν τω πεντηκοστω δευτερω ετει του Αζαριου βασιλεως του Ιουδα, Φεκα ο υιος του Ρεμαλια εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ εν Σαμαρεια, εικοσι ετη. ²⁸Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου· δεν απεμακρυνθη απο των αμαρτιων του Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση. ²⁹Εν ταις ημεραις του Φεκα βασιλεως του Ισραηλ, ηλθεν ο Θεγλαθ-φελασαρ βασιλευς της Ασσυριας, και εκυριευσε την Ιιων και την Αβελ-βαιθ-μααχα και την Ιανωχ, και την Κεδες και την Ασωρ και την Γαλααδ και την Γαλιλαιαν, πασαν την γην Νεφθαλι, και μετωκισεν αυτους εις Ασσυριαν. ³⁰Και εκαμεν Ωσηε ο υιος του Ηλα συνωμοσιαν κατα του Φεκα υιου του Ρεμαλια, και επαταξεν αυτον και εθανατωσεν αυτον και εβασιλευσεν αντ' αυτου, εν τω εικοστω ετει του Ιωθαμ υιου του Οζιου. ³¹Αι δε λοιπαι πραξεις του Φεκα, και παντα οσα επραξεν, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ισραηλ. ³²Εν τω δευτερω ετει του Φεκα υιου του Ρεμαλια βασιλεως του Ισραηλ, εβασιλευσεν ο Ιωθαμ υιος του Οζιου βασιλεως του Ιουδα. ³³Εικοσιπεντε ετων ηλικιας ητο οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε δεκαεξ ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιερουσα θυγατηρ του Σαδωκ. ³⁴Και επραξε το ευθες ενωπιον Κυριου· επραξε κατα παντα οσα επραξεν Οζιας ο πατηρ αυτου. ³⁵Πλην οι υψηλοι τοποι δεν αφηρεθησαν· ο λαος ετι εθυσιαζε και εθυμιαζεν επι τους υψηλους τοπους. Ουτος ωκοδομησε την υψηλην πυλην του οικου του Κυριου. ³⁶Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωθαμ και παντα οσα επραξε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ³⁷Εν ταις ημεραις εκειναις ηρχισεν ο Κυριος να εξαποστελλη κατα του Ιουδα τον Ρεσιν βασιλεα της Συριας και τον Φεκα υιον του Ρεμαλια. ³⁸Ο δε Ιωθαμ εκοιμηθη μετα των πατερων αυτου, και εταφη

μετα των πατερων αυτου εν πολει Δαβιδ του πατρος αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αχαζ ο υιος αυτου.

16Εν τω δεκατω εβδομω ετει του Φεκα υιου του Ρεμαλια, εβασιλευσεν ο Αχαζ υιος του Ιωθαμ, βασιλεως του Ιουδα. ²Εικοσι ετων ηλικιας ητο ο Αχαζ οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε δεκαεξ ετη εν Ιερουσαλημ. Δεν επραξεν ομως το ευθες ενωπιον Κυριου του Θεου αυτου, ως ο Δαβιδ ο πατηρ αυτου. ³Αλλα περιεπατησεν εν τη οδω των βασιλεων του Ισραηλ, και μαλιστα διεβιβασε τον υιον αυτου δια του πυρος, κατα τα βδελυγματα των εθνων, τα οποια ο Κυριος εξεδιωξεν απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ⁴Και εθυσιαζε και εθυμιαζεν επι τους υψηλους τοπους και επι τους λοφους και υποκατω παντος πρασινου δενδρου. ⁵Τοτε ανεβησαν εις Ιερουσαλημ δια πολεμον Ρεσιν, ο βασιλευς της Συριας, και Φεκα, ο υιος του Ρεμαλια, βασιλευς του Ισραηλ· και επολιορησαν τον Αχαζ, πλην δεν ηδυνηθησαν να νικησωσι. ⁶Κατ' εκεινον τον καιρον Ρεσιν ο βασιλευς της Συριας αποκατεστησε την Ελαθ υπο την εξουσιαν της Συριας, και εδιωξε τους Ιουδαιους απο της Ελαθ· και ελθοντες Συριοι εις την Ελαθ, κατωκησαν εκει εως της ημερας ταυτης. ⁷Ο δε Αχαζ απεστειλε μηνυτας προς τον Θεγλαθ-φελασαρ, βασιλεα της Ασσυριας, λεγων, Εγω ειμαι δουλος σου και υιος σου· αναβα και σωσον με εκ χειρος του βασιλεως της Συριας και εκ χειρος του βασιλεως του Ισραηλ, οτινες εσηκωθησαν εναντιον μου. ⁸Και ελαβεν ο Αχαζ το αργυριον και το χρυσιον το ευρεθεν εν τω οικω του Κυριου και εν τοις θησαυροις του οικου του βασιλεως, και απεστειλε δωρον εις τον βασιλεα της Ασσυριας. ⁹Και εισηκουσεν αυτου ο βασιλευς της Ασσυριας· και ανεβη ο βασιλευς της Ασσυριας επι την Δαμασκον και εκυριευσεν αυτην, και μετωκισε τον λαον αυτης εις Κιρ, τον δε Ρεσιν εθανατωσε. ¹⁰Και υπηγεν ο βασιλευς Αχαζ εις την Δαμασκον, προς συναντησιν του Θεγλαθ-φελασαρ, βασιλεως της Ασσυριας, και ειδε το θυσιαστηριον το εν Δαμασκω· και εστειλεν ο βασιλευς Αχαζ προς τον Ουριαν τον ιερεα το ομοιωμα του θυσιαστηριου και τον τυπον αυτου, καθ' ολην την εργασιαν αυτου. ¹¹Και ωκοδομησεν Ουριας ο ιερευς το θυσιαστηριον, κατα η παντα οσα ο βασιλευς Αχαζ απεστειλεν εκ Δαμασκου. Ουτως εκαμεν Ουριας ο ιερευς, εωσου ελθη ο βασιλευς Αχαζ εκ της Δαμασκου. ¹²Και οτε ηλθεν ο βασιλευς εκ της Δαμασκου, ειδεν ο βασιλευς το θυσιαστηριον· και επλησιασεν ο βασιλευς προς το θυσιαστηριον και εκαμε προσφοραν επ' αυτου. ¹³Και εκαυσε το ολοκαυτωμα αυτου και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτου, και επεχεε την σπονδην αυτου, και ερραντισε το αιμα των ειρηνικων αυτου προσφορων, επι το θυσιαστηριον. ¹⁴Και μετεφερε το χαλκινον θυσιαστηριον, το εμπροσθεν του Κυριου, απο του προσωπου του οικου, απο του μεταξυ του θυσιαστηριου και του οικου του Κυριου, και εθεσεν αυτο κατα το βορειον πλευρον του θυσιαστηριου. ¹⁵Και προσεταξεν ο βασιλευς Αχαζ τον Ουριαν τον ιερεα, λεγων, Επι

το θυσιαστηριον το μεγα προσφερε το ολοκαυτωμα το πρωινον και την εσπερινην εξ αλφιτων προσφοραν και το ολοκαυτωμα του βασιλεως και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτου, μετα του ολοκαυτωματος παντος του λαου της γης, και την εξ αλφιτων προσφοραν αυτων και τας σπονδας αυτων· και ραντισσον επ' αυτο απαν το αιμα του ολοκαυτωματος και απαν το αιμα της θυσιας· το δε χαλκινον θυσιαστηριον θελει εισθαι εις εμε δια να ερωτω τον Κυριον. ¹⁶Και εκαμεν Ουριας ο ιερευς κατα παντα οσα προσεταξεν ο βασιλευς Αχαζ. ¹⁷Και απεκοψεν ο βασιλευς Αχαζ τα συγκλεισματα των βασεων, και εσηκωσεν επανωθεν αυτων τον λουτηρα· και κατεβιβασε την θαλασσαν επανωθεν των χαλκινων βων των υποκατω αυτης, και εθεσεν αυτην επι βασιν λιθινην. ¹⁸Και το στεγασμα του σαββατου, το οποιον ειχον οικοδομησει εν τω οικω, και την εισοδον του βασιλεως την εξω μετετοπισεν απο του οικου του Κυριου, εξ αιτιας του βασιλεως της Ασσυριας. ¹⁹Αι δε λοιπαι πραξεις του Αχαζ, οσας επραξε, δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ²⁰Και εκοιμηθη ο Αχαζ μετα των πατερων αυτου και εταφη μετα των πατερων αυτου εν πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Εζεκιας ο υιος αυτου.

17 Εν τω δωδεκατω ετει του Αχαζ βασιλεως του Ιουδα, εβασιλευσεν Ωσηε ο υιος του Ηλα εν Σαμαρεια επι τον Ισραηλ, εννεα ετη. ²Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, πλην ουχι ως οι βασιλεις του Ισραηλ οιτινες ησαν προ αυτου. ³Επ' αυτον ανεβη Σαλμανασαρ ο βασιλευς της Ασσυριας· και εγεινεν Ωσηε δουλός αυτου και εδιδεν εις αυτον φορον. ⁴Ευρηκε δε ο βασιλευς της Ασσυριας συνωμοσιαν εν τω Ωσηε· διοτι απεστειλε μηνυτας προς τον Σω, βασιλεα της Αιγυπτου, και δεν εδωκε φορον εις τον βασιλεα της Ασσυριας, ως εκαμνε κατ' ετος· οθεν συνεκλεισεν αυτον ο βασιλευς της Ασσυριας και εδεσεν αυτον εν φυλακη. ⁵Και ανεβη ο βασιλευς της Ασσυριας δια πασης της γης· και ανεβη εις την Σαμαρειαν και επολιορκησεν αυτην τρια ετη. ⁶Εν τω εννατω ετει του Ωσηε, ο βασιλευς της Ασσυριας εκυριευσε την Σαμαρειαν και μετωκισε τον Ισραηλ εις την Ασσυριαν, και κατωκισεν αυτους εν Αλα και εν Αβωρ, παρα τον ποταμον Γωζαν, και εν ταις πολεσι των Μηδων. ⁷Εγεινε δε τουτο, διοτι οι υιοι του Ισραηλ ημαρτησαν εις Κυριον τον Θεον αυτων, οστις ανηγαγεν αυτους εκ γης Αιγυπτου, υποκατωθεν της χειρος του Φαραω βασιλεως της Αιγυπτου, και εσεβασθησαν αλλους θεους, ⁸και περιεπατησαν εις τα νομιμα των εθνων, τα οποια εξεδωξεν ο Κυριος απεμπροσθεν των υιων Ισραηλ, και τα των βασιλεων του Ισραηλ, τα οποια εθεσπισαν. ⁹Και επραττον οι υιοι του Ισραηλ κρυφίως πραγματα, τα οποια δεν ησαν ευθεα ενωπιον Κυριου του Θεου αυτων, και ωκοδομησαν εις εαυτους υψηλους τοπους εν πασαις ταις πολεσιν αυτων, απο πυργου φυλακων εως οχυρας πολεως. ¹⁰Και ανηγειραν εις εαυτους αγαλματα και αλση

επι παντα υψηλον λοφον και υποκατω παντος δενδρου πρασινου. ¹¹Και εκει εθυμιαζον επι παντας τους υψηλους τοπους, καθως τα εθνη τα οποια ο Κυριος εξεδωξεν απεμπροσθεν αυτων· και επραττον πονηρα πραγματα δια να παροργιζωσι τον Κυριον· ¹²και ελατρευσαν τα ειδωλα, περι των οποιων ο Κυριος ειπε προς αυτους, Δεν θελετε καμει το πραγμα τουτο. ¹³Και διεμαρτυρηθη ο Κυριος κατα του Ισραηλ και κατα του Ιουδα, δια χειρος παντων των προφητων, παντων των βλεποντων, λεγων, Επιστρεψατε απο των οδων υμων των πονηρων και φυλαττετε τας εντολας μου, τα διαταγματα μου, κατα παντα τον νομον τον οποιον προσεταξα εις τους πατερας σας και τον οποιον απεστειλα εις εσας δια μεσου των δουλων μου των προφητων. ¹⁴Πλην αυτοι δεν υπηκουσαν, αλλ' εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων, ως τον τραχηλον των πατερων αυτων, οιτινες δεν επιστευσαν εις Κυριον τον Θεον αυτων. ¹⁵Και απερριψαν τα διαταγματα αυτου και την διαθηκην αυτου, την οποιαν εκαμε μετα των πατερων αυτων, και τας διαμαρτυρησεις αυτου, τας οποιας διεμαρτυρηθη εναντιον αυτων· και υπηγγαν οπισω της ματαιιοτητος, και εματαιωθησαν, και οπισω των εθνων των περιξ αυτων, περι των οποιων ο Κυριος προσεταξεν αυτους, να μη πραξωσιν ως εκεινα. ¹⁶Και εγκατελιπον πασας ταις εντολας Κυριου του Θεου αυτων, και εκαμον εις εαυτους χωνευτα, δυο μοσχους, και εκαμον αλση και προσεκυνησαν πασαν την στρατιαν του ουρανου και ελατρευσαν τον Βααλ. ¹⁷Και διεβιβαζον τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων δια του πυρος, και μετεχειριζοντο μαντειας και οιωνισμους, και επωλησαν εαυτους εις το να πραττωσι πονηρα ενωπιον του Κυριου, δια να παροργιζωσιν αυτον. ¹⁸Δια ταυτα ο Κυριος ωργισθη σφοδρα κατα του Ισραηλ και απεβαλεν αυτους απο προσωπου αυτου· δεν εναπελειφθη, παρα μονη η φυλη του Ιουδα. ¹⁹Και ο Ιουδας ετι δεν εφυλαξε τας εντολας Κυριου του Θεου αυτου, αλλα περιεπατησαν εις τα διαταγματα του Ισραηλ, τα οποια εκαμον. ²⁰Και απεβαλεν ο Κυριος παν το σπερμα του Ισραηλ και κατεθλιψεν αυτους, και παρεδωκεν αυτους εις την χειρα των διαρπαζοντων, εωσου απερριψεν αυτους απο προσωπου αυτου. ²¹Διοτι απεσχισθη ο Ισραηλ απο του οικου Δαβιδ, και εκαμον βασιλεα τον Ιεροβοαμ υιον του Ναβατ· και ο Ιεροβοαμ απεσπασε τον Ισραηλ εξοπισθεν του Κυριου, και εκαμεν αυτους να αμαρτησωσιν αμαρτιαν μεγαλην. ²²Διοτι οι υιοι Ισραηλ περιεπατησαν εν πασαις ταις αμαρτιας του Ιεροβοαμ, τας οποιας επραξε· δεν απεμακρυνθησαν απ' αυτων, ²³εωσου ο Κυριος απεβαλε τον Ισραηλ απο προσωπου αυτου, καθως ελαλησε δια χειρος παντων των δουλων αυτου των προφητων. Και μετωκισθη ο Ισραηλ απο της γης αυτου εις την Ασσυριαν, εως της ημερας ταυτης. ²⁴Και εφερεν ο βασιλευς της Ασσυριας ανθρωπους εκ Βαβυλωνος και απο Χουθα και απο Αυα και απο Αιμαθ και απο Σεφαρουιμ, και κατωκισεν εν ταις πολεσι της Σαμαρειας αντι των υιων Ισραηλ, και εκληρονομησαν την Σαμα-

ρειαν και κατωκησαν εν ταις πολεσιν αυτης. ²⁵Και εν τη αρχη της εκει κατοικησεως αυτων, δεν εφοβηθησαν τον Κυριον· και απεστειλεν ο Κυριος τους λεοντας μεταξυ αυτων, και εθανατονον εξ αυτων. ²⁶Και ειπον προς τον βασιλεα της Ασσυριας, λεγοντες, Τα εθνη, τα οποια μετωκισας και εκαθισας εν ταις πολεσι της Σαμαρειας, δεν γνωριζουσι τον νομον του Θεου της γης· δια τουτο απεστειλε τους λεοντας μεταξυ αυτων, και ιδου, θανατονουσι αυτους, επειδη δεν γνωριζουσι τον νομον του Θεου της γης. ²⁷Τοτε ο βασιλευς της Ασσυριας προσεταξε, λεγων, Φερετε εκει ενα των ιερεων, τους οποιους μετωκισατε εκειθεν· και ας υπαγωσι και ας κατοικησωσιν εκει· και ας διδαξη αυτους τον νομον του Θεου της γης. ²⁸Και εις των ιερεων, τους οποιους μετωκισαν εκ της Σαμαρειας, ηλθε και κατωκησεν εν Βαιθηλ, και εδιδασκεν αυτους πως να φοβωνται τον Κυριον. ²⁹Εκαστον ομως εθνος εκαμον θεους εις εαυτους και εθεσαν εις τους οικους των υψηλων τοπων, τους οποιους οι Σαμαρειται εκαμον, εκαστον εθνος εν ταις πολεσιν αυτων, οπου κατωκουν. ³⁰Και οι ανδρες της Βαβυλωνος εκαμον την Σοκχωθ-βενωθ, οι δε ανδρες της Χουθα εκαμον την Νεργαλ, και οι ανδρες της Αιμαθ εκαμον την Ασιμα, ³¹και οι Αυιται εκαμον την Νιβαζ και τον Ταρτακ, και οι Σεφαρουιται εκαμον τους υιους αυτων δια του πυρος εις τον Αδραμμελεχ και Αναμμελεχ, θεους των Σεφαρουιτων. ³²Ουτως εφοβουντο τον Κυριον· εκαμον δε εις εαυτους εκ των εσχατων μεταξυ αυτων ιερεις των υψηλων τοπων, οιτινες εθυσιαζον υπερ αυτων εν τοις οικοις των υψηλων τοπων. ³³Εφοβουντο μεν τον Κυριον, ελατρευον ομως τους ιδιους αυτων θεους, κατα τον τροπον των εθνων, οθεν μετωκισθησαν. ³⁴Εως της ημερας ταυτης καμνουσι κατα τους προτερους τροπους· δεν φοβουνται τον Κυριον και δεν πραττουσι κατα τα διαταγματα αυτων και κατα τας κρισεις αυτων και κατα τον νομον και την εντολην, την οποιαν προσεταξεν ο Κυριος εις τους υιους Ιακωβ, τον οποιον ωνομασεν Ισραηλ. ³⁵και εκαμε προς αυτους ο Κυριος διαθηκην και προσεταξεν αυτους, λεγων, Δεν θελετε φοβηθη αλλους θεους, και δεν θελετε προσκυνησει αυτους ουδε λατρευσει αυτους ουδε θυσιασει εις αυτους· ³⁶αλλα τον Κυριον, οστις σας ανηγαγεν εκ γης Αιγυπτου μετα δυναμεως μεγαλης και εν βραχιονι εξηπλωμενω, αυτον θελετε φοβεισθαι και αυτον θελετε προσκυνει και εις αυτον θελετε θυσιαζει, ³⁷και τα διαταγματα και τας κρισεις και τον νομον και την εντολην, την οποιαν εγραψε δια σας, θελετε προσεχει να εκτελητε παντοτε· αλλους δε θεους δεν θελετε φοβηθη· ³⁸και την διαθηκην, την οποιαν εκαμα προς εσας, δεν θελετε λησμονησει και δεν θελετε φοβηθη αλλους θεους· ³⁹αλλα Κυριον τον Θεον σας θελετε φοβεισθαι και αυτος θελει σας ελευθερωσει εκ χειρος παντων των εχθρων σας. ⁴⁰Πλην δεν υπηκουσαν, αλλ' εκαμον κατα τους προτερους τροπους αυτων. ⁴¹Και τα εθνη ταυτα εφοβουντο μεν τον Κυριον, ελατρευον ομως τα γλυπτα αυτων· και οι υιοι αυτων και των υιων αυτων οι υιοι,

καθως οι πατερες αυτων εκαμον, ουτω καμνουσιν εως της ημερας ταυτης.

18Εν δε τω τριτω ετει του Ωσηε υιου του Ηλα, βασιλεως του Ισραηλ, εβασιλευσεν Εζεκιας ο υιος του Αχαζ βασιλεως του Ιουδα. ²Εικοσιπεντε ετων ηλικιας ητο, οτε εβασιλευσεν· εβασιλευσε δε εικοσιεννεα ετη εν Ιερουσαλημ. Και το ονομα της μητρος αυτου ητο Αβι, θυγατηρ του Ζαχαριου. ³Και εκαμε το ευθεσ ενωπιον του Κυριου, κατα παντα οσα εκαμε Δαβιδ ο πατηρ αυτου. ⁴Αυτος αφηρεσε τους υψηλους τοπους και κατεθραυσε τα αγαλματα και κατεκοψε τα αλση και κατεσυντριψε τον χαλκινον οφιν, τον οποιον εκαμεν ο Μωυσης· διοτι εις αυτον· και εκαλεσεν αυτον Νεουσθαν. ⁵Επι Κυριον τον Θεον του Ισραηλ ηλπισε· και δεν εσταθη μετ' αυτον ομοιος αυτου μεταξυ παντων των βασιλεων του Ιουδα, αλλ' ουδε των προ αυτου· ⁶διοτι προσεκολληθη εις τον Κυριον· δεν απεμακρυνθη απο οπισθεν αυτου, αλλ' εφυλαξε τας εντολας αυτου, τας οποιας ο Κυριος προσεταξεν εις τον Μωυσην. ⁷Και ητο ο Κυριος μετ' αυτου· κατεουδοτο οπου εξηρχετο· και απεστατησε κατα του βασιλεως της Ασσυριας και δεν εδουλευσεν εις αυτον. ⁸Αυτος επαταξε τους Φιλισταιους, εως Γαζης και των οριων αυτης, απο πυργου φυλακων εως οχυρας πολεως. ⁹Εν δε τω τεταρτω ετει του βασιλεως Εζεκιου, το οποιον ητο το εβδομον ετος του Ωσηε, υιου του Ηλα βασιλεως του Ισραηλ, Σαλμανασαρ ο βασιλευς της Ασσυριας ανεβη επι την Σαμαρειαν και επολιορκει αυτην. ¹⁰Και εν τω τελει τριων ετων εκυριευσαν αυτην· εν τω εκτω ετει του Εζεκιου, το οποιον ειναι το εννατον του Ωσηε βασιλεως του Ισραηλ, εκυριευθη η Σαμαρεια. ¹¹Και μετωκισεν ο βασιλευς της Ασσυριας τον Ισραηλ εις την Ασσυριαν, και εθεσεν αυτους εν Αλα και εν Αβωρ παρα τον ποταμον Γωζαν και εν ταις πολεσι των Μηδων· ¹²διοτι δεν υπηκουσαν της φωνης Κυριου του Θεου αυτων, αλλα παρεβησαν την διαθηκην αυτου, παντα οσα προσεταξε Μωυσης ο δουλος του Κυριου, και δεν υπηκουσαν ουδε εκαμον αυτα. ¹³Εν δε τω δεκατω τεταρτω ετει του βασιλεως Εζεκιου, ανεβη Σενναχειριμ ο βασιλευς της Ασσυριας επι πασας τας οχυρας πολεις του Ιουδα και εκυριευσεν αυτας. ¹⁴Και απεστειλεν ο Εζεκιας βασιλευς του Ιουδα προς τον βασιλεα της Ασσυριας εις Λαχεις, λεγων, Ημαρτησα· αποστρεψον απ' εμου· ο, τι επιβαλης επ' εμε, θελω βαστασει αυτο. Και επεβαλεν ο βασιλευς της Ασσυριας επι τον Εζεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα, τριακοσια ταλαντα αργυριου και τριακοντα ταλαντα χρυσιου. ¹⁵Και εδωκεν εις αυτον ο Εζεκιας απαν το αργυριον το ευρεθεν εν τω οικω του Κυριου και εν τοις θησαυροις του οικου του βασιλεως. ¹⁶Κατ' εκεινον τον καιρον απεκοψεν ο Εζεκιας τας θυρας του ναου του Κυριου και τους στυλους, τους οποιους Εζεκιας ο βασιλευς του Ιουδα ειχε περισκεπασει με χρυσιον, και εδωκεν αυτο εις τον βασιλεα

της Ασσυριας. ¹⁷Και απεστείλεν ο βασιλευς της Ασσυριας τον Ταρταν και τον Ραβ-σαρεις, και τον Ραβ-σακη, απο Λαχεις, προς τον βασιλεα Εζεκιαν, μετα δυναμεως μεγαλης εις Ιερουσαλημ· οι δε ανεβησαν και ηλθον εις την Ιερουσαλημ. Και οτε ανεβησαν, ηλθον και εσταθησαν εν τω υδραγωγω της ανω κολυμβηθρας, ητις ειναι εν τη μεγαλη οδω του αγρου του γναφεως. ¹⁸Και εβοησαν προς τον βασιλεα, και εξηλθον προς αυτους Ελιακειμ, ο υιος του Χελκιου, ο οικονομος, και Σομνας ο γραμματευσ και Ιωαχ, ο υιος του Ασαφ, ο υπομνηματογραφος. ¹⁹Και ειπε προς αυτους ο Ραβ-σακης, Ειπατε τωρα προς τον Εζεκιαν, Ουτω λεγει ο βασιλευς ο μεγας, ο βασιλευς της Ασσυριας· Ποιον ειναι το θαρρος τουτο επι το οποιον θαρρεις; ²⁰συ λεγεις, πλην ειναι λογοι χειλειω, Εχω βουλην και δυναμιν δια πολεμον· αλλ' επι τινα θαρρεις, ωστε απεστατησας εναντιον μου; ²¹τωρα ιδου, συ θαρρεις επι την ραβδον του συντετριμμενου εκεινου καλαμου, επι την Αιγυπτον, επι τον οποιον εαν τις επιστηριχθη, θελει εμπηχθη εις την χειρα αυτου και τρυπησει αυτην· τοιουτος ειναι Φαραω ο βασιλευς της Αιγυπτου προς παντας τους θαρρουντας επ' αυτον. ²²Αλλ' εαν ειπητε προς εμε, Επι Κυριον τον Θεον ημων θαρρουμεν· δεν ειναι αυτος, του οποιου τους υψηλους τοπους και τα θυσιαστηρια αφηρησεν ο Εζεκιας, και ειπε προς τον Ιουδαν και προς την Ιερουσαλημ, Εμπροσθεν τουτου του θυσιαστηριου θελετε προσκυνησει εν Ιερουσαλημ; ²³Τωρα λοιπον, δος ενεχυρα εις τον κυριον μου τον βασιλεα της Ασσυριας, και εγω θελω σοι δωσει δισχιλιους ιππους, αν δυνασαι απο μερους σου να δωσης επιβατας επ' αυτους. ²⁴Πως λοιπον θελεις στρεφει οπισω το προσωπον ενος τοπαρχου εκ των ελαχιστων δουλων του κυριου μου, και ηλπισας επι την Αιγυπτον δια αμαξας και δια ιππεας; ²⁵Και τωρα ανευ του Κυριου ανεβην εγω επι τον τοπον τουτον, δια να καταστρεψω αυτον; Ο Κυριος ειπε προς εμε, Αναβα επι την γην ταυτην και καταστρεφον αυτην. ²⁶Τοτε ειπεν Ελιακειμ ο υιος του Χελκιου, και ο Σομνας και ο Ιωαχ, προς τον Ραβ-σακη, Λαλησον, παρακαλω, προς τους δουλους σου εις την Συριακην γλωσσαν· διοτι καταλαμβανομεν αυτην· και μη λαλει προς ημας Ιουδαιστι, εις επηκοον του λαου επι του τειχους. ²⁷Αλλ' ο Ραβ-σακης ειπε προς αυτους, Μηπως ο κυριος μου απεστείλεν εμε προς τον κυριον σου η και προς σε, δια να λαλησω τους λογους τουτους; δεν με απεστειλε προς τους ανδρας τους καθημενους επι του τειχους, δια να φαγωσι την κοπρον αυτων και να πιωσι το ουρον αυτων με σας; ²⁸Τοτε ο Ραβ-σακης εσταθη και εφωνησεν Ιουδαιστι μετα φωνης μεγαλης και ελαλησε, λεγων, Ακουσατε τον λογον του βασιλεως του μεγαλου, του βασιλεως της Ασσυριας. ²⁹ουτω λεγει ο βασιλευς· Μη σας απατα ο Εζεκιας· διοτι δεν θελει δυνηθη να σας λυτρωση εκ της χειρος αυτου· ³⁰και μη σας καμνη ο Εζεκιας να θαρρητε επι τον Κυριον, λεγων, Ο Κυριος βεβαιως θελει μας λυτρωσει, και η πολις αυτη δεν θελει παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Ασσυριας.

³¹Μη ακουετε του Εζεκιου· διοτι ουτω λεγει ο βασιλευς της Ασσυριας. Καμετε συμβιβασμον μετ' εμου και εξελθετε προς εμε· και φαγετε εκαστος απο της αμπελου αυτου και εκαστος απο της συκης αυτου, και πιετε εκαστος απο των υδατων της δεξαμενης αυτου· ³²εωσου ελθω και σας λαβω εις γην ομοιαν με την γην σας, γην σιτου και οινου, γην αρτου και αμπελωνων, γην ελαιου και μελιτος, δια να ζησητε και να μη αποθανητε· και μη ακουετε του Εζεκιου, οταν σας απατα, λεγων, Ο Κυριος θελει μας λυτρωσει. ³³Μηπως ελυτρωσε τις τωοντι εκ των θεων των εθνων την γην αυτου εκ της χειρος του βασιλεως της Ασσυριας; ³⁴που οι θεοι της Αιμαθ και Αρφαδ; που οι θεοι της Σεφαρουιμ, της Ενα και της Αυα; μηπως ελυτρωσαν εκ της χειρος μου την Σαμαρειαν; ³⁵τινες μεταξυ παντων των θεων των τοπων ελυτρωσαν την γην αυτων εκ της χειρος μου, ωστε και ο Κυριος να λυτρωση την Ιερουσαλημ εκ της χειρος μου; ³⁶Ο δε λαος εσιωπα και δεν απεκριθη λογον προς αυτον· διοτι ο βασιλευς ειχε προσταξει, λεγων, Μη αποκριθητε προς αυτον. ³⁷Τοτε Ελιακειμ, ο υιος του Χελκιου, ο οικονομος, και Σομνας ο γραμματευσ και Ιωαχ, ο υιος του Ασαφ, ο υπομνηματογραφος, ηλθον προς τον Εζεκιαν με διεσχισμενα ιματια και απηγγειλαν προς αυτον τους λογους του Ραβ-σακη.

19Και οτε ηκουσεν ο βασιλευς Εζεκιας, διεσχισε τα ιματια αυτου και εσκεπασθη με σακκον και εισηλθεν εις τον οικον του Κυριου. ²Και απεστείλεν Ελιακειμ τον οικονομον και Σομναν τον γραμματεα και τους πρεσβυτερους των ιερεων, εσκεπασμενους με σακκους, προς τον προφητην Ησαιαν, τον υιον του Αμωσ. ³Και ειπον προς αυτον, Ουτω λεγει ο Εζεκιας· Ημερα θλιψεως και ονειδισμού και βλασφημίας η ημερα αυτη· διοτι τα τεκνα ηλθον εις την ακμην της γεννας, πλην δυναμεις δεν ειναι εις την τικτουσαν· ⁴ειθε να ηκουσε Κυριος ο Θεος σου παντας τους λογους του Ραβ-σακη, τον οποιον ο βασιλευς της Ασσυριας ο κυριος αυτου απεστειλε δια να ονειδιση τον ζωντα θεον, και να υβριση δια των λογων, τους οποιους ηκουσε Κυριος ο Θεος σου· δια τουτο υψωσον δεησιν υπερ του υπολοιπου του σωζομενου. ⁵Και ηλθον προς τον Ησαιαν οι δουλοι του βασιλεως Εζεκιου. ⁶Και ειπε προς αυτους ο Ησαιας, Ουτω θελετε ειπει προς τον κυριον σας· Ουτω λεγει Κυριος· Μη φοβου απο των λογων τους οποιους ηκουσας, δια των οποιων οι δουλοι του βασιλεως της Ασσυριας με ωνειδισαν· ⁷ιδου, εγω θελω βαλει εις αυτον τοιουτον πνευμα, ωστε, ακουσας θοροβον, θελει επιστρεφει εις την γην αυτου· και θελω καμει αυτον να πεση δια μαχαιρας εν τη γη αυτου. ⁸Ο Ραβ-σακης λοιπον επεστρεφε και ευρηκε τον βασιλεα της Ασσυριας πολεμουντα εναντιον της Λιβνα· διοτι ηκουσεν οτι εφυγεν απο Λαχεις. ⁹Και ο βασιλευς, οτε ηκουσε να λεγωσι περι Θιρακα του βασιλεως της Αιθιοπιας, Ιδου, εξηλθε να σε πολεμηση, απεστειλε παλιν πρεσβεις προς τον Εζεκιαν, λεγων, ¹⁰Ουτω θελετε ειπει

προς Εζεκίαν, τον βασιλεα του Ιουδα, λεγοντες, Ο Θεος σου, επι τον οποιον θαρρεις, ας μη σε απατα, λεγων, Η Ιερουσαλημ δεν θελει παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Ασσυριας. ¹¹Ιδου, συ ηκουσας τι εκαμον οι βασιλεις της Ασσυριας εις παντας τους τοπους, καταστρεφοντες αυτους· και συ θελεις λυτρωθη; ¹²μηπως οι θεοι των εθνων ελυτρωσαν εκεινους, τους οποιους οι πατερες μου κατεστρεψαν, την Γωζαν και την Χαρραν και Ρεσεφ και τους υιους του Εδεν τους εν Τελασσα; ¹³που ο βασιλευς της Αιμαθ, και ο βασιλευς της Αρφαδ, και ο βασιλευς της πολεως Σεφαρουιμ, Ενα και Αυα; ¹⁴Και λαβων ο Εζεκιας την επιστολην εκ της χειρος των πρεσβων, ανεγνωσεν αυτην· και ανεβη ο Εζεκιας εις τον οικον του Κυριου και εξετυλιξεν αυτην ενωπιον του Κυριου. ¹⁵Και προσηυχηθη ενωπιον του Κυριου ο Εζεκιας, λεγων, Κυριε Θεε του Ισραηλ, ο καθημενος επι των χειρουβειμ, συ αυτος εισαι ο Θεος, ο μονος, παντων των βασιλειων της γης· συ εκαμες τον ουρανον και την γην· ¹⁶κλινον, Κυριε, το ους σου και ακουσον· ανοιξον, Κυριε, τους οφθαλμους σου και ιδε· και ακουσον τους λογους του Σενναχειρειμ, οστις απεστειλε τουτον δια να ονειδιση τον ζωντα Θεον· ¹⁷αληθως, Κυριε, οι βασιλεις της Ασσυριας ηρημωσαν τα εθνη και τους τοπους αυτων, ¹⁸και ερριψαν εις το πυρ, τους θεους αυτων· διοτι δεν ησαν θεοι, αλλ' εργον χειρων ανθρωπων, ξυλα και λιθοι· δια τουτο κατεστρεψαν αυτους· ¹⁹τωρα λοιπον, Κυριε Θεε ημων, σωσον ημας, δεομαι, εκ της χειρος αυτου· δια να γνωρισωσι παντα τα βασιλεια της γης, οτι συ εισαι Κυριος ο Θεος, ο μονος. ²⁰Τοτε απεστειλεν Ησαιας ο υιος του Αμωσ προς τον Εζεκίαν, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ηκουσα οσα προσηυχηθης εις εμε κατα του Σενναχειρειμ βασιλεως της Ασσυριας. ²¹Ουτος ειναι ο λογος τον οποιον ο Κυριος ελαλησε περι αυτου· Σε κατεφρονησε, σε ενεπαξιεν παρθενος, η θυγατηρ της Σιων· οπισω σου εσεισε κεφαλην η θυγατηρ της Ιερουσαλημ. ²²Τινα ωνειδισας και εβλασφημησας; και κατατινος υψωσας φωνην και εσηκωσας υψηλα τους οφθαλμους σου; Κατα του Αγιου του Ισραηλ. ²³Τον Κυριον ωνειδισας δια των πρεσβων σου και ειπας, Με το πληθος των αμαξων μου ανεβην εγω εις το υψος των ορεων, εις τα πλευρα του Λιβανου· και θελω κοφει τας υψηλας κεδρους αυτου, τας εκλεκτας ελατους αυτου· και θελω εισελθει εις τα εσχατα οικηματα αυτου, εις το δασος του Καρμηλου αυτου· ²⁴εγω ανεσκαψα και επιον υδατα ξενα· και με το ιχνος των ποδων μου εξηρανα παντας τους ποταμους των πολιορκουμενων. ²⁵Μη δεν ηκουσας οτι εγω εκαμον τουτο παλαιοθεν, και απο ημερων αρχαιων εβουλευθην αυτο; τωρα δε εξετελεσα τουτο, ωστε συ να ησαι δια να καταστρεφης πολεις ωχυρωμενας εις ερειπιων σωρους. ²⁶Δια τουτο οι κατοικοι αυτων ησαν μικρας δυναμεως, ετρομαξαν και κατησχυνθησαν· ησαν ως ο χορτος του αγρου και ως η χλοη, ως ο χορτος των δωματων και ως ο σιτος ο καιομενος πριν καλαμωση. ²⁷Πλην εγω εξευρω την κατοικιαν σου και την εξοδον

σου και την εισοδον σου και την κατ' εμου λυσαν σου. ²⁸Επειδη η κατ' εμου λυσσα σου και η αλαζονεια σου ανεβησαν εις τα ωτα μου, δια τουτο θελω βαλει τον κρικον μου εις τους μυκτηρας σου και τον χαλινον μου εις τα χειλη σου, και θελω σε επιστρεφει δια της οδου δι' ης ηλθες. ²⁹Και τουτο θελει εισθαι εις σε το σημειον· Το ετος τουτο θελετε φαγει ο, τι ειναι αυτοφυες· και το δευτερον ετος, ο, τι εκφυεται απο του αυτου· το δε τριτον ετος, σπειρατε και θερισατε και φυτευσατε αμπελωνας και φαγετε τον καρπον αυτων. ³⁰Και το υπολοιπον εκ του οικου Ιουδα, το διασωθεν, θελει ριζωσει παλιν υποκατωθεν και θελει δωσει επανω καρπους. ³¹Διοτι εξ Ιερουσαλημ θελει εξελθει το υπολοιπον και εκ του ορους Σιων το διασωθεν· ο ζηλος του Κυριου των δυναμεων θελει εκτελεσει τουτο. ³²Οθεν ουτω λεγει Κυριος περι του βασιλεως της Ασσυριας· Δεν θελει εισελθει εις την πολιν ταυτην ουδε θελει τοξευσει εκει βελος ουδε θελει προβαλει κατ' αυτης ασπιδα ουδε θελει υψωσει εναντιον αυτης προχωμα. ³³Δια της οδου δι' ης ηλθε, δι' αυτης θελει επιστρεφει, και εις την πολιν ταυτην δεν θελει εισελθει, λεγει Κυριος. ³⁴Διοτι θελω υπερασπισθη την πολιν ταυτην, ωστε να σωσω αυτην, ενεκεν εμου και ενεκεν του δουλου μου Δαβιδ. ³⁵Και την νυκτα εκεινην εξηλθεν ο αγγελος του Κυριου και επαταξεν εν τω στρατοπεδω των Ασσυριων εκατον ογδοηκοντα πεντε χιλιαδας· και οτε εξηγηρθησαν το πρωι, ιδου, ησαν παντες σωματα νεκρα. ³⁶Και εσηκωθη Σενναχειρειμ, ο βασιλευς της Ασσυριας, και εφυγε και επεστρεψε και κατωκησεν εν Νινευη. ³⁷Και ενω προσεκυνη εν τω οικω Νισρωκ του θεου αυτου, Αδραμμελεχ και Σαρασαρ οι υιοι αυτου επαταξαν αυτον εν μαχαιρα. αυτοι δε εφυγον εις γην Αραρατ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Εσαραδδων ο υιος αυτου.

20 Κατ' εκεινας τας ημερας ηρωστησεν ο Εζεκιας εις θανατον· και ηλθε προς αυτον Ησαιας ο προφητης, ο υιος του Αμωσ, και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Διαταξον περι του οικου σου, επειδη αποθησκεις και δεν θελεις ζησει. ²Τοτε εστρεψε το προσωπον αυτου προς τον τοιχον και προσηυχηθη εις τον Κυριον, λεγων, ³Δεομαι, Κυριε, ενθυμηθητι τωρα, πως περιεπατησα ενωπιον σου εν αληθεια και εν καρδια τελεια και επραξα το αρεστον ενωπιον σου. Και εκλαυσεν ο Εζεκιας κλαυθμον μεγαν. ⁴Και πριν εξελθη ο Ησαιας εις την αυλην την μεσαιαν, εγεινε λογος Κυριου προς αυτον, λεγων, ⁵Επιστρεφον και ειπε προς τον Εζεκίαν τον ηγεμονα του λαου μου, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Δαβιδ του πατρος σου· Ηκουσα την προσευχην σου, ειδον τα δακρυα σου· ιδου, εγω θελω σε ιατρευσει την τριτην ημεραν θελεις αναβη εις τον οικον του Κυριου· ⁶και θελω ελευθερωσει σε και την πολιν ταυτην εκ της χειρος του βασιλεως της Ασσυριας· και θελω υπερασπισθη την πολιν ταυτην, ενεκεν εμου και ενεκεν του δουλου

μου Δαβιδ. ⁷Και ειπεν ο Ησαιας, Λαβετε παλαθην σκων. Και ελαβον και επεθεσαν αυτην επι το ελκος, και ανελαβε την υγειαν αυτου. ⁸Και ειπεν ο Εζεκιας προς τον Ησαιαν, Τι ειναι το σημειον οτι ο Κυριος θελει με ιατρευσει, και οτι θελω αναβη εις τον οικον του Κυριου την τριτην ημεραν; ⁹Και ειπεν ο Ησαιας, Τουτο θελει εισθαι εις σε το σημειον παρα Κυριου, οτι θελει καμει ο Κυριος το πραγμα το οποιον ελαλησε· να προχωρηση η σκια δεκα βαθμους, η να στραφη δεκα βαθμους; ¹⁰Και απεκριθη ο Εζεκιας, Ελαφρον πραγμα ειναι να καταβη η σκια δεκα βαθμους· ουχι, αλλ' ας στραφη οπισω δεκα βαθμους η σκια. ¹¹Και εβησεν ο Ησαιας ο προφητης προς τον Κυριον, και εστρεψεν οπισω την σκιαν δεκα βαθμους, δια των βαθμων τους οποιους κατεβη δια των βαθμων του Αχαζ. ¹²Κατ' εκεινον τον καιρον Βερωδαχβαλαδαν, ο υιος του Βαλαδαν, βασιλευς της Βαβυλωνος, εστειλεν επιστολας και δωρον προς τον Εζεκιαν· διστι ηκουσεν οτι ηρωστησεν ο Εζεκιας. ¹³Και ηχροασθη αυτους ο Εζεκιας και εδειξεν εις αυτους παντα τον οικον των πολυτιμων αυτου πραγματων, τον αργυρον και τον χρυσον και τα αρωματα και τα πολυτιμα μυρα και ολην την οπλοθηκην αυτου και παν ο, τι ευρισκετο εν τοις θησαυροις αυτου· δεν ητο ουδεν εν τω οικω αυτου ουδε υπο πασαν την εξουσιαν αυτου, το οποιον ο Εζεκιας δεν εδειξεν εις αυτους. ¹⁴Τοτε ηλθεν Ησαιας ο προφητης προς τον βασιλεα Εζεκιαν και ειπε προς αυτον, Τι λεγουσιν ουτοι οι ανθρωποι; και ποθεν ηλθον προς σε; Και ειπεν ο Εζεκιας, Απο γης μακρας ερχονται, απο Βαβυλωνος. ¹⁵Ο δε ειπε, Τι ειδον εν τω οικω σου; Και απεκριθη ο Εζεκιας, Ειδον παν ο, τι ειναι εν τω οικω μου· δεν ειναι ουδεν εν τοις θησαυροις μου, το οποιον δεν εδειξα εις αυτους. ¹⁶Τοτε ειπεν ο Ησαιας προς τον Εζεκιαν, Ακουσον τον λογον του Κυριου. ¹⁷Ιδου, ερχονται ημεραι, καθ' ας παν ο, τι ειναι εν τω οικω σου και ο, τι οι πατερες σου εναπεταμιευσαν μεχρι της ημερας ταυτης, θελει μετακομισθη εις την Βαβυλωνα· δεν θελει μεινει ουδεν, λεγει Κυριος. ¹⁸και εκ των υιων σου οιτινες θελουσιν εξελθει απο σου, τους οποιους θελεις γεννησει, θελουσι λαβει και θελουσι γεινει ευνουχοι εν τω παλατιω του βασιλεως της Βαβυλωνος. ¹⁹Τοτε ειπεν ο Εζεκιας προς τον Ησαιαν, Καλος ο λογος του Κυριου, τον οποιον ελαλησας. Ειπεν ετι, Δεν θελει εισθαι ειρηνη και ασφαλεια εν ταις ημεραις μου; ²⁰Αι δε λοιπαι πραξεις του Εζεκιου και παντα τα κατορθωματα αυτου, και τινη τροπω εκαμε το υδροστασιον και το υδραγωγειον και εφερε το υδωρ εις την πολιν, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ²¹Και εκοιμηθη ο Εζεκιας μετα των πατερων αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Μανασσης ο υιος αυτου.

21 Δωδεκα ετων ηλικιας ητο ο Μανασσης, οτε εβασιλευσεν· εβασιλευσε δε πεντηκοντα πεντε ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Εφσιβα. ²Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, κατα τα βδε-

λυγματα των εθνων, τα οποια εξεδιωξεν ο Κυριος απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ³Και ανωκοδομησε τους υψηλους τοπους, τους οποιους Εζεκιας ο πατηρ αυτου κατεστρεψε· και ανηγειρε θυσιαστηρια εις τον Βααλ και εκαμεν αλσος, καθως εκαμεν Αχααβ ο βασιλευς του Ισραηλ· και προσεκυνησε πασαν την στρατιαν του ουρανου και ελατρευσεν αυτα. ⁴Και ωκοδομησε θυσιαστηρια εν τω οικω του Κυριου, περι του οποιου ο Κυριος ειπεν, Εν Ιερουσαλημ θελω θεσει το ονομα μου. ⁵Και ωκοδομησε θυσιαστηρια εις πασαν την στρατιαν του ουρανου, εντος των δυο αυλων του οικου του Κυριου. ⁶Και διεβιβασε τον υιον αυτου δια του πυρος, και προεμαντευε καιρους, και εκαμεν οιωτισμους, και ευστησεν ανταποκριτας δαιμονιων και επασιδους· επραξε πολλα πονηρα ενωπιον του Κυριου, δια να παροργιση αυτον. ⁷Και εστησε το γλυπτον του αλσους, το οποιον εκαμεν, εν τω οικω, περι του οποιου ο Κυριος ειπε προς τον Δαβιδ και προς τον Σολομωντα τον υιον αυτου, Εν τω οικω τουτω και εν Ιερουσαλημ, την οποιαν εξελεξα απο πασων των φυλων του Ισραηλ, θελω θεσει το ονομα μου εις τον αιωνα· ⁸και δεν θελω μετασαλευσει τον ποδα του Ισραηλ απο της γης, την οποιαν εδωκα εις τους πατερας αυτων· εαν μονον προσεξωσι να καμνωσι κατα παντα οσα προσεταξα εις αυτους, και κατα παντα τον νομον τον οποιον ο δουλος μου Μωυσης προσεταξεν εις αυτους. ⁹Πλην δεν υπηκουσαν· και επλανησεν αυτους ο Μανασσης, ωστε να πραττωσι πονηροτερα παρα τα εθνη, τα οποια ο Κυριος ηφανισεν απ' εμπροσθεν των υιων του Ισραηλ. ¹⁰Και ελαλησε Κυριος δια χειρος των δουλων αυτου των προφητων, λεγων, ¹¹Επειδη Μανασσης ο βασιλευς του Ιουδα επραξε τα βδελυγματα ταυτα, πονηροτερα υπερ παντα οσα επραξαν οι Αμορραιοι οι προ αυτου, και εκαμεν ετι τον Ιουδαν να αμαρτηση δια των ειδωλων αυτου, ¹²δια ταυτα ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, εγω επιφερω κακον επι την Ιερουσαλημ και επι τον Ιουδαν, ωστε παντος ακουοντος περι αυτου θελουσιν ηχησει αμφοτερα τα ωτα αυτου· ¹³και θελω εκτεινει επι την Ιερουσαλημ το σχοινιον της Σαμαρειας και την σταθμην του οικου του Αχααβ· και θελω σπογγισει την Ιερουσαλημ, καθως σπογγιζει τις τρυβλιον και σπογγισας στρεφει ανω κατω· ¹⁴και θελω εγκαταλειπει το υπολοιπον της κληρονομιας μου και παραδωσει αυτους εις την χειρα των εχθρων αυτων· και θελουσιν εισθαι εις διαρπαγην και λεηλασιαν εις παντας τους εχθρους αυτων· ¹⁵διστι επραξαν πονηρα ενωπιον μου και με παρωργισαν, αφ' ης ημερας οι πατερες αυτων εξηλθον εξ Αιγυπτου, εως της ημερας ταυτης. ¹⁶Και αιμα ετι αθων εχυσεν ο Μανασσης πολυ σφοδρα, εωσου ενεπλησε την Ιερουσαλημ απ' ακρου εως ακρου· εκτος της αμαρτιας αυτου, δια της οποιας εκαμε τον Ιουδαν να αμαρτηση, πραξας πονηρα ενωπιον του Κυριου. ¹⁷Αι δε λοιπαι πραξεις του Μανασση και παντα οσα εκαμε και η αμαρτια αυτου, την οποιαν ημαρτησε, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βα-

σιλεων του Ιουδα; ¹⁸Εκοιμηθη δε ο Μανασσης μετα των πατερων αυτου, και εταφη εν τω κηπω του οικου αυτου εν τω κηπω Ουζα· και εβασιλευσεν αντ' αυτου Αμων ο υιος αυτου. ¹⁹Εικοσιδυο ετων ηλικιας ητο ο Αμων οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε δυο ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Μεσουλλεμεθ, θυγατηρ του Αρους απο Ιοτεβα. ²⁰Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, καθως επραξε Μανασσης ο πατηρ αυτου. ²¹Και περιεπατησεν εις πασας τας οδους, εις τας οποιας περιεπατησεν ο πατηρ αυτου· και ελατρευσε τα ειδωλα, τα οποια ελατρευσεν ο πατηρ αυτου, και προσεκυνησεν αυτα. ²²Και εγκατελιπε Κυριον τον Θεον των πατερων αυτου και δεν περιεπατησεν εις την οδον του Κυριου. ²³Και συνωμοσαν οι δουλοι του Αμων εναντιον αυτου· και εθανατωσαν τον βασιλεα εν τω οικω αυτου. ²⁴Ο δε λαος της γης εθανατωσε παντας τους συνωμοσαντας κατα του βασιλεως Αμων· και εκαμεν ο λαος της γης Ιωσιαν τον υιον αυτου βασιλεα αντ' αυτου. ²⁵Αι δε λοιπαι πραξεις του Αμων, οσας επραξε, δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων του Ιουδα; ²⁶Και εθαψαν αυτον εν τω ταφω αυτου, εν τω κηπω Ουζα· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωσιας ο υιος αυτου.

22Οκτω ετων ηλικιας ητο ο Ιωσιας οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσεν εν Ιερουσαλημ ετη τριακοντα και εν το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιεδιδα, θυγατηρ του Αδαιου, απο Βοσκαθ. ²Και επραξε το ευθεσ ενωπιον του Κυριου και περιεπατησεν εις πασας τας οδους Δαβιδ του πατρος αυτου, και δεν εξεκλινε δεξια η αριστερα. ³Και εν τω δεκατω ογδω ετει του βασιλεως Ιωσια, εξαπεστειλεν ο βασιλευς τον Σαφαν, υιον του Αζαλιου υιου του Μεσουλλαμ, τον γραμματεα, εις τον οικον του Κυριου, λεγων, ⁴Αναβα προς Χελκιαν τον ιερεα τον μεγαν, και ειπε να απαριθμηση το αργυριον το εισαχθεν εις τον οικον του Κυριου, το οποιον οι φυλαττοντες την θυραν εσυναξαν παρα του λαου· ⁵και ας παραδωσωσιν αυτο εις την χειρα των ποιουντων τα εργα, των επιστατουντων εν τω οικω του Κυριου· οι δε ας δωσωσιν αυτο εις τους εργαζομενους τα εργα τα εν τω οικω του Κυριου, δια να επισκευασωσι τα χαλασματα του οικου, ⁶εις τους ξυλουργους και οικοδομους και τοιχοποιους, και δια να αγορασωσι ξυλα και λιθους λατομητους, δια να επισκευασωσι τον οικον. ⁷πλην δεν εγινετο μετ' αυτων ουδεις λογαριασμος περι του διδομενου εις τας χειρας αυτων αργυριου, διοτι ειργαζοντο εν πιστει. ⁸Ειπε δε Χελκιας ο ιερευς ο μεγας προς Σαφαν τον γραμματεα, Ευρηκα το βιβλιον του νομου εν τω οικω του Κυριου. Και εδωκεν ο Χελκιας το βιβλιον εις τον Σαφαν, και ανεγνωσεν αυτο. ⁹Και ηλθε Σαφαν ο γραμματευς προς τον βασιλεα και ανεφερε λογον προς τον βασιλεα και ειπεν, Οι δουλοι σου εσυναξαν το αργυριον το ευρεθεν εν τω οικω, και παρεδωκαν αυτο εις την χειρα των ποιουντων τα εργα, των επιστατουντων εις τον οικον του Κυριου.

¹⁰Και απηγγειλε Σαφαν ο γραμματευς προς τον βασιλεα, λεγων, Χελκιας ο ιερευς εδωκεν εις εμε βιβλιον. Και ανεγνωσεν αυτο ο Σαφαν ενωπιον του βασιλεως. ¹¹Και ως ηκουσεν ο βασιλευς τους λογους του βιβλιου του νομου, διεσχισε τα ιματια αυτου. ¹²Και προσεταξεν ο βασιλευς Χελκιαν τον ιερεα και Αχικαμ τον υιον του Σαφαν και Αχβωρ τον υιον του Μιχαιου και Σαφαν τον γραμματεα και Ασaiαν τον δουλον του βασιλεως, λεγων, ¹³Υπαγετε, ερωτησατε τον Κυριον περι εμου και περι του λαου και περι παντος του Ιουδα, περι των λογων του βιβλιου τουτου, το οποιον ευρεθη· διοτι μεγαλη ειναι η οργη του Κυριου η εξαφθεισα εναντιον ημων, επειδη οι πατερες ημων δεν υπηκουσαν εις τους λογους του βιβλιου τουτου, ωστε να πραττωσι κατα παντα τα γεγραμμενα περι ημων. ¹⁴Τοτε Χελκιας ο ιερευς, και Αχικαμ και Αχβωρ και Σαφαν και Ασaiας, υπηγαν εις την Ολδαν την προφητιν, την γυναικα του Σαλλουμ υιου του Τικβα, υιου του Αρας, του ιματιοφυλακος· κατακει δε αυτη εν Ιερουσαλημ, κατα το Μισνε· και ωμιλησαν μετ' αυτης. ¹⁵Και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ειπατε προς τον ανθρωπον, οστις σας απεστειλε προς εμε, ¹⁶Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου εγω επιφερω κακα επι τον τοπον τουτον και επι τους κατοικους αυτου, παντας τους λογους του βιβλιου, το οποιον ο βασιλευς του Ιουδα ανεγνωσε· ¹⁷διοτι με εγκατελιπον και εθυμιασαν εις αλλους θεους, δια να με παροργισωσι δια παντων των εργαων των χειρων αυτων· δια τουτο θελει εκχυθη ο θυμος μου επι τον τοπον τουτον και δεν θελει σβεσθη. ¹⁸προς τον βασιλεα ομως του Ιουδα, οστις σας απεστειλε να ερωτησητε τον Κυριον, ουτω θελετε ειπει προς αυτον· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Περι των λογων τους οποιους ηκουσας, ¹⁹επειδη η καρδια σου ηπαλυνθη, και εταπεινωθης ενωπιον του Κυριου, οτε ηκουσας οσα ελαλησα εναντιον του τοπου τουτου και εναντιον των κατοικων αυτου, οτι θελουσι κατασταθη ερημωσις και καταρα, και διεσχισας τα ιματια σου και εκλαυσας ενωπιον μου· δια τουτο και εγω επηκουσα, λεγει Κυριος· ²⁰ιδου λοιπον, εγω θελω σε συναξει εις τους πατερας σου, και θελεις συναχθη εις τον ταφον σου εν ειρηνη· και δεν θελουσιν ιδει οι οφθαλμοι σου παντα τα κακα, τα οποια εγω επιφερω επι τον τοπον τουτον. Και εφεραν αποκρισιν προς τον βασιλεα.

23Και απεστειλεν ο βασιλευς, και συνηγαγον προς αυτον παντας τους πρεσβυτερους του Ιουδα και της Ιερουσαλημ. ²Και ανεβη ο βασιλευς εις τον οικον του Κυριου, και παντες οι ανδρες Ιουδα και παντες οι κατοικοι της Ιερουσαλημ μετ' αυτου, και οι ιερεις και οι προφηται και πας ο λαος, απο μικρου εως μεγαλου· και ανεγνωσεν εις επηκοον αυτων παντας τους λογους του βιβλιου της διαθηκης, το οποιον ευρεθη εν τω οικω του Κυριου. ³Και σταθεις ο βασιλευς πλησιον του στυλου, εκαμε την διαθηκην ενωπιον του Κυριου, να περιπατη κατοπιν του Κυριου και να φυλαττη τας εντολας αυ-

του και τα μαρτυρια αυτου και τα διαταγματα αυτου εξ ολης καρδιας και εξ ολης ψυχης, ωστε να εκτελωσι τους λογους της διαθηκης ταυτης, τους γεγραμμενους εν τω βιβλιω τουτω. Και πας ο λαος εσταθη εις την διαθηκην. ⁴Και προσεταξεν ο βασιλευς Χελκιαν τον ιερα τον μεγαν και τους ιερεις της δευτερας ταξεως και τους φυλακας της πυλης, να εκβαλωσιν εκ του ναου του Κυριου παντα τα σκευη, τα κατεσκευασμενα δια τον Βααλ και δια το αλσος και δια πασαν την στρατιαν του ουρανου· και κατεκαυσεν αυτα εξω της Ιερουσαλημ εν τοις αγροις Κεδρων, και μετεκομισαν την στακτην αυτων εις Βαιθηλ. ⁵Και κατηγορησε τους ειδωλολατρικους ιερεις, τους οποιους οι βασιλεις του Ιουδα διωρισαν να θυμιαζωσιν εν τοις υψηλοις τοποις, εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν τοις περιξ της Ιερουσαλημ· και τους θυμιαζοντας εις τον Βααλ, εις τον ηλιον και εις την σεληνην και εις τα ζωδια και εις πασαν την στρατιαν του ουρανου. ⁶Και εξεβαλε το αλσος εκ του οικου του Κυριου, εξω της Ιερουσαλημ, εις τον χειμαρρον Κεδρων, και κατεκαυσεν αυτο εν τω χειμαρρω Κεδρων και κατελεπτυνεν αυτο εις σκονην, και ερριψε την σκονην αυτου επι των μνηματων των υιων του οχλου. ⁷Και κατεκρημνισε τους οικους των σοδομιτων, τους εν τω οικω του Κυριου, οπου αι γυναικες υφαινον παραπετασματα δια το αλσος. ⁸Και εφερε παντας τους ιερεις εκ των πολεων του Ιουδα, και εβεβηλωσε τους υψηλους τοπους, εις τους οποιους οι ιερεις εθυμιαζον, απο Γεβα εως Βηρ-σαββε, και κατεκρημνισε τους υψηλους τοπους των πυλων, των εν τη εισοδω της πυλης Ιησου του αρχοντος της πολεως, τη εξ αριστερων της πυλης της πολεως. ⁹Πλην οι ιερεις των υψηλων τοπων δεν ανεβησαν προς το θυσιαστηριον του Κυριου εν Ιερουσαλημ, αλλ' ετρωγον αζυμα μεταξυ των αδελφων αυτων. ¹⁰Και εβεβηλωσε τον Τοφεθ, τον εν τη φαραγγι των υιων του Εννομ· ωστε να μη δυναται μηδεις να διαβιβαση τον υιον αυτου η την θυγατερα αυτου δια του πυρος εις τον Μολοχ. ¹¹Και αφηρεσε τους ιππους, τους οποιους οι βασιλεις του Ιουδα εστησαν εις τον ηλιον, κατα την εισοδον του οικου του Κυριου, πλησιον του οικηματος του Ναθαν-μελεχ του ευνουχου, το οποιον ητο εν Φαρουρειμ, και κατεκαυσεν εν πυριτας αμαξας του ηλιου. ¹²Και τα θυσιαστηρια τα επι του δωματος του υπερωου του Αχαζ, τα οποια εκαμον οι βασιλεις του Ιουδα, και τα θυσιαστηρια, τα οποια εκαμεν ο Μανασσης εν ταις δυο αυλαις του οικου του Κυριου, κατεστρεφεν αυτα ο βασιλευς και κατεκρημνισεν εκειθεν και ερριψε την σκονην αυτων εις τον χειμαρρον Κεδρων. ¹³Και τους υψηλους τοπους τους κατα προσωπον της Ιερουσαλημ, τους εν δεξια του ορους της διαφθορας, τους οποιους ωκοδομησε Σολομων ο βασιλευς του Ισραηλ δια την Ασταρτην το βδελυγμα των Σιδωνιων, και δια τον Χεμωσ το βδελυγμα των Μωαβιτων, και δια τον Μελωμ το βδελυγμα των υιων Αμμων, εβεβηλωσεν ο βασιλευς. ¹⁴Και συνετριψε τα αγαλματα και κατεκοψε τα αλση και εγεμισσε τους τοπους αυτων απο

οστα ανθρωπων. ¹⁵Και το θυσιαστηριον το εν Βαιθηλ και τον υψηλον τοπον, τον οποιον εκαμεν Ιεροβοαμ ο υιος του Ναβατ, οστις εκαμε τον Ισραηλ να αμαρτηση, και εκεινο το θυσιαστηριον και τον υψηλον τοπον κατεχαλασε και κατεκαυσε τον υψηλον τοπον και ελεπτυνεν αυτα εις σκονην και το αλσος κατεκαυσεν. ¹⁶Οτε δε ο Ιωσιας εστραφη και ειδε τους ταφους τους εκει εν τω ορει, εστειλε και ελαβε τα οστα εκ των ταφων και κατεκαυσεν αυτα επι του θυσιαστηριου, και εβεβηλωσεν αυτο· κατα τον λογον του Κυριου, τον οποιον εκηρυξεν ο ανθρωπος του Θεου, ο λαλησας τους λογους τουτους. ¹⁷Τοτε ειπε, Τι μνημειον ειναι εκεινο το οποιον εγω βλεπω; Και οι ανδρες της πολεως ειπον προς αυτον, Ο ταφος του ανθρωπου του Θεου, οστις ηλθεν εξ Ιουδα και εκηρυξε τα πραγματα ταυτα, τα οποια συ εκαμες κατα του θυσιαστηριου της Βαιθηλ. ¹⁸Και ειπεν, Αφησατε αυτον· ας μη κινηση μηδεις τα οστα αυτου. Και διεσωσαν τα οστα αυτου, μετα των οστεων του προφητου του ελθοντος εκ Σαμαρειας. ¹⁹Και παντας ετι τους οικους των υψηλων τοπων τους εν ταις πολεσι της Σαμαρειας, τους οποιους εκαμον οι βασιλεις του Ισραηλ δια να παροργισωσι τον Κυριον, ο Ιωσιας αφηρεσε, και εκαμεν εις αυτους κατα παντα τα εργα οσα εκαμεν εις Βαιθηλ. ²⁰Και εθυσιασεν επι των θυσιαστηριων παντας τους ιερεις των υψηλων τοπων τους εκει, και κατεκαυσεν επ' αυτων τα οστα των ανθρωπων και επεστρεφεν εις Ιερουσαλημ. ²¹Τοτε προσεταξεν ο βασιλευς εις παντα τον λαον, λεγων, Καμετε το πασχα εις Κυριον τον Θεον σας, κατα το γεγραμμενον εν τω βιβλιω τουτω της διαθηκης. ²²Βεβαιως δεν εγινε τοιουτον πασχα απο των ημερων των κριτων οιτινες εκρινον τον Ισραηλ, ουδε εν πασαις ταις ημεραις των βασιλειων του Ισραηλ και των βασιλειων του Ιουδα, ²³οποιον εγινε προς τον Κυριον εν Ιερουσαλημ το πασχα τουτο, κατα το δεκατον ογδοον ετος του βασιλεως Ιωσιου. ²⁴Αφηρεσεν ετι ο Ιωσιας και τους ανταποκριτας των δαιμονιων και τους μαντεις και τα ξοανα και τα ειδωλα και παντα τα βδελυγματα τα οποια εφαινοντο εν τη γη του Ιουδα και εν Ιερουσαλημ, δια να εκτελεση τους λογους του νομου τους γεγραμμενους εν τω βιβλιω, το οποιον ευρηκε Χελκιαις ο ιερευς εν τω οικω του Κυριου. ²⁵Και ομοιος αυτου δεν υπηρξε προ αυτου βασιλευς, οστις επεστρεφεν εις τον Κυριον εξ ολης αυτου της καρδιας και εξ ολης αυτου της ψυχης και εξ ολης αυτου της δυναμεως, κατα παντα τον νομον του Μωυσεως· ουδε ηγεθη μετ' αυτον ομοιος αυτου. ²⁶Πλην ο Κυριος δεν εστραφη απο του θυμου της οργης αυτου της μεγαλης, καθ' ον εξηφθη η οργη αυτου κατα του Ιουδα, εξ αιτιας παντων των παροργισμων, δια των οποιων παρωργισεν αυτον ο Μανασσης. ²⁷Και ειπε Κυριος, Και τον Ιουδαν θελω εκβαλει απ' εμπροσθεν μου, καθως εξεβαλον τον Ισραηλ, και θελω απορριψει την πολιν ταυτην, την Ιερουσαλημ, την οποιαν εξελεξα, και τον οικον περι του οποιου ειπα, ο ονομα μου θελει εσθαι εκει. ²⁸Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωσιου και παντα

οσα επράξε, δεν είναι γεγραμμένα εν τω βιβλίω των χρονικών των βασιλέων του Ιουδα; ²⁹Εν ταις ημεραις αυτού ανεβη ο Φαραω-νεχαω, βασιλεύς της Αιγύπτου, κατά του βασιλέως της Ασσυρίας επί τον ποταμόν Ευφρατήν. Και υπήγεν ο βασιλεύς Ιωσίας εις απάντησιν αυτού· και εκείνος, ως είδεν αυτόν, εθανάτωσεν αυτόν εν Μεγιδδώ. ³⁰Και οι δούλοι αυτού επεβίβασαν αυτόν νεκρόν εις αμάξαν από Μεγιδδώ, και εφεραν αυτόν εις Ιερουσαλήμ, και εθαψαν αυτόν εν τω ταφώ αυτού. Ο δε λαός της γης ελάβε τον Ιωαχαζ υιόν του Ιωσίου, και εχρίσαν αυτόν και εκαμόν αυτόν βασιλεύα αντί του πατρός αυτού. ³¹Εικοσιτριών ετών ηλικίας ήτο ο Ιωαχαζ, οτε εβασίλευσε· και εβασίλευσε τρεις μήνας εν Ιερουσαλήμ. Το δε όνομα της μητρός αυτού ήτο Αμουταλ, θυγατήρ του Ιερεμίου από Λιβνά. ³²Και επράξε πονήρα ενώπιον του Κυρίου, κατά πάντα οσα επράξαν οι πατέρες αυτού. ³³Και εφυλακίσεν αυτόν ο Φαραω-νεχαω εν Ριβλά εν τη γη Αιμαθ, δια να μη βασιλεύη εν Ιερουσαλήμ· και κατέδικασε την γην εις προστίμον εκατόν ταλάντων αργυρίου και ενός ταλάντου χρυσιού. ³⁴Και εκαμέν ο Φαραω-νεχαω τον Ελιακειμ τον υιόν του Ιωσίου βασιλεύα αντί Ιωσίου του πατρός αυτού, και μετήλλαξε το όνομα αυτού εις Ιωακειμ· τον δε Ιωαχαζ ελάβε και εφερέν εις Αιγύπτον, και απεθάνεν εκεί. ³⁵Ο δε Ιωακειμ έδωκεν εις τον Φαραω το αργύριον και το χρυσίον· εφορολόγησεν όμως την γην, δια να δώση το αργύριον κατά την προστάγην του Φαραω· ο λαός της γης συνεισεφερε το αργύριον και το χρυσίον, εκάστος κατά την εκτίμησιν αυτού, δια να δώση εις τον Φαραω-νεχαω. ³⁶Εικοσιπέντε ετών ηλικίας ήτο ο Ιωακειμ, οτε εβασίλευσεν· εβασίλευσε δε ένδεκα έτη εν Ιερουσαλήμ· το δε όνομα της μητρός αυτού ήτο Ζεβουδά, θυγατήρ του Φεδαιού από Ρουμά. ³⁷Και επράξε πονήρα ενώπιον του Κυρίου, κατά πάντα οσα επράξαν οι πατέρες αυτού.

24Εν ταις ημεραις αυτού ανεβη Ναβουχοδονοσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, και ο Ιωακειμ εγένεε δούλος αυτού τρία έτη· έπειτα εστραφή και απεστατήσε κατ' αυτού. ²Και απεστείλεν ο Κύριος εναντίον αυτού τα ταγματα των Χαλδαιών και τα ταγματα των Συριών και τα ταγματα των Μωαβιτών και τα ταγματα των υιών Αμμών, και απεστείλεν αυτούς εναντίον του Ιουδα, δια να καταστρεψώσιν αυτόν· κατά τον λόγον του Κυρίου, τον οποίον έλαλήσε δια χείρος των δούλων αυτού των προφητών. ³Τω όντι κατά προστάγην του Κυρίου εγένεε τουτο εις τον Ιουδαν, δια να αποβαλή αυτόν από προσώπου αυτού, δια τας αμαρτίας του Μανασση, κατά πάντα οσα επράξε· ⁴και έτι δια το αθών αιμα το οποίον έχυσε, διότι εγένεε την Ιερουσαλήμ αιμα αθών· και δεν ήθελήσεν ο Κύριος να συγχώρηση αυτόν. ⁵Αι δε λοιπαι πράξεις του Ιωακειμ και πάντα οσα επράξε, δεν είναι γεγραμμένα εν τω βιβλίω των χρονικών των βασιλέων του Ιουδα; ⁶Και εκοιμήθη ο Ιωακειμ μετά των πα-

τέρων αυτού, και εβασίλευσεν αντ' αυτού Ιωαχειν ο υιός αυτού. ⁷Ο δε βασιλεύς της Αιγύπτου δεν εξήλθε πλέον εκ της γης αυτού· διότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνος ελάβεν, από του ποταμού της Αιγύπτου μέχρι του ποταμού Ευφρατού, πάντα οσα ήσαν του βασιλέως της Αιγύπτου. ⁸Δεκαοκτώ ετών ηλικίας ήτο ο Ιωαχειν, οτε εβασίλευσε· και εβασίλευσε τρεις μήνας εν Ιερουσαλήμ· το δε όνομα της μητρός αυτού ήτο Νεουσθα, θυγατήρ του Ελναθαν εξ Ιερουσαλήμ. ⁹Και επράξε πονήρα ενώπιον του Κυρίου, κατά πάντα οσα επράξεν ο πατήρ αυτού. ¹⁰Κατ' εκείνον τον καιρόν ανεβήσαν οι δούλοι του Ναβουχοδονοσορ βασιλέως της Βαβυλώνος επί την Ιερουσαλήμ και επολιορκήσαν την πόλιν. ¹¹Και ήλθε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος κατά της πόλεως, και οι δούλοι αυτού επολιορκούν αυτήν. ¹²Και εξήλθεν ο Ιωαχειν βασιλεύς του Ιουδα προς τον βασιλεύα της Βαβυλώνος, αυτός και η μητήρ αυτού και οι δούλοι αυτού και οι αρχόντες αυτού και οι ευνούχοι αυτού· και συνελάβεν αυτόν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, εν τω ογδώ ετει της βασιλείας αυτού. ¹³Και εξήγαγεν εκείθεν πάντας τους θησαυρούς του οικου του Κυρίου και τους θησαυρούς του οικου του βασιλέως, και κατέκοψε πάντα τα σκευη τα χρυσα, τα οποία εκαμε Σολομών ο βασιλεύς του Ισραήλ εν τω ναώ, του Κυρίου, καθώς έλαλήσεν ο Κύριος. ¹⁴Και μετώκισε πασαν την Ιερουσαλήμ και πάντας τους αρχόντας και πάντας τους δυνατούς πολεμιστας, δεκα χιλιάδας αιχμαλώτων, και πάντας τους ξυλουργούς και σιδηρουργούς· δεν έμεινεν έμνη το πτωχότερον μέρος του λαού της γης. ¹⁵Και μετώκισε τον Ιωαχειν εις την Βαβυλώνα· και την μητέρα του βασιλέως και τας γυναίκας του βασιλέως και τους ευνούχους αυτού και τους δυνατούς της γης εφερέν αιχμαλώτους εξ Ιερουσαλήμ εις την Βαβυλώνα· ¹⁶και πάντας τους πολεμιστας, επτα χιλιάδας, και τους ξυλουργούς και τους σιδηρουργούς, χιλίους, πάντας δυνατούς και επιτηδείς εις πόλεμον· και μετώκισεν αυτούς εις Βαβυλώνα ο βασιλεύς της Βαβυλώνος. ¹⁷Και εκαμέν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος βασιλεύα, αντ' αυτού, Ματθανιαν τον αδελφόν του πατρός αυτού, και μετήλλαξε το όνομα αυτού εις Σεδεκίαν. ¹⁸Ένος και είκοσι ετών ηλικίας ήτο ο Σεδεκίας, οτε εβασίλευσεν· εβασίλευσε δε ένδεκα έτη εν Ιερουσαλήμ· το δε όνομα της μητρός αυτού ήτο Αμουταλ, θυγατήρ του Ιερεμίου από Λιβνά. ¹⁹Και επράξε πονήρα ενώπιον του Κυρίου, κατά πάντα οσα επράξεν ο Ιωακειμ· ²⁰διότι εξ οργής του Κυρίου κατά της Ιερουσαλήμ και του Ιουδα, εώσου απερίριψεν αυτούς από προσώπου αυτού, εγένεε να αποστατήση ο Σεδεκίας κατά του βασιλέως της Βαβυλώνος.

25Και εν τω ενάτω ετει της βασιλείας αυτού, τον δεκάτον μήνα, την δεκάτην του μηνός, ήλθε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, αυτός και παν το στρατεύμα αυτού, κατά της Ιερουσαλήμ, και εστρατοπέδευσεν εναντίον αυτής· και ωκοδομήσαν περιτειχίσματα

εναντιον αυτης κυκλω. ²Και η πολις επολιορκειτο μεχρι του ενδεκατου ετους του βασιλεως Σεδεκιου. ³Και την ενατην του τεταρτου μηνος η πεινα υπερισχυσεν εν τη πολει, και δεν ητο αρτος δια τον λαον του τοπου. ⁴Και εξεπορθηθη η πολις, και παντες οι ανδρες του πολεμου εφυγον την νυκτα, δια της οδου της πυλης της μεταξυ των δυο τειχων, της πλησιον του βασιλικου κηπου· οι δε Χαλδαιιοι ησαν πλησιον της πολεως κυκλω· και ο βασιλευς υπηγε κατα την οδον της πεδιαδος. ⁵Το δε στρατευμα των Χαλδαιων κατεδιωξεν οπισω του βασιλεως, και εφθασαν αυτον εις τας πεδιαδας της Ιεριχω· και παν το στρατευμα αυτου διεσκορπισθη απο πλησιον αυτου. ⁶Και συνελαβον τον βασιλεα και ανηγαγον αυτον προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος εις Ριβλα· και επροφεραν καταδικην επ' αυτον. ⁷Και εσφαξαν τους υιους του Σεδεκιου εμπροσθεν των οφθαλμων αυτου, και εξετυφλωσαν τους οφθαλμους του Σεδεκιου, και δεσαντες αυτον με δυο χαλκινιας αλυσεις, εφεραν αυτον εις Βαβυλωνα. ⁸Εν δε τω πεμπτω μηνι, την εβδομην του μηνος, του δεκατου ενατου ετους του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος, ηλθεν επι Ιερουσαλημ Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ, ο δουλος του βασιλεως της Βαβυλωνος· ⁹και κατεκαυσε τον οικον του Κυριου και τον οικον του βασιλεως και παντας τους οικους της Ιερουσαλημ, και παντα μεγαν οικον κατεκαυσεν εν πυρι. ¹⁰Και παν το στρατευμα των Χαλδαιων, το μετα του αρχισωματοφυλακος, κατεκρημνισε τα τειχη της Ιερουσαλημ κυκλω. ¹¹Το δε υπολοιπον του λαου, το εναπολειφθεν εν τη πολει, και τους φυγοντας, οιτινες προσεφυγον προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος, και το εναπολειφθεν του πληθους μετωκισεν ο Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ. ¹²Εκ των πτωχων ομως της γης αφηκεν ο αρχισωματοφυλαξ, δια αμπελουργους και γεωργους. ¹³Και τους στυλους τους χαλκινους, τους εν τω οικω του Κυριου, και τας βασεις και την χαλκινην θαλασσαν την εν τω οικω του Κυριου, οι Χαλδαιοι κατεκοψαν και μετεκομισαν τον χαλκον αυτων εις την Βαβυλωνα. ¹⁴Ελαβον δε και τους λεβητας και τα πτυαρια και τα λυγνοφαλιδα και τα θυμιατηρια και παντα τα σκευη τα χαλκινια, δια των οποιων εγινετο η υπηρεσια. ¹⁵Ελαβε προσετι ο αρχισωματοφυλαξ και τα πυροδοχεια και τας φιαλας, ο, τι ητο χρυσουν και ο, τι αργυρουν· ¹⁶τους δυο στυλους, την μιαν θαλασσαν και τας βασεις, τας οποιας ο Σολομων εκαμε δια τον οικον του Κυριου· ο χαλκος παντων τουτων των σκευων ητο αζυγιστος. ¹⁷Το υψος του ενος στυλου ητο δεκαοκτω πηγων, και το κιονοκρανον το επ' αυτου χαλκινον. Το δε υψος του κιονοκρανου τριων πηγων· και το δικτυωτον και τα ροδια επι του κιονοκρανου κυκλω ησαν παντα χαλκινια· τα αυτα ειχε και ο δευτερος στυλος μετα του δικτυωτου. ¹⁸Και ελαβεν ο αρχισωματοφυλαξ Σεραιαν τον πρωτον ιερεα και Σοφονιαν τον δευτερον ιερεα και τους τρεις θυρωρους· ¹⁹και εκ της πολεως ελαβεν ενα ευνουχον, οστις ητο επιστατης επι των ανδρων των πολεμιστων, και πεντε ανδρας εκ των παρι-

σταμενων εμπροσθεν του βασιλεως, τους ευρεθεντας εν τη πολει, και τον γραμματεα τον αρχοντα των στρατευματων, οστις εκαμνε την στρατολογιαν του λαου της γης, και εξηκοντα ανδρας εκ του λαου της γης, τους ευρεθεντας εν τη πολει. ²⁰Και λαβων αυτους Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ, εφερεν αυτους προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος εις Ριβλα. ²¹Και επαταξεν αυτους ο βασιλευς της Βαβυλωνος και εθανατωσεν αυτους εν Ριβλα, εν τη γη Αιμαθ. Ουτω μετωκισθη ο Ιουδας απο της γης αυτου. ²²Περι δε του λαου του εναπολειφθεντος εν τη γη Ιουδα, τους οποιους Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος αφηκεν, επι τουτους κατεστησε Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ, υιου του Σαφαν. ²³Ακουσαντες δε παντες οι αρχοντες των στρατευματων, αυτοι και οι ανδρες αυτων, οτι ο βασιλευς της Βαβυλωνος κατεστησε τον Γεδαλιαν, ηλθον προς τον Γεδαλιαν εις Μισπα, και Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου και Ιωαναν ο υιος του Καρρα και Σεραιας ο υιος του Τανουμεθ ο Νετωφαθιτης και Ιααζανιας, υιος Μααχαθιτου τινος, αυτοι και οι ανδρες αυτων. ²⁴Και ωμοσεν ο Γεδαλιας προς αυτους και προς τους ανδρας αυτων και ειπε προς αυτους, Μη φοβεισθε να ησθε δουλοι των Χαλδαιων. Κατοικησατε εν τη γη και δουλευετε τον βασιλεα της Βαβυλωνος· και θελει εισθαι καλον εις εσας. ²⁵Εν δε τω εβδομω μηνι, Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου, υιου του Ελισαμα, εκ του βασιλικου σπερματος, ηλθεν, εχων μεθ' εαυτου δεκα ανδρας, και επαταξαν τον Γεδαλιαν, ωστε απεθανε, και τους Ιουδαιους και Χαλδαιους, τους οντας μετ' αυτου εν Μισπα. ²⁶Και εσηκωθη πας ο λαος, απο μικρου εως μεγαλου, και οι αρχοντες των στρατευματων, και ηλθον εις την Αιγυπτον· διοτι εφοβηθησαν απο προσωπου των Χαλδαιων. ²⁷Εν δε τω τριακοστω εβδομω ετει της μετοικεσιας του Ιωαχειν βασιλεως του Ιουδα, τον δωδεκατον μηνα, την εικοστην εβδομην του μηνος, ο Ευειλ-μερωδαχ βασιλευς της Βαβυλωνος, κατα το ετος καθ' ο εβασιλευσεν, υψωσεν εκ της φυλακης την κεφαλην του Ιωαχειν βασιλεως του Ιουδα· ²⁸και ελαλησεν ευμενωσ μετ' αυτου, και εθεσε τον θρονον αυτου επανωθεν του θρονου των βασιλεων, των μετ' αυτου εν Βαβυλωνι. ²⁹και ηλλαξε τα ιματια της φυλακης αυτου· και ετρωγεν αρτον παντοτε μετ' αυτου πασας τας ημερας της ζωης αυτου· ³⁰και το σιτηρεσιον αυτου ητο παντοτεινον σιτηρεσιον, διδομενον εις αυτον παρα του βασιλεως, ημερησιος χορηγια πασας τας ημερας της ζωης αυτου.

1 Χρονικά

¹Αδαμ, Σηθ, Ενωσ, ²Καιναν, Μααλαλεηλ, Ιαρεδ, ³Ενωχ, Μαθουσαλα, Λαμεχ, ⁴Νωε, Σημ, Χαμ και Ιαφεθ. ⁵Υιοι του Ιαφεθ, Γομερ και Μαγωγ και Μαδαι και Ιαυαν και Θουβαλ και Μεσεχ και Θειρας· ⁶και υιοι του Γομερ, Ασχεναζ και Ριφαθ και Θωγαρμα· ⁷και υιοι του Ιαυαν, Ελεισα και Θαρσεις, Κιττειμ και Δωδανειμ. ⁸Υιοι του Χαμ, Χους και Μισραιμ, Φουθ και Χανααν· ⁹και υιοι του Χους, Σεβα και Αβιλα και Σαβθα και Ρααμα και Σαβθεκα· και υιοι του Ρααμα, Σεβα και Δαιδαν. ¹⁰Και ο Χους εγεννησε τον Νεβρωδ· ουτος ηρχισε να ηναι ισχυρος επι της γης. ¹¹Και ο Μισραιμ εγεννησε τους Λουδειμ και τους Αναμειμ και τους Λεαβειμ και τους Ναφθουχειμ, ¹²και τους Πατρουσειμ και τους Χασλουχειμ, εκ των οποιων εξηλθον οι Φιλισταιοι, και τους Καφθορειμ. ¹³Και ο Χανααν εγεννησε τον Σιδωνα πρωτοτοκον αυτου, και τον Χετταιον, ¹⁴και τον Ιεβουσαιον και τον Αμορραιον και τον Γεργεσαιον, ¹⁵και τον Ευαιον και τον Αρουκαιον και τον Ασενναιον, ¹⁶και τον Αρβαδιον και τον Σαμαραιον και τον Αμαθαιον. ¹⁷Υιοι του Σημ, Ελαμ και Ασσουρ και Αρφαξαδ και Λουδ και Αραμ· και υιοι Αραμ, Ουζ και Ουλ και Γεθερ και Μεσεχ. ¹⁸Και ο Αρφαξαδ εγεννησε τον Σαλα, και ο Σαλα εγεννησε τον Εβερ. ¹⁹Και εις τον Εβερ εγεννηθησαν δυο υιοι· το ονομα του ενος, Φαλεγ· διοτι εν ταις ημεραις αυτου διεμερισθη η γη· το δε ονομα του αδελφου αυτου, Ιοκταν. ²⁰Και ο Ιοκταν εγεννησε τον Αλμωδαδ και τον Σαλεφ και τον Ασαρ-μαβεθ και τον Ιαραχ, ²¹και τον Αδωραμ και τον Ουζαλ και τον Δικλα, ²²και τον Εβαλ και τον Αβιμαηλ και τον Σεβα ²³και τον Οφειρ, και τον Αβιλα, και τον Ιωβαβ· παντες ουτοι ησαν οι υιοι του Ιοκταν. ²⁴Σημ, Αρφαξαδ, Σαλα, ²⁵Εβερ, Φαλεγ, Ραγαυ, ²⁶Σερουχ, Ναχωρ, Θαρα, ²⁷Αβραμ, οστις ειναι ο Αβρααμ. ²⁸Υιοι δε του Αβρααμ, Ισαακ και Ισμαηλ. ²⁹Αυται ειναι αι γενεαι αυτων· Ο πρωτοτοκος του Ισμαηλ, Ναβαιωθ· επειτα Κηδαρ και Αδβεηλ και Μιβσαμ, ³⁰Μισμα και Δουμα, Μασσα, Αδαδ και Θαιμα, ³¹Ιετουρ, Ναφις και Κεδμα· ουτοι ησαν οι υιοι του Ισμαηλ. ³²Οι δε υιοι της Χεττουρας, θεραπαινης του Αβρααμ, ουτοι· αυτη εγεννησε τον Ζεμβραν και Ιοξαν και Μαδαν και Μαδιαμ και Ιεσβωκ και Σουα· και υιοι του Ιοξαν, Σεβα και Δαιδαν· ³³και υιοι του Μαδιαμ, Γεφα και Εφερ και Ανωχ και Αβειδα και Ελδαγα· παντες ουτοι ησαν υιοι της Χεττουρας. ³⁴Και εγεννησεν ο

Αβρααμ τον Ισαακ· υιοι δε του Ισαακ, ο Ησαυ και ο Ισραηλ. ³⁵Υιοι του Ησαυ, Ελιφας, Ραγουηλ και Ιεους και Ιεγλομ και Κορε· ³⁶υιοι του Ελιφας, Θαιμαν και Ωμαρ, Σωφαρ και Γοθωμ, Κενεζ και Θαμνα και Αμαληκ. ³⁷Υιοι του Ραγουηλ, Ναχαθ, Ζερα, Σομε και Μοζε. ³⁸Και υιοι του Σηειρ, Λωταν και Σωβαλ και Σεβεγων και Ανα και Δησων και Εσερ και Δισαν. ³⁹Και υιοι του Λωταν, Χορρι και Αιμαμ· αδελφη δε του Λωταν, Θαμνα· ⁴⁰Υιοι του Σωβαλ, Αιλαν και Μαναχαθ και Εβαλ, Σεφω και Ωναμ· και υιοι του Σεβεγων, Αιε και Ανα· ⁴¹υιοι του Ανα, Δησων· και υιοι του Δησων, Αμραν και Ασβαν και Ιθραν και Χαρραν. ⁴²Υιοι του Εσερ, Βαλααν και Ζααβαν και Ιακαν· υιοι του Δισαν, Ουζ και Αραν. ⁴³Ουτοι δε ησαν οι βασιλεις, οι βασιλευσαντες εν τη γη Εδωμ, πριν βασιλευση βασιλευς επι τους υιους Ισραηλ· Βελα, ο υιος του Βεωρ· και το ονομα της πολεως αυτου Δεγναβα. ⁴⁴Και απεθανεν ο Βελα, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Ιωβαβ, ο υιος του Ζερα, εκ της Βοσορρας. ⁴⁵Και απεθανεν ο Ιωβαβ, και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Χουσαμ, εκ της γης των Θαιμανιτων. ⁴⁶Και απεθανεν ο Χουσαμ, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Αδαδ, ο υιος του Βεδαδ, οστις επαταξε τους Μαδιανιτας εν τη πεδιαδι του Μωαβ· το δε ονομα της πολεως αυτου Αβιθ. ⁴⁷Και απεθανεν ο Αδαδ, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Σαμλα, ο εκ Μασρεκας. ⁴⁸Και απεθανεν ο Σαμλα, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Σαουλ, ο απο Ρεχωβωθ, της παρα τον ποταμον. ⁴⁹Και απεθανεν ο Σαουλ, και εβασιλευσεν αντ' αυτου Βααλ-χαναν, ο υιος του Αχβωρ. ⁵⁰Και απεθανεν ο Βααλ-χαναν, και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο Αδαδ· και το ονομα της πολεως αυτου ητο Παι· το δε ονομα της γυναικος αυτου Μεεταβεηλ, θυγατηρ Ματραιδ, θυγατρος Μαιζααβ. ⁵¹Αποθανοντος δε του Αδαδ, εσταθησαν ηγεμονες Εδωμ, ηγεμων Θαμνα, ηγεμων Αλβα, ηγεμων Ιεθεθ, ⁵²ηγεμων Ολιβαμα, ηγεμων Ηλα, ηγεμων Φινων, ⁵³ηγεμων Κενεζ, ηγεμων Θαιμαν, ηγεμων Μιβσαρ, ⁵⁴ηγεμων Μαγεδηλ, ηγεμων Ιραμ· ουτοι εσταθησαν οι ηγεμονες Εδωμ.

²Ουτοι ειναι οι υιοι του Ισραηλ· Ρουβην, Συμεων, Λευι και Ιουδας, Ισσαχαρ και Ζαβουλων, ²Δαν, Ιωσηφ και Βενιαμιν, Νεφθαλι, Γαδ, και Ασηρ. ³Υιοι του Ιουδα, Ηρ και Αυναν και Σηλα· τρεις εγεννηθησαν εις αυτον εκ της θυγατρος του Σουα της Χαναανιτιδος. Ητο δε ο Ηρ, ο πρωτοτοκος του Ιουδα, πονηρος ενωπιον του

Κυρίου· και εθανατωσεν αυτον. ⁴Και Θαμαρ, η νυμφη αυτου, εγεννησεν εις αυτον τον Φαρες και τον Ζαρα. Παντες οι υιοι του Ιουδα ησαν πεντε. ⁵Υιοι του Φαρες, Εσρων και Αμουλ. ⁶Και υιοι του Ζαρα, Ζιμβρι και Εθαν και Αιμαν και Χαλχολ και Δαρα· παντες πεντε. ⁷Και υιοι του Χαρμι, Αχαρ, ο ταραξας τον Ισραηλ, οστις εκαμε παραβασιν εις το αναθεμα. ⁸Και υιοι του Εθαν, Αζαριας. ⁹Υιοι δε του Εσρων, οι γεννηθεντες εις αυτον, Ιεραμεηλ και Αραμ και Χαλεβ. ¹⁰Και Αραμ εγεννησε τον Αμμιναδαβ, και Αμμιναδαβ εγεννησε τον Ναασσων, τον αρχοντα των υιων Ιουδα. ¹¹Και Ναασσων εγεννησε τον Σαλμα, και Σαλμα εγεννησε τον Βοοζ, ¹²και Βοοζ εγεννησε τον Ωβηδ, και Ωβηδ εγεννησε τον Ιεσσαϊ. ¹³και Ιεσσαϊ εγεννησεν Ελιαβ τον πρωτοτοκον αυτου και Αβιναδαβ τον δευτερον και Σαμμα τον τριτον, ¹⁴Ναθαναηλ τον τεταρτον, Ραδδαι τον πεμπτον, ¹⁵Οσεμ τον εκτον, Δαβιδ τον εβδομον. ¹⁶Και αδελφαι αυτων ησαν Σερουια και Αβιγαια. Και υιοι της Σερουιας, Αβισαι και Ιωαβ και Ασαηλ, τρεις. ¹⁷Η δε Αβιγαια εγεννησε τον Αμασα· και πατηρ του Αμασα ητο Ιεθερ ο Ισμαηλιτης. ¹⁸Και Χαλεβ ο υιος του Εσρων εγεννησεν υιους εκ της Αζουβα της γυναικος αυτου και εκ της Ιεριωθ· και οι υιοι αυτης ησαν Ιεσερ και Σωβαβ και Αρδων. ¹⁹Αποθανουσης δε της Αζουβα, ο Χαλεβ ελαβεν εις εαυτον την Εφραθ, ητις εγεννησεν εις αυτον τον Ωρ. ²⁰Και Ωρ εγεννησε τον Ουρι, και ο Ουρι εγεννησε τον Βεζελεηλ. ²¹Και μετα ταυτα εισηλθεν ο Εσρων προς την θυγατερα του Μαχειρ πατρος του Γαλααδ· και ουτος ελαβεν αυτην ηλικιας ων εξηκοντα ετων· και εγεννησεν εις αυτον τον Σεγουβ. ²²Και Σεγουβ εγεννησε τον Ιαιρι, οστις ειχεν εικοσιτρεις πολεις εν τη γη Γαλααδ. ²³Και ελαβεν εξ αυτων Γεσσουρ και Αραμ τας κωμας Ιαιρι, την Καιναθ και τας κωμας αυτης, εξηκοντα πολεις. Πασαι αυται ησαν των υιων του Μαχειρ, πατρος του Γαλααδ. ²⁴Και αφου απεθανεν ο Εσρων Χαλεβ-εφραθα, Αβια η γυνη του Εσρων εγεννησεν εις αυτον Ασχωρ τον πατερα του Θεκουε. ²⁵Και οι υιοι του Ιεραμεηλ, πρωτοτοκου του Εσρων, ησαν Αραμ ο πρωτοτοκος, και Βουνα και Ορεν και Οσεμ και Αχια. ²⁶Ο Ιεραμεηλ ελαβε και αλλην γυναικα, της οποιας το ονομα ητο Αταρα· αυτη ητο μητηρ του Ωναμ. ²⁷Και οι υιοι του Αραμ, πρωτοτοκου του Ιεραμεηλ, ησαν Μασα και Ιαμειν και Εκερ. ²⁸Και οι υιοι του Ωναμ ησαν Σαμμα και Ιαδαε. Και οι υιοι του Σαμμα, Ναδαβ και Αβισουρ. ²⁹Και το ονομα της γυναικος του Αβισουρ ητο Αβιχαιλ, και εγεννησεν εις αυτον τον Ααβαν και τον Μωληδ. ³⁰Και οι υιοι του Ναδαβ ησαν Σελεδ και Απφαιμ· απεθανε δε ο Σελεδ ατεκνος. ³¹Και οι υιοι του Απφαιμ, Ιεσει. Και οι υιοι του Ιεσει, Σησαν. Και οι υιοι του Σησαν, Ααλαι. ³²Και οι υιοι του Ιαδαε, αδελφου του Σαμμα, Ιεθερ και Ιωναθαν· απεθανε δε ο Ιεθερ ατεκνος. ³³Και οι υιοι του Ιωναθαν, Φαλεθ και Ζαζα· ουτοι ησαν οι υιοι του Ιεραμεηλ. ³⁴Ο δε Σησαν δεν ειχεν υιους, αλλα θυγατερας. Και ειχεν ο Σησαν δουλων Αιγυπτιον, ονομαζομενον Ιαραα· ³⁵και εδωκεν ο Σησαν την θυγατερα

αυτου εις τον Ιαραα, τον δουλων αυτου, εις γυναικα· και εγεννησεν εις αυτον τον Αθθαι. ³⁶Και Αθθαι εγεννησε τον Ναθαν, και Ναθαν εγεννησε τον Ζαβαδ, ³⁷και Ζαβαδ εγεννησε τον Εφλαλ, και Εφλαλ εγεννησε τον Ωβηδ, ³⁸και Ωβηδ εγεννησε τον Ιηου, και Ιηου εγεννησε τον Αζαριαν, ³⁹και Αζαριας εγεννησε τον Χελης, και Χελης εγεννησε τον Ελεασα, ⁴⁰και Ελεασα εγεννησε τον Σισαμια, και Σισαμια εγεννησε τον Σαλλουμ, ⁴¹και Σαλλουμ εγεννησε τον Ιεκαμιαν, και Ιεκαμιας εγεννησε τον Ελισαμα. ⁴²Οι δε υιοι του Χαλεβ, αδελφου του Ιεραμεηλ, ησαν Μησα ο πρωτοτοκος αυτου, οστις ητο ο πατηρ του Ζιφ· και οι υιοι του Μαρησα, πατρος του Χεβρων. ⁴³Και οι υιοι του Χεβρων, Κορε και Θαπφουα και Ρεκεμ και Σεμα. ⁴⁴Και ο Σεμα εγεννησε τον Ρααμ, πατερα του Ιορκοαμ· και ο Ρεκεμ εγεννησε τον Σαμμα. ⁴⁵Και ο υιος του Σαμμα ητο Μαων· ο δε Μαων ητο πατηρ Βαιθ-σουρ. ⁴⁶Και η Γεφα, παλλακη του Χαλεβ, εγεννησε τον Χαρραν, και τον Μοσα, και τον Γαζεζ. Και Χαρραν εγεννησε τον Γαζεζ. ⁴⁷Και οι υιοι του Ιαδα, Ρεγεμ και Ιωθαμ και Γησαν και Φελετ και Γεφα και Σαγαφ. ⁴⁸Η Μααχα, παλλακη του Χαλεβ, εγεννησε τον Σεβερ και τον Θιρχανα. ⁴⁹Εγεννησεν ετι τον Σαγαφ πατερα Μαδμαννα, τον Σεβα πατερα Μαχβηνα και πατερα Γαβαα· η θυγατηρ δε του Χαλεβ ητο η Αχσα. ⁵⁰Ουτοι ησαν οι υιοι του Χαλεβ, υιου του Ωρ, πρωτοτοκου της Εφραθα· Σωβαλ ο πατηρ Κιριαθ-ιαρειμ, ⁵¹Σαλμα ο πατηρ Βηθλεεμ, Αρεφ ο πατηρ Βαιθ-γαδερ. ⁵²Και εις τον Σωβαλ τον πατερα Κιριαθ-ιαρειμ εγειναν υιοι, ο Αροε και Ασει-αμενουχωθ. ⁵³Και αι συγγενειαι Κιριαθ-ιαρειμ ησαν οι Ιεθριται και οι Φουθιται και οι Σουμαθιται και οι Μισραιται. Εκ των εξηλθον οι Σαραθαιοι και οι Εσθαωλαιοι. ⁵⁴Οι υιοι του Σαλμα, Βηθλεεμ και οι Νετωφαθιται, Αταρωθ του οικου Ιωαβ και οι Ζωριται, το ημισυ των Μαναχαθιτων, ⁵⁵και αι συγγενειαι των γραμματεων, των κατοικουντων εν Ιαβης, οι Θιραθιται, οι Σιμεαθιται και οι Σουχαθιται. Ουτοι ειναι οι Κεναιοι, οι εξελθοντες εκ του Αιμαθ, πατρος του οικου Ρηχαβ.

3Ουτοι δε ησαν οι υιοι του Δαβιδ, οι γεννηθεντες εις αυτον εν Χεβρων· ο πρωτοτοκος, Αμνων, εκ της Αχινοαμ της Ιεζραηλιτιδος· ο δευτερος, Δανιηλ, εκ της Αβιγαιας της Καρμηλιτιδος· ²ο τριτος, Αβεσσαλωμ, ο υιος της Μααχα, θυγατρος του Θαλμαι βασιλεως της Γεσσουρ· ο τεταρτος, Αδωνιας, ο υιος της Αγγειθ· ³ο πεμπτος, Σεφατιας, εκ της Αβιταλ· ο εκτος, Ιθρααμ, εκ της Αιγλα γυναικος αυτου. ⁴Εξ εγεννηθησαν εις αυτον εν Χεβρων· και εβασιλευσεν εκει επτα ετη και εξ μηνας· εν δε Ιερουσαλημ εβασιλευσε τριακοντα τρια ετη. ⁵ουτοι δε εγεννηθησαν εις αυτον εν Ιερουσαλημ· Σαμαα και Σωβαβ και Ναθαν και Σολομων, τεσσαρες, εκ της Βηθ-σαββε θυγατρος του Αμμιηλ· ⁶και Ιεβαρ, και Ελισαμα και Ελιφαλετ ⁷και Νωγα και Νεφεγ και Ιαφια ⁸και Ελισαμα και Ελιαδα και Ελιφελετ, εννεα· ⁹παντες υιοι του Δαβιδ, πλην των υιων των παλλακων, και Θαμαρ η αδελφη

αυτων. ¹⁰Υιος δε του Σολομωντος ητο ο Ροβοαμ, υιος τουτου ο Αβια, υιος τουτου ο Ασα, υιος τουτου ο Ιωσαφατ, ¹¹υιος τουτου ο Ιωραμ, υιος τουτου ο Οχοζιας, υιος τουτου ο Ιωας, ¹²υιος τουτου ο Αμασιας, υιος τουτου ο Αζαριας, υιος τουτου ο Ιωθαμ, ¹³υιος τουτου ο Αχαζ, υιος τουτου ο Εζεκιας, υιος τουτου ο Μανασση, ¹⁴υιος τουτου ο Αμων, υιος τουτου ο Ιωσιας. ¹⁵Οι υιοι δε του Ιωσιου ησαν, ο πρωτοτοκος αυτου Ιωαναν· ο δευτερος, Ιωακειμ· ο τριτος, Σεδεκιας· ο τεταρτος, Σαλλουμ. ¹⁶Και υιοι του Ιωακειμ, Ιεχονιας ο υιος αυτου, Σεδεκιας ο υιος τουτου. ¹⁷Και υιοι του Ιεχονιου, Ασειρ, Σαλαθιηλ ο υιος τουτου, ¹⁸και Μαλχιραμ και Φεδαιας και Σενασαρ, Ιεκαμιας, Ωσαμα και Νεδαβιας. ¹⁹Και υιοι του Φεδαια, Ζοροβαβελ και Σιμει· και υιοι του Ζοροβαβελ, Μεσουλλαμ και Ανανιας και Σελωμειθ η αδελφη αυτων· ²⁰και Ασσουβα και Οηλ και Βαραχιας και Ασαδιας και Ιουσαβ-εσεδ, πεντε. ²¹Και υιοι του Ανανια, Φελατιας και Ιεσαιας· οι υιοι του Ρεφαια, οι υιοι του Αρναν, οι υιοι του Οβαδια, οι υιοι του Σεχανια. ²²Και υιοι του Σεχανια, Σεμιας· και υιοι του Σεμια, Χαττους και Ιγεαλ και Βαριας και Νεαριας και Σαφατ, εξ. ²³Και υιοι του Νεαρια, Ελιωηται και Εζεκιας και Αζρικαμ· τρεις. ²⁴Και υιοι του Ελιωηται, Ωδαιας και Ελιασειβ και Φελιας και Ακκουβ και Ιωαναν και Δαλαιας και Ανανι, επτα.

4 Υιοι του Ιουδα, Φαρες, Εσρων και Χαρμι και Ωρ και Σωβαλ. ²Και Ρεαια, ο υιος του Σωβαλ, εγεννησε τον Ιααθ· και Ιααθ εγεννησε τον Αχουμαι και τον Λααδ. Αυται ειναι αι συγγενειαι των Σαραθιτων. ³Και ουτοι ησαν οι υιοι του πατρος Ηταμ· Ιεζραελ και Ιεσμα και Ιεδβας· και το ονομα της αδελφης αυτων Ασελ-ελφρονι· ⁴και Φανουηλ ο πατηρ Γεδωρ, και Εσερ ο πατηρ Χουσα. Ουτοι ειναι οι υιοι του Ωρ, πρωτοτοκου Εφραθα, πατρος Βηθλεεμ. ⁵Και Ασχωρ ο πατηρ Θεκουε ειχε δυο γυναικας, Ελα και Νααρα. ⁶Και η μεν Νααρα εγεννησεν εις αυτον τον Αχουζαμ και τον Εφερ και τον Θαιμανι και τον Αχασταρι. Ουτοι ησαν οι υιοι της Νααρα. ⁷Οι δε υιοι της Ελα, Σερεθ και Ιεσοαρ και Εθναν. ⁸Και ο Κως εγεννησε τον Ανουβ και τον Σωβηβα, και τας συγγενειας του Αχαρηλ, υιου του Αρουμ. ⁹Και ο Ιαβης ητο ενδοξοτερος παρα τους αδελφους αυτου· και η μητηρ αυτου εκαλεσε το ονομα αυτου Ιαβης, λεγουσα, Επειδη εγεννησα αυτον εν λυπη. ¹⁰Και επεκαλεσθη ο Ιαβης τον Θεον του Ισραηλ, λεγων, Ειθε μετ' ευλογιας να με ευλογησης και να εκτεινης τα ορια μου, και η χειρ σου να ηναι μετ' εμου και να με φυλαττης απο κακου, ωστε να μη εχω λυπην. Και εχαρισεν ο Θεος εις αυτον οσα εζητησε. ¹¹Και ο Χελουβ, αδελφος του Σουα, εγεννησε τον Μεχειρ· ουτος ητο πατηρ του Εσθων. ¹²Και ο Εσθων εγεννησε τον Βαιθ-ραφα και τον Φασεα και τον Θεχιννα, τον πατερα της πολεως Ναας· ουτοι ειναι οι ανδρες Ρηχα. ¹³Και οι υιοι του Κενεζ, Γοθονιηλ και Σεραιας· και οι υιοι του Γοθονιηλ, Αθαθ. ¹⁴Και ο Μεονοθαι εγεννησε τον Οφρα· και ο Σεραιας εγεννησε τον Ιωαβ, πατερα της κοιλαδος των

τεκτωνων· διοτι ησαν τεκτονες. ¹⁵Και οι υιοι του Χαλεβ, υιου του Ιεφοννη, Ιρου, Ηλα και Νααμ· και οι υιοι του Ηλα, Κενεζ. ¹⁶Και οι υιοι του Ιαλελεηλ, Ζιφ και Ζιφα, Θηρια και Ασαρηλ. ¹⁷Και οι υιοι του Εζρα, Ιεθερ και Μερεδ και Εφερ και Ιαλων· και η γυνη του Μερεδ εγεννησε τον Μαριαμ και τον Σαμμαι και τον Ιεσβα τον πατερα Εσθεμωα. ¹⁸Και η αλλη γυνη αυτου, η Ιουδαια, εγεννησε τον Ιερεδ τον πατερα Γεδωρ, και τον Εβερ τον πατερα Σωχω, και τον Ιεκουθιηλ τον πατερα Ζανωα. Και ουτοι ειναι οι υιοι της Βιθιας θυγατρος του Φαραω, την οποιαν ελαβεν ο Μερεδ. ¹⁹Και οι υιοι της γυναικος αυτου της Οδιας, αδελφης του Ναχαμ, πατρος Κεεila του Γαρμιτου και Εσθεμωα του Μααχαθιτου. ²⁰Και οι υιοι του Σιμων ησαν Αμων και Ρινα, Βεν-αναν και Θιλων. Και οι υιοι του Ιεσει, Ζωχεθ και Βεν-ζωχεθ. ²¹Οι υιοι του Σηλα, υιου του Ιουδα, ησαν Ηρ ο πατηρ Ληχα και Λααδα ο πατηρ Μαρησα, και αι συγγενειαι του οικου των εργαζομενων την βυσσον, του οικου του Ασβεα, ²²και ο Ιωκειμ και οι ανδρες Χαζηβα και ο Ιωας και ο Σαραφ, οιτινες εδεσποζον εν Μωαβ, και ο Ιασουβι-λεχεμ. Πλην ταυτα ειναι αρχαια πραγματα. ²³Ουτοι ησαν οι κεραμεις και οι κατοικουντες εν Νetaim και Γεδιρα· εκει κατωκουν μετα του βασιλεως δια τας εργασιαις αυτου. ²⁴Οι υιοι του Συμεων ησαν Νεμουηλ και Ιαμειν, Ιαρειβ, Ζερα και Σαουλ. ²⁵Σαλλουμ υιος τουτου, Μιβσαμ υιος τουτου, Μισμα υιος τουτου. ²⁶Και οι υιοι του Μισμα, Αμουηλ ο υιος αυτου, Ζαχχουρ υιος τουτου, Σιμει υιος τουτου. ²⁷Και ο Σιμει εγεννησε δεκαεξ υιους και εξ θυγατερας· οι αδελφοι αυτου ομως δεν ειχον υιους πολλους, ουδε επληθυνθησαν πασαι αι συγγενειαι αυτων, καθως των υιων του Ιουδα. ²⁸Και κατωκησαν εν Βηρ-σαβее και Μωλαδα και Ασαρ-σουαλ, ²⁹και εν Βαλλα και εν Ασεμ και εν Θωλαδ ³⁰και εν Βαιθουηλ και εν Ορμα και εν Σικλαγ ³¹και εν Βαιθ-μαρχαβωθ και εν Ασαρ-σουσιμ και εν Βαιθ-βηρει και εν Σααραειμ· Αυται ησαν αι πολεις αυτων εως της βασιλειας του Δαβιδ. ³²Και αι κωμαι αυτων ησαν, Ηταμ και Αειν, Ριμμων και Θοχεν και Ασαν, πεντε πολεις· ³³και πασαι αι κωμαι αυτων αι περιξ αυτων των πολεων, μεχρι Βααλ. Αυται ησαν αι κατοικησεις αυτων και η κατα γενεας διαιρεσεις αυτων. ³⁴Και Μεσωβαβ και Ιαμληχ και Ιωσα ο υιος του Αμασια, ³⁵και Ιωηλ και Ιηου ο υιος του Ιωσιβια, υιου του Σεραια, υιου του Ασηλ, ³⁶και Ελιωηται και Ιαακωβα και Ιεσοχαιας και Ασαιας και Αδιηλ και Ιεσιμειηλ και Βεναιας ³⁷και Ζιζα ο υιος του Σιφει, υιου του Αλλον, υιου του Ιεδαια, υιου του Σιμρι, υιου του Σεμια· ³⁸ουτοι οι κατ' ονομα μνημονευθεντες ησαν αρχοντες εις τας συγγενειας αυτων· και ο οικος των πατερων αυτων ηυξηθη εις πληθος. ³⁹Και υπηγγαν εως της εισοδου Γεδωρ, προς ανατολας της κοιλαδος, δια να ζητησωσι βοσκην εις τα ποιμνια αυτων· ⁴⁰και ευρηκαν βοσκην παχειαν και καλην, και η γη ητο ευρυχωρος και ησυχος και ειρηνικη· διοτι οι προτερον κατοικουντες εκει ησαν εκ του Χαμ. ⁴¹Και ουτοι οι γεγραμμενοι κατ' ονομα ηλθον εν ταις ημεραις

Εξεκίου του βασιλεως Ιουδα, και επαταξαν τας σκηνας αυτων και τους εκει ευρεθεντας Μιναιους, και ηφανισαν αυτους εως της ημερας ταυτης, και κατωκησαν αντ' αυτων· διοτι ητο εκει βοσκη δια τα ποιμνια αυτων. ⁴²Και εξ αυτων, εκ των υιων του Συμεων, πεντακοσιοι ανδρες υπηγαν εις το ορος Σηειρ, εχοντες επι κεφαλής αυτων τον Φελατιαν και Νεαριαν και Ρεφαιαν και Οζιηλ, υιους του Ιεσει· ⁴³και επαταξαν το υπολοιπον των Αμαληκιτων το διασωθεν, και κατωκησαν εκει εως της ημερας ταυτης.

5Οι δε υιοι του Ρουβην πρωτοτοκου του Ισραηλ, διοτι ουτος ητο ο πρωτοτοκος· επειδη ομως εμiane την κοιτην του πατρος αυτου, τα πρωτοτοκια αυτου εδοθησαν εις τους υιους του Ιωσηφ, υιου του Ισραηλ· πλην ουχι δια να εχη τα πρωτοτοκια ως προς την γενεαλογιαν· ²διοτι ο Ιουδας υπερισχυσεν υπερ τους αδελφους αυτου, ωστε εξ αυτου να εξελθη ο ηγουμενος· τα πρωτοτοκια ομως ησαν του Ιωσηφ· ³οι υιοι του Ρουβην πρωτοτοκου του Ισραηλ ησαν Ανωχ και Φαλλου, Εσρων και Χαρμι. ⁴υιοι του Ιωηλ, Σεμαιας υιος τουτου, Γωγ υιος τουτου, Σιμει υιος τουτου, ⁵Μιχα υιος τουτου, Ρεαια υιος τουτου, Βααλ υιος τουτου, ⁶Βεηρα υιος τουτου, τον οποιον μετωκισεν ο Θελγαθ-φελνασαρ βασιλευς της Ασσυριας· ουτος ητο ο αρχηγος των Ρουβηνιτων. ⁷Και των αδελφων αυτου κατα τας συγγενειας αυτων, οτε η γενεαλογια των γενεων αυτων απηριθμηθη, οι αρχηγοι ησαν Ιειηλ και Ζαχαριας, ⁸και Βελα ο υιος του Αζαζ, υιου του Σεμα, υιου του Ιωηλ· ουτος κατωκησεν εν Αροηρ και εως Νεβω και Βααλ-μεων· ⁹και προς ανατολας κατωκησεν εως της εισοδου της ερημου απο του Ευφρατου ποταμου· διοτι τα κτηνη αυτων ειχον πληθυνθη εν τη γη Γαλααδ. ¹⁰Και εν ταις ημεραις του Σαουλ εκαμον πολεμον προς τους Αγαρηνους, οιτινες επεσον δια της χειρος αυτων· και κατωκησαν εν ταις σκηναις αυτων καθ' ολον το ανατολικον της Γαλααδ. ¹¹Και οι υιοι του Γαδ κατωκησαν κατεναντι αυτων, εν τη γη Βασαν εως Σαλχα· ¹²Ιωηλ ο αρχηγος και Σαφαμ ο δευτερος, και Ιαναι και Σαφατ, εν Βασαν. ¹³Και οι αδελφοι αυτων εκ του οικου των πατερων αυτων ησαν, Μιχαηλ και Μεσουλλαμ και Σεβα και Ιωραμ και Ιαχαν και Ζιε και Εβερ, επτα. ¹⁴ουτοι ειναι οι υιοι του Αβιχαιλ υιου του Ουρι, υιου του Ιαροα, υιου του Γαλααδ, υιου του Μιχαηλ, υιου του Ιεσισαι, υιου του Ιαδω, υιου του Βουζ. ¹⁵Αχι ο υιος του Αβδιηλ, υιου του Γουνι, ητο ο αρχηγος του οικου των πατερων αυτων. ¹⁶Και κατωκησαν εν Γαλααδ, εν Βασαν και εν ταις κωμαις αυτης, και εν πασι τοις περιχωροις Σαρων, εως των οριων αυτων. ¹⁷Παντες ουτοι απηριθμηθησαν κατα την γενεαλογιαν αυτων εν ταις ημεραις του Ιωθαμ βασιλεως του Ιουδα, και εν ταις ημεραις του Ιεροβοαμ βασιλεως του Ισραηλ. ¹⁸Οι υιοι του Ρουβην και οι Γαδιται και το ημισυ της φυλης του Μανασση, εκ των δυνατων, ανδρες φεροντες ασπιδα και μαχαιραν και εντεινοντες τοξον και γεγυμνασμενοι εις πολεμον, ησαν τεσσαρακο-

να τεσσαρες χιλιαδες και επτακοσιοι εξηκοντα, εξερχομενοι εις πολεμον. ¹⁹Και εκαμον πολεμον προς τους Αγαρηνους και Ιετουραιους και Ναφισαιους και Νοδαβαιους. ²⁰Και εβοηθηθησαν εναντιον αυτων, και οι Αγαρηνοι παρεδοθησαν εις τας χειρας αυτων και παντες οι μετ' αυτων· διοτι προς τον Θεον εβοησαν εν τη μαχη, και επηκουσεν αυτων, επειδη ηλπισαν επ' αυτον. ²¹Και ηχημαλωτισαν τα κτηνη αυτων, τας καμηλους αυτων πεντηκοντα χιλιαδας, και προβατα διακοσιας πεντηκοντα χιλιαδας, και ονους δυο χιλιαδας, και ψυχας ανθρωπων εκατον χιλιαδας. ²²Διοτι πολλοι επεσον τεθανατωμενοι, επειδη ο πολεμος ητο εκ Θεου. Και κατωκησαν αντ' αυτων εως της μετοικεσιας. ²³Και οι υιοι του ημισεος της φυλης Μανασση κατωκησαν εν τη γη· ουτοι ηυξησαν απο Βασαν εως Βααλ-ερμων και Σενειρ και εως του ορους Αερμων· ²⁴Ουτοι δε ησαν οι αρχηγοι του οικου των πατερων αυτων· Εφερ και Ιεσει και Ελιηλ και Αζριηλ και Ιερεμιας και Ωδουιας και Ιαδιηλ, ανδρες δυνατοι εν ισχυι, ανδρες ονομαστοι, αρχηγοι του οικου των πατερων αυτων. ²⁵Και εσταθησαν παραβαται κατα του Θεου των πατερων αυτων και επορνευσαν κατοπιν των θεων των λαων της γης, τους οποιους ο Θεος ηφανισεν απ' εμπροσθεν αυτων. ²⁶Δια τουτο ο Θεος του Ισραηλ διηγειρε το πνευμα του Φουλ βασιλεως της Ασσυριας και το πνευμα του Θελγαθ-φελνασαρ βασιλεως της Ασσυριας, και μετωκισεν αυτους, τους Ρουβηνιτας και τους Γαδιτας και το ημισυ της φυλης του Μανασση, και εφερην αυτους εις Αλα και εις Αβωρ και εις Αρα και εις τον ποταμον Γωζαν, εως της ημερας ταυτης.

6Οι υιοι του Λευι ησαν Γηρσων, Κααθ και Μεραρι. ²Και οι υιοι του Κααθ, Αμραμ, Ισααρ και Χεβρων και Οζιηλ. ³Και οι υιοι του Αμραμ, Ααρων και Μωυσης και η Μαριαμ. Οι δε υιοι του Ααρων, Ναδαβ και Αβιουδ, Ελεαζαρ και Ιθαμαρ. ⁴Ο Ελεαζαρ εγεννησε τον Φινεες, ο Φινεες εγεννησε τον Αβισσουα, ⁵και Αβισσουα εγεννησε τον Βουκκι, και Βουκκι εγεννησε τον Οζι, ⁶και Οζι εγεννησε τον Ζεραιαν, και Ζεραιας εγεννησε τον Μεραιωθ, ⁷Μεραιωθ εγεννησε τον Αμαριαν, και Αμαριας εγεννησε τον Αχιτωβ, ⁸και Αχιτωβ εγεννησε τον Σαδωκ, και Σαδωκ εγεννησε τον Αχιμαας, ⁹και Αχιμαας εγεννησε τον Αζαριαν, και Αζαριας εγεννησε τον Ιωαναν, ¹⁰και Ιωαναν εγεννησε τον Αζαριαν, ουτος ειναι ο ιερατευσας εν τω ναω, τον οποιον ωκοδομησεν ο Σολομων εν Ιερουσαλημ· ¹¹και Αζαριας εγεννησε τον Αμαριαν, και Αμαριας εγεννησε τον Αχιτωβ, ¹²και Αχιτωβ εγεννησε τον Σαδωκ, και Σαδωκ εγεννησε τον Σαλλουμ, ¹³και Σαλλουμ εγεννησε τον Χελκιαν, και Χελκιας εγεννησε τον Αζαριαν, ¹⁴και Αζαριας εγεννησε τον Σεραιαν, και Σεραιας εγεννησε τον Ιωσεδεκ, ¹⁵και Ιωσεδεκ υπηγεν εις την μετοικεσιαν, οτε ο Κυριος εκαμε να μετοικισθη ο Ιουδας και η Ιερουσαλημ δια χειρος του Ναβουχοδονοσορ. ¹⁶Οι υιοι του Λευι, Γηρσωμ, Κααθ και Μεραρι. ¹⁷Και ταυτα ειναι τα ονοματα των υιων του Γηρσωμ· Λιβνι και Σιμει. ¹⁸Και

οι υιοι του Κααθ, Αμραμ και Ισααρ και Χεβρων και Οζιηλ. ¹⁹Οι υιοι του Μεραρι, Μααλι και Μουσι. Και αυται ειναι αι συγγενειαι των Λευιτων κατα τας πατριαις αυτων. ²⁰του Γηρσωμ, Λιβνι υιος τουτου, Ιααθ υιος τουτου, Ζιμμα υιος τουτου, ²¹Ιωαχ υιος τουτου, Ιδδω υιος τουτου, Ζερα υιος τουτου, Ιεθραι υιος τουτου. ²²Οι υιοι του Κααθ, Αμμιναδαβ υιος αυτου, Κορε υιος τουτου, Ασειρ υιος τουτου, ²³Ελκανα υιος τουτου, και Εβιασαφ υιος τουτου, και Ασειρ υιος τουτου, ²⁴Ταχαθ υιος τουτου, Ουριηλ υιος τουτου, Οζιας υιος τουτου, και Σαουλ υιος τουτου. ²⁵Και οι υιοι του Ελκανα, Αμασαι και Αχιμωθ. ²⁶Και Ελκανα· οι υιοι του Ελκανα, Σουφι υιος τουτου, και Ναχαθ υιος τουτου, ²⁷Ελιαβ υιος τουτου, Ιεροαμ υιος τουτου, Ελκανα υιος τουτου. ²⁸Και οι υιοι του Σαμουηλ, Βασνι ο πρωτοτοκος και Αβια. ²⁹Οι υιοι του Μεραρι, Μααλι, Λιβνι υιος τουτου, Σιμει υιος τουτου, Ουζα υιος τουτου, ³⁰Σιμαα υιος τουτου, Αγγια υιος τουτου, Ασαιας υιος τουτου. ³¹Και ουτοι ειναι τους οποιους κατεστησεν ο Δαβιδ επι το εργον της μουσικης του οικου του Κυριου, αφου η κιβωτος ευρηκεν αναπαυσιν. ³²Και υπηρετουν εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου με ψαλτωδιας, εωσου ο Σολομων ωκοδομησε τον οικον του Κυριου εν Ιερουσαλημ· και τοτε κατεσταθησαν εις το υπουργημα αυτων, κατα την ταξιν αυτων. ³³Και ουτοι ειναι οι κατασταθεντες, μετα των τεκνων αυτων. Εκ των υιων των Κααθιτων, Αιμαν ο ψαλτωδος, υιος του Ιωηλ, υιου του Σαμουηλ, ³⁴υιου του Ελκανα, υιου του Ιεροαμ, υιου του Εληλ, υιου του Θωα, ³⁵υιου του Σουφ, υιου του Ελκανα, υιου του Μααθ υιου του Αμασαι, ³⁶υιου του Ελκανα υιου του Ιωηλ, υιου του Αζαριου, υιου του Σοφονιου, ³⁷υιου του Ταχαθ, υιου του Ασειρ, υιου του Εβιασαφ, υιου του Κορε, ³⁸υιου του Ισααρ, υιου του Κααθ, υιου του Λευι υιου του Ισραηλ· ³⁹και ο αδελφος αυτου Ασαφ, ο ισταμενος εν δεξια αυτου· Ασαφ ο υιος του Βαραχιου, υιου του Σιμεα, ⁴⁰υιου του Μιχαηλ, υιου του Βαασιου, υιου του Μαλχιου, ⁴¹υιου του Εθνι υιου του Ζερα, υιου του Αδαια, ⁴²υιου του Εθαν, υιου του Ζιμμα, υιου του Σιμει, ⁴³υιου του Ιααθ, υιου του Γηρσωμ, υιου του Λευι· ⁴⁴και οι αδελφοι αυτων, οι υιοι του Μεραρι, οι εξ αριστερων· Εθαν ο υιος του Κεισι, υιου του Αβδι, υιου του Μαλλουχ, ⁴⁵υιου του Ασαβια, υιου του Αμασια, υιου του Χελκιου, ⁴⁶υιου του Αμσι, υιου του Βανι, υιου του Σαμειρ, ⁴⁷υιου του Μααλι, υιου του Μουσι, υιου του Μεραρι, υιου του Λευι· ⁴⁸και οι αδελφοι αυτων οι Λευιται, διωρισμενοι εις πασας τας υπηρεσιας της σκηνης του οικου του Θεου. ⁴⁹Ο δε Ααρων και οι υιοι αυτου εθυμιαζον επι το θυσιαστηριον των ολοκαυτωματων, και επι το θυσιαστηριον του θυμιαματος, διωρισμενοι εις πασας τας εργασιας του αγιου των αγιων, και εις το να καμνωσιν εξιλεωσιν υπερ του Ισραηλ, κατα παντα οσα προσεταξε Μωυσης ο δουλος του Θεου. ⁵⁰Και ουτοι ειναι οι υιοι του Ααρων· Ελεαζαρ υιος τουτου, Φινεες υιος τουτου, Αβισσουα υιος τουτου, ⁵¹Βουκκι υιος τουτου, Οζι υιος τουτου, Ζεραιας υιος τουτου, ⁵²Μεραιωθ υιος τουτου, Αμαριας υιος του-

του, Αχιτωβ υιος τουτου, ⁵³Σαδωκ υιος τουτου, Αχιμαας υιος τουτου. ⁵⁴Και αυται ειναι αι κατοικιαι αυτων κατα τας κωμας αυτων εν τοις οριοις αυτων, των υιων του Ααρων, εκ της συγγενειας των Κααθιτων· διοτι εις αυτους επεσεν ο κληρος· ⁵⁵και εδωκαν εις αυτους την Χεβρων εν γη Ιουδα και τα περιχωρα αυτης κυκλω αυτης. ⁵⁶Τους αγρους ομως της πολεως και τας κωμας αυτης εδωκαν εις τον Χαλεβ τον υιον του Ιεφοννη. ⁵⁷Εις δε τους υιους του Ααρων εδωκαν τας πολεις του Ιουδα, την Χεβρων, την πολιν του καταφυγιου και την Λιβνα και τα περιχωρα αυτης και την Ιαθειρ και την Εσθεμωα και τα περιχωρα αυτης, ⁵⁸και την Ηλων και τα περιχωρα αυτης, την Δεβειρ και τα περιχωρα αυτης, ⁵⁹και την Ασαν και τα περιχωρα αυτης και την Βαιθ-σεμες και τα περιχωρα αυτης, ⁶⁰και εκ της φυλης Βενιαμιν την Γαβαα και τα περιχωρα αυτης και την Αλεμεθ και τα περιχωρα αυτης και την Αναθωθ και τα περιχωρα αυτης· πασαι αι πολεις αυτων, κατα τας συγγενειας αυτων, δεκατριεις. ⁶¹Και εις τους υιους του Κααθ, τους εναπολειφθεντας, εδοθησαν κατα κληρον εκ της συγγενειας εκατερας φυλης και εκ της ημισειας φυλης, της ημισειας του Μανασση, δεκα πολεις. ⁶²Και εις τους υιους του Γηρσωμ κατα τας συγγενειας αυτων, εκ της φυλης Ισσαχαρ, και εκ της φυλης Ασηρ και εκ της φυλης Νεφθαλι και εκ της φυλης του Μανασση εν Βασαν, δεκατριεις πολεις. ⁶³εις τους υιους του Μεραρι, κατα τας συγγενειας αυτων, εδοθησαν δια κληρου εκ της φυλης Ρουβην και εκ της φυλης Γαδ και εκ της φυλης Ζαβουλων δωδεκα πολεις. ⁶⁴Και οι υιοι Ισραηλ εδωκαν εις τους Λευιτας τας πολεις ταυτας και τα περιχωρα αυτων. ⁶⁵Και εδωκαν κατα κληρον, εκ της φυλης των υιων Ιουδα και εκ της φυλης των υιων Συμεων και εκ της φυλης των υιων Βενιαμιν, τας πολεις ταυτας, ονομασθεισας κατα τα ονοματα αυτων. ⁶⁶Οι δε εκ των συγγενειων των υιων Κααθ ελαβον πολεις των οριων αυτων εκ της φυλης Εφραιμ. ⁶⁷Και εδωκαν εις αυτους τας πολεις του καταφυγιου, την Συχημ και τα περιχωρα αυτης, εν τω ορει Εφραιμ, και την Γεζερ και τα περιχωρα αυτης, ⁶⁸και την Ιοκμεαμ και τα περιχωρα αυτης, και την Βαιθ-ωρων και τα περιχωρα αυτης, ⁶⁹και την Αιαλων και τα περιχωρα αυτης, και την Γαθ-ριμμων και τα περιχωρα αυτης· ⁷⁰και εκ της ημισειας φυλης Μανασση την Ανηρ και τα περιχωρα αυτης, και την Βιλεαμ και τα περιχωρα αυτης· ταυτας εδωκαν εις τας συγγενειας των εναπολειφθεντων των υιων Κααθ. ⁷¹εις τους υιους Γηρσωμ εδωκαν, εκ της συγγενειας της ημισειας φυλης Μανασση, την Γωλαν εν Βασαν και τα περιχωρα αυτης, και την Ασταρωθ και τα περιχωρα αυτης· ⁷²και εκ της φυλης Ισσαχαρ την Κεδες και τα περιχωρα αυτης, την Δαβραθ και τα περιχωρα αυτης, ⁷³και την Ραμωθ και τα περιχωρα αυτης, και την Ανειμ και τα περιχωρα αυτης· ⁷⁴και εκ της φυλης Ασηρ την Μασαλ και τα περιχωρα αυτης, και την Αβδων και τα περιχωρα αυτης, ⁷⁵και την Χουκωκ και τα περιχωρα αυτης, και την Ρεωβ και τα περιχωρα αυτης· ⁷⁶και εκ της φυλης Νεφθαλι την Κεδες

εν Γαλιλαία και τα περιχώρα αυτής, και την Αμμων και τα περιχώρα αυτής, και την Κιριαθαιμ και τα περιχώρα αυτής. ⁷⁷Εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Μερარი τοὺς ἐναπολειφθέντας ἐδώκαν, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ζαβουλων, τὴν Ριμμων και τα περιχώρα αυτής, τὴν Θαβωρ και τα περιχώρα αυτής. ⁷⁸Εἰς δὲ τὸ πέραν τοῦ Ἰορδάνου πλησίον τῆς Ἰεριχω, πρὸς ἀνατολάς τοῦ Ἰορδάνου, ἐδώκαν, ἐκ τῆς φυλῆς Ρουβὴν τὴν Βοσορ ἐν τῇ ἐρημῷ και τα περιχώρα αυτής, και τὴν Ἰασα και τα περιχώρα αυτής, ⁷⁹και τὴν Κεδημωθ και τα περιχώρα αυτής, και τὴν Μῆφαθ και τα περιχώρα αυτής. ⁸⁰και ἐκ τῆς φυλῆς Γαδ τὴν Ραμωθ ἐν Γαλααδ και τα περιχώρα αυτής, και τὴν Μαχαναίμ και τα περιχώρα αυτής, ⁸¹και τὴν Ἐσεβων και τα περιχώρα αυτής, και τὴν Ἰαζήρ και τα περιχώρα αυτής.

7Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Ἰσσαχαρ ἦσαν Θῶλα και Φουα, Ἰασουβ και Σιμβρων, τεσσαρες. ²Και οἱ υἱοὶ τοῦ Θῶλα, Οὔζι και Ρεφαια και Ἰεριήλ και Ἰαμαί και Ἰεβσαμ και Σεμουήλ, ἀρχηγοὶ τοῦ οἴκου τῶν πατέρων αὐτῶν εἰς τὸν Θῶλα, δυνατοὶ ἐν ἰσχυρίᾳ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Δαβὶδ, εἰκοσιδυο χιλιάδες και ἐξακοσιοί. ³Και οἱ υἱοὶ τοῦ Οὔζι, Ἰζραίας· και οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰζραία, Μιχαήλ και Οβαδία και Ἰωήλ και Ἰεσία, πέντε, ἀρχηγοὶ πάντες. ⁴Και μετ' αὐτῶν, κατὰ τὰς γενεὰς αὐτῶν, κατὰ τοὺς πατρικοὺς αὐτῶν οἴκους, ἦσαν ταγματα παραταττομένα εἰς πόλεμον, τριακοντα εἴς χιλιάδες ἀνδρες· διότι ἀπεκτησαν πολλὰς γυναίκας και υἱοὺς. ⁵Και οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, μετὰξυ πάσων τῶν οἰκογενειῶν τοῦ Ἰσσαχαρ, δυνατοὶ ἐν ἰσχυρίᾳ, πάντες ἀπαριθμηθέντες κατὰ τὰς γενεαλογίας αὐτῶν, ογδοηκοντα ἑπτὰ χιλιάδες. ⁶Οἱ υἱοὶ τοῦ Βενιαμὴν, Βελα και Βεχερ και Ἰεδιαήλ, τρεῖς. ⁷Και οἱ υἱοὶ τοῦ Βελα, Ἐσβων και Οὔζι και Οὔζιήλ και Ἰεριμωθ και Ἰρι, πέντε, ἀρχηγοὶ πατρικῶν οἴκων, δυνατοὶ ἐν ἰσχυρίᾳ, ἀπαριθμηθέντες κατὰ τὰς γενεαλογίας αὐτῶν, ἦσαν εἰκοσιδυο χιλιάδες και τριακοντα τεσσαρες. ⁸Και οἱ υἱοὶ τοῦ Βεχερ, Ζεμίρα και Ἰώας και Ἐλιεζερ και Ἐλιωῆναι και Ἀμρι και Ἰεριμωθ και Ἀβία και Ἀναθωθ, και Ἀλαμεθ· πάντες οὗτοι ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Βεχερ. ⁹Και ἡ γενεαλογικὴ αὐτῶν ἀπαριθμησις, κατὰ τὰς γενεὰς αὐτῶν, ἦτο εἰκοσι χιλιάδες και διακοσιοί, ἀρχηγοὶ τῶν πατρικῶν αὐτῶν οἴκων, δυνατοὶ ἐν ἰσχυρίᾳ. ¹⁰Και οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰεδιαήλ, Βαλααν· και οἱ υἱοὶ τοῦ Βαλααν, Ἰεὺς και Βενιαμὴν και Ἐχουδ και Χαναάνα και Ζηθάν και Θαρσεῖς και Ἀχισσαρ. ¹¹Πάντες οὗτοι οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰεδιαήλ, ἀρχηγοὶ πατριῶν, δυνατοὶ ἐν ἰσχυρίᾳ, ἦσαν δεκαεπτὰ χιλιάδες και διακοσιοί, δυναμενοὶ νὰ ἐκστρατευωσιν εἰς πόλεμον. ¹²Και Σουφιμ και Ουπιμ, υἱοὶ τοῦ Ἰρ· και υἱοὶ τοῦ Ἀχηρ, Ουσιμ. ¹³Οἱ υἱοὶ τοῦ Νεφθαλί, Ἰασιήλ και Γουνὶ και Ἰεσερ και Σαλλουμ, υἱοὶ τῆς Βαλλας. ¹⁴Οἱ υἱοὶ τοῦ Μανασσή, Ἀσριήλ, τὸν ὁποῖον ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐγέννησεν· ἡ δὲ πάλλακῃ αὐτοῦ ἡ Συριὸς ἐγέννησεν τὸν Μαχειρ πατέρα τοῦ Γαλααδ. ¹⁵και ὁ Μαχειρ ἐλάβεν εἰς γυναίκα τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ουπιμ και Σουφιμ· και τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν ἦτο Μααχα· τοῦ δευτέρου δὲ

το ὄνομα ἦτο Σαλπααδ· και ὁ Σαλπααδ ἐγέννησεν θυγατέρας. ¹⁶Και ἡ Μααχα ἡ γυνὴ τοῦ Μαχειρ ἐγέννησεν υἱὸν και ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Φαρες· και τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦτο Σαρες· και οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, Ουλαμ και Ρακεμ. ¹⁷Και οἱ υἱοὶ τοῦ Ουλαμ, Βεδαν. Οὗτοι ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Γαλααδ, υἱοῦ τοῦ Μαχειρ, υἱοῦ τοῦ Μανασσή. ¹⁸Και ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀμμολεκεθ ἐγέννησεν τὸν Ἰσουδ και τὸν Ἀβιεζερ και τὸν Μααλα. ¹⁹Και οἱ υἱοὶ τοῦ Σεμιδα ἦσαν Ἀχιάν και Συχεμ και Λιχι και Ἀνιαμ. ²⁰Και οἱ υἱοὶ τοῦ Ἐφραϊμ, Σουθαλα και Βερεδ υἱὸς τούτου, και Ταχαθ υἱὸς τούτου, και Ἐλεαδα υἱὸς τούτου, και Ταχαθ υἱὸς τούτου, ²¹και Ζαβαδ υἱὸς τούτου, και Σουθαλα υἱὸς τούτου, και Ἐσερ και Ἐλεαδ· ἐθανάτωσαν δὲ αὐτοὺς οἱ ἀνδρες τῆς Γαθ, οἱ γεννηθέντες ἐν τῷ τόπῳ, διότι κατέβησαν νὰ λαβῶσι τὰ κτήνη αὐτῶν. ²²Και Ἐφραϊμ ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐπένησεν ἡμέρας πολλὰς, και ἤλθον οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ διὰ νὰ παρηγορησωσιν αὐτόν. ²³Ὑστερον εἰσηλθε πρὸς τὴν γυναίκα αὐτοῦ, ἠτις συνέλαβε και ἐγέννησεν υἱόν· και ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Βερια, ἐπειδὴ ἐγέννηθη ἐν συμφορᾷ συμβασῆ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. ²⁴Ἡ δὲ θυγατὴρ αὐτοῦ ἦτο Σεερα, ἠτις ὠκοδομήσεν τὴν Βαιθωρων, τὴν κατὰ καὶ τὴν ἀνω, και τὴν Ουζεν-σεερα. ²⁵Και Ρεφα ἦτο υἱὸς τούτου, και Ρεσεφ και Θελα υἱοὶ τούτου, και Ταχαν υἱὸς τούτου, ²⁶Λααδαν υἱὸς τούτου, Ἀμμιουδ υἱὸς τούτου, Ἐλίσαμα υἱὸς τούτου, ²⁷Ναυή υἱὸς τούτου, Ἰησοὺς υἱὸς τούτου. ²⁸Αἱ δὲ ἰδιοκτησίαι αὐτῶν και αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἦσαν Βαιθὴλ και αἱ κῶμαι αὐτῆς, και κατὰ ἀνατολάς Νααράν, και κατὰ δυσμάς Γεζερ και αἱ κῶμαι αὐτῆς, και Συχεμ και αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἐως Γαζης και τῶν κῶμων αὐτῆς. ²⁹και εἰς τὰ ὄρια τῶν υἱῶν Μανασσή Βαιθ-σαν και αἱ κῶμαι αὐτῆς, Θαάναχ και αἱ κῶμαι αὐτῆς, Μεγιδδῶ και αἱ κῶμαι αὐτῆς, Δωρ και αἱ κῶμαι αὐτῆς. Ἐν ταῦταις κατώκησαν οἱ υἱοὶ Ἰωσηφ υἱοῦ Ἰσραήλ. ³⁰Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀσηρ, Ἰεμνα και Ἰεσσουα και Ἰεσσουαί και Βερια και Σερα ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν. ³¹Και οἱ υἱοὶ τοῦ Βερια, Ἐβερ και Μαλχηλ, ὅστις εἶναι ὁ πατὴρ Βιρζαβιθ. ³²Και ὁ Ἐβερ ἐγέννησεν τὸν Ἰαφλήτ και τὸν Σωμηρ και τὸν Χωθαμ και τὴν Σουα τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν. ³³Και οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰαφλήτ, Φασαχ και Βιμαλ και Ἀσουαθ· οὗτοι εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰαφλήτ. ³⁴Και οἱ υἱοὶ τοῦ Σωμηρ, Ἀχι και Ρωγα, Ἰεχουβα και Ἀραμ. ³⁵Και οἱ υἱοὶ Ἐλεμ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Σωφα και Ἰεμνα και Σελλῆς και Ἀμαλ. ³⁶Οἱ υἱοὶ τοῦ Σωφα, Σουα και Ἀρνεφερ και Σωγαλ και Βερί και Ἰεμρα, ³⁷Βοσορ και Ωδ και Σαμμα και Σιλίσα και Ἰθραν και Βεηρα. ³⁸Και οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰεθερ, Ἰεφονῆ και Φισπα και Ἀρα. ³⁹Και οἱ υἱοὶ τοῦ Ουλλά, Ἀραχ και Ἀνιήλ και Ρισα. ⁴⁰Πάντες οὗτοι ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀσηρ, ἀρχηγοὶ πατρικῶν οἴκων, ἐκλεκτοὶ, δυνατοὶ ἐν ἰσχυρίᾳ, πρῶτοι ἀρχηγοὶ. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, κατὰ τὴν γενεαλογίαν αὐτῶν, ὅσοι ἦσαν ἀξιοὶ νὰ παραταχθῶσιν εἰς μάχην, ἦτο εἰκοσιεξ χιλιάδες ἀνδρες.

8Ο δὲ Βενιαμὴν ἐγέννησεν Βελα τὸν πρωτότοκόν αὐτοῦ, Ἀσβήλ τὸν δευτέρον και Ἀαρά τὸν τρίτον, ²Νῶα

τον τεταρτον και Ραφα τον πεμπτον. ³Και οι υιοι του Βελα ησαν, Αδδαρ και Γηρα και Αβιουδ ⁴και Αβισσουα και Νααμαν και Αχωα ⁵και Γηρα και Σεφουφαν και Ουραμ. ⁶Και ουτοι ειναι οι υιοι του Εχουδ, οιτινες ησαν αρχηγοι πατριων εις τους κατοικουντας την Γαβαα και μετοικισθεντας εις Μαναχαθ. ⁷και Νααμαν και Αχια και Γηρα, οστις μετωκισεν αυτους, και εγεννησε τον Ουζα και τον Αχιουδ. ⁸Και ο Σααραιμ εγεννησεν υιους εν τη γη Μωαβ, αφου απεβαλε την Ουσιμ και την Βααρα, τας γυναικας αυτου. ⁹και εγεννησεν, εκ της Οδες της γυναικος αυτου, τον Ιωβαβ και τον Σιβια και τον Μησα και τον Μαλχαμ ¹⁰και τον Ιεους και τον Σαχια και τον Μιρμα· ουτοι ησαν οι υιοι αυτου, αρχηγοι πατριων. ¹¹Εκ δε της Ουσιμ ειχε γεννησει τον Αβιτωβ και τον Ελφααλ. ¹²Και οι υιοι του Ελφααλ ησαν Εβερ και Μισααμ και Σαμερ, οστις ωκοδομησε την Ωνω και την Λωδ και τας κωμας αυτης. ¹³και ο Βερια και ο Σεμα ουτοι ησαν αρχηγοι πατριων εις τους κατοικουντας την Αιαλων· ουτοι εξεδιωξαν τους κατοικους της Γαθ. ¹⁴και Αχιω, Σασακ και Ιερεμωθ ¹⁵και Ζεβαδιας και Αραδ και Αδερ, ¹⁶και Μιχαηλ και Ιεσπα και Ιωχα υιοι του Βερια. ¹⁷και Ζεβαδιας και Μεσουλλαμ και Εζεκι και Εβερ ¹⁸και Ισμεραι και Ιεζλια και Ιωβαβ, υιοι του Ελφααλ. ¹⁹και Ιακειμ και Ζιχρι και Ζαβδι ²⁰και Ελιηγαι και Ζιλθα και Ελιηλ ²¹και Αδαιας και Βεραια και Σιμραθ, υιοι του Σεμα. ²²και Ιεσφαν και Εβερ και Ελιηλ ²³και Αβδων και Ζιχρι και Αναν ²⁴και Ανανιας και Ελαμ και Ανθωθια ²⁵και Ιεφεδια και Φανουηλ υιοι του Σασακ. ²⁶και Σαμσεραι και Σεαρια και Γοθολια ²⁷και Ιαρεσια και Ηλια και Ζιχρι, υιοι του Ιεροαμ. ²⁸ουτοι ησαν αρχηγοι πατριων, αρχηγοι κατα τας γενεας αυτων. ουτοι κατωκησαν εν Ιερουσαλημ. ²⁹Εν δε Γαβαων κατωκησεν ο πατηρ Γαβαων, το δε ονομα της γυναικος αυτου ητο Μααχα. ³⁰και ο πρωτοτοκος υιος αυτου ητο Αβδων, επειτα Σουρ και Κεις και Βααλ και Ναδαβ ³¹και Γεδωρ και Αχιω και Ζαχερ ³²και Μικλωθ ο γεννησας τον Σιμεα. Και ουτοι ετι κατωκησαν μετα των αδελφων αυτων εν Ιερουσαλημ, κατεναντι των αδελφων αυτων. ³³Και ο Νηρ εγεννησε τον Κεις, και Κεις εγεννησε τον Σαουλ, και Σαουλ εγεννησε τον Ιωναθαν και τον Μαλχι-σουε και τον Αβιναδαβ και τον Εσ-βααλ. ³⁴Και ο υιος του Ιωναθαν ητο ο Μεριβ-βααλ· και ο Μεριβ-βααλ εγεννησε τον Μιχα. ³⁵Και οι υιοι του Μιχα ησαν Φιθων και Μελεχ και Θαρεα και Αχαζ. ³⁶Και ο Αχαζ εγεννησε τον Ιωαδα· και ο Ιωαδα εγεννησε τον Αλεμεθ και τον Αζμαβεθ και τον Ζιμβρι· και Ζιμβρι εγεννησε τον Μοσα. ³⁷και Μοσα εγεννησε τον Βινεα· Ραφα, υιος τουτου· Ελεασα, υιος τουτου· Ασηλ, υιος τουτου. ³⁸Και ο Ασηλ ειχεν εξ υιους, των οποιων τα ονοματα ειναι ταυτα· Αζρικαμ, Βοχερου και Ισμαηλ και Σεαρια και Οβαδια και Αναν· παντες ουτοι ησαν οι υιοι του Ασηλ. ³⁹Και οι υιοι του Ησεκ του αδελφου αυτου ησαν Ουλαμ ο πρωτοτοκος αυτου, Ιεους ο δευτερος και Ελιφελετ ο τριτος. ⁴⁰Και οι υιοι του Ουλαμ ησαν ανδρες δυνατοι εν ισχυι, εντεινοντες τοξον και εχοντες πολλους

υιους και υιους υιων, εκατον πενηκοντα. Παντες ουτοι ησαν εκ των υιων Βενιαμιν.

9 Ουτω πας ο Ισραηλ απηριθμηθη κατα γενεαλογιας· και ιδου, ειναι καταγεγραμμενοι εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ισραηλ και Ιουδα. Μετωκισθησαν δε εις την Βαβυλωνα δια τας ανομιαις αυτων. ²Και οι πρωτοι κατοικοι οι εν ταις ιδιοκτησαις αυτων, εν ταις πολεσιν αυτων, ησαν οι Ισραηλιται, οι ιερεις, οι Λευιται και οι Νεθινειμ. ³Και εν Ιερουσαλημ κατωκησαν εκ των υιων Ιουδα και εκ των υιων Βενιαμιν και εκ των υιων Εφραιμ και Μανασση, ⁴Γουθαι ο υιος του Αμμιουδ, υιου του Αμρι, υιου του Ιμρι, υιου του Βανι, εκ των υιων του Φαρες υιου του Ιουδα. ⁵Και εκ των Σηλωνιτων, Ασαιας ο πρωτοτοκος και οι υιοι αυτου. ⁶Και εκ των υιων του Ζερα, Ιεουηλ και οι αδελφοι αυτων, εξακοσιοι ενενηκοντα. ⁷Και εκ των υιων Βενιαμιν, Σαλλου ο υιος του Μεσουλλαμ, υιου του Ωδουια, υιου του Ασενουα, ⁸και ο Ιεβνια υιος του Ιεροαμ, και ο Ηλα υιος του Οζι, υιου του Μιχρι, και ο Μεσουλλαμ υιος του Σεφατια, υιου του Ραγουηλ, υιου του Ιβνια. ⁹και οι αδελφοι αυτων, κατα τας γενεας αυτων, εννεακοσιοι πενηκοντα εξ. Παντες ουτοι οι ανδρες ησαν αρχηγοι πατριων, κατα τους πατρικους οικους αυτων. ¹⁰Και εκ των ιερων, Ιεδαιας και Ιωιαρειβ και Ιαχειν ¹¹και Αζαριας ο υιος του Χελια, υιου του Μεσουλλαμ, υιου του Σαδωκ, υιου του Μεραιωθ, υιου του Αχιτωβ, αρχων του οικου του Θεου. ¹²και Αδαιας ο υιος του Ιεροαμ, υιου του Πασχωρ, υιου του Μαλχιου, και Μαασαι ο υιος του Αδιηλ, υιου του Ιαζηρα, υιου του Μεσουλλαμ, υιου του Μεσιλλεμιθ, υιου του Ιμμηρ. ¹³και οι αδελφοι αυτων, αρχηγοι των πατρικων οικων αυτων, χιλιοι επτακοσιοι εξηκοντα, δυνατοι εν ισχυι, αξιοι δια το εργον της υπηρεσιας του οικου του Κυριου. ¹⁴και εκ των Λευιτων, Σεμαιας ο υιος του Ασσουβ, υιου του Αζρικαμ, υιου του Ασαβια, εκ των υιων Μεραρι. ¹⁵και Βακβακαρ, Ερες και Γαλαλ και Ματθανιας ο υιος του Μιχα, υιου του Ζιχρι, υιου του Ασαφ. ¹⁶και Οβαδια ο υιος του Σεμαια, υιου του Γαλαλ, υιου του Ιεδουθουν, και Βαραχιας ο υιος του Ασα, υιου του Ελκανα, ο κατοικησας εν ταις κωμας των Νετωφαθιτων. ¹⁷οι δε θυρωροι ησαν Σαλλουμ και Αχχουβ και Ταλμων και Αχιμιν και οι αδελφοι αυτων· ο Σαλλουμ ητο ο αρχων. ¹⁸ουτοι μεχρι του νυν ησαν εν τη πυλη του βασιλεως κατα ανατολας θυρωροι κατα τα ταγματα των υιων του Λευι. ¹⁹Και Σαλλουμ ο υιος του Κωρη, υιου του Εβιασαφ, υιου του Κορε, και οι αδελφοι αυτου, εκ του οικου του πατρος αυτου, οι Κοριται, ησαν επι το εργον της υπηρεσιας, φυλακες των πυλων της σκηνης· και οι πατερες αυτων, εν τω στρατοπεδω του Κυριου, ησαν φυλακες της εισοδου. ²⁰Και Φινεες ο υιος του Ελεαζαρ, μετα του οποιου ητο ο Κυριος, ητο αρχων επ' αυτους το προτερον. ²¹Ζαχαριας ο υιος του Μεσελεμια ητο πυλωρος της θυρας της σκηνης του μαρτυριου. ²²Παντες ουτοι, οι εκλελεγμενοι δια να ηγαι πυλωροι των θυρων, ησαν διακοσιοι δωδεκα. Ουτοι

ησαν απηριθμημενοι κατα γενεαλογιας εν ταις κωμαις αυτων, τους οποιους ο Δαβιδ και ο Σαμουηλ ο βλεπων ειχον καταστησει εις το υπουργηγμα αυτων. ²³Και αυτοι και οι υιοι αυτων ειχον την επιστασιαν των πυλων του οικου του Κυριου, του οικου της σκηνης, δια να φυλαττωσι. ²⁴προς τους τεσσαρας ανεμους ησαν οι πυλωροι, προς ανατολας, προς δυσμας, προς βορραν και προς νοτον. ²⁵Και οι αδελφοι αυτων, οι εν ταις κωμαις αυτων, επρεπε να ερχωνται κατα επτα ημερας εις τους διωρισμενους καιρους μετα τουτων. ²⁶Διοτι οι Λευιται ουτοι, οι τεσσαρες αρχιπυλωροι, εμενον εις το υπουργηγμα αυτων και ειχον την επιστασιαν των οικηματων και των θησαυρων του οικου του Θεου. ²⁷Και διενυκτερευον περιξ του οικου του Θεου, διοτι η φυλακη ητο επ' αυτους, και αυτοι επρεπε να ανοιγωσιν αυτον καθ' εκαστην πρωιαν. ²⁸Και τινες εξ αυτων ειχον την επιστασιαν των λειτουργικων σκευων, διοτι κατα αριθμον εισεφερον αυτα και κατα αριθμον εξεφερον αυτα. ²⁹Εξ αυτων ετι ησαν διωρισμενοι επι των αλλων σκευων και επι παντων των σκευων των ιερων και επι της σεμιδαλεως και του οινου και του ελαιου και του θυμιαματος και των αρωματων. ³⁰Και τινες εκ των υιων των ιερων κατεσκευαζον το μυρον το αρωματικον. ³¹Και Ματταθιας, ο εκ των Λευιτων, ο πρωτοτοκος Σαλλουμ του Κοριτου, ειχε την επιστασιαν των τηγανιζομενων πραγματων. ³²Και αλλοι εκ των αδελφων αυτων, εκ των υιων των Κααθιτων, ησαν επι των αρτων της προθεσεως, δια να ετοιμαζωσιν αυτους κατα σαββατον. ³³Και εκ τουτων ησαν οι φαλτωδοι, αρχηγοι πατριων των Λευιτων, οιτινες εμενον εν τοις οικημασιν ελευθεροι· διοτι ενησχολουντο εις το εργον τουτο ημεραν και νυκτα. ³⁴ουτοι ησαν οι αρχηγοι των πατριων των Λευιτων, κατα τας γενεας αυτων· ουτοι οι αρχηγοι κατωκουν εν Ιερουσαλημ. ³⁵Και εν Γαβρων κατωκησεν ο πατηρ Γαβαων, ο Ιεχηλ, το δε ονομα της γυναικος αυτου ητο Μααχα· ³⁶και ο πρωτοτοκος αυτου υιος ητο Αβδων, επειτα Σουρ και Κεις και Βααλ και Νηρ και Ναδαβ ³⁷και Γεδωρ και Αχιω και Ζαχαριας και Μικλωθ· ³⁸και ο Μικλωθ εγεννησε τον Σιμεαμ. Και ουτοι ετι κατωκησαν μετα των αδελφων αυτων εν Ιερουσαλημ, αντικρυ των αδελφων αυτων. ³⁹Και ο Νηρ εγεννησε τον Κεις, και ο Κεις εγεννησε τον Σαουλ, και ο Σαουλ εγεννησε τον Ιωναθαν και τον Μαλχι-σουε και τον Αβιναδαβ και τον Εσ-βααλ. ⁴⁰Και ο υιος του Ιωναθαν ητο ο Μεριβ-βααλ· και ο Μεριβ-βααλ εγεννησε τον Μιχα. ⁴¹Και οι υιοι του Μιχα ησαν Φιθων και Μελεχ και Θαραεα, ⁴²και Αχαζ ο γεννησας τον Ιαρα· και Ιαρα εγεννησε τον Αλεμεθ, και τον Αζμαβεθ και τον Ζιμβρι· και Ζιμβρι εγεννησε τον Μοσα. ⁴³και Μοσα εγεννησε τον Βινεα· και Ρεφαια ητο υιος τουτου. ο Ελεασα υιος τουτου· Ασηλ υιος τουτου. ⁴⁴Ο δε Ασηλ ειχεν εξ υιους, των οποιων τα ονοματα ειναι ταυτα· Αζρικαμ, Βοχερου και Ισμαηλ και Σεαρια και Οβαδια και Αναν· ουτοι ησαν οι υιοι του Ασηλ.

10Οι δε Φιλισταιοι επολεμουν κατα του Ισραηλ· και εφυγον οι ανδρες του Ισραηλ απο προσωπου των Φιλισταιων και επεσον πεφονευμενοι εν τω ορει Γελβουε. ²Και καταφθασαντες οι Φιλισταιοι οπισω του Σαουλ και οπισω των υιων αυτου, επαταξαν οι Φιλισταιοι τον Ιωναθαν και τον Αβιναδαβ και τον Μαλχι-σουε, τους υιους του Σαουλ. ³Εβαρυνε δε η μαχη επι τον Σαουλ, και επετυχον αυτου οι τοξοται, και επληγηθη υπο των τοξοτων. ⁴Και ειπεν ο Σαουλ προς τον οπλοφορον αυτου, Συρε την ρομφαιαν σου και διαπερασον με δι' αυτης, δια να μη ελθωσιν ουτοι οι απεριτμητοι και με εμπαιξωσι· πλην ο οπλοφορος αυτου δεν ηθελε· διοτι εφοβειτο σφοδρα. Οθεν ελαβεν ο Σαουλ την ρομφαιαν και επεσεν επ' αυτην. ⁵Και ως ειδεν ο οπλοφορος αυτου οτι απεθανεν ο Σαουλ, επεσε και αυτος επι την ρομφαιαν και απεθανεν· ⁶ουτως απεθανεν ο Σαουλ και οι τρεις υιοι αυτου· και πας ο οικος αυτου απεθανεν ομου. ⁷Και παντες οι ανδρες Ισραηλ, οι εν τη κοιλαδι, ιδοντες οτι εφευγον και οτι ο Σαουλ και οι υιοι αυτου απεθανον, τοτε κατελιπον τας πολεις αυτων και εφυγον· και ελθοντες οι Φιλισταιοι κατωκησαν εν αυταις. ⁸Και την επαυριον, οτε ηλθον οι Φιλισταιοι δια να εκδυσωσι τους πεφονευμενους, ευρηκαν τον Σαουλ και τους υιους αυτου πεπτωκοτας εν τω ορει Γελβουε. ⁹Και εξεδυσαν αυτον και ελαβον την κεφαλην αυτου και τα οπλα αυτου και απεστειλαν εις την γην των Φιλισταιων κυκλω, δια να διαδωσωσι την αγγελιαν εις τα ειδωλα αυτων και εις τον λαον. ¹⁰Και ανεθεσαν τα οπλα αυτου εις τον οικον των θεων αυτων· και εις τον ναον του Δαγων προσηλωσαν την κεφαλην αυτου. ¹¹Ακουσαντες δε παντες οι κατοικοι της Ιαβεισγαλααδ παντα οσα εκαμον οι Φιλισταιοι εις τον Σαουλ, ¹²ηγερθησαν παντες οι δυνατοι ανδρες και εσηκωσαν το σωμα του Σαουλ και τα σωματα των υιων αυτου και εφεραν αυτα εις Ιαβεισ, και εθαψαν τα οστα αυτων υπο την δρυν εν Ιαβεισ και ενηστευσαν επτα ημερας. ¹³Ουτως απεθανεν ο Σαουλ, δια την ανομιαν αυτου την οποιαν ηνομησεν εις τον Κυριον, εναντιον του λογου του Κυριου, τον οποιον δεν εφυλαξε· και ετι διοτι εξητησεν ανθρωπον εχοντα πνευμα μαντειας, δια να ερωτηση, ¹⁴και δεν ηρωτησε τον Κυριον· δια τουτο εθανατωσεν αυτον και εστρεψε την βασιλειαν εις τον Δαβιδ τον υιον του Ιεσσα.

11Τοτε συνηχθη πας ο Ισραηλ προς τον Δαβιδ εις Χεβρων, λεγοντες, Ιδου, οστον σου και σαρξ σου ειμεθα. ²Και προτερον ετι και οτε εβασιλευεν ο Σαουλ, συ ησο ο εξαγων και εισαγων τον Ισραηλ· και προς σε ειπε Κυριος ο Θεος σου, συ θελεις ποιμανει τον λαον μου τον Ισραηλ, και συ θελεις εισθαι ηγεμων επι τον λαον μου τον Ισραηλ. ³Και ηλθον παντες οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ προς τον βασιλεα εις Χεβρων· και εκαμεν ο Δαβιδ συνθηκην μετ' αυτων εν Χεβρων ενωπιον του Κυριου· και εχρισαν τον Δαβιδ βασιλεα επι τον Ισραηλ, κατα τον λογον του Κυριου τον λαληθεντα δια του Σαμουηλ.

⁴Και υπηγον ο Δαβιδ και πας ο Ισραηλ εις Ιερουσαλημ, ητις ειναι η Ιεβους, οπου ησαν οι Ιεβουσαιοι, οι κατοικουντες την γην. ⁵Και οι κατοικοι της Ιεβους ειπον προς τον Δαβιδ, Δεν θελεις εισελθει ενταυθα. Αλλ' ο Δαβιδ εκυριευσε το φρουριον Σιων, ητις ειναι η πολις Δαβιδ. ⁶Και ειπεν ο Δαβιδ, Οστις πρωτος παταξη τους Ιεβουσαιους, θελει εισθαι αρχηγος και στρατηγος. Πρωτος δε ανεβη ο Ιωαβ, ο υιος της Σερουιας, και εγεινεν αρχηγος. ⁷Και κατωκησεν ο Δαβιδ εν τω φρουριω· οθεν ωνομασαν αυτην πολιν Δαβιδ. ⁸Και ωκοδομησε την πολιν κυκλοθεν απο Μιλλω και κυκλω· και επεσκευασεν ο Ιωαβ το επιλοιπον της πολεως. ⁹Και προεχωρει ο Δαβιδ μεγαλυνομενος· και ο Κυριος των δυναμεων ητο μετ αυτου. ¹⁰Ουτοι δε ησαν οι αρχηγοι των ισχυρων, τους οποιους ειχεν ο Δαβιδ, οτινες ηγωνισθησαν μετ' αυτου δια την βασιλειαν αυτου, μετα παντος του Ισραηλ, δια να καμωσιν αυτον βασιλεα, κατα τον λογον του Κυριου τον περι του Ισραηλ. ¹¹Και ουτος ειναι ο αριθμος των ισχυρων τους οποιους ειχεν ο Δαβιδ· Ιασωβεαμ ο υιος του Αχμονι, πρωτος των οπλαρχηγων· ουτος σειων την λογχην αυτου εναντιον τριακοσιων, εθανατωσεν αυτους εν μια μαχη. ¹²Και μετ' αυτον Ελεαζαρ ο υιος του Δωδω· ο Αχωχιτης, οστις ητο εις εκ των τριων ισχυρων. ¹³Ουτος ητο μετα του Δαβιδ εν Φασ-δαμμειμ, και οι Φιλισταιιοι συνηθροισθησαν εκει δια πολεμον, οπου ητο μεριδιον αγρου πληρες κριθης· ο δε λαος εφυγεν απο προσωπου των Φιλισταιων. ¹⁴Και ουτοι εστηλωθησαν εν τω μεσω του μεριδιου και ηλευθερωσαν αυτο και επαταξαν τους Φιλισταιους· και ο Κυριος εκαμε σωτηριαν μεγαλην. ¹⁵Κατεβησαν ετι τρεις εκ των τριακοντα αρχηγων εις την πετραν προς τον Δαβιδ, εις το σπηλαιον Οδολλαμ· το δε στρατοπεδον των Φιλισταιων εστρατοπεδευεν εν τη κοιλαδι Ραφαειμ. ¹⁶Και ο Δαβιδ ητο τοτε εν τω οχυρωματι και η φρουρα των Φιλισταιων τοτε ο εν Βηθλεεμ. ¹⁷Και επεποθησεν ο Δαβιδ υδωρ και ειπε, Τις ηθελε μοι δωσει να πιω υδωρ εκ του φρεατος της Βηθλεεμ, του εν τη πυλη; ¹⁸Και οι τρεις διασχισαντες το στρατοπεδον των Φιλισταιων, ηντλησαν υδωρ εκ του φρεατος της Βηθλεεμ του εν τη πυλη, και λαβοντες εφεραν προς τον Δαβιδ· πλην ο Δαβιδ δεν ηθελησε να πιη αυτο, αλλ' εκαμεν αυτο σπονδην εις τον Κυριον, ¹⁹λεγων, Μη γενοιτο εις εμε παρα του Θεου μου να καμω τουτο· θελω πιει το αιμα των ανδρων τουτων, οτινες εξεθεσαν την ζωην αυτων εις κινδυνον; διστι μετα κινδυνου της ζωης αυτων εφεραν αυτο. Δια τουτο δεν ηθελησε να πιη αυτο· ταυτα εκαμον οι τρεις ισχυροι. ²⁰Και Αβισαι ο αδελφος του Ιωαβ, ουτος ητο πρωτος των τριων· και ουτος σειων την λογχην αυτου εναντιον τριακοσιων, εθανατωσεν αυτους και απεκτησεν ονομα μεταξυ των τριων. ²¹Εκ των τριων, ητο ενδοξοτερος υπερ τους δυο και εγεινεν αρχηγος αυτων· δεν εφθασεν ομως μεχρι των τριων πρωτων. ²²Βεναιας ο υιος του Ιωδαε, ο υιος ανδρος δυνατου απο Καβσεηλ, οστις εκαμε πολλα ανδραγαθηματα, ουτος επαταξε τους δυο λεοντωδεις ανδρας του Μωαβ·

ουτος ετι κατεβη και επαταξε λεοντα εν μεσω του λακου εν ημερα χιονος· ²³ουτος ετι επαταξε τον ανδρα τον Αιγυπτιον, ανδρα μεγαλου αναστηματος, πενταπηχον· και εν τη χειρι του Αιγυπτιου ητο λογχη ως αντιον υφαντου· κατεβη δε προς αυτον με ραβδον, και αρπασας την λογχην εκ της χειρος του Αιγυπτιου εθανατωσεν αυτον δια της ιδιας αυτου λογχης· ²⁴ταυτα εκαμε Βεναιας ο υιος του Ιωδαε, και απεκτησεν ονομα μεταξυ των τριων ισχυρων· ²⁵ιδου, αυτος εσταθη ενδοξοτερος των τριακοντα, δεν εφθασεν ομως μεχρι των τριων πρωτων· και κατεστησεν αυτον ο Δαβιδ επι των δορυφορων αυτου. ²⁶Και οι ισχυροι των στρατευματων ησαν Ασαηλ ο αδελφος του Ιωαβ, Ελχαναν ο υιος του Δωδω εκ της Βηθλεεμ, ²⁷Σαμμωθ ο Αρουριτης, Χελης ο Φελωνιτης, ²⁸Ιρας ο υιος του Ικκης ο Θεκωιτης, Αβιεζερ ο Αναθωθιτης, ²⁹Σιββεχαι ο Χουσαθιτης, Ιλαι ο Αχωχιτης, ³⁰Μααραι ο Νετωφαθιτης, Χελεδ ο υιος του Βαανα Νετωφαθιτης, ³¹Ιθθαι ο υιος του Ριβαι εκ της Γαβαα των υιων Βενιαμιν, Βεναιας ο Πιραθωνιτης, ³²Ουραι εκ των κοιλαδων Γαας, Αβιηλ ο Αρβαθιτης, ³³Αζμαβεθ ο Βααρουμιτης, Ελιαβα ο Σααλβωνιτης, ³⁴οι υιοι του Ασημ του Γιζονιτου, Ιωναθαν ο υιος του Σαγη ο Αραριτης, ³⁵Αχιαμ υιος του Σαχαρ ο Αραριτης, Ελιφαλ υιος του Ουρ, ³⁶Εφερ ο Μεχρηαθιτης, Αχια ο Φελωνιτης, ³⁷Εσρω ο Καρμηλιτης, Νααραι ο υιος του Εσβαι, ³⁸Ιωηλ ο αδελφος του Ναθαν, Μιβαρ ο υιος του Αγηρι, ³⁹Σελεκ ο Αμμωνιτης, Νααραι ο Βηρωθαιος, ο οπλοφορος του Ιωαβ υιου της Σερουιας, ⁴⁰Ιρας ο Ιεθριτης, Γαρηβ Ιεθριτης, ⁴¹Ουριας ο Χετταιος, Ζαβαδ ο υιος του Ααλαι, ⁴²Αδινα ο υιος του Σιζα του Ρουβηνιτου, αρχων των Ρουβηνιτων, και τριακοντα μετ' αυτου, ⁴³Αναν ο υιος του Μααχα και Ιωσαφατ ο Μιθνιτης, ⁴⁴Οζιας ο Αστερωθιτης, Σαμα και Ιεχηλ οι υιοι του Χωθαν του Αροηριτου, ⁴⁵Ιεδιαηλ ο υιος του Σιμρι και Ιωχα αδελφος αυτου ο Θισιτης, ⁴⁶Ελιηλ ο Μααβιτης και Ιεριβαι και Ιωσαυια, οι υιοι του Ελνααμ, και Ιεθεμα ο Μωαβιτης, ⁴⁷Ελιηλ και Ωβηδ και Ιασιηλ ο Μεσωβαιτης.

12Ουτοι δε ειναι οι ελθοντες προς τον Δαβιδ εις Σικλαγ, ενω ητο ετι κεκλεισμενος απο προσωπου του Σαουλ υιου του Κεις, και ουτοι ησαν εκ των ισχυρων, βοηθουντες εν πολεμω, ²ωπλισμενοι τοξα, μεταχειριζομενοι και την δεξιαν και την αριστεραν εις το να τοξευωσι λιθους και βελη δια του τοξου, οντες εκ των αδελφων του Σαουλ, εκ του Βενιαμιν· ³ο αρχηγος Αχιεζερ, επειτα Ιωας, υιοι του Σεμαα του Γαβααθιτου· και Ιεζιηλ και Φελετ, υιοι του Αζμαβεθ· και Βεραχα και Ιηου ο Αναθωθιτης· ⁴και Ισμαια ο Γαβαωνιτης, ισχυρος μεταξυ των τριακοντα και επι των τριακοντα· και Ιερεμιας και Ιααζιηλ και Ιωαναν και Ιωζαβαδ ο Γεδηρωθιτης, ⁵Ελουζαι και Ιεριμωθ και Βααλια και Σεμαριας και Σεφατιας ο Αρουφιτης ⁶Ελκανα και Ιεσια και Αζαρεηλ και Ιωεζερ και Ιασωβεαμ, οι Κοριται, ⁷και Ιωηλα και Ζεβαδιας, οι υιοι του Ιεροαμ απο Γεδωρ. ⁸Και εκ των Γαδιτων εχωρισθησαν τινες και ηλθον προς τον Δαβιδ εις το οχυ-

ρωμα εν τη ερημω, δυνατοι εν ισχυι, ανδρες παραταξεως πολεμου, θυρεοφοροι και λογχοφοροι, και τα προσωπα αυτων προσωπα λεοντος, εις δε την ταχυτητα ως αι δορκαδες επι των ορειων. ⁹Εσερ ο αρχων, Οβαδια ο δευτερος, Ελιαβ ο τριτος, ¹⁰Μισμανα ο τεταρτος, Ιερεμιας ο πεμπτος, ¹¹Αθθαι ο εκτος, Ελιηλ ο εβδομος, ¹²Ιωαναν ο ογδοος, Ελζαβαδ ο εννατος, ¹³Ιερεμιας ο δεκατος, Μαχβαναι ο ενδεκατος. ¹⁴Ουτοι ησαν εκ των υιων του Γαδ, αρχηγοι του στρατευματος, εις ο μικροτερος επι εκατον, και ο μεγαλητερος επι χιλιους. ¹⁵Ουτοι ησαν οι διαβαντες τον Ιορδανην εν τω πρωτω μηνι, οτε πλημμυρει επι πασας τας οχθας αυτου· και διεσκορπισαν παντας τους κατοικους των κοιλαδων προς ανατολας και προς δυσμας. ¹⁶Ηλθον επι εκ των υιων Βενιαμιν και Ιουδα εις το οχυρωμα προς τον Δαβιδ. ¹⁷Και εξηλθεν ο Δαβιδ εις συναντησιν αυτων και αποκριθεις ειπε προς αυτους, Εαν ερχησθε προς εμε εν ειρηνη δια να μοι βοηθησητε, η καρδια μου θελει εισθαι ηνωμενη με σας· αλλ' εαν δια να με προδοσητε εις τους εχθρους μου, ενω δεν ειναι αδικια εις τας χειρας μου, ο Θεος των πατερων ημων ας ιδη και ας ελεγξη τουτο. ¹⁸Και το Πνευμα περιεχυθη εις τον Αμασαι, τον αρχοντα των τριακοντα, και ειπε, Σου ειμεθα, Δαβιδ, και μετα σου, υιε του Ιεσσαϊ. Ειρηνη, ειρηνη εις σε, και ειρηνη εις τους βοηθους σου· διοτι ο Θεος σου σε βοηθει. Τοτε εδεχθη αυτους ο Δαβιδ και κατεστησεν αυτους αρχηγους των δυναμεων αυτου. ¹⁹Και εκ του Μανασση προσεχωρησαν εις τον Δαβιδ, οτε ηλθε μετα των Φιλισταιων εναντιον του Σαουλ δια να πολεμησιν, πλην δεν εβοηθησαν αυτους· διοτι οι ηγεμονες των Φιλισταιων συμβουλευθεντες απεπεμφσαν αυτον, λεγοντες, Θελει προσχωρησει προς τον Σαουλ τον κυριον αυτου με κινδυνον των κεφαλων ημων. ²⁰Ενω επορευετο εις Σικλαγ, προσεχωρησαν εις αυτον εκ του Μανασση, Αδνα και Ιωζαβαδ και Ιεδιαηλ και Μιχαηλ και Ιωζαβαδ και Ελιου και Σιλθαι, αρχηγοι των χιλιαδων του Μανασση. ²¹και ουτοι εβοηθησαν τον Δαβιδ εναντιον των ληστων· διοτι ησαν παντες δυνατοι εν ισχυι και εγειναν αρχηγοι του στρατευματος. ²²Διοτι τοτε απο ημερας εις ημεραν ηρχοντο προς τον Δαβιδ δια να βοηθησωσιν αυτον, εωσου εγεινε στρατοπεδον μεγα, ως στρατοπεδον Θεου. ²³Ουτοι δε ειναι οι αριθμοι των αρχηγων των ωπλισμενων δια πολεμον, των ελθοντων προς τον Δαβιδ εις Χεβρων, δια να στρεψωσιν εις αυτον την βασιλειαν του Σαουλ, κατα τον λογον του Κυριου. ²⁴Οι υιοι του Ιουδα, θυρεοφοροι και λογχοφοροι, εξ χιλιαδες και οκτακοσιοι, ωπλισμενοι δια πολεμον. ²⁵Εκ των υιων Συμεων, δυνατοι εν ισχυι, δια πολεμον, επτα χιλιαδες και εκατον. ²⁶Εκ των υιων Λευι, τεσσαρες χιλιαδες και εξακοσιοι. ²⁷Και ο Ιωδαε ητο αρχηγος των Ααρωνιτων, και μετ' αυτου ησαν τρεις χιλιαδες και επτακοσιοι. ²⁸και Σαδωκ, νεος δυνατος εν ισχυι, και εκ του οικου του πατρος αυτου εικοσιδυο αρχηγοι. ²⁹Και εκ των υιων Βενιαμιν, αδελφων του Σαουλ, τρεις χιλιαδες· διοτι εως τοτε το μεγαλητερον μέρος αυτων υπερησπιζετο τον οικον του Σαουλ. ³⁰Και εκ

των υιων Εφραιμ, εικοσι χιλιαδες και οκτακοσιοι, δυνατοι εν ισχυι, ανδρες ονομαστοι του οικου των πατερων αυτων. ³¹Και εκ της ημισειας φυλης του Μανασση, δεκαοκτω χιλιαδες· οτινες ωνομασθησαν κατ' ονομα, δια να ελθωσι να καμωσι βασιλεα τον Δαβιδ. ³²Και εκ των υιων Ισσαχαρ, ανδρες συνετοι εις την γνωσιν των καιρων, ωστε να γνωριζωσι τι επρεπε να καμνη ο Ισραηλ· οι αρχηγοι αυτων ησαν διακοσιοι· και παντες οι αδελφοι αυτων υπο την διαταγην αυτων. ³³Εκ του Ζαβουλων, οσοι εξηρχοντο εις πολεμον, παραταττομενοι εις μαχην με παντα τα οπλα του πολεμου, πεντηκοντα χιλιαδες, μαχιμοι εκ παραταξεως, ουχι με διπλην καρδιαν. ³⁴Και εκ του Νεφθαλι, χιλιοι αρχηγοι, και μετ' αυτων θυρεοφοροι και λογχοφοροι τριακοντα επτα χιλιαδες. ³⁵Και εκ των Δανιτων, ανδρες παραταττομενοι εις πολεμον, εικοσιοκτω χιλιαδες και εξακοσιοι. ³⁶Και εκ του Ασηρ, οσοι εξηρχοντο εις πολεμον, μαχιμοι εκ παραταξεως, τεσσαρακοντα χιλιαδες. ³⁷Και εκ του περαν του Ιορδανου, εκ των Ρουβηνιτων και εκ των Γαδιτων και εκ της ημισειας φυλης του Μανασση, με παντα τα οπλα του πολεμου δια μαχην, εκατον εικοσι χιλιαδες. ³⁸Παντες ουτοι οι ανδρες οι πολεμισται, μαχιμοι εκ παραταξεως, ηλθον με πληρη καρδιαν εις Χεβρων, δια να καμωσι τον Δαβιδ βασιλεα επι παντα τον Ισραηλ· και παν επι το επιλοιπον του Ισραηλ ησαν μια καρδια, δια να καμωσι τον Δαβιδ βασιλεα. ³⁹Και ησαν εκει μετα του Δαβιδ τρεις ημερας, τρωγοντες και πινοντες· διοτι οι αδελφοι αυτων ειχον καμει ετοιμασιαν δι' αυτους. ⁴⁰Προσεται, οι γειτονευοντες μετ' αυτων, εως του Ισσαχαρ, και Ζαβουλων και Νεφθαλι, εφεραν τροφας επι ονων και επι καμηλων και επι ημιονων και επι βοων, τροφας αλευρου, παλαθας συκων και σταφιδας και οινον και ελαιον και βοας και προβατα, αφθονως· διοτι ητο ευφροσυνη εν τω Ισραηλ.

13Και συνεβουλευθη ο Δαβιδ μετα των χιλιαρχων και εκατονταρχων, μετα παντων των αρχηγων. ²Και ειπεν ο Δαβιδ προς πασαν την συναξιν του Ισραηλ, Εαν σας φαινεται καλον και ηναι παρα Κυριου του Θεου ημων, ας αποστειλωμεν πανταχου προς τους αδελφους ημων, τους εναπολειφθεντας εν παση τη γη του Ισραηλ, και μετ' αυτων προς τους ιερεις και Λευιτας εις τας πολεις αυτων και τα περιχωρα, δια να συναχθωσι προς ημας· ³και ας μεταφερωμεν προς ημας την κιβωτον του Θεου ημων· διοτι δεν εζητησαμεν αυτην επι των ημερων του Σαουλ. ⁴Και πασα η συναξις ειπον να καμωσιν ουτω· διοτι το πραγμα ητο αρεστον εις τους οφθαλμους παντος του λαου. ⁵Τοτε ο Δαβιδ συνηθροισε παντα τον Ισραηλ, απο Σιχωρ της Αιγυπτου εως της εισοδου Αιμαθ, δια να φερωσι την κιβωτον του Θεου απο Κιριαθ-ιαρειμ. ⁶Και ανεβη ο Δαβιδ και πας ο Ισραηλ εις Βααλα, εις Κιριαθ-ιαρειμ του Ιουδα, δια να αναγαγη εκειθεν την κιβωτον Κυριου του Θεου, του καθημενου επι των χειρουβειμ, οπου το ονομα αυτου επεκληθη. ⁷Και επεβιβασαν την κιβωτον του Θεου επι νεας αμαξης εκ του οικου

Αβιναδαβ· ὠδηγησαν δε την αμαξαν ο Ουζα και Αχιω.
⁸Ο δε Δαβιδ και πας ο Ισραηλ επαιζον εμπροσθεν του Θεου εν παση δυναμει και με ασματα και με κιθαρας και με ψαλτηρια και με τυμπανα και με κυμβαλα και με σαλπιγγας.
⁹Και οτε εφθασαν εως του αλωνιου Χειδων, ο Ουζα εξηπλωσε την χειρα αυτου, δια να κρατηση την κιβωτον· διοτι οι βοες εσεισαν αυτην.
¹⁰Και εξηφθη ο θυμος του Κυριου κατα του Ουζα και επαταξεν αυτον, διοτι εξηπλωσε την χειρα αυτου επι την κιβωτον και απεθανεν εκει ενωπιον του Θεου.
¹¹Και ελυπηθη ο Δαβιδ, οτι ο Κυριος εκαμε χαλασμον επι τον Ουζα· και εκαλεσε τον τοπον τουτον Φαρες-ουζα εως της ημερας ταυτης.
¹²Και εφοβηθη ο Δαβιδ τον Θεον την ημεραν εκεινην, λεγων, Πως θελω φερει προς εμαυτον την κιβωτον του Θεου; ¹³Και δεν μετεκινησεν ο Δαβιδ την κιβωτον προς εαυτον εις την πολιν Δαβιδ, αλλ' εστρεψεν αυτην εις τον οικον του Ωβηδ-εδωμ του Γεθθαιου.
¹⁴Και εκαθησεν η κιβωτος του Θεου τρεις μηνας μετα της οικογενειας του Ωβηδ-εδωμ εν τω οικω αυτου. Και ευλογησεν ο Κυριος τον οικον του Ωβηδ-εδωμ και παντα οσα ειχεν.

140 δε Χειραμ βασιλευς της Τυρου απεστειλε πρεσβεις προς τον Δαβιδ, και ξυλα κεδρινα και κτιστας και ξυλουργους, δια να οικοδομησωσιν οικον εις αυτον.
²Και εγνωρισεν ο Δαβιδ, οτι ο Κυριος κατεστησεν αυτον βασιλευς επι τον Ισραηλ, διοτι η βασιλεια αυτου υψωθη εις υψος, δια τον λαον αυτου Ισραηλ.
³Και ελαβεν ο Δαβιδ ετι γυναικας εν Ιερουσαλημ· και εγεννησεν ετι ο Δαβιδ υιους και θυγατερας.
⁴Ταυτα δε ειναι τα ονοματα των τεκνων, τα οποια εγεννηθησαν εις αυτον εν Ιερουσαλημ· Σαμμουα και Σωβαβ, Ναθαν και Σολομων ⁵και Ιεβαρ και Ελισουα και Ελφαλετ ⁶και Νωγα και Νεφεγ και Ιαφια ⁷και Ελισαμα και Βεελιαδα και Ελφαλετ.
⁸Ακουσαντες δε οι Φιλισταιοι οτι ο Δαβιδ εχρισθη βασιλευς επι παντα τον Ισραηλ, ανεβησαν παντες οι Φιλισταιοι να ζητησωσι τον Δαβιδ. Και ο Δαβιδ ακουσας, εξηλθεν εναντιον αυτων.
⁹Και ηλθον οι Φιλισταιοι και διεχυθησαν εις την κοιλαδα Ραφαειμ.
¹⁰Και ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Θεον, λεγων, να αναβω εναντιον των Φιλισταιων; και θελεις παραδωσει συ αυτους εις την χειρα μου; Και ο Κυριος απεκριθη προς αυτον, Αναβα· διοτι θελω παραδωσει αυτους εις την χειρα σου.
¹¹Και ανεβησαν εις Βααλ-φερασειμ· και εκει επαταξεν αυτους ο Δαβιδ. Τοτε ειπεν ο Δαβιδ, Ο Θεος διεκοψε τους εχθρους μου δια χειρος μου, καθως διακοπτονται τα υδατα· δια τουτο εκαλεσαν το ονομα του τοπου εκεινου Βααλ-φερασειμ.
¹²Και εκει κατελιπον τους θεους αυτων· και ο Δαβιδ προσεταξε και κατεκαυθησαν εν πυρι.
¹³Οι δε Φιλισταιοι και παλιν διεχυθησαν εις την κοιλαδα· ¹⁴οθεν παλιν ηρωτησεν ο Δαβιδ τον Θεον· και ο Θεος ειπε προς αυτον, Μη αναβης οπισω αυτων· αλλα στρεφον απ' αυτων και υπαγε επ' αυτους απεναντι των συκαμινων.
¹⁵Και οταν ακουσης θορυβον διαβασεως επι των κορυφων των συκαμινων, τοτε θελεις εξελθει εις

την μαχην· διοτι ο Θεος θελει εξελθει εμπροσθεν σου, δια να παταξη το στρατοπεδον των Φιλισταιων.
¹⁶Και εκαμεν ο Δαβιδ καθως προσεταξεν εις αυτον ο Θεος· και επαταξαν το στρατοπεδον των Φιλισταιων απο Γαβαων εως Γεζερ.
¹⁷Και το ονομα του Δαβιδ εξηλθεν εις παντας τους τοπους· και ο Κυριος επεφερε τον φοβον αυτου επι παντα τα εθνη.

15Και ο Δαβιδ εκαμεν εις εαυτον οικιας εν τη πολει Δαβιδ, και ητοιμασε τοπον δια την κιβωτον του Θεου και εστησε σκηνην δι' αυτην.
²Τοτε ειπεν ο Δαβιδ, Δεν πρεπει να σηκωσωσι την κιβωτον του Θεου ειμη οι Λευιται διοτι αυτους εξελεξεν ο Κυριος δια να σηκωνωσι την κιβωτον του Θεου και να λειτουργωσιν εν αυτη διαπαντος.
³Και συνηθροισεν ο Δαβιδ παντα τον Ισραηλ εις την Ιερουσαλημ, δια να αναβιβασωσι την κιβωτον του Κυριου εις τον τοπον αυτης, τον οποιον ητοιμασε δι' αυτην.
⁴Και συνηθροισεν ο Δαβιδ τους υιους του Ααρων και τους Λευιτας· ⁵εκ των υιων Κααθ, Ουριηλ τον αρχηγγον και τους αδελφους αυτου, εκατον εικοσι· ⁶εκ των υιων Μεραρι, Ασαιαν τον αρχηγγον και τους αδελφους αυτου, διακοσιους εικοσι· ⁷εκ των υιων Γηρσωμ, Ιωηλ τον αρχηγγον και τους αδελφους αυτου, εκατον τριακοντα· ⁸εκ των υιων Ελισαφαν, Σεμειαν τον αρχηγγον και τους αδελφους αυτου, διακοσιους· ⁹εκ των υιων Χεβρων, Ελιηλ τον αρχηγγον και τους αδελφους αυτου, ογδοηκοντα· ¹⁰εκ των υιων Οζιηλ, Αμμιναδαβ τον αρχηγγον και τους αδελφους αυτου, εκατον δωδεκα.
¹¹Και εκαλεσεν ο Δαβιδ τον Σαδωκ και τον Αβιαθαρ, τους ιερεις, και τους Λευιτας Ουριηλ, Ασαιαν, και Ιωηλ, Σεμειαν και Ελιηλ και Αμμιναδαβ, ¹²και ειπε προς αυτους, σεις οι αρχοντες των πατριων των Λευιτων, αγιασθητε σεις και οι αδελφοι σας, και αναβιβασατε την κιβωτον Κυριου του Θεου του Ισραηλ εις τον τοπον τον οποιον ητοιμασα δι' αυτην· ¹³διοτι, επειδη σεις δεν εκαμετε τουτο την αρχην, Κυριος ο Θεος ημων εκαμε χαλασμον εν ημιν, καθοτι δεν εζητησαμεν αυτον κατα το διατεταγμενον.
¹⁴Οι ιερεις λοιπον και οι Λευιται ηγιασθησαν, δια να αναβιβασωσι την κιβωτον Κυριου του Θεου του Ισραηλ.
¹⁵Και εσηκωσαν οι υιοι των Λευιτων την κιβωτον του Θεου επι ωμων με τους μοχλους εφ' εαυτων, καθως προσεταξεν ο Μωυσης κατα τον λογον του Κυριου.
¹⁶Και ειπεν ο Δαβιδ προς τους αρχηγγους των Λευιτων να στησωσι τους αδελφους αυτων τους ψαλτωδους με οργανα μουσικα, ψαλτηρια και κιθαρας και κυμβαλα, δια να ηχωσιν υφονοντες φωνην εν ευφροσυνη.
¹⁷Και εστησαν οι Λευιται τον Αιμαν υιον του Ιωηλ· και εκ των αδελφων αυτου, τον Ασαφ υιον του Βαραχιου· και εκ των υιων Μεραρι των αδελφων αυτων, τον Εθαν υιον του Κεισαια· ¹⁸και μετ' αυτων, τους δευτερευοντας αδελφους αυτων, Ζαχαριαν, Βεν και Ιααζιηλ και Σεμιραμωθ και Ιεχιηλ και Ουννι, Ελιαβ και Βεναιαν και Μαασιαν και Ματταθιαν και Ελιφελεου και Μικνειαν και Ωβηδ-εδωμ και Ιειηλ τους πυλωρους.
¹⁹Ουτως οι ψαλτωδοι, Αιμαν, Ασαφ και

Εθαν, διωρισθησαν δια να ηχῶσι με κυμβαλα χαλκινα·²⁰ ο δε Ζαχαρίας και Αζιηλ και Σεμιραμωθ και Ιεχιηλ και Ουννι και Ελιαβ και Μασιας και Βεναιας, με ψαλτηρια επι Αλαμωθ·²¹ και ο Ματταθιας και Ελιφελου και Μικνειας και Ωβηδ-εδωμ και Ιειηλ και Αζάζιας, με κιθαραις επι Σεμινιθ, δια να ενισχυσωσι τον τονον.²² Και ο Χενανιας ητο πρωταιοδος των Λευιτων, προεδρευων εις το αδειν, επειδη ητο συνετος.²³ Ο δε Βαραχιας και Ελκανα ησαν πυλωροι της κιβωτου.²⁴ Και ο Σεβανιας και Ιωσαφατ και Ναθαναηλ και Αμασαι και Ζαχαρίας και Βεναιας και Ελιεζερ, οι ιερεις, εσαλπίζον με τας σαλπιγγας εμπροσθεν της κιβωτου του Θεου· ο δε Ωβηδ-εδωμ και Ιεχια ησαν πυλωροι της κιβωτου.²⁵ Και υπηγγαν ο Δαβιδ και οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ και οι χιλιαρχοι να αναβιβασωσι την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου εκ του οικου του Ωβηδ-εδωμ εν ευφροσυνη.²⁶ Και οτε ο Θεος ενισχυε τους Λευιτας τους βασταζοντας την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου, εθυσιαζον επτα μοσχους και επτα κριους.²⁷ Και ο Δαβιδ ητο ενδεδυμενος στολην βυσσηνη, και παντες οι Λευιται οι βασταζοντες την κιβωτον και οι ψαλτωδοι και ο Χενανιας ο πρωταιοδος των ψαλτωδων· και εφορει ο Δαβιδ εφοδ λινου.²⁸ Ουτω πας ο Ισραηλ ανεβιβαζε την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου εν αλαλαγμω και εν φωνη κερατινης και εν σαλπιγγι και εν κυμβαλοις, ηχουντες εν ψαλτηριοις και εν κιθαραις.²⁹ Και ενω η κιβωτος της διαθηκης του Κυριου εισηρχετο εις την πολιν Δαβιδ, Μιχαλ, η θυγατηρ του Σαουλ, εκυψε δια της θυριδος και ιδουσα τον βασιλεα Δαβιδ χορευοντα και παιζοντα, εξουδενωσεν αυτον εν τη καρδια αυτης.

16 Και εφεραν την κιβωτον του Θεου και εθεσαν αυτην εν τω μεσω της σκηνης, την οποιαν εστησε δι' αυτην ο Δαβιδ· και προσεφεραν ολοκαυτωματα και ειρηνικας προσφορας ενωπιον του Θεου.² Και αφου ετελειωσεν ο Δαβιδ προσφερων τα ολοκαυτωματα και τας ειρηνικας προσφορας, ευλογησε τον λαον εν ονοματι Κυριου.³ Και διεμοιρασεν εις παντα ανθρωπον εκ του Ισραηλ, απο ανδρος εως γυναικος, εις εκαστον εν ψωμιον και εν τμημα κρεατος και μιαν φιαλην οινου.⁴ Και διωρισεν εκ των Λευιτων δια να λειτουργωσιν εμπροσθεν της κιβωτου του Κυριου, και να μνημονευωσι και να ευχαριστωσι και να υμνωσι Κυριον τον Θεον του Ισραηλ·⁵ τον Ασαφ πρωτον, και δευτερον αυτου τον Ζαχαριαν, επειτα τον Ιειηλ και Σεμιραμωθ και Ιεχιηλ και Ματταθιαν και Ελιαβ και Βεναιαν και Ωβηδ-εδωμ· και ο μεν Ιειηλ ηχει εν ψαλτηριοις και κιθαραις, ο δε Ασαφ εν κυμβαλοις·⁶ ο Βεναιας δε και ο Ιααζιηλ, οι ιερεις, εν σαλπιγγι παντοτε εμπροσθεν της κιβωτου της διαθηκης του Θεου.⁷ Τοτε πρωτον την ημεραν εκεινην παρεδωκεν ο Δαβιδ εις την χειρα του Ασαφ και των αδελφων αυτου τον ψαλμον τουτον, δια να δοξολογηση τον Κυριον·⁸ Δοξολογεите τον Κυριον· επικαλεισθε το ονομα αυτου· καμετε γνωστα εις τα εθνη τα εργα αυτου.⁹ Ψαλλετε

εις αυτον· ψαλμωδείτε εις αυτον· λαλείτε περι παντων των θαυμασιων αυτου.¹⁰ Καυχασθε εις το αγιον αυτου ονομα· ας ευφραίνεται η καρδια των εκζητούντων τον Κυριον.¹¹ Ζητείτε τον Κυριον και την δυναμιν αυτου· εκζητείτε το προσωπον αυτου διαπαντος.¹² Μνημονεύετε των θαυμασιων αυτου τα οποια εκαμε, των τεραστιων αυτου και των κρισεων του στοματος αυτου,¹³ Σπερμα Ισραηλ του δουλου αυτου, υιοι Ιακωβ, οι εκλεκτοι αυτου.¹⁴ Αυτος ειναι Κυριος ο Θεος ημων· εν παση τη γη ειναι αι κρισεις αυτου.¹⁵ Μνημονεύετε παντοτε της διαθηκης αυτου, του λογου τον οποιον προσεταξεν εις χιλιας γενεας·¹⁶ της διαθηκης την οποιαν εκαμε προς τον Αβρααμ, και τον ορκον αυτου προς τον Ισαακ·¹⁷ Και εβεβαιωσεν αυτον προς τον Ιακωβ δια νομον, προς τον Ισραηλ δια διαθηκην αιωνιον.¹⁸ Λεγων, εις σε θελω δωσει την γην Χανααν, μεριδα της κληρονομιας σας.¹⁹ Ενω σεις ησθε ολιγοστοι τον αριθμον, ολιγοι και παροικοι εν αυτη,²⁰ και διηρχοντο απο εθνους εις εθνος και απο βασιλειου εις αλλον λαον,²¹ δεν αφηκεν ανθρωπον να αδικηση αυτους· μαλιστα υπερ αυτων ηλεγξε βασιλεις,²² λεγων, Μη εγγισητε τους κεχρισμενους μου, και μη κακοποιησητε τους προφητας μου.²³ Ψαλλετε εις τον Κυριον, πασα η γη· κηρυττετε απο ημερας εις ημεραν την σωτηριαν αυτου.²⁴ Αναγγειλατε εις τα εθνη την δοξαν αυτου, εις παντας τους λαους τα θαυμασια αυτου.²⁵ Διοτι μεγας ειναι ο Κυριος και αξιυμνητος σφοδρα, και ειναι φοβερος υπερ παντας τους θεους.²⁶ Διοτι παντες οι θεοι των εθνων ειναι ειδωλα· ο δε Κυριος τους ουρανους εποιησε.²⁷ Δοξα και μεγαλοπρεπεια ειναι ενωπιον αυτου· ισχυς και αγαλλιασις εν τω τοπω αυτου.²⁸ Αποδοτε εις τον Κυριον, πατρια των λαων, αποδοτε εις τον Κυριον δοξαν και κρατος.²⁹ Αποδοτε εις τον Κυριον την δοξαν του ονοματος αυτου· λαβετε προσφορας και ελθετε ενωπιον αυτου· προσκυνησατε τον Κυριον εν τω μεγαλοπρεπει αγιαστηριω αυτου.³⁰ Φοβεισθε απο προσωπου αυτου, πασα η γη· η οικουμενη θελει βεβαιως εισθαι εστερεωμενη, δεν θελει σαλευθη.³¹ Ας ευφραίνωνται οι ουρανοι, και ας αγαλλεται η γη· και ας λεγωσι μεταξυ των εθνων, Ο Κυριος βασιλευει.³² Ας ηχη η θαλασσα και το πληρωμα αυτης· ας χαιρωσιν αι πεδιαδες και παντα τα εν αυταις.³³ Τοτε θελουσιν αγαλλεσθαι τα δενδρα του δασους εν τη παρουσια του Κυριου· διοτι ερχεται δια να κρινη την γην.³⁴ Δοξολογεите τον Κυριον· διοτι ειναι αγαθος· διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα.³⁵ Και ειπατε, Σωσον ημας, Θεε της σωτηριας ημων, και συναγαγε ημας και ελευθερωσον ημας εκ των εθνων, δια να δοξολογωμεν το ονομα σου το αγιον, και να καυχωμεθα εις την αινεσιν σου.³⁶ Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ απ' αιωνος και εως αιωνος. Και πας ο λαος ειπεν, Αμην, και ηνεσε τον Κυριον.³⁷ Τοτε αφηκεν εκει εμπροσθεν της κιβωτου της διαθηκης του Κυριου τον Ασαφ και τους αδελφους αυτου, δια να λειτουργωσιν εμπροσθεν της κιβωτου παντοτε, κατα το απαιτουμενον εκαστης ημερας·³⁸ και τον Ωβηδ-εδωμ και τους αδελφους αυτου,

εξήκοντα οκτώ· και τον Ωβηδ-εδωμ τον υιον του Ιεδουθουν, και τον Ωσα, δια πυλωρους· ³⁹και τον Σαδωκ τον ιερεα και τους αδελφους αυτου τους ιερεις, εμπροσθεν της σκηνης του Κυριου εν τω υψηλω τοπω τω εν Γαβαων, ⁴⁰δια να προσπερωσιν ολοκαυτωματα προς τον Κυριον επι του θυσιαστηριου των ολοκαυτωματων παντοτε πρωι και εσπερας, και να καμνωσι κατα παντα τα γεγραμμενα εν τω νομω του Κυριου, τον οποιον προσεταξεν εις τον Ισραηλ· ⁴¹και μετ' αυτων τον Αιμαν και Ιεδουθουν και τους λοιπους τους εκλελεγμενους, οιτινες διωρισθησαν κατ' ονομα, δια να δοξολογωσι τον Κυριον, διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα· ⁴²και μετ' αυτων τον Αιμαν και Ιεδουθουν, με σαλπιγγας και κυμβαλα, δια εκεινους οιτινες επρεπε να ηχωσι, και με οργανα μουσικα του Θεου. Οι δε υιοι του Ιεδουθουν ησαν πυλωροι. ⁴³Και απηλθε πας ο λαος, εκαστος εις την οικιαν αυτου· και επεστρεφεν ο Δαβιδ, δια να ευλογηση τον οικον αυτου.

17 Αφου δε εκαθησεν ο Δαβιδ εν τω οικω αυτου, ειπεν ο Δαβιδ προς Ναθαν τον προφητην, Ιδου, εγω κατοικω εν οικω κεδρινω, η δε κιβωτος της διαθηκης του Κυριου υπο παραπετασματα. ²Και ειπεν ο Ναθαν προς τον Δαβιδ, Καμε παν το εν τη καρδια σου· διοτι ο Θεος ειναι μετα σου. ³Και την νυκτα εκεινην εγεινε λογος του Θεου προς τον Ναθαν, λεγων, ⁴Υπαγε και ειπε προς τον Δαβιδ τον δουλόν μου, ουτω λεγει Κυριος· Συ δεν θελεις οικοδομησει εις εμε τον οικον δια να κατοικω· ⁵διοτι δεν κατωκησα εν οικω, αφ' ης ημερας ανεβιβασα τον Ισραηλ εξ Αιγυπτου, μεχρι της ημερας ταυτης· αλλ' ημην απο σκηνης εις σκηνην και απο κατασκηνωματος εις κατασκηνωμα. ⁶Πανταχου οπου περιεπατησα μετα παντος του Ισραηλ, ελαλησα ποτε προς τινα εκ των κριτων του Ισραηλ, τους οποιους προσεταξα να ποιμανωσι τον λαον μου, λεγων, Δια τι δεν ωκοδομησατε εις εμε οικον κεδρινον; ⁷Τωρα λοιπον ουτω θελεις ειπει προς τον Δαβιδ τον δουλόν μου· Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Εγω σε ελαβον εκ της μανδρας, απο οπισθεν των προβατων, δια να ησαι ηγεμων επι τον λαον μου τον Ισραηλ· ⁸και ημην μετα σου πανταχου οπου περιεπατησας, και εξωλοθρευσα παντας τους εχθρους σου απ' εμπροσθεν σου, και εκαμα εις σε ονομα, κατα το ονομα των μεγαλων των επι της γης. ⁹Και θελω διορισει τοπον δια τον λαον μου τον Ισραηλ, και θελω φυτευσει αυτους, και θελουσι κατοικει εν τοπω ιδιω εαυτων και δεν θελουσι μεταφερεσθαι πλεον· και οι υιοι της αδικιας δεν θελουσι καταθλιβει αυτους πλεον ως το προτερον ¹⁰και ως απο των ημερων καθ' ας κατεστησα κριτας επι τον λαον μου Ισραηλ. Και θελω ταπεινωσει παντας τους εχθρους σου. Αναγγελλω σοι ετι, οτι ο Κυριος θελει οικοδομησει οικον εις σε. ¹¹Και αφου πληρωθωσιν αι ημεραι σου, δια να υπαγης μετα των πατερων σου, θελω αναστησει μετα σε το σπερμα σου, το οποιον θελει εισθαι εκ των υιων σου, και θελω στερεωσει την βασιλειαν αυτου. ¹²Αυτος θελει

οικοδομησει εις εμε οικον, και θελω στερεωσει το θρονον αυτου εως αιωνος. ¹³Εγω θελω εισθαι εις αυτον πατηρ, και αυτος θελει εισθαι εις εμε υιος· και δεν θελω αφαιρεσει το ελεος μου απ' αυτου, ως αφηρεσα αυτο απ' εκεινον οστις ητο προ σου· ¹⁴αλλα θελω στησει αυτον εν τω οικω μου και εν τη βασιλεια μου εως του αιωνος· και ο θρονος αυτου θελει εισθαι εστερεωμενος εις τον αιωνα. ¹⁵Κατα παντας τουτους τους λογους και καθ' ολην ταυτην την ορασιν, ουτως ελαλησεν ο Ναθαν προς τον Δαβιδ. ¹⁶Τοτε εισηλθεν ο βασιλευς Δαβιδ και εκαθησεν ενωπιον του Κυριου και ειπε, Τις ειμαι εγω, Κυριε Θεε, και τις ο οικος μου, ωστε με εφερες μεχρι τουτου; ¹⁷Αλλα και τουτο εσταθη μικρον εις τους οφθαλμους σου, Θεε· και ελαλησας περι του οικου του δουλου σου δια μελλον μακρον, και επεβλεψας εις εμε ως εις ανθρωπον υψηλου βαθμου κατα την καταστασιν, Κυριε Θεε. ¹⁸Τι δυναται να ειπη πλεον ο Δαβιδ προς σε περι της εις τον δουλόν σου τιμης; διοτι συ γνωριζεις τον δουλόν σου. ¹⁹Κυριε, χαριν του δουλου σου και κατα την καρδιαν σου εκαμες πασαν ταυτην την μεγαλωσυνην, δια να καμης γνωστα παντα ταυτα τα μεγαλεια. ²⁰Κυριε, δεν ειναι ομοιος σου, ουδε ειναι Θεος εκτος σου κατα παντα οσα ηκουσαμεν με τα ωτα ημων. ²¹Και τι αλλο εθνος επι της γης ειναι ως ο λαος σου ο Ισραηλ, τον οποιον ο Θεος ηλθε να εξαγοραση δια λαον εαυτου, δια να καμης εις σεαυτον ονομα μεγαλωσυνης και τρομου, εκβαλλων τα εθνη απ' εμπροσθεν του λαου σου, τον οποιον ελυτρωσας εξ Αιγυπτου; ²²διοτι τον λαον σου τον Ισραηλ εκαμες λαον σεαυτου εις τον αιωνα· και συ, Κυριε, εγεινες Θεος αυτων. ²³Και τωρα, Κυριε, ο λογος, τον οποιον ελαλησας περι του δουλου σου και περι του οικου αυτου, ας στερεωθη εις τον αιωνα, και καμε ως ελαλησας· ²⁴και ας στερεωθη, και ας μεγαλυνη το ονομα σου εως αιωνος, ωστε να λεγωσιν, Ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, ειναι Θεος εις τον Ισραηλ· και ο οικος Δαβιδ του δουλου σου ας ηναι εστερεωμενος ενωπιον σου. ²⁵Διοτι συ, Θεε μου, απεκαλυψας εις τον δουλόν σου οτι θελεις οικοδομησει οικον εις αυτον· δια τουτο ο δουλός σου ενεθαρρυνθη να προσευχηθη ενωπιον σου. ²⁶Και τωρα, Κυριε, συ εισαι ο Θεος, και υπεσχεθης τα αγαθα ταυτα προς τον δουλόν σου. ²⁷Τωρα λοιπον, ευδοκησον να ευλογησης τον οικον του δουλου σου, δια να ηναι ενωπιον σου εις τον αιωνα· διοτι συ, Κυριε, ευλογησας, και θελει εισθαι ευλογημενος εις τον αιωνα.

18 Μετα δε ταυτα επαταξεν ο Δαβιδ τους Φιλισταιους και κατετροπωσεν αυτους, και ελαβε την Γαθ και τας κωμας αυτης εκ χειρος των Φιλισταιων. ²Και επαταξε τους Μωαβιτας, και εγειναν οι Μωαβιται δουλοι του Δαβιδ υποτελεις. ³Επαταξεν ετι ο Δαβιδ τον Αδαρεζερ βασιλεα της Σωβα, εν Αιμαθ, οτε επορευετο να στηση την εξουσιαν αυτου επι τον ποταμον Ευφρατην. ⁴Και ελαβεν ο Δαβιδ εξ αυτου χιλιας αμαξας και επτα χιλιαδας ιππεων και εικοσι χιλιαδας πεζων· και ενευροκοπησεν

ο Δαβιδ παντας τους ιππους των αμαξων και εφυλαξεν εξ αυτων εκατον αμαξας. ³Και οτε ηλθον οι Συριοι της Δαμασκου δια να βοηθησωσι τον Αδαρεζερ βασιλεα της Σωβα, ο Δαβιδ επαταξεν εκ των Συριων εικοσιδυο χιλιαδας ανδρων. ⁴Και εβαλεν ο Δαβιδ φρουρας εν τη Συρια της Δαμασκου· και οι Συριοι εγειναν δουλοι του Δαβιδ υποτελεις. Και εσωσεν ο Κυριος τον Δαβιδ πανταχου οπου επορευετο. ⁵Και ελαβεν ο Δαβιδ τας ασπιδας τας χρυσας, αιτινες ησαν επι τους δουλους του Αδαρεζερ, και εφερεν αυτας εις Ιερουσαλημ. ⁶Και εκ της Τιβαθ και εκ της Χουν, πολεων του Αδαρεζερ, ελαβεν ο Δαβιδ χαλκον πολυν σφοδρα, εκ του οποιου ο Σολομων εκαμε την χαλκινην θαλασσαν και τους στυλους και τα σκευη τα χαλκινα. ⁷Ακουσας δε ο Θεου βασιλευς της Αιμαθ οτι επαταξεν ο Δαβιδ πασαν την δυναμιν του Αδαρεζερ βασιλεως της Σωβα, ⁸απεστειλεν Αδωραμ τον υιον αυτου προς τον βασιλεα Δαβιδ, δια να χαιρετηση αυτον και να ευλογηση αυτον, οτι κατεπολεμησε τον Αδαρεζερ και επαταξεν αυτον· διοτι ο Αδαρεζερ ητο πολεμιος του Θεου· εφερε δε και παν ειδος σκευων χρυσων, αργυρων και χαλκινων. ⁹Και ταυτα αφιερωσεν ο βασιλευς Δαβιδ εις τον Κυριον, μετα του αργυριου και του χρυσιου τα οποια εφερεν εκ παντων των εθνων, εκ του Εδωμ και εκ του Μωαβ και εκ των υιων του Αμμων και εκ των Φιλισταιων και εκ του Αμαληκ. ¹⁰Και ο Αβισαι ο υιος της Σερουιας επαταξε τους Ιδουμαιοις εν τη κοιλαδι του αλατος, δεκαοκτω χιλιαδας. ¹¹Και εβαλε φρουρας εν τη Ιδουμια· και παντες οι Ιδουμαιοι εγειναν δουλοι του Δαβιδ. Και εσωσεν ο Κυριος τον Δαβιδ πανταχου οπου επορευετο. ¹²Και εβασιλευσεν ο Δαβιδ επι παντα τον Ισραηλ, και εκαμνε κρισιν και δικαιοσυνην εις παντα τον λαον αυτου. ¹³Και Ιωαβ ο υιος της Σερουιας ητο επι του στρατευματος· Ιωσαφατ δε ο υιος του Αχιλουδ, υπομνηματογραφος. ¹⁴Και Σαδωκ ο υιος του Αχιτωβ και Αβιμελεχ ο υιος του Αβιαθαρ, ιερεις· ο δε Σουσα, γραμματευσ. ¹⁵Και Βεναιας ο υιος του Ιωδαε ητο επι των Χερεθαιων και Φελεθαιων· οι δε υιοι του Δαβιδ, πρωτοι περι τον βασιλεα.

19 Μετα δε ταυτα απεθανεν ο Ναας βασιλευς των υιων Αμμων, και εβασιλευσεν αντ' αυτου ο υιος αυτου. ²Και ειπεν ο Δαβιδ, Θελω καμει ελεος προς Ανουν τον υιον του Ναας, επειδη ο πατηρ αυτου εκαμεν ελεος προς εμε. Και απεστειλεν ο Δαβιδ πρεσβεις, δια να παρηγορηση αυτον περι του πατρος αυτου. Και ηλθον οι δουλοι του Δαβιδ εις την γην των υιων Αμμων προς τον Ανουν, δια να παρηγορησωσιν αυτον. ³Και ειπον οι αρχοντες των υιων Αμμων προς τον Ανουν, Νομιζεις οτι ο Δαβιδ τιμων τον πατερα σου απεστειλε παρηγορητας προς σε; δεν ηλθον οι δουλοι αυτου προς σε δια να ερευνησωσι και να κατασκοπευσωσι και να καταστρεψωσι τον τοπον; ⁴Και επιασεν ο Ανουν τους δουλους του Δαβιδ και εξυρισεν αυτους και απεκοψε το ημισυ των ιματιων αυτων μεχρι των γλουτων, και απεπεμφεν αυτους.

⁵Υπηγαν δε και απηγγειλαν προς τον Δαβιδ περι των ανδρων. Και απεστειλεν εις συναντησιν αυτων· επειδη οι ανδρες ησαν ητιμασμενοι σφοδρα. Και ειπεν ο βασιλευς, Καθησατε εν Ιεριχω εωσου αυξηθωσιν οι πωγωνες σας, και επιστρεψατε. ⁶Βλεποντες δε οι υιοι Αμμων οτι ησαν βδελυκτοι εις τον Δαβιδ, επεμφαν ο Ανουν και οι υιοι Αμμων χιλια ταλαντα αργυριου, δια να μισθωσωσιν εις εαυτους αμαξας και ιππεας εκ της Μεσοποταμιας και εκ της Συριας-μααχα και εκ της Σωβα. ⁷Και εμισθωσαν εις εαυτους τριακοντα δυο χιλιαδας αμαξας και τον βασιλεα της Μααχα μετα του λαου αυτου, οιτινες ηλθον και εστρατοπεδευσαν κατεναντι της Μεδεβα. Και συναχθεντες οι υιοι Αμμων εκ των πολεων αυτων, ηλθον να πολεμησωσι. ⁸Και οτε ηκουσε ταυτα ο Δαβιδ, απεστειλε τον Ιωαβ και απαν το στρατευμα των δυνατων. ⁹Και εξηλθον οι υιοι Αμμων και παρεταχθησαν εις πολεμον κατα την πυλην της πολεως· οι δε βασιλεις οι ελθοντες ησαν καθ' εαυτους εν τη πεδιαδι. ¹⁰Βλεπων δε ο Ιωαβ οτι η μαχη παρεταχθη εναντιον αυτου εμπροσθεν και οπισθεν, εξελεξεν εκ παντων των εκλεκτων του Ισραηλ και παρεταξεν αυτους εναντιον των Συριων. ¹¹Το δε υπολοιπον του λαου εδωκεν εις την χειρα του Αβισαι αδελφου αυτου, και παρεταχθησαν εναντιον των υιων Αμμων. ¹²Και ειπεν, Εαν οι Συριοι υπερισχυσωσι κατ' εμου, τοτε συ θελεις με σωσει· εαν δε οι υιοι Αμμων υπερισχυσωσι κατα σου, τοτε εγω θελω σε σωσει. ¹³Ανδριζου, και ας κραταιωθωμεν υπερ του λαου ημων και υπερ των πολεων του Θεου ημων· ο δε Κυριος ας καμη το αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου. ¹⁴Και προσηλθεν ο Ιωαβ και ο λαος ο μετ' αυτου εναντιον των Συριων εις μαχην· οι δε εφυγον απ' εμπροσθεν αυτου. ¹⁵Και οτε ειδον οι υιοι Αμμων οτι οι Συριοι εφυγον, εφυγον και αυτοι απ' εμπροσθεν του Αβισαι του αδελφου αυτου και εισηλθον εις την πολιν. Και ο Ιωαβ ηλθεν εις Ιερουσαλημ. ¹⁶Ιδοντες δε οι Συριοι οτι κατετροπωθησαν εμπροσθεν του Ισραηλ, απεστειλαν μηνυτας και εξηγγαγον τους Συριους τους περαν του ποταμου· και Σωφακ, ο αρχιστρατηγος του Αδαρεζερ, επορευετο εμπροσθεν αυτων. ¹⁷Και οτε απηγγελθη προς τον Δαβιδ, συνηθροισε παντα τον Ισραηλ, και διεβη τον Ιορδανην και ηλθεν επ' αυτους και παρεταχθη εναντιον αυτων. Και οτε παρεταχθη ο Δαβιδ εις πολεμον εναντιον των Συριων, επολεμησαν με αυτον. ¹⁸Και εφυγον οι Συριοι απ' εμπροσθεν του Ισραηλ· και εξωλοθρευσεν ο Δαβιδ εκ των Συριων επτα χιλιαδας αμαξων και τεσσαρακοντα χιλιαδας πεζων· και Σωφακ, τον αρχιστρατηγον, εθανατωσε. ¹⁹Και ιδοντες οι δουλοι του Αδαρεζερ οτι κατετροπωθησαν εμπροσθεν του Ισραηλ, εκαμον ειρηνην μετα του Δαβιδ και εγειναν δουλοι αυτου· και δεν ηθελον πλεον οι Συριοι να βοηθησωσι τους υιους Αμμων.

20 Εν δε τω ακολουθω ετει, καθ' ον καιρον εκστρατευουσιν οι βασιλεις, ο Ιωαβ εξεκίνησε πασαν την δυναμιν του στρατευματος και εφθειρε την γην των υιων

Αμμων, και ελθων επολιορκησε την Ραββα· ο δε Δαβιδ εμεινεν εν Ιερουσαλημ. Και επαταξεν ο Ιωαβ την Ραββα και κατεστρεψεν αυτην. ²Και ελαβεν ο Δαβιδ τον στεφανον του βασιλεως αυτων απο της κεφαλης αυτου· και ευρεθη το βαρος αυτου εν ταλαντον χρυσιου· και ησαν επ' αυτου λιθοι πολυτιμοι και ετεθη επι την κεφαλης του Δαβιδ· και λαφυρα της πολεως εξεφερε πολλα σφοδρα. ³Και τον λαον τον εν αυτη εξηγαγε, και εκοψεν αυτους με πριονας και με τριβολουσ σιδηρους και με πελεκεις. Και ουτως εκαμεν ο Δαβιδ εις πασας τας πολεις των υιων Αμμων. Τοτε επεστρεψεν ο Δαβιδ και πας ο λαος εις Ιερουσαλημ. ⁴Μετα δε ταυτα συνεκροτηθη πολεμος εν Γεζερ μετα των Φιλισταιων· τοτε επαταξεν ο Σιββεχαι ο Χουσαθιτης τον Σιφφαι, εκ των τεκνων του Ραφα· και κατετροπωθησαν. ⁵Και παλιν εγεινε πολεμος μετα των Φιλισταιων· και επαταξεν ο Ελχαναν ο υιος του Ιαιρι τον Λααμει, αδελφον του Γολιαθ του Γεθθαιου, και το ξυλον της λογχης αυτου ητο ως αντιον υφαντου. ⁶Και παλιν εγεινε πολεμος εν Γαθ, οπου ητο ανηρ υπερμεγεθης, και οι δακτυλοι αυτου ησαν εξ και εξ, εικοσιτεσσαρες, και ουτος ετι ητο εκ της γενεας του Ραφα. ⁷Και ωνειδισε τον Ισραηλ, και Ιωναθαν ο υιος του Σαμαα, αδελφου του Δαβιδ, επαταξεν αυτον. ⁸Ουτοι εγεννηθησαν εις τον Ραφα εν Γαθ· και επεσον δια χειρος του Δαβιδ και δια χειρος των δουλων αυτου.

21 **ΑΛΛ'** ο Σατανας ηγερθη κατα του Ισραηλ, και παρεκινησε τον Δαβιδ να απαριθμηση τον Ισραηλ. ²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ιωαβ και προς τους αρχοντας του λαου, Υπαγετε, απαριθμησατε τον Ισραηλ, απο Βηρσαββε εως Δαν, και φερετε προς εμε, δια να μαθω, τον αριθμον αυτων. ³Ο δε Ιωαβ απεκριθη, Ο Κυριος να προσθεση επι τον λαον αυτου εκατονταπλασιον αφ' ο, τι ειναι αλλα, κυριε μου βασιλευ, δεν ειναι παντες δουλοι του κυριου μου; δια τι ο κυριος μου επιθυμει τουτο; δια τι να γεινη τουτο αμαρτημα εις τον Ισραηλ; ⁴Ο λογος ομως του βασιλεως υπερισχυσεν επι τον Ιωαβ. Και ανεχωρησεν ο Ιωαβ, και περιελθων απαντα τον Ισραηλ επεστρεψεν εις Ιερουσαλημ. ⁵Και εδωκεν ο Ιωαβ το κεφαλαιον της απαριθμησεως του λαου εις τον Δαβιδ. Και πας ο Ισραηλ ησαν χιλιαι χιλιαδες και εκατον χιλιαδες ανδρων συροντων μαχαιραν· ο δε Ιουδας, τετρακοσiai εβδομηκοντα χιλιαδες ανδρων συροντων μαχαιραν. ⁶τους Λευιτας δε και Βενιαμιτας δεν ηριθμησε μεταξυ αυτων· διοτι ο λογος του βασιλεως ητο βδελυκτος εις τον Ιωαβ. ⁷Και εφανη κακον εις τους οφθαλμους του Θεου το πραγμα τουτο· οθεν επαταξε τον Ισραηλ. ⁸Τοτε ειπεν ο Δαβιδ προς τον Θεον, Ημαρτησα σφοδρα, πραξας το πραγμα τουτο· αλλα τωρα, δεομαι, αφαιρεσον την ανομιαν του δουλου σου· διοτι εμωρανθη σφοδρα. ⁹Και ελαλησε Κυριος προς τον Γαδ τον βλεποντα του Δαβιδ, λεγων, ¹⁰Υπαγε και λαλησον προς τον Δαβιδ, λεγων, ουτω λεγει Κυριος· Τρια πραγματα εγω προβαλλω εις σε· εκλεξον εις σεαυτον εν εκ τουτων, και θελω σοι κα-

μαι αυτο. ¹¹Ηλθε λοιπον ο Γαδ προς τον Δαβιδ και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Εκλεξον εις σεαυτον, ¹²η τρια ετη πεινης, η τρεις μηνας να φθειρησαι εμπροσθεν των πολεμιων σου και να σε προφθानη η μαχαιρα των εχθρων σου, η τρεις ημερας την ρομφαιαν του Κυριου και το θανατικον εν τη γη, και τον αγγελον του Κυριου εξολοθρευοντα εις παντα τα ορια του Ισραηλ. Τωρα λοιπον ιδε ποιον λογον θελω αναφερει προς τον αποστειλαντα με. ¹³Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Γαδ, Στενα μοι πανταχοθεν σφοδρα· ας πεσω λοιπον εις την χειρα του Κυριου, διοτι οι οικτιρμοι αυτου ειναι πολλοι σφοδρα· εις χειρα δε ανθρωπου ας μη πεσω. ¹⁴Εδωκε λοιπον ο Κυριος θανατικον επι τον Ισραηλ· και επεσον εκ του Ισραηλ εβδομηκοντα χιλιαδες ανδρων. ¹⁵Και απεστειλεν ο Θεος αγγελον εις Ιερουσαλημ, δια να εξολοθρευση αυτην· και ενω εξωλοθρευεν, ειδεν ο Κυριος και μετεμεληθη περι του κακου, και ειπε προς τον αγγελον τον εξολοθρευοντα, Αρκει ηδη· συρε την χειρα σου. Ιστατο δε ο αγγελος του Κυριου πλησιον του αλωνιου του Ορναν του Ιεβουσαιου. ¹⁶Και υψωσας ο Δαβιδ τους οφθαλμους αυτου, ειδε τον αγγελον του Κυριου ισταμενον αναμεσον της γης και του ουρανου, εχοντα εν τη χειρι αυτου την ρομφαιαν αυτου γεγυμνωμενην, εκτεταμενην επι Ιερουσαλημ· και επεσεν ο Δαβιδ και οι πρεσβυτεροι, ενδεδυμενοι σακκουσ, κατα προσωπον αυτων. ¹⁷Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Θεον, Δεν ειμαι εγω ο προσταξας να απαριθμησωσι τον λαον; εγω βεβαιως ειμαι ο αμαρτησας και πραξας την κακιαν· ταυτα δε τα προβατα τι επραξαν; επ' εμε λοιπον, Κυριε Θεε μου, και επι τον οικον του πατροσ μου εστω η χειρ σου, και μη επι τον λαον σου προς απωλειαν. ¹⁸Τοτε ο αγγελος του Κυριου προσεταξε τον Γαδ να ειπη προς τον Δαβιδ, να αναβη ο Δαβιδ και να στηση θυσιαστηριον εις τον Κυριον εν τω αλωνιω του Ορναν του Ιεβουσαιου. ¹⁹Και ανεβη ο Δαβιδ, κατα τον λογον του Γαδ, τον οποιον ελαλησεν εν ονοματι Κυριου. ²⁰Και στραφεις ο Ορναν ειδε τον αγγελον· και εκρυφθησαν οι τεσσαρες υιοι αυτου μετ' αυτου. Ο δε Ορναν ηλωνιζε σιτον. ²¹Και καθως ηλθεν ο Δαβιδ προς τον Ορναν, αναβλεψας ο Ορναν και ιδων τον Δαβιδ, εξηλθεν εκ του αλωνιου και προσεκυνησε τον Δαβιδ κατα προσωπον εως εδαφουσ. ²²Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Ορναν, Δος μοι τον τοπον του αλωνιου, δια να οικοδομησω εν αυτω θυσιαστηριον εις τον Κυριον· dos μοι αυτον εις την αξιαν τιμην· δια να σταθη η πληγη απο του λαου. ²³Και ειπεν ο Ορναν προς τον Δαβιδ, Λαβε αυτο εις σεαυτον, και ας καμη ο κυριος μου ο βασιλευσ το αρεστον εις τους οφθαλμους αυτου· Ιδου, διδω τους βοας δια ολοκαυτωμα και τα αλωνικα εργαλεια δια ξυλα και τον σιτον δια προσφοραν εξ αλφιτων· τα παντα διδω. ²⁴Ο δε βασιλευσ Δαβιδ ειπε προς τον Ορναν, Ουχι· αλλ' εξαπαντος θελω αγορασει αυτο εις την αξιαν τιμην· διοτι δεν θελω λαβει το σον δια τον Κυριον, ουδε θελω προσφερει ολοκαυτωμα δωρεαν. ²⁵Και εδωκεν ο Δαβιδ εις τον Ορναν, δια τον τοπον, εξακοσιους σικλους

χρυσίου κατα βαρος. ²⁶Και ωκοδομησεν εκει ο Δαβιδ θυσιαστηριον εις τον Κυριον, και προσεφερεν ολοκαυτωματα και ειρηνικας προσφορας και επεκαλεσθη τον Κυριον· και επηκουσεν αυτου, αποστειλας εξ ουρανου πυρ επι το θυσιαστηριον της ολοκαυτωσεως. ²⁷Και προσεταξε Κυριος τον αγγελον, και εστρεψε την ρομφαιαν αυτου εις την θηκην αυτης. ²⁸Κατ' εκεινον τον καιρον, οτε ο Δαβιδ ειδεν οτι ο Κυριος επηκουσεν αυτου εν τω αλωνιω του Ορναν του Ιεβουσαιου, εθυσιασεν εκει. ²⁹Διοτι η σκηνη του Κυριου, την οποιαν εκαμεν ο Μωυσης εν τη ερημω, και το θυσιαστηριον της ολοκαυτωσεως ησαν κατα τον καιρον εκεινον εν τω υψηλω τοπω εν Γαβαων. ³⁰Και δεν ηδυνατο ο Δαβιδ να υπαγη ενωπιον αυτης δια να ερωτηση τον Θεον, επειδη εφοβειτο εξ αιτιας της ρομφαιας του αγγελου του Κυριου.

22Τοτε ειπεν ο Δαβιδ, Ουτος ειναι ο οικος Κυριου του Θεου, και τουτο το θυσιαστηριον της ολοκαυτωσεως εις τον Ισραηλ. ²Και προσεταξεν ο Δαβιδ να συναξωσι τους ξενους τους εν γη Ισραηλ· και κατεστησε λιθοτομους δια να λατομησωσι λιθους ξυστους, προς οικοδομησιν του οικου του Θεου. ³Ο Δαβιδ ητοιμασε και σιδηρον πολυν, δια καρφια των θυρωματων των πυλων και δια τας συναρθρωσεις· και χαλκον αφθονον αζυγιστον· ⁴και ξυλα κεδρινα αναριθμητα· διοτι οι Σιδωνιοι και οι Τυριοι εφερον προς τον Δαβιδ αφθονα κεδρινα ξυλα. ⁵Και ειπεν ο Δαβιδ, Σολομων ο υιος μου ειναι νεος και απαλος· ο δε οικος οστις μελλει να οικοδομηθη εις τον Κυριον πρεπει να ηναι εις ακρον μεγαλοπρεπης, ονομαστος και ενδοξος καθ' ολην την οικουμενην· θελω λοιπον καμει ετοιμασιαν δι' αυτον. Και εκαμεν ο Δαβιδ αφθονον ετοιμασιαν προ του θανατου αυτου. ⁶Τοτε εκαλεσε Σολομωντα τον υιον αυτου και προσεταξεν εις αυτον να οικοδομηση οικον εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. ⁷Και ειπεν ο Δαβιδ προς τον Σολομωντα, Υιε μου, εγω μεν επεθυμησα εν τη καρδια μου να οικοδομησω οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου μου· ⁸πλην εγενε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, Αιμα πολυ εχυσας και πολεμους μεγαλους εκαμες· δεν θελεις οικοδομησει οικον εις το ονομα μου, διοτι αιματα πολλα εχυσας επι της γης ενωπιον μου· ⁹ιδου, θελει γεννηθη εις σε υιος, οστις θελει εισθαι ανηρ αναπαυσεως· και θελω αναπαυσει αυτον απο παντων των εχθρων αυτου κυκλω· διοτι Σολομων θελει εισθαι το ονομα αυτου, και εν ταις ημεραις αυτου θελω δωσει ειρηνην και ησυχιαν εις τον Ισραηλ. ¹⁰ουτος θελει οικοδομησει οικον εις το ονομα μου· και ουτος θελει εισθαι εις εμε υιος, και εγω πατηρ εις αυτον· και θελω στερεωσει τον θρονον της βασιλειας αυτου επι τον Ισραηλ εως αιωνος. ¹¹Τωρα, υιε μου, ο Κυριος εστω μετα σου· και ευοδου και οικοδομησον τον οικον Κυριου του Θεου σου, καθως ελαλησε περι σου. ¹²Μονον ο Κυριος να σοι δωση σοφιαν και συνεσιν και να σε καταστηση επι τον Ισραηλ, δια να φυλαττης τον νομον Κυριου του Θεου σου. ¹³Τοτε θελεις ευοδωθη, εαν προσεχης να εκ-

πληρεις τα διαταγματα και τας κρισεις, τας οποιας ο Κυριος προσεταξεν εις τον Μωυσην περι του Ισραηλ· ενδυναμου και ανδριζου· μη φοβου και μη πτοηθης. ¹⁴Και ιδου, εγω κατα την πτωχειαν μου ητοιμασα δια τον οικον του Κυριου εκατον χιλιαδας ταλαντων χρυσιου και χιλιας χιλιαδας ταλαντων αργυριου· χαλκον δε και σιδηρον αζυγιστον, διοτι ειναι αφθονος· ητοιμασα δε και ξυλα και λιθους· και συ προσθες εις ταυτα. ¹⁵Εχεις δε εργατας εις πληθος, λιθοτομους και κτιστας και ξυλουργους, και παντος ειδους σοφους εις παν εργον. ¹⁶Του χρυσου, του αργυρου και του χαλκου και του σιδηρου αριθμος δεν ειναι. Σηκωθητι και καμνε· και ο Κυριος εστω μετα σου. ¹⁷Ο Δαβιδ προσεταξεν επι εις παντας τους αρχοντας του Ισραηλ να βοηθησωσι τον Σολομωντα τον υιον αυτου, λεγων, ¹⁸Δεν ειναι με σας Κυριος ο Θεος σας και εδωκεν εις εσας αναπαυσιν πανταχοθεν· διοτι παρεδωκεν εις την χειρα μου τους κατοικουντας την γην· και η γη υπεταχθη εμπροσθεν του Κυριου και εμπροσθεν του λαου αυτου. ¹⁹Δοτε λοιπον την καρδιαν σας και την ψυχην σας εις το να ζητητε Κυριον τον Θεον σας· και σηκωθητε και οικοδομησατε το αγιαστηριον Κυριου του Θεου, δια να φερητε την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου και τα αγια σκευη του Θεου εις τον οικον, οστις μελλει να οικοδομηθη επι τω ονοματι του Κυριου.

23Και αφου εγηρασεν ο Δαβιδ και ητο πληρης ημερων, εκαμε Σολομωντα τον υιον αυτου βασιλεα επι τον Ισραηλ. ²Και συνηγαγε παντας τους αρχοντας του Ισραηλ και τους ιερεις και τους Λευιτας. ³Οι δε Λευιται ησαν απηριθμημενοι απο ηλικιας τριακοντα ετων και επανω· και ο αριθμος αυτων κατα κεφαλην αυτων, κατα ανδρα, ητο τριακοντα οκτω χιλιαδες. ⁴Εκ τουτων εικοσιτεσσαρες χιλιαδες ησαν εργοδιωκται εις το εργον του οικου του Κυριου· και εξ χιλιαδες επισταται και κριται· ⁵και τεσσαρες χιλιαδες πυλωροι· και τεσσαρες χιλιαδες υμνουντες τον Κυριον, με τα οργανα, τα οποια εκαμα, ειπεν ο Δαβιδ, δια να υμνωσι τον Κυριον. ⁶Και διηρσεσεν αυτους ο Δαβιδ εις ταξεις κατα τους υιους του Λευι, Γηρσων, Κααθ και Μεραρι. ⁷Εκ των Γηρσωνιτων ησαν Λααδαν και Σιμει. ⁸Οι υιοι του Λααδαν ησαν Ιεχιηλ ο αρχων και Ζαιθαμ και Ιωηλ, τρεις. ⁹Οι υιοι του Σιμει, Σελωμειθ και Αζιηλ και Χαρραν, τρεις. Ουτοι ησαν οι αρχηγοι των πατριων του Λααδαν. ¹⁰Υιοι δε του Σιμει, Ιααθ, Ζινα και Ιεους και Βερια. Ουτοι ησαν οι υιοι του Σιμει, τεσσαρες. ¹¹Και ο Ιααθ ητο ο αρχηγος, και Ζιζα ο δευτερος· ο δε Ιεους και Βερια δεν ειχον πολλους υιους· δια τουτο ηριθμηθησαν ομου, ως μια πατρια. ¹²Οι υιοι του Κααθ, Αμραμ, Ισααρ, Χεβρων και Οζιηλ, τεσσαρες. ¹³Οι υιοι του Αμραμ, Ααρων και Μωυσης· και ο Ααρων ητο κεχωρισμενος, αυτος και οι υιοι αυτου, δια να αγιαζωσι τα αγιωτατα πραγματα παντοτε, δια να θυμιαζωσιν ενωπιον του Κυριου, να λειτουργωσιν εις αυτον και να ευλογωσιν εν τω ονοματι αυτου δια πα-

ντος. ¹⁴Του δε Μωυσεως του ανθρωπου του Θεου, οι υιοι αυτου συνηριθμηθησαν μετα της φυλης του Λευι. ¹⁵Οι υιοι του Μωυσεως ησαν Γηρσωμ και Ελιεζερ. ¹⁶Εκ των υιων του Γηρσωμ ο Σεβουηλ ητο ο αρχηγος. ¹⁷Και οι υιοι του Ελιεζερ ησαν Ρεαβιας ο αρχηγος· και δεν ειχεν ο Ελιεζερ αλλους υιους· του Ρεαβια δε οι υιοι ησαν παμπολλοι. ¹⁸Εκ των υιων του Ισαακ ο Σελωμειθ ητο ο αρχηγος. ¹⁹Οι υιοι του Χεβρων ησαν Ιεριας ο πρωτος, Αμαριας ο δευτερος, Ιααζιηλ ο τριτος και Ιεκαμεαμ ο τεταρτος. ²⁰Οι υιοι του Οζιηλ, Μιχα ο πρωτος και Ιεσια ο δευτερος. ²¹Οι υιοι του Μεραρι, Μααλι και Μουσι· οι υιοι του Μααλι, Ελεαζαρ και Κεις. ²²Απεθανε δε ο Ελεαζαρ, μη εχων υιους, αλλα θυγατερας· και ελαβον αυτας οι αδελφοι αυτων οι υιοι του Κεις. ²³Οι υιοι του Μουσι, Μααλι και Εδερ και Ιερεμωθ, τρεις. ²⁴Ουτοι ησαν οι υιοι του Λευι, κατα τους οικους των πατερων αυτων, αρχηγοι των πατριων, κατα την απαριθμησιν αυτων, απαριθμηθεντες κατ' ονομα, κατα κεφαλην, οιτινες εκαμμον τα εργα της υπηρεσιας του οικου του Κυριου, απο ηλικιας εικοσι ετων και επανω. ²⁵Διοτι ο Δαβιδ ειπε, Κυριος ο Θεος του Ισραηλ εδωκεν αναπαυσιν εις τον λαον αυτου, και θελει κατοικει εν Ιερουσαλημ δια παντος· ²⁶οι δε Λευιται δεν θελουσι πλεον βασταζει την σκηνην και παντα τα σκευη αυτης δια την υπηρεσιαν αυτης. ²⁷Οθεν κατα τους τελευταιους λογους του Δαβιδ, οι υιοι Λευι ησαν απηριθμημενοι απο εικοσι ετων και επανω· ²⁸επειδη το εργον αυτων ητο να παριστανται εις τους υιους του Ααρων, εν τη υπηρεσια του οικου του Κυριου, επι τας αυλας και επι τα οικηματα και επι τον καθαρισμον παντων των αγιων πραγματων και εις το να κημωσι την υπηρεσιαν του οικου του Θεου· ²⁹και δια τους αρτους της προθεσεως και δια την σεμιδαλιν εις τας εξ αλφιτων προσφορας και δια τα αζυμα λαγανα και δια τας τηγανιτας και δια τα φρυγανωτα και δια παν ειδος μετρου· ³⁰και δια να ιστανται καθ' εκαστην πρωιαν και εσπεραν, δια να υμνωσι και να δοξολογωσι τον Κυριον· ³¹και δια να προσφερωσιν εις τον Κυριον παντα τα ολοκαυτωματα εν τοις σαββασιν, εν ταις νεομηνιας και εν ταις επισημοις εορταις, κατα τον αριθμον, κατα το διατεταγμενον εις αυτους, παντοτε ενωπιον του Κυριου· ³²και δια να φυλαττωσι την φυλακην της σκηνης του μαρτυριου και την φυλακην του αγιαστηριου και την φυλακην των υιων του Ααρων των αδελφων αυτων εν τη υπηρεσια του οικου του Κυριου.

24Και αυται ησαν αι διαιρεσεις των υιων του Ααρων· οι υιοι του Ααρων, Ναδαβ και Αβιουδ, Ελεαζαρ και Ιθαμαρ. ²Και απεθανον ο Ναδαβ και ο Αβιουδ εμπροσθεν του πατρος αυτων, και δεν ειχον υιους· οθεν ιερατευσαν ο Ελεαζαρ και ο Ιθαμαρ. ³Και διηρεσεν αυτους ο Δαβιδ, τον τε Σαδωκ εκ των υιων Ελεαζαρ, και τον Αχιμελεχ εκ των υιων του Ιθαμαρ, κατα τα χρεη αυτων εις την υπηρεσιαν αυτων. ⁴Ευρεθησαν δε πλειοτεροι αρχηγοι εκ των υιων Ελεαζαρ, παρα εκ των υιων Ιθαμαρ·

και διηρεθησαν ουτω· εκ των υιων Ελεαζαρ ησαν δεκαεξ αρχηγοι οικου πατερων· και εκ των υιων Ιθαμαρ οκτω αρχηγοι του οικου των πατερων αυτων. ⁵Διηρεσαν δε αυτους δια κληρων, τουτους προς εκεινους· διοτι διευθυνται του αγιαστηριου και διευθυνται του οικου του Θεου ησαν εκ των υιων Ελεαζαρ και εκ των υιων Ιθαμαρ. ⁶Και κατεγραψεν αυτους Σεμιας ο υιος του Ναθαναηλ ο γραμματευσ, ο εκ των Λευιτων, εμπροσθεν του βασιλεως και των αρχοντων και Σαδωκ του ιερεως και Αχιμελεχ υιου του Αβιαθαρ και εμπροσθεν των αρχηγων των πατριων των ιερεων και Λευιτων, λαμβανομενης μιας πατριας εκ του Ελεαζαρ και μιας εκ του Ιθαμαρ. ⁷Ο πρωτος δε κληρος εξηλθεν εις τον Ιωιαρειβ, ο δευτερος εις τον Ιεδαιαν, ⁸ο τριτος εις τον Χαραημ, ο τεταρτος εις τον Σεωρημ, ⁹ο πεμπτος εις τον Μαλχιαν, ο εκτος εις τον Μειαμειν, ¹⁰ο εβδομος εις τον Ακωκω, ο ογδοος εις τον Αβια, ¹¹ο ενατος εις τον Ιησουν, ο δεκατος εις τον Σεχανιαν, ¹²ο ενδεκατος εις τον Ελιασειβ, ο δωδεκατος εις τον Ιακειμ, ¹³ο δεκατος τριτος εις τον Ουφφα, ο δεκατος τεταρτος εις τον Ιεσεβαβ, ¹⁴ο δεκατος πεμπτος εις τον Βιλγα, ο δεκατος εκτος εις τον Ιμμηρ, ¹⁵ο δεκατος εβδομος εις τον Εζειρ, ο δεκατος ογδοος εις τον Αφισης, ¹⁶ο δεκατος ενατος εις τον Πεθαια, ο εικοστος εις τον Ιεζεκιηλ, ¹⁷ο εικοστος πρωτος εις τον Ιαχειν, ο εικοστος δευτερος εις τον Γαμουλ, ¹⁸ο εικοστος τριτος εις τον Δελαιαν, ο εικοστος τεταρτος εις τον Μααζιαν. ¹⁹Αυται ησαν αι διαταξεις αυτων εις την υπηρεσιαν αυτων, δια να εισερχωνται εις τον οικον του Κυριου κατα το διατεταγμενον εις αυτους δια χειρος Ααρων του πατρος αυτων, ως προσεταξεν εις αυτον Κυριος ο Θεος του Ισραηλ. ²⁰Περι δε των επιλοιπων υιων Λευι· εκ των υιων Αμραμ ητο ο Σουβαηλ, εκ των υιων Σουβαηλ ο Ιεδαιας. ²¹Περι του Ρεαβια· εκ των υιων Ρεαβια ο πρωτος ητο ο Ιεσια. ²²Εκ των Ισααριτων ο Σελωμωθ· εκ των υιων Σελωμωθ ο Ιααθ. ²³Οι δε υιοι Χεβρων ησαν Ιεριας ο πρωτος, Αμαριας ο δευτερος, Ιααζιηλ ο τριτος, Ιεκαμεαμ ο τεταρτος. ²⁴Εκ των υιων Οζιηλ Μιχα· εκ των υιων του Μιχα Σαμιρ. ²⁵Ο αδελφος του Μιχα ητο ο Ιεσια· εκ των υιων Ιεσια ο Ζαχαριας. ²⁶Οι υιοι του Μεραρι ησαν Μααλι και Μουσι· οι υιοι του Ιααζια, Βενω. ²⁷Οι υιοι του Μεραρι δια του Ιααζια, Βενω και Σωαμ και Ζαχουρ και Ιβρι. ²⁸Εκ του Μααλι ητο ο Ελεαζαρ, οστις δεν ειχεν υιους. ²⁹Περι δε του Κεις· οι υιοι του Κεις, ο Ιεραμεηλ. ³⁰Και οι υιοι του Μουσι, Μααλι και Εδερ και Ιεριμωθ. Ουτοι ησαν οι υιοι των Λευιτων, κατα τους οικους των πατριων αυτων. ³¹Ερριψαν και ουτοι κληρους, καθως οι αδελφοι αυτων οι υιοι του Ααρων, εμπροσθεν του βασιλεως Δαβιδ και του Σαδωκ και του Αχιμελεχ και των αρχηγων των πατριων των ιερεων και Λευιτων, εξισουμενων των πρωτων πατριων μετα των αδελφων αυτων των νεωτερων.

25Ο Δαβιδ λοιπον και οι αρχοντες του στρατευματος διηρεσαν εις την υπηρεσιαν τους υιους του Ασαφ

και του Αιμαν και του Ιεδουθουν, δια να υμνωδωσιν εν κιθαραις, εν ψαλτηριοις και εν κυμβαλοις· και ο αριθμος των εργαζομενων κατα την υπηρεσιαν αυτων, ητο, ²εκ των υιων Ασαφ, Ζαχουρ και Ιωσηφ και Νεθανιας και Ασαρηλα, υιοι Ασαφ, υπο την οδηγιαν του Ασαφ, του υμνωδουντος, κατα την διαταξιν του βασιλεως· ³του Ιεδουθουν· οι υιοι του Ιεδουθουν, Γεδαλιας και Σερι και Ιεσαιας, Σιμει, Ασαβιας και Ματταθιας, εξ, υπο την οδηγιαν του πατρος αυτων Ιεδουθουν, οστις υμνωδει εν κιθαρα, υμνων και δοξολογων τον Κυριον· ⁴του Αιμαν· οι υιοι του Αιμαν, Βουκκιας, Ματθανιας, Οζιηλ, Σεβουηλ και Ιεριμωθ, Ανανιας, Ανανι, Ελιαθα, Γιδδαλθι και Ρομαμθι-εζερ, Ιωσβεκασα, Μαλλωθι, Ωθιρ και Μααζιωθ· ⁵παντες ουτοι ησαν οι υιοι του Αιμαν του βλεποντος του βασιλεως εις τους λογους του Θεου, διωρισμενοι εις το να υψονωσι το κερας. Εδωκε δε ο Θεος εις τον Αιμαν δεκατεσσαρας υιους και τρεις θυγατερας. ⁶Παντες ουτοι υπο την οδηγιαν του πατρος αυτων ησαν υμνωδουντες εν τω οικω του Κυριου, εν κυμβαλοις, ψαλτηριοις και κιθαραις, δια την υπηρεσιαν του οικου του Θεου, κατα την διαταξιν του βασιλεως προς τον Ασαφ και Ιεδουθουν και Αιμαν. ⁷Και εγεινεν ο αριθμος αυτων, μετα των αδελφων αυτων, των δεδιδαγμενων τασματα του Κυριου, διακοσιοι ογδοηκοντα οκτω, παντες συνετοι. ⁸Και ερριψαν κληρους περι της υπηρεσιας, εξ ισου ο μικρος καθως ο μεγαλος, ο διδασκαλος καθως ο μαθητης. ⁹Ο πρωτος δε κληρος εξηλθε δια τον Ασαφ εις τον Ιωσηφ· ο δευτερος εις τον Γεδαλιαν· ουτος και οι αδελφοι αυτου και οι υιοι αυτου ησαν δωδεκα. ¹⁰Ο τριτος εις τον Ζαχουρ· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹¹Ο τεταρτος εις τον Ισερι· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹²Ο πεμπτος εις τον Νεβανιαν· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹³Ο εκτος εις τον Βουκκιαν· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹⁴Ο εβδομος εις τον Ιεσαρηλα· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹⁵Ο ογδοος εις τον Ιεσαιαν· ουτος, οι υιοι αυτου, και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹⁶Ο εννατος εις τον Ματθανιαν· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹⁷Ο δεκατος εις τον Σιμει· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹⁸Ο ενδεκατος εις τον Αζαρεηλ· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ¹⁹Ο δωδεκατος εις τον Ασαβιαν· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁰Ο δεκατος τριτος εις τον Σουβαηλ· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²¹Ο δεκατος τεταρτος εις τον Ματταθιαν· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²²Ο δεκατος πεμπτος εις τον Ιερεμωθ· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²³Ο δεκατος εκτος εις τον Ανανιαν· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁴Ο δεκατος εβδομος εις τον Ιωσβεκασα· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁵Ο δεκατος ογδοος εις τον Ανανι· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁶Ο δεκατος εννατος εις τον

Μαλλωθι· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁷Ο εικοστος εις τον Ελιαθα· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁸Ο εικοστος πρωτος εις τον Ωθιρ· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ²⁹Ο εικοστος δευτερος εις τον Γιδδαλθι· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ³⁰Ο εικοστος τριτος εις τον Μααζιωθ· ουτος, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα. ³¹Ο εικοστος τεταρτος εις τον Ρωμαμθι-εζερ· ουτος οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, δωδεκα.

26Περι δε των διαιρεσεων των πυλων· εκ των Κοριτων ητο Μεσελεμιας ο υιος του Κορε, εκ των υιων Ασαφ. ²Και οι υιοι του Μεσελεμια ησαν Ζαχαριας ο πρωτοτοκος, Ιεδιαηλ ο δευτερος, Ζεβαδιας ο τριτος, Ιαθνιηλ ο τεταρτος, ³Ελαμ ο πεμπτος, Ιωαναν ο εκτος, Ελιωηλαι ο εβδομος. ⁴Οι δε υιοι του Ωβηδ-εδωμ, Σεμιας ο πρωτοτοκος, Ιωζαβαδ ο δευτερος, Ιωαχ ο τριτος και Σαχαρ ο τεταρτος και Ναθαναηλ ο πεμπτος, ⁵Αμμιηλ ο εκτος, Ισσαχαρ ο εβδομος, Φεουλθαι ο ογδοος· διοτι ο Θεος ευλογησεν αυτον. ⁶Και εις Σεμιαν τον υιον αυτου εγεννηθησαν υιοι, οτινες εξουσιαζον επι του πατρικου οικου αυτων· διοτι ησαν δυνατοι εν ισχυι. ⁷Οι υιοι του Σεμια, Γοθνι και Ραφαηλ και Ωβηδ και Ελζαβαδ, των οποιων οι αδελφοι ησαν ισχυροι, ο Ελιου, και ο Σεμαχιας. ⁸Παντες ουτοι εκ των υιων του Ωβηδ-εδωμ, αυτοι και οι υιοι αυτων και οι αδελφοι αυτων, ισχυροι και αξιοι δια την υπηρεσιαν, εξηκοντα δυο ησαν του Ωβηδ-εδωμ. ⁹Και ο Μεσελεμιας ειχεν υιους και αδελφους, ισχυρους, δεκαοκτω. ¹⁰Και ο Ωσα, εκ των υιων του Μεραρι, ειχεν υιους· Σιμρι τον πρωτον, διοτι πρωτοτοκος δεν ητο, ο πατηρ ομως αυτου εκαμεν αυτον πρωτον· ¹¹Χελκιαν τον δευτερον, Τεβαλιαν τον τριτον, Ζαχαριαν τον τεταρτον· παντες οι υιοι και οι αδελφοι του Ωσα ησαν δεκατρις. ¹²Μεταξυ αυτων εγειναν αι διαιρεσεις των πυλων· οι αρχηγοι των δυνατων ειχον τας φυλακας εξ ισου με τους αδελφους αυτων, δια να υπηρετωσιν εν τω οικω του Κυριου. ¹³Και ερριψαν κληρους εξ ισου ο μικρος καθως και ο μεγαλος, κατ' οικον των πατερων αυτων, περι εκαστης πυλης. ¹⁴Και επεσεν ο κληρος της προς ανατολας εις τον Σελεμιαν. Τοτε ερριψαν κληρους δια τον Ζαχαριαν τον υιον αυτου, συμβουλον σοφον· και ο κληρος αυτου εξηλθε δια την προς βορραν. ¹⁵Εις τον Ωβηδ-εδωμ, δια την προς νοτον· και εις τους υιους αυτου, δια τον οικον της συναξεως. ¹⁶Εις τον Σουφιμ και Ωσα, δια την προς δυσμας, μετα της πυλης Σαλεχεθ, πλησιον της οδου της αναβασεως, φυλακη απεναντι φυλακης. ¹⁷Κατα ανατολας ησαν εξ Λευιται, προς βορραν τεσσαρες την ημεραν, προς νοτον τεσσαρες την ημεραν και προς τον οικον της συναξεως ανα δυο. ¹⁸Εις Παρβαρ προς δυσμας τεσσαρες κατα την οδον της αναβασεως, και δυο εις Παρβαρ. ¹⁹Αυται ειναι αι διαιρεσεις των πυλων μεταξυ των υιων Κορε και μεταξυ των υιων Μεραρι. ²⁰Και εκ των Λευιτων ο Αχια ητο επι τους

θησαυρους του οικου του Θεου και επι τους θησαυρους των αφιερωματων. ²¹Περι δε των υιων του Λααδαν· οι υιοι του Γηρσωνιτου Λααδαν, αρχηγοι των πατριων του Λααδαν του Γηρσωνιτου ησαν Ιεχιηλ. ²²οι υιοι του Ιεχιηλ, Ζαιθαμ και Ιωηλ ο αδελφος αυτου, οιτινες ησαν επι τους θησαυρους του οικου του Κυριου. ²³Περι δε των Αμραμιτων, Ισααριτων, Χεβρωνιτων και Οζιηλιτων· ²⁴ο μεν Σεβουηλ ο υιος του Γηρσωμ, υιου του Μωυσεως· ητο επιστατης επι τους θησαυρους. ²⁵Οι δε αδελφοι αυτου εκ του Ελιεζερ, του οποιου ο υιος ητο ο Ρεαβιας, και Ιεσαιας ο υιος τουτου, και Ιωραμ ο υιος τουτου, και Ζιχρι ο υιος τουτου, και Σελωμειθ ο υιος τουτου· ²⁶ο Σελωμειθ ουτος και οι αδελφοι αυτου ησαν επι παντας τους θησαυρους των αφιερωματων, τα οποια Δαβιδ ο βασιλευς και οι αρχοντες των πατριων, οι χιλιαρχοι και οι εκατονταρχοι, και οι αρχηγοι του στρατευματος, αφιερωσαν. ²⁷Εκ των πολεμων και εκ των λαφυρων εκαμον την αφιερωσιν, δια να επισκευαζωσι τον οικον του Κυριου. ²⁸Και παν ο, τι Σαμουηλ ο βλεπων, και Σαουλ ο υιος του Κεις, και Αβενηρ ο υιος του Νηρ, και Ιωαβ ο υιος της Σερουιας, αφιερωσαν, παν αφιερωμα ητο υπο την χειρα του Σελωμειθ και των αδελφων αυτου. ²⁹Περι των Ισααριτων· ο Χενανιας και οι υιοι αυτου ησαν διατας εξω υποθεσεις επι του Ισραηλ, επισταται και κριται. ³⁰Περι δε των Χεβρωνιτων· ο Ασαβιας και οι αδελφοι αυτου, ισχυροι, χιλιοι επτακοσιοι ησαν εφοροι του Ισραηλ εντευθεν του Ιορδανου προς δυσμας, δια πασας τας υποθεσεις του Κυριου και δια την υπηρεσιαν του βασιλεως. ³¹Μεταξυ των Χεβρωνιτων ητο Ιεριας ο αρχηγος, μεταξυ των Χεβρωνιτων κατα τας γενεας αυτων, κατα τας πατριας. Εν τω τεσσαρακοστω ετει της βασιλειας του Δαβιδ εξητασθησαν και ευρεθησαν μεταξυ αυτων δυνατοι εν ισχυι, εν Ιαζηρ Γαλααδ. ³²Και οι αδελφοι αυτου, ισχυροι, ησαν δυο χιλιαδες και επτακοσιοι αρχηγοι πατριων, τους οποιους κατεστησε Δαβιδ ο βασιλευς επι τους Ρουβηνιτας και τους Γαδιτας και το ημισυ της φυλης Μανασση, δια παν πραγμα του Θεου και δια τας υποθεσεις του βασιλεως.

27Οι δε υιοι Ισραηλ κατα την απαριθμησιν αυτων, οι αρχηγοι των πατριων και οι χιλιαρχοι και οι εκατονταρχοι και οι αξιωματικοι αυτων οι υπηρετουντες τον βασιλεα, καθ' υλην την ταξιν των διαιρεσεων, αιτινες εισηρχοντο και εξηρχοντο κατα μηνα εις παντας τους μηνας του ενιαυτου, ησαν εικοσιτεσσαρες χιλιαδες εις εκαστην διαιρεσιν. ²Επι της διαιρεσεως της πρωτης, δια τον πρωτον μηνα, ητο Ιασωβεαμ ο υιος του Ζαβδιηλ· και εν τη διαιρεσει αυτου ησαν εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ³Ουτος ητο εκ των υιων του Φαρες, αρχων παντων των αρχοντων των στρατευματων δια τον πρωτον μηνα. ⁴Και επι της διαιρεσεως του δευτερου μηνος ητο Δωδαι ο Αχωχιτης· και της διαιρεσεως αυτου αρχων ο Μικλωθ· εν τη διαιρεσει αυτου ησαν ομοιως εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ⁵Ο τριτος αρχηγος του στρατευματος δια τον τριτον

μηνα ητο Βεναιας ο υιος του Ιωδαε, πρωτος αξιωματικος· και εν τη διαιρεσει αυτου ησαν εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ⁶Ουτος ειναι ο Βεναιας ο δυνατος μεταξυ των τριακοντα και επι των τριακοντα· και επι της διαιρεσεως αυτου ητο Αμμιζαβαδ ο υιος αυτου. ⁷Ο τεταρτος δια τον τεταρτον μηνα Ασαηλ ο αδελφος του Ιωαβ, και μετ' αυτον Ζεβαδιας ο υιος αυτου· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ⁸Ο πεμπτος αρχηγος δια τον πεμπτον μηνα Σαμουθ ο Ιεζραιτης· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ⁹Ο εκτος δια τον εκτον μηνα Ιρας ο υιος του Ικκης ο Θεκωιτης· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹⁰Ο εβδομος δια τον εβδομον μηνα Χελης ο Φελωνιτης, εκ των υιων Εφραιμ· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹¹Ο ογδοος δια τον ογδοον μηνα Σιββεχαι ο Χουσαθιτης, εκ των Ζαραιτων· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹²Ο εννατος δια τον εννατον μηνα Αβιεζερ ο Αναθωιτης, εκ των Βενιαμιτων· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹³Ο δεκατος δια τον δεκατον μηνα Μααραι ο Νετωφαθιτης, εκ των Ζαραιτων· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹⁴Ο ενδεκατος δια τον ενδεκατον μηνα Βεναιας ο Πιραθωνιτης, εκ των υιων Εφραιμ· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹⁵Ο δωδεκατος δια τον δωδεκατον μηνα Χελδαι ο Νετωφαθιτης, εκ του Γοθονιηλ· και εν τη διαιρεσει αυτου εικοσιτεσσαρες χιλιαδες. ¹⁶Επι δε των φυλων του Ισραηλ, ο αρχων των Ρουβηνιτων ητο Ελιεζερ ο υιος του Ζιχρι· των Συμεωνιτων, Σεφατιας ο υιος του Μααχα· ¹⁷των Λευιτων, Ασαβιας ο υιος του Κεμουηλ· των Ααρωνιτων, ο Σαδωκ· ¹⁸του Ιουδα, ο Ελιου, εκ των αδελφων του Δαβιδ· του Ισσαχαρ, Αμρι ο υιος του Μιχαηλ· ¹⁹του Ζαβουλων, Ισμιας ο υιος του Οβαδια· του Νεφθαλι, Ιεριμωθ ο υιος του Αζριηλ· ²⁰των υιων Εφραιμ, Ιησους ο υιος του Αζαζιου· της ημισειας φυλης Μανασση, Ιωηλ ο υιος του Φεδαια· ²¹της ημισειας φυλης Μανασση εν Γαλααδ, Ιδδω ο υιος του Ζαχαρια· του Βενιαμιν, Ιασιηλ ο υιος του Αβενηρ· ²²του Δαν, Αζαρεηλ ο υιος του Ιεροαμ. Ουτοι ησαν οι αρχοντες των φυλων του Ισραηλ. ²³Πλην ο Δαβιδ δεν ελαβε τον αριθμον αυτων απο εικοσι ετων ηλικιας και κατω· διοτι ο Κυριος ειπεν, οτι θελει πληθυνει τον Ισραηλ ως τα αστρα του ουρανου. ²⁴Ο Ιωαβ ο υιος της Σερουιας ηρχισε να αριθμη, πλην δεν ετελειωσε, διοτι επεσε δια τουτο οργη κατα του Ισραηλ· οθεν δεν κατεχωρισθη ο αριθμος μεταξυ των απαριθμησεων εν τοις χρονικοις του βασιλεως Δαβιδ. ²⁵Επι δε των θησαυρων του βασιλεως ητο Αζμαβεθ ο υιος του Αδηλ· και επι των θησαυρων των αγρων, των πολεων και των κωμων και των φρουριων, Ιωναθαν ο υιος του Οζιου· ²⁶και επι των εργαζομενων το εργον των αγρων δια την γεωργιαν της γης, Εζρι ο υιος του Χελουβ· ²⁷και επι των αμπελωνων, Σιμει ο Ραμαθαιος· και επι του εισοδηματος των αμπελωνων δια τας οινοθηκας, Ζαβδι ο Σιφιμιτης· ²⁸και επι των ελαιων και συκαμινων των εν τη πεδινη, Βααλ-αναν

ο Γεδεριτης· και επι των ελαιοθηκων, ο Ιωας· ²⁹και επι των βοων των βοσκομενων εν Σαρων, Σιτραι ο Σαρωνιτης· και επι των βοων των εν ταις κοιλασι, Σαφατ ο υιος του Αδλαι· ³⁰και επι των καμηλων, Οβιλ ο Ισμαηλιτης· και επι των ονων, Ιεδαιας ο Μερωνοθιτης· ³¹και επι των προβατων, Ιαζιζ ο Αγαριτης. Παντες ουτοι ησαν επισταται των υπαρχοντων του βασιλεως Δαβιδ. ³²Ο δε Ιωναθαν, ο πατραδελφος του Δαβιδ, ητο συμβουλος, ανηρ συνετος και γραμματευσ· και Ιεχιηλ, ο υιος του Αχμονι, ητο μετα των υιων του βασιλεως· ³³και ο Αχιτοφελ, συμβουλος του βασιλεως· και Χουσαι ο Αρχιτης, οικειος του βασιλεως· ³⁴και μετα τον Αχιτοφελ, Ιωδαε ο υιος του Βεναια και ο Αβιαθαρ· αρχιστρατηγος δε του βασιλεως ο Ιωαβ.

28Και συνεκαλεσεν ο Δαβιδ παντας τους αρχοντας του Ισραηλ, τους αρχοντας των φυλων και τους αρχοντας των διαιρεσεων αιτινες υπηρετουν τον βασιλεα, και τους χιλιαρχους και τους εκατονταρχους και τους επιστατας παντων των υπαρχοντων και κτηματων του βασιλεως και των υιων αυτου, μετα των ευνουχων και των ανδρειων, και παντων των δυνατων εν ισχυι, εις Ιερουσαλημ. ²Και σταθεις ο βασιλευς Δαβιδ επι των ποδων αυτου, ειπεν, Ακουσατε μου, αδελφοι μου και λαε μου· Εγω συνελαβον εν τη καρδια μου να οικοδομησω οικον αναπαυσεως δια την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου και δια το υποποδιον των ποδων του Θεου ημων· και εκαμον ετοιμασιαν δια την οικοδομην. ³Ο Θεος ομως ειπε προς εμε, Συ δεν θελεις οικοδομησει οικον εις το ονομα μου, διοτι εισαι ανηρ πολεμων και αιματα εχυσας. ⁴Εξελεξε δε Κυριος ο Θεος του Ισραηλ εμε εκ παντος του οικου του πατρος μου, δια να ημαι βασιλευς επι τον Ισραηλ εις τον αιωνα· διοτι εξελεξε τον Ιουδαν αρχοντα· εκ δε του οικου του Ιουδα εξελεξε τον οικον του πατρος μου· μεταξυ δε των υιων του πατρος μου εμε ηυδοκησε να καμη βασιλεα επι παντα τον Ισραηλ· ⁵και εκ παντων των υιων μου, διοτι ο Κυριος πολλους υιους εδωκεν εις εμε, εξελεξε Σολομωντα τον υιον μου, δια να καθιση επι τον θρονον της βασιλειας του Κυριου, επι τον Ισραηλ. ⁶Και ειπε προς εμε, Σολομων ο υιος σου, αυτος θελει οικοδομησει τον οικον μου και τας αυλας μου· διοτι αυτον εξελεξα υιον εις εμε, και εγω θελω εισθαι πατηρ εις αυτον· ⁷και θελω στερεωσει την βασιλειαν αυτου εως αιωνος, εαν μενη σταθερος εις το να εκτελη τας εντολας μου και τας κρισεις μου, καθως εν τη ημερα ταυτη. ⁸Τωρα λοιπον, ενωπιον παντος του Ισραηλ της συναγωγης του Κυριου και εις επηκοον του Θεου ημων, προς εσας λεγω, Φυλαττετε και ζητειτε πασας τας εντολας Κυριου του Θεου σας· δια να κυριευητε την γην ταυτην την αγαθην, και να αφησητε αυτην υστερον απο σας κληρονομιαν εις τους υιους σας δια παντος. ⁹Και συ, Σολομων υιε μου, γνωρισον τον Θεον του πατρος σου και δουλευε αυτον εν καρδια τελεια και εν ψυχη θελουση· διοτι ο Κυριος εξεταζει πασας τας

καρδιας και εξευρει παντας τους λογισμους των διανοιων· εαν εκζητης αυτον, θελει ευρισκεσθαι υπο σου· εαν ομως εγκαταλιπη αυτον, θελει σε απορριψει δια παντος. ¹⁰Ιδε τωρα οτι ο Κυριος σε εξελεξε, δια να οικοδομησης οικον εις αγιαστηριον· ενδυναμου και εκτελει. ¹¹Και εδωκεν ο Δαβιδ εις τον Σολομωντα τον υιον αυτου το σχεδιον του προναου και των οικων αυτου, και των θησαυροφυλακιων αυτου, και των υπερων αυτου και των εσω δωματιων αυτου και του οικου του ιλαστηριου, ¹²και το σχεδιον παντων οσα συνελαβεν εν τω πνευματι αυτου, των αυλων του οικου του Κυριου και παντων των περιξ οικηματων, των αποθηκων του οικου του Θεου και των αποθηκων των αφιερωματων· ¹³και των διαιρεσεων των ιερεων και Λευιτων και παντος του εργου της υπηρεσιας του οικου του Κυριου, και παντων των σκευων της υπηρεσιας του οικου του Κυριου. ¹⁴Εδωκε χρυσον κατα βαρος δια τα χρυσα, δια παντα τα σκευη παντος ειδους υπηρεσιας· και αργυρον κατα βαρος δια παντα τα σκευη τα αργυρα, δια παντα τα σκευη παντος ειδους υπηρεσιας· ¹⁵και το βαρος δια τας χρυσας λυχνιας και δια τους χρυσους λυχνους αυτων, κατα βαρος δι' εκαστην λυχνιαν και δια τους λυχνους αυτης· και δια τας αργυρας λυχνιας κατα βαρος, δια την λυχνιαν και δια τους λυχνους αυτης, κατα την χρησιν εκαστης λυχνιας· ¹⁶και χρυσον κατα βαρος δια τας τραπεζας των αρτων της προθεσεως, δι' εκαστην τραπεζαν· και αργυρον δια τας τραπεζας τας αργυρας· ¹⁷και χρυσον καθαρων δια τας κρεαγρας και δια τας λεκανας και δια τας φιαλας· και δια τους χρυσους κρατηρας, κατα βαρος δι' εκαστον κρατηρα· κατα βαρος ομοιως δι' εκαστον αργυρου κρατηρα· ¹⁸και δια το θυσιαστηριον του θυμιαματος, κεκαθαρισμενον χρυσιον κατα βαρος· και χρυσιον δια το σχεδιον της αμαξης των χερουβειμ, τα οποια εξαπλονουσι τας πτερυγας και σκεπαζουσι την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου. ¹⁹Τα παντα, ειπεν, ο Κυριος εφανερωσε, γραψας δια της χειρος αυτου προς εμε παντα τα εργα του σχεδιου. ²⁰Και ειπεν ο Δαβιδ προς Σολομωντα τον υιον αυτου, Ενδυναμου και ανδριζου και εκτελει μη φοβου μηδε πτοηθης· διοτι Κυριος ο Θεος, ο Θεος μου, θελει εισθαι μετα σου· δεν θελει σε αφησει ουδε σε εγκαταλειπει, εωσου τελειωσης απαν το εργον της υπηρεσιας του οικου του Κυριου. ²¹Και ιδου, αι διαιρεσεις των ιερεων και Λευιτων δια πασαν υπηρεσιαν του οικου του Θεου· και θελουσιν εισθαι μετα σου, δια παν εργον, πας επιστημων, προθυμος εις παν ειδος υπηρεσιας, και οι αρχοντες και πας ο λαος, ετοιμοι εις παντα τα προσταγματα σου.

29Τοτε ειπεν ο βασιλευς Δαβιδ προς πασαν την συναξιν, Σολομων ο υιος μου, τον οποιον μονον εξελεξεν ο Θεος, ειναι ετι νεος και απαλος· το δε εργον μεγα· διοτι δεν ειναι δια ανθρωπον η οικοδομη, αλλα δια Κυριον τον Θεον. ²Εγω λοιπον ητοιμασα καθ' ολην την δυναμιν μου δια τον οικον του Θεου μου, τον χρυσον δια τα

χρυσά και τον αργυρόν δια τὰ ἀργύρα και τον χαλκόν δια τὰ χαλκίνα, τον σιδηρόν δια τὰ σιδήρα και ξύλα δια τὰ ξύλινα, ονυχίτας λίθους και λίθους ενθσεως, λίθους λαμπρούς και ποικίλους και παντός ειδούς πολυτιμούς λίθους και μαρμαρά αφθονά. ³Και ετι δια τον ποθον μου εις τον οικον του Θεου μου, και εκ των ιδιων μου υπαρχοντων εδωκα περιπλεον χρυσιον και αργυριον δια τον οικον του Θεου μου, εκτος παντός εκεινου το οποιον ητοιμασα δια τον οικον τον αγιον· ⁴τρεις χιλιαδας ταλαντα χρυσιου, εκ του χρυσιου Οφειρ, και επτα χιλιαδας ταλαντα κεκαθαρισμενου αργυριου, δια να περισκεπασωσι τους τοιχους των οικων· ⁵το χρυσιον δια τὰ χρυσά, και το αργυριον δια τὰ ἀργύρα, και δια πασαν εργασιαν γινομενην δια των χειρων των τεχνιτων. Τις λοιπον προθυμειται να καμη σημερον προσφοραν εις τον Κυριον; ⁶Τοτε οι αρχοντες των πατριων και οι αρχοντες των φυλων του Ισραηλ και οι χιλιαρχοι και οι εκατονταρχοι και οι επισταται των εργαων του βασιλεως, επροθυμηθησαν· ⁷και εδωκαν δια το εργον του οικου του Θεου, χρυσιου πεντακισχιλια ταλαντα και δεκα χιλιαδας χρυσων, και αργυριου δεκα χιλιαδας ταλαντων, και χαλκου δεκαοκτω χιλιαδας ταλαντων, και εκατον χιλιαδας ταλαντων σιδηρου. ⁸Και εις οσους ευρεθησαν λιθοι τιμιοι, εδωκαν αυτους εις το θησαυροφυλακιον του οικου του Κυριου δια χειρος Ιεχιηλ του Γηρσωνιτου. ⁹Εχαρη δε ο λαος, διοτι επροθυμηθησαν, επειδη με πληρη καρδιαν προσεφεραν αυτοπροαιρετως εις τον Κυριον· και ο βασιλευς Δαβιδ ετι εχαρη χαραν μεγαλην. ¹⁰Και ευλογησεν ο Δαβιδ τον Κυριον ενωπιον πασης της συναξεως· και ειπεν ο Δαβιδ, Ευλογητος συ, Κυριε ο Θεος του Ισραηλ, ο πατηρ ημων, απο του αιωνος και εως του αιωνος. ¹¹Σου, Κυριε, εινα η μεγαλωσυνη και η δυναμις και η τιμη και η νικη και η δοξα· διοτι σου εινα παντα τα εν ουρανω και τα επι γης· σου η βασιλεια, Κυριε, και συ εισαι ο υφουμενος ως κεφαλη υπερανω παντων· ¹²και ο πλουτος και η δοξα παρα σου ερχονται, και συ δεσποζεις των απαντων· και εις την χειρα σου εινα η ισχυς και η δυναμις· και εις την χειρα σου το να μεγαλυνης και να ισχυροποιης τα παντα. ¹³Τωρα λοιπον, Θεε ημων, ημεις ευχαριστουμεν σε και υμνουμεν το ενδοξον ονομα σου. ¹⁴Αλλα τις ειμαι εγω, και τις ο λαος μου, ωστε να δυναθωμεν να προσφρωμεν προθυμως εις σε κατα ταυτα; διοτι τα παντα ερχονται εκ σου και εκ των σων διδομεν εις σε. ¹⁵Διοτι ειμεθα ξενοι ενωπιον σου και παροικοι, καθως παντες οι πατερες ημων· αι ημεραι ημων επι της γης εινα ως σκια, και μονιμοτης δεν υπαρχει. ¹⁶Κυριε Θεε ημων, απαν τουτο το πληθος, το οποιον ητοιμασαμεν δια να οικοδομησωμεν οικον εις σε δια το ονομα σου το αγιον, εκ της χειρος σου ερχεται, και σου εινα τα παντα. ¹⁷Και γνωριζω, Θεε μου, οτι συ εισαι ο δοκιμαζων την καρδιαν και αρεσκεσαι εις την ευθυτητα. Εγω εν ευθυτητι της καρδιας μου προσεφερα παντα ταυτα· και τωρα ειδον μετ' ευφροσυνης τον λαον σου, τον ενταυθα παροντα, οτι αυτοπροαιρετως προσφερει εις σε. ¹⁸Κυριε

Θεε του Αβρααμ, του Ισαακ και του Ισραηλ, των πατερων ημων, φυλαττε τουτο δια παντος εις τους διαλογισμους της καρδιας του λαου σου, και κατευθυνη την καρδιαν αυτων προς σε· ¹⁹και δος εις τον Σολομωντα τον υιον μου καρδιαν τελειαν, δια να φυλαττη τας εντολας σου, τα μαρτυρια σου και τα προσταγματα σου, και να εκτελη τα παντα και να κατασκευαση την οικοδομην, την οποιαν προητοιμασα. ²⁰Και ειπεν ο Δαβιδ προς πασαν την συναξιν, Ευλογησατε τωρα Κυριον τον Θεον σας. Και πασα η συναξις ευλογησε Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων και κυψαντες, προσεκυνησαν τον Κυριον και τον βασιλεα. ²¹Και την ακολουθον ημεραν εθυσιασαν θυσιας εις τον Κυριον και προσεφεραν ολοκαυτωματα προς τον Κυριον, χιλιους μοσχους, χιλιους κριους, χιλια αρνια, και τας σπονδας αυτων και θυσιας αφθονους δια παντα τον Ισραηλ· ²²και εφαγον και επιον ενωπιον του Κυριου την ημεραν εκεινην, εν χαρα μεγαλη. Και εκηρυξαν εκ δευτερου Σολομωντα τον υιον του Δαβιδ βασιλεα, και εχρισαν αυτον εις τον Κυριον, δια να ηναι αρχων, και τον Σαδωκ δια ιερεα. ²³Τοτε ο Σολομων εκαθησεν επι του θρονου του Κυριου βασιλευς αντι Δαβιδ του πατρος αυτου, και ευημερησε· και πας ο Ισραηλ υπηκουσεν εις αυτον. ²⁴Και παντες οι αρχοντες και οι δυνατοι και παντες ετι οι υιοι του βασιλεως Δαβιδ υπεταχθησαν εις Σολομωντα τον βασιλεα. ²⁵Και εμεγαλυνεν ο Κυριος εις ακρον τον Σολομωντα εμπροσθεν παντός του Ισραηλ, και εθεσεν επ' αυτον μεγαλειοτητα βασιλικην, οποια δεν εσταθη εις ουδενα βασιλεα προ αυτου εν τω Ισραηλ. ²⁶Ουτω Δαβιδ ο υιος του Ιεσσαι εβασιλευσεν επι παντα τον Ισραηλ· ²⁷και ο καιρος τον οποιον εβασιλευσεν επι τον Ισραηλ ητο τεσσαρακοντα ετη· επτα ετη εβασιλευσεν εν Χεβρων και τριακοντα τρια εβασιλευσεν εν Ιερουσαλημ. ²⁸Και ετελευτησεν εις γηρας καλον, πληρης ημερων, πλουτου και δοξης· και εβασιλευσεν αντ' αυτου Σολομων ο υιος αυτου. ²⁹Αι δε πραξεις του βασιλεως Δαβιδ, αι πρωται και αι τελευταιαι ιδου, εινα γεγραμμεναι εν τω βιβλιω Σαμουηλ του βλεποντος, και εν τω βιβλιω Ναθαν του προφητου, και εν τω βιβλιω Γαδ του βλεποντος, ³⁰μετα πασης αυτου της βασιλειας και της δυναμεως αυτου και των καιρων, οιτινες παρηλθον επ' αυτον και επι τον Ισραηλ και επι πασας τας βασιλειας της γης.

2 Χρονικά

1 Και εκραταιωθη ο Σολομων ο υιος του Δαβιδ εις την βασιλειαν αυτου· και Κυριος ο Θεος αυτου ητο μετ' αυτου, και εμεγαλυνεν αυτον εις ακρον. **2** Και ελαλησεν ο Σολομων προς παντα τον Ισραηλ, προς τους χιλιαρχους και εκατονταρχους και προς τους κριτας και προς παντας τους αρχοντας παντος του Ισραηλ, τους αρχηγους των πατριων· **3** και υπηγαν ο Σολομων και πασα η συναξις μετ' αυτου εις τον υψηλον τοπον τον εν Γαβαων· διοτι εκει ητο η σκηνη του μαρτυριου του Θεου, την οποιαν Μωυσης, ο δουλος του Κυριου, εκαμεν εν τη ερημω. **4** Ο δε Δαβιδ ειχεν αναβιβασει την κιβωτον του Θεου απο Κιριαθ-ιαρειμ εις τον τοπον τον οποιον προητοιμασεν ο Δαβιδ δι' αυτην· διοτι ειχε στησει σκηνην δι' αυτην εν Ιερουσαλημ. **5** Και το χαλκουν θυσιαστηριον, το οποιον εκαμε Βεσελεηλ ο υιος του Ουρι, υιου του Ωρ, ητο εκει εμπροσθεν της σκηνης του Κυριου· και εξεζητησαν αυτο ο Σολομων και η συναξις. **6** Και ανεβη ο Σολομων εκει επι το χαλκουν θυσιαστηριον ενωπιον του Κυριου, το εν τη σκηνη του μαρτυριου, και προσεφερεν επ' αυτο χιλια ολοκαυτωματα. **7** Κατ' εκεινην την νυκτα εφανη ο Θεος εις τον Σολομωντα και ειπε προς αυτον, Ζητησον τι να σοι δωσω. **8** Ο δε Σολομων ειπε προς τον Θεον, Συ εκαμες μεγα ελεος προς Δαβιδ τον πατερα μου, και με κατεστησας βασιλεα αντ' αυτου· **9** τωρα, Κυριε Θεε, ας βεβαιωθη ο λογος σου ο προς τον Δαβιδ τον πατερα μου· διοτι συ με εκαμες βασιλεα επι λαον πολυν ως το χωμα της γης· **10** δος τωρα εις εμε σοφιαν και συνεσιν, δια να εξερχωμαι και να εισερχωμαι εμπροσθεν του λαου τουτου· διοτι τις δυναται να κρινη τον λαον σου τουτον τον μεγαν; **11** Και ειπεν ο Θεος προς τον Σολομωντα, Επειδη συνελαβες τουτο εν τη καρδια σου, και δεν εζητησας πλουτη, αγαθα και δοξαν ουδε την ζωην των μισουντων σε, ουδε πολυζωιαν εζητησας, αλλ' εζητησας εις σεαυτον σοφιαν και συνεσιν, δια να κρινης τον λαον μου, επι τον οποιον σε εκαμα βασιλεα· **12** η σοφια και η συνεσις διδεται εις σε· και πλουτον και αγαθα και δοξαν θελω δωσει εις σε, ως δεν εγεινεν εις τους βασιλεις τους προ σου, ουδε εις τους μετα σε θελουσι γεινει τοιαυτα. **13** Τότε επεστρεψεν ο Σολομων εις Ιερουσαλημ, απο του υψηλου τοπου του εν Γαβαων, απ' εμπροσθεν της σκηνης του μαρτυριου, και εβασιλευεν επι τον Ισραηλ. **14** Και συνηθροισεν ο Σολομων αμαξας και ιππεις· και ειχε χι-

λιας τετρακοσιας αμαξας και δωδεκα χιλιαδας ιππεων, τους οποιους εθεσεν εις τας πολεις των αμαξων και πλησιον του βασιλεως εν Ιερουσαλημ. **15** Και κατεστησεν εν Ιερουσαλημ ο βασιλευς τον αργυρον και τον χρυσον ως λιθους, και τας κεδρους κατεστησεν ως τας εν τη πεδιαδι συκαμινους, δια την αφθονιαν. **16** Εγινετο δε εις τον Σολομωντα εξαγωγή ιππων και λινου νηματος εξ Αιγυπτου· το μεν λινουν νημα ελαμβανον οι εμποροι του βασιλεως εις ωρισμενην τιμην. **17** Ανεβιβαζον δε και εφερον εξ Αιγυπτου μιαν αμαξαν δια εξακοσιους σικλους αργυρου, και εκαστον ιππον δια εκατον πεντηκοντα· και ουτω δια παντας τους βασιλεις των Χετταιων και δια τους βασιλεις της Συριας η εξαγωγή εγινετο δια χειρος αυτων.

2 Και απεφασισεν ο Σολομων να οικοδομηση οικον εις το ονομα του Κυριου και οικον βασιλικον εις εαυτον, **2** Και ηριθμησεν ο Σολομων εβδομηκοντα χιλιαδας ανδρων αχθοφορων, και ογδοηκοντα χιλιαδας λιθοτομων εν τω ορει, και τρεις χιλιαδας εξακοσιους επιστατας επ' αυτων. **3** Και απεστειλεν ο Σολομων προς Χουραμ τον βασιλεα της Τυρου, λεγων, Καθως εκαμες εις τον Δαβιδ τον πατερα μου, και επεμφας προς αυτον κεδρους δια να οικοδομηση εις εαυτον οικον να κατοικηση εν αυτω, ουτω καμε και εις εμε. **4** Ιδου, εγω οικοδομω οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου μου, δια να καθιερωσω τουτον εις αυτον, δια να προσφερηται ενωπιον αυτου θυμιαμα ευωδιας και οι παντοτεινοι αρτοι της προθεσεως και τα ολοκαυτωματα τα πρωινα και εσπερινα, εν τοις σαββασι και εν ταις νεομηνιας και εν ταις επισημοις εορταις Κυριου του Θεου ημων· τουτο ειναι χρεος του Ισραηλ εις τον αιωνα. **5** Και ο οικον τον οποιον οικοδομω ειναι μεγας· διοτι μεγας ο Θεος ημων υπερ παντας τους θεους. **6** Αλλα τις δυναται να οικοδομηση εις αυτον οικον, ενω ο ουρανος και ο ουρανος των ουρανων δεν ειναι ικανοι να χωρεσωσιν αυτον; Τις δε ειμαι εγω, ωστε να οικοδομησω οικον εις αυτον; ειμη μονον δια να θυσιαζω ενωπιον αυτου; **7** Τωρα λοιπον αποστειλον προς εμε ανδρα σοφον εις το να εργαζηται εις χρυσον και εις αργυρον και εις χαλκον και εις σιδηρον και εις πορφυραν και εις κοκκινον και εις κυανουν, και επιστημονα εις το εγλυφειν γλυφας μετα των σοφων των μετ' εμου εν τη Ιουδαια και εν τη Ιερουσαλημ, τους οποιους Δαβιδ ο πα-

τηρ μου ητοιμασεν. ⁸Αποστείλον μοι και ξυλα κεδρινα, πευκινα και ξυλα αλγουμειμ εκ του Λιβανου· διοτι εγω γνωριζω οτι οι δουλοι σου εξευρουσι να κοπτωσι ξυλα εν τω Λιβανω· και ιδου, οι δουλοι μου θελουσιν εισθαι μετα των δουλων σου, ⁹δια να ετοιμασωσιν εις εμε ξυλα εν αφθονια· διοτι ο οικος τον οποιον εγω οικοδομω θελει εισθαι μεγας και θαυμαστος. ¹⁰Και ιδου, θελω δωσει εις τους δουλους σου τους ξυλοτομους εικοσι χιλιαδας κορους σιτου κοπανισμενου, και εικοσι χιλιαδας κορους κριθης, και εικοσι χιλιαδας βαθ οινου, και εικοσι χιλιαδας βαθ ελαιου. ¹¹Και απεκριθη ο Χουραμ ο βασιλευς της Τυρου δι' επιστολης, την οποιαν εστειλε προς τον Σολομωντα, Επειδη ο Κυριος ηγαπησε τον λαον αυτου, σε κατεστησε βασιλεα επ' αυτους· ¹²ειπεν ετι ο Χουραμ, Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, ο ποιητης του ουρανου και της γης, οστις εδωκεν εις τον Δαβιδ τον βασιλεα υιον σοφον, εχοντα φρονησιν και συνεσιν, οστις θελει οικοδομησει οικον εις τον Κυριον και οικον βασιλικον εις εαυτον· ¹³αποστελλω λοιπον τωρα ανθρωπον σοφον, εχοντα συνεσιν, του Χουραμ του πατρος μου, ¹⁴υιον γυναικος εκ των θυγατερων Δαν και πατρος Τυριου, επιστημονα εις το να εργαζηται εις χρυσον και εις αργυρον, εις χαλκον, εις σιδηρον, εις λιθους και εις ξυλα, εις πορφυραν, εις κυανουν και εις βυσσον και εις κοκκινον· και εις το εγγλυφειν παν ειδος γλυφης, και εφευρισκειν πασαν εφευρεσιν εις ο, τι προβληθη εις αυτον, μετα των σοφων σου και μετα των σοφων του κυριου μου Δαβιδ του πατρος σου· ¹⁵τωρα λοιπον τον σιτον και την κριθην, το ελαιον και τον οινον, τα οποια ο κυριος μου ειπεν, ας στειλη προς τους δουλους αυτου· ¹⁶και ημεις θελομεν κοφει ξυλα εκ του Λιβανου, κατα πασαν την χρειαν σου, και θελομεν φερει αυτα προς σε με σχεδιας δια θαλασσης εις Ιοπτην· και συ θελεις αναβιβασει αυτα εις Ιερουσαλημ. ¹⁷Και ηριθμησεν ο Σολομων παντας τους ανδρας τους ξενους τους εν γη Ισραηλ, μετα τον αριθμον καθ' ον Δαβιδ ο πατηρ αυτου ηριθμησεν αυτους· και ευρεθησαν εκατον πενητηκοντα τρεις χιλιαδες και εξακοσιοι. ¹⁸Και εξ αυτων εκαμεν εβδομηκοντα χιλιαδας αχθοφορων, και ογδοηκοντα χιλιαδας λιθοτομων εν τω ορει, και τρεις χιλιαδας εξακοσιους εργοδιωκτας επι τον λαον.

3Και ηρχισεν ο Σολομων να οικοδομη τον οικον του Κυριου εν Ιερουσαλημ εν τω ορει Μορια, οπου εφανη ο Κυριος εις τον Δαβιδ τον πατερα αυτου, εν τω τοπω τον οποιον ητοιμασεν ο Δαβιδ εν τω αλωνιω Ορναν του Ιεβουσαιου. ²Και ηρχισε να οικοδομη τη δευτερα του δευτερου μηνος, εν τω τεταρτω ετει της βασιλειας αυτου. ³Τουτο δε ητο το σχεδιον του Σολομωντος δια να οικοδομηση τον οικον του Θεου· το μηκος εις πηχας, κατα το πρωτον μετρον, ητο εξηκοντα πηχων, και το πλατος εικοσι πηχων, ⁴Και το προναον, το κατα προσωπον του οικου, ειχε μηκος κατα το πλατος του οικου εικοσι πηχων, και υψος εκατον εικοσι· και εσκεπασεν αυτο εσωθεν με

χρυσιον καθαρων. ⁵Και εστεγασε τον οικον τον μεγαν με ξυλα πευκινα, τα οποια και εσκεπασε με χρυσον καθαρων, και ενεγλυφεν επ' αυτον φοινικας και αλυσεις. ⁶Και εκοσμησε τον οικον με λιθους τιμιους δια ωραιότητα· το δε χρυσιον ητο χρυσιον Φαρουιμ. ⁷Εσκεπασεν ετι με χρυσιον τον οικον, τας δοκους, τους παραστατας και τους τοιχους αυτου και τας θυρας αυτου· και ενεγλυψε χερουβειμ επι των τοιχων. ⁸Και εκαμε τον οικον του αγιου των αγιων, το μηκος αυτου κατα το πλατος του οικου, εικοσι πηχων, και το πλατος αυτου εικοσι πηχων· και εσκεπασεν αυτον με χρυσιον καθαρων εξακοσιων ταλαντων. ⁹το βαρος δε των καρφιων ητο πενητηκοντα σικλοι χρυσιου. Και εσκεπασε τα υπερωα με χρυσιον. ¹⁰Και εν τω οικω του αγιου των αγιων εκαμε δυο χερουβειμ εργασιας γλυπτης και εσκεπασεν αυτα με χρυσιον. ¹¹Και αι πτερυγες των χερουβειμ ειχον μηκος εικοσι πηχων· η μια πτερυξ πεντε πηχων, εγγιζουσα τον τοιχον του οικου· και η αλλη πτερυξ πεντε πηχων, εγγιζουσα την πτερυγα του αλλου χερουβ. ¹²Και η μια πτερυξ του αλλου χερουβ πεντε πηχων, εγγιζουσα τον τοιχον του οικου· και η αλλη πτερυξ πεντε πηχων, απτομενη της πτερυγος του αλλου χερουβ. ¹³Αι πτερυγες των χερουβειμ τουτων εξηπλουντο εικοσι πηχας· και αυτα ισταντο επι τους ποδας αυτων, τα δε προσωπα αυτων εβλεπον προς τον οικον. ¹⁴Και εκαμε το καταπετασμα εκ κυανου και πορφυρας και κοκκινου και βυσσου, και υφανεν επ' αυτου χερουβειμ. ¹⁵Εκαμεν ετι εμπροσθεν του οικου δυο στυλους τριακοντα πεντε πηχων το μηκος, και το επιθεμα το επι της κεφαλης εκαστου, πεντε πηχων. ¹⁶Και εκαμεν αλυσεις εν τω χρηστηριω, και εβαλεν αυτας επι των κεφαλων των στυλων· και εκαμεν εκατον ροδια και εβαλεν αυτα επι των αλυσεων. ¹⁷Και εστησε τους στυλους κατα προσωπον του ναου, ενα εκ δεξιων και ενα εξ αριστερων· και εκαλεσε το ονομα του εκ δεξιων Ιαχειν και το ονομα του εξ αριστερων Βοας.

4Και εκαμε θυσιαστηριον χαλκουν, εικοσι πηχων το μηκος αυτου, και εικοσι πηχων το πλατος αυτου, και δεκα πηχων το υψος αυτου. ²Εκαμεν ετι την χυτην θαλασσαν δεκα πηχων απο χειλους εις χειλος, στρογγυλην κυκλω, και το υψος αυτης πεντε πηχων· και γραμμη τριακοντα πηχων περιεζωννυεν αυτην κυκλω. ³Και υπο το χειλος αυτης ητο ομοιωμα βωων, περικυκλουντων αυτην κυκλω, δεκα κατα πηχην, περικυκλουντες την θαλασσαν κυκλω. Αι δυο σειραι των βωων ησαν χυμεναι ομου με αυτην. ⁴Ιστατο δε επι δωδεκα βωων· τρεις εβλεπον προς βορραν, και τρεις εβλεπον προς δυσμας, και τρεις εβλεπον προς νοτον, και τρεις εβλεπον προς ανατολας· και η θαλασσα εκειτο επ' αυτων· και ολα τα οπισθια αυτων ησαν προς τα εσω. ⁵Και το παχος αυτης ητο μιας παλαμης και το χειλος αυτης κατεσκευασμενον ως χειλος ποτηριου, ως ανθος κρινου· εχωρει δε πληρης ουσα τρεις χιλιαδας βαθ. ⁶Εκαμεν ετι δεκα λουτηρας, και εθεσε πεντε εκ δεξιων και πεντε εξ αριστερων, δια να πλυνωσιν

εν αυτοις· εκει επλυνον οσα ησαν δια ολοκαυτωσιν· η θαλασσα ομως ητο δια να νιπτωνται εν αυτη οι ιερεις. ⁷Και εκαμε τας χρυσας λυχνιας δεκα, κατα το διατεταγμενον περι αυτων, και εθεσεν αυτας εν τω ναω, πεντε εκ δεξιων και πεντε εξ αριστερων. ⁸Και εκαμε δεκα τραπεζας, και εθεσεν αυτας εν τω ναω, πεντε εκ δεξιων και πεντε εξ αριστερων. Και εκαμεν εκατον χρυσας λεκανας. ⁹Και εκαμε την αυλην των ιερων και την μεγαλην αυλην, και θυρας δια την αυλην, και εσκεπασε τας θυρας αυτων με χαλκον. ¹⁰Και εθεσε την θαλασσαν κατα το δεξιον πλευρον προς ανατολας, απεναντι του μεσημβρινου μερους. ¹¹Και εκαμεν ο Χουραμ τους λεβητας και τα πτυαρια και τας λεκανας· και ετελειωσεν ο Χουραμ καμνων το εργον, το οποιον εκαμνεν εις τον βασιλεα Σολομωντα δια τον οικον του Θεου. ¹²τους δυο στυλους, και τας σφαιρας και τα δυο επιθεματα τα επι της κεφαλης των στυλων και τα δυο δικτυωτα δια να σκεπαζωσι τας δυο σφαιρας των επιθεματων των επι της κεφαλης των στυλων. ¹³και τετρακοσια ροδια δια τα δυο δικτυωτα, δυο σειρας ροδιων δι' εκαστον δικτυωτον, δια να σκεπαζωσι τας δυο σφαιρας των επιθεματων των επι των στυλων. ¹⁴Εκαμεν επι τας βασεις και εκαμε τους λουτηρας επι των βασεων. ¹⁵την μιαν θαλασσαν και τους δωδεκα βοας υποκατω αυτης. ¹⁶Και τους λεβητας και τα πτυαρια και τας κρεαγρας και παντα τα σκευη αυτων εκαμε Χουραμ ο πατηρ αυτου εις τον βασιλεα Σολομωντα δια τον οικον του Κυριου, εκ λαμπρου χαλκου. ¹⁷Εν τη πεδιαδι του Ιορδανου εχυσεν αυτα ο βασιλευς, εν γη αργιλλωδει μεταξυ Σοκχωθ και Σαρηδαθα. ¹⁸Ουτως εκαμεν ο Σολομων παντα ταυτα τα σκευη εν αφθονια μεγαλη· διοτι δεν ηδυνατο να λογαριασθη το βαρος του χαλκου. ¹⁹Και εκαμεν ο Σολομων παντα τα σκευη τα του οικου του Θεου και το θυσιαστηριον το χρυσουν και τας τραπεζας, και επ' αυτων ετιθεντο οι αρτοι της προθεσεως. ²⁰και τας λυχνιας και τους λυχνους αυτων, δια να καιωσι κατα το διατεταγμενον ενωπιον του χρηστηριου, εκ χρυσιου καθαρου. ²¹και τα ανθη και τους λυχνους και τας λαβιδας εκ χρυσιου, και τουτο χρυσιον καθαρον. ²²και τα λυχοφαλιδα και τας λεκανας και τους κρατηρας και τα θυμιατηρια εκ χρυσιου καθαρου, και η εισοδος του οικου, αι εσωτεραι θυραι αυτου δια το αγιον των αγιων και αι θυραι του οικου του ναου ησαν εκ χρυσιου.

5Και συνετελεσθη απαν το εργον το οποιον εκαμεν ο Σολομων δια τον οικον του Κυριου· και εισεφερεν ο Σολομων τα αφιερωματα Δαβιδ του πατρος αυτου· και το αργυριον και το χρυσιον και παντα τα σκευη εθεσεν εν τοις θησαυροις του οικου του Θεου. ²Τοτε συνηθροισεν ο Σολομων εις Ιερουσαλημ τους πρεσβυτερους του Ισραηλ και παντας τους αρχηγους των φυλων, τους οικογεναρχας των υιων Ισραηλ, δια να αναβιβασωσι την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου εκ της πολεως Δαβιδ, ητις εινα η Σιων. ³Και συνηθροισθησαν παντες οι αν-

δρες Ισραηλ προς τον βασιλεα εν τη εορτη του εβδομου μηνος. ⁴Και ηλθον παντες οι πρεσβυτεροι του Ισραηλ· και εσηκωσαν οι Λευιται την κιβωτον. ⁵Και ανεβιβασαν την κιβωτον και την σκηνην του μαρτυριου και παντα τα σκευη τα αγια τα εν τη σκηνη· οι ιερεις και οι Λευιται ανεβιβασαν αυτα. ⁶Και ο βασιλευς Σολομων και πασα η συναγωγή του Ισραηλ, οι συναχθεντες προς αυτον, ησαν εμπροσθεν της κιβωτου, θυσιαζοντες προβατα και βοας, οσα δεν ητο δυνατον να λογαριασθωσιν ουδε να αριθμηθωσι δια το πληθος. ⁷Και εισηγαγον οι ιερεις την κιβωτον της διαθηκης του Κυριου εις τον τοπον αυτης, εις το χρηστηριον του οικου, εις τα αγια των αγιων, υποκατω των πτερυγων των χερουβειμ. ⁸διοτι τα χερουβειμ ειχον εξηπλωμενας τας πτερυγας επι τον τοπον της κιβωτου, και τα χερουβειμ εκαλυπτον την κιβωτον και τους μοχλους αυτης ανωθεν. ⁹και εξειχον οι μοχλοι, και εφαινοντο τα ακρα των μοχλων εξω της κιβωτου εμπροσθεν του χρηστηριου· εξωθεν ομως δεν εφαινοντο. Και εινα εκει εως της σημερον. ¹⁰Δεν ητο εν τη κιβωτω ειμη αι δυο πλακες, τας οποιας εθεσεν ο Μωυσης εκει εν Χωρηβ, οπου ο Κυριος εκαμε διαθηκην προς τους υιους Ισραηλ, οτε εξηλθον εξ Αιγυπτου. ¹¹Και ως εξηλθον οι ιερεις εκ του αγιαστηριου, διοτι παντες οι ιερεις οι ευρεθεντες ηγιασθησαν, χωρις να ηναι διατεταγμενοι κατα διαιρεσεις. ¹²και οι Λευιται οι φαλτωδοι, παντες οι του Ασαφ, του Αιμαν, του Ιεδουθου, και οι υιοι αυτων και οι αδελφοι αυτων, ενδεδυμενοι βυσσον, εν κυμβαλοις και φαλτηριοις και κιθαραις, ισταντο κατα ανατολας του θυσιαστηριου, και μετ' αυτων εκατον εικοσι ιερεις σαλπιζοντες δια σαλπιγγων. ¹³τοτε, ως ηχησαν οι σαλπικται και οι φαλτωδοι ομου μια φωνη, υμνουντες και δοξολογουντες τον Κυριον, και καθως υψωσαν την φωνην δια σαλπιγγων και κυμβαλων και οργανων μουσικων, και υμνουν τον Κυριον, λεγοντες, Οτι εινα αγαθος, οτι εις τον αιωνα το ελεος αυτου, τοτε ο οικος ενεπλησθη νεφελης, ο οικος του Κυριου, ¹⁴και δεν ηδυναντο οι ιερεις να σταθωσι δια να λειτουργησωσιν, εξ αιτιας της νεφελης· διοτι η δοξα του Κυριου ενεπλησε τον οικον του Θεου.

6Τοτε ελαλησεν ο Σολομων, Ο Κυριος ειπεν οτι θελει κατοικει εν γνοφω· ²αλλ' εγω ωκοδομησα εις σε οικον κατοικησεως και τοπον δια να κατοικης αιωνιως. ³Και στρεψας ο βασιλευς το προσωπον αυτου, ευλογησε πασαν την συναγωγην του Ισραηλ· πασα δε η συναγωγή του Ισραηλ ιστατο. ⁴Και ειπεν, Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, οστις εξετελεσε δια των χειρων αυτου εκεινο το οποιον ελαλησε δια του στοματος αυτου προς Δαβιδ τον πατερα μου, λεγων, ⁵Αφ' ης ημερας εξηγαγον τον λαον μου εκ γης Αιγυπτου, δεν εξελεξα απο πασων των φυλων του Ισραηλ ουδεμιαν πολιν, δια να οικοδομηθη οικος, ωστε να ηναι το ονομα μου εκει· ουδε εξελεξα ανδρα, δια να ηναι κυβερνητης επι τον λαον μου Ισραηλ· ⁶αλλ' εξελεξα την Ιερουσαλημ, δια να

ηται το ονομα μου εκει· και εξελεξα τον Δαβιδ, δια να ηται επι τον λαον μου Ισραηλ. ⁷Και ηλθεν εις την καρδιαν Δαβιδ του πατρος μου να οικοδομηση οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου του Ισραηλ. ⁸Αλλ' ο Κυριος ειπε προς Δαβιδ τον πατερα μου, Επειδη ηλθεν εις την καρδιαν σου να οικοδομησης οικον εις το ονομα μου, καλως μεν εκαμες οτι συνελαβες τουτο εν τη καρδια σου· ⁹πλην συ δεν θελεις οικοδομησει τον οικον· αλλ' ο υιος σου, οστις θελει εξελθει εκ της οσφουοσ σου, ουτος θελει οικοδομησει τον οικον εις το ονομα μου. ¹⁰Ο Κυριος λοιπον επληρωσε τον λογον αυτου τον οποιον ελαλησε· και εγω ανεστην αντι Δαβιδ του πατρος μου και εκαθησα επι του θρονου του Ισραηλ, καθως ελαλησε Κυριος, και ωκοδομησα τον οικον εις το ονομα Κυριου του Θεου του Ισραηλ. ¹¹και εθεσα εκει την κιβωτον, εν η κειται η διαθηκη του Κυριου, την οποιαν εκαμε προς τους υιους Ισραηλ. ¹²Και σταθεις ο Σολομων εμπροσθεν του θυσιαστηριου του Κυριου, ενωπιον πασης της συναγωγης του Ισραηλ, εξετεινε τας χειρας αυτου· ¹³διоти ο Σολομων εκαμε βασιν χαλκινην, εχουσαν πεντε πηχων μηκος, και πεντε πηχων πλατος, και τριων πηχων υψος· και εθεσεν αυτην εν τω μεσω της αυλης· και σταθεις επ' αυτης επεσεν επι τα γονατα αυτου ενωπιον πασης της συναγωγης του Ισραηλ και εξετεινε τας χειρας αυτου προς τον ουρανον, ¹⁴και ειπε, Κυριε Θεε του Ισραηλ, δεν ειναι Θεος ομοιος σου εν τω ουρανω και επι της γης· οστις φυλαττει την διαθηκην και το ελεος προς τους δουλους σου, τους περιπατουντας ενωπιον σου εν ολη τη καρδια αυτων· ¹⁵οστις εφυλαξας προς τον δουλον σου Δαβιδ τον πατερα μου οσα ελαλησας προς αυτον, και ελαλησας δια του στοματος σου και εξετελεσας δια της χειροσ σου, καθως την ημεραν ταυτην. ¹⁶Και τωρα, Κυριε Θεε του Ισραηλ, φυλαξον προς τον δουλον σου Δαβιδ τον πατερα μου εκεινο το οποιον υπεσχεθης προς αυτον, λεγων, Δεν θελει εκλειψει εις σε ανηρ απ' εμπροσθεν μου καθημενος επι του θρονου του Ισραηλ, μονον εαν προσεχωσιν οι υιοι σου εις την οδον αυτων, δια να περιπατωσιν εις τον νομον μου, καθως συ περιεπατησας ενωπιον μου. ¹⁷Τωρα λοιπον, Κυριε Θεε του Ισραηλ, ας αληθευση ο λογος σου, τον οποιον ελαλησας προς τον δουλον σου τον Δαβιδ. ¹⁸Αλλα θελει αληθως κατοικησει Θεος μετα ανθρωπου επι της γης; Ιδου, ο ουρανος, και ο ουρανος των ουρανων, δεν ειναι ικανοι να σε χωρεσωσι ποσον ολιγωτερον ο οικος ουτος, τον οποιον ωκοδομησα; ¹⁹Πλην επιβλεψον επι την προσευχην του δουλου σου και επι την δεησιν αυτου, Κυριε Θεε μου, ωστε να επακουσης της κραυγης και της δεησεωσ, την οποιαν ο δουλος σου δεεται ενωπιον σου· ²⁰δια να ηται οι οφθαλμοι σου ανεωγμενοι προς τον οικον τουτον ημεραν και νυκτα, προς τον τοπον περι του οποιου ειπας οτι θελεις θεσει το ονομα σου εκει, δια να επακουης της δεησεωσ την οποιαν ο δουλος σου θελει δεεσθαι εν τω τοπω τουτω. ²¹Και επακουε των δεησεων του δουλου σου και του λαου σου Ισραηλ, οταν προσευχωνται εν τω τοπω

τουτω· και ακουε συ εκ του τοπου της κατοικησεωσ σου, εκ του ουρανου· και ακουων, γινου ιλεωσ. ²²Εαν αμαρτηση ανθρωπος εις τον πλησιον αυτου και ζητηση ορκον παρ' αυτου δια να καμη αυτον να ορκισθη, και ο ορκος ελθη εμπροσθεν του θυσιαστηριου σου εν τω οικω τουτω, ²³τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου και ενεργησον και κρινον τους δουλους σου, ανταποδιδων μεν εις τον ανομον, ωστε να στρεψης κατα της κεφαλης αυτου την πραξιν αυτου, δικαιωνων δε τον δικαιον, ωστε να αποδωσης εις αυτον κατα την δικαιοσυνην αυτου. ²⁴Και εαν κτυπηθη ο λαοσ σου Ισραηλ εμπροσθεν του εχθρου, διоти ημαρτησαν εις σε, και επιστρεψωσι και δοξασωσι το ονομα σου και προσευχηθωσι και δεηθωσι προς σε εν τω οικω τουτω, ²⁵τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου και συγχωρησον την αμαρτιαν του λαου σου Ισραηλ, και επαναγαγε αυτους εις την γην την οποιαν εδωκας εις αυτους και εις τους πατερας αυτων. ²⁶Οταν ο ουρανος κλεισθη και δεν γινηται βροχη, διotti ημαρτησαν εις σε, εαν προσευχηθωσι προς τον τοπον τουτον και δοξασωσι το ονομα σου και επιστρεψωσιν απο των αμαρτιων αυτων, αφου ταπεινωσης αυτους, ²⁷τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου και συγχωρησον την αμαρτιαν των δουλων σου και του λαου σου Ισραηλ, διδαξας αυτους την οδον την αγαθην εις την οποιαν πρεπει να περιπατωσι και δος βροχην επι την γην σου, την οποιαν εδωκας εις τον λαον σου δια κληρονομιαν. ²⁸Πεινα εαν γεινη εκ τη γη, θανατικον εαν γεινη, ανεμοφθορια και ερουσιβη, ακρις και βρουχος εαν γεινη, οι εχθροι αυτων εαν πολιορκησωσιν αυτους εν τω τοπω της κατοικιασ αυτων, οποιαδηποτε πληγη και οποιαδηποτε νοσος γεινη, ²⁹πασαν προσευχην, πασαν δεησιν γινομενην υπο παντοσ ανθρωπου και υπο παντοσ του λαου σου Ισραηλ, οταν γνωριση εκαστοσ την πληγην αυτου και τον πονον αυτου και εκτεινη τας χειρας αυτου προς τον οικον τουτον, ³⁰τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου, του τοπου της κατοικησεωσ σου, και συγχωρησον και δος εις εκαστον κατα πασας τας οδουσ αυτου, οπως γνωριζεις την καρδιαν αυτου, διotti συ, μονοσ συ, γνωριζεις τας καρδιασ των υιων των ανθρωπων· ³¹δια να σε φοβωνται, ωστε να περιπατωσιν ενταισ οδοισ σου πασας τας ημερασ οσασ ζωσιν επι προσωπου της γης, την οποιαν εδωκας εις τους πατερασ ημων. ³²Και τον ξενον ετι, οστις δεν ειναι εκ του λαου σου Ισραηλ, αλλ' ερχεται απο γης μακρασ δια το ονομα σου το μεγα, και δια την χειρα σου την κραταιαν, και δια τον βραχιονα σου τον εξηπλωμενον, εαν ελθωσι και προσευχηθωσι προς τον οικον τουτον, ³³τοτε συ επακουσον εκ του ουρανου, εκ του τοπου της κατοικησεωσ σου, και καμε κατα παντα περι οσων ο ξενοσ σε επικαλεσθη, δια να γνωρισωσι παντες οι λαοι της γης το ονομα σου και να σε φοβωνται, καθως ο λαοσ σου ο Ισραηλ, και δια να γνωρισωσιν οτι το ονομα σου εκληθη επι τον οικον τουτον, τον οποιον ωκοδομησα. ³⁴Οταν ο λαοσ σου εξελθη εις πολεμον εναντιον των εχθρων αυτων, δια της οδου δι' ησ αποστειλησ αυτους, και προσευχηθωσιν εις σε προς

την πολιν ταυτην την οποιαν εξελεξας, και τον οικον τον οποιον ωκοδομησα εις το ονομα σου, ³⁵τοτε επακουσον εκ του ουρανου της προσευχης αυτων και της δεησεως αυτων, και καμε το δικαιον αυτων. ³⁶Οταν αμαρτησωσιν εις σε, διοτι ουδεις ανθρωπος ειναι αναμαρτητος, και οργισθης εις αυτους, και παραδωσης αυτους εμπροσθεν του εχθρου, και οι αιχμαλωτισται φερωσιν αυτους αιχμαλωτους εις γην μακραν η πλησιον, ³⁷και ελθωσιν εις εαυτους εν τη γη οπου εφερθησαν αιχμαλωτοι, και επιστρεψωσι και δεηθωσι προς σε εν τη γη της αιχμαλωσιας αυτων, λεγοντες, Ημαρτομεν, ηνομησαμεν και ηδικησαμεν. ³⁸και επιστρεψωσι προς σε εξ ολης της καρδιας αυτων και εξ ολης της ψυχης αυτων, εν τη γη της αιχμαλωσιας αυτων οπου εφερθησαν αιχμαλωτοι, και προσευχθησιν προς την γην αυτων την οποιαν εδωκας εις τους πατερας αυτων, και την πολιν την οποιαν εξελεξας, και προς τον οικον τον οποιον ωκοδομησα εις το ονομα σου, ³⁹τοτε επακουσον εκ του ουρανου, εκ του τοπου της κατοικησεως σου, της προσευχης αυτων και των δεησεων αυτων, και καμε το δικαιον αυτων και συγχωρησον εις τον λαον σου τον αμαρτησαντα εις σε. ⁴⁰Τωρα, Θεε μου, ας ηναι, δεομαι, ανεωγμενοι οι οφθαλμοι σου και προσεχτικα τα ωτα σου εις την προσευχην την γινομενην εν τω τοπω τουτω. ⁴¹Και τωρα, αναστηθι, Κυριε Θεε, εις την αναπαυσιν σου, συ και η κιβωτος της δυναμεως σου· οι ιερεις σου, Κυριε Θεε, ας ενδυθωσι σωτηριαν, και οι οσιοι σου ας ευφρανθωσιν εν αγαθοις. ⁴²Κυριε Θεε, μη απορριψης το προσωπον του κειρισμενου σου. ενθυμηθητι τα ελεη Δαβιδ του δουλου σου.

7Και αφου ετελειωσεν ο Σολομων προσευχομενος, κατεβη το πυρ εκ του ουρανου και κατεφαγε τα ολοκαυτωματα και τας θυσιας· και δοξα Κυριου ενεπλησε τον οικον. ²Και δεν ηδυναντο οι ιερεις να εισελθωσιν εις τον οικον του Κυριου, διοτι δοξα Κυριου ενεπλησε τον οικον του Κυριου. ³Παντες δε οι υιοι Ισραηλ, βλεποντες το πυρ καταβαινον και την δοξαν του Κυριου επι τον οικον, επεσον κατα προσωπον επι την γην, επι το λιθωστρωτον, και προσεκυνησαν και εδοξασαν τον Κυριον, λεγοντες, Οτι ειναι αγαθος· οτι εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ⁴Τοτε ο βασιλευς και πας ο λαος προσεφεραν θυσιας ενωπιον του Κυριου· ⁵και εθυσιασεν ο βασιλευς Σολομων την θυσιαν, εικοσιδυο χιλιαδας βων και εκατον εικοσι χιλιαδας προβατων. Ουτως εγκαινιασαν ο βασιλευς και πας ο λαος τον οικον του Θεου. ⁶Και ισταντο οι ιερεις εις τας υπηρεσιας αυτων, και οι Λευιται μετα των μουσικων οργανων του Κυριου, τα οποια Δαβιδ ο βασιλευς εκαμε δια να δοξαζωσι τον Κυριον, Οτι εις τον αιωνα το ελεος αυτου, εχοντες εν ταις χερσιν αυτων τους υμνους του Δαβιδ· και εσαλπιζον οι ιερεις κατεναντι αυτων, και πας ο Ισραηλ ιστατο. ⁷Καθιερωσεν επι ο Σολομων το μεσον της αυλης, της κατα προσωπον του οικου του Κυριου· διοτι εκει προσεφερε τα ολοκαυτωματα και το στεαρ των ειρηνικων προσφορων· επειδη το

θυσιαστηριον το χαλκινον, το οποιον ο Σολομων εκαμε, δεν ηδυνατο να χωρεση τα ολοκαυτωματα και την εξ αλφитων προσφοραν και το στεαρ. ⁸Και κατ' εκεινον τον καιρον εκαμεν ο Σολομων την εορτην επτα ημερας, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου, συναξις μεγαλη σφοδρα, απο της εισοδου Αιμαθ μεχρι του ποταμου της Αιγυπτου. ⁹Και εν τη ογδοη ημερα εκαμον συναξιν πανδημον· διοτι εκαμον τον εγκαινιασμον του θυσιαστηριου επτα ημερας, και την εορτην επτα ημερας. ¹⁰Και εν τη εικοστη τριτη ημερα του εβδομου μηνος απελυσε τον λαον εις τας σκηνας αυτων, ευφραινομενους και αγαλλομενους την καρδιαν δια τα αγαθα οσα εκαμεν ο Κυριος προς τον Δαβιδ και προς τον Σολομωντα και προς τον Ισραηλ τον λαον αυτου. ¹¹Και ετελειωσεν ο Σολομων τον οικον του Κυριου και τον οικον του βασιλευς· και παν ο, τι ηλθεν εις την καρδιαν του Σολομωντος να καμη εν τω οικω του Κυριου και εν τω οικω αυτου ευωδωθη. ¹²Και εφανη ο Κυριος εις τον Σολομωντα δια νυκτος, και ειπε προς αυτον, Ηκουσα της προσευχης σου και εξελεξα τον τοπον τουτον εις εμαυτον δια οικον θυσιας. ¹³Εαν κλεισω τον ουρανον και δεν γινηται βροχη, και εαν προσταξω την ακριδα να καταφαγη την γην, και εαν αποστειλω θανατικον μεταξυ του λαου μου, ¹⁴και ο λαος μου, επι τον οποιον εκληθη το ονομα μου, ταπεινωσωσιν εαυτους και προσευχθησιν και εκζητησωσι το προσωπον μου και επιστρεψωσιν απο των οδων αυτων των πονηρων, τοτε εγω θελω επακουσει εκ του ουρανου και θελω συγχωρησει την αμαρτιαν αυτων και θεραπευσει την γην αυτων. ¹⁵Τωρα οι οφθαλμοι μου θελουσιν εισθαι ανεωγμενοι και τα ωτα μου προσεχτικα εις την προσευχην την γινομενην εν τω τοπω τουτω. ¹⁶Διοτι τωρα εξελεξα και ηγιασα τον οικον τουτον, δια να ηναι το ονομα μου εκει εως αιωνος· και οι οφθαλμοι μου και η καρδια μου θελουσιν εισθαι εκει πασας τας ημερας. ¹⁷Και συ, εαν περιπατης ενωπιον μου, καθως περιεπατησε Δαβιδ ο πατηρ σου, και καμνης κατα παντα οσα προσεταξα εις σε, και φυλαττης τα διαταγματα μου και τας κρισεις μου, ¹⁸τοτε θελω στερεωσει τον θρονον της βασιλειας σου, καθως υπεσχεθην προς Δαβιδ τον πατερα σου, λεγων, Δεν θελει εκλειψει εις σε ανηρ ηγεμονευων επι τον Ισραηλ. ¹⁹Αλλ' εαν σεις αποστρεψητε και εγκαταλειψητε τα διαταγματα μου και τας εντολας μου, τας οποιας εθεσα εμπροσθεν σας, και υπαγητε και λατρευσητε αλλους θεους και προσκυνησητε αυτους, ²⁰τοτε θελω εκριζωσει αυτους απο της γης μου, την οποιαν εδωκα εις αυτους· και τον οικον τουτον, τον οποιον ηγιασα δια το ονομα μου, θελω απορριπει απο προσωπου μου και θελω καμει αυτον παροιμιαν και εμπαιγμον μεταξυ παντων των λαων. ²¹Και ο οικος ουτος, οστις εγεινε τοσον υψηλος, θελει εισθαι εκστασις εις παντας τους διαβαινοντας παρ' αυτον· και θελουσι λεγει, Δια τι ο Κυριος εκαμεν ουτως εις την γην ταυτην και εις τον οικον τουτον; ²²Και θελουσιν αποκρινεσθαι, Επειδη εγκατελιπον Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων, οστις εξηγαγεν αυτους εξ Αιγυ-

πτου, και προσεκολληθησαν εις αλλους θεους και προσεκυνησαν αυτους και ελατρευσαν αυτους· δια τουτο επεφερεν επ' αυτους απαν τουτο το κακον.

8 **Δ**εν δε τω τελει των εικοσι ετων, καθ' α ο Σολομων ωκοδομησε τον οικον του Κυριου και τον οικον εαυτου, ²τας πολεις τας οποιας ο Χουραμ ειχε δωσει εις τον Σολομωντα, ο Σολομων ωκοδομησεν αυτας και κατωκισεν εκει τους υιους Ισραηλ. ³Και υπηγεν ο Σολομων εις Αιμαθ-σωβα και υπερισχυσεν εναντιον αυτης. ⁴Και ωκοδομησε την Θαδμωρ εν τη ερημω και πασας τας πολεις των αποθηκων, τας οποιας ωκοδομησεν εν Αιμαθ. ⁵Ωικοδομησεν ετι την Βαιθ-ωρων την ανω και την Βαιθ-ωρων την κατω, πολεις ωχυρωμενας με τειχη, πυλας και μοχλους· ⁶και την Βααλαθ και πασας τας πολεις των αποθηκων, τας οποιας ειχεν ο Σολομων, και πασας τας πολεις των αμαξων και τας πολεις των ιππεων και παν ο, τι επεθυμησεν ο Σολομων να ωκοδομησεν εν Ιερουσαλημ και εν τω Λιβανω και εν παση τη γη της επικρατειας αυτου. ⁷Παντα δε τον λαον τον εναπολειφθεντα εκ των Χετταιων και των Αμορραιων και των Φερεζαιων και των Ευαιων και των Ιεβουσαιων, οιτινες δεν ησαν εκ του Ισραηλ, ⁸αλλ' εκ των τεκνων εκεινων, των εναπολειφθεντων εν τη γη μετ' αυτους, τους οποιους οι υιοι Ισραηλ δεν εξωλοθρευσαν, επι τουτους ο Σολομων επεβαλε φορον εως της ημερας ταυτης. ⁹Εκ δε των υιων Ισραηλ ο Σολομων δεν εκαμε δουλους δια το εργον αυτου, διοτι ησαν ανδρες πολεμισται, και πρωταρχοι και αρχοντες των αμαξων αυτου και των ιππεων αυτου. ¹⁰Εκ τουτων ησαν οι αρχηγοι των επιστατων, τους οποιους ειχεν ο βασιλευς Σολομων, διακοσιοι πεντηκοντα, εξουσιαζοντες επι τον λαον. ¹¹Και ανεβιβασεν ο Σολομων την θυγατερα του Φαραω εκ της πολεως Δαβιδ, εις τον οικον τον οποιον ωκοδομησε δι' αυτην· διοτι ειπεν, Η γυνη μου δεν θελει κατοικει εν τω οικω Δαβιδ του βασιλεως του Ισραηλ, επειδη το μερος, οπου η κιβωτος του Κυριου εισηλθεν, ειναι αγιον. ¹²Τοτε προσεφερεν ο Σολομων ολοκαυτωματα εις τον Κυριον επι του θυσιαστηριου του Κυριου, το οποιον ωκοδομησε κατ' εμπροσθεν του προναου, ¹³κατα το απαιτουμενον εκαστης ημερας του να προσφερωσι κατα τας εντολας του Μωυσεως, εν τοις σαββασι και εν ταις νεομηνιας και εν ταις επισημοις εορταις ταις γινομεναις τρις του ενιαυτου, εν τη εορτη των αζυμων και εν τη εορτη των εβδομαδων και εν τη εορτη των σκηνων. ¹⁴Και κατεστησε, κατα την διαταξιν Δαβιδ του πατρος αυτου, τας διαιρεσεις των ιερεων εις την υπηρεσιαν αυτων, και τους Λευιτας εις τας φυλακας αυτων δια να υμνωσι και να λειτουργωσι κατεναντι των ιερεων, κατα το απαιτουμενον εκαστης ημερας· και τους πυλωρους κατα τας διαιρεσεις αυτων εις εκαστην πυλην· διοτι τοιαυτη ητο η εντολη Δαβιδ του ανθρωπου του Θεου. ¹⁵Και δεν παρεδρομησαν απο της εντολης του βασιλεως περι των ιερεων και Λευιτων εις ουδεν πραγμα ουδε εις τα περι των θησαυρων. ¹⁶Ητο

δε ετοιμασια δι' απαν το εργον του Σολομωντος, αφ' ης ημερας εθεμελιωθη ο οικος του Κυριου, εωσου εξετελεσθη. Ουτως ετελειωθη ο οικος του Κυριου. ¹⁷Τοτε υπηγεν ο Σολομων εις Εσιων-γαβερ και εις Αιλωθ, επι το χειλος της θαλασσης εν τη γη Εδωμ. ¹⁸Και απεστειλεν ο Χουραμ προς αυτον, δια χειρος των δουλων αυτου πλοια και δουλους ειδημονας της θαλασσης· και υπηγαν μετα των δουλων του Σολομωντος εις Οφειρ, και ελαβον εκειθεν τετρακοσια πεντηκοντα ταλαντα χρυσιου και εφεραν αυτα προς τον βασιλεα Σολομωντα.

9 **Γ**Ακουσασα δε η βασιλισσα της Σεβα την φημην του Σολομωντος, ηλθεν εις Ιερουσαλημ, δια να δοκιμαση τον Σολομωντα δι' αιγιματων, εχουσα συνοδιαν μεγαλην σφοδρα και καμηλους φορτωμενας αρωματα και χρυσον αφθονον και λιθους πολυτιμους· και, οτε ηλθε προς τον Σολομωντα, ελαλησε μετ' αυτου περι παντων οσα ειχεν εν τη καρδια αυτης. ²Και εξηγησεν εις αυτην ο Σολομων παντα τα ερωτηματα αυτης· και δεν εσταθη ουδεν κεκρυμμενον απο του Σολομωντος, το οποιον δεν εξηγησεν εις αυτην. ³Και ιδουσα η βασιλισσα της Σεβα την σοφιαν του Σολομωντος και τον οικον, τον οποιον ωκοδομησε, ⁴και τα φαγητα της τραπεζης αυτου, και την καθεδριασιν των δουλων αυτου, και την στασιν των υπουργων αυτου και τον ιματισμον αυτων, και τους ανοχοους αυτου και τον ιματισμον αυτων, και την αναβασιν αυτου δι' ης ανεβαινεν εις τον οικον του Κυριου, εγεινεν εκθαμβος· ⁵και ειπε προς τον βασιλεα, Αληθης ο λογος, τον οποιον ηκουσα εν τη γη μου, περι των εργων σου και περι της σοφιας σου· ⁶αλλα δεν επιστευον εις τους λογους αυτων, εωσου ηλθον και ειδον οι οφθαλμοι μου· και ιδου, το ημισυ του πληθους της σοφιας σου δεν απηγγελθη προς εμε· συ υπερβαινεις την φημην την οποιαν ηκουσα· ⁷μακαριοι οι ανδρες σου και μακαριοι οι δουλοι σου ουτοι, οι ισταμενοι παντοτε ενωπιον σου και ακουοντες την σοφιαν σου· ⁸εστω Κυριος ο Θεος σου ευλογημενος, οστις ευηρεστηθη εις σε, δια να σε θεση επι του θρονου αυτου, να ησαι βασιλευς εις Κυριον τον Θεον σου· επειδη ο Θεος σου ηγαπησε τον Ισραηλ, ωστε να στερεωση αυτους εις τον αιωνα, δια τουτο σε κατεστησε βασιλεα επ' αυτους, δια να καμνης κρισιν και δικαιοσυνην. ⁹Και εδωκεν εις τον βασιλεα εκατον εικοσι ταλαντα χρυσιου και αρωματα πολλα σφοδρα και λιθους πολυτιμους· και δεν εσταθησαν ποτε τοιαυτα αρωματα, οποια η βασιλισσα της Σεβα εδωκεν εις τον βασιλεα Σολομωντα. ¹⁰Και οι δουλοι δε του Χουραμ και οι δουλοι του Σολομωντος, οιτινες εφερον χρυσιον απο Οφειρ, εφερον και ξυλον αλγουμειμ και λιθους πολυτιμους. ¹¹Και εκαμεν ο βασιλευς εκ των ξυλων αλγουμειμ αναβασεις εις τον οικον του Κυριου και εις τον οικον του βασιλεως, και κιθαρας και φαλτηρια δια τους μουσικους· και τοιαυτα δεν εφανησαν προτερον εν τη γη Ιουδα. ¹²Και εδωκεν ο βασιλευς Σολομων εις την βασιλισσαν της Σεβα παντα οσα ηθελησεν, οσα εζητησε, πλειοτερα των οσα εφερε

προς τον βασιλεα. Και επεστρεψε και ανεχωρησεν εις την γην αυτης, αυτη και οι δουλοι αυτης. ¹³Το βαρος δε του χρυσιου, το οποιον ηρχετο εις τον Σολομωντα κατ' ετος, ητο εξακοσια εξηκοντα εξ ταλαντα χρυσιου, ¹⁴εκτος του συναγομενου εκ των τελωνων και των εμπορων και παντων των βασιλεων της Αραβιας και των σατραπων της γης, οιτινες εφερον χρυσιον και αργυριον προς τον Σολομωντα. ¹⁵Και εκαμεν ο βασιλευς Σολομων διακοσιους θυρεους εκ χρυσιου σφυρηλατου· εξακοσιοι σικλοι χρυσιου σφυρηλατου εξωδευθησαν εις εκαστον θυρεον· ¹⁶και τριακοσιασ ασπιδας εκ χρυσιου σφυρηλατου· τριακοσιοι σικλοι χρυσιου εξωδευθησαν εις εκαστην ασπίδα. Και εθεσεν αυτας ο βασιλευς εν τω οικω του δασους του Λιβανου. ¹⁷Εκαμεν επι ο βασιλευς, θρονον μεγαν ελεφαντινον και εσκεπασεν αυτον με καθαρων χρυσιον. ¹⁸ειχε δε ο θρονος εξ βαθμιδας και υποποδιον χρυσου, συνδεδεμενα με τον θρονον, και αγκωνας εντευθεν και εντευθεν της καθεδρας, και δυο λεοντας ισταμενους εις τα πλαγια των αγκωνων· ¹⁹και δωδεκα λεοντες ισταντο εκει, εκατερωθεν επι των εξ βαθμιδων. Παρομοιον δεν κατεσκευασθη εις ουδεν βασιλειον. ²⁰Και παντα τα σκευη του ποτου του βασιλεως Σολομωντος ησαν εκ χρυσιου, και παντα τα σκευη του οικου του δασους του Λιβανου εκ χρυσιου καθαρου· ουδεν εξ αργυριου· το αργυριον ελογιζετο εις ουδεν εν ταις ημεραις του Σολομωντος. ²¹Διοτι ειχε πλοια ο βασιλευς πορευομενα εις Θαρσεις μετα των δουλων του Χουραμ· απαξ κατα τριετιαν ηρχοντο τα πλοια απο Θαρσεις, φεροντα χρυσον και αργυρον, οδοντας ελεφαντος και πιθηκους και παγωνια. ²²Και εμεγαλυθη ο βασιλευς Σολομων υπερ παντας τους βασιλεις της γης εις πλουτον και εις σοφιαν. ²³Και παντες οι βασιλεις της γης εξητουν το προσωπον του Σολομωντος, δια να ακουσωσι την σοφιαν αυτου, την οποιαν ο Θεος εθεσεν εις την καρδιαν αυτου. ²⁴Και εφερον εκαστος αυτων το δωρον αυτου, σκευη αργυρα και σκευη χρυσα και στολας, πανοπλιας και αρωματα, ιππους και ημιονους, κατ' ετος. ²⁵Και ειχεν ο Σολομων τεσσαρας χιλιαδας σταυλους ιππων και αμαξων και δωδεκα χιλιαδας ιππεων, τους οποιους εθεσεν ο βασιλευς εις τας πολεις των αμαξων και πλησιον εαυτου εν Ιερουσαλημ. ²⁶Και εβασιλευεν επι παντας τους βασιλεις απο του ποταμου εως της γης των Φιλισταιων και των οριων της Αιγυπτου. ²⁷Και κατεστησεν ο βασιλευς τον αργυρον εν Ιερουσαλημ ως λιθους, και τας κεδρους κατεστησεν ως τας εν τη πεδιαδι συκαμινους, δια την αφθονιαν. ²⁸Και εφερον προς τον Σολομωντα ιππους εξ Αιγυπτου και εκ παντων των τοπων. ²⁹αι δε λοιπαι πραξεις του Σολομωντος, αι πρωται και αι εσχαται, δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω Ναθαν του προφητου και εν τη προφητεια Αχια του Σηλωνιτου και εν τοις οραμασιν Ιδδω του βλεποντος, τοις γενομενοις εναντιον Ιεροβοαμ υιου του Ναβατ; ³⁰Εβασιλευσε δε ο Σολομων εν Ιερουσαλημ, επι παντα τον Ισραηλ, τεσσαρακοντα ετη. ³¹Και εκοιμηθη ο Σολομων μετα των πατερων αυτου

και εθαψαν αυτον εν τη πολει Δαβιδ του πατρος αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ροβοαμ ο υιος αυτου.

10Και υπηγεν ο Ροβοαμ εις Συχημ· διοτι ηρχετο πας ο Ισραηλ εις Συχημ δια να καμη αυτον βασιλεα. ²Και ως ηκουσε τουτο Ιεροβοαμ ο υιος του Ναβατ, οστις ητο εν Αιγυπτω, οπου ειχε φυγει απο προσωπου Σολομωντος του βασιλεως, επεστρεψεν ο Ιεροβοαμ εξ Αιγυπτου, ³διοτι απεστειλαν και εκαλεσαν αυτον. Τοτε ηλθον ο Ιεροβοαμ και πας ο Ισραηλ, και ελαλησαν προς τον Ροβοαμ, λεγοντες, ⁴Ο πατηρ σου εσκληρυνε τον ζυγον ημων· τωρα λοιπον την δουλειαν την σκληραν του πατρος σου και τον ζυγον αυτου τον βαρυν, τον οποιον επεβαλεν εφ' ημας, ελαφρωσον συ, και θελομεν σοι δουλευει. ⁵Ο δε ειπε προς αυτους, Επανελθετε προς εμε μετα τρεις ημερας. Και ανεχωρησεν ο λαος. ⁶Και συνεβουλευθη ο βασιλευς Ροβοαμ τους πρεσβυτερους, οιτινες παρισταντο ενωπιον Σολομωντος του πατρος αυτου επι ζωντος, λεγων, Τι με συμβουλευετε σεις να αποκριθω προς τον λαον τουτον; ⁷Και ελαλησαν προς αυτον, λεγοντες, Εαν φερθης ευμενωσ προς τον λαον τουτον και ευαρεστησης εις αυτους, και λαλησης προς αυτους αγαθους λογους, τοτε θελουσιν εισθαι δουλοι σου δια παντος. ⁸Απερριφεν ομως την συμβουλην των πρεσβυτερων, την οποιαν εδωκαν εις αυτον, και συνεβουλευθη τους νεους τους συνανατραφεντας μετ' αυτου, τους παρισταμενους ενωπιον αυτου. ⁹Και ειπε προς αυτους, Τι με συμβουλευετε σεις να αποκριθωμεν προς τον λαον τουτον, οστις ελαλησε προς εμε, λεγων, Ελαφρωσον τον ζυγον τον οποιον ο πατηρ σου επεβαλεν εφ' ημας; ¹⁰Και ελαλησαν προς αυτον οι νεοι οι συνανατραφεντες μετ' αυτου, λεγοντες, Ουτω θελεις λαλησει προς τον λαον, οστις ελαλησε προς σε, λεγων, Ο πατηρ σου εβαρυνε τον ζυγον ημων, αλλα συ ελαφρωσον αυτον εις ημας· ουτω θελεις λαλησει προς αυτους· Ο μικρος μου δακτυλος θελει εισθαι παχυτερος της οσφυος του πατρος μου· ¹¹τωρα λοιπον ο μεν πατηρ μου επεφορτισεν εις εσας ζυγον βαρυν, εγω δε θελω καμει βαρύτερον τον ζυγον σας· ο πατηρ μου σας επαιδευσε με μαστιγας, εγω δε θελω σας παιδευσει με σκορπιους. ¹²Και ηλθεν ο Ιεροβοαμ και πας ο λαος προς τον Ροβοαμ την τριτην ημεραν, ως ειχε λαλησει ο βασιλευς, λεγων, Επανελθετε προς εμε την τριτην ημεραν. ¹³Και απεκριθη ο βασιλευς προς αυτους σκληρωσ· και εγκατελιπεν ο βασιλευς Ροβοαμ την συμβουλην των πρεσβυτερων, ¹⁴και ελαλησε προς αυτους κατα την συμβουλην των νεων, λεγων, Ο πατηρ μου εβαρυνε τον ζυγον σας, αλλ' εγω θελω καμει αυτον βαρύτερον· ο πατηρ μου σας επαιδευσε με μαστιγας, αλλ' εγω θελω σας παιδευσει με σκορπιους. ¹⁵Και δεν εισηκουσεν ο βασιλευς εις τον λαον· διοτι το πραγμα εγεινε παρα του Θεου, δια να εκτελεση ο Κυριος τον λογον αυτου, τον οποιον ελαλησε δια του Αχια του Σηλωνιτου προς Ιεροβοαμ τον υιον του Ναβατ. ¹⁶Και ιδων πας ο Ισραηλ οτι ο βασιλευς δεν εισηκουσεν εις αυτους,

απεκριθη ο λαος προς τον βασιλεα, λεγων, Τι μερος εχομεν ημεις εις τον Δαβιδ; ουδεμιαν κληρονομιαν εχομεν εις τον υιον του Ιεσαι· εις τας σκηνας σου εκαστος, Ισραηλ· προβλεψον τωρα, Δαβιδ, περι του οικου σου. Και ανεχωρησε πας ο Ισραηλ εις τας σκηνας αυτου. ¹⁷Περι δε των υιων Ισραηλ των κατοικουντων εν ταις πολεσιν Ιουδα, ο Ροβοαμ εβασιλευσεν επ' αυτους. ¹⁸Και απεστειλεν ο βασιλευς Ροβοαμ τον Αδωραμ, τον επι των φορων· και ελιθοβολησαν αυτον οι υιοι Ισραηλ με λιθους, και απεθανεν. Οθεν εσπευσεν ο βασιλευς Ροβοαμ να αναβη εις την αμαξαν, δια να φυγη εις Ιερουσαλημ. ¹⁹Ουτως απεστατησεν ο Ισραηλ απο του οικου του Δαβιδ, εως της ημερας ταυτης.

11Και ελθων ο Ροβοαμ εις Ιερουσαλημ, συνηθροισε τον οικον Ιουδα και Βενιαμιν, εκατον ογδοηκοντα χιλιαδας εκλεκτων πολεμιστων, δια να πολεμησωσι κατα του Ισραηλ, οπως επαναφερωσι την βασιλειαν εις τον Ροβοαμ. ²Εγεινεν ομως λογος Κυριου προς τον Σεμειαν, ανθρωπον του Θεου, λεγων, ³Λαλησον προς Ροβοαμ τον υιον του Σολομωντος, τον βασιλεα του Ιουδα, και προς παντα τον Ισραηλ εν Ιουδα και Βενιαμιν, λεγων, ⁴Ουτω λεγει Κυριος· Δεν θελετε αναβη ουδε πολεμησει εναντιον των αδελφων σας· επιστρεψατε εκαστος εις τον οικον αυτου, διοτι παρ' εμου εγεινε το πραγμα τουτο. Και υπηκουσαν εις τους λογους του Κυριου και απεστραφησαν απο του να υπαγωσι κατα του Ιεροβοαμ. ⁵Και κατωκησεν ο Ροβοαμ εν Ιερουσαλημ και ωκοδομησε πολεις οχυρας εν Ιουδα. ⁶Και ωκοδομησε την Βηθλεεμ και την Ηταμ και την Θεκουε ⁷και την Βαιθ-σουρ και την Σοκχω και την Οδολλαμ ⁸και την Γαθ και την Μαρησα και την Ζιφ ⁹και την Αδωραιμ και την Λαχεις και την Αζηκα ¹⁰και την Σαραα και την Αιαλων και την Χεβρων, αιτινες ειναι εν Ιουδα και εν Βενιαμιν, πολεις ωχυρωμεναι. ¹¹Και ωχυρωσε τα φρουρια, και εβαλεν εις αυτα φρουραρχους και αποθηκας τροφων και ελαιου και οινου. ¹²Και εις πασαν πολιν εβαλεν ασπιδας και λογχας, και ωχυρωσεν αυτας πολυ σφοδρα. Και ησαν υπ' αυτον ο Ιουδας και ο Βενιαμιν. ¹³Και οι ιερεις και οι Λευιται οι εν παντι τω Ισραηλ συνηχθησαν προς αυτον, εκ παντων των οριων αυτων. ¹⁴Διοτι οι Λευιται εγκατελιπον τα προαστεια αυτων και τας ιδιοκτησιας αυτων, και ηλθον εις τον Ιουδαν και εις την Ιερουσαλημ· επειδη ο Ιεροβοαμ και οι υιοι αυτου ειχον αποβαλει αυτους απο του να ιερατευωσιν εις τον Κυριον· ¹⁵και κατεστησεν εις εαυτον ιερεις δια τους υψηλους τοπους και δια τους δαιμονας και δια τους μοσχοις, τους οποιους εκαμε· ¹⁶και μετ' αυτους, οσοι εκ πασων των φυλων του Ισραηλ εδωκαν τας καρδιας αυτων εις το να ζητωσι Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, ηλθον εις Ιερουσαλημ, δια να θυσιασωσιν εις Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων. ¹⁷Και κατισχυσαν την βασιλειαν του Ιουδα και ισχυροποιησαν τον Ροβοαμ τον υιον του Σολομωντος, τρια ετη· διοτι τρια ετη περιεπατησαν εν τη οδω του Δαβιδ και του Σολομωντος.

¹⁸Ελαβε δε ο Ροβοαμ εις εαυτον γυναικα την Μαελεθ, θυγατερα του Ιεριμωθ υιου του Δαβιδ, και την Αβιχαιλ, θυγατερα του Ελιαβ υιου του Ιεσαι· ¹⁹ητις εγεννησεν εις αυτον υιους, τον Ιεους και τον Σαμαριαν και τον Ζααμ. ²⁰Και μετ' αυτην ελαβε την Μααχα θυγατερα του Αβεσσαλωμ, ητις εγεννησεν εις αυτον τον Αβια και τον Ατθαι και τον Ζιζα και τον Σελωμειθ. ²¹Και ηγαπησεν ο Ροβοαμ την Μααχα θυγατερα του Αβεσσαλωμ υπερ πασας τας γυναικας αυτου και τας παλλακας αυτου· διοτι ελαβε δεκαοκτω γυναικας και εξηκοντα παλλακας· και εγεννησεν εικοσιοκτω υιους και εξηκοντα θυγατερας· ²²και κατεστησεν ο Ροβοαμ αρχοντα τον Αβια τον υιον της Μααχα, δια να αρχη επι τους αδελφους αυτου· διοτι εστοχαζετο να καμη αυτον βασιλεα· ²³και ποιων φρονιμως διεσπειρε παντας τους υιους αυτου εις παντας τους τοπους Ιουδα και Βενιαμιν, εις πασαν οχυραν πολιν· και εδωκεν εις αυτους τροφας εν αφθονια και εξητησε πολυλας γυναικας.

12Και καθως εστερεωθη η βασιλεια του Ροβοαμ και ενεδυναμωθη, εγκατελιπε τον νομον του Κυριου, και πας ο Ισραηλ μετ' αυτου. ²Και εν τω πεμπτω ετει της βασιλειας του Ροβοαμ, Σισακ ο βασιλευς της Αιγυπτου ανεβη εναντιον της Ιερουσαλημ, επειδη παρηνομησαν εις τον Κυριον, ³μετα χιλιων διακοσιων αμαξων και εξηκοντα χιλιαδων ιππεων· ο δε λαος οστις ηλθε μετ' αυτου εξ Αιγυπτου ητο αναριθμητος, Λιβυες, Τρωγλοδυται και Αιθιοπες. ⁴Και κυριευσας τας οχυρας πολεις τας εν Ιουδα, ηλθεν εως της Ιερουσαλημ. ⁵Τοτε Σεμειας ο προφητης ηλθε προς τον Ροβοαμ και τους αρχοντας του Ιουδα, τους συναχθεντας εν Ιερουσαλημ δια τον φοβον του Σισακ, και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος· Σεις με εγκατελιπετε· δια τουτο σας εγκατελιπον και εγω εις την χειρα του Σισακ. ⁶Και εταπεινωθησαν οι αρχοντες του Ισραηλ και ο βασιλευς, και ελεγον, Δικαιος ο Κυριος. ⁷Και οτε ειδεν ο Κυριος οτι εταπεινωθησαν, εγεινε λογος Κυριου προς τον Σεμειαν, λεγων, Ουτοι εταπεινωθησαν· δεν θελω εξολοθρευσει αυτους, αλλα θελω χαρισει εις αυτους σωτηριαν τινα· και ο θυμος μου δεν θελει εκχυθη επι την Ιερουσαλημ δια χειρος του Σισακ· ⁸αλλ' ομως θελουσι γεινει δουλοι αυτου, δια να γνωρισωσι την δουλειαν την εμην και την δουλειαν των βασιλειων της γης. ⁹Και ανεβη Σισακ ο βασιλευς της Αιγυπτου επι την Ιερουσαλημ, και ελαβε τους θησαυρους του οικου του Κυριου και τους θησαυρους του οικου του βασιλεως· τα παντα ελαβεν· ελαβεν ετι τους θυρεους τους χρυσους, τους οποιους εκαμεν ο Σολομων. ¹⁰Και αντ' εκεινων εκαμεν ο βασιλευς Ροβοαμ θυρεους χαλκινους, και παρεδωκεν αυτους εις τας χειρας των αρχοντων των σωματοφυλακων, οιτινες εφυλαττον την εισοδον του οικου του βασιλεως. ¹¹Και οποτε εισηρχετο ο βασιλευς εις τον οικον του Κυριου, οι σωματοφυλακες ηρχοντο και ελαμβανον αυτους, και παλιν εφερον αυτους εις το οικημα των σωματοφυλακων. ¹²Επειδη λοι-

πον εταπεινωθη, απεστραφη απ' αυτου ο θυμος του Κυριου, δια να μη αφανιση αυτους ολοκληρωσ· διοτι ησαν ετι αγαθα πραγματα εν τω Ιουδα. ¹³Και ενεδυναμωθη ο βασιλευς Ροβοαμ εν Ιερουσαλημ και εβασιλευσε· διοτι ο Ροβοαμ ητο ηλικιας τεσσαρακοντα και ενος ετους οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε δεκαεπτα ετη εν Ιερουσαλημ, τη πολει την οποιαν ο Κυριος εξελεξεν εκ πασων των φυλων του Ισραηλ, δια να θεση το ονομα αυτου εκει. Της δε μητρος αυτου το ονομα ητο Νααμα η Αμμωνιτις. ¹⁴Και επραξε πονηρα, επειδη δεν προσηλωσε την καρδιαν αυτου εις το να εκζητη τον Κυριον. ¹⁵Αι δε πραξεις του Ροβοαμ, αι πρωται και αι εσχαι, δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω Σεμαιο του προφητου και Ιδδω του βλεποντος, εν ταις γενεαλογιας; Ησαν δε παντοτε πολεμοι μεταξύ Ροβοαμ και Ιεροβοαμ. ¹⁶Και εκοιμηθη ο Ροβοαμ μετα των πατερων αυτου και εταφη εν πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αβια ο υιος αυτου.

13Και εβασιλευσεν ο Αβια επι τον Ιουδαν εν τω δεκατω ογδω ετει του βασιλευς Ιεροβοαμ. ²Τρια ετη εβασιλευσεν εν Ιερουσαλημ. Το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Μιχαια, θυγατηρ του Ουριηλ απο Γαβαα. Και ητο πολεμος μεταξύ Αβια και Ιεροβοαμ. ³Και παρεταχθη ο Αβια εις μαχην με στρατευμα δυνατων πολεμιστων, τετρακοσιων χιλιαδων ανδρων εκλεκτων· και ο Ιεροβοαμ παρεταχθη εις μαχην εναντιον αυτου με οκτακοσιας χιλιαδας ανδρων εκλεκτων, δυνατων εν ισχυι. ⁴Και σηκωθεις ο Αβια επι το ορος Σεμαραιμ, το εν τω ορει Εφραιμ, ειπεν, Ακουσατε μου, Ιεροβοαμ και πας ο Ισραηλ· ⁵δεν πρεπει να γνωρισητε, οτι Κυριος ο Θεος του Ισραηλ εδωκε την βασιλειαν επι τον Ισραηλ διαπαντος εις τον Δαβιδ, εις αυτον και εις τους υιους αυτου, με συνθηκην αλατος; ⁶αλλ' ο Ιεροβοαμ ο υιος του Ναβατ, ο δουλος του Σολομωντος υιου του Δαβιδ, εσηκωθη και επανεστατησεν εναντιον του κυριου αυτου· ⁷και συνηχθησαν προς αυτον ανθρωποι μηδαμιοι, αχρειοι, και ενεδυναμωθησαν εναντιον του Ροβοαμ υιου του Σολομωντος, οτε ητο ο Ροβοαμ νεος και απαλος την καρδιαν και δεν ηδυνατο να αντισταθη εις αυτους· ⁸και τωρα σεις λεγετε να αντισταθητε εις την βασιλειαν του Κυριου, την εις τας χειρας των υιων του Δαβιδ, διοτι εισθε πληθος πολυ και εχετε μεθ' εαυτων χρυσους μοσχους, τους οποιους ο Ιεροβοαμ εκαμεν εις εσας δια θεους· ⁹δεν απεβαλετε τους ιερεις του Κυριου, τους υιους του Ααρων, και τους Λευιτας, και εκαμετε εις εαυτους ιερεις κατα τα εθνη της γης; πας οστις προσερχεται να ιερωθη με μοσχον βοος και επτα κριους, γινεται ιερεις εις τους μη θεους· ¹⁰αλλ' ημεις τον Κυριον εχομεν θεον ημων, και δεν εγκατελιπομεν αυτον· και οι ιερεις, οι λειτουργουντες εις τον Κυριον, ειναι οι υιοι του Ααρων· και οι Λευιται, επι την εργασιαν· ¹¹και καιουσι προς τον Κυριον καθ' εκαστην πρωιαν και καθ' εκαστην εσπεραν ολοκαυτωματα και θυμιαμα ευωδες· και διατεθουσι τους αρτους της προ-

θεσεως επι της τραπεζης της καθαρης και την λυχνιαν την χρυσην και τους λυχνους αυτης, δια να καιη πασαν εσπεραν· διοτι ημεις φυλαττομεν την φυλακην Κυριου του Θεου ημων· σεις ομως εγκατελιπετε αυτον· ¹²και ιδου, ο Θεος αυτος ειναι μεθ' ημων επι κεφαλης, και οι ιερεις αυτου με ηχητικας σαλπιγγας, δια να ηχωσιν εναντιον σας. Υιοι Ισραηλ, μη πολεμειτε εναντιον Κυριου του Θεου των πατερων σας· διοτι δεν θελετε ευοδωθη. ¹³Ο δε Ιεροβοαμ εστρεψε την ενεδραν δια να περιελθη εκ των οπισθεν αυτων· και ησαν κατα προσωπον του Ιουδα, και η ενεδρα οπισθεν αυτων. ¹⁴Και οτε περιεβλεψεν ο Ιουδας, ιδου, η μαχη ητο εμπροσθεν και οπισθεν αυτων· και εβοησαν προς τον Κυριον, και οι ιερεις εσαλπισαν με τας σαλπιγγας. ¹⁵Τοτε οι ανδρες Ιουδα ηλαλαξαν· και καθως ηλαλαξαν οι ανδρες Ιουδα, ο Θεος επαταξε τον Ιεροβοαμ και παντα τον Ισραηλ, εμπροσθεν του Αβια και του Ιουδα. ¹⁶Και εφυγον οι υιοι Ισραηλ απ' εμπροσθεν του Ιουδα· και παρεδωκεν αυτους ο Θεος εις την χειρα αυτων. ¹⁷Και εκαμον ο Αβια και ο λαος αυτου εις αυτους σφαγην μεγαλην· και επεσαν τραυματιαι εκ του Ισραηλ πεντακοσιαι χιλιαδες ανδρων εκλεκτων. ¹⁸Και εταπεινωθησαν οι υιοι Ισραηλ εν τω καιρω εκεινω, οι δε υιοι Ιουδα υπερισχυσαν, επειδη ηλιπισαν επι Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων. ¹⁹Και κατεδιωξεν ο Αβια εξ οπισω του Ιεροβοαμ, και ελαβε παρ' αυτου πολεις, την Βαιθηλ και τας κωμας αυτης, και την Ιεσανα και τας κωμας αυτης, και την Εφραιμ και τας κωμας αυτης. ²⁰Και δεν ανελαβε πλεον δυναμιν ο Ιεροβοαμ εν ταις ημεραις του Αβια· αλλ' επαταξεν αυτον ο Κυριος, και απεθανε. ²¹Και ενεδυναμωθη ο Αβια· και ελαβεν εις εαυτον δεκατεσσαρας γυναικας, και εγεννησεν εικοσιδυο υιους και δεκαεξ θυγατερας. ²²Αι δε λοιπαι πραξεις του Αβια και αι οδοι αυτου και οι λογοι αυτου ειναι γεγραμμενοι εν τη ιστορια του προφητου Ιδδω.

14Και εκοιμηθη ο Αβια μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον εν πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ασα ο υιος αυτου. Εν ταις ημεραις αυτου η γη ησυχασε δεκα ετη. ²Και εκαμεν ο Ασα το καλον και το ευθες ενωπιον Κυριου του Θεου αυτου· ³διοτι αφηρησε τα θυσιαστηρια των αλλοτριων θεων και τους υψηλους τοπους, και κατεσυντριψε τα αγαλματα και κατεκοψε τα αλση· ⁴και ειπε προς τον Ιουδαν να εκζητωσι Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων και να καμνωσι τον νομον και τας εντολας. ⁵Αφηρησεν ετι απο πασων των πολεων του Ιουδα τους υψηλους τοπους και τα ειδωλα· και ησυχασε το βασιλειον ενωπιον αυτου. ⁶Και ωκοδομησε πολεις οχυρας εν τω Ιουδα· διοτι ησυχασεν η γη, και δεν ητο εις αυτον πολεμος εν εκεινοις τοις χρονοις, επειδη ο Κυριος εδωκεν εις αυτον αναπαυσιν. ⁷Δια τουτο ειπε προς τον Ιουδαν, Ας οικοδομησωμεν τας πολεις ταυτας, και ας καμωμεν περι αυτας τειχη και πυργους, πυλας και μοχλους, ενω ειμεθα κυριοι της γης, επειδη εξεζητησαμεν Κυριον τον Θεον ημων· εξεζητησαμεν αυτον,

και εδωκεν εις ημας αναπαυσιν κυκλοθεν. Και ωκοδομησαν και ευωδωθησαν. ⁸Ειχε δε ο Ασα στρατευμα εκ του Ιουδα τριακοσιας χιλιαδας, φεροντας θυρεους και λογχας· εκ δε του Βενιαμιν, διακοσιας ογδοηκοντα χιλιαδας, ασπιδοφορους και τοξοτας· παντες ουτοι ησαν δυνατοι εν ισχυι. ⁹Εξήλθε δε εναντιον αυτων Ζερα ο Αιθιοψ, με στρατευμα εκατον μυριαδων και με τριακοσιας αμαξας, και ηλθεν εως Μαρησα. ¹⁰Και εξήλθεν ο Ασα εναντιον αυτου, και παρεταχθησαν εις μαχην εν τη φαραγγι Σεφαθα, πλησιον της Μαρησα. ¹¹Και εβοησεν ο Ασα προς Κυριον τον Θεον αυτου και ειπε, Κυριε, δεν ειναι ουδεν παρα σοι να βοηθης τους εχοντας πολλην η μηδεμιαν δυναμιν· βοηθησον ημας, Κυριε Θεε ημων· διοτι επι σε πεποιθαμεν, και εν τω ονοματι σου ερχομεθα εναντιον του πληθους τουτου. Κυριε, συ εισαι ο Θεος ημων· ας μη υπερισχυση ανθρωπος εναντιον σου. ¹²Και επαταξεν ο Κυριος τους Αιθιοπας εμπροσθεν του Ασα και εμπροσθεν του Ιουδα· και οι Αιθιοπες εφυγον. ¹³Ο δε Ασα και ο λαος ο μετ' αυτου κατεδιωξαν αυτους εως Γεραρων και επεσον εκ των Αιθιοπων τσουςουτοι, ωστε δεν ηδυναντο να αναλαβωσι πλεον· διοτι συνετριβησαν εμπροσθεν του Κυριου και εμπροσθεν του στρατευματος αυτου· και ελαβον λαφυρα πολλα σφοδρα. ¹⁴Και επαταξαν πασας τας πολεις κυκλω των Γεραρων· διοτι ο φοβος του Κυριου επεπεσεν επ' αυτους· και ελαφυραγωγησαν πασας τας πολεις· διοτι ησαν εν αυταις λαφυρα πολλα. ¹⁵Επαταξαν δε και τας επαυλεις των ποιμνιων και ελαβον προβατα πολλα και καμηλους, και επεστρεψαν εις Ιερουσαλημ.

15Τοτε ηλθε το πνευμα του Θεου επι Αζαριαν τον υιον του Ωδηδ· ²και εξήλθεν εις συναντησιν του Ασα και ειπε προς αυτον, Ακουσατε μου, Ασα και πας ο Ιουδας και ο Βενιαμιν· Ο Κυριος ειναι με σας, οταν σεις εισθε μετ' αυτου· και εαν εκζητητε αυτον, θελει ευρεθη εις εσας· εαν ομως εγκαταλειψητε αυτον, θελει σας εγκαταλειψει· ³πολυν μεν καιρον εσταθη ο Ισραηλ χωρις του αληθινου Θεου και χωρις ιερωεωσ διδασκοντος και χωρις νομου· ⁴οτε ομως εν τη στενοχωρια αυτων επεστρεψαν εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ και εξεζητησαν αυτον, ευρεθη εις αυτους· ⁵και κατ' εκεινους τους καιρους δεν ητο ειρηνη εις τον εξερχομενον και εις τον εισερχομενον, αλλ' ησαν μεγαλαι ταραχαι επι παντας τους κατοικους των τοπων· ⁶και εφθειρετο εθνος υπο εθνους και πολις υπο πολεωσ· διοτι ο Θεος κατεθλιβεν αυτους εν παση στενοχωρια· ⁷σεις δε ενδυναμουσθε, και ας μη ηναι εκλελυμεναι αι χειρες σας· διοτι θελει εισθαι μισθος εις το εργον σας. ⁸Και οτε ηκουσεν ο Ασα τους λογους τουτους και την προφητειαν Ωδηδ του προφητου, ενεδυναμωθη και απεβαλε τα βδελυγματα εκ πασης της γης Ιουδα και Βενιαμιν και εκ των πολεων, τας οποιασ ελαβεν εκ του ορους Εφραιμ, και ανενεωσε το θυσιαστηριον του Κυριου, το κατ' εμπροσθεν του προναου του Κυριου. ⁹Και συνηγαγε παντα τον Ιουδα και τον Βενιαμιν, και τους

παροικουντας μετ' αυτων εκ του Εφραιμ και Μανασση και εκ του Συμεων· διοτι πολλοι εκ του Ισραηλ προσεχωρησαν εις αυτον, ιδοντες οτι Κυριος ο Θεος αυτου ητο μετ' αυτου. ¹⁰Και συνηχθησαν εις Ιερουσαλημ κατα τον τριτον μην του δεκατου πεμπτου ετους της βασιλειασ του Ασα. ¹¹Και προσεφεραν θυσιας εις τον Κυριον, κατα την ημεραν εκεινην, εκ των λαφυρων τα οποια εφεραν, επτακοσιους βοας και επτα χιλιαδας προβατων. ¹²Και εισηλθον εις συνθηκην να εκζητησωσι Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων, εξ ολης της καρδιας αυτων και εξ ολης της ψυχης αυτων· ¹³και πας οστις δεν εκζητηση Κυριον τον Θεον του Ισραηλ να θανατονηται, απο μικρου εως μεγαλου, απο ανδρος εως γυναικος. ¹⁴Και ωμοσαν προς τον Κυριον εν φωνη μεγαλη και εν αλαλαγμω και εν σαλπιξι και εν κερατιναις. ¹⁵Και πας ο Ιουδας ευφρανθη εις τον ορκον· διοτι ωμοσαν εξ ολης της καρδιας αυτων και εξεζητησαν αυτον μεθ' ολης της θελησεωσ αυτων· και ευρεθη εις αυτους· και εδωκεν εις αυτους ο Κυριος αναπαυσιν κυκλοθεν. ¹⁶Ετι δε Μααχα, την μητερα του βασιλεωσ Ασα, απεβαλεν αυτην του να ηναι βασιλισσα, επειδη εκαμεν ειδωλον εις αλσοσ· και κατεκοψεν ο Ασα το ειδωλον αυτης και συνετριψε και εκαυσεν αυτο εις τον χειμαρρον Κεδρων. ¹⁷Οι υψηλοι ομως τοποι δεν αφηρηθησαν απο του Ισραηλ· πλην η καρδια του Ασα ητο τελεια πασας τας ημερας αυτου. ¹⁸Και εφερεν εις τον οικον του Θεου τα αφιερωματα του πατροσ αυτου και τα εαυτου αφιερωματα, αργυρον και χρυσον και σκευη. ¹⁹Και δεν εγινε πολεμοσ εωσ του τριακοστου πεμπτου ετους της βασιλειασ του Ασα.

16Εν τω τριακοστω εκτω ετει της βασιλειασ του Ασα, ο Βαασα βασιλευσ του Ισραηλ ανεβη εναντιον του Ιουδα και ωκοδομησε την Ραμα, δια να μη αφινη μηδενα να εξερχηται μηδε να εισερχηται προς τον Ασα βασιλεα του Ιουδα. ²Τοτε ο Ασα εξεφερεν αργυριον και χρυσιον εκ των θησαυρων του οικου του Κυριου και του οικου του βασιλεωσ, και απεστειλε προς τον Βεν-αδαδ βασιλεα της Συριασ, κατοικουντα εν Δαμασκω, λεγων, ³Ας γεινη συνθηκη αναμεσον εμου και σου, ωσ ητο και αναμεσον του πατροσ μου και του πατροσ σου· ιδου, απεστειλα προς σε αργυριον και χρυσιον· υπαγε, διαλυσον την συνθηκην σου την προς Βαασα βασιλεα του Ισραηλ, δια να αναχωρηση απ' εμου. ⁴Και εισηκουσεν ο Βεν-αδαδ εις τον βασιλεα Ασα, και απεστειλε τους αρχηγους των δυναμεων αυτου εναντιον των πολεων του Ισραηλ· και επαταξαν την Ιων και την Δαν και την Αβελ-μαιμ και πασας τας αποθηκασ των πολεων Νεφθαλι. ⁵Και ωσ ηκουσεν ο Βαασα, επαυσε να οικοδομη την Ραμα και κατελιπε το εργον αυτου. ⁶Και παρελαβεν ο βασιλευσ Ασα παντα τον Ιουδα, και εσηκωσαν τους λιθουσ της Ραμα και τα ξυλα αυτης, με τα οποια ωκοδομει ο Βαασα· και με ταυτα ωκοδομησε την Γαβα και την Μισπα. ⁷Κατ' εκεινον δε τον καιρον Ανανι ο βλεπων ηλθε προς Ασα τον βασιλεα του Ιουδα και

ειπε προς αυτον, Επειδη επεστηριχθης επι τον βασιλεα της Συριας και δεν επεστηριχθης επι Κυριον τον Θεον σου, δια τουτο εξεφυγε το στρατευμα του βασιλεως της Συριας απο της χειρος σου· ⁸οι Αιθιοπες και οι Λιβυες δεν ησαν στρατευμα μεγα, μετα πολυαριθμων αμαξων και ιππεων; επειδη ομως επεστηριχθης εις τον Κυριον, παρεδωκεν αυτους εις την χειρα σου· ⁹διоти οι οφθαλμοι του Κυριου περιτρεχουσι δια πασης της γης, δια να δειχθη δυνατος υπερ των εχοντων την καρδιαν αυτων τελειαν προς αυτον· εις τουτο επραξας αφρονως· δια τουτο θελεις εχει πολεμους εις το εξης. ¹⁰Και ωργισθη ο Ασα κατα του βλεποντος και εβαλεν αυτον εις φυλακην· διоти ηγανακτησεν εναντιον αυτου δια τουτο. Και κατεθλιψεν ο Ασα τινας εκ του λαου εν εκεινω τω καιρω. ¹¹Και ιδου, αι πραξεις του Ασα, αι πρωται και αι εσχαται, ιδου, ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ιουδα και του Ισραηλ. ¹²Ηρρωστησε δε ο Ασα τους ποδας αυτου εν τω τριακοστω εννατω ετει της βασιλειας αυτου, εωσου η αρρωστια αυτου εγεινε μεγαστη· αλλ' ουδε εν τη αρρωστια αυτου εξεζητησε τον Κυριον, αλλα τους ιατρους. ¹³Και εκοιμηθη ο Ασα μετα των πατερων αυτου· και απεθανεν εν τω τεσσαρακοστω πρωτω ετει της βασιλειας αυτου. ¹⁴Και εθαψαν αυτον εις τον ταφον αυτου, τον οποιον εσκαψε δι' εαυτον εν πολει Δαβιδ, και εθεσαν αυτον επι κλινης πληρους ευωδιας και διαφορων αρωματων μυρεψικων· και εκαμον εις αυτον καυσιν μεγαλην σφοδρα.

17Εβασιλευσε δε αντ' αυτου Ιωσαφατ ο υιος αυτου και ενεδυναμωθη κατα του Ισραηλ. ²Και εβαλε δυναμεις εις πασας τας οχυρας πολεις του Ιουδα και κατεστησε φρουρας εν τη γη Ιουδα και εν ταις πολεισι του Εφραιμ, τας οποιας ειχε κυριευσει Ασα ο πατηρ αυτου. ³Και ητο Κυριος μετα του Ιωσαφατ, επειδη περιεπατησεν εν ταις οδοις Δαβιδ του πατρος αυτου ταις πρωταις, και δεν εξεζητησε τους Βααλειμ· ⁴αλλα τον Θεον του πατρος αυτου εξεζητησε και εις τας εντολας αυτου περιεπατησε και ουχι κατα τα εργα του Ισραηλ. ⁵Δια τουτο εστερεωσεν ο Κυριος την βασιλειαν εν τη χειρι αυτου· και πας ο Ιουδας εδωκε δωρα εις τον Ιωσαφατ· και απεκτησε πλουτον και δοξαν πολλην. ⁶Και υψωθη η καρδια αυτου εις τας οδους του Κυριου· και ετι αφηρεσε τους υψηλους τοπους και τα αλση απο του Ιουδα. ⁷Και εν τω τριτω ετει της βασιλειας αυτου απεστειλε τους αρχοντας αυτου, τον Βεν-αιλ και τον Οβαδιαν και τον Ζαχαριαν και τον Ναθαναηλ και τον Μιχαιαν, δια να διδασκωσιν εν ταις πολεισι του Ιουδα. ⁸και μετ' αυτων τους Λευιτας, τον Σεμειαν και Ναθανιαν και Ζεβαδιαν και Ασαηλ και Σεμιραμωθ και Ιωναθαν και Αδωνιαν και Τωβιαν και Τωβ-αδωνιαν, τους Λευιτας· και μετ' αυτων Ελισαμα και Ιωραμ, τους ιερεις· ⁹και εδιδασκον εν τω Ιουδα, εχοντες μεθ' εαυτων το βιβλιον του νομου του Κυριου, και περιηρχοντο εις πασας τας πολεις του Ιουδα και εδιδασκον τον λαον. ¹⁰Και επε-

πεσε φοβος Κυριου επι πασας τας βασιλειας των περιξ του Ιουδα τοπων· και δεν επολεμουν εναντιον του Ιωσαφατ. ¹¹Και απο των Φιλισταιων εφερον δωρα προς τον Ιωσαφατ και φορον αργυριου· οι Αραβες προσετι εφερον προς αυτον ποιμνια κριων επτα χιλιαδας επτακοσιους και τραγων επτα χιλιαδας επτακοσιους. ¹²Και προεχωρει ο Ιωσαφατ μεγαλυνομενος σφοδρα· και ωκοδομησεν εν Ιουδα φρουρια και πολεις αποθηκων. ¹³Και ειχε πολλα εργα εν ταις πολεισιν Ιουδα· και ανδρας πολεμιστας, δυνατους εν ισχυι, εν Ιερουσαλημ. ¹⁴Ουτοι δε ειναι οι αριθμοι αυτων, κατα τους οικους των πατριων αυτων· εκ του Ιουδα, χιλιαρχοι, Αδνα ο αρχηγος, και μετ' αυτου δυνατοι εν ισχυι τριακοσαι χιλιαδες. ¹⁵Και μετα τουτον Ιωαναν ο αρχηγος, και μετ' αυτου διακοσαι ογδοηκοντα χιλιαδες. ¹⁶Και μετα τουτον Αμασιας ο υιος του Ζιχρι, οστις προθυμως προσεφερεν εαυτον εις τον Κυριον· και μετ' αυτου διακοσαι χιλιαδες δυνατοι εν ισχυι. ¹⁷Εκ δε του Βενιαμιν, δυνατος εν ισχυι, Ελιαδα και μετ' αυτου τοξοται και ασπιδοφοροι διακοσαι χιλιαδες. ¹⁸Και μετα τουτον Ιωζαβαδ, και μετ' αυτου εκατον ογδοηκοντα χιλιαδες ωπλισμενοι εις πολεμον. ¹⁹Ουτοι ησαν οι υπηρετουντες τον βασιλεα, εκτος των οσους εβαλεν ο βασιλευς εις τας οχυρας πολεις εν παντι τω Ιουδα.

18Και ειχεν ο Ιωσαφατ πλουτον και δοξαν πολλην· και εσυμπενθερευσε μετα του Αχααβ. ²Μετα δε χρονους κατεβη προς τον Αχααβ εις την Σαμαρειαν Και εσφαξεν ο Αχααβ προβατα και βοας εν αφθονια δι' αυτον και δια τον λαον τον μετ' αυτου, και κατεπεισεν αυτον να συναναβη εις Ραμωθ-γαλααδ. ³Και ειπεν Αχααβ ο βασιλευς του Ισραηλ προς Ιωσαφατ τον βασιλεα του Ιουδα, Ερχεσαι μετ' εμου εις Ραμωθ-γαλααδ; Ο δε απεκριθη προς αυτον, Εγω ειμαι καθως συ, και ο λαος μου καθως ο λαος σου· και θελομεν εισθαι μετα σου εν τω πολεμω. ⁴Και ειπεν ο Ιωσαφατ προς τον βασιλεα του Ισραηλ, Ερωτησον σημερον, παρακαλω, τον λογον του Κυριου. ⁵Και συνηθροισεν ο βασιλευς του Ισραηλ τους προφητας, τετρακοσιους ανδρας, και ειπε προς αυτους, να υπαγωμεν εις Ραμωθ-γαλααδ, δια να πολεμησωμεν; η να απεχω; Οι δε ειπον, Αναβα, και θελει παραδωσει ο Θεος αυτην εις την χειρα του βασιλεως. ⁶Και ειπεν ο Ιωσαφατ, Δεν ειναι ενταυθα ετι προφητης του Κυριου, δια να ερωτησωμεν δι' αυτου; ⁷Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τον Ιωσαφατ, ειναι ετι ανθρωπος τις, δια του οποιου δυναμεθα να ερωτησωμεν τον Κυριον· πλην εγω μισω αυτον· διоти δεν προφητευει καλον περι εμου αλλα παντοτε κακον· ειναι ο Μιχαιας ο υιος του Ιεμλα. Και ειπεν ο Ιωσαφατ, Ας μη λαλη ο βασιλευς ουτως. ⁸Και εκαλεσεν ο βασιλευς του Ισραηλ ενα ευνουχον και ειπε, Σπευσον να φερης Μιχαιαν τον υιον του Ιεμλα. ⁹Ο δε βασιλευς του Ισραηλ και Ιωσαφατ ο βασιλευς του Ιουδα εκαθηγντο, εκαστος επι του θρονου αυτου, ενδεδυμενοι στολαις, και εκαθηγντο εν τοπω ανοικτω, κατα

την εισοδον της πυλης της Σαμαρειας· και παντες οι προφηται προεφητευον εμπροσθεν αυτων. ¹⁰Και Σεδεκίας ο υιος του Χαναανα ειχε καμει εις εαυτον κερατα σιδηρα και ειπεν, ουτω λεγει Κυριος· Δια τουτων θελεις κερατισει τους Συριους, εωσου συντελεσης αυτους. ¹¹Και παντες οι προφηται προεφητευον ουτω, λεγοντες, Αναβα εις Ραμωθ-γαλααδ και ευοδου· διοτι ο Κυριος θελει παραδωσει αυτην εις την χειρα του βασιλεως. ¹²Και ο μηνυτης, οστις υπηγε να καλεση τον Μιχαιαν, ειπε προς αυτον, λεγων, Ιδου, οι λογοι των προφητων φανερονουσιν εξ ενος στοματος καλον περι του βασιλεως· ο λογος σου λοιπον ας ηναι, παρακαλω, ως ενος εξ εκεινων, και λαλησον το καλον. ¹³Ο δε Μιχαιας ειπε, Ζη Κυριος, ο, τι μοι ειπη ο Θεος μου, τουτο θελω λαλησει. ¹⁴Ηλθε λοιπον προς τον βασιλεα, και ειπεν ο βασιλευς προς αυτον, Μιχαια, να υπαγωμεν εις Ραμωθ-γαλααδ δια να πολεμησωμεν; η να απεχω; Ο δε ειπεν, Αναβητε και ευοδουσθε, διοτι θελουσι παραδοθη εις την χειρα σας. ¹⁵Και ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Εως ποσακις θελω σε ορκιζει να μη λεγης προς εμε παρα την αληθειαν εν ονοματι Κυριου; ¹⁶Ο δε ειπεν· ειδον παντα τον Ισραηλ διεσπαρμενον επι τα ορη, ως προβατα μη εχοντα ποιμενα· και ειπε Κυριος, Ουτοι δεν εχουσι κυριον· ας επιστρεψωσιν εκαστος εις τον οικον αυτου εν ειρηνη. ¹⁷Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τον Ιωσαφατ, Δεν σοι ειπα οτι δεν θελει προφητευσει καλον περι εμου, αλλα κακον; ¹⁸Και ο Μιχαιας ειπεν, Ακουσατε λοιπον τον λογον του Κυριου· ειδον τον Κυριον καθημενον επι του θρονου αυτου και πασαν την στρατιαν του ουρανου παρισταμενην εκ δεξιων αυτου και εξ αριστερων αυτου. ¹⁹Και ειπε ο Κυριος, Τις θελει απατησει Αχααβ τον βασιλεα του Ισραηλ, ωστε να αναβη και να πεση εν Ραμωθ-γαλααδ; Και ο μεν ελαλησε λεγων ουτως, ο δε λεγων ουτως. ²⁰Τοτε εξηλθε το πνευμα και εσταθη ενωπιον Κυριου και ειπεν, Εγω θελω απατησει αυτον. Και ειπε Κυριος προς αυτο, Τινι τροπω; ²¹Και ειπε, Θελω εξελθει και θελω εισθαι πνευμα ψευδους εν τω στοματι παντων των προφητων αυτου. Και ειπε Κυριος, Θελεις απατησει και μαλιστα θελεις κατορθωσει· εξελθε και καμε ουτω. ²²Τωρα λοιπον, ιδου, ο Κυριος εβαλε πνευμα ψευδους εν τω στοματι τουτων των προφητων σου, και ελαλησε Κυριος κακον επι σε. ²³Τοτε πλησιασας Σεδεκίας ο υιος του Χαναανα, ερραπισε τον Μιχαιαν επι την σιαγονα και ειπε, Δια ποιας οδου επερασε το πνευμα του Κυριου απ' εμου, δια να λαληση προς σε; ²⁴Και ειπεν ο Μιχαιας, Ιδου, θελεις ιδει καθ' ην ημεραν θελεις εισερχεσθαι απο ταμειου εις ταμειον, δια να κρυφθης. ²⁵Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ, Πιασατε τον Μιχαιαν και επαναφερετε αυτον προς Αμων τον αρχοντα της πολεως, και προς Ιωας τον υιον του βασιλεως. ²⁶και ειπατε, Ουτω λεγει ο βασιλευς· Βαλετε τουτον εις την φυλακην και τρεφετε αυτον με αρτον θλιψεως και με υδωρ θλιψεως, εωσου επιστρεψω εν ειρηνη. ²⁷Και ειπεν ο Μιχαιας, Εαν τωοντι επιστρεψης εν ειρηνη, ο Κυριος δεν

ελαλησε δι' εμου. Και ειπεν, Ακουσατε σεις, παντες οι λαοι. ²⁸Και ανεβη ο βασιλευς του Ισραηλ και Ιωσαφατ ο βασιλευς του Ιουδα εις Ραμωθ-γαλααδ. ²⁹Και ειπεν ο βασιλευς του Ισραηλ προς τον Ιωσαφατ, Εγω θελω μετασχηματισθη και εισελθει εις την μαχην· συ δε ενδυθητι την στολην σου. Και μετεσχηματισθη ο βασιλευς του Ισραηλ και εισηλθον εις την μαχην. ³⁰Ο δε βασιλευς της Συριας ειχε προσταξει τους αρχοντας των αμαξων αυτου, λεγων, Μη πολεμειτε μητε μικρον μητε μεγαν, αλλα μονον τον βασιλεα του Ισραηλ. ³¹Και ως ειδον οι αρχοντες των αμαξων τον Ιωσαφατ, τοτε αυτοι ειπον, Ουτος ειναι ο βασιλευς του Ισραηλ· και περιεκυκλωσαν αυτον δια να πολεμησωσιν αυτον· αλλ' ο Ιωσαφατ ανεβοησε, και εβοηθησεν αυτον ο Κυριος· και απεστρεψεν αυτους ο Θεος απ' αυτου. ³²Ιδοντες δε οι αρχοντες των αμαξων οτι δεν ητο ο βασιλευς του Ισραηλ, επεστρεψαν απο της καταδιωξεως αυτου. ³³Ανθρωπος δε τις, τοξευσας ασκοπως, εκτυπησε τον βασιλεα του Ισραηλ μεταξυ των αρθρωσεων του θωρακος· ο δε ειπεν προς τον ηνιοχον, Στρεψον την χειρα σου και εκβαλε με εκ του στρατευματος, διοτι επληγηωτην. ³⁴Και εμεγαλυνθη η μαχη εν τη ημερα εκεινη· ο δε βασιλευς του Ισραηλ ιστατο επι της αμαξης αντικρυ των Συριων εως εσπερας· και περι την δυσιν του ηλιου απεθανε.

19Και επεστρεψεν Ιωσαφατ ο βασιλευς του Ιουδα εις τον οικον αυτου εν ειρηνη, εις Ιερουσαλημ. ²Και εξηλθεν Ιηου ο υιος του Ανανι, ο βλεπων, εις απαντησιν αυτου, και ειπε προς τον βασιλεα Ιωσαφατ, Τον ασεβη βοηθεις και τους μισουντας τον Κυριον αγαπας; δια τουτο οργη παρα του Κυριου ειναι επι σε· ³πλην ευρεθησαν εν σοι καλα πραγματα, καθοτι αφηρησας τα αλση απο της γης και κατευθυνας την καρδιαν σου εις το να εκζητης τον Θεον. ⁴Και κατωκησεν ο Ιωσαφατ εν Ιερουσαλημ· επειτα εξηλθε παλιν δια του λαου απο Βηρ-σαβее εως του ορους Εφραιμ, και επεστρεψεν αυτους προς Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων. ⁵Και κατεστησε κριτας εν τη γη, εν πασαις ταις οχυραις πολεσι του Ιουδα, εν εκαστη πολει. ⁶Και ειπε προς τους κριτας, Ιδετε τι καμνετε σεις· διοτι δεν κρινετε κρισιν ανθρωπου, αλλα του Κυριου, οστις ειναι μεθ' υμων εν τη κρισολογια· ⁷τωρα λοιπον ας ηναι εφ' υμας ο φοβος του Κυριου· προσεχετε εις τας πραξεις σας· διοτι δεν ειναι αδικια παρα Κυριω τω Θεω ημων ουδε προσωποληψια ουδε δωροδοκια. ⁸Και εν Ιερουσαλημ ετι κατεστησεν ο Ιωσαφατ κριτας εκ των Λευιτων και των ιερων και εκ των αρχηγων των πατριων του Ισραηλ, δια την κρισιν του Κυριου και δια τας διαφορας, και προσετρεχον εις Ιερουσαλημ. ⁹Και προσεταξεν αυτους, λεγων, Ουτω θελετε καμνει εν φοβω Κυριου, εν πιστει και εν καρδια τελεια· ¹⁰και οποιαδηποτε διαφορα ελθη προς εσας εκ των αδελφων σας, των κατοικουντων εν ταις πολεσιν αυτων, αναμεσον αιματος και αιματος, αναμεσον νομου και εντολης, διαταγματων και νομιμων, θελετε νουθετει αυτους, δια

να μη γίνωνται ενοχοί εις τον Κυριον, και ελθη οργη εφ' υμας και επι τους αδελφους υμων· ουτω καμνετε, και δεν θελετε γινεσθαι ενοχοι· ¹¹και ιδου, Αμαριας ο ιερευς θελει εισθαι ο αρχηγος υμων εν παση υποθεσει του Κυριου, και Ζεβαδιας ο υιος του Ισραηλ, ο αρχων του οικου Ιουδα, εν παση υποθεσει του βασιλευς· οι δε Λευιται θελουσιν εισθαι επισταται εμπροσθεν σας· ανδριζεσθε και πραττετε, και ο Κυριος θελει εισθαι μετα του αγαθου.

20Και μετα ταυτα ηλθον κατα του Ιωσαφατ οι υιοι Μωαβ και οι υιοι Αμμων και μετ' αυτων αλλοι εκτος των Αμμωνιτων, δια να πολεμησωσι. ²Και ηλθον και απηγγειλαν προς τον Ιωσαφατ, λεγοντες, Μεγα πληθος ερχεται εναντιον σου εκ τω περαν της θαλασσης, εκ της Συριας· και ιδου, εινα εν Ασαων-θαμαρ, ητις εινα εν-γαδδι. ³Και εφοβηθη ο Ιωσαφατ και εδοθη εις το να εκζητη τον Κυριον, και εκηρυξε νηστειαν δια παντος του Ιουδα. ⁴Και συνηχθησαν οι ανδρες Ιουδα, δια να ζητησωσι βοθηειαν παρα Κυριου· εκ πασων επι των πολων Ιουδα ηλθον δια να ζητησωσι τον Κυριον. ⁵Και εσταθη ο Ιωσαφατ εν τη συναξει του Ιουδα και της Ιερουσαλημ, εν τω οικω του Κυριου, κατα προσωπον της νεας αυλης, ⁶και ειπε, Κυριε Θεε των πατερων ημων, δεν εισαι συ ο Θεος ο εν τω ουρανω; και δεν εισαι συ ο κυριευων επι παντα τα βασιλεια των εθνων, και δεν εινα εν τη χειρι σου η δυναμις και η ισχυς, και ουδεις δυναται να αντισταθη εις σε; ⁷Δεν εισαι συ ο Θεος ημων, ο εκδιωξας τους κατοικους της γης ταυτης εμπροσθεν του λαου σου Ισραηλ, και δους αυτην εις το σπερμα του Αβρααμ του αγαπητου σου εις τον αιωνα; ⁸Και κατακησαν εν αυτη και ιωκοδομησαν εις σε αγιαστηριον εν αυτη δια το ονομα σου, λεγοντες, ⁹Εαν, οταν επελθη εφ' ημας κακον, ρομφαια, κρισις η θανατικον η πεινα, σταθωμεν εμπροσθεν του οικου τουτου και ενωπιον σου, διοτι το ονομα σου εινα εν τω οικω τουτου, και βοησωμεν προς σε εν τη θλιψει ημων, τοτε θελεις ακουσει και σωσει. ¹⁰Και τωρα, ιδου, οι υιοι Αμμων και Μωαβ και οι απο του ορους Σηειρ, προς τους οποιους δεν αφηκας τον Ισραηλ να υπαγη, οτε ηρχοντο εκ γης Αιγυπτου, αλλ' εξεκλιναν απ' αυτων και δεν εξωλοθρευσαν αυτους, ¹¹και ιδου, πως ανταμειβουσιν ημας, ερχομενοι να εκβαλωσιν ημας απο της κληρονομιας σου, την οποιαν εδωκας εις ημας να κληρονομησωμεν. ¹²Θεε ημων, δεν θελεις κρινει αυτους; διοτι δεν υπαρχει εις ημας δυναμις δια να αντισταθωμεν εις τουτο το μεγα πληθος, το οποιον ερχεται εφ' ημας, και δεν εξευρομεν τι να καμωμεν· αλλ' επι σε εινα οι οφθαλμοι ημων. ¹³Και ιστατο πας ο Ιουδας ενωπιον του Κυριου με τα βρεφη αυτων, τας γυναικας αυτων και τους υιους αυτων. ¹⁴Τοτε ηλθε Πνευμα Κυριου επι Ιααζιηλ τον υιον του Ζαχαριου, υιου του Βεναια, υιου του Ιειηλ, υιου του Ματθανιου του Λευιτου, εκ των υιων του Ασαφ, εν τω μεσω της συναξεως. ¹⁵και ειπε, Ακουσατε, πας ο Ιουδας και οι κατοικουντες Ιε-

ρουσαλημ, και συ βασιλευ Ιωσαφατ· ουτω λεγει Κυριος προς υμας· Μη φοβεισθε σεις μηδε πτοηθητε απο προσωπου τουτου του μεγαλου πληθους· διοτι η μαχη δεν εινα υμων, αλλα του Θεου· ¹⁶καταβητε αυριον εναντιον αυτων· ιδου, αναβαινουσι δια της αναβασεως Σις· και θελετε ευρει αυτους εν τω ακρω του χειμαρρου, εμπροσθεν της ερημου Ιερουηλ· ¹⁷δεν θελετε πολεμησει σεις εν ταυτη τη μαχη· παρουσιασθητε, στητε και ιδετε την μεθ' υμων σωτηριαν του Κυριου, Ιουδα και Ιερουσαλημ· μη φοβεισθε μηδε πτοηθητε· αυριον εξελθετε εναντιον αυτων· και ο Κυριος μεθ' υμων. ¹⁸Και εκυψεν ο Ιωσαφατ επι προσωπον εις την γην· και πας ο Ιουδας και οι κατοικουντες την Ιερουσαλημ επεσον ενωπιον του Κυριου, προσκυνουντες τον Κυριον. ¹⁹Και εσηκωθησαν οι Λευιται, εκ των υιων των Κααθιτων και εκ των υιων των Κοριτων, δια να υμνησωσι Κυριον τον Θεον του Ισραηλ εν φωνη υψωμενη σφοδρα. ²⁰Και εξεγερθεντες το πρωι· εξηλθον προς την ερημον Θεκουε· και οτε εξηλθον, εσταθη ο Ιωσαφατ και ειπεν, Ακουσατε μου, Ιουδα και οι κατοικουντες την Ιερουσαλημ· πιστευσατε εις Κυριον τον Θεον υμων, και θελετε στερεωθη· πιστευσατε τους προφητας αυτου και θελετε ευδωθη. ²¹Και συμβουλευθεις μετα του λαου, διεταξε ψαλτωδους δια να ψαλλωσιν εις τον Κυριον και να υμνωσι την μεγαλοπρεπειαν της αγιοτητος αυτου, εξελθοντες εμπροσθεν του στρατευματος, και να λεγωσι, Δοξολογειτε τον Κυριον, διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ²²Και οτε ηρχισαν να ψαλλωσι και να υμνωσιν, ο Κυριος εστησεν ενεδρας εναντιον των υιων Αμμων, Μωαβ και των εκ του ορους Σηειρ, των ελθοντων κατα του Ιουδα· και εκτυπηθησαν. ²³Διοτι εσηκωθησαν οι υιοι Αμμων και Μωαβ κατα των κατοικων του ορους Σηειρ, δια να εξολοθρευσωσι και να εξαλειψωσιν αυτους· και αφου συνετελεσαν τους κατοικους του Σηειρ εβοηθησαν αλληλους δια να εξολοθρευθωσιν. ²⁴Ελθων δε ο Ιουδας εις την σκοπιαν της ερημου, ανεβλεψε προς το πληθος, και ιδου, ησαν νεκρα σωματα πεπτωκοτα κατα γης, και ουδεις διεσωθη. ²⁵Και οτε ηλθον ο Ιωσαφατ και ο λαος αυτου δια να λαφυραγωγησωσιν αυτους, ευρηκαν μεταξυ των νεκρων σωματων αυτων και πλουτη εν αφθονια και πολυτιμον αποσκευην, και ελαβον εις εαυτους τοσαυτα, ωστε δεν ηδυναντο να μεταφερωσιν αυτα· και εσταθησαν τρεις ημερας λαφυραγωγουντες, διοτι τα λαφυρα ησαν πολλα. ²⁶Και την τεταρτην ημεραν συνηχθησαν εν τη κοιλαδι της Ευλογιας· διοτι εκει ευλογησαν τον Κυριον· δια τουτο ωνομασθη το ονομα του τοπου εκεινου Κοιλας Ευλογιας εως της ημερας ταυτης. ²⁷Τοτε παντες οι ανδρες Ιουδα και της Ιερουσαλημ και ο Ιωσαφατ επι κεφαλης αυτων, εκινησαν δια να επιστρεψωσιν εις Ιερουσαλημ εν ευφροσυνη· διοτι ευφρανεν αυτους ο Κυριος απο των εχθρων αυτων. ²⁸Και ηλθον εις Ιερουσαλημ εν ψαλτηριοις και κιθαραις και σαλπιγξι, προς τον οικον του Κυριου. ²⁹Και επεπεσε φοβος Θεου επι παντα τα βασιλεια των τοπων εκεινων; οτε ηκουσαν επι ο Κυριος

επολεμήσεν εναντίον των εχθρών του Ισραήλ. ³⁰Και ησχάσεν η βασιλεία του Ιωσαφατ· διότι ο Θεός αυτού εδωκεν εις αυτόν αναπαυσιν κυκλόθεν. ³¹Και εβασίλευσεν ο Ιωσαφατ επί τον Ιουδαν· τριακοντα πεντε ετων ηλικιας ητο οτε εβασίλευσε, και εβασίλευσεν εικοσιπεντε ετη εν Ιερουσαλήμ· το δε ονομα της μητρος αυτού ητο Αζουβα θυγατηρ του Σίλει. ³²Και περιεπατήσεν εν τη οδω Ασα του πατρος αυτού και δεν εξεκλίεν απ' αυτής, πραττων το ευθες ενωπίον του Κυρίου. ³³Οι υψήλοι όμως τοποι δεν αφηρέθησαν· διότι ο λαός δεν ειχον ετι κατευθυνει τας καρδιας αυτων προς τον Θεον των πατερων αυτων. ³⁴Αι δε λοιπαι πράξεις του Ιωσαφατ, αι πρώται και αι εσχάται, ιδου, είναι γεγραμμεναι εν τοις λογοις του Ιηου υιου του Ανανι, οτινες κατεγραφησαν εν τω βιβλίω των βασιλευν του Ισραήλ. ³⁵Μετα δε ταυτα ηνωθη ο Ιωσαφατ ο βασιλεύς του Ιουδα μετα του Οχοζιου βασιλευς του Ισραήλ, οστις επράξε λιαν ασεβως. ³⁶Ηνωθη δε μετ' αυτού, δια να καμωσι πλοια, τα οποια να πλευσωσιν εις Θαρσεις· και εκαμον τα πλοια εν Εσιων-γαβερ. ³⁷Τοτε Ελιεζερ ο υιος του Δωδανα απο Μαρησα προεφητευσεν εναντίον του Ιωσαφατ, λεγων, Επειδη ηνωθης μετα του Οχοζιου, ο Κυριος εθραυσε τα εργα σου. Και συνετριβησαν τα πλοια και δεν ηδυνήθησαν να υπαγωσιν εις Θαρσεις.

21Και εκοιμηθη ο Ιωσαφατ μετα των πατερων αυτού και εταφη μετα των πατερων αυτού εν πολει Δαβιδ· και εβασίλευσεν αντ' αυτού Ιωραμ ο υιος αυτού. ²Και ειχεν αδελφους, υιους του Ιωσαφατ, τον Αζαριαν, και Ιεχιήλ και Ζαχαριαν και Αζαριαν και Μιχαήλ και Σεφατιαν· παντες ουτοι ησαν υιοι του Ιωσαφατ βασιλευς του Ισραήλ. ³Και ο πατηρ αυτων εδωκεν εις αυτους δωρα πολλα αργυριου και χρυσιου και πολυτιμων πραγματων, μετα πολων οχυρων εν Ιουδα· την βασιλειαν όμως εδωκεν εις τον Ιωραμ, επειδη ητο ο πρωτοτοκος. ⁴Οτε δε ο Ιωραμ υψωθη εις την βασιλειαν του πατρος αυτού και εκραταιωθη, εθανάτωσε παντας τους αδελφους αυτού εν ρομφαία και τινας ετι εκ των αρχοντων του Ισραήλ. ⁵Τριακοντα δυο ετων ηλικιας ητο ο Ιωραμ οτε εβασίλευσε, και εβασίλευσεν οκτω ετη εν Ιερουσαλήμ. ⁶Και περιεπατήσεν εν τη οδω των βασιλευν του Ισραήλ, καθως εκαμεν ο οικος του Αχααβ· διότι θυγατηρ του Αχααβ ητο η γυνη αυτού· και επράξε πονηρα ενωπίον Κυρίου. ⁷Αλλ' ο Κυριος δεν ηθέλησε να εξολοθρευση τον οικον του Δαβιδ, δια την διαθηκην την οποίαν εκαμε προς τον Δαβιδ, και διότι ειπε να δωση λυχνον εις αυτόν και εις τους υιους αυτού παντοτε. ⁸Εν ταις ημεραις αυτού απεστατήσεν ο Εδωμ απο της υποταγης του Ιουδα, και κατεστήσαν βασιλεα εφ' εαυτους. ⁹Και διήλθεν ο Ιωραμ μετα των αρχοντων αυτού και πασαι αι αμαξαι μετ' αυτού· και σηκώθεις δια νυκτος, επαταξε τους Ιδουμαιοις τους περικυκλουντας αυτόν και τους αρχοντας των αμαξων. ¹⁰Ουτως απεστατήσεν ο Εδωμ απο της υποταγης του Ιουδα εως της ημερας ταυτης.

Τοτε κατα τον αυτόν καιρον απεστατήσεν και η Λιβνα απο της υποταγης αυτού, επειδη εγκατέλιπε Κυριον τον Θεον των πατερων αυτού. ¹¹Αυτος ωκοδομήσεν ετι υψηλους τοπους επί τα ορη του Ιουδα, και εκαμε τους κατοικους της Ιερουσαλήμ να πορνευωσι και απεπλανησε τον Ιουδαν. ¹²Και ηλθε προς αυτόν εγγραφον παρα του Ηλια του προφητου, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεός του Δαβιδ του πατρος σου· Επειδη δεν περιεπατήσας εν ταις οδοις Ιωσαφατ του πατρος σου και εν ταις οδοις του Ασα βασιλευς του Ιουδα, ¹³αλλα περιεπατήσας εν τη οδω των βασιλευν του Ισραήλ, και εκαμες τον Ιουδαν και τους κατοικους της Ιερουσαλήμ να πορνευωσιν κατα τας πορνειας του οικου του Αχααβ, ετι δε εθανάτωσας τους αδελφους σου, τον οικον του πατρος σου, τους καλητερους σου, ¹⁴Ιδου, ο Κυριος θελει πατάξει με πληγην μεγαλην τον λαον σου και τα τεκνα σου και τας γυναικας σου και παντα τα υπαρχοντα σου· ¹⁵και συ θελεις κτυπηθη με πολλας αρρωστιας, με αρρωστιαν των εντοσθίων σου, εωσου εξελθωσι τα εντοσθια σου εκ της αρρωστιας απο ημερας εις ημεραν. ¹⁶Ο Κυριος ετι διηγειρεν εναντίον του Ιωραμ το πνευμα των Φιλιστειων και των Αραβων, των πλησιοχωρων των Αιθιοπων· ¹⁷και ανεβησαν κατα του Ιουδα και εφωρμήσαν επ' αυτόν και διηρπασαν παντα τα υπαρχοντα τα ευρεθεντα εν τω οικω του βασιλευς, και τους υιους αυτού ετι και τας γυναικας αυτού· ωστε δεν εμεινεν εις αυτόν άλλος υιος, ειμη Ιωαχαζ, ο νεωτερος των υιων αυτού. ¹⁸Μετα δε παντα ταυτα επαταξεν αυτόν ο Κυριος εις τα εντοσθια αυτού με αρρωστιαν ανιατον· ¹⁹και προιοντος του καιρου, μετα παρελευσιν δυο ετων, εξήλθον τα εντοσθια αυτού, εκ της αρρωστιας αυτού, και απεθανε με πονους σκληρους. Ο δε λαός αυτού δεν εκαμεν εις αυτόν καυσιν, κατα την καυσιν των πατερων αυτού. ²⁰Τριακοντα δυο ετων ηλικιας ητο οτε εβασίλευσεν· εβασίλευσε δε εν Ιερουσαλήμ οκτω ετη, και απήλθε χωρις να ηναι ποθητος· και εθαψαν αυτόν εν πολει Δαβιδ, πλην ουχι εν τοις ταφοις των βασιλευν.

22Και εκαμον οι κατοικοι της Ιερουσαλήμ αντ' αυτού βασιλεα Οχοζιαν τον νεωτερον αυτού υιον· διότι παντας τους πρεσβυτερους εθανάτωσαν τα ταγματα τα επέλθοντα μετα των Αραβων εις το στρατοπεδον. Και εβασίλευσεν Οχοζιας ο υιος του Ιωραμ βασιλευς του Ιουδα. ²Τεσσαρακοντα δυο ετων ηλικιας ητο ο Οχοζιας οτε εβασίλευσεν, εβασίλευσε δε εν ετος εν Ιερουσαλήμ· το δε ονομα της μητρος αυτού ητο Γοθολια, θυγατηρ του Αμρι. ³Και αυτός περιεπατήσεν εν ταις οδοις του οικου Αχααβ· διότι η μητηρ αυτού ητο συμβουλος αυτού εις το αμαρτανειν. ⁴Και επράξε πονηρα ενωπίον του Κυρίου, καθως ο οικος Αχααβ· διότι μετα τον θάνατον του πατρος αυτού, αυτοι ησαν οι συμβουλοι αυτού δια τον αφανισμον αυτού. ⁵Και δια των συμβουλων αυτων υπήγγε μετα του Ιωραμ υιου του Αχααβ βασιλευς του Ισραήλ, εις πολεμον εναντίον του Αζαήλ βασιλευς της

Συρίας εις Ραμωθ-γαλααδ· και επαταξαν οι Συριοι τον Ιωραμ. ⁶Και επεστρεψε δια να ιατρευθη εις Ιεζραελ, εξ αιτιας των πληγων τας οποιας ελαβεν εν Ραμα, οτε επολεμει κατα του Αζαηλ βασιλεως της Συρίας. Και κατεβη Αζαριας ο υιος του Ιωραμ, ο βασιλευς του Ιουδα, δια να ιδη Ιωραμ τον υιον του Αχααβ εις Ιεζραελ, επειδη ητο αρρωστος. ⁷Και εσταθη παρα Θεου ολεθρος του Οχοζιου το να ελθη προς τον Ιωραμ· διоти, οτε ηλθεν, εξηλθε μετα του Ιωραμ εναντιον Ιηου του υιου του Νιμισι, τον οποιον εχρισεν ο Κυριος δια να εξολοθρευση τον οικον Αχααβ. ⁸Και οτε εκαμην ο Ιηου την εκδικησιν κατα του οικου Αχααβ, ευρων τους αρχοντας του Ιουδα και τους υιους των αδελφων του Οχοζιου, τους υπηρετουντας τον Οχοζιαν, εθανατωσεν αυτους. ⁹Και εξητησε τον Οχοζιαν· και συνελαβον αυτον κρυπτομενον εν Σαμαρεια και εφεραν αυτον προς τον Ιηου· και εθανατωσαν αυτον και εθαψαν αυτον· διоти ειπον, Υιος του Ιωσαφατ ειναι, οστις εξεζητησε τον Κυριον εξ ολης της καρδιας αυτου. Και ο οικος Οχοζιου δεν ειχε δυναμιν να κρατηση πλεον την βασιλειαν. ¹⁰Η δε Γοθολια, η μητηρ του Οχοζιου, ιδουσα οτι ο υιος αυτης απεθανεν, εσηκωθη και εξωλοθρευσεν απαν το βασιλικον σπερμα του οικου Ιουδα. ¹¹Ιωσαβεεθ ομως, η θυγατηρ του βασιλεως, λαβουσα τον Ιωας υιον του Οχοζιου, εκλεψεν αυτον εκ του μεσου των υιων του βασιλεως των θανατουμενων, και εβαλεν αυτον και την τροφην αυτου εν τω ταμειω του κοιτωνος. Ουτως η Ιωσαβεεθ, η θυγατηρ του βασιλεως Ιωραμ, η γυνη Ιωδαε του ιερεως, διotti ητο αδελφη του Οχοζιου, εκρυψεν αυτον απο προσωπου της Γοθολιας, και δεν εθανατωσεν αυτον. ¹²Και ητο μετ' αυτων κρυπτομενος εν τω οικω του Θεου εξ ετη· η δε Γοθολια εβασιλευεν επι της γης.

23 Εν δε τω εβδομω ετει εκραταιωθη ο Ιωδαε, και λαβων τους εκατονταρχους, Αζαριαν τον υιον του Ιεροαμ και Ισμαηλ τον υιον του Ιωαναν και Αζαριαν τον υιον του Ωβηδ και Μαασιαν τον υιον του Αδαιου και Ελισαφατ τον υιον του Ζιχρι, εκαμε συνθηκην μετ' αυτων. ²Και περιηλθον τον Ιουδα και συνηγαγον τους Λευιτας εκ πασων των πολεων του Ιουδα και τους αρχηγους των πατριων του Ισραηλ, και ηλθον εις Ιερουσαλημ. ³Και πασα η συναξις εκαμε συνθηκην μετα του βασιλεως εν τω οικω του Θεου. Και ειπε προς αυτους, Ιδου, ο υιος του βασιλεως θελει βασιλευσει, καθως ελαλησε Κυριος περι των υιων του Δαβιδ. ⁴Τουτο ειναι το πραγμα, το οποιον θελετε καμει· το τριτον απο σας οι εισερχομενοι το σαββατον, εκ των ιερεων και εκ των Λευιτων, θελουσι φυλαττει εν ταις πυλαις· ⁵και το τριτον εν τω οικω του βασιλεως· και το τριτον εν τη πυλη του θεμελιου· απας δε ο λαος εν ταις αυλαις του οικου του Κυριου· ⁶και ουδεις θελει εισερχεσθαι εις τον ναον του Κυριου, ειμη οι ιερεις και οσοι εκ των Λευιτων λειτουργουσιν· αυτοι θελουσιν εισερχεσθαι, διotti ειναι αγιοι απας δε ο λαος θελει φυλαττει την φυλακην του Κυριου· ⁷και οι Λευιται θελουσι περικυκλονει τον βασιλεα κυκλω, εκαστος

εχων τα οπλα αυτου εν τη χειρι αυτου· και οστις εισελθη εις τον οικον, ας θανατονεται και θελετε εισθαι μετα του βασιλεως, οταν εισερχηται και οταν εξερχηται. ⁸Και εκαμον οι Λευιται και πας ο Ιουδας κατα παντα οσα προσεταξεν Ιωδαε ο ιερευς, και ελαβον εκαστος τους ανδρας αυτου, τους εισερχομενους το σαββατον, μετα των εξερχομενων το σαββατον· διotti Ιωδαε ο ιερευς δεν απελυε τας ταξεις. ⁹Και εδωκεν Ιωδαε ο ιερευς εις τους εκατονταρχους τας λογχας και τους θυρεους και τας ασπιδας του βασιλεως Δαβιδ, τας εν τω οικω του Θεου. ¹⁰Και εστησε παντα τον λαον, εκαστον ανδρα εχοντα τα οπλα αυτου εν τη χειρι αυτου, τα απο της δεξιας πλευρας του οικου εως της αριστερας πλευρας του οικου, πλησιον του θυσιαστηριου και του ναου, κυκλω του βασιλεως. ¹¹Τοτε εξηγαγον τον υιον του βασιλεως, και επεθεσαν επ' αυτον το διαδημα και το μαρτυριον, και εκαμον αυτον βασιλεα. Και εχρισαν αυτον ο Ιωδαε και οι υιοι αυτου και ειπον, Ζητω ο βασιλευς. ¹²Και ακουσασα η Γοθολια την φωνην του λαου τρεχοντος και ευφημουντος τον βασιλεα, ηλθε προς τον λαον εις τον οικον του Κυριου. ¹³Και ειδε, και ιδου, ο βασιλευς ιστατο πλησιον του στυλου αυτου εν τη εισοδω, και οι αρχοντες και αι σαλπιγγες πλησιον του βασιλεως· και πας ο λαος της γης εχαιρε και εσαλπιζον εν ταις σαλπιγγι, και οι ψαλτωδοι εψαλλον εν τοις μουσικοις οργανοις και οσοι ησαν επιστημονες εις το υμνωδειν· τοτε διερρηξεν η Γοθολια τα ιματια αυτης και ειπε, Προδοσια. Προδοσια. ¹⁴Και εξηγαγεν Ιωδαε ο ιερευς τους εκατονταρχους, τους αρχηγους του στρατευματος, και ειπε προς αυτους, Εκβαλετε αυτην εξω των ταξεων· και οστις ακολουθησιν αυτην, ας θανατονεται εν μαχαιρα. Διotti ο ιερευς ειχεν ειπει, Μη θανατωσητε αυτην εν τω οικω του Κυριου. ¹⁵Και εβαλον χειρας επ' αυτην· και οτε ηλθεν εις την εισοδον της πυλης των ιππων, την εις τον οικον του βασιλεως, εθανατωσαν αυτην εκει. ¹⁶Και εκαμεν ο Ιωδαε διαθηκην αναμεσον εαυτου και παντος του λαου και του βασιλεως, οτι θελουσιν εισθαι λαος του Κυριου. ¹⁷Και εισηλθον ο πας ο λαος εις τον οικον του Βααλ, και εκρημνισαν αυτον και τα θυσιαστηρια αυτου και τα ειδωλα αυτου κατεσυντριψαν· και Ματθαν τον ιερεα του Βααλ εθανατωσαν εμπροσθεν των θυσιαστηριων. ¹⁸Και εδωκεν ο Ιωδαε την επιτηρησιν του οικου του Κυριου εις τας χειρας των ιερεων των Λευιτων, τους οποιους ο Δαβιδ διηρσεσεν επι του οικου του Κυριου, δια να προσφερωσι ολοκαυτωματα του Κυριου, ως ειναι γραμμενον εν τω νομω του Μωυσεως, ευφροσυνη και εν ωδαις, κατα την διαταξιν του Δαβιδ. ¹⁹Και εστησε τους πυλωρους εν ταις πυλαις του οικου του Κυριου, δια να μη εισερχηται μηδεις ακαθαρτος δι' οποιονδηποτε πραγμα. ²⁰Και ελαβε τους εκατονταρχους και τους δυνατους και τους αρχοντας του λαου και παντα τον λαον της γης, και κατεβιβασε τον βασιλεα εκ του οικου του Κυριου· και ηλθον δια της υψηλης πυλης εις τον οικον του βασιλεως και εκαθισαν τον βασιλεα επι του θρονου της βασιλειας.

²¹Και ευφρανθη πας ο λαος της γης· και η πολις ησυχασε· την δε Γοθολιαν εθανατωσαν εν μαχαιρα.

24Επτα ετων ηλικιας ητο ο Ιωας οτε εβασιλευσεν· εβασιλευσε δε τεσσαρακοντα ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Σιβια, εκ Βηρ-σαββε. ²Και επραττεν ο Ιωας το ευθες ενωπιον Κυριου, πασας τας ημερας Ιωδαε του ιερεως. ³Και ελαβεν εις αυτον ο Ιωδαε δυο γυναικας, και εγεννησεν υιους και θυγατερας. ⁴Και μετα ταυτα ηλθεν εις την καρδιαν του Ιωας να ανακαινιση τον οικον του Κυριου. ⁵Και συναγαγων τους ιερεις και τους Λευιτας, ειπε προς αυτους, Εξελθετε εις τας πολεις του Ιουδα, και συναγετε απο παντος του Ισραηλ αργυριον προς επισκευην του οικου του Θεου σας κατ' ετος, και επισπευσατε το πραγμα· οι Λευιται ομως δεν επεσπευσαν. ⁶Και εκαλεσεν ο βασιλευς τον Ιωδαε τον αρχηγον και ειπε προς αυτον, Δια τι δεν εξητησας παρα των Λευιτων να εισπραξωσιν εκ του Ιουδα και εκ της Ιερουσαλημ τον φορον του Μωυσεως, του δουλου του Κυριου, και της συναγωγης του Ισραηλ, δια την σκηνην του μαρτυριου; ⁷Διοτι η Γοθολια, η ασεβης, και οι υιοι αυτης κατεφθειραν τον οικον του Θεου· και παντα ετι τα αφιερωματα του οικου του Κυριου ανεθηκαν εις τους Βααλειμ. ⁸Εκαμον λοιπον κατα προσταγην του βασιλεως εν κιβωτιον, και εθεσαν αυτο εν τη πυλη του οικου του Κυριου εξω. ⁹Και διεκηρυξαν εις τον Ιουδα και εις την Ιερουσαλημ να εισφερωσι προς τον Κυριον τον φορον του Μωυσεως του δουλου του Θεου, τον επιβληθεντα επι τον Ισραηλ εν τη ερημω. ¹⁰Και ηυφρανθησαν παντες οι αρχοντες και πας ο λαος, και εισεφερον και ερριπτον εις το κιβωτιον, εωσου γεμισθη. ¹¹Οτε δε εφερετο το κιβωτιον προς τους επιστατας του βασιλεως δια χειρος των Λευιτων, και οτε αυτοι εβλεπον οτι ητο πολυ το αργυριον, ηρχετο ο γραμματευσ του βασιλεως και ο επιστατης του ιερεως του πρωτου, και εξεκενονον το κιβωτιον και φεροντες εθετον αυτο παλιν εις τον τοπον αυτου. Ουτως εκαμον καθ' ημεραν και συνηγαγον αργυριον πολυ. ¹²Και εδιδεν αυτο ο βασιλευς και ο Ιωδαε εις τους ποιουντας το εργον της υπηρεσιας του οικου του Κυριου, και εμισθονον χτιστας και ξυλουργους δια να ανακαινισωσι τον οικον του Κυριου· και σιδηρουργους ετι και χαλκουργους, δια να επισκευασωσι τον οικον του Κυριου. ¹³Και οι εργαζομενοι το εργον ειργαζοντο, και δια χειρος αυτων προεβη το εργον της επισκευης· και αποκατεστησαν τον οικον του Θεου εις την προτεραν αυτου καταστασιν και εστερεωσαν αυτον. ¹⁴Και αφου ετελειωσαν, εφεραν το εναπολειφθεν αργυριον εμπροσθεν του βασιλεως και του Ιωδαε, και εκ τουτου κατεσκευασαν σκευη δια τον οικον του Κυριου, σκευη λειτουργιας και ολοκαυτωσεως και φιαλας και σκευη χρυσα και αργυρα. Και προσεφερον ολοκαυτωματα εν τω οικω του Κυριου δια παντος, πασας τας ημερας του Ιωδαε. ¹⁵Εγγηρασε δε ο Ιωδαε και ητο πληρης ημερων, και απεθανεν· εκατον τριακοντα ετων ηλικιας

ητο οτε απεθανε. ¹⁶Και εθαψαν αυτον εν πολει Δαβιδ, μετα των βασιλεων· επειδη επραξε καλον εν τω Ισραηλ και προς τον Θεον και τον οικον αυτου. ¹⁷Μετα δε τον θανατον του Ιωδαε ηλθον οι αρχοντες του Ιουδα και προσεκυνησαν τον βασιλεα· τοτε ο βασιλευς επηκουσεν αυτων· ¹⁸και εγκατελιπον τον οικον Κυριου του Θεου των πατερων αυτων, και ελατρευον τα αλση και τα ειδωλα· και ηλθεν οργη κατα του Ιουδα και της Ιερουσαλημ, δια ταυτην την ανομιαν αυτων. ¹⁹Απεστειλε μεν προς αυτους προφητας, δια να επαναφερωσιν αυτους εις τον Κυριον, και διεμαρτυρηθησαν εναντιον αυτων· αλλα δεν εδωκαν ακροασιν. ²⁰Και περιεχυθη το Πνευμα του Θεου επι Ζαχαριαν τον υιον του Ιωδαε του ιερεως, και σταθεις επανωθεν του λαου, ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει ο Θεος· Δια τι παραβαινετε σεις τας εντολας του Κυριου; δεν θελετε βεβαιως ευοδωθη· επειδη σεις εγκατελιπετε τον Κυριον, και αυτος εγκατελιπεν εσας. ²¹Και συνωμοσαν κατ' αυτου· και ελιθοβολησαν αυτον με λιθους δια προσταγης του βασιλεως εν τη αυλη του οικου του Κυριου. ²²Και δεν ενεθυμηθη Ιωας ο βασιλευς το ελεος, το οποιον εκαμεν εις αυτον Ιωδαε ο πατηρ αυτου, αλλ' εθανατωσε τον υιον αυτου· ενω δε απεθνησεν, ειπεν, Ο Κυριος ας ιδη και ας εκζητηση. ²³Και εν τω τελει του ετους ανεβη το στρατευμα της Συριας εναντιον αυτου· και ηλθον επι τον Ιουδα και επι την Ιερουσαλημ, και εξωλοθρευσαν παντας τους αρχοντας του λαου εκ μεσου του λαου, και εστειλαν παντα τα λαφυρα αυτων προς τον βασιλεα της Δαμασκου. ²⁴Αν και το στρατευμα της Συριας ηλθε μετ' ολιγων ανδρων, ο Κυριος ομως παρεδωκε στρατευμα μεγα σφοδρα εις την χειρα αυτων, επειδη εγκατελιπον Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων· και εξετελεσαν κρισιν κατα του Ιωας. ²⁵Αφου δε ανεχωρησαν απ' αυτου, αφησαντες αυτον εν αρρωστιας μεγαλαις, συνωμοσαν εναντιον αυτου οι δουλοι αυτου δια το αιμα των υιων Ιωδαε του ιερεως, και εθανατωσαν αυτον επι της κλινης αυτου, και απεθανε· και εθαψαν αυτον εν πολει Δαβιδ, δεν εθαψαν ομως αυτον εν τοις ταφοις των βασιλεων. ²⁶Οι δε συνομοσαντες εναντιον αυτου ησαν ουτοι Ζαβαδ ο υιος της Σιμεαθ της Αμμωνιτιδος και Ιωζαβαδ ο υιος της Σιμριθ της Μωαβιτιδος. ²⁷Περι δε των υιων αυτου και του πληθους των υπ' αυτου φορτιων, και της επισκευης του οικου του Θεου, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τοις υπομνημασι του βιβλιου των βασιλεων. Εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αμασιас ο υιος αυτου.

25Εικοσιπεντε ετων ηλικιας εβασιλευσεν ο Αμασιас, και εβασιλευσεν εικοσιεννεα ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιωαδαν, εξ Ιερουσαλημ. ²Και επραξε το ευθες ενωπιον Κυριου, πλην ουχι εν καρδια τελεια. ³Ως δε η βασιλεια εκραταιωθη εις αυτον, εθανατωσε τους δουλους αυτου τους φονευσαντας τον βασιλεα τον πατερα αυτου· τα τεκνα ομως αυτων δεν εθανατωσεν, ως ειναι γεγραμμενον εν τω νομω, εν τω βιβλιω του Μωυσεως, οπου ο Κυριος προσεταξε, λε-

γων, οι πατερες δεν θελουσι θανατονεσθαι δια τα τεκνα, ουδε τα τεκνα θελουσι θανατονεσθαι δια τους πατερας· αλλ' εκαστος θελει θανατονεσθαι δια το εαυτου αμαρτημα. ⁵Και συνηγαγεν ο Αμασιας τον Ιουδαν, και κατεστησεν εξ αυτων χιλιαρχους και εκατονταρχους, κατ' οικους πατριων, δια παντος του Ιουδα και Βενιαμιν και ηριθμησεν αυτους απο εικοσι ετων και επανω, και ευρηκεν αυτους τριακοσιας χιλιαδας, εκλεκτους, εξερχομενους εις πολεμον, κρατουντας λογχην και ασπιδα. ⁶Εμισθωσεν ετι εκ του Ισραηλ εκατον χιλιαδας δυνατων εν ισχυι, δι' εκατον ταλαντα αργυριου. ⁷Ηλθε δε προς αυτον ανθρωπος του Θεου, λεγων, Βασιλευ, ας μη ελθη μετα σου το στρατευμα του Ισραηλ· διοτι ο Κυριος δεν ειναι μετα του Ισραηλ, μετα παντων των υιων Εφραιμ· ⁸αλλ' εαν θελης να υπαγης, καμε τουτο· ενδυναμωθητι δια τον πολεμον· ο Θεος ομως θελει σε κατατροπωσει εμπροσθεν του εχθρου· διοτι ο Θεος εχει δυναμιν να βοηθηση και να κατατροπωσει. ⁹Ο δε Αμασιας ειπε προς τον ανθρωπον του Θεου, Αλλα τι θελομεν καμει δια τα εκατον ταλαντα, τα οποια εδωκα εις το στρατευμα του Ισραηλ; Και ο ανθρωπος του Θεου απεκριθη, Ο Κυριος ειναι δυνατος να δωσει εις σε πλειοτερα τουτων. ¹⁰Τοτε διεχωρισεν αυτους ο Αμασιας, το στρατευμα το ελθον προς αυτον εκ του Εφραιμ, δια να επιστρεψωσιν εις τον τοπον αυτων· και εξηφθη σφοδρα ο θυμος αυτων κατα του Ιουδα, και επεστρεψαν εις τον τοπον αυτων με εξαφιν θυμου. ¹¹Ενεδυναμωθη δε ο Αμασιας και εξηγαγε τον λαον αυτου και υπηγεν εις την κοιλαδα του αλατος και επαταξε τους υιους Σηειρ δεκα χιλιαδας. ¹²Και δεκα χιλιαδας ζωντας ηγμαλωτισαν οι υιοι Ιουδα, και εφεραν αυτους εις το ακρον του κρημνου και κατεκρημνιζον αυτους απο του ακρου του κρημνου, ωστε παντες διερραγησαν. ¹³Οι ανδρες ομως του στρατευματος, το οποιον απεπεμφεν ο Αμασιας, δια να μη υπαγωσι μετ' αυτου εις πολεμον, επεπεσον επι τας πολεις του Ιουδα, απο Σαμαρειας εως Βαιθ-ωρων, και επαταξαν τρεις χιλιαδας εξ αυτων και ελαβον λαφυρα πολλα. ¹⁴Αφου δε ο Αμασιας επεστρεφεν απο της σφαγης των Ιδουμιαων, εφερε τους θεους των υιων Σηειρ και εστησεν αυτους εις εαυτον θεους και προσεκυνησεν εμπροσθεν αυτων και εθυμιασεν εις αυτους. ¹⁵Δια τουτο εξηφθη η οργη του Κυριου κατα του Αμασιου· και απεστειλε προς αυτον προφητην και ειπε προς αυτον, Δια τι εξεζητησας τους θεους του λαου, οιτινες δεν ηδυνθησαν να ελευθερωσωσι τον λαον αυτων εκ της χειρος σου; ¹⁶Και ενω ελαλει προς αυτον, ο βασιλευς ειπε προς αυτον, Συμβουλον σε εκαμον του βασιλεως; παυσον· δια τι να θανατωθης; Και επαυσεν ο προφητης, ειπων, Εξευρω οτι ο Θεος εβουλευθη να σε εξολοθρευση, επειδη εκαμες τουτο και δεν υπηκουσας εις την συμβουλην μου. ¹⁷Τοτε συνεβουλευθη Αμασιας ο βασιλευς του Ιουδα και απεστειλε προς τον Ιωας υιον του Ιωαχαζ, υιου του Ιηου, τον βασιλεα του Ισραηλ, λεγων, Ελθε, να ιδωμεν αλληλους προσωπικως. ¹⁸Και απεστειλεν Ιωας ο βασιλευς του Ισ-

ραηλ προς τον Αμασιαν βασιλεα του Ιουδα, λεγων, Η ακανθα η εν τω Λιβανω απεστειλε προς την κεδρον την εν τω Λιβανω, λεγουσα, Δος την θυγατερα σου εις τον υιον μου δια γυναικα· πλην διεβη θηριον του αγρου το εν τω Λιβανω, και κατεπατησε την ακανθαν. ¹⁹Συ λεγεις, ιδου, επαταξας τον Εδωμ· και η καρδια σου επηρηθη εις καυχησιν· καθου τωρα εν τω οικω σου· δια τι εμπλεκεσαι εις κακον, δια το οποιον ηθελες πεσει, συ και ο Ιουδας μετα σου; ²⁰Αλλ' ο Αμασιας δεν υπηκουσε· διοτι εκ Θεου ητο τουτο, δια να παραδωση αυτους εις την χειρα των εχθρων, επειδη εξεζητησαν τους θεους του Εδωμ. ²¹Ανεβη λοιπον Ιωας ο βασιλευς του Ισραηλ· και ειδον αλληλους προσωπικως, αυτος και Αμασιας ο βασιλευς του Ιουδα, εν Βαιθ-σεμες, ητις ειναι του Ιουδα. ²²Και εκτυπηθη ο Ιουδας εμπροσθεν του Ισραηλ, και εφυγον εκαστος εις τας σκηνας αυτου. ²³Και συνελαβεν Ιωας ο βασιλευς του Ισραηλ Αμασιαν τον βασιλεα του Ιουδα, υιον του Ιωας υιου του Ιωαχαζ, εν Βαιθ-σεμες, και εφε-ρεν αυτον εις Ιερουσαλημ και κατεδαφισε το τειχος της Ιερουσαλημ απο της πυλης Εφραιμ εως της πυλης της γωνιας, τετρακοσιας πηχας. ²⁴Και λαβων παν το χρυσιον και το αργυριον και παντα τα σκευη τα ευρεθεντα εν τω οικω του Θεου μετα του Ωβηδ-εδωμ, και τους θησαυρους του οικου του βασιλεως, και ανθρωπους ενεχυρα, επεστρεφεν εις Σαμαρειαν. ²⁵Εζησε δε Αμασιας ο υιος του Ιωας ο βασιλευς του Ιουδα, μετα τον θανατον του Ιωας υιου του Ιωαχαζ βασιλεως του Ισραηλ, δεκαπεντε ετη. ²⁶Αι δε λοιπαι πραξεις του Αμασιου, αι πρωται και αι εσχαται, ιδου, δεν ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ιουδα και του Ισραηλ; ²⁷Και υστερον αφου εστραφη ο Αμασιας απο οπισθεν του Κυριου, εκαμον συνωμοσιαν κατ' αυτου εν Ιερουσαλημ· και εφυγεν εις Λαχεις· απεστειλαν ομως κατοπιν αυτου εις Λαχεις και εθανατωσαν αυτον εκει. ²⁸Και εφεραν αυτον επι ιππων, και εθαψαν αυτον μετα των πατερων αυτου εν πολει Ιουδα.

26Ελαβε δε πας ο λαος του Ιουδα τον Οζιαν, οντα ηλικιας δεκαεξ ετων, και εκαμον αυτον βασιλεα αντι του πατρος αυτου Αμασιου. ²Ουτος ωκοδομησε την Αιλωθ και επεστρεφεν αυτην εις τον Ιουδαν, αφου ο βασιλευς εκοιμηθη μετα των πατερων αυτου. ³Δεκαεξ ετων ηλικιας ητο ο Οζιας οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε πεντηκοντα δυο ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιεχολια εξ Ιερουσαλημ. ⁴Και επραξε το ευθες ενωπιον Κυριου, κατα παντα οσα επραξεν Αμασιας ο πατηρ αυτου. ⁵Και εξεζητει τον Θεον εν ταις ημεραις του Ζαχαριου, του νοημονος εις τας ορασεις του Θεου· και οσον καιρον εξεζητει τον Κυριον, ευωδονεν αυτον ο Θεος. ⁶Και εξηλθε και επολεμησεν εναντιον των Φιλισταιων, και εκρημνισε το τειχος της Γαθ και το τειχος της Ιαβνη και το τειχος της Αζωτου και ωκοδομησε πολεις εν Αζωτω και εν Φιλισταιois. ⁷Και εβοηθησεν αυτον ο Θεος εναντιον των Φιλισταιων και εναντιον των

Αραβων των κατοικουντων εν Γουρ-βααλ, και των Μεουνειμ. ⁸Και εδωκαν οι Αμμωνιται δωρα εις τον Οζιαν και διεδοθη το ονομα αυτου εως της εισοδου της Αιγυπτου· διοτι εκραταιωθη εις ακρον. ⁹Και ωκοδομησεν ο Οζιας πυργους εν Ιερουσαλημ, επι της πυλης της γωνιας και επι της πυλης της φαραγγος και επι των γωνιων, και ωχυρωσεν αυτους. ¹⁰Ωικοδομησεν επι πυργους εν τη ερημω και ηνοιξε πολλα φρεατα· διοτι ειχε κτηνη πολλα και εν τοις χαμηλοις τοποις και εν ταις πεδιασι και γεωργους και αμπελουργους εν τη ορεινη και εν τω Καρμηλω· διοτι ηγαπα την γεωργιαν. ¹¹Και ειχεν ο Οζιας στρατευμα πολεμιστων, εξερχομενων εις πολεμον κατα ταγματα, κατα τον αριθμον της απαριθμησεως αυτων γενομενης υπο Ιειηλ του γραμματεως και Μαασια του επιστατου, υπο την οδηγιαν του Ανανιου, ενος των στρατηγων του βασιλεως. ¹²Πας ο αριθμος των αρχηγων των πατριων των δυνατων εν ισχυι ητο δυο χιλιαδες εξακοσιοι. ¹³Και υπο την οδηγιαν αυτων ητο δυναμις πολεμικη, τριακοσιαι επτα χιλιαδες και πεντακοσιοι, δυνατοι και ανδρειοι εις τον πολεμον, δια να βοηθωσι τον βασιλεα εναντιον των εχθρων. ¹⁴Και ητοιμασεν εις αυτους ο Οζιας, εις απαν το στρατευμα, θυρεους και λογχας και περικεφαλαιας και θωρακας και τοξα και σφενδονας δια λιθους. ¹⁵Και εκαμεν εν Ιερουσαλημ μηχανας, εφευρημενας υπο μηχανικων, δια να ηναι επι των πυργων και επι των γωνιων, ωστε να ριπτωσι δι' αυτων βελη και λιθους μεγαλους· και εξηλθε το ονομα αυτου μακρान· διοτι εβοηθειτο θαυμασιως, εωσου εκραταιωθη. ¹⁶Αλλ' αφου εκραταιωθη, επηρθη η καρδια αυτου εις διαφθοραν· και ησεβησεν εις Κυριον τον Θεον αυτου και εισηλθεν εις τον ναον του Κυριου δια να θυμιαση επι το θυσιαστηριον του θυμιαματος. ¹⁷Και Αζαριας ο ιερευς εισηλθε κατοπιν αυτου, και μετ' αυτου ογδοηκοντα ιερεις του Κυριου, ανδρες δυνατοι. ¹⁸και αντεστησαν εις τον Οζιαν τον βασιλεα και ειπον προς αυτον, Δεν ανηκει εις σε, Οζια, να θυμιασης εις τον Κυριον, αλλ' εις τους ιερεις τους υιους του Ααρων, τους καθιερωμενους να θυμιαζωσιν· εξελθε εκ του αγιαστηριου· διοτι ησεβησας· και τουτο δεν θελει εισθαι προς δοξαν εις σε παρα Κυριου του Θεου. ¹⁹Ο δε Οζιας, εχων εν τη χειρι αυτου θυμιατηριον δια να θυμιαση, εθυμωθη· και ενω εθυμωθη προς τους ιερεις, ανετειλεν η λεπρα εν τω μετωπω αυτου εμπροσθεν των ιερων εν τω οικω του Κυριου, πλησιον του θυσιαστηριου του θυμιαματος. ²⁰Και ανεβλεψεν εις αυτον Αζαριας ο ιερευς ο πρωτος και παντες οι ιερεις, και ιδου, ητο λεπρος κατα το μετωπον αυτου· και εσπευσαν να εκβαλωσιν αυτον εκειθεν· και αυτος μαλιστα εσπευσε να εξελθη, διοτι επαταξεν αυτον ο Κυριος. ²¹Και ητο ο Οζιας ο βασιλευς λεπρος εως της ημερας του θανατου αυτου· και κατωκει εν οικω κεχωρισμενω λεπρος· διοτι απεκοπη απο του οικου του Κυριου· ητο δε επι του οικου του βασιλεως Ιωθαμ ο υιος αυτου, κρινων τον λαον της γης. ²²Αι δε λοιπαι πραξεις του Οζιου, αι πρωται και αι εσχαται, εγραφησαν υπο Ησαιου του

προφητου υιου του Αμωσ. ²³Και εκοιμηθη ο Οζιας μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον μετα των πατερων αυτου εν τω πεδιω της ταφης των βασιλεων· διοτι ειπον, Ειναι λεπρος. Και εβασιλευσεν αντ' αυτου Ιωθαμ ο υιος αυτου.

27Εικοσιπεντε ετων ηλικιας ητο ο Ιωθαμ οτε εβασιλευσε· και εβασιλευσε δεκαεξ ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Ιερουσα, θυγατηρ του Σαδωκ. ²Και επραξε το ευθες ενωπιον Κυριου, κατα παντα οσα επραξεν Οζιας ο πατηρ αυτου· δεν εισηλθεν ομως εις τον ναον του Κυριου. Και ο λαος ητο επι διεφθαρμενος. ³Ουτος ωκοδομησε την υψηλην πυλην του οικου του Κυριου· και επι του τειχους του Οφηλ ωκοδομησε πολλα. ⁴Ωικοδομησεν επι πολεις εν τη ορεινη του Ιουδα, και εν τοις δρυμοις ωκοδομησε φρουρια και πυργους. ⁵Και πολεμησας με τον βασιλεα των υιων Αμμων, υπερισχυσεν εναντιον αυτων. Και κατ' εκεινον τον ενιαυτον οι υιοι Αμμων εδωκαν εις αυτον εκατον ταλαντα αργυριου και δεκα χιλιαδας κορων σιτου και δεκα χιλιαδας κριθης. Τοσα επληρωσαν εις αυτον οι υιοι Αμμων και το δευτερον ετος και το τριτον. ⁶Και εκραταιωθη ο Ιωθαμ, επειδη κατευθυνη τας οδους αυτου ενωπιον Κυριου του Θεου αυτου. ⁷Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωθαμ και παντες οι πολεμοι αυτου, και αι οδοι αυτου, ιδου, ειναι γεγραμμενοι εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ισραηλ και Ιουδα. ⁸Εικοσιπεντε ετων ηλικιας ητο οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε δεκαεξ ετη εν Ιερουσαλημ. ⁹Και εκοιμηθη ο Ιωθαμ μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον εν πολει Δαβιδ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Αχαζ ο υιος αυτου.

28Εικοσι ετων ηλικιας ητο ο Αχαζ οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε δεκαεξ ετη εν Ιερουσαλημ· δεν επραξεν ομως το ευθες ενωπιον Κυριου, ως ο Δαβιδ ο πατηρ αυτου· ²αλλα περιεπατησεν εν ταις οδοις των βασιλεων του Ισραηλ και εκαμεν επι ειδωλα χωνευτα εις τους Βααλειμ. ³Και αυτος εθυμιασεν εν τη κοιλαδι του υιου Εννομι και διεβιβασε τα τεκνα αυτου δια του πυρος, κατα τα βδελυγματα των εθνων τα οποια εξεδιωξεν ο Κυριος απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ⁴Και εθυσιαζε και εθυμιαζεν επι τους υψηλους τοπους και επι τους λοφους και υποκατω παντος δενδρου πρασινου. ⁵Δια τουτο παρεδωκεν αυτον Κυριος ο Θεος αυτου εις την χειρα του βασιλεως της Συριας· και επαταξαν αυτον, και ελαβον αιχμαλωτους μεγα πληθος εξ αυτων και εφεραν αυτους εις Δαμασκον. Και παρεδοθη επι εις την χειρα του βασιλεως του Ισραηλ, οστις επαταξεν αυτον εν σφαγη μεγαλη. ⁶Διοτι Φεκα ο υιος του Ρεμαλια εθανατωσεν εκ του Ιουδα εκατον εικοσι χιλιαδας εν μια ημερα, παντας δυνατους εν ισχυι, επειδη εγκατελιπον Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων. ⁷Και Ζιχρι, ανηρ δυνατος εκ του Εφραιμ, εθανατωσε Μαασιαν τον υιον του βασιλεως και Αζρικαμ τον επιστατην του παλατιου και Ελκανα τον

δευτερον μετα τον βασιλεα. ⁸Και ηγμαλωτισαν οι υιοι Ισραηλ εκ των αδελφων αυτων διακοσιας χιλιαδας, γυναικας, υιους και θυγατερας, και ελαβον ετι λαφυρα πολλα εξ αυτων και εφεραν τα λαφυρα εις Σαμαρειαν. ⁹Ητο δε εκει προφητης του Κυριου, ονομαζομενος Ωδηδ· και εξηλθεν εις απαντησιν του στρατευματος του ερχομενου εις Σαμαρειαν και ειπε προς αυτους, Ιδου, επειδη Κυριος ο Θεος των πατερων σας εθυμωθη κατα του Ιουδα, παρεδωκεν αυτους εις την χειρα σας· και σεις εθανατωσατε αυτους εν μανια, ητις εφθασεν εως του ουρανου· ¹⁰και τωρα λεγετε να υποταξητε εις εαυτους τους υιους Ιουδα και της Ιερουσαλημ δια δουλους και δουλας· δεν ειναι με σας, με σας μαλιστα, αμαρτια εναντιον Κυριου του Θεου σας; ¹¹τωρα λοιπον ακουσατε μου και επιστρεψατε τους αιχμαλωτους, τους οποιους ηγμαλωτισατε εκ των αδελφων σας· διοτι οργη θυμου Κυριου επικειται εις εσας. ¹²Και εσηκωθησαν τινες εκ των αρχοντων των υιων Εφραιμ, Αζαριας ο υιος του Ιωαναν, Βαραχιας ο υιος του Μεσιλλεμωθ και Εζεκιας ο υιος του Σαλλουμ και Αμασα ο υιος του Αδλαι εναντιον των ερχομενων απο του πολεμου, ¹³και ειπον προς αυτους, Δεν θελετε εισαξει εδω τους αιχμαλωτους· διοτι ενω ηνομησαμεν εις Κυριον, θελετε να προσθεσητε εις τας αμαρτιας ημων και εις τας ανομιας ημων· διοτι μεγαλη ειναι ανομια ημων, και οργη θυμου επικειται επι τον Ισραηλ. ¹⁴Και αφηκαν οι πολεμισται τους αιχμαλωτους και τα λαφυρα ενωπιον των αρχοντων και πασης της συναξεως. ¹⁵Και σηκωθεντες οι ανδρες, οι ονομασθεντες κατ' ονομα, ελαβον τους αιχμαλωτους και παντας τους γυμνους αυτων ενεδυσαν εκ των λαφυρων· και αφου ενεδυσαν αυτους και υπεδηματωσαν αυτους και εδωκαν εις αυτους να φαγωσι και να πιωσι και ηλειψαν αυτους, και παντας τους αδυνατους εξ αυτων μετεκομισαν επι ονους και εφεραν αυτους εις Ιεριχω, την πολιν των φοινικων, προς τους αδελφους αυτων· και επεστρεψαν εις Σαμαρειαν. ¹⁶Κατα τον καιρον εκεινον ο βασιλευς Αχαζ απεστειλε προς τους βασιλεις της Ασσυριας, δια να βοηθησωσιν αυτον. ¹⁷Διοτι ελθοντες παλιν οι Ιδουμαιοι επαταξαν τον Ιουδαν και ελαβον αιχμαλωτους. ¹⁸Και εφορμησαντες οι Φιλισταιοι εις τας πολεις της πεδινης και της μεσημβρινης του Ιουδα· εκυριευσαν την Βαιθ-σεμες και την Αιαλων και την Γεδρωθ, και την Σοκχω και τας κωμας αυτης, και την Θαμνα και τας κωμας αυτης, και την Γιμζω και ταις κωμας αυτης· και κατωκησαν εκει. ¹⁹Διοτι ο Κυριος εταπεινωσε τον Ιουδαν δια τον Αχαζ βασιλεα του Ισραηλ· επειδη διεφθειρε τον Ιουδαν και ησεβησε σφοδρα εις τον Κυριον. ²⁰Και ηλθε προς αυτον ο Θελγαθ-φελνασαρ, βασιλευς της Ασσυριας, και κατεθλιψεν αυτον αντι να ενδυναμωση αυτον. ²¹Διοτι ο Αχαζ, λαβων τους θησαυρους του οικου του Κυριου και του οικου του βασιλεως και των αρχοντων, εδωκεν εις τον βασιλεα της Ασσυριας· πλην ουχι εις βοηθειαν αυτου. ²²Και εν τω καιρω της στενοχωριας αυτου ετι μαλλον παρηνομησεν εις τον Κυριον αυτος ο βασιλευς Αχαζ. ²³Και

εθυσιαζεν εις τους θεους της Δαμασκου, τους παταξαντας αυτον· και ελεγεν, Επειδη οι θεοι του βασιλεως της Συριας βοηθηουσιν αυτους, εις τουτους θελω θυσιασει, δια να βοηθησωσι και εμε. Εκεινοι ομως εσταθησαν η φθορα αυτου και παντος του Ισραηλ. ²⁴Και συνηθροισεν ο Αχαζ τα σκευη του οικου του Θεου, και κατεκοφε τα σκευη του οικου του Θεου και εκλεισε τας θυρας του οικου του Κυριου, και εκαμεν εις εαυτον θυσιαστηρια εν παση γωνια εν Ιερουσαλημ. ²⁵Και εν παση πολει του Ιουδα εκαμεν υψηλους τοπους, δια να θυμιαζη εις αλλους θεους, και παρωργισε Κυριον τον Θεον των πατερων αυτου. ²⁶Αι δε λοιπαι πραξεις αυτου και πασαι αι οδοι αυτου, αι πρωται και αι εσχαι, ιδου, ειναι γεγραμμεναι εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ιουδα και Ισραηλ. ²⁷Και εκοιμηθη ο Αχαζ μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον εν τη πολει, εν Ιερουσαλημ· δεν εφεραν ομως αυτον εις τους ταφους των βασιλεων του Ισραηλ· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Εζεκιας ο υιος αυτου.

29ο Εζεκιας εβασιλευσεν ηλικιας εικοσιπεντε ετων, και εβασιλευσεν εικοσιεννεα ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Αβια, θυγατηρ του Ζαχαριου. ²Και επραξε το ευθες ενωπιον Κυριου, κατα παντα οσα επραξε Δαβιδ ο πατηρ αυτου. ³Ουτος εν τω πρωτω ετει της βασιλειας αυτου, τον πρωτον μηνα, ηνοιξε τας θυρας του οικου του Κυριου και επεσκευασεν αυτας. ⁴Και εισηγαγε τους ιερεις και τους Λευιτας, και συνηγαγεν αυτους εις την ανατολικην πλατειαν, ⁵και ειπε προς αυτους, Ακουσατε μου, Λευιται· Αγιασθητε τωρα, και αγιασατε τον ναον Κυριου του Θεου των πατερων σας και εκβαλετε την ακαθαρσιαν εκ του αγιου τοπου. ⁶Διοτι οι πατερες ημων παρηνομησαν και επραξαν πονηρα ενωπιον Κυριου του Θεου ημων και εγκατελιπον αυτον, και απεστρεψαν τα προσωπα αυτων απο του κατοικητηριου του Κυριου και εστρεψαν τα νωτα· ⁷και εκλεισαν τας θυρας του προναου και εσβεσαν τους λυχνους και θυμιαμα δεν εθυμιαζον και ολοκαυτωματα δεν προσεφερον εις τον Θεον του Ισραηλ εν τω αγιω τοπω. ⁸Δια τουτο η οργη του Κυριου ηλθεν επι τον Ιουδαν και την Ιερουσαλημ, και παρεδωκεν αυτους εις διασποραν, εις εκστασιν και εις συριγμον, καθως βλεπετε με τους οφθαλμους σας. ⁹Διοτι ιδου, οι πατερες ημων επεσον δια μαχαιρας· και οι υιοι ημων και αι θυγατερες ημων και αι γυναικες ημων ειναι δια τουτο εις αιχμαλωσιαν. ¹⁰Τωρα λοιπον εχω εν τη καρδια μου να καμω διαθηκην προς τον Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, δια να αποστρεψη την οργην του θυμου αυτου αφ' ημων. ¹¹Τεκνα μου, μη πλανασθε τωρα· διοτι ο Κυριος σας εξελεξε δια να παριστασθε ενωπιον αυτου, να υπηρετητε αυτον και να ησθε λειτουργοι αυτου και να θυμιαζητε. ¹²Τοτε εσηκωθησαν οι Λευιται, Μααθ ο υιος του Αμασαι και Ιωηλ ο υιος του Αζαριου, εκ των υιων των Κααθιτων· εκ δε των υιων του Μεραρι, Κεις ο υιος του Αβδι και Αζαριας ο υιος του Ιαλελεηλ· και εκ των Γηρσωνι-

των, Ιωαχ ο υιος του Ζιμμα και Εδεν ο υιος του Ιωαχ·¹³ και εκ των υιων του Ελισαφαν, Σιμρι και Ιειηλ· και εκ των υιων του Ασαφ, Ζαχαριας και Ματθανιας·¹⁴ και εκ των υιων του Αιμαν, Ιεχιηλ και Σιμει· και εκ των υιων του Ιεδουθουν, Σεμιας και Οζιηλ.¹⁵ Και συνηγαγον τους αδελφους αυτων και ηγιασθησαν και ηλθον, ως προσεταξεν ο βασιλευς δια του λογου του Κυριου, να καθαρισωσι τον οικον του Κυριου.¹⁶ Και εισηλθον οι ιερεις εις το ενδοτερον του οικου του Κυριου, δια να καθαρισωσιν αυτον· και εξεβαλον πασαν την ακαθαρσιαν την ευρεθεισαν εν τω ναω του Κυριου, εν τη αυλη του οικου του Κυριου· οι δε Λευιται λαβοντες, εφεραν εξω εις τον χειμαρρον Κεδρων.¹⁷ Και ηρχισαν να αγιαζωσι τη πρωτη του μηνος του πρωτου, και τη ογδοη ημερα του μηνος εισηλθον εις τον προναον του Κυριου. Και ηγιασαν τον οικον του Κυριου εν οκτω ημεραις, και τη δεκατη εκτη του μηνος του πρωτου ετελειωσαν.¹⁸ Τοτε εισηλθον προς Εζεκιαν τον βασιλεα και ειπον, Εκαθαρισαμεν ολον τον οικον του Κυριου και το θυσιαστηριον της ολοκαυτσεως και παντα τα σκευη αυτου και την τραπεζαν της προθεσεως και παντα τα σκευη αυτης·¹⁹ και παντα τα σκευη, τα οποια εμιανεν ο βασιλευς Αχαζ επι της βασιλειας αυτου, οτε απεστατησεν, ητοιμασαμεν και ηγιασαμεν· και ιδου, ειναι εμπροσθεν του θυσιαστηριου του Κυριου.²⁰ Τοτε εξηγγερθη Εζεκιας ο βασιλευς, και συναγαγων τους αρχοντας της πολεως, ανεβη προς τον οικον του Κυριου.²¹ Και εφεραν επτα μοσχους και επτα κριους και επτα αρνια και επτα τραγους δια προσφοραν περι αμαρτιας υπερ της βασιλειας και υπερ του αγιαστηριου και υπερ του Ιουδα. Και ειπε προς τους ιερεις, τους υιους Ααρων, να προσφερωσιν αυτα επι του θυσιαστηριου του Κυριου.²² Και εσφαξαν τους μοσχους· και παραλαβοντες οι ιερεις το αιμα, ερραντισαν επι το θυσιαστηριον· ομοιως εσφαξαν τους κριους και ερραντισαν το αιμα επι το θυσιαστηριον· και εσφαξαν τα αρνια και ερραντισαν το αιμα επι το θυσιαστηριον.²³ Επειτα προσηγαγον τους τραγους, δια την περι αμαρτιας προσφοραν, εμπροσθεν του βασιλεως και της συναξεως, οι δε επεθεσαν τας χειρας αυτων επ' αυτους·²⁴ και εσφαξαν αυτους οι ιερεις και ερραντισαν το αιμα αυτων περι αμαρτιας επι το θυσιαστηριον, δια να καμωσιν εξιλωσιν υπερ παντος του Ισραηλ· διοτι ο βασιλευς προσεταξε το ολοκαυτωμα και την περι αμαρτιας προσφοραν υπερ παντος του Ισραηλ.²⁵ Και εστησε τους Λευιτας εν τω οικω του Κυριου εν κυμβαλοις, εν ψαλτηριοις και εν κιθαραις, κατα το προσταγμα του Δαβιδ και Γαδ του βλεποντος του βασιλεως και Ναθαν του προφητου· διοτι το προσταγμα ητο παρα Κυριου δια των προφητων αυτου.²⁶ Και εσταθησαν οι Λευιται με τα οργανα του Δαβιδ και οι ιερεις με τας σαλπιγγας.²⁷ Και ειπεν ο Εζεκιας να προσφερωσι την ολοκαυτωσιν επι του θυσιαστηριου. Και οτε ηρχισεν η ολοκαυτωσις, ηρχισεν ο υμνος του Κυριου, με τας σαλπιγγας και με τα οργανα τα διωρισμενα παρα του Δαβιδ βασιλεως του Ισραηλ.²⁸ Και

προσεκυνει πασα η συναξις και εψαλλον οι ψαλτωδοι και οι σαλπιγκται εσαλπιζον· ολον τουτο εξηκολουθει εωσου ετελειωσεν η ολοκαυτωσις.²⁹ Και ως ετελειωσαν προσφεροντες, εκλιναν ο βασιλευς και παντες οι ευρεθεντες μετ' αυτου και προσεκυνησαν.³⁰ Και ειπε προς τους Λευιτας Εζεκιας ο βασιλευς και οι αρχοντες να υμνωσι τον Κυριον με τους λογους του Δαβιδ και Ασαφ του βλεποντος. Και υμνησαν εν ευφροσυνη και κυφαντες προσεκυνησαν.³¹ Τοτε αποκριθεις ο Εζεκιας ειπε, Τωρα εισθε καθιερωμενοι εις τον Κυριον· προσελθετε και προσφερετε θυσιας και ευχαριστηριους προσφορας εν τω οικω του Κυριου. Και προσεφερεν η συναξις θυσιας και ευχαριστηριους προσφορας, και πας προθυμος την καρδιαν, ολοκαυτωματα.³² Και εγεινεν ο αριθμος των ολοκαυτωματων, τα οποια προσεφερεν η συναξις, εβδομηκοντα μοσχοι, εκατον κριοι, διακοσια αρνια· παντα ταυτα ησαν δια ολοκαυτωσιν προς τον Κυριον.³³ Τα δε αφιερωματα ησαν εξακοσιοι βοες και τρισχιλια προβατα.³⁴ Οι ιερεις ομως ησαν ολιγοι και δεν ηδυναντο να εκδερωσι παντα τα ολοκαυτωματα· οθεν οι αδελφοι αυτων οι Λευιται εβοηθησαν αυτους, εωσου η εργασια συνετελεσθη και εωσου ηγιασθησαν οι ιερεις· διοτι οι Λευιται εσταθησαν ευθυτεροι την καρδιαν εις το να αγιασθωσι, παρα οι ιερεις.³⁵ Ετι δε τα ολοκαυτωματα ησαν πολλα, μετα των στεατων των ειρηνικων προσφορων, και μετα των σπονδων δι' εκαστον ολοκαυτωμα. Ουτως αποκατεσταθη η υπηρεσια του οικου του Κυριου.³⁶ Και ευφρανθη ο Εζεκιας και πας ο λαος, οτι ο Θεος προδιεθεσε τον λαον· επειδη το πραγμα εγεινεν αιφνιδιως.

30 Και απεστειλεν ο Εζεκιας προς παντα τον Ισραηλ και Ιουδαν· εγραψεν ετι επιστολας προς Εφραιμ και Μανασση, δια να ελθωσιν εις τον οικον του Κυριου εν Ιερουσαλημ, να καμωσι πασχα εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ.² Διοτι συνεβουλευθη ο βασιλευς και οι αρχοντες αυτου και πασα η συναξις εν Ιερουσαλημ να καμωσι το πασχα εν τω δευτερω μηνι.³ Επειδη δεν ηδυνηθησαν να καμωσιν αυτο εν τω καιρω εκεινω, διοτι οι ιερεις δεν ησαν αρκετα ηγιασμενοι και ο λαος δεν ητο συνηγμενος εν Ιερουσαλημ.⁴ Και ηρεσε το πραγμα εις τον βασιλεα και εις πασαν την συναξιν.⁵ Οθεν απεφασισαν να διακηρυξωσι δια παντος του Ισραηλ, απο Βηρ-σαββε εως Δαν, να ελθωσι δια να καμωσι πασχα εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ εν Ιερουσαλημ· διοτι απο πολλου χρονου δεν ειχον καμει κατα το γεγραμμενον.⁶ Και υπηγαν οι ταχυδρομοι μετα των επιστολων παρα του βασιλεως και των αρχοντων αυτου, δια παντος του Ισραηλ και Ιουδα, και κατα την προσταγην του βασιλεως, λεγοντες, υιοι Ισραηλ, επιστρεψατε προς Κυριον τον Θεον του Αβρααμ, Ισαακ και Ισραηλ· και αυτος θελει επιστρεψει εις τους εναπολειφθεντας απο σας, οσοι διεσωθητε εκ χειρος των βασιλεων της Ασσυριας·⁷ και μη γινεσθε καθως οι πατερες σας και καθως οι αδελφοι σας, οτινεις

ησεβησαν εις Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων· και παρεδωκεν αυτους εις ερημωσιν, ως βλεπετε· ⁸τώρα μη σκληρυνητε τον τραχηλον σας, καθως οι πατερες σας· υποταχθητε εις τον Κυριον και εισελθετε εις το αγιαστηριον αυτου, το οποιον ηγιασεν εις τον αιωνα· και δουλευσατε Κυριον τον Θεον σας, δια να αποστρεψη την εξαψιν του θυμου αυτου αφ' υμων· ⁹διotti εαν επιστρεψητε προς τον Κυριον, οι αδελφοι σας και τα τεκνα σας θελουσιν ευρει ελεος εμπροσθεν των αιχμαλωτισαντων αυτους, και θελουσιν επανελθει εις την γην ταυτην· διotti οικτιρμων και ελεημων ειναι Κυριος ο Θεος σας και δεν θελει αποστρεψει το προσωπον αυτου απο σας, εαν επιστρεψητε προς αυτον. ¹⁰Και διηλθον οι ταχυδρομοι απο πολεως εις πολιν δια της γης του Εφραιμ και Μανασση και εως Ζαβουλων· πλην εκεινοι κατεγελασαν αυτους και εμυκτηρισαν αυτους. ¹¹Τινες ομως εκ του Ασηρ και Μανασση και Ζαβουλων υπεκλιναν και ηλθον εις Ιερουσαλημ. ¹²Και επι Ιουδαν ητο χειρ Θεου, ωστε να δωση εις αυτους καρδιαν μιαν, δια να καμωσι την προσταγην του βασιλεως και των αρχοντων, κατα τον λογον του Κυριου. ¹³Και συνηχθησαν εις Ιερουσαλημ λαος πολυς, δια να καμωσι την εορτην των αζυμων εν τω μηνι τω δευτερω, συναξις μεγαλη σφοδρα. ¹⁴Και σηκωθεντες, αφηρεσαν τα θυσιασθηρια τα εν Ιερουσαλημ· και παντα τα θυσιασθηρια του θυμιαματος αφηρεσαν και ερριψαν αυτα εις τον χειμαρρον Κεδρων. ¹⁵Και εθυσιασαν το πασχα τη δεκατη τεταρτη του δευτερου μηνος· και εντραπησαν οι ιερεις και οι Λευιται, και αγιασθεντες εισεφεραν ολοκαυτωματα εις τον οικον του Κυριου. ¹⁶Και εσταθησαν εν τω τοπω αυτων, κατα την ταξιν αυτων, κατα τον νομον Μωυσεως του ανθρωπου του Θεου· και ερραντιζον οι ιερεις το αιμα, λαμβανοντες εκ της χειρος των Λευιτων. ¹⁷Διotti ησαν πολλοι εν τη συναξει, οι μη αγιασθεντες· δια τουτο ελαβον οι Λευιται το φορτιον να σφαξωσι τα αρνια του πασχα δια παντα τον μη καθαρων, δια να αγιασωσιν αυτους εις τον Κυριον. ¹⁸Επειδη μεγα μερος εκ του λαου, πολλοι εκ του Εφραιμ και Μανασση, Ισσαχαρ και Ζαβουλων δεν ειχον καθαρισθη, αλλ' ετρωγον το πασχα ουχι κατα το γεγραμμενον· ο Εζεκιας ομως εδεηθη υπερ αυτων, λεγων, Ο αγαθος Κυριος ας γεινη ιλεως εις παντα, ¹⁹οστις κατευθυνει την καρδιαν αυτου εις το να εκζητη τον Θεον, Κυριον τον Θεον των πατερων αυτου, και αν δεν εκαθαρισθη κατα τον καθαρισμον του αγιασθηριου. ²⁰Και επηκουσεν ο Κυριος του Εζεκιου και συνεχωρησε τον λαον. ²¹Και εκαμον οι υιοι Ισραηλ οι ευρεθεντες εν Ιερουσαλημ την εορτην των αζυμων επτα ημερας εν ευφροσυνη μεγαλη· και υμνουν οι Λευιται και οι ιερεις τον Κυριον καθ' εκαστην ημεραν, τον Κυριον, με οργανα δυνατα. ²²Και ελαλησεν ο Εζεκιας κατα την καρδιαν παντων των Λευιτων των εχοντων συνεσιν αγαθην περι του Κυριου· και ετρωγον εν τη εορτη επτα ημερας, θυσιαζοντες θυσιας ειρηνικας και δοξολογουντες Κυριον τον Θεον των πατερων αυτων. ²³Και συνεβουλευθη πασα η συναξις να καμωσιν

αλλας επτα ημερας· και εκαμον αλλας επτα ημερας ευφροσυνην. ²⁴Διotti προσεφερεν Εζεκιας, ο βασιλευς του Ιουδα, εις την συναξιν χιλιους βοας και επτα χιλιαδας προβατων· και οι αρχοντες προσεφεραν εις την συναξιν χιλιους βοας και δεκα χιλιαδας προβατων· και ηγιασθησαν πολλοι ιερεις. ²⁵Και ευφρανθησαν πασα η συναξις του Ιουδα και οι ιερεις και οι Λευιται και πασα η συναξις η συνελθουσα εκ του Ισραηλ και οι ξενοι οι ελθοντες εκ της γης του Ισραηλ και οι κατοικουντες εν Ιουδα. ²⁶Και εγεινεν ευφροσυνη μεγαλη εν Ιερουσαλημ· διotti απο των ημερων του Σολομωντος υιου του Δαβιδ βασιλεως του Ισραηλ, δεν εγεινε τοιουτον πραγμα εν Ιερουσαλημ. ²⁷Μετα ταυτα σηκωθεντες οι ιερεις οι Λευιται ηυλογησαν τον λαον· και επηκουσθη η φωνη αυτων, και ηλθεν η προσευχη αυτων εις τον ουρανον, το αγιον κοινηθηριον του Κυριου.

31 Αφου δε συνετελεσθησαν παντα ταυτα, πας ο Ισραηλ οι ευρεθεντες εξηλθον εις τας πολεις του Ιουδα και συνετριψαν τα αγαλαματα και κατεκοψαν τα αλση και εκρημνισαν τους υψηλους τοπους και τα θυσιασθηρια απο παντος του Ιουδα και Βενιαμιν· το αυτο εκαμον και εις τον Εφραιμ και Μανασση, εωσου συνετελεσαν. Τοτε επεστρεψαν παντες οι υιοι Ισραηλ, εκαστος εις την ιδιοκτησιαν αυτου, εις τας εαυτων πολεις. ²Και διαταξεν ο Εζεκιας τας διαιρεσεις των ιερων και των Λευιτων, κατα τας διαιρεσεις αυτων, εκαστον κατα την υπηρεσιαν αυτου, τους ιερεις και τους Λευιτας, δια τα ολοκαυτωματα και τας ειρηνικας προσφορας, δια να λειτουργωσι και να δοξολογωσι και να υμνωσιν εν ταις πυλαις των σκηνωματων του Κυριου. ³Διαταξε και το μεριδιον του βασιλεως εκ των υπαρχοντων αυτου, δια τας ολοκαυτωσεις, δια τας πρωινιας και εσπερινιας ολοκαυτωσεις και δια τας ολοκαυτωσεις των σαββατων και των νεομηνιων και των επισημων εορτων, κατα το γεγραμμενον εν τω νομω του Κυριου. ⁴Ειπεν ετι προς τον λαον τον κατοικουντα εν Ιερουσαλημ, να διδη την μεριδα των ιερων και Λευιτων, δια να ενισχυωνται εν τω νομω του Κυριου. ⁵Και καθως εξεδοθη ο λογος, οι υιοι Ισραηλ εφεραν εν αφθονια απαρχας σιτου, οινου και ελαιου και μελιτος και παντων των γεννηματων του αγρου· εφεραν ετι εν αφθονια τα δεκατα παντος πραγματος. ⁶Και οι υιοι Ισραηλ και Ιουδα, οι κατοικουντες εν τους πολεσιν Ιουδα, και αυτοι εφεραν τα δεκατα βων και προβατων και τα δεκατα των αγιων πραγματων των αφιερουμενων εις Κυριον τον Θεον αυτων, και εθεσαν κατα σωρους. ⁷Εν τω τριτω μηνι ηρχισαν να καμνωσι τους σωρους και εν τω εβδομω μηνι ετελειωσαν. ⁸και οτε ηλθον ο Εζεκιας και οι αρχοντες και ειδον τους σωρους, ηυλογησαν τον Κυριον και τον λαον αυτου τον Ισραηλ. ⁹Επειτα ηρωτησεν ο Εζεκιας τους ιερεις και τους Λευιτας περι των σωρων. ¹⁰Και απεκριθη προς αυτον Αζαριας, ο πρωτος ιερεις, εκ του οικου Σαδωκ, και ειπεν, Αφου ηρχισαν να φερωσι τας προσφο-

ρας εις τον οικον του Κυριου, εφαγομεν εις χορτασμον, και επερισσευσε πληθος· διοτι ο Κυριος ηυλογησε τον λαον αυτου· και το εναπολειφθεν ειναι η μεγαλη αυτη αφθονια. ¹¹Τοτε ειπεν ο Εζεκιαις να ετοιμασωσι ταμεια εκ τω οικω του Κυριου· και ητοιμασαν, ¹²και εισεφεραν εν πιστει τας προσφορας και τα δεκατα και τα αφιερωματα· επ' αυτων δε ητο επιστατης Χωνανιας ο Λευιτης και μετ' αυτον Σιμει ο αδελφος αυτου. ¹³Ο δε Ιεχιηλ και Αζαζιας και Ναχαθ και Ασαηλ και Ιεριμωθ και Ιωζαβαδ και Ελιηλ και Ισμαχιας και Μααθ και Βεναιας ησαν επιτηρηται, υπο την οδηγιαν του Χωνανιου και Σιμει του αδελφου αυτου, δια προσταγης Εζεκιου του βασιλεως και Αζαριου του επιστατου του οικου του Θεου. ¹⁴Και Κωρη ο υιος του Ιεμνα του Λευιτου, ο πυλωρος κατα ανατολας, ητο επι των προαιρετικων προσφορων του Θεου, δια να διανεμη τας προσφορας του Κυριου και τα αγιωτατα πραγματα. ¹⁵Και μετ' αυτον Εδεν και Μινιαμειν και Ιησοης και Σεμιας, Αμαριας και Σεχανιας, εν ταις πολεσι των ιερων εμπειπιστευμενοι να διανεμωσιν εις τους αδελφους αυτων κατα τας διαιρεσεις αυτων, εξ ισου εις τον μεγαλον και εις τον μικρον, ¹⁶εις παντα τον εισερχομενον εις τον οικον του Κυριου, το καθημερινον αυτου μεριδιον, δια την εις τα υπουργηματα αυτων υπηρεσιαν αυτων, κατα τας διαιρεσεις αυτων, εκτος των αρσενικων αυτων, τα οποια απηριθμηθησαν κατα γενεαλογιαν, απο τριων ετων ηλικιας και επανω· ¹⁷η απαριθμησις δε των ιερων και των Λευιτων εγεινε κατα τον οικον των πατριων αυτων, απο εικοσι ετων ηλικιας και επανω, κατα τα υπουργηματα αυτων, κατα τας διαιρεσεις αυτων· ¹⁸και εις παντα τα τεκνα αυτων, τας γυναικας αυτων και τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων, εις πασαν την συναξιν, οιτινες απηριθμηθησαν κατα γενεαλογιαν· διοτι εν πιστει ηγιασθησαν εις τα αγια. ¹⁹Περι δε των υιων Ααρων των ιερων εν τοις αγροις των προαστειων των πολεων αυτων, ησαν εν εκαστη πολει ανθρωποι διωρισμενοι κατ' ονομα δια να διδωσι μεριδια εις παντα τα αρσενικα μεταξυ των ιερων και εις παντα τα απαριθμηθεντα μεταξυ των Λευιτων. ²⁰Και ουτως εκαμεν ο Εζεκιαις καθ' ολον τον Ιουδαν· και επραξε το καλον και ευθες και αληθινον ενωπιον Κυριου του Θεου αυτου. ²¹Και εις παν εργον, το οποιον ηρχισεν εις την υπηρεσιαν του οικου του Θεου, και εις τον νομον και εις τα προσταγματα, εκζητων τον Θεον αυτου, εκαμεν αυτο εξ ολης της καρδιας αυτου και ευωδουτο.

32Μετα τα πραγματα ταυτα και την αληθειαν ταυτην, ηλθε Σενναχειριμ ο βασιλευς της Ασσυριας, και εισηλθεν εις τον Ιουδαν και εστρατοπεδευσεν εναντιον των οχυρων πολεων και ειπε να υποταξη αυτας εις εαυτον. ²Και ιδων ο Εζεκιαις, οτι ο Σενναχειριμ ηλθε και ο σκοπος αυτου ητο να πολεμηση εναντιον της Ιερουσαλημ, ³συνεβουλευθη μετα των αρχοντων αυτου και μετα των δυνατων αυτου, να εμφραξη τα υδατα των

πηγων των εξω της πολεως· και συνηρησαν μετ' αυτου. ⁴Και συνηχθη λαος πολυς, και ενεφραξαν πασας τας πηγας και τον ποταμον τον ρεοντα δια μεσου της γης, λεγων, Δια τι ελθοντες οι βασιλεις της Ασσυριας να ευρωσιν υδωρ πολυ; ⁵Ενδυναμωθεις ετι ανωκοδομησεν ολον το τειχος το κεχαλασμενον και υψωσεν εις των πυργων, και αλλο τειχος εξω και επεσκευασε την Μιλλω της πολεως Δαβιδ, και εκαμεν οπλα πολλα και θυρεους. ⁶Και εβαλε πολεμαρχους επι τον λαον, και συνηθροισεν αυτους προς εαυτον εις την πλατειαν της πυλης της πολεως και ελαλησε κατα την καρδιαν αυτων, λεγων, ⁷Ενδυναμουσθε και ανδριζεσθε, μη φοβηθητε μηδε πτοηθητε απο προσωπου του βασιλεως της Ασσυριας, και απο προσωπου παντος του πληθους του μετ' αυτου· διοτι πλειοτεροι ειναι μεθ' ημων παρα μετ' αυτου· μετ' αυτου ειναι βραχιονες σαρκινοι μεθ' ημων δε ειναι Κυριος ο Θεος ημων, δια να βοηθη ημας και να μαχηται τας μαχας ημων. Και ενεθαρρυνθη ο λαος εις τους λογους Εζεκιου του βασιλεως του Ιουδα. ⁹Μετα ταυτα απεστειλεν ο Σενναχειριμ βασιλευς της Ασσυριας τους δουλους αυτου εις Ιερουσαλημ, αυτος δε, εχων μεθ' εαυτου πασαν την δυναμιν αυτου, επολιορκει την Λαχεις, προς Εζεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα, και προς παντα τον Ιουδαν τον εν Ιερουσαλημ, λεγων, ¹⁰Ουτω λεγει Σενναχειριμ ο βασιλευς της Ασσυριας· Εις τι πεποιθοτες καθησθε, πολιορκουμενοι εν Ιερουσαλημ; ¹¹Δεν σας απατα ο Εζεκιαις δια να σας παραδωση εις θανατον απο πεινης και απο διψης, λεγων, Κυριος ο Θεος ημων θελει ελευθερωσει ημας εκ της χειρος του βασιλεως της Ασσυριας; ¹²Αυτος ουτος ο Εζεκιαις δεν εσηκωσε τους υψηλους αυτου τοπους και τα θυσιαστηρια αυτου και ειπε προς τον Ιουδαν και προς τον Ιερουσαλημ, λεγων, Εμπροσθεν ενος μονον θυσιαστηριου θελετε προσκυνει και επ' αυτο θελετε θυμιαζει; ¹³Δεν εξευρετε τι επραξα εγω και οι πατερες μου εις παντας τους λαους της γης; ηδυνηθησαν οι θεοι των εθνων της γης να λυτρωσωσι τους τοπους αυτων εκ της χειρος μου; ¹⁴Τις εκ παντων των θεων των εθνων εκεινων, τα οποια οι πατερες μου εξωλοθρευσαν, ηδυνηθη να λυτρωση τον λαον αυτου εκ της χειρος μου, ωστε να δυνηθη ο Θεος υμων να λυτρωση υμας εκ της χειρος μου; ¹⁵Τωρα λοιπον ας μη σας πλανα ο Εζεκιαις, και ας μη σας απατα ουτως, και μη πιστευετε αυτον· διοτι ουδεις θεος ουδενος εθνους η βασιλεια ηδυνηθη να λυτρωση τον λαον αυτου εκ της χειρος μου και εκ της χειρος των πατερων μου· πολυ ολιγωτερον ο Θεος σας θελει σας λυτρωσει εκ της χειρος μου. ¹⁶Και περισσοτερα ετι ελαλησαν οι δουλοι αυτου εναντιον Κυριου του Θεου και εναντιον του δουλου αυτου Εζεκιου. ¹⁷Και επιστολας εγραψε δια να ονειδιση Κυριον τον Θεον του Ισραηλ και να λαληση κατ' αυτου, λεγων, Καθως οι θεοι των εθνων της γης δεν ελυτρωσαν τον λαον αυτων εκ της χειρος μου, ουτω και ο Θεος του Εζεκιου δεν θελει λυτρωσει τον λαον αυτου εκ της χειρος μου. ¹⁸Τοτε εβροσαν Ιουδαιστι, μετα φωνης μεγαλης,

προς τον λαον της Ιερουσαλημ τον επι του τειχους, δια να φοβισωσιν αυτους και να ταραξωσιν αυτους, οπως κυριεωσωσι την πολιν· ¹⁹και ελαλησαν κατα του Θεου της Ιερουσαλημ, καθως κατα των θεων των λαων της γης, οιτινες ειναι εργα χειρων ανθρωπων. ²⁰Και προσευχηθη περι τουτων Εζεκιας ο βασιλευς και Ησαιας ο προφητης, ο υιος του Αμωσ, και εβοησαν προς τον ουρανον. ²¹Και απεστειλε Κυριος αγγελον, οστις ηφανισε παντας τους δυνατους εν ισχυι και τους αρχοντας και τους στρατηγους εν τω στρατοπεδω του βασιλεως της Ασσυριας. Και επεστρεψε με κατησχυμμενον προσωπον εις την γην αυτου. Και οτε εισηλθεν εις τον οικον του θεου αυτου, οι εξελθοντες εκ των σπλαγχων αυτου εθανατωσαν αυτον εκει εν μαχαιρα. ²²Και εσωσεν ο Κυριος τον Εζεκιαν και τους κατοικους της Ιερουσαλημ εκ της χειρος Σενναχειριμ του βασιλεως της Ασσυριας και εκ της χειρος παντων, και ησφαλισεν αυτους κυκλοθεν. ²³Και εφεραν πολλοι δωρα προς τον Κυριον εις Ιερουσαλημ και πολυτιμα πραγματα προς Εζεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα· και εμεγαλυνθη εκτοτε ενωπιον παντων των εθνων. ²⁴Κατ' εκεινας τας ημερας ηρωστησεν ο Εζεκιας εως θανατου· και προσευχηθη εις τον Κυριον· και επηκουσεν αυτου και εδωκεν εις αυτον σημειον. ²⁵Πλην δεν ανταπεδωκεν ο Εζεκιας κατα την εις αυτον ευεργεσιαν· διοτι επηρθη η καρδια αυτου· οθεν επηλθεν οργη επ' αυτον και επι τον Ιουδαν και την Ιερουσαλημ. ²⁶Και εταπεινωθη ο Εζεκιας δια την επαρσιν της καρδιας αυτου, αυτος και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ, και δεν ηλθεν επ' αυτους η οργη του Κυριου εν ταις ημεραις του Εζεκιου. ²⁷Απεκτησε δε ο Εζεκιας πλουτον και δοξαν πολλην σφοδρα· και εκαμεν εις εαυτον θησαυρους αργυριου και χρυσιου και λιθων πολυτιμων και αρωματων και ασπιδων και παντος ειδους σκευων επιθυμητων· ²⁸και αποθηκας δια το εισοδημα του σιτου και του οινου και του ελαιου· και σταυλους δια παν ειδος κτηνων και μανδρας δια ποιμνια. ²⁹Και εκαμεν εις εαυτον πολεις και απεκτησε προβατα και βοας εις πληθος· διοτι ο Θεος εδωκεν εις αυτον περιουσιαν πολλην σφοδρα. ³⁰Εφραξεν ετι αυτος ο Εζεκιας την ανω εξοδον των υδατων του Γιων, και διηθυνην αυτα κατω προς δυσμας της πολεως Δαβιδ. Και ευωδωθη ο Εζεκιας εις παντα τα εργα αυτου. ³¹Επι των πρεσβων ομως των αρχοντων της Βαβυλωνος, οιτινες εστειλαν προς αυτον δια να ερευνησωσι περι του θαυματος του γενομενου εν τη γη, ο Θεος εγκατελιπεν αυτον, δια να δοκιμαση αυτον, ωστε να γνωριση παντα τα εν τη καρδια αυτου. ³²Αι δε λοιπαι πραξεις του Εζεκιου και τα ελεη αυτου, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τη ορασει Ησαιου του προφητου, υιου του Αμωσ, εν τω βιβλιω των βασιλεων Ιουδα και Ισραηλ. ³³Και εκοιμηθη ο Εζεκιας μετα των πατερων αυτου, και εθαψαν αυτον εν τω υψηλωτερω των ταφων των υιων Δαβιδ· και πας ο Ιουδας και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ εκαμον εις αυτον τιμας εν τω θανατω αυτου· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Μανασσης ο υιος αυτου.

33 Δωδεκα ετων ηλικιας ητο ο Μανασσης οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε πεντηκοντα πεντε ετη εν Ιερουσαλημ. ²Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, κατα τα βδελυγματα των εθνων, τα οποια εξεδιωξεν ο Κυριος απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ· ³και ανωκοδομησε τους υψηλους τοπους, τους οποιους Εζεκιας ο πατηρ αυτου κατεστρεψε, και ανηγειρε θυσιαστηρια εις τους Βααλειμ, και εκαμεν αλση και προσεκυνησε πασαν την στρατιαν του ουρανου και ελατρευσεν αυτα. ⁴Και ωκοδομησε θυσιαστηρια εν τω οικω του Κυριου, περι του οποιου ο Κυριος ειπεν, Εν Ιερουσαλημ θελει εισθαι το ονομα μου εις τον αιωνα. ⁵Και ωκοδομησε θυσιαστηρια εις πασαν την στρατιαν του ουρανου εντος των δυο αυλων του οικου του Κυριου. ⁶Και αυτος διεβιβασε τους υιους αυτου δια του πυρος εν τη κοιλαδι του υιου του Εννομ· και προεμαντευε καιρους και εκαμεν οιωνισμους και μαγειας και εσυστησεν ανταποκριτας δαιμονιων και επαοιδους· πολλα πονηρα επραξεν ενωπιον του Κυριου, δια να παροργιση αυτον. ⁷Και εστησε το γλυπτον, την εικονα την οποιαν εκαμεν, εν τω οικω του Θεου, περι του οποιου ο Θεος ειπε προς τον Δαβιδ και προς τον Σολομωντα τον υιον αυτου, Εν τω οικω τουτω και εν Ιερουσαλημ, την οποιαν εξελεξα απο πασων των φυλων του Ισραηλ, θελω θεσει το ονομα μου εις τον αιωνα· ⁸και δεν θελω μετασαλευσει τον ποδα του Ισραηλ απο της γης, την οποιαν παρεδωκα εις τους πατερας σας· εαν μονον προσεξωσι να καμνωσι παντα οσα προσεταξα εις αυτους, κατα παντα τον νομον και τα διαταγματα και τας κρισεις τας δοθεισας δια του Μωυσεως. ⁹Και επλανησεν ο Μανασσης τον Ιουδαν και τους κατοικους της Ιερουσαλημ, ωστε να πραττωσι πονηροτερα παρα τα εθνη, τα οποια ο Κυριος ηφανισεν απ' εμπροσθεν των υιων Ισραηλ. ¹⁰Και ελαλησε Κυριος προς τον Μανασσην και προς τον λαον αυτου· πλην δεν εδωκαν ακροασιν. ¹¹Δια τουτο εφερε κατ' αυτων ο Κυριος τους αρχοντας του στρατευματος του βασιλεως της Ασσυριας, και επιασαν τον Μανασσην μεταξυ των θαμνων και δεσαντες αυτον με αλυσεις, εφεραν αυτον εις Βαβυλωνα. ¹²Και ενω ητο εν θλιψει, ικετευσε Κυριον τον Θεον αυτου και εταπεινωθη σφοδρα ενωπιον του Θεου των πατερων αυτου, ¹³και προσηυχθη εις αυτον· τοτε ηλεησεν αυτον και επηκουσε της δεησεως αυτου και επανεφερεν αυτον εις Ιερουσαλημ, εις το βασιλειον αυτου. Τοτε εγνωρισεν ο Μανασσης ετι ο Κυριος αυτος ειναι ο Θεος. ¹⁴Μετα δε ταυτα ωκοδομησε τειχος εξω της πολεως Δαβιδ, προς δυσμας του Γιων, εν τη κοιλαδι, εως της εισοδου της πυλης της ιχθυικης, και περιεκυκλωσε το Οφηλ και υψωσεν αυτο εις μεγα υψος, και εβαλε πολεμαρχους εν πασαις ταις ωχυρωμεναις πολεσι του Ιουδα. ¹⁵Και αφηρεσε τους ξενους θεους και την εικονα απο του οικου του Κυριου και παντα τα θυσιαστηρια, τα οποια ωκοδομησεν εν τω ορει του οικου του Κυριου και εν Ιερουσαλημ· και ερριψεν αυτα εξω της πολεως. ¹⁶Και ανωρθωσε το θυσιαστηριον του Κυριου και εθυ-

σιασεν ἐπ' αὐτοῦ θυσίας εἰρηνικὰς καὶ εὐχαριστηρίους, καὶ προσεταξέ τον Ἰουδαν νὰ λατρευῆ Κυρίου τον Θεον του Ἰσραὴλ. ¹⁷Ὁ λαὸς ὁμῶς ἐθυσιάζεν ἐτι ἐπι τοὺς ὑψηλοὺς τοποὺς, πλὴν μόνον εἰς Κυρίου τον Θεον αὐτῶν. ¹⁸Αἱ δὲ λοιπαὶ πράξεις του Μανασσῆ καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ ἡ πρὸς τον Θεον αὐτοῦ καὶ οἱ λόγοι των βλέποντων, οἵτινες ἐλάλησαν πρὸς αὐτον ἐν ὀνοματι Κυρίου του Θεου Ἰσραὴλ, ἴδου, εἶναι γεγραμμενὰ ἐν τοῖς χρονικοῖς των βασιλείων του Ἰσραὴλ. ¹⁹Καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ, καὶ πῶς εἰσηκουσθῆ, καὶ πασαὶ αἱ ἀμαρτίαι αὐτοῦ καὶ ἡ ἀποστασία αὐτοῦ καὶ τὰ μέρη, ὅπου ὠκοδομῆσεν ὑψηλοὺς τοποὺς καὶ ἐστήσῃ τὰ ἀλσὴ καὶ τὰ γλυπτά, πρὶν ταπεινωθῆ, ἴδου, εἶναι γεγραμμενὰ ἐν τοῖς λόγοις των βλέποντων. ²⁰Καὶ ἐκοιμήθη ὁ Μανασσῆς μετὰ των πατέρων αὐτοῦ, καὶ ἐθάψαν αὐτον ἐν τῷ οἰκῷ αὐτοῦ· ἐβασίλευσε δὲ ἀντ' αὐτοῦ Ἀμὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ. ²¹Εἰκοσιδυὸ ἐτῶν ἡλικίας ἦτο ὁ Ἀμὼν ὅτε ἐβασίλευσε, καὶ ἐβασίλευσε δυὸ ἐτῆ ἐν Ἱερουσαλήμ. ²²Καὶ ἐπράξε πονηρὰ ἐνωπίον του Κυρίου, καθὼς ἐπράξε Μανασσῆς ὁ πατὴρ αὐτοῦ· καὶ ἐθυσιάζεν ὁ Ἀμὼν εἰς πάντα τὰ γλυπτά, τὰ ὅποια Μανασσῆς ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκάμε, καὶ ἐλάτρευεν αὐτὰ. ²³καὶ δὲν ἐταπεινώθη ἐνωπίον του Κυρίου, καθὼς ἐταπεινώθη Μανασσῆς ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἀμὼν ἠνομήσῃ μαλλον καὶ μαλλον. ²⁴Καὶ συνώμοσαν οἱ δούλοι αὐτοῦ κατ' αὐτοῦ καὶ ἐθανάτωσαν αὐτον ἐν τῷ οἰκῷ αὐτοῦ. ²⁵Ὁ δὲ λαὸς τῆς γῆς ἐθανάτωσε πάντας τοὺς συνομοσάντας κατὰ του βασιλεῶς Ἀμὼν· καὶ ἐκάμεν ὁ λαὸς τῆς γῆς βασιλεῖα ἀντ' αὐτοῦ Ἰωσῖαν τον υἱὸν αὐτοῦ.

34Ὁκτώ ἐτῶν ἡλικίας ἦτο ὁ Ἰωσῖας ὅτε ἐβασίλευσε· καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ ἐτῆ τριακοντα καὶ ἐν. ²Καὶ ἐπράξε τὸ εὐθεὲς ἐνωπίον του Κυρίου, καὶ περιεπατήσεν ἐν ταῖς ὁδοῖς Δαβὶδ του πατρὸς αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐξέκλινε δεξιά ἢ ἀριστερά. ³Καὶ ἐν τῷ ὀγδῶ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, νεὸς ὢν ἐτι, ἠρξισε νὰ ἐκζητῆ τον Θεον του Δαβὶδ του πατρὸς αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ δώδεκατῳ ἔτει ἠρξισε νὰ καθαρῖζῃ τον Ἰουδαν καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπο των ὑψηλῶν τοπῶν καὶ ἀπο των ἀλσεων καὶ των γλυπτῶν καὶ των χωνευτῶν. ⁴Καὶ κατεστρεψαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὰ θυσιαστήρια των Βααλεῖμ· καὶ τὰ εἰδῶλα τὰ ὑπεράνω αὐτῶν κατεκρημνισε· καὶ τὰ ἀλσὴ καὶ τὰ γλυπτά καὶ τὰ χωνεῦτα κατεσυντρίψε καὶ ἐλεπτυνεν εἰς σκονὴν καὶ ἐρριψεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ μνημῆματα των θυσιάζοντων εἰς αὐτὰ. ⁵Καὶ τὰ ὀστα των ἱερέων ἐκάυσεν ἐπὶ των θυσιαστηρίων αὐτῶν καὶ ἐκαθάρισε τον Ἰουδαν καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. ⁶Καὶ ἐκάμε τὸ αὐτὸ εἰς τὰς πόλεις του Μανασσῆ καὶ Ἐφραῖμ καὶ Συμεὼν καὶ μεχρὶ του Νεφθαλί, κυκλῶ των ἠρημωμένων τοπῶν αὐτῶν. ⁷Καὶ ἀφου κατεστρεψε τὰ θυσιαστήρια καὶ τὰ ἀλσὴ καὶ κατελεπτυνεν εἰς σκονὴν τὰ γλυπτά καὶ κατεκοψε πάντα τὰ εἰδῶλα διὰ πασης τῆς γῆς του Ἰσραὴλ, ἐπεστρεψεν εἰς Ἱερουσαλήμ. ⁸Ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ ὀγδῶ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἀφου ἐκαθάρισε τὴν γῆν καὶ τον ναόν, ἐξάπεστειλε τον Σαφαν υἱὸν του Ἀζαλιου, καὶ τον Μαασιαν τον ἀρχοντα

τῆς πόλεως, καὶ τον Ἰωαχ υἱὸν του Ἰωαχαζ τον ὑπομνηματογράφον, διὰ νὰ ἐπισκευάσωσι τον οἶκον Κυρίου του Θεου αὐτοῦ. ⁹Καὶ ἐλθόντες πρὸς Χελκιαν τον ἱερεᾶ τον μέγαν, παρέδωκαν τὸ ἀργυρίον τὸ εἰσαχθέν εἰς τον οἶκον του Θεου, τὸ ὅποῖον οἱ Λευῖται οἱ φυλάττοντες τὰς θύρας ἐσυναΐξαν ἐκ τῆς χειρὸς του Μανασσῆ καὶ Ἐφραῖμ καὶ ἐκ παντός του ἐπιλοιποῦ του Ἰσραὴλ καὶ ἐκ παντός του Ἰουδα καὶ Βενιαμίν· καὶ ἐπεστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ. ¹⁰Καὶ ἐδῶκαν αὐτὰ εἰς τὴν χεῖρα των ποιουντῶν τὰ ἐργα, των ἐπιστατούντων ἐν τῷ οἰκῷ του Κυρίου· οἱ δὲ ποιουντες τὰ ἐργα, τὰ ὅποια ἐιργάζοντο ἐν τῷ οἰκῷ του Κυρίου, παρέδωκαν αὐτὸ διὰ νὰ ἐπισκευάσωσι καὶ νὰ ἐπιδιορθώσωσι τον οἶκον· ¹¹εἰς τοὺς τεκτονὰς καὶ οἰκοδομοὺς ἐδῶκαν αὐτὸ, διὰ ν' ἀγοράσωσι λίθους πελεκητοὺς καὶ ξύλα διὰ δοκοὺς, καὶ διὰ νὰ στεγάσωσι τοὺς οἰκοὺς τοὺς ὁποιοὺς κατεστρεψαν οἱ βασιλεῖς του Ἰουδα. ¹²Καὶ ἐιργάζοντο οἱ ἀνδρες τὸ ἐργὸν ἐν πίστει· ἐπιτηρηται δὲ ἐπ' αὐτῶν ἦσαν Ἰαθὴ καὶ Ὀβαδίας, οἱ Λευῖται, ἐκ των υἱῶν Μεραρί· καὶ Ζαχαρίας καὶ Μεσουλλὰμ, ἐκ των υἱῶν των Κααθιτῶν, διὰ νὰ κατεπειγῶσι τὸ ἐργὸν· καὶ ἐκ των Λευιτῶν πάντες οἱ ἐπιστήμονες μουσικῶν ὀργανῶν. ¹³Ἦσαν ἐτι ἐπὶ των ἀχθοφόρων καὶ ἐργοδιωκτῶν πάντων των ἐργαζομένων, καθ' ὅποιανδήποτε ὑπηρεσίαν· καὶ ἐκ των Λευιτῶν ἦσαν γραμματεῖς καὶ ἐπιστάται καὶ θυρωροί. ¹⁴Καὶ ἐνῶ ἐξεφέρον τὸ ἀργυρίον τὸ εἰσαχθέν εἰς τον οἶκον του Κυρίου, εὐρηκε Χελκίας ὁ ἱερεὺς τὸ βιβλίον του νομοῦ του Κυρίου, του δοθέντος διὰ χειρὸς του Μωυσεως. ¹⁵Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Χελκίας καὶ εἶπε πρὸς Σαφαν τον γραμματεᾶ, εὐρηκε βιβλίον του νομοῦ ἐν τῷ οἰκῷ του Κυρίου. Καὶ ἐδῶκεν ὁ Χελκίας τὸ βιβλίον εἰς τον Σαφαν. ¹⁶Καὶ ὁ Σαφαν ἐφερε τὸ βιβλίον πρὸς τον βασιλεᾶ καὶ ἐπειτὰ ἐδῶκε λόγον εἰς τον βασιλεᾶ, λέγων, Οἱ δούλοι σου καμνοῦσι πᾶν τὸ διορισθέν εἰς αὐτοὺς· ¹⁷καὶ ἠριθμήσαν τὸ ἀργυρίον τὸ εὐρεθέν ἐν τῷ οἰκῷ του Κυρίου, καὶ παρέδωκαν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα των ἐπιστάτων καὶ εἰς τὴν χεῖρα των ποιουντῶν τὰ ἐργα. ¹⁸Καὶ ἀπηγγεῖλε Σαφαν ὁ γραμματεὺς πρὸς τον βασιλεᾶ, λέγων, Χελκίας ἱερεὺς ἐδῶκεν εἰς ἐμὲ βιβλίον. Καὶ ἀνεγνώσεν αὐτὸ ὁ Σαφαν ἐνωπίον του βασιλεως. ¹⁹Καὶ ὡς ἠκούσεν ὁ βασιλεὺς τοὺς λόγους του νομοῦ, διεσχίσε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. ²⁰Καὶ προσεταξεν ὁ βασιλεὺς Χελκιαν καὶ Ἀχικαμ τον υἱὸν του Σαφαν καὶ Ἀβδῶν τον υἱὸν του Μιχαῖα καὶ Σαφαν τον γραμματεᾶ καὶ Ἀσαιαν τον δούλον του βασιλεως, λέγων, ²¹Ὑπαγετε, ἐρωτήσατε τον Κυρίου περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ των ἐναπολειφθέντων ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἐν τῷ Ἰουδα, περὶ των λόγων του βιβλίου του εὐρεθέντος· διότι μεγάλη εἶναι ἡ ὀργὴ του Κυρίου ἠτις ἐξεχυθῆ ἐφ' ἡμᾶς, ἐπειδὴ οἱ πατέρες ἡμῶν δὲν ἐφυλάξαν τον λόγον του Κυρίου, ὥστε νὰ πράξωσι κατὰ πάντα τὰ γεγραμμενὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τουτῷ. ²²Τότε ὑπήγεν ὁ Χελκίας καὶ οἱ παρὰ του βασιλεως πρὸς Ὀλδαν τὴν προφητίσσαν, τὴν γυναῖκα του Σαλλουμ υἱοῦ του Τίχβα, υἱοῦ του Ἀσρα, του ἱματιοφυλακῶς, κατῶκει δὲ αὐτὴ ἐν Ἱερουσαλήμ, κατὰ τὸ Μίσνε· καὶ ἐλάλησαν πρὸς

αυτην κατα ταυτα. ²³Η δε ειπε προς αυτους· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ειπατε προς τον ανθρωπον οστις σας απεστειλε προς εμε, ²⁴Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω επιφερω κακα επι τον τοπον τουτον και επι τους κατοικους αυτου, πασας τας καταρας τας γεγραμμενας εν τω βιβλιω, το οποιον ανεγνωσαν ενωπιον του βασιλεως του Ιουδα· ²⁵επειδη με εγκατελιπον και εθυμιασαν εις αλλους θεους, δια να με παροργισωσι δια παντα τα εργα των χειρων αυτων· δια τουτο θελει εκχυθη ο θυμος μου επι τον τοπον τουτον και δεν θελει σβεσθη. ²⁶Προς δε τον βασιλεα του Ιουδα, οστις σας απεστειλε δια να ερωτησητε τον Κυριον, ουτω θελετε ειπει προς αυτον· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, περι των λογων τους οποιους ηκουσας· ²⁷επειδη η καρδια σου ηπαλυνθη, και εταπεινωθης ενωπιον του Θεου, οτε ηκουσας τους λογους αυτου εναντιον του τοπου τουτου και εναντιον των κατοικων αυτου, και εταπεινωθης ενωπιον μου και διεσχισας τα ιματια σου και εκλαυσας ενωπιον μου, δια τουτο και εγω επηκουσα, λεγει Κυριος· ²⁸ιδου, εγω θελω σε συναξει εις τους πατερας σου, και θελεις συναχθη εις τον ταφον σου εν ειρηνη, και δεν θελουσιν ιδει οι οφθαλμοι σου παντα τα κακα, τα οποια εγω επιφερω επι τον τοπον τουτον και επι τους κατοικους αυτου. Και εφεραν αποκρισιν προς τον βασιλεα. ²⁹Και απεστειλεν ο βασιλευς και συνηγαγε παντας τους πρεσβυτερους του Ιουδα και της Ιερουσαλημ. ³⁰Και ανεβη ο βασιλευς εις τον οικον του Κυριου, και παντες οι ανδρες Ιουδα και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ και οι ιερεις και οι Λευιται και πας ο λαος, απο μεγαλου εως μικρου· και ανεγνωσεν εις επηκοον αυτων παντας τους λογους του βιβλιου της διαθηκης, του ευρεθεντος εν τω οικω του Κυριου. ³¹Και σταθεις ο βασιλευς επι του τοπου αυτου, εκαμε την διαθηκην ενωπιον του Κυριου, να περιπατη κατοπιν του Κυριου και να φυλαττη τας εντολας αυτου και τα μαρτυρια αυτου και τα διαταγματα αυτου εξ ολης αυτου της καρδιας και εξ ολης αυτου της ψυχης, ωστε να εκτελη τους λογους της διαθηκης τους γεγραμμενους εν τω βιβλιω τουτου. ³²Και εκαμε παντας τους ευρεθεντας εν Ιερουσαλημ και τον Βενιαμιν να σταθωσιν εν τουτω. Και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ εκαμον κατα την διαθηκην του Θεου, του Θεου των πατερων αυτων. ³³Και αφηρεσεν ο Ιωσιας παντα τα βδελυγματα εκ παντων των τοπων των υιων Ισραηλ, και εκαμε παντας τους ευρεθεντας εν τω Ισραηλ να λατρευωσι Κυριον τον Θεον αυτων· κατα πασας τας ημερας αυτου δεν απεμακρυνθησαν απο οπισθεν Κυριου του Θεου των πατερων αυτων.

350 Ιωσιας εκαμεν επι πασχα προς τον Κυριον εν Ιερουσαλημ· και εθυσιασαν το πασχα την δεκατην τεταρτην του πρωτου μηνος. ²Και εστησε τους ιερεις εις τας φυλακας αυτων και ενισχυσεν αυτους εις την υπηρεσιαν του οικου του Κυριου· ³και ειπε προς τους Λευιτας τους διδασκοντας παντα τον Ισραηλ, τους καθιερωμε-

νους εις τον Κυριον, Θεσατε την κιβωτον την αγιαν εν τω οικω, τον οποιον ωκοδομησε Σολομων ο υιος Δαβιδ του βασιλεως του Ισραηλ· δεν θελετε βασταζει πλεον αυτην επ' ωμων· δουλευετε τωρα Κυριον τον Θεον σας και τον λαον αυτου τον Ισραηλ· ⁴και ετοιμασθητε κατα τους οικους των πατριων σας, κατα τας διαιρεσεις σας, κατα το γεγραμμενον Δαβιδ του βασιλεως του Ισραηλ, και κατα το γεγραμμενον Σολομωντος του υιου αυτου. ⁵Και στητε εν τω αγιαστηριω κατα τας διαιρεσεις των οικων των πατριων υπερ των αδελφων σας των υιων του λαου, και κατα την διαιρεσιν των οικων των πατριων των Λευιτων. ⁶Και θυσιασατε το πασχα και αγιασθητε και ετοιμασατε αυτο εις τους αδελφους σας, δια να καμωσι κατα τον λογον του Κυριου, τον δοθεντα δια χειρος του Μωυσεως. ⁷Και προσεφερεν ο Ιωσιας εις τον λαον προβατα, αρνια και εριφια αιγων, τα παντα δια θυσιας του πασχα, δια παντας τους παρευρεθεντας, τριακοντα χιλιαδας τον αριθμον, και τρισχιλιους βοας· ταυτα ησαν εκ των υπαρχοντων του βασιλεως. ⁸Και οι αρχοντες αυτου προσεφεραν αυτοπροαιρετως εις τον λαον, εις τους ιερεις, και εις τους Λευιτας. Ο Χελκias και ο Ζαχαριας και ο Ιεχιηλ, οι αρχοντες του οικου του Θεου εδωκαν εις τους ιερεις, δια τας θυσιας του πασχα, δισχιλια και εξακοσια αρνια και εριφια, και τριακοσιους βοας. ⁹Και ο Χωνανιας και Σεμιας και Ναθανηλ, οι αδελφοι αυτου, και Ασαβιας και Ιειηλ και Ιωζαβαδ, αρχοντες των Λευιτων, προσεφεραν εις τους Λευιτας, δια θυσιας του πασχα, πενταχιλια αρνια και εριφια και πεντακοσιους βοας. ¹⁰Και ητοιμασθη η υπηρεσια, και οι ιερεις εσταθησαν εν τω τοπω αυτων και οι Λευιται εις τας διαιρεσεις αυτων, κατα την προσταγην του βασιλεως. ¹¹Και εθυσιασαν το πασχα και ερραντισαν οι ιερεις το αιμα εκ της χειρος αυτων, και οι Λευιται εξεδειραν τα θυματα. ¹²Και διηρσαν τα ολοκαυτωματα, δια να δωσωσιν αυτα κατα τας διαιρεσεις των οικων των πατριων του λαου, δια να προσφερωσιν εις τον Κυριον, κατα το γεγραμμενον εν τω βιβλιω του Μωυσεως· και ωσαυτως περι των βοων. ¹³Και εφησαν το πασχα εν πυρι, κατα το διατεταγμενον· τα δε αγια εφησαν εις χυτρας και εις λεβητας και εις κακαβια, και διεμοιρασαν ταχεως μεταξυ παντος του λαου. ¹⁴Και επειτα ητοιμασαν εις εαυτους και εις τους ιερεις· διοτι οι ιερεις οι υιοι Ααρων κατεγινοντο εις το να προσφερωσι τα ολοκαυτωματα και τα στεατα μεχρι νυκτος· δια τουτο οι Λευιται ητοιμασαν εις εαυτους και εις τους ιερεις τους υιους Ααρων. ¹⁵Και οι ψαλτωδοι οι υιοι του Ασαφ ησαν εν τω τοπω αυτων, κατα την διαταγην του Δαβιδ και του Ασαφ και του Αιμαν και του Ιεδουθου, του βλεποντος του βασιλεως, και οι πυλωροι εφυλαττον εν εκαστη πυλη· δεν ητο χρεια να απομακρυνθωσιν απο της υπηρεσιας αυτων· διοτι οι αδελφοι αυτων οι Λευιται ητοιμασαν δι' αυτους. ¹⁶Και ητοιμασθη πασα η υπηρεσια του Κυριου την αυτην ημεραν, δια να καμωσι το πασχα και να προσφερωσιν ολοκαυτωματα επι του θυσιαστηριου του Κυριου, κατα την προσταγην του βασιλεως

Ιωσια. ¹⁷Και οι υιοι Ισραηλ οι παρευρεθεντες εκαμον το πασχα εν τω καιρω εκεινω και την εορτην των αζυμων επτα ημερας. ¹⁸Και δεν εγεινε πασχα ως εκεινο εν τω Ισραηλ, απο των ημερων Σαμουηλ του προφητου· ουδε εκαμον παντες οι βασιλεις του Ισραηλ ως το πασχα, το οποιον εκαμεν ο Ιωσιας και οι ιερεις και οι Λευιται και πας ο Ιουδας και ο Ισραηλ οι παρευρεθεντες, και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ. ¹⁹Εν τω δεκατω ογδω ετει της βασιλειας του Ιωσια εγεινε το πασχα τουτο. ²⁰Μετα δε ταυτα παντα, αφου ο Ιωσιας ητοιμασε τον οικον, ανεβη Νεχαω ο βασιλευς της Αιγυπτου δια να πολεμηση εν Χαρχεμις επι τον Ευφρατην· και εξηλθεν ο Ιωσιας εναντιον αυτου. ²¹Απεστειλε δε μηνυτας προς αυτον, λεγων, Τι ειναι μεταξυ εμου και σου, βασιλευ του Ιουδα; δεν ερχομαι σημερον εναντιον σου, αλλ' εναντιον του οικου, με τον οποιον εχω πολεμον· και ο Θεος προσεταξεν εις εμε να σπευσω· απεχε απο του Θεου, οστις ειναι μετ' εμου, και να μη σε εξολοθρευση. ²²Πλην ο Ιωσιας δεν απεστρεψε το προσωπον αυτου απ' αυτου· αλλα μετσηματισθη, δια να πολεμηση εναντιον αυτου, και δεν εισηκουσεν εις τους λογους του Νεχαω, τους εκ στοματος του Θεου, και ηλθε να πολεμηση εν τη κοιλαδι Μεγιδδω. ²³Και ετοξευσαν οι τοξοται επι τον βασιλεα Ιωσιαν· και ειπεν ο βασιλευς προς τους δουλους αυτου, Εκβαλετε με εξω, διоти επληγωθην βαρεως. ²⁴Και εξεβαλον αυτον οι δουλοι αυτου εκ της αμαξης, και επεβιβασαν αυτον εις την δευτεραν αυτου αμαξαν· και εφεραν αυτον εις Ιερουσαλημ, και απεθανε· και εταφη εν τοις ταφοις των πατερων αυτου. Και πας ο Ιουδας και η Ιερουσαλημ επενθησαν επι τον Ιωσιαν. ²⁵Και εθρηνησεν ο Ιερεμιας δια τον Ιωσιαν· και παντες οι ψαλται και αι ψαλτριαι αναφερουσιν εως της σημερον εις τους θρηνους αυτων τον Ιωσιαν, και εκαμον αυτους νομιμον εν τω Ισραηλ· και ιδου, ειναι γεγραμμενοι εν τοις Θρηνοις. ²⁶Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωσια και τα ελεη αυτου, κατα το γεγραμμενον εν τω νομω του Κυριου, ²⁷και τα εργα αυτου, τα πρωτα και τα εσχατα, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ισραηλ και του Ιουδα.

36Και ελαβεν ο λαος της γης τον Ιωαχαζ, υιον του Ιωσια, και εκαμον αυτον βασιλεα εν Ιερουσαλημ, αντι του πατρος αυτου. ²Εικοσιτριων ετων ηλικιας ητο ο Ιωαχαζ οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε τρεις μηνας εν Ιερουσαλημ. ³Καθηρεσε δε αυτον ο βασιλευς της Αιγυπτου εν Ιερουσαλημ, και κατεδικασε την γην εις προστιμον εκατον ταλαντων αργυριου και ενος ταλαντου χρυσιου. ⁴Και εκαμεν ο βασιλευς της Αιγυπτου τον Ελιακειμ τον αδελφον αυτου βασιλεα επι Ιουδαν και Ιερουσαλημ, και μετηλλαξε το ονομα αυτου εις Ιωακειμ· τον δε Ιωαχαζ, τον αδελφον αυτου, ελαβεν ο Νεχαω και εφερεν αυτον εις Αιγυπτον. ⁵Εικοσιπεντε ετων ηλικιας ητο ο Ιωακειμ οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσεν ενδεκα ετη εν Ιερουσαλημ· και επραξε πονηρα ενωπιον Κυριου του Θεου αυτου. ⁶Ανεβη εναντιον αυτου Ναβουχοδοноσορ ο βασι-

λευς της Βαβυλωνος, και εδесен αυτον με αλυσεις, δια να φερη αυτον εις Βαβυλωνα. ⁷Και εκ των σκευων του οικου του Κυριου εφερεν ο Ναβουχοδοноσορ εις Βαβυλωνα και εθεσεν αυτα εν τω ναω αυτου εν Βαβυλωνι. ⁸Αι δε λοιπαι πραξεις του Ιωακειμ και τα βδελυγματα αυτου οσα εκαμε, και οσα ευρεθησαν εν αυτω, ιδου, ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των βασιλεων του Ισραηλ και του Ιουδα· και εβασιλευσεν αντ' αυτου Ιωαχειν ο υιος αυτου. ⁹Δεκα οκτω ετων ηλικιας ητο ο Ιωαχειν οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσε τρεις μηνας και δεκα ημερας εν Ιερουσαλημ· και επραξε πονηρα ενωπιον Κυριου. ¹⁰Εν τω τελει δε του ενιαυτου αποστειλας ο βασιλευς Ναβουχοδοноσορ, εφερεν αυτον εις Βαβυλωνα, μετα των εκλεκτων σκευων του οικου του Κυριου· και εκαμε Σεδεκιαν τον αδελφον αυτου βασιλεα επι τον Ιουδαν και Ιερουσαλημ. ¹¹Ενος και εικοσι ετων ηλικιας ητο ο Σεδεκιας οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσεν ενδεκα ετη εν Ιερουσαλημ. ¹²Και επραξε πονηρα ενωπιον Κυριου του Θεου αυτου· δεν εταπεινωθη ενωπιον Ιερεμίου του προφητου, λαλουντος εκ στοματος του Κυριου. ¹³Και ετι απεστατησεν εναντιον του βασιλεως Ναβουχοδοноσορ, οστις ωρκισεν αυτον εις τον Θεον· και εσκληρυνε τον τραχηλον αυτου και επεισματωσε την καρδιαν αυτου, ωστε να μη επιστρεψη εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. ¹⁴Παντες προσετι οι πρωτοι των ιερων και ο λαος ηθετησαν καθ' υπερβολην κατα παντα τα βδελυγματα των εθνων και εμιαναν τον οικον του Κυριου, τον οποιον ηγιασεν εν Ιερουσαλημ. ¹⁵Και παρηγγειλεν εις αυτους Κυριος ο Θεος των πατερων αυτων δια χειρος των απεσταλμενων αυτου, εγειρομενος πρωι και εξαποστελλων· διоти εφειδετο του λαου αυτου και του κατοικητηριου αυτου. ¹⁶Αλλ' αυτοι εχλευαζον τους απεσταλμενους του Θεου και κατεφρονουν τους λογους αυτου και εσκωπτον τους προφητας αυτου, εωσου η οργη του Κυριου ανεβη κατα του λαου αυτου, ωστε δεν ητο θεραπεια· ¹⁷δια τουτο εφερεν επ' αυτους τον βασιλεα των Χαλδαιων, και εθανατωσε τους νεανισκους αυτων εν μαχαира εντος του οικου του αγιαστηριου αυτων, και δεν εφεισθη νεου η παρθενου, γεροντος η κεκυφοτος· παντας παρεδωκεν εις την χειρα αυτου. ¹⁸Και παντα τα σκευη του οικου του Θεου, μεγαλα και μικρα, και τους θησαυρους του οικου του Κυριου και τους θησαυρους του βασιλεως και των αρχοντων αυτου, τα παντα εφερεν εις Βαβυλωνα. ¹⁹Και κατεκαυσαν τον οικον του Θεου και κατεσκαψαν το τειχος της Ιερουσαλημ, και παντα τα παλατια αυτης κατεκαυσαν εν πυρι, και παντα τα πολυτιμα σκευη αυτης ηφανισαν· ²⁰Και τους εκφυγοντας την μαχαираν μετωκισεν εις Βαβυλωνα, οπου ησαν δουλοι εις αυτον και εις τους υιους αυτου, μεχρι του καιρου της βασιλειας των Περσων· ²¹δια να πληρωθη ο λογος του Κυριου ο δια στοματος Ιερεμίου, εωσου η γη χαρη τα σαββατα αυτης· διotti παντα τον καιρον της ερημωσεως αυτης εφυλαττε σαββατον, εωσου συμπληρωθωσιν εβδομηκοντα ετη. ²²Εν δε τω πρωτω ετει Κυρου του βα-

σιλεως της Περσιας, δια να πληρωθη ο λογος του Κυριου ο δια στοματος Ιερεμιου, διηγειρεν ο Κυριος το πνευμα του Κυρου βασιλεως της Περσιας, και διεκηρυξε δια παντος του βασιλειου αυτου, και μαλιστα εγγραφως, λεγων, ²³Ουτω λεγει Κυρος ο βασιλευς της Περσιας: παντα τα βασιλεια της γης εδωκεν εις εμε Κυριος ο Θεος του ουρανου· και αυτος προσεταξεν εις εμε να οικοδομησω εις αυτον οικον εν Ιερουσαλημ, ητις ειναι εν τη Ιουδαια: τις εξ υμων ειναι εκ παντος του λαου αυτου; Κυριος ο Θεος αυτου εστω μετ' αυτου, και ας αναβη.

Ezra

1Και εν τω πρωτω ετει Κυρου του βασιλεως της Περσias, δια να πληρωθη ο λογος του Κυριου ο δια στοματος του Ιερεμιου, διηγειρεν ο Κυριος το πνευμα του Κυρου βασιλεως της Περσias, και διεκηρυξε δι' ολου του βασιλειου αυτου, και μαλιστα εγγραφως, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυρος η βασιλευς της Περσias· παντα τα βασιλεια της γης εδωκεν εις εμε Κυριος ο Θεος του ουρανου· και αυτος προσεταξεν εις εμε να οικοδομησω εις αυτον οικον εν Ιερουσαλημ, ητις ειναι εν τη Ιουδαια· ³τις εξ υμων ειναι εκ παντος του λαου αυτου; ο Θεος αυτου εστω μετ' αυτου, και ας αναβη εις Ιερουσαλημ, ητις ειναι εν τη Ιουδαια, και ας οικοδομηση τον οικον Κυριου του Θεου του Ισραηλ· αυτοις ειναι ο Θεος ο εν Ιερουσαλημ· ⁴παντα δε απολειπομενον, εκ παντων των τοπων, οπου παροικει, ας βοηθησωσιν αυτον οι ανδρες του τοπου αυτου με αργυριον και με χρυσιον και με αγαθα και με κτηνη, εκτος της προαιρετικης προσφορας δια τον οικον του Θεου, τον εν Ιερουσαλημ. ⁵Τοτε εσηκωθησαν οι αρχηγοι των πατριων του Ιουδα και του Βενιαμιν και οι ιερεις και οι Λευιται, μετα παντων οσων το πνευμα διηγειρεν ο Θεος εις το να αναβωσι δια να οικοδομησωσι τον οικον του Κυριου, τον εν Ιερουσαλημ· ⁶και παντες οι περιξ αυτων εβοηθησαν αυτους με σκευη αργυρα, με χρυσιον, με αγαθα και με κτηνη και με πολυτιμα πραγματα, εκτος πασων των προαιρετικων προσφορων. ⁷Και εξηγαγεν ο βασιλευς Κυρος τα σκευη του οικου του Κυριου, τα οποια ο Ναβουχοδονοσορ ειχε φερει απο Ιερουσαλημ και θεσει αυτα εν τω οικω του Θεου αυτου· ⁸και εξηγαγε ταυτα Κυρος ο βασιλευς της Περσias δια χειρος του Μιθρεδαθ του θησαυροφυλακος, και ηριθμησεν αυτα εις τον Σασαβασσαρ τον αρχοντα της Ιουδαιας. ⁹Και ουτος ειναι ο αριθμος αυτων· τριακοντα δισκοι χρυσοι, χιλιοι δισκοι αργυροι, εικοσιεννεα μαχαιραι, ¹⁰τριακοντα φιαλαι χρυσαι, τετρακοσαι δεκα φιαλαι αργυραι δευτεραι, αλλα σκευη χιλια. ¹¹Παντα τα σκευη τα χρυσα και αργυρα ησαν πεντακιςχιλια και τετρακοσια· τα παντα ανεβιβασεν ο Σασαβασσαρ μετα των αιχμαλωτων των αναβιβασθεντων απο Βαβυλωνος εις Ιερουσαλημ.

2Ουτοι δε ειναι οι ανθρωποι της επαρχias οι αναβαιντες εκ της αιχμαλωσιας, εκ των μετοικισθεντων, τους

οποιους Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος μετωκισεν εις Βαβυλωνα, και επιστρεψαντες εις Ιερουσαλημ και εις την Ιουδαιαν, εκαστος εις την πολιν αυτου· ²οιτινες ηλθον μετα Ζοροβαβελ, Ιησου, Νεεμια, Σεραια, Ρεελαια, Μαροδοχαιου, Βιλσαν, Μισπαρ, Βιγουαι, Ρεουμ, Βαβανα. Αριθμος των ανδρων του λαου του Ισραηλ· ³Υιοι Φαρωσ, διςχιλιοι εκατον εβδομηκοντα δυο. ⁴Υιοι Σεφατια, τριακοσιοι εβδομηκοντα δυο. ⁵Υιοι Αραχ, επτακοσιοι εβδομηκοντα πεντε. ⁶Υιοι Φααθ-μωαβ, εκ των υιων Ιησου και Ιωαβ, διςχιλιοι οκτακοσιοι δωδεκα. ⁷Υιοι Ελαμ, χιλιοι διακοσιοι πενηκοντα τεσσαρες. ⁸Υιοι Ζαθθου, εννεακοσιοι τεσσαρακοντα πεντε. ⁹Υιοι Ζαχχαι, επτακοσιοι εξηκοντα. ¹⁰Υιοι Βανι, εξακοσιοι τεσσαρακοντα δυο. ¹¹Υιοι Βηβαι, εξακοσιοι εικοσιτρις. ¹²Υιοι Αζγαδ, χιλιοι διακοσιοι εικοσιδυο. ¹³Υιοι Αδωνικαμ, εξακοσιοι εξηκοντα εξ. ¹⁴Υιοι Βιγουαι, διςχιλιοι πενηκοντα εξ. ¹⁵Υιοι Αδιν, τετρακοσιοι πενηκοντα τεσσαρες. ¹⁶Υιοι Ατηρ εκ του Εζεκιου, εννηκοντα οκτω. ¹⁷Υιοι Βησαι, τριακοσιοι εικοσιτρις. ¹⁸Υιοι Ιωρα, εκατον δωδεκα. ¹⁹Υιοι Ασουμ, διακοσιοι εικοσιτρις. ²⁰Υιοι Γιββαρ, εννηκοντα πεντε. ²¹Υιοι Βηθλεεμ, εκατον εικοσιτρις. ²²Ανδρες Νετωφα, πενηκοντα εξ. ²³Ανδρες Αναθωθ, εκατον εικοσιοκτω. ²⁴Υιοι Αζμαβεθ, τεσσαρακοντα δυο. ²⁵Υιοι Κιριαθ-αρειμ, Χεφειρα και Βηρωθ, επτακοσιοι τεσσαρακοντα τρεις. ²⁶Υιοι Ραμα και Γαβαα, εξακοσιοι εικοσι και εις. ²⁷Ανδρες Μιχμας, εκατον εικοσιδυο. ²⁸Ανδρες Βαιθηλ και Γαι, διακοσιοι εικοσιτρις. ²⁹Υιοι Νεβω, πενηκοντα δυο. ³⁰Υιοι Μαγβις, εκατον πενηκοντα εξ. ³¹Υιοι του αλλου Ελαμ, χιλιοι διακοσιοι πενηκοντα τεσσαρες. ³²Υιοι Χαρημ, τριακοσιοι εικοσι. ³³Υιοι Λωδ, Αδιδ, και Ωνω, επτακοσιοι εικοσιπεντε. ³⁴Υιοι Ιεριχω, τριακοσιοι τεσσαρακοντα πεντε. ³⁵Υιοι Σεναα, τριςχιλιοι και εξακοσιοι τριακοντα. ³⁶Οι ιερεις υιοι Ιεδαia, εκ του οικου Ιησου, εννεακοσιοι εβδομηκοντα τρεις. ³⁷Υιοι Ιμμηρ, χιλιοι πενηκοντα δυο. ³⁸Υιοι Πασχωρ, χιλιοι διακοσιοι τεσσαρακοντα επτα. ³⁹Υιοι Χαρημ, χιλιοι δεκαεπτα. ⁴⁰Οι Λευιται υιοι Ιησου, και Καδμηλ, εκ των υιων Ωδοια, εβδομηκοντα τεσσαρες. ⁴¹Οι ψαλτωδοι υιοι Ασαφ, εκατον εικοσιοκτω. ⁴²Οι υιοι των πυλων· υιοι Σαλλουμ, υιοι Ατηρ, υιοι Ταλμων, υιοι Ακκουβ, υιοι Ατιτα, υιοι Σωβαι· παντες εκατον τριακοντα εννεα. ⁴³Οι Νεθινειμ· υιοι Σιχα, υιοι Ασουφα, υιοι Ταββαωθ, ⁴⁴υιοι Κηρωσ, υιοι Σιαα, υιοι Φαδων, ⁴⁵υιοι Λεβανα, υιοι Αγαβα, υιοι Ακκουβ, ⁴⁶υιοι Αγαβ, υιοι Σαλ-

μαι, υιοι Αναν, ⁴⁷υιοι Γιδδηλ, υιοι Γααρ, υιοι Ρεαια, ⁴⁸υιοι Ρεσιν, υιοι Νεκωδα, υιοι Γαζαμ, ⁴⁹υιοι Ουζα, υιοι Φασεα, υιοι Βησαι, ⁵⁰υιοι Ασενά, υιοι Μεουνειμ, υιοι Νεφουσειμ, ⁵¹υιοι Βαχβουκ, υιοι Ακουφα, υιοι Αρουρ, ⁵²υιοι Βασλουθ, υιοι Μειδα, υιοι Αρσα, ⁵³υιοι Βαρκως, υιοι Σισαφα, υιοι Θαμα, ⁵⁴υιοι Νεσια, υιοι Ατιφα. ⁵⁵Οι υιοι των δουλων του Σολομωντος· υιοι Σωται, υιοι Σωφφερεθ, υιοι Φερουδα, ⁵⁶υιοι Ιααλα, υιοι Δαρκων, υιοι Γιδδηλ, ⁵⁷υιοι Σεφατια, υιοι Ατιλ, υιοι Φοχερεθ απο Σεβαιμ, υιοι Αμι. ⁵⁸Παντες οι Νεθινειμ, και οι υιοι των δουλων του Σολομωντος, ησαν τριακοσιοι ενενηκοντα δυο. ⁵⁹Ουτοι δε ησαν οι αναβαντες απο Θελ-μελαχ, Θελ-αρησα, Χερουβ, Αδδαν και Ιμμηρ· δεν ηδυναντο ομως να δειξωσι τον οικον της πατριας αυτων και το σπερμα αυτων, αν ησαν εκ του Ισραηλ. ⁶⁰Υιοι Δαλαια, υιοι Τωβια, υιοι Νεκωδα, εξακοσιοι πενηκοντα δυο. ⁶¹και εκ των υιων των ιερεων υιοι Αβαια, υιοι Ακκως, υιοι Βαρζελλαι, οστις ελαβε γυναικα εκ των θυγατερων Βαρζελλαι του Γαλααδιτου και ωνομασθη κατα το ονομα αυτων. ⁶²Ουτοι εξητησαν την καταγραφην αυτων μεταξυ των απαριθμηθεντων κατα γενεαλογιαν, και δεν ευρεθησαν· οθεν εξεβληθησαν απο της ιερατειας. ⁶³Και ειπε προς αυτους ο Θιρσαθα να μη φαγωσιν απο των αγιωτατων πραγματων, εωσου αναστηθη ιερευς μετα Ουριμ και Θουμμιμ. ⁶⁴Πασα η συναξις ομου ησαν τεσσαρακοντα δυο χιλιαδες τριακοσιοι εξηκοντα, ⁶⁵εκτος των δουλων αυτων και των θεραπεινιδων αυτων, οιτινες ησαν επτακισχιλιοι τριακοσιοι τριακοντα επτα· και πλην τουτων, διακοσιοι ψαλτωδοι και ψαλτριαι. ⁶⁶Οι ιπποι αυτων επτακοσιοι τριακοντα εξαι ημιονοι αυτων, διακοσiai τεσσαρακοντα πεντε· ⁶⁷αι καμηλοι αυτων, τετρακοσiai τριακοντα πεντε· αι ονοι, εξακισχιλιαι επτακοσiai εικοσι. ⁶⁸Και τινες εκ των αρχηγων των πατριων, οτε ηλθον εις τον οικον του Κυριου τον εν Ιερουσαλημ, προσεφεραν αυτοπροαιρετως δια τον οικον του Θεου, να ανεγειρωσιν αυτον εν τω τοπω αυτου. ⁶⁹εδωκαν κατα την δυναμιν αυτων εις το θησαυροφυλακιον του εργου εξ μυριαδας και χιλιας δραχμας χρυσιου και πεντε χιλιαδας μνας αργυριου και εκατον ιερατικους χιτωνας. ⁷⁰Ουτως οι ιερεις και οι Λευιται και μερος εκ του λαου και οι ψαλτωδοι και οι πυλωροι και οι Νεθινειμ κατωκησαν εν ταις πολεσιν αυτων, και πας ο Ισραηλ εν ταις πολεσιν αυτου.

3Και οτε εφθασεν ο εβδομος μην και οι υιοι Ισραηλ ησαν εν ταις πολεσι, συνηθροισθη ο λαος ως εις ανθρωπος εις Ιερουσαλημ. ²Και εσηκωθη Ιησους, ο υιος του Ιωσεδεκ, και οι αδελφοι αυτου οι ιερεις, και Ζοροβαβελ ο υιος του Σαλαθιηλ και οι αδελφοι αυτου, και οικοδομησαν το θυσιαστηριον του Θεου του Ισραηλ, δια να προσφερωσιν ολοκαυτωματα επ' αυτου, κατα το γεγραμμενον εν τω νομω Μωυσεως του ανθρωπου του Θεου· ³και εστησαν το θυσιαστηριον εν τω τοπω αυτου, και τοι επαπειλουμενοι υπο του λαου των τοπων εκεινων και προσεφεραν επ' αυτου ολοκαυτωματα προς τον Κυ-

ριον, ολοκαυτωματα πρωι και εσπερας. ⁴Και εκαμον την εορτην των σκηνων, κατα το γεγραμμενον, και τας καθημερινας ολοκαυτωσεις κατα αριθμον, ως ητο διαταγμενον κατα το καθηκον εκαστης ημερας. ⁵Και μετα ταυτα προσεφεραν τα παντοτεινα ολοκαυτωματα, και των νεομηنيων και πασων των καθηγιασμενων εορτων του Κυριου και παντος προσφεροντος αυτοπροαιρετον προσφοραν εις τον Κυριον. ⁶Απο της πρωτης ημερας του εβδομου μηνος ηρχισαν να προσφερωσιν ολοκαυτωματα προς τον Κυριον· πλην τα θεμελια του ναου του Κυριου δεν ειχον τεθη ετι. ⁷Και εδωκαν αργυριον εις τους λιθοτομους και εις τους τεκτονας· και τροφας και ποτα και ελαιον, εις τους Σιδωνιους και εις τους Τυριους, δια να φερωσι ξυλα κεδρινα απο του Λιβανου εις την θαλασσαν της Ιοππης, κατα την εις αυτους δοθεισαν αδειαν Κυρου του βασιλεως της Περσιας. ⁸Και εν τω δευτερω ετει της επιστροφης αυτων προς τον οικον του Θεου εν Ιερουσαλημ, εν μηνι τω δευτερω, ηρχισαν Ζοροβαβελ ο υιος του Σαλαθιηλ και Ιησους ο υιος του Ιωσεδεκ και οι λοιποι των αδελφων αυτων, ιερεις και Λευιται, και παντες οι ελθοντες απο της αιχμαλωσιας εις Ιερουσαλημ· και κατεστησαν τους Λευιτας, απο εικοσι ετων ηλικιας και επανω, δια να επισπευδωσι το εργον του οικου του Κυριου. ⁹Και παρεσταθη ο Ιησους, οι υιοι αυτου και οι αδελφοι αυτου, ο Καδμηλ και οι υιοι αυτου, υιοι Ιουδα, ως εις ανθρωπος, δια να κατεπειγωσι τους εργαζομενους εν τω οικω του Θεου· οι υιοι του Ηναδαδ, οι υιοι αυτων και οι αδελφοι αυτων οι Λευιται. ¹⁰Και οτε εθεσαν οι οικοδομοι τα θεμελια του ναου του Κυριου, εσταθησαν οι ιερεις ενδεδυμενοι, μετα σαλπιγγων, και οι Λευιται οι υιοι του Ασαφ μετα κυμβαλων, δια να υμνωσι τον Κυριον, κατα την διαταγην Δαβιδ του βασιλεως του Ισραηλ· ¹¹και εψαλλον αμοιβαιως υμνουντες και ευχαριστουντες τον Κυριον, Οτι αγαθος, οτι εις τον αιωνα το ελεος αυτου επι τον Ισραηλ. Και πας ο λαος ηλαλαξαν αλαλαγμαν μεγαν, υμνουντες τον Κυριον δια την θεμελιωσιν του οικου του Κυριου. ¹²Και πολλοι εκ των ιερεων και Λευιτων και των αρχηγων των πατριων, γεροντες, οιτινες ειχον ιδει τον προτερον οικον, ενω ο οικος ουτος εθεμελιουτο ενωπιον των οφθαλμων αυτων, εκλαιον μετα φωνης μεγαλης· πολλοι δε ηλαλαξαν εν φωνη μεγαλη μετ' ευφροσυνης. ¹³Και δεν διεκρινεν ο λαος την φωνην του αλαλαγμου της ευφροσυνης απο της φωνης του κλαυθμου του λαου· διοτι ο λαος ηλαλαζεν αλαλαγμαν μεγαν, και η βοη ηκουετο εως απο μακροθεν.

4Οι δε εχθροι του Ιουδα και Βενιαμιν, ακουσαντες οτι οι υιοι της αιχμαλωσιας οικοδομουσι τον ναον εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, ²ηλθον προς τον Ζοροβαβελ και προς τους αρχηγους των πατριων και ειπον προς αυτους, Ας οικοδομησωμεν με σας· διοτι και ημεις εκζητουμεν τον Θεον σας, καθως σεις, και εις αυτον θυσιαζομεν απο των ημερων του Εσαραδδων βασιλεως

της Ασσουρ, οστις ανεβιβασεν ημας εδω. ³Ο Ζοροβαβελ ομως και ο Ιησους και οι λοιποι των αρχηγων των πατριων του Ισραηλ, ειπον προς αυτους, Ουδεν κοινον εις εσας και εις ημας, ωστε να οικοδομησητε οικον εις τον Θεον ημων· αλλ' ημεις αυτοι ηνωμενοι θελομεν οικοδομησει εις Κυριον τον Θεον του Ισραηλ, καθως προσεταξεν εις ημας ο βασιλευς Κυρος, ο βασιλευς της Περσιας. ⁴Τοτε ο λαος της γης παρελυε τας χειρας του λαου του Ιουδα και εταραττεν αυτους εν τη οικοδομη, ⁵και εμισθονον συμβουλους εναντιον αυτων, δια να ματαιωνωσι την βουλην αυτων, πασας τας ημερας Κυρου του βασιλευς της Περσιας και εως της βασιλειας Δαρειου του βασιλευς της Περσιας. ⁶Και επι της βασιλειας Ασσουηρου, εν αρχη της βασιλειας αυτου, εγραφαν κατηγοριαν κατα των κατοικων της Ιουδαιας και Ιερουσαλημ. ⁷Και εν ταις ημεραις του Αρταξερξου εγραψεν ο Βισλαμ, ο Μιθρεδαθ, ο Ταβεηλ και οι λοιποι συνεταιροι αυτων προς Αρταξερξην τον βασιλεα της Περσιας· και η επιστολη ητο γεγραμμενη Συριστι και εξηγημενη Συριστι. ⁸Ρεουμ ο επαρχος και Σαμφαι ο γραμματευσ, εγραψαν επιστολην κατα της Ιερουσαλημ προς Αρταξερξην τον βασιλεα, κατα τουτον τον τροπον· ⁹Ρεουμ ο επαρχος και Σαμφαι ο γραμματευσ και οι λοιποι συνεταιροι αυτων, οι Δειναιοι, οι Αφαρσαχαιοι, οι Ταρφαλαιοι, οι Αφαρσαιοι, οι Αρχεναιοι, οι Βαβυλωνιοι, οι Σουσαναχαιοι, οι Δεαυαιοι, οι Ελαμται ¹⁰και οι λοιποι εκ των εθνων, τα οποια ο μεγας και ενδοξος Ασναφαρ μετεκομισε και κατωκισεν εις τας πολεις της Σαμαρειας, και οι λοιποι οι περαν του ποταμου, και τα λοιπα. ¹¹Τουτο ειναι το αντιγραφον της επιστολης, την οποιαν εστειλαν προς αυτον, προς Αρταξερξην τον βασιλεα· Οι δουλοι σου, οι ανδρες οι περαν του ποταμου, και τα λοιπα. ¹²Γνωστον εστω εις τον βασιλεα, οτι οι Ιουδαιοι οι αναβαντες απο σου προς ημας, ελθοντες εις Ιερουσαλημ, οικοδομουσι την πολιν, την αποστατιδα και πονηραν, και εγειρουσι τον τοιχον και συναπτουσι τα θεμελια. ¹³Γνωστον εστω ηδη εις τον βασιλεα, οτι εαν η πολις αυτη οικοδομηθη και οι τοιχοι εγερθωσι, δεν θελουσι πληρωσει φορον, τελωνιον η διαγωγιον· και θελει ζημιωθη το εισοδημα των βασιλεων. ¹⁴Επειδη δε τρεφομεθα απο του παλατιου, και ητο απρεπες δια ημας να βλεπωμεν την ατιμιαν του βασιλευς, δια τουτο εστειλαμεν και εγνωστοποιησαμεν προς τον βασιλεα, ¹⁵δια να γεινη ερευνα εν τω βιβλιω των υπομνηματων των πατερων σου· και θελεις ευρει εν τω βιβλιω των υπομνηματων και γνωρισει, οτι η πολις αυτη ειναι πολις αποστατις και ολεθριος εις τους βασιλεις και εις τας επαρχιας, και οτι εκ παλαιου χρονου εκινουν επαναστασιν εν τω μεσω αυτης, δια την οποιαν αιτιαν η πολις αυτη κατηρημωθη. ¹⁶Γνωστοποιουμεν προς τον βασιλεα, ετι εαν η πολις αυτη ανοικοδομηθη και οι τοιχοι αυτης ανεγερθωσι, δεν θελεις εχει ουδεν μερος εις το περαν του ποταμου. ¹⁷Ο βασιλευς απεκριθη προς τον Ρεουμ τον επαρχον και Σαμφαι τον γραμματεα και τους λοιπους συνεταιρους αυτων τους κατοικουντας εν Σαμα-

ρεια, και τους αλλους τους περαν του ποταμου, Ειρηνη, και τα λοιπα. ¹⁸Η επιστολη, την οποιαν εστειλατε προς ημας, ανεγνωσθη ακριβως ενωπιον μου. ¹⁹Και εξεδοθη διαταγη παρ' εμου, και ηρευνησαν και ευρηκαν οτι η πολις αυτη εκ παλαιου χρονου επανασταται εναντιον των βασιλεων, και γινονται εν αυτη στασεις και συνωμοσαι· ²⁰Υπηρξαν ετι ισχυροι βασιλεις επι Ιερουσαλημ, δεσποζοντες επι παντας τους περαν του ποταμου· και επληρονετο εις αυτους φορος, τελωνιον και διαγωγιον. ²¹Τωρα λοιπον προσταξατε να παυσωσι τους ανθρωπους εκεινους, και η πολις αυτη να μη οικοδομηθη, εωσου εκδοθη διαταγη παρ' εμου. ²²Και προσεξατε να μη αμελησητε να καμητε τουτο· δια να μη αυξηθη το κακον επι ζημια των βασιλεων. ²³Οτε δε το αντιγραφον της επιστολης του βασιλευς Αρταξερξου ανεγνωσθη ενωπιον του Ρεουμ και Σαμφαι του γραμματεως και των συνεταιρων αυτων, ανεβησαν μετα σπουδης εις Ιερουσαλημ προς τους Ιουδαιους, και επαυσαν αυτους εν βια και μετα δυναμεως. ²⁴Και επαυσε το εργον του οικου του Θεου του εν Ιερουσαλημ, και εμεινε πεπαυμενον μεχρι του δευτερου ετους της βασιλειας Δαρειου του βασιλευς της Περσιας.

5Τοτε προεφητευσαν ο προφητης Αγγαιος και Ζαχαριας ο υιος του Ιδδω, προς τους Ιουδαιους τους εν Ιουδαια και Ιερουσαλημ, προφητευοντες προς αυτους εν ονοματι του Θεου του Ισραηλ. ²Και εσηκωθησαν Ζοροβαβελ ο υιος του Σαλαθηλ και Ιησους ο υιος του Ιωσεδεκ και ηρχισαν να οικοδομωσι τον οικον του Θεου τον εν Ιερουσαλημ· και μετ' αυτων οι προφηται του Θεου βοηθουντες αυτους. ³Εν τουτω τω καιρω ελθοντες προς αυτους Ταθναι, ο επαρχος των εντευθεν του ποταμου, και ο Σεθαρ-βοσναι και οι συνεταιροι αυτων, ειπον προς αυτους ουτω· Τις προσεταξεν εις εσας να οικοδομητε τον οικον τουτου και να εγειρητε τουτον τον τοιχον; ⁴Και τοτε ειπομεν προς αυτους ποια ειναι τα ονοματα των ανδρων, οιτινες οικοδομουσι την οικοδομην ταυτην. ⁵Αλλ' επι τους πρεσβυτερους των Ιουδαιων ητο ο οφθαλμος του Θεου αυτων, και δεν ηδυναντο να παυσωσιν αυτους, εωσου ελθη η υποθεσις προς τον Δαρειον· και τοτε εδωκαν αποκρισιν δι' επιστολης περι τουτου. ⁶Αντιγραφον της επιστολης, την οποιαν Ταθναι, ο επαρχος των εντευθεν του ποταμου, και ο Σεθαρ-βοσναι και οι συνεταιροι αυτου οι Αφαρσαχαιοι οι εντευθεν του ποταμου, απεστειλαν προς Δαρειον τον βασιλεα. ⁷Απεστειλαν επιστολην προς αυτον, εν η ητο γεγραμμενον ουτως· Εις τον Δαρειον τον βασιλεα, πασα ειρηνη. ⁸Γνωστον εστω εις τον βασιλεα, οτι υπηγαμεν εις την επαρχιαν της Ιουδαιας προς τον οικον του μεγαλου Θεου, και αυτος οικοδομειται με λιθους μεγαλους και εντιθενται ξυλα εις τους τοιχους, και το εργον τουτου προχωρει ταχως και ευοδουται εις τας χειρας αυτων. ⁹Και ερωτησαντες εκεινους τους πρεσβυτερους, ελαλησαμεν προς αυτους ουτω· Τις προσεταξεν εις εσας να οικοδομητε τον οικον

τουτον και να εγειρητε τουτον τον τοιχον; ¹⁰Ετι και τα ονοματα αυτων ηρωτησαμεν, δια να σοι φανερωσωμεν και γραψωμεν προς σε τα ονοματα των ανδρων των επι κεφαλῆς αυτων. ¹¹Και απεκριθησαν προς ημας ουτω, λεγοντες, Ημεεις ειμεθα οι δουλοι του Θεου του ουρανου και της γης, και οικοδομουμεν τον οικον τον προ πολλων ηδη ετων οικοδομηθεντα, τον οποιον βασιλευς μεγας του Ισραηλ ωκοδομησε και ανηγειρεν· ¹²αφου ομως οι πατερες ημων παρωργισαν τον Θεον του ουρανου, παρεδωκεν αυτους εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος, του Χαλδαιου, και κατεστρεψε τον οικον τουτον και μετωκισε τον λαον εις την Βαβυλωνα. ¹³Πλην εν τω πρωτω ετει Κυρου του βασιλεως της Βαβυλωνος, ο βασιλευς Κυρος εδωκε προσταγην να οικοδομηθη ουτος ο οικον του Θεου. ¹⁴Και τα σκευη ετι τα χρυσα και αργυρα του οικου του Θεου, τα οποια ο Ναβουχοδονοσορ ελαβεν εκ του ναου του εν Ιερουσαλημ και εφερεν αυτα εις τον ναον της Βαβυλωνος, ταυτα ο Κυρος ο βασιλευς εσηκωσεν εκ του ναου της Βαβυλωνος, και παρεδοθησαν εις τον ονομαζομενον Σασαβασσαρ, τον οποιον ειχε καμει επαρχον· ¹⁵και ειπε προς αυτον, Λαβε τα σκευη ταυτα, υπαγε, φερε αυτα εις τον ναον τον εν Ιερουσαλημ, και ο οικον του Θεου ας οικοδομηθη εν τω τοπω αυτου. ¹⁶Τοτε ελθων ουτος ο Σασαβασσαρ εθεσε τα θεμελια του οικου του Θεου, του εν Ιερουσαλημ· και απ' εκεινου του χρονου εως της σημερον οικοδομειται και δεν ετελειωσε. ¹⁷Τωρα λοιπον, εαν φαινηται αρεστον εις τον βασιλεα, ας γεινη ερευνα εν τω θησαυροφυλακιω του βασιλεως τω εν Βαβυλωνι, εαν ηναι αληθινον οτι εξεδοθη διαταγη παρα Κυρου του βασιλεως να οικοδομηθη ο οικον ουτος του Θεου εν Ιερουσαλημ· και ας αποστειλη ο βασιλευς προς ημας την θελησιν αυτου περι τουτου.

6Τοτε Δαρειος ο βασιλευς εξεδωκε διαταγην, και ηρευνησαν εν τοις αρχαιοις, οπου κεινται οι θησαυροι εν Βαβυλωνι. ²Και ευρεθη εν Αχμεθα, εν τω παλατιω τω εν τη επαρχια των Μηδων, εις τομος, και ητο εν αυτω υπομνημα γεγραμμενον ουτως· ³Εν τω πρωτω ετει Κυρου του βασιλεως, Κυρος ο βασιλευς εξεδωκε διαταγην περι του οικου του Θεου του εν Ιερουσαλημ, Ας οικοδομηθη ο οικον, ο τοπος εις τον οποιον προσφερονται αι θυσιαι, και ας τεθωσι τα θεμελια αυτου δυνατα· το υφος αυτου εξηκοντα πηχαι, το πλατος αυτου εξηκοντα πηχαι· ⁴τρεις σειραι μεγαλων λιθων, και μια σειρα ξυλων νεων και τα αναλωματα ας δοθωσιν εκ του οικου του βασιλεως· ⁵τα χρυσα ετι και τα αργυρα σκευη του οικου του Θεου, τα οποια ο Ναβουχοδονοσορ ελαβεν εκ του ναου του εν Ιερουσαλημ και εφερεν εις Βαβυλωνα, ας αποδοθωσι και ας επανελθωσιν εις τον ναον τον εν Ιερουσαλημ, εκαστον εις τον τοπον αυτου, και ας τεθωσιν εις τον οικον του Θεου. ⁶Τωρα λοιπον, Ταθναι, επαρχε των περαν του ποταμου, Σεθαρ-βοσναι, και οι συνεταιροι σας οι Αφαρσαχαιοι, οι περαν του ποταμου, απομακρυν-

θητε εκειθεν· ⁷αφησατε το εργον τουτου του οικου του Θεου· ο επαρχος των Ιουδαιων και οι πρεσβυτεροι των Ιουδαιων ας οικοδομησωσι τον οικον τουτου του Θεου εν τω τοπω αυτου. ⁸Εξεδοθη ετι απ' εμου διαταγη, τι θελετε καμει εις τους πρεσβυτερους των Ιουδαιων τουτων, δια την οικοδομην τουτου του οικου του Θεου· εκ των υπαρχοντων του βασιλεως, εκ του φορου των περαν του ποταμου, θελουσι δοθη αμεσως αναλωματα εις τους ανθρωπους τουτους, δια να μη εμποδισθωσι. ⁹Και ουτινος πραγματος εχουσι χρειαν, και μοσχοι και κριοι και προβατα, δια τας ολοκαυτωσεις του Θεου του ουρανου, σιτος, αλας, οινος και ελαιον, κατα την αιτησιν των ιερων των εν Ιερουσαλημ, ας διδωνται εις αυτους καθ' ημεραν ανευ ελλειψεως, ¹⁰δια να προσφερωσι θυσιας εις οσμην ευωδιας προς τον Θεον του ουρανου, και να προσευχωνται υπερ της ζωης του βασιλεως και των υιων αυτου. ¹¹Εξεδοθη ετι παρ' εμου διαταγη περι παντος ανθρωπου, οστις παραλλαξη τον λογον τουτον, να αποσπασθη ξυλον εκ της οικιας αυτου και να στηθη και να κρεμασθη επ' αυτο· η δε οικια αυτου ας γεινη δια τουτο κοπρων. ¹²Και ο Θεος, οστις κατωκισε το ονομα αυτου εκει, ας εξολοθρευση παντα βασιλεα και λαον, οστις εκτεινη την χειρα αυτου δια να παραλλαξη τι, ωστε να καταστρεψη τουτον τον οικον του Θεου τον εν Ιερουσαλημ. Εγω ο Δαρειος εξεδωκα την διαταγην· ας εκτελεσθη ταχεως. ¹³Τοτε ο Ταθναι, ο επαρχος των εντευθεν του ποταμου, ο Σεθαρ-βοσναι, και οι συνεταιροι αυτων, κατα τα προσταχθεντα υπο του Δαρειου του βασιλεως, ουτως εκαμον ταχεως. ¹⁴Και οι πρεσβυτεροι των Ιουδαιων ωκοδομουν και ευωδουντο, κατα την προφητειαν Αγγαιου του προφητου και Ζαχαριου υιου του Ιδδω. Και ωκοδομησαν και ετελειωσαν, κατα την προσταγην του Θεου του Ισραηλ, και κατα την προσταγην του Κυρου και Δαρειου και Αρταξερξου βασιλεως της Περσιας. ¹⁵Και συνετελεσθη ο οικον ουτος την τριτην ημεραν του μηνος Αδαρ, εν τω εκτω ετει της βασιλειας Δαρειου του βασιλεως. ¹⁶Και εγκαινιασαν εν ευφροσυνη οι υιοι του Ισραηλ, οι ιερεις και οι Λευιται, και οι λοιποι εκ των υιων της αιχμαλωσιας, τον οικον τουτου του Θεου· ¹⁷και προσεφεραν εις τον εγκαινιασμον του οικου τουτου του Θεου εκατον μοσχους, διακοσιους κριοις, τετρακοσια αρνια· και δια προσφοραν περι αμαρτιας υπερ παντος του Ισραηλ δωδεκα τραγους, κατα τον αριθμον των φυλων του Ισραηλ. ¹⁸Και εστησαν τους ιερεις εις τας διαιρεσεις αυτων, και τους Λευιτας εις τα υπουργηματα αυτων, δια την υπηρεσιαν του Θεου την εν Ιερουσαλημ, κατα το γεγραμμενον εν τω βιβλιω του Μωυσεως. ¹⁹Και εκαμον το πασχα οι υιοι της αιχμαλωσιας τη δεκατη τεταρτη του πρωτου μηνος· ²⁰διοτι οι ιερεις και οι Λευιται εκαθαρισθησαν ομου· παντες ησαν κεκαθαρισμενοι, και εσφαξαν το πασχα εις παντας τους υιους της αιχμαλωσιας, και εις τους αδελφους αυτων τους ιερεις, και εις εαυτους. ²¹Και εφαγον οι υιοι Ισραηλ, οι επιστρεψαντες απο της αιχμαλωσιας, και παντες οι χωρισθεντες προς

αυτους απο της ακαθαρσιας των εθνων της γης, δια να εκζητησωσι Κυριον τον Θεον του Ισραηλ. ²²Και εκαμον την εορτην των αζυμων επτα ημερας μετ' ευφροσυνης· διοτι ευφρανεν αυτους ο Κυριος, και εστρεψε προς αυτους την καρδιαν του βασιλεως της Ασσυριας, δια να ενισχυση τας χειρας αυτων εις το εργον του οικου του Θεου, του Θεου του Ισραηλ.

7 Μετα δε τα πραγματα ταυτα, επι της βασιλειας Αρταξερξου βασιλεως της Περσιας, Εσδρας ο υιος του Σεραίου, υιου του Αζαρια, υιου του Χελκία, ²υιου του Σαλλουμ, υιου του Σαδωκ, υιου του Αχιτωβ, ³υιου του Αμαρια, υιου του Αζαρια, υιου του Μεραιωθ, ⁴υιου του Ζεραια, υιου του Οζι, υιου του Βουκκι, ⁵υιου του Αβισσουα, υιου του Φινεες, υιου του Ελεαζαρ, υιου του Ααρων του ιερεως του πρωτου, ⁶ουτος ο Εσδρας ανεβη απο της Βαβυλωνος, ων γραμματευσ εμπειρος εις τον νομον του Μωυσεως, τον οποιον εδωκε Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· και ο βασιλευς εχαρισεν εις αυτον παντα τα αιτηματα αυτου, κατα την επ' αυτον χειρα Κυριου του Θεου αυτου. ⁷Ανεβησαν και τινες εκ των υιων Ισραηλ και εκ των ιερεων, και οι Λευιται, και οι φαλτωδοι και οι πυλωροι και οι Νεθινειμ, εις Ιερουσαλημ, εν τω εβδομω ετει Αρταξερξου του βασιλεως. ⁸Και ηλθον εις Ιερουσαλημ τον πεμπτον μηνα του εβδομου ετους του βασιλεως. ⁹Διοτι την πρωτην του πρωτον μηνος ηρχισεν ουτος να αναβαινη απο της Βαβυλωνος, και την πρωτην του πεμπτου μηνος ηλθεν εις Ιερουσαλημ, κατα την επ' αυτον αγαθην χειρα του Θεου αυτου. ¹⁰Επειδη ο Εσδρας ειχεν ετοιμασει την καρδιαν αυτου εις το να εκζητη τον νομον του Κυριου, και να εκτελη και να διδασκη εις τον Ισραηλ διαταγματα και κρισεις. ¹¹Τουτο δε ειναι το αντιγραφον της επιστολης, την οποιαν ο βασιλευς Αρταξερξος εδωκεν εις τον Εσδραν τον ιερα, τον γραμματεα, γραμματεα των λογων των εντολων του Κυριου και των διαταγματων αυτου προς τον Ισραηλ· ¹²Αρταξερξος, βασιλευς των βασιλεων, προς Εσδραν τον ιερα, τον γραμματεα του νομου του Θεου του ουρανου, τον τελειον, και τα λοιπα. ¹³Εξεδοθη παρ' εμου διαταγη, ωστε παντες οι εκ του λαου του Ισραηλ και των ιερεων αυτου και των Λευιτων, οι εν τω βασιλειω μου, οσοι θελουσιν αυτοπροαιρετως να αναβωσιν εις Ιερουσαλημ, να ελθωσι μετα σου. ¹⁴Διοτι πεμπεσαι παρα του βασιλεως και των επτα συμβουλων αυτου, δια να επισκεφθης την Ιουδαιαν και Ιερουσαλημ, κατα τον εν τη χειρι σου νομον του Θεου σου· ¹⁵και να φερης το αργυριον και το χρυσιον, το οποιον ο βασιλευς και οι συμβουλοι αυτου προσεφεραν αυτοπροαιρετως εις τον Θεον του Ισραηλ, του οποιου το κατοικητηριον ειναι εν Ιερουσαλημ, ¹⁶και απαν το αργυριον και χρυσιον οσον συναξης καθ' ολην την επαρχιαν της Βαβυλωνος, μετα των προαιρετικων προσφορων του λαου και των ιερεων, των προσφεροντων αυτοπροαιρετως δια τον εν Ιερουσαλημ οικον του Θεου αυτων· ¹⁷δια ν' αγορασης ταχεως δια του αργυριου

τουτου μοσχους, κριους, αρνια, τας εξ αλφιτων προσφορας αυτων και τας σπονδας αυτων, και να προσφερης αυτα επι το θυσιαστηριον του οικου του Θεου σας, το εν Ιερουσαλημ. ¹⁸Και παν ο, τι φανη αρεστον εις σε και εις τους αδελφους σου να καμητε δια του υπολοιπου αργυριου και χρυσιου, τουτο καμετε, κατα το θελημα του Θεου σας. ¹⁹Και τα σκευη, τα δοθεντα εις σε δια την υπηρεσιαν του οικου του Θεου σου, παραδος ενωπιον του Θεου της Ιερουσαλημ. ²⁰Και ο, τι περιπλεον χρειασθη δια τον οικον του Θεου σου, ο, τι συμβη να εξοδευσης, εξοδευε εκ του βασιλικου θησαυροφυλακιου. ²¹Και παρ' εμου, εμου του Αρταξερξου βασιλεως, εξεδοθη διαταγη εις παντας τους θησαυροφυλακας τους περαν του ποταμου, παν ο, τι ζητηση παρ' υμων ο Εσδρας ο ιερευς, ο γραμματευσ του νομου του Θεου του ουρανου, να γινηται παραυτα, ²²εως εκατον ταλαντων αργυριου, και εως εκατον κορων σιτου, και εως εκατον βαθ οινου, και εως εκατον βαθ ελαιου, και αλας απροσδιοριστον, ²³Παν ο, τι ειναι προστεταγμενον παρα του Θεου του ουρανου, ας γεινη μετα σπουδης δια τον οικον του Θεου του ουρανου· δια να μη ελθη οργη επι την βασιλειαν του βασιλεως και των υιων αυτου. ²⁴Ετι γνωστοποιειται εις εσας, οτι εις ουδενα εκ των ιερεων και Λευιτων, φαλτωδων, θυρωρων, Νεθινειμ και υπηρετων τουτου του οικου του Θεου, δεν θελει εισθαι νομιμον να επιβληθη φορος, τελωνιον η διαγωγιον επ' αυτους. ²⁵Και συ, Εσδρα, κατα την εν σοι του Θεου σου σοφιαν, καταστησον κριτας και δικαστας, δια να κρινωσι παντα τον λαον τον περαν του ποταμου, παντας τους ειδοτας τους νομους του Θεου σου· και διδασκετε τους μη ειδοτας. ²⁶Και πας οστις δεν καμνει τον νομον του Θεου σου και τον νομον του βασιλεως, ας εκτεληται ταχεως κρισις επ' αυτον, ειτε εις θανατον, ειτε εις εξοριαν, η εις δημευσιν υπαρχοντων, η εις φυλακην. ²⁷Ευλογητος Κυριος ο Θεος των πατερων ημων, οστις εδωκε τοιαυτα εις την καρδιαν του βασιλεως, δια να δοξαση τον οικον του Κυριου, τον εν Ιερουσαλημ· ²⁸και εκαμε να ευρω ελεος ενωπιον του βασιλεως και των συμβουλων αυτου και παντων των αρχοντων του βασιλεως των δυνατων. Και εγω ενισχυθην κατα την επ' εμε χειρα Κυριου του Θεου μου, και συνηγαγον εκ του Ισραηλ αρχοντας δια να συναναβωσι μετ' εμου.

8 Ουτοι δε ειναι οι αρχηγοι των πατριων αυτων, και η γενεαλογια των συναναβαντων μετ' εμου απο της Βαβυλωνος, επι της βασιλειας Αρταξερξου του βασιλεως. ²Εκ των υιων Φινεες, Γηρσωμ· εκ των υιων Ιθαμαρ, Δαβιηλ· εκ των υιων Δαβιδ, Χαττους. ³Εκ των υιων Σεχανια, του εκ των υιων Φαρωσ, Ζαχαριας· και μετ' αυτου ηριθμηθησαν κατα γενεαλογιαν τα αρσενικα εκατον πενηκοντα. ⁴Εκ των υιων του Φααθ-μωαβ, Ελιωηναι ο υιος του Ζεραια, και μετ' αυτου τα αρσενικα διακοσιοι. ⁵Εκ των υιων Σεχανια, ο υιος του Ιααζιηλ, και μετ' αυτου τα αρσενικα τριακοσιοι. ⁶Και εκ των υιων Αδιω, Εβεδ

ο υιος του Ιωναθαν, και μετ' αυτου τα αρσενικα πεντηκοντα. ⁷Και εκ των υιων Ελαμ, Ιεσαιας ο υιος του Γοθολια, και μετ' αυτου εβδομηκοντα. ⁸Και εκ των υιων Σεφατια, Ζεβαδιας ο υιος του Μιχαηλ, και μετ' αυτου τα αρσενικα ογδοηκοντα. ⁹Εκ των υιων Ιωαβ, Οβαδια ο υιος του Ιεχιηλ, και μετ' αυτου τα αρσενικα διακοσιοι δεκαοκτω. ¹⁰Και εκ των υιων του Σελωμειθ, ο υιος του Ιωσιφια, και μετ' αυτου τα αρσενικα εκατον εξηκοντα. ¹¹Και εκ των υιων Βηβαι, Ζαχαριας ο υιος του Βηβαι, και μετ' αυτου τα αρσενικα εικοσιοκτω. ¹²Και εκ των υιων Αζγαδ, Ιωαναν ο υιος του Ακκαταν, και μετ' αυτου τα αρσενικα εκατον δεκα. ¹³Και εκ των υιων Αδωνικαμ οι τελευταιοι, και ταυτα τα ονοματα αυτων, Ελιφελετ, Ιειηλ και Σεμιας, και μετ' αυτων τα αρσενικα εξηκοντα. ¹⁴Εκ δε των υιων Βιγουαι, Γουθαι και Ζαββουδ, και μετ' αυτων τα αρσενικα εβδομηκοντα. ¹⁵Και συνηθροισα αυτους παρα τον ποταμον, τον ρεοντα προς Ααβα, και εκει κατεσκηνωσαμεν τρεις ημερας· και παρετηρησα μεταξυ του λαου και των ιερεων και δεν ευρηκα εκει ουδενα εκ των υιων του Λευι. ¹⁶Τοτε απεστειλα προς τον Ελιεζερ, τον Αριηλ, τον Σεμιαν και τον Ελναθαν και τον Ιαρειβ και τον Ελναθαν και τον Ναθαν και τον Ζαχαριαν και τον Μεσουλλαμ, τους αρχοντας· και τον Ιωιαριβ, και τον Ελναθαν, συνετους. ¹⁷Και εδωκα εις αυτους παραγγελιαν προς τον Ιδδω τον αρχοντα, εν τω τοπω Κασιφια, και εβαλον εις το στομα αυτων λογους δια να λαλησωσι προς τον Ιδδω και τους αδελφους αυτου τους Νεθινειμ, εν τω τοπω Κασιφια, δια να πεμφωσι προς ημας λειτουργους δια τον οικον του Θεου ημων. ¹⁸Και κατα την εφ' ημας αγαθην χειρα του Θεου ημων εφεραν προς ημας ανδρα συνετον, εκ των υιων Μααλι, υιου του Λευι, υιου Ισραηλ· και τον Σερεβιαν μετα των υιων αυτου και των αδελφων αυτου, δεκαοκτω. ¹⁹και τον Ασαβιαν, και μετ' αυτου τον Ιεσαιαν εκ των υιων Μεραρι, τους αδελφους αυτου και τους υιους αυτων, εικοσι. ²⁰και εκ των Νεθινειμ, τους οποιους ο Δαβιδ και οι αρχοντες διωρισαν δια την υπηρεσιαν των Λευιτων, διακοσιους εικοσι Νεθινειμ· παντες ουτοι ησαν σεσημειωμενοι κατ' ονομα. ²¹Τοτε εκηρυξα εκει νηστειαν παρα τον ποταμον Ααβα, οπως ταπεινωθεντες ενωπιον του Θεου ημων, ζητησωμεν παρ' αυτου ευθειαν οδον δια ημας και δια τα τεκνα ημων και δια παντα τα υπαρχοντα ημων. ²²Διοτι ησχυνθην να ζητησω παρα του βασιλεως δυναμιν και ιππεις δια να βοηθησωσιν ημας εναντιον του εχθρου καθ' οδον· επειδη ειχομεν ειπει προς τον βασιλεα, λεγοντες, Η χειρ του Θεου ημων ειναι προς αγαθον επι παντας τους ζητουντας αυτον· το δε κρατος αυτου και η οργη αυτου επι παντας τους εγκαταλειποντας αυτον. ²³Ενηστευσामεν λοιπον και ικετευσамεν τον Θεον ημων περι τουτου· και εγεινεν ιλεως προς ημας. ²⁴Τοτε εχωρισα δωδεκα εκ των αρχοντων των ιερεων, τον Σερεβιαν, τον Ασαβιαν και μετ' αυτων δεκα εκ των αδελφων αυτων. ²⁵Και εξυγισα εις αυτους το αργυριον και το χρυσιον και τα σκευη, την προσφοραν του οικου του

Θεου ημων, την οποιαν προσεφεραν ο βασιλευς και οι συμβουλοι αυτου και οι αρχοντες αυτου και πας ο παρευρεθεις Ισραηλ· ²⁶εξυγισα λοιπον και παρεδωκα εις την χειρα αυτων εξακοσια πεντηκοντα ταλαντα αργυριου, και σκευη αργυρα εκατον ταλαντων, και εκατον ταλαντα χρυσιου· ²⁷και εικοσι φιαλας χρυσας, χιλων δραχμων, και δυο σκευη εκ χαλκου στιλβοντος καλου, πολυτιμα ως χρυσιον. ²⁸Και ειπον προς αυτους, Σεις εισθε αγιοι εις τον Κυριον, και τα σκευη αγια· και το αργυριον και το χρυσιον αυτοπροαιρετος προσφορα εις Κυριον τον Θεον των πατερων σας. ²⁹Προσεχετε και φυλαττετε αυτα, εωσου ζυγισητε εμπροσθεν των αρχοντων των ιερεων και των Λευιτων και των αρχοντων των πατριων του Ισραηλ, εν Ιερουσαλημ, εντος των οικηματων του οικου του Κυριου. ³⁰Και παρελαβον οι ιερεις και οι Λευιται το βαρος του αργυριου και του χρυσιου και τα σκευη, δια να φερωσιν αυτα εις Ιερουσαλημ, προς τον οικον του Θεου ημων. ³¹Και εσηκωθημεν απο του ποταμου Ααβα την δωδεκατην του πρωτου μηνος, δια να υπαγωμεν εις Ιερουσαλημ· και η χειρ του Θεου ημων ητο εφ' ημας, και ηλευθερωσεν ημας εκ χειρος εχθρου και ενεδρευοντος εν τη οδω. ³²Και ηλθομεν εις Ιερουσαλημ· και εκαθησαμεν εκει τρεις ημερας. ³³Την τεταρτην δε ημεραν εξυγισθη το αργυριον και το χρυσιον και τα σκευη, εν τω οικω του Θεου ημων, και παρεδοθη δια χειρος του Μερημωθ υιου του Ουρια του ιερεως· και μετ' αυτου ητο Ελεαζαρ ο υιος του Φινεες· και μετ' αυτων Ιωζαβαδ, ο υιος του Ιησου, και Νωαδιας ο υιος του Βιννουι, οι Λευιται· ³⁴κατα αριθμον και κατα βαρος τα παντα· και απαν το βαρος εγγραφη εν τη ωρα εκεινη. ³⁵Οι υιοι της μετοικεσιας, οι ελθοντες απο της αιχμαλωσιας, προσεφεραν ολοκαυτωματα προς τον θεον του Ισραηλ, δωδεκα μοσχους υπερ παντος του Ισραηλ, ενενηκοντα εξ κριους, εβδομηκοντα επτα αρνια, δωδεκα τραγους περι αμαρτιας, τα παντα ολοκαυτωμα εις τον Κυριον. ³⁶Και παρεδωκαν τα προσταγματα του βασιλεως εις τους σατραπας του βασιλεως και εις τους επαρχους τους περαν του ποταμου· και ουτοι εβοηθησαν τον λαον και τον οικον του Θεου.

9Και αφού ετελεσθησαν ταυτα, προσηλθον προς εμε οι αρχοντες, λεγοντες, Ο λαος του Ισραηλ και οι ιερεις και οι Λευιται, δεν εχωρισθησαν απο του λαου των τοπων τουτων, και πραττουσι κατα τα βδελυγματα αυτων, των Χαναναιων, των Χετταιων, των Φερεζαιων, των Ιεβουσαιων, των Αμμωνιτων, των Μωαβιτων, των Αιγυπτιων και των Αμορραιων· ²διοτι ελαβον εκ των θυγατερων αυτων εις εαυτους και εις τους υιους αυτων· ωστε το σπερμα το αγιον συνεμιχθη μετα του λαου των τοπων· και η χειρ των αρχοντων και των προεστωτων ητο πρωτη εις την παραβασιν ταυτην. ³Και ως ηκουσα το πραγμα τουτο, διεσχισα το ιματιον μου και το επενδυμα μου, και ανεσπασα τας τριχας της κεφαλης μου και του πωγωνος μου, και εκαθημην εκστατικος. ⁴Τοτε συνηχθη-

σαν προς εμε παντες οι τρεμοντες εις τους λογους του Θεου του Ισραηλ, δια την παραβασιν των μετοικισθεντων και εκαθημην εκστατικος εως της εσπερινης προσφορας. ⁵Και εν τη εσπερινη προσφορα εσηκωθην απο της ταπεινωσεως μου, και διασχισας το ματιον μου και το επενδυμα μου, εκλινα επι τα γονατα μου και εξετεινα τας χειρας μου προς Κυριον τον Θεον μου, ⁶και ειπον, Θεε μου, αισχνομαι και ερυθριω να υψωσω το προσωπον μου προς σε, Θεε μου· διοτι αι ανομιαι ημων ηυξηθησαν υπερανω της κεφαλης, και αι παραβασεις ημων εμεγαλυνθησαν εως των ουρανων. ⁷Απο των ημερων των πατερων ημων ημεθα εν παραβασει μεγαλη μεχρι της ημερας ταυτης· και δια τας ανομιας ημων παρεδοθημεν, ημεις, οι βασιλεις ημων, οι ιερεις ημων, εις την χειρα των βασιλεων των τοπων, εις μαχαιραν, εις αιχμαλωσιαν και εις διαρπαγην και εις αισχυνην προσωπου, ως ειναι την ημεραν ταυτην. ⁸Και τωρα ως εν μια στιγμή εγεινεν ελεος παρα Κυριου του Θεου ημων, ωστε να διασωθη εις ημας υπολοιπον, και να δοθη εις ημας στερεωσις εν τω αγιω αυτου τοπω, δια να φωτιζη ο Θεος ημων τους οφθαλμους ημων, και να δωση εις ημας μικραν αναφυξην εν τη δουλεια ημων. ⁹Διοτι δουλοι ημεθα· και εν τη δουλεια ημων δεν εγκατελιπεν ημας ο Θεος ημων, αλλ' ηυδοκησε να ευρωμεν ελεος ενωπιον των βασιλεων της Περσιας, ωστε να δωση εις ημας αναφυξην, δια να ανεγειρωμεν τον οικον του Θεου ημων και να ανορθωσωμεν τας ερημωσεις αυτου, και να δωση εις ημας περιτειχισμα εν Ιουδα και εν Ιερουσαλημ. ¹⁰Αλλα τωρα, Θεε ημων, τι θελομεν ειπει μετα ταυτα; διοτι εγκατελιπομεν τα προσταγματα σου, ¹¹τα οποια προσεταξας δια χειρος των δουλων σου των προφητων, λεγων, Η γη, εις την οποian εισερχεσθε δια να κληρονομησητε αυτην, ειναι γη μεμολυσμενη με τον μολυσμον των λαων των τοπων, με τα βδελυγματα αυτων, οιτινες εγεμισαν αυτην, απ' ακρου εως ακρου, απο των ακαθαρσιων αυτων. ¹²Τωρα λοιπον τας θυγατερας σας μη διδετε εις τους υιους αυτων, και τας θυγατερας αυτων μη λαμβανετε εις τους υιους σας, και μη ζητειτε ποτε την ειρηνην αυτων η την ευτυχιαν αυτων, δια να κραταιωθητε και να τρωγητε τα αγαθα της γης, και να αφησητε αυτην κληρονομιαν εις τους υιους σας δια παντος. ¹³Και μετα παντα τα επελθοντα εφ' ημας ενεκα των πραξεων των πονηρων ημων, και της παραβασεως ημων της μεγαλης, αφου συ, Θεε ημων, εκρατηθησ κατα της αξιας των ανομιων ημων, και εδωκας εις ημας ελευθερωσιν τοιαυτην, ¹⁴πρεπει ημεις να αθετησωμεν παλιν τα προσταγματα σου, και να συμπενθερευσωμεν με τον λαον των βδελυγματων τουτων; δεν ηθελες οργισθη καθ' ημων, εωσου συντελεσης ημας, ωστε να μη μεινη υπολοιπον η σεσωσμενον; ¹⁵Κυριε Θεε του Ισραηλ, δικαιος εισαι διοτι εμειναμεν σεσωσμενοι, ως την ημεραν ταυτην· ιδου, ενωπιον σου ειμεθα με τας παραβασεις ημων διοτι δεν ητο δυνατον ενεκα τουτων να σταθωμεν ενωπιον σου.

10Ενω δε ο Εσδρας προσηχητο και εξωμολογειτο, κλαιων και πεπτωκως εμπροσθεν του οικου του Θεου, συνηχθη προς αυτον εκ του Ισραηλ συναξις μεγαλη σφοδρα, ανδρες και γυναικες και παιδια· διοτι εκλαιεν ο λαος κλαυθμον μεγαλ. ²Και απεκριθη Σεχανιας ο υιος του Ιεχιηλ, εκ των υιων Ελαμ, και ειπε προς τον Εσδραν, Ημεις ηνομησαμεν εις τον Θεον ημων και ελαβομεν ξενας γυναικας εκ των λαων της γης· πλην τωρα ειναι ελπεις εις τον Ισραηλ περι τουτου· ³οθεν ας καμωμεν τωρα διαθηκην προς τον Θεον ημων, να αποβαλωμεν πασας τας γυναικας και τα γεννηθεντα εξ αυτων, κατα την συμβουλην του κυριου μου και των οσοι τρεμουσιν εις την εντολην του Θεου ημων· και ας γεινη κατα τον νομον· ⁴εγερθητι διοτι το πραγμα ανηκει εις σε· και ημεις ειμεθα μετα σου· ανδριζου και πραττε. ⁵Τοτε εγερθεις ο Εσδρας, ωρκισε τους αρχοντας των ιερων, των Λευιτων και παντος του Ισραηλ, οτι θελουσι καμει κατα τον λογον τουτον. Και ωρκισθησαν. ⁶Και σηκωθεις ο Εσδρας απ' εμπροσθεν του οικου του Θεου, υπηγεν εις το οικημα του Ιωαναν υιου του Ελιασειβ· και οτε ηλθεν εκει, αρτον δεν εφαγεν και υδωρ δεν επιε· διοτι ητο εις πενθος δια την παραβασιν των μετοικισθεντων. ⁷Και διεκηρυξαν κατα την Ιουδαιαν και Ιερουσαλημ προς παντας τους υιους της μετοικεσιας, να συναχθωσιν εις Ιερουσαλημ· ⁸και πας οστις δεν ελθη εντος τριων ημερων, κατα την βουλην των αρχοντων και πρεσβυτερων, θελει γεινει αναθεμα πασα η περιουσια αυτου, και αυτος θελει χωρισθη απο της συναξεως των μετοικισθεντων. ⁹Και συνηχθησαν παντες οι ανδρες Ιουδα και Βενιαμιν εις Ιερουσαλημ εντος τριων ημερων. Ητο ο ενατος μην και η εικοστη του μηνος· και πας ο λαος εκαθησεν εν τη πλατεια του οικου του Θεου, τρεμων δια το πραγμα και δια την μεγαλην βροχην. ¹⁰Και εγερθεις ο Εσδρας ο ιερευς, ειπε προς αυτους, Σεις ηνομησατε και ελαβετε γυναικας ξενας, δια να επιπροσθεσητε εις την παραβασιν του Ισραηλ· ¹¹τωρα λοιπον εξομολογηθητε προς Κυριον τον Θεον των πατερων σας και καμετε το θελημα αυτου· και χωρισθητε απο των λαων της γης και απο των ξενων γυναικων. ¹²Και απεκριθη πασα η συναξις και ειπον μετα φωνης μεγαλης, Καθως ελαλησας προς ημας, ουτω να καμωμεν· ¹³ο λαος ομως ειναι πολυς και ο καιρος πολυ βροχερος, και δεν δυναμεθα να στεκωμεθα εξω, και το εργον δεν ειναι μιας ημερας ουδε δυο· διοτι ειμεθα πολλοι οι αμαρτησαντες εις τουτο το πραγμα· ¹⁴ας διορισθωσι τωρα αρχοντες ημων εν ολη τη συναξει, και ας ελθωσι καθ' ωρισμενους καιρους παντες οι λαβοντες ξενας γυναικας εις τας πολεις ημων, και μετ' αυτων οι πρεσβυτεροι εκαστης πολεως και οι κριται αυτης, εωσου η φλογερα οργη του Θεου ημων δια το πραγμα τουτο αποστραφη αφ' ημων. ¹⁵Διωρισθησαν λοιπον εις τουτο Ιωναθαν ο υιος του Ασαηλ, και Ιααζιας ο υιος του Τιχβα· ο δε Μεσουλλαμ και ο Σαββεθαι, οι Λευιται, ησαν βοηθοι αυτων. ¹⁶Και εκαμον ουτως οι υιοι της μετοικεσιας. Και ο Εσδρας ο ιερευς και αρχοντες τινες των

πατριων, κατα τους πατρικους οικους αυτων, και ουτοι παντες κατ' ονομα, εχωρισθησαν και εκαθησαν την πρωτην ημεραν του δεκατου μηνος δια να εξετασωσι την υποθεσιν. ¹⁷Και ετελειωσαν με παντας τους ανδρας, τους λαβοντας ξενας γυναικας, εως της πρωτης ημερας του πρωτου μηνος. ¹⁸Και μεταξυ των υιων των ιερεων ευρεθησαν οι λαβοντες ξενας γυναικας, εκ των υιων του Ιησου υιου του Ιωσεδεκ και των αδελφων αυτου, ο Μαασιας και ο Ελιεζερ, και ο Ιαρειβ και ο Γεδαλιας. ¹⁹Και εδωκαν τας χειρας αυτων, οτι θελουσιν αποβαλει τας γυναικας αυτων· και ως ενοχοι, προσεφεραν κριον εκ του ποιμνιου δια την ανομιαν αυτων. ²⁰Και εκ των υιων του Ιμμηρ, Ανανι και Ζεβαδιας. ²¹Και εκ των υιων του Χαρημ, Μαασιας και Ηλιας και Σεμιας και Ιεχιηλ και Οζιας. ²²Και εκ των υιων του Πασχωρ, Ελιωηναι, Μαασιας, Ισμαηλ, Ναθαναηλ, Ιωζαβαδ και Ελασα. ²³Εκ δε των Λευιτων, Ιωζαβαδ και Σιμει και Κελαιας, ουτος ειναι ο Κελιτα, Πεθαια, Ιουδας και Ελιεζερ. ²⁴Και εκ των φαλτωδων, Ελιασειβ· και εκ των θυρωρων, Σαλλουμ και Τελεμ και Ουρει. ²⁵Εκ δε του Ισραηλ, εκ των υιων Φαρως, Ραμιας και Ιεζιας και Μαλχιας και Μιαμειν και Ελεαζαρ και Μαλχιας και Βεναιας. ²⁶Και εκ των υιων Ελαμ, Ματθανιας, Ζαχαριας και Ιεχιηλ και Αβδι και Ιερεμωθ και Ηλια. ²⁷Και εκ των υιων Ζατθου, Ελιωηναι, Ελιασειβ, Ματθανιας και Ιερεμωθ και Ζαβαδ και Αζιζα. ²⁸Εκ δε των υιων Βηβαι, Ιωαναν, Ανανιας, Ζαββαι και Αθλαι. ²⁹Και εκ των υιων Βανι, Μεσουλλαμ, Μαλλουχ και Αδαιας, Ιασουβ και Σεαλ και Ραμωθ. ³⁰Και εκ των υιων Φααθ-μωαβ, Αδνα και Χελαλ, Βεναιας, Μαασιας, Ματθανιας, Βεζελεηλ και Βιννουι και Μανασσης. ³¹Και εκ των υιων Χαρημ, Ελιεζερ, Ιεσιας, Μαλχιας, Σεμιας και Συμειων, ³²Βενιαμιν, Μαλλουχ και Σεμαριας. ³³Εκ των υιων Ασουμ, Ματθεναι, Ματταθα, Ζαβαδ, Ελιφελετ, Ιερεμει, Μανασσης και Σιμει. ³⁴Εκ των υιων Βανι, Μααδαιας, Αμραμ και Ουηλ, ³⁵Βεναιας, Βεδειας, Χελλου, ³⁶Βανιας, Μερημωθ, Ελιασειβ, ³⁷Ματθανιας, Ματθεναι και Ιασω ³⁸και Βανι και Βιννουι, Σιμει, ³⁹και Σελεμιας και Ναθαν και Αδαιας, ⁴⁰Μαχναδεβαι, Σασαι, Σαραι, ⁴¹Αζαρεηλ και Σελεμιας, Σεμαριας, ⁴²Σαλλουμ, Αμαριας και Ιωσηφ. ⁴³Εκ των υιων Νεβω, Ιειηλ, Ματταθιας, Ζαβαδ, Ζεβινα, Ιαδαυ και Ιωηλ και Βεναιας. ⁴⁴Παντες ουτοι ειχον λαβει ξενας γυναικας· και τινες εξ αυτων γυναικας, εξ ων ετεκνοποιησαν.

Νεεμίας

1 Λογοι Νεεμια υιου του Αχαλια. Και εν τω μηνι Χι-σλευ, εν τω εικοστω ετει, οτε ημην εν Σουσοις τη βασι-λευουση, ²ο Ανανι, εις εκ των αδελφων μου, ηλθεν, αυτος και τινες εκ του Ιουδα, και ηρωτησα αυτους περι των διασωθεντων Ιουδαιων, οιτινες εναπελειφθησαν εκ της αιχμαλωσιας, και περι Ιερουσαλημ. ³Και ειπον προς εμε, Οι υπολοιποι, οι εναπολειφθεντες εκ της αιχμαλωσιας εκει εν τη επαρχια, εινα εν θλιψει μεγαλη, και ονειδι-σμων· και το τειχος της Ιερουσαλημ καθρηθη, και αι πυλαι αυτης κατεκαυθησαν εν πυρι. ⁴Και οτε ηκουσα τους λογους τουτους, εκαθησα και εκλαυσα και επεν-θησα ημερας και ενηστευον, και προσηυχομην ενωπιον του Θεου του ουρανου, ⁵και ειπα, Δεομαι, Κυριε, Θεε του ουρανου, ο μεγας και φοβερος Θεος, ο φυλαττων την διαθηκην και το ελεος προς τους αγαπωντας αυτον και τηρουντας τας εντολας αυτου, ⁶ας ηναι τωρα το ους σου προσεκτικον και οι οφθαλμοι σου ανεωγ-μενοι, δια να ακουσης την προσευχην του δουλου σου, την οποιαν ηδη προσευχομαι ενωπιον σου ημεραν και νυκτα υπερ των υιων Ισραηλ των δουλων σου, και εξο-μολογουμαι τα αμαρτηματα των υιων Ισραηλ, τα οποια ημαρτησαμεν εις σε· και εγω και ο οικος του πατρος μου ημαρτησαμεν. ⁷Ολως διεφθαρημεν ενωπιον σου, και δεν εφυλαξαμεν τας εντολας και τα διαταγματα και τας κρισεις, τας οποιας προσεταξας εις τον δουλον σου τον Μωυσην. ⁸Ενθυμηθητι, δεομαι, τον λογον, τον οποιον προσεταξας εις τον δουλον σου τον Μωυσην, λεγων, Εαν γεινητε παραβαται, εγω θελω σας διασκορπισει μεταξυ των εθνων· ⁹αλλ' εαν επιστρεψητε προς εμε και φυλα-ξητε τας εντολας μου και εκτελητε αυτας, και αν ηναι απο σας απερριμμενοι εως των εσχατων του ουρανου, και εκειθεν θελω συναξει αυτους και θελω φερει αυ-τους εις τον τοπον, τον οποιον εξελεξα δια να κατοι-κισω το ονομα μου εκει. ¹⁰Ουτοι δε εινα δουλοι σου και λαος σου, τους οποιους ελυτρωσας δια της δυναμεως σου της μεγαλης και δια της χειρος σου της κραταιας. ¹¹Δεομαι, Κυριε, ας ηναι ηδη το ους σου προσεκτικον εις την προσευχην του δουλου σου και εις την προσευχην των δουλων σου, των θελοντων να φοβωνται το ονομα σου· και ευοδωσον, δεομαι, τον δουλον σου την ημεραν ταυτην, και χαρισον εις αυτον ελεος ενωπιον του ανδρος τουτου. Διοτι εγω ημην οινοχοος του βασιλεως.

2 Και εν τω μηνι Νισαν, εν τω εικοστω ετει Αρτα-ξερξου του βασιλεως, ητο οινος εμπροσθεν αυτου· και λαβων τον οινον, εδωκα εις τον βασιλεα. Ποτε δε δεν ει-χον σκυθρωπασει ενωπιον αυτου. ²Οθεν ο βασιλευς ειπε προς εμε, Δια τι το προσωπον σου εινα σκυθρωπον, ενω συ αρρωστος δεν εισαι; τουτο δεν εινα ειμη λυπη καρ-διας. Τοτε εφοβηθην πολυ σφοδρα. ³Και ειπα προς τον βασιλεα, Ζητω ο βασιλευς εις τον αιωνα· δια τι το προ-σωπον μου να μη ηναι σκυθρωπον, ενω η πολις, ο τοπος των ταφων των πατερων μου, κειται ηρημωμενος, και αι πυλαι αυτης κατηναλωμεναι υπο του πυρος; ⁴Τοτε ο βα-σιλευς ειπε προς εμε, Περι τινος καμνεις συ αιτησιν; Και προσηυχθη εις τον Θεον του ουρανου. ⁵Και ειπα προς τον βασιλεα, Εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, και εαν ο δουλος σου ευρηκε χαριν ενωπιον σου, να με πεμψης εις τον Ιουδαν, εις την πολιν των ταφων των πατερων μου, και να ανοικοδομησω αυτην. ⁶Και ειπεν ο βασιλευς προς εμε, καθημενης πλησιον αυτου της βασιλισσης, Πο-σον μακρα θελει εισθαι η πορεια σου; και ποτε θελεις επιστρεψει; Και ευηρεστηθη ο βασιλευς και με επεμψε· και εδωκα εις αυτον προθεσμιαν. ⁷Και ειπα προς τον βα-σιλεα, Εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, ας μοι δοθωσιν επιστολαι προς τους περαν του ποταμου επαρχους, δια να με συμπαραπεμψωσιν, εωσου ελθω εις τον Ιουδαν· ⁸και επιστολη προς τον Ασαφ τον φυλακα του βασιλι-κου δασους, δια να μοι δωση ξυλα να κατασκευασω τας πυλας του φρουριου του ναου και το τειχος της πολεως και τον οικον, εις τον οποιον θελω εισελθει. Και εχαρι-σεν ο βασιλευς εις εμε παντα, κατα την επ' εμε αγαθην χειρα του Θεου μου. ⁹Ηλθον λοιπον προς τους περαν του ποταμου επαρχους και εδωκα εις αυτους τας επιστολας του βασιλεως. Ειχε δε αποστειλει ο βασιλευς αρχηγους δυναμεως και ιππεις μετ' εμου. ¹⁰Οτε δε Σαναβαλλατ ο Ορωνιτης και Τωβιας ο δουλος, ο Αμμωνιτης, ηκου-σαν, ελυπηθησαν καθ' υπερβολην οτι ηλθεν ανθρωπος να ζητηση το καλον των υιων Ισραηλ. ¹¹Και ηλθον εις Ιε-ρουσαλημ και ημην εκει τρεις ημερας. ¹²Και εσηκωθην την νυκτα, εγω και ολιγοι τινες μετ' εμου· και δεν εφανερωσα εις ουδενα τι ειχε βαλει ο Θεος μου εν τη καρδια μου να καμω εις την Ιερουσαλημ· και αλλο κτηνος δεν ητο μετ' εμου, ειμη το κτηνος επι του οποιου εκαθημην. ¹³Και εξηλθον την νυκτα δια της πυλης της φαραγγος,

και ηλθον απεναντι της πηγης του δρακοντος και προς την θυραν της κοπριας, και παρετηρουν τα τειχη της Ιερουσαλημ, τα οποια ησαν κατακεκρημισμενα, και τας πυλας αυτης κατηναλωμενας υπο του πυρος. ¹⁴Επειτα διεβην εις την πυλην της πηγης και εις την βασιλικην κολυμβηθραν· και δεν ητο τοπος δια να περαση το κτηνος το υποκατω μου. ¹⁵Και ανεβην την νυκτα δια του χειμαρρου· και αφου παρετηρησα το τειχος, εστραφην και εισηλθον δια της πυλης της φαραγγος και επεστρεψα. ¹⁶Οι δε προεστωτες δεν ηξευρον που υπηγα και τι εκαμον· ουδε ειχον φανερωσει ετι τουτο ουτε εις τους Ιουδαιους, ουτε εις τους ιερεις, ουτε εις τους προκριτους, ουτε εις τους προεστωτας, ουτε εις τους λοιπους τους εργαζομενους το εργον. ¹⁷Και ειπα προς αυτους, Σεις βλεπετε την δυστυχιαν εις την οποιαν ειμεθα, πως η Ιερουσαλημ κειται ηρημωμενη και αι πυλαι αυτης ειναι κατηναλωμεναι υπο του πυρος· ελθετε και ας ανοικοδομησωμεν το τειχος της Ιερουσαλημ, δια να μη ημεθα πλεον ονειδος. ¹⁸Και απηγγειλα προς αυτους περι της επ' εμε αγαθης χειρος του Θεου μου, και ετι τους λογους του βασιλεως, τους οποιους ειπε προς εμε. Οι δε ειπον, Ας σηκωθωμεν και ας οικοδομησωμεν. Ουτως ενισχυσαν τας χειρας αυτων προς το αγαθον. ¹⁹Αλλ' οτε ηκουσαν ο Σαναβαλλατ ο Ορωνιτης και Τωβιας ο δουλος, ο Αμμωνιτης, και ο Γησημ ο Αραφ, περιεγελασαν ημας και περιεφρονησαν ημας, λεγοντες, Τι ειναι το πραγμα τουτο το οποιον καμνετε; θελετε να επαναστατησητε κατα του βασιλεως; ²⁰Και εγω απεκριθην προς αυτους και ειπα προς αυτους, Ο Θεος του ουρανου, αυτος θελει ευδωσει ημας· δια τουτο ημεις οι δουλοι αυτου θελομεν σηκωθη και οικοδομησει· σεις ομως δεν εχετε μεριδα ουδε δικαιοωμα ουδε μνημοσυνον εν Ιερουσαλημ.

3Τοτε εσηκωθη Ελιασειβ ο ιερεις ο μεγας, και οι αδελφοι αυτου οι ιερεις, και ωκοδομησαν την πυλην την προβατικην· ουτοι ηγιασαν αυτην και εστησαν τας θυρας αυτης· και ηγιασαν αυτην εως του πυργου Μεα, εως του πυργου Ανανειηλ. ²Και εις τα πλαγια αυτου ωκοδομησαν οι ανδρες της Ιεριχω. Και εις τα πλαγια αυτων ωκοδομησε Ζακχουρ ο υιος του Ιμρι. ³Την θυραν δε την ιχθυικην ωκοδομησαν οι υιοι του Ασεναα, οτινες εσανιδωσαν αυτην και εστησαν τας θυρας αυτης, τα κλειθρα αυτης και τους μοχλους αυτης. ⁴Και εις τα πλαγια αυτων επεσκευασε Μερημωθ ο υιος του Ουρια, υιου του Ακκως. Και εις τα πλαγια αυτων επεσκευασε Μεσουλλαμ ο υιος του Βαραχιου, υιου του Μεσηζαβεηλ. Και εις τα πλαγια αυτων επεσκευασε Σαδωκ ο υιος του Βαανα. ⁵Και εις τα πλαγια αυτων επεσκευασαν οι Θεκωιται πλην οι προκριτοι αυτων δεν υπεβαλον τον τραχηλον αυτων εις το εργον του Κυριου αυτων. ⁶Και την πυλην την παλαιαν επεσκευασεν Ιωδαε ο υιος του Φασεα, και Μεσουλλαμ ο υιος του Βεσωδια· ουτοι εσανιδωσαν αυτην και εστησαν τας θυρας αυτης και τα κλειθρα αυτης και τους μοχλους αυτης. ⁷Και εις τα πλα-

για αυτων επεσκευασε Μελαθιας ο Γαβαωνιτης και Ιαδων ο Μερωνοθιτης, ανδρες της Γαβαων και της Μισπα, υπο τον θρονον του επαρχου των εντευθεν του ποταμου. ⁸Εις τα πλαγια αυτου επεσκευασεν Οχιηλ ο υιος του Αραχιου, εκ των χρυσοχων. Και εις τα πλαγια αυτου επεσκευασεν Ανανιας, ο εκ των μυρεψων· και αφηκαν την Ιερουσαλημ εως του τειχους του πλατεος. ⁹Και εις τα πλαγια αυτων επεσκευασε Ρεφαια ο υιος του Ωρ, ο αρχων του ημισεος της περιχωρου της Ιερουσαλημ. ¹⁰Και εις τα πλαγια αυτων επεσκευασεν Ιεδαιας ο υιος του Αρουμαφ, και απεναντι της οικιας αυτου. Και εις τα πλαγια αυτου επεσκευασε Χαττους ο υιος του Ασαβνια. ¹¹Μαλχιας ο υιος του Χαρημ, και Ασσουβ ο υιος του Φααθ-μωαβ, επεσκευασαν το αλλο τμημα και τον πυργον των φουρνων. ¹²Και εις τα πλαγια αυτου επεσκευασε Σαλλουμ ο υιος του Αλλωης, ο αρχων του ημισεος της περιχωρου της Ιερουσαλημ, αυτος και αι θυγατερες αυτου. ¹³Την πυλην της φαραγγος επεσκευασεν ο Ανουν και οι κατοικοι της Ζανωα· ουτοι ωκοδομησαν αυτην και εστησαν τας θυρας αυτης, τα κλειθρα αυτης και τους μοχλους αυτης και χιλιας πηχας εις το τειχος εως της πυλης της κοπριας. ¹⁴Την πυλην δε της κοπριας επεσκευασε Μαλχιας ο υιος του Ρηχαβ, ο αρχων της περιχωρου της Βαιθ-ακκερεμ· ουτος ωκοδομησεν αυτην και εστησε τας θυρας αυτης, τα κλειθρα αυτης και τους μοχλους αυτης. ¹⁵Την πυλην δε της πηγης επεσκευασε Σαλλουν ο υιος του Χολ-οζε, ο αρχων της περιχωρου της Μισπα· ουτος ωκοδομησεν αυτην και εσανιδωσεν αυτην και εστησε τας θυρας αυτης, τα κλειθρα αυτης και τους μοχλους αυτης, και το τειχος της κολυμβηθρας του Σιλωαμ πλησιον του κηπου του βασιλεως, και εως των βαθμιδων των καταβαινουσων, απο της πολεως Δαβιδ. ¹⁶Κατοπιν αυτου επεσκευασε Νεεμιας ο υιος του Αζβουκ, ο αρχων του ημισεος της περιχωρου της Βαιθ-σουρ, εως απεναντι των ταφων του Δαβιδ και εως της κατασκευασθεισης κολυμβηθρας και εως του οικου των ισχυρων. ¹⁷Κατοπιν αυτου επεσκευασαν οι Λευιται, Ρεουμ ο υιος του Βανι. Εις τα πλαγια αυτου επεσκευασεν Ασαβιας, ο αρχων του ημισεος της περιχωρου της Κεεила, δια το μερος αυτου. ¹⁸Κατοπιν αυτου επεσκευασαν οι αδελφοι αυτων, Βαβαι ο υιος του Ηναδαδ, ο αρχων του αλλου ημισεος της περιχωρου της Κεεила. ¹⁹Και εις τα πλαγια αυτου επεσκευασεν Εσερ ο υιος του Ιησου, ο αρχων της Μισπα, αλλο τμημα απεναντι της αναβασσεως προς την οπλοθηκην της γωνιας. ²⁰Κατοπιν αυτου Βαρουχ ο υιος του Ζαββαι επεσκευασε μετα ζηλου το αλλο τμημα, απο της γωνιας εως της θυρας του οικου Ελιασειβ του ιερεως του μεγαλου. ²¹Κατοπιν αυτου επεσκευασε Μερημωθ ο υιος του Ουριου, υιου του Ακκως, αλλο τμημα, απο της θυρας του οικου του Ελιασειβ εως του τελους του οικου του Ελιασειβ. ²²Και κατοπιν αυτου επεσκευασαν οι ιερεις, οι κατοικοι της περιχωρου. ²³Κατοπιν αυτων επεσκευασαν ο Βενιαμιν και ο Ασαουβ απεναντι του οικου αυτων. Κατοπιν αυτων επεσκευα-

σεν Αζαριας ο υιος του Μαασιου, υιου του Ανανιου, πλησιον του οικου αυτου. ²⁴Κατοπιν αυτου επεσκευασε Βιννουι ο υιος του Ηναδαδ αλλο τμημα, απο του οικου του Αζαριου εως της καμπης, εως μαλιστα της γωνιας. ²⁵Φαλαλ ο υιος του Ουζαι επεσκευασεν απεναντι της καμπης και του πυργου του εξεχοντος απο του υψηλου οικου του βασιλεως, του πλησιον της αυλης της φυλακης. Κατοπιν αυτου Φεδαιας ο υιος του Φαρωσ. ²⁶Οι δε Νεθινειμ κατωκουν εν Οφηλ, και επεσκευασαν εως απεναντι της πυλης των υδατων προς ανατολας και του πυργου του εξεχοντος. ²⁷Κατοπιν αυτων οι Θεκωιται επεσκευασαν αλλο τμημα, απεναντι του μεγαλου πυργου του εξεχοντος και εως του τειχους του Οφηλ. ²⁸Επανωθεν της πυλης των ιππων επεσκευασαν οι ιερεις, εκαστος απεναντι της οικιας αυτου. ²⁹Κατοπιν αυτων επεσκευασε Σαδωκ ο υιος του Ιμμηρ, απεναντι της οικιας αυτου. Και κατοπιν αυτου επεσκευασε Σεμαιας ο υιος του Σεχανιου, ο φυλαξ της ανατολικης πυλης. ³⁰Κατοπιν αυτου επεσκευασεν Ανανιας ο υιος του Σελεμια, και Ανουν ο εκτος υιος του Σαλαφ, αλλο τμημα. Κατοπιν αυτου επεσκευασε Μεσουλλαμ ο υιος του Βαραχιου απεναντι του οικηματος αυτου. ³¹Κατοπιν αυτου επεσκευασε Μαλχιας, υιος χρυσοχοου, εως της οικιας των Νεθινειμ και των μεταπρατων, απεναντι της πυλης Μιφκαδ, και εως της αναβασεως της γωνιας. ³²Και μεταξυ της αναβασεως της γωνιας εως της προβατικης πυλης, επεσκευασαν οι χρυσοχοι και οι μεταπραται.

4Οτε δε ηκουσεν ο Σαναβαλλατ οτι ημεις οικοδομουμεν το τειχος, ωργισθη και ηγανακτησε πολυ και περιεγελασε τους Ιουδαιους. ²Και ελαλησεν ενωπιον των αδελφων αυτου και του στρατευματος της Σαμαρειας και ειπε, Τι καμνουσιν οι αθλιοι ουτοι Ιουδαιοι; θελουσιν αφησει αυτους; θελουσι θυσιασει; θελουσι τελειωσει εν μια ημερα; θελουσιν αναζωοποιησει εκ των σωρων του χωματος τους λιθους, και τουτους κεκαυμενους; ³Πλησιον δε αυτου ητο Τωβιας ο Αμμωνιτης· και ειπε, Και αν κτισωσιν, αλωπηξ αναβαινουσα θελει καθαιρεσει το λιθινον αυτων τειχος. ⁴Ακουσον, Θεε ημων· διοτι μυκτηριζομεθα· και στρεψον τον ονειδισμον αυτων κατα της κεφαλης αυτων και καμε αυτους να γεινωσι λαφυρον εν γη αιχμαλωσιας· ⁵και μη καλυψης την ανομιαν αυτων, και η αμαρτια αυτων ας μη εξαλειφθη απ' εμπροσθεν σου· διοτι προεφεραν ονειδισμους κατα των οικοδομουντων. ⁶Ουτως ανωκοδομησαμεν το τειχος· και απαν το τειχος συνεδεθη, εως του ημισεος αυτου· διοτι ο λαος ειχε καρδιαν εις το εργαζεσθαι. ⁷Αλλ' οτε Σαναβαλλατ και Τωβιας και οι Αραβες και οι Αμμωνιται και οι Αζωτιοι ηκουσαν οτι τα τειχη της Ιερουσαλημ επισκευαζονται, και οτι τα χαλασματα ηρχισαν να φραττωνται, ωργισθησαν σφοδρα· ⁸και συνωμοσαν παντες ομου να ελθωσι να πολεμησωσιν εναντιον της Ιερουσαλημ, και να καμωσιν εις αυτην βλαβην. ⁹Και ημεις προσηχηθημεν εις τον Θεον ημων και εστησαμεν φυλακας εναντιον

αυτων ημεραν και νυκτα, φοβουμενοι απ' αυτων. ¹⁰Και ειπεν ο Ιουδας, Η δυναμις των εργατων ητονησε, και το χωμα ειναι πολυ, και ημεις δεν δυναμεθα να οικοδομωμεν το τειχος. ¹¹Οι δε εχθροι ημων ειπον, Δεν θελουσι μαθει ουδε θελουσιν ιδει, εωσου ελθωμεν εις το μεσον αυτων και φονευσωμεν αυτους, και καταπαυσωμεν το εργον. ¹²Και ελθοντες οι Ιουδαιοι, οι κατοικουντες πλησιον αυτων, ειπον προς ημας δεκακις, Προσεχετε απο παντων των τοπων, δια των οποιων επιστρεφετε προς ημας. ¹³Οθεν εστησα εις τους χαμηλοτερους τοπους οπισθεν του τειχους και εις τους υψηλοτερους τοπους, εστησα τον λαον κατα συγγενειας, με τας ρομφαιας αυτων, με τας λογχας αυτων και με τα τοξα αυτων. ¹⁴Και ειδον και εσηκωθην και ειπα προς τους προκριτους και προς τους προεστωτας και προς το επιλοιπον του λαου, Μη φοβηθητε απ' αυτων· ενθυμεισθε τον Κυριον, τον μεγαν και φοβερων, και πολεμησατε υπερ των αδελφων σας, των υιων σας και των θυγατερων σας, των γυναικων σας και των οικων σας. ¹⁵Και οτε οι εχθροι ημων ηκουσαν οτι το πραγμα εγνωσθη εις ημας, και διεσκεδασεν ο Θεος την βουλην αυτων, επεστρεψαμεν παντες ημεις εις το τειχος, εκαστος εις το εργον αυτου. ¹⁶Και απ' εκεινης της ημερας το ημισυ των δουλων μου ειργαζοντο το εργον, και το ημισυ αυτων εκρατουν τας λογχας, τους θυρεους και τα τοξα, τεθωρακισμενοι και οι αρχοντες ησαν οπισω παντος του οικου Ιουδα. ¹⁷Οι οικοδομουντες το τειχος και οι αχθοφορουντες και οι φορτιζοντες, εκαστος δια της μιας χειρος αυτου εδουλευεν εις το εργον και δια της αλλης εκρατει το οπλον. ¹⁸Οι δε οικοδομοι, εκαστος ειχε την ρομφαιαν αυτου περιεζωσμενην εις την οσφυν αυτου και ωκοδομει ο δε σαλπιζων εν τη σαλπιγγι ητο πλησιον μου. ¹⁹Και ειπα προς τους προκριτους και προς τους προεστωτας και προς το επιλοιπον του λαου, το εργον ειναι μεγα και πλατυ· ημεις δε ειμεθα διακεχωρισμενοι επι το τειχος, ο εις μακραν του αλλου. ²⁰Εις οντινα λοιπον τοπον ακουσητε την φωνην της σαλπιγγος, εκει δραμετε προς ημας· ο Θεος ημων θελει πολεμησει υπερ ημων. ²¹Ουτως ειργαζομεθα το εργον· και το ημισυ αυτων εκρατει τας λογχας, απ' αρχης της αυγης εως της ανατολης των αστρων. ²²Και κατα τον αυτον καιρον ειπα προς τον λαον, Εκαστος μετα του δουλου αυτου ας διανυκτερευη εν τω μεσω της Ιερουσαλημ, και ας ηναι την νυκτα φυλακες εις ημας, και ας εργαζωνται την ημεραν. ²³Και ουτε εγω, ουτε οι αδελφοι μου, ουτε οι δουλοι μου, ουτε οι ανδρες της προφυλαξεως οι ακολουθουντες με, ουδεις εξ ημων εξεδυετο τα ιματια αυτου· μονον δια να λουηται εξεδυετο εκαστος.

5Ητο δε μεγαλη κραυγη του λαου και των γυναικων αυτων κατα των αδελφων αυτων των Ιουδαιων. ²Διοτι ησαν τινες λεγοντες, Ημεις, οι υιοι ημων και αι θυγατερες ημων, ειμεθα πολλοι· οθεν ας λαβωμεν σιτον, δια να φαγωμεν και να ζησωμεν. ³Και ησαν τινες λεγοντες, Ημεις βαλλομεν ενεχυρον τους αγρους ημων, τους αμπε-

λωνας ημων και τας οικιας ημων, δια να λαβωμεν σιτον εξ αιτιας της πεινης. ⁴Ήσαν ετι τινες λεγοντες, Ημεις εδανεισθημεν αργυρια δια τους φορους του βασιλεως επι τους αγρους και επι τους αμπελωνας ημων. ⁵Τωρα δε η σαρξ ημων ειναι ως η σαρξ των αδελφων ημων, τα τεκνα ημων ως τα τεκνα αυτων· και ιδου, ημεις καθυποβαλλομεν εις δουλειαν τους υιους ημων και τας θυγατερας ημων δια να ηναι δουλοι, και τινες εκ των θυγατερων ημων εφερθησαν ηδη εις δουλειαν· και δεν ειναι ουδεν εις την εξουσιαν ημων, διοτι αλλοι εχουσι τους αγρους και τους αμπελωνας ημων. ⁶Και ηγανακτησα σφοδρα, ακουσας την κραυγην αυτων και τους λογους τουτους. ⁷Και εσκεφθην κατ' εμαυτον, και επεπληξα τους προκριτους και τους προεστωτας και ειπα προς αυτους, Σεις φορολογειτε εκαστος τον αδελφον αυτου. Και συνεκαλεσα κατ' αυτων συναξιν μεγαλην. ⁸Και ειπα προς αυτους, Ημεις κατα την δυναμιν ημων εξηγορασαμεν τους αδελφους ημων Ιουδαιους, τους πωληθεντας εις τα εθνη· και σεις αυτοι θελετε πωλησει τους αδελφους σας; η θελουσι πωληθη εις ημας; Εκεινοι δε εσιωπων και δεν ευρηκαν αποκρισιν. ⁹Και ειπα, Δεν ειναι καλον το πραγμα το οποιον σεις καμνετε· δεν πρεπει να περιπατητε εν τω φοβω του Θεου ημων, δια να μη ονειδιζωσιν ημας τα εθνη, οι εχθροι ημων; ¹⁰και εγω ετι και οι αδελφοι μου και οι δουλοι μου εδανεισαμεν εις αυτους χρηματα και σιτον· ας αφησωμεν, παρακαλω, την απαιτησιν ταυτην. ¹¹επιστρεψατε λοιπον εις αυτους, ταυτην την ημεραν, τους αγρους αυτων, τους αμπελωνας αυτων, τους ελαιωνας αυτων και τους οικους αυτων και το εκατοστον του αργυριου και του σιτου, του οινου και του ελαιου, το οποιον απαιτειτε παρ' αυτων. ¹²Τοτε ειπον, Θελομεν αποδωσει ταυτα και δεν θελομεν ζητησει ουδεν παρ' αυτων· ουτω θελομεν καμει, καθως συ λεγεις. Τοτε εκαλεσα τους ιερεις και ωρκισα αυτους, οτι θελουσι καμει κατα τον λογον τουτον. ¹³Εξετιναξα ετι τον κολπον μου, λεγων, Ουτω να εκτιναξη ο Θεος παντα ανθρωπον απο του οικου αυτου και απο του κοπου αυτου, οστις δεν εκτελεση τον λογον τουτον, και ουτω να ηναι εκτετιναγμενος και κενος. Και ειπον πασα η συναξις, Αμην, και εδοξασαν τον Κυριον. Και εκαμεν ο λαος κατα τον λογον τουτον. ¹⁴Αφ' ης δε ημερας προσεταχθη να ημαι κυβερνητης αυτων εν τη γη Ιουδα, απο του εικοστου ετους εως του τριακοστου δευτερου ετους Αρταξερξου του βασιλεως, δωδεκα ετη, εγω και οι αδελφοι μου δεν εφαγομεν τον αρτον του κυβερνητου. ¹⁵Οι προτεροι ομως κυβερνηται, οι προ εμου, κατεβαρυνον τον λαον, και ελαμβανον παρ' αυτων αρτον και οινον, εκτος τεσσαρακοντα σιλων αργυριου· ετι και οι δουλοι αυτων εξουσιαζον τον λαον· αλλ' εγω δεν εκαμνον ουτω, φοβουμενος τον Θεον. ¹⁶Και μαλιστα ενισχυθη εις το εργον τουτου του τειχους, και αγρον δεν ηγορασαμεν· και παντες οι δουλοι μου ησαν συνηγμενοι εκει εις το εργον. ¹⁷Ήσαν ετι εις την τραπεζαν μου εκατον πενητηκοντα ανδρες εκ των Ιουδαιων και των προεστω-

των, και οι ερχομενοι προς ημας εκ των εθνων των περιξ ημων. ¹⁸Το δε καθ' ημεραν ετοιμαζομενον δι' εμε ητο εις βους και εξ εκλεκτα προβατα· και πτηνα ητοιμαζοντο δι' εμε, και απαξ εις δεκα ημερας αφθονια απο παντος ειδους οινου· και ομως δεν εζητησα τον αρτον του κυβερνητου· διοτι η δουλεια ητο βαρεια επι τουτον τον λαον. ¹⁹Μνησθητι μου, Θεε μου, επ' αγαθω, κατα παντα οσα εγω εκαμον υπερ του λαου τουτου.

6Καθως δε ηκουσαν ο Σαναβαλλατ και ο Τωβιας και ο Γησεμ ο Αραψ και οι λοιποι εκ των εχθρων ημων, οτι εγω ωκοδομησα το τειχος και δεν εμεινε πλεον χαλασμα εις αυτο, αν και μεχρις εκεινου του καιρου θυρας δεν εστησα επι των πυλων, ²ο Σαναβαλλατ και ο Γησεμ απεστειλαν προς εμε, λεγοντες, Ελθετε, και ας συναχθωμεν ομου εις τινα εκ των κωμων εν τη πεδιαδι Ωνω. Εβουλευοντο δε να καμωσιν εις εμε κακον. ³Και απεστειλα μηνυτας προς αυτους, λεγων, Εργον μεγα καμνω και δεν δυναμαι να καταβω· δια τι να παυση το εργον, οταν εγω αφησας αυτο καταβω προς εσας; ⁴Και απεστειλαν προς εμε τετρακις κατα τον τροπον τουτον· και εγω απεκριθην προς αυτους κατα τον αυτον τροπον. ⁵Τοτε ο Σαναβαλλατ απεστειλε προς εμε τον δουλον αυτου κατα τον αυτον τροπον, πεμπτην φοραν, με ανοικτην επιστολην εις την χειρα αυτου. ⁶εν η ητο γεγραμμενον, Ηκουσθη μεταξυ των εθνων, και ο Γασμου λεγει, οτι συ και οι Ιουδαιοι βουλευεσθε να επαναστατησητε· δια τουτο συ οικοδομεις το τειχος, δια να γεινης βασιλευς αυτων, κατα τους λογους τουτους· ⁷ετι διωρισας προφητας, να κηρυττωσι περι σου εν Ιερουσαλημ, λεγοντες, Ειναι βασιλευς εν Ιουδα· και τωρα θελει απαγγελθη προς τον βασιλεα κατα τους λογους τουτους· ελθε λοιπον τωρα, και ας συμβουλευθωμεν ομου. ⁸Τοτε απεστειλα προς αυτον, λεγων, Δεν ειναι τοιαυτα πραγματα καθως συ λεγεις, αλλα συ πλαττεις αυτα εκ της καρδιας σου. ⁹Διοτι παντες ουτοι εφοβεριζον ημας, λεγοντες, Θελουσιν εξασθενησει αι χειρες αυτων απο του εργου, και δεν θελει εκτελεσθη. Τωρα λοιπον, Θεε, κραταιωσον τας χειρας μου. ¹⁰Και εγω υπηγα εις την οικιαν του Σεμιαια, υιου του Δαλαια, υιου του Μεεταβηλ, οστις ητο κεκλεισμενος· και ειπεν, Ας συνελθωμεν ομου εις τον οικον του Θεου, εντος του ναου, και ας κλεισωμεν τας θυρας του ναου· διοτι αυτοι ερχονται να σε φονεωσωσι· ναι, την νυκτα ερχονται να σε φονεωσωσιν. ¹¹Αλλ' εγω απεκριθην, Ανθρωπος οποιος εγω ηθελον φυγει; και τις, οποιος εγω, ηθελεν εισελθει εις τον ναον δια να σωση την ζωην αυτου; δεν θελω εισελθει. ¹²Και ιδου, εγνωρισα οτι ο Θεος δεν απεστειλεν αυτον να προφερη την προφητειαν ταυτην εναντιον μου· αλλ' οτι ο Τωβιας και ο Σαναβαλλατ εμισθωσαν αυτον. ¹³Δια τουτο ητο μεμισθωμενος, δια να φοβηθω και να καμω ουτω και να αμαρτησω, και να εχωσιν αφορμη να κακολογησωσι, δια να με ονειδισωσι. ¹⁴Μνησθητι, Θεε μου, του Τωβια και του Σαναβαλλατ κατα τα εργα αυτων ταυτα, και ετι της προφητισσης

Νωαδίας και των λοιπων προφητων, οιτινες με εφοβε-
ριζον. ¹⁵Ουτω συνετελεσθη το τειχος κατα την εικοστην
πεμπτην του μηνος Ελουλ, εν πενηκοντα δυο ημεραις.
¹⁶Και οτε ηκουσαν παντες οι εχθροι ημων, τοτε εφοβηθη-
σαν παντα τα εθνη τα περιξ ημων, και εταπεινωθησαν
σφοδρα εις τους οφθαλμους εαυτων· διоти εγνωρισαν οτι
παρα του Θεου ημων εγεινε το εργον τουτο. ¹⁷Προσεται
εν ταις ημεραις εκειναις οι προκριτοι του Ιουδα επε-
μπον συνεχως τας επιστολας αυτων προς τον Τωβιαν,
και αι του Τωβια ηρχοντο προς αυτους. ¹⁸Διότι ησαν εν
τω Ιουδα πολλοι ωρκισημενοι εις αυτον, επειδη ητο γαμ-
βρος του Σεχανια, υιου του Αραχ· και Ιωαναν ο υιος
αυτου ειχε λαβει την θυγατερα του Μεσουλλαμ, υιου
του Βαραχιου. ¹⁹Μαλιστα διηγουντο ενωπιον μου τας
αγαθοεργιας αυτου, και ανεφερον προς αυτον τους λο-
γους μου. Και ο Τωβιας εστειλεν επιστολας δια να με
φοβεριζη.

7 Αφου δε το τειχος εκτισθη, και εστησα τας θυρας,
και διωρισθησαν οι πυλωροι και οι ψαλτωδοι και οι
Λευιται, ²προσεταξα περι της Ιερουσαλημ τον αδελφον
μου Ανανι και τον Ανανιαν τον αρχοντα του φρουριου·
διότι ητο ως ανθρωπος πιστος και φοβουμενος τον Θεον,
υπερ πολλους. ³Και ειπα προς αυτους, Ας μη ανοιγω-
νται αι πυλαι της Ιερουσαλημ εωσου θερμανη ο ηλιος·
και εκεινων ετι παροντων, να κλειωνται αι θυραι και
να ασφαλιζωνται και φυλακαι να διοριζωνται εκ των
κατοικων της Ιερουσαλημ, εκαστος εν τη φυλακη αυ-
του και εκαστος απεναντι της οικιας αυτου. ⁴Και η πο-
λις ητο ευρυχωρος και μεγαλη, ο δε λαος ολιγος εν
αυτη, και οικιαι δεν ησαν ωκοδομημεναι. ⁵Και εβαλεν
ο Θεος μου εν τη καρδια μου να συναξω τους προκρι-
τους και τους προεστωτας και τον λαον, δια να αριθ-
μηθωσι κατα γενεαλογιαν. Και ευρηκα βιβλιον της γε-
νεαλογιας εκεινων, οιτινες ανεβησαν κατ' αρχας και ευ-
ρηκα γεγραμμενον εν αυτω. ⁶Ουτοι ειναι οι ανθρωποι
της επαρχιας, οι αναβαντες εκ της αιχμαλωσιας, εκ των
μετοικισθεντων, τους οποιους μετωκισε Ναβουχοδοно-
σορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος, και επιστρεψαντες εις
Ιερουσαλημ και εις την Ιουδαιαν, εκαστος εις την πο-
λιν αυτου· ⁷οι ελθοντες μετα Ζοροβαβελ, Ιησου, Νεεμια,
Αζαρια, Ρααμια, Νααμανι, Μαροδοχαιου, Βιλσαν, Μι-
σπερεθ, Βιγουαι, Νεουμ, Βαανα. Αριθμος των ανδρων
του λαου Ισραηλ· ⁸υιοι Φαρωσ, δισχιλιοι εκατον εβδο-
μηκοντα δυο. ⁹Υιοι Σεφατια, τριακοσιοι εβδομηκοντα
δυο. ¹⁰Υιοι Αραχ, εξακοσιοι πενηκοντα δυο. ¹¹Υιοι Φααθ-
μωαβ, εκ των υιων Ιησου και Ιωαβ, δισχιλιοι και οκτα-
κοσιοι δεκαοκτω. ¹²Υιοι Ελαμ, χιλιοι διακοσιοι πενηκον-
τα τεσσαρες. ¹³Υιοι Ζαθου, οκτακοσιοι τεσσαρακοντα
πεντε. ¹⁴Υιοι Ζαχχαι, επτακοσιοι εξηκοντα. ¹⁵Υιοι Βιν-
νουι, εξακοσιοι τεσσαρακοντα οκτω. ¹⁶Υιοι Βηβαι, εξακο-
σιοι εικοσιοκτω. ¹⁷Υιοι Αζγαδ, δισχιλιοι τριακοσιοι εικο-
σιδυο. ¹⁸Υιοι Αδωνικαμ, εξακοσιοι εξηκοντα επτα. ¹⁹Υιοι
Βιγουαι, δισχιλιοι εξηκοντα επτα. ²⁰Υιοι Αδιω, εξακοσιοι

πεντηκοντα πεντε. ²¹Υιοι Ατηρ εκ του Εζεκιου, ενενη-
κοντα οκτω. ²²Υιοι Ασουμ, τριακοσιοι εικοσιοκτω. ²³Υιοι
Βησαι, τριακοσιοι εικοσιτεσσαρες. ²⁴Υιοι Αριφ, εκατον
δωδεκα. ²⁵Υιοι Γαβαων, ενενηκοντα πεντε. ²⁶Ανδρες Βη-
θλεεμ και Νετωφα, εκατον ογδοηκοντα οκτω. ²⁷Ανδρες
Αναθωθ, εκατον εικοσιοκτω. ²⁸Ανδρες Βαιθ-ασμαβεθ, τεσ-
σαρακοντα δυο. ²⁹Ανδρες Κιριαθ-ιαρειμ, Χεφειρα, και
Βηρωθ, επτακοσιοι τεσσαρακοντα τρεις. ³⁰Ανδρες Ραμα
και Γαβαα, εξακοσιοι εικοσι και εις. ³¹Ανδρες Μιχμας,
εκατον εικοσιδυο. ³²Ανδρες Βαιθηλ, και Γαι, εκατον εικο-
σιτρεις. ³³Ανδρες της αλλης Νεβω, πενηκοντα δυο. ³⁴Υιοι
του αλλου Ελαμ, χιλιοι διακοσιοι πενηκοντα τεσσαρες.
³⁵Υιοι Χαρημ, τριακοσιοι εικοσι. ³⁶Υιοι Ιεριχω, τριακοσιοι
τεσσαρακοντα πεντε. ³⁷Υιοι Λωδ, Αδιδ, και Ωνω, επτακο-
σιοι εικοσι και εις. ³⁸Υιοι Σεναα, τρισχιλιοι εννεακοσιοι
τριακοντα. ³⁹Οι ιερεις· υιοι Ιεδαια, εκ του οικου Ιησου,
εννεακοσιοι εβδομηκοντα τρεις. ⁴⁰Υιοι Ιμμηρ, χιλιοι πε-
νηκοντα δυο. ⁴¹Υιοι Πασχωρ, χιλιοι διακοσιοι τεσσαρα-
κοντα επτα. ⁴²Υιοι Χαρημ, χιλιοι δεκαεπτα. ⁴³Οι Λευιται·
υιοι Ιησου εκ του Καδμιηλ, εκ των υιων Ωδαυια, εβδο-
μηκοντα τεσσαρες. ⁴⁴Οι ψαλτωδοι· υιοι Ασαφ, εκατον
τεσσαρακοντα οκτω. ⁴⁵Οι πυλωροι· υιοι Σαλλουμ, υιοι
Ατηρ, υιοι Ταλμων, υιοι Αχκουβ, υιοι Ατιτα, υιοι Σωβαι,
εκατον τριακοντα οκτω. ⁴⁶Οι Νεθινειμ· υιοι Σιχα, υιοι
Ασουφα, υιοι Ταββαωθ, ⁴⁷υιοι Κηρωσ, υιοι Σιαα, υιοι Φα-
δων, ⁴⁸υιοι Λεβανα, υιοι Αγαβα, υιοι Σαλμαι, ⁴⁹υιοι Αναν,
υιοι Γιδδηλ, υιοι Γααρ, ⁵⁰υιοι Ρεαια, υιοι Ρεσιν, υιοι Νε-
κωδα, ⁵¹υιοι Γαζαμ, υιοι Ουζα, υιοι Φασεα, ⁵²υιοι Βη-
σαι, υιοι Μεουνειμ, υιοι Ναφουσεσειμ, ⁵³υιοι Βαχβουκ,
υιοι Ακουφα, υιοι Αρουρ, ⁵⁴υιοι Βασιθ, υιοι Μειδα, υιοι
Αρσα, ⁵⁵υιοι Βαρκωσ, υιοι Σισαρα, υιοι Θαμα, ⁵⁶υιοι Νε-
σια, υιοι Ατιφα. ⁵⁷Οι υιοι των δουλων του Σολομωντος·
υιοι Σωται, υιοι Σωφερεθ, υιοι Φερειδα, ⁵⁸υιοι Ιααλα,
υιοι Δαρκων, υιοι Γιδδηλ, ⁵⁹υιοι Σεφατια, υιοι Αττιλ, υιοι
Φοχερεθ απο Σεβαιμ, υιοι Αμων. ⁶⁰Παντες οι Νεθινειμ,
και οι υιοι των δουλων του Σολομωντος, ησαν τριακο-
σιοι ενενηκοντα δυο. ⁶¹Ουτοι δε ησαν οι αναβαντες απο
Θελ-μελαχ, Θελ-αρησα, Χερουβ, Αδδων, και Ιμμηρ· δεν
ηδυναντο ομως να δειξωσι τον οικον της πατριας αυτων
και το σπερμα αυτων, αν ησαν εκ του Ισραηλ· ⁶²Υιοι Δα-
λαια, υιοι Τωβια, υιοι Νεκωδα, εξακοσιοι τεσσαρακοντα
δυο. ⁶³Και εκ των ιερεων· υιοι Αβαια, υιοι Ακωσ, υιοι
Βαρζελλαι, οστις ελαβε γυναικα εκ των θυγατερων Βαρ-
ζελλαι του Γαλααδιτου και ωνομασθη κατα το ονομα
αυτων. ⁶⁴Ουτοι εζητησαν την καταγραφην αυτων μεταξυ
των απαριθμηθεντων κατα γενεαλογιαν, και δεν ευρεθη
οθεν εξεβληθησαν απο της ιερατειας. ⁶⁵Και ειπε προς
αυτους ο Θιρσαθα, να μη φαγωσιν απο των αγιωτατων
πραγματων, εωσου αναστηθη ιερευς μετα Ουριμ και
Θουμμιμ. ⁶⁶Πασα η συναξις ομου ησαν τεσσαρακοντα
δυο χιλιαδες τριακοσιοι εξηκοντα, ⁶⁷εκτος των δουλων
αυτων και των θεραπεινιδων αυτων, οιτινες ησαν επτα-
κισχιλιοι τριακοσιοι τριακοντα επτα· και πλην τουτων
διακοσιοι τεσσαρακοντα πεντε ψαλτωδοι και ψαλτριαι.

⁶⁸Οι ιπποί αυτών, επτακοσιοί τριακοντα εἴς· αἱ ἡμιονοὶ αυτών, διακοσῖαι τεσσαρακοντα πεντε· ⁶⁹αἱ καμήλοι, τετρακοσῖαι τριακοντα πεντε· αἱ ὄνοι, ἐξακισχίλια επτακοσῖαι εἰκοσι. ⁷⁰Καὶ τινες ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν πατριῶν ἔδωκαν διὰ τὸ ἐργον. Ὁ Θιρσαθα ἔδωκεν εἰς τὸ θησαυροφυλακίον χίλιας δραχμας χρυσοῦ, πενήκοντα φιάλας, πεντακοσῖους τριακοντα ἱερατικὸς χιτῶνας. ⁷¹Καὶ τινες ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν πατριῶν ἔδωκαν εἰς τὸ θησαυροφυλακίον τοῦ ἐργου εἰκοσι χιλιάδας δραχμας χρυσοῦ καὶ δύο χιλιάδας διακοσίας μνας ἀργυρίου. ⁷²Καὶ τὸ δοθέν ἀπο τοῦ ἐπιλοῖπου λαοῦ ἦτο εἰκοσι χιλιάδες δραχμαὶ χρυσοῦ, καὶ δισχίλια μναὶ ἀργυρίου, καὶ ἐξήκοντα ἑπτα ἱερατικοὶ χιτῶνες. ⁷³Οὕτως οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται καὶ οἱ πυλῶροι καὶ οἱ φαλτῶδοι καὶ μέρος ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ οἱ Νεθινεὶ καὶ πᾶς ὁ Ἰσραὴλ, κατώκησαν ἐν ταῖς πόλεσιν αυτών. Καὶ ὅτε ἐφθάσεν ὁ ἐβδομὸς μῆν, οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἦσαν ἐν ταῖς πόλεσιν αυτών.

8Συνήχθη δὲ πᾶς ὁ λαὸς, ὡς εἰς ἄνθρωπος, εἰς τὴν πλατείαν τὴν ἐμπροσθεν τῆς πυλῆς τῶν ὑδάτων· καὶ εἶπον πρὸς Ἐσδραν τὸν γραμματεᾶ, νὰ φέρῃ τὸ βιβλίον τοῦ νομοῦ τοῦ Μωυσεως, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος προσεταξεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ. ²Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἐβδομοῦ μηνὸς ἔφερον Ἐσδρας ὁ ἱερεὺς τὸν νομὸν ἐμπροσθεν τῆς συναξέως ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καὶ πάντων τῶν δυναμένων νὰ ἐνωσῶσιν ἀκούοντες. ³Καὶ ἀνεγνώσεν ἐν αὐτῷ, ἐν τῇ πλατείᾳ τῇ ἐμπροσθεν τῆς πυλῆς τῶν ὑδάτων, ἀπο τῆς αὐγῆς μεχρὶ τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν δυναμένων νὰ ἐνωσῶσιν· καὶ τὰ ὦτα πάντος τοῦ λαοῦ προσεῖχον εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νομοῦ. ⁴Ἰστατο δὲ Ἐσδρας ὁ γραμματεὺς ἐπὶ βήματος ξυλίνου, τὸ ὁποῖον ἑκάμῳ ἐπιτήδης· καὶ πλησίον αὐτοῦ ἵστατο Ματταθίας καὶ Σεμα καὶ Ἀναίας καὶ Οὐρίας καὶ Χελκίας καὶ Μασσίας, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ἐξ ἀριστερῶν δὲ αὐτοῦ Φεδαίας καὶ Μισαὴλ καὶ Μαλχίας καὶ Ἀσοὺμ καὶ Ἀσβαδανα, Ζαχαρίας καὶ Μεσουλλάμ. ⁵Καὶ ἠνοιξεν ὁ Ἐσδρας τὸ βιβλίον ἐνώπιον πάντος τοῦ λαοῦ· διότι ἦτο ὑπεράνω πάντος τοῦ λαοῦ· καὶ ὅτε ἠνοιξεν αὐτό, πᾶς ὁ λαὸς ἠγερέθη. ⁶Καὶ ἠυλόγησεν ὁ Ἐσδρας τὸν Κύριον, τὸν Θεὸν τὸν μέγαν. Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀπεκρίθη, Ἀμήν, Ἀμήν, ὑψονόντες τὰς χεῖρας αυτών· καὶ κυψάντες, προσεκύνησαν τὸν Κύριον μετὰ τὰ πρόσωπα ἐπὶ τὴν γῆν. ⁷Ἰησοὺς δὲ καὶ Βανὶ καὶ Σερεβίας, Ἰαμείν, Ἀκκουβ, Σαββεθαί, Ὠδίας, Μασσίας, Κελίτα, Ἀζαρίας, Ἰωζαβαδ, Ἀναν, Φελαίας καὶ οἱ Λευῖται ἐξηγούν τὸν νομὸν εἰς τὸν λαόν· καὶ ὁ λαὸς ἵστατο ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ. ⁸Καὶ ἀνεγνώσαν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νομοῦ τοῦ Θεοῦ εὐκρινῶς, καὶ ἔδωκαν τὴν ἐννοίαν καὶ ἐξηγήσαν τὰ ἀναγινωσκόμενα. ⁹Καὶ ὁ Νεεμίας, οὗτος εἶναι ὁ Θιρσαθα, καὶ Ἐσδρας ὁ ἱερεὺς ὁ γραμματεὺς, καὶ οἱ Λευῖται οἱ ἐξηγούντες εἰς τὸν λαόν, εἶπον πρὸς πάντα τὸν λαόν, Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἁγία εἰς Κύριον τὸν Θεόν σας· μὴ πενθεῖτε μῆδε κλαίετε. Διότι πᾶς ὁ λαὸς ἐκλαίεν, ὡς ἠκούσαν τοὺς λόγους τοῦ νομοῦ. ¹⁰Καὶ εἶπε

πρὸς αὐτοὺς, Ὑπάγετε, φαγετε παχεὰ καὶ πιετε γλυκασμάτα, καὶ ἀποστείλατε μερίδας πρὸς τοὺς μὴ ἐχόντας μῆδεν ἠτοιμασμένον· διότι ἡ ἡμέρα εἶναι ἁγία εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν· καὶ μὴ λυπείσθε· διότι ἡ χάρα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἰσχύς σας. ¹¹Καὶ κατεσιγάσαν οἱ Λευῖται πάντα τὸν λαόν, λέγοντες, Ἠσυχαζέτε· διότι ἡ ἡμέρα εἶναι ἁγία· καὶ μὴ λυπείσθε. ¹²Καὶ ἀπῆλθε πᾶς ὁ λαός, διὰ νὰ φαγῶσι καὶ νὰ πῶσι καὶ νὰ ἀποστειλῶσι μερίδας καὶ νὰ καμῶσιν εὐφροσύνην μεγάλην, διότι ἐνόησαν τοὺς λόγους τοὺς ὁποῖους ἐφανερώσαν εἰς αὐτοὺς. ¹³Καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν συνήχθησαν οἱ ἀρχόντες τῶν πατριῶν πάντος τοῦ λαοῦ, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται, πρὸς Ἐσδραν τὸν γραμματεᾶ, διὰ νὰ διδαχθῶσι τοὺς λόγους τοῦ νομοῦ. ¹⁴Καὶ εὐρηκάν γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ, τὸν ὁποῖον προσεταξεν ὁ Κύριος διὰ τοῦ Μωυσεως, νὰ κατοικήσωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν σκηναῖς ἐν τῇ εορτῇ τοῦ ἐβδομοῦ μηνός· ¹⁵καὶ νὰ δημοσιεύσωσι καὶ νὰ διακηρυξῶσιν εἰς πάσας τὰς πόλεις αυτών καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, λέγοντες, Ἐξέλθετε εἰς τὸ ὄρος καὶ φερετε κλάδους ἐλαίας καὶ κλάδους ἀγριελαιίας καὶ κλάδους μυρσίνης καὶ κλάδους φοινίκων καὶ κλάδους δασυφυλλῶν δένδρων, διὰ νὰ καμῆτε σκηνάς, κατὰ τὸ γεγραμμένον. ¹⁶Καὶ ἐξελθὼν ὁ λαὸς ἔφερε, καὶ ἑκάμῳ εἰς ἑαυτοὺς σκηνάς, ἑκάστος ἐπὶ τοῦ δωματός αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς αυτών καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πυλῆς τῶν ὑδάτων καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πυλῆς τοῦ Ἐφραϊμ. ¹⁷Καὶ πᾶσα ἡ συναξίς τῶν ἐπιστρεφάντων ἀπο τῆς αἰχμαλωσίας ἑκάμῳ σκηνάς, καὶ ἐκάθησαν ἐν ταῖς σκηναῖς· διότι ἀπο τῶν ἡμερῶν Ἰησοῦ υἱοῦ τοῦ Ναυῆ μεχρὶ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ δὲν εἶχον καμῆ οὕτω. Καὶ ἐγένεον εὐφροσύνη μεγάλη σφοδρά. ¹⁸Καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀπο τῆς πρώτης ἡμέρας μεχρὶ τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νομοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἑκάμῳ εορτὴν ἑπτα ἡμέρας· τὴν δὲ ὀγδοὴν ἡμέραν πανδημὸν συναξίν, κατὰ τὸ διατεταγμένον.

9Καὶ ἐν τῇ εἰκοστῇ τεταρτῇ ἡμέρᾳ τούτου τοῦ μηνός συνήχθησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ με νηστειαν καὶ με σακκοὺς καὶ με χῶμα ἐφ' ἑαυτοὺς. ²Καὶ ἐχωρίσθη τὸ σπέρμα τοῦ Ἰσραὴλ ἀπο πάντων τῶν ξένων· καὶ σταθέντες ἐξωμολογήθησαν τὰς ἀμαρτίας αυτών καὶ τὰς ἀνομίας τῶν πατέρων αυτών. ³Καὶ σταθέντες ἐν τῷ τόπῳ αυτών, ἀνεγνώσαν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νομοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ αυτών, ἐν τεταρτῷ τῆς ἡμέρας· καὶ ἐν τεταρτῷ, ἐξωμολογούντο καὶ προσεκύνηον Κύριον τὸν Θεὸν αυτών. ⁴Τότε ἐσηκῶθη ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν Λευιτῶν Ἰησοὺς καὶ Βανὶ, Καδμὴλ, Σεβανίας, Βουννὶ, Σερεβίας, Βανὶ καὶ Χανανὶ, καὶ ἀνεβόησαν μετὰ φωνῆς μεγάλης πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αυτών. ⁵Καὶ οἱ Λευῖται, Ἰησοὺς καὶ Καδμὴλ, Βανὶ, Ἀσβανίας, Σερεβίας, Ὠδίας, Σεβανίας καὶ Πεθαία, εἶπον, Σηκῶθητε, εὐλογῆσατε Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν ἀπο τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἄς ἦναι, Θεε, εὐλογημένον τὸ ἐνδοξὸν σου ὄνομα, τὸ ὑπερτερον πάσης εὐλογίας

και αινεσεως. ⁶Συ αυτος εισαι Κυριος μονος· συ εποιησας τον ουρανον, τους ουρανους των ουρανων, και πασαν την στρατιαν αυτων, την γην και παντα τα επ' αυτης, τας θαλασσας και παντα τα εν αυταις, και συ ζωοποιεις παντα ταυτα· και σε προσκυνουσιν αι στρατιαι των ουρανων. ⁷Συ εισαι Κυριος ο Θεος, οστις εξελεξας τον Αβραμ και εξηγαγες αυτον απο της Ουρ των Χαλδαιων, και εδωκας εις αυτον το ονομα Αβρααμ· ⁸και ευρηκας την καρδιαν αυτου πιστην ενωπιον σου, και εκαμες προς αυτον διαθηκην, οτι θελεις δωσει την γην των Χαναναιων, των Χετταιων, των Αμορραιων και των Φερεζαιων και των Ιεβουσαιων και των Γεργεσαιων, οτι θελεις δωσει αυτην εις το σπερμα αυτου· και εξετελεσας τους λογους σου· διοτι δικαιος εισαι συ. ⁹Και ειδες την θλιψιν των πατερων ημων εν Αιγυπτω, και ηκουσας την κραυγην αυτων επι την Ερυθραν θαλασσαν· ¹⁰και εδειξας σημεια και τερατα επι τον Φαραω και επι παντας τους δουλους αυτου και επι παντα τον λαον της γης αυτου· επειδη εγνωρισας οτι υπερηφανευθησαν εναντιον αυτων. Και εκαμες εις σεαυτον ονομα, ως την ημεραν ταυτην. ¹¹Και διεσχισας την θαλασσαν ενωπιον αυτων, και διεβησαν δια ξηρας εν μεσω της θαλασσης· τους δε καταδιωκοντας αυτους ερριψας εις τα βαθη, ως λιθον εις υδατα ισχυρα· ¹²και ωδηγησας αυτους την ημεραν δια στυλου νεφελης, την δε νυκτα δια στυλου πυρος, δια να φωτιζης εις αυτους την οδον δι' ης εμελλον να διελθωσι. ¹³Και κατεβης επι το ορος Σινα, και ελαλησας μετ' αυτων εξ ουρανου, και εδωκας εις αυτους ευθειας κρισεις και αληθινους νομους, διαταγματα και εντολας αγαθας· ¹⁴και το αγιον σου σαββατον εκαμες γνωστον εις αυτους, και προσεταξας εις αυτους εντολας και διαταγματα και νομους, δια χειρος Μωυσεως του δουλου σου. ¹⁵Και αρτον εξ ουρανου εδωκας εις αυτους εις την πειναν αυτων, και υδωρ εκ πετρας εξηγαγες εις αυτους εις την διψαν αυτων· και ειπας προς αυτους να εισελθωσι δια να κληρονομησωσι την γην, περι ης υψωσας την χειρα σου οτι θελεις δωσει αυτην εις αυτους. ¹⁶Εκεινοι δε και οι πατερες ημων υπερηφανευθησαν και εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων και δεν υπηκουσαν εις τας εντολας σου· ¹⁷και ηρηθησαν να υπακουσωσι και δεν ενεθυμηθησαν τα θαυμασια σου τα οποια εκαμες εις αυτους· αλλ' εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων, και εν τη αποστασια αυτων διωρισαν αρχηγον δια να επιστρεψωσι εις την δουλειαν αυτων. Αλλα συ εισαι Θεος συγχωρητικος, ελεημων και οικτιρμων, μακροθυμος και πολυελεος, και δεν εγκατελιπες αυτους. ¹⁸Μαλιστα, οτε εκαμον εις εαυτους χωνευτον μοσχον και ειπον, Ουτος ειναι ο Θεος σου οστις σε ανηγαγεν εξ Αιγυπτου, και επραξαν μεγαλους παροργισμους· ¹⁹συ ομως, εν τοις οικτιρμοις σου τοις μεγαλοις, δεν εγκατελιπες αυτους εν τη ερημω· ο στυλος της νεφελης δεν εξεκλινεν απ' αυτων την ημεραν, δια να οδηγη αυτους εν τη οδω, ουδε ο στυλος του πυρος την νυκτα, δια να φωτιζη εις αυτους και την οδον δι' ης εμελλον να διελθωσι. ²⁰Και εδωκας

εις αυτους το αγαθον σου πνευμα, δια να συνετιζη αυτους· και δεν εστερησας το μαννα σου απο του στοματος αυτων, και υδωρ εδωκας εις αυτους εις την διψαν αυτων. ²¹Και τεσσαρακοντα ετη εθρεψας αυτους εν τη ερημω· δεν ελειψεν εις αυτους ουδεν· τα ιματια αυτων δεν επαλαιωθησαν και οι ποδες αυτων δεν επρησθησαν. ²²Και εδωκας εις αυτους βασιλεια και λαους, και διεμερισας εις αυτους δια μεριδας· και εκληρονομησαν την γην του Σηων και την γην του βασιλεως της Εσεβων και την γην του Ωγ βασιλεως της Βασαν. ²³Και τους υιους αυτων επληθυνας ως τα αστρα του ουρανου· και εφερες αυτους εις την γην, εις την οποιαν ειπας προς τους πατερας αυτων να εισελθωσι, δια να κληρονομησωσι αυτην. ²⁴Και εισηλθον οι υιοι αυτων και εκληρονομησαν την γην· και υπεταξας εμπροσθεν αυτων τους κατοικους της γης, τους Χαναναιους, και παρεδωκας αυτους εις τας χειρας αυτων, και τους βασιλεις αυτων και τους λαους της γης, δια να καμωσιν εις αυτους κατα την θελησιν αυτων. ²⁵Και εκυριευσαν πολεις ισχυρας και γην παχειαν, και εκληρονομησαν οικους πληρεις παντων των αγαθων, φρεατα ωρυγμενα, αμπελωνας και ελαιωνας και δενδρα καρπιμα εν αφθονια· και εφαγον και εχορτασθησαν και επαχυνθησαν και ενετρουφησαν, εν τη μεγαλη σου αγαθοτητι. ²⁶Και ηπειθησαν και επανεστατησαν εναντιον σου, και ερριψαν τον νομον σου οπισω των νωτων αυτων, και τους προφητας σου εφονευσαν, οιτινες διεμαρτυροντο εναντιον αυτων δια να επιστρεψωσι αυτους προς σε, και επραξαν μεγαλους παροργισμους. ²⁷Δια τουτο παρεδωκας αυτους εις την χειρα των θλιβοντων αυτους, και κατεθλιψαν αυτους· και εν τω καιρω της θλιψεως αυτων ανεβησαν προς σε, και συ εισηκουσας εξ ουρανου· και κατα τους πολλους οικτιρμους σου εδωκας σωτηρας εις αυτους, και εσωσαν αυτους εκ της χειρος των θλιβοντων αυτους. ²⁸Αλλ' αφου ανεπαυθησαν, εστραφησαν εις το να πραττωσι πονηρα ενωπιον σου· οθεν εγκατελιπες αυτους εις την χειρα των εχθρων αυτων, και εξουσιασαν αυτους· οτε ομως επεστρεψαν και ανεβησαν προς σε, συ εισηκουσας εξ ουρανου· και πολλακις ηλευθερωσας αυτους κατα τους οικτιρμους σου. ²⁹Και διεμαρτυρηθης εναντιον αυτων, δια να επιστρεψης αυτους εις τον νομον σου· πλην αυτοι υπερηφανευθησαν και δεν υπηκουσαν εις τας εντολας σου, αλλ' ημαρτησαν εις τας κρισεις σου, τας οποιας εαν τις εκτελη, θελει ζησει δι' αυτων· και εδωκαν νωτον απειθη και εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων και δεν ηκουσαν. ³⁰Και ομως ετη πολλα παρεκτεινας επ' αυτους, και διεμαρτυρηθης εναντιον αυτων δια του πνευματος σου δια των προφητων σου· αλλα δεν εδωκαν ακροασιν· δια τουτο παρεδωκας αυτους εις την χειρα των λαων των τοπων. ³¹Πλην δια τους πολλους οικτιρμους σου δεν συνετελεσας αυτους, ουδε εγκατελιπες αυτους· διοτι Θεος οικτιρμων και ελεημων εισαι. ³²Τωρα λοιπον, Θεε ημων, ο μεγας, ο ισχυρος και φοβερος Θεος, ο φυλαττων την διαθηκην και το ελεος, ας μη λογισθη μικρα ενωπιον σου πασα η θλιψις ητις ευρηκεν

ημας, τους βασιλεις ημων, τους αρχοντας ημων και τους ιερεις ημων και τους προφητας ημων και τους πατερας ημων και παντα τον λαον σου, απο των ημερων των βασιλευων της Ασσυριας μεχρι της ημερας ταυτης. ³³Δικαιος βεβαιως εισαι εις παντα τα επελθοντα εφ' ημας· διοτι συ μεν αληθειαν εκαμες, ημεις δε ησεβησαμεν. ³⁴Και οι βασιλεις ημων, οι αρχοντες ημων, οι ιερεις ημων και οι πατερες ημων, δεν εφυλαξαν τον νομον σου και δεν εδωκαν προσοχην εις τας εντολας σου και εις τα μαρτυρια σου, με τα οποια διεμαρτυρηθης εναντιον αυτων. ³⁵Διοτι αυτοι, εν τη βασιλεια αυτων και εν τη μεγαλη σου αγαθωσυνη την οποιαν εδωκας εις αυτους, και εν τη γη τη πλατεια και παχεια, την οποιαν εδωκας ενωπιον αυτων, δεν σε εδουλευσαν ουδε εστραφησαν απο των πονηρων εργαων αυτων. ³⁶Ιδου, δουλοι ειμεθα την ημεραν ταυτην και εν τη γη, την οποιαν εδωκας εις τους πατερας ημων, δια να τρωγωσι τον καρπον αυτης και τα αγαθα αυτης, ιδου, δουλοι ειμεθα επ' αυτης· ³⁷και αυτη διδει πολλην αφθονιαν εις τους βασιλεις, τους οποιους επεβαλες εφ' ημας δια τας αμαρτιας ημων· και κατεξουσιαζουσιν επι των σωματων ημων και επι των κτηνων ημων κατα την αρεσκειαν αυτων· και ειμεθα εν θλιψει μεγαλη. ³⁸Οθεν δια παντα ταυτα ημεις καμνομεν διαθηκην πιστην και γραφομεν αυτην· και επισφραγιζουσιν αυτην οι αρχοντες ημων, οι Λευιται ημων και οι ιερεις ημων.

10Οι δε επισφραγισαντες ησαν Νεεμιας ο Θιρσαθα ο υιος του Αχαλια, και Σεδεκιας, ²Σεραιας, Αζαριας, Ιερεμιας, ³Πασχωρ, Αμαριας, Μαλχιας, ⁴Χαττους, Σεβανιας, Μαλλουχ, ⁵Χαρημ, Μερημωθ, Οβαδιας, ⁶Δανιηλ, Γιννεθων, Βαρουχ, ⁷Μεσσουλλαμ, Αβια, Μειαμειν, ⁸Μααζιας, Βιλγαι, Σεμιας· ουτοι ησαν οι ιερεις. ⁹Και οι Λευιται Ιησους ο υιος του Αζανια, Βιννουι εκ των υιων Ηναδαδ, Καδμιαη· ¹⁰και οι αδελφοι αυτων, Σεβανιας, Ωδιας, Κελιτα, Φελιας, Αναν, ¹¹Μιχα, Ρεωβ, Ασαβιας, ¹²Ζαχουρ, Σερεβιας, Σεβανιας, ¹³Ωδιας, Βανι, Βενινου. ¹⁴Οι αρχοντες του λαου· Φαρωσ, Φααθ-μωαβ, Ελαμ, Ζαθθου, Βανι, ¹⁵Βουννι, Αζγαδ, Βηβαι, ¹⁶Αδωνιας, Βιγουαι, Αδιν, ¹⁷Ατηρ, Εζεκιας, Αζουρ, ¹⁸Ωδιας, Ασουμ, Βησαι, ¹⁹Αριφ, Αναθωθ, Νεβαι, ²⁰Μαγφιας, Μεσουλλαμ, Εζειρ, ²¹Μεσηζαβεηλ, Σαδωκ, Ιαδδουα, ²²Φελατιας, Αναν, Αναιας, ²³Ωσηε, Ανανιας, Ασσουβ, ²⁴Αλλωης, Φιλεα, Σωβηχ, ²⁵Ρεουμ, Ασαβνα, Μαασιας, ²⁶και Αχια, Αναν, Γαναν, ²⁷Μαλλουχ, Χαρημ, Βαανα. ²⁸Και το υπολοιπον του λαου, οι ιερεις, οι Λευιται, οι πυλωροι, οι ψαλτωδοι, οι Νεθινειμ, και παντες οι αποχωρισθεντες απο των λαων των τοπων προς τον νομον του Θεου, αι γυναικες αυτων, οι υιοι αυτων και αι θυγατερες αυτων, πας εννοων και εχων συνεσιν, ²⁹ηνωθησαν αλλημ· και το υπολοιπον του λαου ερριψαν κληρους, δια να μετα των αδελφων αυτων, των προκριτων αυτων, και εισηγηθησαν εις καταραν και εις ορκον, να περιπατωσιν εις τον νομον του Θεου, τον δοθεντα δια χειρος Μωυσεως του δουλου του Θεου, και να φυλαττωσι και να εκτελωσι πασας τας εντολας του Κυριου, του Κυριου ημων, και τας κρισεις αυτου και τα διαταγματα αυτου· ³⁰και

οτι δεν θελομεν δωσει τας θυγατερας ημων εις τους λαους της γης, και τας θυγατερας αυτων δεν θελομεν λαβει εις τους υιους ημων· ³¹και, εαν οι λαοι της γης φερωσιν αγορασιμα η οποιασδηποτε τροφας να πωλησωσιν εν τη ημερα του σαββατου, οτι δεν θελομεν λαβει ταυτα παρ' αυτων εν σαββατω και εν ημερα αγια· και οτι θελομεν αφησει το εβδομον ετος και την απαιτησιν παντος χρεους. ³²Διεταξαμεν ετι εις εαυτους να επιφορτισθωμεν να διδωμεν κατ' ετος εν τριτον του σικλου δια την υπηρεσιαν του οικου του Θεου ημων, ³³δια τους αρτους της προθεσεως και δια την παντοτεινην εξ αλφιτων προσφοραν, και δια την παντοτεινην ολοκαυτωσιν των σαββατων, των νεομηνηων, δια τας επισημους εορτας και δια τα αγια πραγματα και δια τας περι αμαρτιας προσφορας, δια να καμνωμεν εξιλεωσιν υπερ του Ισραηλ, και δια παν το εργον του οικου του Θεου ημων. ³⁴Και ερριψαμεν κληρους μεταξυ των ιερων των Λευιτων και του λαου περι της προσφορας των ξυλων, δια να φερωσιν αυτα εις τον οικον του Θεου ημων, κατα τους οικους των πατριων ημων, εν ωρισμενοις καιροις κατ' ετος, δια να καιωσιν επι του θυσιαστηριου Κυριου του Θεου ημων, κατα το γεγραμμενον εν τω νομω· ³⁵και δια να φερωμεν τα πρωτογεννηματα της γης ημων και τα πρωτογεννηματα των καρπων παντος δενδρου, κατ' ετος, προς τον οικον του Κυριου· ³⁶και τα πρωτοτοκα των υιων ημων και των κτηνων ημων, κατα το γεγραμμενον εν τω νομω, και τα πρωτοτοκα των βων ημων και των ποιμνιων ημων, να φερωμεν αυτα εις τον οικον του Θεου ημων, προς τους ιερεις τους λειτουργουντας εν τω οικω του Θεου ημων· ³⁷και να φερωμεν τας απαρχας του φυραματος ημων και τας προσφορας ημων και τους καρπους παντος δενδρου, οινου και ελαιου, προς τους ιερεις, εις τα οικηματα του οικου του Θεου ημων· και τα δεκατα της γης ημων προς τους Λευιτας, και αυτοι οι Λευιται να λαμβανωσι τα δεκατα εν πασαις ταις πολεσι της γεωργιας ημων. ³⁸Και ο ιερευς ο υιος του Ααρων θελει εισθαι μετα των Λευιτων, οταν οι Λευιται λαμβανωσι τα δεκατα· και οι Λευιται θελουσιν αναφερει το δεκατον των δεκατων εις τον οικον του Θεου ημων, εις τα οικηματα του οικου του θησαυρου. ³⁹Διοτι οι υιοι Ισραηλ και οι υιοι Λευι θελουσι φερει τας προσφορας του σιτου, του οινου και του ελαιου εις τα οικηματα, οπου ειναι τα σκευη του αγιαστηριου, και οι ιερεις οι λειτουργουντες και οι πυλωροι και οι ψαλτωδοι· και δεν θελομεν εγκαταλειπει τον οικον του Θεου ημων.

11Και κατωκησαν οι αρχοντες του λαου εν Ιερουσαλημ· και το υπολοιπον του λαου ερριψαν κληρους, δια να φερωσιν ενα εκ των δεκα να κατοικηση εν Ιερουσαλημ τη αγια πολει, τα δε εννεα μερη εν ταις αλλαις πολεσι. ²Και ηυλογησεν ο λαος παντας τους ανθρωπους, οσοι προσεφεραν αυτοπροαιρετως εαυτους να κατοικησωσιν εν Ιερουσαλημ. ³Ουτοι δε ειναι οι αρχοντες της επαρχιας οι κατοικησαντες εν Ιερουσαλημ· εν δε ταις πολεσι του

Ιουδα κατωκησαν εκαστος εν τη ιδιοκτησια αυτου, εν ταις πολεσιν αυτων, ο Ισραηλ, οι ιερεις και οι Λευιται και οι Νεθινειμ και οι υιοι των δουλων του Σολομωντος. ⁴Και εν Ιερουσαλημ κατωκησαν τινες εκ των υιων Ιουδα και εκ των υιων Βενιαμιν· εκ των υιων Ιουδα, Αθαιας ο υιος του Οζια, υιου Ζαχαρια, υιου Αμαρια, υιου Σεφατια, υιου Μααλελεηλ, εκ των υιων Φαρες· ⁵και Μασσιας ο υιος του Βαρουχ, υιου Χολ-οζε, υιου Αζαια, υιου Αδαια, υιου Ιωιαριβ, υιου Ζαχαρια, υιου του Σηλων· ⁶παντες οι υιοι Φαρες οι κατοικησαντες εν Ιερουσαλημ ησαν τετρακοσιοι εξηκοντα οκτω ανδρες δυναμεως. ⁷Οι δε υιοι Βενιαμιν ειναι ουτοι· Σαλλου ο υιος του Μεσουλλαμ, υιου Ιωαδ, υιου Φεδαια, υιου Κωλαια, υιου Μασσια, υιου Ιθιηλ, υιου Ιεσαια· ⁸και μετ' αυτων, Γαββαει, Σαλλαι, εννεακοσιοι εικοσιοκτω· ⁹και Ιωηλ ο υιος του Ζιχρι ητο εφορος αυτων· ο δε Ιουδας, ο υιος του Σενουα, δευτερος επι την πολιν· ¹⁰Εκ των ιερειων, Ιεδαιας ο υιος του Ιωιαριβ, Ιαχειν, ¹¹Σεραιας ο υιος του Χελκια, υιου Μεσσουλλαμ, υιου Σαδωκ, υιου Μεραιωθ, υιου Αχιτωβ, ο αρχων του οικου του Θεου. ¹²Και οι αδελφοι αυτων οι ποιουντες το εργον του οικου ησαν οκτακοσιοι εικοσιδυο· και Αδαιας ο υιος του Ιεροαμ, υιου Φελαλια, υιου Αμσι, υιου Ζαχαρια, υιου Πασχωρ, υιου Μαλχια, ¹³και οι αδελφοι αυτου, αρχοντες πατριων, διακοσιοι τεσσαρακοντα δυο· και Αμασσαι ο υιος του Αζαρεηλ, υιου Ααζαι, υιου Μεσιλλεμωθ, υιου Ιμμηρ, ¹⁴και οι αδελφοι αυτων, ανδρες δυνατοι εν ισχυι, εκατον εικοσιοκτω· εφορος δε αυτων ητο Ζαβδιηλ, υιος του Γεδωλειμ. ¹⁵Και εκ των Λευιτων, Σεμιας ο υιος του Ασσουβ, υιου Αζρικαμ, υιου Ασαβια, υιου Βουννι· ¹⁶και Σαββεθαι και Ιωζαβαδ, εκ των αρχοντων των Λευιτων, ησαν επι των εξωτερικων εργων του οικου του Θεου. ¹⁷Και Μαθθανιας ο υιος του Μιχα, υιου Ζαβδι, υιου Ασαφ, ητο ο εξαρχων της υμνωδιας εν τη προσευχη· και Βαχβουκιας ο δευτερος μεταξυ των αδελφων αυτου, και Αβδα ο υιος του Σαμμουα, υιου Ταλαλ, υιου Ιεδουθουν. ¹⁸Παντες οι Λευιται εν τη αγια πολει ησαν διακοσιοι ογδοηκοντα τεσσαρες. ¹⁹Οι δε πυλωροι, Ακκουβ, Ταλμων, και οι αδελφοι αυτων οι φυλαττοντες εν ταις πυλαις, ησαν εκατον εβδομηκοντα δυο. ²⁰Και το υπολοιπον του Ισραηλ, οι ιερεις και Λευιται, ησαν εν πασαις ταις πολεσιν Ιουδα, εκαστος εν τη κληρονομια αυτου. ²¹Οι δε Νεθινειμ κατωκησαν εν Οφηλ· και ο Σιχα και ο Γισπα ησαν επι των Νεθινειμ. ²²Και ο εφορος των Λευιτων εν Ιερουσαλημ ητο Οζι, ο υιος του Βανι, υιου Ασαβια, υιου Μαθθανια, υιου Μιχα. Εκ των υιων του Ασαφ, οι φαλτωδοι ησαν επι του εργου του οικου του Θεου. ²³Διοτι ητο προσταγη του βασιλεως περι αυτων, και διατεταγμενον μεριδιον δια τους φαλτωδους κατα πασαν ημεραν. ²⁴Και Πεθαια ο υιος του Μεσηζαβεηλ, εκ των υιων του Ζερα υιου του Ιουδα, ητο επιτροπος του βασιλεως εν παση υποθεσει περι του λαου. ²⁵Περι δε των χωριων, μετα των αγρων αυτων, τινες εκ των υιων Ιουδα κατωκησαν εν Κιριαθ-αρβα και ταις κωμαις αυτης, και εν Δαιβων και ταις

κωμαις αυτης, και εν Ιεκαβσεηλ και τοις χωριοις αυτης, ²⁶και εν Ιησουα και εν Μωλαδα και εν Βαιθ-φελετ, ²⁷και εν Ασαρ-σουαλ και εν Βηρ-σαββε και ταις κωμαις αυτης, ²⁸και εν Σικλαγ και εν Μεκονα και εν ταις κωμαις αυτης, ²⁹και εν Εν-ριμμων και εν Σαρεα και εν Ιαρμουθ, ³⁰Ζανωα, Οδολλαμ και τοις χωριοις αυτων, Λαχεις και τοις αγροις αυτης, Αζηκα και ταις κωμαις αυτης. Και κατωκησαν απο Βηρ-σαββε εως της φαραγγος Εννομ. ³¹Και οι υιοι Βενιαμιν κατωκησαν απο Γεβα εν Μιχμας και Αια και Βαιθηλ και ταις κωμαις αυτης, ³²εν Αναθωθ, Νωβ, Ανανια, ³³Ασωρ, Ραμα, Γιτθαιμ, ³⁴Αδιδ, Σεβουειμ, Νεβαλλατ, ³⁵Λωδ, και Ωνω, τη φαραγγι των τεκτωνων. ³⁶Και εκ των Λευιτων κατωκησαν διαιρεσεις εν Ιουδα και Βενιαμιν.

12 Ουτοι δε ησαν οι ιερεις και οι Λευιται, οι αναβαιντες μετα του Ζοροβαβελ υιου του Σαλαθιηλ, και του Ιησου· Σεραιας, Ιερεμιας, Εσδρας, ²Αμαριας, Μαλλουχ, Χαττους, ³Σεχανιας, Ρεουμ, Μερημωθ, ⁴Ιδδω, Γιννεθω, Αβια, ⁵Μιαμειν, Μααδιας, Βιλγα, ⁶Σεμιας και Ιωιαριβ, Ιεδαιας, ⁷Σαλλου, Αμωκ, Χελκιας, Ιεδαιας. Ουτοι ησαν οι αρχηγοι των ιερειων και των αδελφων αυτων εν ταις ημεραις Ιησου. ⁸Οι δε Λευιται, Ιησους, Βιννουι, Καδμιαλ, Σερεβιας, Ιουδας και Μαθθανιας, ο επι των υμνων, αυτος και οι αδελφοι αυτου. ⁹Ο δε Βαχβουκιας και ο Ουννι, οι αδελφοι αυτων, ησαν απεναντι αυτων δια τας φυλακας. ¹⁰Και ο Ιησους εγεννησε τον Ιωακειμ, Ιωακειμ δε εγεννησε τον Ελιασειβ, Ελιασειβ δε εγεννησε τον Ιωαδα, ¹¹Ιωαδα δε εγεννησε τον Ιωναθαν· Ιωναθαν δε εγεννησε τον Ιαδδουα. ¹²Και εν ταις ημεραις του Ιωακειμ, ιερεις, αρχοντες πατριων, ησαν του Σεραια, ο Μεραιας· του Ιερεμια, ο Ανανιας· ¹³του Εσδρα, ο Μεσουλλαμ· του Αμαρια, ο Ιωαναν· ¹⁴του Μελιχου, ο Ιωναθαν· του Σεβανια, ο Ιωσηφ· ¹⁵του Χαρημ, ο Αδνα· του Μεραιωθ, ο Ελκαι· ¹⁶του Ιδδω, ο Ζαχαριας· του Γιννεθων, ο Μεσουλλαμ· ¹⁷του Αβια, ο Ζιχρι· του Μινιαμειν, και του Μωαδια, ο Φιλται· ¹⁸του Βιλγα, ο Σαμμουα· του Σεμια, ο Ιωναθαν· ¹⁹και του Ιωιαριβ, ο Μαθθεναι· του Ιεδαια, ο Οζι· ²⁰του Σαλλαι, ο Καλλαι· του Αμωκ, ο Εβερ· ²¹του Χελκια, ο Ασαβιας· του Ιεδαια, ο Ναθαναηλ. ²²Οι Λευιται εν ταις ημεραις του Ελιασειβ, Ιωαδα και Ιωαναν και Ιαδδουα, ησαν καταγεγραμμενοι αρχοντες πατριων· και οι ιερεις, επι της βασιλειας Δαρειου του Περσου. ²³Οι υιοι του Λευι, αρχοντες των πατριων, ησαν καταγεγραμμενοι εν τω βιβλιω των Χρονικων, μαλιστα εως των ημερων του Ιωαναν υιου του Ελιασειβ. ²⁴Και οι αρχοντες των Λευιτων, Ασαβιας, Σερεβιας, και Ιησους ο υιος του Καδμιαλ, και οι αδελφοι αυτων απεναντι αυτων, δια να αινωσι και να υμνωσι κατα την προσταγην Δαβιδ του ανθρωπου του Θεου, φυλακη απεναντι φυλακης. ²⁵Ο Μαθθανιας και Βαχβουκιας, Οβαδια, Μεσουλλαμ, Ταλμων, Ακκουβ, ησαν πυλωροι φυλαττοντες την φυλακην εν τοις ταμειοις των πυλων. ²⁶Ουτοι ησαν εν ταις ημεραις του Ιωακειμ, υιου Ιησου, υιου Ιωσηδεχ, και εν ταις ημεραις Νεεμια

του κυβερνήτου και του ιερέως Εσδρα του γραμματεως.
²⁷Και εν τοις εγκαινιοις του τειχους της Ιερουσαλημ, εξη-
 τησαν τους Λευιτας απο παντων των τοπων αυτων δια
 να φερωσιν αυτους εις Ιερουσαλημ, να καμωσι τα εγκαι-
 νια μετ' ευφροσυνης, υμνουντες και ψαλλοντες εν κυμ-
 βαλοις, ψαλτηριοις και εν κιθαραις. ²⁸Και συνηθησαν
 οι υιοι των ψαλτωδων και απο της περιχωρου κυκλοθεν
 της Ιερουσαλημ και απο των χωριων Νετωφαθι· ²⁹και
 απο του οικου Γιλγαλ και απο των αγρων Γεβα και
 Αζμαβεθ· διοτι οι ψαλτωδοι ωκοδομησαν χωρια εις εαυ-
 τους κυκλω της Ιερουσαλημ. ³⁰Και εκαθαρισθησαν οι
 ιερεις και οι Λευιται, και εκαθαρισαν τον λαον και τας
 πυλας και το τειχος. ³¹Τοτε ανεβιβασα τους αρχοντας
 του Ιουδα επι το τειχος και εστησα δυο μεγαλους χο-
 ρους αινουντων· ο μεν επορευετο επι τα δεξια, επι του
 τειχους προς την πυλην της κοπριας· ³²και κατοπιν αυ-
 των επορευοντο ο Ωσαιας και το ημισυ των αρχοντων
 του Ιουδα, ³³και ο Αζαριας, ο Εσδρας και ο Μεσουλλαμ,
³⁴ο Ιουδας και ο Βενιαμιν και ο Σεμιας και ο Ιερεμιας·
³⁵και εκ των υιων των ιερεων μετα σαλπιγγων, ο Ζα-
 χαριας ο υιος του Ιωναθαν, υιου του Σεμια, υιου του
 Ματθανια, υιου του Μιχαια, υιου του Ζαχουρ, υιου του
 Ασαφ· ³⁶και οι αδελφοι αυτου, Σεμιας, και Αζαρηλ,
 Μιλαλαι, Γιλγαλ, Μααι, Ναθαναηλ, και Ιουδας, Ανανι,
 μετα μουσικων οργανων Δαβιδ του ανθρωπου του Θεου,
 και Εσδρας ο γραμματευσ εμπροσθεν αυτων. ³⁷Και επι
 την πυλην της πηγης και απεναντι αυτων, ανεβησαν δια
 των βαθμιδων της πολεως Δαβιδ εις την αναβασιν του
 τειχους, επανωθεν του οικου του Δαβιδ, και εως της πυ-
 λης των υδατων προς ανατολας. ³⁸Ο δε αλλος χορος των
 αινουντων επορευετο εις το απεναντι, και εγω κατοπιν
 αυτων, και το ημισυ του λαου επι του τειχους, επανωθεν
 του πυργου των φουρνων και εως του τειχους του πλα-
 τεος. ³⁹Και επανωθεν της πυλης Εφραιμ και επανωθεν
 της παλαιας πυλης, και επανωθεν της ιχθυικης πυλης
 και του πυργου Ανανηλ και του πυργου του Μεα και
 εως της πυλης της προβατικης· και εσταθησαν εν τη
 πυλη της φυλακης. ⁴⁰Και εσταθησαν οι δυο χοροι των
 αινουντων εν τω οικω του Θεου, και εγω και το ημισυ
 των προεστωτων μετ' εμου· ⁴¹και οι ιερεις, Ελιακειμ,
 Μαασιас, Μινιαμειν, Μιχαιας, Ελιωηναι, Ζαχαριας και
 Ανανιας, μετα σαλπιγγων· ⁴²και Μαασιас και Σεμιας
 και Ελεαζαρ και Οζι και Ιωναναν και Μαλχιας και Ελαμ
 και Εσερ. Και οι ψαλτωδοι υψωσαν την φωνην αυτων,
 μετα του Ιεζραια του επιστατου. ⁴³Και προσεφεραν εν
 εκεινη τη ημερα θυσιας μεγαλας και ευφρανθησαν· διοτι
 ο Θεος ευφρανεν αυτους ευφροσυνην μεγαλην. Και αι
 γυναικες ετι και τα παιδια ευφρανθησαν· και η ευφρο-
 συνη της Ιερουσαλημ ηκουσθη εως μακροθεν. ⁴⁴Και εν
 τη ημερα εκεινη διωρισθησαν ανδρες επι των οικηματων
 δια τους θησαυρους, δια τας προσφορας, δια τας απαρ-
 χας και δια τα δεκατα, δια να συναγωσιν εν αυτοις απο
 των αγρων των πολεων τα νενομισμενα μεριδια δια τους
 ιερεις και Λευιτας· διοτι ο Ιουδας ευφρανθη εξ αιτιας

των ιερεων και εξ αιτιας των Λευιτων των παρεστω-
 των. ⁴⁵Και οι ψαλτωδοι και οι πυλωροι εφυλαξαν την
 φυλακην του Θεου αυτων και την φυλακην του καθαρι-
 σμου, κατα την προσταγην του Δαβιδ και Σολομωντος
 του υιου αυτου. ⁴⁶Διοτι εν ταις ημεραις του Δαβιδ και
 του Ασαφ ησαν εξ αρχης πρωτοψαλται και ασματα αι-
 νεσεως και υμνοι προς τον Θεον. ⁴⁷Και πας ο Ισραηλ
 εν ταις ημεραις του Ζοροβαβελ και εν ταις ημεραις του
 Νεεμια εδιδον τα τεταγμενα μεριδια των ψαλτωδων και
 των πυλωρων, κατα πασαν ημεραν· και ηγιαζον αυτα
 εις τους Λευιτας, και οι Λευιται ηγιαζον εις τους υιους
 Ααρων.

13 Εν τη ημερα εκεινη ανεγνωσθη εν τω βιβλιω του
 Μωυσεως εις τα ωτα του λαου· και ευρεθη γεγραμμενον
 εν αυτω, οτι οι Αμμωνιται και οι Μωαβιται δεν επρεπε
 να εισελθωσιν εις την συναγωγην του Θεου εως αιω-
 νος· ²διοτι δεν προυπητησαν τους υιους Ισραηλ μετα
 αρτου και μετα υδατος, αλλ' εμισθωσαν τον Βαλααμ
 εναντιον αυτων, δια να καταρασθη αυτους· πλην ο Θεος
 ημων ετρεφε την καταραν εις ευλογιαν. ³Και ως ηκου-
 σαν τον νομον, εχωρισαν απο του Ισραηλ παντα αλλο-
 γενη. ⁴Προ τουτου δε Ελιασειβ ο ιερευς, οστις ειχε την
 επιστασιαν των οικηματων του οικου του Θεου ημων,
 ειχε συγγενευσει μετα του Τωβια· ⁵και ειχεν ετοιμασει
 δι' αυτον μεγα οικημα, οπου προτερον εθετον τας εξ
 αλφιτων προσφορας, το λιβανιον και τα σκευη και τα
 δεκατα του σιτου, του οινου και του ελαιου, το διατε-
 ταγμενον των Λευιτων και των ψαλτωδων και των πυ-
 λωρων και τας προσφορας των ιερεων. ⁶Πλην εν πασι
 τουτοις εγω δεν ημην εν Ιερουσαλημ· διοτι εν τω τρια-
 κοστω δευτερω ετει Αρταξεροξου του βασιλεως της Βα-
 βυλωνος ηλθον προς τον βασιλεα και μεθ' ημερας τινας
 εξητησα παρα του βασιλεως, ⁷και ηλθον εις Ιερουσαλημ
 και εμαθον το κακον, το οποιον ο Ελιασειβ εκαμε χαριν
 του Τωβια, ετοιμασας εις αυτον οικημα εν ταις αυλαις
 του οικου του Θεου. ⁸Και δυσηρεστηθην πολυ· και ερ-
 ριψα εξω του οικηματος παντα τα σκευη του οικου του
 Τωβια. ⁹Και προσεταξα, και εκαθαρισαν τα οικηματα·
 και επανεφερα εκει τα σκευη του οικου του Θεου, τας
 εξ αλφιτων προσφορας και το λιβανιον. ¹⁰Και εμαθον
 οτι τα μεριδια των Λευιτων δεν εδοθησαν εις αυτους·
 διοτι οι Λευιται και οι ψαλτωδοι, οι ποιουντες το εργον,
 εφυγον εκαστος εις τον αγρον αυτου. ¹¹Και επεπληξα
 τους προεστωτας και ειπα, Δια τι εγκατελειφθη ο οι-
 κος του Θεου; Και εσυναξα αυτους και αποκατεστησα
 αυτους εις την θεσιν αυτων. ¹²Τοτε εφερε πας ο Ιουδας
 εις τας αποθηκας το δεκατον του σιτου και του οινου
 και του ελαιου. ¹³Και κατεστησα φυλακας επι των απο-
 θηκων, Σελεμιαν τον ιερεα και Σαδωκ τον γραμματεα
 και εκ των Λευιτων· τον Φεδαιαν· και πλησιον αυτων,
 Αναν τον υιον του Ζαχουρ, υιου του Ματθανια· διοτι
 ελογιζοντο πιστοι· το εργον δε αυτων ητο να διανεμω-
 σιν εις τους αδελφους αυτων. ¹⁴Μνησθητι μου, Θεε μου,

περι τουτου, και μη εξαλειψης τα ελεη μου, τα οποια εκαμα εις τον οικον του Θεου μου και εις τας τελετας αυτου. ¹⁵Εν εκειναις ταις ημεραις ειδον τινας εν Ιουδα ληνοπατουοντας εν σαββατω και εισφεροντας δραγματα και επιφορτιζοντας επι ονους, και οινον, σταφυλια και συκα και παν ειδος φορτιων, τα οποια εφερον εις Ιερουσαλημ την ημεραν του σαββατου· και διεμαρτυρηθη εν τη ημερα, καθ' ην επωλουν τροφιμα. ¹⁶Και οι Τυριοι, οι κατοικουντες εν αυτη, εφερον ιχθυας και παν ειδος ωνιων και επωλουν εν σαββατω εις τους υιους Ιουδα και εν Ιερουσαλημ. ¹⁷Και επεπληξα τους προκριτους του Ιουδα και ειπα προς αυτους, Τι ειναι το πραγμα τουτο το κακον, το οποιον σεις καμνετε, βεβηλουντες την ημεραν του σαββατου; ¹⁸δεν εκαμνον ουτως οι πατερες σας, και εφερεν ο Θεος ημων παντα ταυτα τα κακα εφ' ημας και επι την πολιν ταυτην; αλλα σεις επαναφερετε οργην επι τον Ισραηλ, βεβηλουντες το σαββατον. ¹⁹Δια τουτο, οτε ηρχιζε να συσκοταζη εις τας πυλας της Ιερουσαλημ προ του σαββατου, ειπα, και εκλεισαν τας πυλας, και προσεταξα να μη ανοιχθωσιν εως μετα το σαββατον· και κατεστησα επι τας πυλας τινας εκ των υπηρετων μου, δια να μη εισελθη φορτιον την ημεραν του σαββατου. ²⁰Και διενυκτερευσαν οι εμποροι και οι πωληται παντος ειδους ωνιων εξω της Ιερουσαλημ απαξ και δις. ²¹Τοτε διεμαρτυρηθη εναντιον αυτων και ειπα προς αυτους, Δια τι διανυκτερευετε εμπροσθεν του τειχους; εαν δευτερωσητε, θελω βαλει χειρα επανω σας. Εκτοτε δεν ηλθον εν σαββατω. ²²Και ειπα προς τους Λευιτας να καθαριζωνται και να ερχωνται να φυλαττωσι τας πυλας, δια να αγιαζωσι την ημεραν του σαββατου. Μνησθητι μου, Θεε μου, και περι τουτου, και ελεησον με κατα το πληθος του ελεους σου. ²³Προσετι εν ταις ημεραις εκειναις ειδον τους Ιουδαιους τους λαβοντας γυναικας Αζωτιας, Αμμωνιτιδας και Μωαβιτιδας· ²⁴και τα τεκνα αυτων λαλουντα ημισυ Αζωτιστι, και μη εξευροντα να λαλησωσιν Ιουδαιστι αλλα κατα την γλωσσαν διαφορων λαων. ²⁵Και επεπληξα αυτους και κατηρασθην αυτους, και ερραβδισα τινας εξ αυτων και ετριχομαδησα αυτους, και ωρικισα αυτους εις τον Θεον, λεγων, Δεν θελετε δωσει τας θυγατερας σας εις τους υιους αυτων, και δεν θελετε λαβει εκ των θυγατερων αυτων εις τους υιους σας η εις εαυτους; ²⁶δεν ημαρτησεν ουτω Σολομων ο βασιλευς του Ισραηλ; καιτοι μεταξυ πολλων εθνων δεν υπηρξε βασιλευς ομοιος αυτου, οστις ητο αγαπωμενος υπο του Θεου αυτου, και εκαμεν αυτον ο Θεος βασιλεα επι παντα τον Ισραηλ· αλλ' ομως και αυτον αι ξεναι γυναικες εκαμον να αμαρτηση· ²⁷θελομεν λοιπον συγκατανευσει εις εσας να καμνητε απαν τουτο το μεγα κακον, να γινησθε παραβαται εναντιον εις τον Θεον ημων λαμβανοντες ξενας γυναικας; ²⁸Και εις εκ των υιων του Ιωαδα, υιου του Ελιασειβ του ιερεως του μεγαλου, ητο γαμβρος Σαναβαλλατ του Ορωνιτου· οθεν απεδιωξα αυτον απ' εμπροσθεν μου. ²⁹Μνησθητι αυτων, Θεε μου, διοτι εβεβηλωσαν την ιερατειαν και την διαθηκην της ιερα-

τειας και των Λευιτων. ³⁰Και εκαθαρισα αυτους απο παντων των ξενων, και διωρισα φυλακας εκ των ιερεων και των Λευιτων, εκαστον εις τα εργα αυτου· ³¹και δια την προσφοραν των ξυλων εν καιροις ωρισμενοις, και δια τας απαρχας. Μνησθητι μου, Θεε μου, επ' αγαθω.

Esther

1Και εν ταις ημεραις του Ασσυηρου, ουτος ειναι ο Ασσυηρης, ο βασιλευων απο της Ινδιας εως της Αιθιοπιας, επι εκατον εικοσιεπτα επαρχιων· ²εν εκειναις ταις ημεραις, οτε ο βασιλευς Ασσυηρης εκαθησεν επι τον θρονον της βασιλειας αυτου, εν Σουσοις τη βασιλευουση, ³εν τω τριτω ετει της βασιλειας αυτου, εκαμε συμποσιον εις παντας τους αρχοντας αυτου και τους δουλους αυτου· και ητο ενωπιον αυτου η δυναμις της Περσιας και της Μηδίας, οι ευγενεις και οι αρχοντες των επαρχιων, ⁴οτε εδεικνυε τα πλουτη της ενδοξου βασιλειας αυτου, και την λαμπροτητα της εξοχου μεγαλειοτητος αυτου, ημερας πολλας, εκατον ογδοηκοντα ημερας. ⁵Και αφου επληρωθησαν αι ημεραι αυται, εκαμεν ο βασιλευς συμποσιον εις παντα τον λαον τον ευρεθεντα εν Σουσοις τη βασιλευουση, απο μεγαλου εως μικρου, επτα ημερας, εν τη αυλη του κηπου του βασιλικου παλατιου· ⁶οπου ησαν παραπετασματα λευκα, πρασινα και κυανα, κρεμαμενα δια σχοινιων βυσσινων και πορφυρων δια κρικων αργυρων εις στυλους εκ μαρμαρου· κλιναι χρυσαι και αργυραι ησαν επι λιθοστρωτον εκ πορφυριτου και κυανου και λευκου και μελανου μαρμαρου. ⁷Εκερων δε εις σκευη χρυσα, ηλλασσοντο δε τα σκευη διαδοχικως, και ητο οινος βασιλικος εν αφθονια, κατα την μεγαλοπρεπειαν του βασιλεως. ⁸Η δε ποσις ητο κεκανονισμενη· ουδεις εβιαζε· διоти ο βασιλευς προσεταξεν ουτως εις παντας τους οικονομους του παλατιου αυτου, να καμνωσι κατα την ευχαριστησιν εκαστου. ⁹Και Αστιν ετι η βασιλισσα εκαμεν εις τας γυναικας συμποσιον εν τω οικω τω βασιλικω του βασιλεως Ασσυηρου. ¹⁰Εν τη εβδομη δε ημερα, οτε η καρδια του βασιλεως ητο ευθυμος εκ του οινου, προσεταξε τον Μεουμαν, τον Βηζαθα, τον Αρβωνα, τον Βηγθα και Αβαγθα, τον Ζεθαρ και τον Χαρκας, τους επτα ευνουχους τους υπηρετουντας ενωπιον του βασιλεως Ασσυηρου, ¹¹να φερωσι την Αστιν την βασιλισσαν ενωπιον του βασιλεως, μετα του βασιλικου διαδηματος, δια να δειξη το καλλος αυτης εις τους λαους και εις τους αρχοντας· διotti ητο ωραια την οφιν. ¹²Η βασιλισσα ομως Αστιν ηρνηθη να ελθη κατα την προσταγην του βασιλεως, την δια των ευνουχων. Οθεν ο βασιλευς εθυμωθη σφοδρα, και η οργη αυτου εξηφθη εν εαυτω. ¹³Τοτε ειπεν ο βασιλευς προς τους σοφους, τους γνωριζοντας τους καιρους· διotti τοιαυτη

ητο η συνηθεια του βασιλεως προς παντας τους γνωριζοντας τον νομον και την κρισιν· ¹⁴πλησιον δε αυτου ητο ο Καρσενα, ο Σεθαρ, ο Αδμαθα, ο Θαρσεις, ο Μερεις, ο Μαρσενα και ο Μεμουκαν, οι επτα αρχοντες της Περσιας και της Μηδίας, οιτινες εβλεπον το προσωπον του βασιλεως και ειχον την προεδριαν εν τω βασιλειω· ¹⁵Τι αρμοζει να καμωμεν προς την βασιλισσαν Αστιν κατα τον νομον, διotti δεν εξετελεσε την δια των ευνουχων προσταγην του βασιλεως Ασσυηρου; ¹⁶Και απεκριθη ο Μεμουκαν ενωπιον του βασιλεως και των αρχοντων, Η βασιλισσα Αστιν δεν ημαρτησε μονον εις τον βασιλεα, αλλα και εις παντας τους αρχοντας και εις παντας τους λαους τους εν πασαις ταις επαρχιας του βασιλεως Ασσυηρου· ¹⁷διotti η πραξις της βασιλισσης θελει διαδοθη εις πασας τας γυναικας, ωστε θελουσι καταφρονει τους ανδρας αυτων εμπροσθεν των οφθαλμων αυτων, οταν διαφημισθη οτι ο βασιλευς Ασσυηρης προσεταξε την βασιλισσαν Αστιν να φερθη ενωπιον αυτου, και δεν ηλθε· ¹⁸και την σημερον αι δεσποιναι της Περσιας και της Μηδίας, οσαι ηκουσαν περι της πραξεως της βασιλισσης, θελουσι λαλησει ουτω προς παντας τους αρχοντας του βασιλεως· εντευθεν μεγαλη περιφρονησις και οργη· ¹⁹εαν λοιπον ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, ας εξελθη παρ' αυτου βασιλικη διαταγη, και ας γραφη μεταξυ των νομων των Περσων και των Μηδων, δια να ηναι αμεταθετος, να μη ελθη πλεον η Αστιν ενωπιον του βασιλεως Ασσυηρου· και ας δωση ο βασιλευς την βασιλικην αυτης αξιαν εις αλλην καλητεραν αυτης· ²⁰και οταν το προσταγμα του βασιλεως, το οποιον θελει καμει, δημοσιευθη δια παντος του βασιλειου αυτου, διotti ειναι μεγα, πασαι αι γυναικεις θελουσιν αποδιδει τιμην εις τους ανδρας αυτων, απο μεγαλου εως μικρου. ²¹Και ο λογος ηρυσεν εις τον βασιλεα και εις τους αρχοντας· και εκαμεν ο βασιλευς κατα τον λογον του Μεμουκαν· ²²και εστειλε γραμματα εις πασας τας επαρχιας του βασιλεως, εις εκαστην επαρχιαν κατα το γραφειν αυτης, και προς εκαστον λαον κατα την γλωσσαν αυτου, να ηναι πας ανηρ κυριος εν τη οικια αυτου, και να λαλη κατα την γλωσσαν του λαου αυτου.

2Μετα τα πραγματα ταυτα, αφου κατεπραυνθη ο θυμος του βασιλεως Ασσυηρου, ενεθυμηθη την Αστιν, και τι ειχε καμει αυτη και τι ειχεν αποφασισθη εναντιον αυ-

της. ²Και ειπον οι δουλοι του βασιλεως, οι υπηρετου- ντες αυτον, Ας ζητηθωσι δια τον βασιλεα νεαι παρθενοι, ωραιαι την οφιν· ³και ας διοριση ο βασιλευς εφορους εν πασαις ταις επαρχιαις του βασιλειου αυτου, και να συναξωσιν εις τα Σουσα την βασιλευουσαν πασας τας νεας παρθενοους τας ωραιας την οφιν εις τον γυναικωνα, υπο την τηρησιν του Ηγαι ευνουχου του βασιλεως, του φυλακος των γυναικων· και ας δοθωσιν εις αυτας τα προς καθαρισμον αυτων· ⁴και η νεα, ητις αρεση εις τον βασιλεα, ας ηναι βασιλισσα αντι της Αστιν. Και το πραγμα ηρσε εν εις τον βασιλεα, και εκαμεν ουτω. ⁵Ητο δε εν Σουσοις τη βασιλευουση ανθρωπος τις Ιουδαιος, ονομαζομενος Μαροδοχαιος, υιος του Ιαιρ, υιου του Σιμει, υιου του Κεις, Βενιαμιτης· ⁶οστις ειχε μετοικισθη απο Ιερουσαλημ μετα των αιχμαλωτων, οιτινες μετωκισθησαν μετα του Ιεχονια βασιλεως του Ιουδα, τους οποιους μετωκισε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος. ⁷Και ουτος ανετρεφε την Αδασσα, ητις εινα η Εσθηρ, την θυγατερα του θειου αυτου· διοτι δεν ειχεν ουτε πατερα ουτε μητερα· και το κορασιον ητο ευειδες και ωραιον· το ποιον ο Μαροδοχαιος, οτε ο πατηρ αυτης και η μητηρ απεθανον, ανελαβε δια θυγατερα αυτου. ⁸Οτε δε ηκουσθη το προσταγμα του βασιλεως και η διαταγη αυτου, και οτε πολλα κορασια συνηχθησαν εις τα Σουσα την βασιλευουσαν υπο την τηρησιν του Ηγαι, εφερθη και η Εσθηρ εις τον οικον του βασιλεως υπο την τηρησιν του Ηγαι, του φυλακος των γυναικων. ⁹Και το κορασιον ηρσε εν εις αυτον και ευρηκε χαριν ενωπιον αυτου, ωστε εσπευσε να δωση εις αυτην τα προς καθαρισμον αυτης και την μεριδα αυτης· εδωκε δε εις αυτην και τα επτα κορασια τα διωρισμενα εκ του οικου του βασιλεως· και μετεφερεν αυτην και τα κορασια αυτης εις το καλητερον μερος του γυναικωνος. ¹⁰Η Εσθηρ δεν εφανερωσε τον λαον αυτης ουδε την συγγενειαν αυτης· διοτι ο Μαροδοχαιος ειχε προσταξει εις αυτην να μη φανερωση. ¹¹Και καθ' εκαστην ημεραν περιεπατει ο Μαροδοχαιος εμπροσθεν της αυλης του γυναικωνος, δια να μανθανη πως ειχεν η Εσθηρ και τι εγεινεν εις αυτην. ¹²Οτε δε εφθανεν η σειρα εκαστου κορασιου δια να εισελθη προς τον βασιλεα Ασσουηρην, αφου ηθελε σταθη δωδεκα μηνας κατα το ηθος των γυναικων, διοτι ουτω συνεπληρουντο αι ημεραι του καθαρισμου αυτων, εξ μηνας περιηλειφοντο με ελαιον σμυρνινον, και εξ μηνας με αρωματα και με αλλα καθαριστικα των γυναικων· ¹³και ουτως εισηρχετο το κορασιον προς τον βασιλεα· παν ο, τι ελεγεν, εδιδετο εις αυτην, δια να λαβη μεθ' εαυτης εκ του γυναικωνος εις τον οικον του βασιλεως. ¹⁴Το εσπερας εισηρχετο και το πρωι επεστρεφεν εις τον δευτερον γυναικωνα, υπο την τηρησιν του Σασαγαζ, ευνουχου του βασιλεως, οστις εφυλαττε τας παλλακιδας· δεν εισηρχετο πλεον εις τον βασιλεα, ειμη εαν ηθελεν αυτην ο βασιλευς, και εκαλειτο ονομαστι. ¹⁵Οτε λοιπον εφθασεν η σειρα δια να εισελθη προς τον βασιλεα η Εσθηρ, η θυγατηρ του Αβιχαιλ, θειου του Μαροδοχαιου, την ποιοαν

ελαβε δια θυγατερα αυτου, δεν εζητησεν αλλο παρ' ο, τι διωρισεν ο Ηγαι ο ευνουχος του βασιλεως, ο φυλαξ των γυναικων. Και η Εσθηρ ευρισκε χαριν ενωπιον παντων των βλεποντων αυτην. ¹⁶Η Εσθηρ λοιπον εφερθη προς τον βασιλεα Ασσουηρην εις τον βασιλικον αυτου οικον, τον δεκατον μηνα, ουτος εινα ο μην Τεβεθ, εν τω εβδομω ετει της βασιλειας αυτου. ¹⁷Και ηγαπησεν ο βασιλευς την Εσθηρ υπερ πασας τας γυναικας, και ευρηκε χαριν και ελεος ενωπιον αυτου υπερ πασας τας παρθενοους· και επεθηκε το βασιλικον διαδημα επι την κεφαλην αυτης και εκαμεν αυτην βασιλισσαν αντι της Αστιν. ¹⁸Τοτε εκαμεν ο βασιλευς συμποσιον μεγα εις παντας τους αρχοντας αυτου και τους δουλους αυτου, το συμποσιον της Εσθηρ· και εκαμεν αφεσιν εις τας επαρχιας και εδωκε δωρα κατα την βασιλικην μεγαλοπρεπειαν. ¹⁹Και οτε αι παρθενοι συνηχθησαν την δευτεραν φοραν, τοτε εκαθησεν ο Μαροδοχαιος εν τη βασιλικη πυλη. ²⁰Η Εσθηρ δεν εφανερωσε την συγγενειαν αυτης ουτε τον λαον αυτης, καθως προσεταξεν εις αυτην ο Μαροδοχαιος· διοτι η Εσθηρ εκαμνε την προσταγην του Μαροδοχαιου, καθως οτε ανετρεφετο πλησιον αυτου. ²¹Εν εκειναις ταις ημεραις, ενω ο Μαροδοχαιος εκαθητο εν τη βασιλικη πυλη, δυο εκ των ευνουχων του βασιλεως, Βιχθαν και Θερες, εκ των φυλαττων την εισοδον, ωργισθησαν και εζητουν να επιβαλωσι χειρα επι τον βασιλεα Ασσουηρην. ²²Και το πραγμα εγεινε γνωστον εις τον Μαροδοχαιον, και ανηγγειλεν αυτο προς Εσθηρ την βασιλισσαν· η δε Εσθηρ ειπεν αυτο προς τον βασιλεα εξ ονοματος του Μαροδοχαιου. ²³Και γενομενης εξετασεως περι του πραγματος, ευρεθη ουτως· οθεν εκρεμασθησαν αμφοτεροι εις ξυλον· και εγραφη εν τω βιβλιω των χρονικων ενωπιον του βασιλεως.

3Μετα τα πραγματα ταυτα εμεγαλυνεν ο βασιλευς Ασσουηρης τον Αμαν, τον υιον του Αμμεδαθα του Αγαγιτου, και υψωσεν αυτον και εθεσε τον θρονον αυτου υπερανω παντων των αρχοντων των περι αυτον. ²Και παντες οι δουλοι του βασιλεως, οι εν τη βασιλικη πυλη, εκλινον και προσεκυνον τον Αμαν· διοτι ουτω προσεταξεν ο βασιλευς περι αυτου. Ο Μαροδοχαιος ομως δεν εκλινε και δεν προσεκυνει αυτον. ³Και ειπον οι δουλοι του βασιλεως, οι εν τη βασιλικη πυλη, προς τον Μαροδοχαιον, Δια τι συ παραβαινεις την προσταγην του βασιλεως; ⁴Αφου δε καθ' ημεραν ελεγον προς αυτον, και εκεινος δεν υπηκουεν εις αυτους, απηγγειλαν τουτο προς τον Αμαν, δια να ιδωσιν αν οι λογοι του Μαροδοχαιου ησαν στερεοι· διοτι ειχε φανερωσει προς αυτους οτι ητο Ιουδαιος. ⁵Και οτε ο Αμαν ειδεν οτι ο Μαροδοχαιος δεν εκλινε και δεν προσεκυνει αυτον, ενεπλησθη θυμου ο Αμαν. ⁶Και εστοχασθη ταπεινον να βαλη χειρα επι μονον τον Μαροδοχαιον· διοτι ειχον φανερωσει προς αυτον τον λαον του Μαροδοχαιου· οθεν εζητει ο Αμαν να αφανιση παντας τους Ιουδαιους τους εν παντι τω βασιλειω του Ασσουηρου, τον λαον του Μαροδοχαιου.

⁷Και εν τω πρωτω μηνι, ουτος ειναι ο μην Νισαν, εν τω δωδεκατω ετει του βασιλεως Ασσυηρου, ερριψαν φουρ, ηγουν κληρον, ενωπιον του Αμαν, απο ημερας εις ημεραν και απο μηνος εις μην, μεχρι του δωδεκατου μηνος, ουτος ειναι ο μην Αδαρ. ⁸Και ειπεν ο Αμαν προς τον βασιλεα Ασσυηρην, Υπαρχει τις λαος διεσπαρμενος και διακεχωρισμενος μεταξυ των λαων κατα πασας τας επαρχιας του βασιλειου σου· και οι νομοι αυτων διαφοροι των νομων παντων των λαων, και δεν φυλαττουσι τους νομους του βασιλεως· οθεν δεν αρμοζει εις τον βασιλεα να υποφερη αυτους· ⁹εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, ας γραφη να εξολοθρευθωσι και εγω θελω μετρησει δεκα χιλιαδας ταλαντων αργυριου εις τας χειρας των οικονομων δια να φερωσιν εις τα θησαυροφυλακια του βασιλεως. ¹⁰Και εκβαλων ο βασιλευς το δακτυλιδιον αυτου απο της χειρος αυτου, εδωκεν αυτο εις τον Αμαν τον υιον του Αμμεδαθα του Αγαγιτου, τον εχθρον των Ιουδαιων, ¹¹Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Αμαν· το αργυριον διδεται εις σε, και ο λαος, δια να καμης εις αυτον οπως σοι αρεσκει. ¹²Και προσεκληθησαν οι γραμματεις του βασιλεως την δεκατην τριτην ημεραν του πρωτου μηνος, και εγραφη κατα παντα οσα προσεταξεν ο Αμαν, προς τους σατραπας του βασιλεως και προς τους διοικητας τους κατα πασαν επαρχιαν και προς τους αρχοντας εκαστου λαου πασης επαρχιας κατα το γραφειν αυτων, και προς εκαστον λαον κατα την γλωσσαν αυτων· εν ονοματι του βασιλεως Ασσυηρου εγραφη και εσφραγισθη με το δακτυλιδιον του βασιλεως. ¹³Και εσταλησαν γραμματα δια ταχυδρομων εις πασας τας επαρχιας του βασιλεως, δια να αφανισωσι, να φονευσωσι και να εξολοθρευσωσι παντας τους Ιουδαιους, νεους και γεροντας, νηπια και γυναικας, εν μια ημερα, την δεκατην τριτην του δωδεκατου μηνος, ουτος ειναι ο μην Αδαρ, και να διαρπασωσι τα υπαρχοντα αυτων. ¹⁴Το αντιγραφον της επιστολης, το προς διαδοσιν του προσταγματος κατα πασαν επαρχιαν, εδημοσιευθη προς παντας τους λαους, δια να ηναι ετοιμοι εν εκεινη τη ημερα. ¹⁵Οι ταχυδρομοι εξηλθον, σπευδοντες δια την προσταγην του βασιλεως, και η διαταγη εξεδοθη εν Σουσοις τη βασιλευουση. Ο δε βασιλευς και ο Αμαν εκαθησαν να συμποσιασωσιν· η δε πολις Σουσα ητο εν αμηχανια.

4Και μαθων Μαροδοχαιος απαν το γινομενον, διεσχισε τα ιματια αυτου και ενεδυθη σακκον εν σποδω και εξηλθεν εις το μεσον της πολεως και εβοα μετα βοης μεγαλης και πικρας· ²και ηλθεν εως εμπροσθεν της βασιλικης πυλης· διοτι ουδεις ηδυνατο να εισελθη εις την βασιλικην πυλην ενδεδυμενος σακκον. ³Και κατα πασαν επαρχιαν, οπου εφθασεν η προσταγη του βασιλεως και το διαταγμα αυτου, ητο μεγα πενθος μεταξυ των Ιουδαιων, και νηστεια και θρηνος και ολολυγμος· πολλοι εκοιτοντο με σακκον και σποδον. ⁴Εισηλθον δε αι θεραπαιναι της Εσθηρ και οι ευνουχοι αυτης, και απηγγειλαν τουτο προς αυτην. Και εταραχθη σφοδρα η βασιλισσα·

και επεμφεν ιματια δια να ενδυσωσι τον Μαροδοχαιον και να εκβαλωσι τον σακκον αυτου απ' αυτου· και δεν εδεχθη. ⁵Τοτε εκαλεσεν η Εσθηρ τον Αθαχ, εκ των ευνουχων του βασιλεως, τον οποιον ειχε διορισει εις την υπηρεσιαν αυτης, και προσεταξεν εις αυτον περι του Μαροδοχαιου, δια να μαθη τι τουτο, και δια τι τουτο. ⁶Και εξηλθεν ο Αθαχ προς τον Μαροδοχαιον εις την πλατειαν της πολεως, την απεναντι της βασιλικης πυλης. ⁷Και εφανερωσε προς αυτον ο Μαροδοχαιος απαν το γεγονος εις αυτον, και το ποσον του αργυριου το οποιον ο Αμαν υπεσχεθη να μετρηση εις τα θησαυροφυλακια του βασιλεως δια τους Ιουδαιους· δια να απολεση αυτους. ⁸Και εδωκεν εις αυτον το αντιγραφον του γραμματος της διαταγης, της εκδοθεισης εν Σουσοις δια να αφανισωσιν αυτους, δια να δειξη αυτο εις την Εσθηρ, και να απαγγειλη προς αυτην και να παραγγειλη εις αυτην να εισελθη προς τον βασιλεα, να παρακαλεση αυτον και να καμη αιτησιν προς αυτον υπερ του λαου αυτης. ⁹Και ηλθεν ο Αθαχ και απηγγειλε προς την Εσθηρ τους λογους του Μαροδοχαιου. ¹⁰Η δε Εσθηρ ελαλησε προς τον Αθαχ και εδωκεν εις αυτον προσταγην προς τον Μαροδοχαιον, ¹¹Παντες οι δουλοι του βασιλεως, και ο λαος των επαρχιων του βασιλεως, εξευρουσιν, οτι οστις, ανηρ η γυνη, εισελθη προς τον βασιλεα εις την ενδοτεραν αυλην ακλητος, εις νομος αυτου ειναι να θανατονηται, εκτος εκεινου προς τον οποιον ο βασιλευς εκτεινει το χρυσουν σκηπτρον δια να ζηση· αλλ' εγω δεν προσεκληθην να εισελθω προς τον βασιλεα ηδη τριακοντα ημερας. ¹²Και απηγγειλαν προς τον Μαροδοχαιον τους λογους της Εσθηρ. ¹³Τοτε ο Μαροδοχαιος παρηγγειλε ν' αποκριθωσι προς την Εσθηρ, Μη στοχαζεσαι εν σεαυτη οτι συ εκ παντων των Ιουδαιων θελεις σωθη εν τω οικω του βασιλεως· ¹⁴διοτι εαν σιωπησης διολου εν τω καιρω τουτω, θελει ελθει αλλοθεν αναφυχη και σωτηρια εις τους Ιουδαιους, συ δε και ο οικος του πατρος σου θελετε απολεσθη· και τις εξευρει εαν συ ηλθες εις την βασιλειαν δια τοιουτον καιρον οποιος ουτος; ¹⁵Τοτε προσεταξεν η Εσθηρ να αποκριθωσι προς τον Μαροδοχαιον· ¹⁶Υπαγε, συναξον παντας τους Ιουδαιους τους ευρισκομενους εν Σουσοις, και νηστευσατε υπερ εμου και μη φαγητε και μη πιητε τρεις ημερας, νυκτα και ημεραν· και εγω και αι θεραπαιναι μου θελομεν νηστευσει ομοιως· και ουτω θελω εισελθει προς τον βασιλεα, το οποιον δεν ειναι κατα τον νομον· και αν απολεσθω, ας απολεσθω. ¹⁷Και απελθων ο Μαροδοχαιος εκαμε κατα παντα οσα προσεταξεν εις αυτον η Εσθηρ.

5Την τριτην δε ημεραν ενδυθεισα η Εσθηρ την βασιλικην στολην εσταθη εν τη εσωτερα αυλη του βασιλικου οικου, απεναντι του οικου του βασιλεως· και ο βασιλευς εκαθητο επι του βασιλικου θρονου αυτου εν τω βασιλικω οικω, απεναντι της πυλης του οικου. ²Και ως ειδεν ο βασιλευς την Εσθηρ την βασιλισσαν ισταμενην εν τη αυλη, ευρηκε χαριν ενωπιον αυτου· και εξετεινεν

ο βασιλευς προς την Εσθηρ το χρυσουν σκηπτρον το εν τη χειρι αυτου· και επλησιασεν η Εσθηρ και ηγγισε το ακρον του σκηπτρου. ³Και ειπε προς αυτην ο βασιλευς, Τι θελεις, βασιλισσα Εσθηρ; και τις η αιτησις σου; και εως του ημισεος της βασιλειας θελει δοθη εις σε. ⁴Και απεκριθη η Εσθηρ, Εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, ας ελθη ο βασιλευς και ο Αμαν την ημεραν ταυτην εις το συμποσιον, το οποιον ητοιμασα δι' αυτον. ⁵Και ειπεν ο βασιλευς, Επισπευσατε τον Αμαν, δια να καμη τον λογον της Εσθηρ. Και ηλθον ο βασιλευς και ο Αμαν εις το συμποσιον, το οποιον εκαμεν η Εσθηρ. ⁶Και ειπεν ο βασιλευς προς την Εσθηρ επι του συμποσιου του οινου, Τι το ζητημα σου; και θελει δοθη εις σε· και τις η αιτησις σου; και εως του ημισεος της βασιλειας εαν ζητησης, θελει γεινει. ⁷Τοτε αποκριθεισα η Εσθηρ ειπε, το ζητημα μου και η αιτησις μου ειναι· ⁸Εαν ευρηκα χαριν ενωπιον του βασιλεως, και εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα να εκτελεση το ζητημα μου και να καμη την αιτησιν μου, ας ελθη ο βασιλευς και ο Αμαν εις το συμποσιον το οποιον θελω ετοιμασει δι' αυτους· και αυριον θελω καμει κατα τον λογον του βασιλεως. ⁹Τοτε εξηλθεν ο Αμαν την ημεραν εκεινην περιχαρης και ευθυμος την καρδιαν· αλλ' οτε ο Αμαν ειδε τον Μαροδοχαιον εν τη πυλη του βασιλεως, οτι δεν εσηκωθη ουδε εκινηθη δι' αυτον, ενεπλησθη ο Αμαν θυμου κατα του Μαροδοχαιου. ¹⁰Αλλ' ο Αμαν εκρατησεν εαυτον· και εισελθων εις τον οικον αυτου εστειλε και εκαλεσε τους φιλους αυτου και Ζερες την γυναικα αυτου, ¹¹και διηγηθη προς αυτους ο Αμαν περι της δοξης του πλουτου αυτου και του πληθους των τεκνων αυτου, και ποσον ο βασιλευς εμεγαλυνεν αυτον, και τινη τροπω υψωσεν αυτον υπερανω των αρχοντων και των δουλων του βασιλεως. ¹²Και ειπεν ο Αμαν, Μαλιστα η βασιλισσα Εσθηρ δεν προσεκαλεσεν εις το συμποσιον το οποιον εκαμεν, ειμη εμε, μετα του βασιλεως· και αυριον ετι ειμαι προσκεκλημενος προς αυτην μετα του βασιλεως· ¹³πλην παντα ταυτα δεν με ωφελουσιν, ενοσω βλεπω τον Μαροδοχαιον τον Ιουδαιον καθημενον εν τη πυλη του βασιλεως. ¹⁴Και ειπε προς αυτον Ζερες η γυνη αυτου και παντες οι φιλοι αυτου, Ας κατασκευασθη ξυλον πεντηκοντα πηγων το υφος, και το πρωι ειπε προς τον βασιλεα να κρεμασθη ο Μαροδοχαιος επ' αυτο· τοτε υπαγε περιχαρης μετα του βασιλεως εις το συμποσιον. Και το πραγμα ηρεσεν εις τον Αμαν, και προσεταξε να ετοιμασθη το ξυλον.

6 Εν εκεινη τη νυκτι ο υπνος εφυγεν απο του βασιλεως· και προσεταξε να φερωσι το βιβλιον των υπομνηματων των χρονικων· και ανεγινωσκοντο ενωπιον του βασιλεως. ²Και ευρεθη γεγραμμενον οτι ο Μαροδοχαιος απηγγειλε περι του Βιχθαν και Θερες, δυο εκ των ευνουχων του βασιλεως, θυρωρων, οιτινες εξητησαν να επιβαλωσι χειρα επι τον βασιλεα Ασσουρηνην. ³Και ειπεν ο βασιλευς, Ποια τιμη και αξιοπρεπεια εγεινεν εις τον Μαροδοχαιον δια τουτο; Και ειπον οι δουλοι του βασιλεως οι

υπηρετουντες αυτον, Δεν εγεινεν ουδεν εις αυτον. ⁴Και ειπεν ο βασιλευς, Τις ειναι εν τη αυλη; ειχε δε ελθει ο Αμαν εις την εξωτεραν αυλην του βασιλικου οικου, δια να ειπη προς τον βασιλεα να κρεμασθη τον Μαροδοχαιον εις το ξυλον το οποιον ητοιμασε δι' αυτον. ⁵Και ειπον προς αυτον οι δουλοι του βασιλεως, Ιδου, ο Αμαν ισταται εν τη αυλη. Και ειπεν ο βασιλευς, Ας εισελθη. ⁶Και οτε εισηλθεν ο Αμαν, ειπε προς αυτον ο βασιλευς, Τι πρεπει να γεινη εις τον ανθρωπον, τον οποιον ευαρεσται ο βασιλευς να τιμηση; Ο δε Αμαν εστοχασθη εν τη καρδια αυτου, εις ποιον αλλον ο βασιλευς ηθελεν ευαρεστηθη να καμη τιμη, παρα εις εμε; ⁷Απεκριθη λοιπον ο Αμαν προς τον βασιλεα, Περι του ανθρωπου, τον οποιον ο βασιλευς ευαρεσται να τιμηση, ⁸ας φερωσι την βασιλικην στολην, την οποιαν ο βασιλευς ενδυεται, και τον ιππον επι του οποιου ο βασιλευς ιππευει, και να τεθη το βασιλικον διαδημα επι της κεφαλης αυτου· ⁹και η στολη αυτη και ο ιππος ας δοθωσιν εις την χειρα τινος εκ των μεγαλητερων αρχοντων του βασιλεως, δια να στολιση τον ανθρωπον τον οποιον ο βασιλευς ευαρεσται να τιμηση· και φερων αυτον επιππον δια των οδων της πολεως ας κηρυττη εμπροσθεν αυτου, ουτω θελει γινεσθαι εις τον ανθρωπον, τον οποιον ο βασιλευς ευαρεσται να τιμηση. ¹⁰Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Αμαν, Σπευσον, λαβε την στολην και τον ιππον, ως ειπας, και καμει ουτως εις τον Μαροδοχαιον τον Ιουδαιον τον καθημενον εν τη βασιλικη πυλη· ας μη λειψη μηδεν εκ παντων οσα ειπας. ¹¹Και ελαβεν ο Αμαν την στολην και τον ιππον, και εστολισε τον Μαροδοχαιον και εφερεν αυτον επιππον δια των οδων της πολεως, κηρυττων εμπροσθεν αυτου, ουτω θελει γινεσθαι εις τον ανθρωπον, τον οποιον ο βασιλευς ευαρεσται να τιμηση. ¹²Και επανηλθεν ο Μαροδοχαιος εις την πυλην του βασιλεως· ο δε Αμαν εσπευσε προς τον οικον αυτου περιλυπος και εχων την κεφαλην αυτου κεκαλυμμενην. ¹³Και διηγηθη ο Αμαν προς Ζερες την γυναικα αυτου και προς παντας τους φιλους αυτου παν ο, τι συνεβη εις αυτον. Και ειπον προς αυτον οι σοφοι αυτου και Ζερες η γυνη αυτου, Εαν ο Μαροδοχαιος, εμπροσθεν του οποιου ηρχισας να εκπιπτης, ηναι εκ του σπερματος των Ιουδαιων, δεν θελεις κατισχυσει εναντιον αυτου, αλλ' εξαπαντος θελεις πεσει εμπροσθεν αυτου. ¹⁴Ενω ελαλουν ετι μετ' αυτου, εφθασαν οι ευνουχοι του βασιλεως και εσπευσαν να φερωσι τον Αμαν εις το συμποσιον, το οποιον ητοιμασεν η Εσθηρ.

7 Ηλθον λοιπον ο βασιλευς και ο Αμαν να συμποσιασωσι μετα της Εσθηρ της βασιλισσης. ²Και ειπε παλιν ο βασιλευς προς την Εσθηρ την δευτεραν ημεραν επι του συμποσιου του οινου, Τι το ζητημα σου, βασιλισσα Εσθηρ; και θελει δοθη εις σε· και τις η αιτησις σου; και εως του ημισεος της βασιλειας εαν ζητησης, θελει γεινει. ³Τοτε απεκριθη η Εσθηρ η βασιλισσα και ειπεν, Εαν ευρηκα χαριν ενωπιον σου, βασιλεου, και εαν ηναι αρεστον

εις τον βασιλεα, η ζωη μου ας μοι δοθη εις το ζητημα μου και ο λαος μου εις την αιτησιν μου· ⁴διotti επωληθημεν, εγω και ο λαος μου, εις απωλειαν, εις σφαγην και εις ολεθρον· και εαν ηθελομεν πωληθη ως δουλοι και δουλοι ηθελον σιωπησει, αν και ο εχθρος δεν ηδυνατο να αναπληρωση την ζημιαν του βασιλεως. ⁵Τοτε απεκριθη ο βασιλευς Ασσυηρης και ειπε προς την Εσθηρ την βασιλισσαν, Τις ειναι αυτος και που ειναι εκεινος, οστις ετολημσε να καμη ουτω; ⁶Και ειπεν η Εσθηρ, Ο εναντιος και εχθρος ειναι ουτος ο αχρειος Αμαν. Τοτε εταραχθη ο Αμαν ενωπιον του βασιλεως και της βασιλισσης. ⁷Και σηκωθεις ο βασιλευς απο του συμποσιου του οινου ωργισμενος υπηγεν εις τον κηπον του παλατιου· ο δε Αμαν εσταθη, δια να ζητηση την ζωην αυτου παρα της Εσθηρ της βασιλισσης· διotti ειδεν οτι κακον ητο αποφασισμενον εναντιον αυτου παρα του βασιλεως. ⁸Και επεστρεφεν ο βασιλευς απο του κηπου του παλατιου εις τον οικον του συμποσιου του οινου· ο δε Αμαν ητο πεπτωκως επι της κλινης εφ' ης ητο η Εσθηρ. Και ειπεν ο βασιλευς, Θελει ετι και την βασιλισσαν να βιαση εμπροσθεν μου εν τω οικω; Ο λογος εξηλθεν εκ του στοματος του βασιλεως και εσκεπασαν το προσωπον του Αμαν. ⁹Και ειπεν ο Αρβονα, εις εκ των ευνουχων, ενωπιον του βασιλεως, Ιδου, και το ξυλον πεντηκοντα πηχων το υψος, το οποιον ο Αμαν εκαμε δια τον Μαροδοχαιον, τον λαλησαντα αγαθα υπερ του βασιλεως, ισταται εν τη οικια του Αμαν. Και ειπεν ο βασιλευς, Κρεμασατε αυτον επ' αυτου. ¹⁰Και εκρεμασαν τον Αμαν επι του ξυλου, το οποιον ητοιμασε δια τον Μαροδοχαιον. Και κατεπαυσεν ο θυμος του βασιλεως.

8 Εν τη ημερα εκεινη ο βασιλευς Ασσυηρης εδωκεν εις την Εσθηρ την βασιλισσαν τον οικον του Αμαν, του εχθρου των Ιουδαιων. Και ηλθεν ο Μαροδοχαιος ενωπιον του βασιλεως· διotti η Εσθηρ εφανερωσε τι ητο αυτης. ²Και εκβαλων ο βασιλευς το δακτυλιδιον αυτου, το οποιον αφηρεσεν απο του Αμαν, εδωκεν αυτο εις τον Μαροδοχαιον. Και κατεστησεν η Εσθηρ τον Μαροδοχαιον επι τον οικον του Αμαν. ³Και ελαλησε παλιν η Εσθηρ ενωπιον του βασιλεως, και προσεπεσεν εις τους ποδας αυτου και ικετευσεν αυτον μετα δακρυων να ακυρωση την κακιαν του Αμαν του Αγαγιτου, και την σκευωριαν αυτου την οποιαν εσκευωρησε κατα των Ιουδαιων. ⁴Και εξετεινεν ο βασιλευς το χρυσουν σκηπτρον προς την Εσθηρ. Τοτε σηκωθεις η Εσθηρ εσταθη ενωπιον του βασιλεως, ⁵και ειπεν, Εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, και εαν ευρηκα χαριν ενωπιον αυτου, και το πραγμα φαινεται ορθον εις τον βασιλεα και αρεσκηται εις εμε, ας γραφη να ανακαλεσθωσι τα γραμματα τα σκευωρηθεντα υπο του Αμαν του υιου Αμμεδαθα του Αγαγιτου, τα οποια εγραφε δια να απολεσθωσιν οι Ιουδαιοι οι εν πασαις ταις επαρχιας του βασιλεως· ⁶διotti πως δυναμαι να υποφερω να ιδω το κακον, το οποιον θελει ευρει τον λαον μου; η πως δυναμαι να υποφερω

να ιδω τον αφανισμον της συγγενειας μου; ⁷Τοτε ειπεν ο βασιλευς Ασσυηρης προς Εσθηρ την βασιλισσαν και προς τον Μαροδοχαιον τον Ιουδαιον, Ιδου, εδωκα εις την Εσθηρ τον οικον του Αμαν και αυτον εκρεμασαν επι του ξυλου, διotti εξηπλωσε την χειρα αυτου κατα των Ιουδαιων· ⁸σεις λοιπον γραψατε υπερ των Ιουδαιων, οπως φαινετα εις εσας καλον, εν ονοματι του βασιλεως, και σφραγισατε με το βασιλικον δακτυλιδιον· διotti το γραμμα το γεγραμμενον εν ονοματι του βασιλεως και εσφραγισμενον με το βασιλικον δακτυλιδιον, ειναι αμετατρεπτον. ⁹Και προσεκληθησαν οι γραμματεις του βασιλεως εν τω καιρω εκεινω εν τω τριτω μηνι, ουτος ειναι ο μην Σιβαν, την εικοστην τριτην αυτου· και εγραφη κατα παντα οσα ο Μαροδοχαιος προσεταξε, προς τους Ιουδαιους και προς τους σατραπας και διοικητας και αρχοντας των επαρχιων των απο Ινδιας εις Αιθιοπιας, εκατον εικοσιεπτα επαρχιων, εις πασαν επαρχιαν κατα το γραφειν αυτης και προς παντα λαον κατα την γλωσσαν αυτου και προς τους Ιουδαιους κατα το γραφειν αυτων και κατα την γλωσσαν αυτων. ¹⁰Και εγραψεν εν ονοματι του βασιλεως Ασσυηρου και εσφραγισεν αυτο με το βασιλικον δακτυλιδιον και εξαπεστειλε τα γραμματα δια ταχυδρομων επιππων, ιπαζοντων επι ταχυποδων και γενναιων ημιονων· ¹¹δι' ων επετρεπεν ο βασιλευς εις τους Ιουδαιους τους κατα πασαν πολιν, να συναχθωσι και να σταθωσιν υπερ της ζωης αυτων, να απολεσωσι, να φονεωσωσι και να αφανισωσι πασαν την δυναμιν του λαου και της επαρχιας των καταθλιβοντων αυτους, παιδια και γυναικας, και τα λαφυρα αυτων να διαρπασωσιν, ¹²εν μια ημερα, κατα πασας τας επαρχιας του βασιλεως Ασσυηρου, τη δεκατη τριτη του δωδεκατου μηνος, ουτος ειναι ο μην Αδαρ. ¹³Το αντιγραφον της επιστολης, το προς διαδοσιν του προσταγματος κατα πασαν επαρχιαν, εδημοσιευθη προς παντας τους λαους, δια να ηναι οι Ιουδαιοι ετοιμοι κατ' εκεινην την ημεραν να εκδικηθωσιν εναντιον των εχθρων αυτων. ¹⁴Και εξηλθον οι ταχυδρομοι, ιπαζοντες επι ταχυποδων ημιονων, σπευδοντες και κατεπειγομενοι υπο της προσταγης του βασιλεως. Και η διαταγη εξεδοθη εν Σουσοις τη βασιλευουση. ¹⁵Ο δε Μαροδοχαιος εξηλθεν απ' εμπροσθεν του βασιλεως εν στολη βασιλικη κυανη και λευκη και φορων μεγαν στεφανον χρυσουν και επενδυμα βυσσινον και πορφυρον· και η πολις Σουσα εχαιρε και ευφραινετο. ¹⁶Εις τους Ιουδαιους ητο φως και αγαλλιασις και χαρα και δοξα. ¹⁷Και εν παση επαρχια και εν παση πολει, οπου ηλθε του βασιλεως το προσταγμα και η διαταγη, εγεινεν εις τους Ιουδαιους χαρα και αγαλλιασις, ευωχια και ημερα αγαθη. Και πολλοι εκ των λαων της γης εγειναν Ιουδαιοι διotti ο φοβος των Ιουδαιων επεπεσεν επ' αυτους.

9 Εν δε τω δωδεκατω μηνι, ουτος ειναι ο μην Αδαρ, τη δεκατη τριτη ημερα του αυτου, οτε το προσταγμα του βασιλεως και η διαταγη αυτου ητο πλησιον να εκτε-

λεσθη, εν τη ημερα καθ' ην οι εχθροι των Ιουδαιων ηλιπιζον να κατακρατησωσιν αυτων, αν και ετραπη εις το εναντιον, διοτι οι Ιουδαιοι κατεκρατησαν των μισουντων αυτους, ²συνηχθησαν οι Ιουδαιοι εν ταις πολεισιν αυτων κατα πασας τας επαρχιας του βασιλεως Ασσυηρου, δια να επιβαλωσι χειρα επι τους ζητουντας το κακον αυτων· και ουδεις ηδυνηθη να αντισταθη εις αυτους, διοτι ο φοβος αυτων επεπεσεν επι παντας τους λαους. ³Και παντες οι αρχοντες των επαρχιων και οι σατραπαι και οι διοικηται και οι οικονομοι του βασιλεως εβοηθουν τους Ιουδαιους· διοτι ο φοβος του Μαροδοχαιου επεπεσεν επ' αυτους· ⁴επειδη ο Μαροδοχαιος ητο μεγας εν τω οικω του βασιλεως και η φημη αυτου διεδοθη εις πασας τας επαρχιας· διοτι ο ανθρωπος ο Μαροδοχαιος προεβαινε μεγαλυνομενος. ⁵Και επαταξαν οι Ιουδαιοι παντας τους εχθρους αυτων με παταγμα ρομφαιας και σφαγην και ολθρον, και εκαμον εις τους μισουντας αυτους οπως ηθελον. ⁶Και εν Σουσοις τη βασιλευουση εφονευσαν οι Ιουδαιοι και απωλεσαν πεντακοσιους ανδρας. ⁷Και τον Φαρσανδαθα και τον Δαλφων και τον Ασπαθα ⁸και τον Ποραθα και τον Αδαλια και τον Αριδαθα ⁹και τον Φαρμαστα και τον Αρισαι και τον Αριδαι και τον Βαιεζαθα, ¹⁰τους δεκα υιους του Αμαν υιου του Αμμεδαθα, του εχθρου των Ιουδαιων, εφονευσαν· επι λαφυρα ομως δεν εβαλον την χειρα αυτων. ¹¹Εν τη ημερα εκεινη ο αριθμος των φονευθεντων εν Σουσοις τη βασιλευουση εφερθη ενωπιον του βασιλεως. ¹²Και ειπεν ο βασιλευς προς Εσθηρ την βασιλισσαν, Εν Σουσοις τη βασιλευουση εφονευσαν οι Ιουδαιοι και απωλεσαν πεντακοσιους ανδρας και τους δεκα υιους του Αμαν· εν ταις λοιπαις επαρχιας του βασιλεως τι εκαμον; τωρα τι το ζητημα σου; και θελει δοθη εις σε· και τις ετι η αιτησις σου; και θελει γεινει. ¹³Και ειπεν η Εσθηρ, Εαν ηναι αρεστον εις τον βασιλεα, ας δοθη εις τους Ιουδαιους τους εν Σουσοις, να καμωσι και αυριον κατα την διαταγην της ημερας ταυτης· και τους δεκα υιους του Αμαν να κρεμασωσιν επι ξυλων. ¹⁴Και προσεταξεν ο βασιλευς να γεινη ουτω· και εξεδοθη διαταγη εν Σουσοις· και εκρεμασαν τους δεκα υιους του Αμαν. ¹⁵Και συνηχθησαν οι Ιουδαιοι οι εν Σουσοις και την δεκατην τεταρτην του μηνος Αδαρ και εφονευσαν τριακοσιους ανδρας εν Σουσοις· επι λαφυρα ομως δεν εβαλον την χειρα αυτων. ¹⁶Οι δε αλλοι Ιουδαιοι, οι εν ταις επαρχιας του βασιλεως, συνηχθησαν και εσταθησαν υπερ της ζωης αυτων, και ελαβον αναπαυσιν απο των εχθρων αυτων και εφονευσαν εκ των μισουντων αυτους εβδομηκοντα πεντε χιλιαδας· επι τα λαφυρα ομως δεν εβαλον την χειρα αυτων· ¹⁷την δεκατην τριτην ημεραν του μηνος Αδαρ· και την δεκατην τεταρτην ημεραν του αυτου ανεπαυθησαν και εκαμον ταυτην ημεραν συμποσιου και ευφροσυνης. ¹⁸Οι δε Ιουδαιοι οι εν Σουσοις συνηχθησαν την δεκατην τριτην αυτου και την δεκατην τεταρτην αυτου· την δε δεκατην πεμπτην του αυτου ανεπαυθησαν και εκαμον ταυτην ημεραν συμποσιου και ευφροσυνης. ¹⁹Δια τουτο οι Ιουδαιοι οι χωρικοι οι κατοι-

κουντες εν ταις ατειχιστοις πολεισιν εκαμον την δεκατην τεταρτην ημεραν του μηνος Αδαρ ημεραν ευφροσυνης και συμποσιου και ημεραν αγαθην, και απεστελλον μεριδας προς αλληλους. ²⁰Και εγραψεν ο Μαροδοχαιος τα πραγματα ταυτα και απεστειλεν επιστολας προς παντας τους Ιουδαιους τους εν πασαις ταις επαρχιας τον βασιλεως Ασσυηρου, τους πλησιον και τους μακραν, ²¹προσδιοριζων εις αυτους να φυλαττωσι την δεκατην τεταρτην ημεραν του μηνος Αδαρ και την δεκατην πεμπτην του αυτου καθ' εκαστον ετος, ²²ως τας ημερας καθ' ας οι Ιουδαιοι ανεπαυθησαν απο των εχθρων αυτων, και τον μηνα καθ' ον η λυπη αυτων ετραπη εις αυτους εις χαρην και το πενθος εις ημεραν αγαθην· ωστε να καμνωσιν αυτας ημερας συμποσιου και ευφροσυνης και να αποστελλωσι μεριδας προς αλληλους και δωρα προς τους πτωχους. ²³Και εδεχθησαν οι Ιουδαιοι εκεινο το οποιον ηρχισαν να καμνωσι και εκεινο το οποιον εγραψεν ο Μαροδοχαιος προς αυτους· ²⁴διοτι ο Αμαν ο υιος του Αμμεδαθα, ο Αγαγιτης, ο εχθρος παντων των Ιουδαιων, εσκευωρησε κατα των Ιουδαιων να απολεση αυτους, και εριφιβε Φουρ, ηγουν κληρον, δια να αναλωση αυτους και να αφανιση αυτους· ²⁵Οτε ομως ηλθεν αυτη η Εσθηρ ενωπιον του βασιλεως, προσεταξε δι' επιστολων να τραπη κατα της κεφαλης αυτου η κακη αυτου σκευωρια, την οποιαν εσκευωρησε κατα των Ιουδαιων, και εκρεμασαν επι του ξυλου αυτον και τους υιους αυτου. ²⁶Δια τουτο ωνομασαν τας ημερας ταυτας Φουρειμ εκ του ονοματος Φουρ. Οθεν δια παντας τους λογους της επιστολης ταυτης, και δι' εκεινο το οποιον ειδον περι του πραγματος τουτου και το οποιον συνεβη εις αυτους, ²⁷διεταξαν οι Ιουδαιοι, και εδεχθησαν εφ' εαυτους και επι το σπερμα αυτων και επι παντας τους προστιθεμενους εις αυτους, να μη λειψωσι ποτε απο του να φυλαττωσι τας δυο ταυτας ημερας, κατα το γεγραμμενον περι αυτων και κατα τον καιρον αυτων εκαστου ετους· ²⁸και αι ημεραι αυται να μνημονευωνται και να φυλαττωνται εν παση γενεα, εκαστη συγγενεια, εκαστη επαρχια, και εκαστη πολει και αι ημεραι αυται Φουρειμ να μη εκλειψωσιν εκ μεσου των Ιουδαιων, και να μη παυση το μνημοσυνον αυτων απο του σπερματος αυτων. ²⁹Τοτε η Εσθηρ η βασιλισσα, η θυγατηρ του Αβιχαιλ, και ο Μαροδοχαιος ο Ιουδαιος, εγραψαν εκ δευτερου μεθ' ολου του κυρους, δια να στερεωσωσι ταυτα τα περι Φουρειμ γεγραμμενα. ³⁰Και επεμφεν επιστολας προς παντας τους Ιουδαιους, εις τας εκατον εικοσιεπτα επαρχιας του βασιλειου του Ασσυηρου, με λογους ειρηνης και αληθειας, ³¹δια να στερεωση τας ημερας ταυτας Φουρειμ εν τοις καιροις αυτων, καθως προσδιωρισαν εις αυτους ο Μαροδοχαιος ο Ιουδαιος και Εσθηρ η βασιλισσα, και καθως διωρισαν, εφ' εαυτους και επι το σπερμα αυτων, την υποθεσιν των νηστειων και της κραυγης αυτων. ³²Και δια διαταγης της Εσθηρ εκυρωθη η υποθεσις αυτη των Φουρειμ, και εγραφη εν βιβλιω.

10Και επεβαλεν ο βασιλευς Ασσυηρης φορον επι την γην και τας νησους της θαλασσης. ²Πασαι δε αι πραξεις της δυναμεως αυτου και της ισχυος αυτου, και η περιγραφη μεγαλειοτητος του Μαροδοχαιου, εις ην ο βασιλευς προεβιβασεν αυτον, δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω των χρονικων των βασιλεων της Μηδίας και Περσίας; ³Διοτι ο Μαροδοχαιος ο Ιουδαιος εσταθη δευτερος μετα τον βασιλεα Ασσυηρην και μεγας μεταξυ των Ιουδαιων και αγαπωμενος υπο του πληθους των αδελφων αυτου, ζητων το καλον του λαου αυτου και λαλων ειρηνην περι παντος του σπερματος αυτου.

Δουλειά

¹Ανθρωπος τις ητο εν τη γη της Αυσιτιδος ονομαζομενος Ιωβ· και ο ανθρωπος ουτος ητο αμεμπτος και ευθυσ και φοβουμενος τον Θεον και απεχομενος απο κακου. ²Και εγεννηθησαν εις αυτον επτα υιοι και τρεις θυγατρες. ³Και ησαν τα κτηνη αυτου επταχιςιλια προβατα και τριςχιλια καμηλοι και πεντακοσια ζευγη βοων και πεντακοσια ονοι και πληθος πολυ υπηρετων· και ητο ο ανθρωπος εκεινος ο μεγαλητερος παντων των κατοικων της Ανατολης. ⁴Και υπηγαινον οι υιοι αυτου και εκαμνον συμποσια εν ταις οικιαις αυτων, εκαστος κατα την ημεραν αυτου, και εστέλλον και προσεκαλουν τας τρεις αδελφας αυτων δια να τρωγωσι και να πινωσι μετ' αυτων. ⁵Και οτε ετελειονον αι ημεραι του συμποσιου, εστέλλεν ο Ιωβ και ηγιαζεν αυτους, και εξεχειρομενος πρωι προσεφερεν ολοκαυτωματα κατα τον αριθμον παντων αυτων· διοτι ελεγεν ο Ιωβ, Μηπως οι υιοι μου ημαρτησαν και εβλασφημησαν τον Θεον εν τη καρδια αυτων. Ουτως εκαμνεν ο Ιωβ, παντοτε. ⁶Ημεραν δε τινα ηλθον οι υιοι του Θεου δια να παρασταθωσιν ενωπιον του Κυριου, και μεταξυ αυτων ηλθε και ο Σατανας. ⁷Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαταναν, Ποθεν ερχεσαι; Και ο Σατανας απεκριθη προς τον Κυριον και ειπε, Περιελθων την γην και εμπεριπατησας εν αυτη παρειμι. ⁸Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαταναν, Εβαλες τον νουν σου επι τον δουλον μου Ιωβ, οτι δεν υπαρχει ομοιος αυτου εν τη γη, ανθρωπος αμεμπτος και ευθυσ, φοβουμενος τον Θεον και απεχομενος απο κακου; ⁹Και απεκριθη ο Σατανας προς τον Κυριον και ειπε, Μηπως δωρεαν φοβειται ο Ιωβ τον Θεον; ¹⁰δεν περιεφραξας κυκλοθεν αυτον και την οικιαν αυτου και παντα οσα εχει; τα εργα των χειρων αυτου ευλογησας, και τα κτηνη αυτου επληθυνθησαν επι της γης· ¹¹πλην τωρα εκτεινον την χειρα σου και εγγισον παντα οσα εχει, δια να ιδης εαν δεν σε βλασφημηση κατα προσωπον. ¹²Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαταναν, Ιδου, εις την χειρα σου παντα οσα εχει· μονον επ' αυτον μη επιβαλης την χειρα σου. Και εξηλθεν ο Σατανας απ' εμπροσθεν του Κυριου. ¹³Ημεραν δε τινα οι υιοι αυτου και αι θυγατρες αυτου ετρωγον και επινον οινον εν τη οικια του αδελφου αυτων του πρωτοτοκου. ¹⁴Και ηλθε μηνυτης προς τον Ιωβ και ειπεν, Οι βοες ηροτριαζον και αι ονοι εβοσκον πλησιον αυτων· ¹⁵και επεπεσαν οι Σαβαιοι και ηρπασαν αυτα·

και τους δουλους επαταξαν εν στοματι μαχαιρας· και εγω μονος διεσωθην δια να σοι απαγγελω. ¹⁶Ενω ουτος ετι ελαλει, ηλθε και αλλος και ειπε, Πυρ Θεου επεσεν εξ ουρανου και εκαυσε τα προβατα και τους δουλους και κατεφαγεν αυτους· και εγω μονος διεσωθην δια να σοι απαγγελω. ¹⁷Ενω ουτος ετι ελαλει, ηλθε και αλλος και ειπεν, Οι Χαλδαιοι εκαμον τρεις λοχους και εφωρμησαν εις τας καμηλους και ηρπασαν αυτας· και τους δουλους επαταξαν εν στοματι μαχαιρας· και εγω μονος διεσωθην δια να σοι απαγγελω. ¹⁸Ενω ουτος ετι ελαλει, ηλθε και αλλος και ειπεν, Οι υιοι σου και αι θυγατρες σου ετρωγον και επινον οινον εν τη οικια του αδελφου αυτων του πρωτοτοκου· ¹⁹και ιδου, ηλθε μεγας ανεμος εκ του περαν της ερημου και προσεβαλε τας τεσσαρας γωνιας του οικου και επεσεν επι τα παιδια, και απεθανον· και εγω μονος διεσωθην δια να σοι απαγγελω. ²⁰Τοτε σηκωθεις ο Ιωβ διεσχισε το επενδυμα αυτου και εξυρισε την κεφαλην αυτου και επεσεν επι την γην και προσεκυνησε, ²¹και ειπε, Γυμνος εξηλθον εκ κοιλιας μητρος μου και γυμνος θελω επιστρεφει εκει· ο Κυριος εδωκε και ο Κυριος αφηρεσεν· ειη το ονομα Κυριου ευλογημενον. ²²Εν πασι τουτοις δεν ημαρτησεν ο Ιωβ και δεν εδωκεν αφροσυνην εις τον Θεον.

²Ημεραν δε τινα ηλθον οι υιοι του Θεου δια να παρασταθωσιν ενωπιον του Κυριου· και μεταξυ αυτων ηλθε και ο Σατανας, δια να παρασταθη ενωπιον του Κυριου. ²Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαταναν, Ποθεν ερχεσαι; Και ο Σατανας απεκριθη προς τον Κυριον και ειπε, Περιελθων την γην και εμπεριπατησας εν αυτη παρειμι. ³Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαταναν, Εβαλες τον νουν σου επι τον δουλον μου Ιωβ, οτι δεν υπαρχει ομοιος αυτου εν τη γη, ανθρωπος αμεμπτος και ευθυσ, φοβουμενος τον Θεον και απεχομενος απο κακου; και ετι κρατει την ακεραιοτητα αυτου, αν και με παρωξυνας κατ' αυτου, δια να εξολοθρευσω αυτον ανευ αιτιας. ⁴Και απεκριθη ο Σατανας προς τον Κυριον και ειπε, Δερμα υπερ δερματος, και παντα οσα εχει ο ανθρωπος θελει δωσει υπερ της ζωης αυτου· ⁵πλην τωρα εκτεινον την χειρα σου και εγγισον τα οστα αυτου και την σαρκα αυτου, δια να ιδης εαν δεν σε βλασφημηση κατα προσωπον. ⁶Και ειπεν ο Κυριος προς τον Σαταναν, Ιδου, αυτος εις την χειρα σου· μονον την ζωην αυτου φυλαξον. ⁷Τοτε

εξήλθεν ο Σατανας απ' εμπροσθεν του Κυριου και επαταξε τον Ιωβ με ελκος κακον απο του ιχνους των ποδων αυτου εως της κορυφης αυτου. ⁸Και ελαβεν εις εαυτον οστρακον, δια να ξυηται με αυτο· και εκαθητο εν μεσω της σποδου. ⁹Τοτε ειπε προς αυτον γυνη αυτου, Ετι κραταις την ακεραιότητα σου; Βλασφημησον τον Θεον και αποθανε. ¹⁰Ο δε ειπε προς αυτην, Ελάλησας ως λαλει μια εκ των αφρονων γυναικων· τα αγαθα μονον θελωμεν δεχθη εκ του Θεου, και τα κακα δεν θελωμεν δεχθη; Εν πασι τουτοις δεν ημαρτησεν ο Ιωβ με τα χειλη αυτου. ¹¹Ακουσαντες δε οι τρεις φιλοι του Ιωβ παντα ταυτα τα κακα τα επελθοντα επ' αυτον, ηλθον εκαστος εκ του τοπου αυτου· Ελιφας ο Θαιμανιτης και Βιλδαδ ο Σαυχιτης και Σωφαρ ο Νααμαθιτης· διοτι ειχον συμφωνησει να ελθωσιν ομου, δια να συλλυπηθωσιν αυτον και να παρηγορησωσιν αυτον. ¹²Και οτε εσηκωσαν τους οφθαλμους αυτων μακροθεν και δεν εγνωρισαν αυτον, υψωσαν την φωνην αυτων και εκλαυσαν· και διεσχισαν εκαστος το ιματιον αυτου και ερριψαν χωμα επι τας κεφαλας αυτων προς τον ουρανον. ¹³Και εκαθησαν μετ' αυτου κατα γης επτα ημερας και επτα νυκτας, και ουδεις ελαλησε λογον προς αυτον, διοτι εβλεπον οτι ο πονος αυτου ητο μεγας σφοδρα.

3 Μετα ταυτα ηνοιξεν ο Ιωβ το στομα αυτου, και κατηρασθη την ημεραν αυτου. ²Και ελαλησεν ο Ιωβ και ειπεν· ³Ειθε να χαθη η ημερα καθ' ην εγεννηθηην, και η νυξ καθ' ην ειπον, Εγεννηθη αρσενικον. ⁴Η ημερα εκεινη να ηναι σκοτος· ο Θεος να μη αναζητηση αυτην ανωθεν, και να μη φεγξει επ' αυτην φως. ⁵Σκοτος και σκια θανατου να αμαυρωσωσιν αυτην· γνοφος να επικαθηται επ' αυτην. Να επελθωσιν επ' αυτην ως πικροτατη ημεραν. ⁶Την νυκτα εκεινην να κατακρατηση σκοτος· να μη συναφθη με τας ημερας του ετους· να μη εισελθη εις τον αριθμον των μηνων. ⁷Ιδου, ερημος να ηναι η νυξ εκεινη· φωνη χαρμοσυνης να μη επελθη επ' αυτην. ⁸Να καταρασθωσιν αυτην οι καταρωμενοι τας ημερας, οι ετοιμοι να ανεγειρωσι το πενθος αυτων. ⁹Να σκοτισθωσι τα αστρα της εσπερας αυτης· να προσμενη το φως, και να μη ερχηται· και να μη ιδη τα βλεφαρα της αυγης. ¹⁰Διοτι δεν εκλεισε τας θυρας της κοιλιας της μητρος μου, και δεν εκρυψε την θλιψιν απο των οφθαλμων μου. ¹¹Δια τι δεν απεθανον απο μητρας; και δεν εξεπνευσα αμα εξήλθον εκ της κοιλιας; ¹²Δια τι με υπεδεχθησαν τα γονατα; η δια τι οι μαστοι δια να θηλασω; ¹³Διοτι τωρα ηθελον κοιμασθαι και ησυχάζει· ηθελον υπνωττει· τοτε ηθελον εισθαι εις αναπαυσιν, ¹⁴μετα βασιλεων και βουλευτων της γης, οικοδομουντων εις εαυτους ερημωσεις· ¹⁵η μετα αρχοντων, οιτινες εχουσι χρυσιον, οιτινες εγεμισαν τους οικους αυτων αργυριου· ¹⁶η ως εξαμβλωμα κεκρυμμενον δεν ηθελον υπαρχει, ως βρεφη μη ιδοντα φως. ¹⁷Εκει οι ασεβεις παουουσιν απο του να ταραττωσι, και εκει αναπαυονται οι κεκοπιασμενοι· ¹⁸εκει αναπαυονται ομου οι αιχμαλωτοι· δεν ακουουσι φωνην καταδυ-

ναστου· ¹⁹εκει ειναι ο μικρος και ο μεγας· και ο δουλος, ελευθερος του κυριου αυτου. ²⁰Δια τι εδοθη φως εις τον δυστυχη, και ζωη εις τον πεπικραμενον την ευχην, ²¹οιτινες ποθουσι τον θανατον και δεν επιτυγχανουσιν, αν και ανορουττωσιν αυτον μαλλον παρα κεκρυμμενους θησαυρους, ²²οιτινες υπερχαιρουσιν, υπερευφραινονται, οταν ευρωσι τον ταφον; ²³Δια τι εδοθη φως εις ανθρωπον, του οποιου η οδος ειναι κεκρυμμενη, και τον οποιον ο Θεος περιεκλεισε; ²⁴Διοτι προ του φαγητου μου ερχεται ο στεναγμος μου, και οι βρυγμοι μου εκχεονται ως υδατα. ²⁵Επειδη εκεινο, το οποιον εφοβουμην, συνεβη εις εμε, και εκεινο, το οποιον ετρομαζον, ηλθεν επ' εμε. ²⁶Δεν ειχον ειρηνην ουδε αναπαυσιν ουδε ησυχιαν· οργη επηλθεν επ' εμε.

4 Τοτε Ελιφας ο Θαιμανιτης απεκριθη και ειπεν· ²Εαν επιχειρισθωμεν να λαλησωμεν προς σε, θελεις δυσαρεστηθη; αλλα τις δυναται να κρατηθη απο του να ομιληση; ³Ιδου, συ ενουθετησας πολλους· και χειρας αδυνατους ενισχυσας. ⁴Οι λογοι σου υπεστηριξαν τους κλονιζομενους, και γονατα καμπτοντα ενεδυναμωσας. ⁵Τωρα δε ηλθεν επι σε τουτο, και βαρυθυμεις· σε εγγιζει, και ταραττεσαι. ⁶Ο φοβος σου δεν ειναι το θαρρος σου, και η ευθυτης των οδων σου η ελπις σου; ⁷Ενθυμηθητι, παρακαλω· τις αθως ων απωλεσθη; και που εξωλοθρευθησαν οι ευθεις; ⁸Καθως εγω ειδον, οσοι ηροτριασαν ανομιαν και εσπειραν ασεβειαν, θεριζουσιν αυτας· ⁹εξολοθρευονται υπο του φυσηματος του Θεου, και απο της πνοης των μυκτηρων αυτου αφανιζονται· ¹⁰ο βρυγμος του λεοντος και η φωνη του αγριου λεοντος και το γαυριαμα των σκυμων, εσβεσθησαν· ¹¹ο λεων απολλυται δι' ελλειψιν θηραματος, και οι σκυμοι της λεαινας διασκορπιζονται. ¹²Και λογος ηλθεν επ' εμε κρυφως, και το ωτιον μου ελαβε τι παρ' αυτου. ¹³Εν μεσω των στοχασμων δια τα οραματα της νυκτος, οτε βαθυς υπνος πιπτει επι τους ανθρωπους, ¹⁴Φρικη συνελαβε με και τρομος, και μεγαλως τα οστα μου συνεσεισε. ¹⁵Και πνευμα διηλθεν απ' εμπροσθεν μου, αι τριχες του σωματος μου ανεσηκωθησαν· ¹⁶εσταθη, αλλ' εγω δεν διεκρινα την μορφην αυτου· σχημα εφανη εμπροσθεν των οφθαλμων μου· ηκουσα λεπτον φυσημα και φωνην λεγουσαν, ¹⁷Ο ανθρωπος θελει εισθαι δικαιοτερος του Θεου; θελει εισθαι ο ανθρωπος καθαρωτερος του Ποιητου αυτου; ¹⁸Ιδου, αυτος δεν εμπιστευεται εις τους δουλους αυτου, και εν τοις αγγελοις αυτου βλεπει ελαττωμα· ¹⁹ποσω μαλλον εις τους κατοικουντας οικιας πηλινας, αιτινες εχουσι το θεμελιον αυτων εν τω χωματι και αφανιζονται εμπροσθεν του σαρακιου; ²⁰Απο πρωι εως εσπερας φθειρονται· χωρις να νοηση τις, αφανιζονται δια παντος. ²¹Το μεγαλειον αυτων το εν αυτοις δεν παρερχεται; Αποθησκουσιν, αλλ' ουχι εν σοφια.

5 Καλεσον τωρα, εαν τις σοι αποκριθη; και προς τινα των αγιων θελεις αποβλεψει; ²Διοτι η οργη φονευει τον

αφρονα, και η αγανακτησις θανατονει τον μωρον. ³Εγω ειδον τον αφρονα ριζουμενον· αλλ' ευθως προειπα κατηραμενην την κατοικιαν αυτου. ⁴Οι υιοι αυτου ειναι μακραν απο της σωτηριας, και καταπιεζονται εμπροσθεν της πυλης, και ουδεις ο ελευθερων· ⁵των οποιων τον θερισμον κατατρωγει ο πεινων, και αρπαζει αυτον εκ των ακανθων και την περιουσιαν αυτων καταπινει ο διψων. ⁶Διοτι εκ του χωματος δεν εξερχεται η θλιψις, ουδε η λυπη βλαστανει εκ της γης· ⁷αλλ' ο ανθρωπος γενναται δια την λυπην, και οι νεοσσοι των αετων δια να πετωσιν υψηλα. ⁸Αλλ' εγω τον Θεον θελω επικαλεσθη, και εν τω Θεω θελω εναποθεσει την υποθεσιν μου· ⁹οστις καμνει μεγαλεια ανεξιχνιαστα, θαυμασια αναριθμητα· ¹⁰οστις διδει βροχην επι το προσωπον της γης, και πεμπει υδατα επι το προσωπον των αγρων· ¹¹οστις υφονει τους ταπεινους, και ανεγειρει εις σωτηριαν τους τεθλιμμενους· ¹²οστις διασκεδαζει τας βουλας των πανουργων, και δεν δυνανται αι χειρες αυτων να εκτελεσωσι την επιχειρησιν αυτων· ¹³οστις συλλαμβανει τους σοφους εν τη πανουργια αυτων· και η βουλη των δολιων ανατρεπεται· ¹⁴την ημεραν απαντωσι σκοτος, και εν μεσημβρια φηλαφωσι καθως εν νυκτι. ¹⁵Τον πτωχον ομως λυτρωνει εκ της ρομφαιας, εκ του στοματος αυτων και εκ της χειρος του ισχυρου. ¹⁶Και ο πτωχος εχει ελπιδα, της δε ανομιαις το στομα εμφραττεται. ¹⁷Ιδου, μακαριος ο ανθρωπος, τον οποιον ελεγει ο Θεος· δια τουτο μη καταφρονει την παιδειαν του Παντοδυναμου· ¹⁸διοτι αυτος πληγναι και επιδενει· κτυπα, και αι χειρες αυτου ιατρουουσιν. ¹⁹Εν εξ θλιψεσι θελει σε ελευθερωσει· και εν τη εβδομη δεν θελει σε εγγισει κακον. ²⁰Εν τη πεινη θελει σε λυτρωσει εκ θανατου· και εν πολεμω εκ χειρος ρομφαιας. ²¹Απο μαστιγος γλωσσης θελεις εισθαι πεφυλαγμενος· και δεν θελεις φοβηθη απο του επερχομενου ολεθρου. ²²Τον ολεθρον και την πειναν θελεις καταγελα· και δεν θελεις φοβηθη απο των θηριων της γης. ²³Διοτι θελεις εχει συμμαχιαν μετα των λιθων της πεδιαδος· και τα θηρια του αγρου θελουσιν ειρηνευει μετα σου. ²⁴Και θελεις γνωρισει οτι ειρηνη ειναι εν τη σκηνη σου, και θελεις επισκεφθη την κατοικιαν σου, και δεν θελει σοι λειπει ουδεν. ²⁵Και θελεις γνωρισει οτι ειναι πολυ το σπερμα σου, και οι εκγονοι σου ως η βοτανη της γης. ²⁶Θελεις ελθει εις τον ταφον εν βαθει γηρατι, καθως συσσωρευεται η θημωνια του σιτου εν τω καιρω αυτης. ²⁷Ιδου, τουτο εξιχνιασαμεν, ουτως εχει· ακουσον αυτο και γνωρισον εν σεαυτω.

6ο δε Ιωβ απεκριθη και ειπεν· ²Ειθε να εξυγιζετο τωοντι η λυπη μου, και η συμφορα μου να ετιθετο ολη ομου εν τη πλαστιγγι. ³Επειδη τωρα ηθελεν εισθαι βαρυτερα υπερ την αμμον της θαλασσης· δια τουτο οι λογοι μου καταπινονται. ⁴Διοτι τα βελη του Παντοδυναμου ειναι εντος μου, των οποιων το φαρμακιον εκπινει το πνευμα μου· οι τρομοι του Θεου παραταττονται εναντιον μου. ⁵Ογκαται ο αγριος ονος παρα τη χλοη; η μυκαται ο βους

παρα τη φατνη αυτου; ⁶Τρωγεται το ανοστον χωρις αλατος; η υπαρχει γευσις εν τω λευκωματι του ωου; ⁷Ταπραγματα, τα οποια η ψυχη μου απεστρεφετο να εγγιση, εγειναν ως το αηδες φαγητον μου. ⁸Ειθε να απελαμβανον την αιτησιν μου, και να μοι εδιδεν ο Θεος την Επιθυμιαν μου. ⁹Και να ηθελεν ευδοκησει ο Θεος να με αφανιση· να απολυση την χειρα αυτου και να με κοψη. ¹⁰Και θελει εισθαι ετι η παρηγορια μου, οτι, και αν καταναλωθω εν τη θλιψει και αυτος δεν με λυπηθη, εγω δεν εκρυφα τους λογους του Αγιου. ¹¹Ποια η δυναμις μου, ωστε να εγκαρτερω; και ποιον το τελος μου, ωστε να υποφερη η ψυχη μου; ¹²Μηπως η δυναμις μου ειναι δυναμις λιθων; η η σαρξ μου χαλκος; ¹³Μηπως δεν εξελιπεν εν εμοι η βοηθεια μου και απεμακρυνθη απ' εμου η σωτηρια; ¹⁴Εις τον τεθλιμμενον ελεος πρεπει παρα του φιλου αυτου· αλλ' αυτος εγκατελιπε τον φοβον του Παντοδυναμου. ¹⁵Οι αδελφοι μου εφερθησαν απατηλως ως χειμαρρος, ως ρευμα χειμαρρων παρηλθον· ¹⁶οιτινες θολονονται εκ του παγου, εις τους οποιους διαλυεται η χιων· ¹⁷οταν θερμανθωσιν, εκλειπουσιν· οταν γεινη θερμοτης, εξαλειφονται απο του τοπου αυτων. ¹⁸Τα ιχνη της πορειας αυτων συστρεφονται· καταντωσιν εις το μηδεν και χανονται. ¹⁹Τα πληθη της Θαιμα εθεωρουν, οι συνοδοιποροι της Σεβα περιεμενον αυτους· ²⁰Εψευσθησαν της ελπιδος αυτων· ηλθον εκει και ενετραπησαν. ²¹Τωρα και σεις εισθε ως αυτοι· ειδατε την πληγην μου και ετρομαξατε. ²²Μηπως εγω ειπα, Φερετε προς εμε; η, Δοτε δωρον εις εμε απο της περιουσιαις υμων; ²³η, Ελευθερωσατε με εκ της χειρος του εχθρου; η, Λυτρωσατε με εκ της χειρος των ισχυρων; ²⁴Διδαξατε με, και εγω θελω σιωπησει· και δειξατε μοι κατα τι εσφαλα. ²⁵Ποσον ισχυροι ειναι οι ορθοι λογοι· αλλ' ο ελεγχος σας, τι αποδεικνυει; ²⁶Φανταζεσθε να ελεγεχητε λογους, ενω αι ομιλιαι του απηλπισμενου ειναι ως ανεμος; ²⁷Τωοντι, σεις επιπιπτετε επι τον ορφανον, και σκαπτετε λακκον εις τον φιλον σας. ²⁸Τωρα λοιπον ευαρεστηθητε να εμβλεψητε εις εμε, διοτι εμπροσθεν υμων κειται αν εγω ψευδωμαι. ²⁹Επιστρεψατε, παρακαλω· ας μη γεινη αδικια· ναι, επιστρεψατε παλιν· η δικαιοσυνη μου ειναι εν τουτω. ³⁰Υπαρχει αδικια εν τη γλωσση μου; δεν δυναται ο ουρανισκος μου να διακρινη τα διεφθαρμενα;

7Δεν ειναι εκστρατεια ο βιος του ανθρωπου επι της γης; αι ημεραι αυτου ως ημεραι μισθωτου; ²Καθως ο δουλος επιποθει την σκιαν, και καθως ο μισθωτος αναμενει τον μισθον αυτου, ³ουτως εγω ελαβον δια κληρονομιαν μηνας ματαιοτητος, και οδυνηραι νυκτες διωρισθησαν εις εμε. ⁴Οταν πλαγιαζω, λεγω, Ποτε θελω εγερθη, και θελει περασει η νυξ; και ειμαι πληρης ανησυχιας εως της αυγης· ⁵Η σαρξ μου ειναι περιενδεδυμενη σκωληκας και βωλους χωματος· το δερμα μου διασχιζεται και ρειει. ⁶Αι ημεραι μου ειναι ταχυτεραι της κερκιδος του υφαντου, και χανονται ανευ ελπιδος. ⁷Ενθυμηθητι οτι η ζωη μου ειναι ανεμος· ο οφθαλμος μου δεν θελει επιστρε-

φει δια να ιδη αγαθον. ⁸Ο οφθαλμος του βλεποντος με δεν θελει με ιδει πλεον· οι οφθαλμοι σου ειναι επ' εμε, και εγω δεν υπαρχω. ⁹Καθως το νεφος διαλυεται και χανεται ουτως ο καταβαινων εις τον ταφον δεν θελει επαναβη· ¹⁰δεν θελει επιστρεφει πλεον εις τον οικον αυτου, και ο τοπος αυτου δεν θελει γνωρισει αυτον πλεον. ¹¹Δια τουτο εγω δεν θελω κρατησει το στομα μου· θελω λαλησει εν τη αγωνια του πνευματος μου· θελω θρηνηλογησει εν τη πικρια της ψυχης μου. ¹²Θαλασσα ειμαι η κητος, ωστε εθεσας επ' εμε φυλακην; ¹³Οταν λεγω, Η κλινη μου θελει με παρηγορησει, η κοιτη μου θελει ελαφρωσει το παραπονον μου, ¹⁴τοτε με φοβιζεις με ονειρα και με καταπληττεις με ορασεις· ¹⁵και η ψυχη μου εκλεγει αγχονην και θανατον, παρα τα οστα μου. ¹⁶Αηδιασα· δεν θελω ζησει εις τον αιωνα· λειπον απ' εμου· διοτι αι ημεραι μου ειναι ματαιοτης. ¹⁷Τι ειναι ο ανθρωπος, ωστε μεγαλυνεις αυτον, και βαλλεις τον νουν σου επ' αυτον; ¹⁸Και επισκεπτεσαι αυτον κατα πασαν πρωιαν και δοκιμαζεις αυτον κατα πασαν στιγμην; ¹⁹Εως ποτε δεν θελεις συρθη απ' εμου και δεν θελεις με αφησει, εως να καταπιω τον σιελον μου; ²⁰Ημαρτησα· τι δυναμαι να καμω εις σε, διατηρητα του ανθρωπου; δια τι με εθεσας σημαδιον σου, και ειμαι βαρος εις εμαυτον; ²¹Και δια τι δεν συγχωρεις την παραβασιν μου και αφαιρεις την ανομιαν μου; διοτι μετ' ολιγον θελω κοιμασθαι εν τω χωματι· και το πρωι θελεις με ζητησει, και δεν θελω υπαρχει.

8Και απεκριθη Βιλδαδ ο Σαυχιτης και ειπεν· ²Εως ποτε θελεις λαλει ταυτα; και οι λογοι του στοματος σου θελουσιν εισθαι ως ανεμος σφοδρος; ³Μηπως ο Θεος ανατρεπει την κρισιν; η ο Παντοδυναμος ανατρεπει το δικαιον; ⁴Εαν οι υιοι σου ημαρτησαν εις αυτον, παρεδωκεν αυτους εις την χειρα της ανομιαις αυτων. ⁵Εαν συ ηθελες ζητησει τον Θεον πρωι, και ηθελες δεηθη του Παντοδυναμου· ⁶εαν ησο καθαρος και ευθυς, βεβαιως τωρα ηθελεν εγερθη δια σε, και ηθελεν ευτυχει η κατοικια της δικαιοσυνης σου. ⁷Και αν η αρχη σου ητο μικρα, τα υστερα σου ομως ηθελον μεγαλυνθη σφοδρα. ⁸Επειδη ερωτησον, παρακαλω, περι των προτερων γενεων, και ερευνησον ακριβως περι των πατερων αυτων· ⁹διοτι ημεις ειμεθα χθειςνοι, και δεν εξευρομεν ουδεν, επειδη αι ημεραι ημων επι της γης ειναι σκια· ¹⁰δεν θελουσι σε διδαξει αυτοι, και σοι ειπει και προφερει λογους εκ της καρδιας αυτων; ¹¹Θαλλει ο παπυρος ανευ πηλου; αυξανει ο σχοινος ανευ υδατος; ¹²Ενω ειναι ετι πρασινος και αθεριστος, ξηραινεται προ παντος χορτου. ¹³Ουτως ειναι αι οδοι παντων των λησμονουντων τον Θεον· και η ελπις του υποκριτου θελει χαθη· ¹⁴η ελπις αυτου θελει κοπη, και το θαρρος αυτου θελει εισθαι ιστος αραχνης. ¹⁵Θελει επιστηριχθη επι την οικιαν αυτου, πλην αυτη δεν θελει σταθη· θελει κρατησει αυτην, πλην δεν θελει ανορθωθη. ¹⁶Ειναι χλωρος εμπροσθεν του ηλιου, και ο κλαδος αυτου απλονεται εις τον κηπον αυ-

του. ¹⁷Αι ριζαι αυτου περιπλεκονται εις τον σωρον των λιθων, και εκλεγει τον πετρωδη τοπον. ¹⁸Εαν εξαλειφθη απο του τοπου αυτου, τοτε θελει αρνηθη αυτον, λεγων, Δεν σε ειδον. ¹⁹Ιδου, αυτη ειναι η χαρα της οδου αυτου, και εκ του χωματος αλλοι θελουσι αναβλαστησει. ²⁰Ιδου, ο Θεος δεν θελει απορριψει τον αμεμπτον, ουδε θελει πιασει την χειρα των κακοποιων· ²¹εωσου γεμιση το στομα σου απο γελωτος, και τα χειλη σου αλαλαγμου. ²²Οι μισουντες σε θελουσιν ενδυθη αισχυνην· και η κατοικια των ασεβων δεν θελει υπαρχει.

9Και απεκριθη ο Ιωβ και ειπεν· ²Αληθως εξευρω οτι ουτως εχει· αλλα πως ο ανθρωπος θελει δικαιωθη ενωπιον του Θεου; ³Εαν θεληση να διαδικασθη μετ' αυτου δεν δυναται να αποκριθη προς αυτον εν εκ χιλιων. ⁴Ειναι σοφος την καρδιαν και κραταιος την δυναμιν· τις εσκληρυνητη εναντιον αυτου και ευτυχισεν; ⁵Αυτος μετακινει τα ορη, και δεν γνωριζουσι τις εστρεψεν αυτα εν τη οργη αυτου. ⁶Αυτος σειει την γην απο του τοπου αυτης, και οι στυλοι αυτης σαλευονται. ⁷Αυτος προσταζει τον ηλιον, και δεν ανατελλει· και κρυπτει υπο σφραγιδα τα αστρα. ⁸Αυτος μονος εκτεινει τους ουρανους και πατει επι τα υψη της θαλασσης. ⁹Αυτος καμνει τον Αρκτουρον, τον Ωριωνα και την Πλειαδα και τα ταμεια του νοτου. ¹⁰Αυτος καμνει μεγαλεια ανεξιχνιαστα και θαυμασια αναριθμητα. ¹¹Ιδου, διαβαινει πλησιον μου, και δεν βλεπω αυτον· διερχεται, και δεν εννω αυτον. ¹²Ιδου, αφαιρει· τις θελει εμποδισει αυτον; τις θελει ειπει προς αυτον, Τι καμνεις; ¹³Εαν ο Θεος δεν συρη την οργην αυτου, οι επηρμενοι βοηθοι καταβαλλονται υποκατω αυτου. ¹⁴Ποσον ολιγωτερον εγω ηθελον αποκριθη προς αυτον, εκλεγων τους προς αυτον λογους μου; ¹⁵προς τον οποιον, και αν ημην δικαιος, δεν ηθελον αποκριθη, αλλ' ηθελον ζητησει ελεος παρα του Κριτου μου. ¹⁶Εαν κραξω, και μοι αποκριθη, δεν ηθελον πιστευσει οτι εισηκουσε της φωνης μου. ¹⁷Διοτι με κατασυντριβει με ανεμοστροβιλον και πληθυνει τας πληγας μου αναιτιως. ¹⁸Δεν με αφινει να αναπνευσω, αλλα με χορταζει απο πικριας. ¹⁹Εαν προκηται περι δυναμεως, ιδου, ειναι δυνατος· και εαν περι κρισεως, τις θελει μαρτυρησει υπερ εμου; ²⁰Εαν ηθελον να δικαιωσω εμαυτον, το στομα μου ηθελε με καταδικασει· εαν ηθελον ειπει, ειμαι αμεμπτος, ηθελε με αποδειξει διεφθαρμενον. ²¹Και αν ημην αμεμπτος, δεν ηθελον φροντισει περι εμαυτου· ηθελον καταφρονησει την ζωην μου. ²²Εν τουτο ειναι, δια τουτο ειπα, αυτος αφανιζει τον αμεμπτον και τον ασεβη. ²³Και αν η μαστιξ αυτου θανατονη ευθυς, γελα ομως εις την δοκιμασιαν των αθων. ²⁴Η γη παρεδοθη εις τας χειρας του ασεβους· αυτος σκεπαζει τα προσωπα των κριτων αυτης· αν ουχι αυτος, που και τις ειναι; ²⁵Αι δε ημεραι μου ειναι ταχυδρομου ταχυτεραι· φευγουσι και δεν βλεπουσι καλον. ²⁶Παρηλθον ως πλοια σπευδοντα· ως αετος πετωμενος επι το θηραμα. ²⁷Εαν ειπω, Θελω λησμονησει το παραπονον μου, θελω παραιτησει το πενθος μου

και παρηγορηθη· ²⁸τρομαζω δια πασας τας θλιψεις μου, γνωριζων οτι δεν θελεις με αθωωσει. ²⁹Ειμαι ασεβης· δια τι λοιπον να κοπιαζω εις ματην; ³⁰Εαν λουσθω εν υδατι χιονος και επιμελως αποκαθαρισω τας χειρας μου· ³¹συ ομως θελεις με βυθισει εις τον βορβορον, ωστε και αυτα μου τα ματια θελουσι με βδελυττεσθαι. ³²Διοτι δεν ει- ναι ανθρωπος ως εγω, δια να αποκριθω προς αυτον, και να ελθωμεν εις κρισιν ομου. ³³Δεν υπαρχει μεσιτης με- ταξυ ημων, δια να βαλη την χειρα αυτου επ' αμφοτερους ημας. ³⁴Ας απομακρυνη απ' εμου την ραβδον αυτου, και ο φοβος αυτου ας μη με εκπληττη· ³⁵τοτε θελω λαλησει και δεν θελω φοβηθη αυτον· διοτι ουτω δεν ειμαι εν εμαυτω.

10 Η ψυχη μου εβαρυνθη την ζωην μου· θελω παρα- δοθη εις το παραπον μου· θελω λαλησει εν τη πικρια της ψυχης μου. ²Θελω ειπει προς τον Θεον, μη με κατα- δικασης· δεixon μοι δια τι με δικαζεις. ³Ειναι καλον εις σε να καταθλιβης, να καταφρονης το εργον των χειρων σου και να ευδονης την βουλην των ασεβων; ⁴Σαρκος οφθαλμους εχεις; η βλεπεις καθως βλεπει ανθρωπος; ⁵Ανθρωπινος ειναι ο βιος σου; η τα ετη σου ως ημεραι ανθρωπου, ⁶ωστε αναζητεις την ανομιαν μου και ανερευ- νας την αμαρτιαν μου; ⁷Ενω εξευρεις οτι δεν ησεβησα· και δεν υπαρχει ο ελευθερων εκ των χειρων σου. ⁸Αι χειρες σου με εμορφωσαν και με επλασαν ολον κυκλω· και με καταστρεφεις. ⁹Ενθυμηθητι, δεομαι, οτι ως πληρον με εκαμες· και εις χωμα θελεις με επιστρεφει. ¹⁰Δεν με ημελξας ως γαλα και με επηξας ως τυρον; ¹¹Δερμα και σαρκα με ενεδυσας και με οστα και νευρα με περιεφρα- ξας. ¹²Ζωην και ελεος εχαρισας εις εμε, και η επισκεψις σου εφυλαξε το πνευμα μου· ¹³ταυτα ομως εκρυπτες εν τη καρδια σου· εξευρω οτι τουτο ητο μετα σου. ¹⁴Εαν αμαρτησω, με παραφυλαττεις, και απο της ανομιαις μου δεν θελεις με αθωωσει. ¹⁵Εαν ασεβησω, ουαι εις εμε· και εαν ημαι δικαιος, δεν δυναμαι να σηκωσω την κεφαλην μου· ειμαι πληρης ατιμιας· ιδε λοιπον την θλιψιν μου, ¹⁶διοτι αυξανει. Με κυνηγεις ως αγριος λεων· και επι- στρεφων δεικνυεσαι θαυμαστος κατ' εμου. ¹⁷Ανανεονεις τους μαρτυρας σου εναντιον μου, και πληθυνεις την ορ- γην σου κατ' εμου· αλλαγαι στρατευματος γινονται επ' εμε. ¹⁸Δια τι λοιπον με εξηγαγες εκ της μητρας; ειθε να εξεπνεον, και οφθαλμος να μη με εβλεπεν. ¹⁹Ηθελον ει- σθαι ως μη υπαρξας· ηθελον φερθη εκ της μητρας εις τον ταφον. ²⁰Αι ημεραι μου δεν ειναι ολιγαι; παυσον λοι- πον, και αφες με, δια να αναλαβω ολιγον, ²¹πριν υπαγω οθεν δεν θελω επιστρεφει, εις γην σκοτους και σκιας θανατου· ²²γην γνωφεραν, ως το σκοτος της σκιας του θανατου, οπου ταξις δεν ειναι, και το φως ειναι ως το σκοτος.

11 Και απεκριθη ο Σωφαρ ο Νααμαθιτης και ειπε· ²Δεν διδεται αποκρισις εις το πληθος των λογων; και ο πολυλογος θελει δικαιωθη; ³Αι φλυαριαι σου θελουσιν

αποστομωσει τους ανθρωπους; και οταν περιγελας, δεν θελει σε καταισχυνει τις; ⁴Διοτι ειπες, Η ομιλια μου ει- ναι καθαρα, και ειμαι καθαρος ενωπιον σου. ⁵Αλλ' ειθε να ελαλει ο Θεος και να ηνοιγε τα χειλη αυτου εναντιον σου. ⁶Και να σοι εφανερωνε τα κρυφια της σοφιας, οτι ει- ναι διπλασια των οσα γνωριζονται. Εξευρε λοιπον, οτι ο Θεος απαιτει απο σου ολιγωτερον της ανομιαις σου. ⁷Δυνασαι να εξιχνιασης τα βαθη του Θεου; δυνασαι να εξιχνιασης τον Παντοδυναμον με εντελειαν; ⁸Ταυτα ει- ναι ως τα υψη του ουρανου· τι δυνασαι να καμης; ειναι βαθυτερα του αδου· τι δυνασαι να γνωρισης; ⁹Το με- τρον αυτων ειναι μακροτερον της γης, και πλατυτερον της θαλασσης. ¹⁰Εαν θεληση να χαλαση και να κλειση, η να συναξη, τοτε τις δυναται να εμποδιση αυτον; ¹¹Διοτι αυτος γνωριζει την ματαιοτητα των ανθρωπων, και βλε- πει την ασεβειαν· και δεν θελει εξετασει; ¹²Ο δε ματαιος ανθρωπος υπερηφανευεται, και γεννεται ο ανθρωπος αγριον οναριον. ¹³Εαν συ ετοιμασης την καρδιαν σου και εκτεινης τας χειρας σου προς αυτον· ¹⁴εαν την ανο- μιαν, την εν χειρσι σου, απομακρυνης και δεν αφινης να κατοικηση ασεβεια εν ταις σκηναις σου· ¹⁵τοτε βεβαιως θελεις υψωσει το προσωπον σου ακηλιδωτον· μαλιστα θελεις εισθαι σταθερος και δεν θελεις φοβεισθαι. ¹⁶Διοτι συ θελεις λησμονησει την θλιψιν· θελεις ενθυμηθη αυ- την ως υδατα διαρρυσαντα· ¹⁷και ο καιρος σου θελει ανατειλει λαμπροτερος της μεσημβριας· και εαν επεληθη σκοτος επι σε, παλιν θελεις γεινει ως η αυγη· ¹⁸και θελεις εισθαι ασφαλης, διοτι υπαρχει ελπις εις σε· ναι, θελεις σκαπτει δια την σκηνην σου και θελεις κοιμασθαι εν ασφαλεια· ¹⁹θελεις πλαγιαζει, και ουδεις θελει σε τρο- μαζει· και πολλοι θελουσιν ικετευει το προσωπον σου. ²⁰Των δε ασεβων οι οφθαλμοι θελουσι μαρανθη, και κα- ταφυγιον θελει λειψει απ' αυτων, και η ελπις αυτων θελει εισθαι να εκπνευσωσι.

12 Ο δε Ιωβ απεκριθη και ειπε· ²σεις εισθε αληθως οι ανθρωποι, και με σας θελει τελευτησει η σοφια. ³Και εγω εχω συνεσιν ως και υμεις· δεν ειμαι κατωτερος υμων· και τις δεν γνωριζει τοιαυτα πραγματα; ⁴Εγεινα χλευη εις τον πλησιον μου, οστις επικαλουμαι τον Θεον, και μοι αποκρινεται. Ο δικαιος και αμεμπτος περιγε- λαται. ⁵Ο κινδυνευων να ολισθη με τους ποδας ειναι εις τον στοχασμον του ευτυχουντος ως λυχνος καταπε- φρονημενος. ⁶Αι σκηνην των ληστων ευτυχουσι, και οι παροργιζοντες τον Θεον ειναι εν ασφαλεια, εις τας χει- ρας των οποιων ο Θεος φερει αφθονιαν. ⁷Αλλ' ερωτησον τωρα τα ζωα, και θελουσι σε διδαξει· και τα πετεινα του ουρανου, και θελουσι σοι απαγγειλει· ⁸η λαλησον προς την γην, και θελει σε διδαξει· και οι ιχθυες της θαλασσης θελουσι σοι διηγηθη. ⁹Τις εκ παντων τουτων δεν γνωριζει, οτι η χειρ του Κυριου εκαμε ταυτα; ¹⁰Εν τη χειρι του οποιου ειναι ψυχη παντων των ζωντων και η πνοη πασης ανθρωπινης σαρκος. ¹¹Το ωτιον δεν δια- κρινει τους λογους; και ο ουρανισκος λαμβανει γευσιν

του φαγητου αυτου; ¹²Η σοφια ειναι μετα των γεροντων, και η συνεσις εν τη μακροτητι των ημερων. ¹³Εν αυτω ειναι η σοφια και η δυναμις· αυτος εχει βουλην και συνεσιν. ¹⁴Ιδου, καταστρεφει, και δεν ανοικοδομειται· κλειει κατα του ανθρωπου, και ουδεις ο ανοιγων. ¹⁵Ιδου, κρατει τα υδατα, και ξηραινονται· παλιν εξαποστελλει αυτα, και καταστρεφουσι την γην. ¹⁶Μετ' αυτου ειναι η δυναμις και η σοφια· αυτου ειναι ο απατωμενος και ο απατων. ¹⁷Παραδιδει λαφυρον τους βουλευτας και μωραινει τους κριτας. ¹⁸Λυει την ζωνην των βασιλεων και περιζωνει την οσφυν αυτων με σχοινιον. ¹⁹Παραδιδει λαφυρον τους αρχοντας και καταστρεφει τους ισχυρους. ²⁰Αφαιρει τον λογον των δεινων ρητορων, και σηκονει την συνεσιν απο των πρεσβυτερων. ²¹Εκχσει καταφρονησιν επι τους αρχοντας, και λυει την ζωνην των ισχυρων. ²²Αποκαλυπτει εκ του σκοτους βαθεα πραγματα, και εξαγει εις φως την σκιαν του θανατου. ²³Μεγαλυνει τα εθνη και αφανιζει αυτα· πλατυνει τα εθνη και συστελλει αυτα. ²⁴Αφαιρει την καρδιαν απο των αρχηγων των λαων της γης, και καμνει αυτους να περιπλανωνται εν ερημω αβατω· ²⁵ψηλαφωσιν εν σκοτει χωρις φωτος, και καμνει αυτους να παραφερωνται ως ο μεθυσων.

13Ιδου, ταυτα παντα ειδεν ο οφθαλμος μου· το ωτιον μου ηκουσε και ενοησε ταυτα. ²Καθως γνωριζετε σεις, γνωριζω και εγω· δεν ειμαι κατωτερος υμων. ³Αλλ' ομως θελω λαλησει προς τον Παντοδυναμον, και επιθυμω να διαλεχθω μετα του Θεου. ⁴Σεις δε εισθε εφευρεται ψευδους· εισθε παντες ιατροι ανωφελεις. ⁵Ειθε να ειωπατε πανταπασι και τουτο ηθελεν εισθαι εις εσας σοφια. ⁶Ακουσατε τωρα τους λογους μου, και προσεξατε εις τας δικαιολογιας των χειλεων μου. ⁷Θελετε λαλει αδικα υπερ του Θεου; και θελετε προφερει δολια υπερ αυτου; ⁸Θελετε καμει προσωποληψιαν υπερ αυτου; θελετε δικολογησει υπερ του Θεου; ⁹Ειναι καλον να σας εξιχνιαση; η καθως ανθρωπος περιγελα ανθρωπον, θελετε περιγελα αυτον; ¹⁰Εξαπαντος θελει σας εξελεγξει, εαν κρυφως προσωποληπτητε. ¹¹Το μεγαλειον αυτου δεν θελει σας τρομαξει, και ο φοβος αυτου πεσει εφ' υμας; ¹²τα απομνημονευματα σας ισοδυναμουσι με κονιορτον, τα προπυργια σας με προπυργια χωματος. ¹³Σιωπησατε, αψησατε με, δια να λαλησω εγω, και ας ελθη επ' εμε ο, τι δηποτε. ¹⁴δια τι πιανω τας σαρκας μου με τους οδοντας μου και βαλλω την ζωνην μου εις την χειρα μου; ¹⁵Και αν με θανατονη, εγω θελω ελπίζει εις αυτον· πλην θελω υπερασπισθη τας οδους μου ενωπιον αυτου. ¹⁶Αυτος μαλιστα θελει εισθαι η σωτηρια μου· διστι δεν θελει ελθει ενωπιον αυτου υποκριτης. ¹⁷Αχροασθητε προσεκτικως τον λογον μου, και την παραστασιν μου με τα ωτα σας. ¹⁸Ιδου τωρα, διαταξα την κρισιν μου· εξευρω οτι εγω θελω δικαιωθη. ¹⁹Τις ειναι εκεινος οστις θελει αντιδιαλεχθη μετ' εμου, δια να σιωπησω τωρα και να εκπνευσω; ²⁰Μονον δυο μη καμης εις εμε· τοτε δεν θελω κρυφθη απο του προσωπου σου· ²¹την χειρα σου απο-

μακρυνον απ' εμου· και ο φοβος σου ας μη με τρομαξει. ²²Επειτα καλεσον, και εγω θελω αποκριθη· η ας λαλησω, και αποκριθη μοι. ²³Ποσαι ειναι αι ανομιαι μου και αι αμαρτιαι μου; φανερωσον μοι το εγκλημα μου και την αμαρτιαν μου. ²⁴Δια τι κρυπτεις το προσωπον σου και με θεωρεις ως εχθρον σου; ²⁵Θελεις κατατριψει φυλλον φερομενον υπο του ανεμου; και θελεις κατατρεξει αχυρον ξηρον; ²⁶Διοτι γραφεις πικριας εναντιον μου, και αποδιδεις εις εμε τας ανομιας της νεοτητος μου· ²⁷και βαλλεις τους ποδας μου εις δεσμα, και παραφυλαττεις πασας τας οδους μου· σημειονεις τα ιχνη των ποδων εμου· ²⁸οστις φθειρεται ως πραγμα σεσηπος, ως ενδυμα σκοληκοβρωτον.

14Ανθρωπος γεγεννημενος εκ γυναικος ειναι ολιγοβιος και πληρης ταραχης· ²αναβλαστανει ως ανθος και κοπτεται· φευγει ως σκια και δεν διαμενει. ³Και επι τοιουτον ανοιγεις τους οφθαλμους σου, και με φερεις εις κρισιν μετα σου; ⁴Τις δυναται να εξαγαγη καθαρων απο ακαθαρτου; ουδεις. ⁵Επειδη αι ημεραι αυτου ειναι προσδιωρισμεναι, ο αριθμος των μηνων αυτου ευρισκεται παρα σοι, και συ εθεσας τα ορια αυτου, και δεν δυναται να υπερβη αυτα, ⁶αποστρεψον απ' αυτου, δια να ησυχαση, εωσου χαιρων εκπληρωση ως μισθωτος την ημεραν αυτου. ⁷Διοτι περι του δενδρου, εαν κοπη, ειναι ελπις οτι θελει αναβλαστησει, και οτι ο τρυφερος αυτου βλαστος δεν θελει εκλειψει. ⁸Και αν η ριζα αυτου παλαιωθη εν τη γη και ο κορμος αυτου αποθανη εν τω χωματι, ⁹ομως δια της οσμης του υδατος θελει αναβλαστησει και θελει εκβαλει κλαδους ως νεοφυτον. ¹⁰Αλλ' ο ανθρωπος αποθνησκει και παρερχεται· και ο ανθρωπος εκπνεει, και που ειναι; ¹¹Καθως τα υδατα εκλειπουσιν εκ της θαλασσης και ο ποταμος στεριρευει και ξηραινεται, ¹²ουτως ο ανθρωπος, αφου κοιμηθη, δεν ανισταται· εωσου οι ουρανοι μη υπαρξωσι, δεν θελουσιν εξυπνησει, και δεν θελουσιν εγερθη εκ του υπνου αυτων. ¹³Ειθε να με εκρυπτες εν τω ταφω, να με εσκεπαζες εωσου παρελθη η οργη σου, να προσδιωριζες εις εμε προθεσμιαν, και τοτε να με ενθυμηθης ¹⁴Εαν αποθανη ο ανθρωπος, θελει αναζησει; πασας τας ημερας της εκστρατειας μου θελω περιμενει, εωσου ελθη η απαλλαγη μου. ¹⁵Θελεις καλεσει, και εγω θελω σοι αποκριθη· θελεις επιβλεπει εις το εργον των χειρων σου. ¹⁶Διοτι τωρα αριθμεις τα διαβηματα μου· δεν παραφυλαττεις τας αμαρτιας μου; ¹⁷Η παραβασις μου ειναι επεσφραγισμενη εν βαλαντιω, και επισημειονεις την ανομιαν μου. ¹⁸Βεβαιως το μεν ορος πιπτον εξουδενουται, ο δε βραχος μετακινειται απο του τοπου αυτου. ¹⁹Τα υδατα τρωγουσι τας πετρας· αι πλημμυραι αυτων παρασυρουσι το χωμα της γης· ουτω συ καταστρεφεις την ελπιδα του ανθρωπου, ²⁰υπερισχυεις παντοτε εναντιον αυτου, και αυτος παρερχεται· μεταβαλλεις την οψιν αυτου και αποπεμπεις αυτον. ²¹Οι υιοι αυτου υψουνται, και αυτος δεν εξευρει· και ταπεινουνται, και αυτος δεν εννοει ουδεν περι αυ-

των. ²²Μονον η σαρχ̄ αυτου επ̄ αυτου θελει πονει, και η ψυχη αυτου εν αυτω θελει πενθει.

15Τοτε απεκριθη Ελιφας ο Θαιμανιτης και ειπεν· ²Επρεπε σοφος να προφερη στοχασμους ματαιους και να γεμιζη την κοιλιαν αυτου απο ανατολικου ανεμου; ³Επρεπε να φιλονεικη δια λογων ματαιων και ομιλιων ανωφελων; ⁴Βεβαιως συ απορριπτεις τον φοβον και αποκλειεις την δεσιν ενωπιον του Θεου. ⁵Διοτι το στομα σου αποδεικνυει την ανομιαν σου, και εξελεξας την γλωσσαν των πανουργων. ⁶Το στομα σου σε καταδικαζει, και ουχι εγω· και τα χειλη σου καταμαρτυρουσιν εναντιον σου. ⁷Μη πρωτος ανθρωπος εγεννηθης; η προ των βουων επλασθης; ⁸Μηπως ηκουσας τας βουλας του Θεου; και εξηντλησας εις σεαυτον την σοφian; ⁹Τι εξευρεις, και δεν εξευρομεν; τι εννοεις, και δεν εννοουμεν; ¹⁰Υπαρχουσι και μεταξυ ημων πολιοι και γεροντες, γεροντοτεροι του πατρος σου. ¹¹Αι παρηγοριαι του Θεου φαινονται μικρον πραγμα εις σε; η εχεις τι αποκρυφον εν σεαυτω; ¹²Δια τι σε αποπλανα η καρδια σου; και δια τι παραφρονται οι οφθαλμοι σου, ¹³ωστε στρεφεις το πνευμα σου κατα του Θεου και αφινεις να εξερχωνται τοιουτοι λογοι εκ του στοματος σου; ¹⁴Τι ειναι ο ανθρωπος, ωστε να ηναι καθαρος; και ο γεγεννημενος εκ γυναικος, ωστε να ηναι δικαιος; ¹⁵Ιδου, εις τους αγιους αυτου δεν εμπιστευεται· και οι ουρανοι δεν ειναι καθαροι εις τους οφθαλμους αυτου. ¹⁶Ποσω μαλλον βδελυρος και ακαθαρτος ειναι ο ανθρωπος, ο πινων ανομιαν ως υδωρ; ¹⁷Εγω θελω σε διδαξει· ακουσον μου· τουτο βεβαιως ειδον και θελω φανερωσει, ¹⁸το οποιον οι σοφοι ανηγγειλαν παρα των πατερων αυτων, και δεν εκρυψαν· ¹⁹εις τους οποιους μονους εδοθη η γη, και ξενος δεν επερασε δια μεσου αυτων. ²⁰Ο ασεβης βασανιζεται πασας τας ημερας, και αριθμητα ετη ειναι πεφυλαγμενα δια τον τυραννον. ²¹Ηχος φοβου ειναι εις τα ωτα αυτου· εν μεσω ειρηνης θελει επελθει επ̄ αυτον ο εξολοθρευτης. ²²Δεν πιστευει οτι θελει επιστρεφει εκ του σκοτους, και περιμενει την μαχαιραν. ²³Περιπλαναται δια αρτον, και που; εξευρει οτι η ημερα του σκοτους ειναι ετοιμη πλησιον αυτου. ²⁴Θλιψις και στενοχωρια θελουσι καταπληττει αυτον· θελουσιν υπερισχυσει κατ̄ αυτου, ως βασιλευς εις μαχην παρεσκευασμενος· ²⁵διοτι εξηπλωσε την χειρα αυτου κατα του Θεου και ηλαζονευθη κατα του Παντοδυναμου· ²⁶ωρμησε κατ̄ αυτου με τραχηλον επηρμενον, με την πεπυκνωμενην ραχιν των ασπιδων αυτου· ²⁷διοτι εσκεπασε το προσωπον αυτου με το παχος αυτου και υπερεπαχυνε τα πλευρα αυτου· ²⁸και κατωκησεν εις πολεις ερημους, εις οικους ακατοικητους, ετοιμους δια σωρους. ²⁹Δεν θελει πλουτισθη, ουδε θελουσι διαμενει τα υπαρχοντα αυτου, ουδε θελει εκτανθη η αφθονια αυτων επι την γην. ³⁰Δεν θελει χωρισθη εκ του σκοτους· φλοξ θελει ξηρανει τους βλαστους αυτου, και με την πνοην του στοματος αυτου θελει απελθει. ³¹Ας μη πιστευση εις την ματαιοτητα ο ηπατημενος, διοτι ματαιοτης θελει

εισθαι η αμοιβη αυτου. ³²Προ του καιρου αυτου θελει φθαρη, και ο κλαδος αυτου δεν θελει πρασινισει. ³³Θελει αποβαλει την αωρον σταφυλην αυτου ως η αμπελος, και θελει ριφει το ανθος αυτου ως η ελαια. ³⁴Διοτι η συναξις των υποκριτων θελει ερημωθη, και πυρ θελει καταφαγει τας σκηνας της δωροληψιας. ³⁵Συλλαμβανουσι πονηριαν και γεννωσι ματαιοτητα, και η καρδια αυτων μηχαναται δολον.

16Τοτε ο Ιωβ απεκριθη και ειπε· ²Πολλα τοιαυτα ηκουσα· αθλιοι παρηγορηται εισθε παντες. ³Εχουσι τελος αι ματαιολογιαι; η τι σε ενθαρρυνει εις το να αποκρινησαι; ⁴Και εγω εδυναμην να λαλησω καθως σεις· εαν η ψυχη σας ητο εις τον τοπον της ψυχης μου, ηδυναμην να επισωρευσω λογους εναντιον σας, και να κινησω εναντιον σας την κεφαλην μου. ⁵Ηθελον σας ενισχυσει με το στομα μου, και η κινησις των χειλεων μου ηθελε σας ανακουφισει. ⁶Αν λαλω, ο πονος μου δεν ανακουφίζεται· και αν σιωπω, ποια ελαττωσις γινεται εις εμε; ⁷Αλλα τωρα με υπερεβαρυνεν· ηρημωσας πασαν την συνοδιαν μου. ⁸Και αι ρυτιδες με τας οποιας με εσημειωσας, ειναι μαρτυρια· και η ισχυοτης μου ανισταμενη εις εμε, μαρτυρει επι του προσωπου μου. ⁹Με διασπαρραττει ο εχθρος μου εν τω θυμω αυτου και με μισει· τριζει τους οδοντας αυτου εναντιον μου· οξυνει τους οφθαλμους αυτου επ̄ εμε. ¹⁰Ανοιγουσι το στομα αυτων κατ̄ εμου· με τυπτουσι κατα της σιαγονος υβριστικως· συνηθησαν ομου επ̄ εμε. ¹¹Ο Θεος με παρεδωκεν εις τον αδικον, και με ερριψεν εις χειρας ασεβων. ¹²Ημην εν ησυχια, και με κατεσπαραξε· και πιασας με απο του τραχηλου, με κατεσυντριψε, και με εθεσε σκοπον αυτου. ¹³Οι τοξοται αυτου με περιεκυκλωσαν· διαπερα τα νεφρα μου, και δεν φειδεται· εκχει την χολην μου επι την γην. ¹⁴Με συντριβει με πληγην επι πληγην· εδραμεν επ̄ εμε ως γιγας. ¹⁵Σακκον ερραψα επι το δερμα μου, και εμολυνα το κερας μου με χωμα. ¹⁶Το προσωπον μου κατεκαη υπο του κλαυθμου, και σκια θανατου ειναι επι των βλεφαρων μου· ¹⁷ενω αδικια δεν υπαρχει εν ταις χειρσι μου, και η προσευχη μου ειναι καθαρα. ¹⁸Ω γη, μη σκεπασης το αιμα μου, και ας μη υπαρχη τοπος δια την κραυγην μου, ¹⁹και τωρα, ιδου, ο μαρτυς μου ειναι εν τω ουρανω, και η μαρτυρια μου εν τοις υψιστοις. ²⁰Οι φιλοι μου ειναι οι εμπαιζοντες με· ο οφθαλμος μου σταλαζει δακρυα προς τον Θεον. ²¹Να ητο δυνατον να διαδικαζηται τις προς τον Θεον, ως ανθρωπος προς τον πλησιον αυτου. ²²Διοτι ηλθον τα ηριθμημενα ετη· και θελω υπαγει την οδον, οποθεν δεν θελω επιστρεφει.

17Το πνευμα μου φθειρεται, αι ημεραι μου σβυνονται, οι ταφοι ειναι ετοιμοι δι' εμε. ²Δεν ειναι χλευασται πλησιον μου; και δεν διανυκτερευει ο οφθαλμος μου εν ταις πικριαις αυτων; ³Ασφαλισον με, δεομαι· γενου εις εμε εγγυητης πλησιον σου· τις ηθελεν εγγυηθη εις εμε; ⁴Διοτι συ εκρυψας την καρδιαν αυτων απο συνεσεως·

δια τουτο δεν θελεις υψωση αυτους. ⁵Του λαλουντος με απατην προς τους φιλους, και οι οφθαλμοι των τεκνων αυτου θελουσι τηκεσθαι. ⁶Και με κατεστησε παροιμιαν των λαων· και ενωπιον αυτων κατεσταθη ονειδος. ⁷Και ο οφθαλμος μου εμαρανθη υπο της θλιψεως, και παντα τα μελη μου εγειναν ως σκια. ⁸Οι ευθεις θελουσι θυμασει εις τουτο, και ο αθως θελει διεγερθη κατα του υποκριτου. ⁹Ο δε δικαιος θελει κρατει την οδον αυτου, και ο καθαρος τας χειρας θελει επαυξησει την δυναμιν αυτου. ¹⁰σεις δε παντες επιστραφητε, και ελθετε τωρα· διоти ουδενα συντεον θελω ευρει μεταξυ σας. ¹¹Αι ημεραι μου παρηλθον, εκοπησαν οι σκοποι μου, αι επιθυμια της καρδιας μου. ¹²Την νυκτα μετεβαλον εις ημεραν το φως ειναι πλησιον του σκοτους. ¹³Εαν προσμενω, ο ταφος ειναι η κατοικια μου· εστρωσα την κλινην μου εν τω σκοτει. ¹⁴Εβοησα προς την φθοραν, Εισαι, πατηρ μου· προς τον σκωληκα, Μητηρ μου και αδελφη μου εισαι. ¹⁵Και που τωρα η ελπις μου; και την ελπιδα μου τις θελει ιδει; ¹⁶εις το βαθος του αδου θελει καταβη· βεβαιως θελει αναπαυθη μετ' εμου εν τω χωματι.

18Και απεκριθη Βιλδαδ ο Σαυχιτης και ειπεν· ²Εως ποτε δεν θελετε τελειωσει τους λογους; προσεξατε, και επειτα θελομεν λαλησει. ³Δια τι λογιζομεθα ως τετραποδα, και εξαχρειουμεθα εμπροσθεν σας; ⁴Ω διασπαραττων την ψυχην σου εν τω θυμω σου, δια σε η γη θελει εγκαταλειφθη; και ο βραχος θελει μετακινηθη απο του τοπου αυτου; ⁵Βεβαιως το φως των ασεβων θελει σβεσθη, και ο σπινθηρ του πυρος αυτων δεν θελει αναλαμψει· ⁶το φως θελει εισθαι σκοτος εν τη σκηνη αυτου, και ο λυχνος αυτου ανωθεν αυτου θελει σβεσθη· ⁷τα βηματα της δυναμεως αυτου θελουσι συσταλη, και η βουλη αυτου θελει κατακρημνισει αυτον. ⁸Διότι με τους εαυτου ποδας ερωφηθη εις δικτυον, και περιπατει επι βροχων. ⁹Παγισ θελει συλλαβει αυτον απο της πτερας· ο κλεπτης θελει υπερισχυσει κατ' αυτου. ¹⁰Η παγισ αυτου ειναι κεκρυμμενη εν τη γη, και η ενεδρα αυτου επι της οδου. ¹¹Τρομοι θελουσι φοβιζει αυτον κυκλοθεν, και θελουσι καταδιωκει αυτον κατα ποδας. ¹²Η δυναμις αυτου θελει λιμοκτονησει, και ολεθρος θελει εισθαι ετοιμος εις την πλευραν αυτου. ¹³Πρωτοτοκος θανατος θελει καταφαγει το καλλος του δερματος αυτου· το καλλος αυτου θελει καταφαγει. ¹⁴Το θαρρος αυτου θελει εκριζωθη απο της σκηνης αυτου, και αυτος θελει συρθη προς τον βασιλεα των τρομων. ¹⁵Ουτοι θελουσι κατοικησει εν τη σκηνη αυτου, ητις δεν ειναι πλεον αυτου· θειον θελει διασπαρη επι την κατοικιαν αυτου. ¹⁶Υποκατωθεν αι ριζαι αυτου θελουσι ξηρανθη, και επανωθεν θελει κοπη ο κλαδος αυτου. ¹⁷Το μνημοσυνον αυτου θελει εξαλειφθη απο της γης, και δεν θελει υπαρχει πλεον το ονομα αυτου εν ταις πλατειαις. ¹⁸Θελει εξωσθη απο του φωτος εις το σκοτος, και θελει εκβληθη απο του κοσμου. ¹⁹Δεν θελει εχει ουτε υιον ουτε εγγονον μεταξυ του λαου αυτου, ουδε υπολοιπον εν ταις κατοικιας αυτου. ²⁰Οι μεταγενε-

στεροι θελουσιν εκπλαγη δια την ημεραν αυτου, καθως οι προγενεστεροι ελαβον φρικην. ²¹Βεβαιως τοιαυται ειναι αι κατοικιας του ασεβους, και ουτος ο τοπος του μη γνωριζοντος τον Θεον.

19Και απεκριθη ο Ιωβ και ειπεν· ²Εως ποτε θελετε θλιβει την ψυχην μου, και θελετε με κατασυντριβει με λογους; ³Δεκακις ηδη με ωνειδισατε· δεν αισχυνεσθε να σκληρυνηθε εναντιον μου; ⁴Και εαν τωοντι εσφαλα, το σφαλα μου μενει εν εμοι. ⁵Αλλ' εαν θελητε εξαπαντος να μεγαλυνηθε εναντιον μου, και να ριπητε κατ' εμου το ονειδος μου, ⁶μαθετε τωρα οτι ο Θεος με κατεστρεψε, και με περιεκυκλωσε με το δικτυον αυτου. ⁷Ιδου, φωναζω, Αδικια· αλλα δεν εισακουομαι· επικαλουμαι, αλλ' ουδεμια κρισις. ⁸Εφραξε την οδον μου, και δεν δυναμαι να περασω, και εθεσε σκοτος εις τας τριβους μου. ⁹Με εξεδυσε την δοξαν μου, και αφηρεσε τον στεφανον της κεφαλης μου. ¹⁰Με ηφανισε πανταχοθεν, και χανομαι· και εξερριζωσε την ελπιδα μου ως δενδρον. ¹¹Και εξηφε κατ' εμου τον θυμον αυτου, και με στοχαζεται ως εχθρον αυτου. ¹²Τα ταγματα αυτου ηλθον ομου και ητοιμασαν την οδον αυτων εναντιον μου, και εστρατοπεδευσαν περιξ της σκηνης μου. ¹³Απεμακρυνεν απ' εμου τους αδελφους μου, και ηλλοτριωθησαν ολωσ απ' εμου οι γνωριμοι μου. ¹⁴Οι πλησιον μου με αφηκαν, και οι γνωστοι μου με ελησμονησαν. ¹⁵Οι κατοικουντες εν τω οικω μου και αι θεραπαιναι μου με στοχαζονται ως ξενον· ξενος κατεσταθη εις τους οφθαλμους αυτων. ¹⁶Καλω τον υπηρετην μου, και δεν αποκρινεται· με το στομα μου ικετευσα αυτον. ¹⁷Η πνοη μου εγεινε ξενη εις την γυναικα μου, και αι παρακλησεις μου εις τα τεκνα της κοιλιας μου. ¹⁸Και αυτα τα παιδαρια με κατεφρονησαν· εσηκωθη, και ελαλησαν εναντιον μου. ¹⁹Παντες οι μυστικοι φιλοι μου με εβδελυχησαν· και εκεινοι, τους οποιους ηγαπησα, εστραφησαν εναντιον μου. ²⁰Τα οστα μου εκολληθησαν εις το δερμα μου και εις την σαρκα μου και διεσωθη με το δερμα των οδοντων μου. ²¹Ελεησατε με, ελεησατε με, σεις φιλοι μου· διότι χειρ Θεου με επληγωσε. ²²Δια τι με κατατρεχετε ως ο Θεος, και δεν εχορτασθητε απο των σαρκων μου; ²³Ω και να εγραφοντο οι λογοι μου· να ενετυποντο εν βιβλιω· ²⁴να ενεχαρραττοντο επι βραχων δια σιδηρας γραφιδος και μολυβδου διαπαντος ²⁵Διότι εξευρω οτι ζη ο Λυτρωτης μου, και θελει εγερθη εν τοις εσχαιτοις καιροις επι της γης· ²⁶και αφου μετα το δερμα μου το σωμα τουτο φθαρη, παλιν με την σαρκα μου θελω ιδη τον Θεον· ²⁷τον οποιον αυτος εγω θελω ιδει, και θελουσι θεωρησει οι οφθαλμοι μου, και ουχι αλλος· οι νεφροι μου κατατηκονται εν τω κολπω μου. ²⁸Αλλα σεις επρεπε να ειπητε, Δια τι κατατρεχομεν αυτον; επειδη η ριζα του πραγματος ευρισκεται εν εμοι. ²⁹Φοβηθητε την ρομφαιαν· διότι η ρομφαια ειναι ο εκδικητης των ανομιων, δια να γνωρισθητε οτι υπαρχει κρισις.

20Και απεκριθη Σωφρα ο Νααμαθιτης και ειπε· ²Δια τουτο οι στοχασμοι μου με κινουσιν εις το να αποκριθω, και δια τουτο σπευδω. ³Ηκουσα την εις εμε ονειδιστικην επιπληξιν, και το πνευμα της συνεσεως μου με καμνει να αποκριθω. ⁴Δεν γνωριζεις τουτο παλαιοθεν αφ' ουτου ο ανθρωπος ετεθη επι της γης. ⁵οτι ο θριαμβος των ασεβων ειναι ολιγοχροnios, και η χαρα του υποκριτου στιγμιαια. ⁶Και αν το μεγαλειον αυτου αναβη εις τους ουρανους και η κεφαλη αυτου φθαση εως των νεφελων, ⁷θελει αφανισθη διαπαντος ως κοπρος αυτου· οσοι εβλεπον αυτον θελουσι λεγει, Που εκεινος; ⁸θελει πεταξει ως ονειρον και δεν θελει ευρεθη και, ως ορασις της νυκτος θελει εξαφανισθη. ⁹Και ο οφθαλμος οστις εβλεπεν αυτον δεν θελει ιδει αυτον πλεον· και ο τοπος αυτου δεν θελει πλεον γνωρισει αυτον. ¹⁰Οι υιοι αυτου θελουσι ζητησει την ευνοιαν των πτωχων, και αι χειρες αυτου θελουσιν επιστρεφει τα αγαθα αυτων. ¹¹Τα οστα αυτου γεμουσιν απο των αμαρτηματων της νεοτητος αυτου, και θελουσι κοιμηθη μετ' αυτου εν χωματι. ¹²Αν και η κακια ηναι γλυκεια εν τω στοματι αυτου, κρυπτη αυτην υπο την γλωσσαν αυτου· ¹³αν και περιθαλπη αυτην και δεν αφινη αυτην, αλλα κρατη αυτην εν τω μεσω του ουρανισκου αυτου· ¹⁴ομως η τροφη αυτου θελει αλλοιωθη εις τα εντοσθια αυτου· χολη ασπιδων θελει γεινει εν αυτω. ¹⁵Τα πλουτη οσα κατεπιε, θελει εξεμεσει· ο Θεος θελει εκσπασει αυτα απο της κοιλιας αυτου. ¹⁶Φαρμακιον ασπιδων θελει θηλασει· γλωσσα εχιδνης θελει θανατωσει αυτον. ¹⁷Δεν θελει ιδει τους ποταμους, τους ρυακας τους ρεοντας μελι και βουτυρον. ¹⁸Εκεινο, δια το οποιον εκοπιασε, θελει αποδωσει και δεν θελει καταπιει αυτο· κατα την αποκτησιν θελει γεινει η αποδοσις αυτου, και δεν θελει χαρη. ¹⁹Διοτι κατεθλιψεν, εγκατελιπε τους πενητας· ηρπασεν οικιαν, την οποιαν δεν ωκοδομησε. ²⁰Βεβαιως δεν θελει γνωρισει αναπαυσιν εν τη κοιλια αυτου· δεν θελει διασωσει ουδεν εκ των επιθυμητων αυτου. ²¹Δεν θελει μεινει εις αυτον ουδεν προς τροφην· οθεν δεν θελει ελπισει επι τα αγαθα αυτου. ²²Εν τη πληρει αφθονια αυτου θελει επελθει επ' αυτον στενοχωρια· πασα η δυναμις της ταλαιπωριας θελει επιπεσει επ' αυτον. ²³Ενω καταγινεται να εμπληση την κοιλιαν αυτου, ο Θεος θελει αποστειλει τον θυμον της οργης αυτου επ' αυτον, και θελει επιβρεξει αυτον κατ' αυτου ενω τρωγει. ²⁴Ενω φευγει το οπλον το σιδηρον, το χαλκινον τοξον θελει διαπερασει αυτον. ²⁵Το βελος συρεται και διαπερα το σωμα, και η αστραπτουσα ακμη εξερχεται εκ της χολης αυτου. Τρομοι ειναι επ' αυτον, ²⁶παν σκοτος κρυπτεται εν τοις ταμειοις αυτου· πυρ ασβεστον θελει κατατρωγει αυτον· οσοι εναπελειφθησαν εν τη σκηνη αυτου θελουσι δυστυχει. ²⁷Ο ουρανός θελει ανακαλυφει την ανομιαν αυτου· και η γη θελει σηκωθη κατ' αυτου. ²⁸Η περιουσια του οικου αυτου θελει αφανισθη· θελει διαρρευσει εν τη ημερα της κατ' αυτου οργης. ²⁹Αυτη ειναι η παρα του Θεου μερις του ασεβους ανθρωπου, και η κληρονομια η διωρισμενη

εις αυτον παρα του Θεου.

21Και απεκριθη ο Ιωβ και ειπεν· ²Ακουσατε μετα προσοχης την ομιλιαν μου, και τουτο ας ηναι αντι των παρηγοριων σας. ³Υποφερετε με να λαλησω· και αφου λαλησω, εμπαιζετε. ⁴Μη εις ανθρωπον παραπονουμαι εγω; δια τι λοιπον να μη ταραχθη το πνευμα μου; ⁵Εμβλεψατε εις εμε και θαυμασατε, και βαλετε χειρα επι στοματος. ⁶Μονον να ενθυμηθω, ταραττομαι, και τρομος κυριευει την σαρκα μου. ⁷Δια τι οι ασεβεις ζωσι, γηρασκουσι, μαλιστα ακμαζουσιν εις πλουτη; ⁸Το σπερμα αυτων στερεουται εμπροσθεν αυτων μετ' αυτων, και τα εκγονα αυτων εμπροσθεν των οφθαλμων αυτων. ⁹Αι οικιαι αυτων ειναι ασφαλεις απο φοβου· και ραβδος Θεου δεν ειναι επ' αυτους. ¹⁰Ο βους αυτων συλλαμβανει και δεν αποτυγχανει· η δαμαλις αυτων τικτει και δεν αποβαλλει. ¹¹Απολουσι τα τεκνα αυτων ως προβατα, και τα παιδια αυτων σκιρτωσι. ¹²Λαμβανουσι το τυμπανον και την κιθαραν και ευφραινονται εις τον ηχον του οργανου. ¹³Διαγουσι τας ημερας αυτων εν αγαθοις και εν μια στιγμη καταβαινουσιν εις τον αδην. ¹⁴Και λεγουσι προς τον Θεον, αποστηθι αφ' ημων, διοτι δεν θελομεν να γνωρισωμεν τας οδους σου· ¹⁵τι ειναι ο Παντοδυναμος δια να δουλευωμεν αυτον; και τι ωφελουμεθα επικαλουμενοι αυτον; ¹⁶Ιδου, τα αγαθα αυτων δεν ειναι εν τη χειρι αυτων· μακραν απ' εμου η βουλη των ασεβων. ¹⁷Ποσακις σβυνεται ο λυχνος των ασεβων, και ερχεται η καταστροφη αυτων επ' αυτους· Ο Θεος διαμοιραζει εις αυτους ωδινας εν τη οργη αυτου. ¹⁸Ειναι ως αχυρον εμπροσθεν του ανεμου· και ως κονιορτος, τον οποιον αρπαζει ο ανεμοστροβιλος. ¹⁹Ο Θεος φυλαττει την ποινην της ανομιαις αυτων δια τους υιους αυτων· ανταποδιδει εις αυτους, και θελουσι γνωρισει τουτο. ²⁰Οι οφθαλμοι αυτων θελουσιν ιδει την καταστροφην αυτων, και θελουσι πιει απο του θυμου του Παντοδυναμου. ²¹Διοτι ο ασεβης ποιαν ηδονην εχει μεθ' εαυτον εν τω οικω αυτου, αφου κοπη εις το μεσον ο αριθμος των μηνων αυτου; ²²Θελει διδαξει τις τον Θεον γνωσιν; και αυτος κρινει τους υψηλους. ²³Ο μεν αποθηνησκει εν τω ακρω της ευδαιμονιας αυτου, ενω ειναι κατα παντα ευτυχης και ησυχος· ²⁴τα πλευρα αυτου ειναι πληρη παχους, και τα οστα αυτου ποτιζονται μυελον. ²⁵Ο δε αποθηνησκει εν πικρια ψυχης, και ποτε δεν εφαγεν εν ευφροσυνη. ²⁶Θελουσι κοιτεσθαι ομου εν τω χωματι, και σκωληκες θελουσι σκεπασει αυτους. ²⁷Ιδου, γνωριζω τους διαλογισμους σας, και τας πονηριας τας οποιας μηχανασθε κατ' εμου. ²⁸Διοτι λεγετε, Που ο οικος του αρχοντος; και που η σκηνη της κατοικησεως των ασεβων; ²⁹Δεν ηρωτησατε τους διαβαινοντας την οδον; και τα σημεια αυτων δεν καταλαμβανετε; ³⁰Οτι ο ασεβης φυλαττεται εις ημεραν αφανισμου, εις ημεραν οργης φερεται. ³¹Τις θελει φανερωσει εμπροσθεν αυτου την οδον αυτου; και τις θελει ανταποδωσει εις αυτον ο, τι αυτος επραξε; ³²και αυτος θελει φερθη εις τον ταφον, και θελει διαμενει εν τω μνη-

ματι. ³³Οι βωλοι της κοιλαδος θελουσιν εισθαι γλυκεις εις αυτον, και πας ανθρωπος θελει υπαγει κατοπιν αυτου, καθως αναριθμητοι προπορευονται αυτου. ³⁴Πως λοιπον με παρηγορειτε ματαιως, αφου εις τας αποκρισεις σας μενει ψευδος;

22 Και απεκριθη Ελιφας ο Θαιμανιτης και ειπε· ²Δυνατοσ ανθρωπος να ωφεληση τον Θεον, διоти φρονιμος ων δυναται να ωφελη εαυτον; ³Ειναι ευχαριστησις εις τον Παντοδυναμον, εαν ησαι δικαιος; η κερδος, εαν καθιστας αμεμπτους τας οδους σου; ⁴Μηπως φοβουμενος σε θελει σε ελεγξει και θελει ελθει εις κρισιν μετα σου; ⁵Η κακια σου δεν ειναι μεγαλη; και αι ανομιαι σου απειροι; ⁶Διotti ελαβες ενεχυρον παρα του αδελφου σου αναιτιως και εστερησας τους γυμνους απο του ενδυματος αυτων. ⁷Δεν εποτισας υδωρ τον διψωντα, και ηρηθησ αρτον εις τον πεινωντα. ⁸Ο δε ισχυρος ανθρωπος απελαμβανε την γην· και ο περιβλεπτος κατωκει εν αυτη. ⁹Χηρας απεβαλες αβοηθητους, και οι βραχιονες των ορφανων συνετριβησαν υπο σου. ¹⁰Δια τουτο παγιδες σε περιεκυκλωσαν, και φοβος αφνιδιος σε ταραττει· ¹¹και σκοτος, ωστε δεν βλεπεις· και πλημμυρα υδατων σε σκεπαζει. ¹²Δεν ειναι ο Θεος εν τοις υψηλοις του ουρανου; και θεωρησον το υφος των αστρων, ποσον υψηλα ειναι. ¹³Και συ λεγεις, Τι γνωριζει ο Θεος; δυναται να κρινη δια του γνοφου; ¹⁴Νεφη αποκρυπτουσιν αυτον, και δεν βλεπει, και τον γυρον του ουρανου διαπορευεται. ¹⁵Μηπως θελεις φυλαξει την παντοτεινην οδον, την οποιαν επατησαν οι ανομοι; ¹⁶Οιτινες αφηρησασθησαν αωρος, και το θεμελιον αυτων κατεποντισε χειμαρρος· ¹⁷οιτινες ειπον προς τον Θεον, αποστηθι αφ' ημων· και τι θελει καμει ο Παντοδυναμος εις αυτους; ¹⁸Αλλ' αυτος ενεπλησεν αγαθων τους οικους αυτων· πλην μακραν απ' εμου η βουλη των ασεβων. ¹⁹Οι δικαιοι βλεπουσι και αγαλλονται· και οι αθωοι μυκτηριζουσιν αυτους. ²⁰Η μεν περιουσια ημων δεν ηφρανισθη, το υπολοιπον ομως αυτων κατατρωγει πυρ. ²¹Οικειωθητι λοιπον μετ' αυτου και εσο εν ειρηνη· ουτω θελει ελθει καλον εις σε. ²²Δεχθητι λοιπον τον νομον εκ του στοματος αυτου, και βαλε τους λογους αυτου εν τη καρδια σου. ²³Εαν επιστρεψης προς τον Παντοδυναμου, θελεις ανοικοδομηθη, εκδιωξας την ανομιαν μακραν απο των σκηνων σου. ²⁴Και θελεις επισωρευσει το χρυσιον ως χωμα και το χρυσιον του Οφειρ ως τας πετρας των χειμαρρων. ²⁵Και ο Παντοδυναμος θελει εισθαι ο υπερασπιστης σου, και θελεις εχει πληθος αργυριου. ²⁶Διotti τοτε θελεις ευφραινεσθε εις τον Παντοδυναμον, και θελεις υψωσει το προσωπον σου προς τον Θεον. ²⁷Θελεις δεθη αυτου, και θελει σου εισακουσει, και θελεις αποδωσει τας ευχας σου. ²⁸Και ο, τι αποφασισης, θελει κατορθουσθαι εις σε· και το φως θελει φεγγει επι τας οδους σου. ²⁹Οταν ταπεινωθη τις, τοτε θελεις ειπει, Ειναι υψωσις· διotti θελει σωσει τον κεκυφοτα τους οφθαλμους. ³⁰Θελει σωσει και τον μη αθων· ναι, δια της καθαροτητος των χειρων σου θελει σωθη.

23 Και απεκριθη ο Ιωβ και ειπε· ²Και την σημερον το παραπονον μου ειναι πικρον· η πληγη μου ειναι βαρύτερα του στεναγμου μου. ³Ειθε να ηξευρον που να ευρω αυτον· ηθελον υπαγει εως του θρονου αυτου· ⁴ηθελον εκθεσει κρισιν ενωπιον αυτου, και ηθελον εμπλησει το στομα μου αποδειξεων· ⁵ηθελον γνωρισει τους λογους πουσ οποιους ηθελε μοι αποκριθη, και ηθελον νοησει τι ηθελε μοι ειπει. ⁶Μη εν πληθει δυναμεως θελει διαμαχεσθαι μετ' εμου; ουχι· αλλ' ηθελε βαλει εις εμε προσοχην. ⁷Τοτε ηδυνατο ο δικαιος να διαλεχθη μετ' αυτου· και ηθελον ελευθερωθη διαπαντος απο του κριτου μου. ⁸Ιδου, υπαγω εμπρος, αλλα δεν ειναι· και οπισω, αλλα δεν βλεπω αυτον· ⁹εις τα αριστερα, οταν εργαζεται, αλλα δεν δυναμαι να ιδω αυτον. Κρυπτεται εις τα δεξια, και δεν βλεπω αυτον. ¹⁰Γνωριζει ομως την οδον μου· με εδοκιμασε· θελω εξελθει ως χρυσιον. ¹¹Ο πουσ μου ενεμεινεν εις τα βηματα αυτου· εφυλαξα την οδον αυτου και δεν εξεκλινα· ¹²την εντολην των χειλεων αυτου, και δεν ωπισθοδρομησα· διετηρησα τους λογους του στοματος αυτου, μαλλον παρα την αναγκαιαν μου τροφην. ¹³Διotti αυτος ειναι εν μια βουλη· και τις δυναται να αποστρεψη αυτον; και ο, τι επιθυμει η ψυχη αυτου, καμνει. ¹⁴Διotti εκτελει το ορισθεν εις εμε· και πολλα τοιαυτα ειναι μετ' αυτου. ¹⁵Δια τουτο καταπλητομαι απο προσωπου αυτου· συλλογιζομαι και φριττω απ' αυτου· ¹⁶διotti ο Θεος εμαλακωσε την καρδιαν μου, και ο Παντοδυναμος με κατεπληξεν· ¹⁷επειδη δεν απεκοπην προ του σκοτους, και δεν εκρυψε τον γνοφον απο του προσωπου μου.

24 Επειδη οι καιροι δεν ειναι κεκρυμμενοι απο του Παντοδυναμου, δια τι οι γνωριζοντες αυτον δεν βλεπουσι τας ημερας αυτου; ²Μετακινουσιν ορια· αρπαζουσι ποιμνια και ποιμαινουσιν· ³αφαιρουσι την ονον των ορφανων· λαμβανουσι τον βουν της χηρας εις ενεχυρον· ⁴εξωθουσι τους ενδεεις απο της οδου· οι πτωχοι της γης ομου κρυπτονται. ⁵Ιδου, ως αγριοι ονοι εν τη ερημω, εξερχονται εις τα εργα αυτων εγειρομενοι πρωι δια αρπαγην· η ερημος διδει τροφην δι' αυτους και δια τα τεκνα αυτων. ⁶Θεριζουσιν αγρον μη οντα εαυτων, και τρυγωσιν αμπελον αδικιας. ⁷Καμνουσι τους γυμνους να νυκτερευωσιν ανευ ιματιου, και δεν εχουσι σκεπασμα εις το ψυχος. ⁸Υγραινονται εκ των βροχων των ορειων και εναγκαλιζονται τον βραχον, μη εχοντες καταφυγιον. ⁹Εκεινοι αρπαζουσι τον ορφανον απο του μαστου, και λαμβανουσιν ενεχυρον παρα του πτωχου· ¹⁰καμνουσιν αυτον να υπαγη γυμνος ανευ ιματιου, και οι βασταζοντες τα χειροβολα μενουσι πεινωντες. ¹¹Οι εκπειζοντες το ελαιον εντος των τοιχων αυτων και πατουντες τους ληνους αυτων, διψωσιν. ¹²Ανθρωποι στεναζουσιν εκ της πολεως, και η ψυχη των πεπληγωμενων βοα· αλλ' ο Θεος δεν επιθετει εις αυτους αφροσυνην. ¹³Ουτοι ειναι εκ των ανθισταμενων εις το φως· δεν γνωριζουσι τας οδους αυτου, και δεν μενουσιν εν ταις τριβοις αυτου. ¹⁴Ο φονευς

εγειρομενος την αυγη φονευει τον πτωχον και τον ενδεη, την δε νυκτα γινεται ως κλεπτης. ¹⁵Ο οφθαλμος ομοιως του μοιχου παραφυλαττει το νυκτωμα, λεγων, Οφθαλμος δεν θελει με ιδει· και καλυπτει το προσωπον αυτου. ¹⁶Εν τω σκοτει διατρυπωσι τας οικιας, τας οποιας την ημεραν εσημειωσαν δι' εαυτους. Δεν γνωριζουσι φως· ¹⁷διοτι η αυγη ειναι εις παντας αυτους σκια θανατου· εαν τις γνωριση αυτους, ειναι τρομοι σκιας θανατου. ¹⁸Ειναι ελαφροι επι το προσωπον των υδατων· η μερις αυτων ειναι κατηραμενη επι της γης· δεν βλεπουσι την οδον των αμπελων. ¹⁹Η ξηρασια και η θερμοτης αρπαζουσι τα υδατα της χιονος, ο δε ταφος τους αματωλους. ²⁰Η μητρα θελει λησμονησει αυτους· ο σκωληξ θελει βοσκεσθαι επ' αυτους· δεν θελουσιν ελθει πλεον εις ενθυμησιν· και η αδικια θελει συντριφθη ως ξυλον. ²¹Κακοποιουσι την στειραν την ατεκνον· και δεν αγαθοποιουσι την χηραν· ²²και κατακρατουσι τους δυνατους δια της δυναμεως αυτων· εγειρονται, και δεν ειναι ουδεις ασφαλης εν τη ζωη αυτου. ²³Εδωκε μεν ο Θεος εις αυτους ασφαλειαν και αναπαυονται· ομως οι οφθαλμοι αυτου ειναι επι τας οδους αυτων. ²⁴Υψονονται ολιγον καιρον και δεν υπαρχουσι, και καταβαλλονται ως παντες· σηκονονται εκ του μεσου και αποκοπτονται ως η κεφαλη των ασταχυων· ²⁵και εαν τωρα δεν ηναι ουτω, τις θελει με διαψευσει και εξουθενισει τους λογους μου;

25Και απεκριθη Βιλδαδ ο Σαυχιτης και ειπεν· ²Εξουσιαι και φοβος ειναι μετ' αυτου· εκτελει ειρηνην εις τα υψη αυτου. ³Υπαρχει αριθμος των στρατευματων αυτου; και επι τινα δεν ανατελλει το φως αυτου; ⁴Πως λοιπον δυναται ανθρωπος να δικαιωθη ενωπιον του Θεου; η πως δυναται να ηναι καθαρος ο γεγεννημενος εκ γυναικος; ⁵Ιδου, και αυτη η σεληνη δεν ειναι λαμπρα, και οι αστερες δεν ειναι καθαροι ενωπιον αυτου. ⁶Ποσον ολιγωτερον ο ανθρωπος, σαπρια; και ο υιος του ανθρωπου, ο σκωληξ;

26Και απεκριθη ο Ιωβ και ειπε· ²Ποσον εβοηθησας τον αδυνατον· εσωσας βραχιονα ανισχυρον. ³Ποσον συνεβουλευσας τον ασοφον και εντελη συνεσιν εδειξας· ⁴Προς τινα απηγγειλας τους λογους; και τινος πνοη εξηληθεν απο σου; ⁵Οι νεκροι τρεμουσιν αυτον υποκατωθεν των υδατων, και οι συγκατοικουντες μετ' αυτων. ⁶Γυμνος ο αδης εμπροσθεν αυτου, και η απωλεια δεν εχει σκεπασμα. ⁷Εκτεινει τον βορειαν επι το κενον· κρεμα την γην επι το μηδεν. ⁸Δεσμειει τα υδατα εις τας νεφελας αυτου· και η νεφελη δεν σχιζεται υποκατω αυτων. ⁹Σκεπαζει το προσωπον του θρονου αυτου· εκτεινει το νεφος αυτου επ' αυτον. ¹⁰Περιεκυκλωσε τα υδατα με ορια, εως της συντελειας του φωτος και του σκοτους. ¹¹Οι στυλοι του ουρανου τρεμουσι και εξιστανται απο της επιτιμησεως αυτου. ¹²Ταραττει την θαλασσαν δια της δυναμεως αυτου, και δια της συνεσεως αυτου καταδαμαζει την υπερηφανιαν αυτης. ¹³Δια του πνευματος

αυτου εκοσμησε τους ουρανους· η χειρ αυτου εσχηματισε τον συστρεφομενον οφιν. ¹⁴Ιδου, ταυτα ειναι μερη των οδων αυτου· αλλα ποσον ελαχιστον πραγμα ακουομεν περι αυτου; την δε βροντην της δυναμεως αυτου τις δυναται να εννοηση;

27Και εξηκολουθησεν ο Ιωβ την παραβολην αυτου και ειπε· ²Ζη ο Θεος, ο αποβαλων την κρισιν μου, και ο Παντοδυναμος, ο πικρανας την ψυχην μου, ³οτι παντα τον χρονον ενοσω η πνοη μου ειναι εν εμοι και το πνευμα του Θεου εις τους μυκτηρας μου, ⁴τα χειλη μου δεν θελουσι λαλησει αδικιαν και η γλωσσα μου δεν θελει μελετησει δολον. ⁵Μη γενοιτο εις εμε να σας δικαιωσω· εως να εκπνευσω, δεν θελω απομακρυνει την ακεραιότητα μου απ' εμου. ⁶Θελω κρατει την δικαιοσυνην μου και δεν θελω αφησει αυτην· η καρδια μου δεν θελει με ελεγεξει ενοσω ζω. ⁷Ο εχθρος μου να ηναι ως ο ασεβης και ο ανισταμενος κατ' εμου ως ο παρανομος. ⁸Διοτι τις η ελπις του υποκριτου, αν και επλεονεκτησεν, οταν ο Θεος αποσπα την ψυχην αυτου; ⁹Αρα γε θελει ακουσει ο Θεος την κραυγην αυτου, οταν επεληθη επ' αυτον συμφορα; ¹⁰Θελει ευφραινεσθαι εις τον Παντοδυναμον; θελει επικαλεισθαι τον Θεον εν παντι καιρω; ¹¹θελω σας διδαξει τι ειναι εν τη χειρι του Θεου· ο, τι ειναι παρα τω Παντοδυναμω, δεν θελω κρυψει αυτο. ¹²Ιδου, σεις παντες ειδατε· δια τι λοιπον εισθε ολως τοσον ματαιοι; ¹³Τουτο ειναι παρα Θεου η μερις του ασεβους ανθρωπου, και η κληρονομια των δυναστων, την οποιαν θελουσι λαβει παρα του Παντοδυναμου. ¹⁴Εαν οι υιοι αυτου πολλαπλασιασθωσιν, ειναι δια την ρομφαιαν· και οι εκγονοι αυτου δεν θελουσι χορτασθη αρτον. ¹⁵Οι εναπολειφθεντες αυτου θελουσι ταφη εν θανατω· και αι χηραι αυτου δεν θελουσι κλαυσει. ¹⁶Και αν επισωρευση αργυριον ως το χωμα και ετοιμαση ιματια ως τον πληον· ¹⁷δυναται μεν να ετοιμαση, πλην ο δικαιος θελει ενδυθη αυτα· και ο αθως θελει διαμοιρασθη το αργυριον. ¹⁸Οικοδομει τον οικον αυτου ως το σαρακιον, και ως καλυβην, την οποιαν καμνει ο αγροφυλαξ. ¹⁹Πλαγιαζει πλουσιος, πλην δεν θελει συναχθη ανοιγει τους οφθαλμους αυτου και δεν υπαρχει. ²⁰Τρομοι συλλαμβανουσιν αυτον ως υδατα, ανεμοστροβιλος αρπαζει αυτον την νυκτα. ²¹Σηκονει αυτον ανατολικος ανεμος, και υπαγει· και αποσπα αυτον απο του τοπου αυτου. ²²Διοτι ο Θεος θελει ριφει κατ' αυτου συμφορας και δεν θελει φεισθη· απο της χειρος αυτου σπευδει να φυγη. ²³Θελουσι κροτησει τας χειρας αυτων επ' αυτον, και θελουσι συριξει αυτον απο του τοπου αυτων.

28Βεβαιως ειναι τοπος του αργυριου οθεν εξαγεται, και τοπος του χρυσιου οπου καθαριζεται· ²ο σιδηρος λαμβανεται εκ της γης και ο χαλκος χυνεται εκ της πετρας. ³Βαλλει μεν ο ανθρωπος ορια εις το σκοτος και ανιχνευει τα παντα μεχρι τελειοτητος· τους λιθους του σκοτους και της σκιας του θανατου. ⁴Χειμαρρος εξορμα

εκ του τοπου οπου κατοικει· υδατα αδοκιμαστα υπο του ποδος· ταυτα ολιγοστευουσι και αναχωρουσιν απο των ανθρωπων. ⁵Περι δε της γης, εξ αυτης εξερχεται ο αρτος και υποκατωθεν αυτης ανασκαπτεται ως υπο πυρος· ⁶οι λιθοι αυτης ειναι τοπος σαπφειρων· και εν αυτη χωμα χρυσιου. ⁷Την οδον εκεινην δεν γνωριζει πτηνον και οφθαλμος γυπος δεν ειδεν αυτην· ⁸τα θηρια δεν επατησαν αυτην, ο αγριος λεων δεν επερασε δι' αυτης. ⁹Εκτεινει την χειρα αυτου επι τον σκληρον βραχον· ανατρεπει τα ορη απο της ριζης. ¹⁰Εγκοπτει ποταμους μεταξυ των βραχων· και ο οφθαλμος αυτου ανακαλυπτει παν πολυτιμον. ¹¹Δεσμευει των ποταμων την πλημμυραν· και το κεκρυμμενον εκφερεει εις φως. ¹²Αλλ' η σοφια ποθεν θελει ευρεθη; και που ειναι ο τοπος της συνεσεως; ¹³Ο ανθρωπος δεν γνωριζει την τιμην αυτης· και δεν ευρισκεται εν τη γη των ζωντων. ¹⁴Η αβυσσος λεγει, δεν ειναι εν εμοι· και η θαλασσα λεγει, δεν ειναι μετ' εμου. ¹⁵Δεν δυναται να δοθη χρυσιον αντ' αυτης· και αργυριον δεν δυναται να ζυγισθη εις ανταλλαγμα αυτης. ¹⁶Δεν δυναται να εκτιμηθη με το χρυσιον του Οφειρ, με τον πολυτιμον ονυχια και σαπφειρον. ¹⁷Το χρυσιον και ο κρυσταλλος δεν δυναται να εξισωθωσι με αυτην· και ανταλλαγμα αυτης να γεινη με σκευη καθαρωτατου χρυσιου. ¹⁸Δεν θελει μνημονευθη κοραλλιον, η μαργαριται· διοτι η τιμη της σοφιας ειναι υπερτερα των πολυτιμων λιθων. ¹⁹Το τοπαζιον της Αιθιοπιας δεν θελει εξισωθη με αυτην· δεν θελει εκτιμηθη με καθαρων χρυσιον. ²⁰Ποθεν λοιπον ερχεται η σοφια; και που ειναι ο τοπος της συνεσεως; ²¹Ειναι βεβαιως κεκρυμμενη απο των οφθαλμων παντων των ζωντων, και εσκεπασμενη απο των πτηνων του ουρανου. ²²Η απωλεια και ο θανατος λεγουσι, Δια των ωτων ημων ηκουσαμεν την φημην αυτης. ²³Ο Θεος εννοει την οδον αυτης, και αυτος γνωριζει τον τοπον αυτης. ²⁴Επειδη αυτος θεωρει εως των περατων της γης, βλεπει υποκατω παντος του ουρανου, ²⁵δια να ζυγιζη το βαρος των ανεμων, και να σταθμιζη τα υδατα με μετρον. ²⁶Οτε εκαμε νομον δια την βροχην και οδον δια την αστραπην της βροντης, ²⁷τοτε ειδε και εφανερωσεν αυτην· ητοιμασεν αυτην και μαλιστα εξιχνιασεν αυτην. ²⁸Και ειπε προς τον ανθρωπον, Ιδου, ο φοβος του Κυριου, ουτος ειναι η σοφια, και η αποχη απο του κακου συνεσις.

29Και εξηκολουθησεν ο Ιωβ την παραβολην αυτου και ειπεν· ²Ω να ημην ως εις τους παρελθοντας μηνας, ως εν ταις ημεραις οτε ο Θεος με εφυλαττεν· ³οτε ο λυχνος αυτου εφεγγεν επι της κεφαλής μου, και δια του φωτος αυτου περιεπατου εν τω σκοτει· ⁴καθως ημην εν ταις ημεραις της ακμής μου, οτε η ευνοια του Θεου ητο επι την σκηνην μου· ⁵οτε ο Παντοδυναμος ητο μετ' εμου, και τα παιδια μου κυκλω μου· ⁶οτε επλυνον τα βηματα μου με βουτυρον, και ο βραχος εξεχεε δι' εμε ποταμους ελαιου· ⁷οτε δια της πολεως εξηρχομην εις την πυλην, ητοιμαζον την καθεδραν μου εν τη πλατεια· ⁸Οι

νεοι με εβλεπον και εκρυπτοντο· και οι γεροντες εγειρομενοι ισταντο. ⁹Οι αρχοντες επαυον ομιλουντες και εβαλλον χειρα επι το στομα αυτων. ¹⁰Η φωνη των εγκριτων εκρατειτο, και η γλωσσα αυτων εκολλατο εις τον ουρανισκον αυτων. ¹¹Οτε το ωτιον ηκουε και με εμακαριζε, και ο οφθαλμος εβλεπε και εμαρτυρει υπερ εμου· ¹²διοτι ηλευθερουν τον πτωχον βοωντα και τον ορφανον τον μη εχοντα βοηθον. ¹³Η ευλογια του απολλυμενου ηρχετο επ' εμε· και την καρδιαν της χηρας ευφραινον. ¹⁴Εφορουν δικαιοσυνην και ενεδυομην την ευθυτητα μου ως επενδυτην και διαδημα. ¹⁵Ημην οφθαλμος εις τον τυφλον και πους εις τον χωλον εγω. ¹⁶Ημην πατηρ εις τους πτωχους, και την δικην την οποιαν δεν εγνωριζον εξιχνιαζον. ¹⁷Και συνετριβον τους κυνοδοντας του αδικου και απεσπων το θηραμα απο των οδοντων αυτου. ¹⁸Τοτε ελεγον, θελω αποθανει εν τη φωλεα μου και ως την αμμον θελω πολλαπλασιασει τας ημερας μου. ¹⁹Η ριζα μου ητο ανοικτη προς τα υδατα, και η δροσος διενυκτερευεν επι των κλαδων μου. ²⁰Η δοξα μου ανενεουτο εν εμοι, και το τοξον μου εκρατυνετο εν τη χειρι μου. ²¹Με ηχροαζοντο προσεχοντες και εις την συμβουλην μου εσιωπων. ²²Μετα τους λογους μου δεν προσεθετον ουδεν, και η ομιλια μου εσταλαζεν επ' αυτους. ²³Και με περιεμενον ως την βροχην· και ησαν κεχηνοτες ως δια την οφιμιον βροχην. ²⁴Εγγελων προς αυτους, και δεν επιστευον· και την φαιδροτητα του προσωπου μου δεν αφινον να πεση. ²⁵Εαν ηρεσκομην εις την οδον αυτων, εκαθημην πρωτος, και κατεσκηνον ως βασιλευς εν τω στρατευματι, ως ο παρηγορων τους τεθλιμμενους.

30Αλλα τωρα οι νεωτεροι μου την ηλικιαν με περιγελωσι, των οποιων τους πατερας δεν ηθελον καταδεχθη να βαλω μετα των κυνων του ποιμνιου μου. ²Και εις τι τωοντι ηδυνατο να με ωφεληση η δυναμις των χειρων αυτων, εις τους οποιους η ισχυς εξελιπε; ³Δι' ενδειαν και πειναν ησαν απομεμονωμενοι· εφευγον εις γην ανυδρον, σκοτεινην, ηφανισμενην και ερημον· ⁴εκοπτον μολοχην πλησιον των θαμνων και την ριζαν των αρχευθων δια τροφην αυτων. ⁵Ησαν εκ μεσου δεδιωγμενοι· εφωναζον επ' αυτους ως κλεπτας. ⁶Κατωκου εν τοις κρημνοις των χειμαρρων, ταις τρυπαις της γης και τοις βροχοις. ⁷Μεταξυ των θαμνων ωγκωντο· υποκατω των ακανθων συνηγοντο· ⁸αφρονες και δυσφημοι, εκδεδιωγμενοι εκ της γης. ⁹Και τωρα εγω ειμαι το τραγωδιον αυτων, ειμαι και η παροιμια αυτων. ¹⁰Με βδελυττονται, απομακρυνονται απ' εμου, και δεν συστελλονται να πτωσιν εις το προσωπον μου. ¹¹Επειδη ο Θεος διελυσε την υπεροχην μου και με εθλιψεν, απερριψαν και αυτοι τον χαλινον εμπροσθεν μου. ¹²Εκ δεξιων ανιστανται οι νεοι· απωθουσι τους ποδας μου, και ετοιμαζουσι κατ' εμου τας ολεθριους οδους αυτων. ¹³Ανατρεπουσι την οδον μου, επαυξανουσι την συμφοραν μου, χωρις να εχωσι βοηθον. ¹⁴Εφορμωσιν ως σφοδρα πλημμυρα, επι της ερημωσεως μου περικυλιονται. ¹⁵Τρομοι εστραφησαν επ' εμε· κατα-

διωκουσι την ψυχην μου ως ανεμος· και η σωτηρια μου παρερχεται ως νεφος. ¹⁶Και τώρα η ψυχη μου εξεχυθη εντος μου· ημεραι θλιψεως με κατελαβον. ¹⁷Την νυκτα τα οστα μου διεπερασθησαν εν εμοι, και τα νευρα μου δεν αναπαυονται. ¹⁸Υπο της σφοδρας δυναμεως ηλλοιωθη το ενδυμα μου· με περισφιγγει ως το περιλαιμιον του χιτωνος μου. ¹⁹Με ερριψεν εις τον πληλον, και ωμοιωθην με χωμα και κονιν. ²⁰Κραζω προς σε, και δεν μοι αποκρινεσαι· ισταμαι, και με παραβλεπεις. ²¹Εγεινες ανελεημων προς εμε· δια της κραταιας χειρος σου με μαστιγονεις. ²²Με εσηκωσας επι τον ανεμον· με επεβιβασας και διελυσας την ουσιαν μου. ²³Εξευρω μεν οτι θελεις με φερει εις θανατον και τον οικον τον προσδιωρισμενον εις παντα ζωντα. ²⁴Αλλα δεν θελει εκτεινει χειρα εις τον ταφον, εαν κραζωσι προς αυτον οταν αφανιζη. ²⁵Δεν εκλαυσα εγω δια τον οντα εν ημεραις σκληραις, και ελυπηθη η ψυχη μου δια τον πτωχον; ²⁶Ενω περιεμενον το καλον, τοτε ηλθε το κακον· και ενω ανεμενον το φως, τοτε ηλθε το σκοτος. ²⁷Τα εντοσθια μου ανεβρασαν και δεν ανεπαυθησαν· ημεραι θλιψεως με προεφθασαν. ²⁸Περιεπατησα μελαγχροινος ουχι υπο ηλιου· εσηκωθη, εβοησα εν συναξει. ²⁹Εγεινα αδελφος των δρακοντων και συντροφος των στρουθοκαμηλων. ³⁰Το δερμα μου εμαυρισεν επ' εμε, και τα οστα μου κατεκαυθησαν υπο της φλογωσεως. ³¹Η δε κιθαρα μου μετεβληθη εις πενθος και το οργανον μου εις φωνην κλαιοντων.

31Εκαμον συνθηκην μετα των οφθαλμων μου· και πως να εχω τον στοχασμον μου επι παρθενον; ²και τι το μεριδιον παρα Θεου ανωθεν; και η κληρονομια του Παντοδυναμου εκ των υψηλων; ³Ουχι αφανισμος δια τον ασεβη; και ταλαιπωρια δια τους εργατας της ανομιας; ⁴δεν βλεπει αυτος τας οδους μου και απαριθμει παντα τα βηματα μου; ⁵Εαν περιεπατησα με ψευδος, η ο πους μου εσπευσεν εις δολον, ⁶ας με ζυγιση δια της σταθμης της δικαιοσυνης και ας γνωριση ο Θεος την ακεραιοτητα μου. ⁷αν το βημα μου εξετραπη απο της οδου και η καρδια μου επηκολουθησε τους οφθαλμους μου, και αν κηλις προσεκολληθη εις τας χειρας μου. ⁸να σπειρω, και αλλος να φαγη· και να εκριζωθωσιν οι εκγονοι μου. ⁹Αν η καρδια μου ηπατηθη υπο γυναικος, η παρεμονευσα εις την θυραν του πλησιον μου, ¹⁰η γυνη μου να αλεση δι' αλλον, και αλλοι να πεσωσιν επ' αυτην. ¹¹Διοτι μιaron ανομημα τουτο και αμαρτημα καταδικον· ¹²διοτι ειναι πυρ κατατρωγον μεχρις αφανισμού, και ηθελεν εκριζωσει παντα τα γεννηματα μου. ¹³Αν κατεφρονησα την κρισιν του δουλου μου η της δουλης μου, οτε διεφεροντο προς εμε, ¹⁴τι θελω καμει τοτε, οταν εγερθη ο Θεος; και οταν επισκεφθη, τι θελω αποκριθη προς αυτον; ¹⁵Ο ποιησας εμε εν τη κοιλια, δεν εποιησε και εκεινον; και δεν εμορφωσεν ημας ο αυτος εν τη μητρα; ¹⁶Αν ηρηθη την επιθυμια των πτωχων, η εμαρανα τους οφθαλμους της χηρας, ¹⁷η εφαγον μονος τον αρτον μου, και ο ορφανος δεν εφαγεν εξ αυτου. ¹⁸διοτι ο μεν εκ νεοτητος μου ετρε-

φето μετ' εμου, ως μετα πατρος, την δε εκ κοιλιας της μητρος μου ωδηγησα· ¹⁹αν ειδον τινα απολλυμενον δι' ελλειψιν ενδυματος η πτωχον χωρις σκεπασματος, ²⁰αν οι νεφροι αυτου δεν με ευλογησαν και δεν εθερμανθη με το μαλλιον των προβατων μου, ²¹αν εσηκωσα την χειρα μου κατα του ορφανου, βλεπων οτι υπερισχυον εν τη πυλη, ²²να πεση ο βραχιων μου εκ του ωμου, και η χειρ μου να συντριφθη εκ του αγκωνος. ²³Διοτι ο παρα του Θεου ολεθρος ητο εις εμε φοικη και δια την μεγαλειότητα αυτου δεν ηθελον δυνηθη να ανθεξω. ²⁴Αν εθεσα εις το χρυσιον την ελπιδα μου, η ειπα προς το καθαρων χρυσιον, Συ εισαι το θαρρος μου, ²⁵αν ευφρανθην διοτι ο πλουτος μου ητο μεγας και διοτι η χειρ μου ευρηκεν αφθονιαν, ²⁶αν εθεωρουν τον ηλιον αναλαμποντα η την σεληνην περιπατουσαν εν τη λαμπροτητι αυτης, ²⁷και η καρδια μου εθελχθη κρυφως, η με το στομα μου εφιλησα την χειρα μου, ²⁸και τουτο ηθελεν εισθαι ανομημα καταδικον· διοτι ηθελον αρνηθη τον Θεον τον Υψιστον. ²⁹Αν εχαρη εις τον αφανισμον του μισουντος με, η επεχαρην οτε ευρηκεν αυτον κακον· ³⁰διοτι ουδε αφηκα το στομα μου να αμαρτηση, ευχομενος καταραν εις την ψυχην αυτου. ³¹αν οι ανθρωποι της σκηνης μου δεν ειπον, τις θελει δειξει ανθρωπον μη χορτασθεντα απο των κρεατων αυτου; ³²Ο ξενος δεν διενυκτερευεν εξω· ηνοιγον την θυραν μου εις τον οδοιπορον· ³³αν εσκεπασα την παραβασιν μου ως ο Αδαμ, κρυπτων την ανομιαν μου εν τω κολπω μου. ³⁴διοτι μηπως εφοβουμην μεγα πληθος, η με ετρομαζεν η καταφρονησις των οικογενειων, ωστε να σιωπησω και να μη εκβω εκ της θυρας; ³⁵Ω να ητο τις να με ηκουεν. Ιδου, η επιθυμια μου ειναι να απεκρινετο ο Παντοδυναμος εις εμε, και ο αντιδικος μου να εγραφε βιβλιον. ³⁶Βεβαιως ηθελον βαστασει αυτο επι του ωμου μου, ηθελον περιδεσει αυτο στεφανον επ' εμε. ³⁷ηθελον φανερωσει προς αυτον τον αριθμον των βηματων μου· ως αρχων ηθελον πλησιασει εις αυτον. ³⁸Αν ο αγρος μου καταβοα εναντιον μου και κλαιωσιν ομου οι αυλακες αυτου, ³⁹αν εφαγον τον καρπον αυτον χωρις μισθον, η εκαμον να εκβη η ψυχη των γεωργων αυτου, ⁴⁰Ας φυτρωσωσι τριβολοι αντι σιτου και ζιζανια αντι κριθης. Ετελειωσαν οι λογοι του Ιωβ.

32Επαυσαν δε και οι τρεις ουτοι ανθρωποι αποκρινομενοι προς τον Ιωβ, διοτι ητο δικαιος εις τους οφθαλμους αυτου. ²Τοτε εξηφθη ο θυμος του Ελιου, υιου του Βαραχιηλ του Βουζιτου, εκ της συγγενειας του Αραμ· κατα του Ιωβ εξηφθη ο θυμος αυτου, διοτι εδικαιονεν εαυτον μαλλον παρα τον Θεον. ³Και κατα των τριων αυτου φιλων εξηφθη ο θυμος αυτου, διοτι δεν ευρηκαν αποκρισιν και κατεδικασαν τον Ιωβ. ⁴Ο δε Ελιου περιεμενε να λαληση προς τον Ιωβ, διοτι εκεινοι ησαν γεροντοτεροι αυτου. ⁵Οτε δε ο Ελιου ειδεν, οτι δεν ητο αποκρισις εν τω στοματι των τριων ανδρων, εξηφθη ο θυμος αυτου. ⁶και απεκριθη ο Ελιου ο υιος του Βαραχιηλ του Βουζιτου και ειπεν· Εγω ειμαι νεος την ηλι-

κιαν, και σεις γεροντες· δια τουτο εφοβηθην και συνεσταλην να σας φανερωσω την γνωμην μου. ⁷Εγω ειπα, Αι ημεραι ας λαλησωσι και το πληθος των ετων ας διδαξη, σοφιαν. ⁸Βεβαιως ειναι πνευμα εν τω ανθρωπω η εμπνευσις ομως του Παντοδυναμου συνετιζει αυτον. ⁹Οι μεγαλητεροι δεν ειναι παντοτε σοφοι· ουτε οι γεροντες νοουσι κρισιν. ¹⁰Δια τουτο ειπα, Ακουσατε μου· θελω φανερωσει και εγω την γνωμην μου. ¹¹Ιδου, επροσμενα τους λογους σας· ηκροασθην τα επιχειρηματα σας, εωσου εξετασητε τους λογους. ¹²Και σας παρετηρουν, και ιδου, ουδεις εξ υμων ηδυνηθη να καταπειση τον Ιωβ, αποκρινομενος εις τους λογους αυτου. ¹³δια να μη ειπητε, Ημεις ευρηκαμεν σοφιαν. Ο Θεος θελει καταβαλει αυτον, ουχι ανθρωπος. ¹⁴Εκεινος δε δεν διηθυνε λογους προς εμε· και δεν θελω αποκριθη προς αυτον κατα τας ομιλιας σας. ¹⁵Εκεινοι ετρομαξαν, δεν απεκριθησαν πλεον· εχασαν τους λογους αυτων. ¹⁶Και περιεμενον, επειδη δεν ελαλουν· αλλ' ισταντο· δεν απεκρινοντο πλεον. ¹⁷Ας αποκριθω και εγω το μερος μου· ας φανερωσω και εγω την γνωμην μου. ¹⁸Διοτι ειμαι πληρης λογων· το πνευμα εντος μου με αναγκαζει. ¹⁹Ιδου, η κοιλια μου ειναι ως οινος οστις δεν ηνοιχθη· ειναι ετοιμη να σπαση, ως ασκοι γλευκου. ²⁰Θελω λαλησει δια να αναπνευσω· θελω ανοιξει τα χειλη μου και αποκριθη. ²¹Μη γενοιτο να γεινω προσωποληπτης, μηδε να κολακευσω ανθρωπον. ²²Διοτι δεν εξευρω να κολακευω· ο Ποιητης μου ηθελε με αναρπασει ευθυς.

33 Δια τουτο, Ιωβ, ακουσον τωρα τας ομιλιας μου, και ακροασθητι παντας τους λογους μου. ²Ιδου, τωρα ηνοιξα το στομα μου· η γλωσσα μου λαλει εν τω στοματι μου. ³Οι λογοι μου θελουσιν εισθαι κατα την ευθυτητα της καρδιας μου· και τα χειλη μου θελουσι προφερει γνωσιν καθαραν. ⁴Το Πνευμα του Θεου με εκαμε και η πνοη του Παντοδυναμου με εζωοποιησεν. ⁵Εαν δυνασαι, αποκριθητι μοι· παραταχθητι εμπροσθεν μου· στηθι. ⁶Ιδου, εγω ειμαι κατα τον λογον σου απο μερους του Θεου· εκ πηλου ειμαι και εγω μεμορφωμενος. ⁷Ιδου, ο τρομος μου δεν θελει σε ταραξει, ουδε η χειρ μου θελει εισθαι βαρεια επι σε. ⁸Συ τωοντι ειπας εις τα ωτα μου, και ηκουσα την φωνην των λογων σου, ⁹Ειμαι καθαρως χωρις αμαρτιας· ειμαι αθως· και ανομια δεν υπαρχει εν εμοι. ¹⁰Ιδου, ευρισκει αφορμας εναντιον μου· με νομιζει εχθρον αυτου. ¹¹βαλλει τους ποδας μου εν τω ξυλω· παραφυλαττει πασας τας οδους μου. ¹²Ιδου, κατα τουτο δεν εισαι δικαιος· θελω αποκριθη προς σε, διοτι ο Θεος ειναι μεγαλητερος του ανθρωπου. ¹³Δια τι αντιμαχεσαι προς αυτον; διοτι δεν διδει λογον περι ουδεμιας των πραξεων αυτου. ¹⁴Διοτι ο Θεος λαλει απαξ και δις, αλλ' ο ανθρωπος δεν προσεχει. ¹⁵Εν ενυπνιω, εν ορασει νυκτερινη, οτε βαθυς υπνος πιπτει επι τους ανθρωπους, οτε υπνωττουσιν επι της κλινης· ¹⁶τοτε ανοιγει τα ωτα των ανθρωπων, και επισφραγιζει την προς αυτους νοθεσιαν· ¹⁷δια να αποστρεψη τον ανθρωπον απο των πρα-

ξεων αυτου και να εκβαλη την υπερηφανιαν εκ του ανθρωπου. ¹⁸Προλαμβανει την ψυχην αυτου απο του λακκου και την ζωην αυτου απο του να διαπερασθη υπο ρομφαιας. ¹⁹Παλιν, τιμωρειται με πονους επι της κλινης αυτου, και το πληθος των οστεων αυτου με δυνατους πονους· ²⁰ωστε η ζωη αυτου αποστρεφεται τον αρτον και η ψυχη αυτου το επιθυμητον φαγητον· ²¹η σαρξ αυτου αναλίσκεται, ωστε δεν φαινεται, και τα οστα αυτου τα αφανη εξεχουσιν· ²²η δε ψυχη αυτου πλησιαζει εις τον λακκον και η ζωη αυτου εις τους φονευτας. ²³Εαν ηναι μηνυτης μετ' αυτου η ερμηνευτης, εις μεταξυ χιλιων, δια να αναγγειλη προς τον ανθρωπον την ευθυτητα αυτου· ²⁴τοτε θελει εισθαι ιλεως εις αυτον και θελει ειπει, Λυτρωσον αυτον απο του να καταβη εις τον λακκον· εγω ευρηκα εξιλασμον. ²⁵Η σαρξ αυτου θελει εισθαι ανθηροτερα νηπιου· θελει επιστρεψει εις τας ημερας της νεοτητος αυτου· ²⁶θελει δεηθη του Θεου και θελει ευνοησει προς αυτον· και θελει βλεπει το προσωπον αυτου εν χαρα· και θελει αποδωσει εις τον ανθρωπον την δικαιοσυνην αυτου. ²⁷Θελει βλεπει προς τους ανθρωπους και θελει λεγει, Ημαρτησα και διεστρεψα το ορθον, και δεν με ωφελησεν· ²⁸αλλ' αυτος ελυτρωσε την ψυχην μου απο του να υπαγη εις τον λακκον· και η ζωη μου θελει ιδει το φως. ²⁹Ιδου, παντα ταυτα εργαζεται ο Θεος δις και τρις μετα του ανθρωπου, ³⁰δια να αποστρεψη την ψυχην αυτου απο του λακκου, ωστε να φωτισθη εν τω φωτι των ζωντων. ³¹Προσεχε, Ιωβ, ακουσον μου· σιωπα, και εγω θελω λαλησει. ³²Εαν εχης τι να ειπης, αποκριθητι μοι· λαλησον, διοτι επιθυμω να δικαιωθης. ³³Ει δε μη, συ ακουσον μου· σιωπα και θελω σε διδαξει σοφιαν.

34 Επανελαβε δε ο Ελιου και ειπεν· ²Ακουσατε τους λογους μου, ω σοφοι· και δοτε ακροασιν εις εμε, οι νοημονες· ³Διοτι το ωτιον δοκιμαζει τους λογους, ο δε ουρανικος γευεται το φαγητον. ⁴Ας εκλεξωμεν εις εαυτους κρισιν· ας γνωρισωμεν μεταξυ ημων τι το καλον. ⁵Διοτι ο Ιωβ ειπεν, Ειμαι δικαιος· και ο Θεος αφηρησε την κρισιν μου· ⁶εψευσθη εις την κρισιν μου· η πληγη μου ειναι ανιατος, ανευ παραβασεως. ⁷Τις ανθρωπος ως ο Ιωβ, οστις καταπινει τον χλευασμον ως υδωρ· ⁸και υπαγει εν συνοδια μετα των εργατων της ανομιας, και περιπατει μετα ανθρωπων ασεβων; ⁹Διοτι ειπεν, ουδεν ωφελει τον ανθρωπον το να ευαρεστη εις τον Θεον. ¹⁰Δια τουτο ακουσατε μου, ανδρες συνετοι· μη γενοιτο να υπαρχη εις τον Θεον αδικια, και εις τον Παντοδυναμον ανομια. ¹¹Επειδη κατα το εργον του ανθρωπου θελει αποδωσει εις αυτον, και θελει καμει εκαστον να ευρη κατα την οδον αυτου. ¹²Ναι, βεβαιως ο Θεος δεν θελει πραξει ασεβως, ουδε θελει διαστρεψει ο Παντοδυναμος την κρισιν. ¹³Τις κατεστησεν αυτον επιτηρητην της γης; η τις διεταξε πασαν την οικουμενην; ¹⁴Εαν βαλη την καρδιαν αυτου επι τον ανθρωπον, θελει συρει εις εαυτον το πνευμα αυτου και την πνοην αυτου· ¹⁵πασα σαρξ θελει εκπνευσει ομου, και ο ανθρωπος θελει επιστρεψει εις το χωμα.

¹⁶Εαν τώρα εχης συνεσιν· ακουσον τουτο· ακροαθητι της φωνης των λογων μου. ¹⁷Μηπως κυβερνα ο μισων την ευθυτητα; και θελεις καταδικασει τον κατ' εξοχην δικαιον; ¹⁸οστις λεγει προς βασιλεα, Εισαι ασεβης, προς αρχοντα, Εισθε κακοι; ¹⁹Οστις δεν προσωποληπτει εις αρχοντα ουδε αποβλεπει εις τον πλουσιον μαλλον παρα εις τον πτωχον; επειδη παντες ουτοι ειναι εργον των χειρων αυτου. ²⁰Εν μια στιγμη θελουσιν αποθανει, και το μεσονυκτιον ο λαοσ θελει ταραχθη και θελει παρελθει· και ο ισχυροσ θελει αναρπαχθη, ουχι υπο χειροσ. ²¹Διοτι οι οφθαλμοι αυτου ειναι επι τασ οδουσ του ανθρωπου, και βλεπει παντα τα βηματα αυτου. ²²Δεν ειναι σκοτοσ ουδε σκια θανατου, οπου οι εργαται της ανομιασ να κρυφθωσιν. ²³Επειδη δεν θελει αφησει πλεον τον ανθρωπον να ελθη εις κρισιν μετα του Θεου. ²⁴Θελει συντριψει αναριθμητουσ ισχυρουσ και βαλει αλλουσ αντ' αυτων ²⁵διοτι γνωριζει τα εργα αυτων, και ανατρεπει αυτουσ την νυκτα, και συντριβονται. ²⁶Κτυπα αυτουσ ωσ ασεβεισ εν τω τοπω των θεατων. ²⁷επειδη εξεκλιναν απ' αυτου και δεν εθεωρησαν ουδεμιαν των οδων αυτου. ²⁸και εκαμον να ελθη προς αυτον η κραυγη των πτωχων, και ηκουσε την φωνην των τεθλιμμενων. ²⁹Και οταν αυτοσ διδη ησυχιαν, τισ θελει διαταραξει αυτην; και οταν κρυπτη το προσωπον αυτου, τισ δυναται να ιδη αυτον; ειτε επι εθνοσ ειτε επι ανθρωπον ομου. ³⁰ωστε να μη βασιλευη υποκριτησ, δια να μη παγιδευηται ο λαοσ. ³¹Βεβαιωσ πρεπει να λεγη τισ προς τον Θεον, Επαθον, δεν θελω πλεον πραξει κακωσ. ³²ο, τι δεν βλεπω, συ διδαξο με· εαν επραξα ανομιαν, δεν θελω πραξει πλεον. ³³Αλλα μηπως θελει γεινει κατα τον στοχασμον σου; ειτε συ αποβαλης ειτε εκλεξης, αυτοσ θελει ανταποδωσει, και ουχι εγω· λεγε λοιπον ο, τι εξευρεισ. ³⁴Ανδρεσ συνετοι θελουσιν ειπει προς εμε, και ο σοφοσ ανθρωποσ οστισ με ακουει, ³⁵Ο Ιωβ δεν ελαλησεν εν γνωσει, και οι λογοι αυτου δεν ησαν μετα συνεσεωσ. ³⁶Η επιθυμια μου ειναι, ο Ιωβ να εξετασθη εωσ τελουσ· επειδη απεκριθη ωσ οι ανθρωποι οι ασεβεισ. ³⁷Διοτι εις την αμαρτιαν αυτου προσθετει ασεβειαν· καυχεται μεταξυ ημων, και πολλαπλασιαζει τουσ λογουσ αυτου εναντιον του Θεου.

35Και επανελαβεν ο Ελιου και ειπε· ²Στοχαζεσαι οτι ειναι ορθον τουτο, το οποιον ειπασ, Ειμαι δικαιοτεροσ του Θεου; ³Διοτι ειπασ, Τισ ωφελεια θελει εισθαι εις σε; Τι κερδοσ θελω λαβει εκ τουτου μαλλον παρα εκ της αμαρτιασ μου; ⁴Εγω θελω αποκριθη προς σε και προς τουσ φιλουσ σου μετα σου. ⁵Αναβλεψον εις τουσ ουρανοουσ και ιδε· και θεωρησον τα νεφη, ποσον υψηλοτερα σου ειναι. ⁶Εαν αμαρτανησ, τι πραττεισ κατ' αυτου; η αν αι παραβασεισ σου πολλαπλασιασθωσιν, τι κατορθωνεισ κατ' αυτου; ⁷Εαν ησαι δικαιοσ, τι θελεις δωσει εις αυτον; η τι θελει λαβει εκ της χειροσ σου; ⁸Η ασεβεια σου δυναται να βλαψη ανθρωπον ωσ σε· και η δικαιοσυνη σου δυναται να ωφελησ ηιον ανθρωπου. ⁹Εκ του πληθουσ των καταθλιβοντων καταβωωσιν· κραυγαζουσιν

ενεκεν του βραχιονοσ των ισχυρων. ¹⁰Αλλ' ουδεισ λεγει, που ειναι ο Θεοσ ο Ποιητησ μου, οστισ διδει ασματα εις την νυκτα. ¹¹Οστισ συνετιζει ημασ υπερ τα κτηνη της γησ, και σοφιζει ημασ υπερ τα πετεινα του ουρανου; ¹²Εκει βωωσιν δια την υπερηφανιαν των πονηρων, δεν θελει ομωσ αποκριθη. ¹³Ο Θεοσ βεβαιωσ δεν θελει εισακουσει της ματαιολογιασ, ουδε θελει επιβλειπει ο Παντοδυναμοσ εις αυτην. ¹⁴ποσον ολιγωτερον οταν συ λεγησ, οτι δεν θελεις ιδει αυτον· η κρισισ ομωσ ειναι ενωπιον αυτου· οθεν εχε το θαρροσ σου επ' αυτον. ¹⁵Αλλα τωρα, επειδη δεν επεσκεφθη εν τω θυμω αυτου και δεν παρετηρησε μετα μεγαλησ αυστηροτητοσ, ¹⁶δια τουτο ο Ιωβ ανοιγει το στομα αυτου ματαιωσ· επισωρευει λογουσ εν αγνωσια.

36Και ο Ελιου εξηκολουθησε και ειπεν· ²Υπομεινον με ολιγον, και θελω σε διδαξει· διοτι εχω ετι λογουσ υπερ του Θεου. ³Θελω λαβει τα επιχειρηματα μου μακροθεν, και θελω αποδωσει δικαιοσυνην εις τον Ποιητην μου· ⁴διοτι οι λογοι μου επ' αληθειασ δεν θελουσιν εισθαι φευδεισ· πλησιον σου ειναι ο τελειοσ κατα την γνωσιν. ⁵Ιδου, ο Θεοσ ειναι ισχυροσ, ομωσ δεν καταφρονει ουδενα· ισχυροσ εις δυναμιν σοφιασ. ⁶Δεν θελει ζωοποιησει τον ασεβη· εις δε τουσ πτωχοουσ διδει το δικαιο. ⁷Δεν αποσυρει τουσ οφθαλμουσ αυτου απο των δικαιων, αλλα και μετα βασιλεων βαλλει αυτουσ επι θρονου· μαλιστα καθιζει αυτουσ διαπαντοσ, και ειναι υψωμενοι. ⁸Και εαν ηθελον εισθαι δεδεμενοι με δεσμα και πιασθη με σχοινια θλιψεωσ, ⁹τοτε φανερονει εις αυτουσ τα εργα αυτων και τασ παραβασεισ αυτων, οτι υπερηυξησαν, ¹⁰και ανοιγει το ωτιον αυτων εις διδασκαλιαν, και απο της ανομιασ προσταζει να επιστρεψωσιν. ¹¹Εαν υπακουσωσιν και δουλευσωσιν, θελουσιν τελειωσει τασ ημερασ αυτων εν αγαθοισ και τα ετη αυτων εν ευφροσυναισ. ¹²Αλλ' εαν δεν υπακουσωσιν, θελουσιν διαπερασθη υπο ρομφαγιασ και θελουσιν τελευτησει εν αγνωσια. ¹³Οι δε υποκριται την καρδιαν επισωρευουσιν οργην· δεν θελουσιν βοησει οταν δεση αυτουσ. ¹⁴αυτοι αποθηνησκουσιν εν τη νεοτητι, και η ζωη αυτων τελειωνει μεταξυ των ασελγων. ¹⁵Λυτρωνει τον τεθλιμμενον εν τη θλιψει αυτου και ανοιγει τα ωτα αυτων εν συμφορα· ¹⁶και ουτωσ ηθελε σε εκβαλει απο της στενοχωριασ εις ευρυχωριαν, οπου δεν υπαρχει στενοχωρια· και το παρατιθεμενον επι της τραπεζησ σου θελει εισθαι πληρεσ παχοουσ. ¹⁷Αλλα συ εξεπληρωσασ δικην ασεβουσ· δικη και κρισισ θελουσιν σε καταλαβει. ¹⁸Επειδη υπαρχει θυμοσ, προσεχε μη σε εξαφανιση δια της προσβολησ αυτου· τοτε ουδε μεγα λυτρον ηθελε σε λυτρωσει. ¹⁹Θελει αποβλειπει εις τα πλουτη σου, ουτε εις χρυσιον ουτε εις πασαν την ισχυν της δυναμειωσ; ²⁰Μη επιποθει την νυκτα, καθ' ην οι λαοι εκκοπτονται εν τω τοπω αυτων. ²¹Προσεχε, μη στραφησ προς την ανομιαν· διοτι συ προεκρινασ τουτο μαλλον παρα την θλιψιν. ²²Ιδου, ο Θεοσ ειναι υψωμενοσ δια της δυναμειωσ αυτου· τισ διδασκει

ως αυτος; ²³Τις διωρισεν εις αυτον την οδον αυτου; η τις δυναται να ειπη, Επραξας ανομιαν; ²⁴Ενθυμου να μεγαλυνης το εργον αυτου, το οποιον θεωρουσιν οι ανθρωποι. ²⁵Πας ανθρωπος βλεπει αυτο· ο ανθρωπος θεωρει αυτο μακροθεν. ²⁶Ιδου, ο Θεος ειναι μεγας και ακατανοητος εις ημας, και ο αριθμος των ετων αυτου ανεξερευνητος. ²⁷Οταν ανασυρη τας ρανιδας του υδατος, αυται καταχεουσιν εκ των ατμων αυτου βροχην, ²⁸την οποιαν τα νεφη ραινουσιν· αφθονως σταλαζουσιν επι τον ανθρωπον. ²⁹Δυναται τις ετι να εννοση τας εφαπλωσεις των νεφελων, τον κροτον της σκηνης αυτου; ³⁰Ιδου, εφαπλωνει το φως αυτου επ' αυτην και σκεπαζει τους πυθμενας της θαλασσης· ³¹επειδη δι' αυτων δικαζει τους λαους και διδει τροφην αφθονως. ³²Εν ταις παλαμαις αυτου κρυπτει την αστραπην· και προσταζει αυτην εις ο, τι εχει να απαντηση. ³³Παραγγελλει εις αυτην υπερ του φιλου αυτου, κατα δε του ασεβους ετοιμαζει οργην.

37Εις τουτο ετι η καρδια μου τρεμει και εκπηδα απο του τοπου αυτης. ²Ακουσατε προσεκτικως την τρομεραν φωνην αυτου και τον ηχον τον εξερχομενον εκ του στοματος αυτου. ³Αποστελλει αυτην υποκατω παντος του ουρανου και το φως αυτου επι τα εσχατα της γης. ⁴Κατοπιν αυτου βοα φωνη· βροντα με την φωνην της μεγαλωσυνης αυτου· και δεν θελει στησει αυτα, αφου η φωνη αυτου ακουσθη. ⁵Ο Θεος βροντα θαυμασιως με την φωνην αυτου· καμνει μεγαλεια, και δεν εννοουμεν. ⁶Διοτι λεγει προς την χιονα, γινου επι την γην· και προς την ψεκαδα και προς τον υετον της δυναμεως αυτου. ⁷Κατασφραγιζει την χειρα παντος ανθρωπου· δια να γνωρισωσι παντες οι ανθρωποι το εργον αυτου. ⁸Τοτε τα θηρια εισερχονται εις τα σπηλαια και κατασκηνοουσιν εν τοις τοποις αυτων. ⁹Εκ του νοτου ερχεται ο ανεμοστροβιλος, και το ψυχος εκ του βορρα. ¹⁰Εκ του φυσηματος του Θεου διδεται παγος· και το πλατος των υδατων στερεουται. ¹¹Παλιν η γαληνη διασκεδαζει την νεφελην· το φως αυτου διασκορπιζει τα νεφη· ¹²και αυτα περιφερονται κυκλω υπο τας οδηγιας αυτου, δια να καμνωσι παν ο, τι προσταζει εις αυτα επι το προσωπον της οικουμενης· ¹³καμνει αυτα να ερχωνται, η δια παιδειαν, η δια την γην αυτου, η δια ελεος. ¹⁴Ακροασθητι τουτο, Ιωβ· σταθητι και συλλογισθητι τα θαυμασια του Θεου. ¹⁵Εννοεις πως ο Θεος διαταττει αυτα, και καμνει να λαμπη το φως της νεφελης αυτου; ¹⁶Εννοεις τα ζυγοσταθμισματα των νεφων, τα θαυμασια του τελειου κατα την γνωσιν; ¹⁷Δια τι τα ενδυματα σου ειναι θερμα, οταν αναπαυη την γην δια του νοτου; ¹⁸Εξηπλωσας μετ' αυτου το στερεωμα το δυνατον ως κατοπτρον χυτον; ¹⁹Διδαξον ημας τι να ειπωμεν προς αυτον· ημεις δεν δυναμεθα να διαταξωμεν τους λογους ημων εξ αιτιας του σκοτους. ²⁰Θελει αναγγελθη προς αυτον, εαν εγω λαλω; εαν λαληση ανθρωπος, βεβαιως θελει καταποθη. ²¹Τωρα δε οι ανθρωποι δεν δυνανται να ατενισωσιν εις το λαμπρον φως, το εν τω στερεωματι, αφου ο ανεμος περαση και καθαριση

αυτο, ²²και χρυσαυγης καιρος ελθη απο βορρα. Φοβερα δοξα υπαρχει εν τω Θεω. ²³Τον Παντοδυναμον, δεν δυναμεθα να εννοησωμεν αυτον· ειναι υπεροχος κατα την δυναμιν και κατα την κρισιν και κατα το πληθος της δικαιοσυνης, δεν καταθλιβει. ²⁴Δια τουτο οι ανθρωποι φοβουνται αυτον· ουδεις σοφος την καρδιαν δυναται να εννοση αυτον.

38Τοτε απεκριθη ο Κυριος προς τον Ιωβ εκ του ανεμοστροβιλου και ειπε· ²Τις ουτος, οστις σκοτιζει την βουλην μου δια λογων ασυνετων; ³Ζωσον ηδη την οσφυ σου ως ανηρ· διοτι θελω σε ερωτησει, και φανερωσον μοι. ⁴Που ησο οτε εθεμελιονον την γην; απαγγειλον, εαν εχης συνεσιν. ⁵Τις εθεσε τα μετρα αυτης, εαν εξευρης; η τις ηπλωσε σταθμην επ' αυτην; ⁶Επι τινος ειναι εστηριγμενα τα θεμελια αυτης; η τις εθεσε τον ακρογωνιαιον λιθον αυτης, ⁷οτε τα αστρα της αυγης εψαλλον ομου και παντες οι υιοι του Θεου ηλαλαζον; ⁸η τις συνεκλεισε την θαλασσαν με θυρας, οτε εξορωμωσα εξηλθεν εκ μητρας; ⁹οτε περιεβαλον αυτην με νεφελην και με ομιχλην εσπαργανωσα αυτην, ¹⁰και περιωρισα αυτην δια προσταγματος μου, και εβαλον μοχλους και πυλας, ¹¹και ειπα, Εως αυτου θελεις ερχεσθαι και δεν θελεις υπερβη; και εδω θελει συντριβεσθαι η υπερηφανια των κυματων σου; ¹²Προσεταξας συ την πρωιαν επι των ημερων σου; εδειξας εις την αυγην τον τοπον αυτης, ¹³δια να πιαση τα εσχατα της γης, ωστε οι κακουργοι να εκτιναχθωσιν απ' αυτης; ¹⁴Αυτη μεταμορφουται ως πληλος σφραγιζομενος· και τα παντα παρουσιαζονται ως στολη. ¹⁵Και το φως των ασεβων αφαιρειται απ' αυτων, ο δε βραχιων των υπερηφανων συντριβεται. ¹⁶Εισηλθες εως των πηγων της θαλασσης; η περιεπατησας εις εξιχνιασιν της αβυσσου; ¹⁷Ηνοιχθησαν εις σε του θανατου αι πυλαι; η ειδες τας θυρας της σκιας του θανατου; ¹⁸Εγνωρισας το πλατος της γης; απαγγειλον, εαν ενοησας παντα ταυτα. ¹⁹Που ειναι η οδος της κατοικιας του φωτος; και του σκοτους, που ειναι ο τοπος αυτου, ²⁰δια να συλλαβης αυτο εις το οριον αυτου και να γνωρισης τας τριβους της οικιας αυτου; ²¹Γνωριζεις αυτο, διοτι τοτε εγεννηθη; η διοτι ο αριθμος των ημερων σου ειναι πολυς; ²²Εισηλθες εις τους θησαυρους της χιονος; η ειδες τους θησαυρους της χαλαζης, ²³τους οποιους φυλαττω δια τον καιρον της θλιψεως δια την ημεραν της μαχης και του πολεμου; ²⁴Δια τινος οδου διαδιδεται το φως, η ο ανατολικος ανεμος διαχεεται επι την γην; ²⁵Τις ηνοιξε ρυακας δια τας ραγδαιας βροχας, η δρομον δια την αστραπην της βροντης, ²⁶δια να φερη βροχην επι γην ακατοικητον, εις ερημον, οπου ανθρωπος δεν υπαρχει, ²⁷δια να χορταση την αβατον και ακατοικητον, και να αναβλαστηση τον βλαστον της χλοης; ²⁸Εχει πατερα η βροχη; η τις εγεννησε τας σταγονας της δροσου; ²⁹Απο μητρας τινος εξερχεται ο παγος; και την παχνην του ουρανου, τις εγεννησε; ³⁰Τα υδατα σκληρυνονται ως λιθος, και το προσωπον της αβυσσου πηγνυεται. ³¹Δυνασαι να δεσμευσης τας γλυ-

κειας επιρροας της Πλειαδος η να λυσης τα δεσμα τον Ωριωνος; ³²Δυνασαι να εκβαλης τα Ζωδια εις τον καιρον αυτων; η δυνασαι να οδηγησης τον Αρκτουρον μετα των υιων αυτου; ³³Γνωριζεις τους νομους του ουρανου; δυνασαι να διαταξης τας επιρροας αυτου επι την γην; ³⁴Δυνασαι να υψωσης την φωνην σου εις τα νεφη, δια να σε σκεπαση αφθονια υδατων; ³⁵Δυνασαι να αποστειλης αστραπας, ωστε να εξελθωσι και να ειπωσι προς σε, Ιδου, ημεις; ³⁶Τις εβαλε σοφιαν εντος του ανθρωπου; η τις εδωκε συνεσιν εις την καρδιαν αυτου; ³⁷Τις δυναται να αριθμηση τα νεφη δια σοφιας; η τις δυναται να κενονη τα δοχεια του ουρανου, ³⁸δια να χωνευθη το χωμα εις συμπηξιν και οι βωλοι να συγκολλωνται; ³⁹Θελεις κυνηγησει θηραμα δια τον λεοντα; η χορτασει την ορεξιν των σκυμνων, ⁴⁰οταν κοιτωνται εν τοις σπηλαιις και καθηνται εις τους κρυπτηρας δια να ενεδρευωσι; ⁴¹Τις ετοιμαζει εις τον κορακα την τροφην αυτου, οταν οι νεοσσοι αυτου κραζωσι προς τον Θεον, περιπλανωμενοι δι' ελλειψιν τροφης;

39 Γνωριζεις τον καιρον του τοκετου των αγριων αιγων του βραχου; δυνασαι να σημειωσης ποτε γεννωσιν αι ελαφοι; ²Δυνασαι να αριθμησης τους μηνας τους οποιους πληρουσιν; η γνωριζεις τον καιρον του τοκετου αυτων; ³Αυται συγκαμπτονται, γεννωσι τα παιδια αυτων, ελευθερονονται απο των ωδινων αυτων. ⁴Τα τεκνα αυτων ενδυναμουνται, αυξανουσιν εν τη πεδιαδι· εξερχονται και δεν επιστρεφουσι πλεον εις αυτας. ⁵Τις εξαπεστειλεν ελευθερον τον αγριον ονον; η τις ελυσε τους δεσμους αυτου; ⁶του οποιου οικιαν εκαμον την ερημον, και την αλμυριδα κατοικιαν αυτου. ⁷Καταγελα του θορυβου της πολεως· δεν ακουει την κραυγην του εργοδιωκτου. ⁸Κατασκοπευει τα ορη δια βοσκην αυτου, και υπαγει ζητων κατοπιν παντος ειδους χλοης. ⁹Θελει ευχαριστηθη ο μονοκερωσ να σε δουλευη, η θελει διανυκτερευσει εν τη φατη σου; ¹⁰Δυνασαι να δεσης τον μονοκερων με τον δεσμον αυτου προς αροτριασιν; η θελει ομαλιζει τας πεδιαδας οπισω σου; ¹¹Θελεις βαλει το θαρρος σου εις αυτον, διοτι η δυναμις αυτου ειναι μεγαλη; η θελεις αφησει την εργασιαν σου επ' αυτον; ¹²Θελεις εμπιστευθη εις αυτον να σοι φερη τον σπορον σου και να συναξη αυτον εν τω αλωνιω σου; ¹³Εδωκας συ τας ωραιας πτερυγας εις τους ταωνας; η πτερυγας και πτερα εις την στρουθοκαμηλον; ¹⁴ητις αφινει τα ωα αυτης εις την γην και θαλπει αυτα επι του χωματος, ¹⁵και λησμονει οτι ο πους ενδεχεται να συντριψη αυτα, η το θηριον του αγρου να καταπατηση αυτα· ¹⁶σκληρυνεται κατα των τεκνων αυτης, ως να μη ησαν αυτης· ματαιως εκοπιασε, μη φοβουμενη· ¹⁷διοτι ο Θεος εστερησεν αυτην απο σοφιας και δεν μοιρασεν εις αυτην συνεσιν· ¹⁸οσακις σηκονεται ορθιος, καταγελα του ιππου και του αναβατου αυτου. ¹⁹Συ εδωκας δυναμιν εις τον ιππον; περιενεδυσας τον τραχηλον αυτου με βροντην; ²⁰συ καμνεις αυτον να πηδα ως ακρις; το γαυριαμα των μυκτηρων αυτου

ειναι τρομερον· ²¹ανασκαπτει εν τη κοιλαδι και αγαλλεται εις την δυναμιν αυτου· εξερχεται εις απαντησιν των οπλων· ²²καταγελα του φοβου και δεν τρομαζει· ουδε στρεφει απο προσωπου ρομφαιας· ²³η φαρετρα κροταλιζει κατ' αυτου, η εξαστραπτουσα λογη και το δορυ. ²⁴Καταπινει την γην εν αγριοτητι και μανια· και δεν πιστευει οτι ηχει σαλπιγξ· ²⁵αμα δε τη φωνη της σαλπιγος, λεγει, Α, α και μακροθεν οσφραινεται την μαχην, την κραυγην των στρατηγων και τον αλαλαγμον. ²⁶Δια της σοφιας σου πετα ο ιεραξ και απλωνει τας πτερυγας αυτου προς νοτον; ²⁷Εις την προσταγην σου ανυψουται ο αετος και καμνει την φωλεαν αυτου εν τοις υψηλοις; ²⁸Κατοικει επι βραχου και διατριβει, επι αποτομου βραχου και επι αβατων τοπων· ²⁹εκειθεν αναζητει τροφην· οι οφθαλμοι αυτου σκοπεουσι μακροθεν· ³⁰και οι νεοσσοι αυτου αιμα πινουσι· και οπου πτωματα, εκει και αυτος.

40 Ο Κυριος απεκριθη ετι προς τον Ιωβ και ειπεν· ²Ο διαδικαζομενος προς τον Παντοδυναμον θελει διδαξει αυτον; ο ελεγχων τον Θεον ας αποκριθη προς τουτο. ³Τοτε ο Ιωβ απεκριθη προς τον Κυριον και ειπεν· ⁴Ιδου, εγω ειμαι ουτιδανος· τι δυναμαι να αποκριθω προς σε; θελω βαλει την χειρα μου επι το στομα μου· ⁵απαξ ελαλησα και δεν θελω αποκριθη πλεον· μαλιστα, δις· αλλα δεν θελω επιπροσθεσει. ⁶Τοτε απεκριθη ο Κυριος προς τον Ιωβ εκ του ανεμοστροβιλου και ειπε· ⁷Ζωσον ηδη ως ανηρ την οσφυν σου· εγω θελω σε ερωτησει, και απαγγειλον μοι. ⁸Θελεις αρα αναιρεσει την κρισιν μου; θελεις με καταδικασει, δια να δικαιωθης; ⁹Εχεις βραχιονα ως ο Θεος; η δυνασαι να βροντας με φωνην ως αυτος; ¹⁰Στολισθητι τωρα μεγαλοπρεπειαν και υπεροχην· και ενδυθητι δοξαν και ωραιοτητα. ¹¹Εκχεε τας φλογας της οργης σου· και βλεπε παντα υπερηφανον και ταπεινονε αυτον. ¹²Βλεπε παντα υπερηφανον· κρημνιζε αυτον· και καταπατει τους ασεβεις εν τω τοπω αυτων. ¹³Κρυφον αυτους ομου εν τω χωματι· καλυφον τα προσωπα αυτων εν αφανεια. ¹⁴Τοτε και εγω θελω ομολογησει προς σε, οτι η δεξια σου δυναται να σε σωση. ¹⁵Ιδου τωρα, ο Βεεμωθ, τον οποιον εκαμα μετα σου, τρωγει χορτον ως βους. ¹⁶Ιδου τωρα, η δυναμις αυτου ειναι εν τοις νεφροις αυτου και η ισχυς αυτου εν τω ομφαλω της κοιλιας αυτου. ¹⁷Υψονει την ουραν αυτου ως κεδρον· τα νευρα των μηρων αυτου ειναι συμπεπλεγμενα. ¹⁸Τα οστα αυτου ειναι χαλκινοι σωληνες· τα οστα αυτου ως μοχλοι σιδηρου. ¹⁹Τουτο ειναι το αριστουργημα του Θεου· ο ποιησας αυτον δυναται να πλησιαση εις αυτον την ρομφαιαν αυτου. ²⁰Διοτι τα ορη προμηθεουσιν εις αυτον την τροφην, οπου παιζουσι παντα τα θηρια του αγρου. ²¹Πλαγιαζει υποκατω των σκιερων δενδρων, υπο την σκεπην των καλαμων και εν τοις βαλτοις. ²²Τα σκιερα δενδρα σκεπαζουσιν αυτον με την σκιαν αυτων· αι ιτεαι των ρυακων περικαλυπτουσιν αυτον. ²³Ιδου, εαν πλημμυριση ποταμος, δεν σπενδει να φυγη· εχει θαρρος, και αν ο Ιορδα-

νης προσβάλλη εις το στομα αυτου. ²⁴Δυναται τις φανερα να συλλαβη αυτον; η δια παγιδων να διατρυπηση την ρινα αυτου;

41 Δυνασαι να συρης εξω τον Λευιαθαν δια αγκιστρου; η να περιδεσης την γλωσσαν αυτου με φορβιαν; ²Δυνασαι να βαλης χαλινον εις την ρινα αυτου; η να τρυπησης την σιαγονα αυτου με ακανθαν; ³Θελει πληθυνει προς σε ικεσιας; θελει σοι λαλησει μετα γλυκυτητος; ⁴Θελει καμει συνθηκην μετα σου; θελεις παρει αυτον δια δουλον παντοτεινον; ⁵Θελεις παιζει μετ' αυτου ως μετα πτηνου; η θελεις δεσει αυτον δια τας θεραπεινας σου; ⁶Θελουσι καμει οι φιλοι συμποσιον εξ αυτου; θελουσι μοιρασει αυτον μεταξυ των εμπορων; ⁷Δυνασαι να γεμισης το δερμα αυτου με βελη; η την κεφαλην αυτου με αλιευτικα καμακια; ⁸Βαλε την χειρα σου επ' αυτον ενθυμηθητι τον πολεμον μη καμης πλεον τουτο. ⁹Ιδου, η ελπις να πιαση τις αυτον ειναι ματαια· δεν ηθελε μαλιστα εκπλαγη εις την θεωριαν αυτου; ¹⁰Ουδεις ειναι τосσον τολμηρος ωστε να εγειρη αυτον· και τις δυναται να σταθη εμπροσθεν εμου; ¹¹Τις προτερον εδωκεν εις εμε και να ανταποδοσω; τα υποκατω παντος του ουρανου ειναι εμου. ¹²Δεν θελω σιωπησει τα μελη αυτου ουδε την δυναμιν ουδε την ευαρεστον αυτου συμμετριαν. ¹³Τις να εξιχνιαση την επιφανειαν του ενδυματος αυτου; τις να εισελθη εντος των διπλων σιαγωνων αυτου; ¹⁴Τις δυναται να ανοιξη τας πυλας του προσωπου αυτου; οι οδοντες αυτου κυκλω ειναι τρομεροι. ¹⁵Αι ισχυραι ασπιδες αυτου ειναι το εγκαυχημα αυτου, συγκεκλεισμεναι ομου δια σφιγκτου σφραγισματος. ¹⁶η μια ενουται μετα της αλλης, ωστε ουδε αηρ δυναται να περαση δι' αυτων· ¹⁷ειναι προσκεκολλημεναι η μια μετα της αλλης· συνεχονται ουτως, ωστε δεν δυναται να αποσπασθωσιν. ¹⁸Εις τον πταρνισμον αυτου λαμπει φως, και οι οφθαλμοι αυτου ειναι ως τα βλεφαρα της αυγης. ¹⁹Εκ του στοματος αυτου εξερχονται λαμπαδες καιομεναι και σπινθηρες πυρος εξακοντιζονται. ²⁰Εκ των μυκτηρων αυτου εξερχεται καπνος, ως εξ αγγειου κοχλαζοντος η λεβητος. ²¹Η πνοη αυτου αναπτει ανθρακας, και φλοξ εξερχεται εκ του στοματος αυτου. ²²Εν τω τραχηλω αυτου κατοικει δυναμις, και τρομος προπορευεται εμπροσθεν αυτου. ²³Τα στρωματα της σαρκος αυτου ειναι συγκεκολλημενα· ειναι στερεα επ' αυτον· δεν δυναται να σαλευθωσιν. ²⁴Η καρδια αυτου ειναι στερεα ως λιθος· σκληρα μαλιστα ως η κατω μυλοπετρα. ²⁵Οτε ανεγειρεται, φριττουσιν οι δυνατοι, και εκ του φοβου παραφρονουσιν. ²⁶Η ρομφαια του συναπαντωντος αυτον δεν δυναται να ανθεξη· η λογχη, το δορυ, ουδε ο θωραξ. ²⁷Θεωρει τον σιδηρον ως αχυρον, τον χαλκον ως ξυλον σαθρον. ²⁸Τα βελη δεν δυναται να τρεψωσιν αυτον εις φυγην· αι πετραι της σφενδονης ειναι εις αυτον ως στυπιον. ²⁹Τα ακοντια λογιζονται ως στυπιον· γελα εις το σεισμα της λογχης. ³⁰Οξεις λιθοι κοιτονται υποκατω αυτου· υποστρωνει τα ακυλωτα σωματα επι πηλου. ³¹Καμνει την αβυσσον ως

λεβητα να κοχλαζη· καθιστα την θαλασσαν ως σκευος μυρεφου. ³²Αφινει οπισω την πορειαν φωτεινην· ηθελε τις υπολαβει την αβυσσον ως πολιαν. ³³Επι της γης δεν υπαρχει ομοιον αυτου, δεδημιουργημενον ουτως αφοβον. ³⁴Περιορα παντα τα υψηλα· ειναι βασιλευς επι παντας τους υιους της υπερηφανιας.

42 Τότε απεκριθη ο Ιωβ προς τον Κυριον και ειπεν· ²Εξευρω οτι δυνασαι τα παντα, και ουδεις στοχασμος σου δυναται να εμποδισθη. ³Τις ουτος ο κρυπτων την βουλην ασυνετως; Εγω λοιπον προεφερα εκεινο, το οποιον δεν ενοουν. Πραγματα υπερθαυμαστα δι' εμε, τα οποια δεν εγνωριζον. ⁴Ακουσον, δεομαι· και εγω θελω λαλησει· θελω σε ερωτησει, και συ διδαξον με. ⁵Ηκουον περι σου με την ακοην του ωτιου, αλλα τωρα ο οφθαλμος μου σε βλεπει· ⁶δια τουτο βδελυττομαι εμαυτον, και μετανωω εν χωματι και σποδω. ⁷Αφου δε ο Κυριος ελαλησε τους λογους τουτους προς τον Ιωβ, ειπεν ο Κυριος προς Ελιφας τον Θαιμανιτην, Ο θυμος μου εξηφθη κατα σου και κατα των δυο φιλων σου· διοτι δεν ελαλησατε περι εμου το ορθον ως ο δουλος μου Ιωβ. ⁸δια τουτο λαβετε τωρα εις εαυτους επτα μοσχους και επτα κριους και υπαγετε προς τον δουλον μου Ιωβ, και προσφερετε ολοκαυτωμα υπερ εαυτων· ο δε Ιωβ ο δουλος μου θελει ικετευσει υπερ υμων· διοτι θελω δεχθη το προσωπον αυτου· δια να μη πραξω με σας κατα την αφροσυνην σας· διοτι δεν ελαλησατε περι εμου το ορθον ως ο δουλος μου Ιωβ. ⁹Και υπηγον Ελιφας ο Θαιμανιτης και Βιλδαδ ο Σαυχιτης και Σωφαρ ο Νααμαθιτης, και εκαμον ως προσεταξεν εις αυτους ο Κυριος· ο δε Κυριος εδεχθη το προσωπον του Ιωβ. ¹⁰Και εστρεψεν ο Κυριος την αιχμαλωσιαν του Ιωβ, αφου προσηυχθη υπερ των φιλων αυτου· και εδωκεν ο Κυριος εις τον Ιωβ διπλασια παντων των οσα ειχε προτερον. ¹¹Τότε ηλθον προς αυτον παντες οι αδελφοι αυτου και πασαι αι αδελφαι αυτου και παντες οι γνωριζοντες αυτον προτερον, και εφαγον αρτον μετ' αυτου εν τω οικω αυτου· και συνεκλαυσαν με αυτον και παρηγορησαν αυτον περι παντος του κακου, το οποιον ο Κυριος επεφερεν επ' αυτον· και εδωκαν εκαστος εις αυτον εν αργυριον και εκαστος εν χρυσουν ενωτιον. ¹²Και ευλογησεν ο Κυριος τα εσχατα του Ιωβ μαλλον παρα τα πρωτα· ωστε απεκτησε δεκατεσσαρας χιλιαδας προβατων και εξακισχιλιας καμηλους και χιλια ζευγη βοων και χιλιας ονους. ¹³Εγεννηθησαν ετι εις αυτον επτα υιοι και τρεις θυγατερες· ¹⁴και εκαλεσε το ονομα της πρωτης Ιεμιμα· και το ονομα της δευτερας Κεσια· και το ονομα της τριτης Κερεν-αππουχ· ¹⁵και δεν ευρισκοντο εφ' ολης της γης γυναικες ωραιαι ως αι θυγατερες του Ιωβ· και ο πατηρ αυτων εδωκεν εις αυτας κληρονομιαν μεταξυ των αδελφων αυτων. ¹⁶Μετα ταυτα εξησεν ο Ιωβ εκατον τεσσαρακοντα ετη, και ειδε τους υιους αυτου και τους υιους των υιων αυτου, τεταρτην γενεαν. ¹⁷και ετελευτησεν ο Ιωβ, γερων και πληρης ημερων.

Ψαλμοί

1 Μακαριος ο ανθρωπος, οστις δεν περιεπατησεν εν βουλη ασεβων, και εν οδω αμαρτωλων δεν εσταθη, και επι καθεδρας χλευαστων δεν εκαθησεν· ²αλλ' εν τω νομω του Κυριου ειναι το θελημα αυτου, και εν τω νομω αυτου μελετα ημεραν και νυκτα. ³Και θελει εισθαι ως δενδρον πεφυτευμενον παρα τους ρυακας των υδατων, το οποιον διδει τον καρπον αυτου εν τω καιρω αυτου, και το φυλλον αυτου δεν μαραινεται· και παντα, οσα αν πραττη, θελουσιν ευοδωθη. ⁴Δεν θελουσιν εισθαι ουτως οι ασεβεις· αλλ' ως το λεπτον αχυρον, το οποιον εκριπτει ο ανεμος. ⁵Δια τουτο δεν θελουσιν εγερθη οι ασεβεις εν τη κρισει, ουδε οι αμαρτωλοι εν τη συναξει των δικαιων. ⁶Διοτι γνωριζει ο Κυριος την οδον των δικαιων· η δε οδος των ασεβων θελει απολεσθη.

2 Δια τι εφρουαξαν τα εθνη και οι λαοι εμελετησαν ματαια; ²Παρεσταθησαν οι βασιλεις της γης, και οι αρχοντες συνηχθησαν ομου, κατα του Κυριου, και κατα του χριστου αυτου, λεγοντες, ³Ας διασπασωμεν τους δεσμούς αυτων, και ας απορριψωμεν αφ' ημων τας αλυσεις αυτων. ⁴Ο καθημενος εν ουρανοις θελει γελασει· ο Κυριος θελει εκμυκτηρισει αυτους. ⁵Τοτε θελει λαλησει προς αυτους εν τη οργη αυτου, και εν τω θυμω αυτου θελει συνταραξει αυτους. ⁶Αλλ' εγω, θελει ειπει, εχρισσα τον Βασιλεα μου επι Σιων, το ορος το αγιον μου. ⁷Εγω θελω αναγγειλει το προσταγμα· ο Κυριος ειπε προς εμε, Υιος μου εισαι συ· εγω σημερον σε εγεννησα· ⁸Ζητησον παρ' εμου, και θελω σοι δωσει τα εθνη κληρονομια σου, και ιδιοκτησιαν σου τα περατα της γης· ⁹θελεις ποιμανει αυτους εν ραβδω σιδηρα· ως σκευος κεραμεως θελεις συντριψει αυτους. ¹⁰Τωρα λοιπον, βασιλεις, συνετισθητε· διδαχθητε, κριται της γης. ¹¹Δουλευετε τον Κυριον εν φοβω και αγαλλεσθε εν τρομω. ¹²Φιλιτε τον Υιον, μηποτε οργισθη, και απολεσθητε εκ της οδου, οταν εξαφθη ταχεως ο θυμος αυτου. Μακαριοι παντες οι πεποιθοτες επ' αυτον.

3 «Ψαλμος του Δαβιδ, οτε εφυγεν απ' εμπροσθεν του υιου αυτου Αβεσσαλωμ.» Κυριε, ποσον επληθυνθησαν οι εχθροι μου πολλοι επανιστανται επ' εμε· ²πολλοι λεγουσι περι της ψυχης μου, δεν ειναι δι' αυτον σωτηρια εν τω Θεω· Διαψαλμα. ³Αλλα συ, Κυριε, εισαι η ασπις μου,

η δοξα μου και ο υφονων την κεφαλην μου. ⁴Εκραξα με την φωνην μου προς τον Κυριον, και εισηκουσε μου εκ του ορους του αγιου αυτου. Διαψαλμα. ⁵Εγω επλαγιασα και εκοιμηθην· εξηγηθηθην· διοτι ο Κυριος με υποστηριζει. ⁶Δεν θελω φοβηθη απο μυριαδων λαου των αντιπαρατασσομενων κατ' εμου κυκλω. ⁷Αναστηθι, Κυριε· σωσον με, Θεε μου· διοτι συ επαταξας παντας τους εχθρους μου κατα της σιαγονος· συνετριψας τους οδοντας των ασεβων. ⁸Του Κυριου ειναι η σωτηρια· επι τον λαον σου ειναι η ευλογια σου. Διαψαλμα.

4 «Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγινωθ. Ψαλμος του Δαβιδ.» Οταν επικαλωμαι, εισακουε μου Θεε της δικαιοσυνης μου· εν στενοχωρια με επλατυνας· ελεησον με και εισακουσον της προσευχης μου. ²Υιοι ανθρωπων, εως ποτε μετατρεπετε την δοξαν μου εις κατασχυνην, αγαπατε ματαιοτητα και ζητειτε ψευδος; Διαψαλμα. ³Αλλα μαθετε οτι εξελεξεν ο Κυριος τον οσιον αυτου· ο Κυριος θελει ακουσει, οταν κραζω προς αυτον. ⁴Οργιζεσθε και μη αμαρτανετε· λαλειτε εν ταις καρδιαις υμων επι της κλινης υμων και ησυχάζετε. Διαψαλμα. ⁵Θυσιασατε θυσιας δικαιοσυνης και ελπισατε επι τον Κυριον. ⁶Πολλοι λεγουσι, Τις θελει δειξει εις ημας το αγαθον; Υψωσον εφ' ημας το φως του προσωπου σου, Κυριε. ⁷Εδωκας μεγαλητεραν ευφροσυνην εις την καρδιαν μου, παρ' οσην απολαμβανουσιν αυτοι, οταν πληθυνηται ο σιτος αυτων και ο οινος αυτων. ⁸Εν ειρηνη θελω και πλαγιασει και κοιμηθη· διοτι συ μονος, Κυριε, με κατοικιζεις εν ασφαλεια.

5 «Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγιλωθ. Ψαλμος του Δαβιδ.» Ακροασθητι, Κυριε, τους λογους μου· νοησον τον στεναγμον μου. ²Προσεξον εις την φωνην της κραυγης μου, Βασιλευ μου και Θεε μου· Διοτι εις σε θελω προσευχηθη. ³Κυριε, το πρωι θελεις ακουσει την φωνην μου· το πρωι θελω παρασταθη εις σε και θελω προσδοκα. ⁴Διοτι δεν εισαι συ Θεος θελων την ασεβειαν· ο πονηρευομενος δεν θελει κατοικει πλησιον σου. ⁵Ουδε θελουσι σταθη οι αφρονες εμπροσθεν των οφθαλμων σου· μισεις παντας τους εργατας της ανομιας. ⁶Θελεις εξολοθρευσει τους λαλουντας το ψευδος· ο Κυριος βδελυτταται τον ανθρωπον τον αιμοβορον και τον δολιον.

⁷Ἄλλ' ἐγὼ διὰ τοῦ πληθοῦς τοῦ ἐλεοῦς σου θελῶ εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκόν σου· θελῶ προσκυνῆσαι πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἁγιότητος σου μετὰ φόβου σου. ⁸Κυριε, ὀδηγήσον με ἐν τῇ δικαιοσυνῇ σου, ἐνεκὰ τῶν ἐχθρῶν μου· κατευθύνον τὴν ὁδὸν σου ἐμπροσθέν μου. ⁹Διότι δὲν εἶναι ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀληθεία· ἡ καρδία αὐτῶν εἶναι πονηρία· ταφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν· διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν κολακεύουσι. ¹⁰Καταδικάσον αὐτούς, ὅτι ἀποτυχῶσι τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν· ἐξώσον αὐτούς διὰ τὸν πληθὸς τῶν παραβάσεων αὐτῶν, διότι ἀπεστατήσαν ἐναντίον σου. ¹¹Ἄς ευφραίνωνται δὲ πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· ἄς χαίρωσι διαπαντός, διότι σὺ περισκεπάζεις αὐτούς· ἄς καυχῶνται ὁμοίως ἐπὶ σέ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα σου. ¹²Διότι σὺ, Κυριε, θέλεις εὐλογῆσαι τὸν δίκαιον· θέλεις περισκεπᾶσαι αὐτὸν με εὐμενίαν, ὡς με ἀσπιδά.

6 «Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν, ἐπὶ Νεγίνωθ, ἐπὶ Σεμινιθ. Ψάλλμος τοῦ Δαβίδ.» Κυριε, μὴ με ἐλεγξῆς ἐν τῷ θυμῷ σου, μῆδὲ ἐν τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με. ²Ἐλέησον με, Κυριε, διότι εἰμὶ ἀδύνατος· ἰατρεύσον με, Κυριε, διότι ἐταραχθῆσαν τὰ ὅστα μου. ³Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταραχθῆ σφοδρά· ἀλλὰ σὺ, Κυριε, ἐως ποτε; ⁴Ἐπιστρέψον, Κυριε· λυτρώσον τὴν ψυχὴν μου· σώσον με διὰ τὸ ἐλεός σου. ⁵Διότι ἐν τῷ θανάτῳ δὲν ὑπάρχει ἐνθυμησίς περὶ σου· ἐν τῷ ἀδῆ τις θέλει σέ δοξολογήσει; ⁶Ἀπεκάμῳ ἐν τῷ στεναγμῷ μου· ὅλην τὴν νυκτὰ λούω τὴν κλινὴν μου· με τὰ δακρυὰ μου καταβρέχω τὴν στρωμνὴν μου. ⁷Ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐμαρανθῆ ἐκ τῆς θλιψέως· ἐγγράσεν ἐξ αἰτίας πάντων τῶν ἐχθρῶν μου. ⁸Ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' ἐμοῦ, πάντες οἱ ἐργαταὶ τῆς ἀνομίας, διότι ἠκούσεν ὁ Κύριος τὴν φωνὴν τοῦ κλαυθμοῦ μου. ⁹ἤκουσεν ὁ Κύριος τὴν δεήσιν μου· ὁ Κύριος ἐδέχθη τὴν προσευχὴν μου. ¹⁰Ἄς αἰσχυρθῶσι καὶ ἄς ταραχθῶσι σφοδρὰ πάντες οἱ ἐχθροὶ μου· ἄς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω· ἄς καταίσχυρθῶσιν αἰφνιδίως.

7 «Σιγαίῳν τοῦ Δαβίδ, τὸ ὁποῖον ἐψάλλεν εἰς τὸν Κύριον, διὰ τοὺς λόγους Χοῦς τοῦ Βενιαμίτου.» Κυριε ὁ Θεὸς μου, ἐπὶ σέ ἐλπίζω· σώσον με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με καὶ ἐλευθερώσον με· ²μηποτε ὁ ἐχθρὸς ἀρπάσῃ ὡς λέων ἐν ψυχῇν μου καὶ διασπαράξῃ, χωρὶς νὰ υπαρξῆ ἐλευθερωτῆς. ³Κυριε ὁ Θεὸς μου, ἐὰν ἐγὼ ἐπραξά τοῦτο, ἐὰν εἰς τὰς χεῖρας μου ἦναι ἀνομία· ⁴ἐὰν ἀνταπεδώκα κακὸν εἰς τὸν εἰρηνεύοντα μετ' ἐμοῦ, ἡ κατεθλιψα τὸν ἀναιτίως διώκοντα με· ⁵ἄς καταδιώξῃ ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου καὶ ἄς φθάσῃ αὐτὴν· καὶ ἄς καταπατήσῃ εἰς γῆν τὴν ζῶν μου, καὶ ἄς καταβάλῃ τὴν δόξαν μου εἰς τὸ χῶμα. Διαψάλμα. ⁶Ἀναστήθι, Κυριε, ἐν τῇ ὀργῇ σου· ὑψώθητι ἐνεκὰ τῆς λύσεως τῶν ἐχθρῶν μου· καὶ ἐγερθητὶ δι' ἐμὲ εἰς τὴν κρίσιν τὴν ὁποῖαν προσετάξας. ⁷Καὶ ἡ συναξὶς τῶν λαῶν θέλει σέ κυκλώσει· καὶ σὺ ἐπιστρέψον, νὰ καθῆσθαις ὑπερανῶθεν αὐτῆς εἰς ὑψός. ⁸Ὁ Κύριος θέλει κρίνει τοὺς λαούς. Κρίνον με, Κυριε,

κατὰ τὴν δικαιοσυνὴν μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκεραιότητα μου, τὴν ἐν ἐμοί. ⁹Ἄς τελειώσῃ πλέον ἡ κακία τῶν ἀσεβῶν· καὶ στερεώσον τὸν δίκαιον, σὺ ὁ Θεὸς ὁ δίκαιος, ὁ ἐξετάζων καρδίας καὶ νεφρούς. ¹⁰Ἡ ἀσπίς μου εἶναι ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις σώζει τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν. ¹¹Ὁ Θεὸς εἶναι κριτὴς δίκαιος καὶ Θεὸς ὀργιζόμενος καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ¹²Ἐὰν ὁ ἀσεβὴς δὲν ἐπιστραφῇ, θέλει ἀκονίσαι τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ· ἐνετεινὲ τὸ τόξον αὐτοῦ καὶ ἠτοιμάσεν αὐτό· ¹³καὶ δι' αὐτὸν ἠτοιμάσεν ὄργανα θανάτου· προσηρμῶσε τὰ βελη αὐτοῦ ἐναντίον τῶν διωκτῶν. ¹⁴Ἴδου, ὁ ἀσεβὴς κοίλοπῶναι ἀνομίαν· συνέλαβε δὲ πονηρίαν καὶ ἐγέννησε ψεῦδος· ¹⁵Ἐσκάψε λακκὸν καὶ ἐβάθυνεν αὐτόν· πλὴν αὐτὸς θέλει πεσεῖν εἰς τὸν βόθρον, τὸν ὁποῖον ἐκάμεν. ¹⁶Ἡ πονηρία αὐτοῦ θέλει ἐπιστρέφῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἡ καταδυναστεία αὐτοῦ θέλει καταβῆ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ. ¹⁷Ἐγὼ θελῶ ἐπαινεῖν τὸν Κύριον κατὰ τὴν δικαιοσυνὴν αὐτοῦ, καὶ θελῶ ψαλμῶδει εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

8 «Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν, ἐπὶ Γίττιθ. Ψάλλμος τοῦ Δαβίδ.» Κυριε ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον εἶναι θαυμαστόν τὸ ὄνομα σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ· ὅστις ἐθεσᾶς τὴν δόξαν σου ὑπερανῶ τῶν οὐρανῶν. ²Ἐκ στόματος νηπιῶν καὶ θηλαζόντων ἠτοιμάσας αἰνεσίαν ἐνεκὰ τῶν ἐχθρῶν σου, διὰ νὰ καταργῆσθαι τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν ἐκδικητὴν. ³Ὅταν θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς σου, τὸ ἔργον τῶν δακτύλων σου, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, τὰ ὁποῖα σὺ ἐθεμελίωσας, ⁴Τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὥστε νὰ ἐνθυμησῇ αὐτόν; ἢ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ ἐπισκεπτήσῃ αὐτόν; ⁵Σὺ δὲ ἐκάμες αὐτόν ὀλίγον τι κατώτερον τῶν ἀγγέλων, καὶ με δόξαν καὶ τιμὴν ἐστεφανώσας αὐτόν. ⁶Κατέστησας αὐτόν κύριον ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χερῶν σου· πάντα ὑπετάξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. ⁷πάντα τὰ προβάτα καὶ τοὺς βόας, ἐτι δὲ καὶ τὰ ζῶα τοῦ ἀγροῦ· ⁸τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, πάντα τὰ διαπορευόμενα τὰς ὁδοὺς τῶν θαλάσσεων. ⁹Κυριε ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον εἶναι θαυμαστόν τὸ ὄνομα σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

9 «Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν, ἐπὶ Μουθ-λαββεν. Ψάλλμος τοῦ Δαβίδ.» Θελῶ σέ δοξολογήσει, Κυριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· θελῶ διηγῆθαι πάντα τὰ θαυμασία σου. ²Θελῶ ευφρανθῆ καὶ χαρῆ ἐν σοί· θελῶ ψαλμῶδησει εἰς τὸ ὄνομα σου, Ὑψίστε. ³Ὅταν στραφῶσιν οἱ ἐχθροὶ μου εἰς τὰ ὀπίσω, πεσῶσι καὶ ἀφανισθῶσιν ἀπ' ἐμπροσθέν σου. ⁴Διότι σὺ ἐκάμες τὴν κρίσιν μου καὶ τὴν δίκην μου· ἐκάθησας ἐπὶ θρόνου κρίνων ἐν δικαιοσυνῇ· ⁵Ἐπετιμήσας τὰ ἔθνη· ἐξώλοθρευσας τὸν ἀσεβῆ· τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐξήλειψας εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ⁶Ἐχθρε, αἱ ἐρημῶσεις ἐξέλιπον διαπαντός· καὶ κατηδάφισας πόλεις· τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐχάθη μετ' αὐτῶν. ⁷Ἄλλ' ὁ Κύριος διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα· ἠτοιμάσε τὸν θρόνον αὐτοῦ διὰ κρίσιν. ⁸Καὶ αὐτὸς θέλει κρίνει τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσυνῇ· θέλει κρίνει τοὺς λαούς ἐν εὐθυτητι. ⁹Καὶ ὁ Κύριος θε-

λει εισθαι καταφυγιον εις τον πενητα, καταφυγιον εν καιρω θλιψεως. ¹⁰Και θελουσιν ελπισει επι σε οι γνωριζοντες το ονομα σου· διοτι δεν εγκατελιπες τους εκζητουντας σε, Κυριε. ¹¹Ψαλμωδείτε εις τον Κυριον, τον κατοικουντα εν Σιων· αναγγειλατε μεταξυ των λαων τα κατορθωματα αυτου· ¹²διοτι οταν καμνη εκζητησιν αιματων, ενθυμείται αυτους· δεν λησμονει την κραυγην των ταλαιπωρουμενων. ¹³Ελεησον με, Κυριε· ιδε την θλιψιν μου την εκ των εχθρων μου, συ ο υψωνων με εκ των πυλων του θανατου, ¹⁴δια να διηγηθω πασας τας αινεσεις σου εν ταις πυλαις της θυγατρος Σιων· εγω θελω αγαλλιασθαι δια την σωτηριαν σου. ¹⁵Τα εθνη κατεβυθισθησαν εις τον λακκον, τον οποιον εκαμον· εν τη παγιδι, την οποιαν εκρυψαν, επιαση ο πους αυτων. ¹⁶Ο Κυριος γνωριζεται δια την κρισιν, την οποιαν καμνει· ο ασεβης παγιδευεται εν τω εργω των χειρων αυτου· Ιγαιων· Διαφαλμα. ¹⁷Οι ασεβεις θελουσιν επιστραφη εις τον αδην· παντα τα εθνη τα λησμονουντα τον Θεον. ¹⁸Διοτι δεν θελει λησμονηθη διαπαντος ο πτωχος· η προσδοκια των πενητων δεν θελει απολεσθη διαπαντος. ¹⁹Αναστηθι, Κυριε· ας μη υπεριχυη ανθρωπος· ας κριθωσι τα εθνη ενωπιον σου. ²⁰Καταστησον, Κυριε, νομοθετην επ' αυτους· ας γνωρισωσι τα εθνη, οτι ειναι ανθρωποι. Διαφαλμα.

10 Δια τι, Κυριε, ιστασαι μακροθεν; κρυπτεσαι εν καιρω θλιψεως; ²Εν τη υπερηφανα του ασεβους κατακαιεται ο πτωχος· ας πιασθωσιν εν ταις πανουργιαις, τας οποιας διαλογιζονται. ³Διοτι ο ασεβης καυχεται εις τας επιθυμιας της ψυχης αυτου, και ο πλεονεκτης μακαριζει εαυτον· καταφρονει τον Κυριον. ⁴Ο ασεβης δια την αλαζονειαν του προσωπου αυτου δεν θελει εκζητησει τον Κυριον· παντες οι διαλογισμοι αυτου ειναι οτι δεν υπαρχει Θεος. ⁵Αι οδοι αυτου μολυνονται εν παντι καιρω· αι κρισεις σου ειναι πολυ υψηλα απο προσωπου αυτου· φυσα εναντιον παντων των εχθρων αυτου. ⁶Ειπεν εν τη καρδια αυτου, δεν θελω σαλευθη απο γενεας εις γενεαν· διοτι δεν θελω πεσει εις δυστυχιαν. ⁷Το στομα αυτου γεμει καταρας και απατης και δολου· υπο την γλωσσαν αυτου ειναι κακια και ανομια. ⁸Καθηται εν ενεδρα των προαυλιων, εν αποκρυφοις, δια να φωνευση τον αθων· οι οφθαλμοι αυτου παραμονευουσι τον πενητα. ⁹Ενεδρευει εν αποκρυφω, ως λεων εν τω σπηλαιω αυτου· ενεδρευει δια να αρπαση τον πτωχον· αρπαζει τον πτωχον, οταν συρη αυτον εν τη παγιδι αυτου. ¹⁰Κυπτει, χαμηλωνει, δια να πεσωσιν οι πτωχοι εις τους ονυχας αυτου. ¹¹Ειπεν εν τη καρδια αυτου, ελησμονησεν ο Θεος· εκρυψε το προσωπον αυτου· δεν θελει ιδει ποτε. ¹²Αναστηθι, Κυριε· Θεε, υψωσον την χειρα σου· μη λησμονησης τους τεθλιμμενους. ¹³Δια τι παρωξυνεν ο ασεβης τον Θεον; ειπεν εν τη καρδια αυτου, Δεν θελεις εξετασει. ¹⁴Ειδες· διοτι συ παρατηρεις την αδικιαν και την υβριν, δια να ανταποδωσης με την χειρα σου· εις σε αφιερονεται ο πτωχος· εις τον ορφανον συ εισαι ο βοηθος. ¹⁵Συντριψον τον βραχιονα του ασεβους

και πονηρου· εξερευνησον την ασεβειαν αυτου, εωσου μη ευρης αυτην πλεον. ¹⁶Ο Κυριος ειναι βασιλευς εις τον αιωνα του αιωνος· τα εθνη θελουσιν εξαλειφθη εκ της γης αυτου. ¹⁷Κυριε, εισηκουσας την επιθυμιαν των πενητων· θελεις στηριξει την καρδιαν αυτων, θελεις καμει προσεκτικον το ωτιον σου· ¹⁸δια να κρινης τον ορφανον και τον τεταπεινωμενον, ωστε ο ανθρωπος ο γηινος να μη καταδυναστευη πλεον.

11 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Επι τον Κυριον πεποιθα· πως λεγετε εις την ψυχην μου, Φευγε εις το ορος σας, ως πτηνον; ²Διοτι, ιδου, οι ασεβεις ενετειναν τοξον· ητοιμασαν τα βελη αυτων επι την χορδην, δια να τοξευσωσιν εν σκοτει τους ευθεις την καρδιαν. ³Εαν τα θεμελια καταστραφωσιν, ο δικαιος τι δυναται να καμη; ⁴Ο Κυριος ειναι εν τω ναω τω αγιω αυτου· ο Κυριος εν τω ουρανω χει τον θρονον αυτου· οι οφθαλμοι αυτου βλεπουσι, τα βλεφαρα αυτου εξεταζουσι, τους υιους των ανθρωπων. ⁵Ο Κυριος εξεταζει τον δικαιον· τον δε ασεβη και τον αγαπωντα την αδικιαν μισει η ψυχη αυτου. ⁶Θελει βρεξει επι τους ασεβεις παγιδας· πυρ και θειον και ανεμοζαλη ειναι η μερις του ποτηριου αυτων. ⁷Διοτι δικαιος ων ο Κυριος, αγαπα δικαιοσυνην· το προσωπον αυτου βλεπει ευθυτητα.

12 «Εις τον πρωτον μουσικον, επι Σεμινιθ. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Σωσον, Κυριε· διοτι εξελιπεν οσιος, διοτι εχαθησαν οι φιλαληθεις μεταξυ των υιων των ανθρωπων. ²Εκαστος λαλει ματαιοτητα προς τον πλησιον αυτου· με χειλη δολια λαλουσιν απο διπλης καρδιας. ³Ας εξολοθρευση ο Κυριος παντα τα χειλη τα δολια, την γλωσσαν την μεγαλορρημονα. ⁴Διοτι ειπον, Θελομεν υπεριχυσει δια της γλωσσης ημων· τα χειλη ημων ειναι ημετερα· τις θελει εισθαι κυριος εφ' ημας; ⁵Δια την ταλαιπωριαν των πτωχων, δια τον στεναγμον των πενητων, τωρα θελω εγερθη, λεγει ο Κυριος· θελω θεσει εν ασφαλεια εκεινον, κατα του οποιου φυσα ο ασεβης. ⁶Τα λογια του Κυριου ειναι λογια καθαρα· αργυριον δεδοκιμασμενον εν πληνω χωνευτηριω, κεκαθαρισμενον επταπλασιως. ⁷Συ, Κυριε, θελεις φυλαξει αυτους· θελεις διατηρησει αυτους απο της γενεας ταυτης εις τον αιωνα. ⁸Οι ασεβεις περιπατουσι κυκλω, οταν οι αχρειοι υψωθωσι μεταξυ των υιων των ανθρωπων.

13 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Εως ποτε, Κυριε, θελεις με λησμονει διαπαντος; εως ποτε θελεις κρυπτει το προσωπον σου απ' εμου; ²Εως ποτε θελω χει βουλας εν τη ψυχην μου, οδυνας καθ' ημεραν εν τη καρδια μου· εως ποτε θελει υφονεσθαι ο εχθρος μου επ' εμε; ³Επιβλεψον· εισακουσον μου, Κυριε ο Θεος μου· φωτισον τους οφθαλμους μου, μηποτε υπνωσω τον υπνον του θανατου· ⁴Μηποτε ειπη ο εχθρος μου, Υπεριχυσα κατ' αυτου, και οι θλιβοντες με αγαλλιασθωσιν, εαν σαλευθω. ⁵Αλλ' εγω ηλπισα επι το ελεος

σου· η καρδια μου θελει αγαλλεσθαι εις την σωτηριαν σου. ⁶Θελω φαλλει εις τον Κυριον, διοτι με αντημειψε.

14«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Ειπεν ο αφρων εν τη καρδια αυτου, δεν υπαρχει Θεος. Διεφθαρησαν· εγειναν βδελυροι εις τα εργα· δεν υπαρχει πραττων αγαθον. ²Ο Κυριος διεκυφεν εξ ουρανου επι τους υιους των ανθρωπων δια να ιδη εαν ηναι τις εχων συνεσιν, εκζητων τον Θεον. ³Παντες εξεκλιναν, ομου εξηχρειωθησαν· δεν υπαρχει πραττων αγαθον· δεν υπαρχει ουδε εις. ⁴Δεν εχουσι γνωσιν παντες οι εργαζομενοι την ανομιαν, οι κατατρωνοντες τον λαον μου ως βρωσιν αρτου; τον Κυριον δεν επεκαλεσθησαν. ⁵Εκει εφοβηθησαν φοβον· διοτι ο Θεος ειναι εν τη γενεα των δικαιων. ⁶Κατησχυνατε την βουλην του πτωχου, διοτι ο Κυριος ειναι η καταφυγη αυτου. ⁷Τις θελει δωσει εκ Σιων την σωτηριαν του Ισραηλ; οταν ο Κυριος επιστρεψη τον λαον αυτου απο της αιχμαλωσιας, θελει αγαλλεσθαι ο Ιακωβ, θελει ευφραινεσθαι ο Ισραηλ.

15«Ψαλμος του Δαβιδ.» Κυριε, τις θελει κατοικησει εν τη σκηνη σου; τις θελει κατοικησει εν τω ορει τω αγιω σου; ²Ο περιπατων εν ακεραιοτητι και εργαζομενος δικαιοσυνην, και λαλων αληθειαν εν τη καρδια αυτου. ³Ο μη καταλαλων δια της γλωσσης αυτου, μηδε πραττων κακον εις τον φιλον αυτου, μηδε δεχομενος ονειδισμον κατα του πλησιον αυτου. ⁴Εις τους οφθαλμους αυτου καταφρονειται ο αχρειος· τιμα δε τους φοβουμενους τον Κυριον· ομνυει εις τον πλησιον αυτου και δεν αθετει. ⁵Δεν διδει το αργυριον αυτου επι τοκω, ουδε λαμβανει δωρα κατα του αθωου. Ο πραττων ταυτα δεν θελει σαλευθη εις τον αιωνα.

16«Μικταμ του Δαβιδ.» Φυλαξον με, Θεε, διοτι επι σε ηλπισα. ²Συ ψυχη μου, ειπας προς τον Κυριον, συ εισαι ο Κυριος μου· η αγαθοτης μου δεν εκτεινεται εις σε. ³Αλλ' εις τους αγιους τους οντας εν τη γη και εις τους εξαιρετους, εις τους οποιους ειναι ολη μου η ευχαριστησις. ⁴Οι πονοι των τρεχοντων κατοπιν αλλων θεων θελουσι πολλαπλασιασθη· εγω δεν θελω προσφερει τας εξ αιματος σπονδας αυτων, ουδε θελω λαβει εις τα χειλη μου τα ονοματα αυτων. ⁵Ο Κυριος ειναι η μερις της κληρονομιας μου και του ποτηριου μου· συ διαφυλαττεις τον κληρον μου. ⁶Αι μεριδες μου επεσον εις τοπους τερπνου· ελαβον ωραιοτατην κληρονομιαν. ⁷Θελω ευλογει τον Κυριον τον νουθετησαντα με· ετι και εν καιρω νυκτος με διδασκουσιν οι νεφροι μου. ⁸Ενωπιον μου ειχον τον Κυριον διαπαντος· διοτι ειναι εκ δεξιων μου, δια να μη σαλευθω. ⁹Δια τουτο ευφρανθη η καρδια μου και ηγαλλιασεν η γλωσσα μου· ετι δε και η σαρξ μου θελει αναπαυθη επ' ελπιδι. ¹⁰Διοτι δεν θελεις εγκαταλειπει την ψυχη μου εν τω αδη, ουδε θελεις αφησει τον Οσιον σου να ιδη διαφθοραν. ¹¹Εφανερωσας εις εμε την

οδον της ζωης· χορτασμος ευφροσυνης ειναι το προσωπον σου· τερπνοτητες ειναι διαπαντος εν τη δεξια σου.

17«Προσευχη του Δαβιδ.» Ακουσον, Κυριε, το δικαιον· προσεξον εις την δεησιν μου· ακροασθητι την προσευχην μου, την γινομενην ουχι με χειλη δολια. ²Ας εξελθη η κρισις μου παρα του προσωπου σου· οι οφθαλμοι σου ας ιδωσι την ευθυτητα. ³Ηρευνησας την καρδιαν μου· επεσκεφθης αυτην εν καιρω νυκτος· εδοκιμασας με και δεν ηυρες ουδεν εν εμοι· ο στοχασμος μου δεν ειναι διαφορος των λογων μου. ⁴Ως προς τα εργα των ανθρωπων, εγω δια των λογων των χειλεων σου εφυλαχθην απο των οδων των παρανομων. ⁵Στηριξον τα διαβηματα μου εν ταις οδοις σου, δια να μη σαλευθωσιν οι ποδες μου. ⁶Εγω σε επεκαλεσθη, Θεε, διοτι θελεις μου εισακουσει· Κλινον εις εμε το ωτιον σου, ακουσον τους λογους μου. ⁷Θαυμαστωσον τα ελεη σου, συ ο σωζων τους ελπιζοντας επι σε εκ των επανισταμενων κατα της δεξιας σου. ⁸Φυλαξον με ως κορην οφθαλμου· κρυφον με υπο την σκιαν των πτερυγων σου ⁹απ' εμπροσθεν των ασεβων των ταλαιπωρουντων με· οι εχθροι της ψυχης μου με περιεκυκλωσαν. ¹⁰Υπερεπαχυναν· το στομα αυτων λαλει υπερηφανα. ¹¹Τωρα περιεκυκλωσαν τα διαβηματα ημων· προσηλωσαν τους οφθαλμους αυτων δια να κρημνισωσιν ημας κατα γης. ¹²Ως λεων επιθυμων να κατασπαραξη· και ως σκυμνος, καθημενος εν αποκρυφοις. ¹³Αναστηθι, Κυριε· προφθασον αυτον, υποσκελισον αυτον· ελευθερωσον την ψυχη μου απο του ασεβους, οστις ειναι η ρομφαια σου. ¹⁴Απο ανθρωπων, Κυριε, της χειρος σου· απο ανθρωπων του κοσμου, οιτινες λαμβανουσι την μεριδα αυτων εν ταυτη τη ζωη, και των οποιων την κοιλιαν γεμιζεις απο των θησαυρων σου· εχορτασαν τους υιους, και αφινουσι τα υπολοιπα αυτων εις τους εγγονους αυτων. ¹⁵Εγω δε εν δικαιοσυνη θελω ιδει το προσωπον σου· θελω χορτασθη απο της θεωριας σου, οταν εξεγερθω.

18«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ δουλου του Κυριου, οστις ελαλησε προς τον Κυριον τους λογους της ωδης ταυτης, καθ' ην ημεραν ηλευθερωσεν αυτον ο Κυριος εκ της χειρος παντων των εχθρων αυτου και εκ της χειρος του Σαουλ· και ειπε,» Θελω σε αγαπα, Κυριε, η ισχυς μου. ²Ο Κυριος ειναι πετρα μου και φρουριον μου και ελευθερωτης μου· Θεος μου, βραχος μου· επ' αυτον θελω ελπίζει· η ασπις μου και το κερας της σωτηριας μου· υψηλος πυργος μου. ³Θελω επικαλεσθη τον αξιυμνητον Κυριον, και εκ των εχθρων μου θελω σωθη. ⁴Πονοι θανατου με περιεκυκλωσαν, και χειμαρροι ανομιας με κατετρομαξαν· ⁵Πονοι του αδου με περιεκυκλωσαν, παγιδες θανατου με εφθασαν. ⁶Εν τη στενοχωρια μου επεκαλεσθη τον Κυριον, και προς τον Θεον μου εβοησα. Ηκουσεν εκ του ναου αυτου της φωνης μου, και η κραυγη μου ηλθεν ενωπιον αυτου εις τα ωτα αυτου. ⁷Τοτε εσαλευθη και εντρομος εγει-

νεν η γη, και τα θεμελια των ορειων εταραχθησαν και εσαλευθησαν, διοτι ωργισθη. ⁸Καπνος ανεβαινεν εκ των μυκτηρων αυτου, και πυρ κατατρωνγον εκ του στοματος αυτου· ανθρακες ανηφθησαν απ' αυτου. ⁹Και εκλινε τους ουρανους και κατεβη, και γνοφος υπο τους ποδας αυτου. ¹⁰Και επεβη επι χερουβειμ και επετασθη και επεταξεν επι πτερυγων ανεμων. ¹¹Εθεσε το σκοτος αποκρυφον τοπον αυτου· η σκηνη αυτου, περιξ αυτου ησαν υδατα σκοτεινα, νεφη πυκνα των αερων. ¹²Εκ της λαμψεως της εμπροσθεν αυτου διηλθον τα νεφη αυτου, χαλαζα και ανθρακες πυρος. ¹³Και εβροντησεν εν ουρανοις ο Κυριος, και ο Υψιστος εδωκε την φωνη αυτου· χαλαζα και ανθρακες πυρος. ¹⁴Και απεστειλε τα βελη αυτου και εσκορπισεν αυτους· και αστραπας επληθυνε και συνεταραξεν αυτους. ¹⁵Και εφανησαν τα βαθη των υδατων και ανεκαλυφθησαν τα θεμελια της οικουμενης, απο της επιτιμησης σου, Κυριε, απο του φουσηματος της πνοης των μυκτηρων σου. ¹⁶Εξαπεστειλεν εξ υψους· ελαβε με· ειλικυσε με εξ υδατων πολλων. ¹⁷Ηλευθερωσε με εκ του δυνατου εχθρου μου, και εκ των μισουντων με, διοτι ησαν δυνατωτεροι μου. ¹⁸Προεφθασαν με εν τη ημερα της θλιψεως μου· αλλ' ο Κυριος εσταθη το αντιστηριγμα μου. ¹⁹και εξηγαγε με εις ευρυχωριαν· ηλευθερωσε με διοτι ηυδοκησεν εις εμε. ²⁰Αντημειψε με ο Κυριος κατα την δικαιοσυνην μου· κατα την καθαροτητα των χειρων μου ανταπεδωκεν εις εμε. ²¹Διοτι εφυλαξα τας οδους του Κυριου, και δεν ησεβησα εκκλινας απο του Θεου μου. ²²Διοτι πασαι αι κρισεις αυτου ησαν εμπροσθεν μου, και τα διαταγματα αυτου δεν απεμακρυνα απ' εμου. ²³και εσταθην αμεμπτως προς αυτον, και εφυλαχθην απο της ανομιας μου. ²⁴Και ανταπεδωκεν εις εμε ο Κυριος κατα την δικαιοσυνην μου, κατα την καθαροτητα των χειρων μου εμπροσθεν των οφθαλμων αυτου. ²⁵Μετα οσιου οσιος θελεις εισθαι· μετα ανδρος τελειου τελειος θελεις εισθαι. ²⁶μετα καθαρου, καθαρος θελεις εισθαι· και μετα διεστραμμενου διεστραμμενωσ θελεις φερθη. ²⁷Διοτι συ θελεις σωσει λαον τεθλιμμενον· οφθαλμους δε υπερηφανων θελεις ταπεινωσει. ²⁸Διοτι συ θελεις φωτισει τον λυχνον μου· Κυριος ο Θεος μου θελει φωτισει το σκοτος μου. ²⁹Διοτι δια σου θελω διασπασει στρατευμα, και δια του Θεου μου θελω υπερπηδησει τειχος. ³⁰Του Θεου, η οδος αυτου ειναι αμωμος· ο λογος του Κυριου ειναι δεδοκιμασμενος· ειναι ασπισ παντων των ελπιζοντων επ' αυτον. ³¹Διοτι τις Θεος πλην του Κυριου; και τις φρουριον πλην του Θεου ημων; ³²Ο Θεος ειναι ο περιζωννυων με δυναμιν, και καθιστων αμωμον την οδον μου. ³³Καμνει τους ποδας μου ως των ελαφρων και με στηνει επι τους υψηλους τοπους μου. ³⁴Διδασκει τας χειρας μου εις πολεμον, και εκαμε τοξον χαλκουν τους βραχιονας μου. ³⁵Και εδωκας εις εμε την ασπιδα της σωτηριας σου· και η δεξια σου με υπεστηριξε και η αγαθοτης σου με εμεγαλυνεν. ³⁶Επλατυνας τα βηματα μου υποκατω μου, και οι ποδες μου δεν εκλονισθησαν. ³⁷Κατεδιωξα τους εχθρους μου και εφθασα αυτους· και

δεν επεστρεψα εωσου συνετελεσα αυτους. ³⁸Συνετριψα αυτους και δεν ηδυνηθησαν να ανεγερθωσιν· επεσον υπο τους ποδας μου. ³⁹Και περιεζωσας με δυναμιν εις πολεμον· συνεκαμψας υποκατω μου τους επανισταμενους επ' εμε. ⁴⁰Και εκαμες τους εχθρους μου να τρεψωσιν εις εμε τα νωτα, και εξωλοθρευσα τους μισουντας με. ⁴¹Εβοησαν, και ουδεις ο σωζων· προς τον Κυριον, και δεν εισηκουσεν αυτων. ⁴²Και κατελεπτυνα αυτους ως κονιν κατα προσωπον ανεμου· απετιναξα αυτους ως τον πηλον των οδων. ⁴³Ηλευθερωσας με εκ των αντιλογιων του λαου· κατεστησας με κεφαλην εθνων· λαος, τον οποιον δεν εγνωρισα, εδουλευσεν εις εμε. ⁴⁴Μολις ηκουσαν, και υπηκουσαν εις εμε· ξενοι υπεταχθησαν εις εμε. ⁴⁵Ξενοι παρελυθησαν και κατετρομαξαν εκ των αποκρυφων των αυτων. ⁴⁶Ζη Κυριος, και ευλογημενον το φρουριον μου· και ας υψωθη ο Θεος της σωτηριας μου. ⁴⁷ο Θεος ο εκδικων με και υποτασων λαους υποκατω μου. ⁴⁸οστις με ελευθερονει εκ των εχθρων μου. Ναι, με υψονεις υπερανω των επανισταμενων επ' εμε· ηλευθερωσας με απο ανδρος αδικου. ⁴⁹Δια τουτο θελω σε υμνει, Κυριε, μεταξυ των εθνων, και εις το ονομα σου θελω φαλλει. ⁵⁰Αυτος μεγαλυνει τας σωτηριας του βασιλεως αυτου, και καμνει ελεος εις τον κεχρισμενον αυτου, εις τον Δαβιδ και εις το σπερμα αυτου εως αιωνος.

19«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Οι ουρανοι διηγουνται την δοξαν του Θεου, και το στερεωμα αναγγελλει το εργον των χειρων αυτου. ²Η ημερα προς την ημεραν λαλει λογον, και η νυξ προς την νυκτα αναγγελλει γνωσιν. ³Δεν ειναι λαλια ουδε λογος, των οποιων η φωνη δεν ακουεται. ⁴Εις πασαν την γην εξηλθεν ο φθογγος αυτων και εως των περατων της οικουμενης οι λογοι αυτων. Εν αυτοις εθεσε σκηνην δια τον ηλιον. ⁵και ουτος εξερχεται ως νυμφιος εκ του θαλαμου αυτου· αγαλλεται ως ο ανδρειος εις το να τρεξη το σταδιον. ⁶απ' ακρου του ουρανου ειναι η εξοδος αυτου· και το καταντημα αυτου εως ακρου αυτου· και δεν κρυπτεται ουδεν απο της θερμότητος αυτου. ⁷Ο νομος του Κυριου ειναι αμωμος, επιστρεφων ψυχην· η μαρτυρια του Κυριου πιστη, σοφιζουσα τον απλουν. ⁸τα διαταγματα του Κυριου ευθεα, ευφραινοντα καρδιαν· η εντολη του Κυριου λαμπρα, φωτιζουσα οφθαλμους. ⁹ο φοβος του Κυριου καθαρος, διαμενων εις τον αιωνα· αι κρισεις του Κυριου αληθιναι, δικαιαι εν ταυτω. ¹⁰πλεον επιθυμηται παρα το χρυσιον, μαλιστα παρα πληθος καθαρου χρυσιου, και γλυκυτεραι υπερ το μελι και τους σταλαγμους της κρηθηρας. ¹¹Ο δουλος σου μαλιστα νουθετειται δι' αυτων· εις την τηρησιν αυτων η ανταμοιβη ειναι μεγαλη. ¹²Τις συναισθανεται τα εαυτου αμαρτηματα; καθαρισον με απο των κρυφίων αμαρτηματων. ¹³Και ετι προφυλαξον τον δουλον σου απο υπερηφανιων· ας μη με κυριευσωσι· τοτε θελω εισθαι τελειος, και θελω καθαρισθη απο μεγαλης παρανομιας. ¹⁴Ας ηναι ευαρεστα τα λογια του στοματος μου και η μελετη της καρδιας μου

ενωπιον σου, Κυριε, φρουριον μου και λυτρωτα μου.

20 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Ο Κυριος να σου υπακουση εν ημερα θλιψεως το ονομα του Θεου του Ιακωβ να σε υπερασπιση. ²Να σοι εξαποστειλη βοηθειαν εκ του αγιαστηριου και εκ της Σιων να σε υποστηριξη. ³Να ενθυμηθη πασας τας προσφορας σου και να προσδεχθη το ολοκαυτωμα σου. Διαψαλμα. ⁴Να σοι δωση κατα την καρδιαν σου και να εκπληρωση πασαν βουλην σου. ⁵Εις την σωτηριαν σου θελομεν χαρη και εις το ονομα του Θεου ημων θελομεν υψωση τας σημαϊας· ο Κυριος να εκπληρωση παντα τα αιτηματα σου. ⁶Τωρα εγνωρισα οτι εσωσεν ο Κυριος τον χριστον αυτου· θελει εισακουσει αυτου εκ του ουρανου της αγιοτητος αυτου· η σωτηρια της δεξιας αυτου γινεται εν δυναμει. ⁷Οι μεν εις αμαξας, οι δε εις ιππους, αλλ' ημεις εις το ονομα Κυριου του Θεου ημων θελομεν καυχασθαι· ⁸ουτοι συνεκαμφθησαν και επεσον· ημεις δε ανεστημεν και ανωρθωθημεν. ⁹Κυριε, σωσον τον βασιλεα· και εισακουσον ημων, καθ' ην ημεραν σε επικαλεσθωμεν.

21 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Κυριε, εν τη δυναμει σου θελει ευφραϊνεσθαι ο βασιλευς· και ποσον θελει υπεραγαλλεσθαι εν τη σωτηρια σου. ²Την επιθυμιαν της καρδιας αυτου εδωκας εις αυτον, και της αιτησεως των χειλεων αυτου δεν εστερησας αυτον. Διαψαλμα. ³Διοτι προεφθασας αυτον εν ευλογιας αγαθοτητος· εθεσας επι την κεφαλην αυτου στεφανον εκ καθαρου χρυσιου. ⁴Ζωην σε εζητησε, και εδωκας εις αυτον μακροτητα ημερων εις αιωνα αιωνος. ⁵Μεγαλη η δοξα αυτου δια της σωτηριας σου· τιμην και μεγαλοπρεπειαν εθεσας επ' αυτον. ⁶Διοτι εθεσας αυτον ευλογιαν εις τον αιωνα· υπερευφρανας αυτον δια του προσωπου σου. ⁷Διοτι ο βασιλευς ελπιζει επι τον Κυριον, και δια του ελεους του Υψιστου δεν θελει σαλευθη. ⁸Η χειρ σου θελει ευρει παντας τους εχθρους σου· η δεξια σου θελει ευρει τους μισουντας σε. ⁹Θελεις καμει αυτους ως καμινον πυρος εν τω καιρω της οργης σου· ο Κυριος θελει καταπειε αυτους εν τω θυμω αυτου· και πυρ θελει καταφαγει αυτους. ¹⁰Θελεις αφανισει απο της γης τον καρπον αυτων, και το σπερμα αυτων απο των υιων των ανθρωπων. ¹¹Διοτι εμηχανευθησαν κακα εναντιον σου· διελογισθησαν βουλην, αλλα δεν ισχυσαν. ¹²Δια τουτο θελεις καμει αυτους να τρεψωσι τα νωτα, οταν επι τας χορδας σου ετοιμασης τα βελη σου κατα του προσωπου αυτων. ¹³Υψωθητι, Κυριε, εν τη δυναμει σου· θελομεν υμνει και ψαλμωδει την δυναμιν σου.

22 «Εις τον πρωτον μουσικον, επι Αγγελθ Σαχαρ. Ψαλμος του Δαβιδ.»
Θεε μου, Θεε μου, δια τι με εγκατελιπες; δια τι ιστασαι μακραν απο της σωτηριας μου και απο των λογων των στεναγμων μου; ²Θεε μου, κραζω την ημεραν, και δεν αποκρινεσαι· και την νυκτα, και δεν σιωπω. ³Συ δε ο Αγιος κατοικεις μεταξυ των παι-

ων του Ισραηλ. ⁴Επι σε ηλπισαν οι πατερες ημων· ηλπισαν, και ηλευθερωσας αυτους. ⁵Προς σε εκραξαν και εσωθησαν· επι σε ηλπισαν και δεν κατησχυνθησαν. ⁶Εγω δε ειμαι σκωληξ και ουχι ανθρωπος· ονειδος ανθρωπων και εξουθενημα του λαου. ⁷Με εμυκτηρισαν παντες οι βλεποντες με· ανοιγουσι τα χειλη, κινουσι την κεφαλην, λεγοντες, ⁸Ηλπισεν επι τον Κυριον· ας ελευθερωση αυτον· ας σωση αυτον, επειδη θελει αυτον. ⁹Αλλα συ εισαι ο εκσπασας με εκ της κοιλιας· η ελπις μου απο των μαστων της μητρος μου. ¹⁰Επι σε ερριφθην εκ μητρας· εκ κοιλιας της μητρος μου συ εισαι ο Θεος μου. ¹¹Μη απομακρυνθης απ' εμου· διοτι η θλιψις ειναι πλησιον· διοτι ουδεις ο βοηθων. ¹²Ταυροι πολλοι με περιεκυκλωσαν· ταυροι δυνατοι εκ Βασαν με περιεστοιχισαν. ¹³Ηνοιξαν επ' εμε το στομα αυτων, ως λεων αρπαζων και βρυχομενος. ¹⁴Εξεχυθην ως υδωρ, και εξηρθρωθησαν παντα τα οστα μου· η καρδια μου εγεινεν ως κηριον, κατατηκεται εν μεσω των εντοσθιων μου. ¹⁵Η δυναμις μου εξηρανθη ως οστρακον, και η γλωσσα μου εκολληθη εις τον λαρυγγα μου· και συ με κατεβιβασας εις το χωμα του θανατου. ¹⁶Διοτι κυνες με περιεκυκλωσαν· συναξις πονηρευομενων με περιεκλεισεν· ετρυπησαν τας χειρας μου και τους ποδας μου. ¹⁷Δυναμαι να αριθμησω παντα τα οστα μου· ουτοι με ενατενιζουσι και με παρατηρουσι. ¹⁸Διεμερισθησαν τα ιματια μου εις εαυτους· και επι τον ιματισμον μου εβαλον κληρον. ¹⁹Αλλα συ, Κυριε, μη απομακρυνθης· συ, η δυναμις μου, σπευσον εις βοηθειαν μου. ²⁰Ελευθερωσον απο ρομφαιας την ψυχην μου την μεμονωμενην μου απο δυναμεως κυνος. ²¹Σωσον με εκ στοματος λεοντος και εισακουσον μου, ελευθερωνων με απο κερατων μονοκερωτων. ²²Θελω διηγεισθαι το ονομα σου προς τους αδελφους μου· εν μεσω συναξεως θελω σε επαινει. ²³Οι φοβουμενοι τον Κυριον, αινειτε αυτον· απαν το σπερμα Ιακωβ, δοξασατε αυτον· και φοβηθητε αυτον, απαν το σπερμα Ισραηλ. ²⁴Διοτι δεν εξουθενωσε και δεν απεστραφη την θλιψιν του τεθλιμμενου, και δεν εκρυψε το προσωπον αυτου απ' αυτου· και οτε εβοησε προς αυτον, εισηκουσεν. ²⁵Απο σου θελει αρχιζει η αινεσις μου εν εκκλησια μεγαλη· θελω αποδωσει τας ευχας μου ενωπιον των φοβουμενων αυτον. ²⁶Οι τεθλιμμενοι θελουσι φαγει και θελουσι χορτασθη· θελουσιν αινεσει τον Κυριον οι εκζητουντες αυτον· η καρδια σας θελει ζη εις τον αιωνα. ²⁷Θελουσιν ενθυμηθη και επιστραφη προς τον Κυριον παντα τα περατα της γης· και θελουσι προσκυνησει ενωπιον σου πασαι αι φυλαι των εθνων. ²⁸Διοτι του Κυριου ειναι η βασιλεια, και αυτος εξουσιάζει τα εθνη. ²⁹Θελουσι φαγει και θελουσι προσκυνησει παντες οι παχεις της γης· ενωπιον αυτου θελουσι κλινει παντες οι καταβαινοντες εις το χωμα· και ουδεις την ζωην αυτου θελει δυναθη να φυλαξη. ³⁰Οι μεταγενεστεροι θελουσι δουλευσει αυτον· θελουσιν αναγραφη εις τον Κυριον ως γενεα αυτου. ³¹Θελουσιν ελθει και αναγγειλει την δικαιοσυνην αυτου, προς λαον, οστις μελλει να γεννηθη· διοτι αυτοσ εκαμε τουτο.

23 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Ο Κυριος ειναι ο ποιμην μου· δεν θελω στερηθη ουδενος. ²Εις βοσκας χλοερας με ανεπαυσεν· εις υδατα αναπαυσεως με ωδηγησεν. ³Ηνωρθωσεν την ψυχην μου· με ωδηγησε δια τριβων δικαιοσυνης ενεκεν του ονοματος αυτου. ⁴Και εν κοιλαδι σκιας θανατου εαν περιπατησω, δεν θελω φοβηθη κακον· διοτι συ εισαι μετ' εμου· η ραβδος σου και η βακτηρια σου, αυται με παρηγορουσιν. ⁵Ητοιμασας εμπροσθεν μου τραπεζαν απεναντι των εχθρων μου· ηλειψας εν ελαιω την κεφαλην μου· το ποτηριον μου υπερχειλιζει. ⁶Βεβαιως χαρις και ελεος θελουσι με ακολουθει πασας τας ημερας της ζωης μου· και θελω κατοικει εν τω οικω του Κυριου εις μακροτητα ημερων.

24 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Του Κυριου ειναι η γη και το πληρωμα αυτης· η οικουμενη και οι κατοικουντες εν αυτη. ²Διοτι αυτος εθεμελιωσεν αυτην επι των θαλασσων, και εστερεωσεν αυτην επι των ποταμων. ³Τις θελει αναβη εις το ορος του Κυριου; και τις θελει σταθη εν τω τοπω τω αγιω αυτου; ⁴Ο αθως τας χειρας και ο καθαρος την καρδιαν· οστις δεν εδωκεν εις ματαιοτητα την ψυχην αυτου και δεν ωμοσε μετα δολιοτητος. ⁵Ουτος θελει λαβει ευλογιαν παρα Κυριου και δικαιοσυνην παρα του Θεου της σωτηριας αυτου. ⁶Αυτη ειναι η γενεα των εκζητουτων αυτον, των ζητουτων το προσωπον σου, Θεε του Ιακωβ. Διαφαλαμα. ⁷Σηκωσατε, πυλαι, τας κεφαλαι σου, και υψωθητε, θυραι αιωνιοι, και θελει εισελθει ο Βασιλευς της δοξης. ⁸Τις ουτος ο Βασιλευς της δοξης; ο Κυριος ο κραταιος και δυνατος, ο Κυριος ο δυνατος εν πολεμω. ⁹Σηκωσατε, πυλαι, τας κεφαλαι σου, και υψωθητε, θυραι αιωνιοι, και θελει εισελθει ο Βασιλευς της δοξης. ¹⁰Τις ειναι ουτος ο Βασιλευς της δοξης; ο Κυριος των δυναμεων· αυτος ειναι ο Βασιλευς της δοξης. Διαφαλαμα.

25 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Προς σε, Κυριε, υψωσα την ψυχην μου. ²Θεε μου, επι σε ηλπισα· ας μη κατασχυνθω, ας μη χαρωσιν επ' εμε οι εχθροι μου. ³Βεβαιως παντες οι προσμενοντες σε δεν θελουσι κατασχυνθη· ας κατασχυνθωσιν οι μωροι παραβαται. ⁴Δειξον μοι, Κυριε, τας οδους σου· διδαξον με τα βηματα σου. ⁵Οδηγησον με εν τη αληθεια σου και διδαξον με· διοτι συ εισαι ο Θεος της σωτηριας μου· σε προσμενω ολην την ημεραν. ⁶Μνησθητι, Κυριε, τους οικτιρισμους σου και τα ελεη σου, διοτι ειναι απ' αιωνος. ⁷Τας αμαρτιας της νεοτητος μου και τας παραβασεις μου μη μνησθης· κατα το ελεος σου μνησθητι μου συ, Κυριε, ενεκεν της αγαθοτητος σου. ⁸Αγαθος και ευθυσ ο Κυριος· δια τουτο θελει διδαξει τους αμαρτωλους την οδον. ⁹Θελει οδηγησει τους πραους εν χρισει και θελει διδαξει τους πραους την οδον αυτου. ¹⁰Πασαι αι οδοι του Κυριου ειναι ελεος και αληθεια εις τους φυλαττοντας την διαθηκην αυτου και τα μαρτυρια αυτου. ¹¹Ενεκεν του ονοματος σου, Κυ-

ριε, συγχωρησον την ανομιαν μου, διοτι ειναι μεγαλη. ¹²Τις ειναι ο ανθρωπος ο φοβουμενος τον Κυριον; αυτον θελει διδαξει την οδον, την οποιαν πρεπει να εκλεξη. ¹³Η ψυχη αυτου θελει κατοικει εν αγαθοις, και το σπερμα αυτου θελει κληρονομησει την γην. ¹⁴Το απορρητον του Κυριου ειναι μετα των φοβουμενων αυτον και την διαθηκην αυτου θελει φανερωσει εις αυτους. ¹⁵Οι οφθαλμοι μου ειναι διαπαντος προς τον Κυριον, διοτι αυτος θελει εξαγαγει εκ παγιδος τους ποδας μου. ¹⁶Επιβλεψον επ' εμε και ελεησον με, διοτι μεμονωμενος και τεθλιμμενος ειμαι. ¹⁷Αι θλιψεις της καρδιας μου ηξησαν· εξαγαγε με εκ των στενοχωριων μου. ¹⁸Ιδε την θλιψιν μου και τον μοχθον μου, και αφες πασας τας αμαρτιας μου. ¹⁹Ιδε τους εχθρους μου, διοτι επληθυνθησαν και μισος αδικον με εμισησαν. ²⁰Φυλαξον την ψυχην μου και σωσον με· ας μη κατασχυνθω, διοτι επι σε ηλπισα. ²¹Ακακια και ευθυτης ας με περιφυλαττωσι, διοτι σε προσεμεινα. ²²Λυτρωσον, Θεε, τον Ισραηλ εκ πασων των θλιψεων αυτου.

26 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Κρινον με, Κυριε· διοτι εγω περιεπατησα εν ακακια μου· και επι τον Κυριον ηλπισα, και δεν θελω σαλευθη. ²Εξετασον με, Κυριε, και δοκιμασον με· δοκιμασον τους νεφρους μου και την καρδιαν μου. ³Διοτι το ελεος σου ειναι εμπροσθεν των οφθαλμων μου· και περιεπατησα εν τη αληθεια σου. ⁴Δεν εκαθησα μετα ανθρωπων ματαιων· και μετα υποκριτων δεν θελω υπαγει. ⁵Εμισησα την συναξιν των πονηρευομενων, και μετα ασεβων δεν θελω καθησει. ⁶Θελω νιφει εν αθωοτητι τας χειρας μου και θελω περικυκλωσει το θυσιαστηριον σου, Κυριε· ⁷δια να καμω να αντηχηση φωνη αινεσεως, και δια να διηγηθω παντα τα θαυμασια σου. ⁸Κυριε, ηγαπησα την κατοικησιν του οικου σου και τον τοπον της σκηνης της δοξης σου. ⁹Μη συμπεριλαβης μετα αμαρτωλων την ψυχην μου και μετα ανδρων αιματων την ζωνην μου· ¹⁰εις των οποιων τας χειρας ειναι ανομια, και η δεξια αυτων πληρης δωρων. ¹¹Αλλ' εγω θελω περιπατει εν ακακια μου· λυτρωσον με και ελεησον με. ¹²Ο πους μου ισταται εν τη ευθυτητι· εν εκκλησιας θελω ευλογει τον Κυριον.

27 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Ο Κυριος ειναι φως μου και σωτηρια μου· τινα θελω φοβηθη; ο Κυριος ειναι δυναμις της ζωης μου· απο τινος θελω δειλιασει; ²Οτε επλησιασαν επ' εμε οι πονηρευομενοι, δια να καταφαγωσι την σαρκα μου, οι αντιδικοι και οι εχθροι μου, αυτοι προσεκρουσαν και επεσον. ³Και αν παραταχθη εναντιον μου στρατευμα, η καρδια μου δεν θελει φοβηθη· και αν πολεμος σηκωθη επ' εμε, και τοτε θελω ελπίζει. ⁴Εν εζητησα παρα του Κυριου, τουτο θελω εκζητει· το να κατοικω εν τω οικω του Κυριου πασας τας ημερας της ζωης μου, να θεωρω το καλλος του Κυριου και να επισκεπτωμαι τον ναον αυτου. ⁵Διοτι εν ημερα συμφορας θελει με κρυφει εν τη σκηνη αυτου· θελει με κρυφει εν τω αποκρυφω της σκηνης αυτου· θελει με υψωσει επι βραχον· ⁶και ηδη η

κεφαλή μου θέλει υψώθη υπερανω των εχθρων μου των περικυκλουντων με· και θελω θυσιασει εν τη σκηνη αυτου θυσιας αλαλαγμου· θελω υμνει και θελω ψαλμωδει εις τον Κυριον. ⁷Ακουσον, Κυριε, της φωνης μου, οταν κραζω· και ελεησον με και εισακουσον μου. ⁸Ζητησατε το προσωπον μου, ειπε περι σου η καρδια μου. Το προσωπον σου, Κυριε, θελω ζητησει. ⁹Μη κρυψης απ' εμου το προσωπον σου· μη απορριψης εν οργη τον δουλον σου· συ εσταθης βοηθεια μου· μη με αφησης και μη με εγκαταλειψης, Θεε της σωτηριας μου. ¹⁰Και αν ο πατηρ μου και η μητηρ μου με εγκαταλειψωσιν, ο Κυριος ομως θελει με προσδεχθη. ¹¹Διδαξον με, Κυριε, την οδον σου και οδηγησον με εν οδω ευθεια ενεκεν των εχθρων μου. ¹²Μη με παραδωσης εις την επιθυμιαν των εχθρων μου· διοτι ηγερθησαν κατ' εμου μαρτυρες ψευδεις και πνεοντες αδικιαν. ¹³Ουαι εαν δεν επιστευον να ιδω τα αγαθα του Κυριου εν γη ζωντων. ¹⁴Προσμενε τον Κυριον· ανδριζου, και ας κραταιωθη η καρδια σου· και προσμενε τον Κυριον.

28«Ψαλμος του Δαβιδ.» Προς σε θελω κραξει, Κυριε· φρουριον μου, μη σιωπησης προς εμε· μηποτε σιωπησης προς εμε, και ομοιωθω με τους καταβαινοντας εις τον λακκον. ²Ακουσον της φωνης των δεησεων μου, οταν κραζω προς σε, οταν υψωνω τας χειρας μου προς τον ναον τον αγιον σου. ³Μη με συρης μετα των ασεβων και μετα των εργαζομενων ανομιαν, οιτινες λαλουντες ειρηνην μετα των πλησιον αυτων, εχουσι κακιαν εν ταις καρδιαις αυτων. ⁴Δος εις αυτους κατα τα εργα αυτων και κατα την πονηριαν των επιχειρησεων αυτων· κατα τα εργα των χειρων αυτων dos εις αυτους· αποδος εις αυτους την ανταμοιβην αυτων. ⁵Επειδη δεν προσεχουσιν εις τας πραξεις του Κυριου και εις τα εργα των χειρων αυτου, θελει κατακρημνισει αυτους και δεν θελει ανοικοδομησει αυτους. ⁶Ευλογητος ο Κυριος, διοτι ηκουσε της φωνης των δεησεων μου. ⁷Ο Κυριος ειναι δυναμις μου και ασπις μου· επ' αυτον ηλπισεν η καρδια μου, και εβοηθηθη· δια τουτο ηγαλλιασεν η καρδια μου, και με τας ωδας μου θελω υμνει αυτον. ⁸Ο Κυριος ειναι δυναμις του λαου αυτου· αυτος ειναι και υπερασπισις της σωτηριας του κεχρισμενου αυτου. ⁹Σωσον τον λαον σου και ευλογησον την κληρονομιαν σου· και ποιμαινει αυτους και υψωσον αυτους εως αιωνος.

29«Ψαλμος του Δαβιδ.» Αποδοτε εις τον Κυριον, υιοι των δυνατων, αποδοτε εις τον Κυριον δοξαν και κρατος. ²Αποδοτε εις τον Κυριον την δοξαν του ονοματος αυτου· προσκυνησατε τον Κυριον εν τω μεγαλοπρεπει αγιαστηριω αυτου. ³Η φωνη του Κυριου ειναι επι των υδατων· ο Θεος της δοξης βροντα· ο Κυριος ειναι επι υδατων πολλων. ⁴Η φωνη του Κυριου ειναι δυνατη· η φωνη του Κυριου ειναι μεγαλοπρεπης. ⁵Η φωνη του Κυριου συντριβει κεδρους· και συντριβει Κυριος τας κεδρους του Λιβανου· ⁶Και καμνει αυτας να σκιρτωσιν ως

μοσχος τον Λιβανον και το Σιριων ως νεος μονοκερωσ. ⁷Η φωνη του Κυριου καταδικαιρει τας φλογας του πυρος. ⁸Η φωνη του Κυριου σειει την ερημον· ο Κυριος σειει την ερημον Καδης. ⁹Η φωνη του Κυριου καμνει να κοιλοπονωσιν αι ελαφοι και γυμνονει τα δαση· εν δε τω ναω αυτου πας τις κηρυττει την δοξαν αυτου. ¹⁰Ο Κυριος καθηται επι τον κατακλυσμον· και καθηται ο Κυριος Βασιλευς εις τον αιωνα. ¹¹Ο Κυριος θελει δωσει δυναμιν εις τον λαον αυτου· ο Κυριος θελει ευλογησει τον λαον αυτου εν ειρηνη.

30«Ψαλμος ωδης εις τον εγκαινιασμον του οικου του Δαβιδ.» Θελω σε μεγαλυνει, Κυριε· διοτι συ με ανυψωσας, και δεν ευφρανας τους εχθρους μου επ' εμε. ²Κυριε ο Θεος μου, εβοησα προς σε, και με εθεραπευσας. ³Κυριε, ανεβιβασας εξ αδου την ψυχην μου· μ' εφυλαξας την ζωην, δια να μη καταβω εις τον λακκον. ⁴Ψαλμωδησατε εις τον Κυριον, οι οσιοι αυτου, και υμνειτε την μνημην της αγιωσυνης αυτου. ⁵Διοτι η οργη αυτου διαρκει μιαν μονην στιγμην· ζωη ομως ειναι εν τη ευμενεια αυτου· το εσπερας δυναται να συγκατοιχηση κλαυθμος, αλλα το πρωι ερχεται αγαλλιασις. ⁶Εγω δε ειπα εν τη ευτυχια μου, δεν θελω σαλευθη εις τον αιωνα. ⁷Κυριε, δια της ευμενειας σου εστερεωσας το ορος μου. Απεκρυψας το προσωπον σου, και εταραχθην. ⁸Προς σε, Κυριε, εκραξα· και προς τον Κυριον εδεηθην. ⁹Τις ωφελεια εν τω αιματι μου, εαν καταβω εις τον λακκον; μηπως θελει σε υμνει ο κονιορτος; θελει αναγγελει την αληθειαν σου; ¹⁰Ακουσον, Κυριε, και ελεησον με· Κυριε, γενου βοηθος μου. ¹¹Μετεβαλες εις εμε τον θρηνον μου εις χαραν· ελυσας τον σακκον μου και με περιεζωσας ευφροσυνην· ¹²δια να ψαλμωδη εις σε η δοξα μου και να μη σιωπα. Κυριε ο Θεος μου, εις τον αιωνα θελω σε υμνει.

31«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Επι σε, Κυριε, ηλπισα ας μη καταισχυνηθω εις τον αιωνα· εν τη δικαιοσυνη σου σωσον με. ²Κλινον εις εμε το ωτιον σου· ταχυνον να με ελευθερωσης· γενου εις εμε ισχυρος βραχος· οικος καταφυγης, δια να με σωσης. ³Διοτι πετρα μου και φρουριον μου εισαι· και ενεκεν του ονοματος σου οδηγησον με και διαθρεψον με. ⁴Εκβαλε με εκ της παγιδος, την οποιαν εκρυφαν δι' εμε· διοτι εισαι η δυναμις μου. ⁵Εις τας χειρας σου παραδιδω το πνευμα μου· συ με ελυτρωσας, Κυριε ο Θεος της αληθειας. ⁶Εμισησα τους προσεχοντας εις τας ματαιοτητας του ψευδους· εγω δε επι τον Κυριον ελπίζω. ⁷Θελω αγαλλεσθαι και ευφραινεσθαι εις το ελεος σου· διοτι ειδες την θλιψιν μου, εγνωρισας την ψυχην μου εν στενοχωριαις, ⁸και δεν με συνεκλεισας εις την χειρα του εχθρου· εστησας εν ευρυχωρια τους ποδας μου. ⁹Ελεησον με, Κυριε, διοτι ειμαι εν θλιψει· εμαρανθη απο της λυπης ο οφθαλμος μου, η ψυχη μου και η κοιλια μου. ¹⁰Διοτι εξελιπεν εν οδυνη η ζωη μου και τα ετη μου εν στεναγμοις· ησθηνησεν απο ταλαιπωριας μου η δυναμις μου, και τα οστα μου

κατεφθάρησαν. ¹¹Εἰς παντας τους εχθρους μου εγεινα ονειδος και εις τους γειτονας μου σφοδρα, και φοβος εις τους γνωστους μου· οι βλέποντες με εξω εφευγον απ' εμου. ¹²Ελησμονηθην απο της καρδιας ως νεκρος· εγεινα ως σκευος συντετριμμενον. ¹³Διοτι ηκουσα τον ονειδισμον πολλων· φοβος ητο πανταχοθεν· οτε συνβουλευθησαν κατ' εμου· εμηχανευθησαν να αφαιρεσωσι την ζωην μου. ¹⁴Αλλ' εγω επι σε, Κυριε, ηλπισα· ειπα, συ εισαι ο Θεος μου. ¹⁵Εἰς τας χειρας σου ειναι οι καιροι μου· λυτρωσον με εκ χειρος των εχθρων μου και εκ των καταδιωκοντων με. ¹⁶Επιφανον το προσωπον σου επι τον δουλον σου· σωσον με εν τω ελεει σου. ¹⁷Κυριε, ας μη καταισχυνωθω, διοτι σε επεκαλεσθη· ας καταισχυνωθωσιν οι ασεβεις, ας σιωπησωσιν εν τω αδη. ¹⁸Αλλα ας γεινωσι τα χειλη τα δολια, τα λαλουντα σκληρως κατα του δικαιου εν υπερηφανια και καταφρονησει. ¹⁹Ποσον μεγαλη ειναι η αγαθοτης σου, την οποιαν εφυλαξας εις τους φοβουμενους σε και ενηργησας εις τους ελπίζοντας επι σε εμπροσθεν των υιων των ανθρωπων. ²⁰Θελεις κρυψει αυτους εν αποκρυφω του προσωπου σου απο της αλαζονειας των ανθρωπων· θελεις κρυψει αυτους εν σκηνη απο της αντιλογιας των γλωσσων. ²¹Ευλογητος ο Κυριος, διοτι εθαυμαστωσε το ελεος αυτου προς εμε εν πολει οχυρα. ²²Εγω δε ειπα εν τη εκπληξει μου, Απεριφθην απ' εμπροσθεν των οφθαλμων σου· πλην συ ηκουσας της φωνης των δεησεων μου, οτε εβοησα προς σε. ²³Αγαπησατε τον Κυριον, παντες οι οσιοι αυτου· ο Κυριος φυλαττει τους πιστους, και ανταποδιδει περισσως εις τους πραττοντας την υπερηφανιαν. ²⁴Ανδριζεσθε, και ας κραταιωθη η καρδια σας, παντες οι ελπίζοντες επι Κυριον.

32 «Ψάλμος του Δαβιδ. Μασχιλ.» Μακαριος εκεινος, του οποιου συνεχωρηθη η παραβασις, του οποιου εσχεπασθη η αμαρτια. ²Μακαριος ο ανθρωπος, εις τον οποιον ο Κυριος δεν λογαριαζει ανομιαν και εις του οποιου το πνευμα δεν υπαρχει δολος. ³Οτε απεσιωπησα, επαλαιωθησαν τα οστα μου εκ του ολολυγμου μου ολην την ημεραν. ⁴Επειδη ημεραν και νυκτα εβαρυνθη η χειρ σου επ' εμε· η υγροτης μου μετεβληθη εις θερινην ξηρασιαν. Διαψαλμα. ⁵Την αμαρτιαν μου εφανερωσα προς σε, και την ανομιαν μου δεν εκρυφα· ειπα, Εἰς τον Κυριον θελω εξομολογηθη τας παραβασεις μου· και συ συνεχωρησας την ανομιαν της αμαρτιας μου. Διαψαλμα. ⁶Δια τουτο πας οσιος θελει προσευχεσθαι προς σε εν καιρω προσηκοντι· βεβαιως εν κατακλυσμω πολλων υδατων ταυτα δεν θελουσιν εγγιζει εις αυτον. ⁷Συ εισαι η σκεπη μου· θελεις με φυλαττει απο θλιψεως· αγαλλιασιν λυτρωσεως θελεις με περικυκλονει. Διαψαλμα. ⁸Εγω θελω σε συνειτσει και θελω σε διδαξει την οδον, εις την οποιαν πρεπει να περιπατης· θελω σε συμβουλευει· επι σε θελει εισθαι ο οφθαλμος μου. ⁹Μη γινεσθε ως ιππος, ως ημιονος, εις τα οποια δεν υπαρχει συνεσις· των οποιων το στομα πρεπει να κρατηται εν κημω και χαλινω, αλλως δεν ηθε-

λον πλησιαζει εις σε. ¹⁰Πολλαι αι μαστιγες του ασεβους· τον δε ελπίζοντα επι Κυριον ελεος θελει περικυκλωσει. ¹¹Ευφραινεσθε εις τον Κυριον και αγαλλεσθε, δικαιοι· και αλαλαξατε, παντες οι ευθεις την καρδιαν.

33 Αγαλλεσθε, δικαιοι, εν Κυριω· εις τους ευθεις αρμοζει η αινεσις. ²Ύμνειτε τον Κυριον εν κιθαρα· εν ψαλτηριω δεκαχορδω ψαλμωδησατε εις αυτον. ³Ψαλλετε εις αυτον ασμα νεον· καλως σημαινετε τα οργανα σας εν αλαλαγμω. ⁴Διοτι ευθεις ειναι ο λογος του Κυριου, και παντα τα εργα αυτου μετα αληθειας. ⁵Αγαπα δικαιοσυνην και κρισιν· απο του ελεους του Κυριου ειναι πληρης η γη. ⁶Με τον λογον του Κυριου εγειναν οι ουρανοι, και δια της πνοης του στοματος αυτου πασα η στρατια αυτων. ⁷Συνηγαγεν ως σωρον τα υδατα της θαλασσης· εβαλεν εις αποθηκας τας αβυσσους. ⁸Ας φοβηθη τον Κυριον πασα η γη· ας τρομαξωσιν απ' αυτου παντες οι κατοικοι της οικουμενης. ⁹Διοτι αυτος ειπε, και εγεινεν· αυτος προσεταξε, και εστερεωθη. ¹⁰Ο Κυριος ματαιονει την βουλην των εθνων, ανατρεπει τους διαλογισμους των λαων. ¹¹Η βουλη του Κυριου μενει εις τον αιωνα· οι λογισμοι της καρδιας αυτου εις γενεαν και γενεαν. ¹²Μακαριον το εθνος, του οποιου ο Θεος ειναι ο Κυριος. Ο λαος, τον οποιον εξελεξε δια κληρονομιαν αυτου. ¹³Ο Κυριος διεκυψεν εξ ουρανου· ειδε παντας τους υιους των ανθρωπων. ¹⁴Εκ του τοπου της κατοικησεως αυτου θεωρει παντας τους κατοικους της γης. ¹⁵Εξ ισου επλασε τας καρδιας αυτων· γνωριζει παντα τα εργα αυτων. ¹⁶Δεν σωζεται βασιλευς δια πληθους στρατευματος· ο δυνατος δεν ελευθερουται δια της μεγαλης αυτου ανδρειας. ¹⁷Ματαιος ο ιππος προς σωτηριαν· και δια της πολλης αυτου δυναμεως δεν θελει σωσει. ¹⁸Ιδου, ο οφθαλμος του Κυριου ειναι επι τους φοβουμενους αυτον· επι τους ελπίζοντας επι το ελεος αυτου. ¹⁹Δια να ελευθερωση εκ θανατου την ψυχην αυτων, και εν καιρω πεινης να διαφυλαξει αυτους εις ζωην. ²⁰Η ψυχη ημων προσμενει τον Κυριον· αυτος ειναι βοηθος ημων και ασπις ημων. ²¹Διοτι εις αυτον θελει ευφρανθη η καρδια ημων, επειδη επι το ονομα αυτου το αγιον ηλπισαμεν. ²²Γενοιτο, Κυριε, το ελεος σου εφ' ημας, καθως ηλπισαμεν επι σε.

34 «Ψάλμος του Δαβιδ, οτε μετεβαλε τον τροπον αυτου εμπροσθεν του Αβιμελεχ· ουτος δε απελυσεν αυτον, και απηληθε.» Θελω ευλογει τον Κυριον εν παντι καιρω· η αινεσις αυτου θελει εισθαι διαπαντος εν τω στοματι μου. ²Εἰς τον Κυριον θελει καυχασθαι η ψυχη μου· οι ταπεινοι θελουσιν ακουσει, και θελουσι χαρη. ³Μεγαλυνατε τον Κυριον μετ' εμου, και ας υψωσωμεν ομου το ονομα αυτου. ⁴Εξεζητησα τον Κυριον, και επηκουσε μου, και εκ παντων των φοβων μου με ηλευθερωσεν. ⁵Απεβλεψαν προς αυτον και εφωτισθησαν, και τα προσωπα αυτων δεν κατησχυνθησαν. ⁶Ουτος ο πτωχος εκραξε, και ο Κυριος εισηκουσε, και εκ πασων των

θλιψεν αυτου εσωσεν αυτον. ⁷Αγγελος Κυριου στρατοπεδευει κυκλω των φοβουμενων αυτον και ελευθερονει αυτους. ⁸Γευθητε και ιδετε οτι αγαθος ο Κυριος· μακαριος ο ανθρωπος ο ελπίζων επ' αυτον. ⁹Φοβηθητε τον Κυριον, οι αγιοι αυτου· διοτι δεν υπαρχει στερησις εις τους φοβουμενους αυτον. ¹⁰Οι πλουσιοι πτωχεουσι και πεινωσιν· αλλ' οι εκζητουντες τον Κυριον δεν στερουνται ουδενος αγαθου. ¹¹Ελθετε, τεκνα, ακουσατε μου· τον φοβον του Κυριου θελω σας διδαξει. ¹²Τις ειναι ο ανθρωπος οστις θελει ζωην, αγαπα ημερας, δια να ιδη καλον; ¹³Φυλαττε την γλωσσαν σου απο κακου, και τα χειλη σου απο του να λαλωσι δολον· ¹⁴Εκκλινον απο του κακου και πραττε το αγαθον· ζητει ειρηνην και κυνηγει αυτην. ¹⁵Οι οφθαλμοι του Κυριου ειναι επι τους δικαιους, και τα ωτα αυτου εις την κραυγην αυτων. ¹⁶Το προσωπον του Κυριου ειναι κατα των πραττοντων κακον, δια να αφανιση απο της γης το μνημοσυνον αυτων. ¹⁷Εκραξαν οι δικαιοι, και ο Κυριος εισηκουσε, και εκ πασων των θλιψεν αυτων ελευθερωσεν αυτους. ¹⁸Ο Κυριος ειναι πλησιον των συντετριμμενων την καρδιαν, και σωζει τους ταπεινους το πνευμα. ¹⁹Πολλαι αι θλιψεις του δικαιου, αλλ' εκ πασων τουτων θελει ελευθερωσει αυτον ο Κυριος. ²⁰Αυτος φυλαττει παντα τα οστα αυτου· ουδεν εκ τουτων θελει συντριφθη. ²¹Η κακια θελει θανατωσει τον αμαρτωλον· και οι μισουντες τον δικαιον θελουσιν απολεσθη. ²²Ο Κυριος λυτρωνει την ψυχη των δουλων αυτου, και δεν θελουσιν απολεσθη παντες οι ελπίζοντες επ' αυτον.

35 «Ψαλμος του Δαβιδ.» Δικασον, Κυριε, τους δικαζομενους μετ' εμου· πολεμησον τους πολεμουντας με. ²Αναλαβε οπλον και ασπιδα και αναστηθι εις βοηθειαν μου. ³Και δραξον το δορυ και συγλεισον την οδον των καταδιωκοντων με· ειπε εις την ψυχην μου, Εγω ειμαι η σωτηρια σου. ⁴Ας αισχυνθωσι και ας εντραπωσιν οι ζητουντες την ψυχην μου· ας στραφωσιν εις τα οπισω και ας αισχυνθωσιν οι βουλευομενοι το κακον μου. ⁵Ας ηναι ως λεπτον αχυρον κατα προσωπον ανεμου, και αγγελος Κυριου ας διωκη αυτους. ⁶Ας ηναι η οδος αυτων σκοτος και ολισθημα, και αγγελος Κυριου ας καταδιωκη αυτους. ⁷Διοτι αναιτιως εκρυψαν δι' εμε την παριδα αυτων εν λακκω· αναιτιως εσκαψαν αυτον δια την ψυχην μου. ⁸Ας ελθη επ' αυτον ολεθρος απροσδοκητος· και η παγισ αυτου, την οποιαν εκρυψεν, ας συλλαβη αυτον· ας πεση εις αυτην εν ολεθρω. ⁹Η δε ψυχη μου θελει αγαλλεσθαι εις τον Κυριον, θελει χαιρει εις την σωτηριαν αυτου. ¹⁰Παντα τα οστα μου θελουσιν ειπει, Κυριε, τις ομοιος σου, οστις ελευθερονει τον πτωχον απο του ισχυροτερου αυτου, και τον πτωχον και τον πενητα απο του διαρπαζοντος αυτον; ¹¹Σηκωθεντες μαρτυρες αδικοι, με ηρωτων περι πραγματων, τα οποια εγω δεν ηξευρον· ¹²Ανταπεδωκαν εις εμε κακον αντι καλου· στερησιν εις την ψυχην μου. ¹³Εγω δε, οτε αυτοι ησαν εν θλιψει, ενεδυομην σακκον· εταπεινωσα εν νηστεια την ψυχην μου·

και η προσευχη μου επεστρεφεν εις τον κολπον μου. ¹⁴Εφερομην ως προς φιλον, ως προς αδελφον μου· εκυπτον σκυθρωπαζων, ως ο πενθων δια την μητερα αυτου. ¹⁵Αλλ' αυτοι εχαρησαν δια την συμφοραν μου και συνηχθησαν· συνηχθησαν εναντιον μου οι χαμερπεις, και εγω δεν ηξευρον· με εξεσχίζον και δεν επαυον· ¹⁶Μετα υποκριτικων χλευαστων εν συμποσιοις ετριζον κατ' εμου τους οδοντας αυτων. ¹⁷Κυριε, ποτε θελεις ιδει; ελευθερωσον την ψυχην μου απο του ολεθρου αυτων, την μεμονωμενην μου εκ των λεοντων. ¹⁸Εγω θελω σε υμνει εν μεγαλη συναξει· μεταξυ πολυαριθμου λαου θελω σε υμνει. ¹⁹Ας μη χαρωσιν επ' εμε οι εχθρευομενοι με αδικως· οι μισουντες με αναιτιως ας μη νευωσι με τους οφθαλμους. ²⁰Διοτι δεν ελαλουν ειρηνην, αλλα εμελετων δολους κατα των ησυχαζοντων επι της γης· ²¹και επλατυναν κατ' εμου το στομα αυτων, Λεγοντες, Ευγε, ευγε· ειδεν ο οφθαλμος ημων. ²²Ειδες, Κυριε· μη σιωπησης· Κυριε, μη απομακρυνθης απ' εμου. ²³Εγερθητι και εξυπνησον δια την χρισιν μου, Θεε μου και Κυριε μου, δια την δικην μου. ²⁴Κρινον με, Κυριε ο Θεος μου, κατα την δικαιοσυνην σου, και ας μη χαρωσιν επ' εμε. ²⁵Ας μη ειπωσιν εν ταις καρδιαις αυτων, Ευγε, ψυχη ημων. μηδε ας ειπωσι, Κατεπιομεν αυτον. ²⁶Ας αισχυνθωσι και ας εντραπωσιν ομου οι επιχαιροντες εις το κακον μου· ας ενδυθωσιν εντροπην και ονειδος οι μεγαλαυχουντες κατ' εμου. ²⁷Ας ευφρανθωσι και ας χαρωσιν οι θελοντες την δικαιοσυνην μου· και διαπαντος ας λεγωσιν, Ας μεγαλυνη ο Κυριος, οστις θελει την ειρηνην του δουλου αυτου. ²⁸Και η γλωσσα μου θελει μελετα την δικαιοσυνην σου και τον επαινον σου ολην την ημεραν.

36 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ, δουλου του Κυριου.» Του ασεβους η παρανομια λεγει εν τη καρδια μου, δεν ειναι φοβος Θεου εμπροσθεν των οφθαλμων αυτου. ²Διοτι απατα εαυτον εις τους οφθαλμους αυτου περι του οτι θελει ευρεθη η ανομια αυτου δια να μισηθη. ³Τα λογια του στοματος αυτου ειναι ανομια και δολος· δεν ηβηλησε να νοηση δια να πραττη το αγαθον. ⁴Ανομιαν διαλογιζεται επι της κληνης αυτου· ισταται εν οδω ουχι καλη· το κακον δεν μισει. ⁵Κυριε, εως του ουρανου φθανει το ελεος σου, η αληθεια σου εως των νεφελων. ⁶Η δικαιοσυνη σου ειναι ως τα υψηλα ορη· αι κρισεις σου αβυσσος μεγαλη· ανθρωπους και κτηνη σωζεις, Κυριε. ⁷Ποσον πολυτιμον ειναι το ελεος σου, Θεε. Δια τουτο οι υιοι των ανθρωπων ελπίζουσιν επι την σκιαν των πτερυγων σου. ⁸Θελουσι χορτασθη απο του παχους του οικου σου, και απο του χειμαρρου της τρυφης σου θελεις ποτισει αυτους. ⁹Διοτι μετα σου ειναι η πηγη της ζωης· εν τω φωτι σου θελομεν ιδει φως. ¹⁰Εκτεινον το ελεος σου προς τους γνωριζοντας σε, και την δικαιοσυνην σου προς τους ευθεις την καρδιαν. ¹¹Ας μη ελθη επ' εμε πους υπερηφανιας· και χειρ ασεβων ας μη με σαλευση. ¹²Εκει επεσον οι εργαται της ανομιας· κατεσπρωχθησαν και δεν θελουσι δυναθη να

ανεγερθωσι.

37 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Μη αγανακτει δια τους πονηρευομενους, μηδε ζηλευε τους εργατας της ανομιας. ²Διοτι ως χορτος ταχεως θελουσι κοπη, και ως χλωρα βοτανη θελουσι καταμαρανθη. ³Ελπιζε επι Κυριον και πραττε το αγαθον· κατοικει την γην και νεμου την αληθειαν· ⁴και ευφραινου εν Κυριω, και θελει σοι δωσει τα ζητηματα της καρδιας σου. ⁵Αναθες εις τον Κυριον την οδον σου και ελπίζε επ' αυτον, και αυτος θελει ενεργησει· ⁶και θελει εξαξει ως φως την δικαιοσυνην σου και την κρισιν σου ως μεσημβριαν. ⁷Αναπαυου επι τον Κυριον και προσμενε αυτον· μη αγανακτει δια τον κατευοδουμενον εν τη οδω αυτου, δια ανθρωπον πραττοντα παρανομιας. ⁸Παυσον απο θυμου και αφες την οργην· μηδολως αγανακτει ωστε να πραττης πονηρα. ⁹Διοτι οι πονηρευομενοι θελουσι εξολοθρευθη· οι δε προσμενοντες τον Κυριον, ουτοι θελουσι κληρονομησει την γην. ¹⁰Διοτι ετι μικρον και ο ασεβης δεν θελει υπαρχει· και θελεις ζητησει τον τοπον αυτου, και δεν θελει ευρεθη· ¹¹οι πραξεις ομως θελουσι κληρονομησει την γην· και θελουσι κατατρυφα εν πολλη ειρηνη. ¹²Ο ασεβης μηχαναται κατα του δικαιου, και τριζει κατ' αυτου τους οδοντας αυτου. ¹³Ο Κυριος θελει γελασει επ' αυτω, επειδη βλεπει οτι ερχεται η ημερα αυτου. ¹⁴Οι ασεβεις εξεσπασαν ρομφαιαν και ενετειναν το τοξον αυτων, δια να καταβαλωσι τον πτωχον και τον πενητα, δια να σφαξωσι τους περιπατουντας εν ευθυτητι. ¹⁵Η ρομφαια αυτων θελει εμβη εις την καρδιαν αυτων, και τα τοξα αυτων θελουσι συντριφθη. ¹⁶Καλλιον το ολιγον του δικαιου παρα ο πλουτος πολλων ασεβων. ¹⁷Διοτι οι βραχιονες των ασεβων θελουσι συντριφθη· τους δε δικαιους υποστηριζει ο Κυριος. ¹⁸Γινωσκει ο Κυριος τας ημερας των αμεμπτων· και η κληρονομια αυτων θελει εισθαι εις τον αιωνα· ¹⁹δεν θελουσι καταισχυνη εν καιρω πονηρω· και εν ημεραις πεινης θελουσι χορτασθη. ²⁰Οι δε ασεβεις θελουσι εξολοθρευθη· και οι εχθροι του Κυριου, ως το παχος των αρνιων, θελουσι αναλωθη· εις καπνον θελουσι διαλυθη. ²¹Δανειζεται ο ασεβης και δεν αποδιδει, ο δε δικαιος ελεει και διδει. ²²Διοτι οι ευλογημενοι αυτου θελουσι κληρονομησει την γην· οι δε κατηραμενοι αυτου θελουσι εξολοθρευθη. ²³Οταν υπο Κυριου κατευθυνωνται τα διαβηματα του ανθρωπου, η οδος αυτου ειναι αρεστη εις αυτον. ²⁴Εαν πεση, δεν θελει συντριφθη· διοτι ο Κυριος υποστηριζει την χειρα αυτου. ²⁵Νεος ημην και ηδη εγηρασα, και δεν ειδον δικαιον εγκαταλελειμενον ουδε το σπερμα αυτου ζητουν αρτον. ²⁶Ολην την ημεραν ελεει και δανειζει, και το σπερμα αυτου ειναι εις ευλογιαν. ²⁷Εκκλινον απο του κακου και πραττε το αγαθον, και θελεις διαμενει εις τον αιωνα. ²⁸Διοτι ο Κυριος αγαπα κρισιν, και δεν εγκαταλειπει τους οσιους αυτου· εις τον αιωνα θελουσι διαφυλαχθη· το δε σπερμα των ασεβων θελει εξολοθρευθη. ²⁹Οι δικαιοι θελουσι κληρονομησει την γην, και επ' αυτης θελουσι κατοικει εις τον αιωνα.

³⁰Το στομα του δικαιου μελετα σοφιαν, και η γλωσσα αυτου λαλει κρισιν. ³¹Ο νομος του Θεου αυτου ειναι εν τη καρδια αυτου· τα διαβηματα αυτου δεν θελουσι ολισθησει. ³²Κατασκοπευει ο αμαρτωλος τον δικαιον και ζητει να θανατωση αυτον. ³³Ο Κυριος δεν θελει αφησει αυτον εις τας χειρας αυτου, ουδε θελει καταδικασει αυτον οταν κρινη αυτον. ³⁴Προσμενε τον Κυριον και φυλαττε την οδον αυτου, και θελει σε υψωσει δια να κληρονομησει την γην· οταν εξολοθρευθωσιν οι ασεβεις, θελεις ιδει. ³⁵Ειδον τον ασεβη υπερυφουμενον και εξηπλωμενον ως την χλωραν δαφνην· ³⁶αλλ' ηφανισθη· και ιδου, δεν υπηρχε· και εξητησα αυτον, και δεν ευρεθη. ³⁷Παρατηρει τον ακακον και βλεπε τον ευθυν, οτι εις τον ειρηνικον ανθρωπον θελει εισθαι εγκαταλειμμα· ³⁸οι δε παραβαται θελουσι ολωσ εξολοθρευθη των ασεβων το εγκαταλειμμα θελει αποκοπη. ³⁹Των δικαιων ομως η σωτηρια ειναι παρα Κυριου· αυτος ειναι η δυναμις αυτων εν καιρω θλιψεως. ⁴⁰Και θελει βοηθησει αυτους ο Κυριος, και ελευθερωσει αυτους· θελει ελευθερωσει αυτους απο ασεβων και σωσει αυτους· διοτι ηλπισαν επ' αυτον.

38 «Ψάλμος του Δαβιδ εις αναμνησιν.» Κυριε, μη με ελεγεξης εν τω θυμω σου, μηδε εν τη οργη σου παιδευσης με. ²Διοτι τα βελη σου ενεπηχθησαν εις εμε και η χειρ σου καταπιεζει με. ³Δεν υπαρχει υγεια εν τη σαρκι μου εξ αιτιας της οργης σου. δεν ειναι ειρηνη εις τα οστα μου εξ αιτιας της αμαρτιας μου. ⁴Διοτι αι ανομιαι μου υπερεβησαν την κεφαλην μου· ως φορτιον βαρου υπερεβαρυναν επ' εμε. ⁵Εβρωμησαν και εσαπησαν αι πληγαι μου εξ αιτιας της ανοησιας μου. ⁶Εταλαιπωρηθη, εκυρτωθη εις ακρον· ολην την ημεραν περιπατω σκυθρωπος. ⁷Διοτι τα εντοσθια μου γεμουσι φλογωσεως, και δεν υπαρχει υγεια εν τη σαρκι μου. ⁸Ησθενησα και καθ' υπερβολην κατεκοπη· βρουχωμαι απο της αδημονιας της καρδιας μου. ⁹Κυριε, ενωπιον σου ειναι πασα η επιθυμια μου, και ο στεναγμος μου δεν κρυπτεται απο σου. ¹⁰Η καρδια μου ταραττεται, η δυναμις μου με εγκαταλειπει· και το φως των οφθαλμων μου, και αυτο δεν ειναι μετ' εμου. ¹¹Οι φιλοι μου και οι πλησιον μου στεκουσι απεναντι της πληγης μου, και οι πλησιεστεροι μου στεκουσι απο μακροθεν. ¹²Και οι ζητουντες την ψυχην μου στηνουσι εις εμε παγιδας· και οι εκζητουντες το κακον μου λαλουσι πονηρα, και μελετωσι δολους ολην την ημεραν. ¹³Αλλ' εγω ως κωφος δεν ηκουον και ημην ως αφωνος, μη ανοιγων το στομα αυτου. ¹⁴Και ημην ως ανθρωπος μη ακουων και μη εχων αντιλογιαν εν τω στοματι αυτου. ¹⁵Διοτι επι σε, Κυριε, ηλπισα· συ θελεις μου εισακουσει, Κυριε ο Θεος μου. ¹⁶Επειδη ειπα, Ας μη χαρωσιν επ' εμε· οταν ολισθηση ο πους μου, αυτοι μεγαλαυχουσι κατ' εμου. ¹⁷Διοτι ειμαι ετοιμος να πεσω, και ο πονος μου ειναι παντοτε εμπροσθεν μου. ¹⁸Επειδη εγω θελω αναγγελλει την ανομιαν μου, θελω λυπεισθαι δια την αμαρτιαν μου. ¹⁹Αλλ' οι εχθροι μου

ζωσιν, υπερισχυουσι· και επληθυνθησαν οι μισουντες με αδικως. ²⁰Και οι ανταποδιδοντες κακον αντι καλου ειναι εναντιοι μου, επειδη κυνηγω το καλον. ²¹Μη με εγκαταλιπης, Κυριε· Θεε μου, μη απομακρυνθης απ' εμου. ²²Ταχυνον εις βοηθειαν μου, Κυριε, η σωτηρια μου.

39 «Εις τον πρωτον μουσικον, τον Ιεδουθουν. Ψαλμος του Δαβιδ.» Ειπα, Θελω προσεχει εις τας οδους μου, δια να μη αμαρτανω δια της γλωσσης μου· θελω φυλαττει το στομα μου με χαλινον, ενω ειναι ο ασεβης εμπροσθεν μου. ²Εσταθην αφωνος και σιωπηλος· εσιωπησα και απο του να λεγω καλον· και ο πονος μου ανεταραχθη. ³Εθερμανθη η καρδια μου εντος μου· ενω εμελετων, εξηφθη εν εμοι πυρ· ελαλησα δια της γλωσσης μου και ειπα, ⁴Καμε γνωστον εις εμε, Κυριε, το τελος μου και τον αριθμον των ημερων μου, τις ειναι, δια να γνωρισω ποσον ετι θελω ζησει. ⁵Ιδου, μετρον σπιθαμης κατεστησας τας ημερας μου, και ο καιρος της ζωης μου ειναι ως ουδεν εμπροσθεν σου· επ' αληθειας πας ανθρωπος, καιτοι στερεος, ειναι ολως ματαιοτης. Διαφαλμα. ⁶Βεβαιως ο ανθρωπος περιπατει εν φαντασια· βεβαιως εις ματην ταραττεται· θησαυριζει, και δεν εξευρει τις θελει συναξει αυτα. ⁷Και τωρα, Κυριε, τι περιμενω; η ελπις μου ειναι επι σε. ⁸Απο πασων των ανομιων μου λυτρωσον με· μη με καμης ονειδος του αφρονος. ⁹Εγεινα αφωνος· δεν ηνοιξα το στομα μου, επειδη συ εκαμες τουτο. ¹⁰Απομακρυνον απ' εμου την πληγην σου· απο της παλης της χειρος σου εγω απεκαμον. ¹¹Οταν δι' ελεγχων παιδευης ανθρωπον δια ανομιαν, Κατατρωγεις ως σκωληξ την ωραιοτητα αυτου· τω οντι ματαιοτης πας ανθρωπος. Διαφαλμα. ¹²Εισακουσον, Κυριε, της προσευχης μου και δος ακροασιν εις την κραυγην μου· μη παρασιωπησης εις τα δακρυα μου. Διοτι παροικος ειμαι παρα σοι και παρεπιδημος, καθως παντες οι πατερες μου. ¹³Παυσαι απ' εμου, δια να αναλαβω δυναμιν, πριν αποδημησω και δεν υπαρχω πλεον.

40 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Περιεμεινα εν υπομονη τον Κυριον, και εκλινε προς εμε και ηκουσε της κραυγης μου. ²και με ανεβιβασεν εκ λακκου ταλαιπωριας, εκ βορβορωδους πηλου, και εστησεν επι πετραν τους ποδας μου, εστερεωσε τα βηματα μου· ³και εβαλεν εν τω στοματι μου ασμα νεον, υμνον εις τον Θεον ημων· θελουσιν ιδει πολλοι και θελουσι φοβηθη και θελουσιν ελπισει επι Κυριον. ⁴Μακαριος ο ανθρωπος, οστις εθεσε τον Κυριον ελπιδα αυτου και δεν αποβλεπει εις τους υπερηφανους και εις τους κλινοντας επι ψευδη. ⁵Πολλα εκαμες συ, Κυριε ο Θεος μου, τα θαυμασια σου· και τους περι ημων διαλογισμους σου δεν ειναι δυνατον να εκθεση τις εις σε· εαν ηθελον να απαγγελω και να ομιλω περι αυτων, υπερβαινουσι παντα αριθμον. ⁶Θυσιαν και προσφοραν δεν ηθελησας· διηνοιξας εν εμοι ωτα· ολοκαυτωμα και προσφοραν περι αμαρτιας δεν εξητησας. ⁷Τοτε ειπα, Ιδου, ερχομαι· εν τω τομω του

βιβλιου ειναι γεγραμμενον περι εμου· ⁸χαιρω, Θεε μου, να εκτελω το θελημα σου· και ο νομος σου ειναι εν τω μεσω της καρδιας μου. ⁹Εκρηυξα δικαιοσυνην εν συναξει μεγαλη· ιδου, δεν εμποδισα τα χειλη μου, Κυριε, συ εξευρεις. ¹⁰Την δικαιοσυνην σου δεν εκρυφα εντος της καρδιας μου· την αληθειαν σου και την σωτηριαν σου ανηγγειλα· δεν εκρυφα το ελεος σου και την αληθειαν σου απο συναξεως μεγαλης. ¹¹Συ, Κυριε, μη απομακρυνης τους οικτιρμους σου απ' εμου· το ελεος σου και η αληθεια σου ας με περιφρουρωσι διαπαντος. ¹²Διοτι με περιεκυκλωσαν αναριθμητα κακα· με κατεφθασαν αι ανομιαι μου, και δεν δυναμαι να θεωρω αυτας· επληθυνθησαν υπερ τας τριχας της κεφαλης μου· και η καρδια μου με εγκαταλειπει. ¹³Ευδοκησον, Κυριε, να με ελευθερωσης Κυριε, ταχυνον εις βοηθειαν μου. ¹⁴Ας αισχυνθωσι και ας εκτραπωσιν ομου οι ζητουντες την ψυχην μου, δια να απολεσωσιν αυτην· ας στραφωσιν εις τα οπισω και ας εντραπωσιν οι θελοντες το κακον μου. ¹⁵Ας εξολοθρευθωσι δια μισθον της αισχυνης αυτων οι λεγοντες προς εμε, ευγε, ευγε. ¹⁶Ας αγαλλωνται και ας ευφρανωνται εις σε παντες οι ζητουντες σε· οι αγαπωντες την σωτηριαν σου ας λεγωσι διαπαντος, Μεγαλυνθητω ο Κυριος. ¹⁷Εγω δε ειμαι πτωχος και πενης· αλλ' ο Κυριος φροντιζει περι εμου· η βοηθεια μου και ο ελευθερωτης μου συ εισαι· Θεε μου, μη βραδυνης.

41 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Μακαριος ο επιβλεπων εις τον πτωχον· εν ημερα θλιψεως θελει ελευθερωσει αυτον ο Κυριος. ²Ο Κυριος θελει φυλαξει αυτον και διατηρησει την ζωην αυτου· μακαριος θελει εισθαι επι της γης· και δεν θελεις παραδωσει αυτον εις την επιθυμιαν των εχθρων αυτου. ³Ο Κυριος θελει ενδυναμονει αυτον επι της κλινης της ασθενειας· εν τη αρρωστια αυτου συ θελεις στρωνει ολην την κλινην αυτου. ⁴Εγω ειπα, Κυριε, ελεησον με· ιασαι την ψυχην μου, διοτι ημαρτον εις σε. ⁵Οι εχθροι μου λεγουσι κακα περι εμου, Ποτε θελει αποθανει, και θελει απολεσθη το ονομα αυτου; ⁶Και εαν τις ερχηται να με ιδη, ομιλει ματαιοτητα· η καρδια αυτου συναγει εις εαυτην ανομιαν· εξελθων εξω, λαλει αυτην. ⁷Κατ' εμου ψιθυριζουσιν ομου παντες οι μισουντες με· κατ' εμου διαλογιζονται κακα λεγοντες, ⁸Πραγμα κακον εκολληθη εις αυτον· και κατακοιτος ων δεν θελει πλεον σηκωθη. ⁹Και αυτος ο ανθρωπος, μετα του οποιου εζων ειρηνικως, επι τον οποιον ηλπισα, οστις ετρωγε τον αρτον μου, εσηκωσεν επ' εμε πτερναν. ¹⁰Αλλα συ, Κυριε, ελεησον με και αναστησον με, και θελω ανταποδωσει εις αυτους. ¹¹Εκ τουτου γνωριζω οτι συ με ευνοεις, επειδη δεν θριαμβευει κατ' εμου ο εχθρος μου. ¹²Εμε δε, συ με εστηριξας εις την ακεραιότητα μου, και με εστερεωσας ενωπιον σου εις τον αιωνα. ¹³Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, απ' αιωνος και εως αιωνος. Αμην και αμην.

42 «Εις τον πρωτον μουσικον, Μασχιλ, δια τους υιους

Κορε.» Καθως επιποθει η ελαφος τους ρυακας των υδατων, ουτως η ψυχη μου σε επιποθει, Θεε. ²Διψα η ψυχη μου τον Θεον, τον Θεον τον ζωντα· ποτε θελω ελθει και θελω φανη ενωπιον του Θεου; ³Τα δακρυα μου εγειναν τροφη μου ημεραν και νυκτα, οταν μοι λεγωσι καθ' ημεραν, Που ειναι ο Θεος σου; ⁴Ταυτα ενεθυμηθη και εξεχεα την ψυχην μου εντος μου, οτι διεβαινον μετα του πληθους και περιεπατουν μετ' αυτου εως του οικου του Θεου, εν φωνη χαρας και αινεσεως, μετα πληθους εορταζοντος. ⁵Δια τι εισαι περιλυπος, ψυχη μου; και δια τι ταραττεσαι εντος μου; ελπισον επι τον Θεον· επειδη ετι θελω υμνει αυτον· το προσωπον αυτου ειναι σωτηρια. ⁶Θεε μου, η ψυχη μου ειναι περιλυπος εντος μου· δια τουτο θελω σε ενθυμεισθαι εκ γης Ιορδανου και Ερμωνειμ εκ του ορους Μισαρ. ⁷Αβυσσος προσκαλει αβυσσον εις τον ηχον των καταρρακτων σου· παντα τα κυματα σου και αι τρικυμια σου διηλθον επ' εμε. ⁸Εν τη ημερα θελει προσταξει ο Κυριος το ελεος αυτου· εν δε τη νυκτι θελει εισθαι μετ' εμου η ωδη αυτου, η προσευχη μου προς τον Θεον της ζωης μου. ⁹Θελω ειπει προς τον Θεον, την πετραν μου, δια τι με ελησημονησας; δια τι περιπατω σκυθρωπος εκ της καταθλιψεως του εχθρου; ¹⁰Οι εχθροι μου ονειδιζοντες με συντριβουσι τα οστα μου, λεγοντες μοι καθ' ημεραν, Που ειναι ο Θεος σου; ¹¹Δια τι εισαι περιλυπος, ψυχη μου; και δια τι ταραττεσαι εντος μου; ελπισον επι τον Θεον· επειδη ετι θελω υμνει αυτον· αυτος ειναι η σωτηρια του προσωπου μου και ο Θεος μου.

43Κρινον με, Θεε, και δικασον την δικην μου κατα εθνους ανοσιου· απο ανθρωπου απατης και ανομιας ελευθερωσον με· ²Διοτι συ εισαι ο Θεος της δυναμεως μου· δια τι με απεβαλες; δια τι περιπατω σκυθρωπος εκ της καταθλιψεως του εχθρου; ³Εξαποστειλον το φως σου και την αληθειαν σου· αυτα ας με οδηγωσιν· ας με φερωσιν εις το ορος της αγιοτητος σου και εις τα σκηνωματα σου. ⁴Τοτε θελω εισελθει εις το θυσιαστηριον του Θεου, εις τον Θεον, την ευφροσυνην της αγαλλιασεως μου· και θελω σε δοξολογει εν κιθαρα, ω Θεε, ο Θεος μου. ⁵Δια τι εισαι περιλυπος, ψυχη μου; και δια τι ταραττεσαι εντος μου; ελπισον επι τον Θεον· επειδη ετι θελω υμνει αυτον· αυτος ειναι η σωτηρια του προσωπου μου και ο Θεος μου.

44«Εις τον πρωτον μουσικον, δια τους υιους Κορε· Μασχιλ.» Θεε, με τα ωτα ημων ηκουσαμεν, οι πατερες ημων διηγηθησαν προς ημας το εργον, το οποιον επραξας εν ταις ημεραις αυτων, εν ημεραις αρχαιαις. ²Συ δια της χειρος σου εξεδιωξας εθνη και εφυτευσας αυτους· κατεθλιψας λαους και απεδιωξας αυτους. ³Διοτι δεν εκληρονομησαν την γην δια της ρομφαιας αυτων, και ο βραχιων αυτων δεν εσωσεν αυτους· αλλ' η δεξια σου και ο βραχιων σου και το φως του προσωπου σου· διοτι ευηρεστηθη εις αυτους. ⁴Συ εισαι ο βασιλευς μου, Θεε, ο διοριζων τας σωτηριας του Ιακωβ. ⁵Δια

σου θελομεν καταβαλει τους εχθρους ημων· δια του ονοματος σου θελομεν καταπατησει τους επανισταμενους εφ' ημας· ⁶Διοτι δεν θελω ελπισει επι το τοξον ουδε η ρομφαια μου θελει με σωσει. ⁷Διοτι συ εσωσας ημας εκ των εχθρων ημων και κατησχυνας τους μισουντας ημας· ⁸εις τον Θεον θελομεν καυχασθαι ολην την ημεραν, και το ονομα σου εις τον αιωνα θελομεν υμνει. Διαφαλαμα. ⁹Ομως απεβαλες και κατησχυνας ημας, και δεν εξερχεσαι πλεον μετα των στρατευματων ημων. ¹⁰Εκαμες ημας να στρεψωμεν εις τα οπισω εμπροσθεν του εχθρου· και οι μισουντες ημας διαρπαζουσι τα ημετερα εις εαυτους. ¹¹Παρεδωκας ημας ως προβατα εις βρωσιν και εις τα εθνη διεσκορπισας ημας. ¹²Επωλησας τον λαον σου ανευ τιμης, και δεν ηυξησας τον πλουτον σου εκ της πωλησεως αυτων. ¹³Κατεστησας ημας ονειδος εις τους γειτονας ημων, καταγελων και χλευασμον εις τους περιξ ημων. ¹⁴Κατεστησας ημας παροιμιαν μεταξυ των εθνων, κινήσιν κεφαλής μεταξύ των λαων. ¹⁵Ολην την ημεραν η εντροπη μου ειναι ενωπιον μου, και η αισχυνη του προσωπου μου με εκαλυψε· ¹⁶δια την φωνην του ονειδιζοντος και υβριζοντος· δια τον εχθρον και εκδικητην. ¹⁷Παντα ταυτα ηλθον εφ' ημας, ομως δεν σε ελησημονησαμεν και δεν ηθετησαμεν την διαθηκην σου· ¹⁸Ουδε εστραφη εις τα οπισω η καρδια ημων, ουδε εξεκλιναν τα βηματα ημων απο της οδου σου. ¹⁹Αν και συντριψας ημας εν τω τοπω των δρακοντων και περιεκαλυψας ημας δια της σκιας του θανατου. ²⁰Εαν ελησημονουμεν το ονομα του Θεου ημων και εξετεινομεν τας χειρας ημων εις Θεον αλλοτριον, ²¹ο Θεος δεν ηθελεν εξετασει τουτο; διοτι αυτος εξευρει τα κρυφια της καρδιας. ²²Οτι ενεκα σου θανατουμεθα ολην την ημεραν· ελογισθημεν ως προβατα σφαγης. ²³Εξεγερθητι, δια τι καθευδεις, Κυριε; εξεγερθητι, μη αποβαλης ημας διαπαντος. ²⁴Δια τι κρυπτεις το προσωπον σου; λησημονεις την ταλαιπωριαν ημων και την καταδυναστευσιν ημων; ²⁵Διοτι εταπεινωθη εως χωματος η ψυχη ημων· εκολληθη εις την γην η κοιλια ημων. ²⁶Αναστηθι εις βοθηειαν ημων και λυτρωσον ημας ενεκεν του ελεους σου.

45«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Σοσανιμ, δια τους υιους Κορε· Μασχιλ· ωδη υπερ του αγαπητου.» Η καρδια μου αναβρχει λογον αγαθον· εγω λεγω τα εργα μου προς τον βασιλεα· η γλωσσα μου ειναι καλαμος γραμματεως ταχυγραφου. ²Συ εισαι ωραιότερος των υιων των ανθρωπων· εξεχυθη χαρις εις τα χειλη σου· δια τουτο σε ευλογησεν ο Θεος εις τον αιωνα. ³Περιζωσον την ρομφαιαν σου επι τον μηρον σου, δυνατε, εν τη δοξη σου και εν τη μεγαλοπρεπεια σου. ⁴Και κατευοδου εν τη μεγαλειότητι σου και βασιλευε εν αληθεια και πραοτητι και δικαιοσυνη· και η δεξια σου θελει σοι δειξει φοβερα πραγματα. ⁵Τα βελη σου ειναι οξεα· λαοι υποκατω σου θελουσι πεσει· και αυτα θελουσιν εμπηχθη εις την καρδιαν των εχθρων του βασιλεως. ⁶Ο θρονος σου, Θεε, ειναι εις τον αιωνα του αιωνος· σκηπτρον ευθυτητος ειναι

το σκηπτρον της βασιλειας σου. ⁷Ηγαπησας δικαιοσυνην και εμισησας αδικιαν· δια τουτο εχρισε σε ο Θεος, ο Θεος σου, ελαιον αγαλλιασεως υπερ τους μετοχους σου. ⁸Σμυρναν και αλοην και κασιαν ευοδιαζουσι παντα τα ιματια σου, οταν εξερχησαι εκ των ελεφαντινων παλατιων, δια των οποιων σε ευφραναν. ⁹Θυγατερες βασιλεων παριστανται εν ταις τιμαις σου· η βασιλισσα εσταθη εκ δεξιων σου εστολισμενη με χρυσιον Οφειρ. ¹⁰Ακουσον, θυγατερ, και ιδε, και κλινον το ωτιον σου και λησμονησον τον λαον σου και τον οικον του πατρος σου· ¹¹και θελει επιθυμησει ο βασιλευς το καλλος σου· διοτι αυτος ειναι ο κυριος σου· και προσκυνησον αυτον. ¹²Και η θυγατηρ της Τυρου θελει παρασταθη με δωρα· το προσωπον σου θελουσιν ικετευσει οι πλουσιοι του λαου. ¹³Ολη η δοξα της θυγατρος του βασιλεως ειναι εσωθεν· το ενδυμα αυτης ειναι χρυσουφαντον. ¹⁴Θελει φερθη προς τον βασιλεα με ιματιον κεντητον· παρθενoi συντροφοι αυτης, κατοπιν αυτης, θελουσι φερθη εις σε. ¹⁵Θελουσι φερθη εν ευφροσυνη και αγαλλιασει· θελουσιν εισελθει εις το παλατιον του βασιλεως. ¹⁶Αντι των πατερων σου θελουσιν εισθαι οι υιοι σου· αυτους θελεις καταστησει αρχοντας επι πασαν την γην. ¹⁷Θελω μνημονευει το ονομα σου εις πασας τας γενεας· δια τουτο οι λαοι θελουσι σε υμνει εις αιωνα αιωνος.

46«Εις τον πρωτον μουσικον, δια τους υιους Κορε· ωδη επι Αλαμωθ.» Ο Θεος ειναι καταφυγη ημων και δυναμις, βοηθεια ετοιμοτατη εν ταις θλιψεσι. ²Δια τουτο δεν θελομεν φοβηθη, και αν σαλευθη η γη και μετατοπισθωσι τα ορη εις το μεσον των θαλασσω· ³και αν ηηωσι και ταραττωνται τα υδατα αυτων· και σειωνται τα ορη δια το επαρμα αυτων. Διαψαλμα. ⁴Ποταμος, και οι ρυακες αυτου θελουσιν ευφραειν την πολιν του Θεου, τον αγιον τοπον των σκηνωματος του Υψιστου. ⁵Ο Θεος ειναι εν τω μεσω αυτης· δεν θελει σαλευθη· θελει βοηθησει αυτην ο Θεος απο του χαραγματος της αυγης. ⁶Εφρουαξαν τα εθνη· εσαλευθησαν αι βασιλειαi· εδωκε φωνην αυτου· η γη ανελυθη. ⁷Ο Κυριος των δυναμεων ειναι μεθ' ημων· προπυργιον ημων ειναι ο Θεος του Ιακωβ. Διαψαλμα. ⁸Ελθετε, ιδετε τα εργα του Κυριου· οποιας καταστροφας εκαμεν εν τη γη. ⁹Καταπαυει τους πολεμους εως των περατων της γης· συντριβει τοξον και κατακοπτει λογχην· καιει αμαξας εν πυρι. ¹⁰Ησυχασατε και γνωρισατε οτι εγω ειμαι ο Θεος· θελω υψωθη μεταξυ των εθνων· θελω υψωθη εν τη γη. ¹¹Ο Κυριος των δυναμεων ειναι μεθ' ημων· προπυργιον ημων ειναι ο Θεος του Ιακωβ. Διαψαλμα.

47«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος δια τους υιους Κορε.» Παντες οι λαοι, κροτησατε χειρας· αλαλαξατε εις τον Θεον εν φωνη αγαλλιασεως. ²Διοτι ο Κυριος ειναι υψιστος, φοβερους, Βασιλευς μεγας επι πασαν την γην. ³Υπεταξε λαους εις ημας και εθνη υπο τους ποδας ημων. ⁴Εκλεξε δια ημας την κληρονομιαν την δοξαν του

Ιακωβ, τον οποιον ηγαπησε. Διαψαλμα. ⁵Ανεβη ο Θεος εν αλαλαγω, ο Κυριος εν φωνη σαλπιγγος. ⁶Ψαλατε εις τον Θεον, ψαλατε· ψαλατε εις τον Βασιλεα ημων, ψαλατε. ⁷Διοτι Βασιλευς πασης της γης ειναι ο Θεος· ψαλατε μετα συνεσεως. ⁸Ο Θεος βασιλευει επι τα εθνη· ο Θεος καθηται επι του θρονου της αγιοτητος αυτου. ⁹Οι αρχοντες των λαων συνηχθησαν μετα του λαου του Θεου του Αβρααμ· διοτι του Θεου ειναι αι ασπιδες της γης· υψωθη σφοδρα.

48«Ωιδη Ψαλμου δια τους υιους Κορε.» Μεγας ο Κυριος και αινετος σφοδρα εν τη πολει του Θεου ημων, τω ορει της αγιοτητος αυτου. ²Ωραιον την θεσιν, χαρα πασης της γης, ειναι το ορος Σιων, προς τα πλαγια του βορρα· η πολις του Βασιλεως του μεγαλου· ³ο Θεος εν τοις παλατιοις αυτης γνωριζεται ως προπυργιον. ⁴Διοτι, ιδου, οι βασιλεις συνηχθησαν· διηλθον ομου. ⁵Αυτοι, ως ειδον, εθαυμασαν· εταραχθησαν και μετα σπουδης εφυγον. ⁶Τρομος συνελαβεν αυτους εκει· πονοι ως τικτουσης. ⁷Δι' ανεμου ανατολικου συντριβεις τα πλοια της Θαρσεις. ⁸Καθως ηκουσαμεν, ουτω και ειδομεν εν τη πολει του Κυριου των δυναμεων, εν τη πολει του Θεου ημων· ο Θεος θελει θεμελιωσει αυτην εις τον αιωνα. Διαψαλμα. ⁹Μελετωμεν, Θεε, το ελεος σου εν μεσω του ναου σου. ¹⁰Κατα το ονομα σου, Θεε, ουτω και η αινεσις σου ειναι εως των περατων της γης· η δεξια σου ειναι πληρης δικαιοσυνης. ¹¹Ας ευφραίνεται το ορος Σιων, ας αγαλλωνται αι θυγατερες του Ιουδα δια τας κρισεις σου. ¹²Κυκλωσατε την Σιων και περιελθετε αυτην· αριθμησατε τους πυργους αυτης. ¹³Θεσατε την προσοχην σας εις τα περιτειχισματα αυτης· περιεργασθητε τα παλατια αυτης· δια να διηγησθε εις γενεαν μεταγενεστεραν· ¹⁴Διοτι ουτος ο Θεος ειναι ο Θεος ημων εις τον αιωνα του αιωνος· αυτος θελει οδηγει ημας μεχρι θανατου.

49«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος δια τους υιους Κορε.» Ακουσατε ταυτα, παντες οι λαοι· ακροασθητε, παντες οι κατοικοι της οικουμενης· ²μικροι τε και μεγαλοι, πλουσιοι ομου και πενητες. ³Το στομα μου θελει λαλησει σοφιαν· και η μελετη της καρδιας μου ειναι συνεσις. ⁴Θελω κλινει εις παραβολην το ωτιον μου· θελω εκθεσει εν κιθαρα το αινιγμα μου. ⁵Δια τι να φοβωμαι εν ημεραις συμφορας, οταν με περικυκλωση η ανομια των ενεδρευοντων με; ⁶Οιτινες ελπιζουσιν εις τα αγαθα αυτων και καυχωνται εις το πληθος του πλουτου αυτων· ⁷ουδεις δυναται ποτε να εξαγοραση αδελφον, μηδε να δωση εις τον Θεον λυτρον δι' αυτον· ⁸διοτι πολυτιμος ειναι η απολυτρωσις της ψυχης αυτων, και ανευρητος διαπαντος, ⁹ωστε να ζη αιωνιως, να μη ιδη διαφθοραν. ¹⁰Διοτι βλεπει τους σοφους αποθνησκοντας, καθως και τον αφρονα και τον ανοητον απολλυμενους και καταλειποντας εις αλλους τα αγαθα αυτων. ¹¹Ο εσωτερικος λογισμος αυτων ειναι οτι οι οικoi αυτων θελουσιν υπαρχει εις τον αιωνα, αι κατοικιαi αυτων εις γενεαν και

γενεαν' ονομαζουσι τα υποστατικα αυτων με τα ιδια αυτων ονοματα. ¹²Πλην ο ανθρωπος ο εν τιμη δεν διαμενει, ωμοιωθη με τα κτηνη τα φθειρομενα. ¹³Αυτη η οδος αυτων ειναι μωρια αυτων· και ομως οι απογονοι αυτων ηδυνονται εις τα λογια αυτων. Διαψαλμα. ¹⁴Ως προβατα εβληθησαν εις τον αδην· θανατος θελει ποιμανει αυτους· και οι ευθεις θελουσι κατακυριευσει αυτους το πρωι· η δε δυναμις αυτων θελει παλαιωθη εν τω αδη, αφου εκαστος αφηση την κατοικιαν αυτου. ¹⁵Αλλ' ο Θεος θελει λυτρωσει την ψυχην μου εκ χειρος αδου· διοτι θελει με δεχθη. Διαψαλμα. ¹⁶Μη φοβου οταν πλουτηση ανθρωπος, οταν αυξηση η δοξα της οικιας αυτου· ¹⁷διοτι εν τω θανατω αυτου, δεν θελει συμπαραλαβει ουδεν, ουδε θελει καταβη κατοπιν αυτου η δοξα αυτου. ¹⁸Αν και ηυλογησε την ψυχην αυτου εν τη ζωη αυτου, και οι ανθρωποι θελωσι σε επαινει αγαθοποιουοντα σεαυτον, ¹⁹Θελει υπαγει εις την γενεαν των πατερων αυτου· εις τον αιωνα δεν θελουσιν ιδει φως. ²⁰Ο ανθρωπος ο εν τιμη και μη εννοων ωμοιωθη με τα κτηνη τα φθειρομενα.

50 «Ψαλμος του Ασαφ.» Ο Θεος των θεων, ο Κυριος ελαλησε, και εκαλεσε την γην, απο ανατολης ηλιου εως δυσεως αυτου. ²Εκ της Σιων, ητις ειναι η εντελεια της ωραιότητος, ελαμψεν ο Θεος. ³Θελει ελθει ο Θεος ημων και δεν θελει σιωπησει· πυρ κατατρωγον θελει εισθαι εμπροσθεν αυτου και περιξ αυτου σφοδρα ανεμοζαλη, ⁴θελει προσκαλεσει τους ουρανοους ανωθεν και την γην, δια να κρινη τον λαον αυτου. ⁵Συναθροισατε μοι τους οσιους μου, οτινες εκαμον μετ' εμου συνθηκην επι θυσιας. ⁶Και οι ουρανοι θελουσιν αναγγελλει την δικαιοσυνην αυτου· διοτι ο Θεος, αυτος ειναι ο Κριτης. Διαψαλμα. ⁷Ακουσον, λαε μου, και θελω λαλησει· Ισραηλ, και θελω διαμαρτυρησει κατα σου· Ο Θεος, ο Θεος σου ειμαι εγω. ⁸Δεν θελω σε ελεγξει δια τας θυσιας σου, τα δε ολοκαυτωματα σου ειναι διαπαντος ενωπιον μου. ⁹Δεν θελω δεχθη εκ του οικου σου μοσχον, τραγους εκ των ποιμνιων σου. ¹⁰Διοτι εμου ειναι παντα τα θηρια του δασους, τα κτηνη τα επι χιλιων ορειων. ¹¹Γνωριζω παντα τα πετεινα των ορειων, και τα θηρια του αγρου ειναι μετ' εμου. ¹²Εαν πεινασω, δεν θελω ειπει τουτο προς σε· διοτι εμου ειναι η οικουμενη και το πληρωμα αυτης. ¹³Μηπως εγω θελω φαγει κρεας ταυρων η πιει αιμα τραγων; ¹⁴Θυσιασον εις τον Θεον θυσιαν αινεσεως, και αποδος εις τον Υψιστον τας ευχας σου· ¹⁵και επικαλου εμε εν ημερα θλιψεως, θελω σε ελευθερωσει, και θελεις με δοξασει. ¹⁶Προς δε τον ασεβη ειπεν ο Θεος· Τι προς σε, να διηγησαι τα διαταγματα μου και να αναλαμβανης την διαθηκην μου εν τω στοματι σου; ¹⁷Συ δε μισεις παιδειαν και απορριπτεις οπισω σου τους λογους μου. ¹⁸Εαν ιδης κλεπτην, τρεχεις μετ' αυτου· και μετα των μοιχων ειναι η μερις σου. ¹⁹Παραδιδεις το στομα σου εις την κακιαν, και η γλωσσα σου περιπλεκει δολιοτητα. ²⁰Καθημενος λαλεις κατα του αδελφου σου· βαλλεις σκανδαλον κατα του υιου της μητρος σου.

²¹Ταυτα επραξας, και εσιωπησα· υπελαβες οτι ειμαι τω οντι ομοιος σου· θελω σε ελεγξει, και θελω παραστησει παντα εμπροσθεν των οφθαλμων σου. ²²Θεσατε λοιπον τουτο εις τον νουν σας, οι λησμονουντες τον Θεον, μηποτε σας αρπασω, και ουδεις ο λυτρωσων. ²³Ο προσφερων θυσιαν αινεσεως, ουτος με δοξαζει· και εις τον ευθετουντα την οδον αυτου θελω δειξει την σωτηριαν του Θεου.

51 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ, οτε ηλθε Ναθαν ο προφητης προς αυτον, αφου εισηλθε προς την Βηθσαβее.» Ελεησον με, ω Θεε, κατα το ελεος σου· κατα το πληθος των οικτιρων σου εξαλειφον τα ανομηματα μου. ²Πλυνον με μαλλον και μαλλον απο της ανομιας μου και απο της αμαρτιας μου καθαρison με. ³Διοτι τα ανομηματα μου εγω γνωριζω, και η αμαρτια μου ενωπιον μου ειναι διαπαντος. ⁴Εις σε, εις σε μονον ημαρτον και το πονηρον ενωπιον σου επραξα· δια να δικαιωθης εν τοις λογοις σου και να ησαι αμεμπτος εις τας κρισεις σου. ⁵Ιδου, συνεληφθην εν ανομια, και εν αμαρτια με εγεννησεν μητηρ μου. ⁶Ιδου, ηγαπησας αληθειαν εν τη καρδια, και εις τα ενδομυχα θελεις με διδαξει σοφιαν. ⁷Ραντισον με με υσωπον, και θελω εισθαι καθαρως· πλυνον με, και θελω εισθαι λευκοτερος χιονος. ⁸Καμε με να ακουσω αγαλλιασιν και ευφροσυνην, δια να ευφρανθωσι τα οστα, τα οποια συνεθλασας. ⁹Αποστρεψον το προσωπον σου απο των αμαρτιων μου και πασας τας ανομιας μου εξαλειφον. ¹⁰Καρδιαν καθαραν κτισον εν εμοι, Θεε· και πνευμα ευθες ανανεωσον εντος μου. ¹¹Μη με απορριψης απο του προσωπου σου· και το πνευμα το αγιον σου μη αφαιρεσης απ' εμου. ¹²Αποδος μοι την αγαλλιασιν της σωτηριας σου και με πνευμα ηγεμονικον στηριξον με. ¹³Θελω διδαξει εις τους παραβατας τας οδους σου· και αμαρτωλοι θελουσιν επιστρεφει εις σε. ¹⁴Ελευθερωσον με απο αιματων, Θεε, Θεε της σωτηριας μου· η γλωσσα μου θελει ψαλλει εν αγαλλιασει την δικαιοσυνην σου. ¹⁵Κυριε, ανοιξον τα χειλη μου· και το στομα μου θελει αναγγελλει την αινεσιν σου. ¹⁶Διοτι δεν θελεις θυσιαν, αλλως ηθελον προσφερει· εις ολοκαυτωματα δεν αρεσκεσαι. ¹⁷Θυσιαι του Θεου ειναι πνευμα συντετριμμενον· καρδιαν συντετριμμενην και τεταπεινωμενην, Θεε, δεν θελεις καταφρονησει. ¹⁸Ευεργετησον την Σιων δια της ευνοιας σου· οικοδομησον τα τειχη της Ιερουσαλημ. ¹⁹Τοτε θελεις ευαρεστηθη εις θυσιας δικαιοσυνης, εις προσφορας και ολοκαυτωματα· τοτε θελουσι προσφερει μοσχους επι το θυσιαστηριον σου.

52 «Εις τον πρωτον μουσικον, Μασχιλ του Δαβιδ, οτε ηλθε Δωγκ ο Ιδουμαιοσ και ανηγγειλε προς τον Σαουλ, και ειπε προς αυτον, Ηλθεν ο Δαβιδ εις την οικιαν του Αχιμελεχ.» Τι καυχασαι εις την κακιαν, δυνατε; το ελεος του Θεου διαμενει εις τον αιωνα. ²Η γλωσσα σου μελετα κακιας· ως ξυραφιον ηκονημενον εργαζεται δολον. ³Ηγαπησας το κακον μαλλον παρα το αγαθον, το ψευδος

παρα να λαλης δικαιοσυνην. Διαψαλμα. ⁴Ἦγαπησας παντας τους λογους του αφανισμου, γλωσσαν δολιαν. ⁵Δια τουτο ο Θεος θελει σε εξολοθρευσει διαπαντος· θελει σε αποσπασει και σε μετατοπισει εκ της σκηνης σου, και θελει σε εκριζωσει εκ γης ζωντων. Διαψαλμα. ⁶Και οι δικαιοι θελουσιν ιδει και φοβηθη· και θελουσι γελασει επ' αυτον λεγοντες, Ἴδου, ο ανθρωπος, οστις δεν εθεσε τον Θεον δυναμιν αυτου. αλλ' ηλπισεν επι το πληθος του πλουτου αυτου και επεστηριζετο επι την πονηριαν αυτου. ⁸Εγω δε θελω εισθαι ως ελαια ακμαζουσα εν τω οικω του Θεου· ελπίζω επι το ελεος του Θεου εις τον αιωνα του αιωνος. ⁹Θελω σε δοξολογει παντοτε, διοτι εκαμες ουτω· και θελω ελπίζει επι το ονομα σου, διοτι ειναι αγαθον εμπροσθεν των οσιων σου.

53«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Μαχαλαθ· Μασχιλ του Δαβιδ.» Ειπεν ο αφρων εν τη καρδια αυτου, δεν υπαρχει Θεος. Διεφθαρησαν και εγειναν βδελυροι δια την ανομιαν· δεν υπαρχει πραττων αγαθον. ²Ο Θεος εξ ουρανου διεκυψεν επι τους υιους των ανθρωπων, δια να ιδη εαν ηναι τις εχων συνεσιν, εκζητων τον Θεον. ³Παντες εξεκλιναν· ομου εξηχρειωθησαν· δεν υπαρχει πραττων αγαθον, δεν υπαρχει ουδε εις. ⁴Δεν εχουσι γνωσιν οι εργαζομενοι την ανομιαν, οι κατατρογωντες τον λαον μου ως βρωσιν αρτου· τον Θεον δεν επεκαλεσθησαν. ⁵Εκει εφοβηθησαν φοβον, οπου δεν ητο φοβος, διοτι ο Θεος διεσχορπισε τα οστα των στρατοπεδευοντων κατα σου· κατησχυνας αυτους, διοτι ο Θεος κατεφρονησεν αυτους. ⁶Τις θελει δωσει εκ Σιων την σωτηριαν του Ισραηλ; οταν ο Θεος επιστρεψη τον λαον αυτου απο της αιχμαλωσιας, θελει αγαλλεσθαι ο Ιακωβ, θελει ευφραινεσθαι ο Ισραηλ.

54«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγινωθ· Μασχιλ του Δαβιδ, οτε ηλθον οι Ζιφαιοι και ειπον προς τον Σαουλ, Δεν ειναι κεκρυμμενος ο Δαβιδ παρ' ημιν;» Θεε, σωσον με εν τω ονοματι σου και εν τη δυναμει σου κρινον με. ²Θεε, ακουσον της προσευχης μου· ακροασθητι των λογων του στοματος μου. ³Διοτι ξενοι ηγερθησαν κατ' εμου, και καταδυνασται ζητουσι την ψυχην μου· δεν εθεσαν τον Θεον ενωπιον αυτων. Διαψαλμα. ⁴Ἴδου, ο Θεος με βοηθει· ο Κυριος ειναι μετα των υποστηριζοντων την ψυχην μου. ⁵Θελει στρεψει το κακον επι τους εχθρους μου· εξολοθρευσον αυτους εν τη αληθεια σου. ⁶Αυτοπροαιρετως θελω θυσιασει εις σε· θελω δοξολογει το ονομα σου, Κυριε, διοτι ειναι αγαθον. ⁷Διοτι εκ πασης στενοχωριας με ελυτρωσε, και ο οφθαλμος μου ειδε την εκδικησιν επι τους εχθρους μου.

55«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγινωθ· Μασχιλ του Δαβιδ.» Δος ακροασιν, Θεε, εις την προσευχην μου, και μη αποσυρθης απο της δεησεως μου. ²Προσεξον εις εμε και εισακουσον μου· λυπουμαι εν τη μελετη μου και ταρattoμαι, ³απο της φωνης του εχθρου, απο της κατα-

θλιψεως του ασεβους· διοτι ριπτουσιν επ' εμε ανομιαν και μετ' οργης με μισουσιν. ⁴Η καρδια μου καταθλιβεται εντος μου, και φοβος θανατου επεσεν επ' εμε. ⁵Φοβος και τρομος ηλθεν επ' εμε, και φορικη με εκαλυψε. ⁶Και ειπα, Τις να μοι εδιδε πτερυγας ως περιστερας· ηθελον πεταξει και αναπαυθη. ⁷Ἴδου, ηθελον απομακρυνθη φεγγων, ηθελον διατριβει εν τη ερημω. Διαψαλμα. ⁸Ηθελον ταχυνει την φυγην μου απο της ορμης του ανεμου, απο της θυελλης. ⁹Καταποντισον αυτους, Κυριε· διαιρεσον τας γλωσσας αυτων· διοτι ειδον καταδυναστειαν και εριδα εν τη πολει. ¹⁰Ημεραν και νυκτα περικυκλουσιν αυτην περι τα τειχη αυτης· και ανομια και υβρις ειναι εν τω μεσω αυτης· ¹¹πονηρια εν τω μεσω αυτης· και απατη και δολος δεν λειπουσιν απο των πλατειων αυτης. ¹²Επειδη δεν με ωνειδισεν εχθρος, το οποιον ηθελον υποφερει· δεν ηγερθη επ' εμε ο μισων με· τοτε ηθελον κρυφθη απ' αυτου. ¹³Αλλα συ, ανθρωπε ομοφυχε, οδηγη μου και γνωστε μου· ¹⁴οιτινες συνωμιλουμεν μετα γλυκυτητος, συνεπορευομεθα εις τον οικον του Θεου. ¹⁵Ας ελθη θανατος επ' αυτους· ας καταβωσι ζωντες εις τον αδην· διοτι μεταξυ αυτων, εν ταις κατοικιας αυτων, ειναι κακια. ¹⁶Εγω προς τον Θεον θελω κραζει, και ο Κυριος θελει με σωσει. ¹⁷Εσπερας και πρωι και μεσημβριαν θελω παρακαλει και φωναζει· και θελει ακουσει της φωνης μου. ¹⁸Θελει λυτρωσει εν ειρηνη την ψυχην μου απο της μαχης της κατ' εμου· διοτι πολλοι ειναι εναντιον μου. ¹⁹Ο Θεος, ο υπαρχων προ των αιωνων, θελει εισακουσει και θελει ταπεινωσει αυτους· Διαψαλμα· διοτι δεν μεταβαλλουσι τροπον ουδε φοβουνται τον Θεον. ²⁰Εκαστος εκτεινει τας χειρας αυτου επι τους ειρηνευοντας μετ' αυτου· αθετει την συνθηκην αυτου. ²¹Το στομα αυτου ειναι απαλωτερον βουτυρου, αλλ' εν τη καρδια αυτου ειναι πολεμος· τα λογια αυτου ειναι μαλακωτερα ελαιου, πλην ειναι ξιφη γυμνα. ²²Επιρριψον επι τον Κυριον το φορτιον σου, και αυτος θελει σε ανακουφισει· δεν θελει ποτε συγχωρησει να σαλευθη ο δικαιος. ²³Αλλα συ, Θεε, θελεις καταβιβασει αυτους εις φρεαρ απωλειας· ανδρες αιματων και δολιοτητος δεν θελουσι φθασει εις το ημισυ των ημερων αυτων· αλλ' εγω θελω ελπίζει επι σε.

56«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Ιωναθ-ελεμ-ρεχοκιμ, Μικταμ του Δαβιδ, οποτε εκρατησαν αυτον οι Φιλισταιοι εν Γαθ.» Ελεησον με, ω Θεε, διοτι ανθρωπος χασκει να με καταπιη· ολην την ημεραν πολεμων με καταθλιβει. ²Οι εχθροι μου χασκουσιν ολην την ημεραν να με καταπιωσι· διοτι πολλοι ειναι, Υψιστε, οι πολεμουντες με. ³Καθ' ην ημεραν φοβηθω, επι σε θελω ελπίζει· ⁴εν τω Θεω θελω ανεσει τον λογον αυτου· επι τον Θεον ηλπισα· δεν θελω φοβηθη· τι να μοι καμη σαρξ; ⁵Καθ' εκαστην μεταπλαττουσι τα λογια μου· παντες οι διαλογισμοι αυτων ειναι κατ' εμου εις κακον. ⁶Συναγονται, κρυπτονται, παραφυλαττουσι τα βηματα μου, πως να πιασωσι την ψυχην μου. ⁷Θελουσι λυτρωθη δια της ανομιας; Θεε, εν τη οργη σου κατακρημνισον τους λαους.

⁸Συ αριθμεις τας αποπλανησεις μου· θες τα δακρυα μου εις την φιαλην σου· δεν ειναι ταυτα εν τω βιβλιω σου; ⁹Τοτε θελουσιν επιστρεψει οι εχθροι μου εις τα οπισω, καθ' ην ημεραν σε επικαλεσθω· εξευρω τουτο, διοτι ο Θεος ειναι υπερ εμου. ¹⁰Εν τω Θεω θελω αινεσει τον λογον αυτου· εν τω Κυριω θελω αινεσει τον λογον αυτου. ¹¹Επι τον Θεον ελπίζω· δεν θελω φοβηθη· τι να μοι καμη ανθρωπος; ¹²Επανω μου, Θεε, ειναι αι προς σε ευχαι μου· θελω σοι αποδιδει δοξολογιας. ¹³Διοτι ελυτρωσας την ψυχην μου εκ θανατου, ουχι και τους ποδας μου εξ ολισθηματος, δια να περιπατω ενωπιον του Θεου εν τω φωτι των ζωντων;

57«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Αλτασχεθ, Μικταμ του Δαβιδ, οτε εφευγεν απο προσωπου του Σαουλ εις το σπηλαιον.» Ελεησον με, ω Θεε, ελεησον με· διοτι επι σε πεποιθεν η ψυχη μου, και επι την σκιαν των πτερυγων σου θελω ελπίζει, εωσου παρελθωσιν αι συμφοραι. ²Θελω κραζει προς τον Θεον τον Υψιστον, προς τον Θεον τον ευοδουντα τα παντα δι' εμε. ³Θελει εξαποστειλει εξ ουρανου και θελει με σωσει· θελει καταστησει ονειδος τον χασκοντα να με καταπιη· Διαφαλμα· ο Θεος θελει εξαποστειλει το ελεος αυτου και την αληθειαν αυτου. ⁴Η ψυχη μου ειναι μεταξυ λεοντων· κοιτομαι μεταξυ φλογερων ανθρωπων, των οποιων οι οδοντες ειναι λογχαι και βελη και η γλωσσα αυτων ξιφος οξυ. ⁵Υψωθητι, Θεε, επι τους ουρανοους· η δοξα σου ας ηναι εφ' ολην την γην. ⁶Παγίδα ητοιμασαν εις τα βηματα μου· η ψυχη μου εκινδυνευε να πεση· εσκαψαν εμπροσθεν μου λακκον, ενεπεσαν εις αυτον. Διαφαλμα. ⁷Ετοιμη ειναι η καρδια μου, Θεε, ετοιμη ειναι η καρδια μου· θελω ψαλλει και ψαλμωδει. ⁸Εξεγερθητι, δοξα μου· εξεγερθητι, ψαλτηριον και κιθαρα· θελω εξεγερθη το πρωι. ⁹Θελω σε επαινεσει, Κυριε, μεταξυ λαων· θελω ψαλμωδει εις σε μεταξυ εθνων. ¹⁰Διοτι εμεγαλυνθη εως των ουρανων το ελεος σου, και εως των νεφελων η αληθεια σου. ¹¹Υψωθητι, Θεε, επι τους ουρανοους· η δοξα σου ας ηναι εφ' ολην την γην.

58«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Αλ-τασχεθ, Μικταμ του Δαβιδ.» Αληθως αρα λαλειτε δικαιοσυνην; κρινετε μετ' ευθυτητος, υιοι των ανθρωπων; ²Μαλιστα εν τη καρδια εργαζεσθε αδικιας· διαμοιραζετε την αδικιαν των χειρων σας εν τη γη. ³Απεξενωθησαν οι ασεβεις εκ μητρας· επλανηθησαν απο κοιλιας οι λαλουντες ψευδος. ⁴Εχουσι φαρμακιον ως το φαρμακιον του οφεως· ειναι ομοιοι με την κωφην ασπιδα, ητις φραττει τα ωτα αυτης· ⁵ητις δεν θελει να ακουση την φωνην των γοητων, των γοητευοντων τοσον επιδεξιως. ⁶Θεε, συντριψον αυτων τους οδοντας εν τω στοματι αυτων· Κυριε, καταθραυσον τους κυνοδοντας των λεοντων. ⁷Ας διαλυθωσιν ως υδωρ και ας ρευσωσι· θελει εκπεμψει τα βελη αυτου, εωσου εξολοθρευθωσιν. ⁸Ως κοχλιας διαλυομενος ας παρελθωσιν· ως εξαμβλωμα γυναικος ας μη ιδωσι τον ηλιον. ⁹Πριν αυξηθωσιν αι ακανθαι σας, ωστε να γει-

νωσι ραμνοι, ζωντας ως εν οργη, θελει αρπασει αυτους εν ανεμοστροβιλω. ¹⁰Ο δικαιος θελει ευφρανθη, οταν ιδη την εκδικησιν· τους ποδας αυτου θελει νιψει εν τω αιματι του ασεβους. ¹¹Και εκαστος θελει λεγει, Επ' αληθειας ειναι καρπος δια τον δικαιον· επ' αληθειας ειναι Θεος, κρινων επι της γης.

59«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Αλ-τασχεθ, Μικταμ του Δαβιδ, οτε εστειλε ο Σαουλ, και παρεφυλαττον την οικιαν αυτου δια να θανατωσωσιν αυτον.» Ελευθερωσον με εκ των εχθρων μου, Θεε μου· υπερασπισον με απο των επανισταμενων επ' εμε. ²Ελευθερωσον με απο των εργαζομενων την ανομιαν και σωσον με απο ανδρων αιματων. ³Διοτι, ιδου, ενεδρευουσι την ψυχην μου· δυνατοι συνηχθησαν κατ' εμου· ουχι, Κυριε, δια ανομιαν μου ουδε δια αμαρτιαν μου· χωρις να υπαρχη εν εμοι ανομια, τρεχουσι και ετοιμαζονται. Εξεγερθητι εις συναντησιν μου και ιδε. ⁵Συ λοιπον, Κυριε ο Θεος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, εξυπηνησον δια να επισκεφθης παντα τα εθνη. Μη ελεσης μηδεν εκ των δολιων παραβατων. Διαφαλμα. ⁶Επιστρεφουσι το εσπερας· υλακτουσιν ως κυνες και κυκλουσι την πολιν. ⁷Ιδου, αυτοι εκχεουσι λογους δια του στοματος αυτων· ρομφαιαι ειναι εις τα χειλη αυτων· επειδη λεγουσι, Τις ακουει; ⁸Αλλα συ, Κυριε, θελεις γελασει επ' αυτους· θελεις μυκτηρισει παντα τα εθνη. ⁹Εν τη δυναμει αυτων επι σε θελω ελπίζει· διοτι συ, Θεε, εισαι το προπυργιον μου. ¹⁰Ο Θεος του ελεους μου θελει με προφθασει· ο Θεος θελει με καμει να ιδω την εκδικησιν επι τους παραφυλαττοντας με. ¹¹Μη φονευσης αυτους, μηποτε λησμονηση αυτο ο λαος μου· διασχορπισον αυτους εν τη δυναμει σου και ταπεινωσον αυτους, Κυριε, η ασπις ημων. ¹²Δια την αμαρτιαν του στοματος αυτων, δια τους λογους των χειλεων αυτων, ας πιασθωσιν εν τη υπερηφανια αυτων· και δια την καταραν και το ψευδος, τα οποια λαλουσι. ¹³Καταστρεψον αυτους, εν οργη καταστρεψον αυτους, ωστε να μη υπαρχωσι· και ας γνωρισωσιν οτι ο Θεος δεσποζει εν Ιακωβ, εως των περατων της γης. Διαφαλμα. ¹⁴Ας επιστρεφωσι λοιπον το εσπερας, ας υλακτωσιν ως κυνες και ας περικυλωσι την πολιν. ¹⁵Ας περιπλανωνται δια τροφην· και αν δεν χορτασθωσιν, ας γογγυζωσιν. ¹⁶Εγω δε θελω ψαλλει την δυναμιν σου, και το πρωι θελω υμολογει εν αγαλλιασει το ελεος σου· διοτι εγεινες προπυργιον μου και καταφυγιον εν τη ημερα της θλιψεως μου. ¹⁷Ω δυναμις μου, σε θελω ψαλμωδει· διοτι συ, Θεε, εισαι το προπυργιον μου, ο Θεος του ελεους μου.

60«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Σουσαν-εδουθ, Μικταμ του Δαβιδ προς διδασκαλιαν, οποτε επολεμησε την Συριαν της Μεσοποταμιας και την Συριαν Σωβα, ο δε Ιωαβ επεστρεψε και επαταξε του Εδωμ εν τη κοιλαδι του αλατος δωδεκα χιλιαδας.» Θεε, απερριψας ημας· διεσχορπισας ημας· ωργισθης· επιστρεψον εις ημας. ²Εσεισας την γην· διεσχισας αυτην· ιασαι τα συντριμματα αυτης,

διότι σαλευεται. ³Εδειξας εις τον λαον σου πραγματα σκληρα· εποτισας ημας οινον παραφροσυνης. ⁴Εδωκας εις τους φοβουμενους σε σημαιαν, δια να υψωνηται υπερ της αληθειας. Διαφαλμα. ⁵Δια να ελευθερωνωνται οι αγαπητοι σου, σωσον δια της δεξιας σου και επακουσον μου. ⁶Ο Θεος ελαλησεν εν τω αγιαστηριω αυτου· θελω χαιρει· θελω μοιρασει την Συχημ και την κοιλαδα Σοκχωθ θελω διαμετρησει. ⁷Εμου ειναι ο Γαλααδ και εμου ο Μανασσης· ο μεν Εφραιμ ειναι η δυναμις της κεφαλης μου· ο δε Ιουδας ο νομοθετης μου. ⁸Ο Μωαβ ειναι η λεκανη του νιψιματος μου· επι τον Εδωμ θελω ριφει το υποδημα μου· αλαλαξον επ' εμοι, Παλαιστινη. ⁹Τις θελει με φερει εις την περιτετειχισμενην πολιν; τις θελει με οδηγησει εως Εδωμ; ¹⁰Ουχι συ, Θεε, ο αποριψας ημας; και δεν θελεις εξελθει, Θεε, μετα των στρατευματων ημων; ¹¹Βοηθησον ημας απο της θλιψεως· διοτι ματαια ειναι η παρα των ανθρωπων σωτηρια. ¹²Δια του Θεου θελομεν καμει ανδραγαθιας, και αυτος θελει καταπατησει τους εχθρους ημων.

61«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγινωθ. Ψαλμος του Δαβιδ.» Εισακουσον, Θεε, της κραυγης μου· προσεξον εις την προσευχην μου. ²Απο των περατων της γης προς σε θελω κραζει, οταν λιποθυμη η καρδια μου. Οδηγησον με εις την πετραν, ητις ειναι παραπολυ υψηλη δι' εμε. ³Διοτι συ εγεινες καταφυγη μου, πυργος ισχυρος εμπροσθεν του εχθρου. ⁴Εν τη σκηνη σου θελω παροικει διαπαντος· θελω καταφυγει υπο την σκεπη των πτερυγων σου. Διαφαλμα. ⁵Διοτι συ, Θεε, εισηκουσας των ευχων μου· εδωκας μοι την κληρονομιαν των φοβουμενων το ονομα σου. ⁶Θελεις προσθεσει ημερας εις τας ημερας του βασιλεως· τα ετη αυτου ας ηναι εις γενεαν και γενεαν. ⁷Θελει διαμενει εις τον αιωνα ενωπιον του Θεου· καμε να διαφυλαττωσιν αυτον το ελεος και η αληθεια. ⁸Ουτω θελω ψαλμωδει διαπαντος το ονομα σου, δια να εκπληρω τας ευχας μου καθ' ημεραν.

62«Εις τον πρωτον μουσικον, δια Ιεδουθουν. Ψαλμος του Δαβιδ.» Επι τον Θεον βεβαιως αναπαυεται η ψυχη μου· εξ αυτου πηγαζει η σωτηρια μου. ²Αυτος βεβαιως ειναι πετρα μου και σωτηρια μου· προπυργιον μου· δεν θελω σαλευθη πολυ. ³Εως ποτε θελετε επιβουλευεσθαι εναντιον ανθρωπου; σεις παντες θελετε φωνεθη· εισθε ως τοιχος κεκλιμενος και φραγμας ετοιμοροπος. ⁴Δεν συμβουλευονται παρα να ριψωσι αυτον απο του υφους αυτου· αγαπωσι το ψευδος· δια μεν του στοματος αυτων ευλογουσι, δια δε της καρδιας αυτων καταρωνται. Διαφαλμα. ⁵Αλλα συ, ω ψυχη μου, επι τον Θεον αναπαυου, διοτι εξ αυτου κρεμαται η ελπις μου. ⁶Αυτος βεβαιως ειναι πετρα μου και σωτηρια μου· προπυργιον μου· δεν θελω σαλευθη. ⁷Εν τω Θεω ειναι η σωτηρια μου και η δοξα μου· η πετρα της δυναμειωσ μου, το καταφυγιον μου, ειναι εν τω Θεω. ⁸Ελπιζετε επ' αυτον εν παντι καιρω· ανοιγετε, λαοι, ενωπιον αυτου τας καρδιας

σας· ο Θεος ειναι καταφυγιον εις ημας. Διαφαλμα. ⁹Οι κοινοι ανθρωποι βεβαιως ειναι ματαιοτης, οι αρχοντες ψευδος· εν τη πλαστιγι παντες ομου ειναι ελαφροτεροι αυτης της ματαιοτητος. ¹⁰Μη ελπιζετε επι αδικιαν και επι αρπαγην μη ματαιονεσθε· πλουτος εαν ρει, μη προσηλονετε την καρδιαν σας. ¹¹Απαξ ελαλησεν ο Θεος, δις ηκουσα τουτο, οτι η δυναμις ειναι του Θεου. ¹²και σου ειναι, Κυριε, το ελεος· Διοτι συ θελεις αποδωσει εις εκαστον κατα τα εργα αυτου.

63«Ψαλμος του Δαβιδ, οτε ευρισκετο εν τη ερημω Ιουδα.» Θεε, συ εισαι ο Θεος μου· απο πρωιας σε ζητω· σε διψα η ψυχη μου, σε ποθει η σαρξ μου, εν γη ερημω, ξηρα και ανυδρω. ²δια να βλεπω την δυναμιν σου και την δοξαν σου, καθως σε ειδον εν τω αγιαστηριω. ³Διοτι το ελεος σου ειναι καλητερον παρα την ζωνη· τα χειλη μου θελουσι σε επαινει. ⁴Ουτω θελω σε ευλογει εν τη ζωη μου· εν τω ονοματι σου θελω υψονει τας χειρας μου. ⁵Ως απο παχους και μυελου θελει χορτασθη η ψυχη μου και δια χειλεων αγαλλιασεως θελει υμνει το στομα μου, ⁶Οταν σε ενθυμωμαι επι της στρωμνης μου, εις σε μελετω εν ταις φυλακαις της νυκτος. ⁷Επειδη εσταθης βοθεια μου· δια τουτο υπο την σκιαν των πτερυγων σου θελω χαιρει. ⁸Προσεκολληθη η ψυχη μου κατοπιν σου· η δεξια σου με υποστηριζει. ⁹Οι δε ζητουντες την ψυχην μου, δια να εξολοθρευσωσιν αυτην, θελουσιν εμβη εις τα κατωτατα μερη της γης. ¹⁰θελουσι πεσει δια ρομφαιας· θελουσιν εισθαι μερις αλωπεκων. ¹¹Ο δε βασιλευς θελει ευφρανθη επι τον Θεον· θελει δοξασθη πας ο ομνυων εις αυτον· διοτι θελει φραχθη το στομα των λαλούντων ψευδος.

64«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Ακουσον, Θεε, της φωνης μου εν τη δεησει μου· απο του φοβου του εχθρου φυλαξον την ζωνη μου. ²Σκεπασον με απο συμβουλιου πονηρων, απο φρουαγματος εργαζομενων ανομιαν· ³οιτινες ακονωσιν ως ρομφαιαν την γλωσσαν αυτων· ετοιμαζουσιν ως βελη λογους πικρους, ⁴δια να τοξευωσι κρυφιος τον αμεμπτον· εξαιφνης τοξευουσιν αυτον και δεν φοβουνται. ⁵Στερεουνται επι πονηρου πραγματος· μελετωσι να κρυπτωσι παγιδας, λεγοντες, Τις θελει ιδει αυτους; ⁶Ανιχνευουσιν ανομιας· απεκαμον ανιχνευοντες επιμελως· εκαστου δε τα εντος και η καρδια ειναι βυθος. ⁷Αλλ' ο Θεος θελει τοξευσει αυτους· απο αιφνιδιου βελους θελουσιν εισθαι αι πληγαι αυτων. ⁸Και οι λογοι της γλωσσης αυτων θελουσι πεσει επ' αυτου· θελουσι φευγει παντες οι βλεποντες αυτους. ⁹Και θελει φοβηθη πας ανθρωπος, και θελουσι διηγηθη το εργον του Θεου και εννοησει τας εργασιαις αυτου. ¹⁰Ο δικαιος θελει ευφρανθη εις τον Κυριον και θελει ελπίζει επ' αυτον· και θελουσι καυχασθαι παντες οι ευθεις την καρδιαν.

65«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος ωδης του Δα-

βιδ.» Σε προσμενει υμνος, Θεε, εν Σιων· και εις σε θελει αποδοθη η ευχη. ²Ω ακουων προσευχην, εις σε θελει ερχεσθαι πασα σαρξ. ³Λογοι ανομιας υπερισχυσαν κατ' εμου· συ θελεις καθαρισει τας παραβασεις ημων. ⁴Μακαριος εκεινος, τον οποιον εξελεξας και προσελαβες, δια να κατοικη εν ταις αυλαις σου· θελομεν χορτασθη απο των αγαθων του οικου σου, του αγιου ναου σου. ⁵Δια τρομερων πραγματων μετα δικαιοσυνης θελεις αποκρινεσθαι προς ημας, Θεε της σωτηριας ημων, η ελπις παντων των περατων της γης, και των μακραν εν θαλασση· ⁶ο στερεωνων δια της δυναμεως σου τα ορη, ο περιεζωσμενος ισχυν· ⁷ο κατασιγαζων τον ηχον της θαλασσης, τον ηχον των κυματων αυτης και τον θορυβον των λαων. ⁸και αυτοι οι κατοικουντες τα περατα φοβονται τα σημεια σου· χαροποιεις τας αρχας της αυγης και της εσπερας. ⁹Επισκεπτεσαι την γην και ποτιζεις αυτην· υπερπλουτιζεις αυτην· ο ποταμος του Θεου ειναι πληρης υδατων· ετοιμαζεις τον σιτον αυτων, επειδη ουτω διεταξας. ¹⁰Τα αυλακια αυτης ποτιζεις· εξομαλιζεις τους βωλους αυτης· απαλυνεις αυτην δια σταλακτης βροχης· ευλογεις τα βλαστηματα αυτης. ¹¹Στεφανονεις το ετος με τα αγαθα σου· και τα ιχνη σου σταλαζουσι παχος. ¹²Σταλαζουσιν αι βοσκαι της ερημου και οι λοφοι περιζωνονται χαραν. ¹³Αι πεδιαδες ειναι ενδεδυμεναι ποιμνια και αι κοιλαδες εσκεπασμεναι υπο σιτου· αλαλαζουσι και ετι υμνολογουσι.

66«Εις τον πρωτον μουσικον. Ωιδη ψαλμου.» Αλαλαξατε εις τον Θεον, πασα η γη. ²Ψαλατε την δοξαν του ονοματος αυτου· καμετε ενδοξον τον υμνον αυτου. ³Ειπατε προς τον Θεον, Ποσον ειναι φοβερα τα εργα σου δια το μεγαθος της δυναμεως σου, υποκρινονται υποταγην εις σε οι εχθροι σου. ⁴Πασα η γη θελει σε προσκυνει και ψαλμωδει εις σε· θελουσι ψαλμωδει το ονομα σου. Διαψαλμα. ⁵Ελθετε και ιδετε τα εργα του Θεου· ειναι φοβερος εις τας πραξεις προς τους υιους των ανθρωπων. ⁶Μετεβαλε την θαλασσαν εις ξηραν· πεζοι διεβησαν δια του ποταμου· εκει ευφρανθημεν εις αυτον. ⁷Δια της δυναμεως αυτου δεσποζει εις τον αιωνα· οι οφθαλμοι αυτου επιβλεπουσιν επι τα εθνη· οι αποσταται ας μη υφωσιν εαυτους. Διαψαλμα. ⁸Ευλογειτε, λαοι, τον Θεον ημων, και καμετε να ακουσθη η φωνη της αινεσεως αυτου· ⁹οστις διαφυλαττει εν ζωη την ψυχην ημων και δεν αφινει να κλονιζωνται οι ποδες ημων. ¹⁰Διοτι συ ηρευνησας ημας, Θεε· εδοκιμασας ημας, ως δοκιμαζεται το αργυριον. ¹¹Ενεβαλες ημας εις το δικτυον· εθεσας βαρυ φορτιον επι τα νωτα ημων. ¹²Επεβιβασας ανθρωπους επι τας κεφαλαις ημων· διηλθομεν δια πυρος και υδατος· και εξηγαγες ημας εις αναψυχην. ¹³Θελω εισελθει εις τον οικον σου με ολοκαυτωματα· θελω σοι αποδωσει τας ευχας μου, ¹⁴τας οποιας επροφεραν τα χειλη μου, και ελαλησε το στομα μου, εν τη θλιψει μου. ¹⁵Παχεα ολοκαυτωματα κριων θελω σοι προσφερει μετα θυμιαματος· θελω προσφερει βοας μετα τραγων. Διαψαλμα.

¹⁶Ελθετε, ακουσατε, παντες οι φοβουμενοι τον Θεον· και θελω διηγηθη οσα εκαμεν εις την ψυχην μου. ¹⁷Προς αυτον εβοησα δια του στοματος μου, και υφωθη δια της γλωσσης μου. ¹⁸Εαν εθεωρουν αδικιαν εν τη καρδια μου, ο Κυριος δεν ηθελεν ακουσει· ¹⁹αλλ' ο Θεος βεβαιως εισηκουσεν· επροσεξεν εις την φωνην της προσευχης μου. ²⁰Ευλογητος ο Θεος, οστις δεν απεμακρυνε την προσευχην μου και το ελεος αυτου απ' εμου.

67«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγινωθ. Ψαλμος ωδης.» Ο Θεος να σπλαγχνισθη ημας και να ευλογηση ημας να επιφανη το προσωπον αυτου εφ' ημας Διαψαλμα. ²Δια να γνωρισθη εν τη γη η οδος σου, εν πασι τοις εθνεσιν η σωτηρια σου. ³Ας σε υμνωσιν οι λαοι, Θεε· ας σε υμνωσι παντες οι λαοι. ⁴Ας ευφρανθωσι και ας αλαλαξωσι τα εθνη· διοτι θελεις κρινει τους λαους εν ευθυτητι και τα εθνη εν τη γη θελεις οδηγησει. Διαψαλμα. ⁵Ας σε υμνωσιν οι λαοι, Θεε, ας σε υμνωσι παντες οι λαοι. ⁶Η γη θελει διδει τον καρπον αυτης· θελει μας ευλογησει ο Θεος, ο Θεος ημων. ⁷Θελει μας ευλογησει ο Θεος, και θελουσι φοβηθη αυτον παντα τα περατα της γης.

68«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος ωδης του Δαβιδ.» Ας εγερθη ο Θεος, και ας διασκορπισθωσιν οι εχθροι αυτου· και ας φυγωσιν απ' εμπροσθεν αυτου οι μισουντες αυτον. ²Καθως αφανιζεται ο καπνος, ουτως αφανισον αυτους· καθως διαλυεται ο κηρος εμπροσθεν του πυρος, ουτως ας απολεσθωσιν οι ασεβεις απο προσωπου του Θεου. ³Οι δε δικαιοι ας ευφραινωνται· ας αγαλλωνται ενωπιον του Θεου· και ας τερπωνται εν ευφροσυνη. ⁴Ψαλλετε εις τον Θεον· ψαλμωδειτε εις το ονομα αυτου· ετοιμασατε τας οδους εις τον επιβαινοντα επι των ερημων· Κυριος ειναι το ονομα αυτου· και αγαλλεσθε ενωπιον αυτου. ⁵Πατηρ των ορφανων και κριτης των χηρων, ειναι ο Θεος εν τω αγιω αυτου τοπω. ⁶Ο Θεος κατοικιζει εις οικογενειαν τους μεμονωμενους· εξαγει τους δεσμιους εις αφθονιαν· οι δε αποσταται κατοικουσιν εν γη ανυδρω. ⁷Θεε, οτε εξηλθες εμπροσθεν του λαου σου, οτε περιεπατεις δια της ερημου· Διαψαλμα· ⁸η γη εσεισθη, και αυτοι οι ουρανοι εσταξαν απο προσωπου του Θεου· το Σινα αυτο εσεισθη απο προσωπου του Θεου, του Θεου του Ισραηλ. ⁹Θεε, επεμφας βροχην αφθονον εις την κληρονομιαν σου, και εν τη αδυναμια αυτης συ ανεζωοποιησας αυτην. ¹⁰Η συναγωγη σου κατωκησεν εν αυτη· Θεε, εκαμες ετοιμασιαν εις τον πτωχον δια την αγαθοτητα σου. ¹¹Ο Κυριος εδωκε λογον· οι ευαγγελιζομενοι ησαν στρατευμα μεγα. ¹²Βασιλεις στρατευματων φευγοντες εφυγον, και αι διαμενουσαι εν τη οικια εμοιραζον τα λαφυρα. ¹³Και αν εκοιτεσθε εν μεσω εστιας, ομως θελετε εισθαι ως πτερυγες περιστερρας περιηργυρωμενης, και της οποιας τα πτερα ειναι περιεχυρωμενα απο κιτρινου χρυσιου. ¹⁴Οτε ο Παντοδυναμος διεσκορπιζε βασιλεις εν αυτη, εγεινε λευκη ως

η χιων εν Σαλμων. ¹⁵Το ορος του Θεου ειναι ως το ορος της Βασαν· ορος υψηλον ως το ορος της Βασαν. ¹⁶Δια τι ζηλοτυπειτε, ορη υψηλα; τουτο ειναι το ορος, εν ω ευδοκησεν ο Θεος να κατοικη· ο Κυριος, ναι, εν αυτω θελει κατοικει εις τον αιωνα. ¹⁷Αι αμαξαι του Θεου ειναι δισμυριαι χιλιαδες χιλιαδων· ο Κυριος ειναι μεταξυ αυτων ως εν Σινα, εν τω αγιω τοπω. ¹⁸Ανεβης εις υψος· ηχηλωτισας αιχηλωσιαν· ελαβες χαρισματα δια τους ανθρωπους· ετι δε και δια τους απειθεις, δια να κατοικης μεταξυ αυτων, Κυριε Θεε. ¹⁹Ευλογητος Κυριος, οστις καθ' ημεραν επιφορτιζεις ημας αγαθα· ο Θεος της σωτηριας ημων. Διαφαλμα. ²⁰Ο Θεος ημων ειναι Θεος σωτηριας· και Κυριου του Θεου ειναι η λυτρωσις απο του θανατου. ²¹Ο Θεος εξαπαντος θελει συντριψει την κεφαλην των εχθρων αυτου· και την τετριχωμενην κορυφην του περιπατουντος εν ταις ανομιαις αυτου. ²²Ο Κυριος ειπε, Θελω επαναφερει εκ Βασαν, θελω επαναφερει τον λαον μου εκ των βαθεων της θαλασσης. ²³Δια να βαφη ο πους σου εν τω αιματι των εχθρων σου και η γλωσσα των κυνων σου εξ αυτου. ²⁴Εθεωρηθησαν τα βηματα σου, Θεε· τα βηματα του Θεου μου, του βασιλευς μου, εν τω αγιαστηριω. ²⁵Προεπορευοντο οι ψαλται· κατοπιν οι παιζοντες οργανα, εν τω μεσω νεανιδες τυμπανιστριαι. ²⁶Εν εκκλησιαις ευλογειτε τον Θεον· ευλογειτε τον Κυριον, οι εκ της πηγης του Ισραηλ. ²⁷Εκει ητο ο μικρος Βενιαμιν, ο αρχηγος αυτων· οι αρχοντες Ιουδα και ο λαος αυτων· οι αρχοντες Ζαβουλων και οι αρχοντες Νεφθαλι. ²⁸Διεταξεν ο Θεος σου την δυναμιν σου· στερεωσον, Θεε, τουτο, το οποιον ενηργησας εις ημας. ²⁹Δια τον ναον σου τον εν Ιερουσαλημ, βασιλεις θελουσι προσφερει εις σε δωρα. ³⁰Επιτιμησον τα θηρια του καλαμωνος, το πληθος των ταυρων και τους μοσχους των λαων, εωσου εκαστος προσφερη υποταγην με πλακας αργυριου· διασκορπισον τους λαους τους αγαπωντας πολεμου. ³¹Θελουσιν ελθει μεγαστανες εξ Αιγυπτου· η Αιθιοπια ταχεως θελει εκτεινει τας χειρας αυτης προς τον Θεον. ³²Αι βασιλειαι της γης, ψαλλετε εις τον Θεον, ψαλμωδειτε εις τον Κυριον· Διαφαλμα. ³³εις τον επιβαινοντα επι τους ουρανοους των εκπαλαι ουρανων· ιδου εκπεμπει την φωνην αυτου, φωνην κραταιαν. ³⁴Αποδοτε το κρατος εις τον Θεον· η μεγαλοπρεπεια αυτου ειναι επι τον Ισραηλ και η δυναμις αυτου επι τους ουρανοους. ³⁵Φοβερος εισαι, Θεε, εκ των αγιαστηριων σου· ο Θεος του Ισραηλ ειναι ο διδους κρατος και δυναμιν εις τον λαον αυτου. Ευλογητος ο Θεος.

69 «Εις τον πρωτον μουσικον, υπο Σοσανιμ. Ψαλμος του Δαβιδ.» Σωσον με, Θεε, διоти εισηλθον υδατα εως ψυχης μου. ²Εβυθισθην εις βαθυν πληον, οπου δεν ειναι τοπος στερεος δια να σταθω· εφθασα εις τα βαθη των υδατων, και το ρευμα με κατακλυζει. ³Ητονησα κραζων· ο λαρυγξ μου εξηρανθη· απεκαμον οι οφθαλμοι μου απο του να περιμενω τον Θεον μου. ⁴Οι μισουντες με αναιτιως επληθυνθησαν υπερ τας τριχας της κεφαλης

μου· εκραταιωθησαν οι εχθροι μου οι προσπαθουντες να με αφανισωσιν αδικως. Τοτε εγω επεστρεψα ο, τι δεν ηρπασα. ⁵Θεε, συ γνωριζεις την αφροσυνην μου· και τα πλημμεληματα μου δεν ειναι κεκρυμμενα απο σου. ⁶Ας μη αισχυνθωσιν εξ αιτιας μου, Κυριε Θεε των δυναμεων, οι προσμενοντες σε· ας μη εντραπωσι δι' εμε οι εκζητουντες σε, Θεε του Ισραηλ. ⁷Διοτι ενεκα σου υπερφερα ονειδισμον· αισχυνη εκαλυψε το προσωπον μου. ⁸Ξενος εγεινα εις τους αδελφους μου, και αλλογενης εις τους υιους της μητρος μου· ⁹Διοτι ο ζηλος του οικου σου με κατεφαγε· και οι ονειδισμοι των ονειδιζοντων σε επεπεσον επ εμε. ¹⁰Και εκλαυσα ταλαιπωρων εν νηστεια την ψυχην μου, αλλα τουτο εγεινεν εις ονειδος μου. ¹¹Και εκαμα τον σακκον ενδυμα μου και εγεινα εις αυτους παροιμια. ¹²Κατ' εμου λαλουσιν οι καθημενοι εν ταις πυλαις, και εγεινα ασμα των μεθυοντων. ¹³Εγω δε προς σε κατευθυνω την προσευχην μου, Κυριε· καιρος ευμενειας ειναι· Θεε, κατα το πληθος του ελεους σου, επακουσον μου, κατα την αληθειαν της σωτηριας σου. ¹⁴Ελευθερωσον με απο του πληου, δια να μη βυθισθω· ας ελευθερωθω εκ των μισουντων με και εκ των βαθεων των υδατων. ¹⁵Ας μη με κατακλυση το ρευμα των υδατων, μηδε ας με καταπιη ο βυθος· και το φρεαρ ας μη κλειση το στομα αυτου επ' εμε. ¹⁶Εισακουσον μου, Κυριε, διοτι αγαθον ειναι το ελεος σου· κατα το πληθος των οικτιριμων σου επιβλεψον επ' εμε. ¹⁷Και μη κρυψης το προσωπον σου απο του δουλου σου· επειδη θλιβομαι, ταχεως επακουσον μου. ¹⁸Πλησιασον εις την ψυχην μου· λυτρωσον αυτην· ενεκα των εχθρων μου λυτρωσον με. ¹⁹συ γνωριζεις τον ονειδισμον μου και την αισχυνην μου και την εντροπην μου· ενωπιον σου ειναι παντες οι θλιβοντες με. ²⁰Ονειδισμος συνετριψε την καρδιαν μου· και ειμαι περιλυπος· περιεμεινα δε συλλυπουμενον, αλλα δεν υπηρξε, και παρηγορητας, αλλα δεν ευρηκα. ²¹Και εδωκαν εις εμε χολην δια φαγητον μου, και εις την διψαν μου με εποτισαν οξος. ²²Ας γεινη η τραπεζα αυτων εμπροσθεν αυτων εις παγίδα και εις ανταποδοσιν και εις βροχον. ²³Ας σκοτισθωσιν οι οφθαλμοι αυτων δια να μη βλεπωσι· και την ραχιν αυτων διαπαντος κυρτωσον. ²⁴Εκχεε επ' αυτους την οργην σου· και ο θυμος της αγανακτησεως σου ας συλλαβη αυτους. ²⁵Ας γεινωσιν ερηματα παλατια αυτων· εν ταις σκηναις αυτων ας μη ηναι ο κατοικων. ²⁶Διοτι εκεινον, τον οποιον συ επαταξας, αυτοι κατεδιωξαν· και λαλουσι περι του πονου εκεινων, τους οποιους επληγωσας. ²⁷Προσθες ανομιαν επι την ανομιαν αυτων, και ας μη εισελθωσιν εις την δικαιοσυνην σου. ²⁸Ας εξαλειφθωσιν εκ βιβλου ζωντων και μετα των δικαιων ας μη καταγραφθωσιν. ²⁹Εμε δε, τον πτωχον και λελυπημενον, η σωτηρια σου, Θεε, ας με υψωση. ³⁰Θελω αινεσει το ονομα του Θεου εν ωδη και θελω μεγαλυνη αυτον εν υμνοις. ³¹Τουτο βεβαιως θελει αρεσει εις τον Κυριον, υπερ μοσχον νεον εχοντα κερατα και οπλας. ³²Οι ταπεινοι θελουσιν ιδει· θελουσι ευφρανθη και η καρδια υμων των εκζητουντων τον Θεον θελει ζη-

σει. ³³Διοτι εισακουει των πενητων ο Κυριος και τους δεσμιους αυτου δεν καταφρονει. ³⁴Ας αινεσωσιν αυτον οι ουρανοι και η γη, αι θαλασσαι και παντα τα κινουμενα εν αυταις. ³⁵Διοτι ο Θεος θελει σωσει την Σιων, και θελει οικοδομησει τας πολεις του Ιουδα· και θελουσι κατοικησει εκει και θελουσι κληρονομησει αυτην. ³⁶Και το σπερμα των δουλων αυτου θελει κληρονομησει αυτην, και οι αγαπωντες το ονομα αυτου θελουσι κατοικει εν αυτη.

70 «Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ, εις αναμνησιν.» Θεε, ταχυνον να με ελευθερωσης· ταχυνον, Κυριε, εις βοηθειαν μου. ²Ας αισχυνθωσι και ας εντραπωσιν οι ζητουντες την ψυχην μου· ας στραφωσιν εις τα οπισω και ας εντραπωσιν οι θελοντες το κακον μου. ³Ας στραφωσιν οπισω προς αμοιβην της αισχυνης αυτων οι λεγοντες, ευγε, ευγε. ⁴Ας αγαλλωνται και ας ευφραινωνται εις σε παντες οι ζητουντες σε· και οι αγαπωντες την σωτηριαν σου ας λεγωσι διαπαντος, Μεγαλυνθητω ο Θεος. ⁵Εγω δε ειμαι πτωχος και πενης· Θεε, ταχυνον προς εμε· συ εισαι βοηθεια μου και ελευθερωτης μου· Κυριε, μη βραδυνης.

71 Επι σε, Κυριε, ηλπισα· ας μη καταισχυνθω ποτε. ²Δια την δικαιοσυνην σου λυτρωσον με και ελευθερωσον με· Κλινον προς εμε το ωτιον σου και σωσον με. ³Γενου εις εμε τοπος οχυρος, δια να καταφευγω παντοτε· συ διεταξας να με σωσης, διοτι πετρα μου και φρουριον μου εισαι. ⁴Θεε μου, λυτρωσον με εκ δυναμεως ασεβους, εκ χειρος παρανομου και αδικου. ⁵Διοτι συ εισαι η ελπις μου, Κυριε Θεε· το θαρρος μου εκ νεοτητος μου. ⁶Επι σε επεστηριχθην εκ της κοιλιας· συ εισαι σκεπη μου εκ των σπλαγχων της μητρος μου· εις σε θελει εισθαι παντοτε ο υμνος μου. ⁷Ως τερας κατεσταθην εις τους πολλους· αλλα συ εισαι το δυνατον καταφυγιον μου, ⁸Ας εμπλησθη το στομα μου απο του υμνου σου, απο της δοξης σου, ολην την ημεραν. ⁹Μη με απορηψης εν καιρω γηρατος· οταν εκλειπη η δυναμις μου, μη με εγκαταλιπης. ¹⁰Διοτι οι εχθροι μου λαλουσι περι εμου· και οι παραφυλαττοντες την ψυχην μου συμβουλευονται ομου, ¹¹Λεγοντες, Ο Θεος εγκατελιπεν αυτον· καταδιωξατε και πιασατε αυτον, διοτι δεν υπαρχει ο σωζων. ¹²Θεε, μη μακρυνθης απ' εμου· Θεε μου, ταχυνον εις βοηθειαν μου. ¹³Ας αισχυνθωσιν, ας εξαλειφθωσιν οι εχθροι της ψυχης μου· ας σκεπασθωσι απο ονειδους και εντροπης οι ζητουντες το κακον μου. ¹⁴Εγω δε παντοτε θελω ελπιζει, και θελω προσθετει επι παντας τους επαινους σου. ¹⁵Το στομα μου θελει κηρυττει την δικαιοσυνην σου και την σωτηριαν σου ολην την ημεραν· διοτι δεν δυναμαι να απαριθμησω αυτας. ¹⁶Θελω περιπατει εν τη δυναμει Κυριου του Θεου· θελω μνημονευει την δικαιοσυνην σου, σου μονου. ¹⁷Θεε, συ με εδιδαξας εκ νεοτητος μου· και μεχρι του νυν εκηρυττον τα θαυμασια σου. ¹⁸Μη με εγκαταλιπης μηδε μεχρι του γηρατος

και πολιας, Θεε, εωσου κηρυξω τον βραχιονα σου εις ταυτην την γενεαν, την δυναμιν σου εις παντας τους μεταγενεστερους. ¹⁹Διοτι η δικαιοσυνη σου, Θεε, εινα υπερυψωμενη· διοτι εκαμες μεγαλεια Θεε, τις ομοιος σου, ²⁰οστις εδειξας εις εμε θλιψεις πολλας και ταλαιπωριας, και παλιν με ανεζωοποιησας και εκ των αβυσσων της γης παλιν ανηγαγες με; ²¹Ηυξησας το μεγαλειον μου και επιστρεφας με παρηγορησας. ²²Και εγω, Θεε μου, θελω δοξολογει εν τω οργανω του ψαλτηριου σε και την αληθειαν σου· εις σε θελω φαλωδει εν κιθαρα, Αγιε του Ισραηλ. ²³Θελουσιν αγαλλεσθαι τα χειλη μου, οταν εις σε φαλωδω· και η ψυχη μου, την οποιαν ελυτρωσας. ²⁴Ετι δε η γλωσσα μου ολην την ημεραν θελει μελετα την δικαιοσυνην σου· διοτι ενετραπησαν, διοτι κατησχυνθησαν, οι ζητουντες το κακον μου.

72 «Ψαλμος δια τον Σολομωντα.» Θεε, δος την κρισιν σου εις τον βασιλεα και την δικαιοσυνην σου εις τον υιον του βασιλεως· ²Δια να κρινη τον λαον σου εν δικαιοσυνη και τους πτωχους σου εν κρισει. ³Τα ορη θελουσι φερει ειρηνην εις τον λαον και οι λοφοι δικαιοσυνην. ⁴Θελει κρινει τους πτωχους του λαου· θελει σωσει τους υιους των πενητων και συντριψει τον καταδυναστευοντα. ⁵Θελουσι σε φοβεισθαι ενοσω διαμενει ο ηλιος και η σεληνη, εις γενεας γενεων. ⁶Θελει καταβη ως βροχη επι θερισμενον λειβαδιον· ως ρανιδες σταλαζουσαι επι την γην. ⁷Εν ταις ημεραις αυτου θελει ανθει ο δικαιος· και αφθονια ειρηνης θελει εισθαι εωσου μη υπαρξη η σεληνη. ⁸Και θελει κατακυριευει απο θαλασσης εως θαλασσης και απο του ποταμου εως των περατων της γης. ⁹Εμπροσθεν αυτου θελουσι γονυκλιτησει οι κατοικουντες εν ερημοις, και οι εχθροι αυτου θελουσι γλειφει το χωμα. ¹⁰Οι βασιλεις της Θαρσεις και των νησων θελουσι προσφερει προσφορας· οι βασιλεις της Αραβιας και της Σεβα θελουσι προσφερει δωρα. ¹¹Και θελουσι προσκυνησει αυτον παντες οι βασιλεις· παντα τα εθνη θελουσι δουλευσει αυτον. ¹²Διοτι θελει ελευθερωσει τον πτωχον κραζοντα και τον πενητα και τον αβοηθητον. ¹³Θελει ελεησει τον πτωχον και τον πενητα· και τας ψυχας των πενητων θελει σωσει. ¹⁴Εκ δολου και εξ αδικιας θελει λυτρονει τας ψυχας αυτων· και πολυτιμον θελει εισθαι το αιμα αυτων εις τους οφθαλμους αυτου. ¹⁵Και θελει ζη, και θελει δοθη εις αυτον απο του χρυσιου της Αραβιας, και θελει γινεσθαι παντοτε προσευχη υπερ αυτου· ολην την ημεραν θελουσιν ευλογει αυτον. ¹⁶Δραξ σιτου εαν υπαρχη εν τη γη επι των κορυφων των ορειων, ο καρπος αυτου θελει σειεσθαι ως ο Λιβανος· και οι κατοικοι εν τη πολει θελουσιν εξανθησει ως ο χορτος της γης. ¹⁷Το ονομα αυτου θελει διαμενει εις τον αιωνα· το ονομα αυτου θελει διαρκει ενοσω διαμενει ο ηλιος· και οι ανθρωποι θελουσιν ευλογεισθαι εν αυτω· παντα τα εθνη θελουσι μακαριζει αυτον. ¹⁸Ευλογητος Κυριος ο Θεος, ο Θεος του Ισραηλ, οστις μονος καμνει θαυμασια· ¹⁹και ευλογημενον το ενδοξον ονομα αυτου εις τον αιωνα· και

ας πληρωθη απο της δοξης αυτου η πασα γη. Αμην, και αμην. ²⁰Ετελειωσαν αι προσευχαι του Δαβιδ υιου του Ιεσσαί.

73«Ψαλμος του Ασαφ.» Αγαθος τωντι ειναι ο Θεος εις τον Ισραηλ, εις τους καθαρους την καρδιαν. ²Εμου δε, οι ποδες μου σχεδον εκλονισθησαν· παρ' ολιγον ωλισθησαν τα βηματα μου. ³Διοτι εξηλευσα τους μωρους, βλεπων την ευτυχιαν των ασεβων. ⁴Επειδη δεν ειναι λυπαι εις τον θανατον αυτων, αλλ' η δυναμις αυτων ειναι στερεα. ⁵Δεν ειναι εν κοποις, ως οι αλλοι ανθρωποι· ουδε μαστιγονονται μετα των λοιπων ανθρωπων. ⁶Δια τουτο περικυκλωνει αυτους η υπερηφανια ως περιδεραιον· η αδικια σκεπαζει αυτους ως ιματιον. ⁷Οι οφθαλμοι αυτων εξεχουσιν εκ του παχους· εξεπερασαν τας επιθυμιας της καρδιας αυτων. ⁸Εμπαιζουσι και λαλουσιν εν πονηρια καταδυναστειαν· λαλουσιν υπερηφανως. ⁹Θετουσιν εις τον ουρανον το στομα αυτων, και η γλωσσα αυτων διατρεχει την γην. ¹⁰Δια τουτο θελει στραφη ενταυθα ο λαος αυτου· και υδατα ποτηριου πληρους εκθλιβονται δι' αυτους. ¹¹Και λεγουσι, Πως γνωριζει ταυτα ο Θεος; και υπαρχει γνωσις εν τω Υψιστω; ¹²Ιδου, ουτοι ειναι ασεβεις και ευτυχουσι διαπαντος· αυξανουσι τα πλουτη αυτων. ¹³Αρα, ματαιως εκαθαρισα την καρδιαν μου και ενιψα εν αθωοτητι τας χειρας μου. ¹⁴Διοτι εμαστιγωθην ολην την ημεραν και ετιμωρηθην πασαν αυγην. ¹⁵Αν ειπω, Θελω ομιλει ουτως· ιδου, εξυβριζω εις την γενεαν των υιων σου. ¹⁶Και εστοχασθην να εννοησω τουτο, πλην μ' εφανη δυσκολον· ¹⁷εωσου εισελθων εις το αγιαστηριον του Θεου, ενοησα τα τελη αυτων. ¹⁸Συ βεβαιως εθεσας αυτους εις τοπους ολισθηρους· ερριψας αυτους εις κρημον. ¹⁹Πως δια μιας κατηντησαν εις ερημωσιν Ηφανισθησαν, απωλεσθησαν υπο αιφνιδιου ολεθρου. ²⁰Ως ονειρον εξεγειρομενου Κυριε, οταν εγερθης, θελεις αφανισει την εικονα αυτων. ²¹Ουτως εκαιετο η καρδια μου, και τα νεφρα μου εβασανιζοντο· ²²και εγω ημην ανοητος και δεν εγνωριζον· κτηνος ημην ενωπιον σου. ²³Εγω ομως ειμαι παντοτε μετα σου· συ με επιασας απο της δεξιας μου χειρος. ²⁴Δια της συμβουλης σου θελεις με οδηγησει και μετα ταυτα θελεις με προσλαβει εν δοξη. ²⁵Τινα αλλον εχω εν τω ουρανω; και επι της γης δεν θελω αλλον παρα σε. ²⁶Ητονησεν η σαρξ μου και η καρδια μου· αλλ' ο Θεος ειναι η δυναμις της καρδιας μου και η μερις μου εις τον αιωνα. ²⁷Διοτι, ιδου, οσοι απομακρυνονται απο σου, θελουσιν απολεσθη· συ εξωλοθρευσας παντας τους εκκλινοντας απο σου. ²⁸Αλλα δι' εμε, το να προσκολλωμαι εις τον Θεον ειναι το αγαθον μου· εθεσα την ελπιδα μου επι Κυριον τον Θεον, δια να κηρυττω παντα τα εργα σου.

74«Μασχιλ του Ασαφ.» Δια τι, Θεε, απερριψας ημας διαπαντος; δια τι καπνιζει η οργη σου εναντιον των προβατων της βοσκης σου; ²Μνησθητι της συναγωγης σου, την οποιαν απεκτησας απ' αρχης· την ραβδον της κληρο-

νομιας σου, την οποιαν ελυτρωσας· τουτο το ορος Σιων, εν ω κατωκησας. ³Κινησον τα βηματα σου προς τας παντοτεινας ερημωσεις, προς παν κακον, το οποιον επραξεν ο εχθρος εν τω αγιαστηριω. ⁴Οι εχθροι σου βρυχωνται εν τω μεσω των συναγωγων σου· εθεσαν σημαιας τας σημαιας αυτων. ⁵Γνωστον εγεινεν· ως εαν τις σηκωνων πελεκυν καταφερη επι πυκνα δενδρα, ⁶ουτω τωρα αυτοι συνετριψαν δια μιας με πελεκεις και σφυρια, τα πελεκητα εργα αυτου. ⁷Κατεκαυσαν εν πυρι το αγιαστηριον σου εως εδαφους· εβεβηλωσαν το κατοικητηριον του ονοματος σου. ⁸Ειπον εν τη καρδια αυτων, Ας εξολοθρευσωμεν αυτους ομου· κατεκαυσαν πασας τας συναγωγας του Θεου εν τη γη. ⁹Τα σημεια ημων δεν βλεπομεν· δεν υπαρχει πλεον προφητης ουδε γνωριζων μεταξυ ημων το εως ποτε. ¹⁰Εως ποτε, Θεε, θελει ονειδιζει ο εναντιος; θελει βλασφημει ο εχθρος το ονομα σου διαπαντος; ¹¹Δια τι αποστρεφεις την χειρα σου, και την δεξιαν σου; εκβαλε αυτην εκ μεσου του κοιλπου σου και αφανισον αυτους. ¹²Αλλ' ο Θεος ειναι εξ αρχης Βασιλευς μου, εργαζομενος σωτηριαν εν μεσω της γης. ¹³Συ διεχωρισας δια της δυναμειωσ σου την θαλασσαν· συ συνετριψας τας κεφαλαις των δρακοντων εν τοις υδασι. ¹⁴Συ συνετριψας τας κεφαλαις τον Λευιαθαν· εδωκας αυτον βρωσιν εις τον λαον, τον κατοικουντα εν ερημοις. ¹⁵Συ ηνοιξας πηγας και χειμαρρους· εξηρανας ποταμους δυνατου. ¹⁶Σου ειναι η ημερα και σου η νυξ· συ ητοιμασας το φως και τον ηλιον. ¹⁷Συ εθεσας παντα τα ορια της γης· συ εκαμες το θερος και τον χειμωνα. ¹⁸Μνησθητι τουτου, οτι ο εχθρος ωνειδισε τον Κυριον· και λαος αφρων εβλασφημησε το ονομα σου. ¹⁹Μη παραδωσης εις τα θηρια την ψυχην της τρυγονος σου· την συναξιν των πενητων σου μη λησμονησης διαπαντος. ²⁰Επιβλεψον επι την διαθηκην σου· διοτι επλησθησαν οι σκοτεινοι της γης τοποι απο οικων καταδυναστειας. ²¹Ας μη στραφη ο ταλαιπωρος εις τα οπισω κατησχυμμενος· ο πτωχος και ο πενης ας επαινωσι το ονομα σου. ²²Αναστα, Θεε· δικασον την δικην σου· μνησθητι του ονειδισμού, τον οποιον εις σε καμνει ο αφρων ολην την ημεραν. ²³Μη λησμονησης την φωνην των εχθρων σου· ο θορυβος των επανισταμενων κατα σου αυξανει διαπαντος.

75«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Αλ-τασχεθ. Ψαλμος ωδης του Ασαφ.» Δοξολογουμεν σε, Θεε, δοξολογουμεν, διοτι πλησιον ημων ειναι το ονομα σου· κηρυττονται τα θαυμασια σου. ²Οταν λαβω τον ωρισμενον καιρον, εγω θελω κρινει εν ευθυτητι. ³Διελυθη η γη και παντες οι κατοικοι αυτης· εγω εστερεωσα τους στυλους αυτης. Διαφαλαμα. ⁴Ειπα προς τους αφρονες, μη γινεσθε αφρονες· και προς τους ασεβεις, μη υψωνετε κερας. ⁵Μη υψωνετε εις υψος το κερας υμων· μη λαλειτε με τραχηλον σκληρον. ⁶Διοτι ουτε εξ ανατολων, ουτε εκ δυσμων, ουτε εκ της ερημου, ερχεται υψωσις. ⁷Αλλ' ο Θεος ειναι ο Κριτης· τουτον ταπεινονει και εκεινον υψονει. ⁸Διοτι εν τη χειρι του Κυριου ειναι ποτηριον πληρες κερασματος

οινου ακρατου, και εκ τουτου θελει χυσει· πλην την τρυγαν αυτου θελουσι στραγγισει παντες οι ασεβεις της γης και θελουσι πιει. ⁹Εγω δε θελω κηρυττει διαπαντος, θελω ψαλμωδει εις τον Θεον του Ιακωβ. ¹⁰Και παντα τα κερατα των ασεβων θελω συντριψει· τα δε κερατα των δικαιων θελουσιν υψωθη.

76«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Νεγινωθ. Ψάλμος ωδης του Ασαφ.» Γνωστος ειναι εν τη Ιουδαια ο Θεος· εν τω Ισραηλ μεγα το ονομα αυτου. ²Η δε σκηνη αυτου ειναι εν Σαλημ, και το κατοικητηριον αυτου εν Σιων. ³Εκει συνετριψε τα βελη του τοξου, την ασπιδα και την ρομφαιαν και τον πολεμον. Διαψαλμα. ⁴Εισαι λαμπροτερος υπερ τα ορη των αρπακτηρων. ⁵Οι θρασυκαρδιοι εγυμνωθησαν· εκοιμηθησαν τον υπνον αυτων· και ουδεις των ρωμαλεων ανδρων ευρηκε τας χειρας αυτου. ⁶Απο επιτιμησεως σου, Θεε του Ιακωβ, επεσον εις βαθυτατον υπνον και η αμαξα και ο ιππος. ⁷Συ εισαι φοβερος· και τις δυναται να σταθη εμπροσθεν σου, οταν οργισθης; ⁸Εξ ουρανου εκαμες να ακουσθη κρισις· η γη εφοβηθη και ησυχασεν, ⁹οτε εσηκωθη εις κρισιν ο Θεος, δια να σωση παντας τους πραους της γης. Διαψαλμα. ¹⁰Βεβαιως ο θυμος του ανθρωπου θελει καταντησει εις επαινον σου· θελεις χαλινωσει το υπολοιπον του θυμου. ¹¹Καμετε ευχας και αποδοτε εις Κυριον τον Θεον σας· παντες οι κυκλω αυτου ας φερωσι δωρα εις τον φοβερον· ¹²τον αφαιρουντα το πνευμα των αρχοντων, τον φοβερον εις τους βασιλεις της γης.

77«Εις τον πρωτον μουσικον, δια Ιεδουθουν. Ψάλμος του Ασαφ.» Η φωνη μου ειναι προς τον Θεον, και εβησα· η φωνη μου ειναι προς τον Θεον, και εδωκεν εις εμε ακροασιν. ²Εν ημερα θλιψεως μου εξεζητησα τον Κυριον· εξετεινον την νυκτα τας χειρας μου και δεν επαυον· η ψυχη μου δεν ηθελε να παρηγορηθη. ³Ενεθυμηθη τον Θεον και εταραχθη· διελογισθη, και ωλιγοψυχησε το πνευμα μου. Διαψαλμα. ⁴Εκρατησας τους οφθαλμους μου εν αγρυπνια· εταραχθη και δεν ηδυναμην να λαλησω. ⁵Διελογισθη τας αρχαιας ημερας, τα ετη των αιωνων. ⁶Ανακαλω εις μνημην την ωδην μου· την νυκτα διαλογιζομαι μετα της καρδιας μου, και το πνευμα μου διερευνα· ⁷μηποτε ο Κυριος με αποβαλη αιωνιως, και δεν θελει εισθαι ευμενης πλεον; ⁸η εξελιπε διαπαντος το ελεος αυτου; επαυσεν ο λογος αυτου εις γενεαν και γενεαν; ⁹Μηποτε ελησμονησε να ελεη ο Θεος; μηποτε εν τη οργη αυτου θελει κλεισει τους οικτιρμους αυτου; Διαψαλμα. ¹⁰Τοτε ειπα, Αδυναμια μου ειναι τουτο· αλλοιουται η δεξια του Υψιστου; ¹¹Θελω μνημονευει τα εργα του Κυριου· ναι, θελω μνημονευει τα απ' αρχης θαυμασια σου· ¹²και θελω μελετα εις παντα τα εργα σου, και περι των πραξεων σου θελω διαλογιζεσθαι. ¹³Θεε, εν τω αγιαστηριω ειναι η οδος σου· τις Θεος μεγας, ως ο Θεος; ¹⁴Συ εισαι ο Θεος ο ποιων θαυμασια· εφανερωσας μεταξυ των λαων την δυναμιν σου. ¹⁵Ελυτρωσας δια του βραχιου-

νος σου τον λαον σου, τους υιους Ιακωβ και Ιωσηφ. Διαψαλμα. ¹⁶Τα υδατα σε ειδον, Θεε, τα υδατα σε ειδον και εφοβηθησαν· εταραχθησαν και αι αβυσσοι. ¹⁷Πλημμυραν υδατων εχυσαν αι νεφελαι· φωνην εδωκαν οι ουρανοι· και τα βελη σου διεπεταξαν. ¹⁸Η φωνη της βροντης σου ητο εν τω ουρανω τροχω· εφωτισαν αι αστραπαι την οικουμενην· εσαλευθη και εντρομος εγεινεν η γη. ¹⁹Δια της θαλασσης ειναι η οδος σου και αι τριβου σου εν υδασι πολλοις, και τα ιχνη σου δεν γνωριζονται. ²⁰Ωδηγησας ως προβατα τον λαον σου δια χειρος Μωυσεως και Ααρων.

78«Μασχιλ του Ασαφ.» Ακουσον, λαε μου, τον νομον μου· κλινате τα ωτα σας εις τα λογια του στοματος μου. ²Θελω ανοιξει εν παραβολη το στομα μου· θελω προφερει πραγματα αξιομνημονευτα, τα απ' αρχης· ³οσα ηκουσαμεν και εγνωρισαμεν και οι πατερες ημων διηγηθησαν εις ημας. ⁴Δεν θελομεν κρυφει αυτα απο των τεκνων αυτων εις την επερχομενην γενεαν, διηγουμενοι τους επαινους του Κυριου και την δυναμιν αυτου και τα θαυμασια αυτου, τα οποια εκαμε. ⁵Και εστησε μαρτυριον εν τω Ιακωβ και νομον εθεσεν εν τω Ισραηλ, τα οποια προσεταξεν εις τους πατερας ημων, να καμνωσιν αυτα γνωστα εις τα τεκνα αυτων· ⁶δια να γνωριζη αυτα η γενεα η επερχομενη, οι υιοι οι μελλοντες να γεννηθωσι· και αυτοι, οταν αναστηθωσι, να διηγωνται εις τα τεκνα αυτων· ⁷δια να θεσωσιν επι τον Θεον την ελπιδα αυτων, και να μη λησμονωσι τα εργα του Θεου, αλλα να φυλαττωσι τας εντολας αυτου· ⁸και να μη γεινωσιν, ως οι πατερες αυτων, γενεα διεστραμμενη και απειθης· γενεα, ητις δεν εφυλαξεν ευθειαν την καρδιαν αυτης, και δεν εσταθη πιστον μετα του Θεου το πνευμα αυτης· ⁹ως οι υιοι του Εφραιμ, οιτινες ωπλισμενοι, βασταζοντες τοξα, εστραφησαν οπισω την ημεραν της μαχης. ¹⁰Δεν εφυλαξαν την διαθηκην του Θεου, και εν τω νομω αυτου δεν ηθελησαν να περιπατωσι· ¹¹και ελησμονησαν τα εργα αυτου και τα θαυμασια αυτου, τα οποια εδειξεν εις αυτους. ¹²Εμπροσθεν των πατερων αυτων εκαμε θαυμασια, εν τη γη της Αιγυπτου, τη πεδιαδι Τανεως. ¹³Διεσχισε την θαλασσαν και διεπερασεν αυτους και εστησε τα υδατα ως σωρον· ¹⁴και ωδηγησεν αυτους την ημεραν εν νεφελη και ολην την νυκτα εν φωτι πυρος. ¹⁵Διεσχισε πετρας εν τη ερημω και εποτισεν αυτους ως εκ μεγαλων αβυσσων· ¹⁶και εξηγαγε ρυακας εκ της πετρας και κατεβιβασεν υδατα ως ποταμους. ¹⁷Αλλ' αυτοι εξηκολουθουν ετι αμαρτανοντες εις αυτον, παροξυνοντες τον Υψιστον εν ανυδρω τοπω· ¹⁸και επειρασαν τον Θεον εν τη καρδια αυτων, ζητουντες βρωσιν κατα την ορεξιν αυτων· ¹⁹και ελαλησαν κατα του Θεου, λεγοντες, Μηπως δυναται ο Θεος να ετοιμαση τραπεζαν εν τη ερημω; ²⁰Ιδου, επαταξε την πετραν, και ερρευσαν υδατα και χειμαρροι επλημμυρησαν· μηπως δυναται να δωση και αρτον; η να ετοιμαση κρεας εις τον λαον αυτου; ²¹Δια τουτο ηκουσεν ο Κυριος και ωργισθη· και πυρ εξηφθη κατα του

Ιακωβ, ετι δε και οργη ανεβη κατα του Ισραηλ· ²²διοτι δεν επιστευσαν εις τον Θεον, ουδε ηλπισαν επι την σωτηριαν αυτου· ²³ενω προσεταξε τας νεφελας απο ανωθεν και τας θυρας του ουρανου ηνοιξε, ²⁴και εβρεξεν εις αυτους μαννα δια να φαγωσι και σιτον ουρανου εδωκεν εις αυτους· ²⁵αρτον αγγελων εφαγεν ο ανθρωπος· τροφην εστειλεν εις αυτους μεχρι χορτασμου. ²⁶Εσηκωσεν εν τω ουρανω ανατολικον ανεμον, και δια της δυναμειως αυτου επεφερε τον νοτον· ²⁷και εβρεξεν επ' αυτους κρεας ως το χωμα και πετεινα πτερωτα ως την αμμον της θαλασσης· ²⁸και εκαμε να πεσωσιν εις το μεσον του στρατοπεδου αυτων, κυκλω των σκηνων αυτων. ²⁹Και εφαγον και εχορτασθησαν σφοδρα· και εφερεν εις αυτους την επιθυμιαν αυτων· ³⁰δεν ειχον χωρισθη απο της επιθυμιας αυτων, ετι ητο εν τω στοματι αυτων βρωσις αυτων, ³¹και οργη του Θεου ανεβη επ' αυτους, και εφονευσε τους μεγαλητερους εξ αυτων και τους εκλεκτους του Ισραηλ κατεβαλεν. ³²Εν πασι τουτοις ημαρτησαν ετι και δεν επιστευσαν εις τα θαυμασια αυτου. ³³Δια τουτο συνετελεσεν εν ματαιοτητι τας ημερας αυτων και τα ετη αυτων εν ταραχη. ³⁴Οτε εθανατονεν αυτους, τοτε εξεζητουν αυτον, και επεστρεφον και απο ορθρου προσετρεχον εις τον Θεον· ³⁵και ενεθυμουντο, οτι ο Θεος ητο φρουριον αυτων και ο Θεος ο Υψιστος λυτρωτης αυτων. ³⁶Αλλ' εκολακευον αυτον δια του στοματος αυτων και δια της γλωσσης αυτων εψευδοντο προς αυτον· ³⁷Η δε καρδια αυτων δεν ητο ευθεια μετ' αυτου, και δεν ησαν πιστοι εις την διαθηκην αυτου. ³⁸Αυτος ομως οικτιριμων συνεχωρησε την ανομιαν αυτων και δεν ηφανισεν αυτους· αλλα πολλακις ανεστελλε τον θυμον αυτου, και δεν διηγειρεν ολην την οργην αυτου· ³⁹και ενεθυμηθη οτι ησαν σαρξ· ανεμος παρερχομενος και μη επιστρεφων. ⁴⁰Ποσακις παρωξυναν αυτον εν τη ερημω, παρωργισαν αυτον εν τη ανυδρω, ⁴¹και εστραφησαν και επειρασαν τον Θεον, και τον Αγιον του Ισραηλ παρωξυναν. ⁴²Δεν ενεθυμηθησαν την χειρα αυτου, την ημεραν καθ' ην ελυτρωσεν αυτους απο του εχθρου· ⁴³πως εδειξεν εν Αιγυπτω τα σημεια αυτου και τα θαυμασια αυτου εν τη πεδιαδι Τανεως· ⁴⁴και μετεβαλεν εις αιμα τους ποταμους αυτων και τους ρυακας αυτων, δια να μη πωσιν. ⁴⁵Απεστειλεν επ' αυτους κυνομιαν και κατεφαγεν αυτους, και βατραχους και εφανισαν αυτους. ⁴⁶Και παρεδωκε τους καρπους αυτων εις τον βρουχον και τους κοπους αυτων εις την ακριδα. ⁴⁷Κατηφανισε δια της χαλαζης τας αμπελους αυτων και τας συκαμινους αυτων με πετρας χαλαζης· ⁴⁸και παρεδωκεν εις την χαλαζαν τα κτηνη αυτων και τα ποιμνια αυτων εις τους κεραινους. ⁴⁹Απεστειλεν επ' αυτους την εξαφιν του θυμου αυτου, την αγανακτησιν και την οργην και την θλιψιν, αποστειλων αυτα δι' αγγελων κακοποιων. ⁵⁰Ηνοιξεν οδον εις την οργην αυτου· δεν εφεισθη απο του θανατου την ψυχην αυτων, και παρεδωκεν εις θανατικον την ζωην αυτων· ⁵¹και επαταξε παν πρωτοτοκον εν Αιγυπτω, την απαρχην της δυναμειως αυτων εν ταις σκηναις του Χαμ·

⁵²και εσηκωσεν εκειθεν ως προβατα τον λαον αυτου και ωδηγησεν αυτους ως ποιμνιον εν τη ερημω· ⁵³και ωδηγησεν αυτους εν ασφαλεια, και δεν εδειλιασαν· τους δε εχθρους αυτων εσκεπασεν η θαλασσα. ⁵⁴Και εισηγαγεν αυτους εις το οριον της αγιοτητος αυτου, το ορος τουτο, το οποιον απεκτησεν η δεξια αυτου· ⁵⁵και εξεδιωξεν απ' εμπροσθεν αυτων τα εθνη και διεμοιρασεν αυτα κληρονομιαν με σχοινιον, και εν ταις σκηναις αυτων κατωκισε τας φυλας του Ισραηλ. ⁵⁶Και ομως επειρασαν και παρωξυναν τον Θεον τον υπιστον και δεν εφυλαξαν τα μαρτυρια αυτου· ⁵⁷αλλ' εστραφησαν και εφερθησαν απιστως, ως οι πατερες αυτων· εστραφησαν ως τοξον στρεβλον· ⁵⁸και παρωργισαν αυτον με τους υψηλους αυτων τοπους, και με τα γλυπτα αυτων διηγειραν αυτον εις ζηλοτυπιαν. ⁵⁹Ηκουσεν ο Θεος και υπερωργισθη και εβδελυχθη σφοδρα τον Ισραηλ· ⁶⁰και εγκατελιπε την σκηνην του Σηλω, την σκηνην οπου κατωκησε μεταξυ των ανθρωπων· ⁶¹και παρεδωκεν εις αιχμαλωσιαν την δυναμιν αυτου και την δοξαν αυτου εις χειρα εχθρου· ⁶²και παρεδωκεν εις ρομφαιαν τον λαον αυτου και υπερωργισθη κατα της κληρονομιας αυτου· ⁶³τους νεους αυτων κατεφαγε πυρ, και αι παρθενoi αυτων δεν ενυμφευθησαν· ⁶⁴οι ιερεις αυτων επεσον εν μαχαιρα, και αι χηραι αυτων δεν επενθησαν. ⁶⁵Τοτε εξηγεροθη ως εξ υπνου ο Κυριος, ως ανθρωπος δυνατος, βωων απο οινου· ⁶⁶και επαταξε τους εχθρους αυτου εις τα οπισω· ονειδος αιωνιον εθεσεν επ' αυτους. ⁶⁷Και απερριψε την σκηνην Ιωσηφ, και την φυλην Εφραιμ δεν εξελεξεν. ⁶⁸Αλλ' εξελεξε την φυλην Ιουδα, το ορος της Σιων, το οποιον ηγαπησε. ⁶⁹Και ωκοδομησεν ως υψηλα παλατια το αγιαστηριον αυτου, ως την γην την οποιαν εθεμελιωσεν εις τον αιωνα. ⁷⁰Και εξελεξε Δαβιδ τον δουλων αυτου και ανελαβεν αυτον εκ των ποιμνιων των προβατων· ⁷¹Εξοπισθεν των θηλαζοντων προβατων εφερεν αυτον, δια να ποιμαινη Ιακωβ τον λαον αυτου και Ισραηλ την κληρονομιαν αυτου· ⁷²Και εποιμανεν αυτους κατα την ακακιαν της καρδιας αυτου· και δια της συνεσεως των χειρων αυτου ωδηγησεν αυτους.

79 «Ψαλμος του Ασαφ.» Θεε, ηλθον εθνη εις την κληρονομιαν σου· εμιαναν τον ναον τον αγιον σου· κατεστησαν την Ιερουσαλημ εις σωρους ερειπιων· ²εδωκαν τα πτωματα των δουλων σου βρωσιν εις τα πετεινα του ουρανου, την σαρκα των οσιων σου εις τα θηρια της γης. ³Εξεχεαν το αιμα αυτων ως υδωρ κυκλω της Ιερουσαλημ, και δεν υπηρχεν ο θαπτων. ⁴Εγειναμεν ονειδος εις τους γειτονας ημων, καταγελωσ και χλευασμος εις τους περιξ ημων. ⁵Εως ποτε, Κυριε; θελεις οργιζεσθαι διαπαντος; θελει καιει ως πυρ η ζηλοτυπια σου; ⁶Εκχεον την οργην σου επι τα εθνη τα μη γνωριζοντα σε και επι τα βασιλεια τα μη επικαλεσθεντα το ονομα σου· ⁷διοτι κατεφαγον τον Ιακωβ, και το κατοικητηριον αυτου ηρημωσαν. ⁸Μη ενθυμηθης καθ' ημων τας ανομιαις των αρχαιων· ταχεως ας προφθασωσιν ημας οι οικτιριμοι

σου, διότι εταπεινώθημεν σφοδρά. ⁹Βοηθήσον ημάς, Θεέ της σωτηρίας ημών, ενέκεν της δοξής του ονοματός σου· και ελευθερώσον ημάς και γενού ιλεώς εις τας αμαρτίας ημών, ενέκεν του ονοματός σου. ¹⁰Δια τι να ειπώσι τα έθνη, Που είναι ο Θεός αυτών; Ας γνωρισθῆ εις τα έθνη εμπροσθεν ημών, η εκδικήσις του εκχυθέντος αιματος των δούλων σου. ¹¹Ας ελθῆ ενωπίον σου ο στεναγμός των δεσμιών· κατά την μεγαλωσύνην του βραχίονος σου σώσον τους καταδεδικασμένους εις θάνατον· ¹²και αποδος εις τους γείτονάς ημών επταπλάσια εις τον κόλπον αυτών τον ονειδισμόν αυτών, με τον οποίον σε ωνειδίσαν, Κυριε. ¹³Ημείς δε ο λαός σου και τα προβάτα της βοσκῆς σου θελομεν σε δοξολογῆ εις τον αιώνα· απο γενεάς εις γενεάν θελομεν αναγγελλῆ την αίνεσιν σου.

80 «Εἰς τον πρῶτον μουσικόν, ἐπὶ Σοσανιμ-εδουθ. Ψάλμος τοῦ Ασάφ.» Ἀκροασθητι, ὁ ποιμαίνων τον Ἰσραήλ, σὺ ὁ ὀδηγῶν ὡς ποιμνιον τον Ἰωσηφ· ὁ καθημένος ἐπὶ των χερουβειμ, ἐμφανισθητι. ²Ἐμπροσθεν του Ἐφραϊμ και του Βενιαμιν και του Μανασση διεγειρον την δυναμιν σου και ἐλθε εις σωτηριαν ημών. ³Ἐπιστρεψον ημάς, Θεέ, και ἐπιλαμψον το προσωπον σου, και θελομεν λυτρωθῆ. ⁴Κυριε Θεέ των δυναμεων, εὖς ποτε θέλεις ὀργιζεσθαι κατά της προσευχῆς του λαου σου; ⁵Τρέφεις αυτους με ἄρτον δακρυων και ποτιζεις αυτους ἀφθονῶς με δακρυα. ⁶Ἐκαμες ημάς ἐριδα εις τους γείτονάς ημών· και οἱ ἐχθροὶ ημών γέλῳσι μεταξύ ἀλλήλων. ⁷Ἐπιστρεψον ημάς, Θεέ των δυναμεων, και ἐπιλαμψον το προσωπον σου, και θελομεν λυτρωθῆ. ⁸Ἀμπελον ἐξ Αἰγυπτου μετεκομισας· ἐξεδιῶξας ἔθνη και ἐφυτευσας αυτην. ⁹Ἡτοιμασας τοπον εμπροσθεν αυτης και βῆθεως ἐρριζώσας αυτην· και ἐγεμίσε την γην. ¹⁰Ἐσκεπασθησαν τα ὄρη ὑπο της σκιάς αυτης, και αἱ ἀναδενδράδες αυτης ἦσαν ὡς αἱ ὑψηλαὶ κεδροὶ. ¹¹Ἐξέτεινε τα κλημάτα αυτης εὖς θαλάσσης και τους βλαστους αυτης εὖς του ποταμου. ¹²Δια τι ἐκρημνίσας τους φραγμους αυτης, και τρυγῶσιν αυτην παντες οἱ διαβαίνοντες την ὁδον; ¹³Ἐρημονει αυτην ὁ ἀγριοχοῖρος ἐκ του δασους, και τὸ θηριον του ἀγρου νεμεται αυτην. ¹⁴Ἐπιστρεψον, δεομεθα, Θεέ των δυναμεων· ἐπιβλεψον ἐξ οὐρανου και ἴδε, και ἐπισκεψαι την ἀμπελον ταυτην, ¹⁵και τὸ φυτον, τὸ ὁποῖον ἐφυτευσεν ἡ δεξιά σου και τον βλαστον, τον ὁποῖον ἐκραταιώσας εις σεαυτον. ¹⁶Ἐκαυθη ἐν πυρὶ· ἐκοπή· ἐχάθησαν ἀπο ἐπιτιμῆσεως του προσωπου σου. ¹⁷Ας ἦναι ἡ χεὶρ σου ἐπὶ τον ἀνδρα της δεξιάς σου· ἐπὶ τον υἱον του ἀνθρώπου, τον ὁποῖον ἐκαμες δυνατον εις σεαυτον. ¹⁸Και ἡμεῖς δὲν θελομεν ἐκκλίνει ἀπο σου· ζῶοποιησον ημάς, και τὸ ὄνομα σου θελομεν ἐπικαλεισθαι. ¹⁹Ἐπιστρεψον ημάς, Κυριε Θεέ των δυναμεων· ἐπιλαμψον το προσωπον σου, και θελομεν λυτρωθῆ.

81 «Εἰς τον πρῶτον μουσικόν, ἐπὶ Γιττιθ. Ψάλμος τοῦ Ασάφ.» Ψάλατε ἐν εὐφροσυνῇ εις τον Θεον, την δυναμιν ημών· ἀλαλάξατε εις τον Θεον του Ἰακωβ. ²Ύψωσατε

ψαλμῳδιαν και κρουετε τυμπανον, κιθαραν τερπνῆν μετὰ ψαλτηριου. ³Σάλπισατε σάλπιγγα ἐν νεομηνια, ἐν καιρῷ ὀρισμένῳ, ἐν τῇ ἡμερᾷ της εορτῆς ημών. ⁴Διότι προσταγμα είναι τουτο εις τον Ἰσραήλ, νόμος του Θεου του Ἰακωβ. ⁵Εἰς μαρτυριον διατάξε τουτο εις τον Ἰωσηφ, ὅτε ἐξῆλθε κατά της γῆς Αἰγυπτου· ὅπου ἠκούσα γλώσσαν, την ὁποῖαν δὲν ἐγνωρίζον· ⁶ἀπεμακρυνα ἀπο του φορτιου τον ὦμον αυτου· αἱ χεῖρες αυτου ἐπαύσαν ἀπο κοφίνου· ⁷ἐν καιρῷ θλιψέως ἐπεκαλεσθῆς, και σε ἐλυτρώσα· σοὶ ἀπεκριθῆν· ἀπο του ἀποκρυφου τοπου της βροντῆς· σε ἐδοκίμασα ἐν τοῖς ὕδασι της ἀντιλογίας, Διαψάλμα. ⁸Ἀκουσον, λαέ μου, και θέλω διαμαρτυρηθῆ κατά σου· Ἰσραήλ, ἐὰν μου ἀκουσῆς, ⁹Ας μὴ ἦναι εις σε θεός ξένος, και μὴ προσκυνῆσις θεῶν ἀλλοτριῶν. ¹⁰Ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις σε ἀνῆγαγεν ἐκ γῆς Αἰγυπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, και θέλω γεμίσει αυτο. ¹¹Ἄλλ' ὁ λαός μου δὲν ἠκούσε της φωνῆς μου, και ὁ Ἰσραήλ δὲν ἐπροσεξεν εις ἐμε. ¹²Δια τουτο παρέδωκα αυτους εις τας ἐπιθυμίας της καρδιάς αυτών· και περιεπατήσαν ἐν ταῖς βουλαῖς αυτών. ¹³Εἴθε να μου ἠκούεν ὁ λαός μου, και ὁ Ἰσραήλ να περιεπατεῖ εις τας ὁδους μου· ¹⁴παραυτὰ ἠθέλον καταβάλει τους ἐχθρους αυτών, και κατά των θλιβόντων αυτους ἠθέλον στρεφῆ την χεῖρα μου. ¹⁵Οἱ μισούντες τον Κυριον ἠθέλον ἀποτῦχει ἐναντιον αυτου, ὁ δὲ καιρός ἐκεινων ἠθέλε διαμενεῖ παντοτε· ¹⁶και ἠθέλε θρεφῆ αυτους με τὸ παχὺς του σιτου, και με μέλι ἐκ πέτρας ἠθέλον σε χορτάσει.

82 «Ψάλμος τοῦ Ασάφ.» Ὁ Θεός ἱσταται ἐν τῇ συναξεί των δυνατῶν· ἀναμεσον των θεῶν θέλει κρίνει. ²Ἐὖς ποτε θέλετε κρίνει ἀδικῶς, και θέλετε προσωπολήπτει τους ἀσεβεῖς; Διαψάλμα. ³Κρίνατε τον πτωχόν και τον ὀρφανόν· καμετε δικαιοσύνην εις τον τεθλιμμένον και πενήτη. ⁴Ἐλευθερονετε τον πτωχόν και τον πενήτη· λυτронετε αυτον ἐκ χεῖρος των ἀσεβῶν. ⁵Δὲν γνωρίζουσιν, οὐδὲ νοοοσι· περιπατοοσιν ἐν σκοτει· παντὰ τα θεμέλια της γῆς σαλευονται. ⁶Ἐγὼ εἶπα, θεοὶ εἰσθε σεις και υἱοὶ Ὑψιστου παντες· ⁷σεις ὁμῶς ὡς ἀνθρώποι ἀποθνήσκετε, και ὡς εις των ἀρχόντων πιπτετε. ⁸Ἀναστα, Θεέ, κρίνον την γην· διότι σὺ θέλεις κατακλήρονησει παντὰ τα ἔθνη.

83 «Ὠἰδῆ Ψάλμου τοῦ Ασάφ.» Θεέ, μὴ σιωπῆσης· μὴ σιγήσης και μὴ ἠσυχασῆς, Θεέ. ²Διότι, ἴδου, οἱ ἐχθροὶ σου θοροβουσι, και οἱ μισούντες σε ὑψώσαν κεφαλῆν. ³Κακῆν βουλήν ἐλάβον κατά του λαου σου και συνεβουλευθησαν κατά των ἐκλεκτῶν σου. ⁴Εἶπον, Ἐλθετε, και ἀς ἐξολοθρευσωμεν αυτους ἀπο του να ἦναι ἔθνος· και τὸ ὄνομα του Ἰσραήλ ἀς μὴ μνημονευηται πλέον. ⁵Διότι ἐκ συμφωνου συνεβουλευθησαν ὁμοῦ· συνεμαχησαν κατά σου· ⁶αἱ σκῆναι του Ἐδῶμ και οἱ Ἰσμαῆλιται· ὁ Μωαβ και οἱ Ἀγαρηνοὶ· ⁷Ὁ Γεβαλ και ὁ Ἀμμων και ὁ Ἀμάλγη· οἱ Φιλιστῆσιοὶ μετὰ των κατοικούντων την Τυρον. ⁸Και αυτός ὁ Ἀσσοῦρ ἠνώθη μετ' αυτών· ἐβοήθησαν

τους υιους του Λωτ. Διαψαλμα. ⁹Καμε εις αυτους ως εις τους Μαδιανιτας, ως εις τον Σισαραν, ως εις τον Ιαβειν εν τω χειμαρρω Κεισων· ¹⁰οιτινες απωλεσθησαν εν Ενδωρ· εγειναν κοπρος δια την γην. ¹¹Καμε τους αρχοντας αυτων ως τον Ωρηβ και ως τον Ζηβ· και ως τον Ζεβее και ως τον Σαλμαναν παντας τους αρχηγους αυτων· ¹²οιτινες ειπον, Ας κληρονομησωμεν εις εαυτους τα κατοικητηρια του Θεου. ¹³Θεε μου, καμε αυτους ως τροχον, ως αχυρον κατα προσωπον ανεμου. ¹⁴Ως το πυρ καιει το δασος, και ως η φλόξ κατακαιει τα ορη, ¹⁵ουτω καταδιωξον αυτους με την ανεμοζαλην σου, και με τον ανεμοστροβιλον σου κατατρομαξον αυτους. ¹⁶Γεμισον τα προσωπα αυτων απο ατιμιας, και θελουσι ζητησει το ονομα σου, Κυριε. ¹⁷Ας καταισχυρθωσι και ας ταραχθωσι διαπαντος· και ας εντραπωσι και ας απολεσθωσι· ¹⁸και ας γνωρισωσιν οτι συ, του οποιου το ονομα ειναι Κυριος, εισαι ο μονος Υψιστος επι πασαν την γην.

84«Εις τον πρωτον μουσικον, επι Γιττιθ. Ψαλμος δια τους υιους Κορε.» Ποσον αγαπηται ειναι αι σκηνηαι σου, Κυριε των δυναμεων ²Επιποθει και μαλιστα λιποθυμει ψυχη μου δια τας αυλας του Κυριου· η καρδια μου και η σαρχ μου αγαλλωνται δια τον Θεον τον ζωντα. ³Ναι, το στρουθιον ευρηκε κατοικιαν, και η τρυγων φωλεαν εις εαυτην, οπου θετει τους νεοσσοις αυτης, τα θυσιαστηρια σου, Κυριε των δυναμεων, Βασιλευ μου και Θεε μου. ⁴Μακαριοι οι κατοικουντες εν τω οικω σου· παντοτε θελουσι σε αινει. Διαψαλμα. ⁵Μακαριος ο ανθρωπος, του οποιου η δυναμις ειναι εν σοι· εν τη καρδια των οποιων ειναι αι οδοι σου· ⁶οιτινες διαβαινοντες δια της κοιλαδος του κλαυθμωνος καθιστωσιν αυτην πηγην υδατων· και η βροχη ετι γεμιζει τους λακκουσ. ⁷Προβαινουσιν απο δυναμεως εις δυναμιν· εκαστος αυτων φαινεται ενωπιον του Θεου εν Σιων. ⁸Κυριε, Θεε των δυναμεων, εισακουσον της προσευχης μου· Αχροασθητι, Θεε του Ιακωβ. Διαψαλμα. ⁹Ιδε, Θεε, η ασπις ημων, και επιβλεψον εις το προσωπον του χριστου σου. ¹⁰Διοτι καλητερα ειναι μια ημερα εν ταις αυλαις σου υπερ χιλιαδας· ηθελον προτιμησει να ημαι θυρωρος εν τω οικω του Θεου μου, παρα να κατοικω εν ταις σκηναις της πονηριας. ¹¹Διοτι ηλιος και ασπις ειναι Κυριος ο Θεος· χαριν και δοξαν θελει δωσει ο Κυριος· δεν θελει στερησει ουδενος αγαθου τους περιπατουντας εν ακακια. ¹²Κυριε των δυναμεων, μακαριος ο ανθρωπος ο ελπιζων επι σε.

85«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος δια τους υιους Κορε.» Ευηρεστηθης, Κυριε, εις την γην σου· εφερες απο της αιχμαλωσιας τον Ιακωβ. ²Συνεχωρησας την ανομιαν του λαου σου· εσκεπασας πασας τας αμαρτιας αυτων. Διαψαλμα. ³Κατεπαυσας πασαν την οργην σου· απεστρεφας απο της οργης του θυμου σου. ⁴Επιστρεφον ημας, Θεε της σωτηριας ημων, και καταπαυσον τον καθ' ημων θυμον σου. ⁵Θελεις εισθαι διαπαντος ωργισμενος εις ημας; θελεις επεκτεινει την οργην σου απο γενεας

εις γενεαν; ⁶Δεν θελεις παλιν ζωοποιησει ημας, δια να ευφραინηται ο λαος σου εις σε; ⁷Δειξον εις ημας, Κυριε, το ελεος σου και δος εις ημας την σωτηριαν σου. ⁸Θελω ακουσει τι θελει λαλησει Κυριος ο Θεος· διοτι θελει λαλησει ειρηνην προς τον λαον αυτου και προς τους οσιους αυτου· και ας μη επιστρεψωσιν εις αφροσυνην. ⁹Βεβαιως πλησιον των φοβουμενων αυτον ειναι η σωτηρια αυτου, δια να κατοικη δοξα εν τη γη ημων. ¹⁰Ελεος και αληθεια συναπτηνηθησαν· δικαιοσυνη και ειρηνη επιληθησαν. ¹¹Αληθεια εκ της γης θελει αναβλαστησει· και δικαιοσυνη εξ ουρανου θελει κυψει. ¹²Ο Κυριος βεβαιως θελει δωσει το αγαθον· και η γη ημων θελει δωσει τον καρπον αυτης. ¹³Δικαιοσυνη εμπροσθεν αυτου θελει προπορευεσθαι, και θελει βαλει αυτην εις την οδον των διαβηματων αυτου.

86«Προσευχη του Δαβιδ.» Κλινον, Κυριε, το ωτιον σου· επακουσον μου, διοτι πτωχος και πενης ειμαι εγω. ²Φυλαξον την ψυχη μου, διοτι ειμαι οσιος· συ, Θεε μου, σωσον τον δουλον σου τον ελπιζοντα επι σε. ³Ελεησον με, Κυριε, διοτι προς σε κραζω ολην την ημεραν. ⁴Ευφρανον την ψυχην του δουλου σου, διοτι προς σε, Κυριε, υψωνω την ψυχην μου. ⁵Διοτι συ, Κυριε, εισαι αγαθος και ευσπλαγχνος και πολυελεος εις παντας τους επικαλουμενους σε. ⁶Αχροασθητι, Κυριε, της προσευχης μου και προσεξον εις την φωνην των δεησεων μου. ⁷Εν ημερα θλιψεως μου θελω σε επικαλεισθαι, διοτι θελεις μου εισακουει. ⁸Δεν ειναι ομοιος σου μεταξυ των θεων, Κυριε· ουδε εργα ομοια των εργαων σου. ⁹Παντα τα εθνη, τα οποια εκαμες, θελουσιν ελθει και προσκυνησει ενωπιον σου, Κυριε, και θελουσι δοξασει το ονομα σου· ¹⁰διοτι μεγας εισαι και καμνεις θαυμασια· συ εισαι Θεος μονος. ¹¹Διδαξον με, Κυριε, την οδον σου, και θελω περιπατει εν τη αληθεια σου· προσηλονε την καρδιαν μου εις τον φοβον του ονοματος σου. ¹²Θελω σε αινει, Κυριε ο Θεος μου, εν ολη τη καρδια μου και θελω δοξαζει το ονομα σου εις τον αιωνα· ¹³διοτι μεγα επ' εμε το ελεος σου· και ηλευθερωσας την ψυχην μου εξ αδου κατωτατου. ¹⁴Θεε, οι υπερηφανοι εσηκωθησαν κατ' εμου, και αι συναξεις των βιαστων εζητησαν την ψυχην μου· και δεν σε εθεσαν ενωπιον αυτων. ¹⁵Αλλα συ, Κυριε, εισαι Θεος οικτιρμων και ελεημων, μακροθυμος και πολυελεος και αληθινος. ¹⁶Επιβλεψον επ' εμε και ελεησον με· δος την δυναμιν σου εις τον δουλον σου και σωσον τον υιον της δουλης σου. ¹⁷Καμε εις εμε σημειον εις αγαθον, δια να ιδωσιν οι μισουντες με και να αισχυνθωσι· διοτι συ, Κυριε, με εβοηθησας και με παρηγορησας.

87«Ψαλμος ωδης δια τους υιους Κορε.» Το θεμελιον αυτου ειναι εις τα ορη τα αγια. ²Αγαπα ο Κυριος τας πυλας της Σιων υπερ παντα τα σκηνωματα του Ιακωβ. ³Ενδοξα ελαληθησαν περι σου, πολις του Θεου. Διαψαλμα. ⁴Θελω αναφερει την Ρααβ και την Βαβυλωνα μεταξυ των γνωριζοντων με· ιδου, η Παλαιστινη και η

Τυρος μετα της Αιθιοπίας· ουτος εγεννηθη εκει. ⁵Και περι της Σιων θελουσιν ειπει, ουτος και εκεινος εγεννηθη εν αυτη· και αυτος ο Υψιστος θελει στερεωσει αυτην. ⁶Ο Κυριος θελει αριθμησει, οταν καταγραφη τους λαους, οτι ουτος εγεννηθη εκει. Διαφαλμα. ⁷Και οι φαλλται καθως και οι λαληται των οργανων θελουσι λεγει, Πασαι αι πηγαι μου ειναι εν σοι.

88 «Ωιδη φαλμου δια τους υιους Κορε, εις τον πρωτον μουσικον, επι Μαχαλαθ-λεανωθ, Μασχιλ του Αιμαν του Εζραιτου.» Κυριε ο Θεος της σωτηριας μου, ημεραν και νυκτα εκραξα ενωπιον σου· ²Ας ελθη ενωπιον σου η προσευχη μου· κλινον το ωτιον σου εις την κραυγην μου· ³Διοτι ενεπλησθη κακων η ψυχη μου, και η ζωη μου πλησιαζει εις τον αδην. ⁴Συγκατηριθμητην μετα των καταβαινοντων εις τον λακκον· εγεινα ως ανθρωπος μη εχων δυναμιν· ⁵εγκαταλελειμμενος μεταξυ των νεκρων, ως οι πεφονευμενοι, κοιτωμενοι εν τω ταφω, τους οποιους δεν ενθυμεισαι πλεον, και οιτινες απεκοπησαν απο της χειρος σου. ⁶Μ' εβαλες εις τον κατωτατον λακκον, εις το σκοτος, εις τα βαθη. ⁷Επ' εμε επεστηριχθη ο θυμος σου, και παντα τα κυματα σου επεφερες επ' εμε. Διαφαλμα. ⁸Εμακρυνας τους γνωστους μου απ' εμου· με εκαμες βδελυγμα προς αυτους· απεκλεισθη και δεν δυναμαι να εξελθω. ⁹Ο οφθαλμος μου ητονησεν απο της θλιψεως· σε επεκαλεσθη, Κυριε, ολην την ημεραν· ηπλωσα προς σε τας χειρας μου. ¹⁰Μηπως εις τους νεκρους θελεις καμει θαυμασια; η οι τεθνεωτες θελουσι σηκωθη και θελουσι σε αινεσει; Διαφαλμα. ¹¹Μηπως εν τω ταφω θελουσι διηγεισθαι το ελεος σου η την αληθειαν σου εν τη φθορα; ¹²Μηπως θελουσι γνωρισθη εν τω σκοτει τα θαυμασια σου και η δικαιοσυνη σου εν τω τοπω της ληθης. ¹³Αλλ' εγω προς σε, Κυριε, εκραξα· και το πρωι η προσευχη μου θελει σε προφθασει. ¹⁴Δια τι, Κυριε, απορριπτεις την ψυχην μου, αποκρυπτεις το προσωπον σου απ' εμου; ¹⁵Ειμαι τεθλιμμενος και ψυχομαχων εκ νεοτητος· δοκιμαζω τους φοβους σου και ευρισκομαι εν αμηχανια. ¹⁶Επ' εμε διηλθον αι οργαι σου· οι τρομοι σου με εφανισαν. ¹⁷Ως υδατα με περιετριγυρισαν ολην την ημεραν· ομου με περιεκυκλωσαν. ¹⁸Απεμακρυνας απ' εμου τον αγαπητον και τον φιλον· οι γνωστοι μου ειναι αφανεις.

89 «Μασχιλ του Εθαν του Εζραιτου.» Τα ελεη του Κυριου εις τον αιωνα θελω φαλλει· δια του στοματος μου θελω αναγγελλει την αληθειαν σου εις γενεαν και γενεαν. ²Διοτι ειπα, το ελεος σου θελει θεμελιωθη εις τον αιωνα· εν τοις ουρανοις θελεις στερεωσει την αληθειαν σου. ³Εκαμα διαθηκην μετα του εκλεκτου μου· ωμοσα προς Δαβιδ τον δουλον μου· ⁴Διαπαντος θελω στερεωσει το σπερμα σου, και θελω οικοδομησει τον θρονον σου εις γενεαν και γενεαν. Διαφαλμα. ⁵Και οι ουρανοι θελουσιν υμνει τα θαυμασια σου, Κυριε· και η αληθεια σου θελει εξυμνεισθαι εν τη συναξει των αγιων. ⁶Διοτι τις εν τω ουρανω δυναται να εξισωθη με τον Κυριον;

Τις μεταξυ των υιων των δυνατων δυναται να ομοιωθη με τον Κυριον; ⁷Ο Θεος ειναι φοβερος σφοδρα εν τη βουλη των αγιων και σεβαστος εν πασι τοις κυκλω αυτου. ⁸Κυριε Θεε των δυναμεων, τις ομοιος σου; δυνατος εισαι, Κυριε, και η αληθεια σου ειναι κυκλω σου. ⁹Συ δεσποζεις την επαρσιν της θαλασσης· οταν σηκωνονται τα κυματα αυτης, συ ταπεινονεις αυτα. ¹⁰Συ συνετριψας την Ρααβ ως τραυματιαν· δια του βραχιονος της δυναμεως σου διεσκορπισας τους εχθρους σου. ¹¹Σου ειναι οι ουρανοι και σου η γη την οικουμενην και το πληρωμα αυτης, συ εθεμελιωσας αυτα. ¹²Τον βορραν και τον νοτον, συ εκτισας αυτους· Θαβωρ και Αερμων εις το ονομα σου θελουσιν αγαλλεσθαι. ¹³Εχεις ισχυρον τον βραχιονα· κραταια ειναι η χειρ σου· υψηλη η δεξια σου. ¹⁴Η δικαιοσυνη και η κρισις ειναι η βασις του θρονου σου· το ελεος και η αληθεια θελουσι προπορευεσθαι εμπροσθεν του προσωπου σου. ¹⁵Μακαριος ο λαος ο γνωσκων αλαλαγμα· θελουσι περιπατει, Κυριε, εν τω φωτι του προσωπου σου. ¹⁶Εις το ονομα σου θελουσιν αγαλλεσθαι ολην την ημεραν· και εις την δικαιοσυνην σου θελουσιν υψωθη. ¹⁷Διοτι συ εισαι το καυχημα της δυναμεως αυτων· και δια της ευμενειας σου θελει υψωθη το κερας ημων. ¹⁸Διοτι ο Κυριος ειναι η ασπις ημων· και ο Αγιος του Ισραηλ ο βασιλευς ημων. ¹⁹Ελαλησας τοτε δι' οραματος προς τον οσιον σου και ειπας· εθεσα βοηθειαν επι τον δυνατον· υψωσα εκλεκτον εκ του λαου· ²⁰Ευρηκα Δαβιδ τον δουλον μου· με το ελαιον το αγιον μου εχρισα αυτον· ²¹η χειρ μου θελει στερεωνει αυτον· και ο βραχιων μου θελει ενδυναμονει αυτον. ²²Δεν θελει υπερισχυσει εχθρος κατ' αυτου· ουδε υιος ανομιας θελει ταλαιπωρησει αυτον. ²³Και θελω κατακοφει απ' εμπροσθεν αυτου τους εχθρους αυτου· και τους μισουντας αυτον θελω κατατροπωσει. ²⁴Η δε αληθεια μου και το ελεος μου θελουσιν εισθαι μετ' αυτου· και εν τω ονοματι μου θελει υψωθη το κερας αυτου. ²⁵Και θελω θεσει την χειρα αυτου επι την θαλασσαν, και επι τους ποταμους την δεξιαν αυτου. ²⁶Αυτος θελει κραξει προς εμε, Πατηρ μου εισαι, Θεος μου και πετρα της σωτηριας μου. ²⁷Εγω βεβαιως θελω καμει αυτον πρωτοτοκον μου, Υψιστον επι τους βασιλεις της γης. ²⁸Διαπαντος θελω φυλαττει εις αυτον το ελεος μου, και η διαθηκη μου θελει εισθαι στερεα μετ' αυτου. ²⁹Και θελω καμει να διαμενη το σπερμα αυτου εις τον αιωνα, και ο θρονος αυτου ως αι ημεραι του ουρανου. ³⁰Εαν εγκαταλιπωσιν οι υιοι αυτου τον νομον μου και εις τας κρισεις μου δεν περιπατησωσιν· ³¹Εαν παραβωσι τα διαταγματα μου και δεν φυλαξωσι τας εντολας μου· ³²Τοτε θελω επισκεφθη με ραβδον τας παραβασεις αυτων και με πληγας τας παρανομιας αυτων. ³³Το ελεος μου ομως δεν θελω αφαιρεσει απ' αυτου, ουδε θελω ψευσθη κατα της αληθειας μου. ³⁴Δεν θελω παραβη την διαθηκην μου, ουδε θελω αθετησει ο, τι εξηλθεν εκ των χειλεων μου. ³⁵Απαξ ωμοσα εις την αγιότητα μου, οτι δεν θελω ψευσθη προς τον Δαβιδ. ³⁶Το σπερμα αυτου θελει διαμενει εις τον αιωνα

και ο θρονος αυτου ως ο ηλιος, ενωπιον μου. ³⁷Ως η σεληνη θελει στερεωθη εις τον αιωνα και μαρτυς πιστος εν τω ουρανω. Διαψάλμα. ³⁸Αλλα συ απεβαλες και εβδελυχθης, ωργισθης κατα του χριστου σου. ³⁹ηκυρωσας την διαθηκην του δουλου σου· εβεβηλωσας το διαδημα αυτου ειως της γης. ⁴⁰Κατεβαλες παντας τους φραγμους αυτου· ηφανισας τα οχυρωματα αυτου. ⁴¹διαρπαζουσιν αυτον παντες οι διαβαινοντες την οδον· κατεσταθη ονειδος εις τους γειτονας αυτου. ⁴²Υψωσας την δεξιαν των εναντιων αυτου· ευφραννας παντας τους εχθρους αυτου. ⁴³ημβλυνας μαλιστα το κοπτερον της ρομφαιας αυτου και δεν εστερεωσας αυτον εν τη μαχη. ⁴⁴Επαυσας την δοξαν αυτου και τον θρονον αυτου ερριψας κατα γης. ⁴⁵Ωλιγοστευσας τας ημερας της νεοτητος αυτου· ενεδυσας αυτον με αισχυνην. Διαψάλμα. ⁴⁶Εως ποτε, Κυριε; θελεις κρυπτεσθαι διαπαντος; θελει καιεσθαι ως πυρ η οργη σου; ⁴⁷Μνησθητι ποσον βραχυς ειναι ο καιρος μου, εν τινι ματαιοτητι εποιησας παντας τους υιους των ανθρωπων. ⁴⁸Τις ανθρωπος θελει ζησει και δεν θελει ιδει θανατον; τις θελει λυτρωσει την ψυχην αυτου εκ της χειρος του αδου; Διαψάλμα. ⁴⁹Που ειναι τα ελεη σου τα αρχαια, Κυριε, τα οποια ωμοσας προς τον Δαβιδ εν τη αληθεια σου; ⁵⁰Μνησθητι, Κυριε, του ονειδισμου των δουλων σου, τον οποιον φερω εν τω κολπω μου υπο τοσούτων πολυαριθμων λαων. ⁵¹με τον οποιον ωνειδισαν οι εχθροι σου, Κυριε· με τον οποιον ωνειδισαν τα ιχνη του χριστου σου. ⁵²Ευλογητος Κυριος εις τον αιωνα. Αμην, και αμην.

90 «Προσευχη του Μωυσεως, του ανθρωπου του Θεου.»
Κυριε, συ εγεινες εις ημας καταφυγη εις γενεαν και γενεαν. ²Πριν γεννηθωσι τα ορη, και πλασης την γην και την οικουμενην, και απο του αιωνος εις τον αιωνα, συ εισαι ο Θεος. ³Επαναφερεις τον ανθρωπον εις τον χουν και λεγεις, Επιστρεψατε, υιοι των ανθρωπων. ⁴Διοτι χιλια ετη ενωπιον σου ειναι ως ημερα η χθες, ητις παρηλθε, και ως φυλακη νυκτος. ⁵Κατακλυζεις αυτους· ειναι ως ονειρον της αυγης, ως χορτος οστις παρερχεται. ⁶το πρωι ανθει και παρακμαζει· το εσπερας κοπτεται και ξηραίνεται. ⁷Διοτι εκλειπομεν εν τη οργη σου και εν τω θυμω σου ταραττομεθα. ⁸Εθεσας τας ανομιαις ημων ενωπιον σου, τα κρυφια ημων εις το φως του προσωπου σου. ⁹Επειδη πασαι αι ημεραι ημων παρερχονται εν τη οργη σου· διατρεχομεν τα ετη ημων ως διανοημα. ¹⁰Αι ημεραι της ζωης ημων ειναι καθ' εαυτας εβδομηκοντα ετη, και εαν εν ευρωστια, ογδοηκοντα ετη· πλην και το καλητερον μερος αυτων ειναι κοπος και πονος, διοτι ταχεως παρερχεται και εμεις πετωμεν. ¹¹Τις γνωριζει την δυναμιν της οργης σου και του θυμου σου αναλογως του φοβου σου; ¹²Διδαξον ημας να μετρωμεν ουτω τας ημερας ημων, ωστε να προσκολλωμεν τας καρδιας ημων εις την σοφιαν. ¹³Επιστρεψον, Κυριε· εις ποτε; και γενου ιλεως εις τους δουλους σου. ¹⁴Χορτασον ημας του ελεους σου απο πρωιας, και θελομεν αγαλλεσθαι και ευφραι-

νεσθαι κατα πασας τας ημερας ημων. ¹⁵Ευφραννον ημας αντι των ημερων, καθ' ας εθλιψας ημας, των ετων καθ' α ειδομεν κακα. ¹⁶Ας γεινη το εργον σου φανερον εις τους δουλους σου και η δοξα σου εις τους υιους αυτων. ¹⁷και ας ηναι η λαμπροτης Κυριου του Θεου ημων εφ' ημας· και το εργον των χειρων ημων στερεονε εφ' ημας· και, το εργον των χειρων ημων, στερεονε αυτο.

91ο κατοικων υπο την σκεπην του Υψιστου υπο την σκιαν του Παντοκρατορος θελει διατριβει. ²Θελω λεγει προς τον Κυριον, Συ εισαι καταφυγη μου και φρουριον μου· Θεος μου· επ' αυτον θελω ελπιζει. ³Διοτι αυτος θελει σε λυτρωνει εκ της παγιδος των κυνηγων και εκ θανατηφορου λοιμου. ⁴Με τα πτερα αυτου θελει σε σκεπαζει, και υπο τας πτερυγας αυτου θελεις εισθαι ασφαλης· η αληθεια αυτου ειναι πανοπλια και ασπις. ⁵Δεν θελεις φοβεισθαι απο φοβου νυκτερινου, την ημεραν απο βελους πετωμενου. ⁶Απο θανατικου, το οποιον περιπατει εν σκοτει· απο ολεθρου, οστις ερημονει εν μεσημβρια· ⁷Χιλιας θελει πιπτει εξ αριστερων σου και μυριας εκ δεξιων σου· πλην εις σε δεν θελει πλησιαζει. ⁸Μονον με τους οφθαλμους σου θελεις θεωρει και θελεις βλεπει των ασεβων την ανταποδοσιν. ⁹Επειδη συ τον Κυριον, την ελπιδα μου, τον Υψιστον εκαμες καταφυγιον σου, ¹⁰δεν θελει συμβαινει εις σε κακον, και μαστιξ δεν θελει πλησιαζει εις την σκηνην σου. ¹¹Διοτι θελει προσταξει εις τους αγγελους αυτου περι σου, δια να σε διαφυλαττωσιν εν πασαις ταις οδοις σου. ¹²Θελουσι σε σηκωνει επι των χειρων αυτων, δια να μη προσκοψης προς λιθον τον ποδα σου. ¹³Θελεις πατησει επι λεοντα και επι ασπιδα· θελεις καταπατησει σκυμον και δρακοντα. ¹⁴Επειδη εθεσεν εις εμε την αγαπην αυτου, δια τουτο θελω λυτρωσει αυτον· θελω υψωσει αυτον, διοτι εγνωρισε το ονομα μου. ¹⁵Θελει με επικαλεισθαι, και θελω εισακουει αυτου· μετ' αυτου θελω εισθαι εν θλιψει· θελω λυτρωνει αυτον και θελω δοξαζει αυτον. ¹⁶Θελω χορτασει αυτον μακροτητα ημερων και θελω δειξει εις αυτον την σωτηριαν μου.

92 «Ψάλμος ωδης δια την ημεραν του Σαββατου.»
Αγαθον το να δοξολογη τις τον Κυριον και να ψαλμωδη εις το ονομα σου, Υψιστε· ²να αναγγελγη το πρωι το ελεος σου και την αληθειαν σου πασαν νυκτα, ³με δεκαχορδον οργανον και με φαλτηριον· με ωδην και κιθαραν. ⁴Διοτι με ευφραννας, Κυριε, εν τοις ποιημασι σου· θελω αγαλλεσθαι εν τοις εργοις των χειρων σου. ⁵Ποσον μεγαλα ειναι τα εργα σου, Κυριε βαθεις ειναι οι διαλογισμοι σου σφοδρα. ⁶Ο ανθρωπος ο ανοητος δεν γνωριζει, και ο μωρος δεν εννοει τουτο· ⁷οτι οι ασεβεις βλαστανουσιν ως ο χορτος, και ανθουσι παντες οι εργαται της ανομιαις, δια να αφανισθωσιν αιωνιως. ⁸Αλλα συ, Κυριε, εισαι υψιστος εις τον αιωνα. ⁹Διοτι, ιδου, οι εχθροι σου, Κυριε, διοτι, ιδου, οι εχθροι σου θελουσιν εξολοθρευθη θελουσι διασκορπισθη παντες οι εργαται της ανομιαις.

¹⁰Αλλά συ θέλεις υψώσει ως του μονοκερωτος το κερας μου· εγω θέλω χρισθή με νεον ελαιον· ¹¹και ο οφθαλμος μου θέλει ιδει την εκδικησιν των εχθρων μου· τα ωτα μου θελουσιν ακουσει περι των κακοποιων των επανισταμενων κατ' εμου. ¹²Ο δικαιος ως φοιनिξ θέλει ανθει· ως κεδρος του Λιβανου θέλει αυξανει. ¹³Πεφυτευμενοι εν τω οικω του Κυριου, θελουσιν ανθει εν ταις αυλαις του Θεου ημων· ¹⁴θελουσι καρποφορει και εν αυτω τω βαθει γηρατι, θελουσιν εισθαι ακμαζοντες και ανθηροι· ¹⁵δια να αναγγελλωσιν οτι δικαιος ειναι ο Κυριος, το φρουριον μου· και δεν υπαρχει αδικια εν αυτω.

93Ο Κυριος βασιλευει· μεγαλοπρεπειαν ειναι ενδεδυμενος· ενδεδυμενος ειναι ο Κυριος δυναμιν και περιεζωσμενος· και την οικουμενην εστερεωσεν, ωστε δεν θέλει σαλευθη. ²Απ' αρχης ειναι εστερεωμενος ο θρονος σου· απο του αιωνος συ εισαι. ³Υψωσαν οι ποταμοι, Κυριε, υψωσαν οι ποταμοι την φωνην αυτων· οι ποταμοι υψωσαν τα κυματα αυτων. ⁴Ο Κυριος ο εν υψιστοις ειναι δυνατωτερος υπερ τον ηχον πολλων υδατων, υπερ τα δυνατα κυματα της θαλασσης· ⁵τα μαρτυρια σου ειναι πιστα σφοδρα· εις τον οικον σου ανηκει αγιότης, Κυριε, εις μακροτητα ημερων.

94Θεε των εκδικησεων, Κυριε, Θεε των εκδικησεων, εμφανηθι. ²Υψωθητι, Κριτα της γης· αποδος ανταποδοσιν εις τους υπερηφανους. ³Εως ποτε οι ασεβεις, Κυριε, εως ποτε οι ασεβεις θελουσι θριαμβευει; ⁴Εως ποτε θελουσι προφερει και λαλει σκληρα; θελουσι καυχασθαι παντες οι εργαται της ανομιας; ⁵Τον λαον σου, Κυριε, καταθλιβουσι και την κληρονομιαν σου κακοποιουσι. ⁶Την χηραν και τον ξενον φρονεουσι και θανατονουσι τους ορφανους. ⁷Και λεγουσι, δεν θέλει ιδει ο Κυριος ουδε θέλει νοησει ο Θεος του Ιακωβ. ⁸Εννοησατε, οι αφρονες μεταξυ του λαου· και οι μωροι, ποτε θελετε φρονιμεισει; ⁹Ο φυτευσας το ωτιον, δεν θέλει ακουσει; ο πλασας τον οφθαλμον, δεν θέλει ιδει; ¹⁰Ο σωφρονιζων τα εθνη, δεν θέλει ελεγξει; ο διδασκων τον ανθρωπον γνωσιν; ¹¹Ο Κυριος γνωριζει τους διαλογισμους των ανθρωπων, οτι ειναι ματαιοι. ¹²Μακαριος ο ανθρωπος, τον οποιον σωφρονιζεις, Κυριε, και δια του νομου σου διδασκεις αυτον· ¹³δια να αναπαυης αυτον απο των ημερων της συμφορας, εωσου σκαφθη λακκος εις τον ασεβη. ¹⁴Διοτι δεν θέλει απορριφει ο Κυριος τον λαον αυτου, και την κληρονομιαν αυτου δεν θέλει εγκαταλειφει. ¹⁵Επειδη η κρισις θέλει επιστρεφει εις την δικαιοσυνην, και θελουσιν ακολουθησει αυτην παντες οι ευθεις την καρδιαν. ¹⁶Τις θέλει σηκωθη υπερ εμου κατα των πονηρευομενων; τις θέλει παρασταθη υπερ εμου κατα των εργατων της ανομιας; ¹⁷Εαν ο Κυριος δεν με εβοηθει, παρ' ολιγον ηθελε κατοικησει ψυχη μου εν τη σιωπη. ¹⁸Οτε ελεγον, ωλισθησεν ο πους μου, το ελεος σου, Κυριε, με εβοηθει. ¹⁹Εν τω πληθει των αμηχανιων της καρδιας μου, αι παρηγοριαι σου ευφραναν την ψυχην μου. ²⁰Μηπως

εχει μετα σου συγκοινωνιαν ο θρονος της ανομιας, οστις μηχαναται αδικιαν αντι νομου; ²¹Αυτοι εφορμωσι κατα της φυχης του δικαιου και αιμα αθων καταδικαζουσιν. ²²Αλλ' ο Κυριος ειναι εις εμε καταφυγιον και ο Θεος μου το φρουριον της ελπιδος μου. ²³Και θέλει επιστρεφει επ' αυτους την ανομιαν αυτων και εν τη πονηρια αυτων θέλει αφανισει αυτους· Κυριος ο Θεος ημων θέλει αφανισει αυτους.

95Δευτε, ας αγαλλιασθωμεν εις τον Κυριον· ας αλαλαξωμεν εις το φρουριον της σωτηριας ημων. ²Ας προφθασωμεν ενωπιον αυτου μετα δοξολογιας· εν ψαλμοις ας αλαλαξωμεν εις αυτον. ³Διοτι Θεος μεγας ειναι ο Κυριος, και Βασιλευς μεγας υπερ παντας τους θεους. ⁴Διοτι εις αυτου την χειρα ειναι τα βαθη της γης· και τα υψη των ορειων ειναι αυτου. ⁵Διοτι αυτου ειναι η θαλασσα, και αυτος εκαμεν αυτην· και την ξηραν αι χειρες αυτου επλασαν. ⁶Δευτε, ας προσκυνησωμεν και ας προσπεσωμεν· ας γονατισωμεν ενωπιον του Κυριου, του Ποιητου ημων. ⁷Διοτι αυτος ειναι ο Θεος ημων· και ημεις λαος της βοσκης αυτου και προβατα της χειρος αυτου. Σημερον εαν ακουσητε της φωνης αυτου, ⁸μη σκληρυνητε την καρδιαν σας, ως εν τω παροργισμω, ως εν τη ημερα του πειρασμου εν τη ερημω· ⁹οπου οι πατερες σας με επειρασαν, με εδοκιμασαν και ειδον τα εργα μου. ¹⁰Τεσσαρακοντα ετη δυσηρεστηθην με την γενεαν εκεινην, και ειπα, ουτος ειναι λαος πεπλανημενος την καρδιαν, και αυτοι δεν εγνωρισαν τας οδους μου. ¹¹Δια τουτο ωμοσα εν τη οργη μου, οτι εις την αναπαυσιν μου δεν θελουσιν εισελθει.

96Ψάλατε εις τον Κυριον ασμα νεον· ψάλατε εις τον Κυριον, πασα η γη. ²Ψάλατε εις τον Κυριον· ευλογειτε το ονομα αυτου· κηρυττετε απο ημερας εις ημεραν την σωτηριαν αυτου. ³Αναγγειλατε εν τοις εθνεσι την δοξαν αυτου, εν πασι τοις λαοις τα θαυμασια αυτου. ⁴Διοτι μεγας ο Κυριος και αξιυμνητος σφοδρα· ειναι φοβερους υπερ παντας τους θεους. ⁵Διοτι παντες οι θεοι των εθνων ειναι ειδωλα· ο δε Κυριος τους ουρανοους εποιησε. ⁶Δοξα και μεγαλοπρεπεια ειναι ενωπιον αυτου· ισχυς και ωραιότης εν τω αγιαστηριω αυτου. ⁷Αποδοτε εις τον Κυριον, πατριαι των λαων, αποδοτε εις τον Κυριον δοξαν και ισχυν. ⁸Αποδοτε εις τον Κυριον την δοξαν του ονοματος αυτου· λαβετε προσφορας και εισελθετε εις τας αυλας αυτου. ⁹Προσκυνησατε τον Κυριον εν τω μεγαλοπρεπει αγιαστηριω αυτου· φοβεισθε απο προσωπου αυτου, πασα η γη. ¹⁰Ειπατε εν τοις εθνεσιν, Ο Κυριος βασιλευει· η οικουμενη θέλει βεβαιως εισθαι εστερεωμενη· δεν θέλει σαλευθη· αυτος θέλει κρινει τους λαους εν ευθυτητι. ¹¹Ας ευφραινωνται οι ουρανοι, και ας αγαλλεται η γη· ας ηχη η θαλασσα και το πληρωμα αυτης. ¹²Ας χαιρωσιν αι πεδιαδες και παντα τα εν αυταις· τοτε θελουσιν αγαλλεσθαι παντα τα δενδρα του δασους ¹³ενωπιον του Κυριου· διοτι ερχεται, διοτι ερχε-

ται δια να κρινη την γην· θελει κρινει την οικουμενην εν δικαιοσυνη και τους λαους εν τη αληθεια αυτου.

97 Ο Κυριος βασιλευει· ας αγαλλεται η γη· ας ευφρανεται το πληθος των νησων. ²Νεφελη και ομιχλη ειναι κυκλω αυτου· δικαιοσυνη και κρισις η βασις του θρονου αυτου. ³Πυρ προπορευεται εμπροσθεν αυτου και καταφλεγει πανταχοθεν, τους εχθρους αυτου. ⁴Αι αστραπαι αυτου φωτιζουσι την οικουμενην· ειδεν η γη και εσαλευθη. ⁵Τα ορη διαλυονται ως κηρος απο της παρουσιας του Κυριου, απο της παρουσιας του Κυριου πασης της γης. ⁶Αναγγελλουσιν οι ουρανοι την δικαιοσυνην αυτου, και βλεπουσι παντες οι λαοι την δοξαν αυτου. ⁷Ας αισχυνθωσι παντες οι λατρευοντες τα γλυπτα, οι κωχουμενοι εις τα ειδωλα· προσκυνειτε αυτον, παντες οι θεοι. ⁸Ηκουσεν η Σιων και ευφρανθη, και εχαρησαν αι θυγατερες του Ιουδα δια τας κρισεις σου, Κυριε. ⁹Διοτι συ, Κυριε, εισαι υψιστος εφ' ολην την γην· σφοδρα υπερυψωθης υπερ παντας τους θεους. ¹⁰Οι αγαπωντες τον Κυριον, μισειτε το κακον· αυτος φυλαττει τας ψυχας των οσιων αυτου· ελευθερονει αυτους εκ χειρος ασεβων. ¹¹Φως σπειρεται δια τον δικαιον και ευφροσυνη δια τους ευθεις την καρδιαν. ¹²Ευφραινεσθε, δικαιοι, εν Κυριω, και υμνειτε την μνημην της αγιωσυνης αυτου.

98 Ψαλατε εις τον Κυριον ασμα νεον· διοτι εκαμε θαυμασια· η δεξια αυτου και ο βραχιων ο αγιος αυτου ενηργησαν εις αυτον σωτηριαν. ²Ο Κυριος εκαμε γνωστην την σωτηριαν αυτου· εμπροσθεν των εθνων απεκαλυψε την δικαιοσυνην αυτου. ³Ενεθυμηθη το ελεος αυτου και την αληθειαν αυτου προς τον οικον του Ισραηλ· παντα τα περατα της γης ειδον την σωτηριαν του Θεου ημων. ⁴Αλαλαξατε εις τον Κυριον, πασα η γη· ευφραινεσθε και αγαλλεσθε και ψαλμωδειτε. ⁵Ψαλμωδειτε εις τον Κυριον εν κιθαρα· εν κιθαρα και φωνη ψαλμωδιας. ⁶Μετα σαλπιγγων και εν φωνη κερατινης αλαλαξατε ενωπιον του Βασιλεως Κυριου. ⁷Ας ηχη η θαλασσα και το πληρωμα αυτης· η οικουμενη και οι κατοικουντες εν αυτη. ⁸Οι ποταμοι ας κροτωσι χειρας, τα ορη ας αγαλλωνται ομου, ⁹ενωπιον του Κυριου· διοτι ερχεται δια να κρινη την γην· θελει κρινει την οικουμενην εν δικαιοσυνη και τους λαους εν ευθυτητι.

99 Ο Κυριος βασιλευει, ας τρεμωσιν οι λαοι· ο καθημενος επι των χερουβειμ· ας σεισθη η γη. ²Ο Κυριος ειναι μεγας εν Σιων, και επι παντας τους λαους ειναι υψηλος. ³Ας δοξολογωσι το ονομα σου το μεγα και φοβερων, διοτι ειναι αγιον· ⁴και την δυναμιν του βασιλεως, οστις αγαπα την δικαιοσυνην· συ διωρισας την ευθυτητα, συ εκαμες κρισιν και δικαιοσυνην εις τον Ιακωβ. ⁵Υψουτε Κυριον τον Θεον ημων και προσκυνειτε εις το υποποδιον των ποδων αυτου· διοτι ειναι αγιος. ⁶Μωυσης και Ααρων μεταξυ των ιερων αυτου, και Σαμουηλ μεταξυ των επικαλουμενων το ονομα αυτου, επεκαλουντο τον

Κυριον, και αυτος εισηκουεν αυτων. ⁷Εν στυλω νεφελης ελαλει προς αυτους· εφυλαξε τα μαρτυρια αυτου και τα προσταγματα, τα οποια εδωκεν εις αυτους· ⁸Κυριε Θεε ημων, συ εισηκουες αυτων· εγεινας εις αυτους Θεος συγχωρητικος, πλην και εκδικητης δια τας πραξεις αυτων. ⁹Υψουτε Κυριον τον Θεον ημων και προσκυνειτε εις το ορος το αγιον αυτου· διοτι αγιος Κυριος ο Θεος ημων.

100 «Ψαλμος δοξολογιας.» Αλαλαξατε εις τον Κυριον, πασα η γη. ²Δουλευσατε εις τον Κυριον εν ευφροσυνη· ελθετε ενωπιον αυτου εν αγαλλιασει. ³Γνωρισατε οτι ο Κυριος ειναι ο Θεος· αυτος εκαμεν ημας, και ουχι ημεις· ημεις ειμεθα λαος αυτου και προβατα της βοσκης αυτου. ⁴Εισελθετε εις τας πυλας αυτου εν δοξολογια, εις τας αυλας αυτου εν υμνω· δοξολογειτε αυτον· ευλογειτε το ονομα αυτου. ⁵Διοτι ο Κυριος ειναι αγαθος· εις τον αιωνα μενει το ελεος αυτου, και εως γενεας και γενεας η αληθεια αυτου.

101 «Ψαλμος του Δαβιδ.» Ελεος και κρισιν θελω ψαλλει· εις σε, Κυριε, θελω ψαλμωδει. ²Θελω εισθαι συνετος εν οδω αμωμω· ποτε θελεις ελθει προς εμε; θελω περιπατει εν ακεραιοτητι της καρδιας μου εν μεσω του οικου μου. ³Δεν θελω βαλει προ οφθαλμων μου πραγμα πονηρον· μισω τους ποιουντας παρανομα· ουδεν των θελει κολληθη εις εμε. ⁴Η διεστραμμενη καρδια θελει αποβληθη απ' εμου· τον πονηρον δεν θελω γνωριζει. ⁵Τον καταλαλουντα κρυφιος τον πλησιον αυτου, τουτον θελω εξολοθρευει· τον εχοντα υπερηφανον βλεμμα και επηρμενην καρδιαν, τουτον δεν θελω υποφερει. ⁶Οι οφθαλμοι μου θελουσιν εισθαι επι τους πιστους της γης, δια να συγκατοικωσι μετ' εμου· ο περιπατων εν οδω αμωμω, ουτος θελει με υπηρετει. ⁷Δεν θελει κατοικει εν μεσω του οικου μου ο εργαζομενος απατην· ο λαλων ψευδος δεν θελει στερεωθη εμπροσθεν των οφθαλμων μου. ⁸Κατα πασαν πρωιαν θελω εξολοθρευει παντας τους ασεβεις της γης, δια να εκκοψω εκ της πολεως του Κυριου παντας τους εργατας της ανομιας.

102 «Προσευχη του τεθλιμμενου, οταν αδημονη, και εκχηη το παραπονον αυτου ενωπιον του Κυριου.» Κυριε, εισακουσον της προσευχης μου, και η κραυγη μου ας ελθη προς σε. ²Μη κρυψης το προσωπον σου απ' εμου· καθ' ην ημεραν θλιβομαι, κλινον προς εμε το ωτιον σου· καθ' ην ημεραν σε επικαλουμαι, ταχεως επακουε μου. ³Διοτι εξελιπον ως καπνος αι ημεραι μου, και τα οστα μου ως φρυγανον κατεξηρανθησαν. ⁴Επληγωθη η καρδια μου και εξηρανθη ως χορτος, ωστε ελησμονησα να τρωγω τον αρτον μου. ⁵Απο φωνης του στεναγμου μου εκολληθησαν τα οστα μου εις το δερμα μου. ⁶Κατεσταθην ομοιος του ερημικου πελεκανος· εγεινα ως νυκτοκοραξ εν ταις ερημοις. ⁷Αγρυπνω και ειμαι ως στρουθιον μοναζον επι δωματος. ⁸Ολην την ημεραν με ονειδιζουσιν

οι εχθροί μου· οι μαινομένοι ομνύουσι κατ' εμού. ⁹Διοτι εφαγον στακτην ως αρτον και συνεκερασα με δακρυα το ποτον μου, ¹⁰Εξ αιτιας της οργης σου και της αγανακτησεως σου· διοτι σηκωσας με ερριφας κατω. ¹¹Αι ημεραι μου παρερχονται ως σκια, και εγω εξηρανθην ως χορτος. ¹²Συ δε, Κυριε, εις τον αιωνα διαμενεις, και το μνημοσυνον σου εις γενεαν και γενεαν. ¹³Συ θελεις σηκωθη, θελεις σπλαγχνισθη την Σιων· διοτι ειναι καιρος να ελεησης αυτην, διοτι ο διωρισμενος καιρος εφθασεν. ¹⁴Επειδη οι δουλοι σου αρεσκονται εις τους λιθους αυτης και σπλαγχνιζονται το χωμα αυτης. ¹⁵Τοτε τα εθνη θελουσι φοβηθη το ονομα του Κυριου, και παντες οι βασιλεις της γης την δοξαν σου. ¹⁶Οταν ο Κυριος οικοδομηση την Σιων θελει φανη εν τη δοξα αυτου. ¹⁷Θελει επιβλεφει επι την προσευχην των εγκαταλελειμμενων και δεν θελει καταφρονησει την δεησιν αυτων. ¹⁸Τουτο θελει γραφθη δια την γενεαν την επερχομενην· και ο λαος, οστις θελει δημιουργηθη, θελει αινει τον Κυριον. ¹⁹Διοτι εκυψεν εκ του υφους του αγιαστηριου αυτου, εξ ουρανου επεβλεφεν ο Κυριος επι την γην, ²⁰δια να ακουση τον στεναγμα των δεσμιων, δια να λυση τους καταδικασμενους εις θανατον· ²¹δια να κηρυττωσιν εν Σιων το ονομα του Κυριου και την αινεσιν αυτου εν Ιερουσαλημ, ²²οταν συναχθωσιν ομου οι λαοι και αι βασιλεια, δια να δουλευσωσι τον Κυριον. ²³Ηδυνατισεν εν τη οδω την ισχυν μου· συνετεμε τας ημερας μου. ²⁴Εγω ειπα, μη με αρπασης, Θεε μου, εν τω ημισει των ημερων μου· τα ετη σου ειναι εις γενεας γενεων. ²⁵Κατ' αρχας συ, Κυριε, την γην εθεμελιωσας, και εργα των χειρων σου ειναι οι ουρανοι. ²⁶Αυτοι θελουσιν απολεσθη, συ δε διαμενεις· και παντες ως ιματιον θελουσι παλαιωθη· ως περιενδυμα θελεις τυλιξει αυτους, και θελουσιν αλλαχθη. ²⁷συ ομως εισαι ο αυτος, και τα ετη σου δεν θελουσιν εκλειφει. ²⁸Οι υιοι των δουλων σου θελουσι κατοικει, και το σπερμα αυτων θελει διαμεινει ενωπιον σου.

103 «Ψάλμος του Δαβιδ.» Ευλογει, η ψυχη μου, τον Κυριον· και παντα τα εντος μου το ονομα το αγιον αυτου. ²Ευλογει, η ψυχη μου, τον Κυριον, και μη λησμονης πασας τας ευεργεσιας αυτου· ³τον συγχωροντα πασας τας ανομιαις σου· τον ιατρευοντα πασας τας αρρωστιας σου· ⁴τον λυτρονοντα εκ της φθορας την ζωην σου· τον στεφανουντα σε με ελεος και οικτιριμους· ⁵τον χορταζοντα εν αγαθοις το γηρας σου· η νεοτης σου ανανεουται ως του αετου. ⁶Ο Κυριος καμνει δικαιοσυνην και κρισιν εις παντας τους αδικουμενους. ⁷Εφανερωσε τας οδους αυτου εις τον Μωυσην, τα εργα αυτου εις τους υιους Ισραηλ. ⁸Οικτιριμων και ελεημων ειναι ο Κυριος, μακροθυμος και πολυελεος. ⁹Δεν θελει δικολογει διαπαντος ουδε θελει φυλαττει την οργην αυτου εις τον αιωνα. ¹⁰Δεν εκαμεν εις ημας κατα τας αμαρτιας ημων, ουδε ανταπεδωκεν εις ημας κατα τας ανομιαις ημων. ¹¹Διοτι οσον ειναι το υψος του ουρανου υπερανω της γης, τοσον μεγα ειναι το ελεος αυτου προς τους φοβουμενους

αυτον. ¹²Οσον απεχει η ανατολη απο της δυσεως, τοσον εμακρυνεν αφ' ημων τας ανομιαις ημων. ¹³Καθως σπλαγχνιζεται ο πατηρ τα τεκνα, ουτως ο Κυριος σπλαγχνιζεται τους φοβουμενους αυτον. ¹⁴Διοτι αυτος γνωριζει την πλασιν ημων, ενθυμειται οτι ειμεθα χωμα. ¹⁵Του ανθρωπου αι ημεραι ειναι ως χορτος· ως το ανθος του αγρου, ουτως ανθει. ¹⁶Διοτι διερχεται ο ανεμος επ' αυτου, και δεν υπαρχει πλεον· και ο τοπος αυτου δεν γνωριζει αυτο πλεον. ¹⁷Το δε ελεος του Κυριου ειναι απο του αιωνος και εως του αιωνος επι τους φοβουμενους αυτον· και η δικαιοσυνη αυτου επι τους υιους των υιων· ¹⁸επι τους φυλαττοντας την διαθηκην αυτου και ενθυμουμενους τας εντολας αυτου δια να εκπληρωσιν αυτας. ¹⁹Ο Κυριος ητοιμασε τον θρονον αυτου εν τω ουρανω, και η βασιλεια αυτου δεσποζει τα παντα. ²⁰Ευλογειτε τον Κυριον, αγγελοι αυτου, δυνατοι εν ισχυι, οι εκτελουντες τον λογον αυτου, οι ακουοντες της φωνης του λογου αυτου. ²¹Ευλογειτε τον Κυριον, πασαι αι δυναμεις αυτου· λειτουργοι αυτου, οι εκτελουντες το θελημα αυτου. ²²Ευλογειτε τον Κυριον, παντα τα εργα αυτου εν παντι τοπω της δεσποτειας αυτου. Ευλογει, η ψυχη μου, τον Κυριον.

104 Ευλογει, η ψυχη μου, τον Κυριον. Κυριε Θεε μου, εμεγαλυνθης σφοδρα· τιμην και μεγαλοπρεπειαν εισαι ενδεδυμενος· ²ο περιτυλιττομενος το φως ως ιματιον, ο εκτεινων τον ουρανον ως καταπετασμα· ³ο στεγαζων με υδατα τα υπερωα αυτου· ο ποιων τα νεφη αμαξαν αυτου· ο περιπατων επι πτερυγων ανεμων· ⁴ο ποιων τους αγγελους αυτου πνευματα, τους λειτουργους αυτου πυρος φλογα· ⁵ο θεμελιων την γην επι την βασιν αυτης, δια να μη σαλευθη εις τον αιωνα του αιωνος. ⁶Με την αβυσσον, ως με ιματιον, εκαλυψας αυτην· τα υδατα εσταθησαν επι των ορειων· ⁷απο επιτιμησης σου εφυγον· απο της φωνης της βροντης σου εσυρθησαν εν βια· ⁸ανεβησαν εις τα ορη, κατεβησαν εις τας κοιλαδας, εις τοπον, τον οποιον διωρισας δι' αυτα· ⁹εθεσας οριον, το οποιον δεν θελουσιν υπερβη ουδε θελουσιν επιστρεφει δια να σκεπασωσι την γην. ¹⁰Ο εξαποστελλων πηγας εις τας φαραγγας, δια να ρεωσιν αναμεσον των ορειων· ¹¹ποτιζουσι παντα τα θηρια του αγρου· οι αγριοι ονοι σβυνουσι την διψαν αυτων· ¹²πλησιον αυτων τα πετεινα του ουρανου κατασκηνουσι, και αναμεσον των κλαδων κελαδουσιν. ¹³Ο ποτιζων τα ορη εκ των υπερων αυτου· απο του καρπου των εργαων σου χορταινει η γη. ¹⁴Ο αναδιδων χορτον δια τα κτηνη και βοτανην προς χρησην του ανθρωπου, δια να εξαγη τροφην εκ της γης, ¹⁵και οινον ευφραινοντα την καρδιαν του ανθρωπου, ελαιον δια να λαμπρυνη το προσωπον αυτου, και αρτον στηριζοντα την καρδιαν του ανθρωπου. ¹⁶Εχορτασθησαν τα δενδρα του Κυριου· αι κεδροι του Λιβανου, τας οποιας εφυτευσεν· ¹⁷Οπου τα πετεινα καμνουσι φωλεας· αι πευκαι ειναι η κατοικια του πελαργου. ¹⁸Τα ορη τα υψηλα ειναι δια τας δορκαδας· αι πετραι καταφυγη εις τους δασυ-

ποδας. ¹⁹Εκαμε την σεληνην δια τους καιρους· ο ηλιος γνωριζει την δυσιν αυτου. ²⁰Φερεις σκοτος, και γινεται νυξ· εν αυτη περιφερονται παντα τα θηρια του δασους· ²¹οι σκυμνοι βρουχωνται δια να αρπασωσι, και να ζητησωσι παρα του Θεου την τροφην αυτων. ²²Ο ηλιος ανατελλει· συναγονται και πλαγιαζουσιν εν τοις σπηλαιους αυτων· ²³εξερχεται ο ανθρωπος εις το εργον αυτου και εις την εργασιαν αυτου εως εσπερας. ²⁴Ποσον μεγαλα ειναι τα εργα σου, Κυριε· τα παντα εν σοφια εποιησας· η γη ειναι πληρης των ποιηματων σου· ²⁵αυτη η θαλασσα η μεγαλη και ευρυχωρος. Εκει ειναι ερπετα αναριθμητα, ζωα μικρα μετα μεγαλων· ²⁶εκει διατρεχουσι τα πλοια· εκει ο Λευιαθαν ουτος, τον οποιον επλασας δια να παιζει εν αυτη. ²⁷Παντα ταυτα επι σε ελπιζουσι, δια να δωσης εν καιρω την τροφην αυτων. ²⁸Διδεις εις αυτα, συναγουσιν· ανοιγεις την χειρα σου, χορταινουσιν αγαθα. ²⁹Αποστρεφεις το προσωπον σου, ταραττονται· σηκονεις την πνοην αυτων, αποθνησκουσι και εις το χωμα αυτων επιστρεφουσιν· ³⁰εξαποστελλεις το πνευμα σου, κτιζονται, και ανανεουεις το προσωπον της γης. ³¹Η δοξα του Κυριου εστω εις τον αιωνα· ας ευφραινεται ο Κυριος εις τα εργα αυτου· ³²ο επιβλεπων επι την γην και καμνων αυτην να τρεμη· εγγιζει τα ορη, και καπνιζουσι. ³³Θελω φαλλει εις τον Κυριον ενοσω ζω· θελω φαλμωδει εις τον Θεον μου ενοσω υπαρχω. ³⁴Η εις αυτον μελετη μου θελει εισθαι γλυκεια· εγω θελω ευφραινεσθαι εις τον Κυριον. ³⁵Ας εκλειψωσιν οι αμαρτωλοι απο της γης και οι ασεβεις ας μη υπαρχωσι πλεον. Ευλογει, η ψυχη μου, τον Κυριον. Αλληλουια.

105 Δοξολογείτε τον Κυριον· επικαλεισθε το ονομα αυτου· καμετε γνωστα εν τοις λαοις τα εργα αυτου. ²Ψαλλετε εις αυτον· φαλμωδείτε εις αυτον· λαλειτε περι παντων των θαυμασιων αυτου. ³Καυχασθε εις το αγιον αυτου ονομα· ας ευφραινεται η καρδια των εκζητων τον Κυριον. ⁴Ζητείτε τον Κυριον και την δυναμιν αυτου· εκζητείτε το προσωπον αυτου διαπαντος. ⁵Μνημονεύετε των θαυμασιων αυτου τα οποια εκαμε των τεραστιων αυτου και των κρισεων του στοματος αυτου· ⁶Σπερμα Αβρααμ του δουλου αυτου, υιοι Ιακωβ, οι εκλεκτοι αυτου. ⁷Αυτος ειναι Κυριος ο Θεος ημων· εν παση τη γη ειναι αι κρισεις αυτου. ⁸Μνημονεύετε παντοτε της διαθηκης αυτου, του λογου, τον οποιον προσεταξεν εις χιλιας γενεας, ⁹της διαθηκης, την οποιαν εκαμε προς τον Αβρααμ, και του ορκου αυτου προς τον Ισαακ· ¹⁰και εβεβαιωσεν αυτον προς τον Ιακωβ δια νομου, προς τον Ισραηλ δια διαθηκην αιωνιον, ¹¹λεγων, Εις σε θελω δωσει την γην Χανααν, μεριδα της κληρονομιας σας. ¹²Ενω ησαν αυτοι ολιγοστοι τον αριθμον, ολιγοι, και παροικοι εν αυτη, ¹³και διηρχοντο απο εθνους εις εθνος, απο βασιλειου εις αλλον λαον, ¹⁴δεν αφηκεν ανθρωπον να αδικηση αυτους· μαλιστα υπερ αυτων ηλεγξε βασιλεις, ¹⁵λεγων, μη εγγισητε τους χειρισμενους μου και μη κακοποιησητε τους προφητας μου. ¹⁶Και εκα-

λεσε πειναν επι την γην· συνετριψε παν στηριγμα αρτου. ¹⁷Απεστειλεν εμπροσθεν αυτων ανθρωπον, Ιωσηφ τον πωληθεντα ως δουλον· ¹⁸του οποιου τους ποδας εσφιγγαν εν δεσμοις· εβαλον αυτον εις τα σιδηρα· ¹⁹εωσου ελθη ο λογος αυτου· ο λογος του Κυριου εδοκιμασεν αυτον. ²⁰Απεστειλεν ο βασιλευς και ελυσεν αυτον· ο αρχων των λαων, και ηλευθερωσεν αυτον. ²¹Κατεστησεν αυτον κυριον του οικου αυτου, και αρχοντα επι παντων των κτηματων αυτου· ²²δια να παιδευη τους αρχοντας αυτου κατα την αρεσκειαν αυτου, και να διδάξη σοφιαν τους πρεσβυτερους αυτου. ²³Τοτε ηλθεν ο Ισραηλ εις την Αιγυπτον, και ο Ιακωβ παρωκησεν εν γη Χαμ. ²⁴Και ο Κυριος ηυξησε σφοδρα τον λαον αυτου, και εκραταιωσεν αυτον υπερ τους εχθρους αυτου. ²⁵Εστραφη η καρδια αυτων εις το να μισωσι τον λαον αυτου, εις το να δολιευωνται εναντιον των δουλων αυτου. ²⁶Εξαπεστειλε Μωυσην τον δουλον αυτου, και Ααρων, τον οποιον εξελεξεν. ²⁷Εξετελεσαν εν μεσω αυτων τους λογους των σημειων αυτου και τα θαυμασια αυτου εν γη Χαμ. ²⁸Εξαπεστειλε σκοτος, και εσκοτασε· και δεν ηπειθησαν εις τους λογους αυτου. ²⁹Μετεβαλε τα υδατα αυτων εις αιμα και εθανατωσε τους ιχθυας αυτων. ³⁰Η γη αυτων ανεβρουσε βατραχους, εως των ταμειων των βασιλεων αυτων. ³¹Ειπε, και ηλθε κυνομια, και σκνιπες εις παντα τα ορια αυτων. ³²Εδωκεν εις αυτους χαλαζαν αντι βροχης, και πυρ φλογερον εις την γην αυτων· ³³και επαταξε τας αμπελους αυτων και τας συκεας αυτων, και συνετριψε τα δενδρα των οριων αυτων. ³⁴Ειπε, και ηλθεν ακρις, και βρουχος αναριθμητος· ³⁵και κατεφαγε παντα τον χορτον εν τη γη αυτων, και κατεφαγε τον καρπον της γης αυτων. ³⁶Και επαταξε παν πρωτοτοκον εν τη γη αυτων, την απαρχην πασης δυναμεως αυτων. ³⁷Και εξηγαγεν αυτους μετα αργυριου και χρυσιου, και δεν υπηρχεν ασθενης εν ταις φυλαις αυτων. ³⁸Ευφρανθη η Αιγυπτος εις την εξοδον αυτων· διοτι ο φοβος αυτων ειχεν επιπεσει επ' αυτους. ³⁹Εξηπλωσε νεφελην δια να σκεπαζη αυτους, και πυρ δια να φεγγη την νυκτα. ⁴⁰Εζητησαν, και εφερεν ορτυκια· και αρτον ουρανου εχορτασεν αυτους. ⁴¹Διηνοιξε την πετραν, και ανεβλυσαν υδατα, και διερρευσαν ποταμοι εν τοποις ανυδροις. ⁴²Διοτι ενεθυμηθη τον λογον τον αγιον αυτου, τον προς Αβρααμ τον δουλον αυτου. ⁴³Και εξηγαγε τον λαον αυτου εν αγαλλιασει, τους εκλεκτους αυτου εν χαρα· ⁴⁴και εδωκεν εις αυτους τας γαιας των εθνων, και εκληρονομησαν τους κοπους των λαων· ⁴⁵δια να φυλαττωσι τα διαταγματα αυτου, και να εκτελωσι τους νομους αυτου. Αλληλουια.

106 Αλληλουια. Αινείτε τον Κυριον, διοτι ειναι αγαθος· διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ²Τις δυναται να κηρυξη τα κραταια εργα του Κυριου, να καμη ακουστας πασας τας αινεσεις αυτου; ³Μακαριοι οι φυλαττοντες κρισιν, οι πραττοντες δικαιοσυνην εν παντι καιρω. ⁴Μνησθητι μου, Κυριε, εν τη ευμενεια τη προς τον λαον σου· επισκεφθητι με εν τη σωτηρια σου· ⁵δια

να βλέπω το καλον των εκλεκτων σου, δια να ευφραινωμαι εν τη ευφροσυνη του εθνους σου, δια να καυχωμαι μετα της κληρονομιας σου. ⁶Ημαρτησαμεν μετα των πατερων ημων· ηνομησαμεν, ησεβησαμεν. ⁷Οι παteres ημων εν Αιγυπτω δεν ενοησαν τα θαυμασια σου· δεν ενεθυμηθησαν το πληθος του ελεους σου, και σε παρωργισαν εν τη θαλασση, εν τη Ερυθρα θαλασση. ⁸Και ομως εσωσεν αυτους δια το ονομα αυτου, δια να καμη γνωστα τα κραταια εργα αυτου. ⁹Και επετιμησε την Ερυθραν θαλασσαν, και εξηρανθη· και διεβιβασεν αυτους δια των αβυσσων ως δι' ερημου· ¹⁰και εσωσεν αυτους εκ της χειρος του μισουντος αυτους, και ελυτρωσεν αυτους εκ της χειρος του εχθρου. ¹¹Και τα υδατα κατεκαλυψαν τους εχθρους αυτων· δεν απελειφθη ουδε εις εξ αυτων. ¹²Τοτε επιστευσαν εις τους λογους αυτου· εφαλαν την αινεσιν αυτου. ¹³Πλην ταχεως ελησμονησαν τα εργα αυτου· δεν περιεμειναν την βουλην αυτου. ¹⁴Αλλ' επεθυμησαν επιθυμιαν εν τη ερημω, και επειρασαν τον Θεον εν τη ανυδρω. ¹⁵Και εδωκεν εις αυτους την αιτησιν αυτων· απεστειλεν ομως εις αυτους νοσον θανατηφορον. ¹⁶Εφθονησαν ετι τον Μωυσην εν τω στρατοπεδω και τον Ααρων τον αγιον του Κυριου. ¹⁷Η γη ηνοιξε και κατεπτε τον Δαθαν, και εσκεπασε την συναγωγην του Αβειρων· ¹⁸και πυρ εξηφθη εν τη συναγωγη αυτων· η φλοξ κατεκαυσε τους ασεβεις. ¹⁹Κατεσκευασαν μοσχον εν Χωρηβ, και προσεκυνησαν το χωνευτον· ²⁰και μετηλλαξαν την δοξαν αυτων εις ομοιωμα βοος τρωγοντος χορτον. ²¹Ελησμονησαν τον Θεον τον σωτηρα αυτων τον ποιησαντα μεγαλεια εν Αιγυπτω, ²²θαυμασια εν γη Χαμ, φοβερα εν τη Ερυθρα θαλασση. ²³Και ειπε να εξολοθρευση αυτους, αν ο Μωυσης ο εκλεκτος αυτου δεν ιστατο εν τη θραυσει ενωπιον αυτου, δια να αποστρεψη την οργην αυτου, ωστε να μη αφανιση αυτους. ²⁴Κατεφρονησαν ετι την γην την επιθυμητην· δεν επιστευσαν εις τον λογον αυτου· ²⁵και εγογγυσαν εν ταις σκηναις αυτων· δεν εισηκουσαν της φωνης του Κυριου. ²⁶Δια τουτο εσηκωσε την χειρα αυτου κατ' αυτων, δια να καταστρεψη αυτους εν τη ερημω. ²⁷και να στρεψη το σπερμα αυτων μεταξυ των εθνων και να διασκορπιση αυτους εις τους τοπους. ²⁸Και προσεκολληθησαν εις τον Βεελ-φεγωρ, και εφαγον θυσιας νεκρων· ²⁹και παρωξυναν αυτον εν τοις εργοις αυτων, ωστε εφωρμησεν επ' αυτους η πληγη. ³⁰Αλλα σταθεις ο Φινεες εκαμε κρισιν· και η πληγη επαυσε· ³¹και ελογισθη εις αυτον δια δικαιοσυνην, εις γενεαν και γενεαν εως αιωνος. ³²Και παρωξυναν αυτον εν τοις υδασι της αντιλογιας, και επαθε κακως ο Μωυσης δι' αυτους· ³³διоти παρωργισαν το πνευμα αυτου, ωστε ελαλησεν αστοχαστως δια των χειλεων αυτου. ³⁴Δεν εξωλοθρευσαν τα εθνη τα οποια ο Κυριος προσεταξεν εις αυτους· ³⁵αλλ' εσμιχθησαν μετα των εθνων και εμαθον τα εργα αυτων· ³⁶και ελατρευσαν τα γλυπτα αυτων, τα οποια εγειναν παγεις εις αυτους· ³⁷και εθυσιασαν τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων εις τα δαιμονια· ³⁸Και εχυσαν αιμα αθων, το αιμα των υιων αυτων και των θυ-

γατερων αυτων τους οποιους εθυσιασαν εις τα γλυπτα της Χανααν· και εμιανθη η γη εξ αιματων. ³⁹Και εμολυνθησαν με τα εργα αυτων, και επορνευσαν με τας πραξεις αυτων. ⁴⁰Δια τουτο η οργη του Κυριου εξηφθη κατα του λαου αυτου, και εβδελυχθη την κληρονομιαν αυτου, ⁴¹Και παρεδωκεν αυτους εις τας χειρας των εθνων· και εκυριευσαν αυτους οι μισουντες αυτους. ⁴²Και εθλιψαν αυτους οι εχθροι αυτων, και εταπεινωθησαν υπο τας χειρας αυτων. ⁴³Πολλακις ελυτρωσεν αυτους, αλλ' αυτοι παρωργισαν αυτον με τας βουλας αυτων· διο εταπεινωθησαν δια την ανομιαν αυτων. ⁴⁴Πλην επεβλεψεν επι την θλιψιν αυτων, οτε ηκουσε την κραυγην αυτων· ⁴⁵και ενεθυμηθη την προς αυτους διαθηκην αυτου και μετεμεληθη κατα το πληθος του ελεους αυτου. ⁴⁶Και εκαμεν αυτους να ευρωσιν ελεος ενωπιον παντων των αιχμαλωτισαντων αυτους. ⁴⁷Σωσον ημας, Κυριε ο Θεος ημων, και συναγαγε ημας απο των εθνων, δια να δοξολογωμεν το ονομα σου το αγιον και να καυχωμεθα εις την αινεσιν σου. ⁴⁸Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, απο του αιωνος και εως του αιωνος· και ας λεγη πας ο λαος, Αμην. Αλληλουια.

107 Δοξολογειτε τον Κυριον, διοτι ειναι αγαθος, διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ²Ας λεγωσιν ουτως οι λελυτρωμενοι του Κυριου, τους οποιους ελυτρωσεν εκ χειρος του εχθρου· ³και συναγαγεν αυτους εκ των χωρων, απο ανατολης και δυσews απο βορρα και απο νοτου. ⁴Περιεπλανωντο εν τη ερημω, εν οδω ανυδρω· ουδε ευρισκον πολιν δια κατοικησιν. ⁵Ησαν πεινωντες και διψωντες· η ψυχη αυτων απεκαμμεν εν αυτοις. ⁶Τοτε εβοησαν προς τον Κυριον εν τη θλιψει αυτων· και ηλευθερωσεν αυτους απο των αναγκων αυτων. ⁷Και ωδηγησεν αυτους δι' ευθειας οδου, δια να υπαγωσιν εις πολιν κατοικιας. ⁸Ας υμνολογωσιν εις τον Κυριον τα ελεη αυτου και τα θαυμασια αυτου τα προς τους υιους των ανθρωπων· ⁹Διοτι εχορτασε ψυχην διψωσαν, και ψυχην πεινωσαν ενεπλησεν απο αγαθων. ¹⁰Τους καθημενους εν σκοτει και σκια θανατου, τους δεδεμενους εν θλιψει και εν σιδηρω· ¹¹διοτι ηπειθησαν εις τα λογια του Θεου και την βουλην του Υψιστου κατεφρονησαν· ¹²δια τουτο εταπεινωσε την καρδιαν αυτων εν κοπω· επεσον, και δεν υπηρχεν ο βοηθων. ¹³Τοτε εβοησαν προς τον Κυριον εν τη θλιψει αυτων, και εσωσεν αυτους απο των αναγκων αυτων· ¹⁴εξηγαγεν αυτους εκ του σκοτους και εκ της σκιας του θανατου και τα δεσμα αυτων συνετριψεν. ¹⁵Ας υμνολογωσιν εις τον Κυριον τα ελεη αυτου και τα θαυμασια αυτου τα προς τους υιους των ανθρωπων· ¹⁶διοτι συνετριψε πυλας χαλκιναις και μοχλους σιδηρους κατεκοψεν. ¹⁷Οι αφρονες βασανιζονται δια τας παραβασεις αυτων και δια τας ανομιας αυτων. ¹⁸Παν φαγητον βδελυτταται η ψυχη αυτων, και πλησιαζουσιν εως των πυλων του θανατου. ¹⁹Τοτε βοωσι προς τον Κυριον εν τη θλιψει αυτων, και σωζει αυτους απο των αναγκων αυτων· ²⁰αποστελλει τον λογον αυτου

και ιατρευει αυτους και ελευθερονει απο της φθορας αυτων. ²¹Ας υμνολογωσιν εις τον Κυριον τα ελεη αυτου, και τα θαυμασια αυτου τα προς τους υιους των ανθρωπων. ²²και ας θυσιαζωσι θυσιας αινεσεως και ας κηρυττωσι τα εργα αυτου εν αγαλλιασει. ²³Οι καταβαινοντες εις την θαλασσαν με πλοια, καμνοντες εργασιας εν υδασι πολλοις, ²⁴αυτοι βλεπουσι τα εργα του Κυριου και τα θαυμασια αυτου τα γινομενα εις τα βαθη. ²⁵Διοτι προσταζει, και εγειρεται ανεμος καταιγιδος, και υφονει τα κυματα αυτης. ²⁶Αναβαινουσιν εως των ουρανων και καταβαινουσιν εως των αβυσσων· η ψυχη αυτων τηκεται υπο της συμφορας. ²⁷Σειονται και κλονιζονται ως ο μεθυων, και πασα η σοφια αυτων χανεται. ²⁸Τοτε κραζουσι προς τον Κυριον εν τη θλιψει αυτων, και εξαγει αυτους απο των αναγκων αυτων. ²⁹Κατασιγαζει την ανεμοζαλην, και σιωπωσι τα κυματα αυτης. ³⁰Και ευφρανονται, διοτι ησυχασαν· και οδηγει αυτους εις τον επιθυμητον λιμενα αυτων. ³¹Ας υμνολογωσιν εις τον Κυριον τα ελεη αυτου και τα θαυμασια αυτου τα προς τους υιους των ανθρωπων. ³²και ας υφονωσιν αυτον εν τη συναξει του λαου, και εν τω συνεδριω των πρεσβυτερων ας αινωσιν αυτον. ³³Μεταβαλλει ποταμους εις ερημον και πηγας υδατων εις ξηρασιαν. ³⁴την καρποφορον γην εις αλμυραν, δια την κακιαν των κατοικουντων εν αυτη. ³⁵Μεταβαλλει την ερημον εις λιμνας υδατων και την ξηραν γην εις πηγας υδατων. ³⁶Και εκει κατοικιζει τους πεινωντας, και συγκροτουσι πολεις εις κατοικησιν. ³⁷και σπειρουσιν αγρους και φυτευουσιν αμπελωνας, οτινες καμνουσι καρπους γεννηματος. ³⁸Και ευλογει αυτους, και πληθυνονται σφοδρα, και δεν ολιγοστευει τα κτηνη αυτων. ³⁹Ολιγοστευουσιν ομως επειτα και ταπεινονονται, απο της στενοχωριας, της συμφορας και του πονου. ⁴⁰Επιχει καταφρονησιν επι τους αρχοντας και καμνει αυτους να περιπλανωνται εν ερημω αβατω. ⁴¹Τον δε πενητα υφονει απο της πτωχειας και καθιστα ως ποιμνια τας οικογενειας. ⁴²Οι ευθεις βλεπουσι και ευφρανονται· πασα δε ανομια θελει εμφραξει το στομα αυτης. ⁴³Οστις ειναι σοφος ας παρατηρη ταυτα· και θελουσιν εννοησει τα ελεη του Κυριου.

108«Ωιδη Ψαλμου του Δαβιδ.» Ετοιμη ειναι η καρδια μου, Θεε· θελω φαλλει και θελω ψαλμωδει εν τη δοξη μου. ²Εξεγερθητι, ψαλτηριον, και κιθαρα· θελω εξεγερθη το πρωι. ³Θελω σε επαινεσει, Κυριε, μεταξυ λαων, και θελω ψαλμωδει εις σε μεταξυ εθνων· ⁴διοτι εμεγαλυθη εως των ουρανων το ελεος σου και εως των νεφελων η αληθεια σου. ⁵Υψωθητι, Θεε, επι τους ουρανους· και η δοξα σου ας ηναι εφ' ολην την γην· ⁶δια να ελευθερωνωνται οι αγαπητοι σου· σωσον δια της δεξιας σου και επακουσον μου. ⁷Ο Θεος ελαλησεν εν τω αγιαστηριω αυτου· θελω χαιρει, θελω μοιρασει την Συχημ και την κοιλαδα Σοκχωθ θελω διαμετρησει. ⁸Εμου ειναι ο Γαλααδ, εμου ο Μανασσης· ο μεν Εφραιμ ειναι η δυναμις της κεφαλης μου· ο δε Ιουδας ο νομοθετης μου·

⁹Ο Μωαβ ειναι η λεκανη του πλυσιματος μου· επι τον Εδωμ θελω ριφει το υποδημα μου· θελω αλαλαξει επι την Παλαιστινην. ¹⁰Τις θελει με φερει εις την περιτετειχισμενην πολιν; τις θελει με οδηγησει εως Εδωμ; ¹¹ουχι συ, Θεε, ο απορριψας ημας; και δεν θελεις εξελθει, Θεε, μετα των στρατευματων ημων; ¹²Βοηθησον ημας απο της θλιψεως, διοτι ματαια ειναι η παρα των ανθρωπων σωτηρια. ¹³Δια του Θεου θελομεν καμει ανδραγαθιας· και αυτος θελει καταπατησει τους εχθρους ημων.

109«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Θεε της αινεσεως μου, μη σιωπησης· ²διοτι στομα ασεβους και στομα δολιου ηνοιχθησαν επ' εμε· ελαλησαν κατ' εμου με γλωσσαν ψευδη· ³και με λογουσ μισους με περιεκυκλωσαν και με επολεμησαν αναιτιως. ⁴Αντι της αγαπης μου ειναι αντιδικιοι εις εμε· εγω δε προσευχομαι. ⁵Και ανταπεδωκαν εις εμε κακον αντι καλου, και μισος αντι της αγαπης μου. ⁶Καταστησον ασεβη επ' αυτον· και διαβολος ας στεκη εκ δεξιων αυτου. ⁷Όταν κρινηται, ας εξελθη καταδεδικασμενος· και η προσευχη αυτου ας γεινη εις αμαρτιαν. ⁸Ας γεινωσιν αι ημεραι αυτου ολιγαι· αλλος ας λαβη την επισκοπην αυτου. ⁹Ας γεινωσιν οι υιοι αυτου ορφανοι και η γυνη αυτου χηρα. ¹⁰Και ας περιπλανωνται παντοτε οι υιοι αυτου και ας γεινωσιν επαιται, και ας ζητωσιν εκ των ερειπιων αυτων. ¹¹Ας παγιδευση ο δανειστης παντα τα υπαρχοντα αυτου· και ας διαρπασωσιν οι ξενοι τους κοπους αυτου. ¹²Ας μη υπαρχη ο ελεων αυτον, και ας μη ηναι ο οικτειρων τα ορφανα αυτου. ¹³Ας εξολοθρευθωσιν οι εκγονοι αυτου· εν τη επερχομενη γενεα ας εξαλειφθη το ονομα αυτων. ¹⁴Ας ελθη εις ενθυμησιν ενωπιον του Κυριου η ανομια των πατερων αυτου· και η αμαρτια της μητρος αυτου ας μη εξαλειφθη. ¹⁵Ας ηναι παντοτε ενωπιον του Κυριου, δια να εκκοψη απο της γης το μνημοσυνον αυτων. ¹⁶Διοτι δεν ενεθυμηθη να καμη ελεος· αλλα κατετρεξεν ανθρωπον πενητα και πτωχον, δια να θανατωση τον συντετριμμενον την καρδιαν. ¹⁷Επειδη ηγαπησε καταραν, ας ελθη επ' αυτον· επειδη δεν ηθελησεν ευλογιαν, ας απομακρυνθη απ' αυτου. ¹⁸Επειδη ενεδυθη καταραν ως ιματιον αυτου, ας εισελθη ως υδωρ εις τα εντοσθια αυτου και ως ελαιον εις τα οστα αυτου. ¹⁹Ας γεινη εις αυτον ως το ιματιον, το οποιον ενδυεται και ως η ζωνη, την οποια παντοτε περιζωννυται. ²⁰Αυτη ας ηναι των αντιδικων μου η αμοιβη παρα του Κυριου, και των λαλωντων κακα κατα της ψυχης μου. ²¹Αλλα συ, Κυριε Θεε, ενεργησον μετ' εμου δια το ονομα σου· επειδη ειναι αγαθον το ελεος σου, λυτρωσον με. ²²Διοτι πτωχος και πενης ειμαι, και η καρδια μου ειναι πεπληρωμενη εντος μου. ²³Παρηλθον ως σκια, οταν εκκλινη εκτιναζομαι ως η ακρις. ²⁴Τα γονατα μου ητονησαν απο της νηστειας και η σαρξ μου εξεπεσεν απο του παχους αυτης. ²⁵Και εγω εγεινα ονειδος εις αυτους· οτε με ειδον, εκινησαν τας κεφαλας αυτων. ²⁶Βοηθησον μοι, Κυριε ο Θεος μου· σωσον με κατα το ελεος σου· ²⁷και ας γνωρι-

σωσιν οτι η χειρ σου ειναι τουτο· οτι συ, Κυριε, εκαμες αυτο. ²⁸ Αυτοι θελουσι καταρασθαι, συ δε θελεις ευλογει· θελουσι σηκωθη, πλην θελουσι καταισχυνη· ο δε δουλος σου θελει ευφραινεσθαι. ²⁹ Ας ενδυθωσιν εντροπην οι αντιδικοι μου· και ας φορεσωσιν ως επενδυμα την αισχυνην αυτων. ³⁰ Θελω δοξολογει σφοδρα τον Κυριον δια του στοματος μου, και εν μεσω πολλων θελω υμνολογει αυτον· ³¹ Διοτι ισταται εν τη δεξια του πτωχου, δια να λυτρονη αυτον εκ των καταδικαζοντων την ψυχην αυτου.

110 «Ψαλμος του Δαβιδ.» Ειπεν ο Κυριος προς τον Κυριον μου, Καθου εκ δεξιων μου, εωσου θεσω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου. ² Εκ της Σιων θελει εξαποστειλει ο Κυριος την ραβδον της δυναμεως σου· κατακυριευε εν μεσω των εχθρων σου. ³ Ο λαος σου θελει εισθαι προθυμος εν τη ημερα της δυναμεως σου, εν τω μεγαλοπρεπει αγιαστηριω αυτου· οι νεοι σου θελουσιν εισθαι εις σε ως δροσος, η εξερχομενη εκ της μητρας της αυγης. ⁴ Ωμοσεν ο Κυριος και δεν θελει μεταμεληθη, συ εισαι ιερευς εις τον αιωνα κατα την ταξιν Μελχισεδεκ. ⁵ Ο Κυριος ο εκ δεξιων σου θελει συντριψει βασιλεις εν τη ημερα της οργης αυτου. ⁶ Θελει κρινει εν τοις εθνεσι· θελει γεμισει την γην πτωματων· θελει συντριψει κεφαλην δεσποζοντος επι πολλων τοπων. ⁷ Θελει πιει εκ του χειμαρρου εν τη οδω αυτου· δια τουτο θελει υψωσει κεφαλην.

111 Αινειτε τον Κυριον. Θελω εξυμνει τον Κυριον εν ολη καρδια, εν βουλη ευθεων και εν συναξει. ² Μεγαλα τα εργα του Κυριου, εξηκριβωμενα υπο παντων των ηδυνωμενων εις αυτα. ³ Ενδοξον και μεγαλοπρεπες το εργον αυτου, και η δικαιοσυνη αυτου μενει εις τον αιωνα. ⁴ Αξιομνημονευτα εκαμε τα θαυμασια αυτου· ελεημων και οικτιρων ειναι ο Κυριος. ⁵ Εδωκε τροφην εις τους φοβουμενους αυτον· θελει ενθυμεισθαι διαπαντος την διαθηκην αυτου. ⁶ Ανηγγειλε προς τον λαον αυτου την δυναμιν των εργαων αυτου, δια να δωση εις αυτους κληρονομιαν εθνων. ⁷ Τα εργα των χειρων αυτου ειναι αληθεια και κρισις· αληθιναι πασαι αι εντολαι αυτου· ⁸ εστερεωμενα εις τον αιωνα του αιωνος, πεποιημενα εν αληθεια και ευθυτητι. ⁹ Απεστειλε λυτρωσιν προς τον λαον αυτου· διωρισε την διαθηκην αυτου εις τον αιωνα· αγιον και φοβερον το ονομα αυτου. ¹⁰ Αρχη σοφιας φοβος Κυριου· παντες οι πραττοντες αυτας εχουσι συνεσιν καλην· η αινεσις αυτου μενει εις τον αιωνα.

112 Αινειτε τον Κυριον. Μακαριος ο ανθρωπος ο φεβουμενος τον Κυριον· εις τας εντολας αυτου ηδυνεται σφοδρα. ² Το σπερμα αυτου θελει εισθαι δυνατον εν τη γη· η γενεα των ευθεων θελει ευλογηθη· ³ Αγαθα και πλουτη θελουσιν εισθαι εν τω οικω αυτου, και η δικαιοσυνη αυτου μενει εις τον αιωνα. ⁴ Φως ανατελλει εν τω σκοτει δια τους ευθεις· ειναι ελεημων και οικτιρ-

μων και δικαιος. ⁵ Ο καλος ανθρωπος ελεει και δανειζει· οικονομει ταπραγματα αυτου εν κρισει. ⁶ Βεβαιως δεν θελει ποτε κλονισθη· εις μνημοσυνον αιωνιον θελει εισθαι ο δικαιος. ⁷ Απο κακης φημης δεν θελει φοβηθη· η καρδια αυτου ειναι στερεα, ελπιζουσα επι τον Κυριον. ⁸ Εστηριγμενη ειναι η καρδια αυτου· δεν θελει φοβηθη, εωσου ιδη την εκδικησιν επι τους εχθρους αυτου. ⁹ Εσχορπισεν, εδωκεν εις τους πενητας· η δικαιοσυνη αυτου μενει εις τον αιωνα· το κερας αυτου θελει υψωθη εν δοξη. ¹⁰ Ο ασεβης θελει ιδει και θελει οργισθη· θελει τριξει τους οδοντας αυτου και θελει αναλυθη· η επιθυμια των ασεβων θελει απολεσθη.

113 Αινειτε τον Κυριον. Αινειτε, δουλοι του Κυριου, αινειτε το ονομα του Κυριου. ² Ειη το ονομα Κυριου ευλογημενον απο του νυν και εως του αιωνος. ³ Απο ανατολων ηλιου εως δυσμων αυτου, ας αινηται το ονομα του Κυριου. ⁴ Ο Κυριος ειναι υψηλος επι παντα τα εθνη· επι τους ουρανοους ειναι η δοξα αυτου. ⁵ Τις ως Κυριος ο Θεος ημων; ο κατοικων εν υψηλοις· ⁶ Ο συγκαταβαινων δια να επιβλεπη τα εν τω ουρανω και τα εν τη γη· ⁷ ο εγειρων απο του χωματος τον πτωχον και απο της κοπριας ανυψων τον πενητα, ⁸ δια να καθιση αυτον μετα των αρχοντων, μετα των αρχοντων του λαου αυτου· ⁹ ο κατοικιζων την στειραν εν οικω, μητερα ευφραينوμενην εις τεκνα. Αλληλουια.

114 Οτε εξηλθεν ο Ισραηλ εξ Αιγυπτου, ο οικος του Ιακωβ εκ λαου βαρβαρου, ² Ο Ιουδας εγεινεν αγιος αυτου, ο Ισραηλ δεσποτεια αυτου. ³ Η θαλασσα ειδε και εφυγεν· ο Ιορδανης εστραφη εις τα οπισω· ⁴ τα ορη εσκιρτησαν ως κριοι, οι λοφοι ως αρνια. ⁵ Τι σοι συνεβη, θαλασσα, οτι εφυγες; και συ, Ιορδανη, οτι εστραφης εις τα οπισω; ⁶ τα ορη, οτι εσκιρτησατε ως κριοι; και οι λοφοι, ως αρνια; ⁷ Τρεμε, γη, απο προσωπου του Κυριου, απο προσωπου του Θεου του Ιακωβ· ⁸ οστις μετεβαλε την πετρην εις λιμνας υδατων, τον σκληρον βραχον εις πηγας υδατων.

115 Μη εις ημας, Κυριε, μη εις ημας, αλλ' εις το ονομα σου δος δοξαν, δια το ελεος σου, δια την αληθειαν σου. ² Δια τι να ειπωσι τα εθνη, και που ειναι ο Θεος αυτων; ³ Αλλ' ο Θεος ημων ειναι εν τω ουρανω· παντα οσα ηθελησεν εποιησε. ⁴ Τα ειδωλα αυτων ειναι αργυριον και χρυσιον, εργα χειρων ανθρωπων· ⁵ Στομα εχουσι και δεν λαλουσιν· οφθαλμους εχουσι και δεν βλεπουσιν· ⁶ ωτα εχουσι και δεν ακουουσι· μυκτηρας εχουσι και δεν οσφραινονται· ⁷ Χειρας εχουσι και δεν ψηλαφωσι· ποδας εχουσι και δεν περιπατουσιν· ουδε ομιλουσι δια του λαρυγγος αυτων. ⁸ Ομοιοι αυτων ας γεινωσιν οι ποιουντες αυτα, πας ο ελπιζων επ' αυτα. ⁹ Ο Ισραηλ ηλπισεν επι Κυριον· αυτος ειναι βοηθος και ασπις αυτων. ¹⁰ Ο οικος του Ααρων ηλπισεν επι Κυριον· αυτος ειναι βοηθος και ασπις αυτων. ¹¹ Οι φοβουμενοι τον Κυριον ηλπισαν επι

Κυριον· αυτος ειναι βοηθος και ασπισ αυτων. ¹²Ο Κυριος μας ενεθυμηθη· θελει ευλογει, θελει ευλογει τον οικον Ισραηλ· θελει ευλογει τον οικον Ααρων. ¹³Θελει ευλογει τους φοβουμενους τον Κυριον, τους μικρους μετα των μεγαλων. ¹⁴Ο Κυριος θελει αυξησει υμας, υμας και τα τεκνα υμων. ¹⁵σεις εισθε οι ευλογημενοι του Κυριου, του ποιησαντος τον ουρανον και την γην. ¹⁶Οι ουρανοι των ουρανων ειναι του Κυριου, την δε γην εδωκεν εις τους υιους των ανθρωπων. ¹⁷Οι νεκροι δεν θελουσιν αινεσει τον Κυριον, ουδε παντες οι καταβαινοντες εις τον τοπον της σιωπης· ¹⁸αλλ' ημεις θελομεν ευλογει τον Κυριον, απο του νυν και εως του αιωνος. Αλληλουια.

116Χαιρω οτι ο Κυριος εισηκουσε της φωνης μου, των δεησεων μου· ²οτι εκλινε το ωτιον αυτου προς εμε· και ενοσω ζω, θελω επικαλεισθαι αυτον. ³Πονοι θανατου με περιεκυκλωσαν, και στενοχωριαι του αδου με ευρηκαν· θλιψιν και πονον απηνητησα. ⁴Και επεκαλεσθη τον ονομα του Κυριου· ω Κυριε, λυτρωσον την ψυχην μου. ⁵Ελεημων ο Κυριος και δικαιος· και ευσπλαγχνος ο Θεος ημων. ⁶Ο Κυριος φυλαττει τους απλους· εταλαιπωρηθη, και με εσωσεν. ⁷Επιστρεψον, ψυχη μου, εις την αναπαυσιν σου, διοτι ο Κυριος σε ευηργετησε. ⁸Διοτι ελυτρωσας την ψυχην μου εκ θανατου, τους οφθαλμους μου απο δακρυων, τους ποδας μου απο ολισθηματος. ⁹Θελω περιπατει ενωπιον του Κυριου εν γη ζωντων. ¹⁰Επιστευσα, δια τουτο ελαλησα· εγω ημην σφοδρα τεθλιμμενος· ¹¹εγω ειπα εν τη εκπληξει μου, πας ανθρωπος ειναι ψευστης. ¹²Τι να ανταποδωσω εις τον Κυριον, δια πασας τας ευεργεσιας αυτου τας προς εμε; ¹³θελω λαβει το ποτηριον της σωτηριας και θελω επικαλεσθη το ονομα του Κυριου. ¹⁴Τας ευχας μου θελω αποδωσει εις τον Κυριον, τωρα ενωπιον παντος του λαου αυτου. ¹⁵Πολυτιμος ενωπιον του Κυριου ο θανατος των οσιων αυτου. ¹⁶Ναι, Κυριε διοτι ειμαι δουλος σου· ειμαι δουλος σου, υιος της δουλης σου· συ ελυσας τα δεσμα μου. ¹⁷Εις σε θελω θυσιασει θυσιαν αινεσεως και το ονομα του Κυριου θελω επικαλεσθη. ¹⁸Τας ευχας μου θελω αποδωσει εις τον Κυριον, τωρα εμπροσθεν παντος του λαου αυτου· ¹⁹εν ταις αυλαις του οικου του Κυριου, εν μεσω σου, Ιερουσαλημ. Αλληλουια.

117Αινειτε τον Κυριον, παντα τα εθνη· δοξολογειτε αυτον, παντες οι λαοι· ²Διοτι το ελεος αυτου ειναι μεγα εφ' ημας· και η αληθεια του Κυριου μενει εις τον αιωνα. Αλληλουια.

118Δοξολογειτε τον Κυριον, διοτι ειναι αγαθος, διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ²Ας ειπη τωρα ο Ισραηλ, οτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ³Ας ειπη τωρα ο οικος Ααρων, οτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ⁴Ας ειπωσι τωρα οι φοβουμενοι τον Κυριον, οτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα. ⁵Εν θλιψει επεκαλεσθη τον Κυριον· ο Κυριος μου υπηκουσε, δους ευρυ-

χωριαν. ⁶Ο Κυριος ειναι υπερ εμου· δεν θελω φοβηθη· τι να μοι καμη ανθρωπος; ⁷Ο Κυριος ειναι υπερ εμου μεταξυ των βοηθουντων με· και εγω θελω ιδει την εκδικησιν επι τους εχθρους μου. ⁸Καλλιον να ελπιζη τις επι Κυριον, παρα να θαρρη επ' ανθρωπον. ⁹Καλλιον να ελπιζη τις επι Κυριον, παρα να θαρρη επ' αρχοντας. ¹⁰Παντα τα εθνη με περιεκυκλωσαν· αλλ' εν τω ονοματι του Κυριου θελω κατατροπωσει αυτους. ¹¹Με περιεκυκλωσαν, ναι, με περιεκυκλωσαν πανταχοθεν· αλλ' εν τω ονοματι του Κυριου θελω κατατροπωσει αυτους. ¹²Με περιεκυκλωσαν ως μελισσαι· εσβεσθησαν ως πυρ ακανθων· διοτι εν τω ονοματι του Κυριου θελω κατατροπωσει αυτους. ¹³Με ωθησας δυνατα δια να πεσω· αλλ' ο Κυριος με εβοηθησε. ¹⁴Δυναμις μου και υμνος ειναι ο Κυριος, και εγεινεν εις εμε σωτηρια. ¹⁵Φωνη αγαλλιασεως και σωτηριας ειναι εν σκηναις δικαιων· η δεξια του Κυριου καμνει κατορθωματα. ¹⁶Η δεξια του Κυριου υψωθη· η δεξια του Κυριου καμνει κατορθωματα. ¹⁷Δεν θελω αποθανει αλλα θελω ζησει και θελω διηγεισθαι τα εργα του Κυριου. ¹⁸Αυστηρωσ με επαιδευσεν ο Κυριος, αλλα δεν με παρεδωκεν εις θανατον. ¹⁹Ανοιξατε εις εμε τας πυλας της δικαιοσυνης· θελω εισελθει εις αυτας και θελω δοξολογησει τον Κυριον. ²⁰Αυτη ειναι η πυλη του Κυριου· οι δικαιοι θελουσιν εισελθει εις αυτην. ²¹Θελω σε δοξολογει, διοτι μου επηκουσας και εγεινες εις εμε σωτηρια. ²²Ο λιθος, τον οποιον απεδοκιμασαν οι οικοδομουντες, ουτος εγεινε κεφαλη γωνιας· ²³παρα Κυριου εγεινεν αυτη και ειναι θαυμαστη εν οφθαλμοις ημων. ²⁴Αυτη ειναι η ημερα, την οποιαν εκαμεν ο Κυριος· ας αγαλλιασθωμεν και ας ευφρανθωμεν εν αυτη. ²⁵Ω Κυριε, σωσον, δεομαι· ω Κυριε, ευοδωσον, δεομαι. ²⁶Ευλογημενος ο ερχομενος εν ονοματι Κυριου· σας ευλογησαμεν εκ του οικου του Κυριου. ²⁷Ο Θεος ειναι ο Κυριος και εδειξε φως εις ημας· φερετε την θυσιαν δεδεμενην με σχοινια εως των κερατων του θυσιαστηριου. ²⁸Συ εισαι ο Θεος μου, και θελω σε δοξολογει· ο Θεος μου, θελω σε υψονει. ²⁹Δοξολογειτε τον Κυριον, διοτι ειναι αγαθος, διοτι το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα.

119«Αλεφ.» Μακαριοι οι αμωμοι εν οδω· οι περιπατουντες εν τω νομω του Κυριου· ²Μακαριοι οι φυλαττοντες τα μαρτυρια αυτου, οι εκζητουντες αυτον εξ ολης καρδιας· ³αυτοι βεβαιως δεν πραττουσιν ανομιαν· εν ταις οδοις αυτου περιπατουσι. ⁴Συ προσεταξας να φυλαττωνται ακριβως αι εντολαι σου. ⁵Ειθε να κατευθυνωνται αι οδοι μου, δια να φυλαττω τα διαταγματα σου ⁶Τοτε δεν θελω αισχυνηθ, οταν επιβλεπω εις παντα τα προσταγματα σου. ⁷Θελω σε δοξολογει εν ευθυτητι καρδιας, οταν μαθω τας κρισεις της δικαιοσυνης σου. ⁸Τα διαταγματα σου θελω φυλαττει· μη με εγκαταλιπησ ολοκληρωσ. ⁹«Βεθ.» Τινι τροπω θελει καθαριζει ο νεος την οδον αυτου; φυλαττων τους λογους σου. ¹⁰Εξ ολης της καρδιας μου σε εξεζητησα· με μη αφησης να αποπλανηθω απο των προσταγματων σου. ¹¹Εν τη καρ-

δια μου εφυλαξα τα λογια σου, δια να μη αμαρτανω εις σε. ¹²Ευλογητος εισαι, Κυριε· διδαξον με τα διαταγματα σου. ¹³Δια των χειλεων μου διηγηθην πασας τας κρισεις του στοματος σου. ¹⁴Εν τη οδω των μαρτυριων σου ευφρανθη, ως δια παντα τα πλουτη. ¹⁵Εις τας εντολας σου θελω μελετα, και εις τας οδους σου θελω νατενιζει. ¹⁶Εις τα διαταγματα σου θελω εντρυφα· δεν θελω λησμονησει τους λογους σου. ¹⁷«Γιμελ.» Ανταμειφον τον δουλον σου· ουτω θελω ζησει, και θελω φυλαξει τον λογον σου. ¹⁸Ανοιξον τους οφθαλμους μου, και θελω βλεπει τα θαυμασια τα εκ του νομου σου. ¹⁹Παροικος ειμαι εγω εν τη γη· μη κρυφης απ' εμου τα προσταγματα σου. ²⁰Η ψυχη μου λιποθυμει εκ του ποθου τον οποιον εχω εις τας κρισεις σου παντοτε. ²¹Συ επετιμησας τους επικαταρατους υπερηφανους, τους εκκλινοντας απο των προσταγματων σου. ²²Σηκωσον απ' εμου το ονειδος και την καταφρονησιν· διоти εφυλαξα τα μαρτυρια σου. ²³Αρχοντες τωοντι εκαθισαν και ελαλουν εναντιον μου· αλλ' ο δουλος σου εμελετα εις τα διαταγματα σου. ²⁴Τα μαρτυρια σου βεβαιως ειναι η τρυφη μου και οι συμβουλοι μου. ²⁵«Δαλεθ.» Η ψυχη μου εκολληθη εις το χωμα· ζωοποιησον με κατα τον λογον σου. ²⁶Εφανερωσα τας οδους μου, και μου εισηκουσας· διδαξον με τα διαταγματα σου. ²⁷Καμε με να εννω την οδον των εντολων σου, και θελω μελετα εις τα θαυμασια σου. ²⁸Η ψυχη μου τηρεται υπο θλιψεως· στερεωσον με κατα τον λογον σου. ²⁹Απομακρυνον απ' εμου την οδον του ψευδους, και χαρισον μοι τον νομον σου. ³⁰Την οδον της αληθειας εξελεξα· προ οφθαλμων μου εθεσα τας κρισεις σου. ³¹Προσεκολληθη εις τα μαρτυρια σου· Κυριε, μη με καταισχυνης. ³²Την οδον των προσταγματων σου θελω τρεχει, οταν πλατυνης την καρδιαν μου. ³³«Ε.» Διδαξον με, Κυριε, την οδον των διαταγματων σου, και θελω φυλαττει αυτην μεχρι τελους. ³⁴Συνετισον με, και θελω φυλαττει τον νομον σου· ναι, θελω φυλαττει αυτον εν ολη καρδια. ³⁵Οδηγησον με εις την οδον των προσταγματων σου· διotti ευφρανομαι εις αυτην. ³⁶Κλινον την καρδιαν μου εις τα μαρτυρια σου και μη εις πλεονεξια. ³⁷Αποστρεφον τους οφθαλμους μου απο του να βλεπωσι ματαιοτητα· ζωοποιησον με εν τη οδω σου. ³⁸Εκτελεσον τον λογον σου προς τον δουλον σου, οστις ειναι δεδομενος εις τον φοβον σου. ³⁹Αφαιρεσον το ονειδος μου, το οποιον φοβουμαι· διotti αι κρισεις σου ειναι αγαθαι. ⁴⁰Ιδου, επεθυμησα τας εντολας σου· ζωοποιησον με δια της δικαιοσυνης σου. ⁴¹«Βαου.» Και ας ελθη επ εμε το ελεος σου, Κυριε, και η σωτηρια σου κατα τον λογον σου. ⁴²Τοτε θελω αποκριθη προς τον ονειδιζοντα με· διotti ελπιζω επι τον λογον σου. ⁴³Και μη αφαιρεσης ολοτελως απο του στοματος μου τον λογον της αληθειας· διotti ηλπισα επι τας κρισεις σου. ⁴⁴Και θελω φυλαττει τον νομον σου διαπαντος, εις τον αιωνα του αιωνος. ⁴⁵Και θελω περιπατει εν ευρυχωρια· διotti εξεζητησα τας εντολας σου. ⁴⁶Και θελω ομιλει περι των μαρτυριων σου εμπροσθεν βασιλεων, και δεν θελω αι-

σχυνη. ⁴⁷Και θελω εντρυφα εις τα προσταγματα σου, τα οποια ηγαπησα. ⁴⁸Και θελω υψονει τας χειρας μου προς τα προσταγματα σου, τα οποια ηγαπησα· και θελω μελετα εις τα διαταγματα σου. ⁴⁹«Ζαιν.» Ενθυμηθητι τον λογον τον προς τον δουλον σου, εις τον οποιον με επηλπισας. ⁵⁰Αυτη ειναι η παρηγορια μου εν τη θλιψει μου, οτι ο λογος σου με εξωοποιησεν. ⁵¹Οι υπερηφανοι με εχλευαζον σφοδρα· αλλ' εγω απο του νομου σου δεν εξεκλινα. ⁵²Ενεθυμηθη τας απ' αιωνος κρισεις σου, Κυριε, και παρηγορηθη. ⁵³Φρικη με κατελαβεν εξ αιτιας των ασεβων, των εγκαταλειποντων τον νομον σου. ⁵⁴Τα διαταγματα σου υπηρξαν εις εμε ψαλμωδια εν τω οικω της παροιικιας μου. ⁵⁵Ενεθυμηθη εν νυκτι το ονομα σου, Κυριε· και εφυλαξα τον νομον σου. ⁵⁶Τοτο εγεινεν εις εμε, διotti εφυλαξα τας εντολας σου. ⁵⁷«Χεθ.» συ, Κυριε, μερις μου εισαι· ειπα να φυλαξω τους λογους σου. ⁵⁸Παρεκαλεσα το προσωπον σου εν ολη καρδια· ελεησον με κατα τον λογον σου. ⁵⁹Διελογισθη τας οδους μου και εστρεψα τους ποδας μου εις τα μαρτυρια σου. ⁶⁰Εσπευσα και δεν εβραδυνα να φυλαξω τα προσταγματα σου. ⁶¹Στιφη ασεβων με περιεκυκλωσαν· αλλ' εγω δεν ελησμονησα τον νομον σου. ⁶²Το μεσονυκτιον εγειρομαι δια να σε δοξολογω δια τας κρισεις της δικαιοσυνης σου. ⁶³Εγω ειμαι μετοχος παντων των φοβουμενων σε και φυλαττοντων τας εντολας σου. ⁶⁴Η γη, Κυριε, ειναι πληρης του ελεους σου· διδαξον με τα διαταγματα σου. ⁶⁵«Τεθ.» Συ, Κυριε, ευηργετησας τον δουλον σου κατα τον λογον σου. ⁶⁶Διδαξον με φρονησιν και γνωσιν· διotti επιστευσα εις τα προσταγματα σου. ⁶⁷Πριν ταλαιπωρηθω, εγω επλανωμη· αλλα τωρα εφυλαξα τον λογον σου. ⁶⁸Συ εισαι αγαθος και αγαθοποιος· διδαξον με τα διαταγματα σου. ⁶⁹Οι υπερηφανοι επλεξαν κατ' εμου ψευδος· αλλ' εγω εν ολη καρδια θελω φυλαττει τας εντολας σου. ⁷⁰Η καρδια αυτων επηξεν ως παχος· αλλ' εγω εντρυφω εις τον νομον σου. ⁷¹Καλον εγεινεν εις εμε οτι εταλαιπωρηθη, δια να μαθω τα διαταγματα σου. ⁷²Ο νομος του στοματος σου ειναι καλυτερος εις εμε, υπερ χιλιαδας χρυσιου και αργυριου. ⁷³«Ιωδ.» Αι χειρες σου με εκαμαν και με επλασαν· συνετισον με, και θελω μαθει τα προσταγματα σου. ⁷⁴Οι φοβουμενοι σε θελουσι με ιδει και ευφρανθη, διotti ηλπισα επι τον λογον σου. ⁷⁵Γνωριζω, Κυριε, οτι αι κρισεις σου ειναι δικαιοσυνη, και οτι πιστως με εταλαιπωρησας. ⁷⁶Ας με παρηγορηση, δεομαι, το ελεος σου, κατα τον λογον σου τον προς τον δουλον σου. ⁷⁷Ας ελθωσιν επ' εμε οι οικτιρμοι σου, δια να ζω· διotti ο νομος σου ειναι η τρυφη μου. ⁷⁸Ας αισχυνησιν οι υπερηφανοι, διotti ζητουςιν αδικως να με ανατρεψωσιν· αλλ' εγω θελω μελετα εις τας εντολας σου. ⁷⁹Ας επιστρεψωσιν εις εμε οι φοβουμενοι σε, και οι γνωριζοντες τα μαρτυρια σου. ⁸⁰Ας ηναι η καρδια μου αμωμος εις τα διαταγματα σου, δια να μη αισχυνηθω. ⁸¹«Καφ.» Λιποθυμει η ψυχη μου δια την σωτηριαν σου· επι τον λογον σου ελπιζω. ⁸²Οι οφθαλμοι μου απεκαμον δια τον λογον σου, λεγοντες, Ποτε θελεις με παρη-

γορησει; ⁸³Διοτι εγεινα ως ασκος εν τω καπνω· αλλα τα διαταγματα σου δεν ελησμονησα. ⁸⁴Ποσαι ειναι αι ημεραι του δουλου σου; ποτε θελεις καμει κρισιν εναντιον των καταδιωκοντων με; ⁸⁵Οι υπερηφανοι, οι εναντιοι του νομου σου, εσκαφαν εις εμε λακκουσ. ⁸⁶Παντα τα προσταγματα σου ειναι αληθεια· αδικως με κατατρεχουσι· βοηθησον μοι. ⁸⁷Παρ' ολιγον με κατεστρεψαν εις την γην· αλλ' εγω δεν εγκατελιπον τας εντολας σου. ⁸⁸Ζωοποιησον με κατα το ελεος σου· και θελω φυλαξει τα μαρτυρια του στοματος σου. ⁸⁹«Λαμεδ.» Εις τον αιωνα, Κυριε, διαμενει ο λογος σου εν τω ουρανω· ⁹⁰η αληθεια σου εις γενεαν και γενεαν· εθεμελιωσας την γην, και διαμενει. ⁹¹Κατα τας διαταξεις σου διαμενουσιν εως της σημερον, διοτι τα συμπαντα ειναι δουλοι σου. ⁹²Εαν ο νομος σου δεν ητο η τρυφη μου, τοτε ηθελον χαθη εν τη θλιψει μου. ⁹³Εις τον αιωνα δεν θελω λησμονησει τας εντολας σου, διοτι εν αυταις με εξωοποιησας. ⁹⁴Σος ειμαι εγω· σωσον με· διοτι τας εντολας σου εξεζήτησα. ⁹⁵Οι ασεβεις με περιεμενον δια να με αφανισωσιν· αλλ' εγω θελω προσεχει εις τα μαρτυρια σου. ⁹⁶Εις πασαν τελειότητα ειδον οριον· αλλ' ο νομος σου ειναι πλατυς σφοδρα. ⁹⁷«Μεμ.» Ποσον αγαπω τον νομον σου· ολην την ημεραν ειναι μελετη μου. ⁹⁸Δια των προσταγματων σου με εκαμες σοφωτερον των εχθρων μου, διοτι ειναι παντοτε μετ' εμου. ⁹⁹Ειμαι συνετωτερος παντων των διδασκοντων με· διοτι τα μαρτυρια σου ειναι μελετη μου. ¹⁰⁰Ειμαι συνετωτερος των γεροντων· διοτι εφυλαξα τας εντολας σου. ¹⁰¹Απο πασης οδου πονηρας εκωλυσα τους ποδας μου, δια να φυλαξω τον λογον σου. ¹⁰²Απο των κρισεων σου δεν εξεκλινα· διοτι συ με εδιδασξας. ¹⁰³Ποσον γλυκεις ειναι οι λογοι σου εις τον ουρανισκον μου· ειναι υπερ μελι εις το στομα μου. ¹⁰⁴Εκ των εντολων σου εγεινα συνετος· δια τουτο εμισησα πασαν οδον ψευδους. ¹⁰⁵«Νουν.» Λυχνος εις τους ποδας μου ειναι ο λογος σου και φως εις τας τριβους μου. ¹⁰⁶Ωμοσα και θελω εμμενει να φυλαττω τας κρισεις της δικαιοσυνης σου. ¹⁰⁷Εταλαιπωρηθην σφοδρα· Κυριε, ζωοποιησον με κατα τον λογον σου. ¹⁰⁸Προσδεξαι, δεομαι, τας προαιρετικας προσφορας του στοματος μου, Κυριε· και διδαξον με τας κρισεις σου. ¹⁰⁹Η ψυχη μου ειναι παντοτε εν κινδυνω· τον νομον σου ομως δεν ελησμονησα. ¹¹⁰Οι ασεβεις εστησαν εις εμε παγιδα· αλλ' εγω απο των εντολων σου δεν εξεκλινα. ¹¹¹Τα μαρτυρια σου εκληρονομησα εις τον αιωνα· διοτι ταυτα ειναι η αγαλλιασις της καρδιας μου. ¹¹²Εκλινα την καρδιαν μου εις το να καμνω τα διαταγματα σου παντοτε μεχρι τελους. ¹¹³«Σαμεχ.» Εμισησα τους διεστραμμενους στοχασμους· τον δε νομον σου ηγαπησα. ¹¹⁴Συ εισαι η σκεπη μου και η ασπις μου· επι τον λογον σου ελπιζω. ¹¹⁵Απομακρυνθητε απ' εμου οι πονηρευομενοι· διοτι θελω φυλαττει τα προσταγματα του Θεου μου. ¹¹⁶Υποστηριζε με κατα τον λογον σου και θελω ζη· και μη με καταισχυνης εις την ελπιδα μου. ¹¹⁷Υποστηριζε με και θελω σωθη· και θελω προσεχει διαπαντος εις τα

διαταγματα σου. ¹¹⁸Συ κατεπατησας παντας τους εκκλινοντας απο των διαταγματων σου· διοτι ματαια ειναι η δολιοτης αυτων. ¹¹⁹Αποσκυβαλιζεις παντας τους πονηρους της γης· δια τουτο ηγαπησα τα μαρτυρια σου. ¹²⁰Εφριξεν η σαρξ μου απο του φοβου σου, και απο των κρισεων σου εφοβηθη. ¹²¹«Νγαιν.» Εκαμα κρισιν και δικαιοσυνην· μη με παραδωσης εις τους αδικουντας με. ¹²²Γενου εγγυητης του δουλου σου εις καλον· ας μη με καταθλιψωσιν οι υπερηφανοι. ¹²³Οι οφθαλμοι μου απεκαμον δια την σωτηριαν σου και δια τον λογον της δικαιοσυνης σου. ¹²⁴Καμε μετα του δουλου σου κατα το ελεος σου και διδαξον με τα διαταγματα σου. ¹²⁵Δουλος σου ειμαι εγω· συνετισον με, και θελω γνωρισει τα μαρτυρια σου. ¹²⁶Καιρος ειναι δια να ενεργηση ο Κυριος· ηκυρωσαν τον νομον σου. ¹²⁷Δια τουτο ηγαπησα τα προσταγματα σου υπερ χρυσιον, και υπερ χρυσιον καθαρον. ¹²⁸Δια τουτο εγνωρισα ορθας πασας τας εντολας σου περι παντος πραγματος· και εμισησα πασαν οδον ψευδους. ¹²⁹«Πε.» Θαυμαστα ειναι τα μαρτυρια σου· δια τουτο εφυλαξεν αυτα η ψυχη μου. ¹³⁰Η φανερωσις των λογων σου φωτιζει· συνετιζει τους απλους. ¹³¹Ηνοιξα το στομα μου και ανεστεναξα· διοτι επεθυμησα τα προσταγματα σου. ¹³²Επιβλεψον επ' εμε και ελεησον με, καθως συνειθιζεις προς τους αγαπωντας το ονομα σου. ¹³³Στερεωσον τα βηματα μου εις τον λογον σου· και ας μη με κατακυριευση μηδεμια ανομια. ¹³⁴Λυτρωσον με απο καταδυναστειας ανθρωπων, και θελω φυλαττει τας εντολας σου. ¹³⁵Επιφανον το προσωπον σου επι τον δουλον σου, και διδαξον με τα διαταγματα σου. ¹³⁶Ρυακας υδατων κατεβιβασαν οι οφθαλμοι μου, επειδη δεν φυλαττουσι τον νομον σου. ¹³⁷«Τσαδε.» Δικαιος εισαι, Κυριε, και ευθειαι αι κρισεις σου. ¹³⁸Τα μαρτυρια σου, τα οποια διεταξας, ειναι δικαιοσυνη και υπερτατη αληθεια. ¹³⁹Ο ζηλος μου με κατεφαγε, διοτι ελησμονησαν τους λογους σου οι εχθροι μου. ¹⁴⁰Ο λογος σου ειναι κεκαθαρισμενος σφοδρα· δια τουτο ο δουλος σου αγαπα αυτον. ¹⁴¹Μικρος ειμαι και εξουδενωμενος· δεν ελησμονησα ομως τας εντολας σου. ¹⁴²Η δικαιοσυνη σου ειναι δικαιοσυνη εις τον αιωνα, και ο νομος σου αληθεια. ¹⁴³Θλιψεις και στενοχωριαι με ευρηκαν· τα προσταγματα σου ομως ειναι η χαρα μου. ¹⁴⁴Τα μαρτυρια σου ειναι δικαιοσυνη εις τον αιωνα· συνετισον με και θελω ζησει. ¹⁴⁵«Κοφ.» Εκραξα εν ολη καρδια· ακουσον μου, Κυριε, και θελω φυλαξει τα διαταγματα σου. ¹⁴⁶Εκραξα προς σε· σωσον με, και θελω φυλαξει τα μαρτυρια σου. ¹⁴⁷Προελαβον την αυγην και εκραξα· ηλπισα επι τον λογον σου. ¹⁴⁸Οι οφθαλμοι μου προλαμβανουσι τας νυκτοφυλακας, δια να μελετω εις τον λογον σου. ¹⁴⁹Ακουσον της φωνης μου κατα το ελεος σου· ζωοποιησον με, Κυριε, κατα την κρισιν σου. ¹⁵⁰Επλησιασαν οι ακολουθουντες την πονηριαν· εξεκλιναν απο του νομου σου. ¹⁵¹Συ, Κυριε, εισαι πλησιον, και παντα τα προσταγματα σου ειναι αληθεια. ¹⁵²Προ πολλου εγνωρισα εκ των μαρτυριων σου, οτι εις τον αιωνα εθεμελιωσας αυτα. ¹⁵³«Ρεσ.» Ιδε την

θλιψιν μου και ελευθερωσον με· διοτι δεν ελησμονησα τον νομον σου. ¹⁵⁴Δικασον την δικην μου και λυτρωσον με· ζωοποιησον με κατα τον λογον σου. ¹⁵⁵Μακρην απο ασεβων η σωτηρια· διοτι δεν εκζητουσι τα διαταγματα σου. ¹⁵⁶Μεγαλοι οι οικτιρμοι σου, Κυριε· ζωοποιησον με κατα τας κρισεις σου. ¹⁵⁷Πολλοι ειναι οι καταδικωντες με και οι θλιβοντες με· αλλ' απο των μαρτυριων σου δεν εξεκλινα. ¹⁵⁸Ειδον τους παραβατας και εταραχθην· διοτι δεν εφυλαξαν τον λογον σου. ¹⁵⁹Ιδε ποσον αγαπω τας εντολας σου· Κυριε, ζωοποιησον με κατα το ελεος σου. ¹⁶⁰Το κεφαλαιον του λογου σου ειναι η αληθεια· και εις τον αιωνα μενουσι πασαι αι κρισεις της δικαιοσυνης σου. ¹⁶¹«Σχιν.» Αρχοντες με κατεδιωξαν αναιτιως· αλλ' η καρδια μου τρεμει απο του λογου σου. ¹⁶²Αγαλλομαι εις τον λογον σου, ως ο ευρισκων λαφυρα πολλα. ¹⁶³Μισω και βδελυττομαι το ψευδος· τον νομον σου αγαπω. ¹⁶⁴Επτακις της ημερας σε αινω, δια τας κρισεις της δικαιοσυνης σου. ¹⁶⁵Ειρηνην πολλην εχουσιν οι αγαπωντες τον νομον σου· και εις αυτους δεν υπαρχει προσκομμα. ¹⁶⁶Ηλπισα επι την σωτηριαν σου, Κυριε· και επραξα τα προσταγματα σου. ¹⁶⁷Εφυλαξεν η ψυχη μου τα μαρτυρια σου· και ηγαπησα αυτα σφοδρα. ¹⁶⁸Εφυλαξα τας εντολας σου και τα μαρτυρια σου· διοτι πασαι αι οδοι μου ειναι ενωπιον σου. ¹⁶⁹«Ταυ.» Ας πλησιαση η κραυγη μου ενωπιον σου, Κυριε· συνειτισον με κατα τον λογον σου. ¹⁷⁰Ας ελθη η δεησις μου ενωπιον σου· λυτρωσον με κατα τον λογον σου. ¹⁷¹Τα χειλη μου θελουσι προφερει υμνον, οταν με διδαξης τα διαταγματα σου. ¹⁷²Η γλωσσα μου θελει λαλει τον λογον σου· διοτι παντα τα προσταγματα σου ειναι δικαιοσυνη. ¹⁷³Ας ηναι η χειρ σου εις βοηθειαν μου· διοτι εξελεξα τας εντολας σου. ¹⁷⁴Επεθυμησα την σωτηριαν σου, Κυριε· και ο νομος σου ειναι τρυφη μου. ¹⁷⁵Ας ζηση η ψυχη μου και θελει σε αινει· και αι κρισεις σου ας με βοηθωσι. ¹⁷⁶Περιεπλανηθην ως προβατον απολωλος· ζητησον τον δουλόν σου· διοτι δεν ελησμονησα τα προσταγματα σου.

120«Ωιδη των Αναβαθμων.» Εν τη θλιψει μου εκραξα προς τον Κυριον, και εισηκουσε μου. ²Κυριε, λυτρωσον την ψυχη μου απο χειλεων ψευδων, απο γλωσσης δολιας. ³Τι θελει σοι δωσει η τι θελει σοι προσθεσει, η δολια γλωσσα; ⁴Τα ηκονημενα βελη του δυνατου, μετα ανθρακων αρκευθου. ⁵Ουαι εις εμε, διοτι παροικω εν Μεσεχ, κατοικω εν ταις σκηναις του Κηδαρ· ⁶Πολυν καιρον κατωκησεν η ψυχη μου μετα των μισουντων την ειρηνην. ⁷Εγω αγαπω την ειρηνην· αλλ' οταν ομιλω, αυτοι ετοιμαζονται δια πολεμον.

121«Ωιδη των Αναβαθμων.» Υψωνω τους οφθαλμους μου προς τα ορη· ποθεν θελει ελθει η βοηθεια μου; ²Η βοηθεια μου ερχεται απο του Κυριου, του ποιησαντος τον ουρανον και την γην. ³Δεν θελει αφησει να κλονισθη ο πους σου· ουδε θελει νυσταξει ο φυλαττων σε. ⁴Ιδου, δεν θελει νυσταξει ουδε θελει αποκοιμηθη, ο φυλαττων

τον Ισραηλ. ⁵Ο Κυριος ειναι ο φυλαξ σου· ο Κυριος ειναι η σκεπη σου εκ δεξιων σου. ⁶Την ημεραν ο ηλιος δεν θελει σε βλαψει, ουδε η σεληνη την νυκτα. ⁷Ο Κυριος θελει σε φυλαττει απο παντος κακου· θελει φυλαττει την ψυχη σου. ⁸Ο Κυριος θελει φυλαττει την εξοδον σου και την εισοδον σου, απο του νυν και εως του αιωνος.

122«Ωιδη των Αναβαθμων, του Δαβιδ.» Ευφρανθηγη οτε μοι ειπον, Ας υπαγωμεν εις τον οικον του Κυριου· ²Οι ποδες ημων θελουσιν ιστασθαι εν ταις πυλαις σου, Ιερουσαλημ· ³Ιερουσαλημ, η ωκοδομημενη ως πολις σνηρμοσμενη ομου. ⁴Εκει αναβαινουσιν αι φυλαι, αι φυλαι του Κυριου, κατα το διατεταγμενον εις τον Ισραηλ, δια να δοξολογησωσι το ονομα του Κυριου. ⁵Διοτι εκει ετεθησαν θρονοι δια κρισιν, οι θρονοι του οικου του Δαβιδ. ⁶Ζητειτε την ειρηνην της Ιερουσαλημ· ας ευτυχωσιν οι αγαπωντες σε. ⁷Ας ηναι ειρηνη εις τα τειχη σου, αφθονια εις τα παλατια σου. ⁸Ενεκεν των αδελφων μου και των πλησιον μου, θελω λεγει τωρα, Ειρηνη εις σε· ⁹ενεκεν του οικου Κυριου του Θεου ημων, θελω ζητει το καλον σου.

123«Ωιδη των Αναβαθμων.» Υψωσα τους οφθαλμους μου προς σε τον κατοικουντα εν ουρανοισ. ²Ιδου, καθως οι οφθαλμοι των δουλων ατενιζουσιν εις την χειρα των κυριων αυτων, καθως οι οφθαλμοι της δουλης εις την χειρα της κυριας αυτης, ουτως οι οφθαλμοι ημων προς Κυριον τον Θεον ημων, εωσου ελεηση ημας. ³Ελεησον ημας, Κυριε, ελεησον ημας διοτι εχορτασθημεν σφοδρα απο εξουδενωσεως. ⁴Καθ' υπερβολην εχορτασθη η ψυχη ημων απο της υβρεως των τρυφωντων, απο της εξουδενωσεως των υπερηφανων.

124«Ωιδη των Αναβαθμων, του Δαβιδ.» Αν δεν ητο ο Κυριος μεθ' ημων, ας ειπη τωρα ο Ισραηλ· ²αν δεν ητο ο Κυριος μεθ' ημων, οτε εσηκωθησαν ανθρωποι εφ' ημας, ³ζωντας ηθελον μας καταπειε τοτε, ενω ο θυμος αυτων εφλεγετο εναντιον ημων· ⁴Τοτε τα υδατα ηθελον μας καταποντισει, ο χειμαρρος ηθελε περασει επανωθεν της ψυχης ημων· ⁵τοτε τα υδατα τα επηρμενα ηθελον περασει επανωθεν της ψυχης ημων. ⁶Ευλογητος Κυριος, οστις δεν παρεδωκεν ημας θηραμα εις τους οδοντας αυτων. ⁷Η ψυχη ημων ελυτρωθη ως πτηνον απο της παγιδος των θηρευτων· η παγισ συνετριβη, και ημεις ελυτρωθημεν. ⁸Η βοηθεια ημων ειναι εν τω ονοματι του Κυριου, του ποιησαντος τον ουρανον και την γην.

125«Ωιδη των Αναβαθμων.» Οι πεποιθοτες επι Κυριον ειναι ως το ορος Σιων, το οποιον δεν θελει σαλευθη εις τον αιωνα διαμενει. ²Καθως η Ιερουσαλημ κυκλονεται υπο των ορειων, ουτως ο Κυριος κυκλονει τον λαον αυτου απο του νυν και εως του αιωνος. ³Διοτι δεν θελει διαμενει η ραβδος της ασεβειας επι τον κληρον των δικαιων, δια να μη εκτεινωσιν οι δικαιοι τας χειρας αυ-

των εις την ανομιαν. ⁴Αγαθοποιησον, Κυριε, τους αγαθους και τους ευθεις την καρδιαν. ⁵Τους δε εκκλινοντας εις τας σχολιας οδους των, ο Κυριος θελει απαγαγει αυτους μετα των εργαζομενων την ανομιαν. Ειρηνη επι τον Ισραηλ.

126 «Ωιδη των Αναβαθμων.» Οτε ο Κυριος επανεφερε τους αιχμαλωτους της Σιων, ημεθα ως οι ονειρευομενοι. ²Τοτε ενεπλησθη το στομα ημων απο γελωτος και η γλωσσα ημων απο αγαλλιασεως· τοτε ελεγον μεταξυ των εθνων, Μεγαλεια εκαμε δι' αυτους ο Κυριος. ³Μεγαλεια εκαμεν ο Κυριος δι' ημας· ενεπλησθημεν χαρας. ⁴Επιστρεψον, Κυριε, τους αιχμαλωτους ημων, ως τους χειμαρρους εν τω νοτω. ⁵Οι σπειροντες μετα δακρυων εν αγαλλιασει θελουσι θερισει. ⁶Οστις εξερχεται και κλαιει, βασταζων σπορον πολυτιμον, ουτος βεβαιως θελει επιστρεφει εν αγαλλιασει, βασταζων τα χειροβολα αυτου.

127 «Ωιδη των Αναβαθμων, του Σολομωντος.» Εαν ο Κυριος δεν οικοδομηση οικον, εις ματην κοπιαζουσιν οι οικοδομουντες αυτον· εαν ο Κυριος δεν φυλαξη πολιν, εις ματην αγρυπνει ο φυλαττων. ²Ματαιον ειναι εις εσας να σηκονησθε πρωι, να πλαγιαζητε αργα, τρωγοντες τον αρτον του κοπου· ο Κυριος βεβαιως διδει υπνον εις τον αγαπητον αυτου. ³Ιδου, κληρονομια παρα του Κυριου ειναι τα τεκνα· μισθος αυτου ο καρπος της κοιλιας. ⁴Καθως ειναι τα βελη εν τη χειρι του δυνατου, ουτως οι υιοι της νεοτητος. ⁵Μακαριος ο ανθρωπος, οστις εγεμισε την βελθηκηνη αυτου εκ τουτων· οι τοιουτοι δεν θελουσι καταισχυνηθι, οταν λαλωσι μετα των εχθρων εν τη πυλη.

128 «Ωιδη των Αναβαθμων.» Μακαριος πας ο φοβουμενος τον Κυριον, ο περιπατων εν ταις οδοις αυτου. ²Διοτι θελεις τρωγει απο του κοπου των χειρων σου· μακαριος θελεις εισθαι, και ευτυχια εις σε. ³Η γυνη σου θελει εισθαι ως αμπελος ευκαρπος εις τα πλαγια της οικιας σου· οι υιοι σου ως νεοφυτα ελαιων κυκλω της τραπεζης σου. ⁴Ιδου, ουτω θελει ευλογηθι ο ανθρωπος ο φοβουμενος τον Κυριον. ⁵Ο Κυριος θελει σε ευλογησει εκ της Σιων, και θελεις ιδει το καλον της Ιερουσαλημ πασας τας ημερας της ζωης σου· ⁶και θελεις ιδει υιους των υιων σου· ειρηνη επι τον Ισραηλ.

129 «Ωιδη των Αναβαθμων.» Πολλακις με επολεμησαν εκ νεοτητος μου, ας ειπη τωρα ο Ισραηλ· ²Πολλακις με επολεμησαν εκ νεοτητος μου· αλλα δεν υπερισχυσαν εναντιον μου. ³Οι γεωργοι ηροτριασαν επι των νωτων μου· εσυραν μακρα τα αυλακια αυτων. ⁴Αλλα δικαιος ο Κυριος· κατεκοψε τα σχοινια των ασεβων. ⁵Ας αισχυνηθωσι και ας στραφωσιν εις τα οπισω παντες οι μισουντες την Σιων. ⁶Ας γεινωσιν ως ο χορτος των δωματων, οστις πριν εκριζωθη ξηραινεται· ⁷απο του οποιου δεν

γεμιζει ο θεριστης την χειρα αυτου, ουδε ο δενων τα χειροβολα τον κολπον αυτου· ⁸ωστε οι διαβαται δεν θελουσιν ειπει, Ευλογια Κυριου εφ' υμας· σας ευλογουμεν εν ονοματι Κυριου.

130 «Ωιδη των Αναβαθμων.» Εκ βαθων εκραξα προς σε, Κυριε. ²Κυριε, εισακουσον της φωνης μου· ας ηναι τα ωτα σου προσεκτικα εις την φωνην των δεησεων μου. ³Εαν, Κυριε, παρατηρησης ανομιαν, Κυριε, τις θελει δυνηθη να σταθη; ⁴Παρα σοι ομως ειναι συγχωρησις, δια να σε φοβωνται. ⁵Προσεμεινα τον Κυριον, προσεμεινεν η ψυχη μου, και ηλπισα επι τον λογον αυτου. ⁶Η ψυχη μου προσμενει τον Κυριον, μαλλον παρα τους προσμενοντας την αυγην, ναι, τους προσμενοντας την αυγην. ⁷Ας ελπιζη ο Ισραηλ επι τον Κυριον· διοτι παρα τω Κυριω ειναι ελεος, και λυτρωσις πολλη παρ' αυτω· ⁸και αυτος θελει λυτρωσει τον Ισραηλ απο πασων των ανομιων αυτου.

131 «Ωιδη των Αναβαθμων, του Δαβιδ.» Κυριε, δεν υπερηφανευθη η καρδια μου ουδε υψωθησαν οι οφθαλμοι μου· ουδε περιπατω ειςπραγματα μεγαλα και υψηλοτερα υπερ εμε. ²Βεβαιως, υπεταξα και καθησυχασα την ψυχην μου, ως το απογεγαλακτισμενον παιδιον πλησιον της μητρος αυτου· η ψυχη μου ειναι εν εμοι ως απογεγαλακτισμενον παιδιον. ³Ας ελπιζη ο Ισραηλ επι τον Κυριον, απο του νυν και εως του αιωνος.

132 «Ωιδη των Αναβαθμων.» Ενθυμηθητι, Κυριε, τον Δαβιδ, και παντας τους αγωνας αυτου· ²πως ωμοσε προς τον Κυριον και εκαμεν ευχην εις τον ισχυρον Θεον του Ιακωβ· ³Δεν θελω εισελθει υπο την στεγην του οικου μου, δεν θελω αναβη εις την κλινην της στρωμνης μου, ⁴δεν θελω δωσει υπνον εις τους οφθαλμους μου, νυσταγμα εις τα βλεφαρα μου, ⁵εωσου ευρω τοπον δια τον Κυριον, κατοικιαν δια τον ισχυρον Θεον του Ιακωβ. ⁶Ιδου, ηκουσαμεν περι αυτης εν Εφραθα· ευρηκαμεν αυτην εις τας πεδιαδας του Ιααρ. ⁷Ας εισελθωμεν εις τας σκηνας αυτου· ας προσκυνησωμεν εις το υποποδιον των ποδων αυτου. ⁸Αναστηθι, Κυριε, εις την αναπαυσιν σου, συ και η κιβωτος της δυναμεως σου. ⁹Οι ιερεις σου ας ενδυθωσι δικαιοσυνην, και οι οσιοι σου ας αγαλλωνται. ¹⁰Ενεκεν Δαβιδ του δουλου σου μη αποστρεψης το προσωπον του κεχρισμενου σου. ¹¹Ωμοσεν ο Κυριος αληθειαν προς τον Δαβιδ, δεν θελει αθετησει αυτην, Εκ του καρπου του σωματος σου θελω θεσει επι τον θρονον σου. ¹²Εαν φυλαξωσιν οι υιοι σου την διαθηκην μου, και τα μαρτυρια μου τα οποια θελω διδαξει αυτους, και οι υιοι αυτων θελουσι καθισει διαπαντος επι του θρονου σου. ¹³Διοτι εξελεξεν ο Κυριος την Σιων· ευηρεστηθη να κατοικη εν αυτη. ¹⁴Αυτη ειναι η αναπαυσις μου εις τον αιωνα του αιωνος· ενταυθα θελω κατοικει, διοτι ηγαπησα αυτην. ¹⁵Θελω ευλογησει εν ευλογια τας τροφας αυτης· τους πτωχους αυτης θελω χορτασει αρτον· ¹⁶και τους ιερεις

αυτης θελω ενδυσει σωτηριαν· και οι οσοι αυτης θελουσιν αγαλλεσθαι εν αγαλλιασει. ¹⁷Εκει θελω καμει να βλαστηση κερας εις τον Δαβιδ· ητοιμασα λυχνον δια τον κεχρισμενον μου. ¹⁸Τους εχθρους αυτου θελω ενδυσει αισχυνην· επι δε αυτον θελει ανθει το διαδημα αυτου.

133«Ωιδη των Αναβαθμων, του Δαβιδ.» Ιδου, τι καλον και τι τερπνον, να συγκατοικωσιν εν ομονοια αδελφοι. ²Ειναι ως το πολυτιμον μυρον επι την κεφαλην, το καταβαινον επι τον πωγωνα, τον πωγωνα του Ααρων· το καταβαινον επι το στομιον του ενδυματος αυτου· ³ως η δροσος του Αερμων, η καταβαινουσα επι τα ορη της Σιων· διоти εκει διωρισεν ο Κυριος την ευλογιαν, ζωνη εως του αιωνος.

134«Ωιδη των Αναβαθμων.» Ιδου, ευλογειτε τον Κυριον, παντες οι δουλοι του Κυριου, οι ισταμενοι την νυκτα εν τω οικω του Κυριου. ²Υψωσατε τας χειρας σας εις τα αγια και ευλογειτε τον Κυριον. ³Να σε ευλογηση ο Κυριος εκ Σιων, ο ποιησας τον ουρανον και την γην.

135Αινειτε τον Κυριον. Αινειτε το ονομα του Κυριου· αινειτε, δουλοι του Κυριου, ²Οι ισταμενοι εν τω οικω του Κυριου, εν ταις αυλαις του οικου του Θεου ημων. ³Αινειτε τον Κυριον, διotti αγαθος ο Κυριος· ψαλμωδησατε εις το ονομα αυτου, διotti ειναι τερπνον. ⁴Διotti τον Ιακωβ εξελεξεν εις εαυτον ο Κυριος, τον Ισραηλ εις θησαυρον αυτου. ⁵Διotti εγω εγνωρισα οτι μεγας ο Κυριος· και ο Κυριος ημων ειναι υπερ παντας τους θεους. ⁶Παντα οσα ηθελησεν ο Κυριος εποιησεν, εν τω ουρανω και εν τη γη, εν ταις θαλασσαις και εν πασαις ταις αβυσσοις. ⁷Αναβιβαζει νεφελας απο των εσχατων της γης· καμνει αστραπας δια βροχην· εκβαλλει ανεμους εκ των θησαυρων αυτου. ⁸Οστις επαταξε τα πρωτοκα της Αιγυπτου, απο ανθρωπου εως κτηνους· ⁹εξαπεστειλε σημεια και τερατα εις το μεσον σου, Αιγυπτε, επι τον Φαραω και επι παντας τους δουλους αυτου. ¹⁰Οστις επαταξεν εθνη μεγαλα και απεκτεινε βασιλεις κραταιους· ¹¹τον Σηων, βασιλεα των Αμορραιων, και τον Ωγ, βασιλεα της Βασαν, και πασας τας βασιλειας Χανααν· ¹²και εδωκε την γην αυτων κληρονομιαν, κληρονομιαν εις τον Ισραηλ τον λαον αυτου. ¹³Το ονομα σου, Κυριε, μενει εις τον αιωνα· το μνημοσυνον σου, Κυριε, εις γενεαν και γενεαν. ¹⁴Διotti θελει κρινει ο Κυριος τον λαον αυτου· και τους δουλους αυτου θελει ελεησει. ¹⁵Τα ειδωλα των εθνων ειναι αργυριον και χρυσιον, εργον χειρων ανθρωπου. ¹⁶Στομα εχουσι και δεν λαλουσιν· οφθαλμους εχουσι και δεν βλεπουσιν. ¹⁷Ωτα εχουσι και δεν ακουουσιν· ουδε ειναι πνοη εν τω στοματι αυτων. ¹⁸Ομοιοι αυτων ας γεινωσιν οι ποιουντες αυτα· πας ο ελπίζων επ' αυτα ¹⁹Οικος Ισραηλ, ευλογησατε τον Κυριον· οικος Ααρων, ευλογησατε τον Κυριον· ²⁰οικος Λευι, ευλογησατε τον Κυριον· οι φοβουμενοι τον Κυριον, ευλογησατε τον

Κυριον. ²¹Ευλογητος ο Κυριος εν Σιων, ο κατοικων εν Ιερουσαλημ. Αλληλουια.

136Δοξολογειτε τον Κυριον, διotti ειναι αγαθος, διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ²Δοξολογειτε τον Θεον των θεων· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ³Δοξολογειτε τον Κυριον των κυριων· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ⁴Τον μονον ποιουντα θαυμασια μεγαλα· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ⁵Τον ποιησαντα τους ουρανους εν συνεσει· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ⁶Τον στερεωσαντα την γην επι των υδατων· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ⁷Τον ποιησαντα τους φωστηρας τους μεγαλους· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ⁸τον ηλιον, δια να εξουσιαζη επι της ημερας· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ⁹την σεληνην και τους αστερας, δια να εξουσιαζωσιν επι της νυκτος· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ¹⁰Τον παταξαντα την Αιγυπτον εις τα πρωτοκα αυτης· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ¹¹και εξαγαγοντα τον Ισραηλ εκ μεσου αυτης· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ¹²Εν χειρι κραταια και εν βραχιονι ηπλωμενω· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ¹³Τον διαιρεσαντα την Ερυθραν θαλασσαν εις δυο μερη· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ¹⁴και διαβιβασαντα τον Ισραηλ δια μεσου αυτης· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ¹⁵και καταστρεψαντα τον Φαραω και το στρατευμα αυτου εν τη Ερυθρα θαλασση· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ¹⁶Τον οδηγησαντα τον λαον αυτου εν τη ερημω· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ¹⁷Τον παταξαντα βασιλεις μεγαλους· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ¹⁸και αποκτειναντα βασιλεις κραταιους· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ¹⁹τον Σηων, βασιλεα των Αμορραιων· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ²⁰και τον Ωγ βασιλεα της Βασαν· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ²¹και δοντα την γην αυτην εις κληρονομιαν· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ²²κληρονομιαν εις τον Ισραηλ τον δουλων αυτου· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ²³Τον μνησθεντα ημων εν τη ταπεινωσει ημων· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου· ²⁴και λυτρωσαντα ημας εκ των εχθρων ημων· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ²⁵Τον διδοντα τροφην εις πασαν σαρκα· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου. ²⁶Δοξολογειτε τον Θεον του ουρανου· διotti εις τον αιωνα το ελεος αυτου.

137Επι των ποταμων Βαβυλωνος, εκει εκαθισαμεν και εκλαυσαμεν, οτε ενεθυμηθημεν την Σιων. ²Επι τας ιτεας εν μεσω αυτης εκρεμασαμεν τας κιθαρρας ημων. ³Διotti οι αιχμαλωτισαντες ημας εκει εζητησαν παρ' ημων λογους ασματων· και οι ερημωσαντες ημας υμνον, λεγοντες, Ψαλατε εις ημας εκ των ωδων της Σιων. ⁴Πως να ψαλωμεν την ωδην του Κυριου επι ξενης γης; ⁵Εαν σε λησμονησω, Ιερουσαλημ, ας λησμονηση η δεξια μου ⁶Ας κολληθη η γλωσσα μου εις τον ουρανοσκον μου, εαν δεν σε ενθυμωμαι· εαν δεν προταξω την Ιερουσαλημ εις την αρχην της ευφροσυνης μου ⁷Μνησθητι, Κυριε, των

υιων Εδωμ, οιτινες την ημεραν της Ιερουσαλημ ελεγον, Κατεδαφισατε, κατεδαφισατε αυτην εως των θεμελιων αυτης. ⁸Θυγατηρ Βαβυλωνος, η μελλουσα να ερημωθης, μακαριος οστις σοι ανταποδωση την ανταμοιβην των οσα επραξας εις ημας ⁹Μακαριος οστις πιαση και ριψη τα νηπια σου επι την πετραν

138«Ψαλμος του Δαβιδ.» Θελω σε δοξολογησει εν ολη καρδια μου· θελω ψαλμωδησει εις σε εμπροσθεν των θεων. ²Θελω προσκυνησει προς τον ναον τον αγιον σου· και θελω δοξολογησει το ονομα σου δια το ελεος σου και δια την αληθειαν σου· διοτι εμεγαλυνας τον λογον σου υπερ πασαν την φημην σου. ³Καθ' ην ημεραν εκραξα, μου εισηκουσας· με ενισχυσας με δυναμιν εν τη ψυχη μου. ⁴Θελουσι σε δοξολογησει, Κυριε, παντες οι βασιλεις της γης, οταν ακουσωσι τους λογους του στοματος σου· ⁵και θελουσι ψαλλει εν ταις οδοις του Κυριου, οτι μεγαλη η δοξα του Κυριου· ⁶οτι ο Κυριος ειναι υψηλος και επιβλεπει επι τον ταπεινον· τον δε υψηλοφρονα γινωσκει μακροθεν. ⁷Εαν περιπατησω εν μεσω στενοχωριας, θελεις με ζωοποιησει· θελεις εκτεινει την χειρα σου κατα της οργης των εχθρων μου· και η δεξια σου θελει με σωσει. ⁸Ο Κυριος θελει εκτελεσει τα περι εμου· Κυριε, το ελεος σου μενει εις τον αιωνα· τα εργα των χειρων σου μη παραβλεψης.

139«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Κυριε, εδοκιμασας με και με εγνωρισας. ²Συ γνωριζεις το καθισμα μου και την εγερσιν μου· νοεις τους λογισμους μου απο μακροθεν. ³Εξερευνας το περιπατημα μου και το πλαγιασμα μου και πασας τας οδους μου γνωριζεις. ⁴Διοτι και πριν ελθη ο λογος εις την γλωσσαν μου, ιδου, Κυριε, γνωριζεις το παν. ⁵Με περικυκλονεις οπισθεν και εμπροσθεν, και εθεσας επ' εμε την χειρα σου. ⁶Η γνωσις αυτη ειναι υπερθαυμαστος εις εμε· ειναι υψηλη· δεν δυναμαι να φθασω εις αυτην. ⁷Που να υπαγω απο του πνευματος σου; και απο του προσωπου σου που να φυγω; ⁸Εαν αναβω εις τον ουρανον, εισαι εκει· εαν πλαγιασω εις τον αδην, ιδου, συ. ⁹Εαν λαβω τας πτερυγας της αυγης και κατοικησω εις τα εσχατα της θαλασσης, ¹⁰και εκει θελει με οδηγησει η χειρ σου και η δεξια σου θελει με κρατει. ¹¹Εαν ειπω, Αλλα το σκοτος θελει με σκεπασει, και η νυξ θελει εισθαι φως περι εμε· ¹²και αυτο το σκοτος δεν σκεπαζει ουδεν απο σου· και η νυξ λαμπει ως η ημερα· εις σε το σκοτος ειναι ως το φως. ¹³Διοτι συ εμορφωσας τους νεφρους μου· με περιετυλιξας εν τη κοιλια της μητρος μου. ¹⁴Θελω σε υμνει, διοτι φοβερως και θαυμασιως επλασθην· θαυμασια ειναι τα εργα σου· και η ψυχη μου καλλιστα γνωριζει τουτο. ¹⁵Δεν εκρυφθησαν τα οστα μου απο σου, ενω επλαττομην εν τω κρυπτω και διεμορφονομην εν τοις κατωτατοις της γης. ¹⁶Το αδιαμορφωτον του σωματος μου ειδον οι οφθαλμοι σου· και εν τω βιβλιω σου παντα ταυτα ησαν γεγραμμενα, ως και αι ημεραι καθ' ας εσχ-

ματιζοντο, και ενω ουδεν εκ τουτων υπηρχε· ¹⁷ποσον δε πολυτιμοι ειναι εις εμε αι βουλαι σου, Θεε· ποσον εμεγαλυνθη ο αριθμος αυτων. ¹⁸Εαν ηθελον να απαριθμησω αυτας, υπερβαινουσι την αμμον· εξυπνω, και ετι ειμαι μετα σου. ¹⁹Βεβαιως θελεις θανατωσει τους ασεβεις, Θεε· απομακρυνθητε λοιπον απ' εμου, ανδρες αιματων. ²⁰Διοτι λαλουσι κατα σου ασεβως· οι εχθροι σου λαμβανουσι το ονομα σου επι ματαιω. ²¹Μη δεν μισω, Κυριε, τους μισουντας σε; και δεν αγανακτω κατα των επανισταμενων επι σε; ²²Με τελειον μισος μισω αυτους· δια εχθρους εχω αυτους. ²³Δοκιμασον με, Θεε, και γνωρισον την καρδιαν μου· εξετασον με και μαθε τους στοχασμους μου· ²⁴και ιδε, αν υπαρχη εν εμοι οδος ανομιας· και οδηγησον με εις την οδον την αιωνιον.

140«Εις τον πρωτον μουσικον. Ψαλμος του Δαβιδ.» Ελευθερωσον με, Κυριε, απο ανθρωπου πονηρου· λυτρωσον με απο ανθρωπου αδικου· ²Οιτινες διαλογιζονται πονηρα εν τη καρδια· ολην την ημεραν παρατατονται εις πολεμους. ³Ηκονησαν την γλωσσαν αυτων ως οφεως· φαρμακιον ασπιδος ειναι υπο τα χειλη αυτων. Διαψαλμα. ⁴Φυλαξον με, Κυριε, απο χειρων ασεβους· λυτρωσον με απο ανθρωπου αδικου· οιτινες εμηχανεuthσαν να υποσκελισωσι τα διαβηματα μου. ⁵Οι υπερηφανοι εκρυψαν κατ' εμου παγιδα, και με σχοινια ηπλωσαν δικτυα εις την διαβασιν μου· εστησαν δι' εμε βροχια. Διαψαλμα. ⁶Ειπα προς τον Κυριον, Συ εισαι ο Θεος μου· ακροασθητι, Κυριε, της φωνης των δεησεων μου. ⁷Κυριε Θεε, η δυναμις της σωτηριας μου, συ περιεσκεπασας την κεφαλην μου εν ημερα πολεμου. ⁸Μη δωσης, Κυριε, εις τον ασεβη τας επιθυμιας αυτου· μη αφησης να εκτελεσθη ο στοχασμος αυτου, μηποτε υψωθωσι. Διαψαλμα. ⁹Η πονηρια των χειλεων των περικυκλουντων με ας σκεπαση την κεφαλην αυτων. ¹⁰Ανθρακες πεπυρακτωμενοι ας πεσωσιν επ' αυτους· ας ριφθωσιν εις το πυρ, εις λακκουσ βαθεις, δια να μη εγερθωσι πλεον. ¹¹Ανθρωπος κακογλωσσος ας μη στερεωθη επι της γης· η κακια θελει καταδιωξει τον αδικον ανθρωπον, εωσου απολεση αυτον. ¹²Εξευρω οτι ο Κυριος θελει καμει την κρισιν του τεθλιμμενου και την δικην των πτωχων. ¹³Βεβαιως οι δικαιοι θελουσι δοξολογει το ονομα σου· οι ευθεις θελουσι κατοικει εμπροσθεν του προσωπου σου.

141«Ψαλμος του Δαβιδ.» Κυριε, προς σε εκραξα· σπευσον προς εμε· ακροασθητι της φωνης μου, οταν κραζω προς σε. ²Ας κατευθυνθη ενωπιον σου η προσευχη μου ως θυμιαμα· η υψωσις των χειρων μου ας γεινη ως θυσια εσπερινη. ³Βαλε, Κυριε, φυλακην εις το στομα μου· φυλαττε την θυραν των χειλεων μου. ⁴Μη εκκλινης την καρδιαν μου ειςπραγμα πονηρον, ωστε να εκτελω πραξεις ασεβεις μετα ανθρωπων εργαζομενων ανομιαν· μηδε να φαγω απο των εκλεκτων αυτων φαγητων. ⁵Ας με κτυπα ο δικαιος· τουτο θελει εισθαι ελεος· και ας με ελεγχη· τουτο θελει εισθαι μυρον εξαι-

ρετον· δεν θελει βλαψει την κεφαλην μου· διοτι μαλιστα και θελω προσευχεσθαι υπερ αυτων εν ταις συμφοραις αυτων. ⁶Οτε οι αρχηγοι αυτων περιηρχοντο εις τοπους πετωδεις, ηκουσαν τα λογια μου, οτι ησαν γλυκεα. ⁷Τα οστα ημων διασκορπιζονται εν τω στοματι του ταφου, ως οταν τις κοπτη και σχιζη ξυλα επι την γην. ⁸Δια τουτο οι οφθαλμοι μου, Κυριε Θεε, ατενιζουσι προς σε· επι σε ηλπισα· μη καταστρεψης την ψυχην μου. ⁹Φυλαξον με απο της παγιδος, την οποιαν εστησαν δι' εμε, και απο των βροχων των εργαζομενων ανομιαν. ¹⁰Ας πεσωσιν ομου οι ασεβεις εις τα δικτυα αυτων, ενω εγω θελω περασει αβλαβης.

142«Μασχιλ του Δαβιδ· προσευχη οτε ητο εν τω σπηλαιω.» Με την φωνην μου εκραξα προς τον Κυριον· με την φωνην μου προς τον Κυριον εδεηθην. ²Θελω εκχειρι ενωπιον αυτου την δεησιν μου· την θλιψιν μου ενωπιον αυτου θελω απαγγειλει. ³Οτε το πνευμα μου ητο κατατεθλιμμενον εν εμοι, τοτε συ εγνωρισας την οδον μου. Παγιδα εκρυψαν δι' εμε εν τη οδω την οποιαν περιεπατουν. ⁴Εβλεπον εις τα δεξια και παρετηρουν, και δεν υπηρχεν ο γνωριζων με· καταφυγιον εχαθη απ' εμου, δεν υπηρχεν ο εκζητων την ψυχην μου. ⁵Προς σε, Κυριε, εκραξα, και ειπα, συ εισαι η καταφυγη μου, η μερις μου εν γη ζωντων. ⁶Προσεξον εις την φωνην μου, διοτι ταλαιπωρουμαι σφοδρα· ελευθερωσον με εκ των καταδικωντων με, διοτι ειναι δυνατωτεροι μου. ⁷Εξαγαγε εκ φυλακης την ψυχην μου, δια να δοξολογω το ονομα σου. Οι δικαιοι θελουσι με περικυκλωσει, οταν με ανταμειψης.

143«Ψαλμος του Δαβιδ.» Εισακουσον, Κυριε, της προσευχης μου· ακροασθητι των δεησεων μου· αποκριθητι προς εμε κατα την αληθειαν σου, κατα την δικαιοσυνην σου. ²Και μη εισελθης εις κρισιν μετα του δουλου σου· διοτι δεν θελει δικαιωθη ενωπιον σου ουδεις ανθρωπος ζων. ³Διοτι κατεδιωξεν ο εχθρος την ψυχην μου· εταπεινωσεν εως εδαφους την ζωην με εκαθισεν εις σκοτεινους τοπους, ως τους αιωνιους νεκρους. ⁴Δια τουτο το πνευμα μου ειναι κατατεθλιμμενον εν εμοι, και η καρδια μου τεταραχμενη εντος μου. ⁵Ενθυμουμαι τας αρχαιας ημερας· διαλογιζομαι παντα τα εργα σου· μελετω εις τα ποιηματα των χειρων σου. ⁶Εκτεινω προς σε τας χειρας μου· η ψυχη μου σε διψα ως γη ανυδρος, Διαψαλμα. ⁷Ταχεως εισακουσον μου, Κυριε· το πνευμα μου εκλειπει· μη κρυψης το προσωπον σου απ' εμου, και ομοιωθω μετα των καταβαινοντων εις τον λακκον. ⁸Καμε με να ακουσω το πρωι το ελεος σου· διοτι επι σε εθεσα το θαρρος μου· καμε με να γνωρισω την οδον, εις την οποιαν πρεπει να περιπατω· διοτι προς σε υψωσα την ψυχην μου. ⁹Ελευθερωσον με εκ των εχθρων μου, Κυριε· προς σε καταφυγον. ¹⁰Διδαξον με να καμνω το θελημα σου· διοτι συ εισαι ο Θεος μου· το πνευμα σου το αγαθον ας με οδηγηση εις οδον ευθειαν. ¹¹Ενεκεν του

ονοματος σου, Κυριε, ζωοποιησον με· δια την δικαιοσυνην σου εξαγαγε την ψυχην μου εκ της στενοχωριας. ¹²Και δια το ελεος σου εξολοθρευσον τους εχθρους μου, και αφανισον παντας τους θλιβοντας την ψυχην μου· διοτι εγω ειμαι δουλος σου.

144«Ψαλμος του Δαβιδ.» Ευλογητος ο Κυριος, το φρουριον μου, ο διδασκων τας χειρας μου εις πολεμον, τους δακτυλους μου εις μαχην· ²το ελεος μου και το οχυρωμα μου, το υψηλον καταφυγιον μου και ο ελευθερωτης μου· η ασπις μου, επι τον οποιον ηλπισα, οστις υποτασσει τον λαον μου υπ' εμε. ³Κυριε, τι ειναι ο ανθρωπος, και γνωριζεις αυτον; η ο υιος του ανθρωπου, και συλλογιζεσαι αυτον; ⁴Ο ανθρωπος ομοιαζει την ματαιοτητα· αι ημεραι αυτου ειναι ως σκια παρερχομενη. ⁵Κυριε, κλινον τους ουρανους σου και καταβηθι· εγγισον τα ορη, και θελουσι καπνισει. ⁶Αστραφον αστραπην, και θελεις διασκορπισει αυτους· ριψον τα βελη σου, και θελεις εξολοθρευσει αυτους. ⁷Εξαποστειλον την χειρα σου εξ υψους· λυτρωσον με και ελευθερωσον με εξ υδατων πολλων, εκ χειρος των υιων του αλλοτριου, ⁸των οποιων το στομα λαλει ματαιοτητα, και η δεξια αυτων ειναι δεξια ψευδους. ⁹Θεε, ωδην νεαν θελω ψαλλει εις σε· εν ψαλτηριω δεκαχορδω θελω ψαλμωδει εις σε· ¹⁰τον διδοντα σωτηριαν εις τους βασιλεις· τον λυτρονοντα Δαβιδ τον δουλον αυτου απο ρομφαιας πονηρας. ¹¹Λυτρωσον με και ελευθερωσον με απο χειρος των υιων του αλλοτριου, των οποιων το στομα λαλει ματαιοτητα, και η δεξια αυτων ειναι δεξια ψευδους· ¹²δια να ηναι οι υιοι ημων ως νεοφυτα, αυξανοντες εις την νεοτητα αυτων· αι θυγατερες ημων ως ακρογωνιαιοι λιθοι τετορνευμενοι προς στολισμον παλατιου· ¹³Αι αποθηκαι ημων πληρεις, ωστε να διδωσι παν ειδος τροφης· τα προβατα ημων πληθυνομενα εις χιλιαδας και μυριαδας εν τοις αγροις ημων· ¹⁴οι βοες ημων πολυτοκοι· να μη υπαρχη μητε εφοδος εχθρων μητε εξορμησις, μηδε κραυγη εν ταις πλατειαις ημων. ¹⁵Μακαριος ο λαος, οστις ευρισκεται εν τοιαυτη καταστασει μακαριος ο λαος, του οποιου ο Κυριος ειναι ο Θεος αυτου.

145«Αινεσις του Δαβιδ.» Θελω σε υψονει, Θεε μου, βασιλευ· και θελω ευλογει το ονομα σου εις τον αιωνα και εις τον αιωνα. ²Καθ' εκαστην ημεραν θελω σε ευλογει· και θελω αινει το ονομα σου εις τον αιωνα και εις τον αιωνα. ³Μεγας ο Κυριος και αξιυμνητος σφοδρα· και η μεγαλωση αυτου ανεξιχνιαστος. ⁴Γενεα εις γενεαν θελει επαινει τα εργα σου, και τα μεγαλεια σου θελουσι διηγεισθαι. ⁵Θελω λαλει περι της ενδοξου μεγαλοπρεπειας της μεγαλειοτητος σου και περι των θαυμαστων εργαων σου· ⁶και θελουσι λεγει την δυναμιν των φοβερων σου κατορθωματα, και θελω διηγεισθαι την μεγαλωσην σου· ⁷θελουσι διαδιδει την μνημην του πληθους της αγαθοτητος σου, και θελουσιν αλαλαξει την δικαιοσυνην σου. ⁸Ελεημων και οικτιρμων ο Κυριος· μακροθυμος

και πολυελεος. ⁹Αγαθος ο Κυριος προς παντας· και οι οικτιρμοι αυτου επι παντα τα ποιηματα αυτου. ¹⁰Παντα τα ποιηματα σου, Κυριε, θελουσι σε αινει· και οι οσιοι σου θελουσι σε ευλογει. ¹¹Την δοξαν της βασιλειας σου θελουσι κηρυττει και θελουσι διηγεισθαι το μεγαλειον σου. ¹²Δια να γνωστοποιηρωσιν εις τους υιους των ανθρωπων τα μεγαλεια αυτου, και την δοξαν της μεγαλοπρεπειας της βασιλειας αυτου. ¹³Η βασιλεια σου βασιλεια παντων των αιωνων, και η δεσποτεια σου εν παση γενεα και γενεα. ¹⁴Ο Κυριος υποστηριζει παντας τους πτωχους και ανορθοι παντας τους κεκυρωμενους. ¹⁵Οι οφθαλμοι παντων αποβλεπουσι προς σε· και συ διδεις εις αυτους την τροφην αυτων εν καιρω. ¹⁶Ανοιγεις την χειρα σου και χορταινεις την επιθυμιαν παντος ζωντος. ¹⁷Δικαιος ο Κυριος εν πασαις ταις οδοις αυτου και αγαθος εν πασι τοις εργοις αυτου. ¹⁸Ο Κυριος ειναι πλησιον παντων των επικαλουμενων αυτον· παντων των επικαλουμενων αυτον εν αληθεια. ¹⁹Εκπληροι την επιθυμιαν των φοβουμενων αυτον, και της κραυγης αυτων εισακουει και σωζει αυτους. ²⁰Ο Κυριος φυλαττει παντας τους αγαπωντας αυτον· θελει δε εξολοθρευσει παντας τους ασεβεις. ²¹Το στομα μου θελει λαλει την αινεσιν του Κυριου· και πασα σαρξ ας ευλογη το ονομα το αγιον αυτου εις τον αιωνα και εις τον αιωνα.

146 Αινειτε τον Κυριον. Αινει, η ψυχη μου, τον Κυριον. ²Θελω αινει τον Κυριον ενωσω ζω· θελω ψαλμωδει εις τον Θεον μου ενωσω υπαρχω. ³Μη πεποιθατε επ' αρχοντας, επι υιον ανθρωπου, εκ του οποιου δεν ειναι σωτηρια. ⁴Το πνευμα αυτου εξερχεται· αυτος επιστρεφει εις την γην αυτου· εν εκεινη τη ημερα οι διαλογισμοι αυτου αφανιζονται. ⁵Μακαριος εκεινος, του οποιου βοηθος ειναι ο Θεος του Ιακωβ· του οποιου η ελπις ειναι επι Κυριον τον Θεον αυτου· ⁶τον ποιησαντα τον ουρανον και την γην, την θαλασσαν και παντα τα εν αυτοις· τον φυλαττοντα αληθειαν εις τον αιωνα· ⁷τον ποιουντα κρισιν εις τους αδικουμενους· τον διδοντα τροφην εις τους πεινωντας. Ο Κυριος ελευθερονει τους δεσμιους. ⁸Ο Κυριος ανοιγει τους οφθαλμους των τυφλων· ο Κυριος ανορθοι τους κεκυρωμενους· ο Κυριος αγαπα τους δικαιους· ⁹ο Κυριος διαφυλαττει τους ξενους· υπερασπιζεται τον ορφανον και την χηραν, την δε οδον των αμαρτωλων καταστρεφει. ¹⁰Ο Κυριος θελει βασιλευει εις τον αιωνα· ο Θεος σου, Σιων, εις γενεαν και γενεαν. Αλληλουια.

147 Αινειτε τον Κυριον· διοτι ειναι καλον να ψαλλωμεν εις τον Θεον ημων· διοτι ειναι τερπνον, η αινεσις πρεπουσα. ²Ο Κυριος οικοδομει την Ιερουσαλημ· θελει συναξει τους διεσπαρμενους του Ισραηλ. ³Ιατρειει τους συντετριμμενους την καρδιαν και δεινει τας πληγας αυτων. ⁴Αριθμει τα πληθη των αστρων· Καλει τα παντα ονομαστι. ⁵Μεγας ο Κυριος ημων και μεγαλη η δυναμις αυτου· η συνεσις αυτου αμετρητος. ⁶Ο Κυριος υψωνει τους πραους, τους δε ασεβεις ταπεινονει εως εδαφους.

⁷Ψαλατε εις τον Κυριον ευχαριστουντες· ψαλμωδειτε εις τον Θεον ημων εν κιθαρα· ⁸τον σκεπαζοντα τον ουρανον με νεφελας· τον ετοιμαζοντα βροχην δια την γην· τον αναδιδοντα χορτον επι των ορειων· ⁹τον διδοντα εις τα κτηνη την τροφην αυτων και εις τους νεοσσους των κορακων, οιτινες κραζουσι προς αυτον. ¹⁰Δεν χαιρει εις την δυναμιν του ιππου· δεν ηδυνεται εις τους ποδας του ανδρος. ¹¹Ο Κυριος ηδυνεται εις τους φοβουμενους αυτον, εις τους ελπιζοντας επι το ελεος αυτου. ¹²Επαινει, Ιερουσαλημ, τον Κυριον· αινει τον Θεον σου, Σιων. ¹³Διοτι ενεδυναμωσε τους μοχλους των πυλων σου· ηυλογησε τους υιους σου εν μεσω σου. ¹⁴Βαλλει ειρηνην εις τα ορια σου· σε χορταινει με το παχος του σιτου. ¹⁵Αποστελλει το προσταγμα αυτου εις την γην, ο λογος αυτου τρεχει ταχυτατα. ¹⁶Διδει χιονα ως μαλλιον· διασπειρει την παχνην ως στακτην. ¹⁷Ριπτει τον κρυσταλλον αυτου ως κομματια· εμπροσθεν του ψυχους αυτου τις δυναται να σταθη; ¹⁸Αποστελλει τον λογον αυτου και διαλυει αυτα· φουσα τον ανεμον αυτου, και τα υδατα ρεουσιν. ¹⁹Αναγγελλει τον λογον αυτου προς τον Ιακωβ, τα διαταγματα αυτου και τας κρισεις αυτου προς τον Ισραηλ. ²⁰Δεν εκαμεν ουτως εις ουδεν εθνος· ουδε εγνωρισαν τας κρισεις αυτου. Αλληλουια.

148 Αινειτε τον Κυριον. Αινειτε τον Κυριον εκ των ουρανων· αινειτε αυτον εν τοις υψιστοις. ²Αινειτε αυτον, παντες οι αγγελοι αυτου· αινειτε αυτον, πασαι αι δυναμεις αυτου. ³Αινειτε αυτον, ηλιε και σεληνη· αινειτε αυτον, παντα τα αστρα του φωτος. ⁴Αινειτε αυτον, οι ουρανοι των ουρανων, και τα υδατα τα υπερανω των ουρανων. ⁵Ας αινωσι το ονομα του Κυριου· διοτι αυτος προσεταξε, και εκτισθησαν· ⁶και εστερεωσεν αυτα εις τον αιωνα και εις τον αιωνα· εθεσε διαταγμα, το οποιον δεν θελει παρελθει. ⁷Αινειτε τον Κυριον εκ της γης, δρακοντες και πασαι αβυσσοι· ⁸πυρ και χαλαζα, χιων και ατμις, ανεμοστροβιλος, ο εκτελων τον λογον αυτου· ⁹τα ορη και παντα τα βουνα· δενδρα καρποφορα και πασαι κεδροι· ¹⁰τα θηρια και παντα τα κτηνη· ερπετα και πετεινα πτερωτα. ¹¹Βασιλεις της γης και παντες λαοι· αρχοντες και παντες κριται της γης· ¹²νεοι τε και παρθενοι, γεροντες μετα νεωτερων ¹³ας αινωσι το ονομα του Κυριου· διοτι το ονομα αυτου μονου ειναι υψωμενον· ¹⁴Η δοξα αυτου ειναι επι την γην και τον ουρανον· και αυτος υψωσε κερας εις τον λαον αυτου, υμνον εις παντας τους οσιους αυτου, εις τους υιους Ισραηλ, λαον οστις ειναι πλησιον αυτου. Αλληλουια.

149 Αινειτε τον Κυριον. Ψαλατε εις τον Κυριον ωδην νεαν, την αινεσιν αυτου εν τη συναξει των οσιων. ²Ας ευφραινεται ο Ισραηλ εις τον Ποιητην αυτου· οι υιοι της Σιων ας αγαλλωνται εις τον Βασιλεα αυτων. ³Ας αινωσι το ονομα αυτου χοροστατουντες· εν τυμπανω και κιθαρα ας ψαλμωδωσιν εις αυτον. ⁴Διοτι ο Κυριος ευδοκει εις τον λαον αυτου· θελει δοξασει τους πραους εν

σωτηρια. ⁵Οι οσοι θελουσιν αγαλλεσθαι εν δοξη θελουσιν αγαλλεσθαι επι τας κλινας αυτων. ⁶Αι εξυμνησεις του Θεου θελουσιν εισθαι εν τω λαρυγγι αυτων, και ρομφαια διστομος εν τη χειρι αυτων· ⁷δια να καμνωσιν εκδικησιν εις τα εθνη, παιδειαν εις τους λαους· ⁸δια να δεσωσι τους βασιλεις αυτων με αλυσεις· και τους ενδοξους αυτων με δεσμα σιδηρα· ⁹δια να καμωσιν επ' αυτους την γεγραμμενην κρισιν. Η δοξα αυτη θελει εισθαι εις παντας τους οσιους αυτου. Αλληλουια.

150 Αινειτε τον Κυριον. Αινειτε τον Θεον εν τω αγιαστηριω αυτου· αινειτε αυτον εν τω στερεωματι της δυναμεως αυτου. ²Αινειτε αυτον δια τα μεγαλεια αυτου· αινειτε αυτον κατα το πληθος της μεγαλωσυνης αυτου. ³Αινειτε αυτον εν ηχω σαλπιγγος· αινειτε αυτον εν ψαλτηριω και κιθαρα. ⁴Αινειτε αυτον εν τυμπανω και χοροστασια· αινειτε αυτον εν χορδαις και οργανω. ⁵Αινειτε αυτον εν κυμβαλοις ευηχοις· αινειτε αυτον εν κυμβαλοις αλαλαγμου. ⁶Πασα πνοη ας αινη τον Κυριον. Αλληλουια.

Παροιμίες

1 Παροιμιαί Σολομώντος, υιού του Δαβίδ, βασιλέως του Ισραήλ, ²δια να γνωρίση τις σοφίαν και παιδείαν, δια να νοήση λόγους φρονήσεως, ³δια να λαβή διδασκαλίαν συνεσεως, δικαιοσύνης και κρίσεως και ευθυτητος, ⁴δια να δώση νοήσιν εις τους απλους, και εις τον νεον μαθησιν και διαγνώσιν. ⁵Ο σοφος ακουων θελει γεινει σοφωτερος, και ο νοημων θελει αποκτησει επιστημην κυβερνησεως· ⁶ωστε να εννοη παροιμιαν και σκοτεινον λογον, ρησεις σοφων και αιγιματα αυτων. ⁷Αρχη σοφιας φοβος Κυριου· οι αφρονες καταφρονουσι την σοφίαν και την διδασκαλίαν. ⁸Ακουε, υιε μου, την διδασκαλίαν του πατρος σου, και μη απορριψης τον νομον της μητρος σου. ⁹Διοτι ταυτα θελουσιν εισθαι στεφανος χαριτων εις την κορυφην σου και περιδεραιον περι τον τραχηλον σου. ¹⁰Υιε μου, εαν θελησωσιν οι αμαρτωλοι να σε δελεασωσι, μη θελησης· ¹¹εαν ειπωσιν, Ελθε μεθ' ημων, ας ενεδρευσωμεν δι' αιμα, ας επιβουλευθωμεν αναιτιως τον αθων, ¹²Ας καταπιωμεν αυτους ζωντας, ως ο αδης, και ολοκληρους ως τους καταβαινοντας εις τον λακκον· ¹³θελομεν ευρει παν πολυτιμον αγαθον, θελομεν γεμισει τους οικους ημων απο λαφυρων· ¹⁴θες τον κληρον σου μεταξυ ημων, εν βαλαντιον ας ηναι εις παντας ημας· ¹⁵υιε μου, μη περιπατησης εν οδω μετ' αυτων· απεχε τον ποδα σου απο των τριβων αυτων· ¹⁶διοτι οι ποδες αυτων τρεχουσιν εις το κακον, και σπυδουσιν εις το να χυσωσιν αιμα. ¹⁷Διοτι ματαιως εξαπλονεται δικτυον εμπροσθεν των οφθαλμων παντος πτερωτου. ¹⁸Διοτι ουτοι ενεδρευουσι κατα του ιδιου αυτων αιματος, επιβουλευονται τας εαυτων ψυχας· ¹⁹Τοιουτοι ειναι αι οδοι παντος πλεονεκτου· η πλεονεξια αφαιρει την ζωην των κυριευομενων υπ' αυτης. ²⁰Η σοφια φωναζει εξω, εκπεμπει την φωνην αυτης εν ταις πλαταιαις· ²¹Κραζει επι κεφαλής των αγορων, εν ταις εισοδοις των πυλων· απαγγελλει τους λογους αυτης δια της πολεως, λεγουσα, ²²Εως ποτε, μωροι, θελετε αγαπα την μωριαν, και οι χλευασται θελουσιν ηδυνεσθαι εις τους χλευασμους αυτων, και οι αφρονες θελουσι μισει την γνωσην; ²³Επιστρεψατε προς τους ελεγχους μου· ιδου, εγω θελω εκχει το πνευμα μου εφ' υμας, θελω σας καμει να νοησητε τους λογους μου. ²⁴Επειδη εγω εκραζον, και σεις δεν υπηκουετε· εξετεινον την χειρα μου, και ουδεις προσειχεν· ²⁵Αλλα κατεφρονειτε πασας τας συμβουλας μου

και τους ελεγχους μου δεν εδεχεσθε· ²⁶δια τουτο και εγω θελω επιγελασει εις τον ολεθρον σας· θελω καταχαρη, οταν επελθη ο φοβος σας. ²⁷Οταν ο φοβος σας επελθη ως ερημωσις και η καταστροφη σας εφορμηση ως ανεμοστροβιλος, οταν η θλιψις και η στενοχωρια ελθωσιν εφ' υμας· ²⁸τοτε θελουσι με επικαλεσθη, αλλα δεν θελω αποκριθη· επιμονως θελουσι με εκζητησει, αλλα δεν θελουσι με ευρει. ²⁹Διοτι εμισησαν την γνωσην και τον φοβον του Κυριου δεν εξελεξαν· ³⁰δεν ηθελησαν τας συμβουλας μου· κατεφρονησαν παντας τους ελεγχους μου· ³¹δια τουτο θελουσι φαγει απο των καρπων της οδου αυτων και θελουσι χορτασθη απο των κακοβουλιων αυτων. ³²Διοτι η αποστασια των μωρων θελει θανατωσει αυτους, και η αμεριμνησια των αφρωνων θελει αφανισει αυτους. ³³Οστις ομως ακουει εμου, θελει κατοικησει εν ασφαλεια· και θελει ησυχαζει, μη φοβουμενος κακον.

2 Υιε μου, εαν δεχθης τους λογους μου και ταμειυσης τας εντολας μου παρα σεαυτω, ²ωστε να προσεξη το ωτιον σου εις την σοφίαν, να κλινης την καρδιαν σου εις την συνεσιν· ³και εαν επικαλεσθης την φρονησιν, και υψωσης την φωνην σου εις την συνεσιν· ⁴εαν ζητησης αυτην ως αργυριον και εξερευνησης αυτην ως κεκρυμμενους θησαυρους, ⁵τοτε θελεις εννοησει τον φοβον του Κυριου και θελεις ευρει την επιγνωσιν του Θεου. ⁶Διοτι ο Κυριος διδει σοφίαν· εκ του στοματος αυτου εξερχεται γνωσις και συνεσις. ⁷Αποταμειυει σωτηριαν εις τους ευθεις· ειναι ασπις εις τους περιπατουντας εν ακεραιότητι, ⁸υπερασπιζων τας οδους της δικαιοσύνης και φυλακτων την οδον των οσιων αυτου. ⁹Τοτε θελεις εννοησει δικαιοσύνην και κρίσιν και ευθυτητα, πασαν οδον αγαθην. ¹⁰Εαν η σοφία εισελθη εις την καρδιαν σου και η γνωσις ηδυνη την ψυχην σου, ¹¹ορθη βουλη θελει σε φυλακτει, συνεσις θελει σε διατηρει· ¹²δια να σε ελευθερονη απο της οδου της πονηρας, απο ανθρωπου λαλούντος δολια, ¹³οιτινες εγκαταλειπουσι τας οδους της ευθυτητος, δια να περιπατωσιν εν ταις οδοις του σκοτους· ¹⁴οιτινες ηδυνονται εις το να καμνωσι κακον, χαιρουσιν εις τας διαστροφας της κακιας, ¹⁵των οποιων αι οδοι ειναι σχολιαι και αι πορειαι αυτων διεστραμμεναι· ¹⁶δια να σε ελευθερονη απο ξενης γυναικος, απο αλλοτριας κολακευουσης με τους λογους αυτης, ¹⁷ητις εγκατελιπε τον επιστηθιον της νεοτητος αυτης και ελησμονησε την δια-

θηκην του Θεου αυτής. ¹⁸Διοτι ο οικος αυτής καταβιβάζει εις τον θανατον, και τα βηματα αυτής εις τους νεκρους· ¹⁹παντες οι εισερχομενοι προς αυτην δεν επιστρεφουσιν ουδε αναλαμβάνουσι τας οδους της ζωης· ²⁰δια να περιπατης εν τη οδω των αγαθων και να φυλαττης τας τριβους των δικαιων. ²¹Διοτι οι ευθεις θελουσι κατοικησει την γην, και οι τελειοι θελουσιν εναπολειψη εν αυτη. ²²Οι δε ασεβεις θελουσιν εκκοπη απο της γης, και οι παρανομοι θελουσιν εκριζωθη απ' αυτής.

3 Ύγε μου, μη λησμονης τους νομους μου, και η καρδια σου ας φυλαττη τας εντολας μου. ²Διοτι μακροτητα ημερων και ετη ζωης και ειρηνην θελουσι προσθεσει εις σε. ³Ελεος και αληθεια ας μη σε εγκαταλιπωσι· δεσον αυτας περι τον τραχηλον σου· εγχαράξον αυτας επι την πλακα της καρδιας σου· ⁴ουτω θελεις ευρει χαριν και ευνοϊαν ενωπιον Θεου και ανθρωπων. ⁵Ελπίζε επι Κυριον εξ ολης σου της καρδιας, και μη επιστηρίζεσαι εις την συνεσιν σου· ⁶εν πασαις ταις οδοις σου αυτον γνωρίζε, και αυτος θελει διευθυνει τα διαβηματα σου. ⁷Μη φανταζεσαι σεαυτον σοφον· φοβου τον Κυριον και εκκλινον απο κακου. ⁸Τουτο θελει εισθαι ιασις εις τα νευρα σου και μυελωσις εις τα οστα σου. ⁹Τιμα τον Κυριον απο των υπαρχοντων σου και απο των απαρχων παντων των γεννηματων σου· ¹⁰και θελουσιν εμπλησθη αι σιτοθηκαι σου απο αφθονιας και οι ληνοι σου θελουσιν εκχειλιζει απο νεου οινου. ¹¹Ύγε μου, μη καταφρονει την παιδειαν του Κυριου και μη αθυμει ελεγχομενος υπ' αυτου. ¹²Διοτι ο Κυριος ελεγχει οντινα αγαπα, καθως και ο πατηρ τον υιον, εις τον οποιον ευαρεσταιται. ¹³Μακαριος ο ανθρωπος, οστις ευρηκε σοφιαν, και ο ανθρωπος, οστις απεκτησε συνεσιν· ¹⁴Διοτι το εμποριον αυτής ειναι καλητερον παρα το εμποριον του αργυριου και το κερδος αυτής παρα χρυσιον καθαρον. ¹⁵Ειναι τιμιωτερα πολυτιμων λιθων· και παντα οσα επιθυμησης δεν ειναι ανταξια αυτής. ¹⁶Μακροτης ημερων ειναι εν τη δεξια αυτής· εν τη αριστερα αυτής, πλουτος και δοξα. ¹⁷Αι οδοι αυτής ειναι οδοι τερπναι και πασαι αι τριβοι αυτής ειρηνη. ¹⁸Ειναι δενδρον ζωης εις τους εναγκαλιζομενους αυτην· και μακαριοι οι κρατουντες αυτην. ¹⁹Δια της σοφιας εθεμελιωσεν ο Κυριος, εστερεωσε τους ουρανους εν συνεσει. ²⁰Δια της γνωσεως αυτου αι αβυσσοι ηνοιχθησαν και τα νεφη σταλαζουσι δροσον. ²¹Ύγε μου, ας μη απομακρυνθωσι ταυτα απο των οφθαλμων σου· φυλαττε ορθην βουλην και φρονησιν· ²²και θελει εισθαι ζωη εις την ψυχην σου και χαρις εις τον τραχηλον σου. ²³Τοτε θελεις περιπατει ασφαλωσ την οδον σου, και ο πους σου δεν θελει προσκοφει. ²⁴Οταν πλαγιαζης, δεν θελεις τρομαζει· μαλιστα θελεις πλαγιαζει, και ο υπνος σου θελει εισθαι γλυκυς. ²⁵Δεν θελεις τρομαξει απο αφνιδιου φοβου ουδε απο του ολεθρου των ασεβων, οταν επελθη· ²⁶Διοτι ο Κυριος θελει εισθαι η ελπις σου, και θελει φυλαξει τον ποδα σου απο του να πιασθη. ²⁷Μη αρνηθης το καλον προς εκεινους, εις τους οποιους πρεπει, οταν

ηναι εν τη χειρι σου να καμνης αυτο. ²⁸Μη ειπης προς τον πλησιον σου, Ύπαγε και επαναστρεψον και αυριον θελω σοι δωσει· ενω εχεις τουτο παρα σεαυτω. ²⁹Μη μηχανευου κακον κατα του πλησιον σου, ενω πεποιθως κατοικει μετα σου. ³⁰Μη μαχου τινα αναιτιως, εαν δεν εκαμε κακον εις σε. ³¹Μη ζηλευε τον βιαιον ανθρωπον και μη εκλεξης μηδεμιαν εκ των οδων αυτου· ³²διοτι ο Κυριος βδελυττεται τον σχολιον· το δε απορρητον αυτου φανερονεται εις τους δικαιους. ³³Καταρα Κυριου εν τω οικω του ασεβους· ευλογει δε την κατοικιαν των δικαιων. ³⁴Βεβαιως αυτος αντιταττεται εις τους υπερηφανους· εις δε τους ταπεινους διδει χαριν. ³⁵Οι σοφοι θελουσι κληρονομησει δοξαν· το δε υφος των αφρονων θελει εισθαι η ατιμια.

4 Ακουσατε, τεκνα, παιδειαν πατρος, και προσεχετε να μαθητε συνεσιν. ²Διοτι διδω εις εσας καλην διδασκαλιαν· μη εγκαταλιπητε τον νομον μου. ³Διοτι και εγω εσταθην υιος του πατρος μου, αγαπητος και μονογενης ενωπιον της μητρος μου· ⁴και με εδιδασκε και μοι ελεγεν, Ας κρατη η καρδια σου τους λογους μου· φυλαττε τας εντολας μου και θελεις ζησει. ⁵Αποκτησον σοφιαν, αποκτησον συνεσιν· μη λησμονησης αυτην, μηδε εκκλινης απο των λογων του στοματος μου· ⁶μη εγκαταλιπησ αυτην, και θελει σε περιφυλαττει· αγαπα αυτην, και θελει σε διατηρει. ⁷Η σοφια ειναι το πρωτιστον· αποκτησον σοφιαν· και υπερ πασαν αποκτησιν σου αποκτησον συνεσιν. ⁸Αναλαβε αυτην και θελει σε υψωσει· θελει σε δοξασει, οταν εναγκαλισθης αυτην. ⁹Θελει επιθεσει επι την κεφαλην σου στεφανον χαριτων· θελει σοι δωσει διαδημα δοξης. ¹⁰Ακουε, υιε μου, και δεχθητι τους λογους μου· και θελουσι πληθυνθη τα ετη της ζωης σου. ¹¹Σε διδασκω την οδον της σοφιας· σε εμβιβάζω εις τριβους ευθειας. ¹²Οταν περιπατης, τα βηματα σου δεν θελουσιν εισθαι εστενοχωρημενα· και οταν τρεχης, δεν θελεις προσκοφει. ¹³Δράξον την παιδειαν, μη αφησης αυτην· φυλαττε αυτην, διοτι ειναι η ζωη σου. ¹⁴Μη εισελθης εις την τριβον των ασεβων, και μη υπαγης εις την οδον των πονηρων. ¹⁵Αποφευγε αυτην, μη περασης δι' αυτης, εκκλινον απ' αυτής και διαβα. ¹⁶Διοτι αυτοι δεν κοιμωονται, εαν δεν κακοποιησωσι· και ο υπνος αυτων αφαιρειται, εαν δεν υποσκελισωσιν. ¹⁷Επειδη τρωγουσιν αρτον ασεβειας και πινουσιν οινον δυναστειας. ¹⁸Η οδος ομως των δικαιων ειναι ως το λαμπρον φως, το φεγγον επι μαλλον και μαλλον, εωσου γεινη τελεια ημερα. ¹⁹Η οδος των ασεβων ειναι ως το σκοτος· δεν γνωρίζουσι που προσκοπτουσιν. ²⁰Ύγε μου, προσεχε εις τας ρησεις μου· κλινον το ωπιον σου εις τα λογια μου. ²¹Ας μη απομακρυνθωσιν απο των οφθαλμων σου· φυλαττε αυτα εν τη καρδια σου· ²²διοτι ειναι ζωη εις τους ευρισκοντας αυτα και ιασις εις πασαν αυτων την σαρκα. ²³Μετα πασης φυλαξεως φυλαττε την καρδιαν σου· διοτι εκ ταυτης προερχονται αι εκβασεις της ζωης. ²⁴Αποβαλε απο σου σχολιοτητα στοματος, και διαστροφην χειλεων απομα-

κρουνον απο σου. ²⁵Οι οφθαλμοι σου ας βλεπωσιν ορθα, και τα βλεφαρα σου ας κατευθυνωνται εμπροσθεν σου. ²⁶Σταθμιζε το βαδισμα των ποδων σου, και πασαι αι οδοι σου θελουσι κατευθυνθη. ²⁷Μη εκκλινης δεξια η αριστερα· αποστρεψον τον ποδα σου απο κακου.

5Υιε μου, προσεχε εις την σοφιαν μου, κλινον το ωτιον σου εις την συνεσιν μου. ²Δια να τηρης φρονησιν και τα χειλη σου να φυλαττωσι γνωσιν. ³Διοτι τα χειλη της αλλοτριας γυναικος σταζουσιν ως κρηθηρα μελιτος, και ο ουρανισκος αυτης ειναι μαλακωτερος ελαιου. ⁴το τελος ομως αυτης ειναι πικρον ως αφινθιον, οξυ ως μαχαιρα διστομος. ⁵Οι ποδες αυτης καταβαινουσιν εις θανατον· τα βηματα αυτης καταντωσιν εις τον αδην. ⁶Δια να μη γνωρισης την οδον της ζωης, αι πορειαι αυτης ειναι αστατοι και ουχι ευδιαγνωστοι. ⁷Ακουσατε μου λοιπον τωρα, τεκνα, και μη αποστραφητε τους λογους του στοματος μου. ⁸Απομακρυνον την οδον σου απ' αυτης, και μη πλησιασης εις την θυραν του οικου αυτης. ⁹Δια να μη δωσης την τιμην σου εις αλλους και τα ετη σου εις τους ανελεημονας· ¹⁰δια να μη χορτασθωσι ξενοι απο της περιουσιαις σου και οι κοποι σου ελθωσιν εις οικον αλλοτριου, ¹¹και συ στεναζης εις τα εσχατα σου, οταν η σαρχ σου και το σωμα σου καταναλωθωσι, ¹²και λεγης, Πως εμισησα την παιδειαν, και η καρδια μου κατεφρονησε τους ελεγχους, ¹³και δεν υπηκουσα εις την φωνην των διδασκοντων με, ουδε εκλινα το ωτιον μου εις τους νουθετουοντας με. ¹⁴Παρ' ολιγον επεσον εις παν κακον, εν μεσω της συναξεως και της συναγωγης. ¹⁵Πινε υδατα εκ της δεξαμενης σου και πηγαζοντα εκ του φρεατος σου. ¹⁶Ας εκχεωνται εξω αι πηγαι σου, και τα ρυακια των υδατων σου εις τας πλατειαις· ¹⁷σου μονου ας ηναι αυτα, και ουχι ξενων μετα σου. ¹⁸η πηγη σου ας ηναι ευλογημενη· και ευφραινου μετα της γυναικος της νεοτητος σου. ¹⁹Ας ηναι εις σε ως ελαφος ερασμα και δορκας κεχαριτωμενη· ας σε ποτιζωσιν οι μαστοι αυτης εν παντι καιρω· ευφραινου παντοτε εις την αγαπην αυτης. ²⁰Και δια τι, υιε μου, θελεις θελγεσθαι υπο ξενης και θελεις εναγκαλιζεσθαι κολπον αλλοτριας; ²¹Διοτι του ανθρωπου αι οδοι ειναι ενωπιον των οφθαλμων του Κυριου, και σταθμιζει πασας τας πορειαις αυτου. ²²Αι ιδiai αυτου ανομιαι θελουσι συλλαβει τον ασεβη, και με τα σχοινια της αμαρτιας αυτου θελει σφιγγεσθαι. ²³Ουτος θελει αποθανει απαιδευτος και εκ του πληθους της αφροσυνης αυτου θελει περιπλανασθαι.

6Υιε μου, εαν εγεινας εγγυητης δια τον φιλον σου, εαν εδωκας την χειρα σου εις ξενον, ²επαγιδευθης δια των λογων του στοματος σου, επιασθης δια των λογων του στοματος σου. ³Καμε λοιπον τουτο, υιε μου, και σωζου, επειδη ηλθες εις τας χειρας του φιλου σου· υπαγε, μη αποκαμη, και βιαζε τον φιλον σου. ⁴Μη δωσης υπνον εις τους οφθαλμους σου, μηδε νυσταγμα εις τα βλεφαρα σου· ⁵Σωζου, ως δορκαδιον εκ χειρος του κυνη-

γου και ως πτηνον εκ χειρος του ιξευτου. ⁶Υπαγε προς τον μυρμηκα, ω οκνηρε· παρατηρησον τας οδους αυτου και γινου σοφος· ⁷οστις μη εχων αρχοντα, επιστατην η κυβερνητην, ⁸ετοιμαζει την τροφην αυτου το θερος, συναγει τας τροφας αυτου εν τω θερισμω. ⁹Εως ποτε θελεις κοιμασθαι, οκνηρε; ποτε θελεις σηκωθη εκ του υπνου σου; ¹⁰Ολιγος υπνος, ολιγος νυσταγμα, ολιγη συμπλοκη των χειρων εις τον υπνον· ¹¹Επειτα η πτωχεια σου ερχεται ως ταχυδρομος, και η ενδεια σου ως ανηρ ενοπλος. ¹²Ο αχρειος ανθρωπος, ο κακοτροπος ανθρωπος, περιπατει με στομα διεστραμμενον· ¹³Καμνει νευμα δια των οφθαλμων αυτου, σημαινει δια των ποδων αυτου, διδασκει δια των δακτυλων αυτου· ¹⁴μετα διεστραμμενης καρδιας μηχαναται κακα εν παντι καιρω· εγειρει εριδας· ¹⁵δια τουτο εξαιφνης θελει επελθει η απωλεια αυτου· εξαιφνης θελει συντριφθη ανιατως. ¹⁶Ταυτα τα εξ μισει ο Κυριος, επτα μαλιστα βδελυττεται η ψυχη αυτου· ¹⁷οφθαλμους υπερηφανους, γλωσσαν ψευδη και χειρας εκχεουσας αιμα αθων, ¹⁸καρδιαν μηχανευομενην λογισμους κακους, ποδας τρεχοντας ταχεως εις το κακοποιειν, ¹⁹μαρτυρα ψευδη λαλουντα ψευδος και τον εμβαλλοντα εριδας μεταξυ αδελφων. ²⁰Υιε μου, φυλαττε την εντολην του πατρος σου, και μη απορριψης τον νομον της μητρος σου. ²¹Περιαψον αυτα διαπαντος επι της καρδιας σου, περιδεσον αυτα περι τον τραχηλον σου. ²²Οταν περιπατης, θελει σε οδηγει· οταν κοιμασαι, θελει σε φυλαττει· και οταν εξυπνησης, θελει συνομιλει μετα σου. ²³Διοτι λυχνος ειναι η εντολη και φως ο νομος, και οι ελεγκχοι της παιδειας οδος ζωης· ²⁴δια να σε φυλαττωσιν απο κακης γυναικος, απο κολακειας γλωσσης γυναικος αλλοτριας. ²⁵Μη ορεχθης το καλλος αυτης εν τη καρδια σου· και ας μη σε θηρευση δια των βλεφαρων αυτης. ²⁶Διοτι εξ αιτιας γυναικος πορνης καταντα τις εως τμηματος αρτου, η δε μοιχαλις θηρευει την πολυτιμον ψυχην. ²⁷Δυναται τις να βαλη πυρ εις τον κολπον αυτου, και τα ιματια αυτου να μη καωσι; ²⁸Δυναται τις να περιπατηση επ' ανθρακων πυρος, και οι ποδες αυτου να μη κατακαωσιν; ²⁹Ουτω και ο εισερχομενος προς την γυναικα του πλησιον αυτου· οστις εγγιζει αυτην, δεν θελει αθωωθη. ³⁰Τον κλεπτην δεν αποστρεφονται, εαν κλεπτη δια να χορταση την ψυχην αυτου, οταν πεινα· ³¹αλλ' εαν πιασθη, θελει αποδωσει επταπλασια· θελει δωσει παντα τα υπαρχοντα της οικιας αυτου. ³²Οστις ομως μοιχευει με γυναικα, ειναι ενδεης φρενων· απωλειαν φερει εις την ψυχην αυτου, οστις πραττει τουτο. ³³Πληγας και ατιμιαν θελει υποφερει· και το ονειδος αυτου δεν θελει εξαλειφθη. ³⁴Διοτι η ζηλοτυπια ειναι μανια του ανδρος, και δεν θελει δειξει ελεος εις την ημεραν της εκδικησεως. ³⁵Δεν θελει δεχθη ουδεν λυτρον· ουδε θελει εξιλεωθη, και αν πολλαπλασιασης τα δωρα.

7Υιε μου, φυλαττε τους λογους μου και ταμιευσον τας εντολας μου παρα σεαυτω. ²Φυλαττε τας εντολας μου, και θελεις ζησει· και τον νομον μου, ως την κορην των

οφθαλμών σου. ³Δεσον αυτά επί τους δακτύλους σου, εγχαράξον αυτά επί την πλάκα της καρδιάς σου. ⁴Είπε προς την σοφίαν· συ είσαι αδελφή μου· και καλέσον την φρονήσιν συγγενή σου· ⁵δία να σε φυλαττώσιν από ξένης γυναίκος, από αλλοτριας κολακείας δια των λόγων αυτής. ⁶Επειδή από του παραθύρου της οικίας μου εκύψα δια του δικτυωτού μου· ⁷και είδον μεταξύ των αφρονών, παρέτηρησα μεταξύ των νεανίσκων, νεόν ενδεη φρενών· ⁸οστις διεβaine δια της πλατείας, πλησίον της γωνίας αυτής, και διηρχετο την οδόν προς την οικίαν αυτής, ⁹εν τω εσπερινώ σκοτει της ημέρας, εν τω σκοτασμού της νυκτός και τω γνοφώ· ¹⁰και ίδου, συναπαντά αυτόν γυνή έχουσα σχήμα πορνικόν, και καρδίαν δολιοφρονα, ¹¹φλυαρός και αναίδης· οι ποδες αυτής δεν μενουςιν εν τω οικώ αυτής· ¹²τώρα είναι έξω, τώρα εν ταις πλατείαις, και ενεδρεύει πλησίον πάσης γωνίας. ¹³Και πιάνει αυτόν και φιλεί αυτόν και με αναίδες προσωπόν λέγει προς αυτόν, ¹⁴Έχω θυσίας ειρηνικάς· σημερον απεδώκα τας ευχάς μου· ¹⁵δία τουτο εξήλθον εις απαντήσιν σου, ποθούσα το προσωπόν σου, και σε ευρηκα· ¹⁶εστρώσα την κλινήν μου με πεπλους, με ταπήτας πεποικιλμένους, με νημάτα της Αιγυπτου· ¹⁷εθυμίασα την κλινήν μου με σμυρνάν, αλόην και κίναμωμον· ¹⁸ελθε, ας μεθύσθωμεν από ερωτός μεχρι της αυγής· ας εντρυφήσωμεν εις ερωτάς· ¹⁹διότι δεν είναι ο ανήρ εν τη οικία αυτού, υπήγεν εις οδόν μακράν· ²⁰ελαβε βάλαντιον αργυρίου εν τη χειρί αυτού· εν ωρισμένω καιρώ θελεί επανέλθει εις την οικίαν αυτού. ²¹Δία της πολλής αυτής τεχνής απεπλάνησεν αυτόν· δια της κολακείας των χείλεων αυτής ειλικύσεν αυτόν. ²²Ευθύς ακολουθεί αυτήν κατοπίν, καθώς ο βους υπαγει εις την σφαγήν, η καθώς η ελαφος πήδα εις τον βροχόν, ²³εώσου βελός διαπεραση το ηπαρ αυτής· καθώς το πτηνόν σπευδει εις την παγίδα και δεν εξεύρει ότι είναι εναντίον της ζωής αυτού. ²⁴Τώρα λοιπόν ακουσατε μου, τέκνα, και προσεχετε εις τους λόγους του στοματός μου. ²⁵Ας μη εκκλινή εις τας οδούς αυτής η καρδιά σου, μη παρεκτραπή εις τας τριβούς αυτής. ²⁶Διότι πολλούς εκάμε να πέσωσι πεπληγώμενοι, και δυνατοί είναι οι φονευθέντες υπ' αυτής. ²⁷Οδοί αδού είναι ο οικός αυτής, καταβαίνουσαι εις τα ταμεία του θανάτου.

8 Δεν κραζει η σοφία; και δεν εκπεμπει την φωνήν αυτής η συνέσις; ²Ίσταται επί της κορυφής των υψηλών τοπων, υπερ την οδόν, εν τω μέσω των τριοδών. ³Κραζει πλησίον των πυλών, εν τη εισοδώ της πολεως, εν τη εισοδώ των θυρών· ⁴προς εσας, άνθρωποι, κραζώ· και η φωνή μου εκπεμπεται προς τους υίους των ανθρώπων. ⁵Απλοι, νοησατε φρονήσιν· και αφρονες, αποκτήσατε νοήμονα καρδίαν. ⁶Ακουσατε· διότι θελώ λαλήσει πραγματά εξοχα, και τα χείλη μου θελουσι προφέρει ορθά. ⁷Διότι αληθειαν θελεί λαλήσει ο λαρυγξ μου· τα δε χείλη μου βδελυττονται την ασεβειαν. ⁸Πάντες οι λόγοι του στοματός μου είναι μετά δικαιοσύνης· δεν υπαρχει

εν αυτοίς δολιον διεστραμμένον· ⁹Πάντες είναι σαφείς εις τον νοούντα και ορθοί εις τους ευρισκόντας γνώσιν. ¹⁰Λαβετε την παιδείαν μου, και μη αργυρίον· και γνώσιν, μάλλον παρά χρυσίον εκλεκτόν. ¹¹Διότι η σοφία είναι καλύτερα λίθων πολυτιμών· και πάντα τα επιθυμητά πραγματά δεν είναι ανταξία αυτής. ¹²Εγώ η σοφία κατοικώ μετά της φρονήσεως, και εφευρισκώ γνώσιν συνετών βουλευμάτων. ¹³Ο φόβος του Κυρίου είναι να μιση τις το κακόν· αλαζονείαν και αυθαδείαν και πονηράν οδόν και διεστραμμένον στόμα εγώ μισώ. ¹⁴Εμού είναι η βούλη και η ασφάλεια· εγώ είμαι η συνέσις· έμού η δυναμίς. ¹⁵Δι' έμού οι βασιλείς βασιλευουσι, και οι αρχόντες θεσπιζουσι δικαιοσύνην. ¹⁶Δι' έμού οι ηγεμονες ηγεμονευουσι, και οι μεγιστάνες, πάντες οι κρίται της γης· ¹⁷Εγώ τους έμε αγαπώντας αγαπώ· και οι ζητούντες με θελουσι με ευρεί. ¹⁸Πλούτος και δόξα είναι μετ' έμού, αγαθά διαμενοντά και δικαιοσύνη. ¹⁹Οι καρποί μου είναι καλύτεροι χρυσίου και χρυσίου καθαρού· και τα γεννημάτα μου, εκλεκτού αργυρίου. ²⁰Περιπατώ εν οδώ δικαιοσύνης, αναμέσον των τριβών της κρίσεως, ²¹δία να κάμω τους αγαπώντας με να κληρονομήσωσιν αγαθά, και να γεμισώ τους θησαυρούς αυτών. ²²Ο Κυριός με ειχεν εν τη αρχή των οδών αυτού, προ των έργων αυτού, απ' αιώνος. ²³Προ του αιώνος με εχρίσεν, απ' αρχής, πριν υπαρχή η γη. ²⁴Εγεννηθήν οτε δεν ήσαν αι άβυσσοι, οτε δεν υπήρχον αι πηγαι αι αναβρουουσαι υδατά· ²⁵Πριν τα όρη θεμελιώθωσι, προ των λοφών, εγώ εγεννηθήν· ²⁶ενώ δεν ειχεν έτι κάμει την γην ουτε πεδιαδάς, ουτε κορυφάς χωμάτων της οικουμένης. ²⁷Οτε ητοιμάζε τους ουρανούς, εγώ ήμην εκεί· οτε περιεγράφε κάμαράν υπεράνω του προσώπου της άβυσσου· ²⁸οτε εστερεονε τον αιθερά επάνω· οτε ωχυρονε τας πηγάς της άβυσσου· ²⁹οτε επεβαλλε τον νομόν αυτού εις την θαλάσσαν, να μη παραβώσι τα υδατά το προστάγμα αυτού· οτε διετάτε τα θεμέλια της γης· ³⁰τοτε ήμην πλησίον αυτού δημιουργούσα· και εγώ ήμην καθ' ήμεράν η τρυφή αυτού, ευφραϊνομένη πάντοτε ενώπιον αυτού, ³¹ευφραϊνομένη εν τη οικουμένη της γης αυτού· και η τρυφή μου ήτο μετά των υίων των ανθρώπων. ³²Τώρα λοιπόν ακουσατε μου, ω τέκνα· διότι μακαριοί οι φυλαττοντες τας οδούς μου. ³³Ακουσατε παιδείαν και γενεσθε σοφοί, και μη αποδοκιμάζετε αυτήν. ³⁴Μακαριός ο άνθρωπος, οστις μου ακουση, αγρυπνών καθ' ήμεράν εν ταις πυλαιν μου, περιμένων εις τους παραστατάς των θυρών μου· ³⁵διότι οστις ευρη έμε, θελεί ευρεί ζών, και θελεί λαβει χάριν παρά Κυρίου. ³⁶Οστις όμως αμαρτήση εις έμε, την εαυτού ψυχήν άδικεί· πάντες οι μισούντες με αγαπώσι θάνατον.

9 Η σοφία ωκοδομήσε τον οικόν αυτής, ελατομήσε τους στύλους αυτής επτά· ²εσφαξε τη σφαγία αυτής, εκεράσε τον οίνον αυτής, και ητοιμάσε την τραπέζαν αυτής· ³απεστείλε τας θεραιπαινας αυτής, κηρυττει επί των υψηλών τοπων της πολεως, ⁴Οστις είναι αφρών, ας

στραφη εδω· και, προς τους ενδεεις φρενων, λεγει προς αυτους, ⁵Ελθετε, φαγετε απο του αρτου μου, και πιετε απο του οινου τον οποιον εκερασα· ⁶αφραστε την αφροσυνην και ζησατε· και κατευθυνθητε εν τη οδω της συνσεως. ⁷Ο νουθετων χλευαστην λαμβανει εις εαυτον ατιμιαν· και ο ελεγχων τον ασεβη λαμβανει εις εαυτον μωμον. ⁸Μη ελεγχε χλευαστην, δια να μη σε μισηση· ελεγχε σοφον, και θελει σε αγαπησει. ⁹Διδε αφορμην εις τον σοφον και θελει γεινει σοφωτερος· διδασκε τον δικαιον και θελει αυξηθη εις μαθησιν. ¹⁰Αρχη σοφιας φοβος Κυριου· και επιγνωσις αγιων φρονησις. ¹¹Διοτι δι' εμου αι ημεραι σου θελουσι πολλαπλασιασθη, και ετη ζωης θελουσι προστεθη εις σε. ¹²Εαν γεινης σοφος, θελεις εισθαι σοφος δια σεαυτον· και εαν γεινης χλευαστης, συ μονος θελεις πασχει. ¹³Γυνη αφρων, θρασεια, ανοητος και μη γνωριζουσα μηδεν· ¹⁴καθηται εν τη θυρα της οικιας αυτης επι θρονου, εν τοις υψηλοις τοποις της πολεως. ¹⁵προσκαλουσα τους διαβατας τους κατευθυνομενους εις την οδον αυτων· ¹⁶οστις ειναι αφρων, ας στραφη εδω· και προς τον ενδεη φρενων, λεγει προς αυτον, ¹⁷Τα κλοπιμαια υδατα ειναι γλυκεα, και ο κρυφιος αρτος ειναι ηδυσ. ¹⁸Αλλ' αυτος αγνοει οτι εκει ειναι οι νεκροι, και εις τα βαθη του αδου οι κεκλημενοι αυτης.

10 Παροιμιαι Σολομωντος. Υιος σοφος ευφραίνει πατερα· υιος δε αφρων ειναι λυπη της μητρος αυτου. ²Οι θησαιροι της ανομιας δεν ωφελουσιν· η δε δικαιοσυνη ελευθερονει εκ θανατου. ³Ο Κυριος δεν θελει λιμοκτονησει ψυχην δικαιου· ανατρεπει δε την περιουσιαν των ασεβων. ⁴Η οκηρα χειρ πτωχειαν φερει· πλουτιζει δε η χειρ του επιμελους. ⁵Ο συναγων εν τω θερει ειναι υιος συνσεως· ο δε κοιμωμενος εν τω θερισμω υιος αισχυνης. ⁶Ευλογια επι την κεφαλην του δικαιου· το στομα δε των ασεβων αδικια καλυπτει. ⁷Η μνημη του δικαιου ειναι μετ' ευλογιας· το δε ονομα των ασεβων σηπεται. ⁸Ο σοφος την καρδιαν θελει δεχεσθαι εντολας· ο δε μωρος τα χειλη θελει υποσκελισθη. ⁹Ο περιπατων εν ακεραιοτητι περιπατει ασφαλως· ο δε διαστρεφων τας οδους αυτου θελει γνωρισθη. ¹⁰Οστις νευει δια του οφθαλμου, προξενει οδυνην· ο δε μωρος τα χειλη θελει υποσκελισθη. ¹¹Το στομα του δικαιου ειναι πηγη ζωης· το στομα δε των ασεβων αδικια καλυπτει. ¹²Το μισος διεγειρει εριδας· αλλ' η αγαπη καλυπτει παντα τα σφαλματα. ¹³Εις τα χειλη του συνετου ευρισκεται η σοφια· η δε ραβδος ειναι δια την ραχιν του ενδεους φρενων. ¹⁴Οι σοφοι αποταμειουσι γνωσιν· το στομα δε του προπετους ειναι πλησιον απωλειας. ¹⁵Τα αγαθα του πλουσιου ειναι η οχυρα αυτου πολις· καταστροφη δε των πενητων πτωχεια αυτων. ¹⁶Τα εργα του δικαιου ειναι εις ζωην· το προιον του ασεβους εις αμαρτιαν. ¹⁷Ο φυλαττων την παιδειαν ευρισκεται εν οδω ζωης· ο δε εγκαταλειπων τον ελεγχον αποπλαναται. ¹⁸Οστις καλυπτει μισος υπο χειλη ψευδη, και οστις προφερει συκοφαντιαν, ειναι αφρων. ¹⁹Εν τη πολυλογια δεν λειπει αμαρτια· αλλ' οστις κρατει

τα χειλη αυτου, ειναι συνετος. ²⁰Η γλωσσα του δικαιου αργυριον εκλεκτον· η καρδια των ασεβων πραγμα μηδαμινον. ²¹Τα χειλη του δικαιου βοσκουσι πολλους· οι δε αφρονες αποθνησκουσι δι' ελλειψιν φρενων. ²²Η ευλογια του Κυριου πλουτιζει, και λυπη δεν θελει προστεθη εις αυτην. ²³Ως γελωσ ειναι εις τον αφρονα να πραττη κακον· η δε σοφια ειναι ανδρος συνετου. ²⁴Ο φοβος του ασεβους θελει επελθει επ' αυτον· η επιθυμια δε των δικαιων θελει εκπληρωθη. ²⁵Καθως παρερχεται ο ανεμοστροβιλος, ουτως ο ασεβης δεν υπαρχει· ο δε δικαιος θελει εισθαι τεθεμελιωμενος εις τον αιωνα. ²⁶Καθως το οξος εις τους οδοντας και ο καπνος εις τους οφθαλμους, ουτως ειναι ο οκηρος εις τους αποστελλοντας αυτον. ²⁷Ο φοβος του Κυριου προσθετει ημερας· τα δε ετη των ασεβων θελουσιν ελαττωθη. ²⁸Η προσδοκια των δικαιων θελει εισθαι ευφροσυνη· η ελπις ομως των ασεβων θελει απολεσθη. ²⁹Η οδος του Κυριου ειναι οχυρωμα εις τον αμεμπτον, ολεθρος δε εις τους εργατας της ανομιας. ³⁰Ο δικαιος εις τον αιωνα δεν θελει σαλευθη· οι δε ασεβεις δεν θελουσι κατοικησει την γην. ³¹Το στομα του δικαιου αναδιδει σοφιαν· η δε ψευδης γλωσσα θελει εκκοπη. ³²Τα χειλη του δικαιου γνωριζουσι το ευχαριστον· το στομα δε των ασεβων τα διεστραμμενα.

11 Δολια πλαστιγξ βδελυγμα εις τον Κυριον· δικαιον δε ζυγιον ευαρεστησις αυτου. ²Όπου εισελθη υπερηφανα, εισερχεται και καταισχυνη· η δε σοφια ειναι μετα των ταπεινων. ³Η ακεραιοτης των ευθεων θελει οδηγει αυτους· η δε υποουλοτης των σχολιων θελει απολεσει αυτους. ⁴Τα πλουτη δεν ωφελουσιν εν ημερα οργης· η δε δικαιοσυνη ελευθερονει εκ θανατου. ⁵Η δικαιοσυνη του ακεραιου θελει ορθοτομησει την οδον αυτου· ο δε ασεβης θελει πεσει δια της ασεβειας αυτου. ⁶Η δικαιοσυνη των ευθεων θελει ελευθερωσει αυτους· οι δε παραβαται θελουσι συλληφθη εν τη κακια αυτων. ⁷Όταν ο ασεβης ανθρωπος αποθνησκη, η ελπις αυτου απολλυται· απολλυται και η προσδοκια των ανομων. ⁸Ο δικαιος ελευθερονεται εκ της θλιψεως, αντ' αυτου δε εισερχεται ο ασεβης. ⁹Ο υποκριτης δια του στοματος αφανιζει τον πλησιον αυτου· αλλ' οι δικαιοι θελουσιν ελευθερωθη δια της γνωσεως. ¹⁰Εις την ευοδωσιν των δικαιων η πολις ευφραίνεται· και εις τον ολεθρον των ασεβων αγαλλεται. ¹¹Δια της ευλογιας των ευθεων υφονεται πολις· δια του στοματος δε των ασεβων καταστρεφεται. ¹²Ο ενδεης φρενων περιφρονει τον πλησιον αυτου· ο δε φρονιμος ανθρωπος σιωπα. ¹³Ο σπερμολογος περιερχεται αποκαλυπτων τα μυστικα· ο δε την ψυχην πιστος κρυπτει το πραγμα. ¹⁴Όπου δεν ειναι κυβερνησις, ο λαος πιπτει· εκ του πληθους δε των συμβουλων προερχεται σωτηρια. ¹⁵Οστις εγγυαται δι' αλλον, θελει παθει κακον· και οστις μισει την εγγυησιν, ειναι ασφαλης. ¹⁶Η ευκοσμος γυνη απολαμβανει τιμην· οι δε καρτερικοι απολαμβανουσι πλουτη. ¹⁷Ο ελεημων ανθρωπος αγαθοποιει την ψυχην αυτου· ο δε ανελεημων θλιβει την σαρκα αυτου.

¹⁸Ο ασεβής εργαζεται εργον ψευδες· εις δε τον σπειρο-
ντα δικαιοσυνην θελει εισθαι μισθος ασφαλης. ¹⁹Καθως
η δικαιοσυνη τεινει εις ζωην, ουτως ο κυνηγων το κακον
τρεχει εις τον θανατον αυτου. ²⁰Οι διεστραμμενοι την
καρδιαν ειναι βδελυγμα εις τον Κυριον· αλλ' οι αμεμ-
πτοι την οδον ειναι δεκτοι εις αυτον. ²¹Και χειρ με χειρα
εαν συναπτηται, ο ασεβής δεν θελει μενει ατιμωρητος·
το δε σπερμα των δικαιων θελει ελευθερωθη. ²²Ως ερ-
ρινον χρυσουν εις χοιρου μυτην, ουτω γυνη ωραια χω-
ρις φρονησεως. ²³Η επιθυμια των δικαιων ειναι μονον
το καλον· η προσδοκια δε των ασεβων οργη. ²⁴Οι μεν
σχορπιζουσι, και ομως περισσευονται· οι δε παρα το
δεον φειδονται, και ομως ερχονται εις ενδειαν. ²⁵Η αγα-
θοποιος ψυχη θελει παχυνθη· και οστις ποτιζει, θελει
ποτισθη και αυτος. ²⁶Οστις κρατει σιτον, θελει εισθαι
λαοκαταρατος· ευλογια δε θελει εισθαι επι την κεφα-
λην του πωλουντος. ²⁷Οστις προθυμειται εις το καλον,
θελει απολαυσει χαριν· αλλ' οστις ζητει το κακον, θε-
λει επελθει επ' αυτον. ²⁸Οστις ελπιζει επι τον πλουτον
αυτου, ουτος θελει πεσει· οι δε δικαιοι ως βλαστος θε-
λουσιν ανθησει. ²⁹Οστις ταραττει τον οικον αυτου, θελει
κληρονομησει ανεμον· και ο αφρων θελει εισθαι δουλος
εις τον φρονιμον. ³⁰Ο καρπος του δικαιου ειναι δενδρον
ζωης· και οστις κερδιζει φυχας, ειναι σοφος. ³¹Αν ο δι-
καιος παιδευηται επι της γης, πολλω μαλλον ο ασεβής
και ο αμαρτωλος.

12Οστις αγαπα παιδειαν, αγαπα γνωσιν· αλλ' οστις
μισει ελεγχον, ειναι αφρων. ²Ο καλος ευρισκει χαριν
παρα Κυριου· τον δε μηχανευομενον κακα θελει καταδι-
κασει. ³Δεν θελει στερεωθη ανθρωπος δια της ανομιας· η
ριζα δε των δικαιων θελει μενει ασφαλευτος. ⁴Η εναρετος
γυνη ειναι στεφανος εις τον ανδρα αυτης· η δε προξε-
νουσα αισχυνην ειναι ως σαπρια εις τα οστα αυτου. ⁵Οι
λογισμοι των δικαιων ειναι ευθυτης· αι δε βουλαι των
ασεβων δολος. ⁶Οι λογοι των ασεβων ενεδρευουσιν αιμα·
το δε στομα των ευθεων θελει ελευθερωσει αυτους. ⁷Οι
ασεβεις καταστρεφονται και δεν υπαρχουσιν· ο οικος δε
των δικαιων θελει διαμενει. ⁸Ο ανθρωπος εγκωμιαζεται
κατα την συνεσιν αυτου· ο δε διεστραμμενος την καρ-
διαν θελει εισθαι εις καταφρονησιν. ⁹Καλητερος ο αν-
θρωπος ο μη τιμωμενος και επαρκων εις εαυτον, παρα
ο κενοδοξων και στερουμενος αρτου. ¹⁰Ο δικαιος επι-
μελειται την ζωην του κτηνους αυτου· τα δε σπλαγγνα
των ασεβων ειναι ανελεημονα. ¹¹Ο εργαζομενος την γην
αυτου θελει χορτασθη αρτον· ο δε ακολουθων τους μα-
ταιοφρονας ειναι ενδεης φρενων. ¹²Ο ασεβής ζητει την
υπερασπισιν των κακων· αλλ' η ριζα του δικαιου ανα-
ιδει. ¹³Δι' αμαρτιαν χειλεων παγιδευεται ο ασεβής· ο
δε δικαιος εξερχεται εκ στενοχωριας. ¹⁴Εκ των καρπων
του στοματος αυτου ο ανθρωπος θελει εμπλησθη αγα-
θων· και η αμοιβη των χειρων του ανθρωπου θελει επι-
στρεψει εις αυτον. ¹⁵Η οδος του αφρονος ειναι ορθη εις
τους οφθαλμους αυτου· ο δε ακουων συμβουλας ειναι

σοφος. ¹⁶Ο αφρων φανερονει ευθυς την οργην αυτου·
ο δε φρονιμος σκεπαζει το ονειδος αυτου. ¹⁷Ο λαλων
αληθειαν αναγγελλει το δικαιον· ο δε ψευδομαρτυς δο-
λον. ¹⁸Ο φλυαρος ειναι ως τραυματα μαχαιρας· η δε
γλωσσα των σοφων, ιασις. ¹⁹Τα χειλη της αληθειας θε-
λουσιν εισθαι σταθερα διαπαντος· η δε ψευδης γλωσσα
μονον στιγμιαια. ²⁰Δολος ειναι εν τη καρδια των μηχα-
νευομενων κακα· ευφροσυνη δε εις τους βουλευομενους
ειρηνην. ²¹Ουδεμια βλαβη θελει συμβη εις τον δικαιον·
οι δε ασεβεις θελουσιν εμπλησθη κακων. ²²Ψευδη χειλη
βδελυγμα εις τον Κυριον· οι δε ποιουντες αληθειαν ει-
ναι δεκτοι εις αυτον. ²³Ο φρονιμος ανθρωπος καλυπτει
γνωσιν· η δε καρδια των αφρωνων διακηρυττει μωριαν.
²⁴Η χειρ των επιμελων θελει εξουσιαζει· οι δε οκνηροι
θελουσιν εισθαι υποτελεις. ²⁵Η λυπη εν τη καρδια του
ανθρωπου ταπεινονει αυτην· ο δε καλος λογος ευφραι-
νει αυτην. ²⁶Ο δικαιος υπερεχει του πλησιον αυτου· η
δε οδος των ασεβων πλανα αυτους. ²⁷Ο οκνηρος δεν επι-
τυγχανει του θηραματος αυτου· τα δε υπαρχοντα του
επιμελους ανθρωπου ειναι πολυτιμα. ²⁸Εν τη οδω της
δικαιοσυνης ειναι ζωη· και η πορεια της οδου αυτης δεν
φερει εις θανατον.

130 σοφος υιος δεχεται την διδασκαλιαν του πα-
τρος· ο δε χλευαστης δεν ακουει ελεγχον. ²Εκ των καρ-
πων του στοματος αυτου ο ανθρωπος θελει φαγει αγαθα·
η δε ψυχη των ανομων αδικιαν. ³Ο φυλαττων το στομα
αυτου διαφυλαττει την ζωην αυτου· ο δε ανοιγων προπε-
τως τα χειλη αυτου θελει απολεσθη. ⁴Η ψυχη του οκνη-
ρου επιθυμει και δεν εχει· η δε ψυχη των επιμελων θελει
χορτασθη. ⁵Ο δικαιος μισει λογον ψευδη· ο δε ασεβής
καθισταται δυσωδης και ατιμος. ⁶Η δικαιοσυνη φυλατ-
τει τον τελειον την οδον· η δε ασεβεια καταστρεφει τον
αμαρτωλον. ⁷Υπαρχει ανθρωπος οστις καμνει τον πλου-
σιον, και δεν εχει ουδεν· και αλλος οστις καμνει τον
πτωχον, και εχει πλουτον πολυν. ⁸Το λυτρον της ψυχης
του ανθρωπου ειναι ο πλουτος αυτου· ο δε πτωχος δεν
ακουει επιπληξιν. ⁹Το φως των δικαιων ειναι φαιδρον·
ο δε λυχνος των ασεβων θελει σβεσθη. ¹⁰Μονον απο της
υπερηφανιας προερχεται η ερις· η δε σοφια ειναι μετα
των δεχομενων συμβουλας. ¹¹Τα εκ ματαιοτητος πλουτη
θελουσιν ελαττωθη· ο δε συναγων με την χειρα αυτου
θελει αυξηνηθη. ¹²Η ελπις αναβαλλομενη ατονιζει την καρ-
διαν· το δε ποθουμενον, οταν ερχηται, ειναι δενδρον
ζωης. ¹³Ο καταφρονων τον λογον θελει αφανισθη· ο δε
φοβουμενος την εντολην, ουτος θελει ανταμειφθη. ¹⁴Ο νο-
μος του σοφου ειναι πηγη ζωης, απομακρυνων απο πα-
γιδων θανατου. ¹⁵Συνεσις αγαθη διδει χαριν· η δε οδος
των παρανομων φερει εις ολεθρον. ¹⁶Πας φρονιμος πρατ-
τει μετα γνωσεως· ο δε αφρων ανακαλυπτει μωριαν. ¹⁷Ο
κακος μηνυτης πιπτει εις δυστυχιαν· ο δε πιστος πρε-
σβυς ειναι ιασις. ¹⁸Πτωχεια και αισχυνη θελουσιν εισθαι
εις τον αποβαλλοντα την διδασκαλιαν· ο δε φυλαττων
τον ελεγχον θελει τιμηθη. ¹⁹Επιθυμια εκπληρωθεισα ευ-

φραινει την ψυχη· εις δε τους αφρονας ειναι βδελυρον να εκκλινωσιν απο του κακου. ²⁰Ο περιπατων μετα σοφων θελει εισθαι σοφος· ο δε συντροφος των αφρονων θελει απολεσθη. ²¹Κακον παρακολουθει τους αμαρτωλους· εις δε τους δικαιους θελει ανταποδοθη καλον. ²²Ο αγαθος αφινει κληρονομιαν εις υιους υιων· ο πλουτος δε του αμαρτωλου θησαυριζεται δια τον δικαιον. ²³Πολλην τροφην διδει ο αγρος των πτωχων· τινες δε δι' ελλειψιν κρισεως αφανιζονται. ²⁴Ο φειδομενος της ραβδου αυτου μισει τον υιον αυτου· αλλ' ο αγαπων αυτον παιδευει αυτον εν καιρω. ²⁵Ο δικαιος τρωγει μεχρι χορτασμου της ψυχης αυτου· η δε κοιλια των ασεβων θελει στερεισθαι.

14Αι σοφαι γυναικες οικοδομουσι τον οικον αυτων· η δε αφρων κατασκαπτει αυτον δια των χειρων αυτης. ²Ο περιπατων εν τη ευθυτητι αυτου φοβειται τον Κυριον· ο δε σχολιος τας οδους αυτου καταφρονει αυτον. ³Εν στοματι αφρονος ειναι η ραβδος της υπερηφανιας· τα δε χειλη των σοφων θελουσι φυλαττει αυτους. ⁴Οπου δεν ειναι βοες, η αποθηκη ειναι κενη· η δε αφθονια των γεννηματων ειναι εκ της δυναμεως του βοος. ⁵Ο αληθης μαρτυς δεν θελει ψευδεσθαι· ο δε ψευδης μαρτυς εκχει ψευδη. ⁶Ο χλευαστης ζητει σοφιαν και δεν ευρισκει· εις δε τον συνετον ειναι ευκολος η μαθησις. ⁷Υπαγε κατεναντι του αφρονος ανθρωπου και δεν θελεις ευρει χειλη συνεσεως. ⁸Η σοφια του φρονιμου ειναι να γνωριζη την οδον αυτου· η δε μωρια των αφρονων αποπλανησις. ⁹Οι αφρονες γελωσιν εις την ανομιαν· εν μεσω δε των ευθεων ειναι χαρις. ¹⁰Η καρδια του ανθρωπου γνωριζει την πικριαν της ψυχης αυτου· και ξενος δεν συμμετεχει της χαρας αυτης. ¹¹Η οικια των ασεβων θελει αφανισθη· η δε σκηνη των ευθεων θελει ανθει. ¹²Υπαρχει οδος, ητις φαινεται ορθη εις τον ανθρωπον, αλλα τα τελη αυτης φερουσιν εις θανατον. ¹³Ετι και εις τον γελωτα πονει η καρδια· και το τελος της χαρας ειναι λυπη. ¹⁴Ο διεφθαρμενος την καρδιαν θελει εμπλησθη απο των οδων αυτου· ο δε αγαθος ανθρωπος αφ' εαυτου. ¹⁵Ο απλους πιστευει εις παντα λογον· ο δε φρονιμος προσεχει εις τα βηματα αυτου. ¹⁶Ο σοφος φοβειται και φευγει απο του κακου· αλλ' ο αφρων προχωρει και θρασυεται. ¹⁷Ο οξυθυμος πραττει αστοχαστως· και ο κακοβουλος ανθρωπος ειναι μισητος. ¹⁸Οι αφρονες κληρονομουσι μωριαν· οι δε φρονιμοι στεφανουνται συνεσιν. ¹⁹Οι κακοι υποκλινουσιν εμπροσθεν των αγαθων, και οι ασεβεις εις τας πυλας των δικαιων. ²⁰Ο πτωχος μισεται και υπο του πλησιον αυτου· του δε πλουσιου οι φιλοι πολλοι. ²¹Ο καταφρονων τον πλησιον αυτου αμαρτανει· ο δε ελεων τους πτωχους ειναι μακαριος. ²²Δεν πλανωνται οι βουλευομενοι κακον· ελεος ομως και αληθεια θελει εισθαι εις τους βουλευομενους αγαθον. ²³Εν παντι κοπω υπαρχει κερδος· η δε φλυαρια των χειλεων φερει μονον εις ενδειαν. ²⁴Τα πλουτη των σοφων ειναι στεφανος εις αυτους· των δε αφρονων η υπεροχη μωρια. ²⁵Ο αληθης μαρτυς ελευθερονει ψυχας· ο δε δολιος εκχει ψευδη. ²⁶Εν τω φοβω

του Κυριου ειναι ελπις ισχυρα· και εις τα τεκνα αυτου θελει υπαρχει καταφυγιον. ²⁷Ο φοβος του Κυριου ειναι πηγη ζωης, απομακρυνων απο παγιδων θανατου. ²⁸Εν τω πληθει του λαου ειναι η δοξα του βασιλεως· εν δε τη ελλειψει του λαου ο αφανισμος του ηγεμονευοντος. ²⁹Ο μακροθυμος εχει μεγαλην φρονησιν· ο δε οξυθυμος ανεγειρει την αφροσυνην αυτου. ³⁰Η υγιαινουσα καρδια ειναι ζωη της σαρκος· ο δε φθονος σαπρια των οστων. ³¹Ο καταθλιβων τον πενητα ονειδιζει τον Ποιητην αυτου· ο δε τιμων αυτον ελεει τον πτωχον. ³²Ο ασεβης εκτινασsetαι εν τη ασεβεια αυτου· ο δε δικαιος και εν τω θανατω αυτου εχει ελπιδα. ³³Εν τη καρδια του συνετου επαναπαυεται σοφια· εν μεσω δε των αφρονων φανερουται. ³⁴Η δικαιοσυνη υψονει εθνος· η δε αμαρτια ειναι ονειδος λαων. ³⁵Ευνοια του βασιλεως ειναι προς φρονιμον δουλον· θυμος δε αυτου προς τον προξενουντα αισχυνην.

15Η γλυκεια αποκρισις καταπραυνει θυμον· αλλ' ο λυπηρος λογος διεγειρει οργην. ²Η γλωσσα των σοφων καλλωπιζει την γνωσιν· το στομα δε των αφρονων εξερευγεται μωριαν. ³Οι οφθαλμοι του Κυριου ειναι εν παντι τοπω, παρατηρουντες κακους και αγαθους. ⁴Η υγιαινουσα γλωσσα ειναι δενδρον ζωης· η δε διεστραμμενη, συντριψις εις το πνευμα. ⁵Ο αφρων καταφρονει την διδασκαλιαν του πατρος αυτου· ο δε φυλαττων ελεγχον ειναι φρονιμος. ⁶Εν τω οικω του δικαιου ειναι θησαυρος πολυς· εις δε το εισοδημα του ασεβους διασκορπισμος. ⁷Τα χειλη των σοφων διαδιδουσι γνωσιν· αλλ' η καρδια των αφρονων δεν ειναι ουτως. ⁸Η θυσια των ασεβων ειναι βδελυγμα εις τον Κυριον· αλλ' η δεησις των ευθεων ευπροσδεκτος εις αυτον. ⁹Βδελυγμα ειναι εις τον Κυριον η οδος του ασεβους· αγαπα δε τον θηρευοντα την δικαιοσυνην. ¹⁰Η διδασκαλια ειναι δυσαρестος εις τον εγκαταλειποντα την οδον· ο μισων τον ελεγχον θελει τελευτησει. ¹¹Ο αδης και η απωλεια ειναι εμπροσθεν του Κυριου· ποσω μαλλον αι καρδιαι των υιων των ανθρωπων; ¹²Ο χλευαστης δεν αγαπα τον ελεγχοντα αυτον, ουδε θελει υπαγει προς τους σοφους. ¹³Καρδια ευφραινομενη ιλαρυνει το προσωπον· υπο δε της λυπης της καρδιας καταθλιβεται το πνευμα. ¹⁴Η καρδια του συνετου ζητει γνωσιν· το δε στομα των αφρονων βοσκει μωριαν. ¹⁵Πασαι αι ημεραι του τεθλιμμενου ειναι κακαι· ο δε ευφραινομενος την καρδιαν εχει ευωχιαν παντοτεινην. ¹⁶Καλητερον το ολιγον εν φοβω Κυριου, παρα θησαυροι πολλοι και ταραχη εν αυτοις. ¹⁷Καλητερον ξενισμος λαχανων μετα αγαπης, παρα μοσχος σιτευτος μετα μισους. ¹⁸Ο θυμωδης ανθρωπος διεγειρει μαχας· ο δε μακροθυμος καταπαυει εριδας. ¹⁹Η οδος του οκνηρου ειναι ως πεφραγμενη απο ακανθας· αλλ' η οδος των ευθεων ειναι εξωμαλισμενη. ²⁰Υιος σοφος ευφραίνει πατερα· ο δε μωρος ανθρωπος καταφρονει την μητερα αυτου. ²¹Η μωρια ειναι χαρα εις τον ενδεη φρεων· ο δε συνετος ανθρωπος περιπατει ορθως. ²²Οπου συμβουλιον

δεν υπαρχει, οι σκοποι ματαιονονται· εν δε τω πληθει των συμβουλων στερεονονται. ²³Χαρα εις τον ανθρωπον δια την αποκρισιν του στοματος αυτου, και λογος εν καιρω, ποσον καλος ειναι. ²⁴Η οδος της ζωης εις τον συνετον ειναι προς τα ανω, δια να εκκλινη απο του αδου κατω. ²⁵Ο Κυριος καταστρεφει τον οικον των υπερηφανων· στερεονει δε το οριον της χηρας. ²⁶Οι λογισμοι του πονηρου ειναι βδελυγμα εις τον Κυριον· των δε καθαρων οι λογοι ευαρεστοι. ²⁷Ο δωροληπτης ταραττει τον οικον αυτου· αλλ' οστις μισει τα δωρα θελει ζησει. ²⁸Η καρδια του δικαιου προμελετα δια να αποκριθη· το δε στομα των ασεβων εξερευγεται κακα. ²⁹Ο Κυριος ειναι μακραν απο των ασεβων· εισακουει δε της δεησεως των δικαιων. ³⁰Το φως των οφθαλμων ευφραινει την καρδιαν· και η καλη φημη παχυνει τα οστα. ³¹Το ωτιον, το οποιον ακουει τον ελεγχον της ζωης, διατριβει μεταξυ των σοφων. ³²Οστις απωθει την διδασκαλιαν, αποστρεφεται την ψυχην αυτου· αλλ' οστις ακουει τον ελεγχον, αποκτα συνεσιν. ³³Ο φοβος του Κυριου ειναι διδασκαλια σοφιας· και η ταπεινωσις προπορευεται της δοξης.

16 Του ανθρωπου ειναι αι προπαρασκευαι της καρδιας· παρα δε του Κυριου η αποκρισις της γλωσσης. ²Πασαι αι οδοι του ανθρωπου φαινονται ορθαι εις τους οφθαλμους αυτου· πλην ο Κυριος σταθμιζει τα πνευματα. ³Αφιερωνε τα εργα σου εις τον Κυριον, και αι βουλαι σου θελουσι στερεωθη. ⁴Ο Κυριος εκαμε τα παντα δι' εαυτον, ετι και τον ασεβη δια την ημεραν την κακην. ⁵Βδελυγμα εις τον Κυριον ειναι πας υψηλοκαρδιος· και χειρ με χειρα αν συναπτηται, δεν θελει μινει ατιμωρητος. ⁶Δια χαριτος και αληθειας καθαριζεται η ανομια· και δια του φοβου του Κυριου εκκλινουσιν οι ανθρωποι απο του κακου. ⁷Οταν ο Κυριος αρεσκηται εις τας οδους του ανθρωπου, και τους εχθρους αυτου ειρηνευει μετ' αυτου. ⁸Καλητερον ολιγον μετα δικαιοσυνης, παρα εισοδηματα μεγαλα μετα αδικιας. ⁹Η καρδια του ανθρωπου βουλευεται την οδον αυτου· αλλ' ο Κυριος διευθυνει τα βηματα αυτου. ¹⁰Χρησμος ειναι εις τα χειλη του βασιλεως· το στομα αυτου δεν σφαλλει εν τη κρισει. ¹¹Δικαια σταθμη και πλαστιγξ ειναι του Κυριου· παντα τα ζυγια του σακκιου ειναι εργου αυτου. ¹²Βδελυγμα ειναι εις τους βασιλεις να πραττωσιν ανομιαν· διοτι ο θρονος στερεονεται μετα της δικαιοσυνης. ¹³Τα δικαια χειλη ειναι ευπροσδεκτα εις τους βασιλεις, και αγαπωσι τον λαλουντα ορθα. ¹⁴Θυμος βασιλεως ειναι αγγελος θανατου· αλλ' ο σοφος ανθρωπος καταπραυνει αυτον. ¹⁵Εις το φως του προσωπου του βασιλεως ειναι ζωη· και η ευνοια αυτου ειναι ως νεφος οψιμου βροχης. ¹⁶Ποσον καλητερα ειναι η αποκτησις της σοφιας παρα το χρυσιον και προκριτωτερα η αποκτησις της συνεσεως παρα το αργυριον. ¹⁷Η οδος των ευθεων ειναι να εκκλινωσιν απο του κακου· οστις φυλαττει την οδον αυτου, διατηρει την ψυχην αυτου. ¹⁸Η υπερηφανια προηγεται του ολεθρου, και υψηλοφροσυνη του πνευματος προηγεται της πτω-

σεως. ¹⁹Καλητερον να ηναι τις ταπεινοφρων μετα των ταπεινων, παρα να μοιραζη λαφυρα μετα των υπερηφανων. ²⁰Ο συνετος εις τα πραγματα θελει ευρει καλον· και ο ελπίζων επι τον Κυριον ειναι μακαριος. ²¹Ο σοφος την καρδιαν θελει ονομαζεσθαι φρονιμος· και η γλυκυτης των χειλεων προσθετει μαθησιν. ²²Η συνεσις ειναι πηγη ζωης εις τον εχοντα αυτην· η δε παιδεια των αφρονων μωρια. ²³Η καρδια του σοφου συνετιζει το στομα αυτου, και εις τα χειλη αυτου προσθετει μαθησιν. ²⁴Κηρηθρα μελιτος οι ευαρεστοι λογοι· γλυκυτης εις την ψυχην και ιασις εις τα οστα. ²⁵Υπαρχει οδος ητις φαινεται ορθη εις τον ανθρωπον, αλλα τα τελη αυτης ειναι οδοι θανατου. ²⁶Ο εργαζομενος εργαζεται δι' εαυτον· διοτι το στομα αυτου αναγκαζει αυτον. ²⁷Ο αχρειος ανθρωπος σκαπτει κακον· και εις τα χειλη αυτου ειναι ως πυρ καιον. ²⁸Ο διεστραμμενος ανθρωπος διασπειρει εριδας· και ο ψιθυριστης διαχωριζει τους στενωτερους φιλους. ²⁹Ο βιαιος ανθρωπος αποπλανα τον πλησιον αυτου και φερει αυτον εις οδον ουχι καλην· ³⁰Κλειων τους οφθαλμους αυτου μηχανατα διεστραμμενα· δαγκανων τα χειλη αυτου εκτελει το κακον. ³¹Η πολια ειναι στεφανος δοξης, ευρισκομενη εν τη οδω της δικαιοσυνης. ³²Καλητερος ο μακροθυμος παρα τον δυνατον· και ο εξουσιαζων το πνευμα αυτου παρα τον εκπορθουντα πολιν. ³³Ο κληρος ριπτεται εις την καλην· ολη ομως η κρισις αυτου ειναι παρα Κυριου.

17 Καλητερον ξηρον ψωμιον και ειρηνη μετ' αυτου, παρα οικον πληρη θυματων μετα εριδος. ²Ο φρονιμος υπηρετης θελει εξουσιαζει επι υιου αισχυνης και θελει συμμοιρασθη την κληρονομιαν μεταξυ αδελφων. ³Το χωνευτηριον δοκιμαζει τον αργυρον και η καμινος τον χρυσον, ο δε Κυριος τας καρδιας. ⁴Ο κακοποιος υπακουει εις τα ανομα χειλη· ο ψευστης διδει ακροασιν εις την κακην γλωσσαν. ⁵Οστις περιγελα τον πτωχον, ονειδιζει τον Ποιητην αυτου· οστις χαιρει εις συμφορας, δεν θελει μινει ατιμωρητος. ⁶Τεκνα τεκνων ειναι ο στεφανος των γεροντων· και η δοξα των τεκνων οι πατερες αυτων. ⁷Χειλη υπεροχης δεν αρμοζουσιν εις τον αφρονα· πολυ ολιγωτερον χειλη ψευδους εις τον αρχοντα. ⁸Το δωρον ειναι ως λιθος πολυτιμος εις τους οφθαλμους του δωροδοκουμενου· οπου τουτο εμφανισθη, κατορθονει. ⁹Οστις κρυπτει παραβασιν, ζητει φιλιαν· αλλ' οστις επαναλεγει το πραγμα, χωριζει τους στενωτερους φιλους. ¹⁰Περισσοτερον τυπτει ο ελεγχος τον φρονιμον, παρα εκατον μαστιγωσεις τον αφρονα. ¹¹Ο κακος ζητει μονον στασεις· δια τουτο αγγελος σκληρος θελει πεμφθη κατ' αυτου. ¹²Ας απαντηση τον ανθρωπον αρχτος στερηθεισα των τεκνων αυτης και ουχι αφρων εν τη μωρια αυτου. ¹³Οστις αποδιδει κακον αντι καλου, κακον δεν θελει αναχωρησει απο του οικου αυτου. ¹⁴Οστις αρχιζει φιλονεικια, ειναι ως ο εκφραττων υδατα· οθεν παυσον απο της φιλονεικιας πριν εξαφθη. ¹⁵Ο δικαιων τον ασεβη και ο καταδικαζων τον δικαιον, αμφοτεροι ειναι

βδελυγμα εις τον Κυριον. ¹⁶Τι χρησιμεουσι τα χρηματα εις την χειρα του αφρονος, δια να αγοραση σοφιαν, αφου δεν εχει γνωσιν; ¹⁷Εν παντι καιρω αγαπα ο φιλος, και ο αδελφος γεννεται δια καιρον αναγκης. ¹⁸Ανθρωπος ενδεης φρενων διδει χειρα και εγγυαται δια τον φιλον αυτου. ¹⁹Ο αγαπων εριδας αγαπα αμαρτηματα· ο υπερυφονων την πυλην αυτου ζητει ολεθρον. ²⁰Ο σχολιος την καρδιαν δεν ευρισκει καλον· και ο διεστραμμενος την γλωσσαν αυτου πιπτει εις συμφοραν. ²¹Οστις γεννα αφρονα, γεννα αυτον δια λυπην αυτου· και ο πατηρ του ανοητου δεν απολαμβάνει χαραν. ²²Η ευφραινομενη καρδια διδει ευεξιαν ως ιατρικον· το δε κατατεθλιμμενον πνευμα ξηραινει τα οστα. ²³Ο ασεβης δεχεται δωρον απο του κολπου, δια να διαστρεψη τας οδους της κρισεως. ²⁴Επι του προσωπου του συνετου ειναι σοφια· αλλ' οι οφθαλμοι του αφρονος βλεπουσιν εις τα ακρα της γης. ²⁵Ο αφρων υιος ειναι βαρυθυμια εις τον πατερα αυτου και πικρια εις την γεννησασαν αυτον. ²⁶Δεν ειναι ποτε καλον να επιβαλληται ποινη εις τον δικαιον, να επιβουλευηται τις τους αρχοντας δια την ευθυτητα αυτων. ²⁷Ο κρατων τους λογους αυτου ειναι γνωστικος· ο μακροθυμος ανθρωπος ειναι φρονιμος. ²⁸Και αυτος ο αφρων, οταν σιωπα λογιζεται σοφος· και ο κλειων τα χειλη αυτου, συνετος.

18Ο ιδιογνωμων ζητει κατα την επιθυμιαν αυτου και εναντιονεται εις παν ο, τι ειναι ορθον. ²Ο αφρων δεν ηδυνεται εις την συνεσιν, αλλ' εις ο, τι φανταζεται η καρδια αυτου. ³Οταν ερχηται ο ασεβης, ερχεται και η καταφρονησις· και μετα του ονειδους, η ατιμια. ⁴Οι λογοι του στοματος του ανθρωπου ειναι υδατα βαθεα· και η πηγη της σοφιας, χειμαρρος αναπηδων. ⁵Δεν ειναι καλον να προσωποληπτη τις τον ασεβη, δια να ανατρεπη το δικαιον εν τη κρισει. ⁶Τα χειλη του αφρονος εμβαινουσιν εις εριδας, και το στομα αυτου προσκαλει ραπισματα. ⁷Το στομα του αφρονος ειναι ο αφανισμος αυτου, και τα χειλη αυτου παγισ εις την ψυχην αυτου. ⁸Οι λογοι του ψιθυριστου καταπινονται ηδεως και καταβαινουσιν εως των ενδομυχων της κοιλιας. ⁹Ο οκνηρος εις το εργον αυτου ειναι βεβαιως αδελφος του ασωτου. ¹⁰Το ονομα του Κυριου ειναι πυργος οχυρος· ο δικαιος, καταφυγων εις αυτον, ειναι εν ασφαλεια. ¹¹Τα αγαθα του πλουσιου ειναι η οχυρα αυτου πολις, και φανταζεται αυτα ως υψηλον τειχος. ¹²Προ του αφανισμού υφονεται η καρδια του ανθρωπου· και η ταπεινωσις προπορευεται της δοξης. ¹³Το να αποκρινηται τις πριν ακουση, ειναι εις αυτον αφροσυνη και ονειδος. ¹⁴Το πνευμα του ανθρωπου θελει υποστηριζει την αδυναμιαν αυτου· αλλα το κατατεθλιμμενον πνευμα τις δυναται να υποφερη; ¹⁵Η καρδια του φρονιμου αποκτα συνεσιν· και το ωτιον των σοφων ζητει γνωσιν. ¹⁶Το δωρον του ανθρωπου ανοιγει τοπον εις αυτον, και φερει αυτον εμπροσθεν των μεγαλων. ¹⁷Ο πρωτολογων εν τη κρισει αυτου φαινεται δικαιος· αλλ' ο αντιδικος αυτου ερχεται και εξελεγει

αυτον. ¹⁸Ο κληρος παυει τας αντιλογιας και αποφασιζει μεταξυ των δυνατων. ¹⁹Αδελφος δυσαρεστηθεις υποτασσεται δυσκολωτερα παρα οχυρα πολις· αι δε διαφοραι αυτων ειναι ως μοχλοι φρουριου. ²⁰Εκ των καρπων του στοματος του ανθρωπου θελει χορτασθη η κοιλια αυτου· απο του προιοντος των χειλεων αυτου θελει εμπλησθη. ²¹Θανατος και ζωη ειναι εις την χειρα της γλωσσης· και οι αγαπωντες αυτην θελουσι φαγει τους καρπους αυτης. ²²Οστις ευρηκε γυναικα, ευρηκεν αγαθον και απηλαυσε χαριν παρα Κυριου. ²³Ο πενης λαλει μετα ικεσιων· αλλ' ο πλουσιος αποκρινεται μετα σκληροτητος. ²⁴Ο ανθρωπος ο εχων φιλους πρεπει να φερηται φιλικως· και υπαρχει φιλος στενωτερος αδελφου.

19Καλητερος ο πτωχος ο περιπατων εν τη ακεραιωτητι αυτου, παρα τον πλουσιον τον διεστραμμενον τα χειλη αυτου και οντα αφρονα. ²Ψυχη ανευ γνωσεως βεβαιως δεν ειναι καλον· και οστις σπευδει με τους ποδας, προσκοπτει. ³Η αφροσυνη του ανθρωπου διαστρεφει την οδον αυτου· και η καρδια αυτου αγανακτει κατα του Κυριου. ⁴Ο πλουτος προσθετει φιλους πολλους· ο δε πτωχος εγκαταλειπεται υπο του φιλου αυτου. ⁵Ο ψευδης μαρτυς δεν θελει μεινει ατιμωρητος· και ο λαλων ψευδη δεν θελει εκφυγει. ⁶Πολλοι κολακευουσι το προσωπον του αρχοντος· και πας τις ειναι φιλος του διδοντος ανθρωπου. ⁷Τον πτωχον μισουσι παντες οι αδελφοι αυτου· ποσω μαλλον θελουσιν αποφυγει αυτον οι φιλοι αυτου; αυτος ακολουθει φωναζων· αλλ' εκεινοι δεν αποκρινονται. ⁸Οστις αποκτα σοφιαν, αγαπα την ψυχην αυτου· οστις φυλαττει φρονησιν, θελει ευρει καλον. ⁹Ο ψευδης μαρτυς δεν θελει μεινει ατιμωρητος· και ο λαλων ψευδη θελει απολεσθη. ¹⁰Η τρυφη δεν αρμοζει εις αφρονα· πολυ ολιγωτερον εις δουλον, να εξουσιαζει επ' αρχοντων. ¹¹Η φρονησις του ανθρωπου συστελλει τον θυμον αυτου· και ειναι δοξα αυτου να παραβλεπη την παραβασιν. ¹²Η οργη του βασιλεως ειναι ως βρυχηθμος λεοντος· η δε ευνοια αυτου ως δροσος επι τον χορτον. ¹³Ο αφρων υιος ειναι ολεθρος εις τον πατερα αυτου· και αι εριδες της γυναικος ειναι ακαταπαυστον σταξιμον. ¹⁴Οικος και πλουτη κληρονομουνται εκ των πατερων· αλλ' η φρονιμος γυνη παρα Κυριου διδεται. ¹⁵Η οκνηρια ριπτει εις βαθυν υπνον· και η αεργος ψυχη θελει πεινα. ¹⁶Ο φυλαττων την εντολην φυλαττει την ψυχην αυτου· ο δε καταφρονων τας οδους αυτου θελει απολεσθη. ¹⁷Ο ελεων πτωχον δανειζει εις τον Κυριον· και θελει γεινει εις αυτον η ανταποδοσις αυτου. ¹⁸Παιδευε τον υιον σου ενωσω ειναι ελπις· αλλα μη διεγειρης την ψυχην σου, ωστε να θανατωσης αυτον. ¹⁹Ο οργιλος θελει λαβει ποινην· διοτι και αν ελευθερωσης αυτον, παλιν θελεις καμει το αυτο. ²⁰Ακουε συμβουλην και δεχου διδασκαλιαν δια να γεινης σοφος εις τα εσχατα σου. ²¹Ειναι πολλοι λογισμοι εν τη καρδια του ανθρωπου· η βουλη ομως του Κυριου, εκεινη θελει μεινει. ²²Τιμη του ανθρωπου ειναι η αγαθοτης αυτου· και καλητερος ο πτωχος παρα

τον φευστην. ²³Ο φόβος του Κυρίου φερεί ζωήν, και ο φοβούμενος αυτόν θέλει πλαγιαίνει κεχορτασμένος· κακόν δεν θέλει συναπαντήσει. ²⁴Ο οκνηρός εμβαπτει την χείρα αυτού εις το τρυβλίον, και δεν θέλει ουδέ εις το στόμα αυτού να επιστρέψη αυτήν. ²⁵Εάν μαστιγώσης τον χλευαστήν, ο απλούς θέλει γείνει προσεκτικός· και εάν ελεγχής τον φρονιμόν, θέλει εννοήσει γνώσιν. ²⁶Όστις ατιμάζει τον πατέρα και απώθει την μητέρα, είναι υιός προξενών αισχυνήν και ονειδός. ²⁷Παύσον, υιέ μου, να ακούης διδασκαλίαν παρεκτρέπουσαν από των λόγων της γνώσεως. ²⁸Ο ασεβής μαρτύς χλευάζει το δικαίον· και το στόμα των ασεβών καταπίνει ανομίαν. ²⁹Κρίσεις ετοιμάζονται δια τους χλευαστάς, και ραβδισμοί δια την ραχίν των αφρώνων.

20 Ο οίνος είναι χλευαστής, και τα σικερα στασιαστικά· και όστις δελεάζεται υπό τουτων, δεν είναι φρονιμός. ²Άπειλη βασιλείως είναι βρυχηθμός λεόντος· όστις παροξύνει αυτόν, αμαρτάνει εις την ίδιαν αυτού ζωήν. ³Τιμή είναι εις τον άνθρωπον να παύη από της εριδος· πας δε αφρών εμπλεκεται εις ταυτην. ⁴Ο οκνηρός δεν θέλει να αροτριά εξ αιτίας του χειμώνος· δια τουτο θέλει ζητεί εν τω θερεί και δεν θέλει λαμβάνει. ⁵Η βούλη εν τη καρδιά του ανθρώπου είναι ως ύδατα βάθεα· αλλ' ο συνετός άνθρωπος θέλει ανασυρεί αυτήν. ⁶Όλλοι άνθρωποι κηρυττουσιν εκάστος την καλοκαγαθίαν αυτού· αλλα τις θέλει ευρή άνθρωπον πιστόν; ⁷Ο δικαίος περιπατεί εν τη ακεραιότητι αυτού· και τα τεκνα αυτού είναι μακαρία μετ' αυτόν. ⁸Βασιλεύς, καθημένος επί θρόνου κρίσεως, διασκεδαίνει παν κακόν δια των οφθαλμών αυτού. ⁹Τις δυνατά να ειπή, Εκθαρίσα την καρδίαν μου, είμαι καθάρως από των αμαρτιών μου; ¹⁰Ζυγία διαφορά, μέτρα διαφορά, είναι αμφοτέρα βδελύγμα εις τον Κύριον. ¹¹Γνωρίζεται και αυτό το παιδίον εκ των πράξεων αυτού, αν τα έργα αυτού είναι καθάρα, και αν ευθέα. ¹²Το ώτιον ακούει και ο οφθαλμός βλέπει· αλλ' ο Κύριος εκάμεν αμφοτέρα. ¹³Μη αγαπά τον ύπνον, δια να μη ελθής εις πτωχείαν· ανοίξον τους οφθαλμούς σου και θέλεις χορτασθή αρτού. ¹⁴Κακόν, κακόν, λέγει ο αγοραστής· αλλ' αφού αναχώρησθ, τότε καυχάται. ¹⁵Υπαρχει χρυσίον και πλήθος μαργαριτών· τα χείλη όμως της γνώσεως είναι το πολυτίμου κειμήλιον. ¹⁶Λάβε το ιμάτιον του εγγυωμένου δια ξενόν· και λάβε ενεχυρόν απ' αυτού, εγγυωμένου περί ξενών πραγμάτων. ¹⁷Ο αρτός του ψεύδους είναι γλυκύς εις τον άνθρωπον· μετά ταυτα όμως το στόμα αυτού θέλει γεμισθή χαλικών. ¹⁸Οι σκοποι στερεογονται δια της συμβουλής· και μετά καλήν σχεψιν κάμνε πόλεμον. ¹⁹Ο σπερμολόγος περιερχόμενος αποκαλύπτει τα μυστικά· δια τουτο μη σμίγου μετά του πλατυνόντος τα χείλη αυτού. ²⁰Ο λυχνός του κακολογούντος τον πατέρα αυτού ή την μητέρα αυτού θέλει σβεσθή εν βάθει σκοτει. ²¹Κληρονομία αποκτηθείσα ταχέως την αρχήν, εις το τέλος δεν ευλογείται. ²²Μη ειπής, Θέλω ανταποδώσει κακόν· αναμένε τον Κύριον και θέ-

λει σε σώσει. ²³Ζυγία διαφορά είναι βδελύγμα εις τον Κύριον· και ή δολία πλαστιγίξ δεν είναι καλόν. ²⁴Τα διαβήματα του ανθρώπου διευθύνονται υπό του Κυρίου· πώς λοιπόν ο άνθρωπος ήθελε γνώρισει την εαυτού οδόν; ²⁵Παγίς είναι εις τον άνθρωπον, προπετώς να λάλη· περί ιερών και μετά τας ευχάς να σκεπτήται. ²⁶Ο σοφός βασιλεύς λιχμίζει τους ασεβείς και στρέφει τον τροχόν επ' αυτούς. ²⁷Λυχνός του Κυρίου είναι το πνεύμα του ανθρώπου, το όποιον διερεύνα πάντα τα ενδομύχα της καρδιάς. ²⁸Έλεος και αλήθεια διαφυλάττουσι τον βασιλέα· και ο θρόνος αυτού υποστηρίζεται υπό του έλεους. ²⁹Καυχήμα των νέων είναι ή δύναμις αυτών· και δοξα των γερόντων ή πόλια. ³⁰Τα μελανίσματα των πλήγων λευκαινουσι τον κακόν· και τα κτυπήματα τα ενδομύχα της καρδιάς.

21 Η καρδιά του βασιλέως είναι εν τη χείρι του Κυρίου ως ρεύματα ύδατων· όπου θέλει στρέφει αυτήν. ²Πάσαι αι οδοί του ανθρώπου φαίνονται ορθά εις τους οφθαλμούς αυτού· πλην ο Κύριος σταθμίζει τας καρδιάς. ³Να κάμνη τις δικαιοσύνην και κρίσιν είναι αρεστοτέρον εις τον Κύριον παρά θυσίαν. ⁴Το επηρμένον όμμα και ή αλάζων καρδιά, ο λυχνός των ασεβών, είναι αμαρτία. ⁵Οι λογισμοί του επιμέλους φερουσι βεβαίως εις αφθονίαν· παντός δε προπετούς βεβαίως εις ενδείαν. ⁶Το αποκταν θησαυρούς δια ψεύδους γλώσσης είναι ματαιότης αστατός των ζητούντων θανάτον. ⁷Αι αρπαγαι των ασεβών θέλουσιν εξολοθρευσει αυτούς· διότι αρνουνται να πράττωσι το δικαίον. ⁸Η οδός του διεφθαρμένου ανθρώπου είναι σκολία· του δε καθάρου το έργον είναι ευθές. ⁹Καλύτερον να κατοική τις εν γωνία δώματος, παρά εν οικω ευρυχωρω μετά γυναίκος φιλεριδος. ¹⁰Η ψυχή του ασεβούς επιθυμει κακόν· ο πλησίον αυτού δεν ευρισκει χάριν εις τους οφθαλμούς αυτού. ¹¹Όταν ο χλευαστής τιμωρηται, ο απλούς γίνεται σοφώτερος· και ο σοφός διδασκόμενος λαμβάνει γνώσιν. ¹²Ο δικαίος συλλογίζεται την οικίαν του ασεβούς, όταν οι ασεβείς κατακρημνίζονται εις την κακίαν αυτών. ¹³Όστις εμφραττει τα όπα αυτού εις την κραυγήν του πτωχού, θέλει φωνάξει και αυτός και δεν θέλει εισακουσθή. ¹⁴Δώρον κρυφίον καταπραυνει θυμόν· και χάρισμα εις τον κόλπον βάλλομενον, όργην ισχυράν. ¹⁵Χάρα είναι εις τον δικαίον να κάμνη κρίσιν· όλεθρός δε εις τους εργάτας της ανομίας. ¹⁶Άνθρωπος αποπλανώμενος από της οδού της συνέσεως θέλει κατασκήνωσει εν τη συναξει των τεθανατωμένων. ¹⁷Ο αγαπών ευθυμίαν θέλει κατασταθή πενής· ο αγαπών οίνον και μύρα δεν θέλει πλουτήσει. ¹⁸Ο ασεβής θέλει εισθαι αντιλυτρόν του δικαίου, και των ευθέων ο παραβάτης. ¹⁹Καλύτερον να κατοική τις εν γή ερημω παρά μετά γυναίκος φιλεριδος και θυμωδούς. ²⁰Θησαυρός πολυτίμος και μύρα ευρισκονται εν τω οικω του σοφού· ο δε αφρών άνθρωπος καταδάπανα αυτα. ²¹Ο θηρεύων δικαιοσύνην και έλεος θέλει ευρεί ζωήν, δικαιοσύνην και δοξάν. ²²Ο σοφός εκπορθει την πόλιν των δυνατών και

καταβαλλει το οχυρωμα του θαρρους αυτης. ²³Οστις φυλαττει το στομα αυτου και την γλωσσαν αυτου, φυλαττει την ψυχην αυτου απο στενοχωριων. ²⁴Υπερηφανος και αλαζων χλευαστης καλειται, οστις πραττει μετα θυμου αλαζονειας. ²⁵Αι επιθυμια του οκνηρου θανατονουσιν αυτον· διοτι αι χειρες αυτου δεν θελουσι να εργαζωνται. ²⁶Επιθυμει ολην την ημεραν επιθυμιας· ο δε δικαιος διδει και δεν φειδεται. ²⁷Η θυσια των ασεβων ειναι βδελυγμα· πολλω μαλλον οταν προσφερωσιν αυτην μετα πονηριας. ²⁸Ο ψευδης μαρτυς θελει απολεσθη· ο δε ανθρωπος οστις υπακουει θελει λαλει παντοτε. ²⁹Ο ασεβης ανθρωπος σκληρυνει το προσωπον αυτου· αλλ' ο ευθυσ κατευθυνη τας οδους αυτου. ³⁰Δεν ειναι σοφια ουτε συνεσις ουτε βουλη εναντιον του Κυριου. ³¹Ο ιππος ετοιμαζεται δια την ημεραν της μαχης· η σωτηρια ομως ειναι παρα Κυριου.

22 Προτιμωτερον ονομα καλον παρα πλουτη μεγαλα, χαρις αγαθη παρα αργυριον και χρυσιον. ²Πλουσιος και πτωχος συναπαντωνται· ο Κυριος ειναι ο Ποιητης αμφοτερων τουτων. ³Ο φρονιμος προβλεπει το κακον και κρυπτεται· οι αφρονες ομως προχωρουσι και τιμωρονται. ⁴Η αμοιβη της ταπεινωσεως και του φοβου του Κυριου ειναι πλουτος και δοξα και ζωη. ⁵Τριβολοι και παγιδες ειναι εν τη οδω του σχολιου· οστις φυλαττει την ψυχην αυτου, θελει εισθαι μακραν απ' αυτων. ⁶Διδαξον το παιδιον εν αρχη της οδου αυτου· και δεν θελει απομακρυνθη απ' αυτης ουδε οταν γηραση. ⁷Ο πλουσιος εξουσιαζει τους πτωχους· και ο δανειζομενος ειναι δουλος του δανειζοντος. ⁸Ο σπειρων ανομιαν θελει θερισει συμφορας· και η ραβδος της υβρεως αυτου θελει εκλειψει. ⁹Ο εχων ομμα αγαθον θελει ευλογηθη· διοτι διδει εκ του αρτου αυτου εις τον πτωχον. ¹⁰Εκδιωξον τον χλευαστην και θελει συνεξελθει η φιλονεικια, και η ερις και η υβρις θελουσι παυσει. ¹¹Οστις αγαπα την καθαροτητα της καρδιας, δια την χαριν των χειλεων αυτου ο βασιλευς θελει εισθαι φιλος αυτου. ¹²Οι οφθαλμοι του Κυριου περιφρουρουσι την γνωσιν· ανατρεπει δε τας υποθεσεις του παρανομου. ¹³Ο οκνηρος λεγει, Λεων ειναι εξω· εν τω μεσω των πλατειων θελω φονευθη. ¹⁴Στομα γυναικος αλλοτριας ειναι λακκος βαθυς· ο μισουμενος υπο Κυριου θελει εμπεσει εις αυτον. ¹⁵Η ανοησια ειναι συνδεδεμενη μετα της καρδιας του παιδιου· η ραβδος της παιδειας θελει αποχωρισει αυτην απ' αυτου. ¹⁶Οστις καταθλιβει τον πτωχον δια να αυξηση τα πλουτη αυτου, και οστις διδει εις τον πλουσιον, θελει ελθει βεβαιως εις ενδειαν. ¹⁷Κλινον το ωτιον σου και ακουε τους λογους των σοφων, και προσκολλησον την καρδιαν σου εις την γνωσιν μου· ¹⁸διοτι ειναι τερπνοι, εαν φυλαττη αυτους εν τη καρδια σου· και θελουσι συναρμोजεσθαι ομου επι των χειλεων σου. ¹⁹Δια να ηναι το θαρρος σου επι τον Κυριον, εδιδαξα ταυτα εις σε την ημεραν ταυτην, μαλιστα εις σε. ²⁰Δεν εγραφα εις σε πολλακις δια συμβουλων και γνωσεων, ²¹δια να σε καμω να γνωρισης την βεβαιότητα

των λογων της αληθειας, ωστε να αποκρινησαι λογους αληθειας προς τους εξαποστελλοντας σε; ²²Μη γυμνονησ τον πτωχον, διοτι ειναι πτωχος· μηδε καταθλιβε εις την πυλην τον δυστυχοντα· ²³διοτι ο Κυριος θελει εκδικασει την δικην αυτων· και θελει γυμνωσει την ψυχην των γυμνωσαντων αυτους. ²⁴Μη καμνε φιλιαν μετα ανθρωπου θυμωδους· και μετα ανθρωπου οργιλου μη συμπεριπατει· ²⁵μηποτε μαθησ τας οδους αυτου, και λαβης παγιδα εις την ψυχην σου. ²⁶Μη εσο εκ των διδοντων χειρα, εκ των εγγυωμενων δια χρεη. ²⁷Εαν δεν εχης ποθεν να πληρωσης, δια τι να παρωσι την κλινην σου υποκατωθεν σου; ²⁸Μη μετακινει ορια αρχαια, τα οποια εθεσαν οι πατερες σου. ²⁹Ειδες ανθρωπον επιτηδειον εις τα εργα αυτου; αυτος θελει παρασταθη ενωπιον βασιλεων· δεν θελει παρασταθη ενωπιον ουτιδανων.

23 Οταν καθησης να φαγης μετα αρχοντος, παρητηρει επιμελως τα παρατιθεμενα εμπροσθεν σου· ²και βαλε μαχαιραν εις τον λαιμον σου, εαν ησαι αδηφαγος· ³μη επιθυμει τα εδεσματα αυτου· διοτι ταυτα ειναι τροφη δολιοτητος. ⁴Μη μεριμνα δια να γεινησ πλουσιος· απεχε απο της σοφιας σου. ⁵Θελεις επιστησει τους οφθαλμους σου εις το μη υπαρχον; διοτι ο πλουτος κατασκευαζει βεβαιως εις εαυτον πτερυγας ως αετου και πετα προς τον ουρανον. ⁶Μη τρωγε τον αρτον του φθονερου, μηδε επιθυμει τα εδεσματα αυτου· ⁷διοτι καθως φρονει εν τη ψυχη αυτου, τοιουτος ειναι· φαγε και πιε, λεγει προς σε· αλλ' η καρδια αυτου δεν ειναι μετα σου. ⁸Το ψωμιον, το οποιον εφαγες, θελεις εξεμεσει και θελεις χασει τας γλυκειας συνομιλιας σου. ⁹Μη λαλει εις τα ωτα του αφρονος· διοτι θελει καταφρονησει την σοφιαν των λογων σου. ¹⁰Μη μετακινει ορια αρχαια· και μη εισελθης εις τους αγρους των ορφανων· ¹¹διοτι ο Λυτρωτης αυτων ειναι ισχυρος· αυτος θελει εκδικασει την δικην αυτων εναντιον σου. ¹²Προσκολλησον την καρδιαν σου εις την παιδειαν και τα ωτα σου εις τους λογους της γνωσεως. ¹³Μη φειδου να παιδευης το παιδιον· διοτι εαν κτυπησης αυτο δια της ραβδου, δεν θελει αποθανει· ¹⁴συ κτυπων αυτο δια της ραβδου, θελεις ελευθερωσει την ψυχην αυτου εκ του αδου. ¹⁵Υιε μου, εαν η καρδια σου γεινη σοφη, θελει ευφραινεσθαι και η καρδια εμου· ¹⁶και τα νεφρα μου θελουσιν αγαλλεσθαι, οταν τα χειλη σου λαλωσιν ορθα. ¹⁷Ας μη ζηλευη η καρδια σου τους αμαρτωλους· αλλ' εσο εν τω φοβω του Κυριου ολην την ημεραν· ¹⁸διοτι βεβαιως ειναι αμοιβη, και η ελπις σου δεν θελει εκκοπη. ¹⁹Ακουε συ, υιε μου, και γινου σοφος, και κατευθυνη την καρδιαν σου εις την οδον. ²⁰Μη εσο μεταξυ οινοποτων, μεταξυ κρεοφαγων ασωτων· ²¹διοτι ο μεθυσος και ο ασωτος θελουσι πτωχευσει· και ο υπνωδης θελει ενδυθη ρακη. ²²Υπακουε εις τον πατερα σου, οστις σε εγεννησε· και μη καταφρονει την μητερα σου, οταν γηραση. ²³Αγοραζε την αληθειαν και μη πωλει· την σοφιαν και την παιδειαν και την συνεσιν. ²⁴Ο πατηρ του δικαιου θελει χαρη σφοδρα· και οστις γεννα σοφον υιον,

θέλει ευφραίνεσθαι εις αυτον. ²⁵Ο πατηρ σου και η μητηρ σου θελουσιν ευφραίνεσθαι· μαλιστα εκεινη, ητις σε εγεννησε, θελει χαιρει. ²⁶Υιε μου, δος την καρδιαν σου εις εμε, και ας προσεχωσιν οι οφθαλμοι σου εις τας οδους μου· ²⁷διоти η πορνη ειναι λακκος βαθυς· και η αλλοτρια γυνη στενον φρεαρ. ²⁸Αυτη προσετι ενεδρευει ως ληστης και πληθυνει τους παραβατας μεταξυ των ανθρωπων. ²⁹Εις τινα ειναι ουαι; εις τινα στεναγμοι; εις τινα εριδες; εις τινα ματαιολογια; εις τινα κτυπηματα ανευ αιτιας; εις τινα φλογωσις οφθαλμων; ³⁰Εις τους εγχρονονζοντας εν τω οινω· εις εκεινους οιτινες διαγουσιν ανιχνευοντες οινοποσιας. ³¹Μη θεωρει τον οινον οτι κοκκινιζει, οτι διδει το χρωμα αυτου εις το ποτηριον, οτι καταβαινει ευαρεστως. ³²Εν τω τελει αυτου δακνει ως οφις και κεντρονει ως βασιλισκος· ³³Οι οφθαλμοι σου θελουσι κυτταξει αλλοτριας γυναικας, και η καρδια σου θελει λαλησει αισχρα· ³⁴και θελεις εισθαι ως κοιμωμενος εν μεσω θαλασσης, και ως κοιτωμενος επι κορυφης, καταρτιου· ³⁵με ετυπτον, θελεις ειπει, και δεν επονεσα· με εδειραν, και δεν ησθανθη· ποτε θελω εγερθη, δια να υπαγω να ζητησω αυτον παλιν;

24Μη ζηλευε τους κακους ανθρωπους, μηδε επιθυμει να ησαι μετ' αυτων· ²διоти η καρδια αυτων μελετα καταδυναστευσιν, και τα χειλη αυτων λαλουσι κακουργιας. ³Δια της σοφιας οικοδομειται οικος και δια της συνεσεως στερεονεται. ⁴Και δια της γνωσεως τα ταμεια θελουσι γεμισθη απο παντος πολυτιμου και ευφροσυνου πλουτου. ⁵Ο σοφος ανθρωπος ισχυει, και ο ανθρωπος ο φρονιμος αυξανει δυναμιν. ⁶Διоти δια σοφων βουλων θελεις καμει τον πολεμον σου· εκ του πληθους δε των συμβουλων προερχεται σωτηρια. ⁷Η σοφια ειναι παραπολυ υψηλη δια τον αφρονα· δεν θελει ανοιξει το στομα αυτου εν τη πυλη. ⁸Οστις μελετα να πραξει κακον, θελει ονομασθη ανηρ κακεντρεχης. ⁹Η μελετη της αφροσυνης ειναι αμαρτια· και ο χλευαστης βδελυγμα εις τους ανθρωπους. ¹⁰Εαν μικροψυχησης εν τη ημερα της συμφορας, μικρα ειναι η δυναμις σου. ¹¹Ελευθερονε τους συρομενους εις θανατον, και μη αποσυρου απο των οντων εις ακμην σφαγης. ¹²Εαν ειπης, Ιδου, ημεις δεν εξευρομεν τουτο· δεν γνωριζει ο σταθμιζων τας καρδιας; και ο φυλαττων την ψυχην σου και αποδιδων εις εκαστον κατα τα εργα αυτου, δεν εξευρει; ¹³Υιε μου, φαγε μελι, διοτι ειναι καλον· και κρηθηραν, διοτι ειναι γλυκεια επι του ουρανισκον σου. ¹⁴Τοιαυτη θελει εισθαι εις την ψυχην σου η γνωσις της σοφιας· οταν ευρης αυτην, ποτε θελεις λαβει αμοιβην, και η ελπις σου δεν θελει εκκοπη. ¹⁵Μη στηνε παγίδα, ω ανομε, κατα της κατοικιας του δικαιου· μη ταραξης τον τοπον της αναπαυσεως αυτου· ¹⁶διοτι ο δικαιος πιπτει επτακις και σηκονεται· αλλ' οι ασεβεις θελουσι πεσει εις ολεθρον. ¹⁷Εις την πτωσιν του εχθρου σου μη χαρης· και εις το ολισθημα αυτου ας μη ευφραίνεται η καρδια σου· ¹⁸Μηποτε ο Κυριος ιδη και φανη τουτο κακον εις τους οφθαλμους αυτου και

μεταστρεψη τον θυμον αυτου απ' αυτου. ¹⁹Μη αγανακτηει περι των πονηρευομενων· μη ζηλευε τους ασεβεις· ²⁰διοτι δεν θελει εχει τελος αγαθον ο κακος· ο λυχνος των ασεβων θελει σβεσθη. ²¹Υιε μου, φοβου τον Κυριον και τον βασιλεα· και μη εχε συγκοινωνιαν μετα στασιαστων· ²²διοτι η συμφορα αυτων θελει επελθει εξαιφνης· και τις γνωριζει αμφοτερων τας τιμωριας; ²³Ταυτα προσετι ειναι δια τους σοφους. Η προσωποληψια εν τη κρισει δεν ειναι καλον. ²⁴Τον λεγοντα προς τον ασεβη, Εισαι δικαιος, τουτον οι λαοι θελουσι καταρασθη και τα εθνη θελουσι βδελυττεσθαι· ²⁵αλλ' εις τους ελεγχοντας αυτον θελει εισθαι χαρις, και ευλογια αγαθων θελει ελθει επ' αυτους. ²⁶Οστις αποκρινεται λογους ορθους, ειναι ως ο φιλων τα χειλη. ²⁷Διαταττε το εργον σου εξω και προετοιμαζε αυτο εις σεαυτον εν τω αγρω· και επειτα οικοδομησον τον οικον σου. ²⁸Μη ησο μαρτυς αδικος κατα του πλησιον σου, μηδε απατα δια των χειλεων σου. ²⁹Μη ειπης, Καθως εκαμεν εις εμε, ουτω θελω καμει εις αυτον· θελω αποδωσει εις τον ανθρωπον κατα το εργον αυτου. ³⁰Διεβαινον δια του αγρου του οκνηρου και δια του αμπελωνος του ανθρωπου του ενδεους φρενων· ³¹και ιδου, πανταχου ειχον βλαστησει ακανθαι· κνιδαι ειχον σκεπασει το προσωπον αυτου, και το λιθοφραγμα αυτου ητο κατακεκρημισμενον. ³²Τοτε εγω θεωρησας εσυλλογισθην εν τη καρδια μου· ειδον, και ελαβον διδασκαλιαν. ³³Ολιγος υπνος, ολιγος νυσταγμος, ολιγη συμπλοκη των χειρων εις τον υπνον· ³⁴επειτα η πτωχεια σου ερχεται ως ταχυδρομος, και η ενδεια σου ως ανηρ ενοπλος.

25Και αυται ειναι παροιμια του Σολομωντος, τας οποιας συνελεξαν οι ανθρωποι του Εζεκιου, βασιλεως του Ιουδα. ²Δοξα του Θεου ειναι να καλυπτη το πραγμα· δοξα δε των βασιλεων να εξιχνιαζωσι το πραγμα. ³Ο ουρανος κατα το υψος και η γη κατα το βαθος και η καρδια των βασιλεων ειναι ανεξερευνητα. ⁴Αφαιρεσον την σκωριαν απο του αργυρου, και σκευος θελει εξελθει εις τον χρυσοχρον· ⁵αφαιρεσον τους ασεβεις απ' εμπροσθεν του βασιλεως, και ο θρονος αυτου θελει στερεωθη εν δικαιοσυνη. ⁶Μη αλαζονευου εμπροσθεν του βασιλεως, και μη ιστασαι εν τω τοπω των μεγαλων· ⁷Διοτι καλητερον να σοι ειπωσιν, Αναβα εδω, παρα να καταβιασθης επι παρουσια του αρχοντος, τον οποιον ειδον οι οφθαλμοι σου. ⁸Μη εξελθης εις εριδα ταχεως· μηποτε εν τω τελει απορησης τι να καμης, οταν ο πλησιον σου σε καταισχυνη. ⁹Εκδικασον την δικην σου μετα του πλησιον σου· και μη ανακαλυπτε το μυστικον αλλου· ¹⁰Μηποτε ο ακουων σε ονειδιση και η καταισχυνη σου δεν εξαλειφθη. ¹¹Λογος λαληθεις πρεποντως ειναι μηλα χρυσα εις ποικιλματα αργυρα. ¹²Ως ενωτιον χρυσουν και στολιδιον καθαρου χρυσιου, ειναι ο σοφος ο ελεγχων ωτιον υπηκοον. ¹³Ως το ψυχος της χιονος εν καιρω του θερισμου, ουτως ειναι ο πιστος πρεσβυς εις τους αποστελλοντας αυτον· διοτι αναπαυει την ψυχην των κυριων αυτου. ¹⁴Ο καυχωμενος

εις δωρον ψευδες ομοιαζει συννεφα και ανεμον χωρις βροχης. ¹⁵Δι' υπομονης πειθεται ο ηγεμων· και η γλυκεια γλωσσα συντριβει οστα. ¹⁶Ευρηκας μελι; φαγε οσον σοι ειναι αρκετον, μηποτε υπερεμπλησθης απ' αυτου και εξεμεσης αυτο. ¹⁷Σπανιως βαλε τον ποδα σου εις τον οικον του πλησιον σου, μηποτε σε βαρυνθη και σε μισηση. ¹⁸Ο ανθρωπος, οστις μαρτυρει κατα του πλησιον αυτου μαρτυριαν ψευδη, ειναι ως ροπαλον και μαχαιρα και βελος οξυ. ¹⁹Πιστις προς απιστον εν ημερα συμφορας ειναι ως οδοντιον σεσηπος και πους εξηρθρωμενος. ²⁰Ως ο εκδυομενος ιματιον εν ημερα ψυχους και το οξος επι νιτρον, ουτως ειναι ο ψαλλον ασματα εις λελυπημενη καρδιαν. ²¹Εαν πεινα ο εχθρος σου, δος εις αυτον αρτον να φαγη· και εαν διψα, ποτισον αυτον υδωρ. ²²Διοτι θελεις σωρευσει ανθρακας πυρος επι την κεφαλην αυτου, και ο Κυριος θελει σε ανταμειψει. ²³Ο βορρας ανεμος εκδιωκει την βροχην· το δε ωργισμενον προσωπον την υποφιθυριζουσαν γλωσσαν. ²⁴Καλητερον να κατοικη τις εν γωνια δωματος, παρα εν οικω ευρυχωρω μετα γυναικος φιλεριδος. ²⁵Ως υδωρ ψυχρον εις ψυχην διψωσαν, ουτως ειναι αγγελιαι αγαθαι απο μακρυνης γης. ²⁶Ο δικαιος σφαλων εμπροσθεν του ασεβους ειναι ως πηγη θολερα και βρυσις διαφθαρεισα. ²⁷Καθως δεν ειναι καλον να τρωγη τις πολυ μελι, ουτω δεν ειναι ενδοξον να ζητη την ιδιαν αυτου δοξαν. ²⁸Οστις δεν κρατει το πνευμα αυτου, ειναι ως πολις κατηδαφισμενη και ατειχιστος.

26Καθως η χιων εν τω θερει και καθως η βροχη εν τω θερισμω, ουτως εις τον αφρονα η τιμη δεν αρμοζει. ²Ως περιφερεται το στρουθιον, ως περιπετα η χελιδων, ουτως η αδικος καταρα δεν θελει επιφθασει. ³Μαστιξ δια τον ιππον, κημος δια τον ονον, και ραβδος δια την ραχιν των αφρονων. ⁴Μη αποκρινου εις τον αφρονα κατα την αφροσυνην αυτου, δια να μη γεινης και συ ομοιος αυτου. ⁵Αποκρινου εις τον αφρονα κατα την αφροσυνην αυτου, δια να μη ηναι σοφος εις τους οφθαλμους αυτου. ⁶Οστις αποστελλει μηνυμα δια χειρος του αφρονος, αποκοπτει τους ποδας αυτου και πινει ζημιαν. ⁷Ως τα σκελη του χωλου κρεμονται ανωφελη, ουτως ειναι και παροιμια εν τω στοματι των αφρονων. ⁸Ως ο δεσμευων λιθον εις σφενδονην, ουτως ειναι οστις διδει τιμην εις τον αφρονα. ⁹Ως η ακανθα ωθουμενη εις την χειρα του μεθυσου, ουτως ειναι η παροιμια εν τω στοματι των αφρονων. ¹⁰Ο δυναστης μαινει τα παντα και μισθονει τους αφρονας, μισθονει και τους παραβατας. ¹¹Ως ο κυων επιστρεφει εις τον εμετον αυτου, ουτως ο αφρων επαναλαμβανει την αφροσυνην αυτου. ¹²Ειδες ανθρωπον νομιζοντα εαυτον σοφον; μαλλον ελπις ειναι εκ του αφρονος παρα εξ αυτου. ¹³Ο οκνηρος λεγει, Λεων ειναι εν τη οδω, λεων εν ταις πλατειαις. ¹⁴Ως η θυρα περιστρεφεται επι τας στροφιγγας αυτης, ουτως ο οκνηρος επι την κλινην αυτου. ¹⁵Ο οκνηρος εμβαπτει την χειρα αυτου εις το τρυβλιον και βαρυνεται να επιστρεψη αυτην εις το στομα αυτου.

¹⁶Ο οκνηρος νομιζει εαυτον σοφωτερον παρα επτα σοφους γνωμοδοτας. ¹⁷Οστις διαβαινων ανακατονεται εις εριδα μη ανηκουσαν εις αυτον, ομοιαζει τον πιανοντα κυνα απο των ωτιων. ¹⁸Ως ο μανιακος οστις ριπτει φλογας, βελη και θανατον, ¹⁹ουτως ειναι ο ανθρωπος, οστις απατα τον πλησιον αυτου και λεγει, δεν εκαμον εγω παιζων; ²⁰Οπου δεν ειναι ξυλα, το πυρ σβυνεται· και οπου δεν ειναι ψιθυριστης, η ερις ησυχαζει. ²¹Οι ανθρακες δια την ανθρακιαν και τα ξυλα δια το πυρ, και ο φιλερις ανθρωπος δια να εξαπτη εριδας. ²²Οι λογοι του ψιθυριστου καταπινονται ηδεως, και καταβαινουσιν εις τα ενδομυχα της κοιλιας. ²³Τα ενθερμα χειλη μετα πονηρας καρδιας ειναι ως σκωρια αργυρου επικεχρισμενη επι πηλινον αγγειον. ²⁴Οστις μισει, υποκρινεται με τα χειλη αυτου, και μηχανευεται δολον εν τη καρδια αυτου. ²⁵Οταν ομιλη χαριεντως, μη πιστευε αυτον· διοτι εχει επτα βδελυγματα εν τη καρδια αυτου. ²⁶Οστις σκεπαζει το μισος δια δολου, η πονηρια αυτου θελει φανερωθη εν μεσω της συναξεως. ²⁷Οστις σκαπτει λακκον, θελει πεσει εις αυτον· και ο λιθος θελει επιστρεφει επι τον κυλιοντα αυτον. ²⁸Η ψευδης γλωσσα μισει τους υπ' αυτης καταθλιβομενους· και το απατηλον στομα εργαζεται καταστροφην.

27Μη καυχασαι εις την αυριον ημεραν· διοτι δεν εξευρεις τι θελει γεννησει η ημερα. ²Ας σε επαινη αλλος και μη το στομα σου· ξενος, και μη τα χειλη σου. ³Βαρος ειναι ο λιθος και δυσβαστακτος η αμμος· αλλ' η οργη του αφρονος ειναι βαρύτερα των δυο. ⁴Ο θυμος ειναι σκληρος και η οργη οξεια· αλλα τις δυναται να σταθη εμπροσθεν της ζηλοτυπιας; ⁵Ο φανερος ελεγχος ειναι καλητερος παρα κρυπτομενη αγαπη· ⁶πληγαι φιλου ειναι πισται· φιληματα δε εχθρων πολυαριθμα. ⁷Κεχορτασμενη ψυχη αποστρεφεται την κρηθηραν· εις δε την πεινασμενην ψυχην παν πικρον φαινεται γλυκυ. ⁸Ως το πτηνον το αποπλανωμενον απο της φωλεας αυτου, ουτως ειναι ο ανθρωπος ο αποπλανωμενος απο του τοπου αυτου. ⁹Τα μυρα και τα θυμιαματα ευφραινουσι την καρδιαν, και η γλυκυτης του φιλου δια της εγκαρδιου συμβουλης. ¹⁰Τον φιλον σου και τον φιλον του πατρος σου μη εγκαταλιπης· εις δε τον οικον του αδελφου σου μη εισελθης εν τη ημερα της συμφορας σου· διοτι καλητερον ειναι γειτων πλησιον παρα αδελφος μακραν. ¹¹Υγε μου, γινου σοφος και ευφραине την καρδιαν μου, δια να εχω τι να αποκρινωμαι προς τον ονειδιζοντα με. ¹²Ο φρονιμος προβλεπει το κακον και κρυπτεται· οι αφρονες εξακολουθουσι και τιμωρουνται. ¹³Λαβε το ιματιον του εγγυωμενου δια ξενον και λαβε ενεχυρον απ' αυτου, εγγυωμενου περι ξενων πραγματων. ¹⁴Ο εγειρομενος το πρωι και ευλογων μετα μεγαλης φωνης τον πλησιον αυτου θελει λογισθη ως καταρωμενος αυτον. ¹⁵Ακαταπαυστον σταξιμον εν ημερα βροχερα, και φιλερις γυνη ειναι ομοια· ¹⁶ο κρυπτων αυτην κρυπτει τον ανεμον· και το μυρον εν τη δεξια αυτου κρυπτομενον

φωναζει. ¹⁷Ο σιδηρος ακονιζει τον σιδηρον· και ο ανθρωπος ακονιζει το προσωπον του φιλου αυτου. ¹⁸Ο φυλαττων την συκην θελει φαγει τον καρπον αυτης· και ο φυλαττων τον κυριον αυτου θελει τιμηθη. ¹⁹Καθως εις το υδωρ ανταποκρινεται προσωπον εις προσωπον, ουτω καρδια ανθρωπου εις ανθρωπον. ²⁰Ο αδης και η απωλεια δεν χορταινουσι· και οι οφθαλμοι του ανθρωπου δεν χορταινουσιν. ²¹Ο αργυρος δοκιμαζεται δια του χωνευτηριου και ο χρυσος δια της καμινου· ο δε ανθρωπος δια του στοματος των εγκωμιαζοντων αυτον. ²²Και αν κοπανισης δια κοπανου τον αφρονα εν ιγδιω μεταξυ σιτου κοπανιζομενου, η αφροσυνη αυτου δεν θελει χωρισθη απ' αυτου. ²³Προσεχε να γνωριζης την καταστασιν των ποιμνιων σου, και επιμελου καλως τας αγελας σου. ²⁴Διοτι ο πλουτος δεν μενει διαπαντος· ουδε το διαδημα απο γενεας εις γενεαν. ²⁵Ο χορτος βλαστανει και η γλοη αναφαινεται, και τα χορτα των ορειων συναγονται. ²⁶Τα αρνια εινα δια τα ενδυματα σου, και οι τραγοι δια την πληρωμην του αγρου. ²⁷Και θελεις εχει αφθονον γαλα αιγων δια την τροφην σου, δια την τροφην του οικου σου και την ζωην των θεραπειων σου.

28Οι ασεβεις φευγουσιν ουδενος διωκοντος· οι δε δικαιοι εχουσι θαρρος ως λεων. ²Δια τα αμαρτηματα του τοπου πολλοι εινα οι αρχοντες αυτου· δι' ανθρωπου ομως συνετου και νοημονος το πολιτευμα αυτου θελει διαρκει. ³Πτωχος ανθρωπος και δυναστευων πτωχους εινα ως βροχη κατακλυζουσα, ητις δεν διδει αρτον. ⁴Οσοι εγκαταλειπουσι τον νομον, εγκωμιαζουσι τους ασεβεις· αλλ' οι φυλαττοντες τον νομον αντιμαχονται εις αυτους. ⁵Οι κακοι ανθρωποι δεν θελουσι νοησει κρισιν· αλλ' οι ζητουντες τον Κυριον θελουσι νοησει τα παντα. ⁶Καλητερο ο πτωχος ο περιπατων εν τη ακεραιοτητι αυτου, παρα τον διεστραμμενον τας οδους αυτου, και αν ηναι πλουσιος. ⁷Ο φυλαττων τον νομον εινα υιος συνετος· ο δε φιλος των ασωτων καταισχυνει τον πατερα αυτου. ⁸Ο αυξανων την περιουσιαν αυτου δια τοκου και πλεονεξιας συναγει αυτην δια τον ελεοντα τους πτωχους. ⁹Του εκκλινοντος το ωτιον αυτου απο του να ακουη τον νομον, και αυτη η προσευχη αυτου θελει εισθαι βδελυγμα. ¹⁰Ο αποπλανων τους ευθεις εις οδον κακην αυτος θελει πεσει εις τον ιδιον αυτου λακκον· αλλ' οι αμεμπτοι θελουσι κληρονομησει αγαθα. ¹¹Ο πλουσιος ανθρωπος νομιζει εαυτον σοφον· αλλ' ο συνετος πτωχος εξελεγει αυτον. ¹²Οταν οι δικαιοι θριαμβευουσι, μεγαλη εινα η δοξα· αλλ' οταν οι ασεβεις υψωνονται, οι ανθρωποι κρυπτονται. ¹³Ο κρυπτων τας αμαρτιας αυτου δεν θελει ευοδωθη· ο δε εξομολογουμενος και παραιτων αυτας θελει ελεηθη. ¹⁴Μακαριος ο ανθρωπος ο φοβουμενος παντοτε· οστις ομως σκληρυνει την καρδιαν αυτου, θελει πεσει εις συμφοραν. ¹⁵Λεων βρυχωμενος και αρκτος πεινωσα εινα διοικητης ασεβης επι λαον πενιχρον. ¹⁶Ο ηγεμων ο στερουμενος συνεσεως πληθυνει τας καταδυναστειας· ο δε μισων την αρπαγην θελει μακρυνει τας

ημερας αυτου. ¹⁷Ο ανθρωπος ο ενοχος αιματος ανθρωπου θελει σπευσει εις τον λακκον· ουδεις θελει κρατησει αυτον. ¹⁸Ο περιπατων εν ακεραιοτητι θελει σωθη· ο δε διεστραμμενος εν ταις οδοις αυτου θελει πεσει δια μιας. ¹⁹Ο εργαζομενος την γην αυτου θελει χορτασθη αρτον· ο δε ακολουθων τους ματαιοφρονας θελει εμπλησθη πτωχειας. ²⁰Ο πιστος ανθρωπος θελει εχει πολλην ευλογιαν· αλλ' οστις σπευδει να πλουτηση, δεν θελει μεινει ατιμωρητος. ²¹Να ηναι τις προσωποληπτης, δεν εινα καλον· διοτι ο τοιουτος ανθρωπος δι' εν κομματιον αρτου θελει ανομησει. ²²Ο εχων πονηρον οφθαλμον σπευδει να πλουτηση, και δεν καταλαμβανει οτι η ενδεια θελει ελθει επ' αυτον. ²³Ο ελεγχων ανθρωπον υστερον θελει ευρει περισσοτεραν χαριν, παρα τον κολακευοντα δια της γλωσσης. ²⁴Ο κλεπτων τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου, και λεγων, Τουτο δεν εινα αμαρτια, αυτος εινα συντροφος του ληστου. ²⁵Ο αλαζων την καρδιαν διεγειρει εριδας· ο δε θαρρων επι Κυριον θελει παχυνθη. ²⁶Ο θαρρων επι την ιδιαν αυτου καρδιαν εινα αφρων· αλλ' ο περιπατων εν σοφια, ουτος θελει σωθη. ²⁷Οστις διδει εις τους πτωχους, δεν θελει ελθει εις ενδειαν· αλλ' οστις αποστρεφει τους οφθαλμους αυτου, θελει εχει πολλας καταρας. ²⁸Οταν οι ασεβεις υψωνονται, οι ανθρωποι κρυπτονται· αλλ' εν τη απωλεια εκεινων οι δικαιοι πληθυνονται.

29Ανθρωπος οστις ελεγχομενος σκληρυνει τον τραχηλον, εξαιφνης θελει αφανισθη και χωρις ιασεως. ²Οταν οι δικαιοι μεγαλυνθωσιν, ο λαος ευφραίνεται· αλλ' οταν ο ασεβης εξουσιαζη, στεναζει ο λαος. ³Οστις αγαπα την σοφιαν, ευφραίνει τον πατερα αυτου· αλλ' οστις συναναστρεφεται με πορνας, φθειρει την περιουσιαν αυτου. ⁴Ο βασιλευς δια της δικαιοσυνης στερεονει τον τοπον· αλλ' ο δωροληπτης καταστρεφει αυτον. ⁵Ο ανθρωπος οστις κολακευει τον πλησιον αυτου, εκτεινει δικτυον εμπροσθεν των βηματων αυτου. ⁶Ο κακος ανθρωπος παγιδευεται εν τη ανομια· αλλ' ο δικαιος φαλλει και ευφραίνεται. ⁷Ο δικαιος λαμβανει γνωσιν της κρισεως των πενητων· ο ασεβης δεν νοει γνωσιν. ⁸Οι χλευασται ανθρωποι καταφλεγουσι την πολιν· αλλ' οι σοφοι αποστρεφουσι την οργην. ⁹Ο σοφος ανθρωπος, διαφορομενος μετα του αφρονος ανθρωπου, ειτε οργιζεται, ειτε γελα, δεν ευρισκει αναπαουσιν. ¹⁰Οι ανδρες των αιματων μισουσι τον αμεμπτον· αλλ' οι ευθεις εκζητουσι την ζωην αυτου. ¹¹Ο αφρων εκθετει ολην αυτου την ψυχην· ο δε σοφος αναχαιτιζει αυτην εις τα οπισω. ¹²Εαν ο διοικητης προσεχη εις λογους ψευδεις, παντες οι υπηρεται αυτου γινονται ασεβεις. ¹³Πενης και δανειστης συναπαντωνται· ο Κυριος φωτιζει αμφοτερων τους οφθαλμους. ¹⁴Βασιλευς κρινοντος τους πτωχους εν αληθεια, ο θρονος αυτου θελει στερεωθη διαπαντος. ¹⁵Η ραβδος και ο ελεγχος διδουσι σοφιαν· παιδιον δε απολελυμενον καταισχυνει την μητερα αυτου. ¹⁶Οταν οι ασεβεις πληθυνωνται, η ανομια περισσευει· αλλ' οι δικαιοι θελουσιν ιδει την πτωσιν αυτων. ¹⁷Παιδευε τον υιον σου και θελει φερει αναπαουσιν

εις σε· και θελει φερει ηδονην εις την ψυχην σου. ¹⁸Οπου δεν υπαρχει ορασις, ο λαος διαφθειρεται· ειναι δε μακαριος ο φυλαττων τον νομον. ¹⁹Ο δουλος δια λογων δεν θελει διορθωθη· επειδη καταλαμβανει μεν, αλλα δεν υπακουει. ²⁰Ειδες ανθρωπον ταχυν εις τους λογους αυτου; περισσοτερα ελπις ειναι εκ του αφρονος παρα εξ αυτου. ²¹Εαν τις ανατρεφει παιδιοθεν τον δουλον αυτου τρυφηλως, τελος παντων θελει κατασταθη υιος. ²²Ο θυμωδης ανθρωπος εξαπτει εριδα, και ο οργιλος ανθρωπος πληθυνει ανομιαις. ²³Η υπερηφανια του ανθρωπου θελει ταπεινωσει αυτον· ο δε ταπεινοφρων απολαμβανει τιμην. ²⁴Ο συμμεριστης του κλεπτου μισει την εαυτου ψυχην· ακουει τον ορκον και δεν ομολογει. ²⁵Ο φοβος του ανθρωπου στηνει παγιδα· ο δε πεποιθως επι Κυριον θελει εισθαι εν ασφαλεια. ²⁶Πολλοι ζητουσι το προσωπον του ηγεμονος· αλλ' η του ανθρωπου κρισις ειναι παρα Κυριου. ²⁷Ο αδικος ανθρωπος ειναι βδελυγμα εις τους δικαιους· και ο ευθυσ εις την οδον αυτου, βδελυγμα εις τους ασεβεις.

30Οι λογοι του Αγουρ, υιου του Ιακαι· τουτεστιν ο χρησμος, τον οποιον ο ανθρωπος ελαλησε προς τον Ιθιηλ, προς τον Ιθιηλ και τον Ουκαλ. ²Βεβαιως εγω ειμαι ο αφρονεστερος των ανθρωπων, και φρονησις ανθρωπου δεν υπαρχει εν εμοι· ³και δεν εμαθον την σοφιαν, ουτε εξευρω την γνωσιν των αγιων. ⁴Τις ανεβη εις τον ουρανον και κατεβη; τις συνηγαγε τον ανεμον εν ταις χερσιν αυτου; τις εδεσμευσε τα υδατα εν ιματιω; τις εστερεωσε παντα τα ακρα της γης; τι το ονομα αυτου; και τι το ονομα του υιου αυτου, εαν εξευρης; ⁵Πας λογος Θεου ειναι δεδοκιμασμενος· ειναι ασπις εις τους πεποιθотας επ' αυτον. ⁶Μη προσθεσης εις τους λογους αυτου· μηποτε σε εξελεγξη, και ευρεθης ψευστης. ⁷Δυο ζητω παρα σου· μη αρνηθης ταυτα εις εμε πριν αποθανω. ⁸Ματαιοτητα και λογον ψευδη απομακρυνε απ' εμου· πτωχειαν και πλουτον μη δωσης εις εμε· τρεφε με με αυταρκη τροφην. ⁹Μηποτε χορτασθω και σε αρνηθω και ειπω, Τις ειναι ο Κυριος; η μηποτε ευρεθεις πτωχος κλεψω και λαβω το ονομα του Θεου μου επι ματαιω. ¹⁰Μη καταλαλει υπηρετην προς τον κυριον αυτου· μηποτε σε καταρασθη και ευρεθης ενοχος. ¹¹Υπαρχει γενεα, ητις καταραται τον πατερα αυτης και δεν ευλογει την μητερα αυτης. ¹²Υπαρχει γενεα καθαρα εις τους οφθαλμους αυτης, αλλα δεν ειναι πεπλυμενη απο της ακαθαρσιας αυτης. ¹³Υπαρχει γενεα, της οποιας ποσον υψηλοι ειναι οι οφθαλμοι και τα βλεφαρα αυτης επηρμενα. ¹⁴Υπαρχει γενεα, της οποιας οι οδοντες ειναι ρομφαιαι και οι μυλοδοντες μαχαιραι, δια να κατατρωγωσι τους πτωχους της γης και τους ενδεεις εκ μεσου των ανθρωπων. ¹⁵Η βδελλα εχει δυο θυγατερας, αιτινες φωναζουσι, Φερε, φερε. Τα τρια ταυτα δεν χορταινουσι ποτε, μαλιστα τεσσαρα δεν λεγουσι ποτε, Αρκει. ¹⁶Ο αδης, και η στειρα μητρα· η γη, ητις δεν χορταινει απο υδατος, και το πυρ, το οποιον δεν λεγει, Αρκει. ¹⁷Τον οφθαλμον,

οστις εμπαιζει τον πατερα αυτου και καταφρονει να υπακουση εις την μητερα αυτου, οι κορακες της φαραγγος θελουσιν εκβαλει και οι νεοσσοι των αετων θελουσι φαγει. ¹⁸Τα τρια ταυτα ειναι θαυμαστα εις εμε, μαλιστα τεσσαρα δεν εννωω. ¹⁹Τα ιχνη του αετου εις τον ουρανον· τα ιχνη του οφεως επι του βραχου· τα ιχνη του πλοιου εν μεσω της θαλασσης· και τα ιχνη του ανθρωπου εν τη νεοτητι. ²⁰Τοιαυτη ειναι η οδος της μοιχαλιδος γυναικος· τρωγει και σπογγιζει το στομα αυτης, και λεγει, Δεν επραξα ανομιαν. ²¹Δια τρια η γη ταραττεται, μαλιστα δια τεσσαρα, τα οποια δεν δυναται να υποφερη· ²²Δια τον δουλον, οταν βασιλευση· και τον αφρονα, οταν χορτασθη αρτον· ²³δια την μισητην γυναικα, οταν υπανδρευθη· και την δουλην, οταν εκδιωξη την κυριαν αυτης. ²⁴Τα τεσσαρα ταυτα ειναι ελαχιστα επι της γης, ειναι ομως σοφωτατα· ²⁵οι μυρμηκες, οιτινες ειναι λαος αδυνατος αλλ' εν τω θερει ετοιμαζουσι την τροφην αυτων· ²⁶οι χοιρογρυλλιοι, οιτινες ειναι λαος ανισχυρος αλλα καμνουσι τους οικους αυτων επι βραχου· ²⁷αι ακριδες, αιτινες δεν εχουσι βασιλεα αλλ' εκβαινουσι πασαι ομου κατα ταγματα· ²⁸ο ασκαλαβος, οστις βασταζεται εν ταις χερσιν αυτου, και διατριβει εν τοις παλατιοις των βασιλεων. ²⁹Τα τρια ταυτα βαδιζουσι καλως, μαλιστα τεσσαρα περιπατουσιν ευπρεπως· ³⁰Ο λεων, οστις ειναι ο ισχυροτερος των ζωνων, και δεν στρεφει απο προσωπου τινος· ³¹Ο αλεκτωρ, ο τραγος ετι· και ο βασιλευς, περικεκυκλωμενος υπο του λαου αυτου. ³²Εαν επραξας αφρονως υφονων σεαυτον, και εαν εβουλευθης κακον, βαλε χειρα επι στοματος. ³³Διοτι οστις κτυπα το γαλα, εκβαλλει βουτυρον· και οστις εκθλιβει την ρινα, εκβαλλει αιμα· και οστις ερεθιζει οργην, εξαγει μαχας.

31Οι λογοι του βασιλεως Λεμουηλ, ο χρησμος, τον οποιον η μητηρ αυτου εδιδαξεν αυτον. ²Τι, υιε μου; και τι, τεκνον της κοιλιας μου; και τι, υιε των ευχων μου; ³Μη δωσης τας δυναμεις σου εις τας γυναικας, μηδε τας οδους σου εις τας αφανιστριας των βασιλεων. ⁴Δεν ειναι των βασιλεων, Λεμουηλ, δεν ειναι των βασιλεων να πινωσιν οινον, ουδε των ηγεμωνων, σικερα· ⁵μηποτε πιοντες λησμονησωσι τον νομον και διαστρεψωσι την κρισιν τινος τεθλιμμενου. ⁶Διδετε σικερα εις τους τεθλιμμενους, και οινον εις τους πεπικραμενους την ψυχην· ⁷δια να πιωσι και να λησμονησωσι την πτωχειαν αυτων και να μη ενθυμωνται πλεον την δυστυχιαν αυτων. ⁸Ανοιγε το στομα σου υπερ του αφωνου, υπερ της κρισεως παντων των εγκαταλελειμμενων. ⁹Ανοιγε το στομα σου, κρινε δικαιως, και υπερασπιζου τον πτωχον και τον ενδεη. ¹⁰Γυναικα εναρετον τις θελει ευρει; διοτι η τοιαυτη ειναι πολυ τιμιωτερα υπερ τους μαργαριτας. ¹¹Η καρδια του ανδρος αυτης θαρρει επ' αυτην, και δεν θελει στερεισθαι αφθονιας. ¹²Θελει φερει εις αυτον καλον και ουχι κακον, πασας τας ημερας της ζωης αυτης. ¹³Ζητει μαλλιον και λιναριον και εργαζεται ευχαριστως με τας χειρας αυτης. ¹⁴Ειναι ως τα πλοια των εμπορων· φερει την

τροφήν αὐτῆς ἀπο μακροθεν. ¹⁵Καὶ ἐγείρεται ἐνῶ εἶναι ἐτι νύξ καὶ διδὲι τροφήν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ ἐργα εἰς τὰς θεραπαίνας αὐτῆς. ¹⁶Θεωρεῖ ἀγρὸν καὶ ἀγοράζει αὐτὸν· ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν χειρῶν αὐτῆς φυτεύει ἀμπέλωνα. ¹⁷Ζῶνει τὴν ὄσφυν αὐτῆς με δυνάμιν, καὶ ἐνισχύει τοὺς βραχίονας αὐτῆς. ¹⁸Αἰσθάνεται ὅτι τὸ ἐμποριὸν αὐτῆς εἶναι κάλον· ὁ λυχνὸς αὐτῆς δὲν σβύνεται τὴν νύκτα. ¹⁹Βάλλει τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸ ἀδρακτιὸν καὶ κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς τὴν ἡλακατὴν. ²⁰Ἀνοίγει τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖρας αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐνδῆεις. ²¹Δὲν φοβεῖται τὴν χιὸνα διὰ τὸν οἶκον αὐτῆς· διότι πᾶς ὁ οἶκος αὐτῆς εἶναι ἐνδεδυμένοι διπλά. ²²Κάμνει εἰς ἑαυτὴν σκεπάσματα· τὸ ἐνδυμᾶ αὐτῆς εἶναι βύσσος καὶ πορφύρα. ²³Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς γινώριζεται ἐν ταῖς πυλαῖς, ὅταν καθῆται μετὰξυ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ τοποῦ. ²⁴Κάμνει λεπτὸν πανιὸν καὶ πῶλει· καὶ διδὲι ζῶνας εἰς τοὺς ἐμποροὺς. ²⁵Ἰσχύη καὶ εὐπρέπειαν εἶναι ἐνδεδυμένη· καὶ εὐφραίνεται διὰ τὸν μέλλοντα καιρὸν. ²⁶Ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτῆς ἐν σοφίᾳ· καὶ ἐπιτῆς γλώσσης αὐτῆς εἶναι νόμος εὐμενείας. ²⁷Ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ ἄρτον ὀκνηρίας δὲν τρώγει. ²⁸Τὰ τεκνὰ αὐτῆς σηκονοῦνται καὶ μακαρίζουσιν αὐτὴν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ ἐπαινεῖ αὐτὴν. ²⁹Πολλὰι θυγατέρες ἐφερθησαν ἀξίως, ἀλλὰ σὺ ὑπερεβῆς πάσας. ³⁰Ψεῦδης εἶναι ἡ χάρις καὶ ματαῖον τὸ κάλλος· ἡ γυνὴ ἡ φοβουμένη τὸν Κύριον, αὐτὴ θελεῖ ἐπαινέσθαι. ³¹Δότε εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν χειρῶν αὐτῆς· καὶ τὰ ἐργα αὐτῆς ἄς ἐπαινῶσιν αὐτὴν ἐν ταῖς πυλαῖς.

Εκκλησιαστής

1 Λογοι του Εκκλησιαστού, υιου του Δαβιδ, βασιλεως εν Ιερουσαλημ. **2**Ματαιοτης ματαιοτητων, ειπεν ο Εκκλησιαστής· ματαιοτης ματαιοτητων, τα παντα ματαιοτης. **3**Τις ωφέλεια εις τον ανθρωπον εκ παντος του μοχθου αυτου, τον οποιον μοχθει υπο τον ηλιον; **4**Γενεα υπαγει, και γενεα ερχεται· η δε γη διαμενει εις τον αιωνα. **5**Και ανατελλει ο ηλιος, και δυει ο ηλιος· και σπευδει προς τον τοπον αυτου, οθεν ανετειλεν. **6**Υπαγει προς τον νοτον ο ανεμος, και επιστρεφει προς τον βορραν· ακαταπαυστως περιστρεφομενος υπαγει, και επανερχεται επι τους κυκλους αυτου, ο ανεμος. **7**Παντες οι ποταμοι υπαγουσιν εις την θαλασσαν, και η θαλασσα ποτε δεν γεμιζει· εις τον τοπον οθεν ρεουσιν οι ποταμοι, εκει παλιν επιστρεφουσι, δια να υπαγωσι. **8**Παντα ταπραγματα ειναι εν κοπω· δεν δυναται ανθρωπος να εκφραση τουτο· ο οφθαλμος δεν χορταινει βλεπων, και το ωτιον δεν γεμιζει ακουον. **9**Ο, τι εγεινε, τουτο παλιν θελει γεινει· και ο, τι συνεβη, τουτο παλιν θελει συμβη· και δεν ειναι ουδεν νεον υπο τον ηλιον. **10**Υπαρχειπραγμα, περι του οποιου δυναται τις να ειπη, Ιδε, τουτο ειναι νεον; τουτο εγεινεν ηδη εις τους αιωνας οιτινες υπηρξαν προ ημων. **11**Δεν ειναι μνημη των προγεγονοτων, ουδε θελει εισθαι μνημη των επιγενησομενων μετα ταυτα, εις τους μελλοντας να υπαρξωσιν επειτα. **12**Εγω ο Εκκλησιαστής εσταθην βασιλευς επι τον Ισραηλ εν Ιερουσαλημ· **13**και εδωκα την καρδιαν μου εις το να εκζητησω και να ερευνησω δια της σοφιας περι παντων των γινομενων υπο τον ουρανον· τον οχληρον τουτον περισπασμον ο Θεος εδωκεν εις τους υιους των ανθρωπων, δια να μοχθωσιν εν αυτω. **14**Ειδον παντα τα εργα τα γινομενα υπο τον ηλιον, και ιδου, τα παντα ματαιοτης και θλιψις πνευματος. **15**Το στρεβλον δεν δυναται να γεινη ευθες, και αι ελλειψεις δεν δυναται να αριθμηθωσιν. **16**Εγω ελαλησα εν τη καρδια μου λεγων, Ιδου, εγω εμεγαλυνθην και ηυξηθη εις σοφιαν υπερ παντας τους υπαρξαντας προ εμου εν Ιερουσαλημ, και η καρδια μου απηλαυσε πολλην σοφιαν και γνωσιν. **17**Και εδωκα την καρδιαν μου εις το να γνωριση σοφιαν και εις το να γνωριση ανοησιαν και αφροσυνην· πλην εγνωρισα οτι και τουτο ειναι θλιψις πνευματος. **18**Διοτι εν πολλη σοφια ειναι πολλη λυπη· και οστις προσθετει γνωσιν, προσθετει πονον.

2Εγω ειπα εν τη καρδια μου, Ελθε τωρα, να σε δοκιμασω δι' ευφροσυνης· και εντρυφα εις αγαθα· και ιδου, και τουτο ματαιοτης. **2**Ειπα περι του γελωτος, Ειναι μωρια· και περι της χαρας, Τι ωφελει αυτη; **3**Εσκεφθην εν τη καρδια μου να ευφραϊνω την σαρκα μου με οινον, ενω ετι η καρδια μου ησχολειτο εις την σοφιαν· και να κρατησω την μωριαν, εωσου ιδω τι ειναι το αγαθον εις τους υιους των ανθρωπων, δια να καμνωσιν αυτο υπο τον ουρανον πασας τας ημερας της ζωης αυτων. **4**Εκαμονπραγματα μεγαλα εις εμαυτον· ωκοδομησα εις εμαυτον οικιας· εφυτευσα δι' εμαυτον αμπελωνας. **5**Εκαμον δι' εμαυτον κηπους και παραδεισους και εφυτευσα εν αυτοις δενδρα παντος καρπου. **6**Εκαμον δι' εμαυτον δεξαμενας υδατων, δια να ποτιζω εξ αυτων το αλσος το καταφυτον εκ δενδρων. **7**Απεκτησα δουλους και δουλους και ειχον δουλους οικογενεις· απεκτησα ετι αγελας και ποιμνια περισσοτερα υπερ παντας τους υπαρξαντας προ εμου εν Ιερουσαλημ. **8**Συνηθροισα εις εμαυτον και αργυριον και χρυσιον και εκλεκτα κειμηλια βασιλεων και τοπων· απεκτησα εις εμαυτον αδοντας και αδουσας και τα εντρυφηματα των υιων των ανθρωπων, παν ειδος παλλακιδων. **9**Και εμεγαλυνθην και ηυξηθη υπερ παντας τους υπαρξαντας προ εμου εν Ιερουσαλημ· και η σοφια μου εμενεν εν εμοι. **10**Και παν ο, τι εξητησαν οι οφθαλμοι μου, δεν ηρηθη εις αυτους· δεν εμποδισα την καρδιαν μου απο πασης ευφροσυνης, διοτι η καρδια μου ευφραϊνετο εις παντας τους μοχθους μου· και τουτο ητο η μερις μου εκ παντος του μοχθου μου. **11**Και παρετηρησα εγω εν πασι τοις εργοις μου τα οποια εκαμον αι χειρες μου, και εν παντι τω μοχθω τον οποιον εμοχθησα, και ιδου, τα παντα ματαιοτης και θλιψις πνευματος, και ουδεν οφελος υπο τον ηλιον. **12**Και εστραφην εγω δια να παρατηρησω την σοφιαν και την μωριαν και την αφροσυνην· διοτι τι θελει καμει ανθρωπος ελθων μετα τον βασιλεα; ο, τι εκαμον ηδη. **13**Και εγω ειδον οτι η σοφια υπερεχει της αφροσυνης, καθως το φως υπερεχει του σκοτους. **14**Του σοφου οι οφθαλμοι ειναι εν τη κεφαλη αυτου, ο δε αφρων περιπατει εν τω σκοτει· πλην εγω εγνωρισα ετι οτι εν συναντημα θελει συναντησει εις παντας τουτους. **15**Δια τουτο ειπα εγω εν τη καρδια μου, Καθως συμβαινει εις τον αφρονα, ουτω θελει συμβη και εις εμε· δια τι λοιπον εγω να γεινω σοφωτε-

ρος; θεν εσυμπερανα παλιν εν τη καρδια μου, οτι και τουτο ειναι ματαιοτης. ¹⁶Διοτι δεν θελει μνει διαπαντος η μνημη του σοφου ουδε του αφρονος· επειδη εν ταις επερχομεναις ημεραις τα παντα θελουσι πλεον λησμονηθη. Και πως θελει αποθανει ο σοφος μετα του αφρονος; ¹⁷Δια τουτο εμισησα την ζων, διοτι μοχθηρα εφανησαν εις εμε τα εργα τα γενομενα υπο τον ηλιον· επειδη τα παντα ματαιοτης και θλιψις πνευματος. ¹⁸Εμισησα ετι εγω παντα τον μοχθον μου, τον οποιον ειχον μοχθησει υπο τον ηλιον· διοτι αφινω αυτον εις τον ανθρωπον οστις θελει σταθη μετ' εμε. ¹⁹Και τις οιδεν αν θελη εισθαι σοφος η αφρων; και ομως θελει εξουσιασει επι παντος του μοχθου μου, τον οποιον εμοχθησα και εις τον οποιον εδειξα την σοφιαν μου υπο τον ηλιον· ματαιοτης και τουτο. ²⁰Θθεν εγω στραφεις απηλπισα την καρδιαν μου περι παντος του μοχθου, τον οποιον εμοχθησα υπο τον ηλιον. ²¹Διοτι ειναι ανθρωπος, του οποιου ο μοχθος εσταθη εν σοφια και γνωσει και εν ορθοτητι· και ομως αφινει αυτον εις αλλον δια μεριδα αυτου, οστις δεν εκοπιασεν εις αυτον· και τουτο ματαιοτης και κακον μεγα. ²²Διοτι τις ωφελεια εις τον ανθρωπον απο παντος του μοχθου αυτου και απο της θλιψεως της καρδιας αυτου, εις τα οποια μοχθει υπο τον ηλιον; ²³Επειδη πασαι αι ημεραι αυτου ειναι πονος, και οι μοχθοι αυτου λυπη· και την νυκτα ετι η καρδια αυτου δεν κοιμαται· ειναι και τουτο ματαιοτης. ²⁴Δεν ειναι αγαθον εις τον ανθρωπον να τρωγη και να πινη και να καμνη την ψυχην αυτου να απολαμβανη καλον εκ του μοχθου αυτου; και τουτο ειδον εγω, οτι ειναι απο της χειρος του Θεου. ²⁵Διοτι τις θελει φαγει και τις θελει εντρυφησει υπερ εμε; ²⁶Επειδη ο Θεος εις τον ανθρωπον τον αρεστον ενωπιον αυτου διδει σοφιαν και γνωσιν και χαραν· εις δε τον αμαρτωλον διδει περισπασμον, εις το να προσθετη και να επισωρευη, δια να δωση αυτα εις τον αρεστον ενωπιον αυτου· και τουτο ματαιοτης και θλιψις πνευματος.

3Χρονος ειναι εις παντα, και καιρος παντι πραγματι υπο τον ουρανον. ²Καιρος του γεννασθαι και καιρος του αποθνησκειν· καιρος του φυτευειν και καιρος του εκριζονειν το πεφυτευμενον· ³καιρος του αποκτεινειν και καιρος του ιατρευειν· καιρος του καταστρεφειν και καιρος του οικοδομειν· ⁴καιρος του κλαιειν και καιρος του γελαν· καιρος του πενθειν και καιρος του χορευειν· ⁵καιρος του διασκορπιζειν λιθους και καιρος του συναγειν λιθους· καιρος του εναγκαλιζεσθαι και καιρος του απομακρυνεσθαι απο του εναγκαλισμου· ⁶καιρος του αποκτησαι και καιρος του απολεσαι· καιρος του φυλαττειν και καιρος του ριπτειν· ⁷καιρος του σχιζειν και καιρος του ραπτειν· καιρος του σιγαν και καιρος του λαλειν· ⁸καιρος του αγαπησαι και καιρος του μισησαι· καιρος πολεμου και καιρος ειρηνης. ⁹Τις ωφελεια εις τον εργαζομενον απο οσα αυτος μοχθει; ¹⁰Ειδον τον περισπασμον, τον οποιον εδωκεν ο Θεος εις τους υιους των ανθρωπων δια να μοχθωσιν εν αυτω. ¹¹Τα παντα

εκαμε καλα εν τω καιρω εκαστου· και τον κοσμον υπεβαλεν εις την διανοιαν αυτων, χωρις ο ανθρωπος να δυναται να εξιχνιαση απ' αρχης μεχρι τελους το εργον, το οποιον ο Θεος εκαμεν. ¹²Εγνωρισα οτι δεν ειναι αλλο καλον δι' αυτους, ειμη να ευφραινηται τις και να καμνη καλον εν τη ζωη αυτου. ¹³Και ετι το να τρωγη πας ανθρωπος και να πινη και να απολαμβανη καλον εκ παντος του μοχθου αυτου, ειναι χαρισμα Θεου. ¹⁴Εγνωρισα οτι παντα οσα εκαμεν ο Θεος, τα αυτα θελουσιν εισθαι διαπαντος· δεν ειναι δυνατον να προσθεση τις εις αυτα ουδε να αφαιρεση απ' αυτων· και ο Θεος εκαμε τουτο δια να φοβωνται ενωπιον αυτου. ¹⁵Ο, τι εγεινεν, ηδη ειναι· και ο, τι θελει γεινει, ηδη εγεινε· και ο Θεος ανακαλει τα παρελθοντα. ¹⁶Και ειδον ετι υπο τον ηλιον τον τοπον της κρισεως, και εκει ειναι η ανομια· και τον τοπον της δικαιοσυνης, και εκει η ανομια. ¹⁷Ειπα εγω εν τη καρδια μου, Ο Θεος θελει κρινει τον δικαιον και τον ασεβη· διοτι δι' εκαστον πραγμα και επι παντος εργου ειναι καιρος εκει. ¹⁸Ειπα εγω εν τη καρδια μου περι της καταστασεως των υιων των ανθρωπων, οτι θελει δοκιμασει αυτους ο Θεος, και θελουσιν ιδει οτι αυτοι καθ' εαυτους ειναι κτηνη. ¹⁹Διοτι το συναντημα των υιων των ανθρωπων ειναι και το συναντημα του κτηνους· και εν συναντημα ειναι εις αυτους· καθως αποθνησκει τουτο, ουτως αποθνησκει και εκεινος· και η αυτη πνοη ειναι εις παντας· και ο ανθρωπος δεν υπερτερει κατ' ουδεν το κτηνος· διοτι τα παντα ειναι ματαιοτης. ²⁰Τα παντα κατανωσιν εις τον αυτον τοπον· τα παντα εγειναν εκ του χωματος και τα παντα επιστρεφουσιν εις το χωμα. ²¹Τις γνωριζει το πνευμα των υιων των ανθρωπων, αν αυτο αναβαινη εις τα ανω, και το πνευμα του κτηνους, αν αυτο καταβαινη κατω εις την γην; ²²Ειδον λοιπον οτι δεν ειναι καλητερον, ειμη το να ευφραινηται ο ανθρωπος εις τα εργα αυτου· διοτι αυτη ειναι η μερις αυτου· επειδη τις θελει φερει αυτον δια να ιδη το γενησομενον μετ' αυτον;

4Τοτε εγω εστραφην και ειδον πασας τας αδικιας τας γινομενας υπο τον ηλιον· και ιδου, δακρυα των αδικουμενων, και δεν υπηρχεν εις αυτους ο παρηγορων· η δε δυναμις ητο εν τη χειρι των αδικουντων αυτους· και δεν υπηρχεν εις αυτους ο παρηγορων. ²Θθεν εγω εμακαρισα τους τελευτησαντας, τους ηδη αποθανοντας, μαλλον παρα τους ζωντας, οσοι ζωσιν ετι. ³Καλητερος δε αμφοτερων ειναι, οστις δεν υπηρξεν ετι, οστις δεν ειδε τα πονηρα εργα τα γινομενα υπο τον ηλιον. ⁴Προσετι εγω εθεωρησα παντα μοχθον και πασαν επιτευξιν εργου, οτι δια τουτο ο ανθρωπος φθονειται υπο του πλησιον αυτου· και τουτο ματαιοτης και θλιψις πνευματος. ⁵Ο αφρων περιπλεκει τας χειρας αυτου και τρωγει την εαυτου σαρκα. ⁶Καλητερον μια δραξ πληρης αναπαυσεως παρα δυο πληρεις μοχθου και θλιψεως πνευματος. ⁷Παλιν εστραφην εγω και ειδον ματαιοτητα υπο τον ηλιον· ⁸υπαρχει τις και δεν εχει δευτερον· ναι, δεν

εχει ουτε υιον ουτε αδελφον· και ομως δεν παυει απο παντος του μοχθου αυτου· μαλιστα ο οφθαλμος αυτου δεν χορταινει πλουτου· και δεν λεγει, δια τινα εγω κοπιαζω και στερω την ψυχην μου απο αγαθων; και τουτο ειναι ματαιοτης και περισπασμος λυπηρος. ⁹Καλητεροι οι δυο υπερ τον ενα· επειδη αυτοι εχουσι καλην αντιμισθιαν εν τω κοπω αυτων. ¹⁰Διοτι, εαν πεσωσιν, ο εις θελει σηκωσει τον συντροφον αυτου· αλλ' ουαι εις τον ενα, οστις πεση και δεν εχη δευτερον να σηκωση αυτον. ¹¹Παλιν, εαν δυο πλαγιασωσιν ομου, τοτε θερμαινονται· ο εις ομως πως θελει θερμανθη; ¹²Και εαν τις υπερισχυση κατα του ενος, οι δυο θελουσιν αντισταθη εις αυτον· και το τριπλουν σχοιμιον δεν κοπτεται ταχεως. ¹³Καλητερον πτωχον και σοφον παιδιον παρα βασιλευς γερων και αφρων, οστις δεν ειναι πλεον επιδεκτικος νουθεσιας· ¹⁴διοτι το μεν εξερχεται εκ του οικου των δεσμιων δια να βασιλευση· ο δε και βασιλευς γεννηθεις καθισταται πενης. ¹⁵Ειδον παντας τους ζωντας τους περιπατουντας υπο τον ηλιον, μετα του υιου, του δευτερου, οστις θελει σταθη αντ' αυτου. ¹⁶Δεν υπαρχει τελος εις παντα τον λαον, εις παντας τους προυπαρξαντας αυτων· αλλ' ουδε οι μετα ταυτα θελουσιν ευφρανθη εις αυτον· λοιπον και τουτο ματαιοτης και θλιψις πνευματος.

5 Φυλαττε τον ποδα σου, οταν υπαγης εις τον οικον του Θεου· και προθυμου μαλλον να ακουης, παρα να προσφερης θυσιαν αφρωνων, οιτινες δεν αισθανονται οτι πραττουσι κακως. ²Μη σπευδε δια του στοματος σου, και η καρδια σου ας μη επιταχυνη να προφερη λογον ενωπιον του Θεου· διοτι ο Θεος ειναι εν τω ουρανω, συ δε επι της γης· οθεν οι λογοι σου ας ηναι ολιγοι. ³Επειδη το μεν ονειρον ερχεται εν τω πληθει των περισπασμων· η δε φωνη του αφρονος εν τω πληθει των λογων. ⁴Όταν ευχηθης ευχην εις τον Θεον, μη βραδυνης να αποδωσης αυτην· διοτι δεν ευαρεσται εις τους αφρονας· αποδος ο, τι ηυχθηθης. ⁵Καλλιον να μη ευχηθης, παρα ευχηθεις να μη αποδωσης. ⁶Μη συγχωρησης εις το στομα σου να φερη επι σε αμαρτιαν· μηδε ειπης ενωπιον του αγγελου, οτι ητο εξ αγνοιας· δια τι να οργισθη ο Θεος εις την φωνην σου και να αφανιση τα εργα των χειρων σου; ⁷Διοτι εν τω πληθει των ονειρων και εν τω πληθει των λογων ειναι ματαιοτητες· συ δε φοβου τον Θεον. ⁸Εαν ιδης καταθλιψιν πενητος και παραβιασιν κρισεως και δικαιοσυνης εν τη χωρα, μη θαυμασης δια τουτο· διοτι ο επι τον υψηλον υψηλοτερος επιτηρει· και επι τουτους υψηλοτεροι. ⁹Η γη ωφελει υπερ παντα· και αυτος ο βασιλευς υπο των αγρων υπηρεταιται. ¹⁰Ο αγαπων το αργυριον δεν θελει χορτασθη αργυριου· ουδε εισοδηματων ο αγαπων την αφθονιαν· ματαιοτης και τουτο. ¹¹Πληθυνομενων των αγαθων πληθυνονται και οι τρωγοντες αυτα· και τις η ωφελεια εις τους κυριους αυτων, ειμη το να θεωρωσιν αυτα δια των οφθαλμων αυτων; ¹²Ο υπνος του εργαζομενου ειναι γλυκυς, ειτε ολιγον φαγη, ειτε πολυ· ο δε του πλουσιου χορτασμος δεν αφινει αυτον να κοι-

μαται. ¹³Υπαρχει κακον θλιβερον, το οποιον ειδον υπο τον ηλιον· πλουτος φυλαττομενος υπο του εχοντος αυτον προς βλαβην αυτου. ¹⁴Και ο πλουτος εκεινος χανεται υπο συμφορας κακης· αυτος δε γεννα υιον και δεν εχει ουδεν εν τη χειρι αυτου. ¹⁵Καθως εξηλθεν εκ της κοιλιας της μητρος αυτου, γυμνος θελει επιστρεφει, υπαγων καθως ηλθε· και δεν θελει βασταζει ουδεν εκ του κοπου αυτου, δια να εχη εν τη χειρι αυτου. ¹⁶Και τουτο ετι κακον θλιβερον, καθως ηλθεν, ουτω να υπαγη· και τις ωφελεια εις αυτον οτι εκοπιασε δια τον ανεμον; ¹⁷Θελει προσετι τρωγει κατα πασας αυτου τας ημερας εν σκοτει και εν πολλη λυπη και αρρωστια και βασανω. ¹⁸Ιδου, τι ειδον εγω αγαθον· ειναι καλον να τρωγη τις και να πινη και να απολαμβανη τα αγαθα ολου του κοπου αυτου, τον οποιον κοπιαζει υπο τον ηλιον, κατα τον αριθμον των ημερων της ζωης αυτου, οσας εδωκεν ο Θεος εις αυτον· διοτι τουτο ειναι η μερις αυτου. ¹⁹Και εις οντινα ανθρωπον ο Θεος δοσας πλουτη και υπαρχοντα, εδωκεν εις αυτον και εξουσιαν να τρωγη απ' αυτων και να λαμβανη το μεριδιον αυτου και να ευφρανεται εις τον κοπον αυτου, τουτο ειναι δωρον Θεου· ²⁰διοτι δεν θελει ενθυμεισθαι πολυ τας ημερας της ζωης αυτου· επειδη ο Θεος αποκρινεται εις την καρδιαν αυτου δι' ευφροσυνης.

6 Υπαρχει κακον, το οποιον ειδον υπο τον ηλιον, και τουτο συχρον μεταξυ των ανθρωπων· ²Ανθρωπος, εις τον οποιον ο Θεος εδωκε πλουτον και υπαρχοντα και δοξαν, ωστε δεν στεριεται η ψυχη αυτου απο παντων οσα ηθελεν επιθυμησει· πλην ο Θεος δεν εδωκεν εις αυτον εξουσιαν να τρωγη εξ αυτων, αλλα τρωγει αυτα ξενος· και τουτο ματαιοτης και ειναι νοσος κακη. ³Εαν ανθρωπος γεννηση εκατον τεκνα και ζηση πολλα ετη, ωστε αι ημεραι των ετων αυτου να γεινωσι πολλα, και η ψυχη αυτου δεν χορταινη αγαθου και δεν λαβη και ταφην, λεγω οτι το εξαμβλωμα ειναι καλητερον παρ' αυτον. ⁴Διοτι ηλθεν εν ματαιοτητι και θελει υπαγει εν σκοτει, και το ονομα αυτου θελει σκεπασθη υπο σκοτους· ⁵δεν ειδεν, ουδε εγνωρισε τον ηλιον, εχει ομως περισσοτεραν αναπαυσιν παρ' εκεινον, ⁶και δυσχιλια ετη αν ζηση και καλον δεν ιδη· δεν υπαγουσι παντες εις τον αυτον τοπον; ⁷Πας ο μοχθος του ανθρωπου ειναι δια το στομα αυτου; και ομως η ψυχη δεν χορταινει. ⁸Διοτι κατα τι υπερβαινει ο σοφος τον αφρονα; κατα τι ο πτωχος, αν και εξευρη να περιπατη εμπροσθεν των ζωντων; ⁹Καλλιον ειναι να βλεπη τις δια των οφθαλμων, παρα να περιπλαναται με την ψυχην· και τουτο ματαιοτης και θλιψις πνευματος. ¹⁰Ο, τι εγεινεν, ελαβεν ηδη το ονομα αυτου, και εγνωρισθη οτι ουτος ειναι ανθρωπος· και δεν δυναται να κριθη μετα του ισχυροτερου αυτου. ¹¹Επειδη ειναι πολλα πραγματα πληθυνοντα την ματαιοτητα, τις ωφελεια εις τον ανθρωπον; ¹²Διοτι τις γνωριζει τι ειναι καλον δια τον ανθρωπον εν τη ζωη, κατα πασας τας ημερας της ζωης της ματαιοτητος αυτου, τας οποιας διερχεται

ως σκίαν; διότι τις θέλει απαγγείλει προς τον άνθρωπον, τι θέλει εισθαι μετ' αυτον υπο τον ηλιον;

7 Καλλιον ονομα καλον παρα πολυτιμον μυρον· και η ημερα του θανατου παρα την ημεραν της γεννησεως. **2** Καλλιον να υπαγη τις εις οικον πενθους, παρα να υπαγη εις οικον συμποσιου· διότι τουτο ειναί το τελος παντος ανθρωπου, και ο ζων θελει βαλει αυτο εις την καρδιαν αυτου. **3** Καλλιον η λυπη παρα τον γελωτα· διότι εκ της σκυθρωποτητος του προσωπου η καρδια γινεται φαιδροτερα. **4** Η καρδια των σοφων ειναί εν οικω πενθους· αλλ' η καρδια των αφρονων εν οικω ευφροσυνης. **5** Καλλιον εις τον ανθρωπον να ακουη επιπληξιν σοφου, παρα να ακουη ασμα αφρονων· **6** διότι καθως ειναί ο ηχος των ακανθων υποκατω του λεβητος, ουτως ο γελως του αφρονος και τουτο ματαιοτης. **7** Βεβαιως η καταδυναστεια παραλογιζει τον σοφον· και το δωρον διαφθειρει την καρδιαν. **8** Καλλιον το τελος του πραγματος παρα την αρχην αυτου· καλητερος ο μακροθυμος παρα τον υψηλοφρονα. **9** Μη σπευδε εν τω πνευματι σου να θυμονης· διότι ο θυμος αναπαυεται εν τω κολπω των αφρονων. **10** Μη ειπης, Τις η αιτια, δια την οποιαν αι παρελθουσαι ημεραι ησαν καλητεραι παρα ταυτας; διότι δεν ερωτας φρονιμως περι τουτου. **11** Η σοφια ειναί καλη ως η κληρονομια, και ωφελιμος εις τους βλεποντας τον ηλιον. **12** Διότι η σοφια ειναί σκεπη, ως ειναί σκεπη το αργυριον· πλην η υπεροχη της γνωσεως ειναί, οτι η σοφια ζωοποιει τους εχοντας αυτην. **13** Θεωρει το εργον του θεου· διότι τις δυναται να καμη ευθες εκεινο, το οποιον αυτος εκαμε στρεβλον; **14** Εν ημερα ευτυχιας ευφραινου, εν δε ημερα δυστυχιας σκεπτου· διότι ο θεος εκαμε το εν αντιστιχον του αλλου, δια να μη ευρισκη ο ανθρωπος μηδεν οπισω αυτου. **15** Τα παντα ειδον εν ταις ημεραις της ματαιοτητος μου· υπαρχει δικαιος, οστις αφανιζεται εν τη δικαιοσυνη αυτου· και υπαρχει ασεβης, οστις μακροημερευει εν τη κακια αυτου. **16** Μη γινου δικαιος παραπολυ, και μη φρονει σεαυτον υπερμετρα σοφον· δια τι να αφανισθης; **17** Μη γινου κακος παραπολυ, και μη εσο αφρων· δια τι να αποθανης προ του καιρου σου; **18** Ειναί καλον να κρατης τουτο, απο δε εκεινου να μη αποσυρης την χειρα σου· διότι ο φοβουμενος τον θεον θελει εκφυγει παντα ταυτα. **19** Η σοφια ενδυναμονει τον σοφον περισσοτερον παρα δεκα εξουσιαζοντες, οιτινες ειναί εν τη πολει. **20** Διότι δεν υπαρχει ανθρωπος δικαιος επι της γης, οστις να πραττη το καλον και να μη αμαρτανη. **21** Προσετι, μη δωσης την προσοχην σου εις παντας τους λογους οσοι λεγονται· μηποτε ακουσης τον δουλον σου καταρωμενον σε· **22** διότι πολλακις και η καρδια σου γνωριζει οτι και συ παρομοιως καταρασθης αλλους. **23** Παντα ταυτα εδοκιμασα δια της σοφιας· ειπα, θελω γεινει σοφος· αλλ' αυτη απεμακρυνθη απ' εμου. **24** Ο, τι ειναί πολυ μακραν και εις ακρον βαρυ, τις δυναται να ευρη τουτο; **25** Εγω περιηλθον εν τη καρδια μου δια να μαθω και να ανιχνευσω, και να εκζητησω σοφιαν και

τον λογον των πραγματων, και να γνωρισω την ασεβειαν της αφροσυνης και την ηλιθιοτητα της ανοησιας. **26** Και ευρον οτι πικροτερα ειναί παρα θανατον η γυνη, της οποιας η καρδια ειναί παγιδες και δικτυα και αι χειρες αυτης δεσμα· ο δε αμαρτωλος θελει συλληφθη εν αυτη. **27** Ιδε, τουτο ευρηκα, λεγει ο Εκκλησιαστης, εξεταζων εν προς εν, δια να ευρω τον λογον· **28** τον οποιον ετι η ψυχη μου εκζητει αλλα δεν ευρισκω· ανδρα ενα μεταξυ χιλων ευρηκα· γυναικα ομως μιαν μεταξυ πασων τουτων δεν ευρηκα. **29** Ιδου, τουτο μονον ευρηκα· οτι ο θεος εκαμε τον ανθρωπον ευθυν, αλλ' αυτοι επεζητησαν λογισμους πολλους.

8 Τις ειναί ως ο σοφος; και τις γνωριζει την λυσιν των πραγματων; η σοφια του ανθρωπου φαιδρυνει το προσωπον αυτου, και η σκληροτης του προσωπου αυτου θελει μεταβληθη. **2** Εγω σε συμβουλευω να φυλαττης την προσταγην του βασιλεως, και δια τον ορκον του θεου. **3** Μη σπευδε να φυγης απ' εμπροσθεν αυτου· μη εμμενης εις πραγμα κακον· διότι παν ο, τι θεληση, καμνει. **4** Εν τω λογω του βασιλεως ειναί εξουσια· και τις θελει ειπει προς αυτον, Τι καμνεις; **5** Ο φυλαττων την προσταγην δεν θελει δοκιμασει πραγμα κακον· και η καρδια του σοφου γνωριζει τον καιρον και τον τροπον. **6** Παντι πραγματι ειναί καιρος και τροπος· οθεν η αθλιότης του ανθρωπου ειναί πολλη επ' αυτον· **7** διότι δεν γνωριζει τι θελει συμβη· επειδη τις δυναται να απαγγειλη προς αυτον πως θελει ακολουθησει; **8** Δεν υπαρχει ανθρωπος εχων εξουσιαν επι του πνευματος, ωστε να εμποδιζη το πνευμα· ουδε εχων εξουσιαν επι της ημερας του θανατου· και εν τω πολεμω δεν ειναί αποφυγη· και η ασεβεια δεν θελει ελευθερωσει τους εχοντας αυτην. **9** Παντα ταυτα ειδον, και προσηλωσα τον νουν μου εις παν εργον, το οποιον γινεται υπο τον ηλιον· ειναί καιρος καθ' ον ο ανθρωπος εξουσιαζει ανθρωπον προς βλαβην αυτου. **10** Και ουτως ειδον τους ασεβεις ενταφιασθεντας, οιτινες ηλθον και απηλθον απο της γης της αγιας και ελησμονηθησαν εν τη πολει, οπου ειχον πραξει ουτω· και τουτο ματαιοτης. **11** Επειδη η κατα του πονηρου εργου αποφασις δεν εκτελειται ταχεως, δια τουτο η καρδια των υιων των ανθρωπων ειναί ολη εκδοτος εις το να πραττη το κακον. **12** Αν και ο αμαρτωλος πραττη κακον, εκατοντακις και μακροημερευη, εγω ομως γνωριζω βεβαιως οτι θελει εισθαι καλον εις τους φοβουμενους τον θεον, οιτινες φοβουνται απο προσωπου αυτου. **13** εις δε τον ασεβη δεν θελει εισθαι καλον, και δεν θελουσι μακρυνθη αι ημεραι αυτου, αιτινες παρερχονται ως σκια· διότι δεν φοβειται απο προσωπου του θεου. **14** Υπαρχει ματαιοτης, ητις γινεται επι της γης· οτι ειναί, δικαιοι εις τους οποιους συμβαινει κατα τα εργα των ασεβων, και ειναί ασεβεις εις τους οποιους συμβαινει κατα τα εργα των δικαιων· ειπα οτι και τουτο ματαιοτης. **15** Δια τουτο εγω επηνεσα την ευφροσυνην· διότι ο ανθρωπος δεν εχει κα-

λητερον υπο τον ηλιον, ειμη να τρωγη και να πινη και να ευφραινηται· και τουτο θελει μεινει εις αυτον απο του κοπου αυτου εν ταις ημεραις της ζωης αυτου, τας οποιας ο θεος εδωκεν εις αυτον υπο τον ηλιον. ¹⁶Αφου εδωκα την καρδιαν μου εις το να γνωρισω την σοφιαν και να ιδω τον περισπασμον τον γινομενον επι της γης, διοτι ουτε ημεραν ουτε νυκτα δεν βλεπουσιν υπνον εις τους οφθαλμους αυτων· ¹⁷τοτε ειδον παν το εργον του θεου, οτι ανθρωπος δεν δυναται να ευρη το εργον το οποιον εγεινεν υπο τον ηλιον· επειδη οσον και αν κοπιαση ο ανθρωπος ζητων, βεβαιως δεν θελει ευρει· επι δε και ο σοφος εαν ειπη να γνωριση αυτο, δεν θελει δυνηθη να ευρη.

9 Διοτι απαν τουτο εσκεφθην εν τη καρδια μου, δια να εξιχνιασω απαν τουτο, οτι οι δικαιοι και οι σοφοι, και τα εργα αυτων, εινα εν χειρι θεου· δεν υπαρχει ανθρωπος γνωριζων, ειτε αγαπη θελει εισθαι ειτε μισος· τα παντα εινα εμπροσθεν αυτων. ²Παντα συμβαινουσιν επισης εις παντας· εν συναντημα εινα εις τον δικαιον και εις τον ασεβη, εις τον αγαθον και εις τον καθαρων και εις τον ακαθαρτων, και εις τον θυσιαζοντα και εις τον μη θυσιαζοντα· ως ο αγαθος, ουτω και ο αμαρτωλος· ο ομνυων ως ο φοβουμενος τον ορκον. ³Τουτο εινα το κακον μεταξυ παντων των γινομενων υπο τον ηλιον, οτι εν συναντημα εινα εις παντας· και μαλιστα η καρδια των υιων των ανθρωπων εινα πληρης κακιας, και αφροσυνη εινα εν τη καρδια αυτων ενοςω ζωσι, και μετα ταυτα υπαγουσι προς τους νεκρους. ⁴Διοτι εις τον εχοντα κοινωνιαν μεταξυ παντων των ζωντων εινα ελπις· επειδη κυων ζων εινα καλητερος παρα λεοντα νεκρον. ⁵Διοτι οι ζωντες γνωριζουσιν οτι θελουσιν αποθανει· αλλ' οι νεκροι δεν γνωριζουσιν ουδεν ουδε εχουσι πλεον απολαυσιν· επειδη το μνημοσυνον αυτων ελησμονηθη. ⁶Ετι και η αγαπη αυτων και το μισος αυτων και ο φθονος αυτων ηδη εχαθη· και δεν θελουσιν εχει πλεον εις τον αιωνα μεριδα εις παντα οσα γινονται υπο τον ηλιον. ⁷Υπαγε, φαγε τον αρτον σου εν ευφροσυνη και πιε τον οινον σου εν ευθυμω καρδια· διοτι ηδη ο θεος ευαρεσται εις τα εργα σου. ⁸Εν παντι καιρω ας ηναι λευκα τα ιματια σου· και ελαιον ας μη εκλειψη απο της κεφαλης σου. ⁹Χαιρου ζωνη μετα της γυναικος, την οποιαν ηγαπησας, πασας τας ημερας της ζωης της ματαιοτητος σου, αιτινες σοι εδοθησαν υπο τον ηλιον, πασας τας ημερας της ματαιοτητος σου· διοτι τουτο εινα η μερις σου εν τη ζωη και εν τω μοχθω σου, τον οποιον μοχθεις υπο τον ηλιον. ¹⁰Παντα οσα ευρη η χειρ σου να καμη, καμη κατα την δυναμιν σου· διοτι δεν εινα πραξις ουτε λογισμος ουτε γνωσις ουτε σοφια εν τω αδη οπου υπαγεις. ¹¹Επεστρεψα και ειδον υπο τον ηλιον, οτι ο δρομος δεν εινα εις τους ταχυποδας, ουδε ο πολεμος εις τους δυνατους, αλλ' ουδε ο αρτος εις τους σοφους, αλλ' ουδε τα πλουτη εις τους νοημονας, αλλ' ουδε η χαρις εις τους αξιους· διοτι καιρος και περιστασις συναντα

εις παντας αυτους. ¹²Διοτι ουδε ο ανθρωπος γνωριζει τον καιρον αυτου· καθως οι ιχθυες οιτινες πιανονται εν κακω δικτυω, και καθως τα πτηνα, τα οποια πιανονται εν παγιδι, ουτω παγιδευονται οι υιοι των ανθρωπων εν καιρω κακω οταν εξαιφνης επεληθη επ' αυτους. ¹³Και ταυτην την σοφιαν ειδον υπο τον ηλιον, και εφανη εις εμε μεγαλη· ¹⁴Ητο μικρα πολις και ανδρες εν αυτη ολιγοι· και ηλθε κατ' αυτης βασιλευς μεγας και επολιορησεν αυτην και ωκοδομησεν εναντιον αυτης προχωματα μεγαλα· ¹⁵αλλ' ευρεθη εν αυτη ανθρωπος πτωχος και σοφος, και αυτος δια της σοφιας αυτου ηλευθερωσε την πολιν· πλην ουδεις ενεθυμηθη τον πτωχον εκεινον ανθρωπον. ¹⁶Τοτε εγω ειπα, Η σοφια εινα καλητερα παρα την δυναμιν, αν και η σοφια του πτωχου καταφρονηται και οι λογοι αυτου δεν εισακουωνται. ¹⁷Οι λογοι των σοφων εν ησυχια ακουονται μαλλον παρα την κραυγην του εξουσιαζοντος μετα αφρωνων. ¹⁸Η σοφια εινα καλητερα παρα τα οπλα του πολεμου· εις δε αμαρτωλος αφανιζει μεγαλα καλα.

10 Μυια αποθνησκουσαι καμνουσι το μυρον του μυριφου να βρωμα, να αναβραζη· και μικρα αφροσυνη ατιμαζει τον εν υποληψει επι σοφια και τιμη. ³Η καρδια του σοφου εινα εν τη δεξια αυτου· η δε καρδια του αφρονος εν τη αριστερα αυτου. ³Και επι οταν ο αφρων περιπατη εν τη οδω, λειπει συνεσις αυτου και αναγγελει προς παντας οτι εινα αφρων. ⁴Εαν το πνευμα του ηγεμονος εγερθη εναντιον σου, μη αφησης τον τοπον σου· διοτι η γλυκυτης καταπαυει αμαρτιας μεγαλας. ⁵Εινα κακον το οποιον ειδον υπο τον ηλιον, λαθος, λεγω, προερχομενον απο του εξουσιαστου· ⁶οτι ο αφρων βαλλεται εις μεγαλας αξιας, οι δε πλουσιοι καθηνηται εν ταπεινω τοπω. ⁷Ειδον δουλους εφ' ιππων και αρχοντας περιπατουντας ως δουλους επι της γης. ⁸Οστις σκαπτει λακκον, θελει πεσει εις αυτον· και οστις χαλα φραγμα, οφισ θελει δαγκασει αυτον. ⁹Ο μετακινων λιθους θελει βλαφθη υπ' αυτων· ο σχιζων ξυλα θελει κινδυνευσει εν αυτοις. ¹⁰Εαν ο σιδηρος αμβλυνη και δεν ακονιση τις την κοφιν αυτου, πρεπει να προσθεση δυναμιν· η σοφια δε εινα ωφελιμος προς διευθυνσιν. ¹¹Εαν ο οφισ δαγκανη χωρις συριγμου, πλην και ο συκοφαντης καλητερος δεν εινα. ¹²Οι λογοι του στοματος του σοφου εινα χαρις· τα δε χειλη του αφρονος θελουσι καταπειει αυτον. ¹³Η αρχη των λογων του στοματος αυτου εινα αφροσυνη· και το τελος της ομιλιας αυτου κακη μωρια. ¹⁴Ο αφρων προσετι πληθυνει λογους, ενω ο ανθρωπος δεν εξευρει τι μελλει γενεσθαι· και τις δυναται να απαγγειλη προς αυτον τι θελει εισθαι μετ' αυτον; ¹⁵Ο μοχθος των αφρωνων απαυδιζει αυτους, επειδη δεν εξευρουσι να υπαγωσιν εις την πολιν. ¹⁶Ουαι εις σε, γη, της οποιας ο βασιλευς εινα νεος, και οι αρχοντες σου τρωγουσι το πρωι ¹⁷Μακαρια συ, γη, της οποιας ο βασιλευς εινα υιος ευγενων, και οι αρχοντες σου τρωγουσιν εν καιρω προς ενισχυσιν και ουχι προς μεθην ¹⁸Δια την πολλην οκνηριαν πιπτει η στε-

γασίς· και δια την αργίαν των χειρών σταλάζει η οικία.
¹⁹Δι' ευθυμίαν καμνούςι συμποσία, και ο οίνος ευφραίνει τους ζώντας· το δε αργυρίον αποκρινεται εις παντα.
²⁰Μη καταρασθής τον βασιλεα μηδε εν τη διανοια σου· και μη καταρασθής τον πλουσιον εν τω ταμειω του κοιτωνος σου· διοτι πτηνον του ουρανου θελει φερει την φωνην, και το εχον τας πτερυγας θελει αναγγειλει τοπραγμα.

11 Ριψον τον αρτον σου επι προσωπον των υδατων· διοτι εν ταις πολλαις ημεραις θελεις ευρει αυτον. ²Δος μεριδιον εις επτα και ετι εις οκτω· διοτι δεν εξευρεις τι κακον θελει γεινει επι της γης. ³Εαν τα νεφη ηναι πληρη, θελουσι διαχυσει βροχην επι την γην· και εαν δενδρον πεση προς τον νοτον η προς τον βορραν, εν τω τοπω οπου πεση το δενδρον, εκει θελει μεινει. ⁴Οστις παρατηρει τον ανεμον, δεν θελει σπειρει· και οστις θεωρει τα νεφη, δεν θελει θερισει. ⁵Καθως δεν γνωριζεις τις η οδος του ανεμου ουδε τινη τροπω μορφονονται τα οστα εν τη κοιλια της κυοφορουσης, ουτω δεν γνωριζεις τα εργα του Θεου, οστις καμνει τα παντα. ⁶Σπειρε τον σπορον σου το πρωι, και την εσπεραν ας μη ησυχαση η χειρ σου· διοτι δεν εξευρεις τι θελει ευδοκιμησει, τουτο η εκεινο, η εαν και τα δυο ηναι επισης αγαθα. ⁷Γλυκυ βεβαια ειναι το φως, και ευαρεστον εις τους οφθαλμους να βλεπωσι τον ηλιον· ⁸αλλα και εαν ο ανθρωπος ζηση ετη πολλα και ευφραϊνηται εν πασι τουτοις, ας ενθυμηθη ομως τας ημερας του σκοτους, οτι θελουσιν εισθαι πολλαι. Παντα τα συμβαινοντα ματαιοτης. ⁹Ευφραϊνου, νεανισκε, εν τη νεοτητι σου· και η καρδια σου ας σε χαροποιη εν ταις ημεραις της νεοτητος σου· και περιπατει κατα τας επιθυμιας της καρδιας σου και κατα την ορασιν των οφθαλμων σου· πλην εξευρε, οτι δια παντα ταυτα ο Θεος θελει σε φερει εις κρισιν. ¹⁰Και αφαιρσον τον θυμον απο της καρδιας σου, και απομακρυνον την πονηριαν απο της σαρκος σου· διοτι η νεοτης και η παιδικη ηλικια ειναι ματαιοτης.

12 Και ενθυμου τον Πλαστην σου εν ταις ημεραις της νεοτητος σου· πριν ελθωσιν αι κακαι ημεραι, και φθασωσι τα ετη εις τα οποια θελεις ειπει, Δεν εχω ευχαριστησιν εις αυτα· ²πριν σκοτισθη ο ηλιος και το φως και σεληνη και οι αστερες, και επανελθωσι τα νεφη μετα την βροχην· ³οτε οι φυλακες της οικιας θελουσι τρεμει, και οι ανδρες οι ισχυροι θελουσι κλονιζεσθαι, και αι αλεθουσαι θελουσι παυσει· διοτι ωλιγοστευθησαν, και αι βλεπουσαι δια των θυριδων θελουσιν αμαυρωθη· ⁴και αι θυραι θελουσι κλεισθη εν τη οδω, οτε θελει ασθηνησει η φωνη της αλεθουσης, και ο ανθρωπος θελει εξεγειρεσθαι εις την φωνην του στρουθιου, και πασαι αι θυγατερες του ασματος ατονισωσιν· ⁵οτε θελουσι φοβεισθαι το υψος και θελουσι τρεμει εν τη οδω· οτε η αμυγδαλεα θελει ανθησει και η ακρις θελει προξενει βαρος και η ορεξις θελει εκλειψει· διοτι ο ανθρωπος υπαγει εις τον αιωνιον

οικον αυτου και οι πενθουντες περικυκλουσι τας οδους· ⁶πριν λυθη η αργυρα αλυσος και σπαση ο λυχνος ο χρυσος η συντριφθη η υδρια εν τη πηγη η χαλαση ο τροχος εν τω φρεατι, ⁷και επιστρεψη το χωμα εις την γην, καθως ητο, και το πνευμα επιστρεψη εις τον Θεον, οστις εδωκεν αυτο. ⁸Ματαιοτης ματαιοτητων, ειπεν ο Εκκλησιαστης· τα παντα ματαιοτης. ⁹Και οσον περισσοτερον ο Εκκλησιαστης εσταθη σοφος, τοσον περισσοτερον εδιδαξε την γνωσιν εις τον λαον· μαλιστα επροσεξε και ηρευνησε και εβαλεν εις ταξιν πολλας παροιμιας. ¹⁰Ο Εκκλησιαστης εζητησε να ευρη λογους ευαρεστους· και το γεγραμμενον ητο ευθυτης και λογοι αληθειας. ¹¹Οι λογοι των σοφων ειναι ως βουκεντρα και ως καρφια εμπειρημενα υπο των διδασκαλων των συναθροισαντων αυτους· εδοθησαν δε παρα του αυτου ποιμενος. ¹²Περιπλεον δε τουτων, μαθε, υιε μου, οτι το να καμνη τις πολλα βιβλια δεν εχει τελος, και η πολλη μελετη ειναι μοχθος εις την σαρκα. ¹³Ας ακουσωμεν το τελος της ολης υποθεσεως· φοβου τον Θεον και φυλαττε τας εντολας αυτου, επειδη τουτο ειναι το παν του ανθρωπου. ¹⁴Διοτι ο Θεος θελει φερει εις κρισιν παν εργον και παν κρυπτον, ειτε αγαθον ειτε πονηρον.

Τραγούδι του Σολομώντα

1 Το Αίσμα των Αισμάτων, το του Σολομώντος. ² Ας με φιλήση με τα φιλήματα του στοματος αυτού. Διοτι η αγαπη σου ειναι καλητερα παρα τον οινον. ³ Δια την ευωδιαν των καλων μυρων σου, το ονομα σου ειναι μυρον εκκεχυμενον· δια τουτο αι νεανιδες σε αγαπωσιν. ⁴ Ελκυσον με· θελομεν δραμει κατοπιν σου· ο βασιλευς με εισηγαγεν εις τα ταμεια αυτού· θελομεν αγαλλεσθαι και ευφραινεσθαι εις σε, θελομεν ενθυμεισθαι την αγαπην σου μαλλον παρα οινον· οι εχοντες ευθυτητα σε αγαπωσι. ⁵ Μελαινα ειμαι, πλην ευχαρις, θυγατερες της Ιερουσαλημ· ως τα σκηνωματα του Κηδαρ, ως τα παραπετασματα του Σολομώντος. ⁶ Μη βλεπετε εις εμε, οτι ειμαι μεμελανωμενη, επειδη ο ηλιος με εκαυσεν· οι υιοι της μητρος μου ωργισθησαν κατ' εμου· με εβαλον φυλακα εις τους αμπελωνας· τον ιδιον μου αμπελωνα ομως δεν εφυλαξα. ⁷ Απαγγειλον μοι, συ, τον οποιον αγαπα η ψυχη μου, Που ποιμαινεις, που αναπαυεις το ποιμνιον την μεσημβριαν· δια τι να γεινω ως περιεκαλυμμενη μεταξυ των ποιμνιων των συντροφων σου; ⁸ Εάν δεν γνωρίζης τουτο αφ' εαυτης, ωραια μεταξυ των γυναικων, εξελθε συ κατοπιν εις τα ιχνη του ποιμνιου, και ποιμναινε τα εριφια σου πλησιον των σκηνων των βοσκων. ⁹ Με τας ιππους των αμαξων του Φαραω σε εξωμοιωσα, ηγαπημενη μου. ¹⁰ Αι σιαγονες σου ειναι ωραιαι με τας σειρας των μαργαριτων, και ο τραχηλος σου με τα περιδερραια. ¹¹ Θελομεν καμει εις σε αλυσεις χρυσας με στιγματα αργυριου. ¹² Ενοσω ο βασιλευς καθηται εις την τραπεζαν αυτου, ο ναρδος μου διαχει την οσμην αυτου. ¹³ Δεματιον συμυρνης ειναι εις εμε ο αγαπητος μου· θελει διανυκτερευει μεταξυ των μαστων μου. ¹⁴ Ο αγαπητος μου ειναι εις εμε ως βοτρυς κυπρινος εις τους αμπελωνας του Εν-γαδδι. ¹⁵ Ιδου, εισαι ωραια, αγαπητη μου· ιδου, εισαι ωραια· οι οφθαλμοι σου ειναι ως περιστερων. ¹⁶ Ιδου, εισαι ωραιος, αγαπητη μου, ναι, ευχαρις· και η κλινη ημων ειναι ευθαλης. ¹⁷ Αι δοκοι των οικων ημων ειναι κεδροι, τα σανιδωματα ημων εκ κυπαρισσου.

2 Εγω ειμαι το ανθος του Σαρων και το κρινον των κοιλαδων. ² Καθως το κρινον μεταξυ των ακανθων, ουτως ειναι η αγαπητη μου μεταξυ των νεανιδων. ³ Καθως η μηλεα μεταξυ των δενδρων του δασους, ουτως ειναι ο αγαπητος μου μεταξυ των νεανισκων· επεθυμησα

την σκιαν αυτου και εκαθησα υπ' αυτην, και ο καρπος αυτου ητο γλυκυσ εις τον ουρανισκον μου. ⁴ Με εφερεν εις τον οικον του οινου, και η σημαια αυτου επ' εμε η αγαπη. ⁵ Υποστηριξατε με με γλυκισματα δυναμωτικα, αναφυξατε με με μηλα· διοτι ειμαι τετρωμενη υπο αγαπης. ⁶ Η αριστερα αυτου ειναι υπο την κεφαλην μου, και η δεξια αυτου με εναγκαλιζεται. ⁷ Σας ορκιζω, θυγατερες Ιερουσαλημ, εις τας δορκαδας και εις τας ελαφους του αγρου, να μη εξεγειρητε μηδε να εξυπνησητε την αγαπην μου, εωσου θεληση. ⁸ Φωνη του αγαπητου μου Ιδου, αυτος ερχεται πηδων επι τα ορη, σκιρτων επι τους λοφους. ⁹ Ο αγαπητος μου ειναι ομοιος με δορκαδα η με σκυμνον ελαφου· ιδου, ισταται οπισθεν του τοιχου ημων, κυτταζει εξω δια των θυριδων, προκυπτει δια των δικτυωτων. ¹⁰ Αποκρινεται ο αγαπητος μου και λεγει προς εμε, Σηκωθητι, αγαπητη μου, ωραια μου, και ελθε· ¹¹ Διοτι ιδου, ο χειμων παρηλθεν, η βροχη διεβη, απηλθε· ¹² τα ανθη φαινονται εν τη γη· ο καιρος του ασματος εφθασε, και η φωνη της τρυγονος ηκουσθη εν τη γη ημων· ¹³ η συκη εξεφερε τους ολυνθους αυτης, και αι αμπελοι με τα ανθη της σταφυλης διαδιδουσιν ευωδιαν· σηκωθητι, αγαπητη μου, ωραια μου, και ελθε· ¹⁴ Ω περιστερα μου, ητις εισαι εν ταις σχισμαις του βραχου, εν τοις αποκρυφοις των κρημνων, δειξον μοι την οφιν σου, καμε με να ακουσω την φωνην σου· διοτι η φωνη σου ειναι γλυκεια και η οφιν σου ωραια. ¹⁵ Πιασατε εις ημας τας αλωπεκας, τας μικρας αλωπεκας, αιτινες αφανιζουσι τας αμπελους· διοτι αι αμπελοι ημων ανθουσιν. ¹⁶ Ο αγαπητος μου ειναι εις εμε και εγω εις αυτον· ποιμναινε μεταξυ των κρινων. ¹⁷ Εωσου πνευση η αυρα της ημερας και φυγωσιν αι σκιαι, επιστρεφον, αγαπητη μου· γινου ομοιος με δορκαδα η με σκυμνον ελαφου επι τα ορη τα διεσχιμενα.

3 Την νυκτα επι της κλινης μου εξητησα εκεινον, τον οποιον αγαπα η ψυχη μου· εξητησα αυτον και δεν ευρηκα αυτον. ² Θελω σηκωθη τωρα και περιελθει την πολιν, εν ταις αγοραις και εν ταις πλατειαις· θελω ζητησει εκεινον, τον οποιον αγαπα η ψυχη μου· εξητησα αυτον και δεν ευρηκα αυτον. ³ Με ευρηκαν οι φυλακες οι περιερχομενοι την πολιν. Μη ειδατε εκεινον, τον οποιον αγαπα η ψυχη μου; ⁴ Αφου ολιγον επερασα απ' αυτων, ευρηκα εκεινον, τον οποιον αγαπα η ψυχη μου· επιασα

αυτον και δεν αφηκα αυτον, εωσου εισηγαγον αυτον εις τον οικον της μητρος μου, και εις τον κοιτωνα της συλλαβουσης με. ⁵Σας ορκιζω, θυγατερες Ιερουσαλημ, εις τας δορκαδας και εις τας ελαφους του αγρου, να μη εξεγειρητε μηδε να εξυπνησητε την αγαπην μου, εωσου θεληση. ⁶Τις αυτη, η αναβαινουσα απο της ερημου ως στυλοι καπνου, τεθυμιαμενη με σμυρναν και λιβανον, με πασαν αρωματικην σκονην του μυρεψου; ⁷Ιδου, η κλινη του Σολομωντος· εξηκοντα δυνατοι ανδρες ειναι περι αυτην, εκ των δυνατων του Ισραηλ· ⁸Παντες ουτοι κρατουσι ρομφαιαν, δεδιδαγμενοι πολεμον· εκαστος εχει την ρομφαιαν αυτου επι τον μηρον αυτου δια νυκτερινους φοβους. ⁹Ο βασιλευς Σολομων εκαμεν εις εαυτον φορειον εκ ξυλων του Λιβανου· ¹⁰τους στυλους αυτου εκαμεν εξ αργυρου, το ανακλιντηριον αυτου εκ χρουσου, την στρωμνην αυτου εκ πορφυρας· το μεσον αυτου ητο εγκεκοσμημενον ερασιμιως υπο των θυγατερων της Ιερουσαλημ. ¹¹Εξελθετε και ιδετε, θυγατερες Σιων, τον βασιλεα Σολομωντα εν τω διαδηματι, με το οποιον εστειλεν αυτον η μητηρ αυτου εν τη ημερα της νυμφευσεως αυτου και εν τη ημερα της ευφροσυνης της καρδιας αυτου.

⁴Ιδου, εισαι ωραια, αγαπητη μου· ιδου, εισαι ωραια· οι οφθαλμοι σου ειναι ως περιστερων μεταξυ των πλοκαμων σου· τα μαλλια σου ειναι ως ποιμνιον αιγων, καταβαινοντων απο του ορους Γαλααδ. ²Οι οδοντες σου ειναι ως ποιμνιον προβατων κεκουρευμενων, αναβαινοντων απο της λουσεως, τα οποια παντα γεννωσι διδυμα, και δεν υπαρχει ατεκνον μεταξυ αυτων· ³τα χειλη σου ως ταινια ερυθρα, και η λαλια σου ευχαρις· αι παρειαι σου ως τμημα ροιδιου μεταξυ των πλοκαμων σου· ⁴Ο τραχηλος σου ως ο πυργος του Δαβιδ, ο ωκοδομημενος δια οπλοθηκην, επι του οποιου κρεμανται χιλιοι θυρειοι, παντες ασπιδες ισχυρων· ⁵οι δυο μαστοι σου ως δυο σκυμνοι δορκαδος διδυμοι, βοσκοντες μεταξυ των κρινων. ⁶Εωσου πνευση η αυρα της ημερας και φυγωσιν αι σκιαι, εγω θελω υπαγει εις το ορος της σμυρνης, και εις τον λοφον του θυμιαματος. ⁷Όλη ωραια εισαι, αγαπητη μου· και μωμος δεν υπαρχει εν σοι. ⁸Ελθε μετ' εμου απο του Λιβανου, νυμφη απο του Λιβανου μετ' εμου· βλεψον απο της κορυφης του Αμανα, απο της κορυφης του Σενειρ και του Αερμων, απο των φωλεων των λεοντων, απο των ορειων των παρδαλεων. ⁹Ετρωσας την καρδιαν μου, αδελφη μου, νυμφη· ετρωσας την καρδιαν μου, δι' ενος των οφθαλμων σου, δι' ενος πλοκαμου του τραχηλου σου. ¹⁰Ποσον ωραια ειναι η αγαπη σου, αδελφη μου, νυμφη ποσον καλητερα η αγαπη σου παρα τον οινον και η οσμη των μυρων σου παρα παντα τα αρωματα ¹¹Τα χειλη σου, νυμφη, σταζουσιν ως κηρηθρα· μελι και γαλα ειναι υπο την γλωσσαν σου· και η οσμη των ιματιων σου ως οσμη του Λιβανου. ¹²Κηπος κεκλεισμενος ειναι η αδελφη μου, η νυμφη μου· βρυσις κεκλεισμενη, πηγη εσφραγισμενη. ¹³Οι βλαστοι σου ειναι πα-

ραδεισος ροιδιων, μετα εκλεκτων καρπων· κυπρος μετα ναρδου· ¹⁴ναρδος και κροκος· καλαμος και κινναμωμον, μετα παντων των δενδρων του θυμιαματος· σμυрна και αλογη, μετα παντων των πρωτιστων αρωματων· ¹⁵πηγη κηπων, φρεαρ υδατος ζωντος, και ρυακες απο του Λιβανου. ¹⁶Εγερθητι, Βορρα· και ερχου, Νοτε· πνευσον εις τον κηπον μου· δια να εκχυθωσι τα αρωματα αυτου. Ας ελθη ο αγαπητος μου εις τον κηπον αυτου, και ας φαγη τους εξαιρετους καρπους αυτου.

⁵Ηλθον εις τον κηπον μου, αδελφη μου, νυμφη· ετρωγσα την σμυρναν μου μετα των αρωματων μου· εφαγην την κηρηθραν μου μετα του μελιτος μου· επιον τον οινον μου μετα του γαλακτος μου· Φαγετε, φιλοι· πιετε, ναι, πιετε αφθονως, αγαπητοι. ²Εγω κοιμωμαι, αλλ' η καρδια μου αγρυπνει· φωνη του αγαπητου μου· κρουει· Ανοιξον μοι, αδελφη μου, αγαπητη μου, περιστερα μου, αμωμητε μου· διοτι η κεφαλη μου εγεμισεν απο δροσου, οι βοστρυχοι μου απο ψεκαδων της νυκτος. ³Εξεδυθην τον χιτωνα μου· πως να ενδυθω αυτον; ενιψα τους ποδας μου· πως θελω μολυνει αυτους; ⁴Ο αγαπητος μου εισηξε την χειρα αυτου δια της τρυπης της θυρας, και τα σπλαγχνα μου εταραχθησαν δι' αυτον. ⁵Εγω εσηκωθην δια να ανοιξω εις τον αγαπητον μου· και αι χειρες μου εσταζον σμυρναν, και οι δακτυλοι μου σμυρναν σταλακτην, επι τας λαβας του μοχλου. ⁶Εγω ηνοιξα εις τον αγαπητον μου· αλλ' ο αγαπητος μου εσυρθη, εφυγεν· η ψυχη μου ελιποθυμησεν εις τον λογον αυτου· εζητησα αυτον και δεν ευρηκα αυτον, εφωνησα αυτον και δεν μοι απεκριθη. ⁷Με ευρηκαν οι φυλακες οι περιερχομενοι την πολιν, με εκτυπησαν, με επληγωσαν· οι φυλακες των τειχων αφηρεσαν απ' εμου το ιματιον μου. ⁸Σας ορκιζω, θυγατερες Ιερουσαλημ, εαν ευρητε τον αγαπητον μου, Τι θελετε ειπει προς αυτον; Οτι ειμαι τετρωμενη υπο αγαπης. ⁹Τι διαφερει αλλου αγαπητου ο αγαπητος σου, ω ωραια μεταξυ των γυναικων; τι διαφερει αλλου αγαπητου ο αγαπητος σου, και ωρικσας ημας ουτως; ¹⁰Ο αγαπητος μου ειναι λευκος και ερυθρος, διακρινομενος μεταξυ μυριαδων· ¹¹Η κεφαλη αυτου ειναι χρουσιον δεδοκιμασμενον, οι πλοκαμοι αυτου κλαδοι φοινηκων, μελανες ως κοραξ· ¹²οι οφθαλμοι αυτου ως περιστερων επι των ρυακων των υδατων, λελουμενοι εν γαλακτι, καθημενοι ως λιθοι ενθεσεως· ¹³Αι σιαγονες αυτου ως πρασαι αρωματων, ως αλωνια φυτων μυρεψικων· τα χειλη αυτου ως κρινα, σταζοντα σμυρναν σταλακτην· ¹⁴Αι χειρες αυτου δακτυλιδια χρουσα, πεπληρωμενα με βηρυλλιον· η κοιλια αυτου ελεφαντινον τεχνουργημα, περικεκοσμημενον με σαπφειρους· ¹⁵αι κνημαι αυτου στυλοι μαρμαρινοι, εστηριγμενοι επι βασεων καθαρου χρουσιου· το ειδος αυτου ως Λιβανος· εξοχος ως κεδροι. ¹⁶Ο ουραρισκος αυτου ειναι γλυκασμοι· και αυτος ολος επιθυμητος. Ουτος ειναι ο αγαπητος μου, και ουτος ο φιλος μου, θυγατερες Ιερουσαλημ.

6 Που υπήγγεν ο αγαπητός σου, ω ωραία μεταξύ των γυναικων; που εστραφη ο αγαπητός σου; και θελομεν ζητησει αυτον μετα σου. ²Ο αγαπητός μου κατεβη εις τον κηπον αυτου, εις τας πρασιας των αρωματων, δια να ποιμαινη εν τοις κηποις και να συναγη κρινα. ³Εγω ειμαι του αγαπητου μου, και εμου ο αγαπητός μου· ποιμαινει μεταξύ των κρινων. ⁴Εισαι ωραία, αγαπητη μου, ως θερσα, ευχαρις ως η Ιερουσαλημ, τρομερα ως στρατευμα με σημαίας. ⁵Αποστρεφον τους οφθαλμους σου απεναντιον μου, διоти με κατεπληξαν· τα μαλλια σου ειναι ως ποιμνιον αιγων καταβαινοντων απο Γαλααδ. ⁶Οι οδοντες σου ειναι ως ποιμνιον προβατων, αναβαινοντων απο της λουσεως, τα οποια παντα γεννωσι διδυμα, και δεν υπαρχει ατεκνον μεταξύ αυτων· ⁷αι παρειαι σου ως τμημα ροιδιου μεταξύ των πλοκαμων σου. ⁸Εξηκοντα βασιλισσαι ειναι και ογδοηκοντα παλλακαι, και νεανιδες αναριθμητοι· ⁹μια ειναι η περιστερα μου, η αμωμητος μου· αυτη ειναι η μονη της μητρος αυτης· ειναι η εκλεκτη της τεκουσης αυτην. Ειδον αυτην αι θυγατρες και εμακαρισαν αυτην· αι βασιλισσαι και αι παλλακαι, και επηνεσαν αυτην. ¹⁰Τις αυτη, η προκυπτουσα ως αυγη, ωραία ως η σεληνη, λαμπουσα ως ο ηλιος, τρομερα ως στρατευμα με σημαίας; ¹¹Κατεβην εις τον κηπον των καρυων δια να ιδω την χλοην της κοιλαδος, να ιδω εαν εβλαστησεν η αμπελος και εξηγησαν αι ροιδιαι. ¹²Χωρις να αισθανθω, η ψυχη μου με κατεστησεν ως τας αμαξας του Αμινναδιβ. ¹³Επιστρεφον, επιστρεφον, ω Σουλαμιτις· επιστρεφον, επιστρεφον, δια να σε θεωρησωμεν. Τι θελετε ιδει εις την Σουλαμιτιν; Ως χορον δυο στρατοπεδων;

7 Ποσον ωραία ειναι τα βηματα σου με τα σανδαλια, θυγατερ του ηγεμονος το τορνευμα των μηρων σου ειναι ομοιον με περιδεραιον, εργον χειρων καλλιτεχνου. ²Ο ομφαλος σου κρατηρ τορνευτος, πληρης κεκερασμενου οινου· η κοιλια σου θημωνια σιτου περιπεφραγμενη με κρινους· ³οι δυο σου μαστοι ως δυο σκυμνοι δορκαδος διδυμοι· ⁴ο τραχηλος σου ως πυργος ελεφαντινος· οι οφθαλμοι σου ως αι κολυμβηθραι εν Εσεβων, προς την πυλην Βαθ-ραββιμ· η μυτη σου ως ο πυργος του Λιβανου, βλεπων προς την Δαμασκον· ⁵Η κεφαλη σου επι σε ως Καρμηλος, και η κομη της κεφαλης σου ως πορφυρα· ο βασιλευς ειναι δεδεμενος εις τους πλοκαμους σου. ⁶Ποσον ωραία και ποσον επιθυμητη εισαι, αγαπητη, δια τας τρυφας. ⁷Τουτο το αναστημα σου ομοιαζει με φοινικα, και οι μαστοι σου με βοτρυας. ⁸Ειπα, θελω αναβη εις τον φοινικα, θελω πιασει τα βαια αυτου· και ιδου, οι μαστοι σου θελουσιν εισθαι ως βοτρυες της αμπελου, και η οσμη της ρινος σου ως μηλα· ⁹και ο ουρανισκος σου ως ο καλος οινος ρεων ηδεως δια τον αγαπητον μου, και καμνων να λαλωσι τα χειλη των κοιμωμενων. ¹⁰Εγω ειμαι του αγαπητου μου, και η επιθυμια αυτου ειναι προς εμε. ¹¹Ελθε, αγαπητε μου, ας εξελθωμεν εις τον αγρον· ας διανυκτερευσωμεν εν ταις κωμαις. ¹²Ας εξη-

μερωθωμεν εις τους αμπελωνας· ας ιδωμεν εαν εβλαστησεν η αμπελος, εαν ηνοιξε το ανθος της σταφυλης και εξηγηθησαν αι ροιδιαι· εκει θελω δωσει την αγαπην μου εις σε. ¹³Οι μανδραγοραι εδωκαν οσμη, και εν ταις θυραις ημων ειναι παν ειδος καρπων αρεστων, νεων και παλαιων, τους οποιους εφυλαξα, αγαπητε μου, δια σε.

8 Ειθε να ησο ως αδελφος μου, θηλασας τους μαστους της μητρος μου. Ευρισκουσα σε εξω ηθελον σε φιλησει, και δεν ηθελον με καταφρονησει. ²Ηθελον σε συρει και σε εισαξει εις τον οικον της μητρος μου, δια να με διδαξης· ηθελον σε ποτισει οινον αρωματικον και χυμον του ροιδιου μου. ³Η αριστερα αυτου ηθελεν εισθαι υπο την κεφαλην μου, και η δεξια αυτου ηθελε με εναγκαλισθη. ⁴Σας ορκιζω, θυγατρες Ιερουσαλημ, να μη εξεγειρητε μηδε να εξυπνησητε την αγαπην μου, εωσου θεληση. ⁵Τις αυτη η αναβαινουσα απο της ερημου, επιστηριζομενη επι τον αγαπητον αυτης; Εγω σε εξυπνησα υπο την μηλεαν· εκει σε εκοιλοπονησεν η μητηρ σου· εκει σε εγεννησεν η τεκουσα σε. ⁶Θεσον με, ως σφραγιδα, επι την καρδιαν σου, ως σφραγιδα επι τον βραχιονα σου· διotti η αγαπη ειναι ισχυρα ως ο θανατος· η ζηλοτυπια σκληρα ως ο αδης· αι φλογες αυτης φλογες πυρος, αναφλεξις ορμητικωτατη. ⁷Υδατα πολλα δεν δυνανται να σβεσωσι την αγαπην, ουδε ποταμοι δυνανται να πνιξωσιν αυτην· εαν τις δωση παντα τα υπαρχοντα του οικου αυτου δια την αγαπην, παντελως θελουσι καταφρονησει αυτα. ⁸Ημεις εχομεν αδελφην μικραν, και μαστους δεν εχει· τι θελομεν καμει εις την αδελφην ημων την ημεραν καθ' ην γεινη λογος περι αυτης; ⁹Εαν ηναι τειχος, θελομεν οικοδομησει επ' αυτην παλατιον αργυρου· και εαν ηναι θυρα, θελομεν περιασφαλισει αυτην με σανιδας κεδρινας. ¹⁰Εγω ειμαι τειχος, και οι μαστοι μου ως πυργοι· τοτε ημην εις τους οφθαλμους αυτου ως ευρισκουσα ειρηνην. ¹¹Ο Σολομων ειχεν αμπελωνα εν Βααλ-χαμων· εδωκε τον αμπελωνα εις φυλακας· εκαστος επρεπε να φερη δια τον καρπον αυτου χιλια αργυρια. ¹²Ο αμπελων εμου ειναι εμπροσθεν μου· τα χιλια ας ηναι δια σε, Σολομων, και διακοσια δια τους φυλαττοντας τον καρπον αυτου. ¹³Ω συ η καθημενη εν τοις κηποις, οι συντροφοι προσεχουσιν εις την φωνην σου· καμε με να ακουσω αυτην. ¹⁴Φευγε, αγαπητε μου, και γινου ομοιος με δορκαδα η με σκυμνον ελαφου επι τα ορη των αρωματων.

Ησάιας

1 Ὁρασις Ησαίου υἱοῦ Ἀμώς, τὴν ὁποῖαν εἶδε περὶ τοῦ Ἰουδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀζίου Ἰωαθαμ, Ἀχαζ καὶ Ἐζεκιου, βασιλεῶν Ἰουδα. **2** Ἀκουσατε, οὐρανοὶ, καὶ ἀκροασθητί, γῆ· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησεν· Ἴδιους ἐθρέψα καὶ ὑψώσα, ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεστατήσαν ἀπ' ἐμοῦ. **3** Ὁ βουὸς γινώριζει τὸν κτήτορα αὐτοῦ καὶ ὁ ὄνος τὴν φατνὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὁ Ἰσραὴλ δὲν γινώριζει, ὁ λαὸς μου δὲν ἐννοεῖ. **4** Οὐαί, ἔθνος ἀμαρτωλῶν, λαὸς πεφορτωμένον ἀνομίαν, σπέρμα κακοποιῶν υἱοὶ διεφθαρμένοι ἐγκατελίπον τὸν Κύριον, κατεφρόνησαν τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, ἐστραφήσαν εἰς τὰ ὀπίσω. **5** Διὰ τί παιδευόμενοι θελετε ἐπιπροσθετεῖ στασιασμόν; ὅλη ἡ κεφαλὴ εἶναι ἀρρωστος καὶ ὅλη ἡ καρδιὰ κεχαυνωμένη· **6** ἀπο ἰχνύτος ποδὸς μεχρὶ κεφαλῆς δὲν ὑπαρχει ἐν αὐτῷ ἀκεραιότης ἀλλὰ τραυμάτια καὶ μελανίσματα καὶ ἐλκῆ σέσηποτα δὲν ἐξεπισθῆσαν οὐδὲ ἐδεθῆσαν οὐδὲ ἐμαλακώθησαν δι' ἀλοιφῆς **7** ἡ γῆ σας εἶναι ἐρημος, αἱ πόλεις σας πυρρικοῦσσι τὴν γῆν σας ξένοι κατατρογούσιν ἐμπροσθεν σας· καὶ εἶναι ἐρημος, ὡς πεπορθημένη ὑπὸ ἀλλοφυλῶν **8** καὶ ἡ θυγατὴρ Σιών ἐγκαταλείμμενη ὡς καλυβὴ ἐν ἀμπελῶνι, ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν κηπῷ ἀγγουριῶν ὡς πόλις πολιορκουμένη. **9** Ἄν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων δὲν ἠθέλην ἀφῆσαι εἰς ἡμᾶς μικρὸν ὑπολοίπον, ὡς τὰ Σοδομα ἠθέλομεν γεῖναι, μετὰ Γομορρα ἠθέλομεν ἐξομοιωθῆ. **10** Ἀκουσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἀρχόντες Σοδομῶν ἀκροασθητί τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, λαὸς Γομορρῶν. **11** Τίνα χρειαὴν ἔχω τοῦ πληθοῦς τῶν θυσιῶν σας; λέγει Κύριος· κεχορτασμένος εἶμαι ἀπὸ ὀλοκαυτωμάτων κριῶν καὶ ἀπὸ παχῶς τῶν σιτευτῶν καὶ δὲν εὐαρεστοῦμαι εἰς αἶμα ταυρῶν ἢ ἀρνιῶν ἢ τραγῶν. **12** Ὅταν ἐρχῆσθε νὰ ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον μου, τίς ἐζήτησεν ἐκ τῶν χειρῶν σας τοῦτο, νὰ πατήτε τὰς αὐλάς μου; **13** Μὴ φερετε πλέον, μάταιας προσφοράς τὸ θυμιαμα εἶναι βδελύγμα εἰς ἐμὲ τὰς νεομηνίας καὶ τὰ σαββάτα, τὴν συγκαλέσιν τῶν συναξέων, δὲν δυναμαὶ νὰ ὑποφέρω, ἀνομίαν καὶ πανηγυρικὴν συναξίν. **14** Τὰς νεομηνίας σας καὶ τὰς διατεταγμένας εορτάς σας μισεῖ ἡ ψυχὴ μου εἶναι φορτίον εἰς ἐμὲ ἐβαρυνθῆν νὰ ὑποφέρω. **15** Καὶ ὅταν ἐκτεινῆτε τὰς χεῖρας σας, θέλω κρυπτῆσαι τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ σας ναι, ὅταν πληθυνθῆτε δεήσεις, δὲν θέλω εἰσακουεῖ αἱ χεῖρες σας εἶναι πληρεῖς αἱματῶν. **16** Λουσθητε, καθαρισθητε· ἀποβαλετε τὴν κακίαν τῶν πράξεων σας

ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου παύσατε πράττοντες τὸ κακόν, **17** μαθετε νὰ πράττητε τὸ καλόν· ἐκζητήσατε κρίσιν, καμετε εὐθύτητα εἰς τὸν δεδυναστευμένον, κρίνατε τὸν ὄρφανον, προστατεύσατε τὴν δικὴν τῆς χήρας **18** Ἐλθετε τώρα, καὶ ἀς διαδικασθῶμεν, λέγει Κύριος εἰς αἱ ἀμαρτίαι σας ἦναι ὡς τὸ πορφύρον, θέλουσι γεῖναι λευκαὶ ὡς χιών εἰς ἡμᾶς ἐρυθραὶ ὡς κοκκίνον, θέλουσι γεῖναι ὡς λευκὸν μαλλίον. **19** Ἐάν θελήτε καὶ ὑπακούσητε, θέλετε φαγεῖ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς· **20** εἰς ὅμως δὲν θελήτε καὶ ἀποστατήσητε, θέλετε καταφαγῶθῃ ὑπὸ μαχαίρας διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησε. **21** Πῶς ἡ πιστὴ πόλις κατεστάθη πορνῆ, ἡτο πλήρης κρίσεων ἢ δικαιοσύνη κατωκεῖ ἐν αὐτῇ ἀλλὰ τώρα, φονεῖς. **22** Ὁ ἀργυρὸς σου κατεστάθη σκωρία, ὁ οἶνος σου συνεκερασθῆ μετ' ὕδατος. **23** Οἱ ἀρχόντες σου εἶναι ἀπειθεῖς καὶ συντροφοὶ κλεπτῶν· πάντες ἀγαπῶσι δῶρα καὶ κυνήγουσιν ἀντιπληρωμας δὲν κρινούσιν τὸν ὄρφανον οὐδὲ ἐρχεται ἡ δικὴ τῆς χήρας πρὸς αὐτοὺς. **24** Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ὁ Κραταῖος τοῦ Ἰσραὴλ, Ὡ, θέλω χορτάσθῃ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους μου καὶ θέλω ἐκδικηθῆ κατὰ τῶν ἐχθρῶν μου **25** καὶ θέλω στρέψῃ τὴν χεῖρα μου ἐπὶ σε καὶ ἀποκαθαρίσει τὴν σκωρίαν σου καὶ ἀφαιρέσει ὅλον σου τὸν κασσίτερον. **26** Καὶ θέλω ἀποκαταστήσει τοὺς κριτάς σου ὡς τὸ προτερον καὶ τοὺς συμβούλους σου ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς μετὰ ταῦτα θέλεις ὀνομασθῆ ἡ πόλις τῆς δικαιοσύνης, ἡ πιστὴ πόλις. **27** Ἡ Σιών θέλει ἐξαγορασθῆ δια κρίσεως, καὶ οἱ ἐπιστρέψαντες αὐτῆς δια δικαιοσύνης. **28** Καὶ οἱ παρανομοὶ καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ ὁμοῦ θέλουσι καταστραφῆ, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν Κύριον θέλουσι καταναλωθῆ. **29** Διότι θέλετε καταισχυνθῆ δια τὰ ἀλσῆ, τὰ ὁποῖα ἐπεθυμήσατε, καὶ θέλετε ἐντραπῆ δια τοὺς κηπούς, τοὺς ὁποίους ἐξελεξατε. **30** Ἐπειδὴ θέλετε γεῖναι ὡς δρύς, τῆς ὁποίας τὰ φύλλα μαραινόνται, καὶ ὡς κηπὸς, ὅστις δὲν ἔχει ὕδωρ. **31** Καὶ ὁ ἰσχυρὸς θέλει εἰσθῆ ὡς καλάμιον στυπιοῦ, καὶ τὸ ἐργὸν αὐτοῦ ὡς σπινθῆρ, καὶ θέλουσι καυθῆ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ, καὶ δὲν θέλει εἰσθῆ ὁ σβυων.

20 λόγος, ὁ γενομένος δι' ὀραματος εἰς τὸν Ησαίαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμώς, περὶ τοῦ Ἰουδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ. **2** Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις τὸ ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων καὶ ὑψωθῆ ὑπερανῶ τῶν βουνῶν καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι

συρρει εις αυτο, ³και πολλοι λαοι θελουσιν υπαγει και ειπει, Ελθετε και ας αναβωμεν εις το ορος του Κυριου, εις τον οικον του Θεου του Ιακωβ και θελει διδαξει ημας τας οδους αυτου, και θελομεν περιπατησει εν ταις τριβοις αυτου. Διοτι εκ Σιων θελει εξελθει νομος και λογος Κυριου εξ Ιερουσαλημ. ⁴Και θελει κρινει αναμεσον των εθνων και θελει ελεγξει πολλους λαους και θελουσι σφυρηλατησει τας μαχαιρας αυτων δια υνια και τας λογχας αυτων δια δρεπανα δεν θελει σηκωσει μαχαιραν εθνος εναντιον εθνους, ουδε θελουσι μαθει πλεον τον πολεμον. ⁵Οικος Ιακωβ, ελθετε και ας περιπατησωμεν εν τω φωτι του Κυριου. ⁶Βεβαιως συ εγκατελιπες τον λαον σου, τον οικον Ιακωβ, διοτι ενεπλησθησαν της ανατολης και εγειναν μαντεις ως οι Φιλισταιοι, και συνηνωθησαν μετα των τεκνων των αλλοφυλων. ⁷Και η γη αυτων ενεπλησθη αργυριου και χρυσιου, και δεν ειναι τελος των θησαυρων αυτων ενεπλησθη η γη αυτων και ιππων, και δεν ειναι τελος των αμαξων αυτων. ⁸Και η γη αυτων ενεπλησθη απο ειδωλων ελατρευσαν το ποιημα των χειρων αυτων, εκεινο το οποιον οι δακτυλοι αυτων εκαμμον ⁹και ο κοινος ανθρωπος υπεκυψε και ο μεγαλος εταπεινωθη και δεν θελεις συγχωρησει αυτους. ¹⁰Εισελθε εις τον βραχον και κρυφθητι εις το χωμα, δια τον φοβον του Κυριου και δια την δοξαν της μεγαλειοτητος αυτου. ¹¹Οι υπερηφανοι οφθαλμοι του ανθρωπου θελουσι ταπεινωθη, και η επαρσις των ανθρωπων θελει υποκυψει· μονος δε ο Κυριος θελει υψωθη εν εκεινη τη ημερα. ¹²Διοτι ημερα Κυριου των δυναμεων θελει επελθει επι παντα αλαζονα και υπερηφανον και επι παντα υψωμενον και θελει ταπεινωθη ¹³και επι πασας τας κεδρους του Λιβανου τας υψηλας και επηρμενας και επι πασας τας δρους της Βασσαν, ¹⁴και επι παντα τα υψηλα ορη και επι παντα τα υψωμενα βουνα, ¹⁵και επι παντα πυργον υψηλον και επι παν τειχος περιπεφραγμενον, ¹⁶και επι παντα τα πλοια της θαρσεις και επι παντα τα ηδονικα θεαματα. ¹⁷Και το υψος του ανθρωπου θελει υποκυψει, και η επαρσις των ανθρωπων θελει ταπεινωθη· μονος δε ο Κυριος θελει υψωθη εν εκεινη τη ημερα. ¹⁸Και τα ειδωλα θελουσιν ολοκληρωσ καταστραφη. ¹⁹Και αυτοι θελουσιν εισελθει εις τα σπηλαια των βραχων και εις τας τρυπας της γης, δια τον φοβον του Κυριου και δια την δοξαν της μεγαλειοτητος αυτου, οταν εγερθη δια να κλονιση την γην. ²⁰Εν εκεινη τη ημερα θελει ριφει ο ανθρωπος εις τους ασπαλακας και εις τας νυκτεριδας τα αργυρα αυτου ειδωλα και τα χρυσα αυτου ειδωλα, τα οποια εκαμεν εις εαυτον δια να προσκυνη· ²¹δια να εισελθωσιν εις τας σχισμας των βραχων και εις τα σπηλαια των πετρων, δια τον φοβον του Κυριου και δια την δοξαν της μεγαλειοτητος αυτου, οταν εγερθη δια να κλονιση την γην. ²²Παραιτηθητε απο ανθρωπου, του οποιου η πνοη ειναι εις τους μυκτηρας αυτου διοτι εις τι ειναι αξιος λογου;

3 Διοτι ιδου, ο Κυριος, ο Κυριος των δυναμεων, θελει αφαιρεσει απο της Ιερουσαλημ και απο του Ιουδα υπο-

στηριγμα και βοηθειαν, απαν το υποστηριγμα του αρτου και απαν το υποστηριγμα του υδατος, ²ισχυρον και πολεμιστην, κριτην και προφητην και συνετον και πρεσβυτερον, ³πεντηκονταρχον και εντιμον και συμβουλον και σοφον τεχνιτην και συνετον γοητευτην. ⁴Και θελω δωσει παιδαρια αρχοντας αυτων, και νηπια θελουσιν εξουσιαζει επ' αυτων. ⁵Και ο λαος θελει καταδυναστευεσθαι, ανθρωπος υπο ανθρωπου, και εκαστος υπο του πλησιον αυτου· το παιδιον θελει αλαζονευεσθαι προς τον γεροντα, και ο ποταπος προς τον εντιμον. ⁶Εαν τις πιαση τον αδελφον αυτου εκ του οικου του πατρος αυτου, λεγων, Ιματιον εχεις, γενου αρχηγος ημων, και ο αφανισμος ουτος ας ηναι υπο την χειρα σου. ⁷Εν εκεινη τη ημερα θελει ομοσει, λεγων, δεν θελω γεινει θεραπευτης διοτι εν τη οικια μου δεν ειναι ουτε αρτος ουτε ιματιον· μη με καμητε αρχηγον του λαου ⁸διοτι ηφανισθη η Ιερουσαλημ και επεσεν ο Ιουδας, επειδη η γλωσσα αυτων και τα εργα αυτων ηναι εναντια εις τον Κυριον, παροξυνωσι τους οφθαλμους της δοξης αυτου. ⁹Η υψωσις του προσωπου αυτων μαρτυρει εναντιον αυτων· και κηρυττουσι την αμαρτιαν αυτων ως τα Σοδομα· δεν κρυπτουσιν αυτην. Ουαι εις την ψυχην αυτων διοτι ανταπεδωκαν εις εαυτους κακα. ¹⁰Ειπατε προς τον δικαιον οτι καλον θελει εισθαι εις αυτον· διοτι θελει φαγει τον καρπον των εργαων αυτου. ¹¹Ουαι εις τον ανομον κακον θελει εισθαι εις αυτον διοτι η ανταποδοσις των χειρων αυτου θελει γεινει εις αυτον. ¹²Τον λαον μου, παιδαρια καταδυναστεουσιν αυτον, και γυναικες εξουσιαζουσιν επ' αυτου. Λαε μου, οι οδηγοι σου σε καμνουσι να πλανασαι και καταστρεφουσι την οδον των βηματων σου. ¹³Ο Κυριος εξεγειρεται δια να δικαση και ισταται δια να κρινη τους λαους. ¹⁴Ο Κυριος θελει εισελθει εις κρισιν μετα των πρεσβυτερων του λαου αυτου και μετα των αρχοντων αυτου· διοτι σεις κατεφαγετε τον αμπελωνα· τα αρπαγματα του πτωχου ειναι εν ταις οικιαις υμων. ¹⁵Δια τι καταδυναστευετε τον λαον μου και καταθλιβετε τα προσωπα των πτωχων; λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων. ¹⁶Και λεγει Κυριος, Επειδη αι θυγατρες της Σιων υπερηφανευθησαν και περιπατουσι με υψωμενον τραχηλον και με ομματα ασεμνα, περιπατουσαι τρυφηλα και τριζουσαι με τους ποδας αυτων, ¹⁷δια τουτο ο Κυριος θελει φαλακρωσει την κορυφην της κεφαλης των θυγατερων της Σιων, και ο Κυριος θελει εκκαλυψει την αισχυνην αυτων. ¹⁸Εν εκεινη τη ημερα ο Κυριος θελει αφαιρεσει την δοξαν των τριζοντων στολισμων και τα εμπλοκια και τους μηνισκους, ¹⁹τα περιδεραια και τα βραχιολια και τας καλυπτρας, ²⁰τους κεκρυφαλους και τας περισκελιδας και τα κεφαλοδεσμα και τας μυροθηκας και τα ενωτια, ²¹τα δακτυλιδια και τα ερρινα, ²²τας ποικιλιας στολας και τα επενδυματα και τα περικαλυμματα και τα θυλακια, ²³τα κατοπτρα και τα λεπτα λινα και τας μιτρας και τα θεριστρα. ²⁴Και αντι της γλυκειας οσμης θελει εισθαι δυσωδια και αντι ζωνης σχοιinion και αντι καλλιομοιας φαλακρωμα και αντι επιστομαχιου περιζωμα

σακκινον ηλιοκαυμα αντι ωραιοτητος. ²⁵Οι ανδρες σου θελουσι πεσει εν μαχαιρα και η δυναμις σου εν πολεμω. ²⁶Και αι πυλαι αυτης θελουσι στεναξει και πενθησει και αυτη θελει κοιτεσθαι επι του εδαφους ηρημωμενη.

4Και εν εκεινη τη ημερα επτα γυναικες θελουσι πιασει ενα ανδρα λεγουσαι, θελομεν τρωγει τον αρτον ημων και θελομεν ενδυεσθαι τα ιματια ημων μονον ας κραζεται το ονομα σου εφ ημας, δια να αφαιρεσης το ονειδος ημων. ²Εν εκεινη τη ημερα ο κλαδος του Κυριου θελει εισθαι ωραιος και ενδοξος και ο καρπος της γης εξαιρετος και ευφροσυνος εις τους διασωθεντας εκ του Ισραηλ ³και ο υπολοιπος εν Σιων και ο εναπολειφθεις εν Ιερουσαλημ θελει ονομασθη αγιος, παντες οι γεγραμμενοι μεταξυ των ζωντων εν Ιερουσαλημ. ⁴οταν εκπλυνη ο Κυριος την ακαθαρσιαν των θυγατερων της Σιων και καθαρηση το αιμα της Ιερουσαλημ εκ μεσου αυτης δια πνευματος κρισεως και δια πνευματος καυσεως. ⁵Και ο Κυριος θελει δημιουργησει επι παντα τοπον του ορους Σιων και επι τας συναθροισεις αυτης νεφελην και κλπνον την ημεραν, εν δε τη νυκτι λαμπροτητα φλογερου πυρος· διοτι επι πασαν την δοξαν θελει εισθαι υπερασπισις, ⁶και θελει εισθαι σκηνη, δια να επισκιαζη απο της καυσεως εν ημερα, και δια να ηναι καταφυγιον και σκεπη απο ανεμοζαλης και απο βροχης.

5Τωρα θελω ψαλλει εις τον ηγαπημενον μου ασμα του αγαπητου μου περι του αμπελωνος αυτου. Ο ηγαπημενος μου ειχεν αμπελωνα επι λοφου παχυτατου. ²Και περιεφραξεν αυτον, και συνηθροισεν εξ αυτου τους λιθους και εφυτευσεν αυτον με τα πλεον εκλεκτα κληματα και εκτισε πυργον εν τω μεσω αυτου και κατεσκευασεν επι ληνον εν αυτω και περιεμενε να καμη σταφυλια, αλλ' εκαμεν αγριοσταφυλα. ³Και τωρα, κατοικοι Ιερουσαλημ και ανδρες Ιουδα, κρινατε, παρακαλω, αναμεσον εμου και του αμπελωνος μου. ⁴Τι ητο δυνατον να καμω επι εις τον αμπελωνα μου και δεν εκαμον εις αυτον; δια τι λοιπον, ενω περιεμενον να καμη σταφυλια, εκαμεν αγριοσταφυλα; ⁵Τωρα λοιπον θελω σας αναγγειλει τι θελω καμει εγω εις τον αμπελωνα μου· θελω αφαιρεσει τον φραγμα αυτου και θελει καταφαγωθη θελω χαλασει τον τοιχον αυτου και θελει καταπατηθη· ⁶και θελω καταστησει αυτον ερημον δεν θελει κλαδευθη ουδε σκαφθη, αλλα θελουσι βλαστησει εκει τριβολοι και ακανθαι θελω προσταξει επι τα νεφη να μη βρεξωσι βροχην επ' αυτον. ⁷Αλλ' ο αμπελων του Κυριου των δυναμεων ειναι ο οικος του Ισραηλ και οι ανδρες Ιουδα το αγαπητον αυτου φυτον και περιεμενε κρισιν, πλην ιδου, καταδυναστευσις δικαιοσυνην, πλην ιδου, κραυγη. ⁸Ουαι εις εκεινους, οιτινες ενονουσιν οικιαν με οικιαν και συναπτουσιν αγρον με αγρον, εωσου μη μεινη τοπος, δια να κατοικωσι μονοι εν τω μεσω της γης. ⁹Εις τα ωτα μου ειπεν ο Κυριος των δυναμεων, Βεβαιως πολλαι οικiai θελουσι μεινει ηρημωμεναι, μεγαλαι και καλαι, χωρις κατοικων

¹⁰ναι, δεκα στρεμματα αμπελωνος θελουσι δωσει εν βαθ, και ο σπορος ενος χομορ θελει δωσει εν εφα. ¹¹Ουαι εις εκεινους, οιτινες εξεγειρομενοι το πρωι ζητουσι σικερα· οιτινες εξακολουθουσι μεχρι της εσπερας, εωσου εξαψη ο οινος αυτους. ¹²Και η κιθαρα και η λυρα, το τυμπανον και ο αυλος και ο οινος ειναι εν τοις συμποσιοις αυτων αλλα δεν παρατηρουσι το εργον του Κυριου και δεν θεωρουσι την ενεργειαν των χειρων αυτου. ¹³Δια τουτο ο λαος μου εφερθη εις αιχμαλωσιαν, διοτι δεν εχει επιγνωσιν και οι εντιμοι αυτων λιμοκτονουσι, και το πληθος αυτων κατεξηρανθη υπο διψης. ¹⁴Δια ταυτα επλατυνεν ο αδης εαυτον και διηνοιξεν υπερμετρα το στομα αυτου· και η δοξα αυτων και το πληθος αυτων και ο θορυβος αυτων και οι εντρυφωντες θελουσι καταβη εις αυτον. ¹⁵Και ο κοινος ανθρωπος θελει υποκυφει, και ο δυνατος θελει ταπεινωθη, και οι οφθαλμοι των υψηλων θελουσι χαμηλωθη. ¹⁶Ο δε Κυριος των δυναμεων θελει υψωθη εις κρισιν, και ο Θεος ο Αγιος θελει αγιασθη εις δικαιοσυνην. ¹⁷Τοτε τα αρνια θελουσι βοσκηθη κατα την συνηθειαν αυτων, και ξενοι θελουσι φαγει τους ερημους τοπους των παχεων. ¹⁸Ουαι εις εκεινους, οιτινες επισυρουσι την ανομιαν δια σχοινηων ματαιοτητος και την αμαρτιαν ως δια λωριων αμαξης ¹⁹οιτινες λεγουσιν, Ας σπευση, ας επιταχυνη το εργον αυτου δια να ιδωμεν και η βουλη του Αγιου του Ισραηλ ας πλησιαση και ας ελθη, δια να μαθωμεν. ²⁰Ουαι εις εκεινους, οιτινες λεγουσι το κακον καλον και το καλον κακον οιτινες θετουσι το σκοτος δια φως και το φως δια σκοτος οιτινες θετουσι το πικρον δια γλυκυ και το γλυκυ δια πικρον. ²¹Ουαι εις τους οσοι ειναι σοφοι εις τους οφθαλμους αυτων και φρονιμοι ενωπιον εαυτων. ²²Ουαι εις τους οσοι ειναι δυνατοι εις το να πινωσιν οινον και ισχυροι εις το να σμιγωσι σικερα ²³οιτινες δικαιονουσι τον παρανομον δια δωρα, και το δικαιον του δικαιου αφαιρουσιν απ' αυτου. ²⁴Δια τουτο, ως η γλωσσα του πυρος κατατρωγει την καλαμην και το ακυρον αφανιζεται εν τη φλογι, ουτως η ριζα αυτων θελει κατασταθη ως σηπεδων, και το ανθος αυτων θελει αναβη ως κονιορτος διοτι απερριψαν τον νομον του Κυριου των δυναμεων και κατεφρονησαν τον λογον του Αγιου του Ισραηλ. ²⁵Δια τουτο ο θυμος του Κυριου εξηφθη εναντιον του λαου αυτου, και εκτεινας την χειρα αυτου εναντιον αυτων επαταξεν αυτους· τα δε ορη ετρεμον, και τα πτωματα αυτων εγειναν ως κοπρια εν μεσω των οδων. Εν πασι τουτοις ο θυμος αυτου δεν απεστραφη, αλλ' η χειρ αυτου ειναι επι εξηπλωμενη. ²⁶Και θελει υψωσει εις τα εθνη σημειον απο μακραν, και θελει συριξει εις αυτα απ' ακρου της γης και ιδου, ταχεως θελουσιν ελθει μετα σπουδης· ²⁷ουδεις θελει αποκαμει ουδε προσκρουσει μεταξυ αυτων ουδεις θελει νυσταξει ουδε κοιμηθη ουδε η ζωνη της οσφυος αυτων θελει λυθη, ουδε το λωριον των υποδηματων αυτων θελει κοπη ²⁸των οποιων τα βελη ειναι οξεα και παντα τα τοξα αυτων εντεταμενα οι ονυχες των ιππων αυτων θελουσι νομισθη ως πυροβολος πετρα, και οι τροχοι των

αμαξων αυτων ως ανεμοστροβιλος ²⁹τα βρυχηματα αυτων θελουσιν εισθαι ως λεοντος θελουσι βρυχασθαι ως σκυμνοι λεοντος· ναι, θελουσι βρυχασθαι και θελουσι συναρπασει το θηραμα και φυγει και ουδεις ο ελευθερων. ³⁰Και οταν κατ' εκεινην την ημεραν βοησωσιν εναντιον αυτων ως βοη της θαλασσης, θελουσιν εμβλεψει εις την γην και ιδου, σκοτος, λυπη, και το φως εσκοτισθη εν τω ουρανω αυτης.

6Κατα το ετος εν ω απεθανεν Οζιας ο βασιλευς, ειδον τον Κυριον καθημενον επι θρονου υψηλου και επηρομενου, και το κρασπεδον αυτου εγεμισε τον ναον. ²Ανωθεν αυτου ισταντο Σεραφειμ ανα εξ πτερυγας εχοντα εκαστον με τας δυο εκαλυπτε το προσωπον αυτου και με τας δυο εκαλυπτε τους ποδας αυτου και με τας δυο επετα. ³Και εκραζε το εν προς το αλλο και ελεγεν, Αγιος, αγιος, αγιος ο Κυριος των δυναμεων πασα η γη ειναι πληρης της δοξης αυτου. ⁴Και οι παρασταται της θυρας εσεισθησαν εκ της φωνης του κραζοντος, και ο οικος επλησθη καπνου. ⁵Τοτε ειπα, Ω ταλας εγω διοτι εχαθην επειδη ειμαι ανθρωπος ακαθαρτων χειλεων και κατοικω εν μεσω λαου ακαθαρτων χειλεων επειδη οι οφθαλμοι μου ειδον τον Βασιλεα, τον Κυριον των δυναμεων. ⁶Τοτε επετασε προς εμε εν εκ των Σεραφειμ εχον εν τη χειρι αυτου ανθρακα πυρος, τον οποιον ελαβε δια της λαβιδος απο του θυσιαστηριου. ⁷Και ηγγισεν αυτον εις το στομα μου και ειπεν, Ιδου, τουτο ηγγισε τα χειλη σου και η ανομια σου εξηλειφθη και η αμαρτια σου εκαθαρισθη. ⁸Και ηκουσα την φωνην του Κυριου, λεγοντος, Τινα θελω αποστειλει, και τις θελει υπαγει δια ημας; Τοτε ειπα, Ιδου, εγω, αποστειλον με. ⁹Και ειπεν, Υπαγε και ειπε προς τουτον τον λαον, με την ακοην θελετε ακουσει και δεν θελετε εννοησει και βλεποντες θελετε ιδει και δεν θελετε καταλαβει ¹⁰επαχυνθη η καρδια του λαου τουτου, και εγειναν βαρεα τα ωτα αυτων, και εκλεισαν τους οφθαλμους αυτων, δια να μη βλεπωσι με τους οφθαλμους αυτων και ακουωσι με τα ωτα αυτων και νοησωσι με την καρδιαν αυτων και επιστρεψωσι και θεραπευθωσι. ¹¹Τοτε ειπα, Κυριε, εως ποτε; Και απεκριθη, Εωσου ερημωθωσιν αι πολεις, ωστε να μη υπαρχη κατοικος, και αι οικιαι, ωστε να μη υπαρχη ανθρωπος, και η γη να ερημωθη πανταπασιν ¹²και απομακρυνη ο Κυριος τους ανθρωπους, και γεινη μεγαλη εγκαταλειψις εν τω μεσω της γης. ¹³Ετι ομως θελει μεινει εν αυτη εν δεκατον, και αυτο παλιν θελει καταφαγωθη καθως η τερεβινθος και η δρυς, των οποιων ο κορμος μενει εν αυταις οταν κοπτωνται, ουτω το αγιον σπερμα θελει εισθαι ο κορμος αυτης.

7Και εν ταις ημεραις του Αχαζ, υιου του Ιωαθαμ, υιου του Οζιου, βασιλεως του Ιουδα, Ρεσιν ο βασιλευς της Συριας, και Φεκα ο υιος του Ρεμαλια, βασιλευς του Ισραηλ, ανεβησαν επι την Ιερουσαλημ δια να πολεμησωσιν αυτην αλλα δεν ηδυνηθησαν να εκπολιορκησωσιν αυτην.

²Και ανηγγειλαν προς τον οικον Δαβιδ λεγοντες, Η Συρια συνεφωνησε μετα του Εφραιμ. Και η καρδια του Αχαζ και η καρδια του λαου αυτου εκλονισθη, ως τα δενδρα του δασους κλονιζονται υπο του ανεμου. ³Τοτε ειπεν ο Κυριος προς τον Ησαιαν, Εξελθε τωρα εις συναντησιν του Αχαζ, συ και Σεαρ-ιασουβ ο υιος σου, εις το ακρον του υδραγωγου της ανω κολυμβηθρας κατα την μεγαλην οδον του αγρου του γναφεως ⁴και ειπε προς αυτον, Προσεχε να μενης ησυχος μη φοβηθης μηδε μικροφυχησης, δια τας δυο ουρας των καπνιζοντων τουτων δαυλων, δια τον αγριον θυμον του Ρεσιν και της Συριας, και του υιου του Ρεμαλια. ⁵Επειδη η Συρια, ο Εφραιμ και ο υιος του Ρεμαλια εβουλευθησαν κακην βουλην εναντιον σου, λεγοντες, ⁶Ας αναβωμεν εναντιον του Ιουδα και ας στενοχωρησωμεν αυτον, και ας διαμερισθωμεν αυτον εις εαυτους, και ας βαλωμεν βασιλεα εν μεσω αυτου, τον υιον του Ταβεηλ· ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Τουτο δεν θελει σταθη ουδε θελει γεινει. ⁸Διοτι η κεφαλη της Συριας ειναι η Δαμασκος, και η κεφαλη της Δαμασκου ο Ρεσιν και εις εξηκοντα πεντε ετη ο Εφραιμ θελει συντριφθη, ωστε να μη ηναι λαος. ⁹Και η κεφαλη του Εφραιμ ειναι η Σαμαρεια, και η κεφαλη της Σαμαρειας ο υιος του Ρεμαλια. Εαν δεν πιστευητε, δεν θελετε βεβαιως στερεωθη. ¹⁰Και ελαλησεν ετι ο Κυριος προς τον Αχαζ, λεγων, ¹¹Ζητησον σημειον παρα Κυριου του Θεου σου ζητησον αυτο η εις το βαθος η εις το υψος ανω. ¹²Αλλ' ο Αχαζ ειπε, δεν θελω ζητησει ουδε θελω πειρασει τον Κυριον. ¹³Και ειπεν ο Ησαιας, Ακουσατε τωρα, οικος Δαβιδ μικρον πραγμα ειναι δια σας να βαρυνητε ανθρωπους, και θελετε βαρυνει ετι και τον Θεον μου; ¹⁴Δια τουτο ο Κυριος αυτος θελει σας δωσει σημειον ιδου, η παρθενος θελει συλλαβει και γεννησει υιον, και θελει καλεσθη το ονομα αυτου Εμμανουηλ. ¹⁵Βουτυρον και μελι θελει φαγει, εωσου μαθη να απορριπτη το κακον και να εκλεγη το αγαθον. ¹⁶Διοτι πριν μαθη το παιδιον να απορριπτη το κακον και να εκλεγη το αγαθον, η γη, την οποιαν αποστρεφουσαι, θελει εγκαταλειφθη υπο των δυο βασιλεων αυτης. ¹⁷Ο Κυριος θελει φερει επι σε, και επι τον λαον σου, και επι τον οικον του πατρος σου, ημερας, αιτινες δεν ηλθον αφ' ης ημερας εχωρισθη απο του Ιουδα ο Εφραιμ, δια του βασιλεως της Ασσυριας. ¹⁸Και εν εκεινη τη ημερα θελει συριξει ο Κυριος εις τας μυιας τας εν τοις εσχατοις των ποταμων της Αιγυπτου, και εις τας μελισσας τας εν τη γη της Ασσυριας ¹⁹και θελουσιν ελθει και αναπαυθη πασαι επι τας ηρημωμενας κοιλαδας και εν ταις τρυπαις των βραχων και επι πασαν βατον και επι παν ωραιον δενδρον. ²⁰Εν τη αυτη ημερα ο Κυριος θελει ξυρισει, με το ξυραφιον το μεμισθωμενον απο του περαν του ποταμου, μετα του βασιλεως της Ασσυριας, την κεφαλην και τας τριχας των ποδων και τον πωγωνα ετι θελει αφαιρεσει. ²¹Και εν εκεινη τη ημερα ανθρωπος τρεφων μιαν δαμαλιν και δυο προβατα, ²²απο της αφθονιας του γαλακτος, το οποιον θελουσι διδει, βουτυρον θελει τρωγει διοτι

βουτυρον και μελι θελει τρωγει εκαστος, οστις υπειλε-
φθη εν τω μεσω της γης. ²³Και εν εκεινη τη ημερα πας
τοπος, εν ω ησαν χιλιαι αμπελοι χιλίων αργυριων, θελει
εισθαι δια τριβολουσ και ακανθας. ²⁴Με βελη και με τοξα
θελουσιν ελθει εκει· διοτι πασα η γη θελει κατασταθη
τριβολοι και ακανθαι. ²⁵Και παν ορος γεγεωργημενον με
δικελλαν, οπου δεν ηλθε φοβος τριβολουσ και ακανθων,
θελει εισθαι δια να εξαποστελλωνται εκει βοες και δια
να καταπατηται υπο προβατων.

8Και ειπε Κυριος προς εμε, Λαβε εις σεαυτον το-
μον μεγαν, και γραφον εν αυτω δια γραφιδος ανθρω-
που περι του Μαχερ-σαλαλ-χας-βαζ. ²Και παρελαβον
εις εμαυτον πιστους μαρτυρας, Ουριαν τον ιερα και
Ζαχαριαν τον υιον του Ιεβερεχιου. ³Και προσηλθον προς
την προφητισσαν, ητις συνελαβε και εγεννησεν υιον. Και
ειπε Κυριος προς εμε, Καλεσον το ονομα αυτου Μαχερ-
σαλαλ-χας-βαζ 'διοτι πριν μαθη το παιδιον να προφερη,
Πατερ μου και μητερ μου, τα πλουτη της Δαμασκου και
τα λαφυρα της Σαμαρειας θελουσι διαρπαχθη εμπρο-
σθεν του βασιλευσ της Ασσυριας. ⁵Και ελαλησεν ετι Κυ-
ριος προς εμε, λεγων, ⁶Επειδη ο λαος ουτος απεβαλε τα
υδατα του Σιλωαμ τα ρεοντα ησυχως, και χαιρει εις τον
Ρεσιν και εις τον υιον του Ρεμαλια, ⁷δια τουτο, ιδου, ο
Κυριος αναβιβαζει επ' αυτους τα υδατα του ποταμου,
τα δυνατα και τα πολλα, τον βασιλεα της Ασσυριας και
πασαν την δοξαν αυτου· και θελει υπερβη παντα τα αυ-
λακια αυτου και πλημμυρησει πασας τας οχθας αυτου
⁸και θελει περασει δια του Ιουδα, θελει πλημμυρησει και
υπεραναβη, θελει φθασει μεχρι λαιμου και το εξαπλωμα
των πτερυγων αυτου θελει γεμισει το πλατος της γης
σου, Εμμανουηλ. ⁹Ενωθητε, λαοι, και θελετε κατακοπη
και ακροασθητε, παντες οι εν τοις εσχατοις της γης· ζω-
σθητε, και θελετε κατακοπη· ζωσθητε, και θελετε κατα-
κοπη. ¹⁰Βουλευθητε βουλην, και θελει ματαιωθη· λαλη-
σατε λογον, και δεν θελει σταθη διοτι μεθ' ημων ο Θεος.
¹¹Διοτι ουτως ελαλησε Κυριος προς εμε εν χειρι κραταια,
και με εδιδαξε να μη περιπατω εν τη οδω του λαου του-
του, λεγων, ¹²Μη ειπητε, Συνωμοσια, περι παντος εκει-
νου, περι του οποιου ο λαος ουτος θελει ειπει, Συνωμο-
σια και τον φοβον αυτου μη φοβηθητε μηδε τρομαξητε.
¹³Τον Κυριον των δυναμεων, αυτον αγιασατε και αυτος
ας ηναι ο φοβος σας και αυτος ας ηναι ο τρομος σας.
¹⁴Και θελει εισθαι δια αγιαστηριον θελει εισθαι ομως δια
πετραν προσκομματος και δια βραχον πτωσεως εις τους
δυο οικους του Ισραηλ δια παγιδα και δια βροχον εις
τους κατοικους της Ιερουσαλημ. ¹⁵Και πολλοι θελουσι
προσκοφει επ' αυτα και πεσει και συντριφθη και πα-
γιδευθη και πιασθη. ¹⁶Δεσον την μαρτυριαν, σφραγισον
τον νομον μεταξυ των μαθητων μου. ¹⁷Εγω δε θελω πε-
ριμεινει τον Κυριον, οστις κρυπτει το προσωπον αυτου
απο του οικου Ιακωβ, και επ' αυτον θελω εισθαι πεποι-
θως. ¹⁸Ιδου, εγω και τα παιδια, τα οποια μοι εδωκεν ο
Κυριος, δια σημεια και τεραστια εις τον Ισραηλ παρα

του Κυριου των δυναμεων, του κατοικουντος εν τω ορει
Σιων. ¹⁹Και οταν σας ειπωσιν, Ερωτησατε τους εχοντας
πνευμα μαντειας και τους νεκρομαντεις, τους μορμυρι-
ζοντας και ψιθυριζοντας, αποκριθητε, Ο λαος δεν θελει
ερωτησει τον Θεον αυτου; θελει προστρεξει εις τους νε-
κρους περι των ζωντων; ²⁰Εις τον νομον και εις την μαρ-
τυριαν εαν δεν λαλωσι κατα τον λογον τουτον, βεβαιως
δεν ειναι φως εν αυτοις. ²¹Και θελουσι περασει δι' αυτης
της γης σκληρως βεβαρημενοι και λιμωττοντες και οταν
πεινασωσι θελουσιν αγανακτει, και θελουσι κακολογει
τον βασιλεα αυτων και τον Θεον αυτων, και θελουσιν
αναβλεπει εις τα ανω. ²²Επειτα θελουσιν εμβλεπει εις
την γην και ιδου, ταραχη και σκοτος, θαμβωμα αγωνιας
και θελουσιν εξωσθη εις το σκοτος.

9Δεν θελει εισθαι ομως τοιουτου θαμβωμα εις την
γην την τεθλιμμενην· εν τοις προτεροις καιροις εξουθε-
νωσε την γην Ζαβουλων και την γην Νεφθαλειμ· εν δε
τοις υστεροις εκαμεν ενδοξα τα μερη τα προς την οδον
της θαλασσης, περαν του Ιορδανου, την Γαλιλαιαν των
εθνων. ²Ο λαος ο περιπατων εν τω σκοτει ειδε φως μεγα·
εις τους καθημενους εν γη σκιας θανατου, φως ελαμφεν
επ' αυτους. ³Επολλαπλασιασας το εθνος, ηυξησας εις
αυτην την χαραν· χαιρουσιν εμπροσθεν σου κατα την χα-
ραν του θερισμου, καθως αγαλλονται οι διαμεριζομενοι
τα λαφυρα. ⁴Διοτι συ συνετριφας τον ζυγον του φορτιου
αυτου και την ραβδον του ωμου αυτου και την μαστιγα
του καταδυναστευοντος αυτον, καθως εν τη ημερα του
Μαδιαμ. ⁵Διοτι πασα περικνημις πολεμιστου μαχομενου
μετα θορυβου και πασα στολη κεκυλισμενη εις αιματα
θελει εισθαι δια καυσιν και υλην πυρος. ⁶Διοτι παιδιον
εγεννηθη εις ημας, υιος εδοθη εις ημας· και η εξουσια θε-
λει εισθαι επι τον ωμον αυτου· και το ονομα αυτου θελει
καλεσθη Θαυμαστος, Συμβουλος, Θεος ισχυρος, Πατηρ
του μελλοντος αιωνος, Αρχων ειρηνης. ⁷Εις την αυξησιν
της εξουσιας αυτου και της ειρηνης δεν θελει εισθαι τε-
λος, επι τον θρονον του Δαβιδ και επι την βασιλειαν
αυτου, δια να διαταξη αυτην και να στερεωση αυτην εν
κρισει και δικαιοσυνη απο του νυν και εως αιωνος. Ο
ζηλος του Κυριου των δυναμεων θελει εκτελεσει τουτο.
⁸Ο Κυριος απεστειλε λογον κατα του Ιακωβ και επεσεν
επι τον Ισραηλ. ⁹Και πας ο λαος θελει γνωρισει τουτο, ο
Εφραιμ και ο κατοικος της Σαμαρειας, οτινες λεγουσιν
υπερηφανως και με επαρσιν καρδιας, ¹⁰οι πλινθοι επε-
σον, πλην ημεις θελομεν κτισει με πελεκητας πετρας·
αι συκομορσαι εκοπησαν, πλην ημεις θελομεν αλλαξει
αυτας εις κεδρους. ¹¹Δια τουτο ο Κυριος θελει εξεγειρει
τους εχθρους του Ρεσιν εναντιον αυτου και συνενωσει
τους πολεμιους αυτου· ¹²τους Συριους εμπροσθεν και
τους Φιλισταιους οπισθεν· και θελουσι καταφαγει τον
Ισραηλ με ανοικτον στομα. Εν πασι τουτοις ο θυμος
αυτου δεν απεστραφη, αλλ' η χειρ αυτου ειναι ετι εξη-
πλωμενη. ¹³Πλην ο λαος δεν επιστρεφει προς τον πατα-
ξαντα αυτον, ουδε εκζητουσι τον Κυριον των δυναμεων.

¹⁴Δια τουτο ο Κυριος θελει εκκοφει απο του Ισραηλ κεφαλην και ουραν, κλαδον και σπαρτον, εν μια ημερα. ¹⁵Ο πρεσβυτης και ο εντιμος, αυτος ειναι η κεφαλη και ο προφητης οστις διδασκει ψευδη, αυτος ειναι η ουρα. ¹⁶Διοτι οι μακαριζοντες τον λαον τουτον πλανωσιν αυτον και οι μακαριζομενοι υπ' αυτων αφανιζονται. ¹⁷Δια τουτο ο Κυριος δεν θελει ευφρανθη εις τους νεανισκους αυτων, ουδε θελει ελεησει τους ορφανους και τας χηρας αυτων· επειδη παντες ειναι υποκριται και κακοποιοι, και παν στομα λαλει ασεβως. Εν πασι τουτοις ο θυμος αυτου δεν απεστραφη, αλλ' η χειρ αυτου ειναι ετι εξηπλωμενη. ¹⁸Διοτι η ανομια αφανιζει ως το πυρ, το κατατρωγον τους τριβολους και τας ακανθας και το φλεγον εν τοις πυκνοτατοις του δασους· και αυτα θελουσιν αναβη εις στηλην περιτυλισσομενου καπνου. ¹⁹Απο του θυμου του Κυριου των δυναμεων η γη εσκοτισθη, και ο λαος θελει εισθαι ως υλη πυρος· ανθρωπος δεν θελει ελεησει τον αδελφον αυτου. ²⁰Και θελει αρπασει εις τα δεξια, πλην θελει πεινασει· και θελει φαγει εις τα αριστερα, πλην δεν θελει χορτασθη· θελουσι φαγει πας ανθρωπος την σαρκα του βραχιονος αυτου. ²¹Ο Μανασσης τον Εφραιμ και ο Εφραιμ τον Μανασσην· και αυτοι ομου θελουσιν εισθαι εναντιον του Ιουδα. Εν πασι τουτοις ο θυμος αυτου δεν απεστραφη, αλλ' η χειρ αυτου ειναι ετι εξηπλωμενη.

10Ουαι εις τους ψηφιζοντας ψηφισματα αδικα και εις τους γραμματεις τους γραφοντας καταδυναστευσιν· ²δια να στερησωσι τον ενδεη απο της κρισεως, και δια να αρπασωσι το δικαιον των πτωχων του λαου μου, δια να γεινωσι λαφυρον αυτων αι χηραι, και να γυμνωσωσι τους ορφανους. ³Και τι θελετε καμει εν τη ημερα της επισκεψεως και εν τω ολεθρω οστις θελει ελθει μακροθεν; προς τινα θελετε προστρεξει δια βοθηιαν; και που θελετε αφησει την δοξαν σας, ⁴ειμη οτι θελουσιν υποκυφει εις τα δεσμα, και θελουσι πεσει υποκατω των πεφονευμενων; Εν πασι τουτοις ο θυμος αυτου δεν απεστραφη, αλλ' η χειρ αυτου ειναι ετι εξηπλωμενη. ⁵Ουαι εις τον Ασσυριον, την ραβδον του θυμου μου, αν και η εν τη χειρι αυτου μαστιξ ηναι η οργη μου. ⁶Θελω αποστειλει αυτον επι εθνος υποκριτικον, και θελω δωσει εις αυτον προσταγην κατα του λαου του θυμου μου, δια να λαφυραγωγηση λαφυρα και να λεηλατηση λεηλασιαν και να καταπατηση αυτους ως τον πηλον των οδων. ⁷Πλην αυτος δεν εννοει ουτως και η καρδια αυτου δεν διαλογιζεται ουτως· αλλα τουτο φρονει εν τη καρδια αυτου, να καταστρεψη και να εξολοθρευση εθνη ουκ ολιγα. ⁸Διοτι λεγει, οι αρχοντες μου δεν ειναι παντες βασιλεις; ⁹δεν ειναι η Χαλανη ως η Χαρχεμις; δεν ειναι η Αιμαθ ως η Αρφαδ; δεν ειναι η Σαμαρεια ως η Δαμασκος; ¹⁰Καθως η χειρ μου κατεκρατησε τα βασιλεια των ειδωλων, των οποιων τα γλυπτα ισχυον μαλλον παρα τα της Ιερουσαλημ και της Σαμαρειας, ¹¹δεν θελω καμει, ως εκαμον εις την Σαμαρειαν και εις τα ειδωλα αυτης, ουτω και εις την

Ιερουσαλημ και εις τα ειδωλα αυτης; ¹²Δια τουτο, αφου ο Κυριος εκτελεση απαν το εργον αυτου επι το ορος Σιων και επι την Ιερουσαλημ, θελω παιδευσει, λεγει, τον καρπον της επηρμενης καρδιας του βασιλεως της Ασσυριας και την αλαζονειαν των υψηλων οφθαλμων αυτου. ¹³Διοτι λεγει, Εν τη δυναμει της χειρος μου εκαμον τουτο και δια της σοφιας μου, επειδη ειμαι συνετος· και μετεστησα τα ορια των λαων και διηρπασα τους θησαυρους αυτων και καθηρεσα, ως ισχυρος, τους εν υφει καθημενους· ¹⁴και η χειρ μου ευρηκεν ως φωλεαν τα πλουτη των λαων· και καθως συναγει τις ωα αφειμενα, ουτω συνηγαγον πασαν την γην εγω· και ουδεις εκινησε πτερυγα η ηνοιξε στομα η εψιθυρισεν. ¹⁵Ηθελε καυχθη η αξινη κατα του κοπτοντος δι' αυτης; ηθελε μεγαλαυχησει το πριονιον κατα του κινουντος αυτο; ως εαν ηθελε κινήθη η ραβδος κατα των υφουντων αυτην, ως εαν ηθελεν υψωσει εαυτην η βακτηρια ως μη ουσα ξυλον. ¹⁶Δια τουτο ο Κυριος, ο Κυριος των δυναμεων, θελει αποστειλει εις τους παχεις αυτου ισχυοτητα· και υπο την δοξαν αυτου θελει εξαφθη καυσις, ως καυσις πυρος. ¹⁷Και το φως του Ισραηλ θελει γεινει πυρ και ο Αγιος αυτου φλοξ· και θελει καυσει και καταφαγει τας ακανθας αυτου και τους τριβολους αυτου εν μια ημερα· ¹⁸και θελει αφανισει την δοξαν του δασους αυτου και του καρποφορου αγρου αυτου απο φυχης εως σαρκος· και θελουσιν εισθαι ως οταν σημαιοφορος λιποφυχη. ¹⁹Το δε υπολοιπον των δενδρων του δασους αυτου θελει εισθαι ευαριθμον, ωστε παιδιον να καταγραψη αυτα. ²⁰Και εν εκεινη τη ημερα, το υπολοιπον του Ισραηλ και οι διασεσωσμενοι του οικου Ιακωβ δεν θελουσι πλεον επιστηριζεσθαι επι τον παταξαντα αυτους, αλλα θελουσιν επιστηριζεσθαι επι Κυριον, τον Αγιον του Ισραηλ, κατα αληθειαν. ²¹Το υπολοιπον θελει επιστρεφει, το υπολοιπον του Ιακωβ, προς τον ισχυρον Θεον. ²²Διοτι αν και ο λαος σου, Ισραηλ, ηναι ως η αμμος της θαλασσης, υπολοιπον εξ αυτων θελει επιστρεφει· η αποφασισθεισα καταναλωσις θελει συντελεσθη εν δικαιοσυνη. ²³Διοτι Κυριος ο Θεος των δυναμεων θελει καμει καταναλωσιν, βεβαιως προσδιωρισμενην, εν μεσω πασης της γης· ²⁴δια τουτο, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων. Λαε μου, οστις κατοικεις εν Σιων, μη φοβηθης απο του Ασσυριου· θελει σε παταξει εν ραβδω και θελει σηκωσει την βακτηριαν αυτου εναντιον σου κατα τον τροπον της Αιγυπτου· ²⁵διοτι ετι ολιγον και η οργη θελει παυσει· και ο θυμος μου θελει εισθαι εις ολεθρον εκεινων. ²⁶Και ο Κυριος των δυναμεων θελει σηκωσει επ' αυτον μαστιγα, κατα την πληγην της Μαδιαμ εν τω βραχω Ωρηβ· και καθως η ραβδος αυτου υψωθη επι την θαλασσαν, ουτω θελει υψωσει αυτην κατα τον τροπον της Αιγυπτου. ²⁷Και εν εκεινη τη ημερα το φορτιον αυτου θελει αφαιρεθη απο του ωμου σου και ο ζυγος αυτου απο του τραχηλου σου, και ο ζυγος θελει συντριφθη εξ αιτιας του χρισματος. ²⁸Αυτος ηλθεν εις Αιαθ, επερασεν εις Μιγρων. Εν Μιχμας θελει αποθεσει τα σκευη αυτου· ²⁹διεβησαν το περασμα·

κατελυσαν εν Γεβα· η Ραμα ετρομαξεν· η Γαβαα του Σαουλ εφυγεν. ³⁰Υψωσον την φωνην σου, θυγατηρ της Γαλλειμ· καμε αυτην, πτωχη Αναθωθ, να ακουσθη εν Λαισα. ³¹Η Μαδμηνα μετετοπισθη· οι κατοικοι της Γεβειμ εφυγον ομου. ³²Και εν τη ημερα εκεινη θελει μεινει εν Νωβ, θελει σεισει την χειρα αυτου κατα του ορους της θυγατρος της Σιων, κατα του λοφου της Ιερουσαλημ. ³³Ιδου, ο Κυριος, ο Κυριος των δυναμεων, θελει κοφει τους κλαδους μετα κροτου τρομερου· και οι υψωμενοι θελουσι συντριφθη και οι επηρμενοι θελουσι ταπεινωθη. ³⁴Και τα πυκνα του δασους θελει κοφει εν σιδηρω, και ο Λιβανος θελει πεσει δι' ισχυρου.

11 Και θελει εξελθει ραβδος εκ του κορμου του Ιεσσαι, και κλαδος θελει αναβη εκ των ριζων αυτου· ²και το πνευμα του Κυριου θελει αναπαυθη επ' αυτον, πνευμα σοφιας και συνεσεως, πνευμα βουλης και δυναμεως, πνευμα γνωσεως και φοβου του Κυριου· ³και θελει καμει αυτον οξυνουν εις τον φοβον του Κυριου, ωστε δεν θελει κρινει κατα την θεωριαν των οφθαλμων αυτου ουδε θελει ελεγει κατα την ακροασιν των ωτιων αυτου· ⁴αλλ' εν δικαιοσυνη θελει κρινει τους πτωχους, και εν ευθυτητι θελει υπερασπιζεσθαι τους ταπεινους της γης· και θελει παταξει την γην εν τη ραβδω του στοματος αυτου, και δια της πνοης των χειλεων αυτου θελει θανατονει τον ασεβη. ⁵Και δικαιοσυνη θελει εισθαι η ζωνη της οσφυος αυτου και πιστις η ζωνη των πλευρων αυτου. ⁶Και ο λυκος θελει συγκατοικει μετα του αρνιου, και λεοπαρδαλις θελει αναπαυεσθαι μετα του εριφιου· και ο μοσχος και ο σκυμνος και τα σιτευτα ομου, και μικρον παιδιον θελει οδηγει αυτα. ⁷Και η δαμαλις και η αρκτος θελουσι συμβοσκεισθαι, τα τεκνα αυτων θελουσιν αναπαυεσθαι ομου, και ο λεων θελει τρωγει αχυρον καθως ο βους. ⁸Και το θηλαζον παιδιον θελει παιζει εις την τρυπαν της ασπιδος, και το απογεγαλακτισμενον παιδιον θελει βαλλει την χειρα αυτου εις την φωλεαν του βασιλισκου. ⁹Δεν θελουσι κακοποιει ουδε φθειρει εν ολω τω αγιω μου ορει· διоти η γη θελει εισθαι πληρης της γνωσεως του Κυριου, καθως τα υδατα σκεπαζουσι την θαλασσαν. ¹⁰Και εν εκεινη τη ημερα προς την ριζαν του Ιεσσαι, ητις θελει ιστασθαι σημαια των λαων, προς αυτον θελουσι προστρεξει τα εθνη, και η αναπαυσις αυτου θελει εισθαι δοξα. ¹¹Και εν εκεινη τη ημερα ο Κυριος θελει βαλει την χειρα αυτου παλιν δευτεραν φοραν δια να αναλαβη το υπολοιπον του λαου αυτου, το οποιον θελει μεινει, απο της Ασσυριας και απο της Αιγυπτου και απο του Παθρος και απο της Αιθιοπιας και απο του Ελαμ και απο του Σεννααρ και απο του Αιμαθ και απο των νησων της θαλασσης. ¹²Και θελει υψωσει σημαιαν εις τα εθνη, και θελει συναξει τους απερριμμενους του Ισραηλ και συναθροισει τους διεσκορπισμενους του Ιουδα απο των τεσσαρων γωνιων της γης. ¹³Και ο φθονος του Εφραιμ θελει αφαιρεθη, και οι εχθρευομενοι του Ιουδα θελουσιν αποκοπη· ο Εφραιμ δεν θελει φθονει τον Ιουδα και

ο Ιουδας δεν θελει θλιβει τον Εφραιμ. ¹⁴Αλλα θελουσιν ορμησει επι τα ορια των Φιλισταιων προς την δυσιν· θελουσι λεηλατησει και τους υιους της ανατολης παντας ομου· θελουσι βαλει την χειρα αυτων επι τον Εδωμ και Μωαβ· και οι υιοι Αμμων θελουσιν υποταχθη εις αυτους. ¹⁵Και ο Κυριος θελει καταξηρανει την γλωσσαν της Αιγυπτιακης θαλασσης· και δια του βιαιου αυτου ανεμου θελει σεισει την χειρα αυτου επι τον ποταμον, και θελει παταξει αυτον εις επτα ρευματα, και θελει καμει να διαβαινωσι με υποδηματα. ¹⁶Και θελει εισθαι οδος πλατεια εις το υπολοιπον του λαου αυτου, το οποιον θελει μεινει, απο της Ασσυριας· ως ητο εις τον Ισραηλ, καθ' ην ημεραν ανεβη εκ γης Αιγυπτου.

12 Και εν εκεινη τη ημερα θελεις ειπει, Κυριε, θελω σε δοξολογησει· διоти αν και ωργισθης εναντιον μου, εστραφη ο θυμος σου και με παρηγορησας. ²Ιδου, ο Θεος ειναι η σωτηρια μου· θελω θαρρει και δεν θελω φοβεισθαι· διоти Κυριος ο Θεος ειναι η δυναμις μου και το ασμα· και εσταθη η σωτηρια μου. ³Και εν ευφροσυνη θελετε αντλησει υδωρ εκ των πηγων της σωτηριας. ⁴Και εν εκεινη τη ημερα θελετε ειπει, Δοξολογειτε τον Κυριον, επικαλεισθε το ονομα αυτου, καμετε γνωστα εις τα εθνη τα εργα αυτου, μνημονευετε οτι υψωθη το ονομα αυτου. ⁵Ψαλλετε εις τον Κυριον· διоти εκαμεν υψηλα· γνωστον ειναι εις πασαν την γην. ⁶Αγαλλου και ευφραϊνου, κατοικε της Σιων· διоти ο Αγιος του Ισραηλ ειναι μεγας εν τω μεσω σου.

13 Η κατα Βαβυλωνος ορασις, την οποιαν ειδεν Ησαιας ο υιος του Αμωσ. ²Σηκωσατε σημαιαν επι το ορος το υψηλον, υψωσατε την φωνην προς αυτους, σεισατε την χειρα δια να εισελθωσιν εις τας πυλας των αρχοντων. ³Εγω προσεταξα τους διωρισμενους μου, μαλιστα εκραξα τους δυνατους μου, δια να εκτελεσωσι τον θυμον μου, τους χαιροντας εις την δοξαν μου. ⁴Φωνη πληθους επι τα ορη ως μεγαλου λαου· θορυβωδης φωνη των βασιλειων των εθνων συνηγμενων· ο Κυριος των δυναμεων επισκεπτεται το στρατευμα της μαχης. ⁵Ερχονται απο γης μακρας, εκ των περατων του ουρανου, ο Κυριος και τα οπλα της αγανακτησεως αυτου, δια να αφανισωσι πασαν την γην. ⁶Ολολυζετε, διоти η ημερα του Κυριου επλησιασε· θελει ελθει ως ολεθρος απο του Παντοδυναμου. ⁷Δια τουτο πασαι αι χειρες θελουσιν εκλυθη, και πασα καρδια ανθρωπου θελει διαλυθη. ⁸Και θελουσι τρομαξει· πονοι και θλιψεις θελουσι κατακυριευσει αυτους· θελουσιν εισθαι εν πονω, ως τικτουσα· θελουσι μεινει εκστατικοι ο εις προς τον αλλον· τα προσωπα αυτων θελουσιν εισθαι πεφλογισμενα. ⁹Ιδου, η ημερα του Κυριου ερχεται, σκληρα και πληρης θυμου και οργης φλογερας, δια να καταστηση την γην ερημον· και θελει εξαλειφει απ' αυτης τους αμαρτωλους αυτης. ¹⁰Διоти τα αστρα του ουρανου και οι αστερισμοι αυτου δεν θελουσι δωσει το φως αυτων· ο ηλιος θελει σκοτισθη εν τη ανατολη

αυτου, και η σελήνη δεν θελει εκπεμφει το φως αυτης. ¹¹Και θελω παιδευσει τον κοσμον δια την κακιαν αυτου και τους ασεβεις δια την ανομιαν αυτων και θελω παισει την μεγαλαυχιαν των υπερηφανων και ταπεινωσει την υψηλοφροσυνην των φοβερων. ¹²Θελω καταστησει ανθρωπον πολυτιμοτερον υπερ χρυσιον καθαρον· μαλιστα ανθρωπον υπερ το χρυσιον του Οφειρ. ¹³Δια τουτο θελω ταραξει τους ουρανους, και η γη θελει σεισθη απο του τοπου αυτης, εν τω θυμω του Κυριου των δυναμεων και εν τη ημερα της φλογερας οργης αυτου. ¹⁴Και θελουσιν εισθαι ως δορκαδιον κυνηγουμενον και ως προβατον εγκαταλελειμμενον· θελουσι στρεφεσθαι εκαστος προς τον λαον αυτου και θελουσι φευγει εκαστος εις τον τοπον αυτου. ¹⁵Πας ο ευρεθεις θελει διαπερασθη και παντες οι συνθηροισμενοι θελουσι πεσει δια μαχαιρας. ¹⁶Και τα τεκνα αυτων θελουσι συντριφθη εμπροσθεν αυτων· αι οικιαι αυτων θελουσι λεηλατηθη, και αι γυναικες αυτων θελουσι βιασθη. ¹⁷Ιδου, θελω επεγειρει τους Μηδους εναντιον αυτων, οιτινες δεν θελουσι συλλογισθη αργυριον· και εις το χρυσιον, δεν θελουσιν ηδυνθη εις αυτο· ¹⁸αλλα τα τσξα αυτων θελουσι συντριψει τους νεανισκους· και δεν θελουσιν ελεησει τον καρπον της κοιλιας· ο οφθαλμος αυτων δεν θελει φεισθη παιδια. ¹⁹Και η Βαβυλων, η δοξα των βασιλειων, το ενδοξον καιχημα των Χαλδαιων, θελει εισθαι ως οτε κατεστρεφεν ο Θεος τα Σοδομα και τα Γομορρα· ²⁰ουδεποτε θελει κατοικηθη ουδε θελει κατασκηνωθη εως γενεας και γενεας· ουτε Αραβες θελουσι στησει τας σκηνας αυτων εκει, ουτε ποιμενες θελουσιν αναπαυεσθαι εκει· ²¹αλλα θηρια θελουσιν αναπαυεσθαι εκει· και αι οικιαι αυτων θελουσιν εισθαι πληρεις ολολυζοντων ζωων· και στρουθοκαμηλοι θελουσι κατοικει εκει και σατυροι θελουσι χορευει εκει· ²²και οι αιλουροι θελουσι φωναζει εν ταις ηρημωμεναις οικιαις αυτων και θωες εν τοις παλατιοις της τρυφης· και ο καιρος αυτης πλησιαζει να ελθη, και αι ημεραι αυτης δεν θελουσιν επιμακρυνθη.

14 Διοτι ο Κυριος θελει ελεησει τον Ιακωβ, και θελει ετι εκλεξει τον Ισραηλ και καταστησει αυτους εν τη γη αυτων· και οι ξενοι θελουσιν ενωθη μετ' αυτων και θελουσι προσκολληθη εις τον οικον του Ιακωβ. ²Και οι λαοι θελουσι λαβει αυτους και φερει αυτους εις τον τοπον αυτων· και ο οικος του Ισραηλ θελει κληρονομησει αυτους εν τη γη του Κυριου δια δουλους και δουλαις· και θελουσιν εισθαι αιχμαλωτοι αυτων οι αιχμαλωτισαντες αυτους, και θελουσι γεινει κυριοι των καταθλιβοντων αυτους. ³Και καθ' ην ημεραν ο Κυριος θελει σε αναπαυσει απο της θλιψεως σου και απο του φοβου σου και απο της σκληρας δουλειας, εις την οποιαν ησο καταδεδουλωμενος, ⁴θελεις μεταχειρισθη την παροιμιαν ταυτην κατα του βασιλεως της Βαβυλωνος, λεγων, Πως επαυθη ο καταδυναστης· πως επαυθη η φορολογος του χρυσιου. ⁵Ο Κυριος συνετριψε την ραβδον των ασεβων, το σκηπτρον των δυναστων. ⁶Ο πατασων εν θυμω τον λαον με ακα-

ταπαυστον κτυπημα, ο δεσποζων εν οργη επι τα εθνη, καταδιωκεται, και ουδεις ο κωλυων. ⁷Πασα η γη αναπαυεται, ησυχαζει· εκφωνουσιν ασματα αγαλλιασεως. ⁸Χαιρουσιν επι σε και αι ελατοι, αι κεδροι του Λιβανου, λεγουσαι, Αφου συ εκοιμηθης, δενδροτομος δεν ανεβη εφ' ημας. ⁹Ο αδης κατωθεν εκινηθη δια σε, δια να απαντηση την ελευσιν σου· δια σε εξηγειρε τους νεκρους, παντας τους ηγεμονας της γης· εσηκωσεν εκ των θρονων αυτων παντας τους βασιλεις των εθνων. ¹⁰Παντες ουτοι θελουσιν αποκριθη και ειπει προς σε, Και συ εγεινες αδυνατος, καθως ημεις; κατεσταθης ομοιος ημων; ¹¹Η μεγαλαυχια σου κατηνεχθη εις τον ταφον και ο θορυβος των μουσικων σου οργανων· ο σκωληξ ειναι εστρωμενος υποκατω σου και οι σκωληκες σε σκεπαζουσι· ¹²πως επεσες εκ του ουρανου, Εωσφορε, υιε της αυγης· συνετριφθης κατα γης, συ ο καταπατων τα εθνη. ¹³Συ δε ελεγες εν τη καρδια σου, Θελω αναβη εις τον ουρανον, θελω υψωσει τον θρονον μου υπερανω των αστρων του Θεου· και θελω καθησει επι το ορος της συναξεως, προς τα μερη του βορρα· ¹⁴θελω αναβη επι τα υψη των νεφελων· θελω εισθαι ομοιος του Υψιστου. ¹⁵Εις τον αδην ομως θελεις καταβη, εις τα βαθη του λακκου. ¹⁶Οι βλεποντες σε θελουσιν ενατενισει προς σε, θελουσι σε παρατηρει, λεγοντες, ουτος ειναι ο ανθρωπος ο ποιων την γην να τρεμη, ο σειων τα βασιλεια; ¹⁷Ο ερημωνων την οικουμενην και καταστρεφων τας πολεις αυτης; ο μη απολυων εις τας οικιας αυτων τους δεσμιους αυτου; ¹⁸Παντες οι βασιλεις των εθνων, παντες αναπαυονται εν δοξη, εκαστος εν τη οικια αυτου· ¹⁹συ δε απερριφθης του ταφου σου ως κλαδος βδελυκτος, ιματιον κεκεντημενων, πεφονευμενων εν μαχαιρα, καταβαινοντων εις τας πετρας του λακκου· ως πτωμα καταπατουμενον. ²⁰Δεν θελεις ενωθη μετ' αυτων εις ενταφιασμον, διοτι ηφανισας την γην σου, εφονευσας τον λαον σου· το σπερμα των κακοποιων ουδεποτε θελει ονομασθη. ²¹Ετοιμασατε σφαγην εις τα τεκνα αυτου δια την ανομιαν των πατερων αυτων, δια να μη σηκωθωσι και κληρονομησωσι την γην, και γεμισωσι το προσωπον της οικουμενης απο πολεων. ²²Διοτι θελω σηκωθη εναντιον αυτων, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· και θελω εξαλειφει απο της Βαβυλωνος το ονομα και το υπολοιπον και υιον και εκγονον, λεγει Κυριος. ²³Και θελω καταστησει αυτην κληρονομιαν εχινων και λιμνας υδατων· και θελω σαρωσει αυτην με το σαρωθρον της απωλειας, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ²⁴Ωμοσεν ο Κυριος των δυναμεων, λεγων, Εξαπαντος καθως εβουλευθην, ουτω θελει γεινει· και καθως απεφασισα, ουτω θελει μεινει, ²⁵να συντριψω τον Ασσυριον εν τη γη μου και να καταπατησω αυτον επι των ορεων μου· τοτε ο ζυγος αυτου θελει σηκωθη απ' αυτων και το φορτιον αυτου θελει αφαιρεθη απο των ωμων αυτων. ²⁶Αυτη ειναι η βουλη η βεβουλευμενη καθ' ολης της γης· και αυτη η χειρ η εξηπλωμενη επι παντα τα εθνη. ²⁷Διοτι ο Κυριος των δυναμεων απεφασισε και τις θελει αναιρεσει; και η χειρ αυτου εξηπλωθη και τις θελει αποστρεφει

αυτην; ²⁸Εν τω ετει, καθ' ο απεθανεν ο βασιλευς Αχαζ, εγεινεν αυτη η ορασις. ²⁹Μη χαιρε, Παλαιστινη πασα, διοτι συνετριφθη η ραβδος του παταξαντος σε· επειδη εκ της ριζης του οφεως θελει εξελθει βασιλικος, και ο καρπος αυτου θελει εισθαι φλογερος πετωμενος οφισ. ³⁰Και οι πρωτοτοκοι του πτωχου θελουσι τραφη και οι ενδεις θελουσιν αναπαυεσθαι εν ασφαλεια· και θελω θανατωσει την ριζαν σου με πειναν, και θελω φονευσει το υπολοιπον σου. ³¹Ολολυζε, πυλη· βοα, πολις· εχαθης, Παλαιστινη πασα· διοτι ερχεται καπνος απο βορρα, και ουδε εις θελει λειπει απο της εκστρατευσεως αυτου εν τοις ωρισμενοις καιροις. ³²Και τις αποκρισις θελει δοθη εις τους πρεσβεις των εθνων; Οτι ο Κυριος εθεμελιωσε την Σιων, και επ' αυτην θελουσιν ελπίζει οι πτωχοι του λαου αυτου.

15 Η κατα Μωαβ ορασις. Επειδη η Αρ Μωαβ επορθηθη την νυχτα και ηφανισθη· επειδη η Κιρ Μωαβ επορθηθη την νυχτα και ηφανισθη· ²ανεβη εις τον οικον και εις Δαιβων, τους υψηλους τοπους, δια να κλαυση· ο Μωαβ θελει ολολυξει δια την Νεβω, και δια την Μεδεβα· πασαι αι κεφαλαι θελουσι φαλακρωθη, παν γενειον θελει ξυρισθη. ³Εν ταις οδοις αυτων θελουσιν εισθαι περιεζωσμενοι σακκους· επι των δωματων αυτων και εν ταις πλαταιαις αυτων παντες θελουσιν ολολυξει μετα κλαυθμου μεγαλου. ⁴Και η Εσεβων θελει βοα, και η Ελεαλη η βοη αυτων θελει ακουσθη εως Ιασσα· δια τουτο οι οπλοφοροι ανδρες του Μωαβ θελουσιν ολολυξει· η ψυχη αυτων θελει ολολυξει δι' αυτους. ⁵Η καρδια μου θελει αναβοησει δια τον Μωαβ· οι φυγαδες αυτου θελουσι τρεξει εως Σηγγωρ ως τριετης δαμαλις· διοτι κλαιοντες θελουσιν αναβη δια της αναβασεως της Λουειθ· διοτι εν τη οδω της Οροναϊμ θελουσιν υψωσει φωνην εξολοθρευμου· ⁶διοτι τα υδατα της Νιμρειμ θελουσιν εκλειψει· διοτι ο χορτος εξηρανθη, η χλοη εξελιπε, δεν υπαρχει ουδεν χλωρον· ⁷δια τουτο η αφθονια, την οποιαν συνηξαν, και εκεινο το οποιον απεταμειυσαν, θελει φερθη εις την κοιλαδα των ιτεων. ⁸Διοτι η φωνη εφθασε κυκλω εις τα ορια του Μωαβ· ο ολολυγμος αυτης εως Εγγλαιμ, και ο ολολυγμος αυτης εις Βηρ-αιλειμ. ⁹Διοτι τα υδατα της Δειμων θελουσι γεμισθη αιματος· διοτι θελω επιφερει ετι δεινα επι Δειμων, λεοντας επι τον διασωθεντα εκ του Μωαβ και επι τα υπολοιπα του τοπου.

16 Αποστειλατε το αρνιον προς τον αρχοντα της γης, απο Σελα εν τη ερημω προς το ορος της θυγατρος της Σιων. ²Διοτι ως πτηνον πλανωμενον, απο της φωλεας αυτου δεδιωγμενον, ουτως αι θυγατερες του Μωαβ θελουσιν εισθαι κατα τας διαβασεις του Αρωνων. ³Βουλευου, εκτελεσον το δικαιον· εν τω μεσω της ημερας καμε την σκιαν σου ως νυχτα· κρυφον τους διωκομενους· μη φανερωσης τον περιπλανωμενον. ⁴Οι δεδιωγμενοι μου ας παροικησωσι παρα σοι, Μωαβ· γενου εις αυτους σκεπη απο προσωπου του πορθητου· διοτι ο αρπακτηρ ετε-

λειωσεν, ο πορθητης επαυσεν, οι καταδυνασται εξωλοθρευθησαν απο της γης. ⁵Και μετα ελεους θελει συσταθη ο θρονος, και επ' αυτον θελει καθησει εν αληθεια, εν τη σκηνη του Δαβιδ, ο κρινων και εκζητων κρισιν και σπυδων δικαιοσυνην. ⁶Ηκουσαμεν την υπερηφανιαν του Μωαβ, ειναι λαν υπερηφανος· την υψηλοφροσυνην αυτου και την αλαζονειαν αυτου και την ματιαν αυτου· τα ψευδη αυτου θελουσι ματαιωθη. ⁷Δια τουτο ο Μωαβ θελει ολολυξει· παντες θελουσιν ολολυξει δια τον Μωαβ· θελετε θρηνολογησει δια τα θεμελια της Κιρ-αρσεθ· εκτυπηθησαν βεβαιως. ⁸Διοτι αι πεδιαδες της Εσεβων ειναι ητονημεναι και η αμπελος της Σιβμα· οι κυριοι των εθνων κατεσυντριφαν τα καλυτερα αυτης φυτα, τα οποια ηρχοντο εως της Ιαζηρ, και περιεπλανωντο δια της ερημου· οι κλαδοι αυτης ησαν εξηπλωμενοι, διεβαινον την θαλασσαν. ⁹Δια τουτο μετα κλαυθμου της Ιαζηρ θελω κλαυσει την αμπελον της Σιβμα θελω σε βρεξει με τα δακρυα μου, Εσεβων και Ελεαλη· διοτι επι τους θερινους καρπους σου και επι τον θερισμον σου επεπεσεν αλαλαγμος. ¹⁰Και αφηρηθη η ευφροσυνη και η αγαλλιασις απο της καρποφορου πεδιαδος· και εις τους αμπελωνας σου δεν θελουσιν εισθαι πλεον ασματα ουδε φωνα αγαλλιασεως· οι ληνοπατα δεν θελουσι πατει οινον εν τοις ληνοις· εγω κατεπαυσα τον αλαλαγμον του τρυγητου. ¹¹Οθεν τα εντοσθια μου θελουσιν ηχησει ως κιθαρα δια τον Μωαβ, και τα εσωτερικα μου δια την Κιρ-αρσε. ¹²Και ο Μωαβ, οταν φανη οτι απεκαμεν επι τους βωμους αυτου, θελει εισελθει εις το αγιαστηριον αυτου δια να προσευχηθη· πλην δεν θελει επιτυχει. ¹³Ουτος ειναι ο λογος, τον οποιον εκτοτε ελαλησε Κυριος περι του Μωαβ. ¹⁴Τωρα δε ο Κυριος ελαλησε λεγων, Εις τρια ετη, ως ειναι τα ετη του μισθωτου, η δοξα του Μωαβ θελει καταφρονηθη μεθ' ολου του μεγαλου πληθους αυτου· και το υπολοιπον θελει εισθαι πολυ ολιγον και αδυνατον.

17 Η κατα Δαμασκου ορασις. Ιδου, η Δαμασκος πεπαυμενη του να ηναι πολις, και θελει εισθαι σωρος ερειπιων. ²Αι πολεις της Αροηρ εγκατελειφθησαν· θελουσιν εισθαι δια τα ποιμνια, τα οποια θελουσιν αναπαυεσθαι εκει, και δεν θελει εισθαι ο φοβιζων. ³Και θελει εκλειψει απο του Εφραιμ η βοηθεια και το βασιλειον απο της Δαμασκου, και το υπολοιπον της Συριας θελει γεινει ως η δοξα των υιων του Ισραηλ, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁴Και εν τη ημερα εκεινη η δοξα του Ιακωβ θελει σμικρυνθη και το παχος της σαρκος αυτου θελει ισχυνθη. ⁵Και θελει εισθαι, ως οταν ο θεριστης συναγη τον σιτον και θεριζη τα ασταχυα δια του βραχιονος αυτου· και θελει εισθαι ως ο συναγων ασταχυα εν τη κοιλαδι Ραφαειμ. ⁶Θελουσιν ομως μινει εν αυτη ρωγες, ως εν τω τιναγμω της ελαιας, δυο τρεις ελαιαι επι της κορυφης των υψηλοτερων κλαδων, τεσσαρες πεντε επι των μακροτερων αυτης καρποφορων κλαδων, λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ. ⁷Εν εκεινη τη ημερα ο ανθρωπος

θελει αναβλεψει προς τον Ποιητην αυτου και οι οφθαλμοι αυτου θελουσιν ενατενισει προς τον Αγιον του Ισραηλ. ⁸Και δεν θελει αναβλεψει προς τους βωμους, το εργον των χειρων αυτου, ουδε θελει σεβασθη εκεινο το οποιον εκαμον οι δακτυλοι αυτου, ουτε τα αλση ουτε τα ειδωλα. ⁹Εν εκεινη τη ημερα αι οχυραι πολεις αυτου θελουσιν εισθαι ως εγκαταλελειμμενος κλαδος και ακροτατον κλωναριον, το οποιον αφηκαν εξ αιτιας των υιων του Ισραηλ· και θελει εισθαι ερημωσις. ¹⁰Επειδη ελησμονησας τον Θεον της σωτηριας σου και δεν ενεθυμηθης τον βραχον της δυναμεως σου, δια τουτο θελεις φυτευσει ευαρεστα φυτα, και θελεις καμει την εμφυτευσιν με ξενα βλαστηματα. ¹¹την ημεραν θελεις καμει το φυτον σου να αυξηθη, και το πρωι θελεις καμει τον σπορον σου να ανθηση πλην το θερος θελει διαρπαχθη, εν τη ημερα του πονου και της απηλπισμενης θλιψεως. ¹²Ουαι εις το πληθος πολλων λαων, οιτινες καμνουσι ταραχην ως την ταραχην των θαλασσων· και εις τον θορυβον των εθνων, τα οποια θορυβουσιν ως θορυβον υδατων πολλων. ¹³Τα εθνη θελουσι θορυβησει ως θορυβον υδατων πολλων· αλλ' ο Θεος θελει ελεγξει αυτα, και θελουσι φυγει μακραν και θελουσιν εκδιωχθη, ως το αχυρον των βουνων εμπροσθεν του ανεμου και ως κονιορτος εμπροσθεν του ανεμοστροβιλου. ¹⁴Προς το εσπερας, ιδου, ταραχη· και πριν της αυγης δεν υπαρχει. Αυτη ειναι η μερις των λεηλατουνητων ημας και ο κληρος των διαρπαζοντων ημας.

18Ουαι, γη σκιαζουσα δια των πτερυγων, η περαν των ποταμων της Αιθιοπιας, ²η εξαποστελλουσα πρεσβεις δια θαλασσης και με πλοια σπαρτινα επι των υδατων. Υπαγετε, ταχυδρομοι αγγελιαφοροι, προς εθνος διηρπαγμενον και κατεσπαραγμενον, προς λαον τρομερον απο της αρχης αυτου εως της σημερον, εθνος μεμετρημενον και καταπεπατημενον, του οποιου την γην διηρπασαν οι ποταμοι. ³Παντες οι κατοικοι του κοσμου και οι ενοικουντες επι της γης, βλεπετε, οταν υψωθη σημια επι τα ορη· και ακουσατε, οταν εκπεμφθη φωνη σαλπιγγος. ⁴Διοτι ουτως ειπε Κυριος προς εμε· θελω ησυχασει και θελω επιβλεπει εις το κατοικητηριον μου, ως καυσων λαμπροτερος του φωτος, ως νεφελη δροσου εν τω καυσωνι του θερους. ⁵Διοτι πριν του θερους, οταν το βλαστημα γεινη τελειον και η αγουριδα ωριμαση εκ του ανθους, θελει κοφει τους βλαστους δια κλαδευτηριων και τας κληματιδας αποκοψας θελει αφαιρεσει. ⁶Θελουσιν εγκαταλειφθη ομου δια τα ορνεα των βουνων και δια τα θηρια της γης· και τα ορνεα θελουσι περασει το θερος επ' αυτους, και παντα τα θηρια της γης θελουσι διαχειμασει επ' αυτους. ⁷Εν εκεινω τω καιρω θελει φερθη δωρον προς τον Κυριον των δυναμεων εκ λαου διηρπαγμενου και κατεσπαραγμενου και εκ λαου τρομερου απο της αρχης αυτου εως της σημερον, εθνους μεμετρημενου και καταπεπατημενου, του οποιου την γην διηρπασαν οι ποταμοι, εις τον τοπον του ονοματος

του Κυριου των δυναμεων, το ορος Σιων.

19Η κατα της Αιγυπτου ορασις, Ιδου, ο Κυριος επιβαινει επι νεφελης κουφης και θελει επελθει επι την Αιγυπτον· και τα ειδωλα της Αιγυπτου θελουσι σεισθη απο προσωπου αυτου, και η καρδια της Αιγυπτου θελει διαλυθη εν μεσω αυτης. ²Και θελει σηκωσει Αιγυπτιους κατα Αιγυπτιων, και θελουσι πολεμησει εκαστος κατα του αδελφου αυτου και εκαστος κατα του πλησιον αυτου· πολς κατα πολεως, βασιλεια κατα βασιλεια. ³Και θελει εκλειψει το πνευμα της Αιγυπτου εν μεσω αυτης· και θελω ανατρεψει την βουλην αυτης· και θελουσιν ερωτησει τα ειδωλα και τους μαγους και τους εγγαστριμθους και τους μαντεις. ⁴Και θελω παραδωσει τους Αιγυπτιους εις χειρα σκληρων κυριων· και βασιλευς αγριος θελει εξουσιαζει αυτους, λεγει ο Κυριος, ο Κυριος των δυναμεων. ⁵Και τα υδατα θελουσιν εκλειψει εκ των θαλασσων και ο ποταμος θελει αφανισθη και καταξηρανθη. ⁶Και οι ποταμοι θελουσι στειρευσει· οι ρυακες οι περιπεφραγμενοι θελουσι κενωθη και καταξηρανθη· ο καλαμος και ο σπαρτος θελουσι μαρανθη· ⁷τα λιβαδια πλησιον των ρυακων, επι των στομιων των ρυακων, και παν το εσπαρμενον παρα τους ρυακας θελει ξηρανθη, απορριφθη και αφανισθη. ⁸Και οι αλιεις θελουσι στεναξει και παντες οι ριπτοντες αγκιστρον εις τους ρυακας θελουσι θρηνησει και οι βαλλοντες δικτυα επι τα υδατα θελουσι νεκρωθη. ⁹Και οι εργαζομενοι εις λεπτον λιναριον και οι πλεκοντες δικτυα θελουσι ταραχθη. ¹⁰Και οι στυλοι αυτης θελουσι συντριφθη και παντες οι κερδαινοντες απο ιχθυοτροφειων. ¹¹Βεβαιως οι αρχοντες της Τανεως ειναι μωροι, η βουλη των σοφων συμβουλων του Φαραω κατεσταθη αλογος· πως λεγετε εκαστος προς τον Φαραω, Εγω ειμαι υιος σοφων, υιος αρχαιων βασιλεων; ¹²Που, που, οι σοφοι σου; και ας ειπωσι τωρα προς σε, και ας καταλαβωσι τι εβουλευθη ο Κυριος των δυναμεων κατα της Αιγυπτου. ¹³Οι αρχοντες της Τανεως εμωρανθησαν, οι αρχοντες της Μεμφεως επλανηθησαν· και επλανησαν την Αιγυπτον οι αρχοντες των φυλων αυτης. ¹⁴Ο Κυριος εκερασεν εν τω μεσω αυτης πνευμα παραφροσυνης· και επλανησαν την Αιγυπτον εις παντα τα εργα αυτης, ως ο μεθυων πλαναται εν τω εμετω αυτου. ¹⁵Και δεν θελει εισθαι εργον δια την Αιγυπτον, το οποιον η κεφαλη η η ουρα, ο κλαδος η ο σπαρτος, να δυναται να καμη. ¹⁶Εν εκεινη τη ημερα οι Αιγυπτιοι θελουσιν εισθαι ως γυναικες, και θελουσι τρομαξει και φοβηθη απο της χειρος του Κυριου των δυναμεων σειομενης, την οποιαν σειει επ' αυτους. ¹⁷Και η γη του Ιουδα θελει εισθαι φορικη εις τους Αιγυπτιους· πας οστις ενθυμειται αυτην θελει φριττει, δια την βουλην του Κυριου των δυναμεων, την οποιαν απεφασισεν εναντιον αυτων. ¹⁸Εν εκεινη τη ημερα πεντε πολεις θελουσιν εισθαι εν τη γη της Αιγυπτου λαλουσαι την γλωσσαν της Χανααν και ομνυουσαι εις τον Κυριον των δυναμεων· η μια θελει ονομαζεσθαι η πολις Αχερες. ¹⁹Εν εκεινη τη ημερα θελει εισθαι εν τω

μεσω της γης Αιγυπτου θυσιαστηριον εις τον Κυριον και στηλη κατα το οριον αυτης εις τον Κυριον. ²⁰Και θελει εισθαι εν τη γη της Αιγυπτου δια σημειον και μαρτυριαν εις τον Κυριον των δυναμεων· διοτι θελουσι βοα προς τον Κυριον εξ αιτιας των καταθλιβοντων, και θελει εξαποστειλει προς αυτους σωτηρα και μεγαν και θελει σωσει αυτους. ²¹Και θελει γνωρισθη ο Κυριος εις τους Αιγυπτιους· και οι Αιγυπτιοι θελουσι γνωρισει τον Κυριον εν εκεινη τη ημερα και θελουσι προσφερει θυσιαν και προσφοραν· και θελουσιν ευχηθη ευχην εις τον Κυριον και εκπληρωσει αυτην. ²²Και θελει κτυπησει ο Κυριος την Αιγυπτον· θελει κτυπησει και θεραπευσει αυτην· και θελουσιν επιστραφη εις τον Κυριον· και θελει παρακαλεσθη υπ' αυτων και θελει ιατρευσει αυτους. ²³Εν εκεινη τη ημερα θελει εισθαι οδος μεγαλη απο της Αιγυπτου προς την Ασσυριαν· και οι Ασσυριοι θελουσιν ελθει εις την Αιγυπτον, και οι Αιγυπτιοι εις την Ασσυριαν, και οι Αιγυπτιοι μετα των Ασσυριων θελουσι δουλευσει εις τον Κυριον. ²⁴Εν εκεινη τη ημερα ο Ισραηλ θελει εισθαι ο τριτος μετα του Αιγυπτιου και μετα του Ασσυριου· ευλογια εν μεσω της γης θελει εισθαι· ²⁵διοτι ο Κυριος των δυναμεων θελει ευλογησει αυτους λεγων, Ευλογημενη η Αιγυπτος ο λαος μου και η Ασσυρια το εργον των χειρων μου και ο Ισραηλ η κληρονομια μου.

20Εν τω ετει καθ' ο ο Ταρταν ηλθεν εις την Αζωτον, οτε απεστειλεν αυτον ο Σαργων βασιλευς της Ασσυριας και επολεμησε κατα της Αζωτου και εκυριευσεν αυτην, ²κατα τον αυτον καιρον ελαλησεν ο Κυριος προς Ησαιαν τον υιον του Αμωσ, λεγων, Υπαγε και λυσον τον σακκον απο της οσφυος σου και εκβαλε τα σανδαλια σου απο των ποδων σου. Και εκαμεν ουτω, περιπατων γυμνος και ανυποδητος. ³Και ειπε Κυριος, Καθως ο δουλος μου Ησαιας περιεπατει γυμνος και ανυποδητος τρια ετη, δια σημειον και τεραστιον κατα της Αιγυπτου και κατα της Αιθιοπιας, ⁴ουτως ο βασιλευς της Ασσυριας θελει απαγαγει τους Αιγυπτιους δεσμιους και τους Αιθιοπας αιχμαλωτους, νεους και γεροντας, γυμνους και ανυποδητους, με γυμνα μαλιστα τα οπισθια αυτων, προς καταισχυνην της Αιγυπτου. ⁵Και θελουσι τρομαξει και εντραπη δια την Αιθιοπιαν, το θαρρος αυτων· και δια την Αιγυπτον, το καυχχημα αυτων. ⁶Και οι κατοικοι του τοπου τουτου θελουσι λεγει εν εκεινη τη ημερα, Ιδου, τοιουτον ειναι το καταφυγιον ημων, εις το οποιον καταφευγομεν προς βοηθειαν, δια να ελευθερωθωμεν απο του βασιλεως της Ασσυριας· και πως ημεις θελομεν σωθη;

21Η κατα της ερημου της θαλασσης ορασις. Καθως οι διαβαινοντες ανεμοστροβιλοι της μεσημβριας, ουτως ερχεται απο της ερημου, απο γης τρομερας. ²Σκληρον οραμα εφανερωθη εις εμε· ο καταδυναστευων καταδυναστευει και ο πορθων πορθει. Αναβηθι, Ελαμ· πολιορκησον, Μηδια· επαυσα πασας τας καταδυναστειας

αυτης. ³Δια τουτο η οσφυς μου ειναι πληρης οδυνης· πονοι με εκυριευσαν, ως οι πονοι της τικτουσης· εκυρτωθη εις την ακροασιν αυτου· συνεταραχθη εις την θεαν αυτου. ⁴Η καρδια μου κλονιζεται· τρομος με εξεπληξεν· η νυξ της ευφροσυνης μου εις φρικην μετεβληθη εν εμοι. ⁵Ετοιμαζεται η τραπεζα· φυλαττουσι σκοπιαν, τρωγουσι, πινουσι· σηκωθητε, στραταρχαι, ετοιμασατε ασπιδας. ⁶Διοτι ο Κυριος ειπεν ουτω προς εμε· Υπαγε, στησον σκοπευτην, δια να αναγγελη ο, τι βλεπει. ⁷Και ειδεν αναβατας δυο ιππεις, αναβατην ονου και αναβατην καμηλου· και επροσεξεν επιμελως μετα πολλης προσοχης. ⁸Και εφωναξεν ως λεων, Ακαταπαυστως, κυριε μου, ισταμαι εν τη σκοπια την ημεραν και φυλαττω πασας τας νυκτας· ⁹και ιδου, ερχονται εδω αναβαται ανδρες δυο ιππεις. Και απεκριθη και ειπεν, Επεσεν, επεσεν η Βαβυλων, και πασαι αι γλυπται εικονες των θεων αυτης συνετριφθησαν κατα γης. ¹⁰Αλωνισμα μου και σιτε του αλωνιου μου, εφανερωσα εις εσας εκεινο, το οποιον ηκουσα παρα του Κυριου των δυναμεων, του Θεου του Ισραηλ. ¹¹Η κατα Δουμα ορασις. Προς εμε φωναζει απο Σηειρ, Φρουρε, τι περι της νυκτος; φρουρε, τι περι της νυκτος; ¹²Ο φρουρος ειπε, Το πρωι ηλθεν, ετι και η νυξ· αν θελητε να ερωτησητε, ερωτατε· επιστρεψατε, ελθετε. ¹³Η κατα Αραβιας ορασις. Εν τω δασει της Αραβιας θελετε διανυκτερευσει, συνοδαι των Δαιδανιτων. ¹⁴Φερετε υδωρ εις συναντησιν του διψωντος, κατοικοι της γης Θαιμαν· προυπαντατε με αρτους τον φευγοντα. ¹⁵Διοτι φευγουσιν απο προσωπου των ξιφων, απο προσωπου του γεγυμνωμενου ξιφους και απο προσωπου του εντεταμενου τοξου και απο προσωπου της ορμης του πολεμου. ¹⁶Διοτι ο Κυριος ειπεν ουτω προς εμε· Εντος ενος ετους, ως ειναι τα ετη του μισθωτου, θελει εκλειψει βεβαιως πασα η δοξα της Κηδαρ· ¹⁷και το υπολοιπον του αριθμου των ισχυρων τοξοτων εκ των υιων του Κηδαρ θελουσιν ελαττωθη· διοτι Κυριος ο Θεος του Ισραηλ ελαλησε.

22Ορασις κατα της κοιλαδος του οραματος. Τι σοι εγεινε τωρα, οτι ανεβης συ πασα εις τα δωματα; ²Συ, η πληρης βοης, πολις θορυβου, πολις ευθυμιας· οι πεφονευμενοι σου δεν εφονευθησαν δια μαχαιρας ουδε απεθανον εν μαχη. ³Παντες οι αρχοντες σου εφυγον ομου· φευγοντες απο του τοξου, εδεσμευθησαν παντες οι ευρισκομενοι εν σοι· οι μακροθεν καταφυγοντες εδεσμευθησαν ομου. ⁴Δια τουτο ειπα, Συρθητε απ' εμου· θελω κλαυσει πικρως· μη αγωνιζεσθε να με παρηγορησητε δια την διαρπαγην της θυγατρος του λαου μου. ⁵Διοτι ειναι ημερα ταραχης και καταπατησεως και αμηχανιας εν τη κοιλαδι του οραματος παρα Κυριου του Θεου των δυναμεων, ημερα καταστροφης των τειχων· και η κραυγη θελει φθασει εις τα ορη. ⁶Και ο Ελαμ ελαβε την φαρετραν με αμαξας ανδρων και ιππεις, και ο Κιρ εξεσκεπασε την ασπιδα. ⁷Και αι εκλεκται κοιλαδες σου εγεμισθησαν αμαξων, και οι ιππεις παρεταχθησαν εν τη πυλη.

⁸Και εσηκώθη το καλυμμα του Ιουδα· και εν τη ημερα εκεινη ενεβλεψας εις την οπλοθηκην της οικιας του δα-
 σους. ⁹Και ειδετε οτι αι χαλαστραι της πολεως του Δα-
 βιδ ειναι πολλαι, και συνηθροισατε τα υδατα του κατω
 υδροστασιου. ¹⁰Και απηριθμησατε τας οικιας της Ιερου-
 σαλημ, και δια να οχυρωσητε το τειχος εχαλασατε τας
 οικιας. ¹¹Εκαμετε προς τουτοις μεταξύ των δυο τειχων
 λακκον δια το υδωρ του παλαιου υδροστασιου· αλλα
 δεν ανεβλειφατε προς τον Ποιητην τουτων ουδε εθεωρη-
 σατε προς τον παλαιοθεν κτισαντα αυτα. ¹²Και εν εκεινη
 τη ημερα Κυριος ο Θεος των δυναμεων σας εκαλεσεν εις
 κλαυθμον και εις πενθος και εις ξυρισμα και εις ζωσι-
 μον σακκου· ¹³αλλ' ιδου, χαρα και ευθυμια· σφάζουσι
 βοας και θυουσι προβατα, τρωγουσι κρεατα και πινου-
 σιν οινον, λεγοντες, Ας φαγωμεν και ας πιωμεν· διοτι
 αυριον θελομεν αποθανει. ¹⁴Και ανεκαλυφθη εις τα ωτα
 μου παρα του Κυριου των δυναμεων, Βεβαιως αυτη η
 ανομια σας δεν θελει καθαρισθη εωσου αποθानητε, λε-
 γει Κυριος ο Θεος των δυναμεων. ¹⁵Ουτω λεγει Κυριος
 ο Θεος των δυναμεων· Υπαγε, εισελθε προς τον θησαυ-
 ροφυλακα τουτον, προς τον Σομναν, τον επιστατην του
 οικου, και ειπε, ¹⁶Τι εχεις εδω; και εδω τινα εχεις, ωστε
 να κατασκευασης ενταυθα μνημειον εις σεαυτον; κατα-
 σκευαζει το μνημα αυτου υψηλα και κοπτει εν πετρα
 κατοικιαν εις εαυτον. ¹⁷Ιδου, ο Κυριος θελει σε εκβα-
 λει εκβολην βιαιαν και θελει σε περικαλυφει αισχυνην.
¹⁸Θελει βεβαιως σε στροφογουρισει και τιναξει βιαιως ως
 σφαιραν εις τοπον ευρυχωρον· εκει θελεις αποθανει και
 εκει θελουσιν εισθαι αι αμαξαι της δοξης σου, ω αισχος
 του οικου του κυριου σου. ¹⁹Και θελω σε εξωσει απο της
 στασεως σου και θελει σε κρημνισει απο του αξιωματος
 σου. ²⁰Και εν εκεινη τη ημερα θελω καλεσει τον δουλον
 μου Ελιακειμ, τον υιον του Χελκιου. ²¹Και θελω ενδυσει
 αυτον την στολην σου και θελω περιζωσει αυτον την ζω-
 νην σου, και την εξουσιαν σου θελω δωσει εις την χειρα
 αυτου και θελει εισθαι πατηρ εις τους κατοικους της
 Ιερουσαλημ και εις τον οικον του Ιουδα. ²²Και θελω βα-
 λει επι τον ωμον αυτου το κλειδιον του οικου του Δαβιδ·
 και θελει ανοιγει και ουδεις θελει κλειει· και θελει κλειει
 και ουδεις θελει ανοιγει. ²³Και θελω στηριξει αυτον ως
 πασσαλον εν τοπω στερεω και θελει εισθαι ως θρονος
 δοξης του οικου του πατρος αυτου. ²⁴Και απ' αυτου θε-
 λουσι κρεμασει πασαν την δοξαν του οικου του πατρος
 αυτου, τους εκγονους και απογονους, παντα τα σκευη
 τα μικρα, απο των σκευων των ποτηριων εως παντων
 των σκευων των φιαλων. ²⁵Εν εκεινη τη ημερα, λεγει ο
 Κυριος των δυναμεων, το εστηριγμενον καρφιον εν τω
 στερεω τοπω θελει κινηθη και θελει εκβληθη και πεσει,
 και το φορτιον το επ' αυτου θελει κρημνισθη· διοτι ο
 Κυριος ελαλησε.

23Η κατα της Τυρου ορασις. Ολολυζετε, πλοια της
 Θαρσεις· διοτι εξωλοθρευθη, ωστε να μη υπαρχη οικια
 μηδε εισοδος· εκ της γης των Κητιαιων ανηγγελθη τουτο

προς αυτους. ²Σιωπησατε, κατοικοι της νησου· συ, την
 οποιαν εγεμισαν οι εμποροι της Σιδωνος, οι διαβαινο-
 ντες επι της θαλασσης. ³Και το εισοδημα αυτης ειναι
 ο σπορος του Σιωρ, το θερος του ποταμου, φερομενα
 δια πολλων υδατων· και αυτη εγεινε το εμποριον των
 εθνων. ⁴Αισχυνητι, Σιδων· διοτι η θαλασσα ελαλησε, το
 οχυρωμα της θαλασσης, λεγουσα, Δεν κοιλοπονω ουδε
 γεννω ουδε ανατρεφω νεους ουδε μεγαλωνω παρθενους.
⁵Οταν ακουσθη εν Αιγυπτω, θελουσι λυπηθη ακουοντες
 περι της Τυρου. ⁶Διελθετε εις Θαρσεις· ολολυξατε, κα-
 τοικοι της νησου. ⁷Αυτη ειναι η ευθυμος πολις σας, της
 οποιας η αρχαιοτης ειναι εκ παλαιων ημερων; οι πο-
 δες αυτης θελουσι φερει αυτην μακραν δια να παροι-
 κηση. ⁸Τις εβουλευθη τουτο κατα της Τυρου, ητις δια-
 νεμει στεμματα, της οποιας οι εμποροι ειναι ηγεμονες,
 της οποιας οι πραγματευται ειναι οι ενδοξοι της γης;
⁹Ο Κυριος των δυναμεων εβουλευθη τουτο, δια να κα-
 ταισχυνη την υπερηφανιαν πασης δοξης, να εξευτελιση
 παντα ενδοξον της γης. ¹⁰Διαπερασον την γην σου ως πο-
 ταμος, θυγατηρ της Θαρσεις· δυναμις πλεον δεν υπαρ-
 χει. ¹¹Εξετεινε την χειρα αυτου επι την θαλασσαν, εσεισε
 βασιλεια· ο Κυριος εδωκε προσταγην κατα της Χανααν,
 δια να καταστρεψωσι τα οχυρωματα αυτης. ¹²Και ειπε,
 δεν θελεις αγαλλεσθαι πλεον, παρθενε κατατεθλιμμενη,
 θυγατηρ της Σιδωνος· σηκωθητι, περασον προς τους Κη-
 τιαιους· ουδε εκει θελεις εχει αναπαυσιν. ¹³Ιδου, η γη
 των Χαλδαιων· ουτος ο λαος δεν υπηρχεν· ο Ασσυριος
 εθεμελιωσεν αυτον δια τους κατοικουντας την ερημον·
 ηγειραν τους πυργους αυτης, υψωσαν τα παλατια αυ-
 της· και κατεστησεν αυτην ερειπια. ¹⁴Ολολυζετε, πλοια
 της Θαρσεις· διοτι ηρημωθη το οχυρωμα σας. ¹⁵Και εν
 εκεινη τη ημερα η Τυρος θελει λησμονηθη εβδομηκο-
 ντα ετη, κατα τας ημερας ενος βασιλεως· μετα δε τα
 εβδομηκοντα ετη θελει εισθαι εν τη Τυρω ως ασμα της
 πορνης. ¹⁶Λαβε κιθαραν, περιελθε την πολιν, πορνη λη-
 σμονημενη, παιζε γλυκα, αδε πολλα ασματα, δια να σε
 ενθυμηθωσι. ¹⁷Και μετα τα εβδομηκοντα ετη, ο Κυριος
 θελει επισκεφθη την Τυρον· και αυτη θελει επιστρεφει
 εις το μισθωμα αυτης, και θελει πορνευεσθαι μετα πα-
 ντων των βασιλειων του κοσμου επι προσωπου της γης.
¹⁸Και το εμποριον αυτης και το μισθωμα αυτης θελει
 αφιερωθη εις τον Κυριον· δεν θελει θησαυρισθη ουδε
 ταμειυθη· διοτι το εμποριον αυτης θελει εισθαι δια τους
 κατοικουντας ενωπιον του Κυριου· δια να τρωγωσιν εις
 χορτασμον και να εχωσιν ενδυματα πολυχρονια.

24Ιδου, ο Κυριος κενονει την γην και ερημονει αυτην
 και ανατρεπει αυτην και διασκορπιζει τους κατοικους
 αυτης. ²Και θελει εισθαι, ως ο λαος, ουτως ο ιερευς· ως
 ο θεραπων, ουτως ο κυριος αυτου· ως η θεραπαινα, ου-
 τως η κυρια αυτης· ως ο αγοραστης, ουτως ο πωλητης·
 ως ο δανειστης, ουτως ο δανειζομενος· ως ο λαμβανων
 τοκον, ουτως ο πληρονων τοκον εις αυτον. ³Ολοκληρωσ
 θελει κενωθη η γη και ολοκληρωσ θελει γυμνωθη· διοτι ο

Κυριος ελαλησε τον λογον τουτον. ⁴Η γη πενθει, μαραινεται, ο κοσμος ατονει, μαραινεται, οι υψηλοι εκ των λαων της γης ειναι ητονημενοι. ⁵Και η γη εμολυνθη υποκατω των κατοικων αυτης· διоти παρεβησαν τους νομους, ηλλαξαν το διαταγμα, ηθετησαν διαθηκην αιωνιον. ⁶Δια τουτο η αρα κατεφαγε την γην και οι κατοικουντες εν αυτη ηρημωθησαν· δια τουτο οι κατοικοι της γης κατεκαυθησαν και ολιγοι ανθρωποι εμειναν. ⁷Ο νεος οινος πενθει, η αμπελος ειναι εν ατονια, παντες οι ευφραινομενοι την καρδιαν στεναζουσιν. ⁸Η ευφροσυνη των τυμπανων παυει· ο θορυβος των ευθυμουντων τελειονει· παυει της κιθαρρας η ευφροσυνη. ⁹Δεν θελουσι πινει οινον μετα ασματων· το σικερα θελει εισθαι πικρον εις τους πιοντας αυτο. ¹⁰Η πολις της ερημωσεως ηφρανισθη· πασα οικια εκλεισθη, ωστε να μη εισελθη μηδεις. ¹¹Κραυγη ειναι εν ταις οδοις δια τον οινον· πασα ευθυμια παρηλθεν η χαρα του τοπου εφυγεν. ¹²Ερημια εμεινεν εν τη πολει, και η πυλη εκτυπηθη υπο αφανισμου. ¹³Οταν γεινη ουτως εν μεσω της γης μεταξυ των λαων, θελει εισθαι ως τιναγμος ελαιας, ως το σταφυλολογγημα αφου παυση ο τρυγητος. ¹⁴Ουτοι θελουσιν υψωσει την φωνην αυτων, θελουσι ψαλλει δια την μεγαλειότητα του Κυριου, θελουσι μεγαλοφωνει απο της θαλασσης. ¹⁵Δια τουτο δοξασατε τον Κυριον εν ταις κοιλασι, το ονομα Κυριου του Θεου του Ισραηλ εν ταις νησοις της θαλασσης. ¹⁶Απ' ακρου της γης ηκουσαμεν ασματα, Δοξα εις τον δικαιον. Αλλ' εγω ειπα, Ταλαιπωρια μου, ταλαιπωρια μου· ουαι εις εμε· οι απιστοι απιστως επραξαν· ναι, οι απιστοι πολλα απιστως επραξαν. ¹⁷Φοβος και λακκος και παγισ ειναι επι σε, κατοικε της γης. ¹⁸Και ο φευγων απο του ηχου του φοβου θελει πεσει εις τον λακκον· και ο αναβαινων εκ μεσου του λακκου θελει πιασθη εις την παγίδα· διοτι αι θυριδες ανωθεν ειναι ανοικται, και τα θεμελια της γης σειονται. ¹⁹Η γη κατεσυντριφθη, η γη ολοκληρωως διελυθη, η γη εκινηθη εις υπερβολην. ²⁰Η γη θελει κλονισθη εδω και εκει ως ο μεθυων και θελει μετακινήθη ως καλυβη· και η ανομια αυτης θελει βαρυνει επ' αυτην· και θελει πεσει και πλεον δεν θελει σηκωθη. ²¹Και εν εκεινη τη ημερα ο Κυριος θελει παιδευσει το στρατευμα των υψηλων εν τω υφει και τους βασιλεις της γης επι της γης. ²²Και θελουσι συναχθη, καθως συναγονται οι αιχμαλωτοι εις τον λακκον, και θελουσι κλεισθη εν τη φυλακη, και μετα πολλας ημερας θελει γεινει επισκεψις εις αυτους. ²³Τοτε η σεληνη θελει εντραπη και ο ηλιος θελει αισχυνθη, οταν ο Κυριος των δυναμεων βασιλευση εν τω ορει Σιων και εν Ιερουσαλημ και δοξασθη ενωπιον των πρεσβυτερων αυτου.

25Κυριε, συ εισαι ο Θεος μου· θελω σε υφονει, θελω υμνει το ονομα σου· διοτι εκαμες θαυμασια· αι απ' αρχης βουλαι σου ειναι πιστις και αληθεια. ²Διοτι συ κατεστησας πολιν σωρον· πολιν ωχυρωμενην, ερειπιον· τα οχυρωματα των αλλογενων, ωστε να μη ηναι πολις· ουδεποτε θελουσιν ανοικοδομηθη. ³Δια τουτο ο ισχυρος

λαος θελει σε δοξασει, η πολις των τρομερων εθνων θελει σε φοβηθη. ⁴Διοτι εσταθης δυναμις εις τον πτωχον, δυναμις του ενδεους εν τη στενοχωρια αυτου, καταφυγιον εναντιον της ανεμοζαλης, σκια εναντιον του καυσωνος, οταν το φυσημα των τρομερων προσβαλη ως ανεμοζαλη κατα τοιχου. ⁵Θελεις καταπαυσει τον θορυβον των αλλογενων, ως τον καυσωνα εν ξηρω τοπω, τον καυσωνα δια της σκιας του νεφους· ο θριαμβος των τρομερων θελει ταπεινωθη. ⁶Και επι του ορους τουτου ο Κυριος των δυναμεων θελει καμει εις παντας τους λαους ευωχιαν απο παχεων, ευωχιαν απο οινων εν τη τρυγια αυτων, απο παχεων μεστων μυελου, απο οινων κεκαθαρισμενων επι της τρυγιας. ⁷Και εν τω ορει τουτω θελει αφανισει το προσωπον του περικαλυμματος του περικαλυπτοντος παντας τους λαους και το καλυμμα το καλυπτον επι παντα τα εθνη. ⁸Θελει καταπει τον θανατον εν νικη· και Κυριος ο Θεος θελει σπογγισει τα δακρυα απο παντων των προσωπων· και θελει εξαλειφει το ονειδος του λαου αυτου απο πασης της γης· διοτι ο Κυριος ελαλησε. ⁹Και εν εκεινη τη ημερα θελουσιν ειπει, Ιδου, ουτος ειναι ο Θεος ημων· περιεμειναμεν αυτον και θελει σωσει ημας· ουτος ειναι ο Κυριος· περιεμειναμεν αυτον· θελομεν χαρη και ευφρανθη εν τη σωτηρια αυτου. ¹⁰Διοτι εν τω ορει τουτω η χειρ του Κυριου θελει αναπαυθη, και ο Μωαβ θελει καταπατηθη υποκατω αυτου, καθως καταπατειται το αχυρον δια τον κοπρωνα. ¹¹Και θελει εξαπλωσει τας χειρας αυτου εν τω μεσω αυτων, καθως ο κολυμβων εξαπλωνει τας χειρας αυτου δια να κολυμβηση· και θελει ταπεινωσει την υπερηφανιαν αυτων μετα των πανουργεματων των χειρων αυτων. ¹²Και τα υψηλα οχυρωματα των τειχων σου θελουσι ταπεινωθη, κρημνισθη, κατεδαφισθη εως εδαφους.

26Εν εκεινη τη ημερα το ασμα τουτο θελει ψαλη εν γη Ιουδα Εχομεν πολιν οχυραν· σωτηριαν θελει βαλει ο Θεος αντι τειχων και προτειχισματων. ²Ανοιξατε τας πυλας και θελει εισελθει το δικαιον εθνος το φυλαττον την αληθειαν. ³Θελεις φυλαξει εν τελεια ειρηνη το πνευμα το επι σε επιστηριζομενον, διοτι επι σε θαρρει. ⁴Θαρρειτε επι τον Κυριον παντοτε· διοτι εν Κυριω τω Θεω ειναι αιωνιος δυναμις. ⁵Διοτι ταπεινονει τους κατοικουντας εν υψηλοις· κρημνιζει την υψηλην πολιν· κρημνιζει αυτην εως εδαφους· καταβαλλει αυτην εως χωματος. ⁶Ο πους θελει καταπατησει αυτην, οι ποδες του πτωχου, τα βηματα του ενδεους. ⁷Η οδος του δικαιου ειναι η ευθυτης· συ, ευθυτατε, σταθμιζεις την οδον του δικαιου. ⁸Ναι, εν τη οδω, των κρισεων σου, Κυριε, σε περιεμειναμεν· ο ποθος της ψυχης ημων ειναι εις το ονομα σου και εις την ενθυμησιν σου. ⁹Με την ψυχην μου σε εποθησα την νυκτα· ναι, με το πνευμα μου εντος μου σε εξεζητησα το πρωι· διοτι οταν αι κρισεις σου ηναι εν τη γη, οι κατοικοι του κοσμου θελουσι μαθει δικαιοσυνην. ¹⁰Και αν ελεγηθη ο ασεβης, δεν θελει μαθει δικαιοσυνην· εν τη γη της ευθυτητος θελει πραξει αδικως και δεν θε-

λει εμβλεψει εις την μεγαλειότητα του Κυριου. ¹¹Η χειρ σου, Κυριε, υψουται, αλλ' αυτοι δεν θελουσιν ιδει· θελουσιν ομως ιδει και καταισχυνη· ο ζηλος ο υπερ του λαου σου, μαλιστα το πυρ το κατα των εχθρων σου θελει καταφαγει αυτους. ¹²Κυριε, ειρηνην θελεις δωσει εις ημας· διοτι συ εκαμες και παντα ημων τα εργα δια ημας. ¹³Κυριε ο Θεος ημων, αλλοι κυριοι, πλην σου, εξουσιασαν εφ' ημας· αλλα τωρα δια σου μονον θελομεν αναφερει το ονομα σου. ¹⁴Απεθανον, δεν θελουσιν αναζησει· ετελευτησαν, δεν θελουσιν αναστηθη· δια τουτο επεσκεφθης και εξωλοθρευσας αυτους και εξηλειψας παν το μνημοσυνον αυτων. ¹⁵Επληθυνας το εθνος, Κυριε, επληθυνας το εθνος· εδοξασθης· εμακρυνας αυτο εις παντα τα εσχατα της γης. ¹⁶Κυριε, εν τη θλιψει προσετρεξαν προς σε· εξεχεαν στεναγμον, οτε η παιδεια σου ητο επ' αυτους. ¹⁷Ως εγκυος γυνη, οταν πλησιαση εις την γενναν, κοιλοπονει, φωναζουσα εν τοις πονοις αυτης, ουτως εγειναμεν ενωπιον σου, Κυριε. ¹⁸Συνελαβομεν, εκοιλοπονησαμεν, πλην ως να εγεννησαμεν ανεμον· ουδεμιαν ελευθερωσιν κατωρθωσαμεν εν τη γη· ουδε επεσαν οι κατοικοι του κοσμου. ¹⁹Οι νεκροι σου θελουσι ζησει, μετα του νεκρου σωματος μου θελουσιν αναστηθη· εξεγερθητε και ψαλλετε, σεις οι κατοικουντες εν τω χωματι· διοτι η δροσος σου ειναι ως η δροσος των χορτων, και η γη θελει εκριψει τους νεκρους. ²⁰Ελθε, λαε μου, εισελθε εις τα ταμεια σου και κλεισον τας θυρας σου οπισω σου· κρυφθητι δια ολιγον καιρον, εωσου παρελθη η οργη. ²¹Διοτι, ιδου, ο Κυριος εξερχεται απο του τοπου αυτου δια να παιδευση τους κατοικους της γης ενεκεν της ανομιαις αυτων· η δε γη θελει ανακαλυψει τα αιματα αυτης και δεν θελει σκεπασει πλεον τους πεφονευμενους αυτης.

27Εν εκεινη τη ημερα θελει παιδευσει ο Κυριος, δια της μαχαιρας αυτου της σκληρας και μεγαλης και δυνατης, τον Λευιαθαν, τον λοξοβατην οφιν, ναι, τον Λευιαθαν, τον σχολιον οφιν· και θελει αποκτεινει τον δρακοντα τον εν τη θαλασση. ²Εν εκεινη τη ημερα ψαλλετε προς αυτην, Αμπελος αγαπητη· ³εγω ο Κυριος θελω φυλαττει αυτην· κατα πασαν στιγμην θελω ποτιζει αυτην· δια να μη βλαψη αυτην μηδεις, νυκτα και ημεραν θελω φυλαττει αυτην· ⁴οργη δεν ειναι εν εμοι· τις ηθελεν αντιταξει εναντιον μου τριβολουσ και ακανθας εν τη μαχη; ηθελον περασει δια μεσου αυτων, ηθελον κατακαυσει ταυτα ομου· ⁵η ας πιασθη απο της δυναμεως μου, δια να καμη ειρηνην μετ' εμου· και θελει καμει μετ' εμου ειρηνην. ⁶Εις το ερχομενον θελει ριζωσει τον Ιακωβ· ο Ισραηλ θελει ανθησει και βλαστησει και γεμισει το προσωπον της οικουμενης απο καρπων. ⁷Μηπως επαταξεν αυτον, καθως επαταξε τους παταξαντας αυτον; η εθανατωθη κατα τον θανατον των θανατωθεντων υπ' αυτου; ⁸Με μετρον θελεις διαμαχησει μετ' αυτης, οταν αποβλησθης αυτην· συμετρει τον σφοδρον αυτου ανεμον εν τη ημερα του ανατολικου ανεμου. ⁹Οθεν με τουτο θελει

καθαρισθη η ανομια του Ιακωβ· και τουτο θελει εισθαι απας ο καρπος, να εξαλειφθη η αμαρτια αυτου, οταν κατασυντριψη παντας τους λιθους των βωμων ως λεπτον κονιορτον ασβεστου, και τα αλση και τα ειδωλα δεν μενωσι πλεον ορθια. ¹⁰Διοτι η ωχυρωμενη πολις θελει ερημωθη, η κατοικια θελει παραιτηθη και εγκαταλειφθη ως ερημος· εκει θελει βοσκηθη το μοσχαριον και εκει θελει αναπαυθη και καταφαγει τους κλαδους αυτης. ¹¹Οταν οι κλαδοι αυτης ξηρανθωσι, θελουσιν αποκοπη· αι γυναικες θελουσιν ελθει και κατακαυσει αυτους· διοτι ειναι λαος ασυνετος· οθεν ο ποιησας αυτον δεν θελει οικτειρει αυτον και ο πλασας αυτον δεν θελει ελεησει αυτον. ¹²Και εν εκεινη τη ημερα ο Κυριος θελει εκτιναξει απο της διωρυγος του ποταμου εως του ρευματος της Αιγυπτου, και σεις θελετε συναχθη καθ' ενα εκαστος, σεις υιοι Ισραηλ. ¹³Και εν εκεινη τη ημερα θελει σαλπιγθη μεγαλη σαλπιγξ, και θελουσιν ελθει οι καταφθειρομενοι εν τη γη της Ασσυριας και οι αποδεδιωγμενοι εν τη γη της Αιγυπτου, και θελουσι λατρευσει τον Κυριον επι του ορους του αγιου εν Ιερουσαλημ.

28Ουαι εις τον στεφανον της υπερηφανιας των μεθυσων του Εφραιμ, των οποιων η ενδοξος ωραιότης ειναι ανθος μαραινομενον· οιτινες επι της κορυφης των παχειων κοιλαδων κατακυριευονται υπο του οινου. ²Ιδου, ο Κυριος εχει ισχυρον και δυνατον οστις ως θορυβος χαλαζης, ως καταστρεπτικος ανεμοστροβιλος· ως κατακλυσμος ισχυρων υδατων πλημμυρουντων, θελει καταρριψει εις την γην τα παντα δια της χειρος αυτου. ³Ο στεφανος της υπερηφανιας των μεθυσων του Εφραιμ θελει καταπατηθη υπο τους ποδας. ⁴Και το ανθος της ενδοξου ωραιότητος αυτων, το επι της κορυφης της παχειας κοιλαδος, μαραινομενον θελει γεινει ως ο πρωιμος καρπος προ του θερους· τον οποιον ο ιδων αυτον, καθως λαβη εν τη χειρι αυτου, καταπινει αυτον. ⁵Εν εκεινη τη ημερα ο Κυριος των δυναμεων θελει εισθαι στεφανος δοξης και διαδημα ωραιότητος εις το υπολοιπον του λαου αυτου, ⁶και πνευμα κρισεως εις τον καθημενον δια κρισιν, και δυναμεις εις τους απωθουντας τον πολεμον εως των πυλων. ⁷Πλην και αυτοι επλανηθησαν υπο οινου και παρεδρομησαν υπο σικερα· ο ιερευς και ο προφητης επλανηθησαν υπο σικερα, κατεποθησαν υπο οινου, παρεδρομησαν υπο σικερα· πλανωνται εν τη δρασει, προσκοπτουσιν εν τη κρισει. ⁸Διοτι πασαι αι τραπεζαι ειναι πληρεις εμετου και ακαθαρσιας, ουδεις τοπος μενει καθαρος. ⁹Τινα θελει διδαξει την σοφιαν; και τινα θελει καμει να καταλαβη την διδασκαλιαν; αυτοι ειναι ως βρεφη απογεγαλακτισμενα, απεσπασμενα απο των μαστων. ¹⁰Διοτι με διδασκαλιαν επι διδασκαλιαν, με διδασκαλιαν επι διδασκαλιαν, με στιχον επι στιχον, στιχον επι στιχον, ολιγον εδω, ολιγον εκει, ¹¹διοτι με χειλη ψελλιζοντα και με αλλην γλωσσαν θελει ομιλει προς τουτον τον λαον· ¹²προς τον οποιον ειπεν, Αυτη ειναι η αναπαυσις, με την οποιαν δυνασθε να αναπαυσητε τον κεκοπια-

σμενον, και αυτη ειναι η ανεσις· αλλ' αυτοι δεν ηθελησαν να ακουσωσι. ¹³Και ο λογος του Κυριου θελει εισθαι προς αυτους διδασκαλια επι διδασκαλιαν, διδασκαλια επι διδασκαλιαν, στιχος επι στιχον, στιχος επι στιχον, ολιγον εδω, ολιγον εκει· δια να περιπατησωσι και να προσκοπτωσιν εις τα οπισω και να συντριφθωσι και να παγιδευθωσι και να πιασθωσι. ¹⁴Δια τουτο ακουσατε τον λογον του Κυριου, ανθρωποι χλευασται, οι οδηγουντες τουτον τον λαον τον εν Ιερουσαλημ. ¹⁵Επειδη ειπετε, Ημεις εκαμομεν συνθηκην μετα του θανατου και συμφωνησαμεν μετα του αδου· οταν η μαστιξ πλημμυρουσα διαβαινη, δεν θελει ελθει εις ημας· διοτι εκαμομεν καταφυγιον ημων το ψευδος και υπο την ψευδοσυνην θελωμεν κρυφθη· ¹⁶δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, θετω εν τη Σιων θεμελιον, λιθον, λιθον εκλεκτον, εντιμον ακρογωνιαιον, θεμελιον ασφαλες· ο πιστευων επ' αυτον δεν θελει καταισχυνηθι. ¹⁷Και θελω βαλει την κρισιν εις τον κανονα και την δικαιοσυνην εις την σταθμην· και η χαλαζα θελει εξαφανισει το καταφυγιον του ψευδους, και τα υδατα θελουσι πλημμυρισει τον κρυφωνα. ¹⁸Και η μετα του θανατου συνθηκη σας θελει ακυρωθη, και μετα του αδου συμφωνια σας δεν θελει σταθη· οταν η πλημμυρουσα μαστιξ διαβαινη, τοτε θελετε καταπατηθη υπ' αυτης. ¹⁹Ευθυς οταν διαβη, θελει σας πιασει· διοτι καθ' εκαστην πρωιαν θελει διαβαινει ημεραν και νυκτα· και μονον το να ακουση τις την βοην, θελει εισθαι φρικη. ²⁰Διοτι η κλινη ειναι μικροτερα παρα ωστε να δυναται τις να εξαπλωθη· και το σκεπασμα στενωτερον παρα ωστε να δυναται να περιτυλιχθη. ²¹Διοτι ο Κυριος θελει σηκωθη ως εν τω ορει Φερασειμ, θελει θυμωθη ως εν τη κοιλαδι του Γαβαων, δια να ενεργηση το εργον αυτου, το παραδοξον εργον αυτου, και να εκτελεση την πραξιν αυτου, την εξαισιον πραξιν αυτου. ²²Τωρα λοιπον μη ησθε χλευασται, δια να μη γεινωσι δυνατωτερα τα δεσμα σας· διοτι εγω ηκουσα παρα Κυριου του Θεου των δυναμεων συντελειαν και αποφασιν επι πασαν την γην. ²³Ακροασθητε και ακουσατε την φωνην μου· προσεξατε και ακουσατε τον λογον μου. ²⁴Ο αροτριων μηπως ολην την ημεραν αροτρια δια να σπειρη, διανοιγων και βωλοκοπων τον αγρον αυτου; ²⁵Αφου εξομαλυνη το προσωπον αυτου, δεν διασκορπιζει τον αρακον και διασπειρει το κυμινον και βαλλει τον σιτον εις το καλητερον μερος και την κριθην εις τον διωρισμενον αυτης τοπον και την βριζαν εις το μερος αυτου το ανηκον; ²⁶Διοτι ο Θεος αυτου μανθανει αυτον να διακρινη, και διδασκει αυτον. ²⁷Διοτι δεν αλωνιζεται ο αρακος δια αλωνιστικου οργανου, ουδε αμαξης τροχος περιστρεφεται επι το κυμινον· αλλα δια ραβδου κτυπαται ο αρακος και δια βακτηριας το κυμινον. ²⁸Ο δε σιτος του αρτου κατασυντριβεται· αλλα δεν θελει δια παντα αλωνιζει αυτον, ουδε θελει συντριψει αυτον δια του τροχου της αμαξης αυτου, ουδε θελει λεπτυνει αυτον δια των ονυχων των ιππων αυτου. ²⁹Και τουτο εξηλθε παρα του Κυριου των δυναμεων, του θαυμαστου εν βουλη, του μεγαλου εν συνεσει.

29Ουαι εις την Αριηλ, την Αριηλ, την πολιν οπου κατωκησεν ο Δαβιδ· προσθεσατε ενιαυτον επι ενιαυτον· ας σφαζωσιν εορταστικας θυσιας. ²Αλλ' εγω θελω στενοχωρησει την Αριηλ, και εκει θελει εισθαι βαρος και θλιψις· και εις εμε θελει εισθαι ως Αριηλ. ³Και θελω στρατοπεδευσει εναντιον σου κυκλω, και θελω στησει πολιορκιαν κατα σου με χαρακωμα, και θελω ανεγειρει φρουρια εναντιον σου. ⁴Και θελεις ριφθη κατα, θελεις λαλει απο του εδαφους και η λαλια σου θελει εισθαι ταπεινη εκ του χωματος, και η φωνη σου εκ του εδαφους θελει εισθαι ως του εγγαστριμυθου και η λαλια σου θελει ψιθυριζει εκ του χωματος. ⁵Το δε πληθος των εχθρων σου θελει εισθαι ως κονιορτος και το πληθος των φοβερων ως αχυρον φερομενον υπο ανεμου· ναι, τουτο θελει γεινει αιφνιδιως εν μια στιγμη. ⁶Θελει γεινει εις σε επισκεψις παρα του Κυριου των δυναμεων, μετα βροντης και μετα σεισμου και φωνης μεγαλης, μετα ανεμοζαλης και ανεμοστροβιλου και φλογος πυρος κατατρωγοντος. ⁷Και το πληθος παντων των εθνων των πολεμουτων εναντιον της Αριηλ, παντες βεβαιως οι μαχομενοι εναντιον αυτης και των οχυρωματων αυτης και οι στενοχωρουντες αυτην θελουσιν εισθαι ως ονειρον νυκτερινου οραματος. ⁸Καθως μαλιστα ο πεινων ονειρευεται οτι ιδου, τρωγει· πλην εξεγειρεται και η ψυχη αυτου ειναι κενη· η καθως ο διψων ονειρευεται οτι ιδου, πινει· πλην εξεγειρεται και ιδου, ειναι ητονημενος και η ψυχη αυτου διψα· ουτω θελουσιν εισθαι τα πληθη παντων των εθνων των πολεμουτων εναντιον του ορους Σιων. ⁹Στητε και θαυμασατε· αναβοησατε και ανακραξατε· ουτοι μεθουσιν αλλ' ουχι υπο οινου· παραφερονται αλλ' ουχι υπο σικερα. ¹⁰Διοτι ο Κυριος εξεχεεν εφ' υμας πνευμα βαθεος υπνου και εκλεισε τους οφθαλμους υμων· περιεκαλυψε τους προφητας και τους αρχοντας υμων, τους βλεποντας ορασεις. ¹¹Και πασα ορασις θελει εισθαι εις εσας ως λογια εσφραγισμενου βιβλιου, το οποιον ηθελον δωσει εις τινα εξευροντα να αναγινωσκη, λεγοντες, Αναγνωθι τουτο, παρακαλω· και εκεινος λεγει, Δεν δυναμαι, διοτι ειναι εσφραγισμενον· ¹²και διδουσι το βιβλιον εις μη εξευροντα να αναγινωσκη και λεγουσιν, Αναγνωθι τουτο, παρακαλω· και εκεινος λεγει, Δεν εξευρω να αναγινωσκω. ¹³Δια τουτο ο Κυριος λεγει, Επειδη ο λαος ουτος με πλησιαζει δια του στοματος αυτου και με τιμα δια των χειλεων αυτου, αλλ' η καρδια αυτου απεχει μακραν απ' εμου, και με σεβονται, διδασκοντες διδασκαλιας, ενταλματα ανθρωπων· ¹⁴δια τουτο, ιδου, θελω προσθεσει να καμω θαυμαστον εργον μεταξυ τουτου του λαου, θαυμαστον εργον και εξαισιον· διοτι η σοφια των σοφων αυτου θελει χαθη και η συνεσις των συνετων αυτου θελει κρυφθη. ¹⁵Ουαι εις τους σκαπτοντας βαθεως δια να κρυψωσι την βουλην αυτων απο του Κυριου, και των οποιων τα εργα ειναι εν τω σκοτει, και λεγουσι, Τις βλεπει ημας; και τις εξευρει ημας; ¹⁶Ω διεστραμμενοι, ο κεραμευς θελει νομισθη ως πηλος; το πλασμα θελει ειπει περι του πλα-

σαντος αυτο, ουτος δεν με επλασεν; η το ποιημα θελει ειπει περι του ποιησαντος αυτο, Ουτος δεν ειχε νοησιν; ¹⁷Δεν θελει εισθαι επι πολυ ολιγος καιρος και ο Λιβανος θελει μεταβληθη εις καρποφορον πεδιαδα, και η καρποφορος πεδιας θελει λογισθη ως δασος; ¹⁸Και εν εκεινη τη ημερα οι κωφοι θελουσιν ακουσει τους λογους του βιβλιου, και οι οφθαλμοι των τυφλων θελουσιν ιδει, ελευθερωθεντες εκ του σκοτους και εκ της ομιχλης. ¹⁹Και οι πραεις θελουσιν επαυξησει την χαραν αυτων εν Κυριω, και οι πτωχοι των ανθρωπων θελουσιν ευφρανθη δια τον Αγιον του Ισραηλ. ²⁰Διοτι ο τρομερος εξελιπε και ο χλευαστης εξωλοθρευθη και παντες οι παραφυλαττοντες την ανομιαν εξηλειφθησαν. ²¹οιτινες καμνουσι τον ανθρωπον πταιστην δια ενα λογον, και στηνουσι παγιδα εις τον ελεγχοντα εν τη πυλη, και με ψευδος διαστρεφουσι το δικαιον. ²²Οθεν ο Κυριος ο λυτρωσας τον Αβρααμ ουτω λεγει περι του οικου Ιακωβ· ο Ιακωβ δεν θελει πλεον αισχυνθη, και το προσωπον αυτου δεν θελει πλεον χωριασει. ²³Αλλ' οταν ιδη τα τεκνα αυτου, το εργον των χειρων μου, εν μεσω αυτου, θελουσιν αγιασει το ονομα μου και θελουσιν αγιασει τον Αγιον του Ιακωβ και θελουσι φοβεισθαι τον Θεον του Ισραηλ. ²⁴Οι δε πλανωμενοι κατα το πνευμα θελουσιν ελθει εις συνεσιν, και οι γογγυζοντες θελουσι μαθει διδασκαλιαν.

30 Ουαι εις τα αποστατησαντα τεκνα, λεγει Κυριος, τα οποια λαμβανουσι βουλην, πλην ουχι παρ' εμου· και τα οποια καμνουσι συνθηκας, πλην ουχι δια του πνευματος μου, δια να προσθεσωσιν αμαρτιαν εις αμαρτιαν· ²τα οποια υπαγουσι δια να καταβωσιν εις Αιγυπτον, και δεν ερωτωσι το στομα μου, δια να ενδυναμωθωσι με την δυναμιν του Φαραω και να εμπιστευθωσιν εις την σκιαν της Αιγυπτου. ³Η δε δυναμις του Φαραω θελει εισθαι αισχυνη σας και η πεποιθησις επι την σκιαν της Αιγυπτου ονειδος. ⁴Διοτι οι αρχηγοι αυτου εσταθησαν εν Τανει και οι πρεσβεις αυτου ηλθον εις Χανες. ⁵Παντες ησχυνθησαν δια λαον, οστις δεν ηδυνηθη να ωφεληση αυτους ουδε να σταθη βοηθεια η οφελος αλλα κατασχυνη και μαλιστα ονειδος. ⁶Η κατα των ζων της Μεσημβριας ορασις. Εν τη γη της θλιψεως και της στενοχωριας, οπου ευρισκονται ο δυνατος λεων και ο λεων ο γηραλεος, η εχιδνα και ο φλογερος πτερωτος οφης, εκει θελουσι φερει τα πλουτη αυτων επι ωμων οναριων και τους θησαυρους αυτων επι του κυρτωματος των καμηλων, προς λαον οστις δεν θελει ωφελησει αυτους. ⁷Διοτι οι Αιγυπτιοι εις ματην και ανωφελως θελουσι βοηθησει· οθεν εβοησα περι τουτου, Η δυναμις αυτων ειναι να καθηνηται ησυχoi. ⁸Τωρα υπαγε, γραψον τουτο εμπροσθεν αυτων επι πινακιδιου, και σημειωσον αυτο εν βιβλιω, δια να σωζηται εις τον μελλοντα καιρον εως αιωνος· ⁹οτι ουτος ειναι λαος απειθης, ψευδεις υιοι, υιοι μη θελοντες να ακουσωσι τον νομον του Κυριου· ¹⁰οιτινες λεγουσι προς τους βλεποντας, Μη βλεπετε· και προς τους προφητας, Μη προφητευετε εις ημας τα ορθα, λαλειτε προς ημας κολα-

κευτικα, προφητευετε απατηλα· ¹¹αποσυρθητε απο της οδου, εκκλινατε απο της τριβου, σηκωσατε απ' εμπροσθεν ημων τον Αγιον του Ισραηλ. ¹²Οθεν ουτω λεγει ο Αγιος του Ισραηλ· Επειδη καταφρονειτε τον λογον τουτον και ελπίζετε επι την απατην και πονηριαν και επιστηριζεσθε επι ταυτα· ¹³δια τουτο η ανομια αυτη θελει εισθαι εις εσας ως χαλασμα ετοιμοροπον, ως κοιλια εις υψηλον τοιχον, του οποιου ο συντριμμος ερχεται εξαιφνης εν μια στιγμη. ¹⁴Και θελει συντριψει αυτο ως συντριμμα αγγειου οστρακινου, κατασυντριβομενου ανηλεως, ωστε να μη ευρισκηται εν τοις θρυμμασιν αυτου οστρακον, δια να λαβη τις πυρ απο της εστιας η να λαβη υδωρ εκ του λακκου. ¹⁵Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος, ο Αγιος του Ισραηλ· Εν τη επιστροφη και αναπαυσει θελετε σωθη· εν τη ησυχια και πεποιθησει θελει εισθαι η δυναμις σας· αλλα δεν ηθελησατε· ¹⁶και ειπετε, Ουχι· αλλα θελομεν φευγει εφιπποι· δια τουτο θελετε φευγει· και, θελομεν ιππευσει επι ταχυποδας· δια τουτο οι διωκοντες σας θελουσιν εισθαι ταχυποδες. ¹⁷Θελετε φευγει χιλιοι εν τη απειλη ενος, και παντες εν τη απειλη πεντε, εωσου μεινητε ως στυλος επι κορυφης ορους και ως σημαια επι λοφου. ¹⁸Και ουτω θελει προσμεινει ο Κυριος δια να σας ελεηση, και ουτω θελει υψωθη δια να σας οικτειρηση· διοτι ο Κυριος ειναι Θεος κρισεως· μακαριοι παντες οι προσμενοντες αυτον. ¹⁹Διοτι ο λαος θελει κατοικησει εν Σιων εν Ιερουσαλημ· δεν θελεις κλαυσει πλεον· θελει βεβαιως σε ελεησει εν τη φωνη της κραυγης σου· οταν ακουση αυτην, θελει σοι αποκριθη. ²⁰Και αν ο Κυριος σας διδη αρτον θλιψεως και υδωρ στενοχωριας, οι διδασκαλοι σου ομως δεν θελουσιν αφαιρεθη πλεον, αλλ' οι οφθαλμοι σου θελουσιν βλεπει τους διδασκαλους σου· ²¹και τα ωτα σου θελουσιν ακουει λογον οπισθεν σου, λεγοντα, Αυτη ειναι η οδος, περιπατειτε εν αυτη· οταν στρεφησθε επι τα δεξια και οταν στρεφησθε επι τα αριστερα. ²²Και θελετε αποστραφη ως μεμιασμενα το επικαλυμμα των αργυρων γλυπτων σας και τον στολισμον των χρυσων χωνευτων σας· θελεις απορριψει αυτα ως ρακος ακαθαρτον· θελεις ειπει προς αυτα, Φευγετε απο εδω. ²³Τοτε θελει δωσει βροχην δια τον σπορον σου, τον οποιον ηθελες σπειρει εν τω αγρω· και αρτον του γεννηματος της γης, οστις θελει εισθαι παχυς και αφθονος· εν εκεινη τη ημερα τα κτηνη σου θελουσιν βοσκεισθαι εν ευρυχωροις νομαις. ²⁴Και οι βοες και αι νεαι ονοι, τα οποια εργαζονται την γην, θελουσιν τρωγει καθαρων αχυρον λελιχημενον δια του πτυαριου και ανεμιστηριου. ²⁵Και θελουσιν εισθαι επι παντος υψηλου ορους και επι παντος υψηλου λοφου, ποταμοι και ρευματα υδατων, εν τη ημερα της μεγαλης σφαγης, οταν οι πυργοι καταπιπτωσι. ²⁶Το δε φως της σεληνης θελει εισθαι ως το φως του ηλιου, και το φως του ηλιου θελει εισθαι επταπλασιον ως το φως επτα ημερων, εν τη ημερα καθ' ην ο Κυριος επιδενει το συντριμμα του λαου αυτου και θεραπευει την πληγην του τραυματισμου αυτων. ²⁷Ιδου, το ονομα του Κυριου ερχεται μακροθεν· φλογερος ειναι ο

θυμος αυτου και το φορτιον βαρυ· τα χειλη αυτου ειναι πληρη αγανακτησεως και η γλωσσα αυτου ως πυρ κατατρων·²⁸ και η πνοη αυτου ως ρευμα πλημμυριζον, φθανον εως μεσου του τραχηλου, δια να κοσκινη τα εθνη εν τω κοσκινω της ματαιωσεως· και θελει εισθαι εις τας σιαγονας των λαων χαλινος, οστις θελει καμει αυτους να περιπλανωνται.²⁹ Εις εσας θελει εισθαι ασμα, καθως εν τη νυκτι πανηγυριζομενης εορτης· και ευφροσυνη καρδιας, καθως οτε υπαγουσι μετα αυλων δια να ελθωσιν εις το ορος του Κυριου, προς τον Ισχυρον του Ισραηλ.³⁰ Και θελει καμει ο Κυριος να ακουσθη η δοξα της φωνης αυτου, και θελει δειξει την καταβασιν του βραχιονος αυτου μετα της αγανακτησεως του θυμου και της φλογος του κατατρωντος πυρος, των εκτιναγμων και της ανεμοζαλης και των λιθων της χαλαζης.³¹ Διοτι ο Ασσυριος δια της φωνης του Κυριου θελει καταβληθη εν ραβδω θελει κτυπηθη.³² Και οθεν διαβη η διωρισμενη ραβδος, την οποιαν ο Κυριος θελει καταφερει επ' αυτον, τυμπανα και κιθαραι θελουσιν εισθαι· και δια πολεμων τρομερων θελει πολεμησει κατ' αυτων.³³ Διοτι ο Τοφεθ ειναι προ καιρου παρεσκευασμενος· ναι, δια τον βασιλεα ητοιμασμενος· αυτος εκαμεν αυτον βαθυν και πλατων· η πυρα αυτου ειναι πυρ και ξυλα πολλα· η πνοη του Κυριου ως ρευμα θειου θελει εξαψει αυτην.

31Ουαι εις τους καταβαινοντας εις Αιγυπτον δια βοηθειαν και επιστηριζομενους επι ιππους και θαρρουντας επι αμαξας, διοτι ειναι πολυαριθμοι· και επι ιππεις, διοτι ειναι πολυ δυνατοι· και δεν αποβλεπουσιν εις τον Αγιον του Ισραηλ και τον Κυριον δεν εκζητουσι.² Πλην αυτος ειναι σοφος και θελει επιφερει κακα και δεν θελει ανακαλεσει τους λογους αυτου, αλλα θελει σηκωθη επι τους οικους των κακοποιων και επι την βοηθειαν των εργαζομενων την ανομιαν.³ Οι δε Αιγυπτιοι ειναι ανθρωποι και ουχι Θεος· και οι ιπποι αυτων σαρκες και ουχι πνευμα. Οταν ο Κυριος εκτεινη την χειρα αυτου, και ο βοηθων θελει προσκοφει και ο βοηθουμενος θελει πεσει και παντες ομου θελουσιν απολεσθη.⁴ Διοτι ουτως ελαλησε Κυριος προς εμε· Καθως ο λεων και ο σκυμος του λεοντος βρυχωμενος επι το θηραμα αυτου, αν και συνηχθη εναντιον αυτου πληθος βοσκων, δεν πτοειται εις την φωνην αυτων ουδε συστελλεται εις τον θορυβον αυτων· ουτως ο Κυριος των δυναμεων θελει καταβη δια να πολεμηση υπερ του ορους της Σιων και υπερ των λοφων αυτης.⁵ Ως πτηνα διαπετωμενα επι τους νεοσσους, ουτως ο Κυριος των δυναμεων θελει υπερασπισθη την Ιερουσαλημ, υπερασπιζομενος και ελευθερων αυτην, διαβαινων και σωζων αυτην.⁶ Επιστραφητε προς εκεινον, απο του οποιου οι υιοι του Ισραηλ ολως απεστατησαν.⁷ Διοτι εν εκεινη τη ημερα πας ανθρωπος θελει ριφει τα αργυρα αυτου ειδωλα και τα χρυσα αυτου ειδωλα, τα οποια αι χειρες σας κατεσκευασαν εις εσας αμαρτιαν.⁸ Τοτε ο Ασσυριος θελει πεσει εν μαχαιρα ουχι ανδρος· και μαχαιρα ουχι ανθρωπου θελει καταφαγει

αυτον· και θελει φευγει απο προσωπου της μαχαιρας, και οι νεοι αυτου θελουσιν εισθαι δια φορον.⁹ Και απο του φοβου θελει παραδραμει το οχυρωμα αυτου, και οι αρχηγοι αυτου θελουσι κατατρομαξει εις την σημαιαν, λεγει Κυριος, του οποιου το πυρ ειναι εν Σιων και η καμινος αυτου εν Ιερουσαλημ.

32Ιδου, βασιλευς θελει βασιλευσει εν δικαιοσυνη, και αρχοντες θελουσιν αρχει εν κρισει.² Και ο ανθρωπος θελει εισθαι ως σκεπη απο του ανεμου και ως καταφυγιον απο της τρικυμιας· ως ποταμοι υδατος εν ξηρα γη, ως σκια μεγαλου βραχου εν γη διψωση.³ Και οι οφθαλμοι των βλεποντων δεν θελουσιν εισθαι εσκοτισμενοι, και τα ωτα των ακουοντων θελουσιν εισθαι προσεκτικα.⁴ Και η καρδια των θρασεων θελει καταλαβει σοφια, και η γλωσσα των τραυλιζοντων θελει επιταχυνει να λαλη καθαρα.⁵ Ο αχρειος δεν θελει ονομαζεσθαι πλεον ελευθεριος, και ο φιλαργυρος δεν θελει λεγεσθαι μεγαλοπρεπης.⁶ Διοτι ο αχρειος θελει λαλει αχρεια, και η καρδια αυτου θελει εργαζεσθαι ανομιαν, δια να εκτελη πονηριαν και να προφερη πλανην εναντιον του Κυριου, ωστε να στερη την ψυχην του πεινωντος και να εμποδιζη την ποσιν εις τον διψωντα.⁷ Του δε φιλαργυρου τα οπλα ειναι αδικα· αυτος βουλευεται πονηριας δια να αφανιση τον πτωχον με λογους ψευδεις, ετι και οταν ο ενδεης λαλη δικαια.⁸ Αλλ' ο ελευθεριος βουλευεται ελευθερια και επι ελευθερια θελει στηριζεσθαι αυτος.⁹ Σηκωθητε, γυναικες ευποροι· ακουσατε την φωνην μου, θυγατερες αμεριμνοι· ακροασθητε τους λογους μου.¹⁰ Ημερας και ετη θελετε εισθαι τεταραγμενα, σεις αι αμεριμνοι· διοτι ο τρυγητος θελει χαθη, η συγκομιδη δεν θελει ελθει.¹¹ Τρεμετε, αι ευποροι· ταραχθητε, αι αμεριμνοι· ενδυθητε και γυμνωθητε και περιζωσατε τας οσφυας με σακκον.¹² Θελουσι κτυπησει τα στηθη δια τους ηδονικους αγρους, δια τους καρποφορους αμπελωνας.¹³ Ακανθαι και τριβολοι θελουσι βλαστησει επι την γην του λαου μου· ετι και επι πασας τας οικιας της χαρας εν τη ευφραινομενη πολει.¹⁴ Διοτι τα παλατια θελουσιν εγκαταλειφθη· το πληθος της πολεως θελει ερημωθη· τα φρουρια και οι πυργοι θελουσι κατασταθη εως αιωνος σπηλαια, τρυφη αγριων ονων, βοσκη ποιμνιων.¹⁵ Εωσου το πνευμα εξ υφους εκχυθη επ' ημας και η ερημος γεινη πεδιας καρποφορος, η δε καρποφορος πεδιας λογισθη ως δασος.¹⁶ Τοτε κρισις θελει κατασκηνωσει εν τη ερημω και δικαιοσυνη θελει κατοικησει εν τη καρποφορω πεδιαδι.¹⁷ Το δε εργον της δικαιοσυνης θελει εισθαι ειρηνη και το αποτελεσμα της δικαιοσυνης ησυχια και ασφαλεια εις τον αιωνα.¹⁸ Και ο λαος μου θελει κατοικει ειρηνικην κατοικιαν και οικηματα ασφαλη και ησυχους τοπους ευποριας,¹⁹ και θελει πιπτει χαλαζα κατασυντριβουσα το δασος, και η πολις με ολεθρον θελει ανατραπη.²⁰ Μακαριοι σεις οι σπειροντες πλησιον παντος υδατος, οι εξαποστελλοντες εκει τους ποδας του βοος και της ονου.

33 Ουαι εις σε, οστις πορθεις και δεν επορθηθης· και καταδυναστευεις και δεν κατεδυναστευθης· οταν παυσης πορθων, θελεις πορθηθη· οταν τελειωσης καταδυναστευων, θελεις καταδυναστευθη. ²Κυριε, ελεησον ημας· σε προσμενομεν· εσο βραχιων αυτων καθ' εκαστην πρωιαν και σωτηρια ημων εν καιρω θλιψεως. ³Απο της φωνης του θορυβου οι λαοι εφυγον· απο της ανυψωσης σου τα εθνη διεσκορπισθησαν. ⁴Και τα λαφυρα σας θελουσι συναχθη, καθως συναγουσιν οι βρουχοι· θελουσι πηδησει επ' αυτον, καθως η ακρις πηδα εδω και εκει. ⁵Ο Κυριος υψωθη· διοτι κατοικει εν υψηλοις· ενεπλησε την Σιων κρισεως και δικαιοσυνης. ⁶Σοφια δε και επισημη θελουσι εισθαι η στερεωσις των καιρων σου και η σωτηριος δυναμις· ο φοβος του Κυριου, αυτος ειναι ο θησαυρος αυτου. ⁷Ιδου, οι ανδρειοι αυτων θελουσι βοησει εξωθεν, και οι πρεσβεις της ειρηνης θελουσι κλαυσει πικρως. ⁸Αι οδοι ηρημωθησαν, οι οδοιποροι επαυσαν· διελυσε την συνθηκην, απεβαλε τας πολεις, δεν λογιζεται ανθρωπον. ⁹Η γη πενθει, μαραινεται· ο Λιβανος αισχυνεται, κατακοπτεται· ο Σαρων ομοιαζει ερημον· και η Βασαν και ο Καρμηλος κατετιναχθησαν. ¹⁰Τωρα θελω σηκωθη, λεγει Κυριος· τωρα θελω υψωθη, τωρα θελω μεγαλυνη. ¹¹Χνουν θελετε συλλαβει και αχυρον θελετε γεννησει· η πνοη σας ως πυρ θελει σας καταφαγει. ¹²Και οι λαοι θελουσι εισθαι ως καυσεις ασβεστου· ως ακανθαι κεκομμεναι θελουσι καυθη εν πυρι. ¹³Οι μακραν, ακουσατε τι εκαμον· και σεις οι πλησιον, γνωρισσατε την δυναμιν μου. ¹⁴Οι αμαρτωλοι εν Σιων θελουσι τρομαξει· τρομος θελει καταλαβει τους υποκριτας, ωστε θελουσι λεγει, Τις μεταξυ ημων θελει κατοικησει μετα του κατατρωγοντος πυρος; τις μεταξυ ημων θελει κατοικησει μετα των αιωνιων καυσεων; ¹⁵Ο περιπατων εν δικαιοσυνη και ο λαλων εν ευθυτητι· ο καταφρονων το κερδος των δυναστευσεων, ο σειων τας χειρας αυτου απο δωροληψιας, ο εμφραττων τα ωτα αυτου δια να μη ακουη περι αιματος, και ο κλειων τους οφθαλμους αυτου δια να μη ιδη το κακον· ¹⁶ουτος θελει κατοικησει εν τοις υψηλοις· οι τοποι της υπερασπισεως αυτου θελουσι εισθαι τα οχυρωματα των βραχων· αρτος θελει δοθη εις αυτον· το υδωρ αυτου θελει εισθαι βεβαιον· ¹⁷Οι οφθαλμοι σου θελουσιν ιδει τον βασιλεα εν τη ωραιότητι αυτου· θελουσιν ιδει την γην την μακραν. ¹⁸Η καρδια σου θελει μελετα τον παρελθοντα τρομον, φωναζουσα, Που ειναι ο γραμματευσ; που ο συζητητης; που ο λογιστης των πυργων; ¹⁹δεν θελεις ιδει λαον αγριον, λαον βαθειας φωνης, ωστε να μη διακρινης· τραυλιζουσης γλωσσης, ωστε να μη εννοης. ²⁰Αναβλεψον εις την Σιων, την πολιν των εορτων ημων· οι οφθαλμοι σου θελουσιν ιδει την Ιερουσαλημ ησυχον κατοικιαν, σκηνην ητις δεν θελει καταβιβασθη· οι πασσαλοι αυτης δεν θελουσι μετακινήθη εις τον αιωνα και ουδεν εκ των σχοινην αυτης θελει κοπη. ²¹Αλλ' εκει ο Κυριος της δοξης θελει εισθαι εις ημας τοπος πλατεων ποταμων και ρευματων· εκει δεν θελει εισελθει πλοιον δια κωπιων ουτε ναυς μεγαλοπρε-

πης θελει περασει εκειθεν. ²²Διοτι ο Κυριος ειναι ο κριτης ημων· ο Κυριος ειναι ο νομοθετης ημων· ο Κυριος ειναι ο βασιλευς ημων· αυτος θελει σωσει ημας. ²³Τα σχοινια σου εχαυνωθησαν· δεν δυνανται να στερεωσωσι το καταρτιον αυτων, δεν δυνανται να εξαπλωσωσι τα πανια· τοτε λεια μεγαλων λαφυρων θελει διαμερισθη· οι χωλοι θελουσι διαρπασει την λειαν. ²⁴Και ο κατοικος δεν θελει λεγει, Ητονησα· ο λαος ο κατοικων εν αυτη θελει λαβει αφεσιν ανομιαις.

34 Πλησιασατε, εθνη, δια να ακουσητε· και προσεξατε, λαοι· ας ακουση η γη και το πληρωμα αυτης· η οικουμενη και παντα οσα γεννωνται εν αυτη. ²Διοτι ο θυμος του Κυριου ειναι επι παντα τα εθνη, και η φλογερα οργη αυτου επι παντα τα στρατευματα αυτων· κατεστρεψεν αυτα ολοκληρως· παρεδωκεν αυτα εις σφαγγην. ³Οι δε πεφονευμενοι αυτων θελουσι ριφθη εξω, και η δυσωδια αυτων θελει αναδοθη απο των πτωματων αυτων· τα δε ορη θελουσι διαλυθη απο του αιματος αυτων. ⁴Και πασα η στρατια του ουρανου θελει λυωσει, και οι ουρανοι θελουσι περιτυλιχθη ως βιβλιον, και πασα η στρατια αυτων θελει πεσει, καθως πιπτει το φυλλον απο της αμπελου και καθως πιπτουσι τα φυλλα απο της συκης. ⁵Διοτι η μαχαιρα μου εμεθυσθη εν τω ουρανω· ιδου, επι την Ιδουμαιαν και επι τον λαον της καταστροφης μου θελει καταβη δια κρισιν. ⁶Η μαχαιρα του Κυριου ειναι πληρης αιματος· επαχυνθη με το παχος, με το αιμα των αρνιων και τραγων, με το παχος των νεφρων των κριων· διοτι ο Κυριος εχει θυσιαν εν Βοσορρα και σφαγγην μεγαλην εν τη γη της Ιδουμαιας. ⁷Και οι μονοκεροι θελουσι καταβη μετ' αυτων και οι μοσχοι μετα των ταυρων· και η γη αυτων θελει μεθυσθη απο αιματος, και το χωμα αυτων θελει παχυνθη απο παχους. ⁸Διοτι ειναι ημερα εκδικησεως του Κυριου, ενιαυτος ανταποδοσεων δια την κρισιν της Σιων. ⁹Και τα ρευματα αυτης θελουσι μεταβληθη εις πισσαν και το χωμα αυτης εις θειον, και η γη αυτης θελει κατασταθη πισσα καιομενη· ¹⁰νυκτα και ημεραν δεν θελει σβεσθη· ο καπνος αυτης θελει αναβαινει ακαταπαυστως· απο γενεας εις γενεαν θελει μενει ηρημωμενη· και δεν θελει υπαρχει ο διαβαινων δι' αυτης εις αιωνα αιωνος. ¹¹Αλλ' ο πελεκαν και ο ακανθοχοιρος θελουσι κληρονομησει αυτην· και η γλαυξ και ο κοραξ θελουσι κατοικει εν αυτη· και ο Κυριος θελει εξαπλωσει επ' αυτης, σχοινην ερημωσης και σταθμην κρημνισμού. ¹²Θελουσι καλεσει εις την βασιλειαν τους μεγασταναξ αυτης αλλ' ουδεις θελει εισθαι εκει· και παντες οι αρχοντες αυτης θελουσιν ελθει εις το μηδεν. ¹³Και ακανθαι θελουσι βλαστησει εν τοις παλατιοις αυτης, κνιδαι και βατοι εν τοις οχυρωμασιν αυτης· και θελει εισθαι κατοικια θωων, αυλη στρουθοκαμηλων. ¹⁴Και οι λυκοι θελουσι συναπαντασθαι εκει με τους αιλουρους· και ο σατυρος θελει φωναζει προς τον συντροφον αυτου· ο κοκκυξ ετι θελει αναπαυεσθαι εκει, ευρισκων εις εαυτον τοπον αναπαυσεως. ¹⁵Εκει θελει

εμφωλεύει ο νυκτοκοραξ και θελει γεννα και επωαζει και συναγει τους νεοσσους υπο την σκιαν αυτου· εκει θελουσι συναγεσθαι και οι γυπες, εκαστος μετα του συντροφου αυτου. ¹⁶Ζητησατε εν τω βιβλιω του Κυριου και αναγνωσατε· ουδεν εκ τουτων θελει λειψει, ουδεν θελει εισθαι χωρις του συντροφου αυτου· διοτι αυτο το στομα του Κυριου προσεταξε, και αυτο το πνευμα αυτου συνηγαγε ταυτα. ¹⁷Και αυτος ερριψε τον κληρον περι αυτων, και η χειρ αυτου διεμοιρασεν εις αυτα με σταθμην εκεινην την γην· θελουσι κληρονομησει αυτην εις τον αιωνα· απο γενεας εις γενεαν θελουσι κατοικει εν αυτη.

35 Η ερημος και η ανυδρος θελουσιν ευφρανθη δι' αυτα, και η ερημια θελει αγαλλιασθη και ανθησει ως ροδον. ²Θελει ανθησει εν αφθονια και αγαλλιασθη μαλιστα χαιρουσα και αλαλαζουσα· η δοξα του Λιβανου θελει δοθη εις αυτην, η τιμη του Καρμηλου και Σαρων· οι τοποι ουτοι θελουσιν ιδει την δοξαν του Κυριου και την μεγαλωσυνην του Θεου ημων. ³Ενισχυσατε τας κεχαυνωμενας χειρας· και στερεωσατε τα παραλελυμενα γονατα. ⁴Ειπατε προς τους πεφοβισμενους την καρδιαν, Ισχυσατε, μη φοβεισθε· ιδου, ο Θεος σας θελει ελθει μετ' εκδικησεως, ο Θεος μετα ανταποδοσεως· αυτος θελει ελθει και θελει σας σωσει. ⁵Τοτε οι οφθαλμοι των τυφλων θελουσιν ανοιχθη και τα ωτα των κωφων θελουσιν ακουσει. ⁶Τοτε ο χωλος θελει πηδα ως ελαφος και η γλωσσα του μογυλαλου θελει ψαλλει· διοτι εν τη ερημω θελουσιν αναβλυσει υδατα και ρευματα εν τη ερημια. ⁷Και η ξηρα γη θελει κατασταθη λιμνη και η διψωσα γη πηγαι υδατος· εν τη κατοικια των θων, οπου εκοιτοντο, θελει εισθαι χλοη μετα καλαμων και σπαρτων. ⁸Και εκει θελει εισθαι λεωφορος και οδος και θελει ονομασθη, Οδος αγια· ο ακαθαρτος δεν θελει περασει δι' αυτης αλλα θελει εισθαι δι' αυτους ο οδευων και οι μωροι δεν θελουσι πλανασθαι. ⁹Λεων δεν θελει εισθαι εκει και θηριον αρπακτικον δεν θελει αναβη εκει· δεν θελει ευρεθη εκει· αλλα οι λελυτρωμενοι θελουσι περιπατει εκει. ¹⁰Και οι λελυτρωμενοι του Κυριου θελουσιν επιστρεφει και ελθει εν αλαλαγω εις την Σιων· και ευφροσυνη αιωνιος θελει εισθαι επι της κεφαλης αυτων· αγαλλιασιν και ευφροσυνην θελουσιν απολαυσει· η λυπη δε και ο στεναγμος θελουσι φυγει.

36 Εν τω δεκατω τεταρτω ετει του βασιλεως Εζεκιου ανεβη Σενναχειρειμ ο βασιλευς της Ασσυριας επι πασας τας οχυρας πολεις του Ιουδα και εκυριευσεν αυτας. ²Και απεστειλεν ο βασιλευς της Ασσυριας τον Ραβ-σακην απο Λαχεις εις Ιερουσαλημ, προς τον βασιλεα Εζεκιαν, μετα δυναμειως μεγαλης. Και εσταθη εν τω υδραγωγω, της ανω κολυμβηθρας εν τη μεγαλη οδω του αγρου του γκαφεως. ³Τοτε εξηλθον προς αυτον Ελιακειμ, ο υιος του Χελκιου, ο οικονομος, και Σομνας ο γραμματευσ και Ιωαχ, ο υιος του Ασαφ, ο υπομνηματογραφος. ⁴Και ειπε προς αυτους ο Ραβ-σακης, Ειπατε τωρα προς

τον Εζεκιαν, Ουτω λεγει ο βασιλευς ο μεγας, ο βασιλευς της Ασσυριας· Ποιον ειναι το θαρρος, επι το οποιον θαρρεις; ⁵Λεγεις, πλην ειναι λογοι χειλεων, Εχω βουλην και δυναμιν δια πολεμον. Αλλ' επι τινα θαρρεις ωστε απεστατησας εναντιον μου; ⁶Ιδου, θαρρεις επι την ραβδον του συντετριμμενου εκεινου καλαμου, επι την Αιγυπτον· επι του οποιου εαν τις επιστηριχθη, θελει εμπηχθη εις την χειρα αυτου και τρυπησει αυτην· τοιουτους ειναι ο Φαραω ο βασιλευς της Αιγυπτου προς παντας τους θαρρουντας επ' αυτον. ⁷Αλλ' εαν ειπης προς εμε, Επι Κυριον τον Θεον ημων θαρρουμεν, δεν ειναι αυτος, του οποιου τους υψηλους τοπους και τα θυσιαστηρια αφηρησεν ο Εζεκιαν και ειπε προς τον Ιουδαν και προς την Ιερουσαλημ, Εμπροσθεν τουτου του θυσιαστηριου θελετε προσκυνησει; ⁸Τωρα λοιπον δος ενεχυρα εις τον κυριον μου τον βασιλεα της Ασσυριας, και εγω θελω σοι δωσει δισχιλιους ιππους, αν δυνασαι απο μερους σου να δωσης επιβατας επ' αυτους. ⁹Πως λοιπον θελεις τρεφει οπισω το προσωπον ενος τοπαρχου εκ των ελαχιστων δουλων του κυριου μου, και ηλπισας επι την Αιγυπτον δια αμαξας και δια ιππεις; ¹⁰Και τωρα, ανευ του Κυριου ανεβην εγω επι τον τοπον τουτον, δια να καταστρεψω αυτον; ο Κυριος ειπε προς εμε, Αναβα επι την γην ταυτην και καταστρεψον αυτην. ¹¹Τοτε ειπεν ο Ελιακειμ και ο Σομνας και ο Ιωαχ προς τον Ραβ-σακην, Λαλησον, παρακαλω, προς τους δουλους σου εις την Συριακην γλωσσαν· διοτι καταλαμβανομεν αυτην· και μη λαλει προς ημας Ιουδαιιστι εις επηκοον του λαου του επι του τειχους. ¹²Αλλ' ο Ραβ-σακης ειπε, Μηπως ο κυριος μου απεστειλεν εμε προς τον κυριον σου και προς σε, δια να λαλησω τους λογους τουτους; δεν με απεστειλε προς τους ανδρας τους καθημενους επι του τειχους δια να φαγωσι την κοπρον αυτων και να πιωσι το ουρον αυτων με σας; ¹³Τοτε ο Ραβ-σακης εσταθη και εφωνησεν Ιουδαιιστι μετα φωνης μεγαλης και ειπεν, Ακουσατε τους λογους του βασιλεως του μεγαλου, του βασιλεως της Ασσυριας· ¹⁴ουτω λεγει ο βασιλευς· Μη σας απατα ο Εζεκιαν· διοτι δεν θελει δυνηθη να σας λυτρωση. ¹⁵Και μη σας καμνη ο Εζεκιαν να θαρρητε επι τον Κυριον, λεγων, Ο Κυριος βεβαιως θελει μας λυτρωσει· η πολις αυτη δεν θελει παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Ασσυριας. ¹⁶Μη ακουετε του Εζεκιου· διοτι ουτω λεγει ο βασιλευς της Ασσυριας· Καμετε συμβιβασμον μετ' εμου και εξελθετε προς εμε· και φαγετε εκαστος απο της αμπελου αυτου και εκαστος απο της συκης αυτου και πιετε εκαστος απο των υδατων της δεξαμενης αυτου· ¹⁷εωσου ελθω και σας λαβω εις γην ομοιαν με την γην σας, γην σιτου και οινου, γην αρτου και αμπελωνων. ¹⁸Μη σας απατα ο Εζεκιαν, λεγων, Ο Κυριος θελει μας λυτρωσει. Ελυτρωσε τις εκ των θεων των εθνων την γην αυτου εκ της χειρος του βασιλεως της Ασσυριας; ¹⁹Που οι θεοι της Αιμαθ και Αρφαδ; που οι θεοι της Σεφαρουιμ; μηπως ελυτρωσαν εκ της χειρος μου την Σαμαρειαν; ²⁰Τινες μεταξυ παντων των θεων των τοπων τουτων ελυτρωσαν

την γην αυτων εκ της χειρος μου, ωστε και ο Κυριος να λυτρωση την Ιερουσαλημ εκ της χειρος μου; ²¹Εκεινοι δε εσιωπων και δεν απεκριθησαν λογον προς αυτον· διοτι ο βασιλευς ειχε προσταξει, λεγων, Μη αποκριθητε προς αυτον. ²²Τοτε Ελιακειμ ο υιος του Χελκιου, ο οικονομος, και Σομνας ο γραμματευσ, και Ιωαχ ο υιος του Ασ αφ, ο υπομνηματογραφος, ηλθον προς τον Εζεκιαν με διεσχισμενα ιματια και απηγγειλαν προς αυτον τους λογους του Ραβ-σακη.

37Και οτε ηκουσεν ο βασιλευς Εζεκιας, διεσχισε τα ιματια αυτου και εσκεπασθη με σακκον και εισηλθεν εις τον οικον του Κυριου. ²Και απεστειλεν Ελιακειμ τον οικονομον και Σομναν τον γραμματεα και τους πρεσβυτερους των ιερεων εσκεπασμενους με σακκουσ, προς τον προφητην Ησαιαν, τον υιον του Αμωσ· ³και ειπον προς αυτον, Ουτω λεγει ο Εζεκιας· Ημερα θλιψεως και ονειδισμου και βλασφημιας, η ημερα αυτη· διοτι τα τεκνα ηλθον εις την ακμην της γεννας, πλην δυναμις δεν ειναι εις την τικτουςαν· ⁴ειθε να ηκουσε Κυριος ο Θεος σου τους λογους του Ραβ-σακη, τον οποιον ο βασιλευς της Ασσυριας ο κυριος αυτου απεστειλε δια να ονειδιση τον ζωντα Θεον, και να υβριση δια των λογων, τους οποιους ηκουσε Κυριος ο Θεος σου· δια τουτο υψωσον δεησιν υπερ του υπολοιπου του σωζομενου. ⁵Και ηλθον προς τον Ησαιαν οι δουλοι του βασιλεως Εζεκιου. ⁶Και ειπε προς αυτους ο Ησαιας, Ουτω θελετε ειπει προς τον κυριον σας· Ουτω λεγει Κυριος· Μη φοβου απο των λογων, τους οποιους ηκουσας, δια των οποιων οι δουλοι του βασιλεως της Ασσυριας με ωνειδισαν· ⁷ιδου, εγω θελω βαλει εις αυτον τοιουτον πνευμα, ωστε ακουσας θορυβον θελει επιστρεφει εις την γην αυτου· και θελω καμει αυτον να πεση δια μαχαιρας εν τη γη αυτου. ⁸Ο Ραβ-σακης λοιπον επεστρεψε και ευρηκε τον βασιλεα της Ασσυριας πολεμουντα εναντιον της Λιβνα· διοτι ηκουσεν οτι εφυγεν απο Λαχεις. ⁹Και ο βασιλευς ηκουσε να λεγωσι περι Θιρακα του βασιλεως της Αιθιοπιας, Εξηλθε να σε πολεμηση. Και οτε ηκουσε τουτο, απεστειλε πρεσβεις προς τον Εζεκιαν, λεγων, ¹⁰Ουτω θελετε ειπει προς Εζεκιαν, τον βασιλεα του Ιουδα, λεγοντες, Ο Θεος σου, επι τον οποιον θαρρεις, ας μη σε απατα, λεγων, Η Ιερουσαλημ δεν θελει παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Ασσυριας. ¹¹Ιδου, συ ηκουσας τι εκαμον οι βασιλεις της Ασσυριας εις παντας τους τοπους, καταστρεφοντες αυτους· και συ θελεις λυτρωθη; ¹²Μηπως οι θεοι των εθνων ελυτρωσαν εκεινους, τους οποιους οι πατερες μου κατεστρεψαν, την Γωζαν και την Χαρραν και Ρεσεφ και τους υιους του Εδεν, τους εν Τελασσαρ; ¹³Που ο βασιλευς της Αιμαθ και ο βασιλευς της Αρφαδ και ο βασιλευς της πολεως Σεφαρουιμ, Ενα και Αυα; ¹⁴Και λαβων ο Εζεκιας την επιστολην εκ της χειρος των πρεσβειων ανεγνωσεν αυτην· και ανεβη ο Εζεκιας εις τον οικον του Κυριου και εξετυλιξεν αυτην ενωπιον του Κυριου. ¹⁵Και προσυχηθη εις τον Κυριον ο Εζεκιας λεγων, ¹⁶Κυριε των

δυναμεων, Θεε του Ισραηλ, ο καθημενος επι των χερουβειμ, συ αυτος εισαι ο Θεος, ο μονος, παντων των βασιλειων της γης· συ εκαμες τον ουρανον και την γην. ¹⁷Κλινον, Κυριε, το ους σου και ακουσον· ανοιξον, Κυριε, τους οφθαλμους σου και ιδε· και ακουσον παντας τους λογους του Σενναχειρειμ, οστις απεστειλε τουτον δια να ονειδιση τον ζωντα Θεον. ¹⁸Αληθως, Κυριε, οι βασιλεις της Ασσυριας ηρημωσαν παντα τα εθνη και τους τοπους αυτων, ¹⁹και ερριψαν εις το πυρ τους θεους αυτων· διοτι δεν ησαν θεοι, αλλ' εργον χειρων ανθρωπων, ξυλα και λιθοι· δια τουτο κατεστρεψαν αυτους. ²⁰Τωρα λοιπον, Κυριε Θεε ημων, σωσον ημας εκ της χειρος αυτου· δια να γνωρισωσι παντα τα βασιλεια της γης, οτι συ εισαι ο Κυριος, ο μονος. ²¹Τοτε απεστειλεν Ησαιας ο υιος του Αμωσ προς Εζεκιαν, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ηκουσα οσα προσηυχηθης εις εμε κατα του Σενναχειρειμ, βασιλεως της Ασσυριας. ²²Ουτος ειναι ο λογος, τον οποιον ο Κυριος ελαλησε περι αυτου· Σε κατεφρονησε, σε ενεπαιξεν η παρθενος, θυγατηρ της Σιων· οπισω σου εσεισε κεφαλην η θυγατηρ της Ιερουσαλημ. ²³Τινα ωνειδισας και εβλασφημησας; και κατατινος υψωσας φωνην και εσηκωσας υψηλα τους οφθαλμους σου; κατα του Αγιου του Ισραηλ. ²⁴Τον Κυριον ωνειδισας δια των δουλων σου και ειπας, Με το πληθος των αμαξων μου ανεβην εγω εις το υψος των ορειων, εις τα πλευρα του Λιβανου· και θελω κοιφει τας υψηλας κεδρους αυτου, τας εκλεκτας ελατους αυτου· και θελω εισελθει εις το υψος των ακρων αυτου, εις το δασος του Καρμηλου αυτου· ²⁵εγω ανεσκαψα και επιον υδατα· και με το ιχνος των ποδων μου εξηρανα παντας τους ποταμους των πολιορκουμενων. ²⁶Μη δεν ηκουσας οτι εγω εκαμον τουτο παλαιοθεν και απο ημερων αρχαιων εβουλευθην αυτο; τωρα δε εξετελεσα τουτο, ωστε να ησαι δια να καταστρεφης πολεις ωχυρωμενας εις ερειπιων σωρους· ²⁷δια τουτο οι κατοικοι αυτων ησαν μικρας δυναμεως, ετρομαξαν και κατησχυνθησαν· ησαν ως ο χορτος του αγρου και ως η χλοη, ως ο χορτος των δωματων και ως ο σιτος ο καιομενος πριν καλαμωση. ²⁸Πλην εγω εξευρω την κατοικιαν σου και την εξοδον σου και την εισοδον σου και την κατ' εμου λυσσαν σου. ²⁹Επειδη η κατ' εμου λυσσα σου και η αλαζονεια σου ανεβησαν εις τα ωτα μου, δια τουτο θελω βαλει τον κρικον μου εις τους μυκτηρας σου και τον χαλινον μου εις τα χειλη σου, και θελω σε επιστρεφει δια της οδου δι' ης ηλθες. ³⁰Και τουτο θελει εισθαι εις σε το σημειον· το ετος τουτο θελετε φαγει ο, τι ειναι αυτοφυες· και το δευτερον ετος, ο, τι εκφυεται απο του αυτου· το δε τριτον ετος, σπειρατε και θερισατε και φυτευσατε αμπελωνας και φαγετε τον καρπον αυτων. ³¹Και το υπολοιπον εκ του οικου Ιουδα, το διασωθεν, θελει ριζωσει παλιν υποκατωθεν και θελει δωσει επανω καρπους. ³²Διοτι εξ Ιερουσαλημ θελει εξελθει το υπολοιπον και εκ του ορους Σιων το διασωθεν· ο ζηλος του Κυριου των δυναμεων θελει εκτελεσει τουτο. ³³Οθεν ουτω λεγει Κυριος περι του βασιλεως της Ασσυ-

ριας· δεν θελει εισελθει εις την πολιν ταυτην, ουδε θελει τοξευσει εκει βελος, ουδε θελει προβαλει κατ' αυτης ασπιδας, ουδε θελει υψωσει εναντιον αυτης προχωμα·³⁴ δια της οδου δι' ης ηλθε, δι' αυτης θελει επιστρεψει και εις την πολιν ταυτην δεν θελει εισελθει, λεγει ο Κυριος·³⁵ διοτι θελω υπερασπισθη την πολιν ταυτην, ωστε να σωσω αυτην, ενεκεν εμου και ενεκεν του δουλου μου Δαβιδ·³⁶ Τοτε εξηλθεν ο αγγελος του Κυριου και επαταξεν εν τω στρατοπεδω των Ασσυριων εκατον ογδοηκοντα πεντε χιλιαδας· και οτε εξηγερθησαν το πρωι, ιδου, ησαν παντες σωματα νεκρα·³⁷ Και εσηκωθη και εφυγε και επεστρεψε Σενναχειριμ ο βασιλευς της Ασσυριας και κατωκησεν εν Νινευη·³⁸ Και ενω προσεकुνει εν τω οικω Νισρωκ του θεου αυτου, Αδραμμελεχ και Σαρassar οι υιοι αυτου επαταξαν αυτον εν μαχαιρα, αυτοι δε εφυγον εις γην Αρμενιαις· εβασιλευσε δε αντ' αυτου Εσαραδδων ο υιος αυτου.

38 Κατ' εκεινας ημερας ηρωστησεν ο Εζεκιας εις θανατον· και ηλθε προς αυτον Ησαιας ο προφητης ο υιος του Αμωσ και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Διαταξον περι του οικου σου· επειδη αποθνησκεις και δεν θελεις ζησει·² Τοτε εστρεψεν ο Εζεκιας το προσωπον αυτου προς τον τοιχον και προσηχηθη εις τον Κυριον,³ και ειπε, Δεομαι, Κυριε, ενθυμηθητι τωρα πως περιεπατησα ενωπιον σου εν αληθεια και εν καρδια τελεια και επραξα το αρεστον ενωπιον σου. Και εκλαυσεν ο Εζεκιας κλαυθμον μεγαν·⁴ Τοτε εγεινε λογος Κυριου προς τον Ησαιαν λεγων,⁵ Υπαγε και ειπε προς τον Εζεκιαν, Ουτω λεγει Κυριος ο θεος του Δαβιδ του πατρος σου· Ηκουσα την προσευχην σου, ειδον τα δακρυα σου· ιδου, θελω προσθεσει εις τας ημερας σου δεκαπεντε ετη·⁶ και θελω ελευθερωσει σε και την πολιν ταυτην εκ της χειρος του βασιλεως της Ασσυριας και θελω υπερασπισθη την πολιν ταυτην·⁷ και τουτο θελει εισθαι εις σε το σημειον παρα Κυριου οτι θελει καμει ο Κυριος το πραγμα τουτο, το οποιον ελαλησεν·⁸ ιδου, θελω στρεψει οπισω δεκα βαθμους την σκιαν των βαθμων, τους οποιους κατεβη εις το ηλιακον ωρολογιον του Αχαζ· Και εστραφη ο ηλιος δεκα βαθμους, δια των οποιων ειχε καταβη·⁹ Ταυτα ειναι τα γραφεντα υπο Εζεκιου βασιλεως του Ιουδα, οτε ηρωστησε και ανελαβεν εκ της αρρωστιας αυτου·¹⁰ Εγω ειπα, Εν τη μεσημβρια των ημερων μου θελω υπαγει εις τας πυλας του ταφου· εστερηθη το υπολοιπον των ετων μου·¹¹ Ειπα, δεν θελω ιδει πλεον τον Κυριον, τον Κυριον, εν γη ζωντων· δεν θελω ιδει πλεον ανθρωπον μετα των κατοικων του κοσμου·¹² Η ζωη μου εφυγε και μετετοπισθη απ' εμου ως ποιμενος σκηνη· εκοπη η ζωη μου ως υπο υφαντου· απο του στημονιου θελει με κοψει· απο πρωιας εως εσπερας θελεις με τελειωσει·¹³ Εστοχαζομην εως πρωιας, ως λεων θελει συντριψει παντα τα οστα μου· απο πρωιας εως εσπερας θελεις με τελειωσει·¹⁴ Ως γερανος, ως χελιδων, ουτω εφελλιζον· ωδυρομην ως τρυγων· οι οφθαλμοι

μου απεκαμον ατενιζοντες εις τα ανω· Καταθλιβομαι, Κυριε· ανακουφισον με·¹⁵ Τι να ειπω; αυτος και ειπε προς εμε και εξετελεσε· θελω διαγει παντα τα ετη μου εν τη πικρια της ψυχης μου·¹⁶ Εν τουτοις, Κυριε, ζωσιν οι ανθρωποι, και εν πασι τουτοις υπαρχει ζωη του πνευματος μου· συ βεβαιωσ με θεραπευεις και με αναζωοποιεις·¹⁷ Ιδου, αντι ειρηνης επηλθεν επ' εμε μεγαλη πικρια· αλλα συ, δι' αγαπην της ψυχης μου, ελυτρωσας αυτην απο του λακκου της φθορας· διοτι ερριψας οπισω των νωτων σου πασας τας αμαρτιας μου·¹⁸ Διοτι ο ταφος δεν θελει σε υμνησει· ο θανατος δεν θελει σε δοξολογησει· οι καταβαινοντες εις τον λακκον δεν θελουσιν ελπίζει επι την αληθειαν σου·¹⁹ Ο ζων, ο ζων, αυτος θελει σε υμνει, καθως εγω ταυτην την ημεραν· ο πατηρ θελει εις τα τεκνα γνωστοποιησει την αληθειαν σου·²⁰ Ο Κυριος ηλθε να με σωση· δια τουτο θελομεν φαλλει το ασμα μου επι εντεταμενων οργανων πασας τας ημερας της ζωης ημων εν τω οικω του Κυριου·²¹ Διοτι ο Ησαιας ειχεν ειπει, Ας λαβωσι παλαθην συκων και ας βαλωσιν αυτην ως εμπλαστρον επι το ελκος και θελει ιατρευθη·²² Και ο Εζεκιας ειχεν ειπει, Τι ειναι το σημειον οτι εγω θελω αναβη εις τον οικον του Κυριου;

39 Κατ' εκεινον τον καιρον Μερωδαχ-βαλαδαν, ο υιος του Βαλαδαν, βασιλευς της Βαβυλωνος, εστειλεν επιστολας και δωρα προς τον Εζεκιαν, ακουσας οτι ηρωστησε και ανελαβε·² Και εχαρη δι' αυτα ο Εζεκιας και εδειξεν εις αυτους τον οικον των πολυτιμων πραγματος αυτου, τον αργυρον και τον χρυσον και τα αρωματα και τα πολυτιμα μυρα και πασαν την οπλοθηκην αυτου και παν ο, τι ευρισκετο εν τοις θησαυροις αυτου· δεν ητο ουδεν εν τω οικω αυτου ουδε υπο πασαν την εξουσιαν αυτου, το οποιον ο Εζεκιας δεν εδειξεν εις αυτους·³ Τοτε ηλθεν Ησαιας ο προφητης προς τον βασιλεα Εζεκιαν και ειπε προς αυτον, Τι λεγουσιν ουτοι οι ανθρωποι και ποθεν ηλθον προς σε; Και ο Εζεκιας ειπεν, Απο γης μακρας ερχονται προς εμε, απο Βαβυλωνος·⁴ Ο δε ειπε, Τι ειδον εν τω οικω σου; Και απεκριθη ο Εζεκιας, Ειδον παν ο, τι ειναι εν τω οικω μου· δεν ειναι ουδεν εν τοις θησαυροις μου, το οποιον δεν εδειξα εις αυτους·⁵ Τοτε ειπεν ο Ησαιας προς τον Εζεκιαν, Ακουσον τον λογον του Κυριου των δυναμεων·⁶ Ιδου, ερχονται ημεραι, καθ' ας παν ο, τι ειναι εν τω οικω σου και ο, τι οι πατερες σου εναπεταμειυσαν μεχρι της ημερας ταυτης, θελει μετακομισθη εις την Βαβυλωνα· δεν θελει μινει ουδεν, λεγει Κυριος·⁷ και εκ των υιων σου, οιτινες θελουσιν εξελθει απο σου, τους οποιους θελεις γεννησει, θελουσι λαβει· και θελουσι γεινει ευνουχοι εν τω παλατιω του βασιλεως της Βαβυλωνος·⁸ Τοτε ειπεν ο Εζεκιας προς τον Ησαιαν, Καλος ο λογος του Κυριου, τον οποιον ελαλησας· Ειπεν ετι, Διοτι θελει εισθαι ειρηνη και ασφαλεια εν ταις ημεραις μου.

40 Παρηγορειτε, παρηγορειτε τον λαον μου, λεγει ο

Θεος σας. ²Λαλήσατε παρηγορητικά προς την Ιερουσαλήμ, και φωνήσατε προς αυτήν, ότι ο καιρός της ταπεινώσεως αυτής επλήρωθη, ότι η ανομία αυτής συνεχωρήθη· διότι ελάβεν εκ της χειρός Κυρίου διπλάσιον διαπάσας τας αμαρτίας αυτής. ³Φωνή βωωντος εν τη ερημω, Ετοιμασατε την οδον του Κυρίου. ευθείας καμείτε εν τη ερημω τας τριβους του Θεου ημων. ⁴Πασα φαραγξ θέλει υψωθεί και παν ορος και βουνος θέλει ταπεινωθή και τα σκολια θέλουσι γείνει ευθεα· και οι τραχείς τοποι ομαλοί. ⁵και η δοξα του Κυρίου θέλει φανερωθή και πασα σαρκί ομου θέλει ιδεί· διότι το στομα του Κυρίου ελάλησε. ⁶Φωνή λεγουσα, Φωνήσον· και ειπε, Τι να φωνήσω; πασα σαρκί είναι χορτος και πασα η δοξα αυτής ως ανθος του αγρου. ⁷Ο χορτος εξήρανθη, το ανθος εμαρανθή· διότι πνευμα Κυρίου επνευσεν επ' αυτο· χορτος τη αλήθεια είναι ο λαός. ⁸Ο χορτος εξήρανθη, το ανθος εμαρανθή· ο λογος όμως του Θεου ημων μένει εις τον αιωνα. ⁹Συ, ο φερων εις την Σιών αγαθας αγγελιας, αναβα εις το ορος το υψηλόν· συ, ο φερων αγαθας αγγελιας εις την Ιερουσαλήμ, υψώσον ισχυρώς την φωνήν σου· υψώσον· μη φοβού· ειπε προς τας πόλεις του Ιουδα, Ιδού, ο Θεος υμών. ¹⁰Ιδού, Κυριος ο Θεος θέλει ελθεί μετα δυναμείως και ο βραχιών αυτού θέλει εξουσιαζει δι' αυτόν· ιδού, ο μισθος αυτού είναι μετ' αυτού και η αμοιβή αυτού ενωπίον αυτού. ¹¹Θέλει βοσκήσει το ποιμνιον αυτού ως ποιμην· θέλει συναξει τα αρνία δια του βραχιονος αυτού και βαστασει εν τω κολπω αυτού· και θέλει οδηγει τα θηλαζοντα. ¹²Τις εμετρησε τα υδατα εν τω κοιλωματι της χειρος αυτού και εσταθμισε τους ουρανους με την σπιθαμήν και συμπεριελαβεν εν μετρω το χωμα της γης και εξυγισε τα ορη δια στατήρος και τους λοφους δια πλαστιγγος; ¹³Τις εσταθμισε το πνευμα του Κυρίου η εγεινε συμβουλος αυτού και, εδιδάξεν αυτόν; ¹⁴Μετα τινος συνεβουλεύθη, και τις εσυνετίσεν αυτόν και εδιδάξεν αυτόν την οδον της κρίσεως και παρεδωκεν εις αυτόν επιστήμην και εδείξεν εις αυτόν την οδον της συνέσεως; ¹⁵Ιδού, τα εθνη είναι ως σανίς απο καδου και λογιζονται ως η λεπτή σκονή της πλαστιγγος· ιδού, η μετατοπιζει τας νήσους ως σκονήν. ¹⁶Και ο Λιβανος δεν είναι ικανός εις καυσιν ουδε τα ζώα αυτού ικανα εις ολοκαυτώμα. ¹⁷Πάντα τα εθνη ενωπίον αυτού είναι ως μηδεν· λογιζονται παρ' αυτω ολιγώτερον παρα το μηδεν και την ματαιότητα. ¹⁸Με τινα λοιπον θέλετε εξομοιωσει τον Θεον; η τι ομοίωμα θέλετε προσαρμόσει εις αυτόν; ¹⁹Ο τεχνίτης χωνευει εικόνα γλυπτήν, και ο χρυσοχοός εκτείνει χρυσόν επ' αυτήν και χύνει αργυρας αλυσεις. ²⁰Ο πτωχός καμνων προσφοραν εκλεγει ξύλον ασηπτον· και ζητει εις εαυτον επιδεξιόν τεχνίτην, δια να κατασκευαση εικόνα γλυπτήν μη σαλευομένην. ²¹Δεν εγνωρισάτε; δεν ηκούσατε; δεν ανηγγέλθη προς εσας εξ αρχής; δεν ενοήσατε απο καταβολής της γης; ²²Αυτός είναι ο καθημένος επι τον γυρον της γης και οι κατοικοί αυτής είναι ως ακριδες· ο εκτεινων τους ουρανους ως παραπετάσμα και εξαπλωνων αυτούς ως

σκήνην προς κατοικήσιν· ²³ο φερων τους ηγεμονας εις το μηδεν και καθιστων ως ματαιότητα τους κριτας της γης. ²⁴Αλλ' ουδε θέλουσι φυτευθή· αλλ' ουδε θέλουσι σπαρθή· αλλ' ουδε θέλει ριζώθη εν τη γη το στελεχος αυτων· μονον να πνευση επ' αυτούς, θέλουσι παραυτα ξηρανθή και ο ανεμοστροβίλος θέλει αναρπάσει αυτούς ως αχυρον. ²⁵Με τινα λοιπον θέλετε με εξομοιωσει και θελω εξισώθη; λέγει ο Άγιος. ²⁶Σηκώσατε υψηλά τους οφθαλμούς σας και ιδετε, τις εποίησε ταυτα; Ο εξαγων το στρατευμα αυτων κατα αριθμόν· ο ονομαστι καλων ταυτα πάντα εν τη μεγαλειότητι της δυναμείως αυτού, διότι είναι ισχυρός εις εξουσίαν· δεν λειπει ουδεν. ²⁷Δια τι λέγεις, Ιακώβ, και λάλεις, Ισραήλ, Η οδος μου είναι κεκρυμμένη απο του Κυρίου και η κρίσις μου παραμελείται υπο του Θεου μου; ²⁸Δεν εγνωρισάς; δεν ηκούσας, ότι ο αιώνιος Θεός, ο Κυριός, ο Ποιητής των ακρων της γης, δεν ατονει και δεν αποκαμνει; δεν εξιχνιάζεται η φρονήσις αυτού. ²⁹Διδει ισχύν εις τους ηττημένους και αυξάνει την δυναμίν εις τους αδυνατους. ³⁰Και οι νεοί θέλουσιν ατονήσει και αποκαμει, και οι εκλεκτοί νεοί θέλουσιν αδυνατήσει πανταπάσιν· ³¹αλλ' οι προσμενοντες τον Κυριον θέλουσιν ανανεώσει την δυναμίν αυτων· θέλουσιν αναβη με πτερυγας ως αετοί· θέλουσι τρέξει και δεν θέλουσιν αποκαμει· θέλουσι περιπατήσει και δεν θέλουσιν ατονήσει.

41 Σιωπάτε ενωπίον μου, νησοί· οι λαοί ας ανανεώσωσι δυναμίν· και ας πλησιασώσι και τότε ας λαλήσωσιν· ας προσελθώμεν ομου εις κρίσιν. ²Τις ηγείρε τον δικαίον απο της ανατολής, προσεκάλεσεν αυτόν κατα ποδας αυτού, παρεδωκεν εις αυτόν τα εθνη και κατεστήσεν αυτόν κυριόν επι τους βασιλείς; τις παρεδωκεν αυτούς εις την μαχαιράν αυτού ως χωμα, και εις το τόξον αυτού ως αχυρον ωθούμενον απο ανέμου; ³Κατεδιώξεν αυτούς και διήλθεν ασφαλώς δια της οδου, την οποίαν δεν είχε περιπατήσει με τους ποδας αυτού. ⁴Τις ενηργήσε και εκαμε τουτο, καλών τας γενεας απ' αρχής; Εγώ ο Κυριός, ο πρώτος και ο μετα των εσχάτων· εγώ αυτός. ⁵Αι νησοί ειδόν και εφοβήθησαν· τα περάτα της γης ετρομάξαν, επλησίασαν και ήλθον. ⁶Εβοήθησαν εκαστός τον πλησίον αυτού· και ειπε προς τον αδελφόν αυτού, Ισχυε. ⁷Και ο ξυλοουργός ενίσχυε τον χρυσοχοόν και ο λεπτυνών με την σφυραν, τον σφυροκοπούντα επι τον ακμόνα, λέγων, Καλόν είναι δια την συγκόλλησιν· και στερεώνει αυτο με καρφία, δια να μη κινήται. ⁸Αλλα συ, Ισραήλ, δουλε μου, Ιακώβ, εκλεκτη μου, το σπερμα Αβραάμ του αγαπητού μου, ⁹συ, τον οποίον ελάβον εκ των ακρων της γης και σε εκάλεσα εκ των εσχάτων αυτής και σοι ειπα, Συ εισαι ο δούλος μου· εγώ σε εξελέξα και δεν θέλω σε απορριψει· ¹⁰μη φοβού· διότι εγώ ειμαι μετα σου· μη τρομάζε· διότι εγώ ειμαι ο Θεός σου· σε ενίσχυσα· μαλιστα σε εβοήθησα· μαλιστα σε υπερήσπισθην δια της δεξιάς της δικαιοσύνης μου. ¹¹Ιδού, πάντες οι ωργισμένοι κατα σου θέλουσι καταισχυνθή και εντραπή

θελουσιν εισθαι ως μηδεν· και οι αντιδικοι σου θελουσιν αφανισθη. ¹²Θελεις ζητησει αυτους και δεν θελεις ευρει αυτους, τους εναντιουμενους εις σε· οι πολεμουντες κατα σου θελουσι γεινει μηδεν και ως εξουθενημα. ¹³Διοτι εγω Κυριος ο Θεος σου ειμαι ο κρατων την δεξιαν σου, λεγων προς σε, Μη φοβου· εγω θελω σε βοηθησει. ¹⁴Μη φοβου, σκωληξ Ιακωβ, θνητοι του Ισραηλ· εγω θελω σε βοηθει, λεγει ο Κυριος· και λυτρωτης σου ειναι ο Αγιος του Ισραηλ. ¹⁵Ιδου, εγω θελω σε καμει νεον κοπτερον αλωνιστηριον οργανον οδοντωτον· θελεις αλωνισει τα ορη και λεπτυνει αυτα, και θελεις καμει τους λοφους ως λεπτον αχυρον. ¹⁶Θελεις ανεμισει αυτα και ο ανεμος θελει σηκωσει αυτα και ο ανεμοστροβιλος θελει διασκορπισει αυτα· συ δε θελεις ευφρανθη εις τον Κυριον και θελεις δοξασθη εν τω Αγιω του Ισραηλ. ¹⁷Οταν οι πτωχοι και ενδεις ζητησωσιν υδωρ και δεν υπαρχη, η γλωσσα δε αυτων ξηραινεται υπο διψης, εγω ο Κυριος θελω εισακουσει αυτους, ο Θεος του Ισραηλ δεν θελω εγκαταλειψει αυτους. ¹⁸Θελω ανοιξει ποταμους εν υψηλοις τοποις και πηγας εν μεσω των κοιλαδων· θελω καμει την ερημον λιμνας υδατων και την ξηραν γην πηγας υδατων. ¹⁹Εν τη ερημω θελω εμφυτευσει την κεδρον, το δενδρον της σιττης και τον μυρτον και την ελαιαν· εν τη ακατοικητω γη θελω βαλει την ελατον, την πευκην και τον πυξον ομου. ²⁰Δια να ιδωσι και να γνωρισωσι και να στοχασθωσι και να εννοησωσιν ομου, οτι η χειρ του Κυριου εκαμε τουτο και ο Αγιος του Ισραηλ εδημιουργησεν αυτο. ²¹Παραστησατε την δικην σας, λεγει Κυριος· προφερετε τα ισχυρα σας επιχειρηματα, λεγει ο βασιλευς του Ιακωβ. ²²Ας πλησιασωσι και ας δειξωσιν εις ημας τι θελει συμβη· ας αναγγειλωσι τα προτερα, τι ησαν, δια να στοχασθωμεν αυτα και να γνωρισωμεν τα εσχατα αυτων· η ας αναγγειλωσι προς ημας τα μελλοντα. ²³Αναγγειλατε τα συμβησομενα εις το μετεπειτα, δια να γνωρισωμεν οτι εισθε θεοι· καμετε ετι καλον η καμετε κακον, δια να θαυμασωμεν και να ιδωμεν ομου. ²⁴Ιδου, σεις εισθε ολιγωτερον παρα το μηδεν, και το εργον σας χειροτερον παρα το μηδεν· οστις σας εκλεγει, ειναι βδελυγμα. ²⁵Ηγειρα ενα εκ βορρα και θελει ελθει· απ' ανατολων ηλιου θελει επικαλεισθαι το ονομα μου· και θελει πατησει επι τους ηγεμονας ως επι πηλον και ως ο κεραμευς καταπατει τον αργιλον. ²⁶Τις ανηγγειλε ταυτα απ' αρχης, δια να γνωρισωμεν; και προ του καιρου, δια να ειπωμεν, αυτος ειναι ο δικαιος; Αλλ' ουδεις ο αναγγελλων· αλλ' ουδεις ο διακηρυττων· αλλ' ουδεις ο ακουων τους λογους σας. ²⁷Εγω ο πρωτος θελω ειπει προς την Σιων, Ιδου, ιδου, ταυτα· και θελω δωσει εις την Ιερουσαλημ τον ευαγγελιζομενον. ²⁸Διοτι εθεωρησα και δεν ητο ουδεις, ναι, μεταξυ αυτων, αλλα δεν υπηρχε συμβουλος δυναμενος να αποκριθη λογον, οτε ηρωτησα αυτους. ²⁹Ιδου, παντες ειναι ματαιοτης, τα εργα αυτων μηδεν· τα χωνευτα αυτων ανεμος και ματαιοτης.

κτος μου, εις τον οποιον η ψυχη μου ευηρεστηθη· εθεσα το πνευμα μου επ' αυτον· θελει εξαγγειλει κρισιν εις τα εθνη. ²Δεν θελει φωναξει ουδε θελει ανακραξει ουδε θελει καμει την φωνην αυτου να ακουσθη εν ταις οδοις. ³Καλαμον συντεθλασμενον δεν θελει συντριψει και λιναριον καπνιζον δεν θελει σβυσει· θελει εκφερει κρισιν εν αληθεια. ⁴Δεν θελει εκλιπει ουδε θελει μικροψυχησει, εωσου βαλη κρισιν εν τη γη· και αι νησοι θελουσι προσμενει τον νομον αυτου. ⁵Ουτω λεγει ο Θεος ο Κυριος, ο ποιησας τους ουρανοους και εκτεινας αυτους· ο στερεωσας την γην και τα γεννωμενα εξ αυτης· ο διδους πνοην εις τον λαον τον επ' αυτης και πνευμα εις τους περιπατουντας επ' αυτης. ⁶Εγω ο Κυριος σε εκαλεσα εν δικαιοσυνη, και θελω κρατει την χειρα σου και θελω σε φυλαττει και θελω σε καταστησει διαθηκην του λαου, φως των εθνων. ⁷Δια να ανοιξης τους οφθαλμους των τυφλων, να εκβαλης τους δεσμιους εκ των δεσμων, τους καθημενους εν σκοτει εκ του οικου της φυλακης. ⁸Εγω ειμαι ο Κυριος· τουτο ειναι το ονομα μου· και δεν θελω δωσει την δοξαν μου εις αλλον ουδε την αινεσιν μου εις τα γλυπτα. ⁹Ιδου, ηλθον τα απ' αρχης· και εγω αναγγελλω νεα πραγματα· πριν εκφυωσι, λαλω περι αυτων εις εσας. ¹⁰Ψαλλετε εις τον Κυριον ασμα νεον, την δοξαν αυτου εκ των ακρων της γης, σεις οι καταβαινοντες εις την θαλασσαν και παντα τα εν αυτη· αι νησοι και οι κατοικουντες αυτας. ¹¹Η ερημος και αι πολεις αυτης ας υψωσωσι φωνην, αι κωμαι τας οποιας κατοικει ο Κηδαρ· ας ψαλλωσιν οι κατοικοι της Σελα, ας αλαλαζωσιν εκ των κορυφων των ορεων. ¹²Ας δωσωσι δοξαν εις τον Κυριον και ας αναγγειλωσι την αινεσιν αυτου εν ταις νησοις. ¹³Ο Κυριος θελει εξελθει ως ισχυρος· θελει διεγειρει ζηλον ως πολεμιστης· θελει φωναξει, μαλιστα θελει βρυχησει, θελει υπεριχυσει κατα των πολεμιων αυτου. ¹⁴Απο πολλου εσιωπησα· θελω μεινει ησυχος; θελω κρατησει εμαυτον; τωρα θελω φωναξει ως η τικτουσα· θελω καταστρεψει και καταπειει ομου. ¹⁵Θελω ερημωσει ορη και λοφους και καταξηρανει παντα τον χορτον αυτων· και θελω καταστησει τους ποταμους νησους και τας λιμνας θελω ξηρανει. ¹⁶Και θελω φερει τους τυφλους δι' οδου την οποιαν δεν ηξευρον, θελω οδηγησει αυτους εις τριβους τας οποιας δεν εγνωριζον· το σκοτος θελω καμει φως εμπροσθεν αυτων και τα σχολια ευθεα. Ταυτα τα πραγματα θελω καμει εις αυτους και δεν θελω εγκαταλειψει αυτους. ¹⁷Εστραφησαν εις τα οπισω, κατησχυνθησαν οι θαρρουντες επι τα γλυπτα, οι λεγοντες προς τα χωνευτα, σεις εισθε οι θεοι ημων. ¹⁸Ακουσατε, κωφοι· και ανοιξατε τους οφθαλμους σας, τυφλοι, δια να ιδητε. ¹⁹Τις τυφλος, παρα ο δουλος μου; η κωφος, παρα ο μηνυτης μου, τον οποιον απεστειλα; τις τυφλος, παρα ο τελειος; και τις τυφλος, παρα ο δουλος του Κυριου; ²⁰Βλεπεις πολλα αλλα δεν παρατηρεις· ανοιγεις τα ωτα αλλα δεν ακουεις. ²¹Ο Κυριος ευνοησε προς αυτον ενεκεν της δικαιοσυνης αυτου· θελει μεγαλυνει τον νομον αυτου και καταστησει εντιμον. ²²Πλην αυτος ειναι λαος

42 Ιδου, ο δουλος μου, τον οποιον υπεστηριξα· ο εκλε-

διηρπαγμενος και γεγυμνωμενος· ειναι παντες πεπαγιδευμενοι εν σπηλαιους και κεκρυμμενοι εν ταις φυλακαις· ειναι λαφυρον και δεν υπαρχει ο λυτρονων· διαρπαγμα, και ουδεις ο λεγων, Επιστρεψον αυτο. ²³Τις απο σας θελει δωσει ακροασιν εις τουτο; θελει προσεξει και ακουσει εις το μετα ταυτα; ²⁴Τις παρεδωκε τον Ιακωβ εις διαρπαγην και τον Ισραηλ εις λεηλατιστας; ουχι ο Κυριος, αυτος εις τον οποιον ημαρτησαμεν; διοτι δεν ηθελησαν να περιπατησωσιν εν ταις οδοις αυτου ουδε υπηκουσαν εις τον νομον αυτου. ²⁵Δια τουτο εξεχεεν επ' αυτον την σφοδροτητα της οργης αυτου και την ορμην του πολεμου· και συνεφλεξεν αυτον πανταχοθεν αλλ' αυτος δεν ενοησε· και εκαισεν αυτον αλλ' αυτος δεν εβαλε τουτο εν τη καρδια αυτου.

43 Και τωρα ουτω λεγει Κυριος, ο δημιουργος σου, Ιακωβ, και ο πλαστης σου, Ισραηλ· Μη φοβου· διοτι εγω σε ελυτρωσα, σε εκαλεσα με το ονομα σου· εμου εισαι. ²Οταν διαβαινης δια των υδατων, μετα σου θελω εισθαι· και οταν δια των ποταμων, δεν θελουσι πλημμυρησει επι σε· οταν περιπατης δια του πυρος, δεν θελεις καη ουδε θελει εξαφθη η φλοξ επι σε. ³Διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σου, ο Αγιος του Ισραηλ, ο Σωτηρ σου· δια αντιλυτρον σου εδωκα την Αιγυπτον· υπερ σου την Αιθιοπιαν και Σεβα. ⁴Αφοτου εσταθης πολυτιμος εις τους οφθαλμους μου, εδοξασθης και εγω σε ηγαπησα· και θελω δωσει ανθρωπους πολλους υπερ σου και λαους υπερ της κεφαλης σου. ⁵Μη φοβου· διοτι εγω ειμαι μετα σου· απο ανατολων θελω φερει το σπερμα σου και απο δυσμων θελω σε συναξει· ⁶Θελω ειπει προς τον βορραν, Δος· και προς τον νοτον, Μη εμποδισης· φερε τους υιους μου απο μακραν και τας θυγατερας μου απο των ακρων της γης, ⁷παντας οσοι καλουνται με το ονομα μου· διοτι εδημιουργησα αυτους δια την δοξαν μου, επλασα αυτους και εκαμα αυτους. ⁸Εξαγαγε τον λαον τον τυφλον και εχοντα οφθαλμους και τον κωφον και εχοντα ωτα. ⁹Ας συναθροισθωσι παντα τα εθνη και ας συναχθωσιν οι λαοι· τις μεταξυ αυτων ανηγγειλε τουτο και εδειξεν εις ημας τα προτερα; ας φερωσι τους μαρτυρας αυτων και ας δικαιωθωσιν· και ας ακουσωσι και ας ειπωσι, Τουτο ειναι αληθινον. ¹⁰Σεις εισθε μαρτυρες μου, λεγει Κυριος, και ο δουλος μου, τον οποιον εξελεξα, δια να μαθητε και να πιστευσητε εις εμε και να ενοησητε οτι εγω αυτος ειμαι· προ εμου αλλος Θεος δεν υπηρξεν ουδε θελει υπαρχει μετ' εμε. ¹¹Εγω, εγω ειμαι ο Κυριος· και εκτος εμου σωτηρ δεν υπαρχει. ¹²Εγω ανηγγειλα και εσωσα και εδειξα· και δεν εσταθη εις εσας ξενος θεος· σεις δε εισθε μαρτυρες μου, λεγει Κυριος, και εγω ο Θεος. ¹³Και πριν γεινη η ημερα, εγω αυτος ημην· και δεν υπαρχει ο λυτρονων εκ της χειρος μου· θελω καμει και τις δυναται να εμποδιση αυτο; ¹⁴Ουτω λεγει Κυριος, ο Λυτρωτης σας, ο Αγιος του Ισραηλ· δια σας εξαπεστειλα εις την Βαβυλωναν και κατεβαλον παντας τους φυγαδας αυτης και τους Χαλδαιους τους εγκαυχωμε-

νους εις τα πλοια. ¹⁵Εγω ειμαι ο Κυριος, ο Αγιος σας, ο Ποιητης του Ισραηλ, ο Βασιλευς σας. ¹⁶Ουτω λεγει Κυριος, οστις εκαμεν οδον εις την θαλασσαν και τριβον εις τα ισχυρα υδατα· ¹⁷οστις εξηγαγεν αμαξας και ιππους, στρατευμα και ρωμαλεους· παντα ομου εξηπλωθησαν κατω, δεν εσηκωθησαν· ηφρανισθησαν, εσβεσθησαν ως στυπιον. ¹⁸Μη ενθυμησθε τα προτερα και μη συλλογιζεσθε τα παλαια. ¹⁹Ιδου, εγω θελω καμει νεον πραγμα· τωρα θελει ανατειλει· δεν θελετε γνωρισει αυτο; θελω βεβαιως καμει οδον εν τη ερημω, ποταμους εν τη ανυδρω. ²⁰Τα θηρια του αγρου θελουσι με δοξασει, οι θωες και οι στρουθοκαμηλοι· διοτι διδω υδατα εις την ερημον, ποταμους εις την ανυδρον, δια να ποτισω τον λαον μου, τον εκλεκτον μου. ²¹Ο λαος, τον οποιον επλασα εις εμαυτον, θελει διηγεισθαι την αινεσιν μου. ²²Αλλα συ, Ιακωβ, δεν με επεκαλεσθης· αλλα συ, Ισραηλ, εβαρυνθης απ' εμου. ²³Δεν προσεφερες εις εμε τα αρνια των ολοκαυτωματων σου ουδε με ετιμησας με τας θυσιας σου. Εγω δεν σε εδουλωσα με προσφοράς ουδε σε εβαρυνα με θυμιαμα· ²⁴δεν ηγορασας με αργυριον καλαμον αρωματικον δι' εμε, ουδε με ενεπλησας απο του παχους των θυσιων σου· αλλα με εδουλωσας με τας αμαρτιας σου, με επεβαρυνας με τας ανομιας σου. ²⁵Εγω, εγω ειμαι, οστις εξαλειφω τας παραβασεις σου ενεκεν εμου, και δεν θελω ενθυμηθη τας αμαρτιας σου. ²⁶Ενθυμισον με· ας κριθωμεν ομου· λεγε συ, δια να δικαιωθης. ²⁷Ο προπατωρ σου ημαρτησε και οι διδασκαλοι σου ηνομησαν εις εμε. ²⁸Δια τουτο θελω καταστησει βεβηλους τους αρχοντας του αγιαστηριου, και θελω παραδωσει τον Ιακωβ εις καταραν και τον Ισραηλ εις ονειδισμους.

44 Αλλα τωρα ακουσον, δουλε μου Ιακωβ, και Ισραηλ τον οποιον εξελεξα. ²Ουτω λεγει Κυριος, οστις σε εκαμε και σε επλασεν εκ κοιλιας και θελει σε βοηθησει· Μη φοβου, δουλε μου Ιακωβ, και συ, Ιεσουρουν, τον οποιον εξελεξα. ³Διοτι θελω εκχειι υδωρ επι τον διψωντα και ποταμους επι την ξηραν· θελω εκχειι το πνευμα μου επι το σπερμα σου και την ευλογιαν μου επι τους εκγονους σου· ⁴και θελουσι βλαστησει ως μεταξυ χορτου, ως ιτεαι παρα τους ρυακας των υδατων. ⁵Ο μεν θελει λεγει, Εγω ειμαι του Κυριου· ο δε θελει ονομαζεσθαι με το ονομα Ιακωβ· και αλλος θελει υπογραφεσθαι με την χειρα αυτου εις τον Κυριον και επονομαζεσθαι με το ονομα Ισραηλ. ⁶Ουτω λεγει Κυριος ο Βασιλευς του Ισραηλ και ο Λυτρωτης αυτου, ο Κυριος των δυναμεων· Εγω ειμαι ο πρωτος και εγω ο εσχατος· και εκτος εμου δεν υπαρχει Θεος. ⁷Και τις ως εγω θελει κραξει και αναγγειλει και διαταξει εις εμε, αφου εσυστησα τον παλαιον λαον; και τα επερχομενα και τα μελλοντα ας αναγγειλωσι προς αυτους. ⁸Μη φοβεισθε μηδε τρομαζετε· εκτοτε δεν σε εκαμα να ακουσης και ανηγγειλα τουτο; σεις εισθε μαλιστα μαρτυρες μου· εκτος εμου υπαρχει Θεος; βεβαιως δεν υπαρχει βραχος· δεν γνωριζω ουδενα. ⁹Οσοι κατασκευαζουσιν ειδωλα, παντες ειναι ματαιοτης· και τα πο-

λυεραστα αυτων ειδωλα δεν ωφελουσι· και αυτοι ειναι μαρτυρες αυτων οτι δεν βλεπουσιν ουδε νοουσι, δια να καταισχυνηθωσι. ¹⁰Τις επλασε θεον η εχυσεν ειδωλον, το οποιον ουδεν ωφελει; ¹¹Ιδου, παντες οι συντροφοι αυτου θελουσιν αισχυνηθῆ· και οι τεχνιται, αυτοι ειναι εξ ανθρωπων· ας συναχθωσι παντες ομοι· ας παρασταθωσι· θελουσι φοβηθη, θελουσιν εντραπη παντες ομοι. ¹²Ο χαλκευς κοπτει σιδηρον και εργαζεται εις τους ανθρακας και με τα σφυρια μορφονει αυτο και κατασκευαζει αυτο με την δυναμιν των βραχιωνων αυτου· μαλιστα πεινα και η δυναμις αυτου αποκαμνει· υδωρ δεν πινει και ατονει. ¹³Ο ξυλουργος εξαπλωνει τον κανονα, σημειονει αυτο με σταθμη, ομαλυνει αυτο με ροκανια και σημειονει αυτο δια του διαβητου και καμνει αυτο κατα την ανθρωπινη μορφη, κατα ανθρωπινη ωραιοτητα, δια να κατοικη εν τη οικια. ¹⁴Κοπτει εις εαυτον κεδρους και λαμβανει την κυπαρισσον και την δρυν, τα οποια εκλεγει εις εαυτον μεταξυ των δενδρων του δασους· φυτευει πευκη και η βροχη αυξανει αυτην. ¹⁵Και θελει εισθαι χρησιμον εις τον ανθρωπον δια καυσιμον· και εξ αυτου λαμβανει και θερμαινεται· προσετι καιει αυτο και φηνει αρτον· προσετι καμνει αυτο θεον και προσκυνει αυτο· καμνει αυτο ειδωλον και γονατιζει εμπροσθεν αυτου. ¹⁶Το ημισυ αυτου καιει εν πυρι· με το αλλο ημισυ τρωγει το κρεας· φηνει το ψητον και χορταινει· και θερμαινεται, λεγων, Ω εθερμανθη, ειδον το πυρ· ¹⁷και το εναπολειφθεν αυτου καμνει θεον, το γλυπτον αυτου· γονατιζει εμπροσθεν αυτου και προσκυνει αυτο και προσευχεται εις αυτο και λεγει, Λυτρωσον με, διοτι εισαι ο θεος μου. ¹⁸Δεν καταλαμβανουσιν ουδε νοουσι· διοτι εκλεισε τους οφθαλμους αυτων δια να μη βλεπωσι, και τας καρδιας αυτων δια να μη νοωσι. ¹⁹Και ουδεις συλλογιζεται εν τη καρδια αυτου ουδε ειναι γνωσις εν αυτω ουδε νοησις, ωστε να ειπη, Το ημισυ αυτου εκαυσα εν πυρι· ετι ειψησα αρτον επι των ανθρακων αυτου· ειψησα κρεας και εφαγον· επειτα θελω καμει το υπολοιπον αυτου βδελυγμα; θελω προσκυνησει δενδρου κορμον; ²⁰Βοσκεται απο στακτης· η ηπατημενη καρδια αυτου απεπλανησεν αυτον, δια να μη δυναται να ελευθερωση την ψυχην αυτου μηδε να ειπη, Τουτο, τη εν τη δεξια μου, δεν ειναι ψευδος; ²¹Ενθυμου ταυτα, Ιακωβ και Ισραηλ· διοτι δουλος μου εισαι· εγω σε επλασα· δουλος μου εισαι· Ισραηλ, δεν θελεις λησμονηθη υπ' εμου. ²²Εξηλειψα ως πυκνην ομιγλην τας παραβασεις σου, και ως νεφος τας αμαρτιας σου· επιστρεψον προς εμε· διοτι εγω σε ελυτρωσα. ²³Ψαλλετε, ουρανοι· διοτι ο Κυριος εκαμε τουτο· αλαλαξατε, τα κατω της γης· εκβαλετε φωνην αγαλλιασεως, ορη, δαση και παντα τα εν αυτοις δενδρα· διοτι ο Κυριος ελυτρωσε τον Ιακωβ και εδοξασθη εν τω Ισραηλ. ²⁴Ουτω λεγει ο Κυριος, οστις σε ελυτρωσε και σε επλασεν εκ κοιλιας· Εγω ειμαι ο Κυριος ο ποιησας τα παντα· ο μονος εκτεινας τους ουρανους, ο στερεωσας την γην απ' εμαυτου· ²⁵ο ματαιωνων τα σημεια των ψευδολογων και καθιστων παραφρονας τους μαντεις· ο ανατρεπων τους σοφους και μωραιων την

επιστημην αυτων· ²⁶ο στερεωνων τον λογον του δουλου μου και εκπληρων την βουλην των μηνυτων μου· ο λεγων προς την Ιερουσαλημ, Θελεις κατοικισθη· και προς τας πολεις του Ιουδα, Θελετε ανακτισθη και θελω ανορθωσει τα ερειπια αυτου· ²⁷ο λεγων προς την αβυσσον, Γενου ξηρα και θελω ξηρανει τους ποταμους σου· ²⁸ο λεγων προς τον Κυρον, Ουτος ειναι ο βοσκος μου και θελει εκπληρωσει παντα τα θεληματα μου· και ο λεγων προς την Ιερουσαλημ, Θελεις ανακτισθη· και προς τον ναον, Θελουσι τεθη τα θεμελια σου.

45 Ουτω λεγει Κυριος προς τον κεχρισμενον αυτου, τον Κυρον, του οποιου την δεξιαν χειρα εκρατησα, δια να υποταξω τα εθνη εμπροσθεν αυτου· και θελω λυσει την οσφυν των βασιλεων, δια να ανοιξω τα διθυρα εμπροθεν αυτου· και αι πυλαι δεν θελουσι κλεισθη. ²Εγω θελω υπαγει εμπροθεν σου και εξομαλυνει τας σκολιας οδους· θελω συντριψει τας χαλκινιας θυρας και κοφει τους σιδηρους μοχλους. ³Και θελω σοι δωσει θησαυρους φυλαττομενους εν σκοτει και πλουτη κερυμμενα εν αποκρυφοις· δια να γνωρισης οτι εγω ειμαι ο Κυριος ο καλων σε κατ' ονομα, ο Θεος του Ισραηλ. ⁴Δια τον Ιακωβ τον δουλον μου και τον Ισραηλ τον εκλεκτον μου σε εκαλεσα μαλιστα με το ονομα σου, σε επωνομασα, αν και δεν με εγνωρισας. ⁵Εγω ειμαι ο Κυριος και δεν ειναι αλλος· δεν υπαρχει εκτος εμου Θεος· εγω σε περιεζωσα, αν και δεν με εγνωρισας. ⁶δια να γνωρισωσιν απο ανατολων ηλιου και απο δυσμων, οτι εκτος εμου δεν υπαρχει ουδεις· εγω ειμαι ο Κυριος και δεν υπαρχει αλλος· ⁷ο κατασκευασας το φως και ποιησας το σκοτος· ο ποιων ειρηνην και κτιζων κακον· εγω ο Κυριος ποιω παντα ταυτα. ⁸Σταλαξατε δροσον ανωθεν, ουρανοι, και ας ρανωσιν αι νεφελαι δικαιοσυνην· ας ανοιξη η γη και ας γεννηση σωτηριαν και ας βλαστηση δικαιοσυνην ομοι· εγω ο Κυριος εποιησα τουτο. ⁹Ουαι εις τον αντιμαχομενον προς τον Ποιητην αυτου. Ας αντιμαχεται το οστρακον προς τα οστρακα της γης· ο πηλος θελει ειπει προς τον πλαττοντα αυτον, Τι καμνεις; η το εργον σου, Ουτος δεν εχει χειρας; ¹⁰Ουαι εις τον λεγοντα προς τον πατερα, τι γεννας; προς την γυναικα, τι κοιλοπονεις; ¹¹Ουτω λεγει Κυριος, ο Αγιος του Ισραηλ και ο Πλαστης αυτου· Ερωτατε με δια τα μελλοντα περι των υιων μου και περι του εργου των χειρων μου προσταξατε με. ¹²Εγω εκτισα την γην και εποιησα ανθρωπον επ' αυτης· εγω δια των χειρων μου εξετεινα τους ουρανους και εδωκα διαταγας εις πασαν την στρατιαν αυτων. ¹³Εγω εξηγειρα εκεινον εις δικαιοσυνην και θελω διευθυνει πασας τας οδους αυτου· αυτος θελει οικοδομησει την πολιν μου και θελει επιστρεφει τους αιχμαλωτους μου, ουχι με λυτρον ουδε με δωρα, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ¹⁴Ουτω λεγει Κυριος· Ο κοπος της Αιγυπτου και το εμποριον της Αιθιοπιας και των Σαβαιων, ανδρων μεγαλοσωμων, θελουσι περασει εις σε και σου θελουσιν εισθαι· οπισω σου θελουσιν ακολουθει· με αλυσεις θελουσι περασει

και θελουσι σε προσκυνησει, θελουσι σε ικετευσει, λεγοντες, Βεβαιως ο Θεος ειναι εν σοι, και δεν υπαρχει ουδεις αλλος Θεος. ¹⁵Τωντι συ εισαι Θεος κρυπτομενος, Θεε του Ισραηλ, ο Σωτηρ. ¹⁶Παντες ουτοι θελουσιν αισχυνθη και εντραπη· οι εργαται των ειδωλων θελουσι φυγει εν κατασχυνη παντες ομου. ¹⁷Ο δε Ισραηλ θελει σωθη δια του Κυριου σωτηριαν αιωνιον· δεν θελετε αισχυνθη ουδε εντραπη αιωνιως. ¹⁸Διοτι ουτω λεγει Κυριος, ο ποιησας τους ουρανοους· αυτος ο Θεος, ο πλασας την γην και ποιησας αυτην· οστις αυτος εστερεωσεν αυτην, εκτισεν αυτην ουχι ματαιως αλλ' επλασεν αυτην δια να κατοικηται· Εγω ειμαι ο Κυριος και δεν υπαρχει αλλος. ¹⁹Δεν ελαλησα εν κρυπτω ουδε εν σκοτεινω τοπω της γης· δεν ειπα προς το σπερμα του Ιακωβ, Ζητησατε με ματαιως· εγω ειμαι ο Κυριος, ο λαλων δικαιοσυνην, ο αναγγελλων ευθυτητα. ²⁰Συναχθητε και ελθετε· πλησιασατε ομου, οι σεσωσμενοι των εθνων· δεν εχουσι νοησιν, οσοι σηκονουσι το γλυπτον ξυλον αυτων και προσευχονται εις θεον μη δυναμενον να σωση. ²¹Απαγγειλατε και φερετε αυτους πλησιον· μαλιστα, ας συμβουλευθωσιν ομου· τις ανηγγειλε τουτο απ' αρχης; τις εφανερωσε τουτο εξ εκεινου του καιρου; ουχι εγω ο Κυριος; και δεν υπαρχει εκτος εμου αλλος Θεος· Θεος δικαιος και Σωτηρ· δεν υπαρχει εκτος εμου. ²²Εις εμε βλεψατε και σωθητε, παντα τα περατα της γης· διοτι εγω ειμαι ο Θεος και δεν υπαρχει αλλος. ²³Ωμοσα εις εμαυτον· ο λογος εξηλθεν εκ του στοματος μου εν δικαιοσυνη και δεν θελει επιστραφη, Οτι παν γονυ θελει καμψει εις εμε, πασα γλωσσα θελει ομνυει εις εμε. ²⁴Βεβαιως θελουσιν ειπει περι εμου, Εν τω Κυριω ειναι η δικαιοσυνη και η δυναμις· εις αυτον θελουσι προσελθει και θελουσι κατασχυνη παντες οι οργιζομενοι εναντιον αυτου. ²⁵Εν τω Κυριω θελει δικαιωθη απαν το σπερμα του Ισραηλ.

46 Κατεκαμφθη ο Βηλ, εκυφεν ο Νεβω· τα ειδωλα αυτων επετεθησαν επι ζωνων και κτηνων· αι αμαξαι υμων ησαν πεφορτισμεναι φορτιον κοπιαστικον. ²Κυπτουσι, καμπτουσιν ομου· δεν δυνανται να σωσωσι το φορτιον αλλα και αυτα φερονται εις αιχμαλωσιαν. ³Ακουσατε μου, οικος Ιακωβ και παν το υπολοιπον του οικου Ισραηλ, τους οποιους εσηκωσα απο κοιλιας, τους οποιους εβαστασα απο μητρας· ⁴και εως του γηρατος σας εγω αυτος ειμαι· και εως των λευκων τριχων εγω θελω σας βαστασει· εγω σας εκαμα και εγω θελω σας σηκωσει· ναι, εγω θελω σας βαστασει και σωσει. ⁵Με τινα θελετε με εξομοιωσει και θελετε με εξισωσει και με συγκρινει και θελομεν εισθαι ομοιοι; ⁶Χυνουσι χρυσιον εκ του βαλαντιου και ζυγιζουσιν αργυριον δια του στατηρος και μισθονουσι χρυσοχορον και κατασκευαζει αυτο θεον· επειτα προσπιπτουσι και προσκυνουσι. ⁷σηκονουσιν αυτον επ' ωμου· φερουσιν αυτον και θετουσιν αυτον εις τον τοπον αυτου και ισταται· δεν θελει μετασαλευσει εκ του τοπου αυτου· προσετι βωωσι προς αυτον αλλα δεν δυναται να αποκριθη ουδε να σωση αυτους απο της

συμφορας αυτων. ⁸Ενθυμηθητε τουτο και δειχθητε ανθρωποι· ανακαλεσατε αυτο εις τον νουν σας, αποσταται. ⁹Ενθυμηθητε τα προτερα, τα απ' αρχης· διοτι εγω ειμαι ο Θεος και δεν υπαρχει αλλος· εγω ειμαι ο Θεος και ουδεις ομοιος μου. ¹⁰οστις απ' αρχης αναγγελλω το τελος και απο προτερον τα μη γεγονοτα, λεγων, Η βουλη μου θελει σταθη και θελω εκτελεσει απαν το θελημα μου· ¹¹οστις κραζω το αρπακτικον πτηνον εξ ανατολων, τον ανδρα της βουλης μου απο γης μακραν· ναι, ελαλησα και θελω καμει να γεινη· εβουλευθη και θελω εκτελεσει αυτο. ¹²Ακουσατε μου, σκληροκαρδιοι, οι μακραν απο της δικαιοσυνης. ¹³Επλησιασα την δικαιοσυνην μου· δεν θελει εισθαι μακραν και η σωτηρια μου δεν θελει βραδυνει· και θελω δωσει εν Σιων σωτηριαν εις τον Ισραηλ, την δοξαν μου.

47 Καταβα και καθησον επι του χωματος, παρθενε θυγατηρ της Βαβυλωνος· καθησον κατα γης· θρονος πλεον δεν ειναι, θυγατηρ των Χαλδαιων· διοτι δεν θελεις πλεον ονομασθη απαλη και τρυφερα. ²Πιασον τον χειρομυλον και αλεθε αλευρον· εκκαλυψον τους πλοκαμους σου, γυμνωσον τους ποδας, εκκαλυψον τας κνημας, περασον τους ποταμους. ³Η γυμνωσις σου θελει εκκαλυφθη· ναι, η αισχυνη σου θελει φανη· εκδικησιν θελω λαβει και δεν θελω φεισθη ανθρωπον. ⁴Του Λυτρωτου ημων το ονομα ειναι, Ο Κυριος των δυναμεων, ο Αγιος του Ισραηλ. ⁵Καθησον σιωπωσα και εισελθε εις το σκοτος, θυγατηρ των Χαλδαιων· διοτι δεν θελεις πλεον ονομαζεσθαι, Η κυρια των βασιλειων. ⁶Ωργισθη κατα του λαου μου, εμιανα την κληρονομιαν μου και παρεδωκα αυτους εις την χειρα σου· πλην συ δεν εδειξας εις αυτους ελεος· σφοδρα εβαρυνας τον ζυγον σου επι τον γεροντα. ⁷Και ειπας, εις τον αιωνα θελω εισθαι κυρια· ωστε δεν εβαλες ταυτα εν τη καρδια σου ουδε ενεθυμηθης τα εσχατα αυτων. ⁸Τωρα λοιπον ακουσον τουτο, η παραδεδομενη εις τας τρυφας, η κατοικουσα αμεριμνωσ, η λεγουσα εν τη καρδια σου, Εγω ειμαι και εκτος εμου ουδεμια αλλη· δεν θελω καθησει χηρα και δεν θελω γνωρισει ατεκνωσιν. ⁹Τα δυο ταυτα θελουσι βεβαιως ελθει επι σε εξαιφνης εν μια ημερα, ατεκνωσις και χηρεια· θελουσιν ελθει επι σε καθ' ολοκληριαν δια το πληθος των μαγειων σου, δια την μεγαλην αφθονιαν των γοητευματων σου· ¹⁰διοτι εθαρρευθης επι την πονηριαν σου και ειπας, δεν με βλεπει ουδεις. Η σοφια σου και η επιστημη σου σε απεπλανησαν· και ειπας εν τη καρδια σου, Εγω ειμαι και εκτος εμου ουδεμια αλλη. ¹¹Δια τουτο θελει ελθει κακον επι σε, χωρις να εξευρης ποθεν γενναται· και συμφορα θελει πεσει κατα σου, χωρις να δυνασαι να αποστρεψης αυτην· και ολεθρος θελει ελθει, αιφνιδιως επι σε, χωρις να εξευρης. ¹²Στηθι τωρα με τας γοητειας σου και με το πληθος των μαγειων σου, εις τας οποιας ηγωνισθης εκ νεοτητος σου· αν δυνασαι να ωφεληθης, αν δυνασαι να υπεριχυσης. ¹³Απεκαμες εν τω πληθει των βουλων σου. Ας σηκωθωσι τωρα οι ουρανοσκοποι, οι αστρολο-

γοι, οι μνηολογοι προγνωστικοι, και ας σε σωσωσιν εκ των επερχομενων επι σε. ¹⁴Ιδου, θελουσιν εισθαι ως αχυρον· πυρ θελει κατακαυσει αυτους· δεν θελουσι δυναθηθαι να σωσωσιν εαυτους απο της δυναμεως της φλογος· δεν θελει μεινει ανθραξ δια να θερμανθη τις ουδε πυρ δια να καθηση εμπροσθεν αυτου. ¹⁵Τοιουτοι θελουσιν εισθαι εις σε εκεινοι, μετα των οποιων εκ νεοτητος σου εκοπιασας, οι εμποροι σου· θελουσι φυγει περιπλανωμενοι εκαστος εις το μερος αυτου· ουδεις θελει σε σωσει.

48 Ακουσατε τουτο, οικος Ιακωβ· οι κληθεντες με το ονομα του Ισραηλ και εξελθοντες εκ της πηγης του Ιουδα· οι ομνυοντες εις το ονομα του Κυριου και αναφεροντες τον Θεον του Ισραηλ, πλην ουχι εν αληθεια ουδε εν δικαιοσυνη. ²Διοτι λαμβανουσι το ονομα αυτων εκ της πολεως της αγιας και επιστηριζονται επι τον Θεον του Ισραηλ· το ονομα αυτου ειναι, Ο Κυριος των δυναμεων. ³Εκτοτε ανηγγειλα τα απ' αρχης· και εξηλθον εκ του στοματος μου και διεκηρυξα αυτα· εκαμα ταυτα αιφνιδως και εγειναν. ⁴Επειδη γνωριζω οτι εισαι σκληρος, και ο τραχηλος σου ειναι νευρον σιδηρον και το μετωπον σου χαλκινον. ⁵Εκτοτε δε ανηγγειλα τουτο προς σε· πριν γεινη διεκηρυξα τουτο εις σε, δια να μη ειπης, Το ειδωλον μου εκαμε ταυτα· και το γλυπτον μου και το χυτον μου προσεταξε ταυτα. ⁶Ηκουσας· ιδε παντα ταυτα· και δεν θελετε ομολογησει; απο τουδε διακηρυττω προς σε νεα, μαλιστα αποκεκρυμμενα, και τα οποια συ δεν ηξευρες. ⁷Τωρα εγειναν και ουχι παλαιοθεν, και ουδε προ της ημερας ταυτης ηκουσας περι αυτων, δια να μη ειπης, Ιδου, εγω ηξευρον ταυτα. ⁸Ουτε ηκουσας ουτε ηξευρες ουτε απ' αρχης ηνοιχθησαν τα ωτα σου· διοτι ηξευρον ετι βεβαιως ηθελες φερθη απιστως και εκ κοιλιας ωνομασθης παραβατης. ⁹Ενεκεν του ονοματος μου θελω μακρυνει τον θυμον μου, και δια τον επαινον μου θελω βασταχθη προς σε, ωστε να μη σε εξολοθρευσω. ¹⁰Ιδου, σε εκαθαρισα, πλην ουχι ως αργυρον· σε κατεστησα εκλεκτον εν τω χωνευτηριω της θλιψεως. ¹¹Ενεκεν εμου, ενεκεν εμου θελω καμει τουτο· διοτι πως ηθελε μολυνθη το ονομα μου; ναι, δεν θελω δωσει την δοξαν μου εις αλλον. ¹²Ακουσον μου, Ιακωβ, και Ισραηλ τον οποιον εγω εκαλεσα· εγω αυτος ειμαι· εγω ο πρωτος, εγω και ο εσχατος. ¹³Και η χειρ μου εθεμελιωσε την γην και η δεξια μου εμετρησε με σπιθαμην τους ουρανους· οταν καλω αυτους, παριστανται ομου. ¹⁴Συναχθητε, παντες σεις, και ακουσατε· τις εκ τουτων ανηγγειλε ταυτα; Ο Κυριος ηγαπησεν αυτον· οθεν θελει εκπληρωσει το θελημα αυτου επι την Βαβυλωνα και ο βραχιων αυτου θελει εισθαι επι τους Χαλδαιους. ¹⁵Εγω, εγω ελαλησα· ναι, εκαλεσα αυτον· εφερα αυτον και εγω θελω ευοδωσει την οδον αυτου. ¹⁶Πλησιασατε προς εμε, ακουσατε τουτο· απ' αρχης δεν ελαλησα εν κρυπτω· αφοτου εγεινε τουτο, εγω ημην εκει και τωρα Κυριος ο Θεος απεστειλεν εμε και το πνευμα αυτου. ¹⁷Ουτω λεγει Κυριος, ο Λυτρωτης σου, ο Αγιος του Ισραηλ· Εγω ειμαι Κυριος ο

Θεος σου, ο διδασκων σε δια την ωφελειαν σου, ο οδηγων σε δια της οδου δι' ης επρεπε να υπαγης. ¹⁸Ειθε να ηκουες τα προσταγματα μου τοτε η ειρηνη σου ηθελεν εισθαι ως ποταμος και η δικαιοσυνη σου ως κυματα θαλασσης· ¹⁹και το σπερμα σου ηθελεν εισθαι ως η αμμος και τα εκγονα της κοιλιας σου ως τα λιθαρια αυτης· το ονομα αυτου δεν ηθελεν αποκοπη ουδε εξαλειφθη απ' εμπροσθεν μου. ²⁰Εξελθετε εκ της Βαβυλωνος, φευγετε απο των Χαλδαιων, μετα φωνης αλαλαγμου αναγγειλατε, διακηρυξατε τουτο, εκφωνησατε αυτο εως εσχατου της γης, ειπατε, Ο Κυριος ελυτρωσε τον δουλον αυτου Ιακωβ. ²¹Και δεν εδιψησαν, οτε ωδηγει αυτους δια της ερημου· εκαμε να ρευσωσι δι' αυτους υδατα εκ πετρας· και εσχισε την πετραν και τα υδατα ερρευσαν. ²²Ειρηνη δεν ειναι εις τους ασεβεις, λεγει Κυριος.

49 Ακουσατε μου, αι νησοι· και προσεξατε, λαοι μακρνοι· Ο Κυριος με εκαλεσεν εκ κοιλιας· εκ των σπλαγχων της μητρος μου ανεφερε το ονομα μου. ²Και εκαμε το στομα μου ως μαχαιραν οξειαν· υπο την σκιαν της χειρος αυτου με εκρυψε, και με εκαμεν ως βελος εκλεκτον, και εν τη φαρετρα αυτου με εκρυψε, ³και ειπε προς εμε, Συ εισαι ο δουλος μου, Ισραηλ, εις τον οποιον θελω δοξασθη. ⁴Και εγω ειπα, Μатаιωσ εκοπιασα· εις ουδεν και εις ματην κατηναλωσα την δυναμιν μου· πλην η κρισις μου ειναι μετα του Κυριου και το εργον μου μετα του Θεου μου. ⁵Τωρα λοιπον λεγει Κυριος, ο πλασας με εκ κοιλιας δουλον αυτου, δια να επαναφερω τον Ιακωβ προς αυτον και δια να συναχθη προς αυτον ο Ισραηλ, και θελω δοξασθη εις τους οφθαλμους του Κυριου, και ο Θεος μου θελει εισθαι η δυναμις μου· ⁶και ειπε, Μικρον ειναι το να ησαι δουλος μου δια να ανορθωσης τας φυλας του Ιακωβ και να επαναφερης το υπολοιπον του Ισραηλ· θελω προσετι σε δωσει φως εις τα εθνη, δια να ησαι η σωτηρια μου εως εσχατου της γης. ⁷Ουτω λεγει Κυριος, ο Λυτρωτης του Ισραηλ, ο Αγιος αυτου, προς εκεινον τον οποιον καταφρονει ανθρωπος, προς εκεινον τον οποιον βδελυττεται εθνος, προς τον δουλον των εξουσιαστων· Βασιλεις θελουσι σε ιδει και σκηωθη, ηγεμονες και θελουσι σε προσκυνησει, ενεκεν του Κυριου, οστις ειναι πιστος, του Αγιου του Ισραηλ, οστις σε εξελεξεν ⁸Ουτω λεγει Κυριος· Εν καιρω δεκτω επηκουσα σου και εν ημερα σωτηριας σε εβοηθησα· και θελω σε διαφυλαξει και θελω σε δωσει εις διαθηκην των λαων, δια να ανορθωσης την γην, να κληροδοτησης κληρονομιας ηρημωμενας· ⁹λεγων προς τους δεσμιους, Εξελθετε· προς τους εν τω σκοτει, Ανακαλυφθητε. Θελουσι βοσκηθη πλησιον των οδων, και αι βοσκαι αυτων θελουσιν εισθαι εν πασι τοις υψηλοις τοποις. ¹⁰δεν θελουσι πεινασει ουδε διψησει· δεν θελει προσβαλλει αυτους ουτε καυσων ουτε ηλιος· διοτι ο ελεων αυτους θελει οδηγησει αυτους και δια πηγων υδατων θελει φερει αυτους. ¹¹Και θελω καμει παντα τα ορη μου οδους, και αι τριβοι μου θελουσιν υψωθη. ¹²Ιδου, ουτοι θελουσιν

ελθει μακροθεν· και ιδου, ουτοι απο βορρα και απο νοτου και ουτοι απο της γης του Σινειμ. ¹³Ευφραϊνεσθε, ουρανοι· και αγαλλου, η γη· αλαλαξατε, τα ορη· διοτι ο Κυριος παρηγορησε τον λαον αυτου και τους τεθλιμμενους αυτου ελεησεν. ¹⁴Αλλ' η Σιων ειπεν, Ο Κυριος με εγκατελιπε και ο Κυριος μου με ελησμονησε. ¹⁵Δυναται γυνη να λησμονηση το θηλαζον βρεφος αυτης, ωστε να μη ελεηση το τεκνον της κοιλιας αυτης; αλλα και αν αυται λησμονησωσιν, εγω ομως δεν θελω σε λησμονησει. ¹⁶Ιδου, επι των παλαμων μου σε εζωγραφισα· τα τειχη σου ειναι παντοτε ενωπιον μου. ¹⁷Τα τεκνα σου θελουσιν ελθει μετα σπουδης· οι δε καταστρεφοντες σε και ερημονοντες σε θελουσιν εξελθει απο σου. ¹⁸Υψωσον κυκλω τους οφθαλμους σου και ιδε· παντες ουτοι συναθροιζονται ομου, ερχονται προς σε. Ζω εγω, λεγει Κυριος, οτι συ θελεις ενδυθη παντας τουτους ως κοσμημα, και ως νυμφη θελεις στολισθη αυτους. ¹⁹Διοτι οι ηφρανισμενοι σου και οι ηρημωμενοι σου τοποι και η γη σου η κατεφθαρμενη θελουσιν εισθαι τωρα παραπολυ μαλιστα στενοι δια τους κατοικους σου· εκεινοι δε, οτινες σε κατετρωγον, θελουσι μακρυνθη απο σου. ²⁰Τα τεκνα, τα οποια θελεις αποκτησει μετα την ατεκνιαν σου, θελουσιν ειπει προσετι εις τα ωτα σου, Στενος ειναι ο τοπος δι' εμε· καμε εις εμε τοπον δια να κατοικησω. ²¹Τοτε θελεις ειπει εν τη καρδια σου, Τις εγεννησεν εις εμε ταυτα, ενω εγω ημην ητεκνωμενη και ερημος, αιχμαλωτος και μεταφερομενη; ταυτα δε τις εξεθρεψεν; ιδου, εγω ειχον εγκαταλειφθη μονη· ταυτα που ησαν; ²²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, θελω υψωσει την χειρα μου προς τα εθνη και στησει την σημαϊαν μου προς τους λαους, και θελουσι φερει τους υιους σου εν ταις αγκαλαις και αι θυγατερες σου θελουσι φερθη επ' ωμων· ²³και βασιλεις θελουσιν εισθαι οι παιδοτροφοι σου και αι βασιλισσαι αυτων αι τροφοι σου· θελουσι σε προσκυνησει με το προσωπον προς την γην και γλειφει το χωμα των ποδων σου· και θελεις γνωρισει, οτι εγω ειμαι ο Κυριος και οτι οι προσμενοντες με δεν θελουσιν αισχυνηθαι. ²⁴Δυναται το λαφυρον να αφαιρεθη απο του ισχυρου η να ελευθερωθωσιν οι δικαιως αιχμαλωτισθεντες; ²⁵Αλλ' ο Κυριος ουτω λεγει· Και οι αιχμαλωτοι του ισχυρου θελουσιν αφαιρεθη και το λαφυρον του τρομερου θελει αποσπασθη· διοτι εγω θελω δικολογησει προς τους δικολογουντας κατα σου και εγω θελω σωσει τα τεκνα σου. ²⁶Τους δε καταθλιβοντας σε θελω καμει να φαγωσιν τας ιδιαις αυτων σαρκας· και θελουσι μεθυσθη με το ιδιον αυτων αιμα, ως με νεον οινον· και θελει γνωρισει πασα σαρξ, οτι εγω ο Κυριος ειμαι ο Σωτηρ σου και ο Λυτρωτης σου, ο Ισχυρος του Ιακωβ.

50 Ουτω λεγει Κυριος· Που ειναι το εγγραφον του διαζυγιου της μητρος σας, δι' ου απεβαλον αυτην; η τις ειναι εκ των δανειστων μου, εις τον οποιον σας επωλησα; Ιδου, δια τας ανομιαις σας επωληθητε, και δια τας παραβασεις σας απεβληθη η μητηρ σας. ²Δια τι, οτε ηλ-

θον, δεν υπηρχεν ουδεις; και οτε εκαλεσα, δεν υπηρχεν ο αποκρινομενος; Εσμικρυνθη ποσως η χειρ μου, ωστε να μη δυναται να λυτρωση; η δεν εχω δυναμιν να ελευθερωσω; Ιδου, εγω με την επιτιμησιν μου εξηρανα την θαλασσαν, εκαμα ερημον τους ποταμους· οι ιχθυες αυτων εξηρανθησαν δι' ελλειψιν υδατος και απεθανον υπο διψης. ³Εγω περιενδυω τους ουρανους σκοτος και θετω σακκον το περικαλυμμα αυτων. ⁴Κυριος ο Θεος εδωκεν εις εμε γλωσσαν πεπαιδευμενων, δια να εξερω πως να λαλησω λογον εν καιρω προς τον βεβαρυμενον· εγειρει απο πρωι εις πρωι, εγειρει το ωτιον μου, δια να ακουω ως οι πεπαιδευμενοι. ⁵Κυριος ο Θεος ηνοιξεν ωτιον εν εμοι και εγω δεν ηπειθησα ουδε εστραφην οπισω. ⁶Τον νωτον μου εδωκα εις τους μαστιγουντας και τας σιαγονας μου εις τους μαδιζοντας· δεν εκρυφα το προσωπον μου απο υβρισμων και εμπτυσματων. ⁷Διοτι Κυριος ο Θεος θελει με βοηθησει· δια τουτο δεν ενετραπη· δια τουτο εθεσα το προσωπον μου ως πετραν σκληραν και εξερω οτι δεν θελω καταισχυνηθαι. ⁸Πλησιον ειναι ο δικαιων με· τις θελει κριθη μετ' εμου; ας παρασταθωμεν ομου· τις ειναι η αντιδικος μου; ας πλησιαση εις εμε. ⁹Ιδου, Κυριος ο Θεος θελει με βοηθησει· τις θελει με καταδικασει ιδου, παντες ουτοι θελουσι παλαιωθη ως ιματιον· ο σκωληξ θελει καταφαγει αυτους. ¹⁰Τις ειναι μεταξυ σας ο φοβουμενος τον Κυριον, ο υπακουων εις την φωνην του δουλου αυτου; ουτος, και αν περιπατη εν σκοτει και δεν εχη φως, ας θαρρη επι το ονομα του Κυριου και ας επιστηριζεται επι τον Θεον αυτου. ¹¹Ιδου, παντες σεις, οι αναπτοντες πυρ και περικυκλουμενοι με σπινθηρας, περιπατειτε εν τω φωτι του πυρος σας και δια των σπινθηρων τους οποιους εξηψατε. Τουτο σας εγεινεν υπο της χειρος μου, εν λυπη θελετε κοιτεσθαι.

51 Ακουσατε μου, σεις οι ακολουθουντες την δικαιοσυνην, οι ζητουντες τον Κυριον· εμβλεψατε εις τον βραχον, εκ του οποιου ελατομηθητε, και εις το στομιον του λακκου, εκ του οποιου ανωρυχθητε. ²Εμβλεψατε εις τον Αβρααμ τον πατερα σας και εις την Σαρραν, ητις σας εγεννησε· διοτι εκαλεσα αυτον οντα ενα και ευλογησα αυτον και επληθυνα αυτον. ³Ο Κυριος λοιπον θελει παρηγορησει την Σιων· αυτος θελει παρηγορησει παντας τους ηρημωμενους τοπους αυτης· και θελει καμει την ερημον αυτης ως την Εδεμ και την ερημιαν αυτης ως παραδεισον του Κυριου· ευφροσυνη και αγαλλιασις θελει ευρισκεσθαι εν αυτη, δοξολογια και φωνη αινεσεως. ⁴Ακουσον μου, λαε μου· και δος ακροασιν εις εμε, εθνος μου· διοτι νομος θελει εξελθει παρ' εμου και θελω στησει την κρισιν μου δια φως των λαων. ⁵Η δικαιοσυνη μου πλησιαζει· η σωτηρια μου εξηλθε και οι βραχιονες μου θελουσι κρινει τους λαους· αι νησοι θελουσι προσμενει εμε και θελουσιν ελπικει επι τον βραχιονα μου. ⁶Υψωσατε τους οφθαλμους σας εις τους ουρανους και βλεψατε εις την γην καταω· διοτι οι ουρανοι θελουσι διαλυθη ως καπνος και η γη θελει παλαιωθη ως ιματιον και

οι κατοικούντες εν αυτη θελουσιν αποθανει εξισου· αλλ' η σωτηρια μου θελει εισθαι εις τον αιωνα και η δικαιοσυνη μου δεν θελει εκλειψει. ⁷Ακουσατε μου, σεις οι γνωριζοντες δικαιοσυνην· λαε, εν τη καρδια του οποιου ειναι ο νομος μου· μη φοβεισθε τον ονειδισμον των ανθρωπων μηδε ταραττεσθε εις τας υβρεις αυτων. ⁸Διοτι ως ιματιον θελει καταφαγει αυτους ο σκωληξ και ως μαλλιον θελει καταφαγει αυτους ο σκωρος· αλλ' η δικαιοσυνη μου θελει μνει εις τον αιωνα και η σωτηρια μου εις γενεας γενεων. ⁹Εξεγερθητι, εξεγερθητι, ενδυθητι δυναμιν, βραχιων Κυριου· εξεγερθητι ως εν ταις αρχαιαις ημεραις, εν ταις παλαιαις γενεαις. Δεν εισαι συ, ο παταξας την Ρααβ και τραυματισας τον δρακοντα; ¹⁰Δεν εισαι συ, ο ξηρανας την θαλασσαν, τα υδατα της μεγαλης αβυσσου; ο ποιησας τα βαθη της θαλασσης οδον διαβασεως των λελυτρωμενων; ¹¹Και οι λελυτρωμενοι του Κυριου θελουσιν επιστρεφει και ελθει εν αλλαγαμω εις Σιων· και ευφροσυνη αιωνιος θελει εισθαι επι της κεφαλης αυτων· αγαλλιασιν και ευφροσυνην θελουσιν απολαυσει· η λυπη και ο στεναγμος θελουσι φυγει. ¹²Εγω, εγω ειμαι ο παρηγορων υμας. Συ τις εισαι και φοβεισαι απο ανθρωπου θνητου και απο υιου ανθρωπου, οστις θελει γεινει ως χορτος· ¹³και ελησημονησας Κυριον τον Ποιητην σου, τον εκτειναντα τους ουρανοους και θεμελιωσαντα την γην· και εφοβεισο παντοτε καθ' ημεραν την οργην του καταθλιβοντος σε, ως εαν ητο ετοιμος να καταστρεψη; και που ειναι τωρα η οργη του καταθλιβοντος; ¹⁴Ο ηχημαλωτισμενος σπευδει να λυθη και να μη αποθανη εν τω λακκω μηδε να στερηθη τον αρτον αυτου· ¹⁵διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σου, ο ταραττων την θαλασσαν και ηχουσι τα κυματα αυτης· Κυριος των δυναμεων το ονομα αυτου. ¹⁶Και εθεσα τους λογους μου εις το στομα σου και σε εσκεπασα με την σκιαν της χειρος μου, δια να στερεωσω τους ουρανοους και να θεμελιωσω την γην· και δια να ειπω προς την Σιων, Λαος μου εισαι. ¹⁷Εξεγερθητι, εξεγερθητι, αναστηθι, Ιερουσαλημ, ητις επιες εκ της χειρος του Κυριου το ποτηριον του θυμου αυτου· επιες, εξεκενωσας και αυτην την τρυγίαν του ποτηριου της ζαλης. ¹⁸Εκ παντων των υιων, τους οποιους εγεννησε, δεν υπαρχει ο οδηγων αυτην· ουδε ειναι εκ παντων των υιων, τους οποιους εξεθρεψεν, ο πιανων αυτην εκ της χειρος. ¹⁹Τα δυο ταυτα ηλθον επι σε· τις θελει σε συλλυπηθη; ερημωσις και καταστροφη και πεινα και μαχαιρα· δια τινος να σε παρηγορησω; ²⁰Οι υιοι σου απενεκρωθησαν· κοιτονται απ' ακρου πασων των οδων, ως αγριος ταυρος εν δικτυοις· ειναι πληρεις του θυμου του Κυριου, της επιτιμησεως του Θεου σου. ²¹Οθεν, ακουε τωρα τουτο, τεθλιμμενη και μεθυουσα, πλην ουχι εξ οινου· ²²ουτω λεγει ο Κυριος σου, ο Κυριος και ο Θεος σου, ο δικολογων υπερ του λαου αυτου· Ιδου, ελαβον εκ των χειρων σου το ποτηριον της ζαλης, την τρυγίαν του ποτηριου του θυμου μου· δεν θελεις πλεον πειν αυτο του λοιπου· ²³και θελω βαλει αυτο εις την χειρα των καταθλιβοντων σε, οιτινες ειπον προς την ψυχην σου, Κυφον, δια να περα-

σωμεν· και συ εβαλες το σωμα σου ως γην και ως οδον εις τους διαβαινοντας.

52Εξεγερθητι, εξεγερθητι, ενδυθητι την δυναμιν σου, Σιων· ενδυθητι τα ιματια της μεγαλοπρεπειας σου, Ιερουσαλημ, πολις αγια· διοτι του λοιπου δεν θελει πλεον εισελθει εις σε ο απεριτμητος και ακαθαρτος. ²Εκτιναχθητι απο το χωμα· σηκωθητι, καθησον, Ιερουσαλημ· λυσον τα δεσμα απο του τραχηλου σου, αιχημαλωτος θυγατηρ της Σιων. ³Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Επωληθητε δια μηδεν και θελετε λυτρωθη ανευ αργυριου. ⁴Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ο λαος μου κατεβη το προτερον εις την Αιγυπτον δια να παροικηση εκει και οι Ασσυριοι αναιτιως κατεθλιψαν αυτους. ⁵Τωρα λοιπον, τι εχω να καμω εδω, λεγει Κυριος, επειδη ο λαος μου εληφθη δια μηδεν; οι εξουσιαζοντες επ' αυτου καμνουσιν εαυτον να ολολυζη, λεγει Κυριος· και το ονομα μου βλασφημειται παντοτε καθ' ημεραν. ⁶Δια τουτο ο λαος μου θελει γνωρισει το ονομα μου· δια τουτο θελει γνωρισει εν εκεινη τη ημερα, οτι εγω ειμαι ο λαων· ιδου, εγω. ⁷Ποσον ωραιοι ειναι επι των ορεων οι ποδες του ευαγγελιζομενου, του κηρυττοντος ειρηνην· του ευαγγελιζομενου αγαθα, του κηρυττοντος σωτηριαν, του λεγοντος προς την Σιων· Ο Θεος σου βασιλευει. ⁸Οι φυλακες σου θελουσιν υψωσει φωνην· εν φωναις ομου θελουσιν αλαλαζει· διοτι θελουσιν ιδει οφθαλμος προς οφθαλμον, οταν ο Κυριος ανορθωση την Σιων. ⁹Αλαλαξατε, ευφρανθητε ομου, ηρημωμενοι τοποι της Ιερουσαλημ· διοτι ο Κυριος παρηγορησε τον λαον αυτου, ελυτρωσε την Ιερουσαλημ. ¹⁰Ο Κυριος εγυμνωσε τον αγιον βραχιονα αυτου ενωπιον παντων των εθνων· και παντα τα περατα της γης θελουσιν ιδει την σωτηριαν του Θεου ημων. ¹¹Συρθητε, συρθητε, εξελθετε εκειθεν, μη εγγισητε ακαθαρτον· εξελθετε εκ μεσου αυτης· καθαρισθητε σεις οι βασταζοντες τα σκευη του Κυριου· ¹²διοτι δεν θελετε εξελθει εν βια, ουδε μεταφυγης θελετε οδοιπορησει· διοτι ο Κυριος θελει υπαγει εμπροσθεν σας και ο Θεος του Ισραηλ θελει εισθαι η οπισθοφυλακη σας. ¹³Ιδου, ο δουλος μου θελει ευδωθη· θελει υψωθη και δοξασθη και αναβη υψηλα σφοδρα. ¹⁴Καθως πολλοι εμειναν εκστατικοι επι σε, τοσον ητο το προσωπον αυτου αδοξον παρα παντος ανθρωπου και το ειδος αυτου παρα των υιων των ανθρωπων. ¹⁵Ουτω θελει ραντισει πολλα εθνη· οι βασιλεις θελουσι φραξει το στομα αυτων επ' αυτον· διοτι θελουσιν ιδει εκεινο το οποιον δεν ελαληθη προς αυτους· και θελουσι νοησει εκεινο, το οποιον δεν ηχουσαν.

53Τις επιστευεν εις το κηρυγμα ημων; και ο βραχιων του Κυριου εις τινα απεκαλυφθη; ²διοτι ανεβη ενωπιον αυτου ως τρυφερον φυτον και ως ριζα απο ξηρας γης· δεν εχει ειδος ουδε καλλος· και ειδομεν αυτον και δεν ειχεν ωραιότητα ωστε να επιθυμωμεν αυτον. ³Καταπεφρονημενος και απερριμμενος υπο των ανθρωπων· ανθρωπος θλιψεων και δοκιμος ασθενειας· και ως

άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη και ως ουδέν ελογισθήμεν αυτόν. ⁴Αυτός τρώνει τας ασθενείας ημών εβαστάσασε και τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη· ημείς δε ενομισάμεν αυτόν τετραυματισμένον, πεπληγώμενον υπό Θεού και τεταλαιπωρημένον. ⁵Αλλ' αυτός ετραυματίσθη δια τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη δια τας ανομίας ημών· η τιμωρία, ητις εφερε την ειρηνήν ημών, ήτο επ' αυτόν· και δια των πληγών αυτού ημείς ιαθήμεν. ⁶Πάντες ημείς επλανηθήμεν ως πρόβατα· εστραφήμεν εκάστος εις την οδόν αυτού· και ο Κύριος εθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών. ⁷Αυτός ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος αλλά δεν ήνοιξε το στόμα αυτού· εφερθη ως αρνίον επί σφαγήν, και ως πρόβατον εμπροσθεν του κειροντός αυτού αφώνον, ουτώ δεν ήνοιξε το στόμα αυτού. ⁸Από καταθλιψέως και κρίσεως ανηρπαχθή την δε γενεάν αυτού τις θέλει διηγθή; διότι εσηκώθη από της γης των ζώντων· δια τας παραβάσεις του λαού μου ετραυματίσθη. ⁹Και ο ταφος αυτού διωρίσθη μετά των κακούργων· πλην εις τον θάνατον αυτού εστάθη μετά του πλουσιού· διότι δεν εκάμεν ανομίαν ουδέ ευρεθή δόλος εν τω στοματι αυτού. ¹⁰Αλλ' ο Κύριος ήβηλησε να βασανίση αυτόν· εταλαιπόρησεν αυτόν. Αφού όμως δώσης την ψυχήν αυτού προσφοράν περί αμαρτίας, θέλει ιδεί εκγόνα, θέλει μακρύνει τας ημέρας αυτού, και το θέλημα του Κυρίου θέλει ευοδωθή εν τη χειρί αυτού. ¹¹Θέλει ιδεί τους καρπούς του πόνου της ψυχής αυτού και θέλει χορτασθή· ο δικαίος δούλος μου θέλει δικαιώσσει πολλούς δια της επιγνώσεως αυτού· διότι αυτός θέλει βαστάσει τας ανομίας αυτών. ¹²Δια τουτο θέλω δώσει εις αυτόν μερίδα μετά των μεγάλων και τους ισχυρούς θέλει μοιρασθή λαφύρον, διότι παρέδωκε την ψυχήν αυτού εις θάνατον και μετά ανομών ελογισθή και αυτός εβαστάσασε τας αμαρτίας πολλών και θέλει μεσιτεύσει υπέρ των ανομών.

54 Ευφρανθήτι, στείρα, η μη τικτούσα· αναβοήσον εν αγαλλίασει και τερπού, η μη ωδίνουσα· διότι πλειότερα είναι τα τέκνα της ηρημωμένης παρά τα τέκνα της έχουσης τον άνδρα, λέγει Κύριος. ²Πλατύνον τον τοπόν της σκήνης σου και ας εκτεινώσι τα παραπετάσματα των κατοικιών σου· μη φεισθή· μακρύνον τα σχοινία σου και στερεώσον τους πασσαλούς σου. ³Διότι θέλεις εκταθή εις τα δεξιά και εις τα αριστερά· και το σπέρμα σου θέλει κληρονομήσει τα έθνη και θέλει κάμει τας ηρημωμένας πόλεις να κατοικισθώσι. ⁴Μη φοβού· διότι δεν θέλεις καταισχυνθή· μηδε εντρέπου· διότι δεν θέλεις αισχυνθή· διότι θέλεις λησμονήσει την αισχυνήν της νεότητος σου και δεν θέλεις ενθυμηθή πλέον το ονειδος της χρείας σου. ⁵Διότι ο άνηρ σου είναι ο Ποιητής σου· το όνομα αυτού είναι, Ο Κύριος των δυναμείων· και ο Λυτρωτής σου είναι ο Άγιος του Ισραήλ· αυτός θέλει ονομασθή, Ο Θεός πάσης της γης. ⁶Διότι ο Κύριος σε εκάλεσεν ως γυναίκα εγκαταλείμμενήν και τεθλιμμένην το πνεύμα και γυναίκα νεότητος αποβεβλημένην, λέγει ο Θεός σου.

⁷Σε εγκατέλιπον δια όλιγον καιρόν· πλην με έλεος μέγα θέλω σε περισυναξεί. ⁸Εν θυμώ μικρώ εκρούφα το πρόσωπον μου από σου δια μιαν στιγμήν· με έλεος όμως αιώνιον θέλω σε ελεήσει, λέγει Κύριος ο Λυτρωτής σου. ⁹Διότι τουτο είναι εις εμε ως τα ύδατα του Νώε· επειδή, καθώς ώμοσα ότι τα ύδατα του Νώε δεν θέλουσιν επέλθει πλέον επί την γήν, ουτως ώμοσα ότι δεν θέλω θυμώθη πλέον κατά σου ουδέ σε ελεγγεί. ¹⁰Διότι τα όρη θέλουσι μετατοπισθή και οι λόφοι μετακινήθη· πλην το έλεος μου δεν θέλει εκλείψει από σου ουδέ η διαθήκη της ειρήνης μου μετακινήθη, λέγει Κύριος ο έλεων σε. ¹¹Ω τεθλιμμένη, τεταραγμένη, απαρηγορητός, ίδου, εγώ θέλω στρώσει τους λίθους σου εκ μαρμαρών πορφύρων και θέλω βάλλει τα θεμέλια σου εκ σαπφείρων. ¹²Και θέλω κάμει τας επαλξείς σου έξ άχατου και τας πυλάς σου έξ άνθρακων και άπαντα τον περιβόλον σου εκ λίθων εκλεκτών. ¹³Πάντες δε οι υιοί σου θέλουσιν εισθαι διδάκτοι του Κυρίου, και θέλει εισθαι μεγάλη η ειρηνή των υιών σου. ¹⁴Εν δικαιοσύνη θέλεις στερεωθή· μακράν από της καταδυναστείας θέλεις εισθαι, διότι δεν θέλεις φοβείσθαι· και από του τρομού, διότι δεν θέλει σε πλησιάσει. ¹⁵Ίδου, βεβαιοώς θέλουσι συναχθή όμου εναντίον σου, πλην ουχι δι' εμού· Όσοι συναχθώσιν όμου εναντίον σου, ενεκα σου, θέλουσι πέσει. ¹⁶Ίδου, εγώ εκάμον τον χαλκέα, όστις φύσα τους άνθρακας εν τω πυρί και έξάγει το εργαλείον δια το εργόν αυτού· και εγώ εκάμον τον πορθήτην δια να καταστρέφη. ¹⁷Ουδέν όπλον κατασκευάσθεν εναντίον σου θέλει ευοδωθή· και πάσαν γλώσσαν, ητις ήθελε κινήθη κατά σου, θέλεις νικήσει εν τη κρίσει. Αυτή είναι η κληρονομία των δούλων του Κυρίου· και η δικαιοσύνη αυτών είναι έξ εμού, λέγει ο Κύριος.

55 Ω πάντες οι διψώντες, έλθετε εις τα ύδατα· και οι μη έχοντες άργυριον, έλθετε, αγοράσατε και φαγετε· και έλθετε, αγοράσατε οίνον και γάλα άνευ άργυρίου και άνευ άντιτίμου. ²Δια τι έξοδεύετε άργυρία ουχι εις άρτον; και τον κόπον σας ουχι εις χορτάσμον; ακουσατε μου μετά προσοχής και θέλετε φαγει άγαθα και η ψυχή σας θέλει ευφρανθή εις το πάχος. ³Κλινάτε το ώτιόν σας και έλθετε προς εμε· ακουσατε και η ψυχή σας θέλει ζήσει· και θέλω κάμει προς εσάς αιώνιον διαθήκην, τα έλεη του Δαβίδ τα πιστά. ⁴Ίδου, έδωκα αυτόν μαρτυριον εις τους λαούς, άρχοντα και προσταττόντα εις τους λαούς. ⁵Ίδου, θέλεις κάλεσει έθνος, το όποιον δεν εγνωρίζεις· και έθνη, τα όποια δεν σε εγνωρίζον, θέλουσι τρέξει προς σε, δια Κύριον τον Θεόν σου και δια τον Άγιόν του Ισραήλ· διότι σε έδοξασε. ⁶Ζητείτε τον Κύριον, ενόσω δυνατόν να ευρεθή· επικαλείσθε αυτόν, ενόσω είναι πλησίον. ⁷Άς εγκαταλίπη ο άσεβης την οδόν αυτού και ο άδικός τας βούλας αυτού· και ας επιστρέψη προς τον Κύριον, και θέλει ελεήσει αυτόν· και προς τον Θεόν ημών, διότι αυτός θέλει συγχωρήσει αφθονώς. ⁸Διότι αι βούλαι μου δεν είναι βούλαι υμών ουδέ όδοι υμών αι

οδοι μου, λεγει Κυριος. ⁹Αλλ' οσον ειναι υψηλοι οι ουρανοι απο της γης, ουτως αι οδοι μου ειναι υψηλοτεραι των οδων υμων και αι βουλαι μου των βουλων υμων. ¹⁰Διοτι καθως καταβαινει η βροχη και η χιων εκ του ουρανου και δεν επιστρεφει εκει, αλλα ποτιζει την γην και καμνει αυτην να εκφυη και να βλαστανη, δια να δωση σπορον εις τον σπειροντα και αρτον εις τον εσθιοντα, ¹¹ουτω θελει εισθαι ο λογος μου ο εξερχομενος εκ του στοματος μου· δεν θελει επιστρεφει εις εμε κενος, αλλα θελει εκτελεσει το θελημα μου και θελει ευοδωθη εις ο, τι αυτον αποστελλω. ¹²Διοτι θελετε εξελθει εν χαρα και οδηγηθη εν ειρηνη· τα ορη και οι λοφοι θελουσιν αντηχησει εμπροσθεν σας υπο αγαλλιασεως και παντα τα δενδρα του αγρου θελουσιν επικροτησει τας χειρας. ¹³Αντι της ακανθης θελει αναβη κυπαρισσος, αντι της κνιδης θελει αναβη μυρσινη· και τουτο θελει εισθαι εις τον Κυριον δια ονομα, δια σημειον αιωνιον, το οποιον δεν θελει εκλειψει.

56ουτω λεγει Κυριος· Φυλαττετε κρισιν και καμνετε δικαιοσυνην· διοτι η σωτηρια μου πλησιαζει να ελθη και η δικαιοσυνη μου να αποκαλυφθη. ²Μακαριος ο ανθρωπος οστις καμνει τουτο, και ο υιος του ανθρωπου οστις κρατει αυτο· οστις φυλαττει το σαββατον, ωστε να μη βεβηλωση αυτο, και κρατει την χειρα αυτου, ωστε να μη πραξη μηδεν κακον. ³Ο δε υιος του αλλογενους, ο προστεθειμενος εις τον Κυριον, ας μη ειπη, λεγων, Ο Κυριος διολου θελει με χωρισει απο του λαου αυτου· μηδε ο ευνουχος ας λεγη· Ιδου, εγω ειμαι δενδρον ξηρον. ⁴Διοτι ουτω λεγει Κυριος· εις τους ευνουχους, οσοι φυλαττουσι τα σαββατα μου και εκλεγουσι τα αρεσκο-ντα εις εμε και κρατουσι την διαθηκην μου, ⁵εις αυτους μαλιστα θελω δωσει εν τω οικω μου και εντος των τειχων μου τοπον και ονομα καλυτερον παρα των υιων και των θυγατερων· εις αυτους θελω δωσει ονομα αιωνιον, το οποιον δεν θελει εκλειψει. ⁶Περι δε των υιων του αλλογενους, οιτινες ηθελον προστεθη εις τον Κυριον, δια να δουλευωσιν εις αυτον και να αγαπωσι το ονομα του Κυριου, δια να ηναι δουλοι αυτου· οσοι φυλαττουσι το σαββατον, ωστε να μη βεβηλωσωσιν αυτο και κρατουσι την διαθηκην μου· ⁷και τουτους θελω φερει εις το αγιον μου ορος και θελω ευφρανει αυτους εν τω οικω της προσευχης μου· τα ολοκαυτωματα αυτων και αι θυσιαι αυτων θελουσιν εισθαι δεκται επι το θυσιαστηριον μου· διοτι ο οικος μου θελει ονομαζεσθαι, Οικος προσευχης δια παντας τους λαους. ⁸Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος ο συναγων τους διεσχορπισμενους του Ισραηλ· θελω συναξει ετι και αλλους εις αυτον, εκτος των συνηγμενων αυτου. ⁹Ελθετε, φαγετε, παντα τα ζωα του αγρου, παντα τα θηρια του δασους. ¹⁰Οι δε φυλακες αυτου ειναι τυφλοι· παντες χωρις νοησεως· παντες κυνες αλαλοι, μη δυναμενοι να υλακτησωσι· κοιμωμενοι, κοιτομενοι, αγρα-πωντες νυσταχμον· ¹¹ναι, κυνες αδηφαγοι, οιτινες δεν γνωριζουσι χορτασμον και ποιμενες, οιτινες δεν γνωρι-

ζουσι συνεσιν· παντες ειναι εστραμμενοι προς την οδον αυτων, εκαστος εις το μερος αυτου, δια το κερδος αυτων. ¹²Ελθετε, λεγουσι, θελω φερει οινον και θελομεν μεθυσθη με σικερα· και αυριον θελει εισθαι ως η ημερα αυτη, πολυ πλεον αφθονος.

57Ο δικαιος αποθνησκει και ουδεις βαλλει τουτο εν τη καρδια αυτου· και οι ανδρες ελεους συλλεγονται, χωρις να εννοη τις, αν ο δικαιος συλλεγεται απ' εμπροσθεν της κακιας. ²Θελει εισελθει εις ειρηνην· οι περιπατουντες εν τη ευθυτητι αυτων, θελουσιν αναπαυθη εν ταις κλιναις αυτων. ³Σεις δε οι υιοι της μαγισσης, σπερμα μοιχου και πορνης, πλησιασατε εδω. ⁴Κατα τι-νους εντρυφατε; κατα τιους επλατυνατε το στομα, εξε-τεινατε την γλωσσαν; δεν εισθε τεκνα ανομιας, σπερμα ψευδους, ⁵φλογιζομενοι με τα ειδωλα υπο παν δενδρον πρασινον, σφαζοντες τα τεκνα εν ταις φαραγγιν, υπο τους κρημνους των βραχων; ⁶Η μερις σου ειναι μεταξυ των χαλικων των χειμαρρων· ουτοι, ουτοι ειναι η κληρονομια σου· και εις αυτους εξεχεας σπονδας, προσεφε-ρες προσφοραν εξ αλφιτων· εις ταυτα θελω ευαρεστηθη; ⁷Επι ορους υψηλου και μετεωρου εβαλες την κλινην σου· και εκει ανεβης δια να προσφερης θυσιαν. ⁸Και οπισω των θυρων και των παραστατων εστησας το μνημοσυ-νον σου· διοτι εξεσκεπασας σεαυτην αποστατηρασα απ' εμου και ανεβης· επλατυνας την κλινην σου και συνεφω-νησας μετ' εκεινων· ηγαπησας την κλινην αυτων, εξελε-ξας τους τοπους· ⁹υπηγες μαλιστα προς τον βασιλεα με χρισματα και ηυξησας τα αρωματα σου και απεστειλας μακραν τους πρεσβεις σου και εταπεινωσας σεαυτην με-χρις αδου. ¹⁰Εκοπιασας εις το μακρος της οδου σου· και δεν ειπας, εις ματην κοπιαζω· ευρηκας το ζην δια της χει-ρος σου· δια τουτο δεν απεκαμες. ¹¹Και τινα επτοηθης η εφοβηθης, ωστε να ψευσθης και να μη με ενθυμηθης μηδε να θεσης τουτο εν τη καρδια σου; δεν ειναι, διοτι εγω εσιωπησα, μαλιστα προ πολλου, δια τουτο συ δεν με εφοβηθης; ¹²Εγω θελω απαγγειλει την δικαιοσυνην σου και τα εργα σου· ομως δεν θελουσι σε ωφελησει. ¹³Οταν αναβοησης, ας σε ελευθερωσωσιν οι συνηγμενοι σου· αλλ' ο ανεμος θελει αφαρπασει παντας αυτους· η ματαιοτης θελει λαβει αυτους· ο ελπιζων ομως επ' εμε θελει κληρονομησει την γην και αποκτησει το αγιον μου ορος. ¹⁴Και θελω ειπει, Υψωσατε, υψωσατε, ετοιμασατε την οδον, εκβαλετε το προσκομμα απο της οδου του λαου μου. ¹⁵Διοτι ουτω λεγει ο Υψιστος και ο Υπερτα-τος, ο κατοικων την αιωνιοτητα, του οποιου το ονομα ειναι Ο Αγιος· Εγω κατοικω εν υψηλοις και εν αγιω τοπω· και μετα του συντετριμμενου την καρδιαν και του ταπεινου το πνευμα, δια να ζωοποιω το πνευμα των ταπεινων και να ζωοποιω την καρδιαν των συντετριμ-μενων. ¹⁶Διοτι δεν θελω δικολογει αιωνιως ουδε θελω εισθαι παντοτε ωργισμενος· επειδη τοτε ηθελον εκλει-ψει απ' εμπροσθεν μου το πνευμα και αι ψυχαι τας οποιας εκαμον. ¹⁷Δια την ανομιαν της αισχροκερδειας

αυτου ωργισθην και επαταξα αυτον· εκρυφα το προσωπον μου και ωργισθην· αλλα αυτος ηκολουθησε πεισματωδως την οδον της καρδιας αυτου. ¹⁸Ειδον τας οδους αυτου και θελω ιατρευσει αυτον· και θελω οδηγησει αυτον και δωσει παλιν παρηγοριας εις αυτον και εις τους τεθλιμμενους αυτου. ¹⁹Εγω δημιουργω τον καρπον των χειλεων· ειρηνην, ειρηνην, εις τον μακραν και εις τον πλησιον, λεγει Κυριος· και θελω ιατρευσει αυτον. ²⁰Οι δε ασεβεις ειναι ως η τεταραγμενη θαλασσα, οταν δεν δυναται να ησυχαση· και τα κυματα αυτης εκριπτουσι καταπατημα και πληρον. ²¹Ειρηνη δεν ειναι εις τους ασεβεις, λεγει ο Θεος μου.

58 Αναβοησον δυνατα, μη φεισθης· υψωσον την φωνην σου ως σαλπιγγα και αναγγειλον προς τον λαον μου τας ανομιας αυτων και προς τον οικον Ιακωβ τας αμαρτιας αυτων. ²Με ζητουσιν ομως καθ' ημεραν και επιθυμουσι να μανθανωσι τας οδους μου, ως εθνος το οποιον εκαμε δικαιοσυνην και δεν εγκατελιπε την κρισιν του Θεου αυτου· ζητουσι παρ' εμου κρισεις δικαιοσυνης· επιθυμουσι να πλησιαζωσιν εις τον Θεον. ³Δια τι ενηστευσαμεν, λεγουσι, και δεν ειδες; εταλαιπωρησαμεν την ψυχην ημων και δεν εγνωρισας; Ιδου, εν τη ημερα της νηστειας σας ευρισκετε ηδονην και καταθλιβετε παντας τους μισθωτους σας. ⁴Ιδου, νηστευετε δια δικας και εριδας και γρονθιζετε ασεβως· μη νηστευετε, καθως την σημερον, δια να ακουσθη ανωθεν η φωνη σας. ⁵Τοιαυτη ειναι η νηστεια, την οποιαν εγω εξελεξα; να ταλαιπωρη ο ανθρωπος την ψυχην αυτου μιαν ημεραν; να κλινη την κεφαλην αυτου ως σπαρτον και να υποστρωνη σακκον και στακτην εις εαυτον; νηστειαν θελεις ονομασει τουτο και ημεραν δεκτην εις τον Κυριον; ⁶Η νηστεια την οποιαν εγω εξελεξα, δεν ειναι αυτη; το να λυης τους δεσμους της κακιας, το να διαλυης τα βαρεα φορτια και το να αφινης ελευθερους τους καταδεδυναστευμενους και το να συντριβης παντα ζυγον; ⁷Δεν ειναι το να διαμοιραζης τον αρτον σου εις τον πεινωντα και να εισαγης εις την οικιαν σου τους αστεγους πτωχους; οταν βλεπης τον γυμνον, να ενδυης αυτον, και να μη κρυπτης σεαυτον απο της σαρκος σου; ⁸Τοτε το φως σου θελει εκλαμψει ως η αυγη και η υγεια σου ταχεως θελει βλαστησει· και η δικαιοσυνη σου θελει προπορευεσθαι εμπροσθεν σου· η δοξα του Κυριου θελει εισθαι η οπισθοφυλακη σου. ⁹Τοτε θελεις κραζει και ο Κυριος θελει αποκρινεσθαι· θελεις φωναζει και εκεινος θελει λεγει, Ιδου, εγω. Εαν εκβαλης εκ μεσου σου τον ζυγον, την ανατασιν του δακτυλου και τους ματαιους λογους· ¹⁰και ανοιγης την ψυχην σου προς τον πεινωντα και ευχαριστης την τεθλιμμενην ψυχην· τοτε το φως σου θελει ανατελλει εν τω σκοτει και το σκοτος σου θελει εισθαι ως μεσημβρια. ¹¹Και ο Κυριος θελει σε οδηγει παντοτε και χορταινει την ψυχην σου εν ανομβριας και παχυνει τα οστα σου· και θελεις εισθαι ως κηπος ποτιζομενος και ως πηγη υδατος, της οποιας τα υδατα δεν εκλειπουσι. ¹²Και οι

απο σου θελουσιν οικοδομησει τας παλαιας ερημωσεις· θελεις ανεγειρει τα θεμελια πολλων γενεων· και θελεις ονομασθη, Ο επιδιορθωτης των χαλασματος, Ο ανορθωτης των οδων δια τον κατοικισμον. ¹³Εαν αποστρεψης τον ποδα σου απο του σαββατου, απο του να καμνης τα θεληματα σου εν τη αγια μου ημερα, και ονομαζης το σαββατον τρυφην, αγιαν ημεραν του Κυριου, εντιμον, και τιμας αυτο, μη ακολουθων τας οδους σου μηδε ευρισκων εν αυτω το θελημα σου μηδε λαλων τους λογους σου, ¹⁴τοτε θελεις εντρυφα εν Κυριω· και εγω θελω σε ιππευσει επι τους υψηλους τοπους της γης και σε θρεψει με την κληρονομιαν του πατρος σου Ιακωβ· διοτι το στομα τον Κυριου ελαλησε.

59 Ιδου, η χειρ του Κυριου δεν εσμικρυνθη, ωστε να μη δυναται να σωση, ουδε το ωτιον αυτου εβαρυνεν, ωστε να μη δυναται να ακουση· ²αλλ' αι ανομιαι σας εβαλον χωρισματα μεταξυ υμων και του Θεου υμων, και αι αμαρτιαι σας εκρυψαν το προσωπον αυτου απο σας, δια να μη ακουη. ³Διοτι αι χειρες σας ειναι μεμολυσμεναι απο αιματος και οι δακτυλοι σας απο ανομιας· τα χειλη σας ελαλησαν ψευδη· η γλωσσα σας εμελετησε κακιαν. ⁴Ουδεις εκζητει την δικαιοσυνην ουδε κρινει εν αληθεια· θαρρουνσιν επι την ματαιοτητα και λαλουσι ψευδη· συλλαμβανουσι κακιαν και γεννωσιν ανομιαν. ⁵Βασιλiskου ωα επωζουσι και ιστον αραχνης υφαινουσιν· οστις φαγη εκ των ωων αυτων, αποθησκει· και αν σπασης κανεν, εξερχεται εχιδνα. ⁶Τα πανια αυτων δεν θελουσι χρησιμευσει εις ενδυματα, ουδε θελουσιν ενδυθη απο των εργαων αυτων· τα εργα αυτων ειναι εργα ανομιας, και το εργον της βιας ειναι εν ταις χερσιν αυτων. ⁷Οι ποδες αυτων τρεχουσι προς το κακον και σπευδουσι να χυσωσιν αιμα αθων· οι διαλογισμοι αυτων ειναι διαλογισμοι ανομιας· ερημωσις και καταστροφη ειναι εν ταις οδοις αυτων. ⁸Την οδον της ειρηνης δεν γνωριζουσι· και δεν ειναι κρισις εις τα βηματα αυτων· αυτοι εις εαυτους διεστρεψαν τας οδους αυτων· πας ο περιπατων εν αυταις δεν γνωριζει ειρηνην. ⁹Δια τουτο η κρισις ειναι μακραν αφ' ημων και η δικαιοσυνη δεν μας φθανει· προσμενομεν φως και ιδου, σκοτος· λαμψιν, και περιπατουμεν εν ζοφω. ¹⁰Ψηλαφωμεν τον τοιχον ως οι τυφλοι, και ψηλαφωμεν ως οι μη εχοντες οφθαλμους· εν μεσημβρια προσκοπτομεν ως εν νυκτι· ειμεθα εν μεσω των αγαθων ως νεκροι. ¹¹Παντες βρυχωμεθα ως αρκτοι και στεναζομεν ως τρυγονες· κρισιν προσμενομεν αλλα δεν υπαρχει· σωτηριαν αλλ' ειναι μακραν αφ' ημων. ¹²Διοτι αι παραβασεις ημων επληθυνθησαν ενωπιον σου, και αι αμαρτιαι ημων ειναι μαρτυρες καθ' ημων· διοτι μεθ' ημων ειναι αι παραβασεις ημων· και τας ανομιας ημων ημεις γνωριζομεν αυτας· ¹³παρεβημεν και εψευσθημεν προς τον Κυριον και απεμακρυνθημεν απο οπισθεν του Θεου ημων· ελαλησαμεν αδικα και στασιαστικα· συνελαβομεν και επροφεραμεν εκ της καρδιας λογους ψευδους. ¹⁴Και η κρισις εστραφη οπισω και η δικαιοσυνη

ισταται μακρान· διοτι η αληθεια επεσεν εν τη οδω και η ευθυτης δεν δυναται να εισχωρηση. ¹⁵Ναι, εξελιπεν η αληθεια· και ο εκκλινων απο του κακου γινεται θηραμα. Και ειδε Κυριος και δυσηρεστηθη οτι δεν υπηρχε κρισις· ¹⁶και ειδεν οτι δεν υπηρχεν ανθρωπος, και εθαυμασεν οτι δεν υπηρχεν ο μεσιτευων· οθεν ο βραχιων αυτου ενηργησεν εις αυτον σωτηριαν· και η δικαιοσυνη αυτου, αυτη εβαστασεν αυτον. ¹⁷Και ενεδυθη δικαιοσυνην ως θωρακα και περιεθη την περικεφαλαιαν της σωτηριας επι την κεφαλην αυτου· και εφορεσεν ως ιματιον τα ενδυματα της εκδικησεως και ως επενδυμα περιενεδυθη τον ζηλον. ¹⁸Κατα τα εργα αυτων, ουτω θελει ανταποδωσει, οργην εις τους εναντιους αυτου, ανταποδοσιν εις τους εχθρους αυτου· θελει καμει ανταποδοσιν και εις τας νησους. ¹⁹Και θελουσι φοβηθη το ονομα του Κυριου απο δυσμων και την δοξαν αυτου απο ανατολων ηλιου· οταν ο εχθρος επελθη ως ποταμος, το πνευμα του Κυριου θελει υψωσει σημαιαν εναντιον αυτου. ²⁰Και ο Λυτρωτης θελει ελθει εις Σιων και προς τους οσοι εκ του Ιακωβ επιστρεφουσιν απο της παραβασεως, λεγει Κυριος. ²¹Παρ' εμου δε αυτη ειναι η προς αυτους διαθηκη μου, λεγει Κυριος· το πνευμα μου το επι σε και οι λογοι μου, τους οποιους εθεσα εν τω στοματι σου, δεν θελουσι λειψει απο του στοματος σου ουτε απο του στοματος του σπερματος σου ουτε απο του στοματος του σπερματος σου, απο του νυν και εως αιωνος, λεγει Κυριος.

60 Σηκωθητι, φωτιζου· διοτι το φως σου ηλθε, και η δοξα του Κυριου ανετειλεν επι σε. ²Διοτι ιδου, σκοτος θελει σκεπασει την γην και ζοφος τα εθνη· επι σε ομως θελει ανατειλει ο Κυριος και η δοξα αυτου θελει φανερωθη επι σε. ³Και τα εθνη θελουσιν ελθει εις το φως σου και οι βασιλεις εις την λαμψιν της ανατολης σου. ⁴Υψωσον κυκλω τους οφθαλμους σου και ιδε· παντες ουτοι συναθροιζονται, ερχονται προς σε· οι υιοι σου θελουσιν ελθει μακροθεν και αι θυγατρες σου θελουσι τραφη εις τα πλευρα σου. ⁵Τοτε θελεις ιδει και χαρη, και η καρδια σου θελει εκπλαγη και πλατυνη· διοτι η αφθονια της θαλασσης θελει στραφη προς σε· αι δυναμεις των εθνων θελουσιν ελθει προς σε. ⁶Πληθος καμηλων θελει σε σκεπασει, αι δρομαδες του Μαδιαμ και του Γεφα· παντες οι απο Σεβα βελουσιν ελθει· χρυσιον και λιβανον θελουσι φερει· και θελουσιν ευαγγελιζεσθαι τους επαινους του Κυριου. ⁷Παντα τα προβατα του Κηδαρ θελουσι συναχθη προς σε· οι κριοι του Νεβαιωθ θελουσιν εισθαι εις χρησιν σου· θελουσι προσφερθη επι το θυσιαστηριον μου ευπροσδεκτοι, και εγω θελω δοξασει τον οικον της δοξης μου. ⁸Τινες ειναι οι πετωμενοι ως νεφη και ως περιστεραι εις τας θυριδας αυτων; ⁹Αι νησοι βεβαιως θελουσι προσμεινει εμε και εν πρωτοις τα πλοια της θαρσεις, δια να φερωσι μακροθεν τους υιους σου, το αργυριον αυτων και το χρυσιον αυτων μετ' αυτων, δια το ονομα Κυριου του Θεου σου και δια τον

Αγιον του Ισραηλ, διοτι σε εδοξασε. ¹⁰Και οι υιοι των αλλογενων θελουσιν ανοικοδομησει τα τειχη σου, και οι βασιλεις αυτων θελουσι σε υπηρετησει· διοτι εν τη οργη μου σε επαταξα, πλην δια την ευνοιαν μου σε ηλεησα. ¹¹Και αι πυλαι σου θελουσιν εισθαι παντοτε ανοικται· δεν θελουσι κλεισθη ημεραν και νυκτα, δια να εισαγωγουσιν εις σε τας δυναμεις των εθνων και να εισφερωνται οι βασιλεις αυτων. ¹²Διοτι το εθνος και η βασιλεια, τα οποια δεν ηθελον σε δουλευσει, θελουσιν αφανισθη· ναι, τα εθνη εκεινα θελουσιν ολοκληρωσ ερημωθη. ¹³Η δοξα του Λιβανου θελει η ελθει εις σε, η ελατος, η πευκη και ο πυξος ομου, δια να στολισωσι τον τοπον του αγιαστηριου μου· και θελω δοξασει τον τοπον των ποδων μου. ¹⁴Και τα τεκνα των λυπησαντων σε θελουσιν ελθει υποκλινοντα προς σε· και παντες οι καταφρονησαντες σε θελουσι προσκυνησει τα ιχνη των ποδων σου· και θελουσι σε ονομαζει, Η πολις του Κυριου, Η Σιων του Αγιου του Ισραηλ. ¹⁵Αντι του οτι εγκατελειφθης και εμισθηθης, ωστε ουδεις διεβαινε δια μεσου σου, θελω σε καταστησει αιωνιον αγαλλιαμα, ευφροσυνην εις γενεας γενεων. ¹⁶Και θελεις θηλασει το γαλα των εθνων και θελεις θηλασει τους μαστους των βασιλεων· και θελεις γνωρισει οτι εγω ο Κυριος ειμαι ο Σωτηρ σου και ο Λυτρωτης σου, ο Ισχυρος του Ιακωβ. ¹⁷Αντι χαλκου θελω φερει χρυσιον και αντι σιδηρου θελω φερει αργυριον και αντι ξυλου χαλκον και αντι λιθων σιδηρον· και θελω καταστησει τους αρχηγους σου ειρηνην και τους επιστατας σου δικαιοσυνην. ¹⁸Δεν θελει πλεον ακουεσθαι βια εν τη γη σου, ερημωσις και καταστροφη εν τοις οριοις σου· αλλα θελεις ονομαζει τα τειχη σου Σωτηριαν και τας πυλας σου Αινεσιν. ¹⁹Δεν θελει εισθαι πλεον εν σοι ο ηλιος φως της ημερας, ουδε η σεληνη δια της λαμψεως αυτης θελει σε φωτιζει· αλλ' ο Κυριος θελει εισθαι εις σε φως αιωνιον και ο Θεος σου η δοξα σου. ²⁰Ο ηλιος σου δεν θελει δυει πλεον ουδε θελει λειψει η σεληνη σου· διοτι ο Κυριος θελει εισθαι το αιωνιον σου φως, και αι ημεραι του πενθους σου θελουσι τελειωθη. ²¹Και ο λαος σου θελουσιν εισθαι παντες δικαιοι· θελουσι κληρονομησει την γην διαπαντος, ο κλαδος του φυτευματος μου, το εργον των χειρων μου, δια να δοξαζωμαι. ²²Το ελαχιστον θελει γεινει χιλια· και το ολιγιστον ισχυρον εθνος· εγω ο Κυριος θελω επιταχυνει τουτο κατα τον καιρον αυτου.

61 Πνευμα Κυριου του Θεου ειναι επ' εμε· διοτι ο Κυριος με εχρισε δια να ευαγγελιζωμαι εις τους πτωχους· με απεστειλε δια να ιατρευσω τους συντετριμμενους την καρδιαν, να κηρυξω ελευθεριαν εις τους αιχμαλωτους και ανοιξιν δεσμοτηριου εις τους δεσμιους· ²δια να κηρυξω ενιαυτον ευπροσδεκτον του Κυριου και ημεραν εκδικησεως του Θεου ημων· δια να παρηγορησω παντας τους πενθουντας· ³δια να θεσω εις τους πενθουντας εν Σιων, να δωσω εις αυτους ωραιότητα αντι της στακτης, ελαιον ευφροσυνης αντι του πενθους, στολην αινεσεως

αντι του πνευματος της ακηδίας· δια να ονομαζωνται δένδρα δικαιοσυνης, φυτευμα του Κυριου, εις δοξαν αυτου. ⁴Και θελουσιν ανοικοδομησει τας παλαιας ερημωσεις, θελουσιν ανεγειρει τα αρχαια ερειπια, και θελουσιν ανακαινισει τας ερημους πολεις, τας ηρημωμενας απο γενεας γενεων. ⁵Και αλλογενεις θελουσιν ιστασθαι και βοσκει τα ποιμνια σας, και οι υιοι των αλλογενων θελουσιν εισθαι οι γεωργοι σας και οι αμπελουργοι σας. ⁶Σεις δε ιερεις του Κυριου θελετε ονομαζεσθαι· λειτουργους του Θεου ημων θελουσι σας λεγει· θελετε τρωγει τα αγαθα των εθνων και εις την δοξαν αυτων θελετε καυχασθαι. ⁷Αντι της αισχυνης σας θελετε εχει διπλασια· και αντι της εντροπης θελουσιν εχει αγαλλιασιν εν τη κληρονομια αυτων· οθεν εν τη γη αυτων θελουσι κληρονομησει το διπλουν· αιωνιος ευφροσυνη θελει εισθαι εις αυτους. ⁸Διοτι εγω ειμαι ο Κυριος, ο αγαπων δικαιοσυνην, ο μισων αρπαγην και αδικιαν· και θελω ανταποδωσει το εργον αυτων πιστα και θελω καμει προς αυτους διαθηκην αιωνιον. ⁹Και το σπερμα αυτων θελει φημισθη μεταξυ των εθνων και οι εκγονοι αυτων μεταξυ των λαων· πας ο βλεπων αυτους θελει γνωριζει αυτους, οτι ειναι το σπερμα, το οποιον ο Κυριος ευλογησε. ¹⁰Θελω ευφρανθη τα μεγαιστα επι τον Κυριον· η ψυχη μου θελει αγαλλιασθη εις τον Θεον μου· διοτι με ενεδυσεν ιματιον σωτηριας, με εφορεσεν επενδυμα δικαιοσυνης, ως νυμφιον ευπρεπισμενον με μιτραν και ως νυμφην κεκοσμημενην με τα πολυτιμα αυτης καλλωπισματα. ¹¹Διοτι καθως η γη αναδιδει το βλαστημα αυτης και καθως ο κηπος εκφυει τα σπειρομενα εν αυτω ουτω Κυριος ο Θεος θελει καμει την δικαιοσυνην και την αινεσιν να βλαστησωσιν ενωπιον παντων των εθνων.

62 Δια την Σιων δεν θελω σιωπησει και δια την Ιερουσαλημ δεν θελω ησυχασει, εωσου η δικαιοσυνη αυτης εξελθη ως λαμψις και η σωτηρια αυτης ως λαμπας καιομενη. ²Και θελουσιν ιδει τα εθνη την δικαιοσυνην σου και παντες οι βασιλεις την δοξαν σου· και θελεις ονομασθη με νεον ονομα, το οποιον του Κυριου το στομα θελει ονομασει. ³Και θελεις εισθαι στεφανος δοξης εν χειρι Κυριου και διαδημα βασιλικον εν τη παλαμη του Θεου σου. ⁴Δεν θελεις πλεον ονομασθη, Εγκαταλελειμμενη· ουδε η γη σου θελει πλεον ονομασθη, Ηρημωμενη· αλλα θελεις ονομασθη, Η ευδοκια μου εν αυτη· και η γη σου, Η νενυμφευμενη· διοτι ο Κυριος ηυδοκησεν επι σε, και η γη σου θελει εισθαι νενυμφευμενη. ⁵Διοτι καθως ο νεος νυμφευεται με παρθενον, ουτως οι υιοι σου θελουσι συνοικει μετα σου· και καθως ο νυμφιος ευφρανεται εις την νυμφην, ουτως ο Θεος σου θελει ευφρανθη εις σε. ⁶Επι των τειχων σου, Ιερουσαλημ, κατεστησα φυλακας, οιτινες ποτε δεν θελουσι σιωπα ουτε ημεραν ουτε νυκτα· οσοι ανακαλειτε τον Κυριον, μη φυλαττετε σιωπην. ⁷Και μη διδετε εις αυτον αναπαυσιν, εωσου συστηση και εωσου καμη την Ιερουσαλημ αινεσιν επι της γης. ⁸Ο Κυριος ωμοσεν επι την δεξιαν αυτου και

επι τον βραχιονα της δυναμεως αυτου, δεν θελω δωσει πλεον τον σιτον σου τροφην εις τους εχθρους σου· και οι υιοι του αλλογενους δεν θελουσι πινει τον οινον σου, δια τον οποιον εμοχθησας· ⁹αλλ' οι θεριζοντες θελουσι τρωγει αυτον και αινει τον Κυριον· και οι τρυγωντες θελουσι πινει αυτον εν ταις αυλαις της αγιοτητος μου. ¹⁰Περασατε, περασατε δια των πυλων· ετοιμασατε την οδον του λαου· επισκευασατε, επισκευασατε την οδον· εκριψατε τους λιθους· υψωσατε σημαιαν προς τους λαους. ¹¹Ιδου, ο Κυριος διεκηρυξεν εως των ακρων της γης, Ειπατε προς την θυγατερα της Σιων, Ιδου, ο Σωτηρ σου ερχεται· ιδου, ο μισθος αυτου ειναι μετ' αυτου και το εργον αυτου ενωπιον αυτου. ¹²Και θελουσιν ονομασει αυτους, Ο Αγιος λαος, Ο λελυτρωμενος του Κυριου· και συ θελεις ονομασθη, Επιζητουμενη, πολις ουκ εγκαταλελειμμενη.

63 Τις ουτος, ο ερχομενος εξ Εδωμ, με ιματια ερυθρα εκ Βοσορρας; ουτος ο ενδοξος εις την στολην αυτου, ο περιπατων εν τη μεγαλειοτητι της δυναμεως αυτου; Εγω, ο λαλων εν δικαιοσυνη, ο ισχυρος εις το σωζειν. ²Δια τι ειναι ερυθρα η στολη σου και τα ιματια σου ομοια ανθρωπου πατουντος εν ληνω; ³Επατησα μονος τον ληνον, και ουδεις εκ των λαων ητο μετ' εμου· και κατεπατησα αυτους εν τω θυμω μου και κατελακτισα αυτους εν τη οργη μου· και το αιμα αυτων ερραντισθη επι τα ιματια μου και εμολυνα ολην μου την στολην. ⁴Διοτι η ημερα της εκδικησεως ητο εν τη καρδια μου, και εφθασεν ο ενιαυτος των λελυτρωμενων μου. ⁵Και περιεβλεψα και δεν υπηρχεν ο βοηθων· και εθαυμασα οτι δεν υπηρχεν ο υποστηριζων· οθεν ο βραχιων μου ενηργησε σωτηριαν εις εμε· και ο θυμος μου, αυτος με υπεστηριξε. ⁶Και κατεπατησα τους λαους εν τη οργη μου και εμεθυσα αυτους εκ του θυμου μου και κατεβιβασα εις την γην το αιμα αυτων. ⁷Θελω αναφερει τους οικτιρισμους του Κυριου, τας αινεσεις του Κυριου, κατα παντα οσα ο Κυριος εκαμεν εις ημας, και την μεγαλην αγαθοτητα προς τον οικον Ισραηλ, την οποιαν εδειξε προς αυτους κατα τους οικτιρισμους αυτου και κατα το πληθος του ελεους αυτου. ⁸Διοτι ειπε, Βεβαιως λαος μου ειναι αυτοι, τεκνα τα οποια δεν θελουσι ψευσθη· και υπηρξεν ο Σωτηρ αυτων. ⁹Κατα πασας τας θλιψεις αυτων εθλιβετο, και ο αγγελος της παρουσιας αυτου εσωσεν αυτους· εν τη αγαπη αυτου και εν τη ευσπλαγχνια αυτου αυτος ελυτρωσεν αυτους· και εσηκωσεν αυτους και εβαστασεν αυτους πασας τας ημερας του αιωνος. ¹⁰Αυτοι ομως ηπειθησαν και ελυπησαν το αγιον πνευμα αυτου· δια τουτο εστραφη ωστε να γεινη εχθρος αυτων, αυτος επολεμησεν αυτους. ¹¹Τοτε ενεθυμηθη τας αρχαιας ημερας, τον Μωυσην, τον λαον αυτου, λεγων, Που ειναι ο αναβιβασας αυτους απο της θαλασσης μετα του ποιμενος του ποιμνιου αυτου; που ο θεσας το αγιον αυτου πνευμα εν τω μεσω αυτων; ¹²Ο οδηγησας αυτους δια της δεξιας του Μωυσεως με τον ενδοξον βραχιονα αυτου, ο διασχι-

σας τα υδάτα εμπροσθεν αυτων, δια να καμη εις εαυτον ονομα αιωνιον; ¹³Ο οδηγησας αυτους δια της αβυσσου, ως ιππον δια της ερημου, χωρις να προσκοφωσι; ¹⁴Το πνευμα του Κυριου ανεπαυσεν αυτους ως κτηνος καταβαινον εις την κοιλαδα· ουτως ωδηγησας τον λαον σου, δια να καμης εις σεαυτον ενδοξον ονομα. ¹⁵Επιβλειφον εξ ουρανου και ιδε εκ της κατοικιας της αγιοτητος σου και της δοξης σου· που ο ζηλος σου και η δυναμις σου, το πληθος του ελεους σου και των οικτιρμων σου; απεκλεισθησαν εις εμε; ¹⁶Συ βεβαιως εισαι ο Πατηρ ημων, αν και ο Αβρααμ δεν εξευρη ημας και ο Ισραηλ δεν γνωριζη ημας· συ, Κυριε, εισαι ο Πατηρ ημων· Λυτρωτης ημων εισαι το ονομα σου απ' αιωνος. ¹⁷Δια τι Κυριε, αφηκας ημας να αποπλανωμεθα απο των οδων σου και να σκληρυνωμεν την καρδιαν ημων, ωστε να μη σε φοβωμεθα; επιστρεψον ενεκεν των δουλων σου, των φυλων της κληρονομιας σου. ¹⁸Ως πραγμα ελαχιστον κατεκυριευσαν τον αγιον σου λαον· οι εναντιοι ημων κατεπατησαν το αγιαστηριον σου. ¹⁹Κατεσταθημεν ως εκεινοι, επι τους οποιους δεν εδεσποσας ποτε ουδε επεκληθη το ονομα σου επ' αυτους.

64Ειθε να εσχιζες τους ουρανους, να κατεβαινες, να διελυοντο τα ορη εν τη παρουσια σου, ²ως πυρ καιον θαμνους, ως πυρ καμνον το υδωρ να κοχλαζη, δια να γεινη το ονομα σου γνωστον εις τους εναντιους σου, να λαβη τρομος τα εθνη εν τη παρουσια σου. ³Οτε εκαμες τρομερα πραγματα, οποια δεν επροσμεναμεν, κατεβης, και τα ορη διελυθησαν εν τη παρουσια σου. ⁴Διοτι εκ του αιωνος δεν εμαθον οι ανθρωποι, τα ωτα αυτων δεν ηκουσαν, οι οφθαλμοι αυτων δεν ειδον Θεον εκτος σου, οστις να εκαμε τοιαυτα εις τους επικαλουμενους αυτον. ⁵Ερχεσαι εις συναντησιν του ευφραινομενου και εργαζομενου δικαιοσυνην, των ενθυμουμενων σε εν ταις οδοις σου· ιδου, συ ωργισθης, διοτι ημεις ημαρτησαμεν· εαν διεμενομεν εν αυταις, ηθελομεν σωθη; ⁶Παντες τωοντι εγειναμεν ως ακαθαρτον πραγμα, και πασα η δικαιοσυνη ημων εισαι ως ρυπαρον ιματιον· δια τουτο επεσαμεν παντες ως το φυλλον, και αι ανομιαι ημων αφηρηπασαν ημας ως ο ανεμος. ⁷Και δεν υπαρχει ο επικαλουμενος το ονομα σου, ο εγειρομενος δια να πιασθη απο σου· διοτι εκρυφας το προσωπον σου απ' ημων και ηφανισας ημας δια της χειρος των ανομιων ημων. ⁸Αλλα τωρα, Κυριε, συ εισαι ο Πατηρ ημων· ημεις ειμεθα ο πληλος και συ ο Πλαστης ημων· και παντες ειμεθα το εργον της χειρος σου. ⁹Μη οργιζου σφοδρα, Κυριε, μηδε ενθυμου παντοτε την ανομιαν· και τωρα επιβλειφον, δεομεθα· λαος σου ειμεθα παντες. ¹⁰Αι αγιαι πολεις σου εγειναν ερημοι, η Σιων εγεινεν ερημος, η Ιερουσαλημ ηρημωμενη. ¹¹Ο αγιος ημων και ο ωραιος ημων οικος, εν ω οι πατερες ημων σε εδοξολογουν, κατεκαη εν πυρι· και παντα τα εις ημας αγαπητα ηφανισθησαν. ¹²Θελεις, Κυριε, κρατησει σεαυτον εν τουτοις; θελεις σιωπησει και θελεις θλιψει ημας εως σφοδρα;

65Εζητηθην παρα των μη ερωτωντων περι εμου· ευρεθην παρα των ζητουντων με· ειπα, Ιδου, εγω, ιδου, εγω, προς εθνος μη καλουμενον με το ονομα μου. ²Εξηπλωσα τας χειρας μου ολην την ημεραν προς λαον απειθη, περιπατουντα εν οδω ουχι καλη, οπισω των διαβουλιων αυτων, ³λαον παροξυνοντα με παντοτε κατα προσωπον μου, θυσιαζοντα εν κηποις και θυμιαζοντα επι πλινθων, ⁴μενοντα εν τοις μνημασι και διανυκτερευοντα εν αποκρυφοις, τρωγοντα χοιρειον κρεας και εν τοις αγγειοις αυτου εχοντα ζωμον ακαθαρτων πραγματων, ⁵λεγοντα, Μακραν απ' εμου, μη με εγγισης, διοτι ειμαι αγιωτερος σου. Ουτοι εισαι καπνος εις τους μυκτηρας μου, πυρ καιομενον ολην την ημεραν. ⁶Ιδου, γεγραμμενον εισαι ενωπιον μου, δεν θελω σιωπησει αλλα θελω ανταποδωσει, ναι, θελω ανταποδωσει εις τους κολπους αυτων ⁷τας ανομιας σας και τας ανομιας των πατερων σας ομου, λεγει Κυριος, οιτινες εθυμιασαν επι των ορεων και με εβλασφημησαν επι των λοφων· δια τουτο θελω αντιπληρωσει εις τους κολπους αυτων τα απ' αρχης εργα αυτων. ⁸Ουτω λεγει Κυριος· Καθως οταν ευρισκηται γλευκος εν τη σταφυλη, λεγουσι, Μη φθειρης αυτο, διοτι εισαι ευλογια εν αυτω· ουτω θελω καμει ενεκεν των δουλων μου, δια να μη εξολοθρευσω παντας. ⁹Και θελω εξαξει σπερμα εξ Ιακωβ και κληρονομον των ορεων μου εξ Ιουδα· και οι εκλεκτοι μου θελουσι κληρονομησει αυτα και οι δουλοι μου θελουσι κατοικησει εκει. ¹⁰Και ο Σαρων θελει εισθαι μανδρα των ποιμνιων και η κοιλας του Αχωρ τοπος εις αναπαυσιν των βουκολιων, δια τον λαον μου τον εκζητουντα με. ¹¹Εσας ομως, τους εγκαταλειποντας τον Κυριον, τους λησμονουντας το αγιον μου ορος, τους ετοιμαζοντας τραπεζαν εις τον Γαδην και τους καμνοντας σπονδην εις τον Μενι, ¹²θελω σας αριθμησει δια την μαχαιραν και παντες θελετε κυφει εις την σφαγην· διοτι εκαλουν και δεν απεκρινεσθε· ελαλουν και δεν ηκουετε· αλλ' επραττετε το κακον ενωπιον μου και εξελεγετε το μη αρεστον εις εμε. ¹³Οθεν ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, οι δουλοι μου θελουσι φαγει, σεις δε θελετε πεινασει· ιδου, οι δουλοι μου θελουσι πιει, σεις δε θελετε διψησει· ιδου, οι δουλοι μου θελουσιν ευφρανθη, σεις δε θελετε αισχυνηθι· ¹⁴ιδου, οι δουλοι μου θελουσιν αλαλαζει εν ευθυμια, σεις δε θελετε βοα εν πονω καρδιας και ολολυζει υπο καταθλιψεως πνευματος. ¹⁵Και θελετε αφησει το ονομα σας εις τους εκλεκτους μου δια καταραν· διοτι Κυριος ο Θεος θελει σε θανατωσει και με αλλο ονομα θελει ονομασει τους δουλους αυτου, ¹⁶δια να μακαριζη εαυτον εις τον Θεον της αληθειας ο μακαριζων εαυτον επι της γης· και να ομνη εις τον Θεον της αληθειας ο ομνυων επι της γης· διοτι αι προτεραι θλιψεις ελησμονηθησαν και διοτι εκρυφθησαν απο των οφθαλμων μου. ¹⁷Επειδη ιδου, νεους ουρανους κτιζω και νεαν γην· και δεν θελει εισθαι μνημη των προτερων ουδε θελουσιν ελθει εις τον νουν. ¹⁸Αλλ' ευφραινεσθε και χαιρετε παντοτε εις εκεινο το οποιον κτιζω· διοτι, ιδου, κτιζω την Ιερουσαλημ αγαλλιαμα και

τον λαον αυτης ευφροσυνην. ¹⁹Και θελω αγαλλεσθαι εις την Ιερουσαλημ και ευφραινεσθαι εις τον λαον μου· και δεν θελει ακουσθη πλεον εν αυτη φωνη κλαυθμου και φωνη κραυγης. ²⁰Δεν θελει εισθαι πλεον εκει βρεφος ολιγοημερον και γερων οστις δεν επληρωσε τας ημερας αυτου· διοτι το παιδιον θελει αποθνησκει εκατον ετων, ο δε εκατον ετων αμαρτωλος θελει εισθαι επικαταρατος. ²¹Και θελουσιν οικοδομησει οικιας και κατοικησει, και θελουσι φυτευσει αμπελωνας και φαγει τον καρπον αυτων. ²²Δεν θελουσι κτισει αυτοι και αλλος να κατοικηση· δεν θελουσι φυτευσει αυτοι και αλλος να φαγη· διοτι αι ημεραι του λαου μου ειναι ως αι ημεραι του δενδρου και οι εκλεκτοι μου θελουσι παλαιωσει το εργον των χειρων αυτων. ²³Δεν θελουσι κοπιαζει εις ματην ουδε θελουσι τεκνοποiei δια καταστροφη· διοτι ειναι σπερμα των ευλογημενων του Κυριου και οι εκγονοι αυτων μετ' αυτων. ²⁴Και πριν αυτοι κραξωσιν, εγω θελω αποκρινεσθαι· και ενω αυτοι λαουσιν, εγω θελω ακουει. ²⁵Ο λυκος και το αρνιον θελουσι βοσκεισθαι ομου, και ο λεων θελει τρωγει αχυρον ως ο βους· αρτος δε του οφεως θελει εισθαι το χωμα· εν ολω τω αγιω μου ορει δεν θελουσι καμνει ζημιαν ουδε φθοραν, λεγει Κυριος.

66 Ουτω λεγει Κυριος· Ο ουρανος ειναι θρονος μου και η γη υποποδιον των ποδων μου· ποιος ειναι ο οικος, τον οποιον ηθελετε οικοδομησει δι' εμε; και ποιος ειναι ο τοπος της αναπαυσεως μου; ²Διοτι η χειρ μου εκαμε παντα ταυτα και εγειναν παντα ταυτα, λεγει Κυριος· εις τινα λοιπον θελω επιβλεψει; εις τον πτωχον και συντετριμμενον το πνευμα και τρεμοντα τον λογον μου. ³Οστις δε σφαζει βουν, ειναι ως ο φονευων ανθρωπον· οστις θυσιαζει αρνιον, ως ο κοπτων κυνος λαιμον· οστις προσφερει προσφοραν εξ αλφιτων, ως προσφερων αιμα χορειον· οστις θυσιαζει, ως ο ευλογων ειδωλον. Ναι, αυτοι εξελεξαν τας οδους αυτων, και η φυχη αυτων ηδυνεται εις τα βδελυγματα αυτων. ⁴Και εγω λοιπον θελω εκλεξει τα εις αυτους ολεθρια και θελω φερει επ' αυτους οσα φοβουνται· διοτι εκαλουν και ουδεις απεκρινετο· ελαλουν και δεν ηκουον· αλλ' επραττον το κακον ενωπιον μου και εξελεγον το μη αρεστον εις εμε. ⁵Ακουσατε τον λογον του Κυριου, σεις οι τρεμοντες τον λογον αυτου· οι αδελφοι σας, οιτινες σας μισουσι και σας αποβαλλουσιν ενεκεν του ονοματος μου, ειπαν, Ας δοξασθη ο Κυριος· πλην αυτος θελει φανη εις χαραν σας, εκεινοι δε θελουσι καταισχυνη. ⁶Φωνη κραυγης ερχεται εκ της πολεως, φωνη εκ του ναου, φωνη του Κυριου, οστις καμνει ανταποδοσιν εις τους εχθρους αυτου. ⁷Πριν κοιλοπονηση, εγεννησε· πριν ελθωσιν οι πονοι αυτης, ηλευθερωθη και εγεννησεν αρσενικον. ⁸Τις ηκουσε τοιουτον πραγμα; τις ειδε τοιαυτα; ηθελε γεννησει η γη εν μια ημερα; η εθνος ηθελε γεννηθη ενταυτω αλλ' η Σιων αμα εκοιλοπονησεν, εγεννησε τα τεκνα αυτης. ⁹Εγω, ο φερων εις την γενναν, δεν ηθελον καμει να γεννηση; λεγει Κυριος· εγω, ο καμνων να γεννωσιν, ηθε-

λον κλεισει την μητραν; λεγει ο Θεος σου. ¹⁰Ευφρανθητε μετα της Ιερουσαλημ και αγαλλεσθε μετ' αυτης, παντες οι αγαπωντες αυτην· χαρητε χαραν μετ' αυτης, παντες οι πενθουντες δι' αυτην· ¹¹δια να θηλασητε και να χορτασθητε απο των μαστων των παρηγοριων αυτης· δια να εκθηλασητε και να εντρυφησητε εις την αφθονιαν της δοξης αυτης. ¹²Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εις αυτην θελω στρεψει την ειρηνην ως ποταμον, και την δοξαν των εθνων ως χειμαρρον πλημμυρουντα· τοτε θελετε θηλασει, θελετε βασταχθη επι των πλευρων και κολακευθη επι των γονατων αυτης. ¹³Ως παιδιον, το οποιον παρηγορει η μητηρ αυτου, ουτως εγω θελω σας παρηγορησει· και θελετε παρηγορηθη εν τη Ιερουσαλημ. ¹⁴Και θελετε ιδει, και η καρδια σας θελει ευφρανθη και τα οστα σας θελουσιν ανθησει ως χορτος· και η χειρ του Κυριου θελει γνωρισθη προς τους δουλους αυτου, η δε οργη προς τους εχθρους αυτου. ¹⁵Διοτι, ιδου, ο Κυριος θελει ελθει εν πυρι, και αι αμαξαι αυτου θελουσιν εισθαι ως ανεμοστροβιλος, δια να αποδωση την οργην αυτου με ορμη και την επιτιμησιν αυτου με φλογας πυρος. ¹⁶Διοτι εν πυρι Κυριου και εν τη μαχαιρα αυτου θελει κριθη πασα σαρξ, και οι πεφονευμενοι του Κυριου θελουσιν εισθαι πολλοι. ¹⁷Οι αγιαζομενοι και καθαριζομενοι εν τοις κηποις ο εις κατοπιν του αλλου αναφανδον, τρωγοντες χορειον κρεας και τα βδελυγματα και τον ποντικον, ουτοι θελουσι καταναλωθη ομου, λεγει Κυριος. ¹⁸Διοτι εγω εξευρω τα εργα αυτων και τους διαλογισμους αυτων· και ερχομαι δια να συναξω παντα τα εθνη και τας γλωσσας· και θελουσιν ελθει και ιδει την δοξαν μου. ¹⁹Και θελω στησει σημειον μεταξυ αυτων· και τους σεσωσμενους εξ αυτων θελω εξαποστειλει εις τα εθνη, εις Θαρσεις, Φουλ και Λουδ, οιτινες συρουσι τοξον, εις Θουβαλ και Ιαυαν, εις τας νησους τας μακραν, οιτινες δεν ηκουσαν την φημην μου ουδε ειδον την δοξαν μου· και θελουσι κηρυξει την δοξαν μου μεταξυ των εθνων. ²⁰Και θελουσι φερει παντας τους αδελφους σας εκ παντων των εθνων προσφοραν εις τον Κυριον, επι ιππων και επι αμαξων και επι φορειων και επι ημιωνων και επι ταχυδρομων ζων, προς το αγιον μου ορος, την Ιερουσαλημ, λεγει Κυριος, καθως τα τεκνα του Ισραηλ φερουσι την εξ αλφιτων προσφοραν εν καθαρω αγγειω προς τον οικον του Κυριου. ²¹Και προσετι θελω λαβει εξ αυτων ιερεις και Λευιτας, λεγει Κυριος. ²²Διοτι ως οι νεοι ουρανοι και η νεα γη, τα οποια εγω θελω καμει, θελουσι διαμενει ενωπιον μου, λεγει Κυριος, ουτω θελει διαμενει το σπερμα σας και το ονομα σας. ²³Και απο νεας σεληνης εως αλλης και απο σαββατου εως αλλου θελει ερχεσθαι πασα σαρξ δια να προσκυνη ενωπιον μου, λεγει Κυριος. ²⁴Και θελουσιν εξελθει και ιδει τα κωλα των ανθρωπων, οιτινες εσταθησαν παραβαται εναντιον μου· διοτι ο σκωληξ αυτων δεν θελει τελευτησει και το πυρ αυτων δεν θελει σβεσθη· και θελουσιν εισθαι βδελυγμα εις πασαν σαρκα.

Ιερεμία

1Οι λογοι του Ιερεμιου υιου του Χελκιου, εκ των ιερεων των εν Αναθωθ εν γη Βενιαμιν· ²προς τον οποιον εγεινε λογος Κυριου εν ταις ημεραις του Ιωσιου υιου του Αμων βασιλεως Ιουδα, κατα το δεκατον τριτον ετος της βασιλειας αυτου. ³Εγεινε και εν ταις ημεραις του Ιωακειμ, υιου του Ιωσιου βασιλεως Ιουδα, μεχρι του τελους του ενδεκατου ετους του Σεδεκιου, υιου του Ιωσιου βασιλεως Ιουδα, μεχρι της αιχμαλωσιας της Ιερουσαλημ, κατα τον πεμπτον μηνα. ⁴Και λογος Κυριου εγεινε προς εμε λεγων, ⁵Πριν σε μορφωσω εν τη κοιλια, σε εγνωρισα· και πριν εξελθης εκ της μητρας, σε ηγιασα· προφητην εις τα εθνη σε κατεστησα. ⁶Και εγω ειπα, Ω, Κυριε Θεε, ιδου, δεν εξευρω να λαλησω διοτι ειμαι παιδιον. ⁷Ο δε Κυριος ειπε προς εμε, Μη λεγε, ειμαι παιδιον· διοτι θελεις υπαγει προς παντας, προς τους οποιους θελω σε εξαποστειλει· και παντα οσα σε προσταξω, θελεις ειπει. ⁸Μη φοβηθης απο προσωπου αυτων· διοτι εγω ειμαι μετα σου δια να σε ελευθερονω, λεγει Κυριος. ⁹Και εξετεινε Κυριος την χειρα αυτου και ηγγισε το στομα μου· και ειπε Κυριος προς εμε, Ιδου, εθεσα τους λογους μου εν τω στοματι σου. ¹⁰Ιδε, σε κατεστησα σημερον επι τα εθνη και επι τας βασιλειας, δια να εκριζωνης και να κατασκαπτης και να καταστρεφης και να καταδαφιζης, να ανοικοδομησ και να καταφυτευης. ¹¹Λογος Κυριου εγεινεν ετι προς εμε λεγων, Τι βλεπεις συ, Ιερεμια; Και ειπα, Βλεπω βακτηριαν αμυγδαλινην. ¹²Και ειπε Κυριος προς εμε, Καλως ειδες· διοτι εγω θελω ταχυνει να εκπληρωσω τον λογον μου. ¹³Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε εκ δευτερου λεγων, Τι βλεπεις συ; Και ειπα, Βλεπω λεβητα αναβραζοντα· και το προσωπον αυτου ειναι προς βορραν. ¹⁴Και ειπε Κυριος προς εμε, Απο βορρα θελει εκχυθη το κακον επι παντας τους κατοικους της γης. ¹⁵Διοτι ιδου, εγω θελω καλεσει πασας τας οικογενειας των βασιλειων του βορρα, λεγει Κυριος· και θελουσιν ελθει και θελουσι θεσει εκαστος τον θρονον αυτου εν τη εισοδω των πυλων της Ιερουσαλημ και επι παντα τα τειχη αυτης κυκλω και επι πασας τας πολεις του Ιουδα. ¹⁶Και θελω προφερει τας κρισεις μου εναντιον αυτων περι πασης της κακιας αυτων· διοτι με εγκατελιπον και εθυμιασαν εις θεους αλλοτριους και προσεκυνησαν τα εργα των χειρων αυτων. ¹⁷Συ λοιπον περιζωσον την οσφυν σου και σηκωθητι και ειπε προς

αυτους παντα οσα εγω σε προσταξω· μη φοβηθης απο προσωπου αυτων, μηποτε ταχα σε αφησω να πεσης εις αμηχανιαν εμπροσθεν αυτων. ¹⁸Διοτι, ιδου, εγω σε εθεσα σημερον ως πολιν οχυραν και ως στηλην σιδηραν και ως τειχη χαλκινα εναντιον πασης της γης, εναντιον των βασιλεων του Ιουδα, εναντιον των αρχοντων αυτου, εναντιον των ιερεων αυτου και εναντιον του λαου της γης· ¹⁹και θελουσι σε πολεμησει αλλα δεν θελουσιν υπερισχυσει εναντιον σου· διοτι εγω ειμαι μετα σου δια να σε ελευθερονω, λεγει Κυριος.

2Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε λεγων, ²Υπαγε και βοησον εις τα ωτα της Ιερουσαλημ λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· Ενθυμουμαι περι σου την προς σε ευμενειαν μου εν τη νεοτητι σου, την αγαπην της νυμφευσεως σου, οτε με ηκολουθεις εν τη ερημω, εν γη ασπαρτω· ³ο Ισραηλ ητο αγιος εις τον Κυριον, απαρχη των γεννηματων αυτου· παντες οι κατατρωγοντες αυτον ησαν ενοχοι· κακον ηλθεν επ' αυτους, λεγει Κυριος. ⁴Ακουσατε τον λογον του Κυριου, οικος Ιακωβ και πασαι αι συγγενειαι του οικου Ισραηλ· ⁵Ουτω λεγει Κυριος· Ποιαν αδικιαν ευρηκαν εν εμοι οι πατερες σας, ωστε απεμακρυνθησαν απ' εμου και περιεπατησαν οπισω της ματαιοτητος και εματαιωθησαν; ⁶και δεν ειπον, Που ειναι ο Κυριος, ο αναβιβασας ημας εκ γης Αιγυπτου, ο οδηγησας ημας δια της ερημου, δια τοπου ερημιας και χασματων, δια τοπου ανυδριας και σκιας θανατου, δια τοπου τον οποιον δεν επερασεν ανθρωπος και οπου ανθρωπος δεν κατωκησε; ⁷Και σας εισηγαγον εις τοπον καρποφορον, δια να τρωγητε τους καρπους αυτου και τα αγαθα αυτου· αφου ομως εισηλθετε, εμιανατε την γην μου και κατεστησατε βδελυγμα την κληρονομιαν μου. ⁸Οι ιερεις δεν ειπον, Που ειναι ο Κυριος; και οι κρατουντες τον νομον δεν με εγνωρισαν· και οι ποιμενες εγινοντο παραβαται εναντιον μου, και οι προφηται προεφητευον δια του Βααλ και περιεπατουν οπισω πραγματων ανωφελων. ⁹Δια τουτο ετι θελω κριθη με εσας, λεγει Κυριος, και με τους υιους των υιων σας θελω κριθη. ¹⁰Διοτι διαβητε εις τας νησους των Κητιαιων και ιδετε· και πεμψατε εις Κηδαρ· και παρατηρησατε επιμελως, και ιδετε αν εσταθη τοιουτον πραγμα. ¹¹Ηλλαξεν εθνος θεους, αν και ουτοι δεν ηναι θεοι; ο λαος μου ομως ηλλαξε την δοξαν αυτου με πραγμα ανωφελος. ¹²Εκπλαγητε, ουρα-

νοι, δια τουτο, και φριξατε, συνταραχθητε σφοδρα, λεγει Κυριος. ¹³Διοτι δυο κακα επραξεν ο λαος μου· εμε εγκατελιπον, την πηγην των ζωντων υδατων, και εσκαφαν εις εαυτους λακκουσ, λακκουσ συντετριμμενους, οιτινες δεν δυνανται να κρατησωσιν υδωρ. ¹⁴Μηπως ειναι δουλος ο Ισραηλ; η δουλος οικογενης; δια τι κατεσταθη λαφυρον; ¹⁵Οι σκυμνοι εβρυχησαν επ' αυτον, εξεδωκαν την φωνην αυτων και κατεστησαν την γην αυτου ερημον· αι πολεις αυτου κατεκαησαν και εμειναν ακατοικητοι. ¹⁶Οι υιοι προσετι της Νωφ και της Ταφνης συνετριψαν την κορυφην σου. ¹⁷Δεν εκαμες τουτο συ εις σεαυτον, διοτι εγκατελιπες Κυριον τον Θεον σου οτε σε ωδηγει εν τη οδω; ¹⁸Και τωρα τι εχεις να καμης εν τη οδω της Αιγυπτου, δια να πιης τα υδατα Σιωρ; η τι εχεις να καμης εν τη οδω της Ασσυριας, δια να πιης τα υδατα του ποταμου; ¹⁹Η ασβεβια σου θελει σε παιδευσει και αι παραβασεις σου θελουσι σε ελεγξει· γνωρισον λοιπον και ιδε, οτι ειναι κακον και πικρον, το οτι εγκατελιπες Κυριον τον Θεον σου, και δεν ειναι ο φοβος μου εν σοι, λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων. ²⁰Επειδη προ πολλου συνετριψα τον ζυγον σου, διεσπασα τα δεσμα σου, και συ ειπας, δεν θελω σταθη παραβατης πλεον· ενω επι παντα υψηλον λοφον και υποκατω παντος δενδρου πρασινου περιεπλανηθης εκπορνευων. ²¹Εγω δε σε εφυτευσα αμπελον εκλεκτην, σπερμα ολωσ αληθινον· πως λοιπον μετεβληθης εις παρεφθαρμενον κλημα αμπελου ξενης εις εμε; ²²Δια τουτο και εαν πλυθης με νιτρον και πληθυνης εις σεαυτον το σημημα, η ανομια σου μνει σεσημειωμενη ενωπιον μου, λεγει Κυριος ο Θεος. ²³Πως δυνασαι να ειπης, δεν εμιανηθην, δεν υπηγα οπισω των Βααλειμ; ιδε την οδον σου εν τη φαραγγι, γνωρισον τι επραξας· εισαι ταχεια δρομας διατρεχουσα εν ταις οδοις αυτης· ²⁴ονος αγρια συνειθισμενη εις την ερημον, αναπνεουσα τον αερα κατα την επιθυμιαν της καρδιας αυτης· την ορμην αυτης, τις δυναται να επιστρεψη αυτην; παντες οι ζητουντες αυτην δεν θελουσι κοπιαζει· εν τω μηνι αυτης θελουσιν ευρει αυτην. ²⁵Κρατησον τον ποδα σου απο του να περιπατησης ανυποδητος, και τον λαρυγγα σου απο διψης· αλλα συ ειπας, εις ματην· ουχι· διοτι ηγαπησα ξενους και κατοπιν αυτων θελω υπαγει. ²⁶Καθως ο κλεπτης αισχυνεται οταν ευρεθη, ουτω θελει αισχυνθη ο οικος Ισραηλ, αυτοι, οι βασιλεις αυτων, οι αρχοντες αυτων και οι ιερεις αυτων και οι προφηται αυτων· ²⁷οιτινες λεγουσι προς το ξυλον, Πατηρ μου εισαι· και προς τον λιθον, Συ με εγεννησας· διοτι εστρεψαν νωτα προς εμε και ουχι προσωπον· εν τω καιρω ομως της συμφορας αυτων θελουσιν ειπει, Αναστηθι και σωσον ημας. ²⁸Και που ειναι οι θεοι σου, τους οποιους εκαμες εις σεαυτον; ας αναστηθωσιν, εαν δυνανται να σε σωσωσιν εν τω καιρω της συμφορας σου· διοτι κατα τον αριθμον των πολεων σου ησαν οι θεοι σου, Ιουδα. ²⁹Δια τι ηθελετε κριθη μετ' εμου; σεις παντες εισθε παραβαται εις εμε, λεγει Κυριος. ³⁰Εις ματην επαταξα τα τεκνα σας· δεν δεδεχθησαν διορθωσιν· η μαχαιρα σας κατεφαγε τους

προφητας σας ως λεων εξολοθρευων. ³¹Ω γενεα, ιδετε τον λογον του Κυριου· Εσταθην ερημος εις τον Ισραηλ, γη σκοτους; δια τι λεγει ο λαος μου, Ημεις ειμεθα κυριοι· δεν θελομεν ελθει πλεον προς σε; ³²Δυναται η κορη να λησμονηση τους στολισμους αυτης, η νυμφη τον καλωπισμον αυτης; και ομως ο λαος μου με ελησμονησεν ημερας αναριθμητους. ³³Δια τι καλλωπιζεις την οδον σου δια να ζητης εραστας; εις τροπον ωστε και εδιδασκας τας οδους σου εις τας κακας. ³⁴Ετι εις τα κρασπεδα σου ευρεθησαν αιματα ψυχων πτωχων αθων· δεν ευρηκα αυτα ανορυττων, αλλ' επι παντα ταυτα. ³⁵Και ομως λεγεις, Επειδη ειμαι αθωος, βεβαιως ο θυμος αυτου θελει αποστραφη απ' εμου. Ιδου, εγω θελω κριθη μετα σου, διοτι λεγεις, Δεν ημαρτησα. ³⁶Δια τι περιπλανασαι τοσον δια να αλλαξης την οδον σου; θελεις καταισχυνθη και υπο της Αιγυπτου, καθως κατησχυνθης υπο της Ασσυριας. ³⁷Ναι, θελεις εξελθει εντευθεν με τας χειρας σου επι την κεφαλην σου· διοτι ο Κυριος απεβαλε τας ελπιδας σου και δεν θελεις ευημερησει εις αυτας.

3 Λεγουσιν, Εαν τις αποβαλη την γυναικα αυτου και αναχωρηση απο αυτου και γεινη αλλου ανδρος, θελει επιστρεφει παλιν εκεινος προς αυτην; η γη εκεινη δεν θελει ολωσ μιανηθ; συ επορνευσας μεν μετα πολλων εραστων· επιστρεψον δε παλιν προς εμε, λεγει Κυριος. ²Σηκωσον τους οφθαλμους σου προς τους υψηλους τοπους, και ιδε που δεν εσεληγσας. Εν ταις οδοις εκαθησας δι' αυτους, ως ο Αραψ εν τη ερημω, και εμιανας την γην με τας πορνειας σου και με την κακιαν σου. ³Δια τουτο εκρατηθησαν αι βροχαι, και δεν εγεινε βροχη οφιμος· και συ ειχες το μετωπον της πορνης, απεβαλες πασαν εντροπην. ⁴Δεν θελεις κραζει απο του νυν προς εμε, Πατερ μου, συ εισαι ο οδηγος της νεοτητος μου; ⁵Θελει διατηρει την οργην αυτου διαπαντος; θελει φυλαττει αυτην εως τελους; ιδου, ελαλησας και επραξας τα κακα, οσον ηδυνηθης. ⁶Ο Κυριος ειπεν ετι προς εμε εν ταις ημεραις Ιωσιου του βασιλεως, Ειδες εκεινα, τα οποια Ισραηλ η αποστατις επραξεν; υπηγεν επι παν υψηλον ορος και υποκατω παντος πρασινου δενδρου και επορνευσεν εκει. ⁷Και αφου επραξε παντα ταυτα, ειπα, Επιστρεψον προς εμε· και δεν επεστρεψε. Και ειδε τουτο Ιουδας η απιστος αυτης αδελφη. ⁸Και ειδον οτι ενω επειδη Ισραηλ η αποστατις εμοιχευσεν εγω απεπεμψα αυτην και εδωκα εις αυτην το γραμμα του διαζυγιου αυτης, Ιουδας η απιστος αυτης αδελφη δεν εφοβηθη αλλ' υπηγε και επορνευσε και αυτη. ⁹Και με την διαφημισιν της πορνειας αυτης εμιανε τον τοπον και εμοιχευσε μετα των λιθων και μετα των ξυλων. ¹⁰Και εν πασι τουτοις Ιουδας η απιστος αυτης αδελφη δεν επεστρεψε προς εμε εξ ολης της καρδιας αυτης αλλα ψευδως, λεγει Κυριος. ¹¹Και ειπε Κυριος προς εμε, Ισραηλ η αποστατις εδικαιωσεν εαυτην περισσοτερον παρα Ιουδας η απιστος. ¹²Υπαγε και διακηρυξον τους λογους τουτους προς τον βορραν και ειπε, Επιστρεψον, Ισραηλ η αποστατις, λεγει Κυριος,

και δεν θελω καμει να πεση η οργη μου εφ' υμας· διοτι ελεημων ειμαι, λεγει Κυριος· δεν θελω φυλαττει την οργην διαπαντος. ¹³Μονον γνωρισον την ανομιαν σου, οτι ημαρτησας εις Κυριον τον Θεον σου, και διηρεσας τας οδους σου εις τους ξενους υποκατω παντος πρασινου δενδρου, και δεν υπηκουσατε εις την φωνην μου, λεγει Κυριος. ¹⁴Επιστρεψατε, υιοι αποσταται, λεγει Κυριος, αν και εγω σας απεστραφην· και θελω σας λαβει ενα εκ πολεως και δυο εκ συγγενειας και θελω σας εισαξει εις την Σιων· ¹⁵και θελω σας δωσει ποιμενας κατα την καρδιαν μου και θελουσι σας ποιμανει εν γνωσει και συνεσει. ¹⁶Και οταν πληθυνθητε και αυξηνηθητε επι της γης, εν εκειναις ταις ημεραις, λεγει Κυριος, δεν θελουσι προφερει πλεον, Η κιβωτος της διαθηκης του Κυριου, ουδε θελει αναβη επι καρδιαν αυτων, ουδε θελουσιν ενθυμηθη αυτην, ουδε θελουσιν επισκεφθη, ουδε θελει κατασκευασθη πλεον. ¹⁷Εν εκεινω τω καιρω θελουσιν ονομασει την Ιερουσαλημ· θρονον του Κυριου· και παντα τα εθνη θελουσι συναχθη προς αυτην εν τω ονοματι του Κυριου, προς την Ιερουσαλημ· και δεν θελουσι περιπατησει πλεον οπισω της ορεξεως της πονηρας αυτων καρδιας. ¹⁸Εν εκειναις ταις ημεραις ο οικος Ιουδα θελει περιπατησει μετα του οικου Ισραηλ, και θελουσιν ελθει ομου απο της γης του βορρα, εις την γην την οποιαν εκληροδοτησα εις τους πατερας σας. ¹⁹Αλλ' εγω ειπα, Πως θελω σε καταταξει μεταξυ των τεκνων και δωσει εις σε γην επιθυμητην, ενδοξον κληρονομιαν των δυναμεων των εθνων; Και ειπα, Συ θελεις με κραξει, Πατερ μου· και δεν θελεις αποστρεφει απο οπισθεν μου. ²⁰Βεβαιως καθως γυνη αθετει εις τον ανδρα αυτης, ουτως ηθετησατε εις εμε, οικος Ισραηλ, λεγει Κυριος. ²¹Φωνη ηκουσθη επι των υψηλων τοπων, κλαυθμος και δεησεις των υιων Ισραηλ· διοτι διεστρεψαν την οδον αυτων, ελησημονησαν Κυριον τον Θεον αυτων. ²²Επιστρεψατε, υιοι αποσταται, και θελω ιατρευσει τας αποστασιαις σας. Ιδου, ημεις ερχομεθα προς σε· διοτι συ εισαι Κυριος ο Θεος ημων. ²³Τωντι εις ματην ελπίζεται σωτηρια εκ των λοφων και εκ του πληθους των ορεων· μονον εν Κυριω τω Θεω ημων ειναι η σωτηρια του Ισραηλ. ²⁴Διοτι η αισχυνη κατεφαγε τον κοπον των πατερων ημων εκ της νεοτητος ημων· τα ποιμνια αυτων και τας αγελας αυτων, τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων. ²⁵Εν τη αισχυνη ημων κατακειμεθα, και η ατιμια ημων καλυπτει ημας· διοτι ημαρτησαμεν εις Κυριον τον Θεον ημων, ημεις και οι πατερες ημων, εκ της νεοτητος ημων εως της ημερας ταυτης, και δεν υπηκουσαμεν εις την φωνην Κυριου του Θεου ημων.

4Εαν επιστρεψης, Ισραηλ, λεγει Κυριος, επιστρεφον προς εμε· και εαν εκβαλης τα βδελυγματα σου απ' εμπροσθεν μου, τοτε δεν θελεις μετατοπισθη. ²Και θελεις ομοσει, λεγων, Ζη Κυριος, εν αληθεια εν κρισει και εν δικαιοσυνη· και τα εθνη θελουσιν ευλογεισθαι εν αυτω και εν αυτω θελουσι δοξασθη. ³Διοτι ουτω λεγει Κυριος προς

τους ανδρας Ιουδα και προς την Ιερουσαλημ· Αροτριασατε τους κεχερσωμενους αγρους σας και μη σπειρετε μεταξυ ακανθων. ⁴Περιτηθητε εις τον Κυριον και αφαιρεσατε τας ακροβυστιαις της καρδιας σας, ανδρες Ιουδα και κατοικοι της Ιερουσαλημ, μηποτε εξελθη ο θυμος μου ως πυρ και εξαφθη, και ουδεις θελει εισθαι ο σβεσων, ενεκεν της κακιας των πραξεων σας. ⁵Αναγγειλατε προς τον Ιουδαν και κηρυξατε προς την Ιερουσαλημ· και ειπατε και ηχησατε σαλπιγγα εις την γην· βοησατε, συναθροισθητε και ειπατε, Συναχθητε και ας εισελθωμεν εις τας ωχυρωμενας πολεις. ⁶Υψωσατε σημαιαν προς την Σιων· συρθητε, μη σταθητε· διοτι εγω θελω φερει κακον απο βορρα και συντριμμον μεγαν. ⁷Ο λεων ανεβη εκ του δασους αυτου και ο εξολοθρευτης των εθνων εσηκωθη· εξηλθεν εκ του τοπου αυτου δια να ερημωση την γην σου· αι πολεις σου θελουσι καταστραφη, ωστε δεν θελει εισθαι ουδεις ο κατοικων. ⁸Δια τουτο περιζωσθητε σακκους, θρηνησατε και ολολυξατε· διοτι ο φλογερος θυμος του Κυριου δεν εστραφη αφ' ημων. ⁹Και εν εκεινη τη ημερα, λεγει Κυριος, η καρδια του βασιλεως θελει χαθη και η καρδια των αρχοντων· και οι ιερεις θελουσιν εκθαμβηθη και οι προφηται θελουσιν εκπλαγη. ¹⁰Τοτε ειπα, Ω Κυριε Θεε απατων λοιπον ηπατησας τον λαον τουτον και την Ιερουσαλημ, λεγων, Ειρηνην θελετε χει· ενω η μαχαιρα εφθασεν εως της ψυχης. ¹¹Εν εκεινω τω καιρω θελουσιν ειπει προς τον λαον τουτον και προς την Ιερουσαλημ, Ανεμος καυστικος των υψηλων τοπων της ερημου φυσα προς την θυγατερα του λαου μου, ουχι δια να ανεμιση ουδε δια να καθαριση· ¹²ανεμος σφοδροτερος παρα τουτους θελει ελθει δι' εμε· εγω δε τωρα θελω εκφερεει κρισεις εις αυτους. ¹³Ιδου, ως νεφελη θελει αναβη, και αι αμαξαι αυτου θελουσιν εισθαι ως ανεμοστροβιλος· οι ιπποι αυτου ειναι ελαφροτεροι των αετων. Ουαι εις ημας, διοτι εχαθημεν. ¹⁴Ιερουσαλημ, αποπλυνον την καρδιαν σου απο κακιας, δια να σωθης· εως ποτε θελουσι κατοικει εν σοι οι ματαιοι διαλογισμοι σου; ¹⁵Διοτι φωνη αναγγελει εκ του Δαν και κηρυττει θλιψιν απο του ορους Εφραιμ. ¹⁶Ενθυμισατε τουτο εις τα εθνη· ιδου, διακηρυξατε εναντιον της Ιερουσαλημ, οτι πολιορκηται ερχονται απο γης μακρας και εκπεμπουσι την φωνην αυτων εναντιον των πολεων Ιουδα. ¹⁷Ως φυλακες αγρου παρεταχθησαν εναντιον αυτης κυκλοθεν· διοτι απεστατησεν εναντιον μου, λεγει Κυριος. ¹⁸Αι οδοι σου και τα επιτηδευματα σου επροξενησαν εις σε ταυτα· αυτη η κακια σου εσταθη μαλιστα πικρα, ναι, εφθασεν εως της καρδιας σου. ¹⁹Τα εντοσθια μου, τα εντοσθια μου· πονω εις τα βαθη της καρδιας μου· η καρδια μου θορυβειται εν εμοι· δεν δυναμαι να σιωπησω, διοτι ηκουσας, ψυχη μου, ηχον σαλπιγγος, αλαλαγμα πολεμου. ²⁰Συντριμμος επι συντριμμον διακηρυττεται· διοτι πασα η γη ερημιουται· εξαιφνης αι σκηναι μου ηρημωθησαν και τα παραπετασματα μου εν μια στιγμη. ²¹Εως ποτε θελω βλεπει την σημαιαν, θελω ακουει τον ηχον της σαλπιγγος; ²²Διοτι ο λαος μου ειναι αφρων· δεν με εγνωρισαν· ειναι

υιοι αφρονες και δεν εχουσι συνεσιν· ειναι σοφοι εις το να κακοποιωσι, να αγαθοποιωσιν ομως δεν εξευρουσιν. ²³Επεβλεψα επι την γην και ιδου, αμορφος και ερημος· και εις τους ουρανοους και δεν υπηρχε το φως αυτων. ²⁴Ειδον τα ορη και ιδου, ετρεμον και παντες οι λοφοι κατεσειοντο. ²⁵Ειδον και ιδου, δεν υπηρχεν ανθρωπος και παντα τα πετεινα του ουρανου ειχον φυγει. ²⁶Ειδον και ιδου, ο Καρμηλος ερημος και πασαι αι πολεις αυτου κατηδαφισμεναι απο προσωπου Κυριου, απο του φλογερου θυμου αυτου. ²⁷Διοτι ουτω λεγει Κυριος· πασα η γη θελει εισθαι ερημος· συντελειαν ομως δεν θελω καμει. ²⁸Δια τουτο η γη θελει πενθησει και οι ουρανοι ανωθεν θελουσι συσκοτασει· διοτι εγω ελαλησα, απεφασισα και δεν θελω μετανοησει ουδε θελω επιστρεφει απο τουτου. ²⁹Πασα η πολις θελει φυγει υπο του θορυβου των ιππεων και των τοξοτων θελουσιν ελθει εις τα δαση και αναβη επι τους βραχους· πασα πολις θελει εγκαταλειφθη και δεν θελει εισθαι ανθρωπος κατοικων εν αυταις. ³⁰Και συ, ηφανισμενη, τι θελεις καμει; και αν ενδυθης κοκκινον, και αν στολισθης με στολισμους χρυσους, και αν διατεινης με στιμμι τους οφθαλμους σου, εις ματην θελεις καλλωπισθη· οι ερασται σου θελουσι σε καταφρονησει, θελουσι ζητει την ζωην σου. ³¹Διοτι ηκουσα φωνην ως κοιλοπονουσης, στεναγμον ως πρωτογεννωσης φωνην της θυγατρος Σιων, ητις θρηνηλογει εαυτην, εκτεινει τας χειρας αυτης, λεγουσα, Ουαι εις εμε τωρα, διοτι η ψυχη μου εκλειπει ενεκεν των φονευτων.

5 Περιελθετε εν ταις οδοις της Ιερουσαλημ και ιδετε τωρα και μαθετε και ζητησατε εν ταις πλαταιαις αυτης, εαν δυνασθε να ευρητε ανθρωπον, εαν υπαρχη ο ποιων κρισιν, ο ζητων αληθειαν· και θελω συγχωρησει εις αυτην. ²Και αν λεγωσι, Ζη ο Κυριος, ψευδως τωοντι ομνυουσι. ³Κυριε, δεν επιβλεπουσιν οι οφθαλμοι σου επι την αληθειαν; εμαστιγωσας αυτους και δεν επονεσαν· κατηναλωσας αυτους και δεν ηθελησαν να δεχθωσι διορθωσιν εσκληρυναν τα προσωπα αυτων υπερ τον βραχον· δεν ηθελησαν να επιστρεφωσι. ⁴Τοτε εγω ειπα, Ουτοι βεβαιως ειναι πτωχοι· ειναι αφρονες· διοτι δεν γνωριζουσι την οδον του Κυριου, την κρισιν του Θεου αυτων· ⁵θελω υπαγει προς τους μεγαλους και θελω λαλησει προς αυτους· διοτι αυτοι εγνωρισαν την οδον του Κυριου, την κρισιν του Θεου αυτων· αλλα και ουτοι παντες ομου συνετριψαν τον ζυγον, εκοψαν τους δεσμους. ⁶Δια τουτο λεων εκ του δασους θελει φονευσει αυτους, λυκος της ερημου θελει εξολοθρευσει αυτους, παρδαλις θελει κατασκοπευσει επι τας πολεις αυτων· πας οστις εξελθη εκειθεν, θελει κατασπαραχθη· διοτι επληθυνθησαν αι παραβασεις αυτων, ηυξηθησαν αι αποστασιαι αυτων. ⁷Πως θελω συγχωρησει εις σε δια τουτο; οι υιοι σου με εγκατελιπον και ωμνυον εις τους μη θεους· αφου εχորτασα αυτους, τοτε εμοιχευον και συνεσωρευοντο εις οικον πορνης. ⁸Ησαν ως οι κεχορτασμενοι ιπποι το πρωι· εκαστος εχρεμετιζε κατοπιν της γυναικος του πλησιον

αυτου. ⁹Δεν θελω καμει δια ταυτα επισκεψιν; λεγει Κυριος· και η ψυχη μου δεν θελει εκδικηθη εναντιον εθνους τοιουτου; ¹⁰Αναβητε επι τα τειχη αυτης και κρημνιζετε, πλην μη καμητε συντελειαν· αφαιρεσατε τας επαλξεις αυτης, διοτι δεν ειναι του Κυριου· ¹¹διοτι ο οικος Ισραηλ και ο οικος Ιουδα εφερθησαν πολλα απιστως προς εμε, λεγει Κυριος. ¹²Ηρνηθησαν τον Κυριον και ειπον, Δεν ειναι αυτος, και δεν θελει ελθει κακον εφ' ημας, ουδε θελομεν ιδει μαχαιραν η πειναν· ¹³και οι προφηται ειναι ανεμος και ο λογος δεν υπαρχει εν αυτοις· εις αυτους θελει γεινει ουτω. ¹⁴Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων· Επειδη λαλειτε τον λογον τουτον, ιδου, εγω θελω καμει τους λογους μου εν τω στοματι σου πυρ και τον λαον τουτον ξυλα και θελει καταφαγει αυτους. ¹⁵Ιδου, εγω θελω φερει εφ' υμας εθνος μακροθεν, οικος Ισραηλ, λεγει Κυριος· ειναι εθνος ισχυρον, ειναι εθνος αρχαιον, εθνος του οποιου δεν γνωριζεις την γλωσσαν ουδε καταλαμβανεις τι λεγουσιν. ¹⁶Η φαρετρα αυτων ειναι ως ταφος ανεωγμενος· ειναι παντες ισχυροι. ¹⁷Και θελουσι κατατρωγει τον θερισμον σου και τον αρτον σου, τον οποιον οι υιοι σου και αι θυγατερες σου ηθελον τρωγει· θελουσι κατατρωγει τα ποιμνια σου και τας αγελας σου· θελουσι κατατρωγει τους αμπελωνας σου και τας συκεας σου· θελουσιν εξολοθρευσει δια της ρομφαιας τας οχυρας πολεις σου, επι τας οποιας συ ηλιπιζεις. ¹⁸Και ομως, εν ταις ημεραις εκειναις, λεγει Κυριος, δεν θελω καμει συντελειαν εις εσας. ¹⁹Και οταν ειπητε, Δια τι εκαμε Κυριος ο Θεος ημων παντα ταυτα εις ημας; τοτε θελεις ειπει προς αυτους, Καθως με εγκατελιπετε και εδουλευσατε θεους ξενους εν τη γη υμων, ουτω θελετε δουλευσει ξενους εν γη ουχι υμων. ²⁰Αναγγειλατε τουτο προς τον οικον Ιακωβ και κηρυξατε αυτο εν Ιουδα, λεγοντες; ²¹Ακουσατε τωρα τουτο, λαε μωρε και ασυνετε· οτινες οφθαλμους εχετε και δεν βλεπετε· ωτα εχετε και δεν ακουετε· ²²εμε δεν φοβεισθε; λεγει Κυριος· δεν θελετε τρεμει ενωπιον μου, οστις εθεσα την αμμιον οριον της θαλασσης κατα προσταγμα αιωνιον, και δεν θελει υπερβη αυτο· και τα κυματα αυτης συνταρασσονται, ομως δεν θελουσιν υπερισχυσει· και ηκουσιν, ομως δεν θελουσιν υπερβη αυτο; ²³Αλλ' ουτος ο λαος εχει καρδιαν στασιαστικην και απειθη· απεστατησαν και απηληθον. ²⁴Και δεν ειπον εν τη καρδια αυτων, Ας φοβηθωμεν τωρα Κυριον τον Θεον ημων, οστις διδει βροχην πρωιμον και οψιμον εν τω καιρω αυτης· φυλαττει δι' ημας τας διωρισμενας εβδομαδας του θερισμου. ²⁵Αι ανομιαι σας απεστρεψαν ταυτα και αι αμαρτιαι σας εμποδισαν το αγαθον απο σας. ²⁶Διοτι ευρεθησαν εν τω λαω μου ασεβεις· εστησαν ενεδραν, καθως ο στηνων βροχια· θετουσι παγιδα, συλλαμβανουσιν ανθρωπους. ²⁷Καθως το κλωβιον ειναι πληρες πτηνων, ουτως οι οικoi αυτων ειναι πληρεις δολου· δια τουτο εμεγαλυνθησαν και επλουτησαν. ²⁸Επαχυνθησαν, αποστιλβουσιν· υπερεβησαν μαλιστα τας πραξεις των ασεβων· δεν κρινουσι την κρισιν, την κρισιν του ορφανου, και ευημερουσι· και το δικαιον

των πενήτων δεν κρινουσι. ²⁹Δεν θελω καμει δια ταυτα επισκεψιν; λεγει Κυριος· η ψυχη μου δεν θελει εκδικηθη εναντιον εθνους, τοιουτου; ³⁰Εκπληξις και φρικη εγεναν εν τη γη. ³¹Οι προφηται προφητεουσι ψευδως και οι ιερεις δεσποζουσι δια μεσου αυτων· και ο λαος μου αγαπα ουτω· και τι θελετε καμει εις το μετα ταυτα;

Γιοι Βενιαμιν, φυγετε μετα σπουδης εκ μεσου της Ιερουσαλημ και ηχησατε σαλπιγγα εν θεκουε και υψωσατε σημειον εκ πυρος εν Βαιθ-ακκερεμ· διоти κακον προκουπει απο βορρα και συντριμμος μεγας. ²Παρωμοιασα την θυγατερα της Σιων με χαριεσαν και τρυφεραν γυναικα. ³Οι ποιμενες και τα ποιμνια αυτων θελουσιν ελθει εις αυτην· θελουσι στησει σκηνας κυκλω εναντιον αυτης· θελουσι ποιμινει εκαστος εν τω τοπω αυτου. ⁴Ετοιμασατε πολεμον κατ' αυτης· σηκωθητε και ες αναβωμεν εν μεσημβρια. Ουαι εις ημας, διotti κλινει η ημερα, διotti εκτεινονται αι σκιαι της εσπερας. ⁵Σηκωθητε και ες αναβωμεν δια νυκτος και ες καταστρεψωμεν τα παλατια αυτης. ⁶Διotti ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Κατακοψατε δενδρα και υψωσατε περιχαρακωματα εναντιον της Ιερουσαλημ. Αυτη ειναι η πολις, εφ' ην πρεπει να γεινη επισκεψις· ειναι ολη καταδυναστεια εν μεσω αυτης. ⁷Καθως η πηγη αναβρχει τα υδατα αυτης, ουτως αυτη αναβρχει την κακιαν αυτης· βια και αρπαγη ακουονται εν αυτη· ενωπιον μου ακαταπαυστως ειναι πονος και πληγαι. ⁸Σωφρονισθητι, Ιερουσαλημ, μηποτε αποσυρθη η ψυχη μου απο σου· μηποτε σε καταστησω ερημον, γην ακατοικητον. ⁹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· θελουσι σταφυλολογησει ολοτελως ως αμπελον τα υπολοιπα του Ισραηλ· επιστρεψον την χειρα σου ως ο τρυγητης εις τα καλαθια. ¹⁰Προς τινα θελω λαλησει και διαμαρτυρηθη, δια να ακουσωσιν; ιδου, το ωτιον αυτων ειναι απεριτιμητον και δεν δυνανται να ακουσωσιν· ιδου, ο λογος του Κυριου ειναι προς αυτους ονειδος· δεν ηδυνονται εις αυτον. ¹¹Δια τουτο ειμαι πληρης απο θυμου του Κυριου· απεκαμον κρατων εμαυτον· θελω εκχει αυτον επι τα νηπια εξωθεν και επι την συναξιν των νεων ομου· διotti και ο ανηρ θελει πιασθη μετα της γυναικος και ο ηλικιωμενος μετα του πληρους ημερων. ¹²Και αι οικιαι αυτων θελουσι περασει εις αλλους, οι αγροι και αι γυναικες ομου, διotti θελω εκτεινει την χειρα μου επι τους κατοικους της γης, λεγει Κυριος. ¹³Διotti απο μικρου αυτων εως μεγαλου αυτων πας τις εδοθη εις την πλεονεξιαν· και απο προφητου εως ιερεως πας τις πραττει ψευδος. ¹⁴Και ιατρευσαν το συντριμμα της θυγατρος του λαου μου επιπολαιως, λεγοντες, Ειρηνη, ειρηνη· και δεν υπαρχει ειρηνη. ¹⁵Μηπως ησχυνηθησαν, οτε επραξαν βδελυγμα; μαλιστα παντελως δεν ησχυνηθησαν ουδε ηρυθριασαν· δια τουτο θελουσι πεσει μεταξυ των πιπτοντων· οταν επισκεφθω αυτους, θελουσιν απολεσθη, ειπε Κυριος. ¹⁶Ουτω λεγει Κυριος· Στητε επι τας οδους και ιδετε και ερωτησατε περι των αιωνιων τριβων, που ειναι η αγαθη οδος, και περιπατετε εν αυτη, και θε-

λετε ευρει αναπαυσιν εις τας ψυχας σας. Αλλ' αυτοι ειπον, δεν θελομεν περιπατησει εν αυτη. ¹⁷Και κατεστησα σκοπους εφ' υμας, λεγων, Ακουσατε τον ηχον της σαλπιγγος. Αλλ' ειπον, δεν θελομεν ακουσει. ¹⁸Δια τουτο ακουσατε, εθνη, και συ, συναγωγη, γνωρισον τι ειναι μεταξυ αυτων. ¹⁹Ακουε, γη· ιδου, εγω θελω φερει κακον επι τον λαον τουτον, τον καρπον των διαλογισμων αυτων, διotti δεν επροσεξαν εις τους λογους μου και εις τον νομον μου, αλλ' απεριψαν αυτον. ²⁰Τι προς εμε ο φερομενος λιβανος απο Σεβα και το απο γης μακρας ευωδες κινναμωμον; τα ολοκαυτωματα σας δεν ειναι δεκτα ουδε αι θυσιαι σας ευαρεστοι εις εμε. ²¹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω θελω βαλει προσκομματα εμπροσθεν του λαου τουτου και οι πατερες και οι υιοι ομου θελουσι προσκοφει επ' αυτα, ο γειτων και ο φιλος αυτου θελουσιν απολεσθη. ²²Ουτω λεγει ο Κυριος· Ιδου, λαος ερχεται απο της γης του βορρα, και εθνος μεγα θελει εγερθη απο των ακρων της γης. ²³Τοξον και λογχην θελουσι κρατει· ειναι σκληροι και ανιλειοι· φωνη αυτων εκει ως θαλασσα, και επιβαινουσιν επι ιππους, παρατεταγμενοι ως ανδρες εις πολεμον εναντιον σου, θυγατηρ της Σιων. ²⁴Ηκουσαμεν την φημην αυτων· αι χειρες ημων παρελυθησαν· στενοχωρια κατελαβεν ημας, ωδινες ως τικτουσης. ²⁵Μη εξελθητε εις τον αγρον και εν οδω μη περιπατετε· διotti η ρομφαια του εχθρου ειναι τρομος πανταχοθεν. ²⁶Θυγατηρ του λαου μου, περιζωσθητι σακκον και κυλισθητι εις στακτην· πενθος μονογενους καμε εις σεαυτην· θρηνησον πικρως· διotti ο εξολοθρευτης θελει ελθει εξαιφνης εφ' ημας. ²⁷Σε εθεσα σκοπιαν, φρουριον μεταξυ του λαου μου, δια να γνωρισης και να εξερευνησης την οδον αυτων. ²⁸Παντες ειναι ολως απειθεις, περιπατουσι κακολογουντες· ειναι χαλκος και σιδηρος· παντες ειναι διεφθαρμενοι. ²⁹Το φυστηριον εκαυθη· ο μολυβδος κατηναλωθη υπο του πυρος· ο χωνευτης διαλυει εις ματην· διotti οι κακοι δεν εχωρισθησαν. ³⁰Αργυριον αποδεδοκιμασμενον θελουσιν ονομασει αυτους, διotti ο Κυριος απεδοκιμασεν αυτους.

7ο λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ²Στηθι εν τη πυλη του οικου του Κυριου και κηρυξον εκει τον λογον τουτου και ειπε, Ακουσατε τον λογον του Κυριου, παντες οι Ιουδα, οι δια των πυλων τουτων εισερχομενοι δια να προσκυνητε τον Κυριον. ³Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Διορθωσατε τας οδους σας και τας πραξεις σας, και θελω σας στερεωσει εν τω τοπω τουτου. ⁴Μη πεποιθατε εις λογους ψευδεις, λεγοντες, Ο ναος του Κυριου, ο ναος του Κυριου, ο ναος του Κυριου ειναι ουτος. ⁵Διotti εαν αληθως διορθωσητε τας οδους σας και τας πραξεις σας· εαν εντελως εκτελεσητε κρισιν αναμεσον ανθρωπου και του πλησιον αυτου· ⁶εαν δεν καταδυναστευητε τον ξενον, τον ορφανον και την χηραν, και δεν χυνητε αιμα αθων εν τω τοπω τουτου μηδε περιπατητε οπισω ξενων θεων εις φθοραν σας· ⁷τοτε θελω σας καμει να κα-

τοιχητε εν τω τοπω τουτω, εν τη γη την οποιαν εδωκα εις τους πατερας σας εις αιωνα αιωνος. ⁸Ιδου, σεις πεποιθατε εις λογους ψευδεις, εκ των οποιων δεν θελετε ωφεληθη. ⁹Κλεπτετε, φονευετε και μοιχευετε και ομνυετε ψευδως και θυμιαζετε εις τον Βααλ και περιπατετε οπισω αλλων θεων, τους οποιους δεν γνωριζετε. ¹⁰επειτα ερχεσθε και ιστασθε ενωπιον μου εν τω οικω τουτω, εφ' ον εκληθη το ονομα μου, και λεγετε, Ηλευθερωθημεν, δια να καμνητε παντα ταυτα τα βδελυγματα; ¹¹Σπηλαιον ληστων εγεινεν ενωπιον σας ο οικος ουτος, εφ' ον εκληθη το ονομα μου; ιδου, αυτος εγω ειδον ταυτα, λεγει Κυριος. ¹²Αλλ' υπαγετε τωρα εις τον τοπον μου τον εν Σηλω, οπου εθεσα το ονομα μου κατ' αρχας, και ιδετε τι εκαμον εις αυτον δια την κακιαν του λαου μου Ισραηλ. ¹³Και τωρα, επειδη επραξατε παντα ταυτα τα εργα, λεγει Κυριος, και ελαλησα προς εσας, εγειρομενος πρωι και λαλων, και δεν ηκουσατε· και σας εκραξα και δεν απεκριθητε. ¹⁴δια τουτο θελω καμει εις τον οικον, εφ' ον εκληθη το ονομα μου, εις τον οποιον σεις θαρρειτε, και εις τον τοπον τον οποιον εδωκα εις εσας και εις τους πατερας σας, καθως εκαμα εις την Σηλω. ¹⁵και θελω σας απορριψει απο του προσωπου μου, καθως απεκριψα παντας τους αδελφους σας, απαν το σπερμα του Εφραιμ. ¹⁶Δια τουτο συ μη προσευχου υπερ του λαου τουτου και μη υψονε φωνην η δεσιν υπερ αυτων μηδε μεσιτετε προς εμε· διоти δεν θελω σου εισακουσει. ¹⁷Δεν βλεπεις τι καμνουσιν αυτοι εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν ταις οδοις της Ιερουσαλημ; ¹⁸Οι υιοι συλλεγουσι ξυλα και οι πατερες αναπτουσι το πυρ και αι γυναικες ζυμονουσι την ζυμην, δια να καμωσι πεμματα εις την βασιλισσαν του ουρανου και να καμωσι, σπονδας εις αλλους θεους, δια να με παροξυνωσι. ¹⁹Μηπως εμε παροξυνουσι; λεγει Κυριος· ουχι εαυτους προς κατασχυνην των προσωπων αυτων; ²⁰Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, η οργη μου και ο θυμος μου εκχενονται επι τον τοπον τουτον, επι ανθρωπον και επι κτηνος και επι τα δενδρα του αγρου και επι τον καρπον της γης· και θελει εξαφθη και δεν θελει σβεσθη. ²¹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· προσθεσατε τα ολοκαυτωματα σας εις τας θυσιας σας και φαγετε κρεας. ²²Διоти δεν ελαλησα προς τους πατερας σας ουδε εδωκα εις αυτους εντολας, καθ' ην ημεραν εξηγαγον αυτους εκ γης Αιγυπτου, περι ολοκαυτωματων και θυσιων· ²³αλλα τον λογον τουτον προσεταξα εις αυτους, λεγων, Ακουσατε την φωνην μου και θελω εισθαι Θεος σας, και σεις θελετε εισθαι λαος μου· και περιπατετε εν πασαις ταις οδοις, τας οποιας διωρισα εις εσας, δια να ευημερητε. ²⁴πλην δεν ηκουσαν ουδε εκλιναν το ωτιον αυτων, αλλα περιεπατησαν εν ταις βουλαις, εν ταις ορεξεσι της πονηρας αυτων καρδιας, και υπηγον εις τα οπισω και ουχι εις τα εμπρος. ²⁵Αφ' ης ημερας εξηλθον οι πατερες σας εκ γης Αιγυπτου εως της ημερας ταυτης, εξαπεστειλα προς εσας παντας τους δουλους μου τους προφητας, καθ' ημεραν εγειρομενος πρωι και

αποστελλων· ²⁶πλην δεν μου υπηκουσαν ουδε εκλιναν το ωτιον αυτων, αλλ' εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων, επραξαν χειροτερα των πατερων αυτων. ²⁷Δια τουτο θελεις λαλησει προς αυτους παντας τουτους τους λογους και δεν θελουσι σε ακουσει· και θελεις φωναξει προς αυτους και δεν θελουσι σοι αποκριθη. ²⁸Θελεις ομως ειπει προς αυτους, Τουτο ειναι το εθνος, το οποιον δεν ακουει την φωνην Κυριου του Θεου αυτου ουδε δεχεται παιδειαν· η αληθεια εξελιπε και εχαθη απο του στοματος αυτων. ²⁹Κουρευσον την κεφαλην σου, Ιερουσαλημ, και απορριψον τας τριχας, και αναλαβε θρηνον επι τους υψηλους τοπους· διоти ο Κυριος απεκριψε και εγκατελιπε την γενεαν, κατα της οποιας ωργισθη. ³⁰Διotti οι υιοι Ιουδα επραξαν πονηρα ενωπιον μου, λεγει Κυριος· εθεσαν τα βδελυγματα αυτων εν τω οικω εφ' ον εκληθη το ονομα μου, δια να μιανωσιν αυτον. ³¹Και ωκοδομησαν τους υψηλους τοπους του Τοφεθ, οστις ειναι εν τη φαραγγι του υιου Εννομ, δια να καιωσι τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων εν πυρι· το οποιον δεν προσεταξα ουδε ανεβη επι την καρδιαν μου. ³²Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, καθ' ας δεν θελει ονομαζεσθαι πλεον Τοφεθ ουδε Φαραγγξ του υιου Εννομ, αλλ' η φαραγγξ της σφαγγης· διotti θελουσι θαπτει εν Τοφεθ, εωσου να μη υπαρχη τοπος. ³³Και τα πτωματα του λαου τουτου θελουσιν εισθαι τροφη εις τα πετεινα του ουρανου και εις τα θηρια της γης· και δεν θελει εισθαι ο εκφοβιζων. ³⁴Και θελω παυσει απο των πολεων του Ιουδα και απο των οδων της Ιερουσαλημ την φωνην της χαρας και την φωνην της ευφροσυνης, την φωνην του νυμφιου και την φωνην της νυμφης· διotti η γη θελει κατασταθη ερημος.

8 Εν τω καιρω εκεινω, λεγει Κυριος, θελουσιν εκριψει τα οστα των βασιλεων του Ιουδα και τα οστα των αρχοντων αυτου και τα οστα των ιερεων, και τα οστα των προφητων και τα οστα των κατοικων της Ιερουσαλημ, απο των ταφων αυτων· ²και θελουσιν απλωσει αυτα κατεναντι του ηλιου και της σεληνης και κατεναντι πασης της στρατιας του ουρανου, τα οποια ηγαπησαν και τα οποια ελατρευσαν και οπισω των οποιων περιεπατησαν και τα οποια εξεζητησαν και τα οποια προσεκυνησαν· δεν θελουσι συναχθη ουδε ταφη· θελουσιν εισθαι δια κοπριαν επι του προσωπου της γης. ³Και ο θανατος θελει εισθαι προτιμοτερος παρα την ζωην εις απαν το υπολοιπον των εναπολειφθεντων απο εκεινης της πονηρας γενεας, οσοι ηθελον μεινει εν πασι τοις τοποις, οπου ηθελον εξωσει αυτους, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁴Και θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος· Εαν τις πεση, δεν σηκονεται; εαν τις εκκλινη, δεν θελει επιστρεψει; ⁵Δια τι ο λαος ουτος της Ιερουσαλημ εστραφη παντοτεινην στροφην; προσηλονονται εις την απατην, αρνουνται να επιστρεψωσιν. ⁶Ηκροασθη και ηκουσα, αλλα δεν ελαλησαν εν ευθυτητι· δεν υπαρχει ουδεις μετανων απο της κακιας αυτου, λεγων, Τι

επράξα; πας τις εστραφη εις την οδον αυτου, ως ιππος εφορμων εις την μαχην. ⁷Και αυτος ο πελαργος εν τω ουρανω γνωριζει τους διωρισμενους καιρους αυτου· και η τρυγων και ο γερανος και η χελιδων φυλαττουσι τον καιρον της ελευσεως αυτων· ο δε λαος μου δεν γνωριζει την κρισιν του Κυριου. ⁸Πως λεγετε, Ειμεθα σοφοι, και ο νομος του Κυριου ειναι μεθ' ημων; ιδου, βεβαιως εις ματην εγεινε τουτο· ο καλαμος των γραμματεων ειναι ψευδης. ⁹Οι σοφοι κατησχυθησαν, επτοθησαν και συνελθηθησαν, διοτι απερριψαν τον λογον του Κυριου· και ποια σοφια ειναι εν αυτοις; ¹⁰Δια τουτο θελω δωσει τας γυναικας αυτων εις αλλους, τους αγρους αυτων εις εκεινους οιτινες θελουσι κληρονομησει αυτους· διοτι πας τις απο μικρου εως μεγαλου εδοθη εις πλεονεξιαν· απο προφητου εως ιερεως, πας τις πραττει ψευδος. ¹¹Διοτι ιατρευσαν το συντριμμα της θυγατρος του λαου μου επιπολαιως, λεγοντες, Ειρηνη, ειρηνη· και δεν υπαρχει ειρηνη. ¹²Μηπως ησχυνθησαν οτι επραξαν βδελυγμα; μαλιστα ουδολως δεν ησχυνθησαν ουδε ηρυθριασαν· δια τουτο θελουσι πεσει μεταξυ των πιπτοντων· εν τω καιρω της επισκεψεως αυτων θελουσιν απολεσθη, ειπε Κυριος. ¹³Εξαπαντος θελω αναλωσει αυτους, λεγει Κυριος· δεν θελουσιν εισθαι σταφυλαι εν τη αμπελω ουδε συκα εν τη συκα και το φυλλον θελει μαρανθη· και τα αγαθα, τα οποια εδωκα εις αυτους, θελουσι φυγει απ' αυτων. ¹⁴Δια τι καθημεθα; συναχθητε και ας εισελθωμεν εις τας οχυρας πολεις και ας κατασιωπησωμεν εκει, διοτι Κυριος ο Θεος ημων κατεσιωπησεν ημας και εποτισεν ημας υδωρ χολης, επειδη ημαρτησαμεν εις τον Κυριον. ¹⁵Επροσμεيناμεν ειρηνην, αλλ' ουδεν αγαθον· καιρον θεραπειας, αλλ' ιδου, ταραχη. ¹⁶Το φρουαγμα των ιππων αυτου ηκουσθη απο Δαν· πασα η γη εσεισθη απο του ηχου του χρεμετισμου των ρωμαλεων ιππων αυτου· διοτι ηλθον και κατεφαγον την γην και το πληρωμα αυτης· την πολιν και τους κατοικουντας εν αυτη· ¹⁷διοτι, ιδου, εγω εξαποστελλω προς εσας οφεις, βασιλσκους, οιτινες δεν θελουσι γοητευεσθαι αλλα θελουσι σας δαγκανει, λεγει Κυριος. ¹⁸Ηθελσα να παρηγορηθω απο της λυπης, αλλ' η καρδια μου ειναι εκλελυμενη εντος μου. ¹⁹Ιδου, φωνη κραυγης της θυγατρος του λαου μου απο γης μακρας. Δεν ειναι ο Κυριος εν Σιων; ο βασιλευς αυτης δεν ειναι εν αυτη; Δια τι με παρωργισαν με τα γλυπτα αυτων, με ματαιοτητας ξενας; ²⁰Παρηλθεν ο θερισμος, ετελειωσε το θερος, και ημεις δεν εσωθημεν. ²¹Δια το συντριμμα της θυγατρος του λαου μου επληγωθη, ειμαι εις πενθος, εκπληξις με κατελαβε. ²²Δεν ειναι βαλσαμον εν Γαλααδ; δεν ειναι εκει ιατρος; δια τι λοιπον η θυγατηρ του λαου μου δεν ανελαβε την υγειαν αυτης;

9Ειθε να ητο η κεφαλη μου υδατα και οι οφθαλμοι μου πηγη δακρυων, δια να κλαιω ημεραν και νυκτα τους πεφονευμενους της θυγατρος του λαου μου. ²Ειθε να ειχον εν τη ερημω καταλυμα οδοιπορων, δια να εγχα-

ταλειψω τον λαον μου και να απελθω απ' αυτων· διοτι παντες ειναι μοιχοι, αθροισμα απιστων. ³Ενετειναν και την γλωσσαν αυτων ως τοξον ψευδους· και ισχυσαν επι της γης, ουχι υπερ της αληθειας· διοτι προχωρουσιν απο κακιας εις κακιαν και εμε δεν γνωριζουσι, λεγει Κυριος. ⁴Φυλαττεσθε εκαστος απο του πλησιον αυτου και επ' ουδεναν αδελφον μη πεποιθατε· διοτι πας αδελφος θελει παντοτε υποσκελιζει και πας πλησιον θελει περιπατει εν δολιοτητι. ⁵Και θελουσιν απατα εκαστος τον πλησιον αυτου και δεν θελουσι λαλει την αληθειαν· εδιδαξαν την γλωσσαν αυτων να λαλη ψευδη, αποκαμνουσι πραττοντες ανομιαν. ⁶Η κατοικια σου ειναι εν μεσω δολιοτητος· εν τη δολιοτητι αρνουνται να με γνωρισωσι, λεγει Κυριος. ⁷Δια τουτο ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ιδου, θελω βαλει αυτους εν χωνευτηριω και θελω δοκιμασει αυτους· διοτι πως θελω καμει ενεκεν της θυγατρος του λαου μου; ⁸Η γλωσσα αυτων ειναι βελος εξακοντιζομενον· λαλει δολια· εκαστος λαλει ειρηνικα δια του στοματος αυτου προς τον πλησιον αυτου, πλην εν τη καρδια αυτου στηνει ενεδραν κατ' αυτου. ⁹Δεν θελω επισκεφθη αυτους δια ταυτα; λεγει Κυριος· η φυγη μου δεν θελει εκδικηθη εναντιον εθνους, τοιουτου; ¹⁰Δια τα ορη θελω αναλαβει κλαυθμον και θρηνον και δια τας βοσκας της ερημου οδυρμον, διοτι ηφανισθησαν, ωστε δεν υπαρχει ανθρωπος διαβαιων, ουδε ακουεται φωνη ποιμνιου· απο του πτηνου του ουρανου εως του κτηνους, εφυγον, απηλθον. ¹¹Και θελω καταστησει την Ιερουσαλημ εις σωρους, κατοικιαν θων· και τας πολεις του Ιουδα θελω καμει ερημωσιν, ωστε να μη υπαρχη ο κατοικων. ¹²Τις ειναι ο ανθρωπος ο σοφος, οστις δυναται να εννοση τουτο; και προς τον οποιον ελαλησε το στομα του Κυριου, δια να αναγγελη αυτο, δια τι η γη εχαθη, ηφανισθη ως ερημος, ωστε να μη υπαρχη ο διαβαιων; ¹³Και ειπε Κυριος, διοτι εγκατελιπον τον νομον μου, τον οποιον εθεσα εμπροσθεν αυτων και δεν υπηκουσαν εις την φωνην μου και δεν περιεπατησαν εν αυτω· ¹⁴αλλα περιεπατησαν οπισω της ορεξεως της καρδιας αυτων και οπισω των Βααλειμ, τα οποια οι πατερες αυτων εδιδαξαν αυτους· ¹⁵δια τουτο, ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, εγω θελω θρεφει αυτους, τον λαον τουτον· με αφιθιον και υδωρ χολης θελω ποτισει αυτους· ¹⁶και θελω διασκορπισει αυτους εν τοις εθνεσι, τα οποια αυτοι και οι πατερες αυτων δεν εγνωρισαν· και θελω αποστειλει την μαχαιραν οπισω αυτων, εωσου αναλωσω αυτους. ¹⁷Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων. Συλλογισθητε και καλεσατε τας θρηνοσας να ελθωσι· και αποστειλατε δια τας σοφας να ελθωσι· ¹⁸και ας σπευσωσι και ας αναλαβωσιν οδυρμον περι ημων και ας καταβιβασωσιν οι οφθαλμοι ημων δακρυα και τα βλεφαρα ημων ας ρευσωσιν υδατα. ¹⁹Διοτι φωνη θρηνου ηκουσθη απο Σιων, Πως απωλεσθημεν· κατησχυθημεν σφοδρα, διοτι εγκατελιπομεν την γην, διοτι αι κατοικιαι ημων εξερριψαν ημας. ²⁰Ακουσατε λοιπον, γυναικες, τον λογον του Κυριου, και ας δεχθη το ωτιον

σας τον λογόν του στοματος αυτου, και διδασκατε τας θυγατερας σας οδυρμον και εκαστη την πλησιον αυτης θρηνον. ²¹Διοτι θανατος ανεβη δια των θυριδων ημων, εισηλθεν εις τα παλατια ημων, δια να εκκοψη τα νηπια απο των οδων τους νεους απο των πλατειων. ²²Ειπε, Ουτω λεγει Κυριος· Και τα πτωματα των ανθρωπων θελουσι ριφθη ως κοπρια επι προσωπον αγρου και ως δραγμα οπισω θεριστου, και δεν θελει υπαρχει ο συναγων. ²³Ουτω λεγει Κυριος· Ας μη καυχεται ο σοφος εις την σοφιαν αυτου, και ας μη καυχεται ο δυνατος εις την δυναμιν αυτου, ας μη καυχεται ο πλουσιος εις τον πλουτον αυτου. ²⁴αλλ' ο καυχωμενος ας καυχεται εις τουτο, οτι εννοει και γνωριζει εμε, οτι εγω ειμαι ο Κυριος, ο ποιων ελεος, κρισιν και δικαιοσυνην επι της γης· επειδη εις ταυτα ευαρεστουμαι, λεγει Κυριος. ²⁵Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω καμει επισκεφιν επι παντας τους περιτετμημενους μετα των απεριτμητων. ²⁶επι την Αιγυπτον και επι τον Ιουδαν και επι τον Εδωμ και επι τους υιους Αμμων και επι τον Μωαβ και επι παντας τους περικειροντας την κομην, τους κατοικουντας εν τη ερημω· διοτι παντα τα εθνη ειναι απεριτμητα και πας ο οικος Ισραηλ απεριτμητος την καρδιαν.

10 Ακουσατε τον λογόν, τον οποιον ο Κυριος λαλει προς εσας, οικος Ισραηλ. ²Ουτω λεγει Κυριος· Μη μανθανετε την οδον των εθνων και εις τα σημεια του ουρανου μη πτοιεισθε, διοτι τα εθνη πτοουνται εις αυτα. ³Διοτι τα νομιμα των λαων ειναι ματαια, διοτι κοππουσι ξυλον εκ του δασους, εργον χειρων τεκτονος με τον πελεκυν. ⁴Καλλωπιζουσιν αυτο με αργυρον και χρυσον· στερεονουσιν αυτο με καρφια και με σφυρας, δια να μη κινηται. ⁵Ειναι ορθια ως φοινηξ, αλλα δεν λαλουσιν· εχουσι χρεια να βασταζωνται, διοτι δεν δυνανται να περιπατησωσι. Μη φοβεισθε αυτα· διοτι δεν δυνανται να κακοποιησωσι, ουδε ειναι δυνατον εις αυτα να αγαθοποιησωσι. ⁶Δεν υπαρχει ομοιος σου, Κυριε· εισαι μεγας και μεγα το ονομα σου εν δυναμει. ⁷Τις δεν ηθελε σε φοβεισθαι, Βασιλευ των εθνων; διοτι εις σε ανηκει τουτο, διοτι μεταξυ παντων των σοφων των εθνων και εν πασι τοις βασιλαιοις αυτων δεν υπαρχει ομοιος σου. ⁸Αλλ' ειναι πανταπασι κτηνωδεις και αφρονες· διδασκαλια ματαιοτητων ειναι το ξυλον. ⁹Αργυριον κεχυμενον εις πλακας εφερθη απο θαρσεις και χρυσιον απο Ουφαζ, εργον τεχνιτου και χειρων χρυσοχοου· κυανουν και πορφυρουν ειναι το ενδυμα αυτων· εργον σοφων παντα ταυτα. ¹⁰Αλλ' ο Κυριος ειναι Θεος αληθινος, ειναι Θεος ζων και βασιλευς αιωνιος· εν τη οργη αυτου η γη θελει σεισθη και τα εθνη δεν θελουσιν ανθεξει εις την αγανακτησιν αυτου. ¹¹Ουτω θελετε ειπει προς αυτους· οι θεοι, οιτινες δεν εκαμον τον ουρανον και την γην, θελουσιν αφανισθη απο της γης και υποκατωθεν του ουρανου τουτου. ¹²Αυτος εποιησε την γην δια της δυναμειως αυτου, εστερεωσε την οικουμενην εν τη σοφια αυτου, και εξετεινε τους ουρανους εν τη συνεσει αυτου. ¹³Οταν

εκπεμπη την φωνην αυτου, συνισταται πληθος υδατων εν ουρανοις, και αναγει νεφελας απο των ακρων της γης· καμνει αστραπας δια βροχην και εξαγει ανεμον απο των θησαυρων αυτου. ¹⁴Πας ανθρωπος εμωρανη υπο της γνωσεως αυτου, πας χωνευτης κατησχυνθη υπο των γλυπτων· διοτι ψευδος ειναι το χωνευτον αυτου και πνοη δεν υπαρχει εν αυτω. ¹⁵Ματαιοτης ταυτα, εργον πλανης· εν τω καιρω της επισκεψεως αυτων θελουσιν απολεσθη. ¹⁶Η μερις του Ιακωβ δεν ειναι ως αυτα· διοτι αυτος ειναι ο πλασας τα παντα, και ο Ισραηλ ειναι η ραβδος της κληρονομιας αυτου· Κυριος των δυναμειων το ονομα αυτου. ¹⁷Συναξον εκ της γης την περιουσιαν σου, η κατοικουσα εν οχυρωματι. ¹⁸Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω θελω εκσφενδονισει τους κατοικους της γης ταυτην την φοραν και θελω στενοχωρησει αυτους, ωστε να ευρωσιν αυτο. ¹⁹Ουαι εις εμε δια την θραυσιν μου· η πληγη μου ειναι οδυνηρα. αλλ' εγω ειπα, Τωνοτι τουτο ειναι πονος μου, και πρεπει να υποφερω αυτον. ²⁰Η σκηνη μου ηρημωθη και παντα τα σχοινια μου κατεκοπησαν· οι υιοι μου εχωρισθησαν απ' εμου και δεν υπαρχουσι· δεν υπαρχει πλεον ο εκτεινων την σκηνην μου και σηκωνων τα παραπετασματα μου. ²¹Επειδη οι ποιμενες εμωρανηθησαν και τον Κυριον δεν εξεζητησαν, δια τουτο δεν θελουσιν ευοδωθη και παντα τα ποιμνια αυτων θελουσι διασκορπισθη. ²²Ιδου, ηχος θορουβου ερχεται και συγκινησις μεγαλη εκ της γης του βορρα, δια να καταστηση τας πολεις του Ιουδα ερημωσιν, κατοικιαν θωνων. ²³Κυριε, γνωριζω οτι η οδος του ανθρωπου δεν εξαρταται απ' αυτου· του περιπατουντος ανθρωπου δεν ειναι το να κατευθυνη τα διαβηματα αυτου. ²⁴Κυριε, παιδευσον με, πλην εν κρισει· μη εν τω θυμω σου, δια να μη με συντελεσης. ²⁵Εκχεε τον θυμον σου επι τα εθνη τα μη γνωριζοντα σε, και επι γενεας, αιτινες δεν επικαλουνται το ονομα σου· διοτι κατεφαγον τον Ιακωβ και κατηναλωσαν αυτον και κατεφθειραν αυτον και ηρημωσαν την κατοικιαν αυτου.

11 Ο λογος, ο γενομενος προς Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ²Ακουσατε τους λογους της διαθηκης ταυτης και λαλησατε προς τους ανδρας Ιουδα και προς τους κατοικους της Ιερουσαλημ· ³και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ. Επικαταρατος ο ανθρωπος, οστις δεν υπακουει εις τους λογους της διαθηκης ταυτης, ⁴την οποιαν προσεταξα εις τους πατερας υμων, καθ' ην ημεραν εξηγαγον αυτους εκ γης Αιγυπτου, εκ της καμινου της σιδηρας, λεγων, Ακουσατε της φωνης μου και πραττετε αυτα, κατα παντα οσα προσεταξα εις εσας· και θελετε εισθαι λαος μου, και εγω θελω εισθαι Θεος υμων· ⁵δια να εκπληρωσω τον ορκον, τον οποιον ωμοσα προς τους πατερας υμων, να δωσω εις αυτους γην ρεουσαν γαλα και μελι, ως εν τη ημερα ταυτη. Τοτε απεκριθην και ειπα, Αμην, Κυριε. ⁶Και ο Κυριος ειπε προς εμε, Διακηρυξον παντας τους λογους τουτου εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν ταις οδοις της

Ιερουσαλημ, λεγων, Ακουσατε τους λογους της διαθηκης ταυτης και πραττετε αυτους. ⁷Διοτι ρητως διεμαρτυρηθην προς τους πατερας υμων, καθ' ην ημεραν ανεβιβασα αυτους εκ γης Αιγυπτου μεχρι της σημερον, εγειρομενος πρωι και διαμαρτυρομενος, λεγων, Ακουσατε της φωνης μου. ⁸Αλλα δεν ηκουσαν και δεν εκλιναν το ωτιον αυτων, αλλα περιεπατησαν εκαστος εν ταις ορεξεσι της πονηρας αυτων καρδιας· δια τουτο θελω φερει επ' αυτους παντας τους λογους της διαθηκης ταυτης, την οποιαν προσεταξα να πραττωσι, αλλα δεν επραξαν. ⁹Και ειπε Κυριος προς εμε, Συνωμοσια ευρεθη μεταξυ των ανδρων Ιουδα και μεταξυ των κατοικων της Ιερουσαλημ. ¹⁰Επεστρεψαν εις τας αδικιας των προπατορων αυτων, οιτινες δεν ηθελησαν να ακουσωσι τους λογους μου· και αυτοι υπηγαν οπισω αλλων θεων, δια να λατρευωσιν αυτους· ο οικος Ισραηλ και ο οικος Ιουδα ηθετησαν την διαθηκην μου, την οποιαν εκαμα προς τους πατερας αυτων. ¹¹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω φερει επ' αυτους κακον, εκ του οποιου δεν θελουσι δυνηθη να εξελθωσι· και θελουσι βοησει προς εμε και δεν θελω εισακουσει αυτους. ¹²Τοτε αι πολεις του Ιουδα και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ θελουσιν υπαγει και θελουσι βοησει προς τους θεους, εις τους οποιους θυμιαζουσι· πλην δεν θελουσι σωσει εαυτους παντελως εν καιρω της ταλαιπωριας αυτων. ¹³Διοτι κατα τον αριθμον των πολεων σου ησαν οι θεοι σου, Ιουδα· και κατα τον αριθμον των οδων της Ιερουσαλημ ανηγειρατε βωμους εις τα αισχρα, βωμους δια να θυμιαζητε εις τον Βααλ. ¹⁴Δια τουτο συ μη προσευχου υπερ του λαου τουτου και μη υψωνε φωνην η δεσιν υπερ αυτων· διοτι εγω δεν θελω εισακουσει, οταν κραζωσι προς εμε εν καιρω της ταλαιπωριας αυτων. ¹⁵Τι εχει να καμη η ηγαπημενη μου εν τω οικω μου, αφου επραξεν ασελγειαν με πολλους, και το χρεας το αγιον αφηρηθη απο σου; οταν πραττης το κακον, τοτε ευφραινεσαι. ¹⁶Ο Κυριος εκαλεσε το ονομα σου, Ελαιαν αιθαλη, ωραιαν, καλλικαρπον· μετ' ηχου θορυβου μεγαλου εξηφθη πυρ επ' αυτην και οι κλαδοι αυτης συνεθλασθησαν. ¹⁷Διοτι ο Κυριος των δυναμεων, οστις σε εφυτευσεν, επροφερε κακον εναντιον σου, δια την κακιαν του οικου Ισραηλ και του οικου Ιουδα, την οποιαν επραξαν καθ' εαυτων, ωστε να με παροργισωσι θυμιαζοντες εις τον Βααλ. ¹⁸Και ο Κυριος εδωκεν εις εμε γνωσιν και εγνωρισα· τοτε εδειξας εις εμε τας πραξεις αυτων. ¹⁹Αλλ' εγω ημην ως αρνιον ακακον φερομενον εις σφαγην· και δεν ενοησα οτι συνεβουλευθησαν βουλας εναντιον μου, λεγοντες, Ας καταστρεψωμεν το δενδρον μετα του καρπου αυτου και ας εκκοψωμεν αυτον απο της γης των ζωντων, ωστε το ονομα αυτου να μη μνημονευθη πλεον. ²⁰Αλλ' ω Κυριε των δυναμεων, ο κρινων δικαιως, ο δοκιμαζων τους νεφρους και την καρδιαν, ας ιδω την εκδικησιν σου επ' αυτους, διοτι προς σε εφανερωσα την δικην μου. ²¹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος περι των ανδρων της Αναθωθ, οιτινες ζητουσι την ζωην σου, λεγοντες, Μη προφητευσης εν τω ονοματι του

Κυριου, δια να μη αποθανης υπο τας χειρας ημων· ²²δια τουτο ουτω λεγει Κυριος των δυναμεων· Ιδου, θελω επισκεφθη αυτους· οι νεοι θελουσιν αποθανει εν μαχαιρα· οι υιοι αυτων αι θυγατερες αυτων θελουσι τελευτησει υπο πεινης· ²³και δεν θελει μεινει υπολοιπον εξ αυτων· διοτι θελω φερει κακον επι τους ανδρας της Αναθωθ, εν τω ενιαυτω της επισκεψεως αυτων.

12 Δικαιος εισαι Κυριε, οταν δικολογωμαι μετα σου· πλην ας διαλεχθω μετα σου περι των κρισεων σου· διατι η οδος των ασεβων ευοδουται; δια τι ευημερουσι παντες οι φερομενοι απιστως; ²Εφυτευσας αυτους, μαλιστα ερριζωθησαν· αυξανουσι, μαλιστα καρποφορουσι· συ εισαι πλησιον του στοματος αυτων και μακρον απο των νεφρων αυτων. ³Αλλα συ, Κυριε, με γνωριζεις· με ειδες και εδοκιμασας την καρδιαν μου ενωπιον σου· συρε αυτους ως προβατα δια σφαγην και ετοιμασον αυτους δια την ημεραν της σφαγης. ⁴Εως ποτε θελει πενθει η γη, και ο χορτος παντος αγρου θελει ξηραινεσθαι δια την κακιαν των κατοικουντων εν αυτη; Ηφανισθησαν τα κτηνη και τα πτηνα, διοτι ειπον, δεν θελει ιδει τα εσχατα ημων. ⁵Εαν τρεξης μετα των πεζων και σε καμωσι να ατονησης, τοτε πως θελεις αντιπαραταχθη προς τους ιππους; και εαν απεκαμες εν τη γη της ειρηνης, εφ' ην ηλπιζες, τοτε πως θελεις καμει εις το φρουαγμα του Ιορδανου; ⁶Διοτι και οι αδελφοι σου και ο οικος του πατρος σου και αυτοι εφερθησαν απιστως προς σε· ναι, αυτοι εβοησαν οπισθεν σου μεγαλοφωνως· μη πιστευσης αυτους, και αν λαλησωσι καλα προς σε. ⁷Εγκατελιπον τον οικον μου, αφηκα την κληρονομιαν μου, εδωκα την ηγαπημενην της ψυχης μου εις τας χειρας των εχθρων αυτης. ⁸Η κληρονομια μου εγεινεν εις εμε ως λεων εν δρυμω· εξεπεμφε την φωνην αυτης εναντιον μου· δια τουτο εμισησα αυτην. ⁹Η κληρονομια μου ειναι εις εμε ορνεον αρπακτικον, τα ορνεα κυκλω ειναι εναντιον αυτης· ελθετε, συναχθητε, παντα τα θηρια του αγρου, ελθετε να καταφαγητε αυτην. ¹⁰Ποιμενες πολλοι διεφθειραν τον αμπελωνα μου, κατεπατησαν την μεριδα μου, κατεστησαν την μεριδα την επιθυμητην μου ερημον αβατον. ¹¹Παρεδωκαν αυτην εις ερημωσιν· ερημωθισα πενθει ενωπιον μου· πασα η γη ηρημωθη, διοτι δεν υπαρχει ο φροντιζων. ¹²Επι πασας τας υψηλας θεσεις της ερημου ηλθον οι λεηλαται· διοτι η μαχαιρα του Κυριου θελει καταφαγει απ' ακρου της γης εως ακρου της γης· εις ουδεμιαν σαρκα δεν θελει εισθαι ειρηνη. ¹³Εσπειραν σιτον αλλα θελουσι θερισει ακανθας· εκοπιασαν αλλα δεν θελουσιν ωφεληθη· και θελετε αισχυνηθαι δια τα προιοντα σας απο του φλογερου θυμου του Κυριου. ¹⁴Ουτω λεγει ο Κυριος κατα παντων των κακων γειτονων μου, οιτινες εγγιζουσι την κληρονομιαν την οποιαν κληροδοτησα εις τον λαον μου τον Ισραηλ· Ιδου, θελω αποσπασει αυτους απο της γης αυτων, και θελω αποσπασει τον οικον Ιουδα εκ μεσου αυτων. ¹⁵Και αφου αποσπασω αυτους, θελω επιστρεφει και ελεησει αυτους, και θελω επαναφερει εκαστον εις την κληρονο-

μιαν αυτού και εκαστον εις την γην αυτού. ¹⁶Και εαν μαθωσι καλως τας οδους του λαου μου, να ομνυωσιν εις το ονομα μου, Ζη Κυριος, καθως εδιδαξαν τον λαον μου να ομνη εις τον Βααλ, τοτε θελουσιν οικοδομηθη εν τω μεσω του λαου μου. ¹⁷Αλλ' εαν δεν υπακουσωσι, θελω αποσπασει ολοτελωσ και εξολοθρευσει το εθνος εκεινο, λεγει Κυριος.

13 Ουτως ειπε Κυριος προς εμε· Υπαγε και αποκτησον εις σεαυτον ζωνην ληνη και περιβαλε αυτην επι την οσφυν σου και εις υδωρ μη βαλης αυτην. ²Απεκτησα λοιπον την ζωνην κατα τον λογον του Κυριου και περιεβαλον επι την οσφυν μου. ³Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε εκ δευτερου, λεγων, ⁴Λαβε την ζωνην την οποιαν απεκτησας, την επι την οσφυν σου, και σηκωθεις υπαγε εις τον Ευφρατην και κρυψον αυτην εκει εν τη οπη του βραχου. ⁵Υπηγα λοιπον και εκρυψα αυτην πλησιον του Ευφρατου, καθως προσεταξεν εις εμε ο Κυριος. ⁶Και μετα πολλας ημερας ειπε Κυριος προς εμε, Σηκωθεις υπαγε εις τον Ευφρατην και λαβε εκειθεν την ζωνην, την οποιαν προσεταξα εις σε να κρυψης εκει. ⁷Και υπηγα εις τον Ευφρατην και εσκαφα και ελαβον την ζωνην εκ του τοπου οπου εκρυψα αυτην· και ιδου, η ζωνη ητο εφθαρμενη, δεν ητο χρησιμος εις ουδεν. ⁸Τοτε εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ⁹Ουτω λεγει Κυριος· κατα τουτον τον τροπον θελω φθειρει την υπερηφανιαν του Ιουδα και την μεγαλην υπερηφανιαν της Ιερουσαλημ. ¹⁰Ο κακος ουτος λαος, οιτινες αρνουνται το να υπακουωσιν εις τους λογους μου, και περιπατουσιν εν ταις ορεξεσι της καρδιας αυτων και υπαγουσιν οπισω αλλων θεων, δια να λατρευωσιν αυτους και να προσκυνωσιν αυτους, θελει εισθαι εξαπαντος ως η ζωνη αυτη, ητις δεν ειναι χρησιμος εις ουδεν. ¹¹Διοτι καθως η ζωνη κολλαται εις την οσφυν του ανθρωπου, ουτως εκολλησα εις εμαυτον παντα τον οικον Ισραηλ και παντα τον οικον Ιουδα, λεγει Κυριος· δια να ηναι εις εμε λαος και ονομα και καυχημα και δοξα· αλλα δεν υπηκουσαν. ¹²Δια τουτο θελεις λαλησει προς αυτους τον λογον τουτον· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· πασ ασκος θελει γεμισθη οινου· και αυτοι θελουσιν ειπει προς σε, Μηπως τωοντι δεν γνωριζομεν οτι πασ ασκος θελει γεμισθη οινου; ¹³Τοτε θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω γεμισει παντας τους κατοικους της γης ταυτης και τους βασιλεις τους καθημενους επι τον θρονον του Δαβιδ και τους ιερεις και τους προφητας και παντας τους κατοικους της Ιερουσαλημ, απο μεθυσμου. ¹⁴Και θελω συντριψει αυτους μετ' αλληλων, και τους πατερας και τους υιους ομου, λεγει Κυριος· δεν θελω σπλαγχνισθη ουδε φεισθη ουδε ελεησει, αλλα θελω εξολοθρευσει αυτους. ¹⁵Ακουσατε και ακροασθητε· μη επαιρεσθε· διοτι ο Κυριος ελαλησε. ¹⁶Δοτε δοξαν εις Κυριον τον Θεον υμων, πριν φερη σκοτος και πριν οι ποδες σας προσκοφωσιν επι τα σκοτεινα ορη, και ενω προσμενετε φως, μετατρεψη αυτο εις σκιαν θανατου και καταστηση αυτο πυ-

κνον σκοτος. ¹⁷Αλλ' εαν δεν ακουσητε τουτο, η ψυχη μου θελει κλαυσει κρυφως δια την υπερηφανιαν υμων, και ο οφθαλμος μου θελει κλαυσει πικρα και καταρρευσει δακρυα, διοτι το ποιμνιον του Κυριου φερεται εις αιχμαλωσιαν. ¹⁸Ειπατε προς τον βασιλεα και προς την βασιλισσαν, Ταπεινωθητε, καθησατε· διοτι θελει καταβιβασθη απο των κεφαλων υμων ο στεφανος της δοξης υμων. ¹⁹Αι πολεις του νοτου θελουσι κλεισθη και δεν θελει εισθαι ο ανοιγων· ο Ιουδας απας θελει φερθη εις αιχμαλωσιαν, ολοκληρωσ θελει φερθη αιχμαλωτος. ²⁰Υψωσατε τους οφθαλμους υμων και θεωρησατε τους ερχομενους απο βορρα· που ειναι το ποιμνιον το δοθεν εις σε, τα ωραιο σου προβατα; ²¹Τι θελεις ειπει, οταν σε επισκεφθη; διοτι συ εδιδαξας αυτους να αρχωσιν επι σου ως ηγεμονες· δεν θελουσι σε συλλαβει πονοι, ως γυναικα τιχτουσαν; ²²Και εαν ειπης εν τη καρδια σου, Δια τι συνεβησαν εις εμε ταυτα; δια το πληθος της ανομιας σου εσηκωθησαν τα κρασπεδα σου και εγυμνωθησαν αι πτερναι σου. ²³Δυναται ο Αιθιοψ να αλλαξη το δερμα αυτου η η παρδαλις τα ποικιλιατα αυτης; τοτε δυνασθε και σεις να καμητε καλον, οι μαθοντες το κακον. ²⁴Δια τουτο θελω σχορπισει αυτους ως αχυρον φερομενον υπο ανεμου της ερημου. ²⁵Ουτος ειναι παρ' εμου ο κληρος σου, το μεριδιον το μεμετρημενον εις σε, λεγει Κυριος· διοτι με ελησημονησας και ηλπισας επι το ψευδος. ²⁶Δια τουτο και εγω θελω σηκωσει τα κρασπεδα σου επι το προσωπον σου, και θελει φανη η αισχυνη σου. ²⁷Ειδον τας μοιχειας σου και τους χρεμετισμους σου, την αισχροτητα της πορνειας σου, τα βδελυγματα σου επι τους λοφους, επι τας πεδιαδας. Ουαι εις σε, Ιερουσαλημ δεν θελεις καθαρισθη; μετα, ποτε ετι;

140 λογος του Κυριου ο γενομενος προς Ιερειαν περι της ανομβριας. ²Ο Ιουδας πενθει και αι πυλαι αυτου ειναι περιλυποι· κοιτονται κατα γης μελανειμονουσαι· και ανεβη η κραυγη της Ιερουσαλημ. ³Και οι μεγιστανες αυτης απεστειλαν τους νεους αυτων δια υδωρ· ηλθον εις τα φρεατα, δεν ευρηκαν υδωρ· επεστρεψαν με τα αγγεια αυτων κενα· ησχυνθησαν και ενετραπησαν και εσκεπασαν τας κεφαλας αυτων. ⁴Επειδη η γη εσχισθη, διοτι δεν ητο βροχη επι της γης, οι γεωργοι ησχυνθησαν, εσκεπασαν τας κεφαλας αυτων. ⁵Και η ελαφος ετι, γεννησασα εν τη πεδιαδι, εγκατελιπε το τεκνον αυτης, επειδη χορτος δεν ητο. ⁶Και οι αγριοι ονοι εσταθησαν επι τους υψηλους τοπους, ερροφουν τον αερα ως θωες· οι οφθαλμοι αυτων εμαρανθησαν, επειδη χορτος δεν ητο. ⁷Κυριε, αν και αι ανομιαι ημων καταμαρτυρωσιν εναντιον ημων, καμε ομως δια το ονομα σου· διοτι αι αποστασiai ημων επληθυνθησαν· εις σε ημαρτησαμεν. ⁸Ελπις του Ισραηλ, σωτηρ αυτου εν καιρω θλιψεως, δια τι ηθελες εισθαι ως παροικος εν τη γη και ως οδοιπορος εκκλινων εις καταλυμα; ⁹Δια τι ηθελες εισθαι ως ανθρωπος εκστατικος, ως ισχυρος μη δυναμενος να σωση; Αλλα συ, Κυριε, εν μεσω ημων εισαι, και το ονομα σου

εκλήθη εφ' ἡμας· μη εγκαταλιπῆς ἡμας. ¹⁰Οὕτω λέγει Κύριος πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον· Ἐπειδὴ ἠγαπήσαν νὰ πλαγῶνται καὶ δὲν ἐκρατήσαν τοὺς ποδας αὐτῶν, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος δὲν ἠδοκῆσεν εἰς αὐτούς· τῶρα θελεῖ ἐνθυμηθῆ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν καὶ ἐπισκεφθῆ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. ¹¹Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς ἐμὲ, Μὴ προσευχῶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦτου διὰ καλόν. ¹²Καὶ εἰαν νηστεύσωσι, δὲν θελῶ εἰσακουσῆ τῆς κραυγῆς αὐτῶν· καὶ εἰαν προσφέρωσιν ὀλοκαυτώματα καὶ προσφοράν, δὲν θελῶ εὐδοκῆσαι εἰς αὐτὰ· ἀλλὰ θελῶ καταναλώσαι αὐτούς ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν πεινῇ καὶ ἐν λοιμῶ. ¹³Καὶ εἶπα, ὦ, Κύριε Θεε, ἰδοὺ, οἱ προφῆται λέγουσι πρὸς αὐτούς, δὲν θελετε ἰδεῖ μαχαίρᾳ οὐδὲ θελεῖ εἰσθαι πείνα εἰς ἐσάς, ἀλλὰ θελῶ σὰς δώσει εἰρηγὴν ἀσφαλῆ ἐν τῷ τόπῳ τοῦτω. ¹⁴Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς ἐμὲ, Ψεῦδη προφητεύουσιν οἱ προφῆται ἐν τῷ ὀνοματί μου· ἐγὼ δὲν ἀπεστείλα αὐτούς οὐδὲ προσεταξά εἰς αὐτούς οὐδὲ ἐλάλησα πρὸς αὐτούς· αὐτοὶ προφητεύουσιν εἰς ἐσὰς ὁρασίν ψεῦδη καὶ μαντεῖαν καὶ ματαιότητᾳ καὶ τὴν δολιότητᾳ τῆς καρδίας αὐτῶν. ¹⁵Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος περὶ τῶν προφητῶν τῶν προφητευόντων ἐν τῷ ὀνοματί μου, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἀπεστείλα, αὐτούς ἀλλ' αὐτοὶ λέγουσι, Μαχαίρᾳ καὶ πείνα δὲν θελεῖ εἰσθαι ἐν τῷ τόπῳ τοῦτω· ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν πεινῇ θελοῦσι συντελεσθῆ οἱ προφῆται ἐκεῖνοι. ¹⁶Ὁ δὲ λαὸς, εἰς τοὺς ὁποίους αὐτοὶ προφητεύουσι, θελοῦσιν εἰσθαι ἐρριμμενοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Ἱερουσαλῆμ ὑπὸ πείνης καὶ μαχαίρας· καὶ δὲν θελεῖ εἰσθαι ὁ θάπτων αὐτούς, τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν· καὶ θελῶ ἐκχεῖ ἐπ' αὐτούς τὴν κακίαν αὐτῶν. ¹⁷Διὰ τοῦτο θελεῖς εἶπει πρὸς αὐτούς τὸν λόγον τοῦτον· Ἄς χυθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ μου δάκρυα, νυκτὰ καὶ ἡμέραν, καὶ ἄς μὴ παύσωσι· διότι ἡ παρθένος, ἡ θυγατὴρ τοῦ λαοῦ μου, συντριφθῆ συντριμμᾳ μέγα, πλήγην ὀδυνηρὰν σφοδρὰ. ¹⁸Ἐὰν ἐξέλθῳ εἰς τὴν πεδίαδα, τότε ἰδοὺ, οἱ πεφρονεῦμενοὶ ἐν μαχαίρᾳ· καὶ εἰαν εἰσελθῶ εἰς τὴν πόλιν, τότε ἰδοὺ, οἱ νενεκρωμένοι ὑπὸ τῆς πείνης, ὁ δὲ προφήτης ἐτι καὶ ὁ ἱερεὺς ἐμπορευονται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δὲν αἰσθάνονται. ¹⁹Ἀπερριψὰς πανταπάσι τὸν Ἰουδαν; ἀπεστραφῆ τὴν Σιών ἡ ψυχὴ σου; Διὰ τί ἐπατάξας ἡμας, καὶ δὲν ὑπαρχει θεραπεία εἰς ἡμας; ἐπροσμενομεν εἰρηγὴν, ἀλλ' οὐδὲν ἀγαθόν· καὶ τὸν καιρὸν τῆς θεραπείας, καὶ ἰδοὺ, ταραχῆ. ²⁰Γνωρίζομεν, Κύριε, τὴν ἀσεβίαν ἡμῶν, τὴν ἀνομίαν τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅτι ἠμαρτήσαμεν εἰς σε. ²¹Μὴ ἀποστραφῆς ἡμας, διὰ τὸ ὄνομα σου· μὴ ἀτιμασῆς τὸν θρόνον τῆς δόξης σου· ἐνθυμηθῆτι, μὴ διασκεδάσῆς τὴν διαθήκην σου τὴν πρὸς ἡμας. ²²Ὑπαρχει μετὰξὺ τῶν ματαιότητων τῶν ἐθνῶν διδούς βροχὴν; ἢ οἱ οὐρανοὶ διδουσίν υετούς; δὲν εἶσαι σὺ αὐτός ὁ δότηρ, Κύριε Θεε ἡμῶν; διὰ τοῦτο θελομεν σε προσμενεῖ· διότι σὺ ἐκαμές πάντα ταῦτα.

15Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς ἐμὲ, Καὶ ἂν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Σαμουὴλ ἰσταντο ἐνώπιόν μου, ἡ ψυχὴ μου δὲν ἠθελῶ εἰσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦτου· ἀποδιώξον αὐτούς

ἀπ' ἐμπροσθεν μου καὶ ἄς ἐξέλθωσι. ²Καὶ εἰαν εἰπῶσι πρὸς σε, Που θελομεν ἐξέλθει; τότε θελεῖς εἶπει πρὸς αὐτούς, Οὕτω λέγει Κύριος· Ὅσοι εἶναι διὰ τὸν θάνατον, εἰς θάνατον· καὶ ὅσοι διὰ τὴν μαχαίρᾳ, εἰς μαχαίρᾳ· καὶ ὅσοι διὰ τὴν πείναν, εἰς πείναν· καὶ ὅσοι διὰ τὴν αἰχμαλώσιαν, εἰς αἰχμαλώσιαν. ³Καὶ θελῶ ἐπιφέρει ἐπ' αὐτούς τέσσαρα εἶδη, λέγει Κύριος· τὴν μαχαίρᾳ διὰ σφαγὴν, καὶ τοὺς κύνᾳς διὰ σπαραγμόν, καὶ τὰ πετεῖνα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ θῆρια τῆς γῆς, διὰ νὰ καταφαγῶσι καὶ νὰ ἀφανίσωσι. ⁴Καὶ θελῶ παραδώσαι αὐτούς εἰς διάσποραν ἐν πασί τοῖς βασιλείοις τῆς γῆς· ἐξ αἰτίας τοῦ Μανασσῆ, υἱοῦ Ἐζεκίου βασιλεῶς τοῦ Ἰουδα, δι' ὅσα ἐπραξεν ἐν Ἱερουσαλῆμ. ⁵Διότι τίς θελεῖ σε οἰκτερεῖ, Ἱερουσαλῆμ; ἢ τίς θελεῖ σε συλλυπηθῆ; ἢ τίς θελεῖ στραφῆ διὰ νὰ ἐρωτησῆ, Πῶς ἐχεῖς; ⁶Σὺ μὲ ἐγκατελίπες, λέγει Κύριος, ὑπῆγες εἰς τὰ ὀπίσω· διὰ τοῦτο θελῶ ἐκτείνει τὴν χεῖρα μου ἐπὶ σε καὶ θελῶ σε ἀφανίσει· ἀπεκαμὸν ἐλεῶν. ⁷Καὶ θελῶ ἐκλιμῆσαι αὐτούς μὲ τὸ λιμνητήριον ἐν ταῖς πυλαῖς τῆς γῆς· θελῶ ἀτεκνώσαι αὐτούς, θελῶ ἀφανίσει τὸν λαὸν μου, διότι δὲν ἐπιστρέφουσιν ἀπο τῶν ὁδῶν αὐτῶν. ⁸Αἱ χῆραι αὐτῶν ἐπλήθυνθησαν ἐνώπιόν μου ὑπὲρ τὴν ἀμμὸν τῆς θαλάσσης· ἐφερα ἐπ' αὐτούς, ἐπὶ τὰς μήτερας τῶν νεῶν, ληλατῆν ἐν μεσημβρίᾳ· ἐπεφερα ἐπ' αὐτὰς ἐξαιφνης ταραχὰς καὶ τρομούς. ⁹Ἐκείνη, ἠτὶς ἐγεννήσεν ἑπτὰ, ἀπεκαμῆ, παρεδῶκε τὸ πνεῦμα· ὁ ἥλιος αὐτῆς ἐδύσεν, ἐνῶ, ἦτο ἐτι ἡμέρα· κατησχυνθῆ καὶ ἐταραχθῆ· τὸ δὲ ὑπολοίπον αὐτῶν θελῶ παραδώσαι εἰς τὴν μαχαίρᾳ ἐμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, λέγει Κύριος. ¹⁰Οὐαὶ εἰς ἐμὲ, μήτηρ μου, διότι ἐγεννήσας ἐμὲ ἀνδρὰ ἐριδὸς καὶ ἀνδρὰ φιλονεικίας μεθ' ὅλης τῆς γῆς. Οὐτε ἐτοκίσα οὐτε μὲ ἐτοκίσαν· καὶ ὁμῶς πᾶς τίς ἐξ αὐτῶν μὲ καταραταί. ¹¹Ὁ Κύριος λέγει, Βεβαίως τὸ ὑπολοίπον σου θελεῖ εἰσθαι καλόν· βεβαίως θελῶ μεσίτευσαι ὑπὲρ σου πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐν καιρῷ συμφορᾳ καὶ ἐν καιρῷ θλιψῆς. ¹²Ὁ σιδηρὸς θελεῖ συντριφεῖ τὸν σιδηρὸν τοῦ βορρᾳ καὶ τὸν χαλκόν; ¹³Τὰ ὑπαρχόντα σου καὶ τοὺς θησαυρούς σου θελῶ παραδώσαι εἰς ληλασίαν ἀνεὺ ἀναλλάγματος, καὶ τοῦτο διὰ πᾶσας τὰς ἀμαρτίας σου καὶ κατὰ πάντα τὰ ὀρία σου. ¹⁴Καὶ θελῶ σε περάσει μετὰ τῶν ἐχθρῶν σου εἰς τόπον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζεις· διότι πυρ ἐξήφθη ἐν τῷ θυμῷ μου, τὸ ὁποῖον θελεῖ ἐκκαυθῆ καθ' ὑμῶν. ¹⁵Σὺ, Κύριε, γνωρίζεις· ἐνθυμηθῆτι μὲ καὶ ἐπισκεψαί με καὶ ἐκδικῆσον μὲ ἀπο τῶν καταδιωκόντων μὲ· μὴ μὲ ἀρπάσῆς ἐν τῇ μακροθυμίᾳ σου· γνωρίσον ὅτι διὰ σε ὑπέφερα ὀνειδισμόν. ¹⁶Καθὼς εὐρεθῆσαν οἱ λόγοι σου, κατεφαγόν αὐτούς· καὶ ὁ λόγος σου ἦτο ἐν ἐμοὶ χάρα καὶ ἀγαλλίασις τῆς καρδίας μου· διότι τὸ ὄνομα σου ἐκλήθη ἐπ' ἐμὲ, Κύριε Θεε τῶν δυναμῶν. ¹⁷Δὲν ἐκαθῆσα ἐν συνέδριῳ χλευαστῶν καὶ συνευφρανθῆν· ἐκαθῆσα μόνος ἐξ αἰτίας τῆς χεῖρος σου· διότι σὺ μὲ ἐνεπλήσας ἀδημονίας. ¹⁸Διὰ τί ὁ πόνος μου εἶναι παντοτεινός καὶ ἡ πλήγῃ μου ἀνιάτος, μὴ θελούσα νὰ ἰατρευθῆ; θελεῖς εἰσθαι διόλου εἰς ἐμὲ ὡς ψευστῆς καὶ ὡς ὑδάτα ἀπατήλα; ¹⁹Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος·

Εαν επιστρεψής, τότε θελω σε αποκαταστησει παλιν, και θελεις ιστασθαι ενωπιον μου· και εαν αποχωρισης το τιμιον απο του αχρειου, θελεις εισθαι ως το στομα μου· αυτοι ας επιστρεψωσι προς σε, αλλα συ με επιστρεψής προς αυτους. ²⁰Και θελω σε καμει προς τουτον τον λαον οχυρον χαλκουν τειχος· και θελουσι σε πολεμησει, αλλα δεν θελουσιν υπερισχυσει εναντιον σου, διοτι εγω ειμαι μετα σου δια να σε σωζω και να σε ελευθερονω, λεγει Κυριος. ²¹Και θελω σε ελευθερωσει εκ της χειρος των πονηρων και θελω σε λυτρωσει εκ της χειρος των καταδυναστευοντων.

16Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Μη λαβης εις σεαυτον γυναικα μηδε να γεινωσιν εις σε υιοι μηδε θυγατερες εν τω τοπω τουτω. ³Διοτι ουτω λεγει Κυριος περι των υιων και περι των θυγατερων των γενωμενων εν τω τοπω τουτω και περι των μητερων αυτων, αιτινες εγεννησαν αυτους, και περι των πατερων αυτων, οιτινες ετεκνοποιησαν αυτους εν τη γη ταυτη· ⁴θελουσιν αποθανει με οδυνηρον θανατον· δεν θελουσι κλαυθη ουδε θελουσι ταφη· θελουσιν εισθαι δια κοπριαν επι το προσωπον της γης, και θελουσιν αφανισθη υπο μαχαιρας και υπο πεινης, και τα πτωματα αυτων θελουσιν εισθαι τροφη εις τα πετεινα του ουρανου και εις τα θηρια της γης. ⁵Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Μη εισελθης εις οικον πενθους και μη υπαγης να πενθησης μηδε να συγκλαυσης αυτους· διοτι αφηρεσα την ειρηνην μου απο του λαου τουτου, λεγει Κυριος, το ελεος και τους οικτιρμους. ⁶Και θελουσιν αποθανει μεγαλοι και μικροι εν τη γη ταυτη· δεν θελουσι ταφη ουδε θελουσι κλαυσει αυτους ουδε θελουσι καμει εντομας εις τα σωματα αυτων ουδε θελουσι ξυρισθη δι' αυτους· ⁷ουδε θελουσι διαμοιρασει αρτον εις το πενθος προς παρηγοριαν αυτων δια τον τεθνεωτα, ουδε θελουσι ποτισει αυτους το ποτηριον της παρηγοριας δια τον πατερα αυτων η δια την μητερα αυτων. ⁸Και δεν θελεις εισελθει εις οικον συμποσιου, δια να συγκαθησης μετ' αυτων δια να φαγης και να πιης. ⁹Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ Ιδου, εγω θελω παυσει απο του τοπου τουτου, ενωπιον των οφθαλμων υμων και εν ταις ημεραις υμων, την φωνην της χαρας και την φωνην της ευφροσυνης, την φωνην του νυμφιου και την φωνην της νυμφης. ¹⁰Και οταν αναγγειλης προς τον λαον τουτον παντας τουτους τους λογους, και ειπωσι προς σε, Δια τι ο Κυριος επροφερεν απαν τουτο το μεγα κακον εναντιον ημων; και τις η ανομια ημων; και τις η αμαρτια ημων, την οποια ημαρτησαμεν εις Κυριον τον Θεον ημων; ¹¹Τοτε θελεις ειπει προς αυτους, Επειδη με εγκατελιπον οι πατερες υμων, λεγει Κυριος, και υπηγαν οπισω αλλων θεων και ελατρευσαν αυτους και προσεκυνησαν αυτους και εγκατελιπον εμε και τον νομον μου δεν εφυλαξαν· ¹²και επειδη σεις επραξατε χειροτερα παρα τους πατερας υμων, και ιδου, περιπατειτε εκαστος οπισω της ορεξεως της πονηρας αυτου καρ-

διας, ωστε να μη υπακουητε εις εμε· ¹³δια τουτο θελω απορριψει υμας απο της γης ταυτης, εις την γην, την οποια δεν εγνωρισατε, υμεις και οι πατερες υμων· και εκει θελετε λατρευσει αλλους θεους ημεραν και νυκτα· διοτι δεν θελω καμει ελεος προς υμας. ¹⁴Δια τουτο ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και δεν θελουσιν ειπει πλεον, Ζη Κυριος, οστις ανηγαγε τους υιους Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου, ¹⁵αλλα, Ζη Κυριος, οστις ανηγαγε τους υιους Ισραηλ εκ της γης του βορρα και εκ παντων των τοπων οπου ειχε διωξει αυτους· και θελω επαναφερει αυτους παλιν εις την γην αυτων, την οποιαν εδωκα εις τους πατερας αυτων. ¹⁶Ιδου, θελω αποστειλει πολλους αλιεις, λεγει Κυριος, και θελουσιν αλιευσει αυτους· και μετα ταυτα θελω αποστειλει πολλους κυνηγους και θελουσι θηρευσει αυτους απο παντος ορους και απο παντος λοφου και απο των σχισμων των βραχων. ¹⁷Διοτι οι οφθαλμοι μου εινα επι πασας τας οδους αυτων· δεν εινα κεκρυμμεναι απο του προσωπου μου ουδε η ανομια αυτων εινα κεκρυμμενη απ' εμπροσθεν των οφθαλμων μου. ¹⁸Και πρωτον θελω ανταποδωσει διπλα την ανομιαν αυτων και την αμαρτιαν αυτων· διοτι εμιαναν την γην μου με τα πτωματα των βδελυγματων αυτων και ενεπλησαν την κληρονομιαν μου απο των μiasματων αυτων. ¹⁹Κυριε, δυναμις μου και φρουριον μου και καταφυγη μου εν ημερα θλιψεως, τα εθνη θελουσιν ελθει προς σε απο των περατων της γης και θελουσιν ειπει, Βεβαιως οι πατερες ημων εκληρονομησαν ψευδος, ματαιοτητα και τα ανωφελη. ²⁰Θελει καμει ανθρωπος εις εαυτον θεους τους μη οντας θεους; ²¹Δια τουτο, ιδου, θελω καμει αυτους ταυτην την φοραν να γνωρισωσι, θελω καμει αυτους να γνωρισωσι την χειρα μου και την δυναμιν μου, και θελουσι γνωρισει οτι το ονομα μου εινα ο Κυριος.

17Η αμαρτια του Ιουδα εινα γεγραμμενη με γραφιδα σιδηραν, με ονυχα αδαμαντινον, ενεχαραχθη επι της πλακος της καρδιας αυτων και επι των κερατων των θυσιαστηριων υμων· ²ωστε οι υιοι αυτων ενθυμουνται τα θυσιαστηρια αυτων και τα αλση αυτων, μετα των πρασινων δενδρων επι τους υψηλους λοφους. ³Ω ορος μου εν τη πεδιαδι, θελω δωσει την περιουσιαν σου και παντας τους θησαυρους σου εις διαρπαγην και τους υψηλους σου τοπους κατα παντα τα ορια σου, δια την αμαρτιαν. ⁴Και συ, μαλιστα αυτη συ, θελεις εκβληθη απο της κληρονομιας σου, την οποιαν εδωκα εις σε, και θελω σε καταδουλωσει εις τους εχθρους σου, εν γη την οποιαν δεν εγνωρισας· διοτι πυρ εξηφατε εν τω θυμω μου, το οποιον θελει καιεσθαι εις τον αιωνα. ⁵Ουτω λεγει Κυριος· Επικαταρατος ο ανθρωπος, οστις ελπίζει επι ανθρωπον και καμνει σαρκα βραχιονα αυτου και του οποιου η καρδια απομακρυνεται απο του Κυριου. ⁶Διοτι θελει εισθαι ως η αγριομυρική εν ερημω, και δεν θελει ιδει οταν ελθη το αγαθον· αλλα θελει κατοικει τοπους ξηρους εν ερημω, γην αλμυραν και ακατοικη-

τον. ⁷Ευλογημενος ο ανθρωπος ο ελπίζων επι Κυριον και του οποιου ο Κυριος ειναι η ελπις. ⁸Διοτι θελει εισθαι ως δενδρον πεφυτευμενον πλησιον των υδατων, το οποιον εξαπλονει τας ριζας αυτου πλησιον του ποταμου, και δεν θελει ιδει οταν ερχηται το καυμα αλλα το φυλλον αυτου θελει θαλλει· και δεν θελει μεριμνησει εν τω ετει της ανομβριας ουδε θελει παυσει απο του να καμνη καρπον. ⁹Η καρδια ειναι απατηλη υπερ παντα και σφοδρα διεφθαρμενη· τις δυναται να γνωριση αυτην; ¹⁰Εγω ο Κυριος εξεταζω την καρδιαν, δοκιμαζω τους νεφρους, δια να δωσω εις εκαστον κατα τας οδους αυτου, κατα τον καρπον των εργαων αυτου. ¹¹Καθως η περιδιξ η επωαζουσα και μη νεοσσευουσα, ουτως ο αποκτων πλουτη αδικως θελει αφησει αυτα εις το ημισυ των ημερων αυτου και εις τα εσχατα αυτου θελει εισθαι αφρων. ¹²Θρονος δοξης υψωμενος εξ αρχης ειναι ο τοπος του αγιαστηριου ημων. ¹³Κυριε, η ελπις του Ισραηλ, παντες οι εγκαταλειποντες σε θελουσι καταισχυνη και οι αποσταται εμου θελουσι γραφθη εν τη γη· διοτι εγκατελιπον τον Κυριον, την πηγην των ζωντων υδατων. ¹⁴Ιασαι με, Κυριε, και θελω ιαθη· σωσον με και θελω σωθη· διοτι συ εισαι το καυχημα μου. ¹⁵Ιδου, ουτοι λεγουσι προς εμε, Που ο λογος του Κυριου; ας ελθη τωρα. ¹⁶Αλλ' εγω δεν απεσυρθην απο του να σε ακολουθω ως ποιμην, ουδε επεθυμησα την ημεραν της θλιψεως· συ εξευρεις τουτο· τα εξελθοντα εκ των χειλεων μου ησαν ενωπιον σου. ¹⁷Μη γεινης εις εμε τρομος· συ εισαι η ελπις μου εν ημερα συμφορας. ¹⁸Ας καταισχυνηθωσιν οι καταδιωκοντες με, εγω δε ας μη καταισχυνηθω· ας τρομαξωσιν εκεινοι αλλ' ας μη τρομαξω εγω· φερε επ' αυτους ημεραν συμφορας και συντριψον αυτους διπλουν συντριμμα. ¹⁹Ουτως ειπε Κυριος προς εμε· Υπαγε και στηθι εν τη πυλη των υιων του λαου σου, δι' ης εισερχονται οι βασιλεις Ιουδα και δι' ης εξερχονται, και εν πασαις ταις πυλαις της Ιερουσαλημ. ²⁰και ειπε προς αυτους, Ακουσατε τον λογον του Κυριου, βασιλεις Ιουδα και, πας ο Ιουδας και παντες οι κατοικοι της Ιερουσαλημ, οι εισερχομενοι δια των πυλων τουτων. ²¹ουτω λεγει Κυριος· Προσεχετε εις εαυτους, και μη βασταζετε φορτιον την ημεραν του σαββατου μηδε εμβιβαζετε δια των πυλων της Ιερουσαλημ. ²²μηδε εκφερετε φορτιον εκ των οικιων σας την ημεραν του σαββατου και μη καμνετε μηδεμιαν εργασιαν· αλλα αγιαζετε την ημεραν του σαββατου, καθως προσεταξα εις τους πατερας υμων. ²³δεν υπηκουσαν ομως ουδε εκλιναν το ωτιον αυτων, αλλ' εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων δια να μη ακουσωσι και δια να μη δεχθωσι νουθεσιαν. ²⁴Αλλ' εαν υπακουσητε εις εμε, λεγει Κυριος, ωστε να μη εμβιβαζητε φορτιον δια των πυλων της πολεως ταυτης την ημεραν του σαββατου, αλλα να αγιαζητε την ημεραν του σαββατου μη καμνοντες εν αυτη μηδεμιαν εργασιαν. ²⁵τοτε θελουσιν εισελθει δια των πυλων της πολεως ταυτης βασιλεις και αρχοντες καθημενοι επι του θρονου του Δαβιδ, εποχουμενοι επι αμαξας και ιππους, αυτοι και οι αρχοντες

αυτων, οι ανδρες Ιουδα και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ· και η πολις αυτη θελει κατοικεισθαι εις τον αιωνα. ²⁶Και θελουσιν ελθει εκ των πολεων Ιουδα και εκ των περιξ της Ιερουσαλημ και εκ της γης Βενιαμιν και εκ της πεδινης και εκ των ορειων και εκ του νοτου, φεροντες ολοκαυτωματα και θυσιας και προσφορας εξ αλφитων και λιβανον, φεροντες ετι και προσφορας ευχαριστηριους εις τον οικον του Κυριου. ²⁷Αλλ' εαν δεν μου υπακουσητε, ωστε να αγιαζητε την ημεραν του σαββατου και να μη βασταζητε φορτιον και εμβιβαζητε εις τας πυλας της Ιερουσαλημ την ημεραν του σαββατου, τοτε θελω αναφει πυρ εν ταις πυλαις αυτης και θελει καταφαγει τα παλατια της Ιερουσαλημ και δεν θελει σβεσθη.

180 λογος ο γενομενος προς Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ²Σηκωθητι και καταβηθι εις τον οικον του κεραμεως, και εκει θελω σε καμει να ακουσης τους λογους μου. ³Τοτε κατεβην εις τον οικον του κεραμεως, και ιδου, ειργαζετο εργον επι τους τροχους. ⁴Και εχαλασθη το αγγειον, το οποιον εκαμνεν εκ πηλου, εν τη χειρι του κεραμεως, και παλιν εκαμεν αυτο αλλο αγγειον, καθως ηρεσεν εις τον κεραμεα να καμη. ⁵Τοτε εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ⁶Οικος Ισραηλ, δεν δυναμαι να καμω εις εσας, καθως ουτος ο κεραμευς; λεγει Κυριος. Ιδου, ως ο πηλος εν τη χειρι του κεραμεως, ουτω σεις, οικος Ισραηλ, εισθε εν τη χειρι μου. ⁷Εν τη στιγμη, καθ' ην ηθελον λαλησει κατα εθνους η κατα βασιλειας, δια να εκριζωσω και να κατασκαψω και να καταστρεψω, ⁸εαν το εθνος εκεινο, κατα του οποιου ελαλησα, επιστρεψη απο της κακιας αυτου, θελω μετανοησει περι του κακου, το οποιον εβουλευθη να καμω εις αυτο. ⁹Και εν τη στιγμη, καθ' ην ηθελον λαλησει περι εθνους η περι βασιλειας, να οικοδομησω και να φυτευσω, ¹⁰εαν καμη κακον ενωπιον μου, ωστε να μη υπακουη της φωνης μου, τοτε θελω μετανοησει περι του καλου, με το οποιον ειπα οτι θελω αγαθοποιησει αυτο. ¹¹Και τωρα ειπε προς τους ανδρας Ιουδα και προς τους κατοικους της Ιερουσαλημ, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω ετοιμαζω κακον καθ' υμων και βουλευομαι βουλην καθ' υμων· επιστρεψατε λοιπον εκαστος απο της πονηρας οδου αυτου και διορθωσατε τας οδους υμων και τας πραξεις υμων. ¹²Οι δε ειπον, Εις ματην· διοτι οπισω των διαβουλιων ημων θελομεν περιπατει και εκαστος τας ορεξεις της καρδιας αυτου της πονηρας θελομεν πραττει. ¹³Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ερωτησατε τωρα μεταξυ των εθνων, τις ηκουσε τοιαυτα; η παρθενος του Ισραηλ εκαμε φρικτα σφοδρα. ¹⁴Θελει τις αφησει τον χιονωδη Λιβανον δια τον βραχον της πεδιαδος; η θελουσιν εγκαταλιπει τα δροσερα εκρεοντα υδατα δια τα μακροθεν ερχομενα; ¹⁵Αλλ' ο λαος μου ελησημονησεν εμε, εθυμιασεν εις την ματαιοτητα και προσεκοψαν εν ταις οδοις αυτων, ταις αιωνιοις τριβοις, δια να περιπατωσιν εν τριβοις οδου μη εξωμαλισμενης· ¹⁶δια να καταστησωσι την γην αυτων ερημωσιν και χλευασμον αιωνιον· πας ο διαβαιων δι' αυτης θε-

λει μενει εκθαμβος και σειει την κεφαλην αυτου. ¹⁷Θελω διασκορπισει αυτους εμπροσθεν του εχθρου ως καυστικός ανεμος· θελω δειξει εις αυτους νωτα και ουχι προσωπον εν τη ημερα της συμφορας αυτων. ¹⁸Τοτε ειπον, Ελθετε και ας συμβουλευθωμεν βουλας κατα του Ιερεμιου· διοτι νομος δεν θελει χαθη απο ιερεως ουδε βουλη απο σοφου ουδε λογος απο προφητου· ελθετε και ας πατάξωμεν αυτον με την γλωσσαν και ας μη προσεξωμεν εις μηδενα των λογων αυτου. ¹⁹Προσεξον εις εμε, Κυριε, και ακουσον την φωνην των διαφιλονεικουντων με εμε. ²⁰Θελει ανταποδοθη κακον αντι καλου; διοτι εσκαψαν λακκον δια την ψυχην μου. Ενθυμηθητι οτι εσταθην ενωπιον σου δια να λαλησω υπερ αυτων αγαθα, δια να αποστρεψω τον θυμον σου απ' αυτων. ²¹Δια τουτο παραδος τους υιους αυτων εις την πειναν και δος αυτους εις χειρας μαχαιρας, και ας γεινωσιν αι γυναικες αυτων ατεκνοι και χηραι· και οι ανδρες αυτων ας θανατωθωσιν· οι νεανισκοι αυτων ας πεσωσι δια μαχαιρας εν τη μαχη. ²²Ας ακουσθη κραυγη εκ των οικων αυτων, οταν φερης εξαιφνης επ' αυτους λεηλατας· διοτι εσκαψαν λακκον δια να με πιασωσι και εκρυψαν παριδας δια τους ποδας μου. ²³Συ δε, Κυριε, γνωριζεις πασαν την κατ' εμου βουλην αυτων εις το να με θανατωσωσι· μη συγχωρησης την ανομιαν αυτων, και την αμαρτιαν αυτων μη εξαλειφης απ' εμπροσθεν σου· αλλα ας καταστραφωσιν ενωπιον σου· ενεργησον κατ' αυτων εν τω καιρω του θυμου σου.

19 Ουτω λεγει Κυριος· Υπαγε και αποκτησον λαγηνον πληνην κεραμεως, και φερε τινας εκ των πρεσβυτερων του λαου και εκ των πρεσβυτερων των ιερεων· ²και εξελθε εις την φαραγγα του υιου Εννομ, την πλησιον της εισοδου της ανατολικης πυλης, και διακηρυξον εκει τους λογους, τους οποιους θελω λαλησει προς σε. ³Και ειπε, Ακουσατε τον λογον του Κυριου, βασιλεις Ιουδα και κατοικοι της Ιερουσαλημ. Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, θελω φερει επι τον τοπον τουτον κακα, τα οποια παντος ακουοντος θελουσιν ηχησει τα ωτα αυτου. ⁴Διοτι εγκατελιπον εμε και εβεβηλωσαν τον τοπον τουτον και εθυμιασαν εν αυτω εις αλλους θεους, τους οποιους δεν εγνωρισαν, αυτοι και οι πατερες αυτων και οι βασιλεις Ιουδα, και εγεμισαν τον τοπον τουτον απο αιματος αθων. ⁵Και ωκοδομησαν τους υψηλους τοπους του Βααλ, δια να καιωσι τους υιους αυτων εν πυρι, ολοκαυτωματα προς τον Βααλ· το οποιον δεν προσεταξα ουδε ελαλησα ουδε ανεβη επι την καρδιαν μου. ⁶Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και ο τοπος ουτος δεν θελει καλεισθαι πλεον Τοφεθ ουδε Φαραγξ του υιου Εννομ, αλλ' Η φαραγξ της σφαγης. ⁷Και θελω ματαιωσει την βουλην του Ιουδα και της Ιερουσαλημ εν τω τοπω τουτω· και θελω καμει αυτους να πεσωσι δια μαχαιρας εμπροσθεν των εχθρων αυτων και δια των χειρων των ζητουντων την ζωην αυτων· τα δε πτωματα αυτων θελω δωσει βρωσιν εις τα

πετεινα του ουρανου και εις τα θηρια της γης. ⁸Και θελω καταστησει την πολιν ταυτην ερημωσιν και συριγμον· πας ο διαβαινων δι' αυτης θελει μενει εκθαμβος και θελει συριξει δια πασας τας πληγας αυτης. ⁹και θελω καμει αυτους να φαγωσι την σαρκα των υιων αυτων και την σαρκα των θυγατερων αυτων, και θελουσι φαγει εκαστος την σαρκα του φιλου αυτου εν τη πολιορκια και στενοχωρια, με την οποιαν οι εχθροι αυτων και οι ζητουντες την ζωην αυτων θελουσι στενοχωρησει αυτους. ¹⁰Τοτε θελεις συντριψει την λαγηνον εμπροσθεν των ανδρων των εξελθοντων μετα σου· ¹¹και θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων. Ουτω θελω συντριψει τον λαον τουτον και την πολιν ταυτην, καθως συντριβει τις το αγγειον του κεραμεως, το οποιον δεν δυναται να διορθωθη πλεον· και θελουσι θαπτει αυτους εν Τοφεθ, εωσου να μη υπαρχη τοπος εις ταφην. ¹²Ουτω θελω καμει εις τον τοπον τουτον, λεγει Κυριος, και εις τους κατοικους αυτου, και θελω καμει την πολιν ταυτην ως την Τοφεθ· ¹³και οι οικoi της Ιερουσαλημ και οι οικoi των βασιλεων του Ιουδα θελουσι μianθη, καθως ο τοπος της Τοφεθ· μετα πασων των οικων, επι των δωματων των οποιων εθυμιασαν προς απασαν την στρατιαν του ουρανου και εκαμαν σπονδας εις αλλους θεους. ¹⁴Τοτε ηλθεν ο Ιερεμιας εκ της Τοφεθ, οπου ο Κυριος απεστειλεν αυτον δια να προφητευση· και σταθεις εν τη αυλη του οικου του Κυριου ειπε προς παντα τον λαον, ¹⁵Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, θελω φερει επι την πολιν ταυτην και επι πασας τας κωμας αυτης παντα τα κακα οσα ελαλησα κατ' αυτης· διοτι εσκληρυναν τον τραχηλον αυτων, ωστε να μη ακουσωσι τους λογους μου.

20 Ο δε Πασχωρ, ο υιος του Ιμμηρ ο ιερευς, ο και προισταμενος εν τω οικω του Κυριου, ηκουσε τον Ιερεμιαν προφητευοντα τους λογους τουτους. ²Και επαταξεν ο Πασχωρ Ιερεμιαν τον προφητην και εβαλεν αυτον εις το δεσμωτηριον το εν τη ανω πυλη του Βενιαμιν, το εν τω οικω του Κυριου. ³Και την επαυριον εξηγαγεν ο Πασχωρ τον Ιερεμιαν εκ του δεσμωτηριου. Και ο Ιερεμιας ειπε προς αυτον, Ο Κυριος δεν εκαλεσε το ονομα σου Πασχωρ, αλλα Μαγορ-μισσαβιβ. ⁴Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω σε καμει τρομον εις σεαυτον και εις παντας τους φιλους σου· και θελουσι πεσει δια της μαχαιρας των εχθρων αυτων και οι οφθαλμοι σου θελουσιν ιδει τουτο· και θελω δωσει παντα τον Ιουδαν εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος, και θελει φερει αυτους αιχμαλωτους εις την Βαβυλωνα και θελει παταξει αυτους εν μαχαιρα. ⁵Και θελω δωσει πασαν την δυναμιν της πολεως ταυτης και παντας τους κοπους αυτης και παντα τα πολυτιμα αυτης και παντας τους θησαυρους των βασιλεων Ιουδα θελω δωσει εις την χειρα των εχθρων αυτων, και θελουσι λεηλατησει αυτους και λαβει αυτους και φερει αυτους εις την Βαβυλωνα. ⁶Και συ, Πασχωρ, και παντες οι κατοικουντες εν τω οικω σου, θελετε

υπαγει εις αιχμαλωσιαν· και θελεις ελθει εις την Βαβυλωνα, και εκει θελεις αποθανει και εκει θελεις ταφη, συ και παντες οι φιλοι σου, εις τους οποιους προεφητευσας ψευδως. ⁷Κυριε, με εδελεασας και εδελεασθην· υπερισχυσας κατ' εμου και κατισχυσας· εγεινα χλευασμος ολην την ημεραν· παντες με εμπαιζουσι. ⁸Διοτι αφου ηνοιξα στομα, βωω, φωναζω βιαν και αρπαγην· οθεν ο λογος του Κυριου εγεινεν εις εμε προς ονειδισμον και προς χλευασμον ολην την ημεραν. ⁹Και ειπα, Δεν θελω αναφερει περι αυτου ουδε θελω λαλησει πλεον εν τω ονοματι αυτου· ομως ο λογος αυτου ητο εν τη καρδια μου ως καιομενον πυρ περικεκλεισμενον εν τοις οστειοις μου, και απεκαμον χαλινωνων εμαυτον και δεν ηδυναμην πλεον. ¹⁰Διοτι ηκουσα υβριν παρα πολλων· τρομος πανταχοθεν· Κατηγορησατε, λεγουσι, και θελομεν κατηγορησει αυτον. Παντες οι ειρηνευοντες μετ' εμου παρεφυλαττον το προσκομμα μου, λεγοντες, Ισως δελεασθη, και θελομεν υπερισχουσει εναντιον αυτου και εκδικηθη κατ' αυτου. ¹¹Αλλ' ο Κυριος ειναι μετ' εμου ως ισχυρος πολεμιστης· δια τουτο οι διωκται μου θελουσι προσκοφει και δεν θελουσιν υπερισχουσει· θελουσι καταισχυνηθη σφοδρα· διοτι δεν ενοησαν· η αιωνιος αισχυνη αυτων δεν θελει λησμονηθη. ¹²Αλλα, Κυριε των δυναμεων, ο δοκιμαζων τον δικαιον, ο βλεπων τους νεφρους και την καρδιαν, ας ιδω την εκδικησιν σου επ' αυτους· διοτι εις σε εφανερωσα την κρισιν μου. ¹³Ψαλλετε εις τον Κυριον, αινειτε τον Κυριον· διοτι ηλευθερωσε την ψυχην του πτωχου εκ χειρος πονηρευομενων. ¹⁴Επικαταρατος η ημερα, καθ' ην εγεννηθη· η ημερα καθ' ην η μητηρ μου με εγεννησεν, ας μη ηναι ευλογημενη. ¹⁵Επικαταρατος ο ανθρωπος, οστις ευηγγελισατο προς τον πατερα μου, λεγων, Εγεννηθη εις σε παιδιον αρσεν, ευφραινων αυτον σφοδρα. ¹⁶Και ας ηναι ο ανθρωπος εκεινος ως αι πολεις, τας οποιας ο Κυριος κατεστρεψε και δεν μετεμεληθη· και ας ακουση κραυγην το πρωι και αλαλαγμον εν μεσημβρια. ¹⁷Δια τι δεν εθανατωθην εκ μητρας; η η μητηρ μου δεν εγεινε ταφος εις εμε και η μητρα αυτης δεν με εβαστασεν εις αιωνιον συλληψιν; ¹⁸δια τι εξηλθον εκ της μητρας, δια να βλεπω μοχθον και λυπην και να τελειωσωσιν αι ημεραι μου εν αισχυνη;

21Ο λογος ο γενομενος προς Ιερεμιαν παρα Κυριου, οτε απεστειλε προς αυτον ο βασιλευς Σεδεκιας τον Πασχωρ υιον του Μελχιου και τον Σοφονιαν υιον του Μασασιου τον ιερα, λεγων, ²Ερωτησον, παρακαλω, τον Κυριον περι ημων· διοτι Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος ηγειρε πολεμον καθ' ημων· ισως ο Κυριος ενεργησει εις ημας κατα παντα τα θαυμασια αυτου, ωστε να απελθη αφ' ημων. ³Τοτε ειπε προς αυτους ο Ιερεμιас, Ουτω θελετε ειπει προς τον Σεδεκιαν. ⁴Ουτω λεγει Κυριος, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, εγω στρεφω εις τα οπισω τα οπλα του πολεμου τα εν ταις χερσιν υμων, με τα οποια σεις πολεμειτε κατα του βασιλεως της Βαβυλωνος και των Χαλδαιων, οιτινες σας πολιορκουσιν εξωθεν

των τειχων· και θελω συναξει αυτους εις το μεσον της πολεως ταυτης. ⁵Και εγω θελω πολεμησει εναντιον σας με χειρα εξηπλωμενη και με βραχιονα κραταιον και θυμον και με αγανακτησιν και με οργην μεγαλην. ⁶Και θελω παταξει τους κατοικους της πολεως ταυτης και ανθρωπον και κτηνος· υπο λοιμου μεγαλου θελουσιν αποθανει. ⁷Και μετα ταυτα, λεγει Κυριος, θελω παραδωσει Σεδεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα και τους δουλους αυτου και τον λαον και τους εναπολειφθεντας εν τη πολει ταυτη απο του λοιμου, απο της μαχαιρας και απο της πεινης, εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος, και εις την χειρα των εχθρων αυτων και εις την χειρα των ζητουντων την ψυχην αυτων· και αυτος θελει παταξει αυτους εν στοματι μαχαιρας· δεν θελει φεισθη αυτους ουδε θελει οικτειρει ουδε θελει σπλαγχισθη αυτους. ⁸Και προς τον λαον τουτον θελεις ειπει, Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εθεσα ενωπιον σας την οδον της ζωης και την οδον του θανατου. ⁹Οστις καθηται εν τη πολει ταυτη, θελει αποθανει υπο μαχαιρας και υπο πεινης και υπο λοιμου· αλλ' οστις εξελθη και προχωρηση προς τους Χαλδαιους οιτινες σας πολιορκουσι, θελει ζησει και η ζωη αυτου θελει εισθαι ως λαφυρον εις αυτον. ¹⁰Διοτι εστησα το προσωπον μου εναντιον της πολεως ταυτης προς κακον και ουχι προς καλον, λεγει Κυριος· θελει παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος και θελει κατακαυσει αυτην εν πυρι. ¹¹Περι δε του οικου του βασιλεως του Ιουδα, ειπε, Ακουσατε τον λογον του Κυριου· ¹²οικος Δαβιδ, ουτω λεγει Κυριος· Κρινετε κρισιν το πρωι και ελευθερονετε τον γεγυμνωμενον εκ της χειρος του δυναστου, μηποτε η οργη μου εξελθη ως πυρ και εκκαυθη, χωρις να υπαρχη ο σβεσων, εξ αιτιας της κακιας των εργαων σας. ¹³Ιδου, εγω ειμαι εναντιον εις σε, λεγει Κυριος, την καθημενην εν τη κοιλαδι και εν τω βραχω της πεδιαδος, εναντιον εις εσας τους λεγοντας, Τις θελει καταβη εναντιον ημων, η τις θελει εισελθει εις τας κατοικιας ημων; ¹⁴Και θελω σας τιμωρησει κατα τον καρπον των εργαων σας, λεγει Κυριος· και θελω αναψει πυρ εν τω δασει αυτης και θελει καταφαγει παντα τα περιξ αυτης.

22Ουτω λεγει Κυριος· Καταβηθι εις τον οικον του βασιλεως του Ιουδα και λαλησον εκει τον λογον τουτον, ²και ειπε, Ακουσον τον λογον του Κυριου, βασιλευ του Ιουδα, ο καθημενος επι του θρονου του Δαβιδ, συ και οι δουλοι σου και ο λαος σου, οι εισερχομενοι δια των πυλων τουτων· ³Ουτω λεγει Κυριος· Καμνετε κρισιν και δικαιοσυνην και ελευθερονετε τον γεγυμνωμενον εκ της χειρος του δυναστου· και μη αδικειτε μηδε καταδυναστευετε τον ξενον, τον ορφανον και την χηραν και αιμα αθων μη χυνετε εν τω τοπω τουτω. ⁴Διοτι εαν τωοντι καμνητε τον λογον τουτον, τοτε θελουσιν εισελθει δια των πυλων του οικου τουτου βασιλεις καθημενοι επι του θρονου του Δαβιδ, εποχουμενοι επι αμαξων και ιππων, αυτοι και οι δουλοι αυτων και ο λαος αυτων. ⁵Αλλ' εαν

δεν ακουσητε τους λογους τουτους, ομνω εις εμαυτον, λεγει Κυριος, οτι ο οικος ουτος θελει κατασταθη ερημος. ⁶Διοτι ουτω λεγει Κυριος προς τον οικον του βασιλεως του Ιουδα. Συ εισαι Γαλααδ εις εμε και κορυφη του Λιβανου· αλλα θελω σε καταστησει ερημιαν, πολεις ακατοικητους. ⁷Και θελω ετοιμασει εναντιον σου εξολοθρευτας, εκαστον μετα των οπλων αυτου· και θελουσι κατακοφει τας εκλεκτας κεδρους σου και ριφει εις το πυρ. ⁸Και πολλα εθνη θελουσι διαβη δια της πολεως ταυτης και θελουσιν ειπει εκαστος προς τον πλησιον αυτου, Δια τι ο Κυριος εκαμεν ουτως εις ταυτην την μεγαλην πολιν; ⁹Και θελουσιν αποκριθη, Διοτι εγκατελιπον την διαθηκην Κυριου του Θεου αυτων και προσεκυνησαν αλλους θεους και ελατρευσαν αυτους. ¹⁰Μη κλαιετε τον αποθανοντα και μη θρηνηιτε αυτον· κλαυσαστε πικρωσ τον εξερχομενον, διοτι δεν θελει επιστρεφει πλεον και ιδει την γην της γεννησεως αυτου. ¹¹Διοτι ουτω λεγει Κυριος περι του Σαλλουμ, υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα, του βασιλευοντος αντι Ιωσιου του πατρος αυτου, οστις εξηλθεν εκ του τοπου τουτου· Δεν θελει επιστρεφει εκει πλεον, ¹²αλλα θελει αποθανει εν τω τοπω οπου εφεραν αυτον αιχμαλωτον, και δεν θελει ιδει πλεον την γην ταυτην. ¹³Ουαι εις τον οικοδομουνα τον οικον αυτου ουχι εν δικαιοσυνη και τα υπερωα αυτου ουχι εν ευθυτητι, τον μεταχειριζομενον την εργασιαν του πλησιον αυτου αμισθι και μη αποδιδοντα εις αυτον τον μισθον του κοπου αυτου, ¹⁴τον λεγοντα, Θελω οικοδομησει εις εμαυτον οικον μεγαν και υπερωα ευρυχωρα, και ανοιγοντα εις εαυτον παραθυρα και στεγαζοντα με κεδρον και χρωματιζοντα με μιλτον. ¹⁵Θελεις βασιλευει, διοτι εγκλειεις σεαυτον εις κεδρον; ο πατηρ σου δεν ετρωγε και επινε, και επειδη εκαμνε κρισιν και δικαιοσυνην, ευημερει; ¹⁶Εκρινε την κρισιν του πτωχου και του πενητος και τοτε ευημερει· δεν ητο τουτο να με γνωριζη; λεγει Κυριος. ¹⁷Αλλ' οι οφθαλμοι σου και η καρδια σου δεν ειναι παρα εις την πλεονεξιαν σου και εις το να εκχεης αιμα αθων και εις την δυναστειαν και εις την βιαν, δια να καμνης ταυτα. ¹⁸Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος περι του Ιωακειμ, υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα· Δεν θελουσι κλαυσει αυτον, λεγοντες, Ουαι αδελφε μου Ουαι αδελφη δεν θελουσι κλαυσει αυτον, λεγοντες, Ουαι κυριε η, Ουαι δοξα ¹⁹Θελει ταφη ταφην ονου, συρομενος και ριπτομενος περαν των πυλων της Ιερουσαλημ. ²⁰Αναβηθι εις τον Λιβανον και βοησον και υψωσον την φωνην σου προς την Βασαν και βοησον απο Αβαριμ· διοτι ηφανισθησαν παντες οι ερασται σου. ²¹Ελαλησα προς σε εν τη ευημερια σου, αλλ' ειπας, Δεν θελω ακουσει· ουτος εσταθη ο τροπος σου εκ νεοτητος σου, οτι δεν υπηκουσας εις την φωνην μου. ²²Ο ανεμος θελει καταβροσκησει παντας τους ποιμενας σου και οι ερασται σου θελουσιν υπαγει εις αιχμαλωσιαν· τοτε, ναι, θελεις αισχυνθη και εντραπη δια πασας τας ασεβειας σου. ²³Συ ητις κατοικεις εν τω Λιβανω, ητις καμνεις την φωλεαν σου εν ταις κεδροις, ποσον αξιοθρηνητος θελεις

εισθαι, οταν ελθωσι λυπαι επι σε, ωδινες ως τικτουσης. ²⁴Ζω εγω, λεγει Κυριος, και εαν ο Χονιας, ο υιος του Ιωακειμ, βασιλευς του Ιουδα, ηθελε γεινει σφραγισ επι την δεξιαν μου χειρα, και εκειθεν ηθελον σε αποσπασει· ²⁵και θελω σε παραδωσει εις την χειρα των ζητουντων την ψυχην σου και εις την χειρα εκεινων, των οποιων το προσωπον φοβεισαι, ναι, εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος και εις την χειρα των Χαλδαιων. ²⁶Και θελω απορριφει σε και την μητερα σου, ητις σε εγεννησεν, εις γην ξενην οπου δεν εγεννηθητε, και εκει θελετε αποθανει. ²⁷Εις δε την γην, εις την οποιαν η ψυχη αυτων επιθυμει να επιστρεψωσιν, εκει δεν θελουσιν επιστρεφει. ²⁸Ο ανθρωπος ουτος ο Χονιας κατεσταθη ειδωλον καταπεφρονημενον και συντετριμμενον; σκευος, εν ω δεν υπαρχει χαρις; δια τι απεβληθησαν, αυτος και το σπερμα αυτου, και ερριφθησαν εις τοπον, τον οποιον δεν γνωριζουσιν; ²⁹Ω γη, γη, γη, ακουε τον λογον του Κυριου. ³⁰Ουτω λεγει Κυριος· Γραψατε τον ανθρωπον τουτον ατεκνον, ανθρωπον οστις δεν θελει ευοδοθη εν ταις ημεραις αυτου· διοτι δεν θελει ευοδοθη εκ του σπερματος αυτου ανθρωπος καθημενος επι τον θρονον του Δαβιδ και εξουσιαζων πλεον επι του Ιουδα.

23Ουαι εις τους ποιμενας τους φθειροντας και διασκορπιζοντας τα προβατα της βοσκης μου, λεγει Κυριος. ²Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος, ο Θεος του Ισραηλ, κατα των ποιμενων, οιτινες ποιμαινουσι τον λαον μου. Σεις διεσκορπισατε τα προβατα μου και απεδιωξατε αυτα και δεν επεσκεφθητε αυτα· ιδου, εγω θελω επισκεφθη εφ' υμας την κακιαν των εργαων υμων, λεγει Κυριος. ³Και εγω θελω συναξει το υπολοιπον των προβατων μου εκ παντων των τοπων, οπου εδιωξα αυτα, και θελω επιστρεφει αυτα παλιν εις τας βοσκας αυτων, και θελουσι καρποφορησει και πληθυνθη; ⁴και θελω καταστησει ποιμενας επ' αυτα και θελουσι ποιμαινει αυτα· και δεν θελουσι φοβηθη πλεον ουδε τρομαξει ουδε εκλειψει, λεγει Κυριος. ⁵Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω ανεγειρει εις τον Δαβιδ βλαστον δικαιον, και βασιλευς θελει βασιλευσει και ευημερησει και εκτελεσει κρισιν και δικαιοσυνην επι της γης. ⁶Εν ταις ημεραις αυτου ο Ιουδας θελει σωθη και ο Ισραηλ θελει κατοικησει εν ασφαλεια· και τουτο ειναι το ονομα αυτου, με το οποιον θελει ονομασθη, Ο Κυριος η δικαιοσυνη ημων. ⁷Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και δεν θελουσιν ειπει πλεον, Ζη ο Κυριος, οστις ανηγαγε τους υιους Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου· ⁸αλλα, Ζη ο Κυριος, οστις ανηγαγε και οστις εφερε το σπερμα του οικου Ισραηλ εκ της γης του βορρα και εκ παντων των τοπων, οπου ειχα διωξει αυτους· και θελουσι κατοικησει εν τη γη αυτων. ⁹Ενεκεν των προφητων η καρδια μου συντριβεται εντος μου· σαλευονται παντα τα οστα μου· ειμαι ως ανθρωπος μεθυων και ως ανθρωπος συνεχομενος υπο οινου, εξ αιτιας του Κυριου και εξ αιτιας των λογων της αγιοτητος αυτου. ¹⁰Διοτι η γη ειναι πληρης μοιχων·

διότι εξ αιτίας του ορκου πενθει η γη· εξηρανθησαν αι βοσκαι της ερημου και η οδος αυτων εγεινε πονηρα και η δυναμις αυτων αδικος. ¹¹Διότι και ο προφητης και ο ιερευς εμολυνθησαν· ναι, εν τω οικω μου ευρηκα τας ασεβειας αυτων, λεγει Κυριος. ¹²Δια τουτο η οδος αυτων θελει εισθαι εις αυτους ως ολισθημα εν τω σκοτει· θελουσιν ωθηθη και πεσει εν αυτη· διότι θελω φερει κακον επ' αυτους εν τω ενιαυτω της επισκεψεως αυτων, λεγει Κυριος. ¹³Ειδον μεν αφροσυνην εν τοις προφηταις της Σαμαρειας, προεφητευσαν δια του Βααλ και επλανων τον λαον μου τον Ισραηλ. ¹⁴αλλ' εν τοις προφηταις της Ιερουσαλημ ειδον φρικην· μοιχευουσι και περιπατουσιν εν ψευδει και ενισχυουσι τας χειρας των κακουργων, ωστε ουδεις επιστρεφει απο της κακιας αυτου· παντες ουτοι ειναι εις εμε ως Σοδομα και οι κατοικοι αυτης ως Γομορρα. ¹⁵Δια τουτο ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων κατα των προφητων· Ιδου, εγω θελω ψωμισει αυτους αφινθιον και θελω ποτισει αυτους υδωρ χολης· διότι εκ των προφητων της Ιερουσαλημ εξηλθεν ο μολυσμος εις απαντα τον τοπον. ¹⁶Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Μη ακουετε τους λογους των προφητων των προφητευοντων εις εσας· ουτοι σας καμνουσι ματαιους· λαλουσιν ορασεις απο της καρδιας αυτων, ουχι απο στοματος Κυριου. ¹⁷Λεγουσι παντοτε προς τους καταφρονουντας με, Ο Κυριος ειπεν, Ειρηνη θελει εισθαι εις εσας· και λεγουσι προς παντα περιπατουντα κατα τας ορεξεις της καρδιας αυτου, Δεν θελει ελθει κακον εφ' υμας· ¹⁸διότι τις παρεσταθη εν τη βουλη του Κυριου και ειδε και ηκουσε τον λογον αυτου; τις επροσεξεν εις τον λογον αυτου και ηκουσεν; ¹⁹Ιδου, ανεμοστροβιλος παρα Κυριου εξηλθε με ορμην, και ανεμοστροβιλος ορμητικος θελει εξορμησει επι την κεφαλην των ασεβων. ²⁰Ο θυμος του Κυριου δεν θελει αποστρεφει εωσου εκτελεση και εωσου καμη τους στοχασμους της καρδιας αυτου· εν ταις εσχαταις ημεραις θελετε νοησει τουτο εντελως. ²¹Δεν απεστειλα τους προφητας τουτους και αυτοι ετρεξαν· δεν ελαλησα προς αυτους και αυτοι προεφητευσαν· ²²αλλ' εαν ηθελον παρασταθη εν τη βουλη μου, τοτε ηθελον καμει τον λαον μου να ακουση τους λογους μου, και ηθελον αποστρεφει αυτους απο της πονηρας οδου αυτων και απο της κακιας των εργαων αυτων. ²³Θεος εγγυθεν ειμαι εγω, λεγει Κυριος, και ουχι Θεος μακροθεν; ²⁴Δυναται τις να κρυφθη εν κρυφιοις τοποις και εγω να μη ιδω αυτον; λεγει Κυριος, Δεν πληρω εγω τον ουρανον και την γην; λεγει Κυριος. ²⁵Ηκουσα τι λεγουσιν οι προφηται, οι προφητευοντες εν τω ονοματι μου ψευδος, λεγοντες, Ειδον ενυπνιον, ειδον ενυπνιον. ²⁶Εως ποτε θελει εισθαι τουτο εν τη καρδια των προφητων των προφητευοντων ψευδος; ναι, προφητευουσι τας απατας της καρδιας αυτων· ²⁷οιτινες στοχαζονται να καμωσι τον λαον μου να λησμονηση το ονομα μου, δια των ενυπνιων αυτων τα οποια διηγουνται εκαστος προς τον πλησιον αυτου, καθως ελησμονησαν οι πατερες αυτων το ονομα μου δια τον Βααλ. ²⁸Ο προφητης εις

τον οποιον ειναι ενυπνιον, ας διηγηθη το ενυπνιον· και εκεινος, εις τον οποιον ειναι ο λογος μου, ας λαληση τον λογον μου εν αληθεια. Τι ειναι το αχυρον προς τον σιτον; λεγει Κυριος. ²⁹Δεν ειναι ο λογος μου ως πυρ; λεγει ο Κυριος· και ως σφυρα κατασυντριβουσα τον βραχον; ³⁰Δια τουτο, ιδου, εγω ειμαι εναντιον των προφητων, λεγει Κυριος, οιτινες κλεπτουσι τους λογους μου, εκαστος απο του πλησιον αυτου. ³¹Ιδου, εγω ειμαι εναντιον των προφητων, λεγει Κυριος, οιτινες κινουσι τας γλωσσας αυτων και λεγουσιν, Αυτος λεγει. ³²Ιδου, εγω ειμαι εναντιον των προφητευοντων ενυπνια ψευδη, λεγει Κυριος, οιτινες διηγουνται αυτα και πλανωσι τον λαον μου με τα ψευδη αυτων και με την αφροσυνην αυτων· ενω εγω δεν απεστειλα αυτους ουδε προσεταξα αυτους· δια τουτο ουδολως θελουσιν ωφελησει τον λαον τουτον, λεγει Κυριος. ³³Και εαν ο λαος ουτος η ο προφητης η ο ιερευς σε ερωτησωσι, λεγοντες, Τι ειναι το φορτιον του Κυριου; τοτε θελεις ειπει προς αυτους, Τι το φορτιον; θελω βεβαιως σας εγκαταλειψει, λεγει Κυριος. ³⁴Τον δε προφητην και τον ιερεα και τον λαον, οστις ειπη, Το φορτιον του Κυριου, εγω βεβαιως θελω παιδευσει τον ανθρωπον εκεινον και τον οικον αυτου. ³⁵Ουτω θελετε ειπει, εκαστος προς τον πλησιον αυτου και εκαστος προς τον αδελφον αυτου· Τι απεκριθη ο Κυριος; και, Τι ελαλησεν ο Κυριος; ³⁶Και φορτιον Κυριου δεν θελετε αναφερει πλεον· επειδη το φορτιον θελει εισθαι εις εκαστον ο λογος αυτου· διότι διεστρεψατε τους λογους του Θεου του ζωντος, του Κυριου των δυναμεων, του Θεου ημων. ³⁷Ουτω θελεις ειπει προς τον προφητην· Τι σοι απεκριθη ο Κυριος; και, Τι ελαλησεν ο Κυριος; ³⁸Αλλ' επειδη λεγετε, Το φορτιον του Κυριου, δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Επειδη λεγετε τον λογον τουτον, Το φορτιον του Κυριου, εγω δε απεστειλα προς εσας, λεγων, δεν θελετε λεγει, Το φορτιον του Κυριου· ³⁹δια τουτο, Ιδου, εγω θελω σας λησμονησει παντελως και θελω απορριψει υμας και την πολιν την οποιαν εδωκα εις υμας και εις τους πατερας υμων, απο προσωπου μου· ⁴⁰και θελω φερει εφ' υμας ονειδος αιωνιον, και καταισχυνην αιωνιον, ητις δεν θελει λησμονηθη.

240 Κυριος εδειξεν εις εμε και ιδου, δυο καλαθοι συκων κειμενοι εμπροσθεν του ναου του Κυριου, αφου ηχημαλωτισε Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος Ιεχονιαν τον υιον του Ιωακειμ, βασιλεα του Ιουδα, και τους αρχοντας του Ιουδα και τους ξυλουργους και τους χαλκεις εξ Ιερουσαλημ και εφερεν αυτους εις την Βαβυλωννα. ²Ο καλαθος ο εις ειχε συκα καλλιστα, ως τα συκα τα πρωιμα· ο δε καλαθος αλλος συκα κακιστα, τα οποια δια την αχρειοτητα δεν ετρωγοντο. ³Και ειπε Κυριος προς εμε, Τι βλεπεις, Ιερεμια; Και ειπα, Συκα τα συκα τα καλα ειναι καλλιστα, τα δε κακα κακιστα, ωστε δια την αχρειοτητα δεν τρωγονται. ⁴Παλιν εγεινε λογος Κυριου προς εμε λεγων, ⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Καθως τα καλα ταυτα συκα, ουτω

θελω επιμεληθη τους αιχμαλωτισθεντας εκ του Ιουδα, τους οποιους εξαπεστειλα εκ του τοπου τουτου εις την γην των Χαλδαιων δια καλον. ⁶Διοτι θελω επιστηριξει τους οφθαλμους μου επ' αυτους δια καλον, και θελω αποκαταστησει αυτους εν τη γη ταυτη και οικοδομησει αυτους και δεν θελω κατακρηνησει, και θελω φυτευσει αυτους και εν θελω εκριζωσει. ⁷Και θελω δωσει εις αυτους καρδιαν δια να με γνωρισωσιν, οτι εγω ειμαι ο Κυριος· και θελουσιν εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι Θεος αυτων· διοτι θελουσιν επιτρεψει εις εμε εξ ολης καρδιας αυτων. ⁸Και καθως τα συκα τα κακα, τα οποια δια την αχρειοτητα δεν τρωγονται, ουτω βεβαιως λεγει Κυριος, Ουτω θελω παραδωσει Σεδεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα και τους μεγιστανας αυτου και το υπολοιπον της Ιερουσαλημ, το εναπολειφθεν εν τη γη ταυτη, και τους κατοικουντας εν τη γη της Αιγυπτου· ⁹και θελω παραδωσει αυτους εις διασποραν εις παντα τα βασιλεια της γης προς κακον, εις ονειδος και εις παροιμιαν, εις λοιδοριαν και εις καταραν, εν πασι τοις τοποις οπου θελω διωξει αυτους. ¹⁰Και θελω αποστειλει προς αυτους την μαχαιραν, την πειναν και τον λοιμον, εωσου αφανισθωσιν επανωθεν απο της γης, την οποιαν εδωκα εις αυτους και εις τους πατερας αυτων.

25ο λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν περι παντος του λαου του Ιουδα εν τω τεταρτω ετει του Ιωακειμ υιου του Ιωσιου, βασιλεως τον Ιουδα, το οποιον ητο το πρωτον ετος του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος· ²τον οποιον Ιερεμιას ο προφητης ελαλησε προς παντα τον λαον του Ιουδα και προς παντας τους κατοικους της Ιερουσαλημ, λεγων, ³Απο του δεκατου τριτου ετους του Ιωσιου· υιου του Αμων, βασιλεως του Ιουδα, εως της ημερας ταυτης, ητις ειναι το εικοστον τριτον ετος, ο λογος του Κυριου εγεινε προς εμε και ελαλησα προς εσας, εγειρομενος πρωι και λαλων· και δεν ηκουσατε. ⁴Και απεστειλε Κυριος προς εσας παντας τους δουλους αυτου τους προφητας, εγειρομενος πρωι και αποστελλων· και δεν ηκουσατε ουδε εκλινατε το ωτιον σας δια να ακροασθητε. ⁵Οιτινες ειπον, Στραφητε τωρα εκαστος απο της οδου αυτου της πονηρας και απο της κακιας των εργαων σας, και κατοικησατε επι της γης, την οποιαν ο Κυριος εδωκεν εις εσας και εις τους πατερας σας εις τον αιωνα του αιωνος· ⁶και μη πορευεσθε οπισω αλλων θεων, δια να λατρευητε και να προσκυνητε αυτους, και μη με παροργιζετε με τα εργα των χειρων σας και δεν θελω σας καμει κακον. ⁷Αλλα δεν μου ηκουσατε, λεγει Κυριος· δια να με παροργισητε με τα εργα των χειρων σας προς κακον σας. ⁸Δια τουτο ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Επειδη δεν ηκουσατε τους λογους μου, ⁹ιδου, εγω θελω αποστειλει και λαβει πασας τας οικογενειας του βορρα, λεγει Κυριος, και τον Ναβουχοδονοσορ βασιλεα της Βαβυλωνος· τον δουλون μου, και θελω φερει αυτους επι την γην ταυτην και επι τους κατοικους αυτης και επι παντα ταυτα τα εθνη κυκλω,

και θελω εξολοθρευσει αυτους και καταστησει αυτους εκπληξιν και ερημωσεις αιωνιους. ¹⁰Και θελω αφαιρεσει απ' αυτων την φωνην της χαρας και την φωνην της ευφροσυνης, την φωνην του νυμφιου και την φωνην της νυμφης, τον ηχον των μυλοπετρων και το φως του λυχου. ¹¹Και πασα αυτη η γη θελει εισθαι εις ερημωσιν και θαμβος, και τα εθνη ταυτα θελουσι δουλευσει τον βασιλεα της Βαβυλωνος εβδομηκοντα ετη. ¹²Και οταν συμπληρωθωσι τα εβδομηκοντα ετη, θελω ανταποδωσει επι τον βασιλεα της Βαβυλωνος και επι το εθνος εκεινο, λεγει Κυριος, την ανομιαν αυτων, και επι την γην των Χαλδαιων, και θελω καταστησει αυτην ερημωσιν αιωνιον. ¹³Και θελω φερει επι την γην εκεινην παντας τους λογους μου, τους οποιους ελαλησα κατ' αυτης, απαν το γεγραμμενον εν τω βιβλιω τουτω, το οποιον ο Ιερεμιას προεφητευσε κατα παντων των εθνων. ¹⁴Διοτι εθνη πολλα και βασιλεις μεγαλοι θελουσι καταδουλωσει και αυτους· και θελω ανταποδωσει εις αυτους κατα τας πραξεις αυτων και κατα τα εργα των χειρων αυτων. ¹⁵Διοτι ουτω λεγει προς εμε Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, Λαβε το ποτηριον τουτο του οινου του θυμου μου εκ της χειρος μου και ποτισον εξ αυτου παντα τα εθνη, προς τα οποια εγω σε αποστελλω· ¹⁶και θελουσι πiei και θελουσι ταραχθη και παραφρονησει εξ αιτιας της μαχαιρας, την οποιαν εγω θελω αποστειλει εν μεσω αυτων. ¹⁷Τοτε ελαβον το ποτηριον εκ της χειρος του Κυριου και εποτισα παντα τα εθνη, προς τα οποια ο Κυριος με απεστειλε· ¹⁸την Ιερουσαλημ και τας πολεις του Ιουδα και τους βασιλεις αυτου και τους μεγιστανας αυτου, δια να καταστησω αυτους ερημωσιν, θαμβος, συριγμον και καταραν, καθως την ημεραν ταυτην· ¹⁹τον Φαραω βασιλεα της Αιγυπτου και τους δουλους αυτου και τους μεγιστανας αυτου και απαντα τον λαον αυτου, ²⁰και παντα τον συμμικτον λαον και παντας τους βασιλεις της γης Ουζ και παντας τους βασιλεις της γης των Φιλισταιων και την Ασκαλωνα και την Γαζαν και την Ακκαρων και το υπολοιπον της Αζωτου, ²¹τον Εδωμ και τον Μωαβ και τους υιους Αμμων, ²²και παντας τους βασιλεις της Τυρου και παντας τους βασιλεις της Σιδωνος και τους βασιλεις των νησων των περαν της θαλασσης, ²³την Δαιδαν και την Θαιμα και την Βουζ και παντας τους περιχειροντας την κομην· ²⁴και παντας τους βασιλεις της Αραβιας και παντας τους βασιλεις των συμμικτων λαων των κατοικουντων εν τη ερημω, ²⁵και παντας τους βασιλεις της Ζιμβρι και παντας τους βασιλεις της Ελαμ και παντας τους βασιλεις των Μηδων, ²⁶και παντας τους βασιλεις του βορρα τους μακραν και τους εγγυς, ενα μετα του αλλου, και παντα τα βασιλεια της οικουμενης, τα επι προσωπου της γης· και ο βασιλευς της Σησαχ θελει πiei μετ' αυτους. ²⁷Δια τουτο θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Πιετε και μεθυσατε και εμεσατε και πεσετε και μη σηκωθητε, εξ αιτιας της μαχαιρας, την οποιαν εγω θελω αποστειλει εν μεσω υμων. ²⁸Και εαν δεν θελησωσι να λαβωσι

το ποτηριον εκ της χειρος σου δια να πιωσι, τότε θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Εξαπαντος θελετε πιει. ²⁹Διοτι ιδου, ενω εγω επι την πολιν, επι της οποιας εκληθη το ονομα μου, αρχιζω να φερω κακον, σεις θελετε μεινει λοιπον ατιμωρητοι; δεν θελετε μεινει ατιμωρητοι, διοτι εγω θελω καλεσει μαχαιραν επι παντας τους κατοικους της γης, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ³⁰Δια τουτο, συ προφητευσον κατ' αυτων παντας τους λογους τουτους και ειπε προς αυτους, Ο Κυριος θελει βρυχησει εξ υψους και εκπεμψει την φωνην αυτου απο της κατοικιας της αγιοτητος αυτου· θελει βρυχησει δυνατα επι της κατοικιας αυτου· θελει βοησει ως οι ληνοπατουντες κατα παντων των κατοικων της γης. ³¹Θορυβος θελει φθασει εως των περατων της γης· διοτι ο Κυριος χειρι κρισιν μετα των εθνων· αυτος διαδικαζεται μετα πασης σαρκος· θελει παραδωσει τους ασεβεις εις μαχαιραν, λεγει Κυριος. ³²Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ιδου, κακον θελει εξελθει απο εθνους εις εθνος και ανεμοστροβιλος μεγας θελει εγερθη εκ των ακρων της γης. ³³Και εν εκεινη τη ημερα θελουσι κοιτεσθαι τεθανατωμενοι παρα Κυριου απ' ακρου της γης εως ακρου της γης· δεν θελουσι θρηνηλογηθη ουδε συναχθη ουδε ταφη· θελουσιν εισθαι δια κοπριαν επι της επιφανειας της γης. ³⁴Ολολυξατε, ποιμενες, και αναβοησατε· και κυλισθητε εις το χωμα, οι εγκριτοι του ποιμνιου· διοτι επληρωθησαν αι ημεραι σας δια την σφαγην και δια τον σκορπισμον σας, και θελετε πεσει ως σκευος εκλεκτον. ³⁵Και θελει λειψει η φυγη απο των ποιμενων και η σωτηρια απο των εγκριτων του ποιμνιου. ³⁶Φωνη κραυγης των ποιμενων και ολολυγμος των εγκριτων του ποιμνιου· διοτι ο Κυριος ηφρανισε την βοσκην αυτων. ³⁷Και αι ειρηνικαι κατοικιαι κατηδαφισθησαν εξ αιτιας της φλογερας οργης του Κυριου. ³⁸Κατελιπε το κατοικητηριον αυτου ως ο λεων, διοτι η γη αυτων κατεσταθη ερημος εξ αιτιας της αγριοτητος του καταδυναστευοντος και εξ αιτιας του θυμου της οργης αυτου.

26 Εν τη αρχη της βασιλειας του Ιωακειμ υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα, εγεινεν ο λογος ουτος παρα Κυριου, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυριος· Στηθι εν τη αυλη του οικου του Κυριου και λαλησον προς πασας τας πολεις του Ιουδα τας ερχομενας δια να προσκυνησωσιν εν τω οικω του Κυριου, παντας τους λογους, τους οποιους προσεταξα εις σε να λαλησης προς αυτους· μη αφαιρεσης λογον. ³Ισως θελουσιν ακουσει και επιστρεψει εκαστος απο της οδου αυτου της πονηρας και μετανοησω περι του κακου, το οποιον βουλευομαι να καμω εις αυτους δια την κακιαν των εργαων αυτων. ⁴Και θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος· Εαν δεν μου ακουσητε, ωστε να περιπατητε εν τω νομω μου, τον οποιον εθεσα εμπροσθεν σας, ⁵να υπακουητε εις τους λογους των δουλων μου των προφητων, τους οποιους απεστειλα προς εσας εγειρομενος πρωι και αποστελλων, πλην σεις δεν ηκουσατε, ⁶τοτε θελω καταστησει τον οικον τουτον ως

την Σηλω, και την πολιν ταυτην θελω καταστησει καταραν εις παντα τα εθνη της γης. ⁷Και ηκουσαν οι ιερεις και οι προφηται και πας ο λαος τον Ιερεμιαν, λαλουντα τους λογους τουτους εν τω οικω του Κυριου. ⁸Και αφου ο Ιερεμιαις επαυσε λαλων παντα οσα προσεταξεν εις αυτον ο Κυριος να λαληση προς παντα τον λαον, οι ιερεις και οι προφηται και πας ο λαος συνελαβον αυτον λεγοντες, Θελεις εξαπαντος θανατωθη· ⁹δια τι προεφητευσας εν ονοματι Κυριου λεγων, Ο οικος ουτος θελει εισθαι ως η Σηλω και η πολις αυτη θελει ερημωθη· ωστε να μη ηναι ο κατοικων; Και πας ο λαος συνηχθη κατα του Ιερεμιου εν τω οικω του Κυριου. ¹⁰Και ακουσαντες οι αρχοντες του Ιουδα τα πραγματα ταυτα, ανεβησαν εκ του οικου του βασιλεως εις τον οικον του Κυριου και εκαθησαν εν τη εισοδω της νεας πυλης του Κυριου. ¹¹Τοτε οι ιερεις και οι προφηται ελαλησαν προς τους αρχοντας και προς παντα τον λαον λεγοντες, Κρισις θανατου πρεπει εις τον ανθρωπον τουτον, διοτι προεφητευσε κατα της πολεως ταυτης, ως ηκουσατε με τα ωτα σας. ¹²Και ελαλησεν ο Ιερεμιαις προς παντας τους αρχοντας και προς παντα τον λαον λεγων, Ο Κυριος με απεστειλε δια να προφητευσω κατα του οικου τουτου και κατα της πολεως ταυτης παντας τους λογους τους οποιους ηκουσατε. ¹³Δια τουτο τωρα διορθωσατε τας οδους υμων και τας πραξεις υμων και υπακουσατε εις την φωνην Κυριου του Θεου υμων· και ο Κυριος θελει μετανοησει περι του κακου, το οποιον ελαλησε κατ' υμων. ¹⁴Εγω δε, ιδου, ειμαι εν ταις χειρσιν υμων· καμετε εις εμε, οπως ειναι καλον και οπως αρεστον εις τους οφθαλμους υμων. ¹⁵Πλην εξευρετε μετα βεβαιοτητος, οτι εαν με θανατωσητε, αιμα αθων θελετε βεβαιως φερει εφ' υμας και επι την πολιν ταυτην και επι τους κατοικους αυτης· διοτι τη αληθεια ο Κυριος με απεστειλε προς υμας, δια να λαλησω εις τα ωτα υμων παντας τους λογους τουτους. ¹⁶Τοτε οι αρχοντες και απας ο λαος ειπον προς τους ιερεις και προς τους προφητας, δεν υπαρχει κρισις θανατου εις τον ανθρωπον τουτον· διοτι εν τω ονοματι Κυριου του Θεου ημων ελαλησε προς ημας. ¹⁷Τοτε εσηκωθησαν τινες εκ των πρεσβυτερων του τοπου και ελαλησαν προς απασαν την συναγωγην του λαου, λεγοντες, ¹⁸Ο Μιχαιας ο Μωρασθιτης προεφητευεν εν ταις ημεραις Εζεκιου βασιλεως του Ιουδα και ελαλησε προς παντα τον λαον του Ιουδα λεγων, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Η Σιων θελει αροτριασθη ως αγρος, και η Ιερουσαλημ θελει γεινει σωροι λιθων και το ορος του οικου ως υψηλοι τοποι δρυμου. ¹⁹Μηπως ο Εζεκιαις ο βασιλευς του Ιουδα και πας ο Ιουδας εθανατωσαν αυτον; δεν εφοβηθη τον Κυριον και παρεκαλεσε το προσωπον του Κυριου, και ο Κυριος μετενοησε περι του κακου, το οποιον ελαλησε κατ' αυτων; Ημεις λοιπον ηθελομεν προξενησει μεγα κακον κατα των ψυχων ημων. ²⁰Και προσετι υπηρξεν ανθρωπος προφητευων εν ονοματι Κυριου, Ουριας ο υιος του Σεμαιου απο Κιριαθ-ιαρειμ, και προεφητευσε κατα της πολεως ταυτης και κατα της γης

ταυτης κατα παντας τους λογους του Ιερεμιου. ²¹Και οτε ηκουσεν ο βασιλευς Ιωακειμ και παντες οι δυνατοι αυτου και παντες οι αρχοντες τους λογους αυτου, ο βασιλευς εξητει να θανατωση αυτον· ακουσας δε ο Ουριας εφοβηθη και εφυγε και υπηγεν εις την Αιγυπτον. ²²Και απεστειλεν Ιωακειμ ο βασιλευς ανδρας εις την Αιγυπτον, τον Ελναθαν υιον του Αχβωρ και ανδρας μετ' αυτου εις την Αιγυπτον· ²³και εξηγαγον τον Ουριαν εκ της Αιγυπτου και εφεραν αυτον προς τον βασιλεα Ιωακειμ, και επαταξεν αυτον εν μαχαιρα και εριφιβε το πτωμα αυτου εις τους ταφους του οχλου. ²⁴Πλην η χειρ του Αχικαμ υιου του Σαφαν ητο μετα του Ιερεμια, δια να μη παραδωσωσιν αυτον εις την χειρα του λαου ωστε να θανατωσωσιν αυτον.

27 Εν τη αρχη της βασιλειας του Ιωακειμ υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα, εγεινεν ο λογος ουτος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυριος προς εμε· Καμε εις σεαυτον δεσμα και ζυγους και επιθες αυτα επι τον τραχηλον σου· ³και πεμφον αυτα προς τον βασιλεα του Εδωμ και προς τον βασιλεα του Μωαβ και προς τον βασιλεα των υιων Αμμων και προς τον βασιλεα της Τυρου και προς τον βασιλεα της Σιδωνος, δια χειρος των μηνυτων των ερχομενων εις την Ιερουσαλημ προς τον Σεδεκιαν βασιλεα του Ιουδα· ⁴και προσταξον αυτους να ειπωσι προς τους κυριους αυτων, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ουτα θελετε ειπει προς τους κυριους υμων· ⁵Εγω εκαμον την γην, τον ανθρωπον και τα ζωα τα επι προσωπου της γης, δια της δυναμεως μου της μεγαλης και δια του βραχιονος μου του εξηπλωμενου· και εδωκα αυτην εις οντινα ηυδοκησα. ⁶Και τωρα εγω εδωκα παντας τουτους τους τοπους εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος, του δουλου μου· και αυτα τα θηρια του αγρου εδωκα εις αυτον δια να υπηρετωσιν αυτον. ⁷Και παντα τα εθνη θελουσι δουλευσει εις αυτον και εις τον υιον αυτου και εις τον υιον του υιου αυτου, εωσου ελθη ο καιρος της γης και αυτου, και εθνη πολλα και βασιλεις μεγαλοι θελουσι καταδουλωσει αυτον. ⁸Και το εθνος και το βασιλειον, το οποιον δεν θελει δουλευσει εις αυτον τον Ναβουχοδονοσορ, τον βασιλεα της Βαβυλωνος, και το οποιον δεν θελει βαλει τον τραχηλον αυτου υπο τον ζυγον του βασιλεως της Βαβυλωνος, το εθνος εκεινο θελω τιμωρησει, λεγει Κυριος, εν μαχαιρα και εν πεινη και εν λοιμω, εωσου εξολοθρευσω αυτο δια χειρος εκεινου. ⁹Και σεις, μη ακουετε τους προφητας σας μητε τους μαντεις σας μητε τους ενυπνιαστας σας μητε τους οιωνοσκοπους σας μητε τους μαγους σας, οιτινες λαλουσι προς εσας, λεγοντες, δεν θελετε δουλευσει εις τον βασιλεα της Βαβυλωνος· ¹⁰διоти αυτοι προφητευουσι ψευδος προς εσας, δια να σας απομακρυνωσιν απο της γης σας, και δια να σας διωξω και να απολεσθητε. ¹¹το δε εθνος, το οποιον υποβαλη τον τραχηλον αυτου υπο τον ζυγον του βασιλεως της Βαβυλωνος και δουλευση εις αυτον,

εκεινο θελω αφησει να μενη ακομη εν τη γη αυτου, λεγει Κυριος· και θελει εργαζεσθαι αυτην και κατοικει εν αυτη. ¹²Ελαλησα και προς τον Σεδεκιαν βασιλεα του Ιουδα κατα παντας τους λογους τουτους, λεγων, Φερετε τους τραχηλους σας υπο τον ζυγον του βασιλεως της Βαβυλωνος και δουλευσατε εις αυτον και εις τον λαον αυτου, και θελετε ζησει. ¹³Δια τι θελετε να αποθανητε, συ και ο λαος σου, εν μαχαιρα, εν πεινη και εν λοιμω, καθως ο Κυριος ελαλησε κατα του εθνους, το οποιον δεν δουλευση εις τον βασιλεα της Βαβυλωνος; ¹⁴Δια τουτο, μη ακουετε τους λογους των προφητων, οιτινες λαλουσι προς εσας, λεγοντες· Δεν θελετε δουλευσει εις τον βασιλεα της Βαβυλωνος· διоти αυτοι προφητευουσι εις εσας ψευδος. ¹⁵Διotti εγω δεν απεστειλα αυτους, λεγει Κυριος, και αυτοι προφητευουσι ψευδως εν τω ονοματι μου· δια να σας διωξω και να απολεσθητε, σεις και οι προφηται οι προφητευοντες προς εσας. ¹⁶Ελαλησα και προς τους ιερεις και προς παντα τουτον τον λαον λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· Μη ακουετε τους λογους των προφητων σας, οιτινες προφητευουσι προς εσας, λεγοντες, Ιδου, τα σκευη του οικου του Κυριου θελουσιν επανακομισθη εντος ολιγου απο της Βαβυλωνος· διotti αυτοι προφητευουσι ψευδος προς εσας. ¹⁷Μη ακουετε αυτους· δουλευσατε εις τον βασιλεα της Βαβυλωνος και θελετε ζησει· δια τι η πολις αυτη να ερημωθη; ¹⁸Εαν δε αυτοι ηναι προφηται και εαν ο λογος του Κυριου ηναι μετ' αυτων, ας ικετευσωσι τωρα τον Κυριον των δυναμεων, ωστε τα σκευη τα εναπολειφθεντα εν τω οικω του Κυριου και τω οικω του βασιλεως του Ιουδα και εν Ιερουσαλημ να μη υπαγωσιν εις την Βαβυλωνα. ¹⁹Διotti ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων περι των στυλων και περι της θαλασσης και περι των βασεων και περι του υπολοιπου των σκευων των εναπολειφθεντων εν τη πολει ταυτη, ²⁰τα οποια Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος δεν ελαβεν, οτε εφερεν αιχμαλωτον τον Ιερχονιαν, υιον του Ιωακειμ βασιλεως του Ιουδα, απο Ιερουσαλημ εις Βαβυλωνα και παντας τους αρχοντας του Ιουδα και της Ιερουσαλημ· ²¹μαλιστα ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, περι των σκευων των εναπολειφθεντων εν τω οικω του Κυριου και τω οικω του βασιλεως του Ιουδα και εν Ιερουσαλημ· ²²αυτα θελουσι μετακομισθη εις την Βαβυλωνα και θελουσιν εισθαι εκει εως της ημερας καθ' ην θελω επισκεφθη αυτα; λεγει Κυριος· τοτε θελω επαναφερει αυτα και αποκαταστησει αυτα εις τον τοπον τουτον.

28 Και εν τω αυτω ετει, εν τη αρχη της βασιλειας του Σεδεκιου βασιλεως του Ιουδα, εν τω τεταρτω ετει, εν τω πεμπτω μηνι, Ανανιας ο υιος του Αζωρ ο προφητης, ο απο Γαβαων, ελαλησε προς εμε εν τω οικω του Κυριου ενωπιον των ιερων και παντος του λαου, λεγων, ²Ουτως ειπεν ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, λεγων, Συνετριψα τον ζυγον του βασιλεως της Βαβυλωνος. ³Εν τω διαστηματι δυο ολοκληρων ετων θελω επαναφε-

ρει εις τον τοπον τουτον παντα τα σκευη του οικου του Κυριου, τα οποια Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος ελαβεν εκ του τοπου τουτου και εφερεν αυτα εις την Βαβυλωνα· ⁴και εις τον τοπον τουτον θελω επαναφερει, λεγει Κυριος, Ιεχονιαν τον υιον του Ιωακειμ τον βασιλεα του Ιουδα και παντας τους αιχμαλωτους του Ιουδα, οιτινες εφερθησαν εις την Βαβυλωνα· διοτι θελω συντριψει τον ζυγον του βασιλεως της Βαβυλωνος. ⁵Και ελαλησεν Ιερεμιας ο προφητης προς τον προφητην Ανανιαν ενωπιον των ιερεων και ενωπιον παντος του λαου του παρεστωτος εν τω οικω του Κυριου· ⁶και ειπεν Ιερεμιας ο προφητης, Αμην· ο Κυριος να καμη ουτω ο Κυριος να εκπληρωση τους λογους σου, τους οποιους συ προεφητευσας, να επαναφερη απο της Βαβυλωνος εις τον τοπον τουτον τα σκευη του οικου του Κυριου και παν ο, τι ηχημαλωτισθη· ⁷Πλην ακουσον τωρα τον λογον τουτον, τον οποιον εγω λαλω εις τα ωτα σου και εις τα ωτα παντος του λαου· ⁸Οι προφηται, οιτινες εσταθησαν προ εμου και προ σου εκπαλαι, προεφητευσαν και κατα πολλων τοπων και κατα μεγαλων βασιλειων, περι πολεμου και περι κακων και περι λοιμου· ⁹ο προφητης, οστις προφητευει περι ειρηνης, οταν ο λογος του προφητου εκπληρωθη, τοτε θελει γνωρισθη ο προφητης, οτι αληθως απεστειλεν αυτον ο Κυριος. ¹⁰Τοτε ο Ανανιας ο προφητης ελαβε τον ζυγον απο του τραχηλου του προφητου Ιερεμιου και συνετριφεν αυτον. ¹¹Και ελαλησεν ο Ανανιας ενωπιον παντος του λαου, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· κατα τουτον τον τροπον θελω συντριψει τον ζυγον του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος, απο του τραχηλου παντων των εθνων εν τω διαστηματι δυο ολοκληρων ετων. Και ο προφητης Ιερεμιας υπηγε την οδον αυτου. ¹²Και εγεινε λογος Κυριου προς Ιερεμιαν, αφου Ανανιας ο προφητης συνετριψε τον ζυγον απο του τραχηλου του προφητου Ιερεμιου, λεγων, ¹³Υπαγε και ειπε προς τον Ανανιαν, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος· Συ συνετριψας τους ζυγους τους ξυλινους· αλλ' αντι τουτων θελεις καμει ζυγους σιδηρους. ¹⁴Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ζυγον σιδηρου ενθεσα επι τον τραχηλον παντων τουτων των εθνων δια να δουλευωσιν εις τον Ναβουχοδονοσορ τον βασιλεα της Βαβυλωνος· και θελουσι δουλευσει εις αυτον· και αυτα τα θηρια του αγρου εδωκα εις αυτον. ¹⁵Τοτε ειπεν Ιερεμιας ο προφητης προς τον Ανανιαν τον προφητην, Ακουσον τωρα, Ανανια· δεν σε απεστειλεν ο Κυριος· αλλα συ καμνεις τον λαον τουτον να ελπιζη εις ψευδος. ¹⁶Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω θελω σε απορριψει απο προσωπου της γης· εν τουτω τω ετει θελεις αποθανει, διοτι ελαλησας στασιασμον κατα του Κυριου. ¹⁷Και απεθανεν Ανανιας ο προφητης εν εκεινω τω ετει, τον εβδομον μηνα.

29Και ουτοι ειναι οι λογοι της επιστολης, την οποιαν Ιερεμιας ο προφητης εστειλεν απο Ιερουσαλημ προς τους υπολοιπους των πρεσβυτερων της αιχμαλωσιας και

προς τους ιερεις και προς τους προφητας και προς παντα τον λαον, τον οποιον ο Ναβουχοδονοσορ εφερεν αιχμαλωτον απο Ιερουσαλημ εις την Βαβυλωνα, ²αφου Ιεχονιας ο βασιλευς και η βασιλισσα και οι ευνουχοι, οι αρχοντες του Ιουδα και της Ιερουσαλημ και οι ξυλουργοι και οι χαλκεις εξηλθον απο Ιερουσαλημ, ³δια χειρος Ελασα υιου του Σαφαν και του Γεμαριου υιου του Χελκιου, τους οποιους Σεδεκιας ο βασιλευς του Ιουδα απεστειλεν εις την Βαβυλωνα προς Ναβουχοδονοσορ τον βασιλεα της Βαβυλωνος· λεγων, ⁴Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, προς παντας εκεινους, οιτινες εφερθησαν αιχμαλωτοι, τους οποιους εγω εκαμον να φερθωσιν αιχμαλωτοι απο Ιερουσαλημ εις την Βαβυλωνα· ⁵οικοδομησατε οικους και κατοικησατε· και φυτευσατε κηπους και φαγετε τον καρπον αυτων· ⁶λαβετε γυναικας και γεννησατε υιους και θυγατερας· και λαβετε γυναικας δια τους υιους σας και δοτε τας θυγατερας σας εις ανδρας και ας γεννησωσιν υιους και θυγατερας και πληθυνθητε εκει και μη σμικρυνθητε· ⁷και ζητησατε την ειρηνην της πολεως, οπου εγω σας εκαμον να φερθητε αιχμαλωτοι, και προσευχεσθε υπερ αυτης προς τον Κυριον· διοτι εν τη ειρηνη αυτης θελετε εχει ειρηνην. ⁸Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ας μη απατωσιν υμας οι προφηται υμων οι εν μεσω υμων και οι μαντις υμων, και μη ακουετε τα ενυπνια υμων τα οποια υμεις ονειρευεσθε· ⁹διοτι προφητεουσι ψευδως προς υμας επι τω ονοματι μου· εγω δεν απεστειλα αυτους, λεγει Κυριος. ¹⁰Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Οτι αφου πληρωθωσιν εβδομηκοντα ετη εν Βαβυλωνι, θελω επισκεφθη υμας και θελω εκτελεσει προς υμας τον λογον μου τον αγαθον, να επαναφερω υμας εις τον τοπον τουτον. ¹¹Διοτι εγω γνωριζω τας βουλας τας οποιας βουλευομαι περι υμων, λεγει Κυριος, βουλας ειρηνης και ουχι κακου, δια να δωσω εις υμας το προσδοκωμενον τελος. ¹²Τοτε θελετε κραξει προς εμε και θελετε υπαγει και προσευχηθη εις εμε και θελω σας εισακουσει. ¹³Και θελετε με ζητησει και ευρει, οταν με εκζητησητε εξ ολης της καρδιας υμων. ¹⁴Και θελω ευρεθη απο σας, λεγει Κυριος· και θελω αποστρεφει την αιχμαλωσιαν σας και θελω σας συναξει εκ παντων των εθνων και εκ παντων των τοπων οπου σας εδιωξα, λεγει Κυριος· και θελω σας επαναφερει εις τον τοπον, οθεν σας εκαμον να φερθητε αιχμαλωτοι. ¹⁵Επειδη ειπετε, Ο Κυριος εσηκωσεν εις ημας προφητας εν Βαβυλωνι, ¹⁶γνωρισατε, οτι ουτω λεγει Κυριος περι του βασιλεως του καθημενου επι του θρονου Δαβιδ και περι παντος του λαου του κατοικουντος εν τη πολει ταυτη και περι των αδελφων σας, των μη εξελθοντων μεθ' υμων εις αιχμαλωσιαν· ¹⁷ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ιδου, θελω αποστειλει επ' αυτους την μαχαιραν, την πειναν και τον λοιμον, και θελω καταστησει αυτους ως τα συκα τα αχρεια, τα οποια δια την αχρειοτητα δεν τρωγονται. ¹⁸Και θελω καταδιωξει αυτους εν μαχαιρα, εν πεινη και εν λοιμω· και θελω παραδωσει αυτους εις διασποραν εν πασι τοις

βασιλεις της γης, ωστε να ηναι καταρα και θαμβος και συριγμος και ονειδος εν πασι τοις εθνεσιν οπου εδιωξα αυτους· ¹⁹διotti δεν ηκουσαν τους λογους μου, λεγει Κυριος, τους οποιους εστειλα προς αυτους δια των δουλων μου των προφητων, εχειρομενος πρωι και αποστελλων και δεν υπηκουσατε, λεγει Κυριος. ²⁰Ακουσατε λοιπον τον λογον του Κυριου, παντες σεις οι αιχμαλωτισθεντες, τους οποιους εξαπεστειλα απο Ιερουσαλημ εις Βαβυλωνα. ²¹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, περι του Αχααβ υιου του Κωλαιου και περι του Σεδεκιου υιου του Μαασιου, οιτινες προφητευουσι ψευδη προς εσας εν τω ονοματι μου· Ιδου, θελω παραδωσει αυτους εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ, βασιλεως της Βαβυλωνος, και θελει παταξει αυτους ενωπιον σας. ²²Και εξ αυτων θελουσι λαβει καταραν εν πασι τοις αιχμαλωτοις του Ιουδα τοις εν Βαβυλωνι, λεγοντες, Ο Κυριος να σε καμη ως τον Σεδεκιαν και ως τον Αχααβ, τους οποιους ο βασιλευς της Βαβυλωνος εφησεν εν πυρι· ²³διotti επραξαν αφροσυνην εν Ισραηλ και εμοιχευον τας γυναικας των πλησιον αυτων και ελαλουν λογους ψευδεις εν τω ονοματι μου, τους οποιους δεν προσεταξα εις αυτους· και εγω εξευρω και ειμαι μαρτυς, λεγει Κυριος. ²⁴Και προς Σεμειαν τον Νεαιλαμιτην θελεις λαλησει, λεγων, ²⁵Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, λεγων, Επειδη συ απεστειλας επιστολας εν τω ονοματι σου προς παντα τον λαον τον εν Ιερουσαλημ και προς τον Σοφονιαν τον υιον του Μαασιου τον ιερεα και προς παντας τους ιερεις, λεγων, ²⁶Ο Κυριος σε κατεστησεν ιερεα αντι Ιωδαε του ιερεως, δια να ησθε επισταται εις τον οικον του Κυριου επι παντα ανθρωπον μαινομενον και προφητευοντα, δια να βαλλης αυτον εις φυλακην και εις δεσμα· ²⁷τωρα λοιπον δια τι δεν ηλεγξας Ιερεμιαν τον εξ Αναθωθ, οστις προφητευει εις εσας; ²⁸επειδη αυτος δια τουτο επεστειλε προς ημας εις την Βαβυλωνα, λεγων, Η αιχμαλωσια αυτη ειναι μακρα· οικοδομησατε οικιας και κατοικησατε· και φυτευσατε κηπους και φαγετε τον καρπον αυτων. ²⁹Και Σοφονιας ο ιερευς ανεγνωσε την επιστολην ταυτην εις επηκοον του Ιερεμιου του προφητου. ³⁰Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν, λεγων, ³¹Αποστειλον προς παντας τους αιχμαλωτους, λεγων, Ουτω λεγει Κυριος περι Σεμειαι του Νεαιλαμιτου. Επειδη ο Σεμειαιας προεφητευσε προς εσας και εγω δεν απεστειλα αυτον και σας εκαμε να ελπιζητε εις ψευδος, ³²δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω επισκεφθη Σεμειαιαν τον Νεαιλαμιτην και το σπερμα αυτου· αυτος δεν θελει εχει ανθρωπον κατοικουντα μεταξυ του λαου τουτου, ουδε θελει ιδει το καλον, το οποιον εγω θελω καμει εις τον λαον μου, λεγει Κυριος· διotti ελαλησε στασιασμον κατα του Κυριου.

30 Ο λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ²Ουτως ειπε Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, λεγων, Γραφον εις σεαυτον εν βιβλιω παντας τους λογους, τους οποιους ελαλησα προς σε· ³διotti, ιδου, ερχονται

ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν του λαου μου Ισραηλ και Ιουδα, λεγει Κυριος· και θελω επιστρεφει αυτους εις την γην, την οποιαν εδωκα εις τους πατερας αυτων, και θελουσι κυριευσει αυτην. ⁴Και ουτοι ειναι οι λογοι, τους οποιους ελαλησε Κυριος περι του Ισραηλ και περι του Ιουδα. ⁵Διotti ουτω λεγει Κυριος· Ηκουσαμεν φωνην τρομεραν, φοβον και ουχι ειρηνην. ⁶Ερωτησατε τωρα και ιδετε, εαν αρσεν τικτη· δια τι βλεπω εκαστον ανδρα με τας χειρας αυτου επι την οσφυν αυτου, ως τικτουσαν, και παντα τα προσωπα εστραφησαν εις ωχριασιν; ⁷Ουαι· διotti μεγαλη ειναι η ημερα εκεινη· ομοια αυτης δεν υπηρξε και ειναι καιρος της στενοχωριας του Ιακωβ· πλην θελει σωθη εξ αυτης. ⁸Και εν τη ημερα εκεινη, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, θελω συντριψει τον ζυγον αυτου απο του τραχηλου σου και θελω διασπασει τα δεσμα σου και ξενοι δεν θελουσι πλεον καταδουλωσει αυτον· ⁹αλλα θελουσι δουλειει Κυριον τον Θεον αυτων και Δαβιδ τον βασιλεα αυτων, τον οποιον θελω αναστησει εις αυτους. ¹⁰Συ δε μη φοβου, δουλε μου Ιακωβ, λεγει Κυριος· μηδε δειλιασης, Ισραηλ· διotti, ιδου, θελω σε σωσει απο του μακρυνου τοπου και το σπερμα σου απο της γης της αιχμαλωσιας αυτων· και ο Ιακωβ θελει επιστρεφει και θελει ησυχασει και αναπαυθη και δεν θελει υπαρχει ο εκφοβων. ¹¹Διotti εγω ειμαι μετα σου, λεγει Κυριος, δια να σε σωσω· και αν καμω συντελειαν παντων των εθνων οπου σε διεσχορπισα, εις σε ομως δεν θελω καμει συντελειαν, αλλα θελω σε παιδευσει εν κρισει και δεν θελω ολως σε αθωωσει. ¹²Διotti ουτω λεγει Κυριος· Το συντριμμα σου ειναι ανιατον, η πληγη σου αλγεινη. ¹³δεν υπαρχει ο κρινων την κρισιν σου, ωστε να ανορθωθης· δεν υπαρχουσι δια σε φαρμακα θεραπευτικα. ¹⁴Παντες οι αγαπητοι σου σε ελησμονησαν· δεν σε ζητουσι· διotti σε επληγωσα εν πληγη εχθρου, εν τιμωρια σκληρα, εξ αιτιας του πληθους των ανομιων σου· αι αμαρτια σου επληθυνθησαν. ¹⁵Τι βοας δια το συντριμμα σου; ο πονος σου ειναι ανιατος εξ αιτιας του πληθους των ανομιων σου· αι αμαρτια σου επληθυνθησαν· δια τουτο εκαμον ταυτα εις σε. ¹⁶Δια τουτο παντες οι κατατρωγοντες σε θελουσι καταφαγωθη· και παντες οι εναντιοι σου, παντες ομου θελουσιν υπαγει εις αιχμαλωσιαν· και οι λαφυραγωγοντες σε θελουσι γεινει λαφυρον και παντας τους διαρπαζοντας σε θελω δωσει εις διαρπαγην. ¹⁷Διotti θελω αποκαταστησει την υγεια εν εις σε και θελω σε ιατρευσει απο των πληγων σου, λεγει Κυριος· διotti αυτοι σε ωνομασαν Απερριμμενην, λεγοντες, Αυτη ειναι η Σιων· δεν υπαρχει ο ζητων αυτην. ¹⁸Ουτω λεγει Κυριος, Ιδου, εγω θελω επιστρεφει απο της αιχμαλωσιας τας σκηνας του Ιακωβ και θελω οικτειρει τας κατοικιας αυτου· και η πολις θελει οικοδομηθη επι των ερειπιων αυτης, και ο ναος θελει αποκατασταθη κατα την διαταξιν αυτου. ¹⁹Και εξ αυτων θελει εξερχεσθαι ευχαριστια και φωνη αγαλλομενων· και θελω πολλαπλασιασει αυτους και δεν θελουσιν ολιγοστευσει· και θελω δοξασει

αυτους και δεν θελουσι σμικρυνθη. ²⁰Και τα τεκνα αυτων θελουσιν εισθαι ως το προτερον, και η συναγωγή αυτων θελει στερεωθη ενωπιον μου, και θελω τιμωρησει παντας τους καταθλιβοντας αυτους. ²¹Και ο αρχων αυτων θελει εισθαι εξ αυτων και ο εξουσιαστης αυτων θελει εξερχεσθαι εκ μεσου αυτων· και θελω καμει αυτον να πλησιαζη και θελει πλησιαζει εις εμε· διοτι τις ειναι ουτος, οστις εγγυαται την καρδιαν αυτου δια να πλησιαζη προς εμε; λεγει Κυριος. ²²Και θελετε εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι θεος υμων. ²³Ιδου, ανεμοστροβιλος παρα Κυριου εξηλθε με ορμην, ανεμοστροβιλος αφανιζων· θελει εξορμησει επι την κεφαλην των ασεβων. ²⁴Ο φλογερος θυμος του Κυριου δεν θελει επιστρεφει, εωσου εκτελεση και εωσου εκπληρωση τας βουλας της καρδιας αυτου· εν ταις εσχαταις ημεραις θελετε νοησει τουτο.

31 Εν τω αυτω καιρω, λεγει Κυριος, θελω εισθαι ο θεος πασων των οικογενειων του Ισραηλ και αυτοι θελουσιν εισθαι λαος μου. ²Ουτω λεγει Κυριος· Ο λαος ο εναπολειφθεις απο της μαχαιρας ευρηκε χαριν εν τη ερημω· ο Ισραηλ υπηγε να ευρη αναπαυσιν. ³Ο Κυριος εφανη παλαιοθεν εις εμε, λεγων, Ναι, σε ηγαπησα αγαπησιν η αιωνιον· δια τουτο σε ειλικυσα με ελεος. ⁴Παλιν θελω σε οικοδομησει και θελεις οικοδομηθη, παρθενε του Ισραηλ· θελεις ευπρεπισθη παλιν με τα τυμπανα σου και θελεις εξερχεσθαι εις τους χορους των αγαλλομενων. ⁵Θελεις φυτευσει παλιν αμπελωνας επι των ορειων της Σαμαρειας· οι φυτευται θελουσι φυτευσει και θελουσι τρωγει τον καρπον. ⁶Διοτι θελει εισθαι ημερα, καθ' ην οι φυλακες επι του ορους Εφραιμ θελουσι φωναζει, Σηκωθητε και ας αναβωμεν εις την Σιων προς Κυριον τον Θεον ημων. ⁷Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Ψαλλετε εν αγαλλιασει δια τον Ιακωβ και αλαλαξατε δια την κεφαλην των εθνων· κηρυξατε, αινεσατε και ειπατε, Σωσον, Κυριε, τον λαον σου το υπολοιπον του Ισραηλ. ⁸Ιδου εγω θελω φερει αυτους εκ της γης του βορρα, και θελω συναξει αυτους απο των εσχατων της γης, και μετ' αυτων τον τυφλον και τον χωλον, την εγκυον και την γεννωσαν ομου· συναθροισμα μεγα θελει επιστρεφει ενταυθα. ⁹Μετα κλαυθμου θελουσιν ελθει και μετα δεησεων θελω επαναφερει αυτους· θελω οδηγησει αυτους παρα ποταμους υδατων δι' ευθειας οδου, καθ' ην δεν θελουσι προσκοφει· διοτι ειμαι πατηρ εις τον Ισραηλ και ο Εφραιμ ειναι ο πρωτοτοκος μου. ¹⁰Ακουσατε, εθνη, τον λογον του Κυριου, και αναγγειλατε εις τας νησους τας μακραν και ειπατε, Ο διασκορπισας τον Ισραηλ θελει συναξει αυτον και θελει φυλαξει αυτον ως ο βοσκος το ποιμνιον αυτου. ¹¹Διοτι ο Κυριος εξηγορασε τον Ιακωβ και ελυτρωσεν αυτον εκ χειρος του δυνατωτερου αυτου. ¹²Και θελουσιν ελθει και ψαλλει επι του υψους της Σιων, και θελουσι συρρευσει εις τα αγαθα του Κυριου, εις σιτον και εις οινον και εις ελαιον και εις τα γεννηματα των προβατων και των βοων, και η

φυγη αυτων θελει εισθαι ως παραδεισος περιποτιζομενος· και παντελως δεν θελουσι λυπηθη πλεον. ¹³Τοτε θελει χαρη η παρθενος εν τω χορω, και οι νεοι και οι γεροντες ομου· και θελω στρεφει το πενθος αυτων εις χαραν και θελω παρηγορησει αυτους και ευφρανει αυτους μετα την θλιψιν αυτων. ¹⁴Και θελω χορτασει την φυχην των ιερεων απο παχυτητος, και ο λαος μου θελει χορτασθη απο των αγαθων μου, λεγει Κυριος. ¹⁵Ουτω λεγει Κυριος· Φωνη ηκουσθη εν Ραμα, θρηνος, κλαυθμος, οδυρμος· η Ραχηλ, κλαιουσα τα τεκνα αυτης, δεν ηθελε να παρηγορηθη δια τα τεκνα αυτης, διοτι δεν υπαρχουσιν. ¹⁶Ουτω λεγει Κυριος· Πauson την φωνην σου απο κλαυθμου και τους οφθαλμους σου απο δακρυων· διοτι το εργον σου θελει ανταμειφθη, λεγει Κυριος· και θελουσιν επιστρεφει εκ της γης του εχθρου. ¹⁷Και ειναι ελπις εις τα εσχατα σου, λεγει Κυριος, και τα τεκνα σου θελουσιν επιστρεφει εις τα ορια αυτων. ¹⁸Ηκουσα τωοντι τον Εφραιμ λεγοντα εν οδυρμοις, Με επαιδευσας, και επαιδευθην ως μοσχος αδαμαστος· επιστρεφον με και θελω επιστρεφει· διοτι συ εισαι Κυριος ο θεος μου. ¹⁹Βεβαιως αφου επεστρεψα, μετενοησα, και αφου εδιδαχθην, εκτυπησα επι τον μηρον μου· ησχυνθην και μαλιστα ηρυθριασα, διοτι εβαστασα το ονειδος της νεοτητος μου. ²⁰Ο Εφραιμ ειναι υιος αγαπητος εις εμε; παιδιον φιλτατον; διοτι αφου ελαλησα εναντιον αυτου, παντοτε ενθυμουμαι αυτον, δια τουτο τα σπλαγχνα μου ηχουσι δι' αυτον· θελω βεβαιως σπλαγχνισθη αυτον, λεγει Κυριος. ²¹Στησον σημεια της οδου, καμε εις σεαυτον σωρους υψηλους· προσηλωσον την καρδιαν σου εις την λεωφορον, εις την οδον δι' ης υπηγες· επιστρεφον, παρθενε του Ισραηλ, επιστρεφον εις αυτας τας πολεις σου. ²²Εως ποτε θελεις περιφερεσθαι, θυγατηρ αποστατρια; διοτι ο Κυριος εποιησε νεον πραγμα εν τη γη Γυνη θελει περικυκλωσει ανδρα. ²³Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο θεος του Ισραηλ· Ετι θελουσι λεγει τον λογον τουτον εν τη γη του Ιουδα και εν ταις πολεσιν αυτου, οταν επιστρεψω την αιχμαλωσιαν αυτων, Ο Κυριος να σε ευλογηση, κατοικια δικαιοσυνης, ορος αγιοτητος. ²⁴Και θελουσι κατοικησει εν αυτη ο Ιουδας και πασαι αι πολεις αυτου ομου, οι γεωργοι και οι εξερχομενοι μετα των ποιμνιων· ²⁵διοτι εχορτασα την εκλελυμενην φυχην και ενεπλησα πασαν τεθλιμμενην φυχην. ²⁶Δια τουτο εξυπνησα και εθεωρησα, και ο υπνος μου εσταθη γλυκυσ εις εμε. ²⁷Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω σπειρει τον οικον Ισραηλ και τον οικον Ιουδα με σπερμα ανθρωπου και με σπερμα κτηνους. ²⁸Και καθως εγρηγορουν επ' αυτους δια να εκριζονω και να κατασκαπτω και να καταδαφιζω και να καταστρεφω και να καταθλιβω, ουτω θελω γρηγορησει επ' αυτους δια να ανοικοδομω και να φυτευω, λεγει Κυριος. ²⁹Εν ταις ημεραις εκειναις δεν θελουσι λεγει πλεον, Οι πατερες εφαγον ομφακα και οι οδοντες των τεκνων ημωδιασαν· ³⁰αλλ' εκαστος θελει αποθνησκει δια την ανομιαν αυτου· πας ανθρωπος, οστις φαγη τον ομφακα, τουτου οι

οδοντες θελουσιν αιμωδιασει. ³¹Ίδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω καμει προς τον οικον Ισραηλ και προς τον οικον Ιουδα διαθηκην νεαν· ³²ουχι κατα την διαθηκην, την οποιαν εκαμον προς τους πατερας αυτων, καθ' ην ημεραν επιασα αυτους απο της χειρος δια να εξαγαγω αυτους εκ γης Αιγυπτου· διοτι αυτοι παρεβησαν την διαθηκην μου και εγω απεστραφην αυτους, λεγει Κυριος· ³³αλλ' αυτη θελει εισθαι η διαθηκη, την οποιαν θελω καμει προς τον οικον Ισραηλ· μετα τας ημερας εκεινας, λεγει Κυριος, θελω θεσει τον νομον μου εις τα ενδομυχα αυτων και θελω γραφει αυτον εν ταις καρδιαις αυτων· και θελω εισθαι Θεος αυτων και αυτοι θελουσιν εισθαι λαος μου. ³⁴Και δεν θελουσι διδασκει πλεον εκαστος τον πλησιον αυτου και εκαστος τον αδελφον αυτου, λεγων, Γνωρισατε τον Κυριον· διοτι παντες ουτοι θελουσι με γνωριζει απο μικρου αυτων εως μεγαλου αυτων, λεγει Κυριος· διοτι θελω συγχωρησει την ανομιαν αυτων και την αμαρτιαν αυτων δεν θελω ενθυμεισθαι πλεον. ³⁵Ουτω λεγει Κυριος, ο διδους τον ηλιον εις φως της ημερας, τας διαταξεις της σεληνης και των αστερων εις φως της νυκτος, ο ταραττων την θαλασσαν, και τα κυματα αυτης βομβουσι· Κυριος των δυναμεων το ονομα αυτου· ³⁶Εαν αι διαταξεις αυται εκλειψωσιν απ' εμπροσθεν μου, λεγει Κυριος, τοτε και το σπερμα του Ισραηλ θελει παυσει απο του να ηναι εθνος ενωπιον μου πασας τας ημερας. ³⁷Ουτω λεγει Κυριος· Εαν ο ουρανος ανω δυναται να μετρηθη και τα θεμελια της γης κατω να εξιχνιασθωσι, τοτε και εγω θελω απορριψει παν το σπερμα του Ισραηλ δια παντα οσα επραξαν, λεγει Κυριος. ³⁸Ίδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και η πολις θελει οικοδομηθη εις τον Κυριον απο του πυργου Ανανειηλ εως της πυλης της γωνιας. ³⁹Και σχοινοιον διαμετρησεως θελει εξελθει ετι απεναντι αυτης επι τον λοφον Γαρηβ και θελει περιελθει εως Γοαθ. ⁴⁰Και πασα η κοιλας των πτωματων και της στακτης και παντες οι αγροι εως του χειμαρρου Κεδρων, εως της γωνιας της πυλης των ιππων προς ανατολας, θελουσιν εισθαι αγιοι εις τον Κυριον· δεν θελει πλεον εκριζωθη ουδε καταστραφη εις τον αιωνα.

320 λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου εν τω δεκατω ετει του Σεδεκιου βασιλεως του Ιουδα, το οποιον ητο το δεκατον ογδοον ετος του Ναβουχοδονοσορ. ²Και τοτε το στρατευμα του βασιλεως της Βαβυλωνος επολιορκει την Ιερουσαλημ· και ο Ιερεμιας ο προφητης ητο κεκλεισμενος εν τη αυλη της φυλακης, της εν τω οικω του βασιλεως του Ιουδα. ³Διοτι Σεδεκιας ο βασιλευς του Ιουδα ειχε κλεισει αυτον, λεγων, Δια τι συ προφητευεις λεγων, Ουτω λεγει Κυριος, Ίδου, εγω θελω παραδωσει την πολιν ταυτην εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος και θελει κυριευσει αυτην· ⁴και Σεδεκιας ο βασιλευς του Ιουδα δεν θελει εκφυγει εκ της χειρος των Χαλδαιων, αλλα θελει βεβαιως παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος και θελει λαλησει

μετ' αυτου στομα προς στομα και οι οφθαλμοι αυτου θελουσιν ιδει τους οφθαλμους αυτου· ⁵και θελει φερει τον Σεδεκιαν εις την Βαβυλωνα και εκει θελει εισθαι, εωσου επισκεφθω αυτον, λεγει Κυριος· και εαν πολεμησητε τους Χαλδαιους, δεν θελετε ευδοκιμησει. ⁶Και ειπεν ο Ιερεμιας, Εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, Ίδου, Αναμεηλ, ο υιος του Σαλλουμ του θειου σου, θελει ελθει προς σε, λεγων, Αγορασον εις σεαυτον τον αγρον μου τον εν Αναθωθ· διοτι εις σε ανηκει το δικαιομα εξαγορας δια να αγορασης αυτον. ⁸Και ηλθε προς εμε Αναμεηλ, ο υιος του θειου μου, εις την αυλην της φυλακης, κατα τον λογον του Κυριου, και ειπε προς εμε, Αγορασον, παρακαλω, τον αγρον μου τον εν Αναθωθ, τον εν τη γη Βενιαμιν· διοτι εις σε ανηκει το δικαιομα της κληρονομιας και εις σε η εξαγορα· αγορασον αυτον εις σεαυτον. Τοτε εγνωρισα οτι λογος Κυριου ητο ουτος. ⁹Και ηγορασα παρα του Αναμεηλ, υιου του θειου μου, τον αγρον τον εν Αναθωθ και εξυγισα προς αυτον τα χρηματα, δεκαεπτα σικλους αργυριου. ¹⁰Και εγραφα το συμφωνητικον και εσφραγισα και εβαλον μαρτυρας και εξυγισα τα χρηματα εν τη πλαστιγγι. ¹¹Και ελαβον το συμφωνητικον της αγορας, το εσφραγισμενον κατα τον νομον και την συνηθειαν και το ανοικτον· ¹²και εδωκα το συμφωνητικον της αγορας εις τον Βαρουχ τον υιον του Νηριου υιου του Μαασιου, εμπροσθεν του Αναμεηλ υιου του θειου μου και εμπροσθεν των μαρτυρων των υπογραφαντων το συμφωνητικον της αγορας, εμπροσθεν παντων των Ιουδαιων των καθημενων εν τη αυλη της φυλακης. ¹³Και προσεταξα τον Βαρουχ εμπροσθεν αυτων, λεγων, ¹⁴Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Λαβε τα συμφωνητικα ταυτα, το συμφωνητικον τουτο της αγορας και το εσφραγισμενον και το συμφωνητικον τουτο το ανοικτον· και θες αυτα εις αγγειον πηλινον, δια να διαμενωσιν ημερας πολλας. ¹⁵Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Οικιαι και αγροι και αμπελοι θελουσιν αποκτηθη παλιν εν ταυτη τη γη. ¹⁶Αφου δε εδωκα το συμφωνητικον, της αγορας εις τον Βαρουχ τον υιον του Νηριου προσσηχηθη εις τον Κυριον, λεγων, ¹⁷Ω Κυριε Θεε· ιδου, συ εκαμες τον ουρανον και την γην εν τη δυναμει σου τη μεγαλη και εν τω βραχιονι σου τω εξηπλωμενω· δεν ειναι ουδεν πραγμα δυσκολον εις σε. ¹⁸Καμνεις ελεος εις χιλιαδας και ανταποδιδεις την ανομιαν των πατερων εις τον κολπον των τεκνων αυτων μετ' αυτους· ο Θεος ο μεγας, ο ισχυρος, Κυριος των δυναμεων το ονομα αυτου, ¹⁹μεγας εν βουλη και δυνατος εν εργοις· διοτι οι οφθαλμοι σου ειναι ανεωγμενοι επι πασας τας οδους των υιων των ανθρωπων, δια να δωσης εις εκαστον κατα τας οδους αυτου και κατα τον καρπον των εργαων αυτου· ²⁰οστις εκαμες σημεια και τερατα εν τη γη της Αιγυπτου, γνωστα εως της ημερας ταυτης, και εν Ισραηλ και εν ανθρωποις· και εκαμες εις σεαυτον ονομα, ως την ημεραν ταυτην. ²¹και εξηγαγες τον λαον σου τον Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου με σημεια και με τερατα και

με κραταιαν χειρα και με βραχιονα εξηπλωμενον και με τρομον μεγαν· ²²και εδωκας εις αυτους την γην ταυτην, την οποιαν ωμοσας προς τους πατερας αυτων να δωσσης εις αυτους, γην ρεουσαν γαλα και μελι· ²³και εισηληθον και εκληρονομησαν αυτην· αλλα δεν υπηκουσαν εις την φωνην σου ουδε περιεπατησαν εν τω νομω σου· δεν εκαμον ουδεν εκ παντων οσα προσεταξας εις αυτους να καμωσι· δια τουτο επεφερες επ' αυτους απαν τουτο το κακον· ²⁴Ιδου, τα χαρακωματα εφθασαν εις την πολιν, δια να κυριευσωσιν αυτην· και η πολις εδοθη εις την χειρα των Χαλδαιων των πολεμουντων κατ' αυτης, εξ αιτιας της μαχαιρας και της πεινης και του λοιμου· και ο, τι ελαλησας, εγεινε· και ιδου, βλεπεις· ²⁵και συ ειπας προς εμε, Κυριε Θεε, Αγορασον εις σεαυτον τον αγρον δι' αργυριου και παραστησον μαρτυρας· και η πολις εδοθη εις την χειρα των Χαλδαιων· ²⁶Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν, λεγων, ²⁷Ιδου, εγω ειμαι Κυριος ο Θεος πασης σαρκος· ειναι τι πραγμα δυσκολον εις εμε; ²⁸δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω παραδωσει την πολιν ταυτην εις την χειρα των Χαλδαιων και εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος, και θελει κυριεψει αυτην· ²⁹και οι Χαλδαιοι οι πολεμουντες κατα της πολεως ταυτης θελουσιν ελθει και βαλει πυρ εις την πολιν ταυτην και κατακαυσει αυτην και τας οικιας, επι τα δωματα των οποιων εθυμιαζον εις τον Βααλ και εκαμον σπονδας εις αλλους θεους, δια να με παροργισωσι· ³⁰Διοτι οι υιοι Ισραηλ και οι υιοι Ιουδα κακον μονον εκαμον ενωπιον μου εκ νεοτητος αυτων· διοτι οι υιοι Ισραηλ αλλο δεν εκαμον, παρα να με παροργιζωσι δια των εργα των χειρων αυτων, λεγει Κυριος· ³¹Διοτι η πολις αυτη εσταθη εις εμε ερεθισμος της οργης μου και του θυμου μου, αφ' ης ημερας ωκοδομησαν αυτην εως της ημερας ταυτης, δια να απορριψω αυτην απ' εμπροσθεν μου, ³²ενεκεν πασης της κακιας των υιων Ισραηλ και των υιων Ιουδα, την οποιαν εκαμον δια να με παροργισωσιν, αυτοι, οι βασιλεις αυτων, οι αρχοντες αυτων, οι ιερεις αυτων και οι προφηται αυτων και οι ανδρες Ιουδα και οι κατοικοι της Ιερουσαλημ· ³³Και εστρεψαν νωτα προς εμε και ουχι προσωπον· και εδιδασκον αυτους εγειρομενος πρωι και διδασκων, πλην δεν ηκουσαν, ωστε να λαβωσι παιδειαν· ³⁴αλλ' εθεσαν τα βδελυγματα αυτων εν τω οικω, εφ' ον εκληθη το ονομα μου, δια να μianωσιν αυτον· ³⁵Και ωκοδομησαν τους υψηλους τοπους του Βααλ τους εν τη φαραγγι του υιου Εννομ, δια να διαπερασωσι τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων δια του πυρος εις τον Μολοχ· το οποιον δεν προσεταξα εις αυτους ουδε ανεβη επι την καρδιαν μου, να πραξωσι το βδελυγμα τουτο, ωστε να καμωσι τον Ιουδαν να αμαρτανη· ³⁶Και τωρα δια ταυτα ουτω λεγει Κυριος, ο Θεος του Ισραηλ, περι της πολεως ταυτης, περι ης υμεις λεγετε, Θελει παραδοθη εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος, δια μαχαιρας και δια πεινης και δια λοιμου· ³⁷ιδου, θελω συναξει αυτους εκ παντων των τοπων, οπου εδιωξα αυτους εν τη οργη

μου και εν τω θυμω μου και εν τη μεγαλη αγανακτησει μου· και θελω επιστρεψει αυτους εις τον τοπον τουτον και θελω κατοικισει αυτους εν ασφαλεια· ³⁸και θελουσιν εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι Θεος αυτων· ³⁹και θελω δωσει εις αυτους καρδιαν μιαν και οδον μιαν, δια να με φοβωνται πασας τας ημερας, δια το καλον αυτων και των τεκνων αυτων μετ' αυτους· ⁴⁰και θελω καμει διαθηκην αιωνιον προς αυτους, οτι δεν θελω αποστρεψει απ' οπισω αυτων, δια να αγαθοποιω αυτους· και θελω δωσει τον φοβον μου εις τας καρδιας αυτων, δια να μη αποστατησωσιν απ' εμου· ⁴¹και θελω ευφρανισθαι επ' αυτους εις το να αγαθοποιω αυτους, και θελω φυτευσει αυτους εν τη γη ταυτη κατα αληθειαν, εξ ολης μου της καρδιας και εξ ολης μου της ψυχης· ⁴²Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Καθως επεφερα επι τουτον τον λαον παντα ταυτα τα μεγαλα κακα, ουτω θελω επιφερει επ' αυτους παντα τα αγαθα, τα οποια εγω ελαλησα περι αυτων· ⁴³Και θελουσιν αποκτηθη αγροι εν τη γη ταυτη, περι της οποιας σεις λεγετε, Ειναι ερημος χωρις ανθρωπου η κτηνους· παρεδοθη εις την χειρα των Χαλδαιων· ⁴⁴Θελουσιν αγοραζει αγρους δι' αργυριου και υπογραφει συμφωνητικα και σφραγιζει και θελουσι παριστανει μαρτυρας, εν τη γη Βενιαμιν και εν τοις περιξ Ιερουσαλημ και εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν ταις πολεσι της ορεινης και εν ταις πολεσι της πεδινης και εν ταις πολεσι του νοτου· διοτι θελω επιστρεψει την αιχμαλωσιαν αυτων, λεγει Κυριος·

33Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν εκ δευτερου, ενω αυτος ητο ετι κεκλεισμενος εν τη αυλη της φυλακης, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυριος ο κτισας αυτην, Κυριος ο πλασας αυτην δια να στερεωση αυτην· Κυριος το ονομα αυτου· ³Κραξον προς εμε και θελω σοι αποκριθη και σοι δειξει μεγαλα και αποκρυφα, τα οποια δεν γνωριζεις· ⁴Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ περι των οικιων της πολεως ταυτης και περι των οικιων των βασιλεων του Ιουδα, αιτινες θελουσι καταστραφη απο χαρακωματων και απο μαχαιρας, ⁵των ερχομενων δια να πολεμησωσι προς τους Χαλδαιους και δια να εμπλησωσιν αυτας με τα πτωματα των ανθρωπων, τους οποιους εγω θελω παταξει εν τη οργη μου και εν τω θυμω μου και δια πασας τας κακιας των οποιων εκρυφα το προσωπον μου απο της πολεως ταυτης· ⁶ιδου, εγω θελω φερει εις αυτην υγεια και ιασιν και θελω ιατρευσει αυτους, και θελω καμει αυτους να ιδωσιν αφθονιαν ειρηνης και αληθειας· ⁷Και θελω επιστρεψει την αιχμαλωσιαν του Ιουδα και την αιχμαλωσιαν του Ισραηλ, και θελω οικοδομησει αυτους ως το προτερον· ⁸και θελω καθαρισει αυτους απο πασης της ανομιαις αυτων, με την οποιαν ημαρτησαν εις εμε· και θελω συγχωρησει πασας τας ανομιαις αυτων, με τας οποιας ημαρτησαν εις εμε και με τας οποιας απεστατησαν απ' εμου· ⁹Και η πολις αυτη θελει εισθαι εις εμε ονομα ευφροσυνης, αινεσις και δοξα εμπροσθεν παντων των εθνων της γης, τα οποια

θελουσιν ακουσει παντα τα αγαθα, τα οποια εγω καμνω εις αυτους· και θελουσιν εκπλαγη και τρομαξει δια παντα τα αγαθα και δια πασαν την ειρηνην, την οποιαν θελω καμει εις αυτην. ¹⁰Ουτω λεγει Κυριος· Παλιν θελει ακουσθη εν τω τοπω τουτω, περι του οποιου σεις λεγετε, Ειναι ερημος, χωρις ανθρωπου και χωρις κτηνους εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν ταις πλατειαις της Ιερουσαλημ, αιτινες ειναι ερημοι, χωρις ανθρωπου και χωρις κατοικου και χωρις κτηνους, ¹¹η φωνη της χαρας και η φωνη της ευφροσυνης, η φωνη του νυμφιου και η φωνη της νυμφης, φωνη των λεγοντων, Αινειτε τον Κυριον των δυναμεων, διоти αγαθος ο Κυριος, διotti το ελεος αυτου μενει εις τον αιωνα· και των προσφεροντων ευχαριστηριους προσφορας εις τον οικον του Κυριου· διotti θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν της γης, ως το προτερον, λεγει Κυριος. ¹²Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Παλιν εν τω τοπω τουτω οστις ειναι ερημος, χωρις ανθρωπου και χωρις κτηνους, και εν πασαις ταις πολεσιν αυτου, θελουσιν εισθαι μανδραι ποιμενων δια να αναπαυωσι τα ποιμνια. ¹³Εν ταις πολεσι της ορεινης, εν ταις πολεσι της πεδινης και εν ταις πολεσι του νοτου και εν τη γη Βενιαμιν και εν τοις περιξ της Ιερουσαλημ και εν ταις πολεσι του Ιουδα θελουσι περασει παλιν τα ποιμνια υπο την χειρα του αριθμουντος, λεγει Κυριος. ¹⁴Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω εκτελεσει τον αγαθον εκεινον λογον, τον οποιον ελαλησα περι του οικου Ισραηλ και περι του οικου Ιουδα. ¹⁵Εν ταις ημεραις εκειναις και εν τω καιρω εκεινω θελω αναβλαστησει εις τον Δαβιδ βλαστον δικαιοσυνης, και θελει εκτελεσει κρισιν και δικαιοσυνην εν τη γη. ¹⁶Εν εκειναις ταις ημεραις ο Ιουδας θελει σωθη και η Ιερουσαλημ θελει κατοικησει εν ασφαλεια· και τουτο ειναι το ονομα, με το οποιον θελει ονομασθη, Ο Κυριος η δικαιοσυνη ημων. ¹⁷Διotti ουτω λεγει Κυριος· Δεν θελει λειψει απο του Δαβιδ ανθρωπος καθημενος επι τον θρονον του οικου Ισραηλ. ¹⁸ουτε απο των ιερεων των Λευιτων θελει λειψει ανθρωπος ενωπιον μου, δια να προσφερη ολοκαυτωματα και να καιη προσφορας εξ αλφιτων και να καμνη θυσιαις πασας τας ημερας. ¹⁹Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν λεγων, ²⁰Ουτω λεγει Κυριος· Εαν ηναι δυνατον να καταλυσητε την διαθηκην μου της ημερας και την διαθηκην μου της νυκτος, ωστε να μη ηναι πλεον ημερα και νυξ εν τω καιρω αυτων, ²¹τοτε θελει δυναθη να καταλυθη και η διαθηκη μου η προς τον Δαβιδ τον δουλον μου, ωστε να μη εχη υιον δια να βασιλευη επι του θρονου αυτου, και η προς τους Λευιτας τους ιερεις, τους λειτουργους μου. ²²Καθως η στρατια του ουρανου δεν δυναται να αριθμηθη ουδε η αμμος της θαλασσης να μετρηθη, ουτω θελω πληθυνει το σπερμα Δαβιδ του δουλου μου και τους Λευιτας τους λειτουργουντας εις εμε. ²³Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν, λεγων, ²⁴Δεν ειδες τι ελαλησεν ο λαος ουτος, λεγων, Τας δυο οικογενειαις, τας οποιας ο Κυριος εξελεξεν, απερριφεν αυτας; ουτως αυτοι κατεφρονησαν τον

λαον μου, ωστε δεν λογιζεται πλεον εθνος εις αυτους. ²⁵Ουτω λεγει Κυριος· Εαν δεν εκαμον την διαθηκην μου της ημερας και της νυκτος, και εαν δεν διαταξα τους νομους του ουρανου και της γης, ²⁶τοτε θελω απορριφει το σπερμα του Ιακωβ και του Δαβιδ του δουλου μου, ωστε να μη λαβω εκ του σπερματος αυτου κυβερνητας επι το σπερμα του Αβρααμ, του Ισαακ και του Ιακωβ· διotti θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν αυτων και θελω οικτειρει αυτους.

340 λογος ο γενομενος προς Ιερεμιαν παρα Κυριου, οτε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος και πασα η δυναμις αυτου και παντα τα βασιλεια της γης τα υποκειμενα υπο την χειρα αυτου και παντες οι λαοι επολεμουν κατα της Ιερουσαλημ και κατα πασων των πολεων αυτης, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Υπαγε και λαλησον προς τον Σεδεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα και ειπε προς αυτον, Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελω παραδωσει την πολιν ταυτην εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος, και θελει κατακαυσει αυτην εν πυρι· ³και συ δεν θελεις εκφυγει εκ της χειρος αυτου, αλλ' εξαπαντος θελεις πιασθη και παραδοθη εις την χειρα αυτου· και οι οφθαλμοι σου θελουσιν ιδει τους οφθαλμους του βασιλεως της Βαβυλωνος, και το στομα αυτου θελει λαλησει εις το στομα σου, και θελεις υπαγει εις την Βαβυλωνα. ⁴Ακουσον ομως τον λογον του Κυριου, Σεδεκια βασιλευ του Ιουδα· ουτω λεγει Κυριος περι σου· Δεν θελεις αποθανει δια μαχαιρας· ⁵εν ειρηνη θελεις αποθανει, και κατα τας καυσεις τας εις τους πατερας σου, τους προγενεστερους βασιλεις, τους υπαρξαντας προ σου, ουτω θελουσι καμει καυσεις εις σε· και θελουσι κλαυσει, λεγοντες, Ουαι, Κυριε· διotti εγω ελαλησα τον λογον, λεγει Κυριος. ⁶Και ελαλησεν Ιερεμιας ο προφητης προς Σεδεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα παντας τους λογους τουτους εν Ιερουσαλημ· ⁷το δε στρατευμα του βασιλεως της Βαβυλωνος επολεμει κατα της Ιερουσαλημ και κατα πασων των πολεων του Ιουδα των εναπολειφθεισων, κατα της Λαχεις και κατα της Αζηκα· διotti αυται εναπελειφθησαν εν ταις πολεσιν Ιουδα, πολεις οχυραι. ⁸Ο λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου, αφου ο βασιλευς Σεδεκιας εκαμε συνθηκην μετα παντος του λαου του εν Ιερουσαλημ, δια να κηρυξη εις αυτους αφεσιν· ⁹ωστε να αποπεμψη εκαστος τον δουλον αυτου και εκαστος την δουλην αυτου, Εβραιον η Εβραιαν, ελευθερους, δια να μη εχη μηδεις δουλον Ιουδαιον αδελφον αυτου· ¹⁰και ηκουσαν παντες οι αρχοντες και πας ο λαος, οι εισελθοντες εις την συνθηκην, του να αποπεμψωσιν εκαστος τον δουλον αυτου και εκαστος την δουλην αυτου ελευθερους, ωστε να μη εχωσι πλεον δουλους αυτους· υπηκουσαν λοιπον και απεπεμψαν· ¹¹μετα ταυτα ομως τους δουλους και τας δουλαις, τους οποιους απεπεμψαν ελευθερους, εκαμον να επιστρεψωσι, και καθυπεβαλον αυτους να ηναι δουλοι και δουλαι· ¹²και εγεινε λογος Κυριου προς τον

Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ¹³Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Εγω εκαμον διαθηκην προς τους πατερας σας, καθ' ην ημεραν εξηγαγον αυτους εκ γης Αιγυπτου, εξ οικου δουλειας, λεγων, ¹⁴Εν τω τελει επτα ετων αποπεμφατε εκαστος τον αδελφον αυτου τον Εβραιον, οστις επωληθη εις σε και σε υπηρετησεν εξ ετη· τοτε θελεις αποπεμφει αυτον ελευθερον απο σου· αλλ' οι πατερες σας δεν μου ηκουσαν ουδε εκλιναν το ωτιον αυτων. ¹⁵Και σεις τωρα ειχετε επιστρεφει και καμει το ευθες ενωπιον μου, κηρυττοντες εκαστος αφεσιν εις τον πλησιον αυτου· και ειχετε καμει συνθηκην ενωπιον μου εν τω οικω, εφ' ον εκληθη το ονομα μου· ¹⁶αλλ' επεστρεψατε και εμιανατε το ονομα μου, και εκαμετε εκαστος τον δουλον αυτου και εκαστος την δουλην αυτου να επιστρεψωσι, τους οποιους ειχετε αποπεμφει ελευθερους κατα την θελησιν αυτων, και καθυπεβαλετε αυτους δια να ηναι εις εσας δουλοι και δουλαι. ¹⁷Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Σεις δεν μου ηκουσατε, να κηρυξητε αφεσιν εκαστος εις τον αδελφον αυτου και εκαστος εις τον πλησιον αυτου· ιδου λοιπον, λεγει Κυριος, εγω κηρυττω αφεσιν εναντιον σας εις την μαχαιραν, εις τον λοιμον και εις την πειναν· και θελω σας παραδωσει εις διασποραν εν πασι τοις βασιλαιοις της γης. ¹⁸Και θελω παραδωσει τους ανθρωπους τους αθετησαντας την διαθηκην μου, οιτινες δεν εξετελεσαν τους λογους της διαθηκης, την οποιαν εκαμον ενωπιον μου, οτε εσχισαν τον μοσχον εις δυο και επερασαν μεταξυ των τμηματων αυτου, ¹⁹τους αρχοντας του Ιουδα και τους αρχοντας της Ιερουσαλημ, τους ευνουχους και τους ιερεις και παντα τον λαον του τοπου, οιτινες επερασαν μεταξυ των τμηματων του μοσχου· ²⁰και θελω παραδωσει αυτους εις την χειρα των εχθρων αυτων και εις την χειρα των ζητουντων την φυχην αυτων· τα δε πτωματα αυτων θελουσιν εισθαι δια τροφην εις τα πετεινα του ουρανου και εις τα θηρια της γης. ²¹Και Σεδεκιαν τον βασιλεα του Ιουδα και τους αρχοντας αυτου θελω παραδωσει εις την χειρα των εχθρων αυτων και εις την χειρα των ζητουντων την φυχην αυτων και εις την χειρα του στρατευματος του βασιλεως της Βαβυλωνος, οιτινες ανεχωρησαν απο εσας. ²²Ιδου, θελω προσταξει, λεγει Κυριος, και θελω επιστρεφει αυτους εις την πολιν ταυτην· και θελουσι πολεμησει κατ' αυτης και κυριευσει αυτην και κατακαυσει αυτην εν πυρι· και θελω καμει ερημωσιν τας πολεις του Ιουδα, ωστε να μη υπαρχη ο κατοικων.

35ο λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου εν ταις ημεραις του Ιωακειμ υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα, λεγων, ²Υπαγε προς τον οικον των Ρηχαβιτων και λαλησον προς αυτους και φερε αυτους εις τον οικον του Κυριου, εις εν των δωματιων, και ποτισον αυτους οινον. ³Τοτε ελαβον Ιααζανιαν, τον υιον του Ιερεμιου, υιου του Χαβασινια, και τους αδελφους αυτου και παντας τους υιους αυτου και παντα τον οικον των Ρηχαβιτων, ⁴και εφερα αυτους προς τον οικον του

Κυριου, εις το δωματιον των υιων του Αναν, υιου του Ιγδαλιου, ανθρωπου του Θεου, το οποιον ητο πλησιον του δωματιου των αρχοντων του επι του δωματιου του Μαασιου υιου του Σαλλουμ, του φυλακος της αυλης· ⁵και εθεσα εμπροσθεν των υιων του οικου των Ρηχαβιτων αγγεια πληρη οινου και ποτηρια, και ειπα προς αυτους, Πιετε οινον. ⁶Και ειπον, Δεν θελομεν πiei οινον· διοτι Ιωναδαβ, ο υιος του Ρηχαβ, ο πατηρ ημων, προσεταξεν εις ημας λεγων, Δεν θελετε πiei οινον, σεις και οι υιοι σας, εις τον αιωνα· ουδε οικιαν θελετε οικοδομησει ουδε σπερμα θελετε σπειρει ουδε αμπελωνα θελετε φυτευσει ουδε θελετε εχει· αλλ' εν σκηναις θελετε κατοικει πασας τας ημερας σας, δια να ζησητε πολλας ημερας επι της γης, εν η παροικειτε. ⁸Και υπηκουσαμεν εις την φωνην του Ιωναδαβ, υιου του Ρηχαβ, του πατρος ημων, κατα παντα οσα προσεταξεν εις ημας, να μη πιωμεν οινον πασας τας ημερας ημων, ημεις, αι γυναικες ημων, οι υιοι ημων και αι θυγατερες ημων· ⁹μηδε να οικοδομησωμεν οικιας δια να κατοικωμεν· και δεν ειχομεν αμπελωνα η αγρον η σπερμα· ¹⁰αλλα κατωκησαμεν εν σκηναις και υπηκουσαμεν και επραξαμεν κατα παντα οσα προσεταξεν εις ημας Ιωναδαβ ο πατηρ ημων· ¹¹οτε ομως Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος ανεβη εις τον τοπον, ειπομεν, Ελθετε και ας υπαγωμεν εις Ιερουσαλημ, εξ αιτιας του στρατευματος των Χαλδαιων και εξ αιτιας του στρατευματος των Συριων· και κατοικουμεν εν Ιερουσαλημ. ¹²Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν, λεγων, ¹³Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Υπαγε και ειπε προς τους ανθρωπους του Ιουδα και προς τους κατοικους της Ιερουσαλημ, Δεν θελετε λαβει παιδειαν δια να ακουητε τους λογους μου; λεγει Κυριος. ¹⁴Οι μεν λογοι του Ιωναδαβ, υιου του Ρηχαβ, οστις προσεταξεν εις τους υιους αυτου να μη πιωσιν οινον, εξετελεσθησαν· και εως της ημερας ταυτης δεν πινουσι, διοτι υπακουουσιν εις την προσταγην του πατρος αυτων· εγω δε ελαλησα προς εσας, εγειρομενος πρωι και λαλων, πλην δεν μου ηκουσατε. ¹⁵Και απεστειλα προς εσας παντας τους δουλους μου τους προφητας, εγειρομενος πρωι και αποστελλων, λεγων, Επιστρεψατε ηδη εκαστος απο της οδου αυτου της πονηρας και διορθωσατε τας πραξεις υμων και μη υπαγετε οπισω αλλων θεων δια να λατρευητε αυτους, και θελετε κατοικησει εν τη γη, την οποιαν εδωκα εις εσας και εις τους πατερας σας· αλλα δεν εκλινατε το ωτιον σας και δεν μου εισηκουσατε. ¹⁶Επειδη οι υιοι του Ιωναδαβ υιου του Ρηχαβ εξετελεσαν την προσταγην του πατρος αυτων, την οποιαν προσεταξεν εις αυτους, ο δε λαος ουτος δεν μου εισηκουσε, ¹⁷δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, θελω φερει επι τον Ιουδαν και επι παντας τους κατοικους της Ιερουσαλημ παντα τα κακα, τα οποια ελαλησα κατ' αυτων, διοτι ελαλησα προς αυτους και δεν ηκουσαν, και εκραξα προς αυτους και δεν απεκριθησαν. ¹⁸Και ειπεν ο Ιερεμιαις προς τον οικον των

Ρηχαβιτων, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Επειδη υπηκουσατε εις την προσταγην Ιωναδαβ του πατρος σας και εφυλαξατε πασας τας εντολας αυτου και εκαμετε κατα παντα οσα προσεταξεν εις εσας, ¹⁸δια τουτο ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· δεν θελει λειψει ανθρωπος απο του Ιωναδαβ υιου του Ρηχαβ παρισταμενος ενωπιον μου εις τον αιωνα.

36Και εν τω τεταρτω ετει του Ιωακειμ, υιου του Ιωσιου βασιλεως του Ιουδα, εγεινεν ο λογος ουτος προς τον Ιερεμιαν παρα Κυριου, λεγων, ²Λαβε εις σεαυτον τομον βιβλιου και γραψον εν αυτω παντας τους λογους, τους οποιους ελαλησα προς σε κατα του Ισραηλ και κατα του Ιουδα και κατα παντων των εθνων αφ' ης ημερας ελαλησα προς σε, απο των ημερων του Ιωσιου εως της ημερας ταυτης· ³ισως ακουση ο οικος Ιουδα παντα τα κακα, τα οποια εγω βουλευομαι να καμω εις αυτους, ωστε να επιστρεψωσιν εκαστος απο της οδου αυτου της πονηρας και να συγχωρησω την ανομιαν αυτων και την αμαρτιαν αυτων. ⁴Και εκαλεσεν ο Ιερεμιας τον Βαρουχ τον υιον του Νηριου, και ο Βαρουχ εγραψεν εκ στοματος του Ιερεμιου παντας τους λογους του Κυριου, τους οποιους ελαλησε προς αυτον, επι τομου βιβλιου. ⁵Και προσεταξεν ο Ιερεμιας τον Βαρουχ, λεγων, Εγω ειμαι υπο φυλαξιν· δεν δυναμαι να εισελθω εις τον οικον του Κυριου· ⁶δια τουτο εισελθε συ και αναγνωσον εν τω τομω, τον οποιον εγραψας εκ στοματος μου τους λογους του Κυριου, εις τα ωτα του λαου εν τω οικω του Κυριου εν ημερα νηστειας· και θελεις προσετι αναγνωσει αυτους εις τα ωτα παντος του Ιουδα, οσοι ερχονται εκ των πολεων αυτων· ⁷ισως η δεησις αυτων φθαση ενωπιον του Κυριου και επιστρεψωσιν εκαστος απο της οδου αυτου της πονηρας· διοτι μεγας ειναι ο θυμος και η οργη, την οποιαν ο Κυριος ελαλησε κατα του λαου τουτου. ⁸Και εκαμεν ο Βαρουχ ο υιος του Νηριου κατα παντα οσα προσεταξεν εις αυτον Ιερεμιας ο προφητης, αναγνωσας εν τω βιβλιω τους λογους του Κυριου εν τω οικω του Κυριου. ⁹Και εν τω πεμπτω ετει του Ιωακειμ, υιου του Ιωσιου βασιλεως του Ιουδα, εν τω εννατω μηνι, εκηρυξαν νηστειαν ενωπιον του Κυριου πας ο λαος εν Ιερουσαλημ και πας ο λαος ο ερχομενος εκ των πολεων Ιουδα εις Ιερουσαλημ. ¹⁰Και ανεγνωσεν ο Βαρουχ εν τω βιβλιω τους λογους του Ιερεμιου εν τω οικω του Κυριου, εν τω δωματιω του Γεμαριου, υιου του Σαφαν, του γραμματεως, εν τη αυλη τη ανω, εν τη εισοδω της νεας πυλης του οικου του Κυριου, εις τα ωτα παντος του λαου. ¹¹Και ηκουσε Μιχαιας ο υιος του Γεμαριου, υιου του Σαφαν, εκ του βιβλιου παντας τους λογους του Κυριου, ¹²και κατεβη προς τον οικον του βασιλεως, εις το δωματιον του γραμματεως· και ιδου, παντες οι αρχοντες εκαθηγτο εκει, Ελισαμα ο γραμματευσ και Δελαιας ο υιος του Σεμαιου και Ελναθαν ο υιος του Αχβωρ και Γεμαριας ο υιος του Σαφαν και Σεδεκιας ο

υιος του Ανανιου και παντες οι αρχοντες. ¹³Και ανηγγειλε προς αυτους ο Μιχαιας παντας τους λογους τους οποιους ηκουσεν, οτε ο Βαρουχ ανεγνωσκε το βιβλιον εις τα ωτα του λαου. ¹⁴Και απεστειλαν παντες οι αρχοντες προς τον Βαρουχ Ιουδει τον υιον του Νεθανιου, υιου του Σελεμιου, υιου του Χουσει, λεγοντες, Τον τομον, τον οποιον ανεγνωσας εις τα ωτα του λαου, λαβε αυτον εις την χειρα σου και ελθε. Και ελαβεν ο Βαρουχ ο υιος του Νηριου τον τομον εις την χειρα αυτου και ηλθε προς αυτους. ¹⁵Και ειπον προς αυτον, Καθησον τωρα και αναγνωσον τωρα εις τα ωτα ημων· και ανεγνωσεν ο Βαρουχ εις τα ωτα αυτων. ¹⁶Και ως ηκουσαν παντας τους λογους, εξεπλαγησαν προς αλληλους και ειπον προς τον Βαρουχ, Θελομεν βεβαιως αναγγειλει προς τον βασιλεα παντας τους λογους τουτου. ¹⁷Και ηρωτησαν τον Βαρουχ, λεγοντες, Ειπε προς ημας τωρα, πως εγραψας παντας τους λογους τουτου εκ του στοματος αυτου; ¹⁸Και ειπε προς αυτους ο Βαρουχ, Απο του στοματος αυτου προσεφερε προς εμε παντας τους λογους τουτου, και εγω εγραψον με μελανην εν τω βιβλιω. ¹⁹Και ειπον οι αρχοντες προς τον Βαρουχ, Υπαγε, κρυφθητι, συ και ο Ιερεμιας· και ανθρωπος ας μη εξευρη που εισθε. ²⁰Και εισηλθον προς τον βασιλεα εις την αυλην· αφηκαν ομως τον τομον εν τω δωματιω Ελισαμα του γραμματεως και ανηγγειλαν εις τα ωτα του βασιλεως παντας τους λογους. ²¹Και απεστειλεν ο βασιλευς τον Ιουδει να λαβη τον τομον· και ελαβεν εκ του δωματιου Ελισαμα του γραμματεως. Και ανεγνωσεν αυτον ο Ιουδει εις τα ωτα του βασιλεως και εις τα ωτα παντων των αρχοντων των παρεστωτων περι τον βασιλεα. ²²Ο δε βασιλευς εκαθηγτο εν τω οικω τω χειμερινω, εν τω εννατω μηνι, και ητο εμπροσθεν αυτου εστια καιουσα. ²³Και καθως ο Ιουδει ανεγνωσκε τρεις και τεσσαρας σελιδας, εκεινος εκοπτεν αυτο δια του μαχαιριδιου του γραμματεως και εριπτεν εις το πυρ το επι της εστιας, εωσου κατηναλωθη απας ο τομος εν τω πυρι τω επι της εστιας. ²⁴Και δεν ετρομαξαν ουδε διεσχισαν τα ιματια αυτων ο βασιλευς και παντες οι δουλοι αυτου οι ακουσαντες παντας τους λογους τουτου. ²⁵Και ενω, μαλιστα ο Ελναθαν και ο Δελαιας και ο Γεμαριας εμεσιτευον προς τον βασιλεα, να μη καυση τον τομον, δεν ηκουσεν αυτους. ²⁶Και προσεταξεν ο βασιλευς τον Ιεραμεηλ τον υιον του Αμμελεχ και τον Σεραϊαν τον υιον του Αζριηλ και τον Σελεμιαν τον υιον του Αβδιηλ, να πιασωσι τον Βαρουχ τον γραμματεα και τον Ιερεμιαν τον προφητην· πλην ο Κυριος εκρυφεν αυτους. ²⁷Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν, αφου ο βασιλευς κατεκαυσε τον τομον και τους λογους, τους οποιους εγραψεν ο Βαρουχ εκ στοματος του Ιερεμιου, λεγων, ²⁸Λαβε παλιν εις σεαυτον αλλον τομον και γραψον επ' αυτω παντας τους προτερους λογους, οιτινες ησαν εν τω πρωτω τομω, τον οποιον κατεκαυσεν Ιωακειμ ο βασιλευς του Ιουδα· ²⁹και προς τον Ιωακειμ, τον βασιλεα του Ιουδα, θελεις ειπει, Ουτω λεγει Κυριος· Συ κατεκαυσας τον τομον τουτον,

λεγων, Δια τι εγραψας εν αυτω, λεγων, Ο βασιλευς της Βαβυλωνος θελει ελθει εξαπαντος και θελει εξολοθρευσει την γην ταυτην και καμει να εκλειψη απ' αυτης ανθρωπος και κτηνος; ³⁰Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος περι του Ιωακειμ του βασιλεως του Ιουδα· δεν θελει εχει καθμενον επι του θρονου του Δαβιδ· και το πτωμα αυτου θελει εκριφθη την ημεραν εις το καυμα και την νυκτα εις τον παγετον· ³¹και θελω παιδευσει αυτον και το σπερμα αυτου και τους δουλους αυτου δια την ανομιαν αυτων· και θελω φερει επ' αυτους και επι τους κατοικους της Ιερουσαλημ και επι τους ανθρωπους του Ιουδα παντα τα κακα, τα οποια ελαλησα προς αυτους και δεν ηκουσαν. ³²Και ελαβεν ο Ιερεμιας αλλον τομον και εδωκεν αυτον εις τον Βαρουχ, τον υιον του Νηριου, τον γραμματεα, και εγραψεν εν αυτω εκ στοματος του Ιερεμιου παντας τους λογους του βιβλιου, το οποιον κατακουσεν εν πυρι Ιωακειμ ο βασιλευς του Ιουδα· και επι προσεθεθησαν εις αυτους πολλοι λογοι παρομοιοι.

37Και εβασιλευσε Σεδεκιας ο βασιλευς, ο υιος του Ιωσιου, αντι Χονιου υιου του Ιωακειμ, τον οποιον Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος κατεστησε βασιλεα εν τη γη Ιουδα. ²Και δεν ηκουσεν αυτος και οι δουλοι αυτου και ο λαος του τοπου τους λογους του Κυριου, τους οποιους ελαλησε δια Ιερεμιου του προφητου. ³Και απεστειλεν ο βασιλευς Σεδεκιας τον Ιεουχαλ υιον του Σελεμιου και τον Σοφονιαν υιον του Μαασιου, τον ιερα, προς Ιερεμιαν τον προφητην, λεγων, Δεηθητι, παρακαλω, υπερ ημων προς Κυριον τον Θεον ημων. ⁴Ο δε Ιερεμιας εισηρχετο και εξηρχετο μεταξυ του λαου, και δεν ειχον βαλει αυτον εις φυλακην. ⁵Και εξηλθε το στρατευμα του Φαραω εκ της Αιγυπτου· και οτε οι Χαλδαιοι οι πολιορκουντες την Ιερουσαλημ ηκουσαν την φημην αυτων, ανεχωρησαν απο Ιερουσαλημ. ⁶Και εγεινε λογος Κυριου προς Ιερεμιαν τον προφητην, λεγων, ⁷Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ· Ουτω θελετε ειπει προς τον βασιλεα του Ιουδα, οστις απεστειλεν υμας προς εμε δια να με ερωτησητε· Ιδου, το στρατευμα του Φαραω το εξελθον εις βοηθειαν υμων θελει επιστρεφει εις την γην αυτου, την Αιγυπτον· ⁸και οι Χαλδαιοι θελουσιν επαναστρεφει και πολεμησει κατα της πολεως ταυτης και θελουσι κυριευσει αυτην και κατακουσει αυτην εν πυρι. ⁹Ουτω λεγει Κυριος· Μη πλανασθε, λεγοντες, οι Χαλδαιοι εξαπαντος θελουσιν απελθει αφ' ημων· επειδη δεν θελουσιν απελθει. ¹⁰Διοτι και αν παταξητε απαν το στρατευμα των Χαλδαιων, το οποιον σας πολεμει, και εναπολειφθωσι πεπληγωμενοι τινες μεταξυ αυτων, ουτοι θελουσι σηκωθη εκαστος εκ της σκηνης αυτου και κατακουσει την πολιν ταυτην εν πυρι. ¹¹Και οτε το στρατευμα των Χαλδαιων απηλθεν απο Ιερουσαλημ δια τον φοβον του στρατευματος του Φαραω, ¹²τοτε εξηλθεν ο Ιερεμιας εξ Ιερουσαλημ, δια να υπαγη εις την γην Βενιαμιν, ωστε να υπεκφυγη εκειθεν μεταξυ του λαου. ¹³Και οτε αυτος ηλθεν εις την πυλην Βενιαμιν, ο αρχηγος της φρουρας

ευρισκετο εκει, του οποιου το ονομα ητο Ιρειας υιος του Σελεμιου, υιου του Ανανιου· και επιασε τον Ιερεμιαν τον προφητην, λεγων, Συ προσφευγεις προς τους Χαλδαιοις. ¹⁴Και ειπεν ο Ιερεμιας, Ψευδος ειναι· εγω δεν προσφευγω προς τους Χαλδαιοις. Πλην δεν ηκουσεν αυτον· και επιασεν ο Ιρειας τον Ιερεμιαν και εφερεν αυτον προς τους αρχοντας. ¹⁵Και ωργισθησαν οι αρχοντες κατα του Ιερεμιου και επαταξαν αυτον και εφυλακισαν αυτον εν τη οικια Ιωναθαν τον γραμματεως, διοτι ταυτην ειχον καμει δεσμωτηριον. ¹⁶Οτε δε ο Ιερεμιας εισηλθεν εις τον λακκον και εις τας κρυπτας και εκαθησεν ο Ιερεμιας εκει πολλας ημερας, ¹⁷τοτε απεστειλε Σεδεκιας ο βασιλευς και ελαβεν αυτον, και ηρωτησεν αυτον ο βασιλευς κρυφιος εν τη οικια αυτου και ειπεν, Ειναι λογος παρα Κυριου; Και ο Ιερεμιας ειπεν, ειναι· και ειπεν, εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος θελεις παραδοθη. ¹⁸Και ειπεν ο Ιερεμιας προς τον βασιλεα Σεδεκιαν, Τι ημαρτησα εις σε η εις τους δουλους σου η εις τον λαον τουτον, και με εβαλετε εις το δεσμωτηριον; ¹⁹και που ειναι οι προφηται σας οι προφητευσαντες εις εσας, λεγοντες, Ο βασιλευς της Βαβυλωνος δεν θελει ελθει εφ' υμας και επι την γην ταυτην; ²⁰δια τουτο ακουσον τωρα, παρακαλω, κυριε μου βασιλευ· ας γεινη δεκτη, παρακαλω, η δεησις μου ενωπιον σου· και μη με επαναστρεψης εις την οικιαν Ιωναθαν του γραμματεως, δια να μη αποθανω εκει. ²¹Τοτε προσεταξεν ο βασιλευς Σεδεκιας και εφυλαττον τον Ιερεμιαν εν τη αυλη της φυλακης, και εδιδον εις αυτον καθ' ημεραν ολιγον αρτον εκ των αρτοπωλειων, εωσου εξελπεν ολος ο αρτος της πολεως. Και εμεινεν ο Ιερεμιας εν τη αυλη της φυλακης.

38Και ηκουσαν Σεφατιας ο υιος του Ματθαν και Γεδαλιας ο υιος του Πασχωρ και Ιουχαλ ο υιος του Σελεμιου και Πασχωρ ο υιος του Μαλχιου τους λογους, τους οποιους ο Ιερεμιας ελαλησε προς παντα τον λαον, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυριος· Οστις καθηται εν τη πολει ταυτη, θελει αποθανει υπο μαχαιρας, υπο πεινης και υπο λοιμου· αλλ' οστις εξελθη προς τους Χαλδαιοις, θελει ζησει· και η ζωη αυτου θελει εισθαι ως λαφυρον εις αυτον, και θελει ζησει· ³ουτω λεγει Κυριος· Η πολις αυτη θελει εξαπαντος παραδοθη εις την χειρα του στρατευματος του βασιλεως της Βαβυλωνος και θελει κυριευσει αυτην. ⁴Και ειπον οι αρχοντες προς τον βασιλεα, Ας θανατωθη, παρακαλουμεν, ο ανθρωπος ουτος· διοτι εκλυει ουτω τας χειρας των ανδρων των πολεμιστων των εναπολειφθεντων εν τη πολει ταυτη και τας χειρας παντος του λαου, λαλων προς αυτους τοιουτους λογους· διοτι ο ανθρωπος ουτος δεν ζητει το καλον του λαου τουτου αλλα το κακον. ⁵Και ειπε Σεδεκιας ο βασιλευς, Ιδου, εις την χειρα σας ειναι· διοτι ο βασιλευς δεν δυναται ουδεν εναντιον σας. ⁶Τοτε ελαβον τον Ιερεμιαν, και ερριψαν αυτον εις τον λακκον του Μαλχιου υιου του Αμμελεχ τον εν τη αυλη της φυλακης, και κατεβιβασαν τον Ιερεμιαν δια σχοιων· και εν τω λακκω δεν ητο υδωρ αλλα

βορβορος, και εχωθη ο Ιερεμιας εις τον βορβορον. ⁷Και οτε ηκουσεν Αβδε-μελεχ ο Αιθιοψ, εις των ευνουχων, ο εν τη οικια του βασιλεως, οτι εβαλον τον Ιερεμιαν εις τον λακκον, ενω ο βασιλευς εκαθητο εν τη πυλη Βενιαμιν, ⁸εξηλθεν ο Αβδε-μελεχ εκ της οικιας του βασιλεως και ελαλησε προς τον βασιλεα, λεγων, ⁹Κυριε μου βασιλευ, οι ανθρωποι ουτοι επραξαν κακα εις οσα εκαμον εις τον Ιερεμιαν τον προφητην, τον οποιον ερριψαν εις τον λακκον· και αυτος ηθελεν αποθανει υπο πεινης εν τω τοπω οπου ειναι, διοτι δεν ειναι πλεον αρτος εν τη πολει. ¹⁰Και προσεταξεν ο βασιλευς τον Αβδε-μελεχ τον Αιθιοπα, λεγων, Λαβε εντευθεν τριακοντα ανθρωπους μετα σου και αναβιβασον τον Ιερεμιαν τον προφητην εκ του λακκου, πριν αποθानη. ¹¹Και ελαβεν ο Αβδε-μελεχ τους ανθρωπους μεθ' εαυτου, και εισηλθεν εις την οικιαν του βασιλεως υπο το θησαυροφυλακιον, και εκειθεν ελαβε παλαια ρακη και παλαια σεσηποτα αποφορια και κατεβιβασεν αυτα δια σχοινων εις τον λακκον προς τον Ιερεμιαν. ¹²Και ειπε προς τον Ιερεμιαν Αβδε-μελεχ ο Αιθιοψ, Βαλε τωρα τα παλαια ρακη και τα σεσηποτα αποφορια υπο τας μασχαλας σου, υποκατω των σχοινων. Και εκαμεν ο Ιερεμιας ουτω. ¹³Και εσυραν τον Ιερεμιαν δια των σχοινων και ανεβιβασαν αυτον εκ του λακκου· και εμεινεν ο Ιερεμιας εν τη αυλη της φυλακης. ¹⁴Και απεστειλε Σεδεκιας ο βασιλευς και εφερε τον Ιερεμιαν τον προφητην προς εαυτον, εις την τριτην εισοδον την εν τω οικω του Κυριου· και ειπεν ο βασιλευς προς τον Ιερεμιαν, Θελω να σε ερωτησω εν πραγμα· μη κρυψης απ' εμου μηδεν. ¹⁵Και ειπεν ο Ιερεμιας προς τον Σεδεκιαν, Εαν φανερωσω τουτο προς σε, δεν θελεις τωοντι με θανατωσει; και εαν σε συμβουλευσω, δεν θελεις με ακουσει; ¹⁶Και ωμοσε κρυφως Σεδεκιας ο βασιλευς προς τον Ιερεμιαν, λεγων, Ζη Κυριος, οστις εκαμεν εις ημας την ψυχην ταυτην, δεν θελω σε θανατωσει ουδε θελω σε δωσει εις την χειρα των ανθρωπων τουτων, οτινες ζητουσι την ψυχην σου. ¹⁷Και ειπεν ο Ιερεμιας προς τον Σεδεκιαν, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Εαν τωοντι εξελθης προς τους αρχοντας του βασιλεως της Βαβυλωνος, τοτε η ψυχη σου θελει ζησει και η πολις αυτη δεν θελει κατακαυθη εν πυρι, και θελεις ζησει συ και ο οικος σου. ¹⁸αλλ' εαν δεν εξελθης προς τους αρχοντας του βασιλεως της Βαβυλωνος, τοτε η πολις αυτη θελει παραδοθη εις την χειρα των Χαλδαιων και θελουσι κατακαυσει αυτην εν πυρι και συ δεν θελεις εκφυγει εκ της χειρος αυτων. ¹⁹Και ειπε Σεδεκιας ο βασιλευς προς τον Ιερεμιαν, Εγω φοβουμαι τους Ιουδαιους, οτινες κατεφυγον προς τους Χαλδαιους, μη ποτε με παραδωσωσιν εις την χειρα αυτων και με εμπαιξωσι. ²⁰Και ειπεν ο Ιερεμιας, δεν θελουσι σε παραδωσει. Υπακουσον, παρακαλω, εις την φωνην του Κυριου, την οποιαν εγω λαλω προς σε· και θελει εισθαι καλον εις σε και η ψυχη σου θελει ζησει. ²¹Εαν ομως συ δεν εξελθης, ουτος ειναι ο λογος, τον οποιον ο Κυριος εδειξεν εις εμε. ²²Και ιδου, πασαι αι γυναικες αι εναπολειφθεισαι

εν τη οικια του βασιλεως του Ιουδα θελουσιν αχθη προς τους αρχοντας του βασιλεως της Βαβυλωνος, και αυται θελουσι λεγει, Οι ανδρες οι ειρηνικοι σου σε εδελεασαν και υπερισχυσαν εναντιον σου· εβυθισθησαν οι ποδες σου εις τον βορβορον και αυτοι εσυρθησαν οπισω· ²³και πασαι αι γυναικες σου και τα τεκνα σου θελουσιν αχθη προς τους Χαλδαιους· και συ δεν θελεις εκφυγει εκ της χειρος αυτων, αλλα θελεις πιασθη υπο της χειρος του βασιλεως της Βαβυλωνος· και θελεις καμει την πολιν ταυτην να κατακαυθη εν πυρι. ²⁴Και ειπεν ο Σεδεκιας προς τον Ιερεμιαν, Ας μη μαθη μηδεις περι των λογων τουτων και δεν θελεις αποθανει. ²⁵Και εαν οι αρχοντες ακουσωσιν οτι ωμιλησα μετα σου και ελθωσι προς σε και σοι ειπωσιν, Αναγγειλον προς ημας τωρα τι ελαλησας προς τον βασιλεα, μη κρυψης αυτο απ' ημων και δεν θελομεν σε θανατωσει· και τι ο βασιλευς ελαλησε προς σε· ²⁶τοτε θελεις ειπει προς αυτους, Εγω υπεβαλον την δεησιν μου ενωπιον του βασιλεως, δια να μη με επαναστρεψη εις την οικιαν του Ιωνathan, ωστε να αποθानω εκει. ²⁷Ηλθον δε παντες οι αρχοντες προς τον Ιερεμιαν και ηρωτησαν αυτον· και ανηγγειλε προς αυτους κατα παντας τους λογους εκεινους, τους οποιους προσεταξεν ο βασιλευς. Και αυτοι επασαν να ομιλωσι μετ' αυτου, διοτι δεν ηκουσθη τοπραγμα. ²⁸Και εμεινεν ο Ιερεμιας εν τη αυλη της φυλακης, εως της ημερας καθ' ην εκυριευθη η Ιερουσαλημ· και ητο εκει, οτε η Ιερουσαλημ εκυριευθη.

39 Εν τω εννατω ετει του Σεδεκιου βασιλεως του Ιουδα, τον δεκατον μηνα, ηλθε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος και απαν το στρατευμα αυτου κατα της Ιερουσαλημ και επολιορκουν αυτην. ²Εν δε τω ενδεκατω ετει του Σεδεκιου, τον τεταρτον μηνα, την εννατην του μηνος, επορθηθη η πολις. ³Και παντες οι αρχοντες του βασιλεως της Βαβυλωνος εισηλθον και εκαθησαν εν τη μεσαια πυλη, Νεργαλ-σαρεσερ, Σαμγαρ-νεβω, Σαρσεχειμ, Ραβ-σαρεις, Νεργαλ-σαρεσερ, Ραβ-μαγ και παντες οι λοιποι αρχοντες του βασιλεως της Βαβυλωνος. ⁴Και ως ειδεν αυτους Σεδεκιας ο βασιλευς του Ιουδα και παντες οι ανδρες του πολεμου, εφυγον και εξηλθον την νυκτα εκ της πολεως δια της οδου του κηπου του βασιλεως, δια της πυλης της μεταξυ των δυο τειχων· και εξηλθε δια της οδου της πεδιαδος. ⁵Το δε στρατευμα των Χαλδαιων κατεδιωξεν οπισω αυτων, και εφθασαν τον Σεδεκιαν εις τας πεδιαδας της Ιεριχω· και συνελαβον αυτον και ανηγαγον αυτον προς τον Ναβουχοδονοσορ βασιλεα της Βαβυλωνος εις Ριβλα, εν γη Αιμαθ, και επροφερε καταδικην επ' αυτον. ⁶Και εσφαξεν ο βασιλευς της Βαβυλωνος τους υιους του Σεδεκιου εν Ριβλα ενωπιον αυτου, και παντας τους αρχοντας του Ιουδα εσφαξεν ο βασιλευς της Βαβυλωνος. ⁷Και τους οφθαλμους του Σεδεκιου εξετυφλωσε και εδεσεν αυτον με δυο χαλκινιας αλυσεις, δια να φερη αυτον εις την Βαβυλωνα. ⁸Και την οικιαν του βασιλεως και τας οικιας του λαου

κατεκαυσαν οι Χαλδαιοι εν πυρι, και τα τειχη της Ιερουσαλημ κατηδαφισαν. ⁹Το δε υπολοιπον του λαου το εναπολειφθεν εν τη πολει και τους προσφυγοντας, οιτινες προσεφυγον εις αυτον, και το υπολοιπον του λαου το εναπολειφθεν εφερεν αιχμαλωτον εις Βαβυλωνα Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ. ¹⁰Εκ δε του λαου τους πτωχους τους μη εχοντας μηδεν αφηκεν ο Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ εν τη γη του Ιουδα και εδωκεν εις αυτους αμπελωνας και αγρους εν τω καιρω εκεινω. ¹¹Και εδωκε διαταγην Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος περι του Ιερεμιου εις τον Νεβουζαραδαν τον αρχισωματοφυλακα, λεγων, ¹²Λαβε αυτον και επιμεληθητι αυτου και μη καμης εις αυτον κακον· αλλ' οπως λαληση προς σε, ουτω καμε εις αυτον. ¹³Και απεστειλεν ο Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ και ο Νεβουσαζβαν, ο Ραβ-σαρεις και ο Νεργαλ-σαρεσερ, ο Ραβ-μαγ και παντες οι αρχοντες του βασιλεως της Βαβυλωνος, ¹⁴απεστειλαν και ελαβον τον Ιερεμιαν εκ της αυλης της φυλακης και παρεδωκαν αυτον εις τον Γεδαλιαν, υιον του Αχικαμ υιου του Σαφαν, δια να φερη αυτον εις τον οικον αυτου· και κατωκησε μεταξυ του λαου. ¹⁵Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν, ενω ητο κεκλεισμενος εν τη αυλη της φυλακης, λεγων, ¹⁶Υπαγε και λαλησον προς Αβδε-μελεχ τον Αιθιοπα, λεγων, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, εγω θελω φερει τους λογους μου επι την πολιν ταυτην δια κακον και ουχι δια καλον· και θελουσιν εκτελεσθη ενωπιον σου την ημεραν εκεινην. ¹⁷Θελω ομως σε σωσει εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, και δεν θελεις παραδοθη εις την χειρα των ανθρωπων, των οποιων συ φοβεισαι το προσωπον, ¹⁸διоти εξαπαντος θελω σε σωσει και δεν θελεις πεσει δια μαχαιρας, αλλ' η ζωη σου θελει εισθαι ως λαφυρον εις σε, επειδη πεποιθας επ' εμε, λεγει Κυριος.

40 Ο λογος ο γενομενος προς Ιερεμιαν παρα Κυριου, αφου Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ εξαπεστειλεν αυτον απο Ραμα, οτε ειχε λαβει αυτον δεδεμενον με χειροδεσμα μεταξυ παντων των μετοικισθεντων απο Ιερουσαλημ και Ιουδα, οιτινες εφεροντο αιχμαλωτοι εις την Βαβυλωνα. ²Και επιασεν ο αρχισωματοφυλαξ τον Ιερεμιαν και ειπε προς αυτον, Κυριος ο Θεος σου ελαλησε τα κακα ταυτα επι τον τοπον τουτον. ³Και εφερεν αυτα ο Κυριος και εκαμε καθως ειπεν· επειδη ημαρτησατε εις τον Κυριον και δεν υπηκουσατε εις την φωνην αυτου, δια τουτο εγεινεν εις εσας το πραγμα τουτο. ⁴Και τωρα ιδου, σε ελυσα σημερον εκ των χειροδεσμων των επι των χειρων σου· εαν φαινεται εις σε καλον να ελθης μετ' εμου εις την Βαβυλωνα, ελθε, και εγω θελω σε περιποιηθη· αλλ' εαν φαινεται εις σε κακον να ελθης μετ' εμου εις την Βαβυλωνα, μεινον· ιδου, πας ο τοπος ειναι εμπροσθεν σου· οπου σοι φαινεται καλον και αρεστον να υπαγης, εκει υπαγε. ⁵Και επειδη δεν εστρεφετο, Επιστρεφον λοιπον, ειπε, προς τον Γεδαλιαν, υιον του Αχικαμ υιου του Σαφαν, τον οποιον ο

βασιλευς της Βαβυλωνος κατεστησεν επι τας πολεις του Ιουδα, και κατοικησον μετ' αυτου μεταξυ του λαου· η υπαγε οπου σοι φαινεται αρεστον να υπαγης. Και εδωκεν εις αυτον ο αρχισωματοφυλαξ ζωοτροφιας και δωρα και εξαπεστειλεν αυτον. ⁶Και υπηγεν ο Ιερεμιас προς Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ εις Μισπα και κατωκησε μετ' αυτου μεταξυ του λαου του εναπολειφθεντος εν τη γη. ⁷Ακουσαντες δε παντες οι αρχηγοι των στρατευματων των εν τω αγρω, αυτοι και οι ανδρες αυτων, οτι ο βασιλευς της Βαβυλωνος κατεστησε Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ επι την γην και ετι ενεπιστευθη εις αυτον ανδρας και γυναικας και παιδια και εκ των πτωχων της γης, εκ των μη μετοικισθεντων εις την Βαβυλωνα, ⁸ηλθον προς τον Γεδαλιαν εις Μισπα και Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου και Ιωαναν και Ιωναθαν οι υιοι του Καρηα και Σεραιας ο υιος του Τανουμεθ και οι υιοι του Ιωφη του Νετωφαθιτου και Ιεζανιας υιος Μααχαθιτου τινος, αυτοι και οι ανδρες αυτων. ⁹Και ωμοσε προς αυτους Γεδαλιας ο υιος του Αχικαμ υιου του Σαφαν και προς τους ανδρας αυτων, λεγων, Μη φοβεισθε να ησθε δουλοι των Χαλδαιων· κατοικησατε εν τη γη και δουλευετε εις τον βασιλεα της Βαβυλωνος και θελει εισθαι καλον εις εσας. ¹⁰Εγω δε, ιδου, θελω κατοικησει εν Μισπα, δια να παρισταμαι ενωπιον των Χαλδαιων, οιτινες θελουσιν ελθει προς ημας· και σεις συναξατε οινον και οπωρικα και ελαιον και βαλετε αυτα εις τα αγγεια σας και κατοικησατε εν ταις πολεσιν υμων, τας οποιας κρατειτε. ¹¹Παρομοιως παντες οι Ιουδαιοι οι εν Μωαβ και οι μεταξυ των υιων Αμμων και οι εν Εδωμ και οι εν πασι τοις τοποις, οτε ηκουσαν οτι ο βασιλευς της Βαβυλωνος αφηκεν υπολοιπον εις τον Ιουδαν και οτι κατεστησεν επ' αυτους Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ υιου του Σαφαν, ¹²τοτε επεστρεψαν παντες οι Ιουδαιοι εκ παντων των τοπων οπου ησαν διεσπαρμενοι και ηλθον εις την γην του Ιουδα, προς τον Γεδαλιαν εις Μισπα, και εσυναξαν οινον και οπωρικα πολλα σφοδρα. ¹³Ο δε Ιωαναν ο υιος του Καρηα και παντες οι αρχηγοι των στρατευματων των εν τω αγρω ηλθον προς τον Γεδαλιαν εις Μισπα, ¹⁴και ειπον προς αυτον, Εξευρεις τωοντι οτι ο Βααλεις ο βασιλευς των υιων Αμμων απεστειλε τον Ισμαηλ τον υιον του Νεθανιου δια να σε φονευση; Αλλ' ο Γεδαλιας ο υιος του Αχικαμ δεν επιστευσεν εις αυτους. ¹⁵Τοτε Ιωαναν ο υιος του Καρηα ελαλησε κρυφως προς τον Γεδαλιαν εν Μισπα, λεγων, Ας υπαγω τωρα και ας παταξω τον Ισμαηλ τον υιον του Νεθανιου και ουδεις θελει μαθει αυτο· δια τι να σε φονευση και ουτω παντες οι Ιουδαιοι, οι συνηγγενοι περι σε, να διασκορπισθωσι και το υπολοιπον του Ιουδα να απολεσθη; ¹⁶Αλλ' ο Γεδαλιας ο υιος του Αχικαμ ειπε προς Ιωαναν τον υιον του Καρηα, Μη καμης το πραγμα τουτο, διοτι ψευδη λεγεις περι του Ισμαηλ.

41 Και εν τω εβδομω μηνι ο Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου, υιου του Ελισαμα, εκ του βασιλικου σπερματος

και εκ των αρχοντων του βασιλειως, και δεκα ανδρες μετ' αυτου, ηλθον προς τον Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ εις Μισπα· και συνεφαγον εκει αρτον εν Μισπα. ²Και εσηκωθη Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου και οι δεκα ανδρες οι οντες μετ' αυτου και επαταξαν τον Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ υιου του Σαφαν δια ρομφαιας και εθανατωσαν αυτον, τον οποιον ο βασιλευς της Βαβυλωνος ειχε καταστησει επι την γην. ³Και παντας τους Ιουδαιους τους οντας μετ' αυτου, μετα του Γεδαλιου εν Μισπα, και τους Χαλδαιους τους ευρεθεντας εκει, ανδρας πολεμιστας, επαταξεν ο Ισμαηλ. ⁴Και την δευτεραν ημεραν, αφου εθανατωσε τον Γεδαλιαν, και ουδεις ειχε μαθει αυτο, ⁵τοτε τινες απο Συχεμ, απο Σηλω και απο Σαμαρειας, ογδοηκοντα ανδρες, εξυρισμενοι τους πωγωνας και διεσχισμενοι τα ιματια και με εντομας εις το σωμα, ηρχοντο μετα προσφορας και λιβανιου εν τη χειρι αυτων, δια να φερωσιν εις τον οικον του Κυριου. ⁶Και εξηλθεν Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου εις απαντησιν αυτων εκ Μισπα, κλαιων ενω επορευετο· και οτε απηνητησεν αυτους, ειπε προς αυτους, Εισελθετε προς Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ. ⁷Και οτε ηλθον εις το μεσον της πολεως, Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου εσφαξεν αυτους και ερριφεν εις το μεσον του λακκου, αυτος και οι ανδρες οι μετ' αυτου. ⁸Δεκα ομως ανδρες ευρεθησαν μεταξυ αυτων και ειπον προς τον Ισμαηλ, Μη μας θανατωσης, διοτι εχομεν θησαυρους εν τω αγρω, σιτον και κριθην και ελαιον και μελι. Ουτως εκρατηθη και δεν εθανατωσαν αυτους μεταξυ των αδελφων αυτων. ⁹Ο δε λακκος, εις τον οποιον ο Ισμαηλ ερριψε παντα τα πτωματα των ανδρων, τους οποιους επαταξεν εξ αιτιας του Γεδαλιου, ητο εκεινος, τον οποιον ο βασιλευς Ασα ειχε καμει υπο φοβου του Βαασα βασιλειως του Ισραηλ· τουτον ο Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου εγεμισεν απο των θανατωθεντων. ¹⁰Και ηγμαλωτισεν ο Ισμαηλ απαν το υπολοιπον του λαου το εν Μισπα, τας θυγατερας του βασιλειως και παντα τον λαον τον εναπολειφθεντα εν Μισπα, τον οποιον Νεβουζαραδαδαν ο αρχισωματοφυλαξ ειχεν εμπιστευθη εις τον Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ· και ηγμαλωτισεν αυτα ο Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου και ανεχωρησε, δια να περαση προς τους υιους Αμμων. ¹¹Και οτε ηκουσεν Ιωαναν ο υιος του Καρηα και παντες οι αρχηγοι των στρατευματων οι μετ' αυτου παντα τα κακα, τα οποια εκαμεν Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου, ¹²ελαβον παντας τους ανδρας και υπηγαν να πολεμησωσι με τον Ισμαηλ τον υιον του Νεθανιου· και ευρηκαν αυτον πλησιον των πολλων υδατων των εν Γαβαων. ¹³Και ως ειδε πας ο λαος ο μετα του Ισμαηλ Ιωαναν τον υιον του Καρηα και παντας τους αρχηγους των στρατευματων των μετ' αυτου, εχαρησαν. ¹⁴Και εστραφησαν πας ο λαος, τον οποιον ο Ισμαηλ ηγμαλωτισεν απο Μισπα, και επεστρεψαν και υπηγαν μετα του Ιωαναν υιου του Καρηα. ¹⁵Αλλ' ο Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου εξεφυγεν απο του Ιωαναν μετα οκτω ανδρων και υπηγε προς τους υιους Αμμων. ¹⁶Και ελαβεν ο Ιωαναν ο υιος

του Καρηα και παντες οι αρχηγοι των στρατευματων οι μετ' αυτου, απαν το υπολοιπον του λαου, το οποιον ηλευθερωσεν απο του Ισμαηλ υιου του Νεθανιου, απο Μισπα, αφου επαταξε Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ, τους δυνατους ανδρας του πολεμου και τας γυναικας και τα παιδια και τους ευνουχους, τους οποιους ηγμαλωτισεν απο Γαβαων, ¹⁷και υπηγαν και κατωκησαν εν τη κατοικια του Χιμαμ, τη πλησιον της Βηθλεεμ, δια να υπαγωσι να εισελθωσιν εις την Αιγυπτον, ¹⁸εξ αιτιας των Χαλδαιων· διοτι εφοβηθησαν απο αυτους, επειδη ο Ισμαηλ ο υιος του Νεθανιου επαταξε τον Γεδαλιαν τον υιον του Αχικαμ, τον οποιον ο βασιλευς της Βαβυλωνος κατεστησεν επι την γην.

42Και προσηλθον παντες οι αρχηγοι των στρατευματων και Ιωαναν ο υιος του Καρηα και Ιεζανιας ο υιος του Ωσαιου και πας ο λαος απο μικρου εως μεγαλου, ²και ειπον προς Ιερεμιαν τον προφητην, Ας γεινη δεκτη, παρακαλουμεν, η δεησις ημων ενωπιον σου, και δεηθητι υπερ ημων προς Κυριον τον Θεον σου περι παντων τουτων των εναπολειφθεντων· διοτι εμειναμεν ολιγοι εκ πολλων, καθως οι οφθαλμοι σου βλεπουσιν ημας ³δια να φανερωση εις ημας Κυριος ο Θεος σου την οδον εις την οποιαν πρεπει να περιπατησωμεν και το πραγμα το οποιον πρεπει να καμωμεν. ⁴Και ειπε προς αυτους Ιερεμιας ο προφητης, Ηκουσα· ιδου, θελω δεηθη προς Κυριον τον Θεον υμων κατα τους λογους υμων, και οποιονδηποτε λογον ο Κυριος αποκριθη περι υμων, θελω αναγγειλει προς υμας· δεν θελω κρυψει ουδεν αφ' υμων. ⁵Και αυτοι ειπον προς τον Ιερεμιαν, Ο Κυριος ας ηναι αληθης και πιστος μαρτυς μεταξυ ημων, οτι βεβαιως θελομεν καμει κατα παντας τους λογους, καθ' ους Κυριος ο Θεος σου σε αποστειλη προς ημας· ⁶ειτε καλον και ειτε κακον, θελομεν υπακουσει εις την φωνην Κυριου του Θεου ημων, προς τον οποιον ημεις σε αποστελλομεν, δια να γεινη καλον εις ημας, οταν υπακουσωμεν εις την φωνην Κυριου του Θεου ημων. ⁷Και μετα δεκα ημερας εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν. ⁸Και εκαλεσε τον Ιωαναν τον υιον του Καρηα και παντας τους αρχηγους των στρατευματων τους μετ' αυτου και παντα τον λαον, απο μικρου εως μεγαλου, ⁹και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, προς τον οποιον με απεστειλατε δια να υποβαλω την δεησιν υμων ενωπιον αυτου· ¹⁰Εαν εξακολουθητε να κατοικητε εν τη γη ταυτη, τοτε θελω σας οικοδομησει και δεν θελω σας κατακρημινισει, και θελω σας φυτευσει και δεν θελω σας εκριζωσει, διοτι μετενοησα δια το κακον το οποιον εκαμα εις εσας. ¹¹Μη φοβηθητε απο του βασιλειως της Βαβυλωνος, απο του οποιου τωρα φοβεισθε· μη φοβηθητε απ' αυτου, λεγει Κυριος, διοτι εγω ειμαι μεθ' υμων, δια να σωσω υμας και να ελευθερωσω υμας εκ της χειρος αυτου. ¹²Και θελω δωσει οικτιρμους εις υμας, δια να οικτειρη υμας και να επιστρεψη υμας εις την γην υμων. ¹³Αλλ' εαν σεις λεγητε, δεν θελομεν

κατοικήσει εν τη γη ταυτη, μη υπακουοντες εις την φωνην Κυριου του Θεου υμων, ¹⁴λεγοντες, Ουχι· αλλα θελομεν εισελθει εις την γην της Αιγυπτου, οπου δεν θελομεν βλεπει πολεμον, και ηχον σαλπιγγος δεν θελομεν ακουει, και απο αρτον δεν θελομεν πεινασει, και εκει θελομεν κατοικήσει· ¹⁵δια τουτο, ακουσατε τωρα τον λογον του Κυριου, σεις οι υπολοιποι του Ιουδα· ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Εαν σεις προσηλωσητε το προσωπον σας εις το να εισελθητε εις την Αιγυπτον και υπαγητε να παροικήσητε εκει, ¹⁶τοτε η μαχαιρα, την οποια σεις φοβεισθε, θελει σας φθασει εκει εν τη γη της Αιγυπτου· και η πεινα, απο της οποιας σεις τρομαζετε, θελει εισθαι προσκεκολλημενη οπισω σας εκει εν τη Αιγυπτω, και εκει θελετε αποθανει· ¹⁷και παντες οι ανδρες οι προσηλωσαντες το προσωπον αυτων εις το να υπαγωσιν εις την Αιγυπτον δια να παροικήσωσιν εκει, θελουσιν αποθανει εν μαχαιρα, εν πεινη και εν λοιμω· και ουδεις εξ αυτων θελει μεινει η εκφυγει απο του κακου, το οποιον εγω θελω φερει επ' αυτους. ¹⁸Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Καθως ο θυμος μου και η οργη μου εξεχυθησαν επι τους κατοικους της Ιερουσαλημ, ουτως η οργη μου θελει εκχυθη επ' υμας, οταν εισελθητε εις την Αιγυπτον· και θελετε εισθαι εις βδελυγμα και εις θαμβος και εις καταραν και εις ονειδος· και δεν θελετε ιδει πλεον τον τοπον τουτον. ¹⁹Ο Κυριος ειπε περι υμων, ω υπολοιποι του Ιουδα, Μη υπαγητε εις την Αιγυπτον· γνωρισατε καλως οτι σημερον διεμαρτυρηθη εναντιον σας. ²⁰Διοτι σεις εδολιευθητε εν ταις ψυχαις υμων, οτε με απεστειλατε προς Κυριον τον Θεον υμων, λεγοντες, Δεηθητι υπερ ημων προς Κυριον τον Θεον ημων· και κατα παντα οσα λαληση Κυριος ο Θεος ημων, ουτως απαγγειλον προς ημας και θελομεν καμει. ²¹Και απηγγειλα σημερον προς εσας· και δεν υπηκουσατε εις την φωνην Κυριου του Θεου υμων ουδε εις παντα, δια τα οποια με απεστειλε προς εσας. ²²Τωρα λοιπον εξευρετε βεβαιως, οτι θελετε αποθανει εν μαχαιρα, εν πεινη και εν λοιμω, εν τω τοπω οπου επιθυμειτε να υπαγητε δια να παροικήσητε εκει.

43Και οτε επαυσεν ο Ιερεμιας λαλων προς παντα τον λαον παντας τους λογους Κυριου του Θεου αυτων, δια τους οποιους Κυριος ο Θεος αυτων απεστειλεν αυτον προς αυτους, παντας τους λογους τουτους, ²τοτε ελαλησεν Αζαριας ο υιος του Ωσαιου και Ιωαναν ο υιος του Καρηα και παντες οι υπερηφανοι ανδρες, λεγοντες προς τον Ιερεμιαν· Ψευδεσαι· Κυριος ο Θεος ημων δεν σε απεστειλε να ειπης, Μη υπαγητε εις την Αιγυπτον δια να παροικήσητε εκει· ³αλλ' ο Βαρουχ ο υιος του Νηριου σε διεγειρει εναντιον ημων, δια να μας παραδωσής εις την χειρα των Χαλδαιων, να μας θανατωσωσι και να μας φερωσιν αιχμαλωτους εις την Βαβυλωνα. ⁴Και δεν υπηκουσεν Ιωαναν ο υιος του Καρηα και παντες οι αρχηγοι των στρατευματων και πας ο λαος εις

την φωνην του Κυριου, να κατοικήσωσιν εν γη Ιουδα· ⁵αλλ' ο Ιωαναν ο υιος του Καρηα και παντες οι αρχηγοι των στρατευματων ελαβον παντας τους υπολοιπους του Ιουδα, τους επιστρεψαντας εκ παντων των εθνων, οπου ειχον διασπαρη, δια να κατοικήσωσιν εν γη Ιουδα, ⁶τους ανδρας και τας γυναικας και τα παιδια και τας θυγατερας του βασιλεως και παντα ανθρωπον, τον οποιον Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ ειχεν αφησει μετα του Γεδαλιου υιου του Αχικαμ υιου του Σαφαν, και τον Ιερεμιαν τον προφητην και τον Βαρουχ τον υιον του Νηριου· ⁷και εισηλθον εις την γην της Αιγυπτου· διοτι δεν υπηκουσαν εις την φωνην του Κυριου· και ηλθον εως Ταφνης. ⁸Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ιερεμιαν εν Ταφνης, λεγων, ⁹Λαβε εις την χειρα σου λιθους μεγαλους και κρυφον αυτους εμπροσθεν των οφθαλμων των ανδρων των Ιουδαιων εν αργιλλω εν τη κεραμεικη καμινω τη προς την εισοδον της οικιας του Φαραω, εν Ταφνης· ¹⁰και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, θελω εξαποστειλει και λαβει τον Ναβουχοδονοσορ τον βασιλεα της Βαβυλωνος, τον δουλον μου, και θελω θεσει τον θρονον αυτου επανω των λιθων τουτων, τους οποιους εκρυφα· και θελει απλωσει την βασιλικην αυτου σκηνην επανω αυτων. ¹¹Και θελει ελθει και παταξει την γην της Αιγυπτου και παραδωσει τους μεν δια θανατον, εις θανατον, τους δε δια αιχμαλωσιαν, εις αιχμαλωσιαν, τους δε δια ρομφαιαν, εις ρομφαιαν. ¹²Και θελω αναφει πυρ εν ταις οικιας των θεων της Αιγυπτου, και τας μεν θελει κατακαυσει τους δε θελει φερει εις αιχμαλωσιαν· και θελει ενδυθη την γην της Αιγυπτου, καθως ο ποιμην ενδυεται το ιματιον αυτου, και θελει εξελθει εκειθεν εν ειρηνη. ¹³Και θελει συντριψει τα ειδωλα του οικου του ηλιου, του εν τη γη της Αιγυπτου· και τους οικους των θεων των Αιγυπτιων θελει κατακαυσει εν πυρι.

44Ο λογος ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν περι παντων των Ιουδαιων των κατοικουντων εν τη γη της Αιγυπτου, των κατοικουντων εν Μιγδωλ και εν Ταφνης και εν Νωφ και εν τη γη Παθρωσ, λεγων, ²Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· σεις ειδετε παντα τα κακα τα οποια επεφερα επι την Ιερουσαλημ και επι πασας τας πολεις του Ιουδα, και ιδου, αυται ερημοι την σημερον και δεν υπαρχει ο κατοικων εν αυταις, ³εξ αιτιας της κακιας αυτων, την οποιαν επραξαν δια να με παροργισωσιν, υπαγοντες να θυμιαζωσι και να λατρευωσιν αλλους θεους, τους οποιους δεν εγνωρισαν αυτοι, σεις, ουδε οι πατερες σας. ⁴Και απεστειλα προς εσας παντας τους δουλους μου τους προφητας, εγειρομενος πρωι και αποστελλων, λεγων, Μη πραττετε το βδελυρον τουτο πραγμα, το οποιον μισω. ⁵Αλλα δεν ηκουσαν ουδε εκλιναν το ωτιον αυτων δια να επιστρεψωσιν απο της κακιας αυτων, ωστε να μη θυμιαζωσιν εις αλλους θεους. ⁶Δια τουτο εξεχυθη η οργη μου και ο θυμος μου και εξεκαυθη εν ταις πολεσι του Ιουδα και

εν ταις πλατειαις της Ιερουσαλημ· και εγειναν ερημοι, αβατοι, ως την ημεραν ταυτην. ⁷Και τωρα ουτω λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Δια τι σεις πραττετε το μεγα τουτο κακον εναντιον των φυχων σας, ωστε να αφανισητε αφ' υμων ανδρα και γυναικα, νηπιον και θηλαζον, εκ μεσου του Ιουδα, δια να μη μεινη εις εσας υπολοιπον· ⁸παροργιζοντες με δια των εργαων των χειρων σας, θυμιαζοντες εις αλλους θεους εν τη γη της Αιγυπτου, οπου ηλθετε να παροικησητε εκει, ωστε να αφανισητε εαυτους και να γεινητε καταρα και ονειδος μεταξυ παντων των εθνων της γης. ⁹Μηπως ελησμονησατε τας κακιας των πατερων σας και τας κακιας των βασιλεων του Ιουδα και τας κακιας των γυναικων αυτων και τας κακιας σας και τας κακιας των γυναικων σας, τας οποιας επραξαν εν τη γη του Ιουδα και εν ταις πλατειαις της Ιερουσαλημ; ¹⁰Δεν εταπεινωθησαν εως της ημερας ταυτης ουδε εφοβηθησαν ουδε περιεπατησαν εν τω νομω μου και εν τοις διαταγμασι μου, τα οποια εθεσα ενωπιον σας και ενωπιον των πατερων σας. ¹¹Δια τουτο ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, εγω θελω στησει το προσωπον μου εναντιον υμων εις κακον, και δια να εξολοθρευσω παντα τον Ιουδαν. ¹²Και θελω λαβει τους υπολοιπους του Ιουδα, οιτινες εστησαν το προσωπον αυτων εις το να υπαγωσιν εις την γην της Αιγυπτου, δια να παροικησωσιν εκει, και θελουσι καταναλωθη παντες εν τη γη της Αιγυπτου· θελουσι πεσει εν μαχαιρα, θελουσι καταναλωθη εν πεινη· απο μικρου εως μεγαλου εν μαχαιρα και εν πεινη θελουσιν αποθανει· και θελουσιν εισθαι εις βδελυγμα, εις θαμβος και εις καταραν και εις ονειδος. ¹³Διοτι θελω επισκεφθη τους κατοικουντας εν τη γη της Αιγυπτου, ως επεσκεφθη την Ιερουσαλημ, εν μαχαιρα, εν πεινη και εν λοιμω. ¹⁴Και ουδεις εκ των υπολοιπων του Ιουδα, των απελθοντων εις την γην της Αιγυπτου δια να παροικησωσιν εκει, θελει εκφυγει η διασωθη, δια να επιστρεψη εις την γην του Ιουδα, εις την οποιαν αυτοι εχουσι προσηλωμενην την ψυχην αυτων, δια να επιστρεψωσι να κατοικησωσιν εκει· διοτι δεν θελουσιν επιστρεψωσι, ειμη οι διασεσωσμενοι. ¹⁵Και παντες οι ανδρες οι γνωριζοντες οτι αι γυναικες αυτων εθυμιαζον εις αλλους θεους, και πασαι αι γυναικες αι παρεστωσαι, συναξις μεγαλη, και πας ο λαος οι κατοικουντες εν τη γη της Αιγυπτου, εν Παθρωσ, απεκριθησαν προς τον Ιερεμιαν, λεγοντες, ¹⁶Περι του λογου, τον οποιον ελαλησας προς ημας εν ονοματι Κυριου, δεν θελομεν σου ακουσει· ¹⁷αλλα θελομεν εξαπαντος καμνει παν πραγμα εξερχομενον εκ του στοματος ημων, δια να θυμιαζωμεν εις την βασιλισσαν του ουρανου και να καμνωμεν σπονδας εις αυτην, καθως εκαμνομεν, ημεις και οι πατερες ημων, οι βασιλεις ημων και οι αρχοντες ημων, εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν ταις πλατειαις της Ιερουσαλημ· και εχορταινομεν αρτον και διεκειμεθα καλως και κακον δεν εβλεπομεν. ¹⁸Αλλ' αφ' ουτου επαυσαμεν θυμιαζοντες εις την βασιλισσαν του ουρανου και καμνοντες σπονδας εις

αυτην, ωστε εστερηθημεν παντων και κατηναλωθημεν εν μαχαιρα και εν πεινη. ¹⁹Και οτε ημεις εθυμιαζομεν εις την βασιλισσαν του ουρανου και εκαμνομεν σπονδας εις αυτην, μηπως ανευ των ανδρων ημων εκαμνομεν εις αυτην πεμματα δια να προσκυνωμεν αυτην και εκαμνομεν εις αυτην σπονδας; ²⁰Και ειπεν ο Ιερεμιας προς παντα τον λαον, προς ανδρας τε και γυναικας και προς παντα τον λαον, τους αποκριθεντας προς αυτον ουτω, λεγων, ²¹Μηπως το θυμιαμα, το οποιον εθυμιαζετε εν ταις πολεσι του Ιουδα και εν ταις πλατειαις της Ιερουσαλημ, σεις και οι πατερες σας, οι βασιλεις σας και οι αρχοντες σας και ο λαος του τοπου, δεν ενεθυμηθη αυτο ο Κυριος και δεν ανεβη εις την καρδιαν αυτου; ²²Ωστε ο Κυριος δεν ηδυνηθη πλεον να υποφερη, εξ αιτιας της κακιας των εργαων σας, εξ αιτιας των βδελυγματων, τα οποια επραττετε· οθεν η γη σας κατεσταθη ερημωσις και θαμβος και καταρα, ανευ κατοικου, ως την ημεραν ταυτην. ²³Επειδη εθυμιαζετε και επειδη ημαρτανετε εις τον Κυριον και δεν υπηκουσατε εις την φωνην του Κυριου ουδε περιεπατησατε εν τω νομω αυτου και εν τοις διαταγμασιν αυτου και εν τοις μαρτυριοις αυτου, δια τουτο συνεβη εις εσας το κακον τουτο, ως την ημεραν ταυτην. ²⁴Και ειπεν ο Ιερεμιας προς παντα τον λαον και προς πασας τας γυναικας, Ακουσατε τον λογον του Κυριου, πας ο Ιουδας, ο εν τη γη της Αιγυπτου· ²⁵ουτως ελαλησεν ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, λεγων, Σεις και αι γυναικες σας και ελαλησατε δια του στοματος σας και εξετελεσατε δια της χειρος σας, λεγοντες, Θελομεν εξαπαντος εκπληρωσει τας ευχας ημων, τας οποιας ηυχθημεν, να θυμιαζωμεν εις την βασιλισσαν του ουρανου και να καμνωμεν σπονδας εις αυτην· εξαπαντος λοιπον θελετε εκπληρωσει τας ευχας σας και εξαπαντος θελετε εκτελεσει τας ευχας σας. ²⁶Δια τουτο ακουσατε τον λογον του Κυριου, πας ο Ιουδας, οι κατοικουντες εν τη γη της Αιγυπτου· Ιδου, ωμοσα εις το ονομα μου το μεγα, λεγει Κυριος, οτι το ονομα μου δεν θελει ονομασθη πλεον εν τω στοματι ουδενος ανδρος του Ιουδα, καθ' ολην την γην της Αιγυπτου, ωστε να λεγη, Ζη Κυριος ο Θεος. ²⁷Ιδου, εγω θελω επαγρυπνει επ' αυτους εις κακον και ουχι εις καλον· και παντες οι ανδρες του Ιουδα οι εν τη γη της Αιγυπτου θελουσι καταναλωθη εν μαχαιρα και εν πεινη, εωσου εκλειψωσιν. ²⁸Οι δε διασεσωσμενοι απο της μαχαιρας, ολιγοι τον αριθμον, θελουσιν επιστρεψωσι εκ γης Αιγυπτου εις γην Ιουδα· και παντες οι υπολοιποι του Ιουδα, οι απελθοντες εις την γην της Αιγυπτου δια να παροικησωσιν εκει, θελουσι γνωρισει τινος λογος θελει πληρωθη, ο εμος, η αυτων. ²⁹Και τουτο θελει εισθαι σημειον εις σας, λεγει Κυριος, οτι εγω θελω σας τιμωρησει εν τω τοπω τουτω, δια να γνωρισητε οτι οι λογοι μου θελουσιν εξαπαντος πληρωθη εναντιον σας εις κακον· ³⁰ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω θελω παραδωσει τον Φαραω-ουαφρη, βασιλεα της Αιγυπτου, εις την χειρα των εχθρων αυτου και εις την χειρα των ζητουντων την ψυχην αυτου, καθως παρε-

δωκα τον Σεδεκιαν βασιλεα του Ιουδα εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος, του εχθρου αυτου και ζητουντος την ψυχην αυτου.

45ο λογος, τον οποιον Ιερεμιας ο προφητης ελαλησε προς τον Βαρουχ, τον υιον του Νηριου, οτε εγραψε τους λογους τουτους εν βιβλιω εκ στοματος του Ιερεμιου, εν τω τεταρτω ετει του Ιωακειμ υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα, λεγων, ²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος του Ισραηλ περι σου, Βαρουχ· ³Ειπας, Ουαι εις εμε τωρα διοτι ο Κυριος επροσθεσε πονον επι την θλιψιν μου· απεκαμον εν τω στεναγω μου και αναπαυσιν δεν ευρισκω. ⁴Ουτω θελεις ειπει προς αυτον· Ουτω λεγει ο Κυριος· Ιδου, εκεινο το οποιον ωκοδομησα, εγω θελω κατεδαφισει· και εκεινο το οποιον εφυτευσα, εγω θελω εκριζωσει, και συμπασαν την γην αυτην. ⁵Και συ ζητεις εις σεαυτον μεγαλα; μη ζητης· διοτι, ιδου, εγω θελω φερει κακα επι πασαν σαρκα, λεγει Κυριος, αλλα την ζωην σου θελω δωσει εις σε ως λαφυρον, εν πασι τοις τοποις οπου υπαγης.

46ο λογος του Κυριου ο γενομενος προς τον Ιερεμιαν τον προφητην κατα των εθνων. ²κατα της Αιγυπτου, κατα της δυναμεως του Φαραω-νεχαω βασιλεως της Αιγυπτου, ητις ητο παρα τον ποταμον Ευφρατην εν Χαρκεμις, την οποιαν επαταξε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος εν τω τεταρτω ετει του Ιωακειμ, υιου του Ιωσιου, βασιλεως του Ιουδα. ³Αναλαβετε ασπιδα και θυρεον και προσελθετε εις πολεμον. ⁴Ζευξατε τους ιππους και αναβητε, ιππεις, και παρασταθητε με περικεφαλαιας· στιλβωσατε τας λογχας, ενδυθητε τους θωρακας. ⁵Δια τι ειδον αυτους επτοημενους, τρεπομενους εις τα οπισω; οι δε ισχυροι αυτων συνετριβησαν και εφυγον μετα σπουδης, χωρις να βλεπωσιν εις τα οπισω· τρομος πανταχοθεν, λεγει Κυριος. ⁶Ο ταχυσ ας μη εκφυγη, και ο ισχυρος ας μη διασωθη· θελουσι προσκοφει και θελουσι πεσει προς βορραν, παρα τον ποταμον Ευφρατην. ⁷Τις ουτος, ο αναβαινων ως πλημμυρα, του οποιου τα υδατα κυλινδουνται ως ποταμοι; ⁸Η Αιγυπτος αναβαινει ως πλημμυρα και τα υδατα αυτης κυλινδουνται ως ποταμοι· και λεγει, Θελω αναβη· θελω σκεπασει την γην· θελω αφανισει την πολιν και τους κατοικουντας εν αυτη. ⁹Αναβαινετε, ιπποι, και μαινεσθε, αμαξαι· και ας εξελθωσιν οι ισχυροι, οι Αιθιοπες και οι Λιβυες οι κρατουντες την ασπιδα και οι Λυδιοι οι κρατουντες και εντεινοντες τοξον. ¹⁰Διοτι αυτη η ημερα ειναι εις Κυριον τον Θεον των δυναμεων, ημερα εκδικησεως, δια να εκδικηθη τους εχθρους αυτου· και η μαχαιρα θελει καταφαγει αυτους και θελει χορτασθη και μεθυσθη απο του αιματος αυτων· διοτι Κυριος ο Θεος των δυναμεων εχει θυσιαν εν τη γη του βορρα, παρα τον ποταμον Ευφρατην. ¹¹Αναβα εις Γαλααδ και λαβε βαλσαμον, παρθενε, θυγατηρ της Αιγυπτου· ματαιως θελεις πληθυνει τα ιατρικα· θεραπεια δεν υπαρχει δια σε. ¹²Τα εθνη ηκουσαν

την αισχυνην σου, και η κραυγη σου ενεπλησε την γην· διοτι ισχυρος προσεκρουσεν επ' ισχυρον, επι το αυτο επεσον αμφοτεροι. ¹³Ο λογος, τον οποιον ελαλησεν ο Κυριος προς Ιερεμιαν τον προφητην, περι της ελευσεως του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος, δια να παταξη την γην της Αιγυπτου· ¹⁴Αναγγειλατε εν Αιγυπτω και κηρυξατε εν Μιγδωλ και κηρυξατε εν Νωφ και εν Ταφνης· ειπατε, Παρασταθητι και ετοιμασθητι· διοτι η μαχαιρα κατεφαγε τους περι σε. ¹⁵Δια τι εστρωθησαν κατα γης οι ανδρειοι σου; δεν στεκουσι, διοτι ο Κυριος απεσπρωξεν αυτους. ¹⁶Επληθυνε τους προσκρουοντας, μαλιστα επιπτεν ο εις επι τον αλλον· και ελεγον, Σηκωθητι και ας επαναστρεψωμεν εις τον λαον ημων και εις την γην της γεννησεως ημων απο προσωπου της εξολοθρευτικης μαχαιρας. ¹⁷Εβοησαν εκει, Φαραω, ο βασιλευς της Αιγυπτου, απωλεσθη, επερασε τον διωρισμενον καιρον. ¹⁸Ζω εγω, λεγει ο Βασιλευς, του οποιου το ονομα ειναι ο Κυριος των δυναμεων, Εξαπαντος καθως το Θαβωρ ειναι μεταξυ των ορειων και καθως ο Καρμηλος πλησιον της θαλασσης, ουτω θελει ελθει εκεινος. ¹⁹Θυγατηρ, η κατοικουσα εν Αιγυπτω, παρασκευασθητι εις αιχμαλωσιαν· διοτι η Νωφ θελει αφανισθη και ερημωθη, ωστε να μη υπαρχη ο κατοικων. ²⁰Η Αιγυπτος ειναι ως δαμαλις ωραιοτατη, πλην ο ολεθρος ερχεται· ερχεται απο βορρα. ²¹Και αυτοι οι μισθωτοι αυτης ειναι εν μεσω αυτης ως μοσχοι παχεις· διοτι και αυτοι εστραφησαν, εφυγον ομου· δεν εσταθησαν, επειδη η ημερα της συμφορας αυτων ηλθεν επ' αυτους, ο καιρος της επισκεψεως αυτων. ²²Η φωνη αυτης θελει εξελθει ως οφεως· διοτι θελουσι κινηθη εν δυναμει και θελουσιν επελθει επ' αυτην με πελεκεις, ως ξυλοκοποι. ²³Θελουσι κατακοφει το δασος αυτης, λεγει Κυριος, αν και ηναι αμετρητον· διοτι ειναι κατα το πληθος υπερ την ακριδα και αναριθμητοι. ²⁴Θελει καταισχυνη η θυγατηρ της Αιγυπτου· θελει παραδοθη εις την χειρα του λαου του βορρα. ²⁵Ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, λεγει, Ιδου, θελω τιμωρησει το πληθος της Νω και τον Φαραω και την Αιγυπτον και τους θεους αυτης και τους βασιλεις αυτης, τον Φαραω αυτον και τους επ' αυτον θαρρουντας· ²⁶και θελω παραδωσει αυτους εις την χειρα των ζητουντων την ψυχην αυτων και εις την χειρα του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος και εις την χειρα των δουλων αυτου· και μετα ταυτα θελει κατοικηθη, καθως εις τας προτερον ημερας, λεγει Κυριος. ²⁷Συ δε μη φοβηθης, δουλε μου Ιακωβ, μηδε δειλιασης, Ισραηλ· διοτι ιδου, θελω σε σωσει απο του μακρυνου τοπου και το σπερμα σου απο της γης της αιχμαλωσιας αυτων· και ο Ιακωβ θελει επιστρεφει και θελει ησυχασει και αναπαυθη και δεν θελει υπαρχει ο εκφοβων. ²⁸Μη φοβηθης συ, δουλε μου Ιακωβ, λεγει Κυριος· διοτι εγω ειμαι μετα σου· διοτι και αν καμω συντελειαν παντων των εθνων οπου σε εξωσα, εις σε ομως δεν θελω καμει συντελειαν, αλλα θελω σε παιδευσει εν κρισει και δεν θελω ολωσ σε αθωωσει.

47 Ο λογος του Κυριου, ο γενομενος προς Ιερεμιαν τον προφητην, κατα των Φιλισταιων, πριν παταξη την Γαζαν ο Φαραω. ²Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, υδατα αναβαινουσιν απο βορρα, και θελουσιν εισθαι χειμαρρος πλημμυρων, και θελουσι πλημμυρησει την γην και το πληρωμα αυτης, την πολιν και τους κατοικουντας εν αυτη· τοτε οι ανθρωποι θελουσιν αναβοησει και παντες οι κατοικοι της γης θελουσιν ολολυξει. ³Υπο του κροτου των πατηματων των οπλων των ρωμαλεων αυτου ιππων, υπο του σεισμου των αμαξων αυτου, υπο του ηχου των τροχων αυτου, οι πατερες δεν θελουσι στραφη προς τα τεκνα δια την ατονιαν των χειρων, ⁴εξ αιτιας της ημερας της επερχομενης δια να απολεση παντας τους Φιλισταιους, να εκκοψη απο της Τυρου και της Σιδωνος παντα εναπολειφθεντα βοηθον· διοτι ο Κυριος θελει αφανισει τους Φιλισταιους, το υπολοιπον της νησου Καφθορ. ⁵Φαλακρωμα ηλθεν επι την Γαζαν· η Ασκαλων απωλεσθη μετα του υπολοιπου της κοιλαδος αυτων. Εως ποτε θελεις καμνει εντομας εις σεαυτην; ⁶Ω μαχαιρα του Κυριου, εως ποτε δεν θελεις ησυχασει; εισελθε εις την θηκην σου, αναπαυητι και ησυχασον. ⁷Πως να ησυχασης; διοτι ο Κυριος εδωκεν εις αυτην παραγγελιαν κατα της Ασκαλωνος και κατα της παραθαλασσιου· εκει διωρισεν αυτην.

48 Κατα του Μωαβ. Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ουαι εις την Νεβω· διοτι απωλεσθη· η Κιριαθαιμ κατησχυνθη, εκυριευθη· η Μισγαβ κατησχυνθη και ετρομαξε. ²δεν θελει εισθαι πλεον καυχημα εις τον Μωαβ· εν Εσεβων κακον εβουλευθησαν εναντιον αυτης· Ελθετε και ας εξαλειψωμεν αυτην απο του να ηναι εθνος· και συ, Μαδμεν, θελεις καταδαφισθη· μαχαιρα θελει σε καταδιωξει. ³Φωνη κραυγης απο Οροναιμ, λεηλασια και συντριμμα μεγα. ⁴Ο Μωαβ συνετριβη· τα παιδια αυτου εξεπεμψαν κραυγην. ⁵Διοτι εις την αναβασιν της Λουειθ θελει υψωθη κλαυθμος επι κλαυθμον, επειδη εις την καταβασιν του Οροναιμ ηκουσαν οι εχθροι κραυγην συντριμματος. ⁶Φυγετε, σωσατε την ζωην σας, και γενεσθε ως αγριομυρική εν τη ερημω. ⁷Διοτι, επειδη ηλιπσας επι τα οχυρωματα σου και επι τους θησαυρους σου, και συ αυτος θελεις πιασθη· και ο Χεμωσ θελει εξελθει εις αιχμαλωσιαν, οι ιερεις αυτου και οι αρχοντες αυτου ομου. ⁸Και θελει ελθει επι πασαν πολιν ο εξολοθρευτης, και πολις δεν θελει εκφυγει· η κοιλας οτι θελει απολεσθη και η πεδινη θελει αφανισθη, καθως ειπε Κυριος. ⁹Δοτε πτερυγας εις τον Μωαβ, δια να πεταξη και να εκφυγη· διοτι αι πολεις αυτου θελουσιν ερημωθη, χωρις να υπαρχη ο κατοικων εν αυταις. ¹⁰Επικαταρατος ο ποιων το εργον του Κυριου αμελως· και επικαταρατος ο αποσυρων την μαχαιραν αυτου απο αιματος. ¹¹Ο Μωαβ εσταθη αταραχος εκ νεοτητος αυτου και ανεπαυετο επι την τρυγιαν αυτου και δεν εξεκενωθη απο αγγειον εις αγγειον ουδε υπηγεν εις αιχμαλωσιαν· δια τουτο η γευσις αυτου εμεινεν εις αυτον, και η οσμη

αυτου δεν μετεβληθη. ¹²Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω αποστειλει επ' αυτον μετατοπιστας και θελουσι μετατοπισει αυτον· και θελουσιν εκκενωσει τα αγγεια αυτου και συντριψει τους πιθους αυτου. ¹³Και ο Μωαβ θελει αισχυνθη δια τον Χεμωσ, καθως ησχυνθη ο οικος Ισραηλ δια την Βαιθηλ την ελπιδα αυτων. ¹⁴Πως λεγετε, Ημεις ειμεθα ισχυροι και ανδρες δυνατοι εις πολεμον; ¹⁵Ο Μωαβ εληλατηθη, και επυρποληθησαν αι πολεις αυτου, και οι εκλεκτοι νεοι αυτου κατεβησαν εις σφαγην, λεγει ο Βασιλευς, του οποιου το ονομα ειναι ο Κυριος των δυναμεων. ¹⁶Η συμφορα του Μωαβ πλησιαζει να ελθη, και η θλιψις αυτου σπενδει σφοδρα. ¹⁷Παντες οι κυκλω αυτου, θρηνησατε αυτον· και παντες οι γνωριζοντες το ονομα αυτου, ειπατε, Πως συνετριβη η δυνατη ραβδος, η ενδοξος βακτηρια. ¹⁸Θυγατηρ, η κατοικουσα εν Δαιβων, καταβα απο της δοξης και καθησον εν ανυδρω· διοτι ο λεηλατης του Μωαβ αναβαινει επι σε και θελει αφανισει τα οχυρωματα σου. ¹⁹Η κατοικουσα εν Αροηρ, στηθι πλησιον της οδου και παρατηρησον· ερωτησον τον φευγοντα και την διασωζομενην και ειπε, Τι εγεινεν; ²⁰Ο Μωαβ κατησχυνθη· διοτι συνετριβη· ολολυξον και βοησον. αναγγειλατε εις Αρνων οτι ο Μωαβ εληλατηθη, ²¹και κρισις ηλθεν επι την γην της πεδινης, επι Ωλων και επι Ιασαα και επι Μηφααθ, ²²και επι Δαιβων και επι Νεβω και επι Βαιθ-δεβλαθαιμ, ²³και επι Κιριαθαιμ και επι Βαιθ-γαμουλ και επι Βαιθμεων, ²⁴και επι Κεριωθ και επι Βοσορρα και επι πασας τας πολεις της γης Μωαβ, τας μακραν και τας εγγυς. ²⁵Το κερας του Μωαβ συνεθλασθη και ο βραχιων αυτου συνετριβη, λεγει Κυριος. ²⁶Μεθυσατε αυτον· διοτι εμεγαλυθη κατα του Κυριου· και ο Μωαβ θελει κυλισθη εις τον εμετον αυτου και θελει εισθαι εις γελωτα και αυτος. ²⁷Διοτι μηπως ο Ισραηλ δεν εσταθη γελως εις σε; μηπως ευρεθη μεταξυ κλεπτων; διοτι οσακις ομιλεις περι αυτου, σκιρτας υπο χαρας. ²⁸Κατοικοι του Μωαβ, καταλιπετε τας πολεις και κατοικησατε εν πετρα και γενεσθε ως περιστερα φωλευουσα εις τα πλαγια του στοματος του σπηλαιου. ²⁹Ηκουσαμεν την υπερηφανιαν του Μωαβ, του καθ' υπερβολην υπερηφανου· την υψηλοφροσυνην αυτου και την αλαζονειαν αυτου και την υπερηφανιαν αυτου και την επαρσιν της καρδιας αυτου. ³⁰Εγω γνωριζω την μανιαν αυτου, λεγει Κυριος, πλην ουχι ουτω· τα ψευδη αυτου δεν θελουσι τελεσφορησει. ³¹Δια τουτο θελω ολολυξει δια τον Μωαβ και θελω αναβοησει δια ολον τον Μωαβ· θελουσι θρηνηλογησει δια τους ανδρας της Κιρ-ερες. ³²Αμπελε της Σιβμα, θελω κλαυσει δια σε υπερ τον κλαυθμον της Ιαζηρ· τα κληματα σου διεπερασαν την θαλασσαν, εφθασαν εως της θαλασσης της Ιαζηρ· ο λεηλατης επεπεσεν επι το θερος σου και επι τον τρυγητον σου. ³³Και χαρα και αγαλλιασις εξηλειφθη απο της καρποφορου πεδιαδος και απο της γης Μωαβ· και αφηρεσα τον οινον απο των ληνων· ουδεις θελει ληνοπατησει αλαλαζων· αλαλαγμος δεν θελει ακουσθη. ³⁴Δια την κραυγην της Εσεβων, ητις εφθασεν εως Ελε-

αλη και εως Ιαας, αυτοι εδωκαν την φωνην αυτων απο Σηγωρ εως Οροναϊμ ως δαμαλις τριετης· διοτι και τα υδατα του Νιμρειμ θελουσιν εκλειφει. ³⁵Και θελω παυσει εν τω Μωαβ, λεγει Κυριος, τον προσφεροντα ολοκαυτωμα εις τους υψηλους τοπους και τον θυμιαζοντα εις τους θεους αυτου. ³⁶Δια τουτο η καρδια μου θελει βομβησει δια τον Μωαβ ως αυλος και η καρδια μου θελει βομβησει ως αυλος δια τους ανδρας της Κιρ-ερες· διοτι τα αποκτηθεντα εις αυτην αγαθα απωλεσθησαν. ³⁷Διοτι πασα κεφαλη θελει εισθαι φαλακρα και πας πωγων εξυρισμενος· επι πασας τας χειρας θελουσιν εισθαι εντομαι και επι την οσφυν σακκος. ³⁸Επι παντα τα δωματα του Μωαβ και επι πασας τας πλατειας αυτου θρηνος θελει εισθαι· διοτι συνετριψα τον Μωαβ ως σκευος εν ω δεν υπαρχει χαρις, λεγει Κυριος. ³⁹Ολολυξατε, λεγοντες, Πως συνετριβη· πως ο Μωαβ εστρεψε τα νωτα εν κατασχυνη· ουτως ο Μωαβ θελει εισθαι γελως και φρικη εις παντας τους περι αυτον. ⁴⁰Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, θελει πεταξει ως αετος, και θελει απλωσει τας περυγας αυτου επι τον Μωαβ. ⁴¹Η Κεριωθ εκυριευθη και τα οχυρωματα επιασθησαν, και αι καρδιαι των ισχυρων του Μωαβ θελουσιν εισθαι κατ' εκεινην την ημεραν ως καρδια γυναικος κοιλοπονουσης. ⁴²Και ο Μωαβ θελει εξαλειφθη απο του να ηναι λαος, διοτι εμεγαλυνθη κατα του Κυριου. ⁴³Φοβος και λακκος και παγισ θελουσιν εισθαι επι σε, κατοικε του Μωαβ, λεγει Κυριος. ⁴⁴Ο εκφυγων απο του φοβου θελει πεσει εις τον λακκον, και ο αναβας εκ του λακκου θελει πιασθη εν τη παγιδι· διοτι θελω φερει επ' αυτον, επι τον Μωαβ, το ετος της επισκεψεως αυτων, λεγει Κυριος. ⁴⁵Οι φυγοντες εσταθησαν υπο την σκιαν της Εσεβων ητονημενοι· πυρ ομως θελει εξελθει εξ Εσεβων και φλοξ εκ μεσου της Σηων, και θελει καταφαγει το οριον του Μωαβ και την ακροπολιν των θορυβουντων πολεμιστων. ⁴⁶Ουαι εις σε, Μωαβ· ο λαος του Χεμωσ απωλεσθη· διοτι οι υιοι σου επιασθησαν αιχμαλωτοι και αι θυγατερες σου αιχμαλωτοι. ⁴⁷Αλλ' εγω θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν του Μωαβ εν ταις εσχαις ημεραις, λεγει Κυριος. Μεχρι τουτου η κρισις του Μωαβ.

49Περι των υιων Αμμων. Ουτω λεγει Κυριος· Μηπως δεν εχει υιους ο Ισραηλ; δεν εχει κληρονομον; δια τι ο Μαλχομ εκληρονομησε την Γαδ και ο λαος αυτου κατοικει εν ταις πολεσιν εκεινου; ²Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω καμει να ακουσθη εν Ραββα των υιων Αμμων θορυβος πολεμου· και θελει εισθαι σωρος ερειπιων και αι κωμαι αυτης θελουσι κατακαυθη εν πυρι· τοτε ο Ισραηλ θελει κληρονομησει τους κληρονομησαντας αυτον, λεγει Κυριος. ³Ολολυξον, Εσεβων, διοτι η Γαι ελεηλατηθη· βοησατε, αι κωμαι της Ραββα, περιζωσθητε σακκους· θρηνησατε και περιδραμετε δια των φραγμων· διοτι ο Μαλχομ θελει υπαγει εις αιχμαλωσιαν, οι ιερεις αυτου και οι αρχοντες αυτου ομου. ⁴Δια τι καυχασαι εις τας κοιλαδας; η κοιλας σου

διερρευσε, θυγατηρ αποστατρια, ητις ηλιπιζες επι τους θησαυρους σου, λεγουσα, Τις θελει ελθει εναντιον μου; ⁵Ιδου, εγω φερω φοβον επι σε, λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων, απο παντων των περιοικων σου· και θελετε διασκορπισθη εκαστος κατα προσωπον αυτου· και δεν θελει υπαρχει ο συναξων τον πλανωμενον. ⁶Και μετα ταυτα θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν των υιων Αμμων, λεγει Κυριος. ⁷Περι του Εδωμ. Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· δεν ειναι πλεον σοφια εν Θαιμαν; εχαθη η βουλη απο των συνετων; εφυγεν η σοφια αυτων; ⁸Φυγετε, στραφητε, καμετε τοπους βαθεις δια κατοικιαν, κατοικοι της Δαιδαν· διοτι θελω φερει επ' αυτον τον ολεθρον του Ησαυ, τον καιρον της επισκεψεως αυτου. ⁹Εαν ηρχοντο προς σε τρυγηται, δεν ηθελον αφησει επιφυλλιδας; εαν κλεπται δια νυκτος, ηθελον αρπασει το αρκουν εις αυτους. ¹⁰Αλλ' εγω εγυμνωσα τον Ησαυ, ανεκαλυψα τους κρυψωνας αυτου, και δεν θελει δυνηθη να κρυφθη· ελεηλατηθη το σπερμα αυτου και οι αδελφοι αυτου και οι γειτονες αυτου, και αυτος δεν υπαρχει. ¹¹Αφες τα ορφανα σου· εγω θελω ζωογονησει αυτα· και αι χηραι σου ας ελπιζωσιν επ' εμε. ¹²Διοτι ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εκεινοι εις τους οποιους δεν προσηκε να πιωσιν απο του ποτηριου, τωοντι επιον· και συ θελεις μεινει ολως ατιμωρητος; δεν θελεις μεινει ατιμωρητος αλλ' εξαπαντος θελεις πιει. ¹³Διοτι ωμοσα εις εμαυτον, λεγει Κυριος, οτι η Βοσορρα θελει εισθαι εις θαμβος, εις ονειδος, εις ερημωσιν και εις καταραν· και πασαι αι πολεις αυτης θελουσιν εισθαι ερημοι εις τον αιωνα. ¹⁴Ηκουσα αγγγελιαν παρα Κυριου και μηνυτης απεσταλη προς τα εθνη, λεγων, Συναχθητε και ελθετε εναντιον αυτης και σηκωθητε εις πολεμον. ¹⁵Διοτι ιδου, θελω σε καμει μικρον μεταξυ των εθνων, ευκαταφρονητον μεταξυ των ανθρωπων. ¹⁶Η τρομεροτης σου σε ηπατησε και η υπερηφανια της καρδιας σου, συ ο κατοικων εν τοις κοιλωμασι των κρημνων, ο κατεχων το υψος των βουνων· και αν υψωσης την φωλεαν σου ως ο αετος, και εκειθεν θελω σε καταβιβασει, λεγει Κυριος. ¹⁷Και ο Εδωμ θελει εισθαι εις θαμβος· πας ο διαβαινων δι' αυτου θελει εκθαμβηθη και θελει συριξει επι πασαις ταις πληγαις αυτου. ¹⁸Καθως κατεστραφησαν τα Σοδομα και τα Γομορρα και τα πλησιοχωρα αυτων, λεγει Κυριος, ουτως ανθρωπος δεν θελει κατοικησει εκει ουδε υιος ανθρωπου θελει παροικησει εκει. ¹⁹Ιδου, θελει αναβη ως λεων απο του φρουαγματος του Ιορδανου εναντιον της κατοικιας του δυνατου· αλλ' εγω ταχεως θελω εκδιωξει τουτον απ' αυτης· και οστις ειναι ο εκλεκτος μου, τουτον θελω καταστησει επ' αυτην· διοτι τις ομοιος μου; και τις θελει αντισταθη εις εμε; και τις ο ποιμην εκεινος, οστις θελει σταθη κατα προσωπον μου; ²⁰Δια τουτο ακουσατε την βουλην του Κυριου, την οποιαν εβουλευθη κατα του Εδωμ, και τους λογισμους αυτου, τους οποιους ελογισθη κατα των κατοικων της Θαιμαν· Εξαπαντος και τα ελαχιστα του ποιμιου θελουσι κατασυρει αυτους· εξαπαντος η κατοικια αυτων θελει ερημωθη μετ' αυτων. ²¹Απο του ηχου της αλωσεως

αυτων εσεισθη η γη· ο ηχος της φωνης αυτης ηκουσθη εν τη Ερυθρα θαλασση. ²²Ιδου, θελει αναβη και πεταξει ως αετος, και θελει απλωσει τας πτερυγας αυτου επι Βοσορραν· και εν τη ημερα εκεινη η καρδια των ισχυρων του Εδωμ θελει εισθαι ως καρδια γυναικος κοιλοπονουσης. ²³Περι της Δαμασκου. Κατησχυνθη η Αιμαθ και η Αρφαδ· διοτι ηκουσαν κακην αγγελιαν· ανελυθησαν· ταρχη εινα εν τη θαλασση· δεν δυναται να ησυχαση. ²⁴Η Δαμασκος παρελυθη, εστραφη εις φυγην, και τρομος κατελαβεν αυτην· αγωνια και πονοι εκυριευσαν αυτην ως τικτους. ²⁵Πως δεν εναπελειφθη η πολις η ευκληης, η πολις της ευφροσυνης μου. ²⁶Δια τουτο οι νεοι αυτης θελουσι πεσει εν ταις πλατειαις αυτης, και παντες οι ανδρες οι πολεμισται θελουσιν απολεσθη κατ' εκεινην την ημεραν, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ²⁷Και θελω αναψει πυρ εν τω τειχει της Δαμασκου και θελει καταφαγει τα παλατια του Βεν-αδαδ. ²⁸Περι της Κηδαρ, και περι των βασιλειων της Ασωρ, τα οποια επαταξε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος. Ουτω λεγει Κυριος· Σηκωθητε, αναβητε προς την Κηδαρ και λεηλατησατε τους υιους της ανατολης. ²⁹Θελουσι κυριευσει τας σκηνας αυτων και τα ποιμνια αυτων· θελουσι λαβει εις εαυτους τα παραπετασματα αυτων και πασαν την αποσκευην αυτων και τας καμηλους αυτων· και θελουσι βοησει προς αυτους, Τρομος πανταχοθεν. ³⁰Φυγετε, υπαγετε μακραν, καμετε τοπους βαθεις δια κατοικιαν, κατοικοι της Ασωρ, λεγει Κυριος· διοτι Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος εβουλευθη βουλην εναντιον σας και ελογισθη λογισμους εναντιον σας. ³¹Σηκωθητε, αναβητε εις το ησυχον εθνος το κατοικουν εν ασφαλεια, λεγει Κυριος· οιτινες δεν εχουσι πυλας ουδε μοχλους αλλα κατοικουσι μονοι. ³²και αι καμηλοι αυτων θελουσιν εισθαι λεηλασια και το πληθος των κτηνων αυτων λαφυρον· και θελω διασκορπισει αυτους εις παντας τους ανεμους, προς τους κατοικουντας εν τοις απωτατοις μερεσι· και θελω επιφερει τον ολεθρον αυτων εκ παντων των περατων αυτων, λεγει Κυριος. ³³Και η Ασωρ θελει εισθαι κατοικια θων, ερημος εις τον αιωνα· δεν θελει κατοικει εκει ανθρωπος και δεν θελει παροιχει εν αυτη υιος ανθρωπου. ³⁴Ο λογος του Κυριου, ο γενομενος προς Ιερεμιαν τον προφητην, κατα της Ελαμ εν τη αρχη της βασιλειας του Σεδεκιου βασιλεως του Ιουδα, λεγων, ³⁵Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ιδου, θελω συντριψει το τοξον της Ελαμ, την αρχην της δυναμεως αυτων. ³⁶Και θελω φερει επι την Ελαμ τους τεσσαρας ανεμους εκ των τεσσαρων ακρων του ουρανου, και θελω διασκορπισει αυτους εις παντας τουτους τους ανεμους· και δεν θελει εισθαι εθνος, οπου οι δεδιωγμενοι της Ελαμ δεν θελουσιν ελθει. ³⁷Διοτι θελω κατατρομαξει την Ελαμ εμπροσθεν των εχθρων αυτων και εμπροσθεν των ζητουντων την ψυχην αυτων· και θελω επιφερει κακον επ' αυτους, τον θυμον της οργης μου, λεγει Κυριος· και θελω αποστειλει την μαχαιραν οπισω αυτων, εωσου αναλωσω αυτους. ³⁸Και θελω στησει τον θρονον μου εν Ελαμ, και

θελω εξολοθρευσει εκειθεν βασιλεα και μεγασιτανας, λεγει Κυριος. ³⁹Πλην εν ταις εσχαις ημεραις θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν της Ελαμ, λεγει Κυριος.

50Ο λογος, τον οποιον ελαλησε Κυριος κατα της Βαβυλωνος, κατα της γης των Χαλδαιων, δια Ιερεμιου του προφητου. ²Αναγγειλατε εν τοις εθνεσι και κηρυξατε και υψωσατε σημαιαν· κηρυξατε, μη κρυψητε· ειπατε, Εκυριευθη η Βαβυλων, κατησχυνθη ο Βηλ, συνετριβη ο Μερωδαχ· κατησχυνθησαν τα ειδωλα αυτης, συνετριβησαν τα βδελυγματα αυτης. ³Διοτι απο βορρα αναβαινει εθνος εναντιον αυτης, το οποιον θελει καταστησει την γην αυτης ερημον, και δεν θελει υπαρχει ο κατοικων εν αυτη· απο ανθρωπου εως κτηνους θελουσι μετατοπισθη, θελουσι φυγει. ⁴Εν ταις ημεραις εκειναις και εν τω καιρω εκεινω, λεγει Κυριος, θελουσιν ελθει οι υιοι Ισραηλ, αυτοι και οι υιοι Ιουδα ομου, βαδιζοντες και κλαιοντες· θελουσιν υπαγει και ζητησει Κυριον τον Θεον αυτων. ⁵Θελουσιν ερωτησει περι της οδου της Σιων με τα προσωπα αυτων προς εκει, λεγοντες, Ελθετε και ας ενωθωμεν μετα του Κυριου εν διαθηκη αιωνιω, ητις δεν θελει λησμονηθη. ⁶Ο λαος μου εγεινε προβατα απολωλοτα· οι ποιμενες αυτων παρετρεψαν αυτους, περιεπλανησαν αυτους εις τα ορη· υπηγαν απο ορους εις βουνον, ελησμονησαν την μανδραν αυτων. ⁷Παντες οι ευρισκοντες αυτους κατετρωγον αυτους, και οι εχθροι αυτων ειπον, Δεν πταιομεν, διοτι ημαρτησαν εις Κυριον, την κατοικιαν της δικαιοσυνης· ναι, εις Κυριον, την ελπιδα των πατερων αυτων. ⁸Φυγετε εκ μεσου της Βαβυλωνος και εξελθετε εκ της γης των Χαλδαιων και γεινετε ως κριοι εμπροσθεν ποιμνιων. ⁹Διοτι ιδου, εγω θελω εγειρει και αναβιβασει επι Βαβυλωνα συναγωγην εθνων μεγαλων εκ γης βορρα, και θελουσι παραταχθη εναντιον αυτης· εκειθεν θελει αλωθη· τα βελη αυτων θελουσιν εισθαι ως εμπειρου ισχυρου· δεν θελουσιν επιστρεφει κενα. ¹⁰Και η Χαλδαια θελει εισθαι λαφυρον· παντες οι λεηλατουντες αυτην θελουσι χορτασθη, λεγει Κυριος. ¹¹Επειδη ηυφραινεσθε και εκαυχασθε, φθορεις της κληρονομιας μου, επειδη εσχιρτατε ως δαμαλις επι χλοης και εχρεμετιζετε ως ρωμαλειο ιπποι, ¹²η μητηρ σας κατησχυνθη σφοδρα· η γεννητρια σας ενετραπη· ιδου, αυτη θελει εισθαι η εσχατη των εθνων, ερημος, γη ξηρα και αβατος. ¹³Εξ αιτιας της οργης του Κυριου δεν θελει κατοικηθη, αλλα θελει ερημωθη απασα· πας ο διαβαινων δια της Βαβυλωνος θελει εκθαμβηθη και συριξει επι πασαις ταις πληγαις αυτης. ¹⁴Παραταχθητε εναντιον της Βαβυλωνος κυκλω· παντες οι εντεινοντες τοξον, τοξευσατε κατ' αυτης, μη φειδεσθε βελων· διοτι ημαρτησεν εις Κυριον. ¹⁵Αλαλαξατε επ' αυτη κυκλω· παρεδωκεν εαυτην· επεσαν τα θεμελια αυτης, κατηδαφισθησαν τα τειχη αυτης· διοτι τουτο εινα η εκδικησις του Κυριου· εκδικηθητε αυτην· καθως αυτη εκαμε, καμετε εις αυτην. ¹⁶Εκκοφατε απο Βαβυλωνος τον σπειροντα και τον κρατουντα δρεπανον εν καιρω θερισμου· απο προσωπου

της εξολοθρευτικής μαχαιρας θελουσιν επιστρεψει εκαστος εις τον λαον αυτου, και θελουσι φυγει εκαστος εις την γην αυτου. ¹⁷Ο Ισραηλ ειναι προβατον πλανωμενον· λεοντες εκυνηγησαν αυτο· πρωτος ο βασιλευς της Ασσυριας κατεφαγεν αυτον· και υστερον ουτος ο Ναβουχοδονοσορ, ο βασιλευς της Βαβυλωνος, κατεσυντριψε τα οστα αυτου. ¹⁸Δια τουτο ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ· Ιδου, εγω θελω τιμωρησει τον βασιλεα της Βαβυλωνος και την γην αυτου, καθως ετιμωρησα τον βασιλεα της Ασσυριας. ¹⁹Και θελω αποκαταστησει τον Ισραηλ εν τη κατοικια αυτου, και θελει βοσκεισθαι τον Καρμηλον και την Βασαν, και η φυχη αυτου θελει χορτασθη επι το ορος Εφραιμ και Γαλααδ. ²⁰Εν ταις ημεραις εκειναις και εν τω καιρω εκεινω, λεγει Κυριος, η ανομια του Ισραηλ θελει ζητηθη και δεν θελει υπαρχει, και αι αμαρτιαι του Ιουδα και δεν θελουσιν ευρεθη· διоти θελω συγχωρησει οσους αφησω υπολοιπον. ²¹Αναβα επι την γην των καταδυναστων, επ' αυτην και επι τους κατοικους της Φεκωδ· αφανισον και εξολοθρευσον κατοπιν αυτων, λεγει Κυριος, και καμε κατα παντα οσα προσεταξα εις σε. ²²Φωνη πολεμου εν τη γη και συντριμμα μεγα. ²³Πως συνεθλασθη και συνετριβη η σφυρα πασης της γης· πως εγεινεν η Βαβυλων εις θαμβος μεταξυ των εθνων. ²⁴Εστησα παγιδα εις σε, μαλιστα και επιασθης, Βαβυλων, και συ δεν εγνωρισας· ευρεθης μαλιστα και συνελφθης, διοτι εις τον Κυριον αντεσταθης. ²⁵Ο Κυριος ηνοιξε την οπλοθηκην αυτου και εξηγαγε το οπλα της οργης αυτου· διοτι το εργον τουτο εχει Κυριος ο Θεος των δυναμεων εν τη γη των Χαλδαιων. ²⁶Ελθετε επ' αυτην απο των περατων· ανοιξατε τας αποθηκας αυτης· καταστησατε αυτην ως σωρους και εξολοθρευσατε αυτην· ας μη μεινη εξ αυτης υπολοιπον. ²⁷Σφαξατε παντας τους μοσχους αυτης· ας καταβωσιν εις σφαγγη· ουαι εις αυτους· διοτι ηλθεν η ημερα αυτων, ο καιρος της επισκεψεως αυτων. ²⁸Φωνη φυγοντων και διασωζομενων απο της γης Βαβυλωνος, δια να αναγγελιη εν Σιων την εκδικησιν Κυριου του Θεου ημων, την εκδικησιν του ναου αυτου. ²⁹Συγαλεσατε τους τοξοτας επι Βαβυλωνα· παντες οι εντεινοντες τοξον, στρατοπεδευσατε κατ' αυτης κυκλω· μηδεις εξ αυτης ας μη διασωθη· ανταποδοτε εις αυτην κατα το εργον αυτης· κατα παντα οσα εκαμε, καμετε εις αυτην· διοτι υπερηφανευθη κατα του Κυριου, κατα του Αγιου του Ισραηλ. ³⁰Δια τουτο οι νεοι αυτης θελουσι πεσει εν ταις πλατειαις αυτης, και παντες οι ανδρες αυτης οι πολεμισται θελουσιν απολεσθη κατ' εκεινην την ημεραν, λεγει Κυριος. ³¹Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, ω επηρμενη, λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων· διοτι ηλθεν η ημερα σου, ο καιρος της επισκεψεως σου. ³²Και ο επηρμενος θελει προσκοφει και πεσει, και δεν θελει υπαρχει ο αναστησων αυτον· και θελω αναφει πυρ εν ταις πολεσιν αυτου και ο θελει καταφαγει παντα τα περιξ αυτου. ³³Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· οι υιοι Ισραηλ και οι υιοι Ιουδα κατεδυναστευθησαν ομου· και παντες οι αιχμαλωτισαντες αυ-

τους κατεκρατησαν αυτους· ηρνηθησαν να απολυσωσιν αυτους. ³⁴Πλην ο Λυτρωτης αυτων ειναι Ισχυρος· Κυριος των δυναμεων το ονομα αυτου· θελει εξαπαντος διαδικασει την δικην αυτων, δια να αναπαυση την γην και να ταραξη τους κατοικους της Βαβυλωνος. ³⁵Μαχαιρα επι τους Χαλδαιους, λεγει Κυριος, και επι τους κατοικους της Βαβυλωνος και επι τους μεγιστανas αυτης και επι τους σοφους αυτης. ³⁶Μαχαιρα επι τους ψευδοπροφητας και θελουσι παραφρονησει· μαχαιρα επι τους ισχυρους αυτης και θελουσι τρομαξει. ³⁷Μαχαιρα επι τους ιππους αυτων και επι τας αμαξas αυτων και επι παντα τον συμμικτον λαον τον εν μεσω αυτης, και θελουσιν εισθαι ως γυναικες· μαχαιρα επι τους θησαυρους αυτης και θελουσι διαρπαχθη. ³⁸Ξηρασια επι τα υδατα αυτης, και θελουσι ξηρανθη· διοτι ειναι γη των γλυπτων και εμωρανθησαν εν τοις ειδωλοις αυτων. ³⁹Δια τουτο θηρια και αιλουροι θελουσι κατοικησει εκει και στρουθοκαμηλοι θελουσι κατοικησει εν αυτη και δεν θελει κατοικηθη πλεον εις τον αιωνα· και ουδεις θελει κατασκηνωσει εν αυτη εις γενεαν και γενεαν. ⁴⁰Καθως κατεστρεψεν ο Θεος τα Σοδομα και τα Γομορρα και τα πλησιοχωρα αυτων, λεγει Κυριος, ουτως ανθρωπος δεν θελει κατοικησει εκει ουδε υιος ανθρωπου θελει παροικησει εν αυτη. ⁴¹Ιδου, λαος θελει ελθει απο βορρα και εθνος μεγα, και βασιλεις πολλοι θελουσιν εγερθη απο των εσχατων της γης. ⁴²Τοξον και λογχην θελουσι κρατει· ειναι σκληροι και ανιλει· η φωνη αυτων ηχει ως θαλασσα, και επιβαινουσιν επι ιππους, παρατεταγμενοι ως ανδρες εις πολεμον, εναντιον σου, θυγατηρ Βαβυλωνος. ⁴³Ηκουσεν ο βασιλευς της Βαβυλωνος την φημην αυτων και αι χειρες αυτου παρελυθησαν· στενοχωρια συνελαβεν αυτον, ωδινες ως τικτουσης. ⁴⁴Ιδου, θελει αναβη ως λεων απο του φρυαγματος του Ιορδανου εναντιον της κατοικιας του δυνατου· αλλ' εγω ταχεως θελω εκδιωξει αυτους απ' αυτης· και οστις ειναι ο εκλεκτος σου, τουτον θελω καταστησει επ' αυτην· διοτι τις ομοιος μου; και τις θελει αντισταθη εις εμε; και τις ειναι ο ποιμην εκεινος, οστις θελει σταθη κατα προσωπον μου; ⁴⁵Δια τουτο ακουσατε την βουλην του Κυριου, την οποιαν εβουλευθη κατα της Βαβυλωνος, και τους λογισμους αυτου, τους οποιους ελογισθη κατα της γης των Χαλδαιων· εξαπαντος και τα ελαχιστα του ποιμνιου θελουσι κατασυρει αυτους· εξαπαντος η κατοικια αυτων θελει ερημωθη μετ' αυτων. ⁴⁶Απο του ηχου της αλωσεως της Βαβυλωνος εσεισθη η γη, και η κραυγη ηκουσθη εν τοις εθνεσι.

51Ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω εγειρω ανεμον φθοροποιον επι την Βαβυλωνα και επι τους κατοικους αυτης τους υψωσαντας την καρδιαν αυτων κατ' εμου. ²Και θελω εξαποστειλει επι την Βαβυλωνα λιχητας και θελουσιν εκλικμησει αυτην και εκκενωσει την γην αυτης· διοτι εν τη ημερα της συμφορας κυκλοθεν θελουσιν εισθαι εναντιον αυτης. ³Τοξοτης επι τοξοτην ας εντεινη το τοξον αυτου και επι τον πεποιθοτα επι τον θωρακα αυ-

του· και μη φειδεσθε τους νεους αυτης· εξολοθρευσατε απαν το στρατευμα αυτης. ⁴Και οι τραυματιαι θελουσι πεσει εν τη γη των Χαλδαιων και οι κατακεκνημενοι εν ταις οδοις αυτης. ⁵Διοτι ο Ισραηλ δεν εγκατελειφθη ουδε ο Ιουδας παρα του Θεου αυτου, παρα του Κυριου των δυναμεων, αν και η γη αυτων ενεπλησθη ανομιας εναντιον του Αγιου του Ισραηλ. ⁶Φυγετε εκ μεσου της Βαβυλωνος και διασωσατε εκαστος την ψυχην αυτου· μη απολεσθητε εν τη ανομια αυτης· διοτι ειναι καιρος εκδικησεως του Κυριου· ανταποδομα αυτος ανταποδιδει εις αυτην. ⁷Η Βαβυλων εσταθη ποτηριον χρυσου εν τη χειρι του Κυριου, μεθυον πασαν την γην· απο του οινου αυτης επιον τα εθνη· δια τουτο τα εθνη παρεφρονησαν. ⁸Επεσεν εξαιφνης η Βαβυλων και συνετριβη· ολολυζετε δι' αυτην· λαβετε βαλσαμον δια τον πονον αυτης, ισως ιατρευθη. ⁹Μετεχειρισθημεν ιατρικα δια την Βαβυλωνα αλλα δεν ιατρευθη· εγκαταλειψατε αυτην, και ας απελθωμεν εκαστος εις την γην αυτου· διοτι η κρισις αυτης εφθασεν εις τον ουρανον και υψωθη εως του στερεωματος. ¹⁰Ο Κυριος εφανερωσε την δικαιοσυνην ημων· ελθετε και ας διηγηθωμεν εν Σιων το εργον Κυριου του Θεου ημων. ¹¹Στιλβωσατε τα βελη· πυκνωσατε τας ασπιδας· ο Κυριος ηγειρε το πνευμα των βασιλεων των Μηδων· διοτι ο σκοπος αυτου ειναι εναντιον της Βαβυλωνος, δια να εξολοθρευση αυτην· επειδη η εκδικησις του Κυριου ειναι εκδικησις του ναου αυτου. ¹²Υψωσατε σημαιαν επι τα τειχη της Βαβυλωνος, ενδυναμωσατε την φρουραν, στησατε φυλακας, ετοιμασατε ενεδρας· διοτι ο Κυριος και εβουλευθη και θελει εκτελεσει εκεινο, το οποιον ελαλησεν εναντιον των κατοικων της Βαβυλωνος. ¹³Ω η κατοικουσα επι υδατων πολλων, η πληρης θησαυρων, ηλθε το τελος σου, το περας της πλεονεξιας σου. ¹⁴Ο Κυριος των δυναμεων ωμοσεν εις εαυτον, λεγων, Εξαπαντος θελω σε γεμισει απο ανθρωπων ως απο ακριδων, και θελουσιν εκπεμψει αλαλαγμα εναντιον σου. ¹⁵Αυτος εποιησε την γην εν τη δυναμει αυτου, εστερεωσε την οικουμενην εν τη σοφια αυτου και εξετεινε τους ουρανους εν τη συνεσει αυτου. ¹⁶Οταν εκπεμπη την φωνην αυτου, συνισταται πληθος υδατων εν ουρανοις, και αναγει νεφελας απο των ακρων της γης· καμνει αστραπας δια βροχην και εξαγει ανεμον εκ των θησαυρων αυτου. ¹⁷Πας ανθρωπος εμωρανθη υπο της γνωσεως αυτου· πας χωνευτης κατησχυνθη απο των γλυπτων· διοτι ψευδος ειναι το χωνευτον αυτου και πνοη εν αυτω δεν υπαρχει. ¹⁸Ματαιοτης ταυτα, εργον πλανης· εν καιρω επισκεψεως αυτων θελουσιν απολεσθη. ¹⁹Η μερις του Ιακωβ δεν ειναι ως αυτα, διοτι αυτος ειναι ο πλασας τα παντα· και ο Ισραηλ ειναι η ραβδος της κληρονομιας αυτου· Κυριος των δυναμεων το ονομα αυτου. ²⁰Συ ησο πελεκυς μου, οπλα πολεμου, και δια σου συνετριψα εθνη και δια σου εξωλοθρευσα βασιλεια· ²¹και δια σου συνετριψα ιππον και αναβατην αυτου, και δια σου συνετριψα αμαξαν και αναβατην αυτης· ²²και δια σου συνετριψα ανδρα και γυναικα, και δια σου συνε-

τριψα γεροντα και νεον, και δια σου συνετριψα νεανισκον και παρθενον· ²³και δια σου συνετριψα ποιμενα και ποιμνιον αυτου, και δια σου συνετριψα γεωργον και ζευγος αυτου· και δια σου συνετριψα στρατηγους και αρχοντας. ²⁴Και θελω ανταποδωσει επι την Βαβυλωνα και επι παντας τους κατοικους της Χαλδαιας πασαν την κακιαν αυτων, την οποιαν επραξαν εν Σιων ενωπιον σας, λεγει Κυριος. ²⁵Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, ορος φθοροποιον, λεγει Κυριος, το οποιον φθειρεις πασαν την γην· και θελω εκτεινει την χειρα μου επι σε και θελω σε κατακυλισει απο των βραχων και σε καταστησει ορος πυρικαιστος. ²⁶Και δεν θελουσι λαβει απο σου λιθον δια γωνιαν ουδε λιθον δια θεμελια, αλλα θελεις εισθαι ερημωσις αιωνια, λεγει Κυριος. ²⁷Υψωσατε σημαιαν επι την γην, σαλπισατε σαλπιγγα εν τοις εθνεσιν, ετοιμασατε εθνη κατ' αυτης, παραγγειλατε κατ' αυτης, εις τα βασιλεια του Αραρατ, του Μιννι και του Ασχεναζ· καταστησατε επ' αυτην αρχηγους· αναβιβασατε ιππους ως ακριδας ορθοτριχας. ²⁸Ετοιμασατε κατ' αυτης εθνη, τους βασιλεις των Μηδων, τους στρατηγους αυτης και παντας τους αρχοντας αυτης και πασαν την γην της επικρατειας αυτης. ²⁹Και η γη θελει σεισθη και στεναξει· διοτι η βουλη του Κυριου θελει εκτελεσθη κατα της Βαβυλωνος, δια να καταστηση την γην της Βαβυλωνος ερημον, ανευ κατοικου. ³⁰Οι ισχυροι της Βαβυλωνος εξελιπον απο του να πολεμωσιν, εμειναν εν τοις οχυρωμασιν· η δυναμις αυτων εξελιπεν· εγειναν ως γυναικες· εκαυσαν τας κατοικιας αυτης· οι μοχλοι αυτης συνετριβησαν. ³¹Ταχυδρομος θελει δραμει εις απαντησιν ταχυδρομου και μηνυτης εις απαντησιν μηνυτου, δια να αναγγειλωσι προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος οτι η πολις αυτου ηλωθη απο των ακρων αυτης, ³²και οτι αι διαβασεις επιασησαν, και κατεκαυσαν εν πυρι τους καλαμωνας, και οι ανδρες του πολεμου κατετρομαξαν. ³³Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ. Η θυγατηρ της Βαβυλωνος ειναι ως αλωνιον, καιρος ειναι να καταπατηθη· ετι ολιγον και θελει ελθει ο καιρος του θερισμου αυτης. ³⁴Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος με κατεφαγε, με συνετριψε, με κατεστησεν αγγειον αχρηστον, με κατεπιεν ως δρακων, ενεπλησε την κοιλιαν αυτου απο των τρυφερων μου, με εξωσεν. ³⁵Η εις εμε και εις την σαρκα μου αδικια ας ελθη επι την Βαβυλωνα, θελει ειπει η κατοικουσα την Σιων· και το αιμα μου επι τους κατοικους της Χαλδαιας, θελει ειπει η Ιερουσαλημ. ³⁶Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εγω θελω διαδικασει την δικην σου και θελω εκδικησει την εκδικησιν σου, και θελω καταστησει την θαλασσαν αυτης ξηραν και θελω ξηρανει την πηγην αυτης. ³⁷Και η Βαβυλων θελει εισθαι εις σωρους, κατοικητηριον θωων, θαμβος και συριγμος, ανευ κατοικου. ³⁸Θελουσι βρυχασθαι ομου ως λεοντες, θελουσιν ωρυσθαι ως σκυμνοι λεοντων. ³⁹Θελω καμει αυτους να θερμανθωσιν εν τοις συμποσις αυτων, και θελω μεθυσει αυτους, δια να ευθυμησωσι και να υπνωσωσιν υπνον αιωνιον και να μη

εξυπνησωσι, λεγει Κυριος. ⁴⁰Θελω καταβιβασει αυτους ως αρνια εις σφαγην, ως κριους μετα τραγων. ⁴¹Πως ηλωθη η Σησαχ και εθηρευθη το καυχημα πασης της γης· πως εγεινεν Βαβυλων θαμβος εν τοις εθνεσιν. ⁴²Η θαλασσα ανεβη επι την Βαβυλωνα· κατεκαλυφθη υπο του πληθους των κυματων αυτης. ⁴³Αι πολεις αυτης κατεσταθησαν θαμβος, γη ανυδρος και αβατος γη, εν η δεν κατοικει ουδεις ανθρωπος ουδε υιος ανθρωπου διερχεται δι' αυτης. ⁴⁴Και θελω τιμωρησει τον Βηλ εν Βαβυλωνι και εκβαλει εκ του στοματος αυτου οσα κατεπιε· και τα εθνη δεν θελουσι συναχθη πλεον προς αυτον, και αυτο το τειχος της Βαβυλωνος θελει πεσει. ⁴⁵Λαε μου, εξελθετε εκ μεσου αυτης και σωσατε εκαστος την ψυχην αυτου απο της οργης του θυμου του Κυριου. ⁴⁶μηποτε η καρδια σας χανωθη και φοβηθητε υπο της αγγελιας ητις θελει ακουσθη εν τη γη· θελει δε ελθει αγγελια το εν ετος, και μετα τουτο η αγγελια το αλλο ετος, και καταδυνασσεια εν τη γη, εξουσιασστης εναντιον εξουσιαστου. ⁴⁷Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι και θελω καμει εκδικησιν επι τα γλυπτα της Βαβυλωνος· και πασα η γη αυτης θελει καταισχυνη και παντες οι τετραυματισμενοι αυτης θελουσι πεσει εν τω μεσω αυτης. ⁴⁸Τοτε οι ουρανοι και η γη και παντα τα εν αυτοις θελουσιν αλαλαξει επι Βαβυλωνα· διοτι οι εξολοθρευται θελουσιν ελθει επ' αυτην απο βορρα, λεγει Κυριος. ⁴⁹Καθως η Βαβυλων εκαμε τους τετραυματισμενους του Ισραηλ να πεσωσιν, ουτω και εν Βαβυλωνι θελουσι πεσει οι τετραυματισμενοι πασης της γης. ⁵⁰Οι εκφυγοντες την μαχαιραν, υπαγετε, μη στεχεσθε· ενθυμηθητε τον Κυριον μακροθεν, και Ιερουσαλημ ως αναβη επι την καρδιαν σας. ⁵¹Κατησχυνθημεν, διοτι ηκουσαμεν ονειδισμον· αισχυνη κατεκαλυψε το προσωπον ημων· διοτι εισηλθον ξενοι εις το αγιαστηριον του οικου του Κυριου. ⁵²Δια τουτο, ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω καμει εκδικησιν επι τα γλυπτα αυτης· και καθ' ολην την γην αυτης οι τετραυματισμενοι θελουσιν οιμωζει. ⁵³Και αν η Βαβυλων αναβη εως του ουρανου και αν οχυρωση το υψος της δυναμεως αυτης, θελουσιν ελθει παρ' εμου εξολοθρευται επ' αυτην, λεγει Κυριος. ⁵⁴Φωνη κραυγης ερχεται απο Βαβυλωνος και συντριμμος μεγας εκ γης Χαλδαιων, ⁵⁵διοτι ο Κυριος εξωλοθρευσε την Βαβυλωνα και ηφανισεν εξ αυτης την μεγαλην φωνην· τα δε κυματα εκεινων ηχουσιν· ο θορυβος της φωνης αυτων εξακουεται ως υδατων πολλων. ⁵⁶διοτι ο εξολοθρευτης ηλθεν επ' αυτην, επι την Βαβυλωνα, και οι δυνατοι αυτης συνεληφθησαν, τα τοξα αυτων συνετριβησαν· επειδη Κυριος ο Θεος των ανταποδοσεων θελει εξαπαντος καμει ανταποδοσιν. ⁵⁷Και θελω μεθυσει τους ηγεμονας αυτης και τους σοφους αυτης, τους στρατηγους αυτης και τους αρχοντας αυτης και τους δυνατους αυτης· και θελουσι κοιμηθη υπνον αιωνιον και δεν θελουσιν εξυπνησει, λεγει ο Βασιλευς, του οποιου το ονομα ειναι ο Κυριος των δυναμεων. ⁵⁸Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· τα πλαταα τειχη της Βαβυλωνος θελουσιν ολοτελως κα-

τασκαφη, και αι πυλαι αυτης αι υψηλαι θελουσι κατακαη εν πυρι, και οσα οι λαοι εκοπιασαν θελουσιν εισθαι εις ματην, και οσα τα εθνη εμοχθησαν θελουσιν εισθαι δια το πυρ. ⁵⁹Ο λογος, τον οποιον Ιερεμιας ο προφητης προσεταξεν εις τον Σεραϊαν τον υιον του Νηριου υιου του Μαασιου, οτε επορευετο μετα του Σεδεκιου βασιλεως του Ιουδα εις Βαβυλωνα, κατα το τεταρτον ετος της βασιλειας αυτου· ητο δε ο Σεραϊας κοιτωναρχης. ⁶⁰Εγραψε δε ο Ιερεμιας εν ενι βιβλιω παντα τα κακα, τα οποια εμελλον να ελθωσιν επι την Βαβυλωνα, παντας τους λογους τουτους τους γεγραμμενους κατα της Βαβυλωνος. ⁶¹Και ειπεν ο Ιερεμιας προς τον Σεραϊαν, Οταν ελθης εις την Βαβυλωνα και ιδης και αναγνωσης παντας τους λογους τουτους, ⁶²τοτε θελεις ειπει, Κυριε, συ ελαλησας κατα του τοπου τουτου, δια να εξολοθρευσης αυτον, ωστε να μη υπαρχη ο κατοικων εν αυτω, απο ανθρωπου εως κτηνους, αλλα να ηναι ερημωσις αιωνια. ⁶³Και αφου τελειωσης αναγινωσκων το βιβλιον τουτο, θελεις δεσει επ' αυτο λιθον και ριφει αυτο εις το μεσον του Ευφρατου· ⁶⁴και θελεις ειπει, Ουτω θελει βυθισθη η Βαβυλων, και δεν θελει σηκωθη εκ των κακων, τα οποια εγω θελω φερει επ' αυτην· και οι Βαβυλωνιοι θελουσιν εξασθενησει. Μεχρι τουτου ειναι οι λογοι του Ιερεμιου.

52Ενος και εικοσι ετων ηλικιας ητο ο Σεδεκιας οτε εβασιλευσε, και εβασιλευσεν ενδεκα ετη εν Ιερουσαλημ· το δε ονομα της μητρος αυτου ητο Αμουταλ, θυγατηρ του Ιερεμιου απο Λιβνα. ²Και επραξε πονηρα ενωπιον του Κυριου, κατα παντα οσα επραξεν ο Ιωαχειμ. ³Διοτι απο του θυμου του Κυριου του γενομενου κατα Ιερουσαλημ και Ιουδα, εωσου απερριψεν αυτους απο προσωπου αυτου, ο Σεδεκιας απεστατησε κατα του βασιλεως της Βαβυλωνος. ⁴Και εν τω ενατω ετει της βασιλειας αυτου, τον δεκατον μην, την δεκατην του μηνος, ηλθε Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος, αυτος και απαν το στρατευμα αυτου, επι την Ιερουσαλημ, και εστρατοπεδευσαν εναντιον αυτης και ωκοδομησαν περιτειχισμα κατ' αυτης κυκλω. ⁵Και η πολις επολιορκειτο μεχρι του ενδεκατου ετους του βασιλεως Σεδεκιου. ⁶Εν τω τεταρτω μηνι, την ενατην του μηνος, η πεινα εκραταιωθη εν τη πολει και δεν υπηρχεν αρτος δια τον λαον του τοπου. ⁷Και εξεπορθηθη η πολις και παντες οι ανδρες του πολεμου εφυγον και εξηλθον εκ της πολεως την νυκτα, δια της οδου της πυλης της μεταξυ των δυο τειχων, της πλησιον του βασιλικου κηπου· οι δε Χαλδαιοι ησαν πλησιον της πολεως κυκλω, και υπηγον κατα την οδον της πεδιαδος. ⁸Το δε στρατευμα των Χαλδαιων κατεδιωξεν οπισω του βασιλεως και εφθασαν τον Σεδεκιαν εις τας πεδιαδας της Ιεριχω· και απαν το στρατευμα αυτου διεσκορπισθη απο πλησιον αυτου. ⁹Και αυελαβον τον βασιλεα και ανηγαγον αυτον προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος εις Ριβλα εν τη γη Αιμαθ και επροφερε καταδικην επ' αυτον. ¹⁰Και εσφαξεν ο βασιλευς της Βαβυλωνος τους υιους του Σε-

δεικίου εμπροσθεν των οφθαλμων αυτου· εσφαξεν οτι και παντας τους αρχοντας Ιουδα εν Ριβλα. ¹¹Και τους οφθαλμους του Σεδεκιου εξετυφλωσε, και εδесен αυτον με δυο χαλκινιας αλυσει· και εφερεν αυτον ο βασιλευς της Βαβυλωνος εις Βαβυλωνα και εβαλεν αυτον εις οικον φυλακης ειως της ημερας του θανατου αυτου. ¹²Εν δε τω πεμπτω μηνι, τη δεκατη του μηνος, του δεκατου εννατου ετους του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος ηλθεν επι Ιερουσαλημ. ¹³Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ, ο παρισταμενος ενωπιον του βασιλεως της Βαβυλωνος, ¹⁴και κατεκαυσε τον οικον του Κυριου και τον οικον του βασιλεως, και παντας τους οικους της Ιερουσαλημ και παντα μεγαν οικον κατεκαυσεν εν πυρι. ¹⁵Και απαν το στρατευμα των Χαλδαιων, το μετα του αρχισωματοφυλακος, κατεκρημνισαν παντα τα τειχη της Ιερουσαλημ κυκλω. ¹⁶Και εκ των πτωχων του λαου και το υπολοιπον του λαου το εναπολειφθεν εν τη πολει και τους φυγοντας, οιτινες προσεφυγον προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος, και το εναπολειφθεν του πληθους, μετωκισε Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ. ¹⁷Εκ των πτωχων ομως της γης αφηκε Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ δια αμπελουργους και δια γεωργους. ¹⁸Και τους στυλους τους χαλκινους τους εν τω οικω του Κυριου και τας βασεις και την χαλκινην θαλασσαν την εν τω οικω του Κυριου κατεκοψαν οι Χαλδαιοι, και μετεκομισαν ολον τον χαλκον αυτων εις την Βαβυλωνα. ¹⁹Ελαβον δε και τους λεβητας και τα πτυαρια και τα λυχνοφαλιδα και τας λεκανας και τα θυμιατηρια και παντα τα σκευη τα χαλκινια, δια των οποιων εκαμνον την υπηρεσιαν. ²⁰Ελαβε προσετι ο αρχισωματοφυλαξ και τους κρατηρας και τα πυροδοχεια, και τας λεκανας και τους λεβητας και τας λυχνιας και τα θυμιατηρια και τας φιαλας, οσα ησαν χρυσα και οσα αργυρα· ²¹τους δυο στυλους, την μιαν θαλασσαν και τους δωδεκα χαλκινους μωσχοις τους αντι βασεων, τα οποια εκαμεν ο βασιλευς Σολομων δια τον οικον του Κυριου· ο χαλκος παντων τουτων των σκευων ητο αζυγιστος. ²²Περι δε των στυλων, το υψος του ενος στυλου ητο δεκαοκτω πηχων, και ζωνη πηχων δωδεκα περιεκυκλονεν αυτον, και το παχος αυτου δακτυλων τεσσαρων· ητο κενος. ²³Και το κιονοκρανον το επ' αυτου χαλκινον· το δε υψος του ενος κιονοκρανου πεντε πηχων και το δικτυωτον και τα ροδια επι του κιονοκρανου κυκλω, τα παντα χαλκινια· τα αυτα ειχε και ο δευτερος στυλος μετα των ροδιων. ²⁴Και ησαν ενενηκοντα εξ ροδια κρεμαμενα· παντα τα ροδια τα επι του δικτυωτου ησαν εκατον κυκλω. ²⁵Και ελαβεν ο αρχισωματοφυλαξ Σεραιαν τον πρωτον ιερεα και Σοφονιαν τον δευτερον ιερεα και τους τρεις θυρωρους· ²⁶και εκ της πολεως ελαβεν ενα ευνουχον, οστις ητο επιστατης επι των ανδρων των πολεμιστων, και επτα ανδρας εκ των παρισταμενων εμπροσθεν του βασιλεως, τους ευρεθεντας εν τη πολει, και τον γραμματεα τον αρχοντα των στρατευματων, οστις εκαμνε την στρατολογιαν του λαου της γης, και εξηκοντα ανδρας εκ του λαου της

γης, τους ευρεθεντας εν μεσω της πολεως. ²⁷Και λαβων αυτους Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ εφερεν αυτους προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος εις Ριβλα. ²⁸Και επαταξεν αυτους ο βασιλευς της Βαβυλωνος και εθανατωσεν αυτους εν Ριβλα, εν τη γη Αιμαθ. Ουτω μετωκισθη ο Ιουδας απο της γης αυτου. ²⁹Ουτος ειναι ο λαος, τον οποιον μετωκισεν ο Ναβουχοδονοσορ, εν τω εβδομω ετει, τρεις χιλιαδας και εικοσιτρεις Ιουδαιοι· ³⁰εν τω δεκατω ογδω ετει του Ναβουχοδονοσορ μετωκισεν αυτος απο Ιερουσαλημ οκτακοσιας τριακοντα δυο φυχας· ³¹εν τω εικοστω τριτω ετει του Ναβουχοδονοσορ μετωκισε Νεβουζαραδαν ο αρχισωματοφυλαξ εκ των Ιουδαιων επτακοσιας τεσσαρακοντα πεντε φυχας· πασαι αι φυχαι τεσσαρες χιλιαδες και εξακοσιαι. ³²Εν δε τω τριακοστω εβδομω ετει της μετοικεσις του Ιωακειμ βασιλεως του Ιουδα, τον δωδεκατον μηνα, την εικοστην πεμπτην του μηνος, Ευειλ-μερωδαχ ο βασιλευς της Βαβυλωνος, κατα το ετος καθ' ο εβασιλευσεν, ανυψωσε την κεφαλην του Ιωακειμ βασιλεως του Ιουδα και εξηγαγεν αυτον εκ του οικου της φυλακης, ³³και ελαλησεν ευμενως μετ' αυτου και εθεσε τον θρονον αυτου επανωθεν του θρονου των βασιλεων των μετ' αυτου εν Βαβυλωνι. ³⁴Και ηλλαξε τα ιματια της φυλακης αυτου· και ετρωγεν αρτον παντοτε μετ' αυτου πασας τας ημερας της ζωης αυτου. ³⁵Και το σιτηρεσιον αυτου ητο παντοτεινον σιτηρεσιον διδομενον εις αυτον παρα του βασιλεως της Βαβυλωνος, ημερησιος χορηγια μεχρι της ημερας του θανατου αυτου, πασας τας ημερας της ζωης αυτου.

Θλίψεις

1 Πως εκαθησε μονη η πολις η πεπληθυμμενη λαων. Κατεστη ως χηρα η πεπληθυμμενη εν εθνεσιν, η αρχουσα εν ταις επαρχιαις· εγεινεν υποτελης. ² Ακαταπαυστως κλαιει την νυκτα και τα δακρυα αυτης καταρρευουσιν επι τας σιαγονας αυτης· εκ παντων των αγαπωντων αυτην δεν υπαρχει ο παρηγορων αυτην· παντες οι φιλοι αυτης εφεροθησαν προς αυτην απιστως· εχθροι εγειναν εις αυτην. ³ Ηχμαλωτισθη ο Ιουδας υπο θλιψεως και υπο βαρειας δουλειας· καθηται εν τοις εθνεσι· δεν ευρισκει αναπαυσιν· παντες οι διωκται αυτου κατελαβον αυτον εν μεσω των στενων. ⁴ Αι οδοι της Σιων πενθουσι, διοτι ουδεις ερχεται εις τας εορτας· πασαι αι πυλαι αυτης ειναι ερημοι οι ιερεις αυτης αναστεναζουσιν· αι παρθενoi αυτης ειναι περιλυποι και αυτη πληρης πικριας. ⁵ Οι εναντιοι αυτης εγειναν κεφαλη, οι εχθροι αυτης ευημερουσι· διοτι ο Κυριος κατεθλιψεν αυτην δια το πληθος των ανομιων αυτης· τα νηπια αυτης επορευθησαν εις αιχμαλωσιαν εμπροσθεν του εχθρου. ⁶ Και εφυγεν απο της θυγατρος Σιων πασα η δοξα αυτης· οι αρχοντες αυτης εγειναν ως ελαφοι μη ευρισκουσαι βοσκη, και εβαδιζον χωρις δυναμεως εμπροσθεν του διωκοντος. ⁷ Ενεθυμηθη η Ιερουσαλημ εν ταις ημεραις της θλιψεως αυτης και της εξωσεως αυτης παντα τα επιθυμητα αυτης, τα οποια ειχεν απο χρονων αρχαιων, οτε επεσεν ο λαος αυτης εις την χειρα του εχθρου και δεν υπηρχεν ο βοηθων αυτην· ειδον αυτην οι εχθροι, εγελασαν επι τη καταπαυσει αυτης. ⁸ Αμαρτιαν ημαρτησεν η Ιερουσαλημ· δια τουτου εγεινεν ως ακαθαρτος· παντες οι δοξαζοντες αυτην κατεφρονησαν αυτην, διοτι ειδον την ασχημοσυνην αυτης· αυτη δε ανεστεναζε και απεστραφη εις τα οπισω. ⁹ Η ακαθαρσια αυτης ητο εις τα κρασπεδα αυτης· δεν ενεθυμηθη τα τελη αυτης· οθεν εταπεινωθη εξαισιως· δεν υπηρχεν ο παρηγορων αυτην. Ιδε, Κυριε, την θλιψιν μου, διοτι εμεγαλυνθη ο εχθρος. ¹⁰ Ο εχθρος εξηπλωσε την χειρα αυτου επι παντα τα επιθυμητα αυτης· διοτι αυτη ειδε τα εθνη εισερχομενα εις το αγιαστηριον αυτης, τα οποια προσεταξας να μη εισελθωσιν εις την συναγωγην σου. ¹¹ Πας ο λαος αυτης καταστεναζει, ζητων αρτον· εδωκαν τα επιθυμητα αυτων αντι τροφης, δια να επανελθη η ψυχη αυτων. Ιδε, Κυριε, και επιβλεψον· διοτι εγεινα εξουθενημενη. ¹² Ω, προς υμας, παντες οι διαβαινοντες την οδον· επιβλεψατε και ιδετε, αν ηναι

πονος κατα τον πονον μου, οστις εγεινεν εις εμε, με τον οποιον με εθλιψεν ο Κυριος εν τη ημερα της οργης του θυμου αυτου. ¹³ Εξαπεστειλεν εξ υφους πυρ επι τα οστα μου και κατεκρατησεν αυτα· ηπλωσε δικτυον εις τους ποδας μου· με εστρεψεν εις τα οπισω· με κατεστησεν ηφανισμενην, ολην την ημεραν οδυνωμενην. ¹⁴ Ο ζυγος των ασεβηματων μου συνεσφιγγθη δια της χειρος αυτου· περιεπλεχθησαν, ανεβησαν επι τον τραχηλον μου, κατελυσε την δυναμιν μου· ο Κυριος με παρεδωκεν εις χειρας, εξ ων δεν δυναμαι να εγερω. ¹⁵ Ο Κυριος κατεστρωσε παντας τους δυνατους μου εν τω μεσω μου· εκαλεσεν επ' εμε ωρισμενον καιρον δια να συντριψη τους εκλεκτους μου· ο Κυριος επατησεν εν ληνω την παρθενον, την θυγατερα Ιουδα. ¹⁶ Δια ταυτα εγω θρηνω· οι οφθαλμοι μου, οι οφθαλμοι μου καταρρευουσιν υδατα· διοτι απεμακρυνθη απ' εμου ο παρηγορητης ο αναζωοποιων την ψυχην μου· οι υιοι μου ηφανισθησαν, διοτι υπερισχυσεν ο εχθρος. ¹⁷ Η Σιων εκτεινει τας χειρας αυτης, δεν υπαρχει ο παρηγορων αυτην· ο Κυριος προσεταξε περι του Ιακωβ· οι εχθροι αυτου περιεκυκλωσαν αυτον· η Ιερουσαλημ εγεινε μεταξυ αυτων ως ακαθαρτος. ¹⁸ Δικαιος ειναι ο Κυριος διοτι απεστατησα απο του λογου αυτου. Ακουσατε, παρακαλω, παντες οι λαοι, και ιδετε τον πονον μου· αι παρθενoi μου και οι νεανισκοι μου επορευθησαν εις αιχμαλωσιαν. ¹⁹ Εκαλεσα τους αγαπωντας με, αλλ' αυτοι με ηπατησαν· οι ιερεις μου και οι πρεσβυτεροι μου εξεπνευσαν εν τη πολει, διοτι εξητησαν τροφην υπερ εαυτων δια να επανελθη η ψυχη αυτων. ²⁰ Ιδε, Κυριε, διοτι θλιβομαι· τα εντοσθια μου ταρραττονται, η καρδια μου αναστρεφεται εντος μου, διοτι μεγαλως απεστατησα· εξωθεν ητεκνωσεν η μαχαιρα· εν τω οικω ο θανατος. ²¹ Ηκουσαν, διοτι στεναζω· δεν υπαρχει ο παρηγορων με· παντες οι εχθροι μου ηκουσαν την συμφοραν μου· εχαρησαν οτι συ εκαμες τουτο· οταν φερης την ημεραν, την οποιαν εκαλεσας, αυτοι θελουσι γεινει ως εγω. ²² Ας ελθη ενωπιον σου πασα η κακια αυτων· και καμε εις αυτους ως εκαμες εις εμε δια παντα τα αμαρτηματα μου· διοτι πολλοι ειναι οι στεναγμοι μου και η καρδια μου εξελιπε.

2 Πως περιεκαλυψεν ο Κυριος με νεφος την θυγατερα Σιων εν τη οργη αυτου, κατετριψεν απο του ουρανου εις την γην την δοξαν του Ισραηλ, και δεν ενεθυμηθη εν τη

ημερα της οργης αυτου το υποποδιον των ποδων αυτου.² Ο Κυριος κατεποντισε πασας τας κατοικιας του Ιακωβ και δεν εφεισθη· κατεστρεφεν εν τω θυμω αυτου τα οχυρωματα της θυγατρος Ιουδα· κατηδαφισεν αυτα· εβεβηλωσε το βασιλειον και τους αρχοντας αυτου.³ Συνεθλασεν εν τη εξαφει του θυμου αυτου παν το κερας του Ισραηλ· εστρεφεν οπισω την δεξιαν αυτου απ' εμπροσθεν του εχθρου· και εξηφθη κατα του Ιακωβ ως πυρ φλογερον, κατατρωγον τα περιξ.⁴ Ενετεινε το τοξον αυτου ως εχθρος, εστησε την δεξιαν αυτου ως υπεναντιος, και εφονευσεν παν το αρεστον εις τους οφθαλμους εν τη σκηνη της θυγατρος Σιων· εξεχεεν ως πυρ τον θυμον αυτου.⁵ Ο Κυριος εγεινεν ως εχθρος, κατεποντισε τον Ισραηλ· κατεποντισε παντα τα παλατια αυτου· ηφανισε τα οχυρωματα αυτου· και επληθυνεν εις την θυγατερα Ιουδα το πενθος και την θλιψιν.⁶ Και εξεσπασε την σκηνην αυτου ως καλυβην κηπου· κατηφανισε τον τοπον των συναξεων αυτου· ο Κυριος εκαμε να λησμονηθη εν Σιων η εορτη και το σαββατον, και εν τη αγανακτησει της οργης αυτου απερριψε βασιλεα και ιερα.⁷ Ο Κυριος απεβαλε το θυσιαστηριον αυτου, εβδελυχθη το αγιαστηριον αυτου· συνεκλεισεν εν τη χειρι των εχθρων τα τειχη των παλατιων αυτης· ηλαλαξαν εν τω οικω του Κυριου ως εν ημερα εορτης.⁸ Ο Κυριος εβουλευθη να αφανιση το τειχος της θυγατρος Σιων· εξετεινε την σταθμην, δεν απεστρεψε την χειρα αυτου απο του να καταποντιζη, και εκαμε να πενθηση το περιτειχισμα και το τειχος· τα παντα ητονησαν ομου.⁹ Αι πυλαι αυτης ενεπηχθησαν εις την γην· ηφανισε και κατεσυντριψε τους μοχλους αυτης· ο βασιλευς αυτης και οι αρχοντες αυτης ειναι εν τοις εθνεσι· νομος δεν υπαρχει· ουδε οι προφηται αυτης ευρισκουσιν ορασιν παρα Κυριου.¹⁰ Οι πρεσβυτεροι της θυγατρος Σιων, καθηνται κατα γης, σιωπωντες· ανεβιβασαν χωμα επι την κεφαλην αυτων, εξωσθησαν σακκους· αι παρθενοι της Ιερουσαλημ κατεβιβασαν τας κεφαλαις αυτων προς την γην.¹¹ Οι οφθαλμοι μου εμαρανθησαν υπο των δακρυων, τα εντοσθια μου ταραττονται, η χολη μου εξεχυθη εις την γην, δια τον συντριμμον της θυγατρος του λαου μου, επειδη τα νηπια και τα θηλαζοντα ελιποψυχουν εν ταις πλατειαις της πολεως.¹² Ειπον προς τας μητερας αυτων, Που ειναι σιτος και οινος; Οποτε ελιποθυμουν εν ταις πλατειαις της πολεως ως ο τραυματιας, οποτε η ψυχη αυτων εξεχεετο εις τον κολπον των μητερων αυτων.¹³ Τινα να λαβω μαρτυρα εις σε; με τι να σε συγκρινω, θυγατηρ της Ιερουσαλημ; Με ποιον να σε εξομοιωσω δια να σε παρηγορησω, παρθενε, θυγατηρ Σιων; Διοτι ο συντριμμος σου ειναι μεγας ως η θαλασσα· τις δυναται να σε ιατρευση; ¹⁴ Οι προφηται σου ειδον περι σου ματαια και αφροσυνην, και δεν εφανερωσαν την ανομιαν σου, δια να αποστρεψωσι την αιχμαλωσιαν σου· αλλ' ειδον περι σου φορτια ματαια και προξενα εξωσεως.¹⁵ Παντες οι διαβαινοντες την οδον εκροτησαν επι σε χειρας· εσυριξαν και εσεισαν τας κεφαλαις αυτων εις την θυγατερα της Ιερουσαλημ, λεγοντες, Αυτη ειναι

η πολις, περι της οποιας ελεγετο, Η εντελεια της ωραιότητος, η χαρα πασης της γης; ¹⁶ Παντες οι εχθροι σου ηνοιξαν επι σε το στομα αυτων· εσυριξαν και ετριξαν τους οδοντας λεγοντες, Κατεπιομεν αυτην· αυτη τωνοτι ειναι η ημερα, την οποιαν περιεμενομεν· ευρομεν, ειδομεν.¹⁷ Ο Κυριος εκαμεν ο, τι εβουλευθη· εξεπληρωσε τον λογον αυτου, τον οποιον διωρισεν απο ημερων αρχαιων· Κατεστρεψε και δεν εφεισθη, και ευφρανεν επι σε τον εχθρον· υψωσε το κερας των εναντιων σου.¹⁸ Η καρδια αυτων εβοησε προς τον Κυριον, Τειχος της θυγατρος Σιων, καταβιβαζε ως χειμαρρον δακρυα ημεραν και νυκτα· μη δωσης παυσιν εις σεαυτον· ας μη σιωπηση η κορη των οφθαλμων σου.¹⁹ Σηκωθητι, βοησον την νυκτα, οταν αρχιζωσιν αι φυλακαι· εκχεον την καρδιαν σου ως υδωρ εμπροσθεν του προσωπου του Κυριου· υψωσον προς αυτον τας χειρας σου, δια την ζωην των νηπιων σου, τα οποια λιποθυμουσιν απο της πεινης επι των ακρων πασων των οδων.²⁰ Ιδε, Κυριε, και επιβλεψον, εις τινα ποτε εκαμες ουτω; Να φαγωσιν αι γυναικες τον καρπον της κοιλιας αυτων, τα νηπια εν τοις σπαργανοις αυτων; Να φονευθωσιν εν τω αγιαστηριω του Κυριου ιερεις και προφητης; ²¹ Το παιδιον και ο γερων κοιτονται κατα γης εν ταις οδοις· αι παρθενοι μου και οι νεανισκοι μου επεσον εν μαχαιρα· εφονευσας εν τη ημερα της οργης σου, κατεσφαξας, δεν εφεισθης.²² Προσεκαλεσας πανταχοθεν, ως εν ημερα πανηγυρεως, τους τρομους μου, και ουδεις εσωθη ουδε υπελειφθη εν τη ημερα της οργης του Κυριου· εκεινους, τους οποιους εσπαργανωσα και ηυξησα, ο εχθρος μου συνετελεσεν αυτους.

3 Εγω ειμαι ο ανθρωπος, οστις ειδον θλιψιν απο της ραβδου του θυμου αυτου.² Με ωδηγησε και εφερεν εις σκοτος και ουχι εις φως.³ Ναι, κατ' εμου εστραφη· κατ' εμου εστρεψε την χειρα αυτου ολην την ημεραν.⁴ Επαλαιωσε την σαρκα μου και το δερμα μου· συνετριψε τα οστα μου.⁵ Οικοδομησε κατ' εμου και με περιεκυκλωσε χολην και μοχthon.⁶ Με εκαθισεν εν σκοτεινοις ως νεκρους αιωνιους.⁷ Με περιεφραξε, δια να μη εξελθω· εβαρυνε τας αλυσεις μου.⁸ Ετι και οταν κραζω και αναβω, αποκλειει την προσευχην μου.⁹ Περιεφραξε με πελεκητους λιθους τας οδους μου, εστρεβλωσε τας τριβους μου.¹⁰ Εγεινεν εις εμε ακτος ενεδρευουσα, λεων εν αποκρυφοις.¹¹ Παρετρεψε τας οδους μου και με κατεσπαραξε, με κατεστησεν ηφανισμενην.¹² Ενετεινε το τοξον αυτου και με εστησεν ως σκοπον εις βελος.¹³ Ενεπηξεν εις τα νεφρα μου τα βελη της φαρετρας αυτου.¹⁴ Εγεινα γελως εις παντα τον λαον μου, ασμα αυτων ολην την ημεραν.¹⁵ Με εχορτασε πικριαν· με εμεθυσεν αφινθιον.¹⁶ Και συνετριψε τους οδοντας μου με χαλικας· με εκαλυψε με σποδον.¹⁷ Και απεσπρωξα, απο ειρηνης την ψυχην μου· ελησμονησα το αγαθον.¹⁸ Και ειπα, Απωλεσθη η δυναμις μου και η ελπις μου υπο του Κυριου.¹⁹ Ενθυμηθητι την θλιψιν μου και την εξωσιν μου, το αφινθιον και την χολην.²⁰ Η ψυχη μου ενθυμειται ταυτα ακαταπαυστως και ειναι τεταπει-

νωμενη εν εμοι. ²¹Τουτο ανακαλω εις την καρδιαν μου, οθεν εχω ελπιδα· ²²Ελεος του Κυριου ειναι, οτι δεν συνετελεσθημεν, επειδη δεν εξελιπον οι οικτιρμοι αυτου. ²³Ανανεονονται εν ταις πρωιαις· μεγαλη ειναι η πιστοτης σου. ²⁴Ο Κυριος ειναι η μερις μου, ειπεν η ψυχη μου· δια τουτο θελω ελπίζει επ' αυτον. ²⁵Αγαθος ο Κυριος εις τους προσμενοντας αυτον, εις την ψυχην την εκζητουσαν αυτον. ²⁶Καλον ειναι και να ελπίζη τις και να εφησυχάζη εις την σωτηριαν του Κυριου. ²⁷Καλον εις τον ανθρωπον να βασταζή ζυγον εν τη νεοτητι αυτου. ²⁸Θελει καθησθαι κατα μονας και σιωπα, επειδη ο Θεος επεβαλε φορτιον επ' αυτον. ²⁹Θελει βαλει το στομα αυτου εις το χωμα, ισως ηναι ελπεις. ³⁰Θελει δωσει την σιαγονα εις τον ραπιζοντα αυτον· θελει χορτασθη απο ονειδισμού. ³¹Διοτι ο Κυριος δεν απορριπτει εις τον αιωνα· ³²Αλλ' εαν και θλιψη, θελει ομως και οικτειρησει κατα το πληθος του ελεους αυτου. ³³Διοτι δεν θλιβει εκ καρδιας αυτου ουδε καταθλιβει τους υιους των ανθρωπων. ³⁴Το να καταπατη τις υπο τους ποδας αυτου παντας τους δεσμιους της γης. ³⁵Το να διαστρεφη κρισιν ανθρωπου κατεναντι του προσωπου του Υψιστου· ³⁶Το να αδικη ανθρωπον εν τη δικη αυτου· ο Κυριος δεν βλεπει ταυτα. ³⁷Τις λεγει τι και γινεται, χωρις να προσταξη αυτο ο Κυριος; ³⁸Εκ του στοματος του Υψιστου δεν εξερχονται τα κακα και τα αγαθα; ³⁹Δια τι ηθελε γογγυσει ανθρωπος ζων, ανθρωπος, δια την ποινην της αμαρτιας αυτου; ⁴⁰Ας ερευνησωμεν τας οδους ημων και ας εξετασωμεν και ας επιστρεψωμεν εις τον Κυριον. ⁴¹Ας υψωσωμεν τας καρδιας ημων και τας χειρας προς τον Θεον τον εν τοις ουρανοις, λεγοντες, ⁴²Ημαρτησαμεν και απεστατησαμεν· συ δεν μας συνεχωρησας. ⁴³Περιεκαλυψας με θυμον και κατεδιωξας ημας· εφρονευσας, δεν εφεισθης. ⁴⁴Εκαλυψας σεαυτον με νεφος, δια να μη διαβαινη η προσευχη ημων. ⁴⁵Μας εκαμες σκυβαλον και βδελυγμα εν μεσω των λαων. ⁴⁶Παντες οι εχθροι ημων ηνοιξαν το στομα αυτων εφ' ημας. ⁴⁷Φοβος και λακκος ηλθον εφ' ημας, ερημωσις και συντριμμος. ⁴⁸Ρυακας υδατων καταβιβαζει ο οφθαλμος μου δια τον συντριμμον της θυγατρος του λαου μου. ⁴⁹Ο οφθαλμος μου σταλαζει και δεν σιωπα, διοτι δεν εχει ανεσιν, ⁵⁰Εωσου ο Κυριος διακυψη και ιδη εξ ουρανου. ⁵¹Ο οφθαλμος μου καταθλιβει την ψυχην μου, εκ πασων των θυγατερων της πολεως μου. ⁵²Οι εχθρευομενοι με αναιτιως με εκυνηγησαν ακαταπαυστως ως στρουθιον. ⁵³Εκοψαν την ζωην μου εν τω λακκω και ερριψαν λιθον επ' εμε. ⁵⁴Τα υδατα επλημμυρησαν υπερανω της κεφαλης μου· ειπα, Απεριφθην. ⁵⁵Επεκαλεσθην το ονομα σου, Κυριε, εκ λακκου κατωτατου. ⁵⁶Ηκουσας την φωνην μου· μη κλεισης το ωτιον σου εις τον στεναγμα μου, εις την κραυγην μου. ⁵⁷Επλησιασας καθ' ην ημεραν σε επεκαλεσθην· ειπας, Μη φοβου. ⁵⁸Εδικασας, Κυριε, την δικην της ψυχης μου· ελυτρωσας την ζωην μου. ⁵⁹Ειδες, Κυριε, το προς εμε αδικον· κρινον την κρισιν μου. ⁶⁰Ειδες πασας τας εκδικησεις αυτων, παντας τους διαλογισμους αυτων κατ' εμου.

⁶¹Ηκουσας, Κυριε, τον ονειδισμον αυτων, παντας τους διαλογισμους αυτων κατ' εμου· ⁶²Τους λογους των επανισταμενων επ' εμε και τας μελετας αυτων κατ' εμου ολην την ημεραν. ⁶³Ιδε, οταν καθηγηται και οταν σηκωνονται· εγω ειμαι το ασμα αυτων. ⁶⁴Καμε, Κυριε, εις αυτους ανταποδοσιν κατα τα εργα των χειρων αυτων. ⁶⁵Δος εις αυτους πωρωσιν καρδιας, την καταραν σου επ' αυτους. ⁶⁶Καταδιωξον εν οργη και αφανισον αυτους υποκατωθεν των ουρανων του Κυριου.

4Πως ημαυρωθη το χρυσιον, ηλλοιωθη το χρυσιον το καθαρωτατον, οι λιθοι του αγιαστηριου διεσπαρησαν εις τα ακρα πασων των οδων. ²Οι ενδοξοι υιοι της Σιων, οι εκτιμωμενοι ως το καθαρον χρυσιον, πως ελογισθησαν ως αγγεια πηλινα, εργον χειρος κεραμεως. ³Ετι και τα κητη προσφερουσι μαστους και θηλαζουσι τα τεκνα αυτων· η δε θυγατηρ του λαου μου εσκληρυνθη ως αι στρουθοκαμηλιω εν ερημω. ⁴Η γλωσσα του θηλαζοντος εκολληθη εις τον ουρανισκον αυτου υπο της διψης· τα παιδια εξητησαν αρτον και δεν υπαρχει ο κοπτων εις αυτα. ⁵Οι τρωγοντες φαγητα τρυφερα κοιτονται εν ταις οδοις ηφανισμενοι· οι ανατεθραμμενοι εν πορφυρα ενηγκαλισθησαν την κοπριαν. ⁶Και η ποινη της ανομιας της θυγατρος του λαου μου εγεινε μεγαλητερα παρα την ποινην της αμαρτιας των Σοδομων, τα οποια κατεστραφησαν ως εν ριπη, και δεν ενηργησαν επ' αυτων χειρες. ⁷Οι Ναζηραιοι αυτης ησαν καθαρωτεροι χιονος, λευκοτεροι γαλακτος, ερυθροτεροι την οφιν υπερ τους πολυτιμους λιθους, στιλπνοι ως ο σαπφειρος· ⁸Η οφισ αυτων κατημαυρωθη υπερ την ασβολην· δεν εγνωριζοντο εν ταις οδοις· το δερμα αυτων εκολληθη επι των οστων αυτων· εξηρανθη, εγεινεν ως ξυλον. ⁹Ευτυχестεροι εσταθησαν οι θανατωθεντες υπο της ρομφαιας, παρα οι θανατωθεντες υπο της πεινης· διοτι ουτοι κατατηκονται, τετραυματισμενοι δι' ελλειψιν γεννηματων του αγρου. ¹⁰Αι χειρες των ευσπλαγγων γυναικων ειψησαν τα τεκνα αυτων· εγειναν εις αυτας τροφη εν τω συντριμμω της θυγατρος του λαου μου. ¹¹Ο Κυριος συνετελεσε τον θυμον αυτου, εξεχεε την φλογα της οργης αυτου, και εξηψε πυρ εν Σιων, το οποιον κατεφαγε τα θεμελια αυτης. ¹²Δεν επιστευον οι βασιλεις της γης και παντες οι κατοικουντες την οικουμενην, οτι ηθλεν εισελθει εχθρος και πολεμιος εις τας πυλας της Ιερουσαλημ. ¹³Τουτο εγεινε δια τας αμαρτιας των προφητων αυτης και τας ανομιας των ιερων αυτης, οιτινες εχυνον το αιμα των δικαιων εν μεσω αυτης. ¹⁴Περιεπλανηθησαν ως τυφλοι εν ταις οδοις, εμολυνθησαν εν τω αιματι, ωστε οι ανθρωποι δεν ηδυναντο να εγγισωσι τα ενδυματα αυτων. ¹⁵Αποστητε, ακαθαρτοι, εκραζον προς αυτους· αποστητε, αποστητε, μη εγγισητε· ενω εφευγον και περιεπλανωντο, ελεγετο μεταξυ των εθνων, Δεν θελουσι παροικει πλεον μεθ' ημων. ¹⁶Το προσωπον του Κυριου διεμερισεν αυτους, δεν θελει πλεον επιβλεπει επ' αυτους· προσωπον ιερων δεν εσεβασθησαν, γεροντας δεν ηλεησαν. ¹⁷Ενω ετι υπηρχομεν,

οι οφθαλμοι ημων απεκαμον, προσμενοντες την ματαιαν βοηθειαν ημων· απεβλειψαμεν κεχηνοτες προς εθνος μη δυναμενον να σωζη. ¹⁸Παραμονευουσι τα ιχνη ημων, δια να μη περιπατωμεν εν ταις πλατειαις ημων· επλησιασε το τελος ημων, αι ημεραι ημων επληρωθησαν, διοτι ηλθε το τελος ημων. ¹⁹Οι καταδιωκοντες ημας εγειναν ελαφροτεροι των αετων του ουρανου· εκυνηγησαν ημας επι τα ορη, ενηδρευσαν ημας εν τη ερημω. ²⁰Η πνοη των μυκτηρων ημων, ο χριστος του Κυριου, επιασθη εν ταις παγισιν αυτων, υπο την σκιαν του οποιου, ελεγομεν, θελομεν ζη μεταξυ των εθνων. ²¹Χαιρε και ευφραινου, θυγατηρ Εδωμ, η κατοικουσα εν γη Ουζ· ετι και προς σε θελει περασει το ποτηριον· θελεις μεθυσθη και θελεις γυμνωθη. ²²Ετελειωσεν η ποινη της ανομιαις σου, θυγατηρ Σιων· δεν θελει σε φερει πλεον εις αιχμαλωσιαν· θελει επισκεφθη την ανομιαν σου, θυγατηρ Εδωμ· θελει αποκαλυψει τα αμαρτηματα σου.

5Ενθυμηθητι, Κυριε, τι εγεινεν εις ημας· επιβλεψον, και ιδε τον ονειδισμον ημων. ²Η κληρονομια ημων μετεστραφη εις αλλοτριους, αι οικιαι ημων εις ξενους. ³Εγειναμεν ορφανοι ανευ πατρος, αι μητερες ημων ως χηραι. ⁴Με αργυριον επιομεν το υδωρ ημων· τα ξυλα ημων επωληθησαν εις ημας. ⁵Επι τον τραχηλον ημων ειναι διωγμος· εμοχθησαμεν, αναπαυσιν δεν εχομεν. ⁶Ηπλωσαμεν χειρα προς τους Αιγυπτιους, προς τους Ασσυριους, δια να χορτασθωμεν αρτον. ⁷Οι πατερες ημων ημαρτησαν, εκεινοι δεν υπαρχουσι· και ημεις φερομεν τας ανομιαις αυτων. ⁸Δουλοι εξουσιαζουσιν εφ' ημας· δεν υπαρχει ο λυτρονων εκ της χειρος αυτων. ⁹Φερομεν τον αρτον ημων μετα κινδυνου της ζωης ημων, απ' εμπροσθεν της ρομφαιας της ερημου. ¹⁰Το δερμα ημων ημαυρωθη ως κλιβανος, απο της καυσεως της πεινης. ¹¹Εταπεινωσαν τας γυναικας εν Σιων, τας παρθενους εν ταις πολεσιν Ιουδα. ¹²Οι αρχοντες εκρεμασθησαν υπο των χειρων αυτων· τα προσωπα των πρεσβυτερων δεν ετιμηθησαν. ¹³Οι νεοι υπεβληθησαν εις το αλεσμα, και τα παιδια επεσον υπο τα ξυλα. ¹⁴Οι πρεσβυτεροι επαυσαν απο των πυλων, οι νεοι απο των ασματων αυτων. ¹⁵Επαυσεν η χαρα της καρδιας ημων, ο χορος ημων εστραφη εις πενθος. ¹⁶Ο στεφανος της κεφαλης ημων επεσεν· ουαι δε εις ημας, διοτι ημαρτησαμεν. ¹⁷Δια τουτο εξελιπεν η καρδια ημων, δια ταυτα εσκοτοδινιασαν οι οφθαλμοι ημων. ¹⁸Δια την ερημωσιν του ορους Σιων, αι αλωπεκες περιπατουσιν εν αυτω. ¹⁹Συ, Κυριε, κατοικεις εις τον αιωνα· ο θρονος σου διαμενει εις γενεαν και γενεαν. ²⁰Δια τι θελεις μας λησμονησει δια παντος; θελεις μας εγκαταλειψει εις μακροτητα ημερων; ²¹Επιστρεψον ημας, Κυριε, προς σε και θελομεν επιστραφη. Ανανεωσον τας ημερας ημων ως το προτερον. ²²Διατι απερριψας ημας ολοτελως, ωργισθης εναντιον ημων εως σφοδρα;

Ιεζεκιήλ

1 Εν τω τριακοστώ ετει, τω τεταρτώ μηνι, τη πεμπτη του μηνος, ενω ημην μεταξυ των αιχμαλωτων παρα τον ποταμον Χεβαρ, ηνοιχθησαν οι ουρανοι και ειδον οραματα του Θεου· ²τη πεμπτη του μηνος του ετους τουτου, ³εγεινε ρητως λογος Κυριου προς τον Ιεζεκιηλ υιον του Βουζει τον ιερεα, εν τη γη των Χαλδαιων παρα τον ποταμον Χεβαρ, και εκει εσταθη η χειρ του Κυριου επ' αυτον. ⁴Και ειδον και ιδου, ανεμοστροβιλος ηρχετο απο βορρα, νεφος μεγα και πυρ συστρεφομενον· περιξ δε τουτου λαμφις και εκ μεσου αυτου εφαινετο ως οφις ηλεκτρου, εκ μεσου του πυρος. ⁵Και εκ μεσου αυτου εφαινετο τεσσαρων ζων ομοιωμα. Και η θεα αυτων ητο αυτη· ειχον ομοιωμα ανθρωπου. ⁶Και εκαστον ειχε τεσσαρα προσωπα και εκαστον αυτων ειχε τεσσαρας πτερυγας. ⁷Και οι ποδες αυτων ησαν ποδες ορθοι, και το ιχνος του ποδος αυτων ομοιον με ιχνος ποδος μοσχου· και εσπινθηροβολουν ως οφις χαλκου στιλβοντος. ⁸Και ειχον χειρας ανθρωπου υποκατωθεν των πτερυγων αυτων, εις τα τεσσαρα αυτων μερη· και τα τεσσαρα ειχον τα προσωπα αυτων και τας πτερυγας αυτων. ⁹Αι πτερυγες αυτων συνειχοντο η μια μετα της αλλης· δεν εστρεφοντο ενω εβαδιζον· κατεναντι του προσωπου αυτων επορευοντο εκαστον. ¹⁰Περι δε του ομοιωματος του προσωπου αυτων, τα τεσσαρα ειχον προσωπον ανθρωπου, και προσωπον λεοντος κατα το δεξιον μερος· και τα τεσσαρα ειχον προσωπον βοος κατα το αριστερον· ειχον και τα τεσσαρα προσωπον αετου. ¹¹Και τα προσωπα αυτων και αι πτερυγες αυτων ησαν διηρημεναι προς τα ανω· δυο εκαστου συνειχοντο η μια μετα της αλλης και δυο εκαλυπτον τα σωματα αυτων. ¹²Και επορευοντο εκαστον κατεναντι του προσωπου αυτου· οπου το πνευμα εφερετο, εκει εβαδιζον· ενω εβαδιζον, δεν εστρεφοντο. ¹³Περι δε του ομοιωματος των ζων, η θεα αυτων ητο ως καιομενοι ανθρακες πυρος, ως θεα λαμπαδων τουτο συνεστρεφετο μεταξυ των ζων· και ητο το πυρ λαμπρον, και αστραπη εξηρχετο απο του πυρος. ¹⁴Και τα ζωα ετρεχον και επεστρεφον ως η θεα της αστραπης. ¹⁵Και ως ειδον τα ζωα, ιδου, τροχος εις επι την γην, πλησιον των ζων εις τα τεσσαρα αυτων προσωπα. ¹⁶Η θεα των τροχων και η εργασία αυτων ησαν ως οφις βηρυλου· και οι τεσσαρες ειχον το αυτο ομοιωμα· και η θεα

αυτων και η εργασία αυτων ησαν ως εαν ητο τροχος εν μεσω τροχου. ¹⁷Οτε εβαδιζον, εκινουντο κατα τα τεσσαρα αυτων πλαγια· δεν εστρεφοντο ενω εβαδιζον. ¹⁸Οι δε κυκλοι αυτων ησαν τοσον υψηλοι, ωστε εκαμνον φοβον· και οι κυκλοι αυτων πληρεις οφθαλμων κυκλω των τεσσαρων τουτων. ¹⁹Και οτε τα ζωα επορευοντο, επορευοντο οι τροχοι πλησιον αυτων· και οτε τα ζωα υφονοντο απο της γης, υφονοντο και οι τροχοι. ²⁰Οπου ητο να υπαγη το πνευμα, εκει επορευοντο, εκει το πνευμα ητο να υπαγη· και οι τροχοι υφονοντο απεναντι τουτων, διοτι το πνευμα των ζων ητο εν τοις τροχοις. ²¹Οτε εκεινα επορευοντο, επορευοντο και ουτοι· και οτε εκεινα ισταντο, ισταντο και ουτοι· οτε δε εκεινα υφονοντο απο της γης, και οι τροχοι υφονοντο απεναντι αυτων, διοτι το πνευμα των ζων ητο εν τοις τροχοις. ²²Και το ομοιωμα του στερεωματος του επανωθεν της κεφαλης των ζων ητο ως οφις φοβερου κρυσταλλου, εξηπλωμενου υπερ τας κεφαλας αυτων. ²³Υποκατω δε του στερεωματος ησαν εκτεταμεναι αι πτερυγες αυτων, η μια προς την αλλην· δυο ειχεν εκαστον, με τας οποιας εκαλυπτον τα σωματα αυτων. ²⁴Και οτε επορευοντο, ηκουον τον ηχον των πτερυγων αυτων, ως ηχον υδατων πολλων, ως φωνην του Παντοδυναμου, και την φωνην της λαλιας ως φωνην στρατοπεδου· οτε ισταντο, κατεβιβαζον τας πτερυγας αυτων. ²⁵Και εγινετο φωνη ανωθεν εκ του στερεωματος του υπερ την κεφαλην αυτων· οτε ισταντο, κατεβιβαζον τας πτερυγας αυτων. ²⁶Υπερανωθεν δε του στερεωματος του υπερ την κεφαλην αυτων εφαινετο ομοιωμα θρονου, ως θεα λιθου σαπφειρου· και επι του ομοιωματος του θρονου ομοιωμα ως θεα ανθρωπου καθημενου επ' αυτον ανωθεν. ²⁷Και ειδον ως οφιν ηλεκτρου, ως θεαν πυρος εν αυτω κυκλω, απο της θεας της οσφυος αυτου και επανω· και απο της θεας της οσφυος αυτου και κατω ειδον ως θεαν πυρος, και ειχε λαμφιν κυκλω. ²⁸Ως η θεα του τοξου, του γινομενον εν τη νεφελη εν ημερα βροχης, ουτως ητο η θεα της λαμφεως κυκλω. Αυτη ητο η θεα του ομοιωματος της δοξης του Κυριου. Και οτε ειδον, επεσον επι προσωπον μου και ηκουσα φωνην λαλουντος.

2 Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, στηθι επι τους ποδας σου, και θελω λαλησει προς σε. ²Και καθως ελαλησε προς εμε, εισηλθεν εις εμε το πνευμα και με εστη-

σεν επι τους ποδας μου, και ηκουσα τον λαλουντα προς εμε. ³Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, εγω σε εξαποστελλω προς τους υιους Ισραηλ, προς εθνη αποστατικά, τα οποια απεστατησαν απ' εμου· αυτοι και οι πατερες αυτων εσταθησαν παραβαται εναντιον μου εως ταυτης της σημερον ημερας· ⁴και ειναι υιοι σκληροπροσωποι και σκληροκαρδιοι. Εγω σε εξαποστελλω προς αυτους, και θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος. ⁵Και εαν τε ακουσωσιν, εαν τε απειθησωσι, διοτι ειναι οικος αποστατης, θελουσιν ομως γνωρισει οτι εσταθη προφητης εν μεσω αυτων. ⁶Και συ, υιε ανθρωπου, μη φοβηθης απ' αυτων και απο των λογων αυτων μη δειλιασης, διοτι ειναι ακανθαι και σχολοπες μετα σου, και κατοικεις μεταξυ σκορπιων· μη φοβηθης απο των λογων αυτων και απο προσωπου αυτων μη τρομαξης, διοτι ειναι οικος αποστατης. ⁷Και θελεις λαλησει τους λογους μου προς αυτους, εαν τε ακουσωσιν, εαν τε απειθησωσι· διοτι ειναι αποσταται. ⁸Συ ομως, υιε ανθρωπου, ακουε τουτο, το οποιον εγω λαλω προς σε· μη γεινης αποστατης ως ο αποστατης οικος· ανοιξον το στομα σου και φαγε τουτο, το οποιον εγω διδω εις σε. ⁹Και ειδον και ιδου, χειρ εξηπλωμενη προς εμε, και ιδου, εν αυτη τομος βιβλιου. ¹⁰Και εξετυλιξεν αυτον ενωπιον μου· και ητο γεγραμμενος εσωθεν και εξωθεν, και εν αυτω γεγραμμενοι κλαυθμοι και θρηνηδια και ουαι.

3Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, φαγε τουτο, το οποιον ευρισκεις· φαγε τουτον τον τομον και υπαγε να λαλησης προς τον οικον Ισραηλ. ²Και ηνοιξα το στομα μου και με εψωμισε τον τομον εκεινον. ³Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, ας φαγη η κοιλια σου και ας εμπλησθωσι τα εντοσθια σου απο του τομου τουτου, τον οποιον εγω διδω εις σε. Και εφαγον και εγεινεν εν τω στοματι μου ως μελι υπο της γλυκυτητος. ⁴Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, υπαγε, εισελθε εις τον οικον του Ισραηλ και λαλησον τους λογους μου προς αυτους. ⁵Διοτι δεν εξαποστελλεσαι προς λαον βαθυχειλον και βαρυγλωσσον αλλα προς τον οικον Ισραηλ· ⁶ουχι προς λαους πολλους βαθυχειλους και βαρυγλωσσους, των οποίων τους λογους δεν εννοεις. Και προς τοιουτους εαν σε εξαπεστελλον, ουτοι ηθελον σου εισακουσει. ⁷Ο οικος ομως Ισραηλ δεν θελει να σου ακουση· διοτι δεν θελουσι να εισακουωσιν εμου· επειδη πας ο οικος Ισραηλ ειναι σκληρομετωπος και σκληροκαρδιος. ⁸Ιδου, εκαμον το προσωπον σου δυνατον εναντιον των προσωπων αυτων και το μετωπον σου, δυνατον εναντιον των μετωπων αυτων. ⁹Ως αδαμαντα σκληροτερον χαλικος εκαμον το μετωπον σου· μη φοβηθης αυτους και μη τρομαξης απο προσωπου αυτων, διοτι ειναι οικος αποστατης. ¹⁰Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, παντας τους λογους μου, τους οποιους θελω λαλησει προς σε, λαβε εν τη καρδια σου και ακουσον με τα ωτα σου. ¹¹Και υπαγε, εισελθε προς τους αιχμαλωτισθεντας, προς τους υιους του λαου σου, και λαλησον προς αυτους και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος

ο Θεος, εαν τε ακουσωσιν, εαν τε απειθησωσι. ¹²Και με εσηκωσε το πνευμα, και ηκουσα οπισθεν μου φωνην μεγαλης συγκινησεως λεγοντων, Ευλογημενη η δοξα του Κυριου εκ του τοπου αυτου. ¹³Και ηκουσα τον ηχον των πτερυγων των ζων, αιτινες συνειχοντο η μια μετα της αλλης, και τον ηχον των τροχων απεναντι τουτων και φωνην μεγαλης συγκινησεως. ¹⁴Και με υψωσε το πνευμα και με ελαβε και υπηγα εν πικρια και εν αγανακτησει του πνευματος μου· πλην η χειρ του Κυριου ητο κραταια επ' εμε. ¹⁵Και ηλθον προς τους μετοιικισθεντας εις Τελαβιβ, τους κατοικουντας παρα τον ποταμον Χεβαρ, και εκαθησα οπου εκεινοι εκαθηντο και παρεμεινα εκει μεταξυ αυτων επτα ημερας εκστατικος. ¹⁶Και μετα τας επτα ημερας εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁷Υιε ανθρωπου, σε κατεστησα φυλακα επι τον οικον Ισραηλ· ακουσον λοιπον λογον εκ του στοματος μου και νουθετησον αυτους παρ' εμου. ¹⁸Οταν λεγω προς τον ανομον, Εξαπαντος θελεις θανατωθη, και συ δεν νουθετησης αυτον και δεν λαλησης δια να αποτρεψης τον ανομον απο της οδου αυτου της ανομου, ωστε να σωσης την ζωην αυτου, εκεινος μεν ο ανομος θελει αποθανει εν τη ανομια αυτου· πλην εκ της χειρος σου θελω ζητησει το αιμα αυτου. ¹⁹Αλλ' εαν συ μεν νουθετησης τον ανομον, αυτος ομως δεν επιστρεφη απο της ανομιας αυτου και απο της οδου αυτου της ανομου, εκεινος μεν θελει αποθανει εν τη ανομια αυτου, συ δε ηλευθερωσας την ψυχην σου. ²⁰Παλιν, εαν ο δικαιος εκτραπη απο της δικαιοσυνης αυτου και πραξη ανομιαν, και εγω θεσω προσκομμα εμπροσθεν αυτου· εκεινος θελει αποθανει· επειδη δεν εδωκας εις αυτον νουθεσιαν θελει αποθανει εν τη αμαρτια αυτου, και η δικαιοσυνη αυτου, την οποιαν εκαμε, δεν θελει μνημονευθη· πλην εκ της χειρος σου θελω ζητησει το αιμα αυτου. ²¹Εαν ομως συ νουθετησης τον δικαιον δια να μη αμαρτηση και αυτος δεν αμαρτηση, ο δικαιος θελει βεβαιως ζησει, διοτι ενουθετηθη· και συ ηλευθερωσας την ψυχην σου. ²²Και εσταθη εκει η χειρ του Κυριου επ' εμε και ειπε προς εμε, Σηκωθητι, εξελθε εις την πεδιαδα και εκει θελω λαλησει προς σε. ²³Και εσηκωθη και εξηλθον εις την πεδιαδα και ιδου, η δοξα του Κυριου ιστατο εκει, ως η δοξα την οποιαν ειδον παρα τον ποταμον Χεβαρ· και επεσον επι προσωπον μου. ²⁴Και εισηλθε το πνευμα εις εμε και με εστησεν επι τους ποδας μου και ελαλησε προς εμε και μοι ειπεν, Υπαγε, κλεισθητι εντος της οικιας σου. ²⁵Διοτι, οσον περι σου, υιε ανθρωπου, ιδου, θελουσι βαλει επι σε δεσμα και θελουσι σε δεσει με αυτα και δεν θελεις εξελθει εις το μεσον αυτων. ²⁶Και την γλωσσαν σου θελω κολλησει προς τον λαρυγγα σου και θελεις γεινει αλαλος· και δεν θελεις εισθαι προς αυτους ανηρ ελεγχων, διοτι ειναι οικος αποστατης. ²⁷Πλην οταν λαλησω προς σε, θελω ανοιξει το στομα σου και θελεις ειπει προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ο ακουων ας ακουη και ο απειθων ας απειθη· διοτι ειναι οικος αποστατης.

⁴Και συ, υιε ανθρωπου, λαβε εις σεαυτον κεραμιδα και θες αυτην εμπροσθεν σου και διαγραφον επ' αυτης πολιν, την Ιερουσαλημ· ²και στησον πολιορκιαν εναντιον αυτης και οικοδομησον προμαχωνας εναντιον αυτης και υψωσον προχωματα εναντιον αυτης, θες ετι στρατοπεδον εναντιον αυτης και στησον κριους κυκλω εναντιον αυτης. ³Και λαβε εις σεαυτον πλακα σιδηραν και θες αυτην ως τοιχον σιδηρουν μεταξυ σου και της πολεως, και στηριξον το προσωπον σου εναντιον αυτης και θελει πολιορκηθη και θελεις βαλει πολιορκιαν εναντιον αυτης· τουτο θελει εισθαι σημειον εις τον οικον Ισραηλ. ⁴Και συ πλαγιασον επι την αριστεραν σου πλευραν και θες την ανομιαν του οικου Ισραηλ επ' αυτην· κατα τον αριθμον των ημερων, καθ' ας θελεις πλαγιασει επ' αυτην, θελεις βαστασει την ανομιαν αυτων. ⁵Διοτι εγω επι σε εθεσα τα ετη της ανομιαις αυτων κατα τον αριθμον των ημερων, τριακοσιας ενενηκοντα ημερας· και θελεις βαστασει την ανομιαν του οικου Ισραηλ. ⁶Και αφου τελειωσης ταυτας, πλαγιασον παλιν επι την πλευραν σου την δεξιαν, και θελεις βαστασει την ανομιαν του οικου Ιουδα τεσσαρακοντα ημερας· εκαστην μιαν ημεραν προσδιωρισα εις σε αντι ενος ετους. ⁷Και θελεις στηριξει το προσωπον σου προς την πολιορκιαν της Ιερουσαλημ και ο βραχιων σου θελει εισθαι γυμνος και θελεις προφητευσει εναντιον αυτης. ⁸Και ιδου, θελω βαλει επι σε δεσμα, και δεν θελεις στραφη απο της μιας σου πλευρας εις την αλλην, εωσου τελειωσης τας ημερας της πολιορκιας σου. ⁹Και συ λαβε εις σεαυτον σιτον και κριθην και κυαμους και φακην και κεγγρον και αρακον, και θες αυτα εις εν αγχειον και καμε εξ αυτων αρτους εις σεαυτον· κατα τον αριθμον των ημερων καθ' ας θελεις πλαγιασει επι την πλευραν σου, τριακοσιας και ενενηκοντα ημερας θελεις τρωγει εκ τουτων. ¹⁰Και το φαγητον σου, το οποιον θελεις τρωγει εκ τουτων, θελει εισθαι με ζυγιον, εικοσι σικλων την ημεραν· απο καιρου εως καιρου θελεις τρωγει εξ αυτων. ¹¹Και υδωρ με μετρον θελεις πινει, το εκτον ενος ιν· απο καιρου εως καιρου θελεις πινει. ¹²Και θελεις τρωγει αυτους ως κριθινοους εγκρυφιας, και θελεις ψηνει αυτους με κοπρον εξερχομενην απο ανθρωπου, εμπροσθεν των οφθαλμων αυτων. ¹³Και ειπε Κυριος, Ουτω θελουσι φαγει οι υιοι Ισραηλ τον αρτον αυτων μεμολυσμενον μεταξυ των εθνων, οπου θελω διασκορπισει αυτους. ¹⁴Και εγω ειπα, Α, Κυριε Θεε· ιδου, ψυχη μου δεν εμολυνθη, επειδη απο νεοτητος μου εως του νυν δεν εφαγον θνησιμαιον η θηριαλωτον, ουδε εισηλθε ποτε εις το στομα μου κρεας βδελυκτον. ¹⁵Και ειπε προς εμε, Ιδε, εδωκα εις σε κοπρον βοος αντι κοπρου ανθρωπινης, και με ταυτην θελεις ψησει τον αρτον σου. ¹⁶Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, ιδου, εγω θελω συντριψει το υποστηριγμα του αρτου εν Ιερουσαλημ· και θελουσι τρωγει αρτον με ζυγιον και εν στενοχωρια, και θελουσι πινει υδωρ με μετρον και εν αγωνια· ¹⁷δια να κατανησωσιν ενδεεις αρτου και υδατος· και θελουσιν εκθαμβεισθαι προς αλληλους, και θελουσιν αναλωθη δια τας ανομιας

αυτων.

⁵Και συ, υιε ανθρωπου, λαβε εις σεαυτον μαχαιραν κοπτεραν· θελεις λαβει εις σεαυτον ξυραφιον κουρεως και θελεις περασει αυτο επι την κεφαλην σου και επι τον πωγωνα σου. Λαβε επειτα εις σεαυτον πλαστιγγας ζυγιων και διαιρεσον αυτα. ²Το τριτον θελεις καυσει εν πυρι εν τω μεσω της πολεως, ενω αι ημεραι της πολιορκιας συμπληρουνται· και το τριτον θελεις λαβει και κατακοφει κυκλω αυτης εν μαχαιρα· και το τριτον θελεις διασκορπισει εις τον αερα· και εγω θελω γυμνωσει μαχαιραν οπισθεν αυτων. ³Και εκ τουτων θελεις λαβει ετι ολιγας τινας και δεσει αυτας εις τα κρασπεδα σου. ⁴Επειτα λαβε ετι εκ τουτων και ριψον αυτας εις το μεσον του πυρος και κατακαυσον αυτας εν πυρι· εντευθεν θελει εξελθει πυρ εις παντα τον οικον Ισραηλ. ⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Αυτη ειναι η Ιερουσαλημ· εγω εθεσα αυτην εν μεσω των εθνων και των περιξ αυτης τοπων. ⁶Αλλ' αυτη μετηλλαξε τας κρισεις μου εις ανομιαν χειροτερα παρα τα εθνη, και τα διαταγματα μου χειροτερα παρα τους τοπους τους περιξ αυτης· διοτι απερριψαν τας κρισεις μου και τα διαταγματα μου· δεν περιεπατησαν εν αυτοις. ⁷Οθεν ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη σεις υπερεβητε τα εθνη τα περιξ υμων και δεν περιεπατησατε εν τοις διαταγμασι μου και τας κρισεις μου δεν εξετελεσατε αλλ' ουδε κατα τας κρισεις των εθνων των περιξ υμων επραξατε, ⁸Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, και εγω ειμαι εναντιον σου και θελω εκτελεσει κρισεις εν μεσω σου ενωπιον των εθνων. ⁹Και θελω καμει εις σε εκεινο το οποιον δεν εκαμον, ουδε θελω καμει ποτε ομοιον τουτου, δια παντα τα βδελυγματα σου. ¹⁰Δια τουτο οι πατερες θελουσι φαγει τα τεκνα αυτων εν μεσω σου και τα τεκνα θελουσι φαγει τους πατερας αυτων· και θελω εκτελεσει κρισεις εις σε· απαν δε το υπολοιπον σου θελω διασκορπισει εις παντα ανεμον. ¹¹Δια τουτο, ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, εξαπαντος, επειδη συ εμιανας τα αγια μου με πασας τας μιαρας πραξεις σου και με παντα τα βδελυγματα σου, και εγω λοιπον θελω σε συντριψει· και ο οφθαλμος μου δεν θελει φεισθη, και εγω δεν θελω σε ελεησει. ¹²Το τριτον σου θελουσιν αποθανει υπο λοιμου και θελουσιν αναλωθη εν μεσω σου υπο πεινης· και το τριτον θελουσι πεσει κυκλω σου υπο ρομφαιας· το δε αλλο τριτον θελω διασκορπισει εις παντα ανεμον και θελω γυμνωσει μαχαιραν οπισθεν αυτων. ¹³Και θελει συντελεσθη ο θυμος μου και θελω αναπαυσει την οργην μου επ' αυτους και θελω ευχαριστηθη· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ο Κυριος ελαλησα εν τω ζηλω μου, οταν συντελεσω κατ' αυτων την οργην μου. ¹⁴Και θελω σε καταστησει ερημον και ονειδος μεταξυ των εθνων των κυκλω σου, ενωπιον παντος διαβαινοντος. ¹⁵Και θελεις εισθαι ονειδος και παιγνιον, διδασκαλια και θαμβος, εις τα εθνη τα κυκλω σου, οταν εκτελεσω κρισεις εις σε εν θυμω και εν οργη και μετ' επιτιμησεων οργης· εγω

ο Κυριος ελαλησα. ¹⁶Οταν εξαποστειλω επ' αυτους τα κακα βελη της πεινης τα εξολοθρευτικα, τα οποια θελω εξαποστειλει δια να σας εξολοθρευσω, θελω επαυξησει επι την πειναν εις εσας και θελω συντριψει εις εσας το υποστηριγμα του αρτου. ¹⁷Και θελω εξαποστειλει εφ' υμας πειναν και θηρια κακα και θελουσι σε ορφανισει, και λοιμος και αιμα θελουσι περασει δια σου, και θελω φερει ρομφαιαν επι σε· εγω ο Κυριος ελαλησα.

6 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου προς τα ορη του Ισραηλ και προφητευσον εναντιον αυτων, ³και ειπε, Ορη του Ισραηλ, ακουσατε τον λογον Κυριου του Θεου· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς τα ορη και προς τα βουνα, προς τους ρυακας και προς τας κοιλαδας. Ιδου, εγω, εγω θελω φερει εφ' υμας ρομφαιαν, και θελω καταστρεψει τους υψηλους τοπους σας. ⁴Και τα θυσιαστηρια σας θελουσιν αφανισθη και τα ειδωλα σας θελουσι συντριφθη, και τους τετραυματισμενους σας θελω καταβαλει εμπροσθεν των ξοανων σας. ⁵Και θελω στρωσει τα πτωματα των υιων Ισραηλ εμπροσθεν των ξοανων αυτων, και θελω διασκορπισει τα οστα σας κυκλω των θυσιαστηριων σας. ⁶κατα πασαν κατοικησιν σας αι πολεις θελουσιν ερημωθη, και οι υψηλοι τοποι θελουσιν αφανισθη, ωστε τα θυσιαστηρια σας να ερημωθωσι και να αφανισθωσι, και τα ξοανα σας να συντριφθωσι και να εκλειψωσι, και τα ειδωλα σας να πεσωσι κατακεκομμενα, και τα εργα σας να εξαλειφθωσι. ⁷Και οι τετραυματισμενοι θελουσι πεσει εν μεσω υμων, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁸Θελω ομως αφησει υπολοιπον, δια να εχητε τινας εκφυγοντας την μαχαιραν μεταξυ των εθνων, οταν διασκορπισθητε εις τους τοπους. ⁹Και οσοι απο σας εκφυγωσι, θελουσι με ενθυμεισθαι μεταξυ των εθνων, οπου θελουσι φερθη αιχμαλωτοι, οταν φερω εις συντριβην την πορνικην αυτων καρδιαν ητις εξεκλινεν απ' εμου, και τους οφθαλμους αυτων τους εκπορευοντας κατοπιν των ξοανων αυτων· και θελουσιν αποστρεφεσθαι εαυτους δι' οσας κακιας επραξαν εν πασι τοις βδελυγμασιν αυτων. ¹⁰Και θελουσι γνωρισει οτι εγω ο Κυριος δεν ελαλησα ματαιως, οτι ηθελον καμει εις αυτους τα κακα ταυτα. ¹¹Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Κροτησον με την χειρα σου και κτυπησον με τον ποδα σου και ειπε, Ουαι δια παντα τα κακα βδελυγματα του οικου Ισραηλ· διοτι θελουσι πεσει υπο μαχαιρας, υπο πεινης και υπο λοιμου. ¹²Ο μακραν θελει αποθανει υπο λοιμου και ο πλησιον θελει πεσει υπο μαχαιρας, ο δε εναπολειφθεις και ο πολιορκουμενος θελει αποθανει υπο πεινης· ουτω θελω συντελεσει την οργην μου επ' αυτους. ¹³Και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν οι τραυματιαι αυτων κηνται μεταξυ των ξοανων αυτων κυκλω των θυσιαστηριων αυτων, επι παντα υψηλον λοφον, επι πασας τας κορυφας των ορειων και υποκατω παντος δενδρον πρασινου και υποκατω πασης δασυφυλλου δρυος, του τοπου οπου προσεφερον

οσμην ευωδιας εις παντα τα ξοανα αυτων. ¹⁴Και θελω εκτεινει την χειρα μου επ' αυτους και καταστησει ερημον την γην, ερημοτεραν μαλιστα παρα την ερημον Διβλαθα, εις πασας αυτων τας κατοικησεις· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

7 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Και συ, υιε ανθρωπου, ακουσον· ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς την γην του Ισραηλ. Τελος, το τελος ηλθεν επι τα τεσσαρα ακρα της γης. ³Το τελος ηλθε τωρα επι σε και θελω αποστειλει επι σε την οργην μου και θελω σε κρινει κατα τας οδους σου και θελω ανταποδωσει επι σε παντα τα βδελυγματα σου. ⁴Και ο οφθαλμος μου δεν θελει σε φεισθη και δεν θελω ελεησει· αλλα θελω ανταποδωσει επι σε τας οδους σου, και θελουσιν εισθαι εν μεσω σου τα βδελυγματα σου· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Κακον, εν κακον, ιδου, ερχεται· ⁶τελος ηλθε, το τελος ηλθεν· εξηγεθη κατα σου· ιδου, εφθασεν. ⁷Η πρωια ηλθεν επι σε, κατοικε της γης· ο καιρος ηλθεν, η ημερα της καταστροφης επλησιασε και ουχι αγαλλιασις των ορειων. ⁸Τωρα ευθυς θελω εκχειρι την οργην μου επι σε και θελω συντελεσει τον θυμον μου επι σε· και θελω σε κρινει κατα τας οδους σου και ανταποδωσει επι σε παντα τα βδελυγματα σου. ⁹Και ο οφθαλμος μου δεν θελει φεισθη και δεν θελω ελεησει· κατα τας οδους σου θελω σοι ανταποδωσει, και θελουσιν εισθαι τα βδελυγματα σου εν μεσω σου· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος ο πατασσω. ¹⁰Ιδου, η ημερα, ιδου, ηλθεν· η πρωια εφανε· η ραβδος ηνηθησεν· η υπερηφανια εβλαστησεν. ¹¹Η βια ηυξηθη εις ραβδον ανομιας· ουδεις εξ αυτων θελει μεινει ουτε εκ του πληθους αυτων ουτε εκ των θορυβουντων εξ αυτων· και δεν θελει υπαρχει ο πενθων δι' αυτους. ¹²Ο καιρος ηλθεν, η ημερα επλησιασεν· ας μη χαιρη ο αγοραζων και ας μη θρηνη ο πωλων, διοτι ειναι οργη επι παν το πληθος αυτης. ¹³Διοτι ο πωλητης δεν θελει επιστρεψει εις το πωληθεν, αν και ευρισκηται επι μεταξυ των ζωντων· επειδη η ορασις η περι παντος του πληθους αυτων δεν θελει στραφη οπισω· και ουδεις θελει στερεωσει εαυτον, του οποιου η ζωη ειναι εν τη ανομια αυτου. ¹⁴Εσαλπισαν εν σαλπιγγι και ητοιμασθησαν τα παντα· πλην ουδεις υπαγει εις τον πολεμον, διοτι η οργη μου ειναι επι παν το πληθος αυτης. ¹⁵Η μαχαιρα ειναι εξωθεν και ο λοιμος και η πεινα εσωθεν· ο εν τω αγρω θελει τελευτησει εν μαχαιρα, τον δε εν τη πολει, η πεινα και ο λοιμος θελουσι καταφαγει αυτον. ¹⁶Και οσοι εξ αυτων εκφυγωσι, θελουσι διασωθη και θελουσιν εισθαι επι των ορειων ως αι περιστεραι των κοιλαδων, θρηνοντες παντες ουτοι, εκαστος δια τας ανομιας αυτου. ¹⁷Πασαι αι χειρες θελουσι παραλυθη και παντα τα γονατα θελουσι ρευσει ως υδωρ. ¹⁸Και θελουσι περιζωσθη σακκον και φρικη θελει καλυφει αυτους· και αισχυνη θελει εισθαι επι παντα τα προσωπα και φαλακρωμα επι πασας τας κεφαλας αυτων. ¹⁹Το αργυριον αυτων θελουσι ριφει εις

τας οδους, και το χρυσιον αυτων θελει εισθαι ως ακαθαρσια· το αργυριον αυτων και το χρυσιον αυτων δεν θελουσι δυνηθη να λυτρωσωσιν αυτους εν τη ημερα της οργης του Κυριου· δεν θελουσι χορτασει τας ψυχας αυτων και δεν θελουσι γεμισει τας κοιλιας αυτων, διοτι εγεινε το προσκομμα της ανομιας αυτων. ²⁰Επειδη την δοξαν του στολισμου αυτων, μετεχειρισθησαν αυτην εις υπερηφανιαν και εκαμον εξ αυτης τας εικονας των βδελυγματων αυτων, τα μισητα αυτων· δια τουτο εγω καθιστω αυτην εις αυτους ακαθαρσιαν. ²¹Και θελω παραδωσει αυτην εις χειρας αλλοτριων διαρπαγμα και εις τους ασεβεις της γης λαφυρον, και θελουσι βεβηλωσει αυτην. ²²Και θελω αποστρεφει το προσωπον μου απ' αυτων, και θελουσι βεβηλωσει το αδυτον μου· και οι λεηλαται θελουσιν εμβη εις αυτο και βεβηλωσει αυτο. ²³Καμε αλυσον, διοτι η γη ειναι πληρης απο κρισεως αιματων και η πολις πληρης καταδυναστειας. ²⁴Δια τουτο θελω φερει τους κακιστους των εθνων και θελουσι κληρονομησει τας οικιας αυτων· και θελω καταβαλει την επαρσιν των ισχυρων· και τα αγια αυτων θελουσι βεβηλωθη. ²⁵Ολεθρος επερχεται· και θελουσι ζητησει ειρηνην και δεν θελει υπαρχει. ²⁶Συμφορα επι συμφοραν θελει ερχεσθαι και αγγελια θελει φθανει επ' αγγελιαν· τοτε θελουσι ζητησει παρα προφητου ορασιν· και θελει χαθη ο νομος απο του ιερεως και η βουλη απο των πρεσβυτερων. ²⁷Ο βασιλευς θελει πενθησει και ο αρχων θελει ενδυθη αφανισμον και αι χειρες του λαου της γης θελουσι παραλυθη· κατα τας οδους αυτων θελω καμει εις αυτους και κατα τας κρισεις αυτων θελω κρινει αυτους, και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

8Και εν τω εκτω ετει, τω εκτω μηνι, τη πεμπτη του μηνος, ενω εγω εκαθημην εν τω οικω μου και οι πρεσβυτεροι του Ιουδα εκαθηντο εμπροσθεν μου, χειρ Κυριου του Θεου επεσεν εκει επ' εμε. ²Και ειδον και ιδου, ομοιωμα ως θεα πυρος· απο της θεας της οσφουο αυτου και κατω πυρ, και απο της οσφουο αυτου και επανω ως θεα λαμψεως, ως οφισ ηλεκτρου. ³Και εξηπλωσεν ομοιωμα χειροσ, και με επιασεν απο της κομης της κεφαλης μου και με υψωσε το πνευμα μεταξυ της γης και του ουρανου και με εφερε δι' οραματων Θεου εις Ιερουσαλημ, εις την θυραν της εσωτερης πυλης της βλεπουσης προς βορραν, οπου ιστατο το ειδωλον της ζηλοτυπιας, το παροξυνον εις ζηλοτυπιαν. ⁴Και ιδου, η δοξα του Θεου του Ισραηλ ητο εκει, κατα το οραμα το οποιον ειδον εν τη πεδιαδι. ⁵Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, υψωσον τωρα τους οφθαλμους σου προς την οδον την προς βορραν. Και υψωσα τους οφθαλμους μου προς την οδον την προς βορραν και ιδου, κατα το βορειον μερος εν τη πυλη του θυσιαστηριου το ειδωλον τουτο της ζηλοτυπιας κατα την εισοδον. ⁶Τοτε ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, βλεπεις συ τι καμνουσιν ουτοι; τα μεγαλα βδελυγματα, τα οποια ο οικος Ισραηλ καμνει εδω, δια να απομακρυνθω απο των αγιων μου; πλην στρεφον ετι,

θελεις ιδει μεγαλητερα βδελυγματα. ⁷Και με εφερεν εις την πυλην της αυλης· και ειδον και ιδου, μια οπη εν τω τοιχω. ⁸Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, σκαψον τωρα εν τω τοιχω· και εσκαψα εν τω τοιχω και ιδου, μια θυρα. ⁹Και ειπε προς εμε, Εισελθε και ιδε τα πονηρα βδελυγματα, τα οποια ουτοι καμνουσιν εδω. ¹⁰Και εισηλθον και ειδον· και ιδου, παν ομοιωμα ερπετων και βδελυκτων ζων και παντα τα ειδωλα του οικου Ισραηλ, εζωγραφημενα επι τον τοιχον κυκλω κυκλω. ¹¹Και ισταντο εμπροσθεν αυτων εβδομηκοντα ανδρες εκ των πρεσβυτερων του οικου Ισραηλ· εν μεσω δε αυτων ιστατο Ιααζανιας ο υιοσ του Σαφαν· και εκρατει εκαστοσ εν τη χειρι αυτου το θυμιατηριον αυτου· και ανεβαινε πυκνον νεφοσ θυμιαματοσ. ¹²Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, ειδες τι καμνουσιν εν τω σκοτει οι πρεσβυτεροι του οικου Ισραηλ, εκαστοσ εν τω κρυπτω οικηματι των εικωνων αυτου; διοτι ειπον, Ο Κυριος δεν μας βλεπει· ο Κυριος εγκατελιπε την γην. ¹³Και ειπε προς εμε, Στρεφον ετι· θελεις ιδει μεγαλητερα βδελυγματα, τα οποια ουτοι καμνουσι. ¹⁴Και με εφερεν εις τα προθυρα της πυλης του οικου του Κυριου της προς βορραν, και ιδου, εκει εκαθηντο γυναικες θρηνοουσαι τον Θαμμουζ. ¹⁵Και ειπε προς εμε, Ειδες, υιε ανθρωπου; Στρεφον ετι· θελεις ιδει μεγαλητερα βδελυγματα παρα ταυτα. ¹⁶Και με εισηγαγεν εις την εσωτερην αυλην του οικου του Κυριου· και ιδου, εν τη θυρα του ναου του Κυριου, μεταξυ της στοασ και του θυσιαστηριου, περιπου εικοσιπεντε ανδρες με τα νωτα αυτων προς τον ναον του Κυριου και τα προσωπα αυτων προς ανατολασ, και προσεκυνουν τον ηλιον κατα ανατολασ. ¹⁷Και ειπε προς εμε, ειδες, υιε ανθρωπου; Μικρον ειναι τουτο εις τον οικον Ιουδα, να καμνωσι τα βδελυγματα, τα οποια ουτοι καμνουσιν ενταυθα; ωστε εγεμισαν την γην απο καταδυναστειας και εξεκλιναν δια να με παροργισωσι· και ιδου, βαλλουσι τον κλαδον εις τους μυκτηρασ αυτων. ¹⁸Και εγω λοιπον θελω φερθη μετ' οργης· ο οφθαλμοσ μου δεν θελει φεισθη ουδε θελω ελεησει· και οταν κραξωσιν εις τα ωτα μου μετα φωνης μεγαλης, δεν θελω εισακουσει αυτουσ.

9Και εκραξεν εις τα ωτα μου μετα φωνης μεγαλης· λεγων, Ασ πλησιασωσιν οι τεταγμενοι κατα της πολεωσ, εκαστοσ εχων το οπλον αυτου της εξολοθρευσεωσ εν τη χειρι αυτου. ²Και ιδου, εξ ανδρες ηρχοντο απο της οδου της υψηλοτερης πυλης της βλεπουσης προς βορραν, εκαστοσ εχων εν τη χειρι αυτου οπλον κατασυντριμμου· και εν τω μεσω αυτων εις ανθρωποσ ενδεδυμενοσ λινα με γραμματεωσ καλαμαριον εν τη οσφui αυτου· και εισελθοντες εσταθησαν πλησιον του χαλκινου θυσιαστηριου. ³Και η δοξα του Θεου του Ισραηλ ανεβη επανωθεν των χερουβειμ, επανωθεν των οποιων ητο, εις το κατωφλιον του οικου· και εφωνησε προς τον ανδρα τον ενδεδυμενον τα λινα, τον εχοντα εν τη οσφui αυτου το καλαμαριον του γραμματεωσ· ⁴και ειπε Κυριος

προς αυτον, Διελθε δια της πολεως, δια της Ιερουσαλημ, και καμε σημειον επι των μετωπων των ανδρων, των στεναζοντων και βωντων δια παντα τα βδελυγματα τα γινομενα εν μεσω αυτης. ⁵Προς δε τους αλλους ειπεν, ακουοντος εμου, Διελθετε κατοπιν αυτου δια της πολεως και παταξατε· ας μη φεισθη ο οφθαλμος σας και μη ελεησητε· ⁶γεροντας, νεους και παρθενους και νηπια και γυναικας, φονευσατε μεχρως εξαλειψεως· εις παντα ομως ανθρωπον εφ' ου ειναι το σημειον μη πλησιασητε· και αρχισατε απο του αγιαστηριου μου. Και ηρχισαν απο των ανδρων των πρεσβυτερων των εμπροσθεν του οικου. ⁷Και ειπε προς αυτους, Μινατε τον οικον και γεμισατε τας αυλας απο τραυματιων· εξελθετε. Και εξηλθον και επαταξαν εν τη πολει. ⁸Ενω δε ουτοι επατασσον αυτους, εναπολειφθεις εγω επεσον επι προσωπον μου και ανεβοησα και ειπα, Οιμοι, Κυριε Θεε· συ εξαλειφεις απαν το υπολοιπον του Ισραηλ, εκχων την οργην σου επι την Ιερουσαλημ; ⁹Και ειπε προς εμε, Η ανομια του οικου Ισραηλ και Ιουδα υπερεμεγαλυνθη σφοδρα και η γη ειναι πληρης αιματων· και πολις πληρης διαφθορας· διоти λεγουσιν, Ο Κυριος εγκατελιπε την γην, και, Ο Κυριος δεν βλεπει. ¹⁰Και εγω λοιπον δεν θελει φεισθη ο οφθαλμος μου και δεν θελω ελεησει· κατα της κεφαλης αυτων θελω ανταποδωσει τας οδους αυτων. ¹¹Και ιδου, ο ανηρ ο ενδεδυμενος τα λινα, ο εχων εν τη οσφρι αυτου το καλαμαριον, εφερεν αποκρισιν, λεγων, Εκαμον καθως προσεταξας εις εμε.

10Επειτα ειδον και ιδου, εν τω στερεωματι τω ανωθεν της κεφαλης των χερουβειμ εφαινετο υπερανω αυτων ως λιθος σαπφειρος, κατα την θεαν ομοιωματος θρονου. ²Και ελαλησε προς τον ανδρα τον ενδεδυμενον τα λινα και ειπεν, Εισελθε μεταξυ των τροχων, υποκατω των χερουβειμ, και γεμισον την χειρα σου ανθρακας πυρος εκ μεσου των χερουβειμ και διασκορπισον αυτους επι την πολιν. Και εισηλθεν ενωπιον μου. ³Τα δε χερουβειμ ισταντο εν δεξιους του οικου, οτε εισηρχετο ο ανηρ· και η νεφελη εγεμισε την εσωτεραν αυλην. ⁴Και η δοξα του Κυριου υψωθη ανωθεν των χερουβειμ κατα το κατωφλιον του οικου· και ενεπλησε τον οικον η νεφελη και η αυλη ενεπλησθη απο της λαμψεως της δοξης του Κυριου. ⁵Και ο ηχος των πτερυγων των χερουβειμ ηκουετο εως της εξωτερας αυλης, ως φωνη του Παντοδυναμου Θεου, οποταν λαλη. ⁶Και οτε προσεταξε τον ανδρα τον ενδεδυμενον τα λινα, λεγων, Λαβε πυρ εκ μεσου των τροχων, εκ μεσου των χερουβειμ, τοτε εισηλθε και εσταθη πλησιον των τροχων. ⁷Και εν χερουβ εξετεινε την χειρα αυτου εκ μεσου των χερουβειμ, προς το πυρ το εν τω μεσω των χερουβειμ, και ελαβεν εκ τουτου και εθεσεν εις τας χειρας του ενδεδυμενου τα λινα· ο δε ελαβεν αυτο και εξηλθεν. ⁸Εφαινετο δε ομοιωμα χειρος ανθρωπου εις τα χερουβειμ υπο τας πτερυγας αυτων. ⁹Και ειδον και ιδου, τεσσαρες τροχοι πλησιον των χερουβειμ, εις τροχος πλησιον ενος χερουβ και εις τροχος

πλησιον αλλον χερουβ, και η θεα των τροχων ητο ως οφεις βηρυλλου λιθου. ¹⁰Περι δε της θεας αυτων, και οι τεσσαρες ειχον το αυτο ομοιωμα, ως εαν ητο τροχος εν μεσω τροχου. ¹¹Ενω εβαδιζον, επορευοντο κατα τα τεσσαρα αυτων πλαγια· δεν εστρεφοντο ενω εβαδιζον, αλλ' εις οντινα τοπον ο πρωτος απευθυνετο, ηκολουθουν αυτον οι αλλοι· δεν εστρεφοντο ενω εβαδιζον. ¹²Ολον δε το σωμα αυτων και τα νωτα αυτων και αι χειρες αυτων και αι πτερυγες αυτων και οι τροχοι, οι τεσσαρες αυτων τροχοι, ησαν κυκλω πληρεις οφθαλμων. ¹³Περι δε των τροχων, ουτοι εκαλουτο, ακουοντος εμου, Γαλαγλ. ¹⁴Και εκαστον ειχε τεσσαρα προσωπα· το προσωπον του ενος προσωπον χερουβ, και το προσωπον του δευτερου προσωπον ανθρωπου, και του τριτου προσωπον λεοντος, και του τεταρτου προσωπον αετου. ¹⁵Και τα χερουβειμ υψωθησαν τουτο ειναι το ζων, το οποιον ειδον παρα τον ποταμον Χεβαρ. ¹⁶Και οτε τα χερουβειμ επορευοντο, επορευοντο οι τροχοι πλησιον αυτων και οτε τα χερουβειμ υψονον τας πτερυγας αυτων δια να ανυψωθωσιν απο της γης, και αυτοι οι τροχοι δεν εξεκλινον απο πλησιον αυτων. ¹⁷Οτε δε ισταντο, και εκεινοι ισταντο· και οτε ανυφουντο, και εκεινοι ανυφουντο μετ' αυτων διotti το πνευμα των ζων ητο εν αυτοις. ¹⁸Και η δοξα του Κυριου εξηλθεν απο του κατωφλιου του οικου και εσταθη επι των χερουβειμ. ¹⁹Και τα χερουβειμ υψωσαν τας πτερυγας αυτων και ανυψωθησαν απο της γης ενωπιον μου οτε εξηλθον, ησαν και οι τροχοι πλησιον αυτων· και εσταθησαν εν τη θυρα της ανατολικης πυλης του οικου του Κυριου· και η δοξα του Θεου του Ισραηλ ητο επ' αυτων υπερανωθεν. ²⁰Τουτο ειναι το ζων, το οποιον ειδον υποκατω του Θεου του Ισραηλ παρα τον ποταμον Χεβαρ· και εγνωρισα οτι ησαν χερουβειμ. ²¹Εκαστον ειχε ανα τεσσαρα προσωπα και εκαστον τεσσαρας πτερυγας και ομοιωμα χειρων ανθρωπου υπο τας πτερυγας αυτων. ²²Τα δε προσωπα αυτων ησαν κατα το ομοιωμα, τα αυτα προσωπα, τα οποια ειδον παρα τον ποταμον Χεβαρ, η θεα αυτων και αυτα· επορευοντο δε εκαστον κατεναντι του προσωπου αυτου.

11Και με ανελαβε το πνευμα και με εφερεν εις την ανατολικην πυλην του οικου του Κυριου, την βλεπουσαν προς ανατολας· και ιδου, εν τη θυρα της πυλης εικοσιπεντε ανδρες, και μεταξυ αυτων ειδον τον Ιααζανιαν υιον του Αζωρ και τον Φελατιαν υιον του Βεναια, αρχοντας του λαου. ²Και ειπε Κυριος προς εμε, Υιε ανθρωπου, ουτοι ειναι οι ανδρες οι διαλογιζομενοι αδικιαν και συμβουλευοντες κακην συμβουλην εις την πολιν ταυτην, ³οι λεγοντες, Δεν ειναι πλησιον· ας κτισωμεν οικιας· αυτη η πολις ειναι ο λεβης και ημεις το κρεας. ⁴Δια τουτο προφητευσον εναντιον αυτων, προφητευσον, υιε ανθρωπου. ⁵Και πνευμα Κυριου επεσεν επ' εμε και μοι ειπε, Λαλησον Ουτω λεγει Κυριος· κατα τουτον τον τροπον ελαλησατε, οικος Ισραηλ διotti τα διαβουλια του πνευματος σας, εγω εξευρω αυτα. ⁶Επληθυνατε τους πεφονευμε-

νους σας εν τη πολει ταυτη, και εγεμισατε τας οδους αυτης απο πεφονευμενων. ⁷Οθεν ουτω λεγει Κυριος ο Θεος οι πεφονευμενοι σας, τους οποιους εθεσατε εν μεσω αυτης, ουτοι ειναι το κρεας και αυτη η πολις ο λεβης· σας ομως θελω εκβαλει εκ μεσου αυτης. ⁸Την μαχαιραν εφοβηθητε· και μαχαιραν θελω φερει εφ' υμας, λεγει Κυριος ο Θεος. ⁹Και θελω σας εκβαλει εκ μεσου αυτης και θελω σας παραδωσει εις χειρας αλλοφυλων· και θελω εκτελεσει εφ' υμας κρισεις. ¹⁰Υπο ρομφαιας θελετε πεσει· εν τοις οριοις του Ισραηλ θελω σας κρινει· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹¹Η πολις αυτη δεν θελει εισθαι εις εσας ο λεβης ουδε σεις θελετε εισθαι εν μεσω αυτης το κρεας εν τοις οριοις του Ισραηλ θελω σας κρινει ¹²και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος· διοτι δεν περιεπατησατε εν τοις διαταγμασι μου ουδε εξετελεσατε τας κρισεις μου, αλλ' επραξατε κατα τας κρισεις των εθνων των κυκλω υμων. ¹³Ενω δ' εγω προσεφητευον, απεθανεν ο Φελατιας ο υιος του Βεναια. Τοτε επεσον επι προσωπον μου και ανεβησα μετα φωνης μεγαλης και ειπα, Οιμοι, Κυριε Θεε συντελειαν θελεις να καμης συ του υπολοιπου του Ισραηλ; ¹⁴Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁵Υιε ανθρωπου, οι αδελφοι σου, οι αδελφοι σου, οι ανδρες της συγγενειας σου, και συμπαρ ο οικος Ισραηλ, ειναι εκεινοι προς τους οποιους ειπον οι κατοικουντες την Ιερουσαλημ, Απομακρυνθητε απο του Κυριου εις ημας εδοθη αυτη η γη δια κληρονομιαν. ¹⁶Δια τουτο ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Αν και απεριριφα αυτους μακραν μεταξυ των εθνων, αν και διεσχορπισα αυτους εις τους τοπους, θελω εισθαι ομως εις αυτους ως μικρον αγιαστηριον, εν τοις τοποις οπου υπαγωσι. ¹⁷Δια τουτο ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Και θελω σας συναθροισει απο των λαων και θελω σας συναξει εκ των τοπων οπου ησθε διεσχορπισμενοι και θελω σας δωσει την γην Ισραηλ. ¹⁸Και ελθοντες εκει θελουσι σηκωσει απ' αυτης παντα τα βδελυγματα αυτης και παντα τα μιαρα αυτης. ¹⁹Και θελω δωσει εις αυτους καρδιαν μιαν και πνευμα νεον θελω βαλει εν υμιν· και αποσπασας την λιθινην καρδιαν απο της σαρκος αυτων θελω δωσει εις αυτους καρδιαν σαρκινην, ²⁰δια να περιπατωσιν εν τοις διαταγμασι μου και να φυλαττωσι τας κρισεις μου και να εκτελωσιν αυτας· και θελουσιν εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι Θεος αυτων. ²¹Εκεινων δε των οποιων η καρδια περιπατει κατα την επιθυμιαν των βδελυγματων αυτων και των μιαρων αυτων, τας οδους τουτων θελω ανταποδωσει κατα της κεφαλης αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος. ²²Τοτε τα χερουβειμ υψωσαν τας πτερυγας αυτων και οι τροχοι ανεβαινον πλησιον αυτων· και η δοξα του Θεου του Ισραηλ ητο επ' αυτων υπερανωθεν. ²³Και η δοξα του Κυριου ανεβη εκ μεσου της πολεως και εσταθη επι το ορος το προς ανατολας της πολεως. ²⁴Και με ανελαβε το πνευμα και δι' οραματος με εφερεν εν πνευματι Θεου εις την γην των Χαλδαιων, προς τους αιχμαλωτους. Τοτε το οραμα, το οποιον ειδον, απηλθεν απ' εμου. ²⁵Και ελαλησα προς τους αιχμαλωτους παντα

τα πραγματα οσα εδειξεν ο Κυριος εις εμε.

12Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, συ κατοικεις εν μεσω οικου αποστατου, οιτινες οφθαλμους εχουσι δια να βλεπωσι, και δεν βλεπουσιν· ωτα εχουσι δια να ακουωσι, και δεν ακουουσι· διοτι ειναι οικος αποστατης. ³Δια τουτο, συ, υιε ανθρωπου, ετοιμασον εις σεαυτον αποσκευην μετοικισμου, και μετοικισθητι την ημεραν ενωπιον αυτων· και θελεις μετοικισθη απο του τοπου σου εις αλλον τοπον ενωπιον αυτων· ισως προσεξωσιν, αν και ηναι οικος αποστατης. ⁴Και θελεις εκφερε την αποσκευην σου την ημεραν ενωπιον αυτων, ως αποσκευην μετοικισμου· και συ θελεις εξελθει το εσπερας ενωπιον αυτων, ως οι εξερχομενοι εις μετοικισμον. ⁵Ενωπιον αυτων καμε διορυγμα εν τω τοιχω και εκφερε δι' αυτου. ⁶Ενωπιον αυτων θελεις σηκωσει αυτην επ' ωμων, και θελεις εκφερε, ενω σκοταζει· θελεις σκεπασει το προσωπον σου και δεν θελεις ιδει την γην· διοτι σε εδωκα σημειον εις τον οικον Ισραηλ. ⁷Και εκαμον ως προσεταχθη· εφερα εξω την αποσκευην μου την ημεραν ως αποσκευην μετοικισμου, και το εσπερας εκαμον εις εμαυτον διορυγμα εν τω τοιχω δια της χειρος· εξεφερα αυτην ενω εσκοταζεν, ενωπιον αυτων εσηκωσα αυτην επ' ωμων. ⁸Και το πρωι εγεινε λογος Κυριου προς εμε λεγων, ⁹Υιε ανθρωπου, ο οικος Ισραηλ, ο οικος ο αποστατης, δεν ειπε προς σε, Συ τι καμνεις; ¹⁰ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Το φορτιον τουτο αποβλεπει τον αρχοντα τον εν Ιερουσαλημ και απαντα τον οικον Ισραηλ, οιτινες ειναι μεταξυ αυτων. ¹¹Ειπε, Εγω ειμαι το σημειον σας· καθως εγω εκαμον, ουτω θελει γεινει εις αυτους· εις μετοικεσιαν και εις αιχμαλωσιαν θελουσιν υπαγει. ¹²Και ο αρχων ο μεταξυ αυτων θελει φορτωθη επ' ωμων, ενω σκοταζει, και θελει εκφερε· θελουσι διορυξει τον τοιχον δια να εκφερωσι δι' αυτου· θελει σκεπασει το προσωπον αυτου, δια να μη ιδη την γην με τους οφθαλμους αυτου. ¹³Θελω ομως εξαπλωσει το δικτυον μου επ' αυτον, και θελει πιασθη εις τα βροχια μου· και θελω φερει αυτον εις την Βαβυλωνα, την γην των Χαλδαιων· αλλα δεν θελει ιδει αυτην και εκει θελει αποθανει. ¹⁴Και θελω διασπειρει εις παντα ανεμον παντας τους περι αυτον δια να βοηθωσιν αυτον και πασας τας δυναμεις αυτου· και θελω γυμνωσει μαχαιραν οπισθεν αυτων. ¹⁵Και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν διασχορπισω αυτους μεταξυ των εθνων και διασπειρω αυτους εις τους τοπους. ¹⁶Θελω ομως αφησει ολιγους τινας εξ αυτων απο της ρομφαιας, απο της πεινης και απο του λοιμου, δια να διηγωνται παντα τα βδελυγματα αυτων μεταξυ των εθνων, οπου υπαγωσι· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁷Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁸Υιε ανθρωπου, φαγε τον αρτον σου μετα τρομου και πιε το υδωρ σου μετα φρικης και αγωνιας. ¹⁹Και ειπε προς τον λαον της γης, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος περι των κατοικων της Ιερουσαλημ και περι της γης του

Ισραηλ. Θελουσι φαγει τον αρτον αυτων μετα αγωνιας και θελουσι πιει το υδωρ αυτων μετα εκστασεως· διοτι η γη αυτης θελει ερημωθη απο του πληρωματος αυτης, δια την ανομιαν παντων των κατοικουντων εν αυτη· ²⁰και αι πολεις αι κατοικουμεναι θελουσιν ερημωθη και η γη θελει αφανισθη, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ²¹Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²²Υιε ανθρωπου, τις αυτη η παροιμια, την οποιαν εχετε εν γη Ισραηλ, λεγοντες, Αι ημεραι μακρυνονται και πασα ορασις εχαθη; ²³Ειπε δια τουτο προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Θελω καμει την παροιμιαν ταυτην να παυση, και πλεον δεν θελουσι παροιμιαζεσθαι αυτην εν τω Ισραηλ· αλλ' ειπε προς αυτους, Πλησιαζουσιν αι ημεραι και η εκπληρωσις πασης ορασεως· ²⁴διοτι δεν θελει εισθαι πλεον ουδεμια ορασις ψευδης ουδε ματευμα κολακευτικον εν μεσω του οικου Ισραηλ. ²⁵Διοτι εγω ειμαι ο Κυριος· εγω θελω λαλησει και ο λογος τον οποιον θελω λαλησει θελει εκτελεσθη· δεν θελει πλεον μακρυνθη· διοτι εν ταις ημεραις υμων, οικος αποστατης, θελω λαλησει λογον και εκτελεσει αυτον, λεγει Κυριος ο Θεος. ²⁶Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²⁷Υιε ανθρωπου, ιδου, ο οικος Ισραηλ λεγουσιν, Η ορασις, την οποιαν ουτος βλεπει, εκτεινεται εις ημερας πολλας και προφητευει περι χρονων μακρων. ²⁸Δια τουτο ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ουδεις των λογων μου θελει πλεον μακρυνθη αλλ' ο λογος τον οποιον ελαλησα θελει εκτελεσθη, λεγει Κυριος ο Θεος.

13Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹Υιε ανθρωπου, προφητευσον επι τους προφητας του Ισραηλ τους προφητευοντας και ειπε προς τους προφητευοντας εξ ιδιας αυτων καρδιας, Ακουσατε τον λογον του Κυριου. ²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ουαι εις τους προφητας τους μωρους, τους περιπατουντας οπισω του πνευματος αυτων, και δεν ειδον ουδεμιαν ορασιν. ³Ισραηλ, οι προφηται σου ειναι ως αι αλωπεκες εν ταις ερημοις. ⁴Δεν ανεβητε εις τας χαλαστρας ουδε ανεγειρατε τα περιφραγματα υπερ του οικου Ισραηλ, δια να σταθη εν τη μαχη την ημεραν του Κυριου. ⁵Ειδον ματαιοτητας και μαντειας ψευδεις, αιτινες λεγουσιν, Ο Κυριος λεγει· και ο Κυριος δεν απεστειλεν αυτους· και εκαμον τους ανθρωπους να ελπιζωσιν οτι ο λογος αυτων ηθελε πληρωθη. ⁶Δεν ειδατε ορασεις ματαιας και ελαλησατε μαντειας ψευδεις και λεγετε, Ο Κυριος ειπεν, ενω εγω δεν ελαλησα; ⁷Οθεν ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη ελαλησατε ματαιοτητας και ειδατε ψευδη, δια τουτο, ιδου, εγω ειμαι εναντιον σας, λεγει Κυριος ο Θεος. ⁸Και η χειρ μου θελει εισθαι επι τους προφητας τους βλεποντας ματαιοτητας και μαντευοντας ψευδη· δεν θελουσιν εισθαι εν τη βουλη του λαου μου και εν τη καταγραφη του οικου του Ισραηλ δεν θελουσι καταγραφη ουδε θελουσιν εισελθει εις γην Ισραηλ, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος. ⁹Επειδη, ναι, επειδη επλανησαν τον λαον μου, λεγοντες, Ειρηνη· και δεν υπαρχει ειρηνη·

και ο εις εκτιζε τοιχον και ιδου, οι αλλοι περιηλειφον αυτον με πληλον αμαλακτον· ¹⁰ειπε προς τους αλειφοντας με πληλον αμαλακτον, οτι θελει πεσει· θελει γεινει βροχη κατακλυζουσα· και σεις, λιθοι χαλαζης, θελετε πεσει κατ' αυτου και ανεμος θυελλωδης θελει σχισει αυτον. ¹¹Ιδου, οταν ο τοιχος πεση, δεν θελουσιν ειπει προς εσας, Που ειναι αλοιφη, με την οποιαν ηλειψατε αυτον; ¹²Δια τουτο, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· θελω εξαπαντος σχισει αυτον εν τη οργη μου δι' ανεμου θυελλωδους· και εν τω θυμω μου θελει γεινει βροχη κατακλυζουσα και εν τη οργη μου λιθοι φοβερας χαλαζης, δια να καταστρεψωσιν αυτον. ¹³Και θελω ανατρεφει τον τοιχον, τον οποιον ηλειψατε με πληλον αμαλακτον και θελω κατεδαφισει αυτον, και θελουσιν ανακαλυφθη τα θεμελια αυτου, και θελει πεσει και σεις θελετε συναπολεσθη εν μεσω αυτου, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁴Και θελω συντελεσει τον θυμον μου επι τον τοιχον και επι τους αλειφοντας αυτον με πληλον αμαλακτον, και θελω ειπει προς εσας, Ο τοιχος δεν υπαρχει ουδε οι αλειφοντες αυτον, ¹⁵οι προφηται του Ισραηλ, οι προφητευοντες περι της Ιερουσαλημ και βλεποντες οραματα ειρηνης περι αυτης, και δεν υπαρχει ειρηνη, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁶Και συ, υιε ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου επι τας θυγατερας του λαου σου, τας προφητευουσας εξ ιδιας αυτων καρδιας· και προφητευσον κατ' αυτων, ¹⁷και ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ουαι εις εκεινας, αιτινες συρραπτουσι προσκεφαλαια δια παντα αγωνα χειρος και καμνουσι καλυπτρας επι την κεφαλην πασης ηλικιας, δια να δελεαζωσι ψυχας. Τας ψυχας του λαου μου δελεαζετε και θελετε σωσει τας εαυτων ψυχας; ¹⁸Και θελετε με βεβηλωνει μεταξυ του λαου μου δια μιαν δρακα κριθης και δια κομματια αρτου, ωστε να θανατονητε ψυχας αιτινες δεν επρεπε να αποθानωσι, και να σωζητε ψυχας αιτινες δεν επρεπε να ζωσι, ψευδομεναι προς τον λαον μου, τον ακουοντα ψευδη; ¹⁹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον εις τα προσκεφαλαια σας, με τα οποια δελεαζετε τας ψυχας, δια να πετωσι προς εσας, και θελω διαρρηξει αυτα απο των βραχιωνων σας, και θελω αφησει τας ψυχας να φυγωσι, τας ψυχας τας οποιας σεις δελεαζετε δια να πετωσι προς εσας. ²⁰Και θελω διαρρηξει τας καλυπτρας σας και ελευθερωσει τον λαον μου εκ της χειρος σας, και δεν θελουσιν εισθαι πλεον εις την χειρα σας δια να δελεαζωνται· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ²¹Διοτι με τα ψευδη εθλιψατε την καρδιαν του δικαιου, τον οποιον εγω δεν ελυπησα· και ενισχυσατε τας χειρας του κακουργου, ωστε να μη επιστρεψη απο της οδου αυτου της πονηρας, δια να σωσω την ζωην αυτου. ²²Δια τουτο δεν θελετε ιδει πλεον ματαιοτητα και δεν θελετε μαντευσει μαντειας· και θελω ελευθερωσει τον λαον μου εκ της χειρος σας· και θελετε γνωρισει ετι εγω ειμαι ο Κυριος.

14Και ηλθον προς εμε τινες εκ των πρεσβυτερων του

Ισραήλ και εκαθήσαν εμπροσθεν μου. ²Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ³Υιε ανθρωπου, οι ανδρες ουτοι ανεβιβασαν τα ειδωλα αυτων εις τας καρδιας αυτων και εθεσαν το προσκομμα της ανομιαις αυτων εμπροσθεν του προσωπου αυτων· ηθελον εκζητηθη τωonti παρ' αυτων; ⁴Δια τουτο λαλησον προς αυτους και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· εις παντα ανθρωπον εκ του οικου Ισραηλ, οστις αναβιβαση τα ειδωλα αυτου εις την καρδιαν αυτου και θεση το προσκομμα της ανομιαις αυτου εμπροσθεν του προσωπου αυτου και ελθη προς τον προφητην, εγω ο Κυριος θελω αποκριθη προς αυτον ερχομενον, κατα το πληθος των ειδωλων αυτου· ⁵δια να πιασω τον οικον Ισραηλ απο της καρδιας αυτων, επειδη παντες απηλλοτριωθησαν απ' εμου δια των ειδωλων αυτων. ⁶Δια τουτο ειπε προς τον οικον Ισραηλ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Μετανοησατε και επιστρεψατε απο των ειδωλων σας και αποστρεψατε τα προσωπα σας απο παντων των βδελυγματων σας. ⁷Διοτι εις παντα ανθρωπον εκ του οικου Ισραηλ και εκ των ξενων των παροικουντων εν τω Ισραηλ, οστις απαλλοτριωθη απ' εμου και αναβιβαση τα ειδωλα αυτου εις την καρδιαν αυτου και θεση το προσκομμα της ανομιαις αυτου εμπροσθεν του προσωπου αυτου και ελθη προς τον προφητην δια να ερωτηση αυτον περι εμου, εγω ο Κυριος θελω αποκριθη προς αυτον περι εμου· ⁸και θελω στησει το προσωπον μου εναντιον του ανθρωπου εκεινου και θελω καμει αυτον σημειον και παροιμιαν και θελω εκκοφει αυτον εκ μεσου του λαου μου· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁹Και εαν ο προφητης πλανηθη και λαληση λογον, εγω ο Κυριος επλανησα τον προφητην εκεινον· και θελω εκτεινει την χειρα μου επ' αυτον και εξολοθρευσει αυτον εκ μεσου του λαου μου Ισραηλ. ¹⁰Και θελουσι λαβει την ποινην της ανομιαις αυτων· η ποινη του προφητου θελει εισθαι ως η ποινη του ερωτωντος· ¹¹δια να μη αποπλαναται πλεον ο οικος Ισραηλ απ' εμου, και να μη μιαινωνται πλεον με πασας τας παραβασεις αυτων, αλλα να ηναι λαος μου και εγω να ημαι Θεος αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹²Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹³Υιε ανθρωπου, οταν γη τις αμαρτηση εις εμε με παραβασιν βαρειαν, τοτε θελω εκτεινει την χειρα μου επ' αυτην και συντριψει το υποστηριγμα του αρτου αυτης, και θελω εξαποστειλει την πειναν εναντιον αυτης και εκκοφει ανθρωπον και κτηνος απ' αυτης· ¹⁴και εαν οι τρεις ουτοι ανδρες, Νωε, Δανιηλ και Ιωβ, ησαν εν μεσω αυτης, μονοι ουτοι ηθελον σωσει τας ψυχας αυτων δια την δικαιοσυνην αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁵Και εαν ηθελον επιφερει κατα της γης θηρια κακα και εφθειρον αυτην, ωστε να αφανισθη, ωστε να μη δυναται τις να περαση δι' αυτης εξ αιτιας των θηριων, ¹⁶και οι τρεις ουτοι ανδρες ευρισκοντο εν μεσω αυτης, ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν ηθελον σωσει ουτε υιους ουτε θυγατερας· μονοι ουτοι ηθελον σωθη, η δε γη ηθελεν αφανισθη. ¹⁷Η και εαν ηθελον επιφερει ρομφαιαν επι την γην εκεινην και ειπει, Ρομφαια, διελθε δια της

γης, ωστε να εκκοφω απ' αυτης ανθρωπον και κτηνος, ¹⁸και οι τρεις ουτοι ανδρες ευρισκοντο εν μεσω αυτης, ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν ηθελον σωσει υιους και θυγατερας αλλ' αυτοι μονοι ηθελον σωθη. ¹⁹Η εαν ηθελον επιφερει θανατικον επι την γην εκεινην και εκχει την οργην μου επ' αυτην με αιμα, ωστε να εκκοφω απ' αυτης ανθρωπον και κτηνος, ²⁰και ευρισκοντο εν μεσω αυτης Νωε, Δανιηλ και Ιωβ, ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν ηθελον σωσει ουτε υιον ουτε θυγατερα· ουτοι μονοι ηθελον σωσει τας ψυχας αυτων δια την δικαιοσυνην αυτων. ²¹Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ποσω μαλλον λοιπον, οταν εξαποστειλω τας τεσσαρας δεινας κρισεις μου επι της Ιερουσαλημ, την ρομφαιαν και την πειναν και τα κακα θηρια και το θανατικον, ωστε να εκκοφω απ' αυτης ανθρωπον και κτηνος; ²²Πλην ιδου, θελουσι μενει εν αυτη λειψανα τινα, διασεσωσμενοι τινες, υιοι και θυγατερες· ιδου, ουτοι θελουσιν εξελθει προς εσας και θελετε ιδει τας οδους αυτων και τας πραξεις αυτων· και θελετε παρηγορηθη δια τα κακα, τα οποια επεφερα επι την Ιερουσαλημ, δια παντα οσα επεφερα επ' αυτην. ²³Και ουτοι θελουσι σας παρηγορησει, οταν ιδητε τας οδους αυτων και τας πραξεις αυτων· και θελετε γνωρισει οτι εγω δεν εκαμον χωρις αιτιας παντα οσα εκαμον εν αυτη, λεγει Κυριος ο Θεος.

15Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, τι ηθελεν εισθαι το ξυλον της αμπελου προς παν αλλο ξυλον, τα κληματα προς παν ο, τι ειναι εν τοις ξυλοις του δρυμου; ³Ηθελον λαβει απ' αυτης ξυλον δια να μεταχειρισθωσιν εις εργασιαν; η ηθελον λαβει απ' αυτης πασσαλον, δια να κρεμασωσιν εις αυτον σκευος τι; ⁴Ιδου, ριπτεται εις το πυρ δια να καταναλωθη το πυρ κατατρωγει και τα δυο ακρα αυτου και το μεσον αυτου κατακαιεται. θελει εισθαι χρησιμον εις εργασιαν; ⁵Ιδου, οτε ητο ακεραιον, δεν εχρησιμευεν εις εργασιαν· ποσον ολιγωτερον θελει εισθαι χρησιμον εις εργασιαν, αφου το πυρ κατεφαγεν αυτο και εκαη; ⁶Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Καθως ειναι το ξυλον της αμπελου εν τοις ξυλοις του δρυμου, το οποιον παρεδωκα εις το πυρ δια να καταναλωθη, ουτω θελω παραδωσει τους κατοικουντας την Ιερουσαλημ. ⁷Και θελω στησει το προσωπον μου εναντιον αυτων· εκ του πυρος θελουσιν εξελθει και το πυρ θελει καταφαγει αυτους· και οταν στησω το προσωπον μου εναντιον αυτων, θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁸Και θελω παραδωσει την γην εις αφανισμον, διοτι εγειναν παραβαται, λεγει Κυριος ο Θεος.

16Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, καμε την Ιερουσαλημ να γνωριση τα βδελυγματα αυτης, ³και ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς την Ιερουσαλημ· Η ριζα σου και η γεννησις σου ειναι εκ της γης των Χαναναιων· ο πατηρ σου Αμορραιος και η μητηρ σου Χετταια. ⁴Εις δε την γεννησιν σου, καθ' ην ημεραν εγεννηθης, ο ομφαλος σου δεν εκοπη και εν

υδατι δεν ελουσθης, δια να καθαρισθης, και με αλας δεν ηλατισθης και εν σπαργανοις δεν εσπαργανωθης.⁵ Οφθαλμος δεν σε εφεισθη, δια να καμη εις σε τι εκ τουτων, ωστε να σε σπλαγχνισθη· αλλ' ησο απερριμμενη εις το προσωπον της πεδιαδος, εν τη αποστροφή της ψυχης σου, καθ' ην ημεραν εγεννηθης.⁶ Και οτε διεβην απο πλησιον σου και σε ειδον κυλιομενη εν τω αιματι σου, ειπα προς σε ευρισκομενη εν τω αιματι σου, Ζηθι· ναι, ειπα προς σε ευρισκομενη εν τω αιματι σου, Ζηθι.⁷ Και σε εκαμον μυριοπλασιον, ως την χλοην του αγρου, και ηξηνηθης και εμεγαλυνθης και εφθασας εις το ακρον της ωραιοτητος· οι μαστοι σου εμορφωθησαν και αι τριχες σου ανεφυησαν· ησο ομως γυμνη και ασκεπαστος.⁸ Και οτε διεβην απο πλησιον σου και σε ειδον, ιδου, η ηλικια σου ητο ηλικια ερωτος· και απλωσας το κρασπεδον μου επι σε, εσκεπασα την ασχημοσυνην σου· και ωμοσα προς σε και εισηλθον εις συνθηκην μετα σου, λεγει Κυριος ο Θεος, και εγεινες εμου.⁹ Και σε ελουσα εν υδατι και απεπλυνα το αιμα σου απο σου και σε εχρισα εν ελαιω.¹⁰ Και σε ενεδυσα κεντητα και σε υπεδησα με σανδαλια υακινθινα και σε περιεζωσα με βυσσον και σε εφορεσα μεταξωτα.¹¹ Και σε εστολισα με στολιδια και περιεθεσα εις τας χειρας σου βραχιολια και περιδεραιον επι τον τραχηλον σου.¹² Και εβαλον ερρινα εις τους μυκτηρας σου και ενωτια εις τα ωτα σου και στεφανον δοξης επι την κεφαλην σου.¹³ Και εστολισθης με χρυσιον και αργυριον, και τα ιματια σου ησαν βυσσινα και μεταξωτα και κεντητα· σεμιδαλιν και μελι και ελαιον ετρωγες· και εγεινες ωραιοι σφοδρα και ευημερησας μεχρι βασιλειας.¹⁴ Και εξηλθεν η φημη σου μεταξυ των εθνων δια το καλλος σου· διοτι ητο τελειον δια του στολισμου μου, τον οποιον εθεσα επι σε, λεγει Κυριος ο Θεος.¹⁵ Συ ομως εθαρρευθης εις το καλλος σου, και επορνευθης δια την φημην σου και εξεχεας την πορνειαν σου εις παντα διαβατην, γινομενη αυτου.¹⁶ Και ελαβες εκ των ιματιων σου και εστολισας τους υψηλους σου τοπους με ποικιλα χρωματα και εξεπορνευθης απ' αυτων· τοιαυτα δεν εγειναν ουδε θελουσι γεινει.¹⁷ Και ελαβες τα σκευη της λαμπροτητος σου, τα εκ του χρυσιου μου και τα εκ του αργυριου μου, τα οποια εδωκα εις σε, και εκαμες εις σεαυτην εικονας αρσενικας και εξεπορνευθης με αυτας·¹⁸ και ελαβες τα κεντητα σου ιματια και εσκεπασας αυτας· και εθεσας εμπροσθεν αυτων το ελαιον μου και το θυμιαμα μου.¹⁹ Και τον αρτον μου, τον οποιον εδωκα εις σε, την σεμιδαλιν και το ελαιον και το μελι, με τα οποια σε ετρεφον, εθεσας και ταυτα εμπροσθεν αυτων εις οσμην ευωδιας· ουτως εγεινε, λεγει Κυριος ο Θεος.²⁰ Και ελαβες τους υιους σου και τας θυγατερας σου, τας οποιας εγεννησας εις εμε, και ταυτα εθυσιασας εις αυτας, δια να αναλωθωσιν εν τω πυρι· μικρον εργον των πορνευσεων σου ητο τουτο,²¹ οτι εσφαξας τα τεκνα μου και παρεδωκας αυτα δια να διαβιβασωσιν αυτα δια του πυρος εις τιμην αυτων;²² Και εν πασι τοις βδελυγμασι σου και ταις πορνειαις σου δεν ενεθυμηθης

ταις ημερας της νεοτητος σου, οτε ησο γυμνη και ασκεπαστος, κυλιομενη εν τω αιματι σου.²³ Και μετα πασας τας κακιας σου, Ουαι, ουαι εις σε, λεγει Κυριος ο Θεος,²⁴ εκτισας και εις σεαυτην οικημα πορνικον και εκαμες εις σεαυτην πορνοστασιον εν παση πλατεια.²⁵ Εις πασαν αρχην οδου ωκοδομησας το πορνοστασιον σου και εκαμες το καλλος σου βδελυκτον και ηνοιξας τους ποδας σου εις παντα διαβατην, και επληθυνας την πορνειαν σου.²⁶ Και εξεπορνευθης με τους Αιγυπτιους τους πλησιοχωρους σου, τους μεγαλοσαρκους· και επολλαπλασιασας την πορνειαν σου, δια να με παροργισης.²⁷ Ιδου λοιπον, εξηπλωσα την χειρα μου επι σε, και αφηρεσα τα νενομισμενα σου, και σε παρεδωκα εις την θελησιν εκεινων αιτινες σε εμισουν, των θυγατερων των Φιλισταιων, αιτινες εντρεπονται δια την οδον σου την αισχροαν.²⁸ Και εξεπορνευθης με τους Ασσυριους, διοτι ησο απληστος· ναι, εξεπορνευθης με αυτους και ετι δεν εχορτασθης.²⁹ Και επολλαπλασιασας την πορνειαν σου εν γη Χαναν μεχρι των Χαλδαιων· και ουδε ουτως εχορτασθης.³⁰ Ποσον διεφθαρη η καρδια σου, λεγει Κυριος ο Θεος, επειδη πραττεις παντα ταυτα, εργα της πλεον αναισχυντου πορνης.³¹ Διοτι εκτισας το πορνικον οικημα σου εν τη αρχη πασης οδου, και εκαμες το πορνοστασιον σου εν παση πλατεια· και δεν εσταθης ως πορνη, καθοτι κατεφρονησας μισθωμα,³² αλλ' ως γυνη μοιχαλις, αντι του ανδρος αυτης δεχομενη ξενους.³³ Εις πασας τας πορναις διδουσι μισθωμα· αλλα συ τα μισθωματα σου διδεις εις παντας τους εραστας σου και διαφθειρεις αυτους, δια να εισερχωνται προς σε πανταχοθεν επι τη πορνεια σου.³⁴ Και γινεται εις σε το αναπαλιν των αλλων γυναικων εν ταις πορνειαις σου· διοτι δεν σε ακολουθει ουδεις δια να πραξη πορνειαν· καθοτι συ διδεις μισθωμα και μισθωμα δεν διδεται εις σε, κατα τουτο γινεται εις σε το αναπαλιν.³⁵ Δια τουτο, ακουσον, πορνη, τον λογον του Κυριου·³⁶ ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη εξεχεας τον χαλκον σου, και η γυμνωσις σου εξεσκεπασθη εν ταις πορνειαις σου προς τους εραστας σου και προς παντα τα ειδωλα των βδελυγματων σου, και δια το αιμα των τεκνων σου, τα οποια προσεφερες εις αυτα·³⁷ δια τουτο ιδου, εγω συναγω παντας τους εραστας σου, μεθ' ων κατετρυφησας, και παντας οσους ηγαπησας, μετα παντων των μισηθεντων υπο σου· και θελω συναξει αυτους επι σε πανταχοθεν και θελω αποκαλυψει την αισχυνην σου εις αυτους, και θελουσιν ιδει ολην την γυμνωσιν σου.³⁸ Και θελω σε κρινει κατα την κρισιν των μοιχαλιδων και εκχεουσων αιμα· και θελω σε παραδωσει εις αιμα μετ' οργης και ζηλοτυπιας.³⁹ Και θελω σε παραδωσει εις την χειρα αυτων· και θελουσι κατασκαφει το πορνικον οικημα σου και κατεδαφισει τους υψηλους τοπους σου θελουσιν οτι σε εκδυσει τα ιματια σου και αφαιρεσει τους στολισμους της λαμπροτητος σου και θελουσι σε αφησει γυμνη και ασκεπαστον.⁴⁰ Και θελουσι φερει επι σε οχλους, οιτινες θελουσι σε λιθοβολησει με λιθους και σε διαπερασει με τα ξιφη αυτων.⁴¹ Και θε-

λουσι κατακαυσει εν πυρι τας οικιας σου, και θελουσιν εκτελεσει επι σε κρισεις ενωπιον πολλων γυναικων· και θελω σε καμει να παυσης απο της πορνειας, και δεν θελεις διδεις του λοιπου μισθωμα. ⁴²Και θελω αναπαυσει τον θυμον μου επι σε, και η ζηλοτυπια μου θελει σηκωθη απο σου, και θελω ησυχασει και δεν θελω οργισθη πλεον. ⁴³Επειδη δεν ενεθυμηθης τας ημερας της νεοτητος σου, αλλα με παρωξυνας εν πασι τουτοις, δια τουτο ιδου, και εγω θελω ανταποδωσει τας οδους σου επι της κεφαλης σου, λεγει Κυριος ο Θεος· και δεν θελεις καμει κατα την ασεβειαν ταυτην επι πασι τοις βδελυγμασι σου. ⁴⁴Ιδου, πας ο παροιμαζομενος θελει παροιμασθη κατα σου, λεγων, κατα την μητερα η θυγατηρ αυτης. ⁴⁵Συ εισαι η θυγατηρ της μητρος σου, της αποβαλουσης τον ανδρα αυτης και τα τεκνα αυτης· και εισαι η αδελφη των αδελφων σου, αιτινες απεβαλον τους ανδρας αυτων και τα τεκνα αυτων· η μητηρ σας ητο Χετταια και ο πατηρ σας Αμορραιος. ⁴⁶Και η αδελφη σου η πρεσβυτερα ειναι η Σαμαρεια, αυτη και αι θυγατερες αυτης, αι κατοικουσαι εν τοις αριστεροις σου· η δε νεωτερα αδελφη σου, η κατοικουσα εν τοις δεξιοις σου, τα Σοδομα και αι θυγατερες αυτης. ⁴⁷Συ ομως δεν περιεπατησας κατα τας οδους αυτων και δεν επραξας κατα τα βδελυγματα αυτων· αλλ' ως εαν ητο τουτο πολυ μικρον, υπερεβης αυτων την διαφθοραν εν πασαις ταις οδοις σου. ⁴⁸Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, η αδελφη σου Σοδομα δεν επραξεν, αυτη και αι θυγατερες αυτης, ως επραξας συ και αι θυγατερες σου. ⁴⁹Ιδου, αυτη ητο η ανομια της αδελφης σου Σοδομων, υπερηφανια, πλησμονη αρτου και αφθονια τρυφηλοτητος, αυτης και των θυγατερων αυτης· τον πτωχον δε και τον ενδεη δεν εβοηθει ⁵⁰και υφουντο και επραττον βδελυρα ενωπιον μου· οθεν, καθως ειδον ταυτα, ηφανισα αυτας. ⁵¹Και η Σαμαρεια δεν ημαρτησεν ουδε το ημισυ των αμαρτηματων σου· αλλα συ επληθυνας τα βδελυγματα σου υπερ εκεινας και εδικαιωσας τας αδελφας σου με παντα τα βδελυγματα σου, τα οποια επραξας. ⁵²Συ λοιπον, ητις εκρινες τας αδελφας σου, βασταζε την καταισχυνην σου· ενεκα των αμαρτηματων σου, με τα οποια κατεσταθης βδελυρωτερα εκεινων, εκειναι ειναι δικαιωτεραι σου· οθεν αισχυνηθητι και συ και βασταζε την καταισχυνην σου, οτι εδικαιωσας τας αδελφας σου. ⁵³Οταν φερω οπισω τους αιχμαλωτους αυτων, τους αιχμαλωτους Σοδομων και των θυγατερων αυτης και τους αιχμαλωτους της Σαμαρειας και των θυγατερων αυτης, τοτε θελω επιστρεφει και τους αιχμαλωτους της αιχμαλωσιας σου μεταξυ αυτων· ⁵⁴δια να βασταζης την ατιμιαν σου και να καταισχυνησαι δια παντα οσα επραξας και να ησαι παρηγορια εις αυτας. ⁵⁵Οταν η αδελφη σου Σοδομα και αι θυγατερες αυτης επιστρεψωσιν εις την προτερην αυτων καταστασιν, και η Σαμαρεια και αι θυγατερες αυτης επιστρεψωσιν εις την προτερην αυτων καταστασιν, τοτε θελεις επιστρεφει συ και αι θυγατερες σου εις την προτερην σας καταστασιν. ⁵⁶Διοτι η αδελφη σου Σοδομα δεν

ανεφερθη εκ του στοματος σου εν ταις ημεραις της υπερηφανιας σου, ⁵⁷πριν ανακαλυφθη η κακια σου, καθως ανεκαλυφθη εν καιρω του γενομενου εις σε ονειδους υπο των θυγατερων της Συριας και πασων των περιξ αυτης, των θυγατερων των Φιλισταιων, αιτινες σε εληλατησαν πανταχοθεν. ⁵⁸Συ εβαστασας την ασεβειαν σου και τα βδελυγματα σου, λεγει Κυριος. ⁵⁹Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εγω θελω καμει εις σε καθως εκαμες συ, ητις κατεφρονησας τον ορκον, παραβαινουσα την διαθηκην. ⁶⁰Αλλ' ομως θελω ενθυμηθη την διαθηκην μου την γενομενην προς σε εν ταις ημεραις της νεοτητος σου, και θελω στησει εις σε διαθηκην αιωνιον. ⁶¹Τοτε θελεις ενθυμηθη τας οδους σου και αισχυνηθη, οταν δεχθης τας αδελφας σου, τας πρεσβυτερας σου και τας νεωτερας σου· και θελω δωσει αυτας εις σε δια θυγατερας, ουχι ομως κατα την διαθηκην σου. ⁶²Και εγω θελω στησει την διαθηκην μου προς σε, και θελεις γνωρισει ετι εγω ειμαι ο Κυριος· ⁶³δια να ενθυμηθης, και να αισχυνηθης και να μη ανοιξης πλεον το στομα σου υπο της εντροπης σου, οταν εξιλεωθω προς σε δια παντα οσα επραξας, λεγει Κυριος ο Θεος.

17Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Γιε ανθρωπου, προβαλε αινιγμα και παροιμασθητι παροιμιαν προς τον οικον Ισραηλ· ³και ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ο αετος ο μεγας ο μεγαλοπτερυγος, ο μακρος εις την εκτασιν, ο πληρης πτερων ποικιλοχρωων, ηλθεν εις τον Λιβανον και ελαβε τον υψηλοτερον κλαδον της κεδρου· ⁴απεκοψε τα ακρα των τρυφερων αυτου κλαδων και εφερεν αυτα εις γην εμπορικην· εθεσεν αυτα εις πολιν εμπορων. ⁵Και ελαβεν απο του σπερματος της γης και εθεσεν αυτο εις πεδιον σποριμον· πλησιον πολλων υδατων εφερεν αυτο· ως ιτεαν εθεσεν αυτο. ⁶Και εβλαστησε και εγεινεν αμπελος πλατεια, χαμηλη εις το αναστημα, της οποιας τα κληματα εστρεφοντο προς αυτον και αι ριζαι αυτης ησαν υποκατω αυτου· και εγεινεν αμπελος και εκαμε κληματα και εξεδωκε βλαστους. ⁷Ητο και αλλος αετος μεγας, ο μεγαλοπτερυγος και πολυπτερος· και ιδου, η αμπελος αυτη εξετεινε τας ριζας αυτης προς αυτον, και ηπλωσε τους κλαδους αυτης προς αυτον, δια να ποτιση αυτην δια των αυλακιων της φυτευσεως αυτης. ⁸Ητο πεφυτευμενη εν γη καλη πλησιον υδατων πολλων, δια να καμη βλαστους και να φερη καρπον, ωστε να γεινη αμπελος αγαθη. ⁹Ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· θελει ευοδωθη; δεν θελει ανασπασει αυτος τας ριζας αυτης και κοφει τον καρπον αυτης, ωστε να ξηρανθη; θελει ξηρανθη κατα παντα τα φυλλα του βλαστηματος αυτης, χωρις μαλιστα μεγαλης δυναμεως η πολλου λαου, δια να εκσπαση αυτην εκ των ριζων αυτης. ¹⁰Ναι, ιδου, φυτευθεισα θελει ευοδωθη; δεν θελει ξηρανθη ολοκληρωως, ως οταν εγγιση αυτην ο ανατολικος ανεμος; θελει ξηρανθη εν ταις αυλαξιν οπου εβλαστησε. ¹¹Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹²Ειπε τωρα προς τον οικον τον αποστατην· δεν εννοειτε τι δηλουσι

ταυτα; ειπε, Ιδου, ο βασιλευς της Βαβυλωνος ηλθεν εις Ιερουσαλημ, και ελαβε τον βασιλεα αυτης και τους αρχοντας αυτης, και εφερεν αυτους μεθ' εαυτου εις Βαβυλωνα· ¹³και ελαβεν απο του σπερματος του βασιλικου και εκαμε συνθηκην μετ' αυτου και εκαμεν αυτον να ορκισθη· ελαβε και τους δυνατους του τοπου, ¹⁴δια να ταπεινωθη το βασιλειον, ωστε να μη ανορθωθη, δια να φυλαττη την συνθηκην αυτου, ωστε να στηριζη αυτην. ¹⁵Απεστατησεν ομως απ' αυτου, εξαποστειλας πρεσβεις εαυτου εις την Αιγυπτον, δια να δωσωσιν εις αυτον ιππους και λαον πολυν. Θελει ευοδωθη; θελει διασωθη ο πραττων ταυτα; η παραβαινων την συνθηκην θελει διασωθη; ¹⁶Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, βεβαιως εν τω τοπω του βασιλεως του βασιλευσαντος αυτον, του οποιου τον ορκον κατεφρονησε και του οποιου την συνθηκην παρεβη, μετ' αυτου εν μεσω της Βαβυλωνος θελει τελευτησει. ¹⁷Και δεν θελει καμει υπερ αυτου ουδεν εν τω πολεμω ο Φαραω, με το δυνατον στρατευμα και με το μεγα πληθος, υψωνων προχωματα και οικοδομων προμαχωνας, δια να απολεση πολλας ψυχας. ¹⁸Διοτι κατεφρονησε τον ορκον παραβαινων την συνθηκην· και ιδου, επειδη, αφου εδωκε την χειρα αυτου, επραξε παντα ταυτα, δεν θελει διασωθη. ¹⁹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ζω εγω, βεβαιως τον ορκον μου τον οποιον κατεφρονησε, και την συνθηκην μου την οποιαν παρεβη, κατα της κεφαλης αυτου θελω ανταποδωσει αυτα. ²⁰Και θελω εξαπλωσει το δικτυον μου επ' αυτον και θελει πιασθη εις τα βροχια μου· και θελω φερει αυτον εις Βαβυλωνα, και εκει θελω κριθη μετ' αυτου περι της ανομιαις αυτου, την οποιαν ηνομησεν εις εμε. ²¹Και παντες οι φυγαδες αυτου μετα παντων των ταγματων αυτου θελουσι πεσει εν μαχαιρα, και οι εναπολειφθεντες θελουσι διασκορπισθη εις παντα ανεμον· και θελετε γνωρισει οτι εγω ο Κυριος ελαλησα. ²²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Και θελω λαβει εγω εκ του υψηλυτερου κλαδου της υψηλης κεδρου και φυτευσει· θελω κοφει εγω εκ της κορυφης των νεων αυτου κλωνων ενα τρυφερον και φυτευσει επι ορους υψηλου και εξοχου· ²³επι του υψηλου ορους του Ισραηλ θελω φυτευσει αυτον, και θελει εκφερει κλαδους και καρποφορησει και θελει γεινει κεδρος μεγαλη και υποκατω αυτης θελουσι κατασκηνωσει παν ορνεον και παν πτηνον· υπο την σκιαν των κλαδων αυτης θελουσι κατασκηνωσει. ²⁴Και παντα τα δενδρα του αγρου θελουσι γνωρισει, οτι εγω ο Κυριος εταπεινωσα το δενδρον το υψηλον, υψωσα το δενδρον το ταπεινον, κατεξηρανα το δενδρον το χλωρον, και εκαμον το δενδρον το ξηρον να αναθαλλη. Εγω ο Κυριος ελαλησα και εξετελεσα.

18Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Τι εννοειτε σεις, οι παροιμιαζομενοι την παροιμιαν ταυτην περι της γης του Ισραηλ, λεγοντες, Οι πατερες εφαγον ομφακα και οι οδοντες των τεκνων ημωδιασαν; ³Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν θελετε πλεον παροιμιασθη την

παροιμιαν ταυτην εν τω Ισραηλ. ⁴Ιδου, πασαι αι ψυχαι ειναι εμου· ως η ψυχη του πατρος, ουτω και η ψυχη του υιου εμου ειναι· ψυχη η αμαρτησασα, αυτη θελει αποθανει. ⁵Αλλ' οστις ειναι δικαιος και πραττει κρισιν και δικαιοσυνην, ⁶δεν τρωγει επι των ορεων και δεν σηκωνει τους οφθαλμους αυτου προς τα ειδωλα του οικου Ισραηλ, και δεν μιαινει την γυναικα του πλησιον αυτου και δεν πλησιαζει εις γυναικα ουσαν εν τη ακαθαρσια αυτης, ⁷και δεν καταδυναστευει ανθρωπον, επιστρεφει εις τον χρεωφειλετην το ενεχυρον αυτου, δεν αρπαζει βιαιως, διδει τον αρτον αυτου εις τον πεινωντα και καλυπτει με ιματιον τον γυμνον, ⁸δεν διδει επι τοκω και δεν λαμβανει προσθηκην, αποστρεφει την χειρα αυτου απο αδικιας, καμνει δικαιαν κρισιν αναμεσον ανθρωπου και ανθρωπου, ⁹περιπατει εν τοις διαταγμασι μου και φυλαττει τας κρισεις μου, δια να καμνη αληθειαν, ουτος ειναι δικαιος, θελει βεβαιως ζησει, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁰Εαν ομως γεννηση υιον κλεπτην, χυνοντα αιμα και πραττοντα τι εκ των τοιουτων, ¹¹και οστις δεν καμνει παντα ταυτα, αλλα και επι των ορεων τρωγει και την γυναικα του πλησιον αυτου μιαινει, ¹²τον πτωχον και ενδεη καταδυναστευει, αρπαζει βιαιως, δεν επιστρεφει το ενεχυρον και σηκωνει τους οφθαλμους αυτου προς τα ειδωλα και πραττει βδελυγματα, ¹³διδει επι τοκω και λαμβανει προσθηκην, ουτος θελει ζησει; δεν θελει ζησει· παντα ταυτα τα βδελυγματα επραξεν· εξαπαντος θελει θανατωθη· το αιμα αυτου θελει εισθαι επ' αυτον. ¹⁴Εαν δε γεννηση υιον, οστις βλεπων παντα τα αμαρτηματα του πατρος αυτου, τα οποια επραξε, προσεχει και δεν πραττει τοιαυτα, ¹⁵δεν τρωγει επι των ορεων και δεν σηκωνει τους οφθαλμους αυτου προς τα ειδωλα του οικου Ισραηλ και δεν μιαινει την γυναικα του πλησιον αυτου, ¹⁶και δεν καταδυναστευει ανθρωπον, δεν κατακρατει το ενεχυρον και δεν αρπαζει βιαιως, διδει τον αρτον αυτου εις τον πεινωντα και καλυπτει με ιματιον τον γυμνον, ¹⁷αποστρεφει την χειρα αυτου απο του πτωχου, τοκον και προσθηκην δεν λαμβανει, εκτελει τας κρισεις μου, περιπατει εν τοις διαταγμασι μου, ουτος δεν θελει θανατωθη δια την ανομιαν του πατρος αυτου, εξαπαντος θελει ζησει. ¹⁸Ο πατηρ αυτου, επειδη σκληρως κατεδυναστευσεν, ηρπασε βιαιως τον αδελφον αυτου και επραξε μεταξυ του λαου αυτου ο, τι δεν ειναι καλον, ιδου, ουτος θελει αποθανει εν τη ανομια αυτου. ¹⁹Σεις ομως λεγετε, Δια τι; ο υιος δεν βασταζει την ανομιαν του πατρος; Αφου ο υιος εκαμε κρισιν και δικαιοσυνην, και εφυλαξε παντα τα διαταγματα μου και εξετελεσεν αυτα, εξαπαντος θελει ζησει. ²⁰Η ψυχη η αμαρτανουσα, αυτη θελει αποθανει· ο υιος δεν θελει βαστασει την ανομιαν του πατρος και ο πατηρ δεν θελει βαστασει την ανομιαν του υιου· η δικαιοσυνη του δικαιου θελει εισθαι επ' αυτον και η ανομια του ανομου θελει εισθαι επ' αυτον. ²¹Αλλ' εαν ο ανομος επιστραφη απο πασων των αμαρτιων αυτου, τας οποιας επραξε, και φυλαξη παντα τα διαταγματα μου και πραξη κρισιν και δικαιοσυνην, εξα-

παντος θελει ζησει, δεν θελει αποθανει· ²²πασαι αι ανομιαι αυτου, τας οποιας επραξε, δεν θελουσι μνημονευθη εις αυτον· εν τη δικαιοσυνη αυτου, την οποιαν επραξε, θελει ζησει. ²³Μηπως εγω θελω τωοντι τον θανατον του ανομου, λεγει Κυριος ο Θεος, και ουχι το να επιστρεψη απο των οδων αυτου και να ζηση; ²⁴Όταν ομως ο δικαιος επιστραφη απο της δικαιοσυνης αυτου και πραξη αδικιαν και πραξη κατα παντα τα βδελυγματα τα οποια ο ανομος πραττει, τοτε θελει ζησει; Πασα η δικαιοσυνη αυτου, την οποιαν εκαμε, δεν θελει μνημονευθη· εν τη ανομια αυτου την οποιαν ηνομησε και εν τη αμαρτια αυτου, την οποιαν ημαρτησεν, εν αυταις θελει αποθανει. ²⁵Σεις ομως λεγετε, Η οδος του Κυριου δεν ειναι ευθεια. Ακουσατε τωρα, οικος Ισραηλ· Η οδος μου δεν ειναι ευθεια; ουχι αι οδοι υμων διεστραμμεναι; ²⁶Όταν ο δικαιος επιστραφη απο της δικαιοσυνης αυτου και πραξη αδικιαν και αποθανη εν αυτη, δια την αδικιαν αυτου την οποιαν επραξε θελει αποθανει. ²⁷Και οταν ο ανομος επιστραφη απο της ανομιας αυτου, την οποιαν επραξε, και πραξη κρισιν και δικαιοσυνην, ουτος θελει φυλαξει ζωσαν την ψυχην αυτου. ²⁸Επειδη εσυλλογισθη και επεστρεφεν απο πασων των ανομιων αυτου, τας οποιας επραξε, θελει εξαπαντος ζησει, δεν θελει αποθανει. ²⁹Αλλ' ο οικος Ισραηλ λεγει, Η οδος του Κυριου δεν ειναι ευθεια· οικος Ισραηλ, αι οδοι μου δεν ειναι ευθεια; ουχι αι οδοι υμων διεστραμμεναι; ³⁰Δια τουτου, οικος Ισραηλ, θελω σας κρινει, εκαστον κατα τας οδους αυτου, λεγει Κυριος ο Θεος. Μετανοησατε και επιστρεψατε απο πασων των ανομιων υμων, και δεν θελει εισθαι εις εσας η ανομια εις απωλειαν. ³¹Απορριψατε αφ' υμων πασας τας ανομιας υμων, τας οποιας ηνομησατε εις εμε, και καμετε εις εαυτους νεαν καρδιαν και νεον πνευμα· και δια τι να αποθανητε, οικος Ισραηλ; ³²Διοτι εγω δεν θελω τον θανατον του αποθνησκοντος, λεγει Κυριος ο Θεος· δια τουτου επιστρεψατε και ζησατε.

19Και συ αναλαβε θρηνον δια τους ηγεμονας του Ισραηλ, ²και ειπε, Τι ειναι η μητηρ σου; Λεαινα· κειται μεταξυ λεοντων, εθρεψε τα βρεφη αυτης εν μεσω σκυμων. ³Και ανεθρεψεν εν εκ των βρεφων αυτης και εγεινε σκυμνος και εμαθε να αρπαζη το θηραμα· ανθρωπους ετρωγε. ⁴Και τα εθνη ηκουσαν περι αυτου· επιασθη εν τω λακκω αυτων, και εφεραν αυτον με αλυσεις εις την γην της Αιγυπτου. ⁵Και ιδουσα οτι η ελπις αυτης εματαιωθη και εχαθη, ελαβεν εν αλλο εκ των βρεφων αυτης και εκαμεν αυτο σκυμνον. ⁶Και αναστρεφομενον εν μεσω των λεοντων εγεινε σκυμνος και εμαθε να αρπαζη θηραμα· ανθρωπους ετρωγε. ⁷Και εγνωρισε τα παλατια αυτων και ερημονε τας πολεις αυτων· και ητο ηφανισμενη η γη και το πληρωμα αυτης απο του ηχου του βρυχηματος αυτου. ⁸Και τα εθνη παρεταχθησαν εναντιον αυτου κυκλοθεν εκ των επαρχιων και ηπλωσαν κατ' αυτου τα βρογια αυτων, και επιασθη εν τω λακκω αυτων. ⁹Και εβαλον αυτον με αλυσεις εις κλωβιον και εφεραν

αυτον προς τον βασιλεα της Βαβυλωνος· εν δεσμωτηριω εισηγαγον αυτον, δια να μη ακουσθη πλεον φωνη αυτου επι τα ορη του Ισραηλ. ¹⁰Η μητηρ σου, καθ' ομοιωσιν σου, ητο ως αμπελος πεφυτευμενη πλησιον των υδατων· εγεινε καρποφορος και πληρης κλαδων δια τα πολλα υδατα. ¹¹Και εγειναν εις αυτην ραβδοι ισχυραι δια σκηπτρα των κρατουντων· και ο κορμος αυτης υψωθη εν μεσω των πυκνων κλαδων, και εγεινε περιβλεπτος κατα το υψος αυτης μεταξυ του πληθους των βλαστων αυτης. ¹²Απεσπασθη ομως μετα θυμου, ερριφθη κατα γης, και ανατολικος ανεμος κατεξηρανε τον καρπον αυτης· αι ισχυραι αυτης ραβδοι συνεθλασθησαν και εξηρανθησαν· πυρ κατεφαγεν αυτας. ¹³Και τωρα ειναι πεφυτευμενη εν ερημω, εν ξηρα και ανυδρω γη. ¹⁴Και εξηλθε πυρ απο ραβδου τινος εκ των κλαδων αυτης και κατεφαγε τον καρπον αυτης, ωστε δεν υπηρχε πλεον εν αυτη ραβδος ισχυρα δια σκηπτρον ηγεμονιας· ουτος ειναι ο θρηνος και θελει εισθαι εις θρηνον.

20Και εν τω εβδομω ετει, τω πεμπτω μηνι, τη δεκατη του μηνος, ηλθον τινες εκ των πρεσβυτερων του Ισραηλ δια να επερωτησωσι τον Κυριον, και εκαθησαν εμπροσθεν μου. ²Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ³Υιε ανθρωπου, λαλησον προς τους πρεσβυτερους του Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ηλθετε δια να με επερωτησητε; Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν θελω επερωτηθη απο σας. ⁴Θελεις κρινει αυτους; υιε ανθρωπου, θελεις κρινει; δειξον εις αυτους τα βδελυγματα των πατερων αυτων· ⁵και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εν τη ημερα καθ' ην εξελεξα τον Ισραηλ και υψωσα την χειρα μου προς το σπερμα του οικου Ιακωβ και εγνωρισθη εις αυτους εν Αιγυπτω και υψωσα την χειρα μου προς αυτους, λεγων, Εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, ⁶εν εκεινη τη ημερα υψωσα την χειρα μου προς αυτους οτι θελω εξαγαγει αυτους εκ γης Αιγυπτου εις γην την οποιαν προεβλεψα δι' αυτους, γην ρεουσας γαλα και μελι, ητις ειναι η δοξα πασων των γαιων. ⁷Και ειπα προς αυτους, Απορριψατε εκαστος τα βδελυγματα των οφθαλμων αυτου και μη μαινεσθε με τα ειδωλα της Αιγυπτου· εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ⁸Αυτοι ομως απεστατησαν απ' εμου και δεν ηθελησαν να μου ακουσωσι· δεν απερριψαν εκαστος τα βδελυγματα των οφθαλμων αυτων και δεν εγκατελιπον τα ειδωλα της Αιγυπτου. Τοτε ειπα να εκχεω τον θυμον μου επ' αυτους, δια να συντελεσω την οργην μου εναντιον αυτων εν μεσω της γης Αιγυπτου. ⁹Πλην ενεκεν του ονοματος μου, δια να μη βεβηλωθη ενωπιον των εθνων, μεταξυ των οποιων ησαν και εμπροσθεν των οποιων εγνωρισθη εις αυτους, εκαμον τουτου, να εξαγαγω αυτους εκ γης Αιγυπτου. ¹⁰Και εξηγαγον αυτους εκ γης Αιγυπτου και εφερα αυτους εις την ερημον· ¹¹και εδωκα εις αυτους τα διαταγματα μου και εκαμον εις αυτους γνωστας τας κρισεις μου, τας οποιας καμνων ο ανθρωπος θελει ζησει δι' αυτων. ¹²Και τα σαββατα μου

εδωκα ετι εις αυτους, δια να ηναι μεταξυ εμου και αυτων σημειον, ωστε να γνωριζωσιν οτι εγω ειμαι ο Κυριος ο αγιαζων αυτους. ¹³Αλλ' ο οικος Ισραηλ απεστατησεν απ' εμου εν τη ερημω· εν τοις διαταγμασι μου δεν περιεπατησαν και τας κρισεις μου απερριψαν, τας οποιας καμνων ο ανθρωπος θελει ζησει δι' αυτων· και τα σαββατα μου εβεβηλωσαν σφοδρα· τοτε ειπα να εκχεω τον θυμον μου επ' αυτους εν τη ερημω, δια να εξολοθρευσω αυτους. ¹⁴Πλην εκαμον τουτο ενεκεν του ονοματος μου, δια να μη βεβηλωθη ενωπιον των εθνων, εμπροσθεν των οποιων εξηγαγον αυτους. ¹⁵Και εγω υψωσα οτι προς αυτους την χειρα μου εν τη ερημω, οτι δεν θελω φερει αυτους εις την γην, την οποιαν εδωκα εις αυτους, γην ρεουσας γαλα και μελι, ητις ειναι δοξα πασων των γαιων· ¹⁶διotti τας κρισεις μου απερριψαν και εν τοις διαταγμασι μου δεν περιεπατησαν και τα σαββατα μου εβεβηλωσαν· διotti αι καρδια αυτων επορευοντο κατοπιν των ειδωλων αυτων. ¹⁷Και εφεισθη ο οφθαλμος μου επ' αυτους, ωστε να μη εξαλειψω αυτους, και δεν συνετελεσα αυτους εν τη ερημω. ¹⁸Αλλ' ειπα προς τα τεκνα αυτων εν τη ερημω, Μη περιπατετε εν τοις διαταγμασι των πατερων σας και μη φυλαττετε τας κρισεις αυτων και μη μαινεσθε με τα ειδωλα αυτων· ¹⁹εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας· εν τοις διαταγμασι μου περιπατετε· και τας κρισεις μου φυλαττετε και εκτελετε αυτας· ²⁰και αγιαζετε τα σαββατα μου, και ας ηναι μεταξυ εμου και υμων σημειον, ωστε να γνωριζητε οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας. ²¹Τα τεκνα ομως απεστατησαν απ' εμου· εν τοις διαταγμασι μου δεν περιεπατησαν και τας κρισεις μου δεν εφυλαξαν, ωστε να εκτελωσιν αυτας, τας οποιας καμνων ο ανθρωπος θελει ζησει δι' αυτων· τα σαββατα μου εβεβηλωσαν· τοτε ειπα να εκχεω τον θυμον μου επ' αυτους, δια να συνετελεσω την οργην μου εναντιον αυτων εν τη ερημω. ²²Και απεστρεψα την χειρα μου και εκαμον τουτο ενεκεν του ονοματος μου, δια να μη βεβηλωθη ενωπιον των εθνων, εμπροσθεν των οποιων εξηγαγον αυτους. ²³Υψωσα ετι εγω την χειρα μου προς αυτους εν τη ερημω, οτι ηθελον διασκορπισει αυτους μεταξυ των εθνων και διασπειρει αυτους εις τους τοπους· ²⁴διotti τας κρισεις μου δεν εξετελεσαν και τα διαταγματα μου απερριψαν και τα σαββατα μου εβεβηλωσαν, και οι οφθαλμοι αυτων ησαν κατοπιν των ειδωλων των πατερων αυτων. ²⁵Δια τουτο και εγω εδωκα εις αυτους διαταγματα ουχι καλα και κρισεις, δια των οποιων δεν ηθελον ζησει· ²⁶και εμιανα αυτους εις τας προσφορας αυτων, εις το οτι διεβιβαζον δια του πυρος παν διανοιγον μητρην, δια να ερημωσω αυτους, ωστε να γνωρισωσιν οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ²⁷Δια τουτο, υιε ανθρωπου, λαλησον προς τον οικον Ισραηλ και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· κατα τουτο οτι οι πατερες σας υβρισαν εις εμε, καμνοντες παραβασιν εναντιον μου. ²⁸Διotti αφου εφερα αυτους εις την γην, περι της οποιας υψωσα την χειρα μου οτι θελω δωσει αυτην εις αυτους, τοτε ενεβλεψαν εις παντα λοφον υψηλον και εις παν δεν-

δρον κατασκιον, και εκει προσεφεραν τας θυσιας αυτων και εστησαν εκει τας παροργιστικας προσφορας αυτων, και εθεσαν εκει οσμην ευωδιας αυτων και εκαμον εκει τας σπονδας αυτων. ²⁹Και ειπα προς αυτους, Τι δηλοι ο υψηλος τοπος, εις τον οποιον σεις υπαγετε; και το ονομα αυτου εκληθη Βαμα, εως της σημερον. ³⁰Δια τουτο ειπε προς τον οικον Ισραηλ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ενω σεις μαινεσθε εν τη οδω των πατερων σας και εκπορευετε κατοπιν των βδελυγματων αυτων ³¹και μαινεσθε με παντα τα ειδωλα σας εως της σημερον, προσφεροντες τα δωρα σας, διαβιβαζοντες τους υιους σας δια του πυρος, και εγω θελω επερωτηθη απο σας, οικος Ισραηλ; Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν θελω επερωτηθη απο σας. ³²Και εκεινο το οποιον διαβουλευεσθε, ουδωλως θελει γεινει· διotti σεις λεγετε, Θελομεν εισθαι ως τα εθνη, ως αι οικογενειαι των τοπων, εις το να λατρευωμεν ξυλα και λιθους. ³³Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, εξαπαντος εν χειρι κραταια και εν βραχιονι εξηπλωμενω και εν θυμω εκχεομενω θελω βασιλευσει επ' υμας. ³⁴Και θελω σας εξαγαγει εκ των λαων και θελω σας συναξει εκ των τοπων, εις τους οποιους εισθε διεσκορπισμενοι, εν χειρι κραταια και εν βραχιονι εξηπλωμενω και εν θυμω εκχεομενω. ³⁵Και θελω σας φερει εις την ερημον των λαων και εκει θελω κριθη με σας προσωπον προς προσωπον· ³⁶καθως εκριθη με τους πατερας σας εν τη ερημω της γης Αιγυπτου, ουτω θελω σας κρινει, λεγει Κυριος ο Θεος. ³⁷Και θελω σας περασει υπο την ραβδον και θελω σας φερει εις τους δεσμους της διαθηκης. ³⁸Και θελω εκκαθαρισει εκ μεσου υμων τους αποστατας και τους ασεβησαντας εις εμε· θελω εκβαλει αυτους εκ της γης της παροιικιας αυτων και δεν θελουσιν εισελθει εις γην Ισραηλ, και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ³⁹Σεις δε, οικος Ισραηλ, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Υπαγετε, λατρευετε εκαστος τα ειδωλα αυτου, και του λοιπου, εαν δεν θελητε να μου ακουητε· και μη βεβηλωνετε πλεον το ονομα μου το αγιον με τα δωρα σας και με τα ειδωλα σας. ⁴⁰Διotti επι του ορους του αγιου μου, επι του υψηλου ορους του Ισραηλ, λεγει Κυριος ο Θεος, εκει πας ο οικος του Ισραηλ, παντες οι εν τη γη θελουσι με λατρευσει· εκει θελω δεχθη αυτους και εκει θελω ζητησει τας προσφορας σας και τας απαρχας των δωρων σας με παντα τα αγια σας. ⁴¹Θελω σας δεχθη με οσμην ευωδιας, οταν σας εξαγαγω εκ των λαων και σας συναξω εκ των τοπων εις τους οποιους διεσκορπισθητε· και θελω αγιασθη εις εσας ενωπιον των εθνων. ⁴²Και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν σας φερω εις γην Ισραηλ, εις γην περι της οποιας υψωσα την χειρα μου οτι θελω δωσει αυτην εις τους πατερας σας. ⁴³Και εκει θελετε ενθυμηθη τας οδους σας και παντα τα εργα σας, εις τα οποια εμιανητε· και θελετε αποστραφη αυτοι εαυτους εμπροσθεν των οφθαλμων σας, δια παντα τα κακα σας οσα επραξατε. ⁴⁴Και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν καμω ουτως εις εσας ενεκεν του ονοματος μου, ουχι κατα τας πονηρας οδους σας ουδε κατα

τα διεφθαρμένα έργα σας, οικος Ισραήλ, λέγει Κύριος ο Θεός. ⁴⁵Και εγένεε λόγος Κυρίου προς εμε, λέγων, ⁴⁶Ύψι ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου προς μεσημβριαν και σταλαξον λογον προς μεσημβριαν και προφητευσον κατα του δασους της μεσημβρινης πεδιαδος· ⁴⁷και ειπε προς το δασος της μεσημβριας, Ακουσον τον λογον του Κυριου· Ουτω λεγει Κύριος ο Θεός· Ιδου, εγω θελω αναψει πυρ εν σοι, και θελει καταφαγει εν σοι παν δενδρον χλωρον και παν δενδρον ξηρον· η φλοξ η εξαφθεισα δεν θελει σβεσθη, και παν προσωπον απο μεσημβριας μεχρι βορρα θελει καυθη εν αυτω. ⁴⁸Και πασα σαρξ θελει ιδει, οτι εγω ο Κύριος εξεκαυσα αυτο· δεν θελει σβεσθη. ⁴⁹Και εγω ειπα, Φευ Κυριε Θεε αυτοι λεγουσι περι εμου, δεν λαλει ουτος παροιμιας;

21Και εγένεε λόγος Κυρίου προς εμε, λέγων, ²Ύψι ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου προς Ιερουσαλημ και σταλαξον λογον προς τους αγιους τοπους και προφητευσον κατα της γης Ισραήλ· ³και ειπε προς την γην Ισραήλ, Ουτω λεγει Κύριος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου και θελω συρει την μαχαιραν μου εκ της θηκης αυτης και θελω εκκοψει απο σου τον δικαιον και τον ασεβη. ⁴Και επειδη θελω εκκοψει απο σου τον δικαιον και τον ασεβη, δια τουτο θελει εξελθει η μαχαιρα μου εκ της θηκης αυτης εναντιον πασης σαρκος, απο μεσημβριας μεχρι βορρα· ⁵και θελουσι γνωρισει πασα σαρξ οτι εγω ο Κύριος εσυρα την μαχαιραν μου εκ της θηκης αυτης· δεν θελει επιστρεψει πλεον. ⁶Δια τουτο συ, υιε ανθρωπου, στεναξον μετα συντριμμου της οσφυος σου, και μετα πικριας στεναξον ενωπιον αυτων. ⁷Και οταν ειπωσι προς σε, δια τι στεναζεις συ; θελεις αποκριθη· δια την αγγελιαν, οτι ερχεται· και πασα καρδια θελει λυωσει, και πασαι αι χειρες θελουσι παραλυθη, και παν πνευμα θελει λιποθυμησει, και παντα τα γονατα θελουσι ρευσει ως υδωρ· ιδου, ερχεται και θελει γεινει, λεγει Κύριος ο Θεός. ⁸Και εγένεε λόγος Κυρίου προς εμε, λέγων, ⁹Ύψι ανθρωπου, προφητευσον και ειπε, Ουτω λεγει Κύριος· Ειπε, Ρομφαια, ρομφαια ακονιζεται και μαλιστα στιλβουται· ¹⁰ακονιζεται, δια να καμη σφαγην· στιλβουται, δια να αστραπτη. Δυναμεθα λοιπον να ημεθα ευθυμοι; αυτη ειναι η ραβδος του υιου μου, η καταφρονουσα παν ξυλον. ¹¹Και εδωκεν αυτην να στιλβωθη, δια να κρατηται εν τη χειρι· η ρομφαια αυτη ειναι ηκονισμενη και εστιλβωμενη, δια να δοθη εις την χειρα του σφαγεως. ¹²Βοησον και ολολυξον, υιε ανθρωπου· διοτι αυτη ειναι εναντιον του λαου μου, ειναι εναντιον παντων των αρχοντων του Ισραήλ· τρομος θελει επιτεσει επι τον λαον μου δια την ρομφαιαν· δια τουτο κτυπησον επι τον μηρον σου. ¹³Διοτι εξετασις ειναι· και τι; βεβαιως και η καταφρονουσα ραβδος δεν θελει υπαρχει, λεγει Κύριος ο Θεός. ¹⁴Δια τουτο συ, υιε ανθρωπου, προφητευσον και κροτησον χειρα επι χειρα και ας διπλασιασθη η ρομφαια, ας τριπλασιασθη, η ρομφαια των τετραυματισμενων· αυτη ειναι η ρομφαια των

μεγαλων τραυματιων, ητις θελει διαπερασει εως των ενδομυχων αυτων. ¹⁵Επεφερα την κοπην της ρομφαιας επι πασας τας πυλας αυτων, δια να λυωση πασα καρδια και να πληθυνθη ο ολεθρος. Ουαι· ητοιμασθη δια να εξαστραπτη, ηκονισθη δια σφαγην. ¹⁶Συμφιγχθητι, ρομφαια, επιτεθητι δεξια, αριστερα, οπου στραφη το προσωπον σου. ¹⁷Και εγω ετι θελω κροτησει χειρα μου επι χειρα μου και θελω αναπαυσει τον θυμον μου· εγω ο Κύριος ελαλησα. ¹⁸Και εγένεε λόγος Κυρίου προς εμε, λέγων, ¹⁹Και συ, υιε ανθρωπου, διορισον εις σεαυτον δυο οδους, δια να διελθη η ρομφαια του βασιλεως της Βαβυλωνος, και αμφοτεραι θελουσιν εξερχεσθαι απο της αυτης γης· και καμε τοπον, καμε αυτον εν τη αρχη της οδου της πολεως. ²⁰Διορισον οδον δια να διελθη η ρομφαια εις την Ραββα των υιων Αμμων και εις την Ιουδαιαν προς την Ιερουσαλημ την ωχυρωμενην. ²¹Διοτι ο βασιλευς της Βαβυλωνος εσταθη εις τον διαχωρισμον, εν τη αρχη των δυο οδων, δια να ερωτηση τους μαντιεις· ανεκατωσε τα μαντικα βελη, ηρωτησε τα γλυπτα, παρετηρησε το ηπαρ. ²²Προς την δεξιαν αυτου εγεινεν ο χρησμος δια την Ιερουσαλημ, δια να στηση τους κριους, δια να ανοιξη το στομα επι σφαγην, να υψωση την φωνην μετα αλαλαγμου, να στηση κριους εναντιον των πυλων, να καμη προχωματα, να οικοδομηση προμαχωνας. ²³Πλην τουτο θελει εισθαι εις αυτους ως μαντεια ματαια, εις τους οφθαλμους εκεινων, οτινες εκαμον ορκους προς αυτους· αυτος ομως θελει ενθυμισει αυτους την ανομιαν αυτων, δια να πιασθωσι. ²⁴Δια τουτο ουτω λεγει Κύριος ο Θεός, Επειδη εκαμετε να ελθη εις ενθυμησιν η ανομια σας, οτε ανεκαλυφθησαν αι παραβασεις σας, ωστε να φανερωθωσι τα αμαρτηματα σας εις πασας τας πραξεις σας· επειδη ηλθετε εις ενθυμησιν, θελετε γεινει χειριαλωτοι. ²⁵Και συ, βεβηλε ασεβη, ηγεμων του Ισραήλ, του οποιου ηλθεν η ημερα, οτε η ανομια εφθασεν εις περας, ²⁶ουτω λεγει Κύριος ο Θεός· Σηκωσον το διαδημα και αφαιρεσον το στεμμα· αυτο δεν θελει εισθαι τοιουτον· ο ταπεινος θελει υψωθη και ο υψηλος θελει ταπεινωθη. ²⁷Θελω ανατρεψει, ανατρεψει, ανατρεψει αυτο, και δεν θελει υπαρχει εωσου ελθη εκεινος, εις ον ανηκει· και εις τουτον θελω δωσει αυτο. ²⁸Και συ, υιε ανθρωπου, προφητευσον και ειπε, Ουτω λεγει Κύριος ο Θεός περι των υιων Αμμων και περι του ονειδισμού αυτων, και ειπε, Η ρομφαια, η ρομφαια ειναι γεγυμνωμενη, δια την σφαγην εστιλβωμενη, δια να εξολοθρευση εξαστραπτουσα. ²⁹ενω βλεπουσι ματαιας ορασεις περι σου, ενω μαντευουσι ψευδος εις σε, δια να σε βαλωσιν επι τον τραχηλον των τετραυματισμενων, των ασεβων, των οποιων η ημερα ηλθεν, οτε η ανομια αυτων εφθασεν εις περας. ³⁰Επιστρεψον αυτην εις την θηκην αυτης. Εν τω τοπω οπου εκτισθης, εν τη γη της γεννησεως σου, θελω σε κρινει. ³¹Και θελω εκχσει την οργην μου επι σε εν τω πυρι της οργης μου θελω εμφυσησει επι σε· και θελω σε παραδωσει εις χειρας ανδρων αγριων, τεκταινοντων ολεθρον. ³²Τροφη πυρος θελεις γεινει· το αιμα σου θελει

εισθαι εν τω μεσω της γης σου· δεν θελει εισθαι πλεον νημη περι σου· διοτι εγω ο Κυριος ελαλησα.

22 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε; λεγων, ²Και συ, υιε ανθρωπου, θελεις κρινει, θελεις κρινει την πολιν των αιματων; και θελεις παραστησει εις αυτην παντα τα βδελυγματα αυτης; ³Ειπε λοιπον, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ω πολις εκχεουσα αιματα μεσω εαυτης, δια να ελθη ο καιρος αυτης, και κατασκευαζουσα ειδωλα εναντιον εαυτης, δια να μαινηται, ⁴εγεινας ενοχος εν τω αιματι σου, το οποιον εξεχεας, και εμεινανθης εν τοις ειδωλοις σου, τα οποια κατεσκευασας, και εκαμες να πλησιασωσιν αι ημεραι σου, και ηλθες μεχρι των ετων σου· δια τουτο σε κατεστησα ονειδος εις τα εθνη και παιγιον εις παντας τους τοπους. ⁵Οι πλησιον και οι μακραν απο σου θελουσιν εμπαιξει σε, μεμολυσμενη κατα το ονομα, μεγαλη κατα τας συμφορας. ⁶Ιδου, οι αρχοντες του Ισραηλ ησαν εν σοι, δια να χυνωσιν αιμα, εκαστος κατα την δυναμιν αυτου. ⁷Εν σοι καταφρονουν πατερα και μητερα· εν μεσω σου εφεροντο απατηλως προς τον ξενον· εν σοι κατεδυναστευον τον ορφανον και την χηραν. ⁸Τα αγια μου κατεφρονησας και τα σαββατα μου εβεβηλωσας. ⁹Εν σοι ησαν ανδρες συκοφανται δια να χυνωσιν αιμα, και εν σοι ετρωγον επι των ορειων, εν μεσω σου πραττουσιν ανοσιουργιας. ¹⁰Εν σοι εξεσκεπασαν αισχυνην πατρος, εν σοι εταπεινωσαν την αποκεχωρισμενην εν τη ακαθαρσια αυτης. ¹¹Και ο μεν επραξε βδελυριαν μετα της γυναικος του πλησιον αυτου, ο δε εμειναν ανοσιως την νυμφην αυτου, και αλλος εν σοι εταπεινωσε την αδελφην αυτου, την θυγατερα του πατρος αυτου. ¹²Εν σοι ελαμβανον δωρα δια να εκχεωσιν αιμα· ελαβες τοκον και προσθηκην και δι' απατης ησχροκερδησας απο των πλησιον σου, και ελησημονησας εμε, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹³Ιδου, δια τουτο εκροτησα τας χειρας μου επι τη αισχροκερδεια σου, την οποιαν επραξας, και επι τω αιματι σου, το οποιον ητο εν μεσω σου. ¹⁴Θελει ανθεξει η καρδια σου; η θελουσιν εχει δυναμιν αι χειρες σου, εν ημεραις καθ' ας εγω θελω ενεργησει εναντιον σου; εγω ο Κυριος ελαλησα και θελω εκτελεσει. ¹⁵Και θελω σε διασκορπισει εν τοις εθνεσι και σε διασπειρει εις τους τοπους και θελω εξαλειφει απο σου την ακαθαρσιαν σου. ¹⁶Και θελεις βεβηλωθη εν σοι ενωπιον των εθνων, και θελεις γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁷Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁸Υιε ανθρωπου, ο οικος Ισραηλ εγεινεν εις εμε σκωρια· παντες ειναι χαλκος και κασσιτερος και σιδηρος και μολυβδος εν τω μεσω του χωνευτηριου· ειναι σκωριαι αργυρου. ¹⁹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη παντες σεις εγεινετε σκωριαι, ιδου, δια τουτο θελω σας συναξει εις το μεσον της Ιερουσαλημ· ²⁰καθως συναγουσιν εις το μεσον του χωνευτηριου τον αργυρον και τον χαλκον και τον σιδηρον και τον μολυβδον και τον κασσιτερον, δια να φυσησωσι το πυρ επ' αυτα ωστε να διαλυσωσιν αυτα, ουτως εν τω θυμω μου και εν τη οργη μου θελω σας συναξει και

θελω σας βαλει εκει και διαλυσει. ²¹Θελω εξαπαντος σας συναξει, και εν τω πυρι της οργης μου θελω εμψυσησει εφ' υμας και θελετε διαλυθη εν τω μεσω αυτης. ²²Καθως ο αργυρος διαλυεται εν μεσω του χωνευτηριου, ουτω θελετε διαλυθη εν μεσω αυτης· και θελετε γνωρισει οτι εγω ο Κυριος εξεχεα την οργην μου εφ' υμας. ²³Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²⁴Υιε ανθρωπου, ειπε προς αυτην· Συ εισαι η γη, ητις δεν εκαθαρισθη, και δεν εγεινε βροχη επ' αυτης εν τη ημερα της οργης. ²⁵Εν μεσω αυτης ειναι συνωμοσια των προφητων αυτης· ως λεοντες ωρουμενοι, αρπαζοντες το θηραμα, κατατρωγουσι ψυχας· ελαβον θησαυρους και πολυτιμα πραγματα· επληθυναν τας χηρας αυτης εν τω μεσω αυτης. ²⁶Οι ιερεις αυτης ηθετησαν τον νομον μου και εβεβηλωσαν τα αγια μου· μεταξυ αγιου και βεβηλου δεν εκαμον διαφοραν και μεταξυ ακαθαρου και καθαρου δεν εκαμον διακρισιν, και εκρυπτον τους οφθαλμους αυτων απο των σαββατων μου, και εβεβηλουμην εν μεσω αυτων. ²⁷Οι αρχοντες αυτης ειναι εν μεσω αυτης ως λυκοι αρπαζοντες το θηραμα, δια να εκχεωσιν αιμα, δια να αφανιζωσι ψυχας, δια να αισχροκερδησωσιν αισχροκερδειαν. ²⁸Και οι προφηται αυτης περηλειφον αυτους με πληρον αμαλακτον, βλεποντες ορασεις ματαιας και μαντευοντες προς αυτους ψευδη, λεγοντες, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· εγω ο Κυριος δεν ελαλησεν. ²⁹Ο λαος της γης μετεχειριζετο απατην και εκαμινεν αρπαγας και κατεδυναστευε τον πτωχον και τον ενδεη και τον ξενον ηπατα ανευ κρισεως. ³⁰Και εξητησα μεταξυ αυτων ανδρα, οστις να ανεγειρη το περιφραγμα και να σταθη εν τη χαλαστρα ενωπιον μου υπερ της γης, δια να μη εξολοθρευσω αυτην· και δεν ευρηκα. ³¹Δια τουτο εξεχεα την οργην μου επ' αυτους· κατηναλωσα αυτους εν τω πυρι της οργης μου· τας οδους αυτων ανταπεδωκα επι τας κεφαλαις αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος.

23 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, ησαν δυο γυναικες, θυγατερες της αυτης μητρος· ³και εξεπορνευθησαν εν Αιγυπτω· εξεπορνευθησαν εν τη νεοτητι αυτων· εκει επισθησαν τα στηθη αυτων και εκει συνεθλιβησαν οι παρθενικοι αυτων μαστοι. ⁴Τα δε ονοματα αυτων ησαν, Οολα η πρεσβυτερα και Οολιβα η αδελφη αυτης· και αυται εγειναν εμου και εγεννησαν υιους και θυγατερας. Ησαν λοιπον τα ονοματα αυτων Σαμαρεια η Οολα και Ιερουσαλημ η Οολιβα. ⁵Και η Οολα εξεπορνευθη, ενω ητο εμου, και παρεφρονησε δια τους εραστας αυτης, τους Ασσυριους τους γειτονας αυτης, ⁶ενδεδυμενους κυανα, ταξιαρχους και αρχοντας, παντας ερασμιους νεους, ιππεις ιππευοντας εφ' ιππων. ⁷Και επραξε τας πορνειας αυτης μετ' αυτων, οιτινες παντες ησαν οι εκλεκτοι των Ασσυριων, και μετα παντων εκεινων, δια τους οποιους παρεφρονησεν· εν πασι τοις ειδωλοις αυτων εμεινανετο. ⁸Και δεν αφηκε την πορνειαν αυτης την εξ Αιγυπτου· διοτι μετ' αυτης εκοιμωντο εν τη νεοτητι αυτης και ουτοι επιεζον τα παρ-

θενικα αυτης στηθη και εξεχεον την πορνειαν αυτων επ' αυτην. ⁹Δια τουτο παρεδωκα αυτην εις τας χειρας των εραστων αυτης, εις τας χειρας των Ασσυριων, δια τους οποιους παρεφρονησεν. ¹⁰Ουτοι ανεκαλυψαν την αισχυνην αυτης· ελαβον τους υιους αυτης και τας θυγατερας αυτης και αυτην εν ρομφαια απεκτειναν, και εγεινε περιβοητος μεταξυ των γυναικων, και εξετελεσαν κρισιν επ' αυτην. ¹¹Οτε δε η αδελφη αυτης Οολιβα ειδε τουτο, διεφθαρη εν τη παραφροσυνη αυτης υπερ εκεινην και εν ταις πορνειαις αυτης υπερ τας πορνειας της αδελφης αυτης· ¹²παρεφρονησε δια τους Ασσυριους τους γειτονας αυτης, ταξιαρχους και αρχοντας ενδεδυμενους πολυτελως, ιππεις ιππευοντας εφ' ιππων, παντας νεους ερασμιους. ¹³Και ειδον οτι εμιανθη· μιαν οδον εχουσιν αμφοτεραι. ¹⁴Προσεθεσεν ετι εις τας εαυτης πορνειας· διοτι ως ειδεν ανδρας εξωγραφημενους επι του τοιχου, εικονας Χαλδαιων, οιτινες ησαν εξωγραφημενοι με μιλον, ¹⁵περιεζωσμενους ζωνας επι τας οσφρας αυτων, φορουντας τιαρας βεβαμμενας επι τας κεφαλας αυτων, παντας εχοντας οφιν αρχοντων, ομοιους με τους Βαβυλωνιους της γης των Χαλδαιων, εν η εγεννηθησαν. ¹⁶και ως ειδεν αυτους με τους οφθαλμους αυτης, παρεφρονησε δι' αυτους και εξαπεστειλε προς αυτους πρεσβεις εις την Χαλδαιαν. ¹⁷Και οι Βαβυλωνιοι ηλθον προς αυτην εις την κοιτην του ερωτος και εμιαναν αυτην με την πορνειαν αυτων και εμιανθη μετ' αυτων και η ψυχη αυτης απεξενωθη απ' αυτων. ¹⁸Και απεκαλυψε τας πορνειας αυτης και εξεσκεπασε την αισχυνην αυτης· τοτε η ψυχη μου απεξενωθη απ' αυτης, καθως η ψυχη μου ειχεν αποξενωθη απο της αδελφης αυτης. ¹⁹Διοτι επληθυνε τας πορνειας αυτης, ανακαλουσα εις μνημην τας ημερας της νεοτητος αυτης, οτε επορνευετο εν γη Αιγυπτου. ²⁰Και παρεφρονησε δια τους εραστας αυτης, των οποιων η σαρξ εινα σαρξ ονων και η ρευσις αυτων ρευσις ιππων. ²¹Και ενεθυμηθης την ακολασιαν της νεοτητος σου, οτε τα στηθη σου επιεζοντο υπο των Αιγυπτιω, δια τους μαστους της νεοτητος σου. ²²Δια τουτο, Οολιβα, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω θελω εγειρει τους εραστας σου εναντιον σου, αφ' ων η ψυχη σου απεξενωθη, και θελω φερει αυτους εναντιον σου πανταχοθεν· ²³τους Βαβυλωνιους και παντας τους Χαλδαιους, Φεκωδ και Σωε και Κωε, παντας τους Ασσυριους μετ' αυτων· οιτινες παντες εινα ερασμιοι νεοι, ταξιαρχοι και ηγεμονες, στραταρχαι και ονομαστοι, παντες ιππευοντες εφ' ιππων. ²⁴Και θελουσιν ελθει εναντιον σου μετα αρματων, μετα αμαξων και τροχων και μετα πληθους λαων, και θελουσι θεσει κυκλω εναντιον σου θυρεους και ασπιδας και περικεφαλαιας· και θελω θεσει ενωπιον αυτων κρισιν και θελουσι σε κρινει κατα τας κρισεις αυτων. ²⁵Και θελω στησει τον ζηλον μου εναντιον σου και θελουσι φερθη προς σε μετ' οργης· θελουσιν εκκοφει την μυτην σου και τα ωτα σου· και το υπολοιπον σου θελει πεσει εν μαχαιρα· ουτοι θελουσι λαβει τους υιους σου και τας θυγατερας σου· το δε υπολοιπον σου θελει καταφαγωθη

υπο πυρος. ²⁶Θελουσιν ετι σε εκδυσει τα ιματια σου και αφαιρεσει τους στολισμους της λαμπροτητος σου. ²⁷Και θελω παυσει απο σου την ακολασιαν σου και την πορνειαν σου την εκ γης Αιγυπτου· και δεν θελεις σηκωσει τους οφθαλμους σου προς αυτους, και δεν θελεις ενθυμηθη πλεον την Αιγυπτον. ²⁸Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, θελω σε παραδωσει εις την χειρα εκεινων τους οποιους μισεις, εις την χειρα εκεινων αφ' ων απεξενωθη η ψυχη σου. ²⁹Και θελουσι φερθη προς σε με μισος, και θελουσι λαβει παντας τους κοπους σου, και θελουσι σε εγκαταλειπει γυμνην και ασκεπαστον· και η αισχυνη της πορνειας σου θελει αποκαλυφθη και η ακολασια σου και αι πορνειαι σου. ³⁰Ταυτα θελω καμει εις σε, επειδη επορνευθης κατοπιν των εθνων, επειδη εμιανθη εν τοις ειδωλοις αυτων. ³¹Εν τη οδω της αδελφης σου περιεπατησας· δια τουτο θελω δωσει εις την χειρα σου το ποτηριον αυτης. ³²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Το ποτηριον της αδελφης σου θελεις πιει, το βαθυ και πλατυ· θελεις εισθαι γελωσ και παιγνιον· το ποτηριον τουτο χωρει πολυ. ³³Θελεις εμπλησθη απο μεθης και θλιψεως, με το ποτηριον της εκπληξεως και του αφανισμού, με το ποτηριον της αδελφης σου Σαμαρειας. ³⁴Και θελεις πιει αυτο και στραγγισει, και θελεις συντριψει τα οστρακα αυτου, και θελεις διασπαραξει τα στηθη σου· διοτι εγω ελαλησα, λεγει Κυριος ο Θεος. ³⁵Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη με ελησημονησας και με απερριψας οπισω των νωτων σου, βαστασον λοιπον και συ την ακολασιαν σου και τας πορνειας σου. ³⁶Και ειπε Κυριος προς εμε· Υιε ανθρωπου, θελεις κρινει την Οολα και την Οολιβα; απαγγειλον λοιπον προς αυτας τα βδελυγματα αυτων· ³⁷οτι εμοιχευοντο, και εινα αιμα εν ταις χερσιν αυτων, και εμοιχευοντο μετα των ειδωλων αυτων, και οτι διεβιβαζον χαριν αυτων τα τεκνα αυτων, τα οποια εγεννησαν εις εμε, δια του πυρος εις καταναλωσιν. ³⁸Επραξαν ετι τουτο εις εμε· εμιαναν τα αγια μου εν τη αυτη ημερα και εβεβηλωσαν τα σαββατα μου. ³⁹Διοτι οτε εσφαξαν τα τεκνα αυτων εις τα ειδωλα αυτων, τοτε εισηρχοντο την αυτην ημεραν εις τα αγια μου, δια να βεβηλωνωσιν αυτα· και ιδου, ουτως επραττον εν μεσω του οικου μου. ⁴⁰Και προσετι ειπε οτι σεις επεμφατε προς ανδρας, δια να ελθωσι μακροθεν, προς τους οποιους εσταλη πρεσβυς, και ιδου, ηλθον· δια τους οποιους ελουσθης, βαψας τους οφθαλμους σου και εστολισθης με στολισμους. ⁴¹Και εκαθησας επι κλινης μεγαλοπρεπους και εμπροσθεν αυτης ητο τραπεζα ητοιμασμενη, εφ' ης εθεσας το θυμιαμα μου και το ελαιον μου. ⁴²Και ησαν εν αυτη φωναι πληθους αγαλλομενου· και μετα των ανδρων του οχλου εισηγοντο Σαβαιοι εκ της ερημου, φορουντες βραχιολια επι τας χειρας αυτων και ωραιους στεφανους επι τας κεφαλας αυτων. ⁴³Τοτε ειπα προς την καταγγρασασαν εν μοιχειαις, Τωρα καμνουσι πορνειας μετ' αυτης και αυτη μετ' εκεινων ⁴⁴και ουτοι εισηρχοντο προς αυτην, καθως εισερχονται προς γυναικα πορνην· ουτως εισηρχοντο προς την Οολα και προς την

Οολιβα, τας ακολαστους γυναικας. ⁴⁵Δια τουτο ανδρες δικαιοι, ουτοι θελουσι κρινει αυτας, κατα την κρισιν των μοιχαλιδων και κατα την κρισιν των εκχεουσων αιμα· επειδη ειναι μοιχαλιδες και αιμα ειναι εν ταις χερσιν αυτων. ⁴⁶Οθεν ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Θελω αναβιβασει επ' αυτας οχλον και θελω παραδωσει αυτας εις ταραχην και διαρπαγην. ⁴⁷Και ο οχλος θελει λιθοβολησει αυτας με λιθους και κατακοφει αυτας με τα ξιφη αυτων· θελουσι φονευσει τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων και τας οικιας αυτων θελουσι κατακαυσει εν πυρι. ⁴⁸Ουτω θελω παυσει την ακολασιαν απο της γης, δια να μαθωσι πασαι αι γυναικες να μη πραττωσι κατα τας ακολασιας σας. ⁴⁹Και θελουσιν ανταποδωσει τας ακολασιας υμων εφ' υμας, και θελετε βαστασει τας αμαρτιας των ειδωλων σας· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος.

24Και εν τω εννατω ετει, τω δεκατω μηνι, τη δεκατη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, γραφον εις σεαυτον το ονομα της ημερας, αυτης ταυτης της ημερας· διοτι ο βασιλευς της Βαβυλωνος παρεταχθη κατα της Ιερουσαλημ εν αυτη ταυτη τη ημερα. ³Και προφερε παραβολην προς τον αποστατην οικον· και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Στησον τον λεβητα; στησον, και ετι χυσον υδωρ εις αυτον· ⁴συναγαγε εις αυτον τα τμηματα αυτου, παν τμημα καλον, τον μηρον και τον ωμον· γεμισον αυτον απο των εκλεκτων οστεων. ⁵Λαβε εκ των εκλεκτων του ποιμνιου και στιβασον ετι τα οστα κατω αυτου· βρασον αυτα καλως και ας εφηθωσι και αυτα τα οστα αυτου εν αυτω. ⁶Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ουαι εις την πολιν των αιματων, εις τον λεβητα, του οποιου η σκωρια ειναι εν αυτω και του οποιου η σκωρια δεν εξηλθεν απ' αυτου. Εκβαλε κατα σειραν τα τμηματα αυτης· κληρος ας μη πεση επ' αυτην. ⁷Διοτι το αιμα αυτης ειναι εν μεσω αυτης· επι λειοπετραν εξεθεσεν αυτο· δεν εχυσεν αυτο επι την γην, ωστε να σκεπασθη με χωμα. ⁸Δια να καμω να αναβη θυμος εις εκτελεσιν εκδικησεως, θελω εκθεσει το αιμα αυτης επι λειοπετραν, δια να μη σκεπασθη. ⁹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ουαι εις την πολιν των αιματων· και εγω θελω μεγαλυνει την πυραν. ¹⁰Επισωρευσον τα ξυλα, αναφον το πυρ, καταναλωσον τα κρεατα και διαλυσον αυτα, ας καωσι και τα οστα. ¹¹Τοτε στησον αυτον κενον επι τους ανθρακας αυτον, δια να πυρωθη ο χαλκος αυτου και να καη και να λυωση εν αυτω η ακαθαρσια αυτου, να καταναλωθη η σκωρια αυτου. ¹²Ματαιως εδοκιμασθη με κοπους, και η μεγαλη αυτης σκωρια δεν εξηλθεν απ' αυτης, η σκωρια αυτης εν τω πυρι. ¹³Εν τη ακαθαρσια σου υπαρχει μιαιροτης· επειδη εγω σε εκαθαρισα και δεν εκαθαρισθης, δεν θελεις πλεον καθαρισθη απο της ακαθαρσιας σου, εωσου αναπαυσω τον θυμον μου επι σε. ¹⁴Εγω ο Κυριος ελαλησα· θελει γεινει και θελω εκτελεσει αυτο· δεν θελω στραφη οπισω και δεν θελω φεισθη και δεν θελω μετα-

μεληθη· κατα τας οδους σου και κατα τας πραξεις σου θελουσι σε κρινει, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁵Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁶Υιε ανθρωπου, ιδου, εγω θελω αφαιρεσει απο σου δια μιας πληγης το επιθυμημα των οφθαλμων σου· και μη πενθησης και μη κλαυσης και ας μη ρευσωσι τα δακρυα σου· ¹⁷κρατηθητι απο στεναγμων, μη καμης πενθος νεκρων, δεσον την τιαραν σου επι την κεφαλην σου, και βαλε εις τους ποδας σου τα υποδηματα σου, και μη καλυψης τα χειλη σου, και αρτον ανδρων μη φαγης. ¹⁸Και ελαλησα προς τον λαον το πρωι, και το εσπερας απεθανεν η γυνη μου· και εκαμον το πρωι ως προσεταχθην. ¹⁹Και ειπεν ο λαος προς εμε, Δεν θελεις απαγγειλει προς υμας τι δηλουσιν εις υμας ταυτα, τα οποια καμνεις; ²⁰Και απεκριθην προς αυτους, λογος Κυριου εγεινε προς εμε λεγων, ²¹Ειπε προς τον οικον Ισραηλ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, θελω βεβηλωσει τα αγια μου, το καυχημα της δυναμειωσ σας, τα επιθυμηματα των οφθαλμων σας και τα περιποθητα των ψυχων σας· και οι υιοι σας και αι θυγατερες σας, οσους αφηκατε, εν ρομφαια θελουσι πεσει. ²²Και θελετε καμει καθως εγω εκαμον· δεν θελετε καλυφει τα χειλη σας και αρτον ανδρων δεν θελετε φαγει. ²³Και αι τιαραι σας θελουσιν εισθαι επι των κεφαλων σας και τα υποδηματα σας εις τους ποδας σας· δεν θελετε πενθησει ουδε κλαυσει· αλλα θελετε λυωσει δια τας ανομιαις σας και θελετε στεναξει ο εις προς τον αλλον. ²⁴Και ο Ιεζεκιηλ θελει εισθαι σημειον εις εσας· κατα παντα οσα εκαμε θελετε καμει· οταν τουτο ελθη, τοτε θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος. ²⁵Περι δε σου, υιε ανθρωπου, εν εκεινη τη ημερα, οταν αφαιρεσω απ' αυτων την ισχυν αυτων, την χαραν της δοξης αυτων, τα επιθυμηματα των οφθαλμων αυτων και το θαρρος των ψυχων αυτων, τους υιους αυτων και τας θυγατερας αυτων, ²⁶εν τη ημερα εκεινη ο διασωθεις δεν θελει ελθει προς σε, δια να αναγγειλη ταυτα εις τα ωτα σου; ²⁷Εν εκεινη τη ημερα το στομα σου θελει ανοιχθη προς τον διασωθεντα και θελεις λαλησει και δεν θελεις εισθαι πλεον αλαλος· και θελεις εισθαι εις αυτους σημειον· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

25Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου επι τους υιους Αμμων και προφητευσον κατ' αυτων· ³και ειπε προς τους υιους Αμμων, Ακουσατε τον λογον Κυριου του Θεου· ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη επιλεγεις εις τα αγια μου, Ευγε, διοτι εβεβηλωθησαν, και εις την γην του Ισραηλ, διοτι ηφρανισθη, και εις τον οικον Ιουδα, διοτι υπηγαν εις αιχμαλωσιαν, ⁴δια τουτο, ιδου, θελω σε παραδωσει προς κληρονομιαν εις τους υιους της ανατολης, και θελουσι θεσει τας επαυλεις αυτων εν σοι και θελουσι καμει τας κατασκηνωσεις αυτων εν σοι· ουτοι θελουσι φαγει τους καρπους σου και ουτοι θελουσι πιει το γαλα σου. ⁵Και θελω καταστησει την Ραββα σταυλον καμηλων και την γην των υιων Αμμων μανδραν προβατων·

και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁶Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη επεκροτησας χειρας και εκτυπησας με τον ποδα και εν ολη τη περιφρονησει της καρδιας σου εχαρης κατα της γης Ισραηλ. ⁷δια τουτο, ιδου, θελω εκτεινει την χειρα μου επι σε και θελω σε παραδωσει εις διαρπαγην των εθνων και θελω σε εκκοφει απο των λαων και σε εξαφανισει απο των τοπων· θελω σε εξολοθρευσει· και θελεις γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁸Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη ο Μωαβ και ο Σηειρ λεγουσιν, Ιδου, ο οικος Ιουδα ειναι ως παντα τα εθνη· ⁹δια τουτο, ιδου, θελω ανοιξει την πλευραν του Μωαβ απο των πολεων, απο των πολεων αυτου, απο των ακρων αυτου, την δοξαν της γης, την Βαιθ-ισειμωθ, Βααλ-μεων και Κιριαθαϊμ, ¹⁰εις τους υιους της ανατολης, κατα των υιων Αμμων, και θελω παραδωσει αυτην εις κληρονομιαν, δια να μη μνημονευωνται οι υιοι Αμμων μεταξυ των εθνων. ¹¹Και θελω εκτελεσει κρισεις επι τον Μωαβ· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη ο Εδωμ επραξεν εκδικητικως εις τον οικον Ιουδα και εβρισε βαρεως και εξεδικηθη εναντιον αυτων, ¹³δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· θελω λοιπον εκτεινει την χειρα μου επι τον Εδωμ, και θελω εκκοφει απ' αυτου ανθρωπον και κτηνος και θελω εξαφανισει αυτον απο Θαιμιαν, και θελουσι πεσει εν ρομφαϊα εως Δαιδαν. ¹⁴Και θελω ενεργησει την εκδικησιν μου επι τον Εδωμ δια χειρος τον λαου μου Ισραηλ· και θελουσι καμει εις τον Εδωμ κατα τον θυμον μου και κατα την οργην μου· και θελουσι γνωρισει την εκδικησιν μου, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη οι Φιλισταιοι εφερθησαν εκδικητικως και εκαμον εκδικησιν περιφρονουντες εκ φυγης, ωστε να φερωσιν ολεθρον δια παλαιον μισος, ¹⁶δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω θελω εκτεινει την χειρα μου επι τους Φιλιστειους και θελω εκκοφει τους Χερεθαιους και εξαφανισει το υπολοιπον των λιμενων της θαλασσης· ¹⁷και θελω καμει επ' αυτους μεγαλην εκδικησιν εν ελεγμοις θυμου· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν εκτελεσω την εκδικησιν μου επ' αυτους.

26Και εν τω ενδεκατω ετει, τη πρωτη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, επειδη η Τυρος ειπε κατα της Ιερουσαλημ, Ευγε, συντριβη η πυλη των λαων· εστραφη προς εμε· θελω γεμισθη, διοτι ηρημωθη· ³δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, Τυρος, και θελω επειγειρει εναντιον σου εθνη πολλα, ως επειγειρει η θαλασσα τα κυματα αυτης. ⁴Και θελουσι καταστρεφει τα τειχη της Τυρου και κατεδαφισει τους πυργους αυτης· και θελω ξυσει το χωμα αυτης απ' αυτης και καταστησει αυτην ως λειοπετραν. ⁵Θελει εισθαι δια να εξαπλωνωσι δικτυα εν μεσω της θαλασσης· διοτι εγω ελαλησα, λεγει Κυριος ο Θεος· και θελει κατασταθη διαρπαγην των εθνων. ⁶Και αι κωμαϊ αυτης, αι εν τη πεδιαδι, θελου-

σιν εξολοθρευθη εν μαχαιρα· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁷Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, θελω φερει κατα της Τυρου τον Ναβουχοδονοσορ βασιλεα της Βαβυλωνος, βασιλεα βασιλεων, απο βορρα, μεθ' ιππων και μετα αρματων και μεθ' ιππεων και συναξεως και λαου πολλου. ⁸Ουτος θελει εξολοθρευσει εν μαχαιρα τας κωμας σου εν τη πεδιαδι· και θελει εγειρει προμαχωνας εναντιον σου και θελει καμει προχωματα εναντιον σου και υψωσει κατα σου ασπιδας. ⁹Και θελει στησει τας πολεμικας μηχανας αυτου επι τα τειχη σου και με τους πελεκεις αυτου θελει καταβαλει τους πυργους σου. ¹⁰Απο του πληθους των ιππων αυτου ο κονιορτος αυτων θελει σε σκεπασει· τα τειχη σου θελουσι σεισθη απο του ηχου των ιππεων και των τροχων και των αμαξων, οταν εισερχωνται εις τας πυλας σου, καθως εισερχονται εις πολιν εκπορθουμενην. ¹¹Με τας οπλας των ιππων αυτου θελει καταπατησει πασας τας οδους σου· τον λαον σου θελει θανατωσει εν μαχαιρα, και οι ισχυροι σου φρουροι θελουσι καταβληθη εις την γην. ¹²Και θελουσι διαρπασει τα πλουτη σου και λαφυραγωγησει τα εμπορευματα σου· και θελουσι καταβαλει τα τειχη σου και κρημνισει τους οικους σου τους ωραιους· και θελουσι ριφει εις το μεσον των υδατων τους λιθους σου και τα ξυλα σου και το χωμα σου. ¹³Και θελω παυσει τον θορυβον των ασματων σου, και η φωνη των κιθαρων σου δεν θελει ακουσθη πλεον· ¹⁴και θελω σε καταστησει ως λειοπετραν· θελεις εισθαι δια να εξαπλωνωσι δικτυα· δεν θελεις πλεον οικοδομηθη· διοτι εγω ο Κυριος ελαλησα, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς την Τυρον· δεν θελουσι σεισθη αι νησοι εις τον ηχον της πτωσεως σου, οταν οι τραυμαται σου στεναζωσιν, οταν η σφαγη γινηται εν μεσω σου; ¹⁶Τοτε παντες οι ηγεμονες της θαλασσης θελουσι καταβη απο των θρονων αυτων, και θελουσιν εκβαλει τας χλαμυδας αυτων και εκδυθη τα κεντητα ιματια αυτων· θελουσιν ενδυθη τρομον· κατα γης θελουσι καθησει και τρεμει κατα πασαν στιγμην και εκπληττεσθαι δια σε. ¹⁷Και αναλαβοντες θρηνον δια σε θελουσι λεγει προς σε, Πως κατεστραφης, η κατοικουμενη υπο θαλασσοπορων, η περιφημος πολις, ητις ησο ισχυρα εν θαλασση, συ και οι κατοικοι σου, οιτινες διεδιδον τον τρομον αυτων εις παντας τους ενοικουντας εν αυτη. ¹⁸Τωρα αι νησοι θελουσι τρεμει εν τη ημερα της πτωσεως σου, ναι, αι νησοι αι εν τη θαλασση θελουσι ταραχθη εν τη αφανεια σου. ¹⁹Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Οταν σε καταστησω πολιν ηρημωμενην ως τας πολεις τας μη κατοικουμενας, οταν επιφερω επι σε την αβυσσον και σε σκεπασωσιν υδατα πολλα, ²⁰οταν σε καταβιβασω μετα των καταβαινοντων εις λακκον, προς λαον αιωνιον, και σε θεσω εις τα κατωτατα της γης, εις τοπους ερημους απ' αιωνος, μετα των καταβαινοντων εις λακκον, δια να μη κατοικηθης, και οταν αποκαταστησω δοξαν εν τη γη των ζωντων, ²¹θελω σε καταστησει τρομον και δεν θελεις υπαρχει· και θελεις ζητηθη και δεν θελεις ευρεθη πλεον

εις τον αιωνα, λεγει Κυριος ο Θεος.

27 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Και συ, υιε ανθρωπου, αναλαβε θρηνον δια την Τυρον, ³και ειπε προς την Τυρον την κειμενην εν τη εισοδω της θαλασσης, την εμπορευομενην μετα των λαων εν πολλαις νησοις. Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Τυρος, συ ειπας, Εγω ειμαι πληρης εις το καλλος. ⁴Τα ορια σου ειναι εν τη καρδια των θαλασσων, οι οικοδομοι σου εκαμον πληρες το καλλος σου. ⁵Εκτισαν παντα τα πλευρα των πλοιων σου εξ ελατων απο Σενειρ· ελαβον κεδρους εκ του Λιβανου δια να καμωσι καταρτια εις σε. ⁶Εκ των δρυων της Βασαν εκαμον τα κωπια σου· εκαμον τα καθισματα σου εξ ελεφαντος, εν πυξω απο των νησων των Κητιαιων. ⁷Λεπτον λινον εξ Αιγυπτου κεντητον εξηπλονες εις σεαυτην δια πανια· κυανων και πορφυρων εκ των νησων Ελεισα ητο το επισκηνωμα σου. ⁸Οι κατοικοι της Σιδωνος και Αρβαδ ησαν οι κωπηλαται σου· οι σοφοι σου, Τυρος, οι οντες εν σοι, αυτοι ησαν οι κυβερνηται των πλοιων σου. ⁹Οι πρεσβυτεροι της Γεβαλ και οι σοφοι αυτης ησαν εν σοι οι επισκευασται των χαλασματος σου· παντα τα πλοια της θαλασσης και οι ναυται αυτων ησαν εν σοι, δια να εμπορευωνται το εμποριον σου. ¹⁰Περσαι και Λυδιοι και Λιβυες ησαν εν τοις στρατευμασι σου οι ανδρες σου οι πολεμισται· ασπιδας και περικεφαλαιας εκρεμων εις σε· ουτοι επεδεικνουν την μεγαλοπρεπειαν σου. ¹¹Οι ανδρες της Αρβαδ μετα του στρατευματος σου ησαν κυκλω επι τα τειχη σου, και οι Γαμμαδιται επι τους πυργους σου· εκρεμων τας ασπιδας αυτων επι τα τειχη σου κυκλω· ουτοι συνεπληρουν το καλλος σου. ¹²Η Θαρσεις εμπορευετο μετα σου εις πληθος παντος πλουτου· με αργυρον, σιδηρον, κασσιτερον και μολυβδον εμπορευοντο εν ταις αγοραις σου. ¹³Ιαυαν, Θουβαλ και Μεσεχ ησαν εμποροι σου· εν τη αγορα σου εμπορευοντο φυχας ανθρωπων και σκευη χαλκινα. ¹⁴Απο δε του οικου Θωγαρμα εμπορευοντο εν ταις αγοραις σου ιππους και ιππεας και ημιονους. ¹⁵Οι ανδρες της Δαιδαν ησαν εμποροι σου· πολλων νησων το εμποριον ητο εν τη χειρι σου· εφερον εις σε οδοντας ελεφαντων και εβενον εις ανταλλαγην. ¹⁶Η Συρια εμπορευετο μετα σου δια το πληθος των εργασιων σου· εδιδεν εις τας αγορας σου σμαραγδον, πορφυραν και κεντητα και βυσσον και κοραλλιον και αχατην. ¹⁷Ο Ιουδας και η γη Ισραηλ ησαν εμποροι σου· εδιδον εις την αγοραν σου σιτον του Μινιθ και στακτην και μελι και ελαιον και βαλσαμον. ¹⁸Η Δαμασκος εμπορευετο μετα σου εις το πληθος των εργασιων σου, εις το πληθος παντος πλουτου· εις οινον της Χελβων και εις λευκα ορια. ¹⁹Και Δαν και Ιαυαν και Μωσελ εδιδον εις τας αγορας σου σιδηρον ειργασμενον, κασιαν και καλαμον αρωματικον· ταυτα ησαν μεταξυ των πραγματειων σου. ²⁰Η Δαιδαν εμπορευετο μετα σου εις πολυτιμα υφασματα δια αμαξας. ²¹Η Αραβια και παντες οι αρχοντες Κηδαρ ησαν εμποροι σου, εμπορευομενοι μετα σου εις αρνια και κριους και τρα-

γους. ²²Οι εμποροι της Σαβα και Ρααμα ησαν εμποροι σου, διδοντες εις τας αγορας σου παν εξαιρετον αρωμα και παντα λιθον τιμιον και χρυσιον. ²³Χαρραν και Χαννα και Εδεν, οι εμποροι της Σαβα, ο Ασσυρ και ο Χιλμαδ, εμπορευοντο μετα σου. ²⁴Ουτοι ησαν εμποροι σου εις παν ειδος, εις κυανα ενδυματα και κεντητα και εις κιβωτια πλουσιων στολισματων, δεδεμενα με σχοινια και κατεσκευασμενα εκ κεδρου, μεταξυ των αλλων σου πραγματειων. ²⁵Τα πλοια της Θαρσεις υπερειχον εις το εμποριον σου, και ησο πληρης, και εσταθης ενδοξοτατη εν τη καρδια των θαλασσων. ²⁶Οι κωπηλαται σου σε εφερον εις υδατα πολλα· αλλ' ο ανεμος ο ανατολικος σε συνετριψεν εν τη καρδια των θαλασσων. ²⁷Τα πλουτη σου και αι αγοραι σου, το εμποριον σου, οι ναυται σου και οι κυβερνηται σου, οι επισκευασται των πλοιων σου και οι εμπορευομενοι το εμποριον σου, και παντες οι ανδρες σου οι πολεμισται οι εν σοι και παν το αθροισμα σου το εν μεσω σου, θελουσι πεσει εν τη καρδια των θαλασσων, την ημεραν της πτωσεως σου. ²⁸Τα προαστεια θελουσι σεισθη εις τον ηχον της κραυγης των κυβερνητων σου. ²⁹Και παντες οι κωπηλαται, οι ναυται, παντες οι κυβερνηται της θαλασσης, θελουσι καταβη εκ των πλοιων αυτων, θελουσι σταθη επι της γης, ³⁰και θελουσι κραυγασει με την φωνην αυτων επι σε, και θελουσι βοησει πικρα και ριφει χωμα επι τας κεφαλαις αυτων και κατακυλισθη εν τη σποδω. ³¹Και θελουσι φαλακρωθη ολοκληρως δια σε και περιζωσθη σακκον και κλαυσει δια σε με πικριαν φυχης, οδυρομενοι πικρως. ³²Και εν τω οδυρω αυτων θελουσιν αναλαβει θρηνον δια σε και θελουσι θρηνωδησει, λεγοντες περι σου, Τις ως η Τυρος, ως η καταστραφεισα εν μεσω της θαλασσης; ³³Οτε αι πραγματειαι σου εξηρχοντο εκ των θαλασσων, εχορταινες πολλους λαους· με το πληθος του πλουτου σου και του εμποριου σου επλουτιζες τους βασιλεις της γης. ³⁴Τωρα συνετριβης εν ταις θαλασσαις, εν τω βαθει των υδατων· το εμποριον σου και παν το αθροισμα σου επεσον εν μεσω σου. ³⁵Παντες οι κατοικοι των νησων θελουσιν εκπλαγη δια σε και οι βασιλεις αυτων θελουσι κατατρομαξει, θελουσιν ωχριασει τα προσωπα. ³⁶Οι εμποροι μεταξυ των εθνων θελουσι συριξει επι σε· φρικη θελεις εισθαι και δεν θελεις υπαρξει εως αιωνος.

28 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, ειπε προς τον ηγεμονα της Τυρου, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη υψωθη η καρδια σου και ειπας, Εγω ειμαι θεος, επι της καθεδρος του Θεου καθημαι, εν τη καρδια των θαλασσων· ενω εισαι ανθρωπος αλλ' ουχι Θεος· και εκαμες την καρδιαν σου ως καρδιαν Θεου· ³ιδου, συ εισαι σοφωτερος του Δανιηλ· ουδεν μυστηριον ειναι κεκρυμμενον απο σου· ⁴δια της σοφιας σου και δια της συνεσεως σου εκαμες εις σεαυτον δυναμιν και απεκτησας εν τοις θησαυροις σου χρυσιον και αργυριον· ⁵δια της μεγαλης σοφιας σου ηυξησας τα πλουτη σου δια του εμποριου, και η καρδια σου υψωθη δια την δυναμιν

σου· ⁶δια τουτο, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη εκα-
μες την καρδιαν σου ως καρδιαν Θεου, ⁷ιδου, δια τουτο
θελω φερει εναντιον σου ξενους, τους τρομερωτερους
των εθνων· και θελουσιν εκσπασει τα ξιφη αυτων κατα
του καλλους της σοφιας σου και θελουσι μολυνει την λα-
μπροτητα σου. ⁸Θελουσι σε καταβιβασει εις τον λακκον,
και θελεις τελευτησει με τον θανατον των πεφονευμενων
εν τη καρδια των θαλασσων. ⁹Θελεις λεγει ετι ενωπιον
του φονευοντος σε, Εγω ειμαι θεος, ανθρωπος ων και
ουχι θεος, εν ταις χερσι του φονευοντος σε; ¹⁰Θανατον
απεριτιμητων θελεις θανατωθη δια χειρος των ξενων·
διοτι εγω ελαλησα, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹¹Και εγεινε λο-
γος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹²Υιε ανθρωπου, αναλαβε
θρηνον επι τον βασιλεα της Τυρου και ειπε προς αυτον,
Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Συ επεσφραγισας τα παντα,
εισαι πληρης σοφιας και τελειος εις καλλος. ¹³Εσταθης
εν Εδεμ τω παραδεισω του Θεου· ησο περιεσκεπασμε-
νος υπο παντος λιθου τιμιου, υπο σαρδιου, τοπαζιου και
αδαμαντος, βηρυλλιου, ονουχος και ιασπεως, σαπφειρου,
σμαραγδου και ανθρακος και χρυσιου· η υπηρεσια των
τιμπανων σου και των αυλων σου ητο ητοιμασμενη δια
σε την ημεραν καθ' ην εκτισθης. ¹⁴Ησο χερουβ κεχρισμε-
νον, δια να επισκιαζης· και εγω σε εστησα· ησο εν τω
ορει τω αγιω του Θεου· περιεπατεις εν μεσω λιθων πυ-
ρινων. ¹⁵Ησο τελειος εν ταις οδοις σου αφ' ης ημερας
εκτισθης, εωσου ευρεθη αδικια εν σοι. ¹⁶Εκ του πληθους
του εμποριου σου ενεπλησαν το μεσον σου απο ανομιας
και ημαρτες· δια τουτο θελω σε απορριψει ως βεβηλον
απο του ορους του Θεου, και θελω σε καταστρεψει εν
μεσω των πυρινων λιθων, χερουβ επισκιαζον. ¹⁷Η καρ-
δια σου υψωθη δια το καλλος σου· εφθειρας την σοφιαν
σου δια την λαμπροτητα σου· θελω σε ριψει κατα γης·
θελω σε εκθεσει ενωπιον των βασιλεων, δια να βλεπω-
σιν εις σε. ¹⁸Εβεβηλωσας τα ιερα σου δια το πληθος των
αμαρτιων σου, δια τας αδικιας του εμποριου σου· δια
τουτο θελω εκβαλει πυρ εκ μεσου σου, το οποιον θε-
λει σε καταφαγει· και θελω σε καταστησει σποδον επι
της γης, ενωπιον παντων των βλεποντων σε. ¹⁹Παντες οι
γνωριζοντες σε μεταξυ των λαων θελουσιν εκπλαγη δια
σε· φρικη θελεις εισθαι και δεν θελεις υπαρξει εως αιω-
νος. ²⁰Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²¹Υιε
ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου επι την Σιδωνα,
και προφητευσον κατ' αυτης ²²και ειπε, Ουτω λεγει Κυ-
ριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, Σιδων· και
θελω δοξασθη εν μεσω σου· και θελουσι γνωρισει οτι
εγω ειμαι ο Κυριος, οταν εκτελεσω κρισεις εις αυτην και
αγιασθω εν αυτη. ²³Διοτι θελω εξαποστειλει εις αυτην
θανατικον και αιμα εν ταις οδοις αυτης· και οι τετραυ-
ματισμενοι θελουσι πεσει εν μεσω αυτης δια μαχαιρας
ελθουσης επ' αυτην κυκλοθεν· και θελουσι γνωρισει οτι
εγω ειμαι ο Κυριος. ²⁴Και δεν θελει εισθαι πλεον εν τω
οικω Ισραηλ σχολοψ πικριας και ακανθα οδυνης εκ πα-
ντων των περιξ αυτων των καταφρονουντων αυτους· και
θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος. ²⁵Ουτω

λεγει Κυριος ο Θεος· Οταν συναξω τον οικον Ισραηλ
εκ των λαων, μεταξυ των οποιων ειναι διεσχορπισμε-
νοι, και αγιασθω εν αυτοις ενωπιον των εθνων, τοτε θε-
λουσι κατοικησει εν τη γη αυτων, την οποιαν εδωκα εις
τον δουλον μου τον Ιακωβ. ²⁶Και θελουσι κατοικησει εν
αυτη εν ασφαλεια και θελουσιν οικοδομησει οικιας και
φυτευσει αμπελωνας· ναι, θελουσι κατοικησει εν ασφα-
λεια, οταν εκτελεσω κρισεις επι παντας τους καταφρο-
νησαντας αυτους κυκλοθεν αυτων· και θελουσι γνωρισει
οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος αυτων.

29 Εν τω δεκατω ετει τω δεκατω μηνι, τη δωδεκατη
του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε
ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου επι Φαραω τον
βασιλεα της Αιγυπτου και προφητευσον κατ' αυτου και
καθ' ολης της Αιγυπτου· ³λαλησον και ειπε, Ουτω λεγει
Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, Φαραω
βασιλευ Αιγυπτου, μεγαλε δρακων, κοιτομενε εν μεσω
των ποταμων αυτου· οστις ειπας, Ο ποταμος μου ειναι
εμου και εγω εκαμον αυτον δι' εμαυτον. ⁴Και θελω βα-
λει αγκιστρα εις τας σιαγονας σου, και θελω προσκολ-
λησει τους ιχθυας του ποταμου σου εις τα λεπη σου, και
θελω σε ανασυρει εκ μεσου των ποταμων σου· και πα-
ντες οι ιχθυες των ποταμων σου θελουσι προσκολληθη
εις τα λεπη σου. ⁵Και θελω σε εκριψει εν τη ερημω, σε
και παντας τους ιχθυας των ποταμων σου· θελεις πεσει
επι προσωπον της πεδιαδος· δεν θελεις συναχθη ουδε
περισταληθης εις τα θηρια της γης και εις τα πετεινα του
ουρανου σε παρεδωκα εις βρωσιν· ⁶και παντες οι κατοι-
κουντες την Αιγυπτον θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο
Κυριος· διοτι εσταθησαν ραβδος καλαμινη εις τον οικον
Ισραηλ. ⁷Οτε σε επιασαν με την χειρα, συνετριβης και
ετρυπησας ολον τον ωμον αυτων· και οτε εστηριχθησαν
επι σε, συνεθλασθης και συνεκαμφας πασας τας σφυρας
αυτων. ⁸Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, θελω
φερει ρομφαιαν επι σε και θελω εκκοφει απο σου αν-
θρωπον και κτηνος. ⁹Και η γη της Αιγυπτου θελει εισθαι
θαμβος και ερημια· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι
ο Κυριος· διοτι ειπεν, Ο ποταμος ειναι εμου και εγω
εκαμον αυτον. ¹⁰Δια τουτο ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου
και εναντιον των ποταμων σου· και θελω καμει την γην
της Αιγυπτου ολωσ ερημον και θαμβος, απο Μιγδωλ με-
χρι Συηνης και μεχρι των οριων της Αιθιοπιας. ¹¹Πους
ανθρωπου δεν θελει διελθει δι' αυτης ουδε πους κτη-
νους θελει διελθει δι' αυτης ουδε θελει κατοικηθη τεσ-
σαρακοντα ετη. ¹²Και θελω καμει την γην της Αιγυπτου
θαμβος, εν μεσω των ηρημωμενων τοπων, και αι πολεις
αυτης εν μεσω των πολεων των ηρημωμενων θελουσιν
εισθαι θαμβος τεσσαρακοντα ετη· και θελω διασπειρει
τους Αιγυπτιους μεταξυ των εθνων και διασχορπισει
αυτους εις τους τοπους. ¹³Πλην ουτω λεγει Κυριος ο
Θεος· Εν τω τελει των τεσσαρακοντα ετων θελω συνα-
ξει τους Αιγυπτιους εκ των λαων, εις τους οποιους ησαν
διεσχορπισμενοι· ¹⁴και θελω επαναγαγει τους αιχμαλω-

τους της Αιγυπτου και επιστρεφει αυτους εις την γην Παθρως, εις την γην της καταγωγης αυτων· και θελουσιν εισθαι εκει βασιλειον ποταπον. ¹⁵Θελει εισθαι το ποταπωτερον των βασιλειων· και δεν θελει υψωθη πλεον επι τα εθνη· διοτι θελω ελαττωσει αυτους, δια να μη δεσποζωσιν επι τα εθνη. ¹⁶Και δεν θελει εισθαι πλεον το θαρρος του οικου Ισραηλ, αναμιμνησκον την ανομιαν αυτων, αποβλεποντων οπισω αυτων· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος. ¹⁷Και εν τω εικοστω εβδομω ετει, τω πρωτω μηνι, τη πρωτη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁸Υιε ανθρωπου, Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος εδουλευσε το στρατευμα αυτου δουλειαν μεγαλην κατα της Τυρου· πασα κεφαλη εφαλακρωθη και πας ωμος εξεδαρθη· μισθον ομως δια την Τυρον δεν ελαβεν ουτε αυτος ουτε το στρατευμα αυτου δια την δουλειαν, την οποιαν εδουλευσε κατ' αυτης· ¹⁹δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω διδω την γην της Αιγυπτου εις τον Ναβουχοδονοσορ βασιλεα της Βαβυλωνος· και θελει σηκωσει το πληθος αυτης και θελει λεηλατησει την λεηλασιαν αυτης και λαφυραγωγησει τα λαφυρα αυτης· και τουτο θελει εισθαι ο μισθος εις το στρατευμα αυτου. ²⁰Εδωκα εις αυτον την γην της Αιγυπτου δια τον κοπον αυτου, με τον οποιον εδουλευσε κατ' αυτης, επειδη ηγωνισθησαν δι' εμε, λεγει Κυριος ο Θεος. ²¹Εν εκεινη τη ημερα θελω καμει να βλαστηση το κερας του οικου Ισραηλ, και θελω σε καμει να ανοιξης στομα εν μεσω αυτων· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

30Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, προφητευσον και ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος. Ολολυζετε, Ουαι, δια την ημεραν. ³Διοτι πλησιον ειναι η ημερα, ναι, η ημερα του Κυριου ειναι πλησιον, ημερα νεφωδης· ο καιρος των εθνων θελει εισθαι. ⁴Και η μαχαιρα θελει ελθει, επι την Αιγυπτον και μεγας τρομος θελει εισθαι εν τη Αιθιοπια, οταν οι τετραυματισμενοι πεσωσιν εν Αιγυπτω, και θελουσι λαβει το πληθος αυτης και θελουσι καταστρεφει τα θεμελια αυτης. ⁵Αιθιοπες και Λιβυες και Λυδιοι και παντες οι συμμικτοι λαοι, και ο Χουβ και οι υιοι της συμμαχου γης, θελουσι πεσει μετ' αυτων εν μαχαιρα. ⁶Ουτω λεγει Κυριος· Θελουσι πεσει και οι υποστηριζοντες την Αιγυπτον, και η υπερηφανια της δυναμεως αυτης θελει καταβληθη· απο Μιγδωλ μεχρι Συνηης θελουσι πεσει εν αυτη δια μαχαιρας, λεγει Κυριος ο Θεος. ⁷Και θελουσιν αφανισθη εν μεσω των ηφανισμενων τοπων, και αι πολεις αυτης θελουσιν εισθαι εν μεσω των ηρημωμενων πολεων. ⁸Και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν βαλω πυρ εις την Αιγυπτον και συντριφθωσι παντες οι βοθηουντες αυτην. ⁹Εν εκεινη τη ημερα θελουσιν εξελθει απ' εμου μηνυται εν πλοιοις, δια να εκπληξωσι τους αμεριμνους Αιθιοπας· και τρομος μεγας θελει επελθει επ' αυτους, καθως εν τη ημερα της Αιγυπτου· διοτι, ιδου, ερχεται. ¹⁰Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Και θελω απολεσει το πληθος της

Αιγυπτου δια χειρος του Ναβουχοδονοσορ βασιλεως της Βαβυλωνος. ¹¹Αυτος και ο λαος αυτου μετ' αυτου, οι τρομερωτεροι των εθνων, θελουσι φερθη δια να αφανισωσι την γην· και θελουσιν εκσπασει τας ρομφαιας αυτων κατα της Αιγυπτου και γεμισει την γην απο τετραυματισμενων. ¹²Και θελω ξηρανει τους ποταμους και παραδωσει την γην εις χειρας κακων, και θελω αφανισει την γην και το πληρωμα αυτης δια χειρος των ξενων· εγω ο Κυριος ελαλησα. ¹³Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Και θελω καταστρεφει τα ξοανα και εξαλειφει τα ειδωλα απο Νωφ, και δεν θελει υπαρχει πλεον αρχων εκ της γης της Αιγυπτου, και θελω εμβαλει φοβον εις την γην της Αιγυπτου. ¹⁴Και θελω αφανισει την Παθρως και βαλει πυρ εις την Τανιν και εκτελεσει κρισεις εν Νω. ¹⁵Και θελω εκχει τον θυμον μου επι Σιν την ισχυν της Αιγυπτου, και θελω εκκοφει το πληθος της Νω. ¹⁶Και θελω βαλει πυρ εις την Αιγυπτον· η Σιν θελει λαβει μεγαν τρομον και η Νω θελει διασπαραχθη και η Νωφ θελει εισθαι καθ' ημεραν εν αγωνια. ¹⁷Οι νεανισκοι της Αβην και της Πι-βεσεθ θελουσι πεσει εν μαχαιρα, και αυται θελουσιν υπαγει εις αιχμαλωσιαν. ¹⁸Και εν Ταφνης η ημερα θελει συσκοτασει, οταν συντριψω εκει τα σκηπτρα της Αιγυπτου· και η επαρσις της δυναμεως αυτης θελει παυσει εν αυτη· ταυτην δε, νεφος θελει σχεπασει αυτην, και αι θυγατερες αυτης θελουσιν υπαγει εις αιχμαλωσιαν. ¹⁹Και θελω εκτελεσει κρισεις επι την Αιγυπτον· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ²⁰Και εν τω ενδεκατω ετει, τω πρωτω μηνι, τη εβδομη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε λεγων, ²¹Υιε ανθρωπου, συνεθλασα τον βραχιονα του Φαραω βασιλεως της Αιγυπτου· και ιδου, δεν θελει επιδεθη προς θεραπειαν, ωστε να περιτυλιξωσιν αυτον με επιδεσματα δια να δοθη εις αυτον δυναμις να κρατη μαχαιραν. ²²Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον του Φαραω βασιλεως της Αιγυπτου και θελω συνθλασει τους βραχιονας αυτου, τον δυνατον και τον συντεθλασμενον· και θελω καμει την μαχαιραν να εκπεση απο της χειρος αυτου. ²³Και θελω διασπειρει τους Αιγυπτιους μεταξυ των εθνων και διασκορπισει αυτους εις τους τοπους. ²⁴Και θελω ενισχυσει τους βραχιονας του βασιλεως της Βαβυλωνος και θελω δωσει την ρομφαιαν μου εις την χειρα αυτου, τους δε βραχιονας του Φαραω θελω συνθλασει και θελει στεναξει εμπροσθεν αυτου με στεναγμους τετραυματισμενου. ²⁵Τους βραχιονας ομως του βασιλεως της Βαβυλωνος θελω ενισχυσει, οι δε βραχιονες του Φαραω θελουσι πεσει· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν δωσω την ρομφαιαν μου εις την χειρα του βασιλεως της Βαβυλωνος· και θελει εκτεινει αυτην επι την γην της Αιγυπτου. ²⁶Και θελω διασπειρει τους Αιγυπτιους μεταξυ των εθνων και διασκορπισει αυτους εις τους τοπους· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

31Και εν τω ενδεκατω ετει, τω τριτω μηνι, τη πρωτη

του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, ειπε προς τον Φαραω βασιλεα της Αιγυπτου και προς το πληθος αυτου· Με ποιον ωμοιωθης εν τη μεγαλειοτητι σου; ³Ιδου, ο Ασσυριος ητο κεδρος εν τω Λιβανω με κλαδους ωραιους, και πυκνος την σκιαν και υψηλος το μεγαθος, και η κορυφη αυτου ητο εν μεσω κλαδων πυκνων. ⁴Τα υδατα ηυξησαν αυτον, η αβυσσος υψωσεν αυτον με τους ποταμους αυτης τους ρεοντας κυκλω των φυτων αυτου, και εξεπεμπε τους ρυακας αυτης εις παντα τα δενδρα του αγρου. ⁵Οθεν το υψος εαυτου ανεβη υπερανω παντων των δενδρων του αγρου και οι κλωνοι αυτου επληθυναν και οι κλαδοι αυτου εξετανησαν δια το πληθος των υδατων, ενω εβλαστανε. ⁶Παντα τα πετεινα του ουρανου εφωλευον εν τοις κλωνοις αυτου, και παντα τα ζωα του αγρου εγεννων υπο τους κλαδους αυτου· υπο δε την σκιαν αυτου κατωκουν παντα τα μεγαλα εθνη. ⁷Ητο λοιπον ωραιος κατα το μεγαθος αυτου και κατα την εκτασιν των κλαδων αυτου, διοτι αι ριζαι αυτου ησαν πλησιον υδατων πολλων. ⁸Αι κεδροι εν τω παραδεισω του Θεου δεν ηδυναντο να κρυψωσιν αυτον· αι ελατοι δεν εξισουντο με τους κλωνους αυτου, και αι καστανοι δεν εξισουντο με τους κλαδους αυτου· ουδεν δενδρον εν τω παραδεισω του Θεου ωμοιαζεν αυτον κατα την ωραιοτητα αυτου. ⁹Εκαμον αυτον ωραιον κατα το πληθος των κλαδων αυτου, ωστε παντα τα δενδρα της Εδεμ, τα εν τω παραδεισω του Θεου, εξηλευον αυτον. ¹⁰Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη υψωσας σεαυτον υψηλα, και επειδη εσηκωσε την κορυφην αυτου μεταξυ των πυκνων κλωνων και η καρδια αυτου επηρθη εις το υψος αυτου, ¹¹δια τουτο παρεδωκα αυτον εις την χειρα του δυναστου των εθνων, οστις θελει φερθη αξιως προς αυτον· απεβαλον αυτον δια την ασεβειαν αυτου. ¹²Και ξενοι, οι τρομερωτεροι των εθνων, εκοψαν αυτον και εγκατελιπον αυτον· οι κλαδοι αυτου επεσον επι τα ορη και εν πασαις ταις φαραγγι και οι κλωνοι αυτου συνετριφθησαν υπο παντων των ποταμων της γης, και παντες οι λαοι της γης κατεβησαν απο της σκιας αυτου και εγκατελιπον αυτον. ¹³Επι του πτωματος αυτου θελουσιν επικαθησθαι παντα τα πετεινα του ουρανου και επι τους κλαδους αυτου θελουσιν εισθαι παντα τα ζωα του αγρου· ¹⁴δια να μη υψωθη εν τω υψει αυτου ουδεν εκ των δενδρων των υδατων μηδε να σηκωσωσι την κορυφην αυτων μεταξυ των πυκνων κλαδων, και εκ παντων των πινοντων υδωρ, ουδεν εκ τουτων να μη στεκηται εν τω υψει αυτου· διοτι παντα παρεδοθησαν εις τον θανατον, εις τα κατωτατα της γης, εν μεσω των υιων των ανθρωπων, μετα των καταβαινοντων εις λακκον. ¹⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Καθ' ην ημεραν κατεβη εις τον αδην, εκαμον να γεινη πενθος· εσκεπασα την αβυσσον δι' αυτον και εμποδισα τους ποταμους αυτης και τα μεγαλα υδατα εκρατηθησαν· και εκαμον να πενθηση ο Λιβανος δι' αυτον και παντα τα δενδρα του αγρου εμαρανθησαν δι' αυτον. ¹⁶Εκαμον τα εθνη να σεισθωσιν εις τον ηχον της πτωσεως αυτου, οτε κατεβιβασα

αυτον εις τον αδην μετα των καταβαινοντων εις λακκον· και παντα τα δενδρα της Εδεμ, τα εκλεκτα και τα καλα του Λιβανου, παντα τα πινοντα υδωρ, παρηγορηθησαν εν τοις κατωτατοις της γης. ¹⁷Και αυτοι οτι κατεβησαν εις τον αδην μετ' αυτου, προς τους τεθανατωμενους εν μαχαιρα· και οσοι ησαν ο βραχιων αυτου, οι κατοικουντες υπο την σκιαν αυτου εν μεσω των εθνων. ¹⁸Με ποιον ωμοιωθης ουτως εν τη δοξη και εν τη μεγαλειοτητι, μεταξυ των δενδρων της Εδεμ; θελεις ομως καταβιβασθη μετα των δενδρων της Εδεμ εις τα κατωτατα της γης· θελεις κοιτεσθαι εν μεσω των απεριτμητων μετα των τεθανατωμενων εν μαχαιρα· ουτος ειναι ο Φαραω και απαν το πληθος αυτου, λεγει Κυριος ο Θεος.

32Και εν τω δωδεκατω ετει, τω δωδεκατω μηνι, τη πρωτη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, αναλαβε θρηνον επι τον Φαραω βασιλεα της Αιγυπτου και ειπε προς αυτον, Ωμοιωθης με σκυμνον λεοντος μεταξυ των εθνων και εισαι ως δρακων εν ταις θαλασσαις· και εφωρμησας εις τους ποταμους σου και εταραττες τα υδατα με τους ποδας σου και κατεπατεις τους ποταμους αυτων. ³Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· δια τουτο θελω εξαπλωσει το δικτυον μου επι σε με αθροισμα πολλων λαων, και θελουσι σε ανασυρει εν τη σαγηνη μου. ⁴Και θελω σε εγκαταλειπει εν τη γη, θελω σε εκριψει επι το προσωπον της πεδιαδος, και θελω επικαθισει επι σε παντα τα πετεινα του ουρανου και χορτασει απο σου τα θηρια πασης της γης. ⁵Και θελω εκθεσει τας σαρκας σου επι τα ορη, και εμπλησει τας κοιλαδας απο των σωρων του πτωματος σου. ⁶Και την γην, οπου πλειεις, θελω ποτισει με το αιμα σου εως των ορειων· και οι ποταμοι θελουσιν εμπλησθη απο σου. ⁷Και οταν σε αποσβεσω, θελω περικαλυφει τον ουρανον και συσκοτασει τους αστερας αυτου· θελω περικαλυφει εν νεφελη τον ηλιον και σεληνην δεν θελει φεγγει το φως αυτης. ⁸Παντας τους λαμπρους φωστηρας του ουρανου θελω συσκοτασει επι σε, και θελω επιβαλει σκοτος επι την γην σου, λεγει Κυριος ο Θεος. ⁹Και θελω καμει να φριξη η καρδια πολλων λαων, οταν φερω τον συντριμμον σου μεταξυ των εθνων, εις τοπους τους οποιους δεν εγνωρισας. ¹⁰Και θελω καμει πολλους λαους να εκπλαγωσι δια σε και οι βασιλεις αυτων θελουσι φριξει σφοδρα δια σε, οταν διασεισω την ρομφαιαν μου ενωπιον αυτων· και θελουσι τρεμει κατα πασαν στιγμην, εκαστος δια την ζωην αυτου, εν τη ημερα της πτωσεως σου. ¹¹Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Η ρομφαια του βασιλεως της Βαβυλωνος θελει ελθει επι σε. ¹²Εν μαχαιραις ισχυρων θελω καταβαλει το πληθος σου· παντες ουτοι ειναι οι τρομερωτεροι των εθνων· και θελουσι πορθησει την επαρσιν της Αιγυπτου και απαν το πληθος αυτης θελει καταστραφη. ¹³Και θελω εξαφανισει παντα τα κτηνη αυτης απο πλησιον υδατων πολλων, και δεν θελει πλεον ταραξει αυτα πους ανθρωπου και ιχνος κτηνους δεν θελει ταραξει αυτα. ¹⁴Τοτε θελω ησυχασει τα υδατα αυτων

και καμει τους ποταμους αυτων να ρεωσιν ως ελαιον, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁵Οταν καμω την γην της Αιγυπτου θαμβος, και ερημωθη η γη απο του πληρωματος αυτης, οταν παταξω παντας τους κατοικουντας εν αυτη, τοτε θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁶Ουτος ει- ναι ο θρηνος, με τον οποιον θελουσι θρηνησει αυτην· αι θυγατερες των εθνων θελουσι θρηνησει αυτην· θελουσι θρηνησει δια την Αιγυπτον και δι' απαν το πληθος αυ- της, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁷Και εν τω δωδεκατω ετει τη δεκατη πεμπτη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁸Υιε ανθρωπου, θρηνησον δια το πληθος της Αιγυπτου και καταβιβασον αυτους, αυτην και τας θυγα- τερας των ισχυρων εθνων, εις τα κατωτατα της γης, μετα των καταβαινοντων εις λακκον. ¹⁹Τινος εισαι ωραιοτερα; καταβηθι και κοιτου μετα των απεριτμητων. ²⁰Θελουσι πεσει εν μεσω των τεθανατωμενων εν μαχαιρα· εις την μαχαιραν παρεδοθη αυτη· συρετε αυτην και παντα τα πληθη αυτης. ²¹Οι ισχυροτεροι μεταξυ των δυνατων θε- λουσι λαλησει προς αυτον εκ μεσου του αδου μετα των βοηθουντων αυτον· κατεβησαν, κοιτονται απεριτμητοι, τεθανατωμενοι εν μαχαιρα. ²²Εκει εινα ο Ασσουρ και απαν το αθροισμα αυτου· οι ταφοι αυτου εινα κυκλω αυτου· παντες ουτοι τεθανατωμενοι, πεπτωκοτες εν μα- χαιρα. ²³Διοτι οι ταφοι αυτου εινα τεθειμενοι εις τα βαθη του λακκου και το αθροισμα αυτου κυκλω του τα- φου αυτου· παντες ουτοι τεθανατωμενοι, πεπτωκοτες εν μαχαιρα, οιτινες διεδιδον τρομον εις την γην των ζω- ντων. ²⁴Εκει εινα ο Ελαμ και απαν το πληθος αυτου κυκλω του ταφου αυτου· παντες ουτοι τεθανατωμενοι, πεπτωκοτες εν μαχαιρα, καταβαντες απεριτμητοι εις τα κατωτατα της γης, οιτινες διεδιδον τον τρομον αυτων εις την γην των ζωντων· και ελαβον την κατασχυνην αυτων μετα των καταβαινοντων εις λακκον. ²⁵Εθεσαν εις αυτον κλινην μετα παντος του πληθους αυτου εν μεσω των τε- θανατωμενων· οι ταφοι αυτου εινα κυκλω αυτου· πα- ντες ουτοι απεριτμητοι, τεθανατωμενοι εν μαχαιρα, αν και διεδοθη ο τρομος αυτων εις την γην των ζωντων· και ελαβον την κατασχυνην αυτων μετα των καταβαι- νοντων εις λακκον· ετεθη εν μεσω των τεθανατωμενων. ²⁶Εκει εινα ο Μεσεχ, ο Θουβαλ και απαν το πληθος αυ- του· οι ταφοι αυτου εινα κυκλω αυτου· παντες ουτοι απεριτμητοι, τεθανατωμενοι εν μαχαιρα, αν και διεδω- καν τον τρομον αυτων εις την γην των ζωντων. ²⁷Πλην δεν κοιτονται μετα των πεσοντων ισχυρων εκ των απε- ριτμητων, οιτινες κατεβησαν εις τον αδην μετα των πο- λεμικων αυτων οπλων· και εθεσαν τας μαχαιρας αυτων υπο τας κεφαλας αυτων· αλλ' αι ανομιαι αυτων θελου- σιν εισθαι επι τα οστα αυτων, αν και ησαν τρομος των ισχυρων εν τη γη των ζωντων. ²⁸Ναι, συ θελεις συντριφθη εν μεσω των απεριτμητων, και θελεις κοιτεσθαι μετα των τεθανατωμενων εν μαχαιρα. ²⁹Εκει εινα ο Εδωμ, οι βασιλεις αυτου και παντες οι ηγεμονες αυτου, οιτινες μετα της δυναμεως αυτων ετεθησαν μεταξυ των τεθα- νατωμενων εν μαχαιρα· ουτοι θελουσι κοιτεσθαι μετα

των απεριτμητων και μετα των καταβαινοντων εις λακ- κον. ³⁰Εκει εινα οι ηγεμονες του βορρα, παντες ουτοι, και παντες οι Σιδωνιοι, οιτινες κατεβησαν μετα των τε- θανατωμενων, εν τω τρομω αυτων, κατησχυμμενοι εν τη δυναμει αυτων· και κοιτονται απεριτμητοι μετα των τε- θανατωμενων εν μαχαιρα, και ελαβον την κατασχυνην αυτων μετα των καταβαινοντων εις λακκον. ³¹Ο Φαραω θελει ιδει αυτους και παρηγορηθη δι' απαν το πληθος αυτου, ο Φαραω και απαν το στρατευμα αυτου, οι τε- θανατωμενοι εν μαχαιρα, λεγει Κυριος ο Θεος. ³²Διοτι εδωκα τον τρομον μου εις την γην των ζωντων· και θε- λει κοιτεσθαι εν μεσω των απεριτμητων μετα των τεθα- νατωμενων εν μαχαιρα· ο Φαραω και απαν το πληθος αυτου, λεγει Κυριος ο Θεος.

33Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, λαλησον προς τους υιους του λαου σου και ειπε προς αυτους· Οταν επιφερω την ρομφαιαν επι γην τινα και ο λαος της γης λαβη ανθρωπον τινα εκ μεσου αυτου και θεσωσιν αυτον φυλακα εις εαυτους, ³και αυ- τος, ιδων την ρομφαιαν επερχομενην επι την γην, σαλ- πιση εν σαλπιγγι και σημανη εις τον λαον, ⁴τοτε οστις ακουση την φωνην της σαλπιγγος και δεν φυλαχθη, εαν η ρομφαια ελθουσα καταλαβη αυτον, το αιμα αυτου θε- λει εισθαι επι την κεφαλην αυτου. ⁵Ηκουσε την φωνην της σαλπιγγος και δεν εφυλαχθη· το αιμα αυτου θελει εισθαι επι αυτον. Οστις ομως φυλαχθη, θελει διασωσει την ζωην αυτου. ⁶Αλλ' εαν ο φυλαξ, ιδων την ρομφαιαν επερχομενην, δεν σαλπιση εν τη σαλπιγγι και ο λαος δεν φυλαχθη, η δε ρομφαια ελθουσα καταλαβη τινα εξ αυ- των, ουτος μεν κατεληφθη δια την ανομιαν αυτου, πλην το αιμα αυτου θελω εκζητησει εκ της χειρος του φυλα- κος. ⁷Και συ, υιε ανθρωπου, εγω σε εθεσα φυλακα επι τον οικον Ισραηλ· ακουσον λοιπον λογον εκ του στομα- τος μου και νουθετησον αυτους παρ' εμου. ⁸Οταν λεγω εις τον ανομον, Ανομε, θελεις εξεπαντος θανατωθη· και συ δεν λαλησης δια να αποτρεψης τον ανομον απο της οδου αυτου, εκεινος μεν ο ανομος θελει αποθανει εν τη ανομια αυτου, πλην εκ της χειρος σου θελω εκζητησει το αιμα αυτου. ⁹Αλλ' εαν συ αποτρεπης τον ανομον απο της οδου αυτου δια να επιστρεψη απ' αυτης, και δεν επιστρεψη απο της οδου αυτου, εκεινος μεν θελει απο- θανει εν τη ανομια αυτου, συ δε ηλευθερωσας την ψυχην σου. ¹⁰Δια τουτο, συ, υιε ανθρωπου, ειπε προς τον οικον Ισραηλ· Ουτω σεις ελαλησατε, λεγοντες, Εαν αι παρα- βασεις ημων και αι αμαρτιαι ημων ηναι εφ' ημας, και ημεις ειμεθα απωλεσμενοι δι' αυτας, πως θελομεν ζησει; ¹¹Ειπε προς αυτους· Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, δεν θελω τον θανατον του αμαρτωλου, αλλα να επιστρεψη ο ασεβης απο της οδου αυτου και να ζη· επιστρεψατε, επι- στρεψατε απο των οδων υμων των πονηρων· δια τι να αποθανητε, οικος Ισραηλ; ¹²Δια τουτο συ, υιε ανθρωπου, ειπε προς τους υιους του λαου σου, Η δικαιοσυνη του δικαιου δεν θελει ελευθερωσει αυτον εν τη ημερα της

παραβασεως αυτου, και ο ασεβης δεν θελει πεσει δια την ασεβειαν αυτου, καθ' ην ημεραν επιστρεψη απο της ασεβειας αυτου, και ο δικαιος δεν θελει δυνηθη να ζηση δια την δικαιοσυνην αυτου, καθ' ην ημεραν αμαρτηση. ¹³Οταν ειπω προς τον δικαιον οτι θελει εξαπαντος ζησει, και αυτος θαρρων εις την δικαιοσυνην αυτου πραξη αδικιαν, απασα η δικαιοσυνη αυτου δεν θελει μνημονευθη και εν τη αδικια αυτου την οποιαν επραξεν, εν αυτη θελει αποθανει. ¹⁴Και οταν λεγω προς τον ασεβη, Εξαπαντος θελεις αποθανει, ο δε επιστρεψας απο της αμαρτιας αυτου πραξη κρισιν και δικαιοσυνην, ¹⁵αποδωση το ενεχυρον ο ασεβης, επιστρεψη το ηρπαγμενον, περιπατη εν τοις διαταγμασι της ζωης μη πραττων αδικιαν, θελει εξαπαντος ζησει, δεν θελει αποθανει. ¹⁶Πασαι αι αμαρτιαι αυτου, τας οποιας ημαρτησε, δεν θελουσι πλεον μνημονευθη εις αυτον· εκαμε κρισιν και δικαιοσυνην· θελει εξαπαντος ζησει. ¹⁷Οι υιοι ομως του λαου σου λεγουσιν, Η οδος του Κυριου δεν ειναι ευθεια. Αλλα τουτων αυτων η οδος δεν ειναι ευθεια. ¹⁸Οταν ο δικαιος επιστρεψη απο της δικαιοσυνης αυτου και πραξη αδικιαν, δια τουτο μαλιστα θελει αποθανει. ¹⁹Και οταν ο ανομος επιστρεψη απο της ανομιας αυτου και πραξη κρισιν και δικαιοσυνην, αυτος θελει ζησει δια τουτο. ²⁰Σεις ομως λεγετε, Η οδος του Κυριου δεν ειναι ευθεια· οικος Ισραηλ, θελω σας κρινει εκαστον κατα τας οδους αυτου. ²¹Και εν τω δωδεκατω ετει της αιχμαλωσιας ημων, τω δεκατω μηνι, τη πεμπτη του μηνος, ηλθε προς εμε διασεσωσμενος τις εξ Ιερουσαλημ, λεγων, Ηλωθη η πολις. ²²Και η χειρ του Κυριου εσταθη επ' εμε το εσπερας πριν ελθη ο διασεσωσμενος, και ηνοιξε το στομα μου εωσου ηλθε προς εμε το πρωι· και ανοιχθεντος του στοματος μου δεν εσιωπησα πλεον. ²³Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²⁴Υιε ανθρωπου, οι κατοικουντες εκεινας τας ερημωσεις εν τη γη Ισραηλ λαλουσι, λεγοντες, Εις ητο ο Αβρααμ και εκληρονομησε την γην· ημεις δε ειμεθα πολλοι· εις ημας εδοθη η γη δια κληρονομιαν. ²⁵Δια τουτο ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· σεις τρωγετε κρεας εν αιματι και σηκονετε τους οφθαλμους σας προς τα ειδωλα σας και χυνετε αιμα, και θελετε κληρονομησει την γην; ²⁶Σεις στηριζεσθε επι την ρομφαιαν σας, εργαζεσθε βδελυγματα και μιαινετε εκαστος την γυναικα του πλησιον αυτου, και θελετε κληρονομησει την γην; ²⁷Ειπε ουτω προς αυτους· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ζω εγω, οι εν ταις ερημωσεισι θελουσιν εξαπαντος πεσει εν μαχαιρα, και τον επι το προσωπον της πεδιαδος, θελω παραδωσει αυτον εις τα θηρια δια να καταφαγωσιν αυτον, οι δε εν τοις φρουριοις και εν τοις σπηλαιοις θελουσιν αποθανει υπο θανατικου. ²⁸Διοτι θελω παραδωσει εις ολεθρον και ερημωσιν την γην, και η επαρσις της δυναμεως αυτης θελει καταβληθη, και τα ορη του Ισραηλ θελουσιν ερημωθη, ωστε να μη υπαρχη ο διαβαιων. ²⁹Και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν παραδωσω εις ολεθρον και ερημωσιν την γην, δια παντα τα βδελυγματα αυτων τα οποια επραξαν. ³⁰Και

συ, υιε ανθρωπου, οι υιοι του λαου σου λαλουσιν εναντιον σου παρα τα τειχη και εν ταις θυραις των οικων, και λαλουσι προς αλληλους, εκαστος προς τον αδελφον αυτου, λεγοντες, Ελθετε λοιπον και ακουσατε τις ο λογος ο εξερχομενος παρα Κυριου. ³¹Και ερχονται προς σε, καθως συναγεται ο λαος, και καθηται εμπροσθεν σου ο λαος μου και ακουουσι τους λογους σου, αλλα δεν καμνουσιν αυτους· διοτι εν τω στοματι αυτων δεικνυουσι πολλην αγαπην, η καρδια ομως αυτων υπαγει κατοπιν της αισχροκερδειας αυτων. ³²Και ιδου, συ εισαι προς αυτους ως ερωτικον ασμα ανθρωπου ηδυφωνου και παιζοντος οργανα καλως, διοτι ακουουσι τους λογους σου αλλα δεν καμνουσιν αυτους. ³³Πλην οταν ελθη τουτο, και ιδου, ερχεται, τοτε θελουσι γνωρισει οτι εσταθη προφητης εν μεσω αυτων.

34Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, προφητευσον επι τους ποιμενας του Ισραηλ· προφητευσον και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς τους ποιμενας· Ουαι εις τους ποιμενας του Ισραηλ, οιτινες βοσκουσιν εαυτους· οι ποιμενες δεν βοσκουσι τα ποιμνια; ³Σεις τρωγετε το παχος και ενδυεσθε το μαλλιον, σφαζετε τα παχεια· δεν βοσκετε τα ποιμνια. ⁴Δεν ενισχυσατε το ασθενες και δεν ιατρευσατε το κακως εχον και δεν εκαμετε επιδεσμα εις το συντετριμμενον και δεν επανεφερατε το πεπλανημενον και δεν εζητησατε το απολωλος· αλλα εν βια και εν σκληροτητι εδεσποζετε επ' αυτα. ⁵Και διεσκορπισθησαν, επειδη δεν υπηρχε ποιμην, και εγειναν καταβρωμα εις παντα τα θηρια του αγρου και διεσκορπισθησαν. ⁶Τα προβατα μου περιεπλανωντο επι παν ορος και επι παντα λοφον υψηλον, και επι παν το προσωπον της γης ησαν διεσκορπισμενα τα προβατα μου, και δεν υπηρχεν ο ερευνων ουδε ο ζητων. ⁷Δια τουτο, ακουσατε, ποιμενες, τον λογον του Κυριου. ⁸Ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, εξαπαντος, επειδη τα προβατα μου εγειναν λαφυρον και τα προβατα μου εγειναν καταβρωμα παντων των θηριων του αγρου δι' ελλειψιν ποιμενος, και δεν εζητησαν οι ποιμενες μου τα προβατα μου αλλ' οι ποιμενες εβοσκησαν εαυτους και δεν εβοσκησαν τα προβατα μου, ⁹δια τουτο, ακουσατε, ποιμενες, τον λογον του Κυριου. ¹⁰Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον των ποιμενων, και θελω εκζητησει τα προβατα μου εκ της χειρος αυτων και θελω παυσει αυτους απο του να ποιμαινωσι τα προβατα· και δεν θελουσι πλεον βοσκει εαυτους οι ποιμενες, διοτι θελω ελευθερωσει εκ του στοματος αυτων τα προβατα μου και δεν θελουσιν εισθαι καταβρωμα εις αυτους. ¹¹Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω, εγω θελω και αναζητησει τα προβατα μου και επισκεφθη αυτα. ¹²Καθως ο ποιμην επισκεπτεται το ποιμνιον αυτου, καθ' ην ημεραν ευρισκεται εν μεσω των προβατων αυτου διεσκορπισμενων, ουτω θελω επισκεφθη τα προβατα μου και θελω ελευθερωσει αυτα εκ παντων των τοπων, οπου ησαν διεσκορπισμενα, εν ημερα νε-

φωδει και ζοφερα. ¹³Και θελω εξαγαγει αυτα εκ των λαων και συναξει αυτα εκ των τοπων και φερει αυτα εις την γην αυτων και βοσκησει αυτα επι τα ορη του Ισραηλ, πλησιον των ποταμων και επι παντα τα κατοικουμενα της γης. ¹⁴Θελω βοσκησει αυτα εν αγαθη νομη, και η μανδρα αυτων θελει εισθαι επι των υψηλων ορεων του Ισραηλ· εκει θελουσιν αναπαυεσθαι εν μανδρα καλη, και θελουσι βοσκεσθαι εν παχεια νομη επι των ορεων του Ισραηλ. ¹⁵Εγω θελω βοσκησει τα προβατα μου και εγω θελω αναπαυσει αυτα, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁶Θελω εκζητησει το απολωλος και επαναφερει το πεπλανημενον και επιδεσει το συντετριμμενον και ενισχυσει το ασθενες· το παχυ ομως και το ισχυρον θελω καταστρεφει· εν δικαιοσυνη θελω βοσκησει αυτα. ¹⁷Και περι υμων, ποιμνιον μου, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω θελω κρινει αναμεσον προβατου και προβατου, αναμεσον κριων και τραγων. ¹⁸Μικρον ειναι εις εσας, οτι εβοσκησατε την καλην βοσκη, το δε επιλοιπον της βοσκης σας κατεπατετε με τους ποδας σας; και οτι επινετε καθαρων υδωρ, το δε επιλοιπον εταραττετε με τους ποδας σας; ¹⁹τα δε προβατα μου εβοσκον το καταπεπατημενον με τους ποδας σας και επινον το τεταραχμενον με τους ποδας σας. ²⁰Δια τουτο ουτω λεγει προς αυτα Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω, εγω θελω η κρινει αναμεσον προβατου παχειος και αναμεσον προβατου ισχνου. ²¹Επειδη απωθειτε με πλευρα και με ωμους και κερατιζετε δια των κερατων σας παντα τα ασθενη, εωσου διεσκορπισατε αυτα εις τα εξω, ²²δια τουτο θελω σωσει τα προβατα μου και δεν θελουσιν εισθαι πλεον λαφυρον· και θελω κρινει αναμεσον προβατου και προβατου. ²³Και θελω καταστησει επ' αυτα ενα ποιμενα και θελει ποιμαινει αυτα, τον δουλον μου Δαβιδ· αυτος θελει ποιμαινει αυτα και αυτος θελει εισθαι ποιμην αυτων. ²⁴Και εγω ο Κυριος θελω εισθαι Θεος αυτων και ο δουλος μου Δαβιδ αρχων εν μεσω αυτων· εγω ο Κυριος ελαλησα. ²⁵Και θελω καμει προς αυτα διαθηκην ειρηνης· και θελω αφανισει απο της γης τα πονηρα θηρια· και θελουσι κατοικησει ασφαλως εν τη ερημω και κοιμασθαι εν τοις δρυμοις. ²⁶Και θελω καταστησει ευλογιαν αυτα και τα περιξ του ορους μου, και θελω καταβιβαζει την βροχην εν τω καιρω αυτης· βροχη ευλογιας θελει εισθαι. ²⁷Και τα δενδρα του αγρου θελουσιν αποδιδει τον καρπον αυτων και η γη θελει διδει το προιον αυτης και θελουσιν εισθαι ασφαλεις εν τη γη αυτων· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν συντριψω τα δεσμα του ζυγου αυτων και ελευθερωσω αυτους εκ της χειρος των καταδουλωσαντων αυτους. ²⁸Και δεν θελουσιν εισθαι πλεον λαφυρον εις τα εθνη, και τα θηρια της γης δεν θελουσι κατατρωγει αυτους· αλλα θελουσι κατοικει ασφαλως και δεν θελει υπαρχει ο εκφοβων. ²⁹Και θελω αναστησει εις αυτους φυτον ονομαστον, και δεν θελουσι πλεον φθειρεσθαι υπο πεινης εν τη γη και δεν θελουσι φερει πλεον την υβριν των εθνων. ³⁰Και θελουσι γνωρισει οτι εγω Κυριος ο Θεος αυτων ειμαι μετ' αυ-

των και αυτοι, ο οικος Ισραηλ, λαος μου, λεγει Κυριος ο Θεος. ³¹Και σεις, προβατα μου, τα προβατα της βοσκης μου, σεις εισθε ανθρωποι, και εγω ο Θεος σας, λεγει Κυριος ο Θεος.

35Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου επι το ορος Σηειρ και προφητευσον επ' αυτο· ³και ειπε προς αυτο, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, ορος Σηειρ, εγω ειμαι εναντιον σου· και θελω εκτεινει την χειρα μου κατα σου, και θελω σε παραδωσει εις ολεθρον και ερημωσιν. ⁴Θελω αφανισει τας πολεις σου και συ θελεις εισθαι ερημωσις, και θελεις γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁵Επειδη εφυλαξας παλαιον μισος και παρεδωκας τους υιους Ισραηλ εις χειρα ρομφαιας εν τω καιρω της θλιψεως αυτων, οτε η ανομια αυτων εφθασεν εις το ακρον, ⁶δια τουτο, ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, θελω σε παραδωσει εις αιμα και αιμα θελει σε καταδιωκει· επειδη δεν εμισησας το αιμα, αιμα λοιπον θελει σε καταδιωκει· ⁷και θελω παραδωσει εις παντελη ερημωσιν το ορος Σηειρ και θελω εξαλειφει απ' αυτου τον διαβαινοντα και τον επιστρεφοντα. ⁸Και θελω γεμισει τα ορη αυτου απο των τεθανατωμενων αυτου· εν τοις ορεσι σου και εν ταις φαραγγι σου και εν πασι τοις ποταμοις σου θελουσι πεσει οι τεθανατωμενοι εν μαχαιρα. ⁹Θελω σε καταστησει ερημιαν αιωνιον, και αι πολεις σου δεν θελουσι κατοικηθη· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ¹⁰Επειδη ειπας, τα δυο ταυτα εθνη και οι δυο ουτοι τοποι θελουσιν εισθαι εμου και ημεις θελομεν κληρονομησει αυτα, αν και ο Κυριος εσταθη εκει, ¹¹δια τουτο, ζω εγω, λεγει Κυριος ο Θεος, θελω καμει κατα τον θυμον σου και κατα τον φθονον σου, τον οποιον εξετελεσας δια το προς αυτους μισος σου, και θελω γνωσθη εις αυτους οταν σε κρινω. ¹²Και θελεις γνωρισει οτι εγω ο Κυριος ηκουσα πασας τας βλασφημιας σου, τας οποιας επροφερες κατα των ορεων του Ισραηλ, λεγων, αυτα ηρημωθησαν, εις ημας εδοθησαν δια τροφην. ¹³Και με το στομα υμων εμεγαλορημονησατε κατ' εμου και επληθυνατε τους λογους υμων κατ' εμου· εγω ηκουσα. ¹⁴Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Οταν πασα η γη ευφραინηται, ερημον θελω καταστησει σε. ¹⁵Καθως ευφρανθησιν επι την κληρονομιαν τον οικον Ισραηλ διοτι ηφανισθη, ουτω θελω καμει εις σε· θελεις ερημωθη, ορος Σηειρ και πας ο Εδωμ, πας αυτος· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

36Και συ, υιε ανθρωπου, προφητευσον επι τα ορη Ισραηλ και ειπε, Ορη του Ισραηλ, ακουσατε τον λογον του Κυριου· ²Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη ο εχθρος ειπεν εναντιον σας, Ευγε, οι αιωνιοι υψηλοι τοποι εγειναν κληρονομια ημων, ³δια τουτο προφητευσον και ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη ηρημωσαν και κατεπιον εσας κυκλοθεν, δια να γεινητε κληρονομια εις το υπολοιπον των εθνων, και κατεσταθητε λαλημα της γλωσσης και ονειδος των λαων· ⁴δια τουτο, ορη του

Ισραηλ, ακουσατε τον λογον Κυριου του Θεου· Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς τα ορη και προς τα βουνα, προς τους χειμαρρους και προς τας φαραγγας και προς τους ηρημωμενους και ηφανισμενους τοπους και προς τας εγκαταλελειμμενας πολεις, αιτινες εγειναν λαφυρον και εμπαιγμος εις το υπολοιπον των περιξ εθνων·⁵ δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εξαπαντος εν τω πυρι του ζηλου μου ελαλησα κατα του υπολοιπου των εθνων και κατα παντος του Εδωμ, οιτινες εκαμον την γην μου κληρονομιαν εαυτων εν χαρα ολης της καρδιας αυτων και εν περιφρονησει ψυχης, δια να εκθεσωσιν αυτην εις λαφυρον.⁶ Δια τουτο προφητευσον επι την γην Ισραηλ, και ειπε προς τα ορη και προς τα βουνα, προς τους χειμαρρους και προς τας φαραγγας, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ελαλησα εν τω ζηλω μου και εν τω θυμω μου, διоти εβαστασατε την υβριν των εθνων·⁷ δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εγω υψωσα την χειρα μου· εξαπαντος τα εθνη τα περιξ υμων, αυτα θελουσι βαστασει την αισχυνην αυτων.⁸ Σεις δε, ορη του Ισραηλ, θελετε εκβλαστησει τους κλαδους σας και θελετε δωσει τον καρπον σας εις τον λαον μου Ισραηλ, διotti πλησιαζουσι να ελθωσι.⁹ Διotti ιδου, εγω επιβλεπω εφ' υμας και θελω στραφη προς υμας, και θελετε αροτριασθη και σπαρθη.¹⁰ Και θελω πληθυνει εφ' υμων ανθρωπους, απαντα τον οικον Ισραηλ, απαντα αυτον· και αι πολεις θελουσι κατοικηθη και αι ερημωσεις θελουσιν οικοδομηθη.¹¹ Και θελω πληθυνει εφ' υμων ανθρωπους και κτηνη και θελουσιν αυξηθη και καρποφορησει· και θελω σας κατοικισει ως ησθε προτερον και αγαθοποιησει μαλλον παρα τας αρχας σας· και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.¹² Και θελω καμει να περιπατωσιν εφ' υμων ανθρωποι, ο λαος μου Ισραηλ· και θελουσι σας κληρονομησει, και θελετε εισθαι κληρονομια αυτων, και του λοιπου δεν θελετε πλεον ατεκνωσει αυτους.¹³ Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Επειδη ειπον προς εσας, Συ εισαι γη κατατρωγουσα ανθρωπους και ατεκνονουσα τους λαους σου,¹⁴ δια τουτο δεν θελεις πλεον κατατρωγει ανθρωπους ουδε ατεκνωσει πλεον τους λαους σου, λεγει Κυριος ο Θεος.¹⁵ Και δεν θελω πλεον καμει να ακουσθη εν σοι η υβρις των εθνων, και δεν θελεις φερει πλεον τον ονειδισμον των λαων, και δεν θελεις καμει πλεον τους λαους σου να ατεκνωθωσι, λεγει Κυριος ο Θεος.¹⁶ Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων,¹⁷ Γιε ανθρωπου, οτε ο οικος Ισραηλ κατωκησαν εν τη γη αυτων, εμειναν αυτην δια της οδου αυτων και δια των πραξεων αυτων· η οδος αυτων ητο εμπροσθεν μου ως ακαθαρσια αποκεχωρισμενης.¹⁸ Δια τουτο εξεχεα τον θυμον μου επ' αυτους, δια το αιμα, το οποιον εχυσαν επι την γην, και δια τα ειδωλα αυτων, με τα οποια εμολυναν αυτην·¹⁹ και διεσπειρα αυτους μεταξυ των εθνων και ησαν διεσκορπισμενοι εν τοις τοποις· κατα την οδον αυτων και κατα τα εργα αυτων εκρινα αυτους.²⁰ Και οτε εισηλθον εις τα εθνη, οπου ηλθον, εβεβηλωσαν το ονομα μου το αγιον, ενω ελεγετο περι αυτων, Ουτοι ειναи ο λαος του Κυριου

και εκ της γης αυτου εξηλθον.²¹ Εσπλαγχνισθην ομως ενεκεν του αγιου ονοματος μου, το οποιον ο οικος Ισραηλ εβεβηλωσε μεταξυ των εθνων εις τα οποια ηλθον.²² Δια τουτο ειπε προς τον οικον Ισραηλ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εγω δεν καμνω τουτο ενεκεν υμων, οικος Ισραηλ, αλλ' ενεκεν του αγιου ονοματος μου, το οποιον εβεβηλωσατε μεταξυ των εθνων, εις τα οποια ηλθετε.²³ Και θελω αγιασει το ονομα μου το μεγα, το βεβηλωθεν μεταξυ των εθνων, το οποιον εβεβηλωσατε εν μεσω αυτων· και θελουσι γνωρισει τα εθνη οτι εγω ειμαι ο Κυριος, λεγει Κυριος ο Θεος, οταν αγιασθω εν υμιν εμπροσθεν των οφθαλμων αυτων.²⁴ Διotti θελω σας λαβει εκ μεσου των εθνων και θελω σας συναξει εκ παντων των τοπων και σας φερει εις την γην υμων.²⁵ Και θελω ρανει εφ' υμων καθαρον υδωρ και θελετε καθαρισθη απο πασων των ακαθαρσιων σας και απο παντων των ειδωλων σας θελω σας καθαρισει.²⁶ Και θελω δωσει εις εσας καρδιαν νεαν, και πνευμα νεον θελω εμβαιει εν υμιν, και αποσπασας την λιθινην καρδιαν απο της σαρκος σας θελω δωσει εις εσας καρδιαν σαρκινην.²⁷ Και θελω εμβαιει εν υμιν το Πνευμα μου και σας καμει να περιπατητε εν τοις διαταγμασι μου και να φυλαττητε τας κρισεις μου και να εκτελητε αυτας.²⁸ Και θελετε κατοικησει εν τη γη, την οποιαν εδωκα εις τους πατερας σας· και θελετε εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι Θεος σας.²⁹ Και θελω σας σωσει απο πασων των ακαθαρσιων σας· και θελω ανακαλεσει τον σιτον και πληθυνει αυτον, και δεν θελω πλεον επιφερει εις εσας πειναν.³⁰ Και θελω πληθυνει τον καρπον των δενδρων και τα γεννηματα του αγρου, δια να μη λαβητε πλεον ονειδισμον πεινης μεταξυ των εθνων.³¹ Και θελετε ενθυμηθη τας οδους υμων τας πονηρας και τα εργα υμων τα μη αγαθα, και θελετε αποστραφη αυτοι εαυτους εμπροσθεν των οφθαλμων σας δια τας ανομιαις σας και δια τα βδελυγματα σας.³² Εγω δεν καμνω ταυτα ενεκεν υμων, λεγει Κυριος ο Θεος, ας ηναι γνωστον εις εσας· αισχυνηθητε και εντραπητε δια τας οδους σας, οικος Ισραηλ.³³ Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Καθ' ην ημεραν σας καθαρισω απο πασων των ανομιων σας, θελω καμει ετι να κατοικηθωσιν αι πολεις, και θελουσιν οικοδομηθη αι ερημωσεις.³⁴ Και η γη η ηφανισμενη θελει γεωργηθη, αντι να κηται ηφανισμενη ενωπιον παντος διαβαινοντος.³⁵ Και θελουσι λεγει, Η γη αυτη, ητις ητο ηφανισμενη, κατεσταθη ως ο παραδεισος της Εδεμ, και αι πολεις αι ηρημωμεναι και ηφανισμεναι και κατηδαφισμεναι ωχυρωθησαν, κατωκισθησαν.³⁶ Και τα εθνη τα εναπολειφθεντα κυκλω υμων θελουσι γνωρισει οτι εγω ο Κυριος ωκοδομησα τα κατηδαφισμενα και εφυτευσα τα ηφανισμενα· εγω ο Κυριος ελαλησα, και θελω εκτελεσει.³⁷ Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Και τουτο θελει ζητηθη παρ' εμου εκ του οικου Ισραηλ να καμω εις αυτους, να πληθυνω αυτους με ανθρωπους ως ποιμνιον προβατων.³⁸ Ως το αγιον ποιμνιον, ως το ποιμνιον της Ιερουσαλημ εν ταις επισημοις εορταις αυτης, ουτως αι πολεις αι ηρημωμεναι θελουσι γεινει πληρεις

ποιμνίων ανθρώπων· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος.

37 Χειρ Κυριου εσταθη επ' εμε· και με εξηγαγεν ο Κυριος δια πνευματος και με εθεσεν εν μεσω πεδιαδος και αυτη ητο πληρης οστεων. ²Και με εκαμε να διελθω πλησιον αυτων κυκλω· και ιδου, ησαν πολλα σφοδρα επι το προσωπον της πεδιαδος· και ιδου, ησαν καταξηρα. ³Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, δυνανται τα οστα ταυτα να αναζησωσι; Και ειπα, Κυριε Θεε, συ εξευρεις. ⁴Και ειπε προς εμε, Προφητευσον επι τα οστα ταυτα και ειπε προς αυτα, Τα οστα τα ξηρα, ακουσατε τον λογον του Κυριου· ⁵Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος προς τα οστα ταυτα· Ιδου, εγω θελω εμβαλει εις εσας πνευμα και θελετε αναζησει· ⁶και θελω βαλει εφ' υμας νευρα και αναγαγει σαρχα εφ' υμας και περισκεπασει υμας με δερμα, και θελω εμβαλει εις εσας πνευμα και θελετε αναζησει και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος. ⁷Και προεφητευσα, ως προσεταχθην· και καθως προεφητευσα, εγεινεν ηχος, και ιδου, σεισμος, και τα οστα συνηλθον ομου, οσπουν μετα του οστου αυτου. ⁸Και ειδον και ιδου, νευρα και σαρχες ανεφυησαν επ' αυτα και δερμα περισκεπασεν αυτα επανω· πνευμα ομως δεν ητο εν αυτοις. ⁹Και ειπε προς εμε, προφητευσον επι το πνευμα, προφητευσον, υιε ανθρωπου, και ειπε προς το πνευμα, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ελθε, πνευμα, εκ των τεσσαρων ανεμων και εμψυησον επι τους πεφονευμενους τουτους και ας αναζησωσι. ¹⁰Και προεφητευσα, ως προσεταχθην· και το πνευμα εισηλθεν εις αυτους και ανεζησαν και εσταθησαν επι τους ποδας αυτων, στρατευμα μεγα σφοδρα. ¹¹Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, τα οστα ταυτα ειναι πας ο οικος Ισραηλ· ιδου, ουτοι λεγουσι, τα οστα ημων εξηρανθησαν και η ελπις ημων εχαθη· ημεις ηφρανισθημεν. ¹²Δια τουτο προφητευσον και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, λαε μου, εγω ανοιγω τους ταφους σας και θελω σας αναβιβασει εκ των ταφων σας, θελω σας φερει εις την γην του Ισραηλ. ¹³Και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος, οταν, λαε μου, ανοιξω τους ταφους σας και σας αναβιβασω εκ των ταφων σας. ¹⁴Και θελω δωσει το πνευμα μου εις εσας και θελετε αναζησει και θελω σας θεσει εν τη γη υμων, και θελετε γνωρισει οτι εγω ο Κυριος ελαλησα και εξετελεσα, λεγει Κυριος. ¹⁵Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁶Και συ, υιε ανθρωπου, λαβε εις σεαυτον ραβδον μιαν και γραφον επ' αυτην περι του Ιουδα και περι των υιων Ισραηλ των συνακολουθων αυτου· λαβε και αλλην ραβδον και γραφον επ' αυτην περι του Ιωσηφ, της ραβδου του Εφραιμ, και παντος του οικου Ισραηλ των συνακολουθων αυτου. ¹⁷Και συναφον αυτας εις σεαυτον μιαν προς μιαν εις ραβδον μιαν και θελουσι γεινει μια εν τη χειρι σου. ¹⁸Και οταν οι υιοι του λαου σου ειπωσι προς σε, λεγοντες, Δεν θελεις απαγγειλει εις ημας τι δηλουσιν εις σε ταυτα; ¹⁹ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω θελω λαβει

την ραβδον του Ιωσηφ, την εν τη χειρι του Εφραιμ, και των φυλων του Ισραηλ των συνακολουθων αυτου, και θελω βαλει εκεινας μετα ταυτης, της ραβδου του Ιουδα, και καμει αυτας μιαν ραβδον, και θελουσιν εισθαι μια εν τη χειρι μου. ²⁰Και αι ραβδοι, επι τας οποιας εγραψας, θελουσιν εισθαι εν τη χειρι σου ενωπιον αυτων. ²¹Και ειπε προς αυτους, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω θελω λαβει τους υιους Ισραηλ εκ μεσου των εθνων οπου υπηγον, και θελω συναξει αυτους πανταχοθεν και φερει αυτους εις την γην αυτων. ²²Και θελω καμει αυτους εν εθνος εν τη γη, επι των ορειων του Ισραηλ· και εις βασιλευς θελει εισθαι βασιλευς επι παντας αυτους· και δεν θελουσιν εισθαι πλεον δυο εθνη και δεν θελουσιν εισθαι του λοιπου διηρημενοι πλεον εις δυο βασιλεια· ²³και δεν θελουσι μαινεσθαι πλεον εν τοις ειδωλοις αυτων ουδε εν τοις βδελυγμασιν αυτων ουδε εν πασαις ταις παραβασεσιν αυτων· αλλα θελω σωσει αυτους εκ πασων των κατοικησεων αυτων, εν αις ημαρτησαν, και θελω καθαρισει αυτους· και θελουσιν εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι Θεος αυτων. ²⁴Και Δαβιδ ο δουλος μου θελει εισθαι βασιλευς επ' αυτους· και θελει εισθαι επι παντας αυτους εις ποιμην· και θελουσι περιπατει εν ταις κρισεσι μου και θελουσι φυλαττει τα διαταγματα μου και εκτελει αυτα. ²⁵Και θελουσι κατοικει εν τη γη, την οποιαν εδωκα εις τον δουλον μου τον Ιακωβ, οπου κατωκησαν οι πατερες σας· και εν αυτη θελουσι κατοικει, αυτοι και τα τεκνα αυτων και τα τεκνα των τεκνων αυτων, εως αιωνος· και Δαβιδ ο δουλος μου θελει εισθαι αρχων αυτων εις τον αιωνα. ²⁶Και θελω καμει προς αυτους διαθηκην ειρηνης· αυτη θελει εισθαι διαθηκη αιωνιος προς αυτους· και θελω στηριξει αυτους και πληθυνει αυτους, και θελω θεσει το αγιαστηριον μου εν μεσω αυτων εις τον αιωνα. ²⁷Και η σκηνη μου θελει εισθαι εν μεσω αυτων, και θελω εισθαι Θεος αυτων και αυτοι θελουσιν εισθαι λαος μου. ²⁸Και θελουσι γνωρισει τα εθνη οτι εγω ο Κυριος ειμαι ο αγιαζων τον Ισραηλ, οταν το αγιαστηριον μου ηναι εν μεσω αυτων εις τον αιωνα.

38 Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ²Υιε ανθρωπου, στηριξον το προσωπον σου επι Γωγ, την γην του Μαγωγ, του ηγεμονος της Ρως, Μεσεχ και Θουβαλ, και προφητευσον κατ' αυτου, ³και ειπε, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, Γωγ, ηγεμων της Ρως, Μεσεχ και Θουβαλ· ⁴και θελω σε περιστρεφει και βαλει αγκιστρα εις τας σιαγονας σου, και θελω εκβαλει σε και πασαν την δυναμιν σου, ιππους και ιππεας, παντας τουτους εντελως ωπλισμενους, μεγα αθροισμα μετα θυρεων και ασπιδων, παντας τουτους μεταχειριζομενους μαχαιρας. ⁵Περσας, Αιθιοπας και Λιβυας μετ' αυτων· παντας τουτους μετ' ασπιδων και περικεφαλαιων· ⁶τον Γομερ και παντα τα ταγματα αυτου, τον οικον Θωγαρμα απο των εσχατων του βορρα και παντα τα ταγματα αυτου και πολλους λαους μετα σου.

⁷Ετοιμασθητι και ετοιμασον σεαυτον, συ και παν το αθροισμα σου το συναθροισθεν εις σε, και εσο φυλαξ εις αυτους· ⁸μετα πολλας ημερας θελει γεινει επισκεψις εις σε· εν τοις εσχαιτοις χρονοις θελεις ελθει εις την γην, ητις ηλευθερωθη εκ της μαχαιρας και συνηχθη εκ πολλων λαων εναντιον των ορειων του Ισραηλ, τα οποια κατεσταθησαν ερημα διαπαντος· αυτος ομως μετεφερθη εκ μεσου των λαων, και θελουσι κατοικησει παντες ασφαλως· ⁹Και θελεις αναβη και ελθει ως ανεμοζαλη· θελεις εισθαι ως νεφος, δια να σκεπασης την γην, συ και παντα τα ταγματα σου και πολυς λαος μετα σου· ¹⁰Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Και εν εκεινη τη ημερα θελουσιν αναβηπραγματα επι την καρδιαν σου και θελεις βουλευθη βουλας πονηρας· ¹¹και θελεις ειπει, Θελω αναβη εις γην πολεων ατειχιστων· θελω ελθει προς ησυχάζοντας, κατοικουντας εν ασφαλεια, παντας τουτους κατοικουντας πολεις ατειχιστους και μη εχουσας μοχλους και πυλας· ¹²δια να λεηλατησης λεηλασιαν και να λαφυραγωγησης λαφυρον, δια να επαναστρεψης την χειρα σου επι ερημωσεις κατοικισθεις και επι λαον συνηγμενον εκ των εθνων αποκτησαντα κτηνη και αγαθα, κατοικουντα εν μεσω της γης· ¹³Σεβα και Δαιδαν και οι εμποροι της Θαρσεις, μετα παντων των σκυμων αυτης, θελουσιν ειπει προς σε, Ηλθες να λεηλατησης λεηλασιαν; συνηθροισας το πληθος σου δια να λαφυραγωγησης λαφυρον; δια να αρπασης αργυριον και χρυσιον, δια να λαβης κτηνη και αγαθα, δια να καμης λειαν μεγαλην; ¹⁴Δια τουτο, υιε ανθρωπου, προφητευσον και ειπει προς τον Γωγ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εν εκεινη τη ημερα, οτε ο λαος μου Ισραηλ θελει κατοικει εν ασφαλεια, συ δεν θελεις μαθει τουτο; ¹⁵Και θελεις ελθει εκ του τοπου σου, εκ των εσχαιτων του βορρα, συ και πολλοι λαοι μετα σου, απαντες αναβαται ιππων, πληθος μεγα και δυναμις πολλη· ¹⁶και θελεις αναβη εναντιον του λαου μου Ισραηλ ως νεφος, δια να σκεπασης την γην· τουτο θελει εισθαι εν ταις εσχαιταις ημεραις· και θελω σε φερει εναντιον της γης μου, δια να με γνωρισωσι τα εθνη, οταν αγιασθω εν σοι, Γωγ, ενωπιον αυτων· ¹⁷Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Συ εισαι εκεινος, περι του οποιου ελαλησα εν ταις αρχαιαις ημεραις, δια των δουλων μου των προφητων του Ισραηλ, οιτινες προεφητευσαν εν εκειναις ταις ημεραις δια πολλων ετων, οτι εμελλον να σε φερω εναντιον αυτων; ¹⁸Αλλ' εν εκεινη τη ημερα, εν τη ημερα καθ' ην ο Γωγ ελθη εναντιον της γης Ισραηλ, η οργη μου θελει αναβη επι το προσωπον μου, λεγει Κυριος ο Θεος· ¹⁹Διοτι εν τω ζηλω μου, εν τω πυρι της οργης μου ελαλησα, Εξαπαντος εν τη ημερα εκεινη θελει εισθαι σεισμος μεγας εν γη Ισραηλ· ²⁰και οι ιχθυες της θαλασσης και τα πετεινα του ουρανου και τα θηρια του αγρου και παντα τα ερπετα τα ερποντα επι της γης και παντες οι ανθρωποι οι επι του προσωπου της γης θελουσι σεισθη απο της παρουσιας μου· και τα ορη θελουσιν ανατραπη και οι πυργοι θελουσι πεσει και παντειχος θελει κατεδαφισθη· ²¹Και θελω καλεσει εναντιον

αυτου μαχαιραν κατα παντα τα ορη μου, λεγει Κυριος ο Θεος· η μαχαιρα εκαστου ανθρωπου θελει εισθαι κατα του αδελφου αυτου· ²²Και θελω ελθει εις κρισιν εναντιον αυτου εν λοιμω και εν αιματι· και θελω βρεξει επ' αυτον και επι τα ταγματα αυτου και επι τον πολυν λαον τον μετ' αυτου βροχην κατακλυσμου και λιθους χαλαζης, πυρ και θειον· ²³Και θελω μεγαλυνθη και αγιασθη, και θελω γνωρισθη ενωπιον πολλων εθνων και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος·

39Και συ, υιε ανθρωπου, προφητευσον κατα του Γωγ και ειπει, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, Γωγ, ηγεμων της Ρως, Μεσεχ και Θουβαλ· ²και θελω σε περιστρεφει και σε περιπλανησει, και θελω σε αναβιβασει εκ των εσχαιτων του βορρα και φερει επι τα ορη του Ισραηλ· ³και θελω εκτιναξει το τοξον σου απο της αριστερας σου χειρος και καμει τα βελη σου να εκπεσωσιν απο της δεξιας σου χειρος· ⁴Θελεις πεσει επι των ορειων του Ισραηλ, συ και παντα τα ταγματα σου και οι λαοι οι μετα σου· θελω σε δωσει εις τα πτερωτα ορνεα παντος ειδους και εις τα θηρια του αγρου, εις καταβρωμα· ⁵θελεις πεσει επι του προσωπου του αγρου· διοτι εγω ελαλησα, λεγει Κυριος ο Θεος· Και θελω αποστειλει πυρ επι τον Μαγωγ και μεταξυ των κατοικουντων εν ασφαλεια, τας νησους· και θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι ο Κυριος· ⁶Και θελω καμει το ονομα μου το αγιον γνωστον εν μεσω του λαου μου Ισραηλ· ⁷Και δεν θελω αφησει να βεβηλωσωσι πλεον το ονομα μου το αγιον· και θελουσι γνωρισει τα εθνη, οτι εγω ειμαι ο Κυριος, ο Αγιος εν Ισραηλ· ⁸Ιδου, ηλθε και εγεινε, λεγει Κυριος ο Θεος· αυτη ειναι η ημερα, περι της οποιας ελαλησα· ⁹Και οι κατοικουντες τας πολεις του Ισραηλ θελουσιν εξελθει και θελουσι βαλει εις το πυρ και καυσει τα οπλα και τας ασπιδας και τους θυρεους, τα τοξα και τα βελη και τα ακοντια και τας λογχας· και θελουσι καιει με αυτα πυρ επτα ετη· ¹⁰και δεν θελουσι λαβει ξυλα εκ του αγρου ουδε θελουσι κοφει εκ των δρυμων, διοτι θελουσι καιει πυρ εκ των οπλων· και θελουσι λεηλατησει τους λεηλατησαντας αυτους και λαφυραγωγησης τους λαφυραγωγησαντας αυτους, λεγει Κυριος ο Θεος· ¹¹Και εν εκεινη τη ημερα θελω δωσει εις τον Γωγ τοπον ταφης εκει εν Ισραηλ, την φαραγγα των διαβατων, προς ανατολας της θαλασσης· και αυτη θελει κλειει την οδον των διαβαινοντων· και εκει θελουσι χωσει τον Γωγ και απαν το πληθος αυτου· και θελουσιν ονομασει αυτην, Η φαραγγξ του Αμων-γωγ· ¹²Και ο οικος Ισραηλ θελει χονει αυτους επτα μηνας, δια να καθαρισωσι την γην· ¹³Και απας ο λαος της γης θελει χονει αυτους· και θελει εισθαι εις αυτους ονομαστη η ημερα καθ' ην εδοξασθη, λεγει Κυριος ο Θεος· ¹⁴Και θελουσι διαχωρισει ανδρας, οιτινες περιερχομενοι ακαταπαυστως την γην θελουσι θαπτει με την βοηθειαν των διαβατων τους μειναντας επι του προσωπου της γης, δια να καθαρισωσιν αυτην· μετα το τελος των επτα μηνων θελουσι καμει

ακριβη αναζητησιν. ¹⁵Και εκ των διαβατων των διαβαινοντων την γην, οταν τις ιδη οστων ανθρωπου, τοτε θελει στηνει σημειον πλησιον αυτου, εωσου οι ενταφιασται θαψωσιν αυτο εν τη φαραγγι του Αμων-γωγ. ¹⁶Και της πολεως δε το ονομα θελει εισθαι Αμωνα. Ουτω θελουσι καθαρισει την γην. ¹⁷Και συ, υιε ανθρωπου, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ειπε προς τα ορνεα παντος ειδους και προς παντα τα θηρια του αγρου, συναχθητε και ελθετε· συναθροισθητε πανταχοθεν εις την θυσιαν μου, την οποιαν εγω εθυσιασα δια σας, θυσιαν μεγαλην επι των ορειων του Ισραηλ, δια να φαγητε σαρκα και να πιητε αιμα. ¹⁸Θελετε φαγει την σαρκα των ισχυρων και πιει το αιμα των αρχοντων της γης, των κριων, των αρνιων και των τραγων και των μοσχων, παντων σιτευτων της Βασαν· ¹⁹και θελετε φαγει παχος εις χορτασμον και πιει αιμα εις μεθην εκ της θυσιας μου την οποιαν εθυσιασα δια σας· ²⁰και θελετε χορτασθη επι της τραπέζης μου, απο ιππων και αναβατων, απο ισχυρων και απο παντος ανδρος πολεμιστου, λεγει Κυριος ο Θεος. ²¹Και θελω θεσει την δοξαν μου μεταξυ των εθνων, και παντα τα εθνη θελουσιν ιδει την κρισιν μου την οποιαν εξετελεσα και την χειρα μου, την οποιαν επεβαλον επ' αυτα. ²²Και θελει γνωρισει ο οικος Ισραηλ οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος αυτων, απο της ημερας ταυτης και εις το εξης. ²³Και τα εθνη θελουσι γνωρισει οτι ο οικος Ισραηλ ηχημαλωτισθη δια την ανομιαν αυτων· επειδη εσταθησαν παραβαται προς εμε, δια τουτο εκρυψα το προσωπον μου απ' αυτων και παρεδωκα αυτους εις την χειρα των εχθρων αυτων· και επεσον παντες εν μαχαιρα. ²⁴Κατα τας ακαθαρσιας αυτων και κατα τας παραβασεις αυτων επραξα εις αυτους, και εκρυψα απ' αυτων το προσωπον μου. ²⁵Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Τωρα θελω επιστρεφει την αιχμαλωσιαν του Ιακωβ και ελεησει απαντα τον οικον Ισραηλ, και θελω εισθαι ζηλοτυπος δια το ονομα μου το αγιον, ²⁶και θελουσι βαστασει την αισχυνην αυτων και πασας τας παραβασεις αυτων, δια των οποιων εγειναν παραβαται προς εμε, οτε κατωκουν ασφαλως εν τη γη αυτων και δεν υπηρχεν ο εκφοβων. ²⁷Οταν επαναφερω αυτους εκ των λαων και συναξω αυτους εκ των τοπων των εχθρων αυτων και αγιασθω εν αυτοις ενωπιον εθνων πολλων, ²⁸τοτε θελουσι γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος αυτων, οταν, αφου καμω αυτους να φερθωσιν εις αιχμαλωσιαν μεταξυ των εθνων, συναξω αυτους εις την γην αυτων και δεν αφησω εξ αυτων πλεον εκει υπολοιπον· ²⁹και δεν θελω κρυφει πλεον το προσωπον μου απ' αυτων, διοτι εξεχεα το πνευμα μου επι τον οικον Ισραηλ, λεγει Κυριος ο Θεος.

40 Εν τω εικοστω πεμπτω ετει της αιχμαλωσιας ημων, εν τη αρχη του ετους, τη δεκατη του μηνος, τω δεκατω τεταρτω ετει μετα την αλωσιν της πολεως, εν τη αυτη ημερα χειρ Κυριου εσταθη επ' εμε και με εφερεν εκει. ²Δι' οραματων του Θεου με εφερεν εις γην Ισραηλ και με εθεσεν επι ορους υψηλοτατου, εφ' ου ητο προς με-

σημβριαν ως οικοδομη πολεως. ³Και με εφερεν εκει και ιδου, ανθρωπος του οποιου η θεα ητο ως θεα χαλκου, και ειχεν εν τη χειρι αυτου νημα λινου και μετρον καλαμινον, και αυτος ιστατο εν τη πυλη. ⁴Και ο ανθρωπος ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, ιδε με τους οφθαλμους σου και ακουσον με τα ωτα σου και θεσον την καρδιαν σου επι παντα οσα εγω σοιδειξω· διοτι, δια να σοιδειξω ταυτα, εισηχθης ενταυθα· απαγγελιον παντα οσα βλεπεις προς τον οικον Ισραηλ. ⁵Και ιδου, περιβολος εξωθεν του οικου κυκλω, και εν τη χειρι του ανθρωπου μετρον καλαμινον εξ πηχων και μιας παλαμης· και εμετρησε το πλατος του οικοδομηματος, ενα καλαμον, και το υψος, ενα καλαμον. ⁶Τοτε ηλθε προς την πυλην την βλεπουσαν κατα ανατολας, και ανεβη τας βαθμιδας αυτης και εμετρησε το κατωφλιον της πυλης, πλατος ενος καλαμου, και το ανωφλιον, πλατος ενος καλαμου. ⁷Και εκαστον οικημα ητο μακρον ενα καλαμον και πλατυ ενα καλαμον· και μεταξυ των οικηματων ησαν πεντε πηχαι· και το κατωφλιον της πυλης πλησιον της στοας της προς την πυλην την εσωθεν ητο ενος καλαμου. ⁸Τοτε εμετρησε την στοαν της πυλης της εσωθεν και ητο ενος καλαμου. ⁹Επειτα εμετρησε την στοαν της πυλης, οκτω πηχας, και τα μετωπα αυτης, δυο πηχας· η στοα δε της πυλης ητο εσωθεν. ¹⁰Και τα οικηματα της πυλης προς ανατολας ησαν τρια εντευθεν και τρια εκειθεν· και τα τρια ενος μετρου, και τα μετωπα ειχον εν μετρον, εντευθεν και εκειθεν. ¹¹Και εμετρησε το πλατος της εισόδου της πυλης, δεκα πηχας, και το μηκος της πυλης, δεκατριεις πηχας. ¹²Ητο δε εμπροσθεν των οικηματων διαστημα μια πηχη εντευθεν και διαστημα μια πηχη εκειθεν· και τα οικηματα ησαν εξ πηχων εντευθεν και εξ πηχων εκειθεν. ¹³Επειτα εμετρησε την πυλην απο της στεγης του ενος οικηματος μεχρι της στεγης του αλλου· το πλατος ητο εικοσιπεντε πηχων και θυρα απεναντι θυρας. ¹⁴Και εκαμε τα μετωπα εξηκοντα πηχων μεχρι του μετωπου της αυλης κυκλω κυκλω του πυλωνος. ¹⁵Και απο του προσωπου της πυλης της εισόδου εως του προσωπου της στοας της εσωτερης πυλης ησαν πεντηκοντα πηχαι. ¹⁶Και ησαν παραθυρα αδιορατα εις τα οικηματα και εις τα μετωπα αυτων εσωθεν της πυλης κυκλω κυκλω, και ωσαυτως εις τας στοας· ησαν παραθυρα και εσωθεν κυκλω κυκλω, εφ' εκαστου δε μετωπου φοινικες. ¹⁷Και με εφερεν εις την εξωτεραν αυλην και ιδου, θαλαμοι και λιθοστρωτον κατεσκευασμενον εν τη αυλη κυκλω κυκλω· τριακοντα θαλαμοι επι του λιθοστρωτου. ¹⁸Και το λιθοστρωτον το επι τα πλαγια των πυλων, κατα το μηκος των πυλων, ητο το κατωτερον λιθοστρωτον. ¹⁹Και εμετρησε το πλατος απο του προσωπου της κατωτερης πυλης μεχρι του προσωπου της εσωτερης αυλης εξωθεν, εκατον πηχας προς ανατολας και προς βορραν. ²⁰Και την πυλην της εξωτερης αυλης την βλεπουσαν προς βορραν εμετρησε, το μηκος αυτης και το πλατος αυτης. ²¹Και τα οικηματα αυτης ησαν τρια εντευθεν και τρια εκειθεν, και τα μετωπα αυτης και τα τοξα αυτης ησαν κατα το

μετρον της πρωτης πυλης, το μηκος αυτης πεντηκοντα πηχων και το πλατος αυτης εικοσιπεντε πηχων. ²²Και τα παραθυρα αυτων και τα τοξα αυτων και οι φοινικες αυτων ησαν κατα το μετρον της πυλης της βλεπουσης προς ανατολας· και ανεβαινον προς αυτην δι' επτα βαθμιδων· και τα τοξα αυτης ησαν εμπροσθεν αυτων. ²³Και η πυλη της εσωτερας αυλης ητο απεναντι της πυλης της προς βορραν και προς ανατολας· και εμετρησεν απο πυλης εις πυλην, εκατον πηχας. ²⁴Και με εφερε προς νοτον, και ιδου, πυλη βλεπουσα προς νοτον· και εμετρησε τα μετωπα αυτης και τα τοξα αυτης, κατα τα αυτα μετρα. ²⁵Και ησαν παραθυρα εις αυτην και εις τα τοξα αυτης κυκλω κυκλω, ως τα παραθυρα εκεινα· το μηκος πεντηκοντα πηχων και το πλατος εικοσιπεντε πηχων. ²⁶Και η αναβασις αυτης ητο επτα βαθμιδες και τα τοξα αυτης ησαν εμπροσθεν αυτων· και ειχε φοινικας, ενα εντευθεν και ενα εκειθεν, επι των μετωπων αυτης. ²⁷Και ητο πυλη εις την εσωτεραν αυλην προς νοτον· και εμετρησεν απο πυλης εις πυλην, προς νοτον, εκατον πηχας. ²⁸Και με εφερεν εις την εσωτεραν αυλην δια της νοτιου πυλης· και εμετρησε την νοτιον πυλην κατα τα αυτα μετρα. ²⁹Και τα οικηματα αυτης και τα μετωπα αυτης και τα τοξα αυτης κατα τα αυτα μετρα· και ησαν παραθυρα εις αυτην και εις τα τοξα αυτης κυκλω κυκλω· πεντηκοντα πηχων το μηκος και εικοσιπεντε πηχων το πλατος. ³⁰Και τα τοξα κυκλω κυκλω ησαν εικοσιπεντε πηχων το μηκος και πεντε πηχων το πλατος. ³¹Και τα τοξα αυτης ησαν προς την εξωτεραν αυλην, και φοινικες επι των μετωπων αυτης, και οκτω βαθμιδες η αναβασις αυτης. ³²Και με εφερεν εις την εσωτεραν πυλην προς ανατολας, και εμετρησε την πυλην κατα τα αυτα μετρα. ³³Και τα οικηματα αυτης και τα μετωπα αυτης και τα τοξα αυτης ησαν κατα τα αυτα μετρα· και ησαν παραθυρα εις αυτην και εις τα τοξα αυτης κυκλω κυκλω, πεντηκοντα πηχων το μηκος και εικοσιπεντε πηχων το πλατος. ³⁴Και τα τοξα αυτης ησαν προς την εξωτεραν αυλην, και φοινικες επι των μετωπων αυτης, εντευθεν και εκειθεν, και οκτω βαθμιδες η αναβασις αυτης. ³⁵Και με εφερεν εις την βορειον πυλην και εμετρησεν αυτην κατα τα αυτα μετρα· ³⁶τα οικηματα αυτης, τα μετωπα αυτης και τα τοξα αυτης και τα παραθυρα αυτης κυκλω κυκλω· το μηκος πεντηκοντα πηχων και το πλατος εικοσιπεντε πηχων. ³⁷Και τα μετωπα αυτης ησαν προς την εξωτεραν αυλην, και φοινικες επι των μετωπων αυτης, εντευθεν και εκειθεν, και οκτω βαθμιδες η αναβασις αυτης. ³⁸Και οι θαλαμοι και αι εισοδοι αυτης ησαν πλησιον των μετωπων των πυλων, οπου επλυνον το ολοκαυτωμα. ³⁹Και εν τη στοα της πυλης ησαν δυο τραπεζαι εντευθεν και δυο τραπεζαι εκειθεν, δια να σφαζωσιν επ' αυτων το ολοκαυτωμα και την περι αμαρτιας προσφοραν και την περι ανομιας προσφοραν. ⁴⁰Και εις το εξω πλαγιον, καθως ανεβαινε τις προς την εισοδον της βορειου πυλης, ησαν δυο τραπεζαι, και εις το αλλο πλαγιον, το προς την στοαν της πυλης, δυο τραπεζαι. ⁴¹Τεσσαρες τραπε-

ζαι ησαν εντευθεν και τεσσαρες τραπεζαι εκειθεν παρα τα πλαγια της πυλης· οκτω τραπεζαι, εφ' ων εσφαζον τα θυματα. ⁴²Και αι τεσσαρες τραπεζαι του ολοκαυτωματος ησαν εκ λιθου πελεκητου, μιας πηχης και ημισεος το μηκος και μιας πηχης και ημισεος το πλατος και μιας πηχης το υψος· και επ' αυτων εθετον τα εργαλεια, δι' ων εσφαζον το ολοκαυτωμα και την θυσιαν. ⁴³Και εσωθεν ησαν αγκιστρα, μιας παλαμης το πλατος, προσηλωμενα κυκλω κυκλω· επι δε των τραπεζων εθετον το κρεας των προσφορων. ⁴⁴Και εξωθεν της πυλης της εσωτερας ησαν οι θαλαμοι των μουσικων, εν τη εσωτερη αυλη τη επι τα πλαγια της βορειου πυλης· και τα προσωπα αυτων ησαν προς νοτον, εν επι το πλαγιον της ανατολικης πυλης βλεπον προς βορραν. ⁴⁵Και ειπε προς εμε, Ο θαλαμος ουτος ο βλεπων προς νοτον ειναι δια τους ιερεις τους φυλαττοντας την φυλακην του οικου, ⁴⁶ο δε θαλαμος ο βλεπων προς βορραν ειναι δια τους ιερεις τους φυλαττοντας την φυλακην του θυσιαστηριου· ουτοι ειναι οι υιοι Σαδωκ, μεταξυ των υιων Λευι, οιτινες προσερχονται εις τον Κυριον, δια να λειτουργωσιν εις αυτον. ⁴⁷Και εμετρησε την αυλην, μηκος εκατον πηχων και πλατος εκατον πηχων, εις τετραγωνον· και το θυσιαστηριον ητο εμπροσθεν του οικου. ⁴⁸Και με εφερεν εις την στοαν του οικου και εμετρησεν εκαστον μετωπον της στοας, πεντε πηχων εντευθεν και πεντε πηχων εκειθεν· και το πλατος της πυλης τριων πηχων εντευθεν και τριων πηχων εκειθεν. ⁴⁹το μηκος της στοας ητο εικοσι πηχων και το πλατος ενδεκα πηχων· και με εφερε δια των βαθμιδων, δι' ων ανεβαινον εις αυτην· και ησαν στυλοι παρα τα μετωπα, εις εντευθεν και εις εκειθεν.

41Επειτα με εφερεν εις τον ναον και εμετρησε τα μετωπα, εξ πηχας το πλατος εντευθεν και εξ πηχας το πλατος εκειθεν, το πλατος της σκηνης. ²Και το πλατος της εισοδου ητο δεκα πηχων· και τα πλευρα της θυρας πεντε πηχων εντευθεν και πεντε πηχων εκειθεν· και εμετρησε το μηκος αυτου, τεσσαρακοντα πηχας, και το πλατος εικοσι πηχας. ³Και εισηλθεν εις το εσωτερον και εμετρησε το μετωπον της θυρας, δυο πηχας, και την θυραν, εξ πηχας, και το πλατος της θυρας, επτα πηχας. ⁴Επειτα εμετρησε το μηκος τουτου, εικοσι πηχας, και το πλατος εικοσι πηχας, εμπροσθεν του ναου· και ειπε προς εμε, τουτο ειναι το αγιον των αγιων. ⁵Και εμετρησε τον τοιχον του οικου, εξ πηχας· και το πλατος εκαστου των εις τα πλαγια οικηματων, τεσσαρας πηχας, κυκλω κυκλω του οικου κυκλω. ⁶Και τα πλαγια οικηματα ησαν ανα τρια, οικημα επι οικηματος, και τριακοντα κατα ταξιν· και εισεχωρουν εις τον τοιχον του ναου, εκτισμενον κυκλω κυκλω δια τα πλαγια οικηματα, δια να κρατωνται στερεα, χωρις να επιστηριζωνται ομως επι τον τοιχον του οικου. ⁷Και ο οικος επλατυνετο, και ητο κλιμαξ ελικοειδης ανεβαινουσα εις τα πλαγια οικηματα· διοτι η ελικοειδης κλιμαξ του οικου ανεβαινε προς τα ανω κυκλω κυκλω του οικου· οθεν ο οικος εγινετο πλατυτερος

προς τα ανω, και ουτως ηϋξανεν απο του κατωτατου πατωματος εως του ανωτατου δια των μεσων. ⁸Και ειδον το υψος του οικου κυκλω κυκλω· τα θεμελια των πλαγιων οικηματων ησαν εις ολοκληρος καλαμος εξ πηχων διαστημα. ⁹Το πλατος του τοιχου δια τα εξωθεν πλαγια οικηματα ητο πεντε πηχων· και το εναπολειφθεν κενον ητο ο τοπος των εσωθεν πλαγιων οικηματων. ¹⁰Και μεταξυ των θαλαμων ητο διαστημα εικοσι πηχων κυκλω κυκλω, περι τον οικον. ¹¹Και αι θυραι των πλαγιων οικηματων ησαν προς το μερος το εναπολειφθεν μια θυρα προς βορραν και μια θυρα προς νοτον· και το πλατος του εναπολειφθεντος μερους ητο πεντε πηχων κυκλω κυκλω. ¹²Η δε οικοδομη η κατα προσωπον του κεχωρισμενου μερους, προς το δυτικον πλαγιον, ητο εβδομηκοντα πηχων το πλατος· και ο τοιχος της οικοδομης, πεντε πηχων το παχος κυκλω κυκλω· το δε μηκος αυτης ενενηκοντα πηχων. ¹³Και εμετρησε τον τοιχον, εξ εκατον πηχων το μηκος· και το κεχωρισμενον μερος και την οικοδομην και τους τοιχους αυτης, εκατον πηχων το μηκος· ¹⁴και το πλατος του προσωπου του οικου και του κεχωρισμενου μερους προς ανατολας, εκατον πηχων. ¹⁵Και εμετρησε το μηκος της οικοδομης της κατα προσωπον του κεχωρισμενου μερους οπισθεν αυτου, και τας στοας αυτου εντευθεν και εκειθεν, εκατον πηχων, και τον ενδοτερον ναον και τα προθυρα της αυλης· ¹⁶τους παραστατας της θυρας και τα αορατα παραθυρα και τας στοας κυκλω κατα τα τρια αυτων πατωματα, κατα προσωπον της θυρας, εστρωμενα με ξυλον κυκλω κυκλω· και το εδαφος εως των παραθυρων και τα παραθυρα ησαν εσκεπασμενα· ¹⁷εως επανωθεν της θυρας και εως του εσωτερου οικου και εξωθεν και δι' ολου του τοιχου κυκλω εσωθεν και εξωθεν, κατα τα μετρα. ¹⁸Και ητο ειργασμενον με χερουβειμ και με φοινικας, ωστε φοινιξ ητο μεταξυ χερουβ και χερουβ, και εκαστον χερουβ ειχε δυο προσωπα· ¹⁹και προσωπον ανθρωπου προς τον φοινικα εντευθεν και προσωπον λεοντος προς τον φοινικα εκειθεν· ουτως ητο ειργασμενον δι' ολου του οικου κυκλω κυκλω. ²⁰Απο του εδαφους εως επανωθεν της θυρας ησαν ειργασμενα χερουβειμ και φοινικες και εις τον τοιχον του ναου. ²¹Οι παρασταται του ναου ησαν τετραγωνοι και το προσωπον του αγιαστηριου, η θεα του ενος ως η θεα του αλλου. ²²Το ξυλινον θυσιαστηριον ητο τριων πηχων το υψος, το δε μηκος αυτου δυο πηχων· και τα κερατα αυτου και το μηκος αυτου και οι τοιχοι αυτου ησαν εκ ξυλου· και ειπε προς εμε, Αυτη ειναι η τραπεζα η ενωπιον του Κυριου. ²³Και ο ναος και το αγιαστηριον ειχον δυο θυρωματα. ²⁴Και τα θυρωματα ειχον δυο φυλλα εκαστον, δυο στρεφομενα φυλλα· δυο εις το εν θυρωμα και δυο φυλλα εις το αλλο. ²⁵Και ησαν ειργασμενα επ' αυτων, επι των θυρωματων του ναου, χερουβειμ και φοινικες, καθως ησαν ειργασμενα επι των τοιχων· και ησαν δοκοι ξυλιναι επι το προσωπον της στοας εξωθεν. ²⁶Και ησαν παραθυρα αδιορατα και φοινικες εντευθεν και εκειθεν εις τα πλαγια της στοας και

επι τα πλαγια οικηματα του οικου και δοκοι ξυλιναι.

42Και με εξηγαγεν εις την αυλην την εξωτεραν κατα την οδον την προς βορραν· και με εφερεν εις τον θαλαμον τον απεναντι του κεχωρισμενου μερους κατα τον κατα προσωπον της οικοδομης, προς βορραν. ²κατα προσωπον του μηκους, το οποιον ητο εκατον πηχων, ητο η βορειος θυρα, το δε πλατος πεντηκοντα πηχων. ³Απεναντι των εικοσι πηχων, αιτινες ησαν δια την εσωτεραν αυλην, και απεναντι του λιθοστρωτου του δια την εξωτεραν αυλην, ητο στοα αντικρυ στοας τριπλη. ⁴Και κατα προσωπον των θαλαμων ητο περιπατος δεκα πηχων το πλατος, και προς τα εσω οδος μιας πηχης· και αι θυραι αυτων ησαν προς βορραν. ⁵Οι δε ανωτατοι θαλαμοι ησαν στενωτεροι, επειδη αι κατω στοαι και αι μεσαιαι της οικοδομης εξειχον μαλλον παρα εκεινους. ⁶Διοτι ουτοι ησαν εις τρια πατωματα, δεν ειχον ομως στυλους ως τους στυλους των αυλων· δια τουτο η οικοδομη εστεννουτο μαλλον παρα το κατωτατον και το μεσαιον απο της γης. ⁷Και ο τοιχος ο εξωθεν απεναντι των θαλαμων, προς την εξωτεραν αυλην κατα προσωπον των θαλαμων, ειχε μηκος πεντηκοντα πηχων. ⁸Διοτι το μηκος των θαλαμων των εν τη εξωτερα αυλη ητο πεντηκοντα πηχων· και ιδου, κατα προσωπον του ναου ησαν εκατον πηχαι. ⁹Κατωθεν δε των θαλαμων τουτων ητο η εισοδος κατα ανατολας, καθως υπαγει τις προς αυτους απο της αυλης της εξωτερας. ¹⁰Οι θαλαμοι ησαν εις το παχος του τοιχου της αυλης προς ανατολας, κατα προσωπον του κεχωρισμενου μερους και κατα προσωπον της οικοδομης. ¹¹Και η οδος η κατα προσωπον αυτων ητο κατα την θεαν των θαλαμων των προς βορραν· ειχον ισον μηκος με εκεινους, ισον πλατος με εκεινους· και πασαι αι εξοδοι αυτων ησαν και κατα τας διαταξεις εκεινων και κατα τας θυρας εκεινων. ¹²Και κατα τας θυρας των θαλαμων των προς νοτον ητο θυρα εις την αρχην της οδου, της οδου κατ' ευθειαν απεναντι του τοιχου προς ανατολας, καθως εμβαινει τις προς αυτα. ¹³Και ειπε προς εμε, Οι βορειοι θαλαμοι και οι νοτιοι θαλαμοι οι κατα προσωπον του κεχωρισμενου μερους, ουτοι ειναι θαλαμοι αγιοι, οπου οι ιερεις οι πλησιαζοντες εις τον Κυριον θελουσι τρωγει τα αγιωτατα· εκει θελουσι θετει τα αγιωτατα και την προσφοραν την εξ αλφитων και την περι αμαρτιας προσφοραν και την περι ανομιας προσφοραν, διοτι ο τοπος ειναι αγιος. ¹⁴Οταν οι ιερεις εισερχωνται εκει, δεν θελουσιν εξερχεσθαι απο του αγιου τοπου εις την αυλην την εξωτεραν, αλλ' εκει θελουσιν αποθετει τα ενδυματα αυτων, με τα οποια λειτουργουσι, διοτι ειναι αγια· και θελουσιν ενδυεσθαι αλλα ενδυματα, και τοτε θελουσι πλησιαζει εις ο, τι ειναι του λαου. ¹⁵Αφου δε ετελειωσε τα μετρα του εσωθεν οικου, με εξηγαγε προς την πυλην την βλεπουσαν κατα ανατολας και εμετρησεν αυτον κυκλω κυκλω. ¹⁶Εμετρησε την ανατολικην πλευραν με το καλαμινον μετρον, πεντακοσιους καλαμους, με το καλαμινον μετρον κυκλω. ¹⁷Εμετρησε την βορειον πλευ-

ραν, πεντακοσίους καλάμους, με το καλάμινον μετρον κυκλω. ¹⁸Εμετρησε την νοτιον πλευραν, πεντακοσίους καλάμους, με το καλάμινον μετρον. ¹⁹Εστραφη επειτα προς την δυτικην πλευραν και εμετρησε πεντακοσίους καλάμους με το καλάμινον μετρον. ²⁰Εμετρησεν αυτον κατα τας τεσσαρας πλευρας· ειχε τοιχον κυκλω κυκλω, πεντακοσιων καλάμων το μηκος και πεντακοσιων το πλατος, δια να καμνη χωρισμα μεταξυ του αγιου και του βεβηλου τοπου.

43Και με εφερεν εις την πυλην, την πυλην την βλεπουσαν κατα ανατολας. ²Και ιδου, η δοξα του Θεου του Ισραηλ ηρχετο απο της οδου της ανατολης· και η φωνη αυτου ως φωνη υδατων πολλων· και η γη ελαμπεν απο της δοξης αυτου. ³Και η θεα την οποιαν ειδον, ητο κατα την θεαν, κατα την θεαν την οποιαν ειδον, οτε ηλθον να χαλασω την πολιν· και αι θεαι ησαν κατα την θεαν, την οποιαν ειδον παρα τον ποταμον Χεβαρ· και επεσον επι προσωπον μου. ⁴Και η δοξα του Κυριου εισηλθεν εις τον οικον δια της οδου της πυλης της βλεπουσης κατα ανατολας. ⁵Και με εσηκωσε το πνευμα και με εφερεν εις την αυλην την εσωτεραν· και ιδου, ο οικος ητο πληρης της δοξης του Κυριου. ⁶Και ηκουσα φωνην λαλοντος προς εμε εκ του οικου· και ο ανθρωπος ιστατο πλησιον μου. ⁷Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, τον τοπον του θρονου μου και τον τοπον του ιχνους των ποδων μου, οπου θελω κατοικει εν μεσω των υιων Ισραηλ εις τον αιωνα, και το ονομα μου το αγιον, δεν θελει πλεον βεβηλωσει ο οικος Ισραηλ, ουτε αυτοι ουτε οι βασιλεις αυτων, με τας πορνειας αυτων ουδε με τα πτωματα των βασιλεων αυτων ουδε με τους υψηλους αυτων τοπους. ⁸Θετοντες τα κατωφλια αυτων πλησιον των κατωφλιων μου και τους παραστατας αυτων πλησιον των παραστατων μου, ωστε δεν ητο παρα ο τοιχος μεταξυ εμου και αυτων, εβεβηλουν ουτω το ονομα μου το αγιον με τα βδελυγματα αυτων, τα οποια επραττον· δια τουτο ηγαλωσα αυτους εν τω θυμω μου. ⁹Τωρα ας απομακρυνωσιν απ' εμου τας πορνειας αυτων και τα πτωματα των βασιλεων αυτων, και θελω κατοικει εν μεσω αυτων εις τον αιωνα. ¹⁰Συ, υιε ανθρωπου, δειξον τον οικον τουτον εις τον οικον Ισραηλ, δια να εντραπωσι δια τας ανομιαις αυτων· και ας μετρησωσι το σχεδιον. ¹¹Και εαν εντραπωσι δια παντα οσα επραξαν, δειξον εις αυτους την μορφην του οικου και την διαταξιν αυτου και τας εξοδους αυτου και τας εισοδους αυτου και πασαν την μορφην αυτου και πασας τας διαταξεις αυτου και πασαν την μορφην αυτου και παντα τον νομον αυτου, και διαγραψον αυτον ενωπιον αυτων, δια να φυλαξωσιν ολην την μορφην αυτου και πασας τας διαταξεις αυτου και να εκτελωσιν αυτας. ¹²Ουτος ειναι ο νομος του οικου· επι της κορυφης του ορους, ολον το οριον αυτου κυκλω κυκλω θελει εισθαι αγιωτατον. Ιδου, ουτος ειναι ο νομος του οικου. ¹³Και ταυτα ειναι τα μετρα του θυσιαστηριου εις πηχας· η πηχη ειναι μια πηχη κοινη και παλαμη· το μεν κοιλωμα

αυτου θελει εισθαι μια πηχη και το πλατος μια πηχη, το δε γεισωμα αυτου εις τα χειλη αυτου κυκλω μια σπιθαμη· και τουτο θελει εισθαι το ανωτερον μερος του θυσιαστηριου. ¹⁴Απο δε του κοιλωματος του προς την γην εως της κατωτερας οφρους θελει εισθαι δυο πηχαι και το πλατος μια πηχη· και απο της οφρους της μικροτερας εως της οφρους της μεγαλυτερας, τεσσαρες πηχαι, και το πλατος μια πηχη. ¹⁵Και το θυσιαστηριον θελει εισθαι τεσσαρων πηχων το υψος· απο δε του θυσιαστηριου και επανω θελουσιν εισθαι τεσσαρα κερατα. ¹⁶Και το θυσιαστηριον θελει εισθαι δωδεκα πηχων το μηκος και δωδεκα το πλατος, τετραγωνον εις τας τεσσαρας πλευρας αυτου. ¹⁷Και η οφρος θελει εισθαι δεκατεσσαρων πηχων το μηκος και δεκατεσσαρων το πλατος εις τας τεσσαρας πλευρας αυτης· και το γεισωμα κυκλω αυτης μιση πηχη· και το κοιλωμα αυτης κυκλω μια πηχη· και αι βαθμιδες αυτης θελουσι βλεπει προς ανατολας. ¹⁸Και ειπε προς εμε, Υιε ανθρωπου, ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Αυται ειναι αι διαταξεις του θυσιαστηριου καθ' ην ημεραν κατασκευασωσιν αυτο, δια να προσφερωσιν επ' αυτου ολοκαυτωμα και να ραντιζωσιν επ' αυτο αιμα. ¹⁹Και θελεις δωσει εις τους ιερεις τους Λευιτας, τους οντας εκ του σπερματος Σαδωκ, τους πλησιαζοντας με δια να λειτουργωσιν εις εμε, λεγει Κυριος ο Θεος, μοσχον βοος δια προσφοραν περι αμαρτιας. ²⁰Και θελεις λαβει απο του αιματος αυτου και βαλει επι τα τεσσαρα κερατα αυτου και επι τας τεσσαρας γωνιας της οφρους και επι το γεισωμα κυκλω· και θελεις καθαρισει αυτο και καμει εξιλεωσιν περι αυτου. ²¹Και θελεις λαβει τον μοσχον τον δια προσφοραν περι αμαρτιας, και θελουσι καυσει αυτον εν τω διωρισμενω τοπω του οικου εξω του αγιαστηριου. ²²Και την δευτεραν ημεραν θελεις προσφερει τραγον εξ αιγων αμωμον δια προσφοραν περι αμαρτιας· και θελουσι καθαρισει το θυσιαστηριον, ως εκαθαρισαν δια του μοσχου. ²³Αφου τελειωσης καθαριζων αυτο, θελεις προσφερει μοσχον βοος αμωμον και κριον εκ του ποιμνιου αμωμον. ²⁴Και θελεις προσφερει αυτα ενωπιον του Κυριου, και οι ιερεις θελουσι ριφει ολας επ' αυτα και θελουσιν ολοκαυτωσει αυτα ολοκαυτωμα εις τον Κυριον. ²⁵Επτα ημερας θελεις ετοιμαζει καθ' εκαστην τραγον δια προσφοραν περι αμαρτιας· και θελουσιν ετοιμαζει μοσχον βοος και κριον εκ του ποιμνιου, αμωμους. ²⁶Επτα ημερας θελουσι καμνει εξιλεωσιν περι του θυσιαστηριου και καθαριζει αυτο· και αυτοι θελουσι καθιερωθη. ²⁷Και αφου συμπληρωθωσιν αι ημεραι, απο της ογδοης ημερας και εφεξης θελουσι προσφερει οι ιερεις τα ολοκαυτωματα σας επι του θυσιαστηριου και τας ειρηνικας προσφορας σας· και εγω θελω σας δεχθη, λεγει Κυριος ο Θεος.

44Και με επεστρεψε κατα την οδον της εξωτερης πυλης του αγιαστηριου της βλεπουσης κατα ανατολας· και αυτη ητο κεκλεισμενη. ²Και ειπε Κυριος προς εμε, Η πυλη αυτη θελει εισθαι κεκλεισμενη, δεν θελει ανοι-

χθῆ, και ανθρωπος δεν θελει εισελθει δι' αυτης· διοτι Κυριος ο Θεος του Ισραηλ εισηλθε δι' αυτης, δια τουτο θελει εισθαι κεκλεισμενη. ³ Αυτη θελει εισθαι δια τον αρχοντα· ο αρχων, ουτος θελει καθησει εν αυτη δια να φαγη αρτον ενωπιον του Κυριου· θελει εισελθει δια της οδου της στοας της πυλης ταυτης και δια της αυτης οδου θελει εξελθει. ⁴ Και με εφερε κατα την οδον της βορειου πυλης κατεναντι του οικου· και ειδον και ιδου, ο οικος του Κυριου ητο πληρης της δοξης του Κυριου· και επεσον επι προσωπον μου. ⁵ Και ειπε Κυριος προς εμε, Υιε ανθρωπου, προσεξον εν τη καρδια σου και ιδε με τους οφθαλμους σου και ακουσον με τα ωτα σου παντα οσα εγω λαλω προς σε περι πασων των διαταξεων του οικου του Κυριου και περι παντων των νομων αυτου· και παρατηρησον καλως την εισοδον του οικου, μετα πασων των εξοδων του αγιαστηριου. ⁶ Και θελεις ειπει προς τους απειθεις, προς τον οικον Ισραηλ, Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Οικος Ισραηλ, αρκεσθητε εις παντα τα βδελυγματα υμων, ⁷ οτι εισηξατε αλλογενεις, απεριτιμητους την καρδιαν και απεριτιμητους την σαρκα, δια να ηναι εν τω αγιαστηριω μου, να βεβηλωνωσιν αυτο, τον οικον μου, οταν προσφερητε τον αρτον μου, το παχος και το αιμα, ενω παραβαινουσι την διαθηκην μου εξ αιτιας παντων των βδελυγματων σας. ⁸ Και δεν εφυλαξατε σεις την φυλακην των αγιων μου, αλλα κατεστησατε επι του αγιαστηριου μου φυλακας της φυλακης μου αντι υμων. ⁹ Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Ουδεις αλλογενης απεριτιμητος την καρδιαν και απεριτιμητος την σαρκα θελει εισερχεσθαι εις το αγιαστηριον μου, εκ παντων των αλλογενων των μεταξυ των υιων Ισραηλ· ¹⁰ αλλ' οι Λευιται, οιτινες απεστατησαν απ' εμου οτε ο Ισραηλ απεπλανατο, αποπλανηθεντες απ' εμου κατοπιν των ειδωλων αυτων, και θελουσι βαστασει την ανομιαν αυτων. ¹¹ Και θελουσιν εισθαι λειτουργοι εν τω αγιαστηριω μου, επιστατουντες επι των πυλων του οικου και φυλαττοντες τον οικον· αυτοι θελουσι σφραζει εις τον λαον τα ολοκαυτωματα και τας θυσιας, και αυτοι θελουσιν ιστασθαι ενωπιον αυτων δια να υπηρετωσιν εις αυτους. ¹² Διοτι υπηρετουσιν εις αυτους εμπροσθεν των ειδωλων αυτων και ησαν προσκομμα ανομιας εις τον οικον Ισραηλ· δια τουτο εγω υψωσα την χειρα μου εναντιον αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος, και θελουσι βαστασει την ανομιαν αυτων. ¹³ Και δεν θελουσι με πλησιαζει δια να ιερατευωσιν εις εμε και δεν θελουσι πλησιαζει εις ουδεν απο των αγιων μου, εις τα αγια των αγιων· αλλα θελουσι βαστασει την αισχυνην αυτων και τα βδελυγματα αυτων, τα οποια επραξαν. ¹⁴ Και θελω καταστησει αυτους φυλακας της φυλακης του οικου δια πασαν την υπηρεσιαν αυτου και δια παντα οσα θελουσι γινεσθαι εν αυτω. ¹⁵ Οι δε ιερεις οι Λευιται, οι υιοι Σαδωκ, οι φυλαξαντες την φυλακην του αγιαστηριου μου, οτε οι υιοι Ισραηλ απεπλανωντο απ' εμου, ουτοι θελουσι με πλησιαζει δια να λειτουργωσιν εις εμε, και θελουσιν ιστασθαι ενωπιον μου δια να προσφερωσιν εις εμε το πα-

χος και το αιμα, λεγει Κυριος ο Θεος· ¹⁶ ουτοι θελουσιν εισερχεσθαι εις το αγιαστηριον μου και ουτοι θελουσι πλησιαζει εις την τραπεζαν μου, δια να λειτουργωσιν εις εμε και θελουσι φυλαττει την φυλακην μου. ¹⁷ Και οταν εισερχωνται εις τας πυλας της εσωτερης αυλης, θελουσιν ενδυεσθαι λινα ιματια· και δεν θελει εισθαι μαλλιον επ' αυτων, ενω λειτουργουσιν εις τας πυλας της εσωτερης αυλης και ενδον. ¹⁸ Θελουσιν εχει τιαρας λινας επι τας κεφαλας αυτων και θελουσιν εχει λινα περισκελη επι τας οσφυας αυτων· δεν θελουσι περιζωννυσθαι ουδεν προξενουν ιδρωτα. ¹⁹ Και οταν εξερχωνται εις την αυλην την εξωτερην, εις την αυλην την εξωτερην προς τον λαον, θελουσιν εκδυεσθαι τα ενδυματα αυτων, με τα οποια ελειτουργουν, και θετει αυτα εις τους αγιους θαλαμους, και θελουσιν ενδυεσθαι αλλα ενδυματα· και δεν θελουσιν αγιαζει τον λαον με τα ενδυματα αυτων. ²⁰ Και δεν θελουσι ξυριζει τας κεφαλας αυτων και δεν θελουσιν αφινει την κομην αυτων να αυξανηται· μονον θελουσι κουρευει τας κεφαλας αυτων. ²¹ Και οινον δεν θελει πινει ουδεις ιερευς, οταν εισερχηται εις την εσωτερην αυλην. ²² Και χηραν και αποβεβλημενην δεν θελουσι λαμβανει εις εαυτους δια γυναικα· αλλα θελουσι λαμβανει παρθενον εκ του σπερματος του οικου Ισραηλ η χηραν χηρευουσαν ιερεως. ²³ Και θελουσι διδασκει τον λαον μου την διαφοραν μεταξυ αγιου και βεβηλου, και θελουσι καμνει αυτους να διακρινωσι μεταξυ ακαθαρτου και καθαρου. ²⁴ Και εν ταις αμφισβητησεσιν ουτοι θελουσιν ιστασθαι δια να κρινωσι· κατα τας κρισεις μου θελουσι κρινει αυτας και θελουσι φυλαττει τα νομιμα μου και τα διαταγματα μου εν πασαις ταις εορταις μου· και θελουσιν αγιαζει τα σαββατα μου. ²⁵ Και δεν θελουσιν εισερχεσθαι εις νεκρον ανθρωπου δια να μιανθωσιν· ειμη δια πατερα η δια μητερα η δια υιον η δια θυγατερα, δι' αδελφον η δια αδελφην μη υπανδρευθεισαν, δια τουτους θελουσι μιαινεσθαι. ²⁶ Αφου δε ο μεμιασμενος καθαρισθη, θελουσιν αριθμει εις αυτον επτα ημερας. ²⁷ Και την ημεραν, καθ' ην εισερχεται εις το αγιαστηριον, εις την αυλην την εσωτερην, δια να λειτουργη εν τω αγιαστηριω, θελει προσφερει την περι αμαρτιας προσφοραν αυτου, λεγει Κυριος ο Θεος. ²⁸ Και τουτο θελει εισθαι εις αυτους δια κληρονομιαν· εγω ειμαι η κληρονομια αυτων· και ιδιοκτησιαν δεν θελετε διδει εις αυτους εν τω Ισραηλ· εγω ειμαι η ιδιοκτησια αυτων. ²⁹ Θελουσι τρωγει την εξ αλφιτων προσφοραν και την περι αμαρτιας προσφοραν και την περι ανομιας προσφοραν· και παν αφιερωμα μεταξυ του Ισραηλ θελει εισθαι αυτων. ³⁰ Και αι απαρχαι παντων των πρωτογεννηματων και πασα υψουμενη προσφορα παντων εκ παντος ειδους των υψουμενων προσφορων σας θελουσιν εισθαι των ιερεων· και την απαρχην της ζυμης σας θελετε διδει εις τον ιερα, δια να επαναπαυη ευλογιαν εις τους οικους σας. ³¹ Οι ιερεις δεν θελουσι τρωγει ουδεν θηησιμιον η θηριαλωτον, ειτε πτηνον ειτε κτηνος.

45Και όταν κληρονητε την γην εις κληρονομίαν, θελετε χωρισει μεριδα εις τον Κυριον, μεριδα αγιαν εκ της γης· το μηκος θελει εισθαι μηκος εικοσιπεντε χιλιαδων καλαμων και το πλατος δεκα χιλιαδων· τουτο θελει εισθαι αγιον κατα παντα τα ορια αυτου κυκλω. ²Εκ τουτου θελουσιν εισθαι δια το αγιαστηριον πεντακοσiai κατα μηκος με πεντακοσias κατα πλατος, τετραγωνον κυκλω, και πενηκοντα πηχαι κυκλω δια τα προαστεια αυτου. ³Κατα τουτο λοιπον το μετρον θελεις μετρησει μηκος εικοσιπεντε χιλιαδων και πλατος δεκα χιλιαδων, και εν τουτω θελει εισθαι το αγιαστηριον, το αγιον των αγιων. ⁴Τουτο θελει εισθαι εκ της γης, αγια μερις δια τους ιερεις, τους λειτουργουντας εν τω αγιαστηριω, τους πλησιαζοντας δια να λειτουργωσιν εις τον Κυριον· και θελει εισθαι εις αυτους τοπος δια οικιας και τοπος αγιος δια το αγιαστηριον. ⁵Και εικοσιπεντε χιλιαδας μηκους και δεκα χιλιαδας πλατους θελουσιν εχει οι Λευιται δι' εαυτους, οι υπηρεται του οικου, δια ιδιοκτησιαν μετα εικοσι θαλαμων. ⁶Και θελετε δωσει δια ιδιοκτησιαν της πολεως πεντε χιλιαδας πλατους και εικοσιπεντε χιλιαδας μηκους πλησιον της αγιας μεριδος· τουτο θελει εισθαι δι' απαντα τον οικον Ισραηλ· ⁷και δια τον αρχοντα θελει εισθαι μερις εντευθεν και εκειθεν της αγιας μεριδος και της ιδιοκτησιας της πολεως, κατα προσωπον της αγιας μεριδος και κατα προσωπον της ιδιοκτησιας της πολεως, απο του δυτικου προς δυσμας και απο του ανατολικου προς ανατολας· και το μηκος θελει εισθαι πλησιον μιας εκαστης των μεριδων, απο του δυτικου οριου προς το ανατολικον οριον. ⁸Εις γην θελει εισθαι εις αυτον η ιδιοκτησια, εν τω Ισραηλ· και οι αρχοντες μου δεν θελουσι πλεον καταβλιβει τον λαον μου· το υπολοιπον δε της γης θελουσι δωσει εις τον οικον Ισραηλ κατα τας φυλας αυτων. ⁹Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Αρχει εις εσας, αρχοντες του Ισραηλ· απομακρυνατε την βιαν και αρπαγην και καμνετε κρισιν και δικαιοσυνην· σηκωσατε τας καταδυναστειας σας απο του λαου μου, λεγει Κυριος ο Θεος. ¹⁰Δικαιαν πλαστιγγα θελετε εχει και δικαιον εφα και δικαιον βαθ. ¹¹Το εφα και το βαθ θελουσιν εισθαι του αυτου μετρου, ωστε το βαθ να περιλαμβανη το δεκατον του χομορ και το εφα το δεκατον του χομορ· το μετρον αυτου θελει εισθαι κατα το χομορ. ¹²Και ο σικλος θελει εισθαι εικοσι γερα· εικοσι σικλοι, εικοσιπεντε σικλοι, δεκαπεντε σικλοι, θελει εισθαι η μνα σας. ¹³Η υφουμενη προσφορα, την οποιαν θελετε προσφερει, εινα αυτη· Το εκτον του εφα ενος χομορ σιτου· και θελετε διδει το εκτον του εφα ενος χομορ κριθης. ¹⁴Περι δε του διαταγματος του ελαιου, ενος βαθ ελαιου, θελετε προσφερει το δεκατον του βαθ δια εν κορ, το οποιον εινα εν χομορ εκ δεκα βαθ· διοτι δεκα βαθ εινα εν χομορ. ¹⁵Και εκ του ποιμνιου εν προβατον απο των διακοσιων, απο των παχειων βοσκων του Ισραηλ, δια προσφοραν εξ αλφιτων και δια ολοκαυτωμα και δια ειρηνικας προσφορας, δια να καμνη εξιλεωσιν υπερ αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος.

¹⁶Πας ο λαος της γης θελει διδει ταυτην την υφουμενην προσφοραν εις τον αρχοντα εν τω Ισραηλ. ¹⁷Εις δε τον αρχοντα ανηκει να διδη τα ολοκαυτωματα και τας εξ αλφιτων προσφορας και τας σπονδας, εν ταις εορταις και εν ταις νεομηνιαις και εν τοις σαββασι κατα πασας τας πανηγυρεις του οικου Ισραηλ· αυτος θελει ετοιμαζει την περι αμαρτιας προσφοραν και την εξ αλφιτων προσφοραν και το ολοκαυτωμα και τας ειρηνικας προσφορας, δια να καμνη εξιλεωσιν υπερ του οικου Ισραηλ. ¹⁸Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εν τω πρωτω μηνι, τη πρωτη του μηνος, θελει λαμβανει μοσχον βοος αμωμον και θελει καθαριζει το αγιαστηριον· ¹⁹και ο ιερευς θελει λαμβανει απο του αιματος της περι αμαρτιας προσφορας και θελει θετει επι τους παραστατας του οικου και επι τας τεσσαρας γωνιας της οφρου του θυσιαστηριου και επι τους παραστατας της πυλης της εσωτερης αυλης. ²⁰Και ουτω θελει καμνει τη εβδομη του μηνος υπερ παντος αμαρτανοντος εξ αγνοιας και υπερ του απλου· ουτω θελετε καμνει εξιλεωσιν υπερ του οικου. ²¹Εν τω πρωτω μηνι, τη δεκατη τεταρτη ημερα του μηνος, θελει εισθαι εις εσας το πασχα, εορτη επτα ημερων· αζυμα θελουσι τρωγει. ²²Και κατ' εκεινην την ημεραν ο αρχων θελει ετοιμαζει υπερ εαυτου και υπερ παντος του λαου της γης μοσχον δια προσφοραν περι αμαρτιας. ²³Και εν ταις επτα ημεραις της εορτης θελει καμνει ολοκαυτωματα εις τον Κυριον, επτα μοσχους και επτα κριους αμωμους καθ' ημεραν εν ταις επτα ημεραις, και τραγον εξ αιγων καθ' ημεραν δια προσφοραν περι αμαρτιας. ²⁴Και θελει ετοιμαζει προσφοραν εξ αλφιτων ενος εφα δια τον μοσχον και ενος εφα δια τον κριον και ενος ι ελαιου εις το εφα. ²⁵Εν τω εβδομω μηνι, τη δεκατη πεμπτη ημερα του μηνος, θελει καμνει εν τη εορτη κατα τα αυτα επτα ημερας, κατα την προσφοραν την περι αμαρτιας, κατα τα ολοκαυτωματα και κατα την εξ αλφιτων προσφοραν και κατα το ελαιον.

46Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Η πυλη εσωτερης αυλης, η βλεπουσα προς ανατολας, θελει εισθαι κεκλεισμενη τας εξ εργασιμους ημερας, την δε ημεραν του σαββατου θελει ανοιγεσθαι και την ημεραν της νεομηνιας θελει ανοιγεσθαι. ²Και ο αρχων θελει εισελθει δια της οδου της στοας της πυλης της εξωθεν και θελει ιστασθαι πλησιον του παραστατου της πυλης, και οι ιερεις θελουσιν ετοιμαζει το ολοκαυτωμα αυτου και τας ειρηνικας προσφορας αυτου, και αυτος θελει προσκυνησει επι το κατωφλιον της πυλης· τοτε θελει εξελθει· η πυλη ομως δεν θελει κλεισθαι εως εσπερας. ³Ο λαος της γης θελει προσκυνει ωσαυτως εις την εισοδον της πυλης ταυτης ενωπιον του Κυριου εν τοις σαββασι και εν ταις νεομηνιαις. ⁴Το δε ολοκαυτωμα, το οποιον ο αρχων θελει προσφερει εις τον Κυριον την ημεραν του σαββατου, θελει εισθαι εξ αρνια αμωμα, και κριος αμωμος. ⁵Και η εξ αλφιτων προσφορα θελει εισθαι εν εφα δι' ενα κριον· η δε εξ αλφιτων προσφορα δια τα αρνια, οσον προαι-

ρειται να δωση· και εν εν ελαιου δι' εν εφα. ⁶Και την ημεραν της νεομηνιας θελει εισθαι μοσχος βοος αμωμος και εξ αρνια και κριος· αμωμα θελουσιν εισθαι. ⁷Και θελει ετοιμαζει προσφοραν εξ αλφιτων, εν εφα δια τον μοσχον και εν εφα δια τον κριον· δια δε τα αρνια, οσον ειναι ικανη η χειρ αυτου· και εν εν ελαιου δι' εν εφα. ⁸Και οταν ο αρχων εισερχηται, θελει εισερχεσθαι δια της οδου της στοας της πυλης ταυτης και θελει εξερχεσθαι δια της οδου της αυτης. ⁹Οταν ομως ο λαος της γης ερχηται ενωπιον του Κυριου εν ταις επισημοις εορταις, ο εισερχομενος δια της οδου της βορειου πυλης δια να προσκυνηση θελει εξερχεσθαι δια της οδου της νοτιου πυλης· και ο εισερχομενος δια της οδου της νοτιου πυλης θελει εξερχεσθαι δια της οδου της βορειου πυλης· δεν θελει επιστρεφει δια της οδου της πυλης, δι' ης εισηλθεν, αλλα θελει εξερχεσθαι δια της απεναντι. ¹⁰Και ο αρχων εν τω μεσω αυτων εισερχομενων θελει εισερχεσθαι, και εξερχομενων θελει εξερχεσθαι. ¹¹Και εν ταις εορταις και εν ταις πανηγυρεσιν η εξ αλφιτων προσφορα θελει εισθαι εν εφα δια τον μοσχον και εν εφα δια τον κριον, δια δε τα αρνια, οσον προαιρειται να δωση· και εν εν ελαιου δι' εν εφα. ¹²Οταν δε ο αρχων ετοιμαζη αυτοπροαιρετον ολοκαυτωμα η προσφορας ειρηνικας αυτοπροαιρετους εις τον Κυριον, τοτε θελουσιν ανοιγει εις αυτον την πυλην την βλεπουσαν κατα ανατολας, και θελει ετοιμαζει το ολοκαυτωμα αυτου και τας ειρηνικας προσφορας αυτου, καθως καμνει εν τη ημερα του σαββατου· τοτε θελει εξερχεσθαι, και μετα την εξελευσιν αυτου θελουσι κλειει την πυλην. ¹³Θελεις δε ετοιμαζει καθ' ημεραν ολοκαυτωμα εις τον Κυριον εξ αρνιου ενιαυσιου αμωμου· καθ' εκαστην πρωιαν θελεις ετοιμαζει αυτο. ¹⁴Και θελεις ετοιμαζει δι' αυτο προσφοραν εξ αλφιτων καθ' εκαστην πρωιαν, το εκτον του εφα και ελαιον το τριτον του εν, δια να αναμιγνυης αυτο μετα της σεμιδαλεως· προσφοραν εξ αλφιτων εις τον Κυριον δια παντος κατα προσταγμα αιωνιον. ¹⁵Και θελουσιν ετοιμαζει το αρνιον και την εξ αλφιτων προσφοραν και το ελαιον καθ' εκαστην πρωιαν, ολοκαυτωμα παντοτεινον. ¹⁶Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εαν ο αρχων δωση δωρον εις τινα εκ των υιων αυτου, τουτο θελει εισθαι κληρονομια αυτου· των υιων αυτου ειναι· ιδιοκτησια αυτων θελει εισθαι εν κληρονομια. ¹⁷Αλλ' εαν δωση δωρον εκ της κληρονομιας αυτου εις τινα εκ των δουλων αυτου τοτε θελει εισθαι αυτου εως του ετους της αφεσεως· μετα τουτο θελει επιστρεφει εις τον αρχοντα· διοτι η κληρονομια αυτου ειναι των υιων αυτου· αυτων θελει εισθαι. ¹⁸Ο δε αρχων δεν θελει λαμβανει εκ της κληρονομιας του λαου, εκβαλλων αυτους δια καταδυναστειας εκ της ιδιοκτησιας αυτων· εκ της ιδιοκτησιας αυτου θελει κληροδοτησει τους υιους αυτου, δια να μη διασκορπιζηται ο λαος μου εκαστος εκ της ιδιοκτησιας αυτου. ¹⁹Επειτα με εφερε δια της εισοδου της εις τα πλαγια της πυλης προς τους αγιους θαλαμους των ιερων τους βλεποντας προς βορραν· και ιδου, εκει τοπος εις το ενδοτερον προς δυσμας. ²⁰Και

ειπε προς εμε, ουτος ειναι ο τοπος, οπου οι ιερεις θελουσι βραζει την περι ανομιας προσφοραν και την περι αμαρτιας προσφοραν, οπου θελουσι ψηνει την εξ αλφιτων προσφοραν, δια να μη εκφερωσιν αυτα εις την αυλην την εξωτεραν, δια να αγιασωσι τον λαον. ²¹Και με εξηγαγεν εις την αυλην την εξωτεραν και με περιεφερεν εις τας τεσσαρας γωνιας της αυλης· και ιδου, αυλη εν εκαστη γωνια της αυλης. ²²κατα τας τεσσαρας γωνιας της αυλης ησαν αυλαι ηνωμεναι, τεσσαρακοντα πηχων το μηκος και τριακοντα το πλατος· αι τεσσαρες αυται γωνιαι ησαν του αυτου μετρου. ²³Και ητο σειρα οικοδομων κυκλω αυτων, κυκλω των τεσσαρων αυτων· και ησαν μαγειρεια κατασκευασμενα υποκατω των σειρων κυκλω. ²⁴Και ειπε προς εμε, Ταυτα ειναι τα οικηματα των μαγειρων, οπου οι υπηρεται του οικου θελουσι βραζει τας θυσιας του λαου.

47Και με επεστρεψεν εις την θυραν του οικου· και ιδου, υδατα εξερχομενα κατωθεν απο του κατωφλιου του οικου προς ανατολας· διοτι το μετωπον του οικου ητο προς ανατολας, και τα υδατα κατεβαινον κατωθεν απο του δεξιου πλαγιου του οικου, κατα το νοτιον του θυσιαστηριου. ²Και με εξηγαγε δια της οδου της πυλης της προς βορραν και με εφερε κυκλω δια της εξωθεν οδου προς την πυλην την εξωτεραν, δια της οδου της βλεπουσης προς ανατολας· και ιδου, τα υδατα ερρεον απο του δεξιου πλαγιου. ³Και ο ανθρωπος, οστις ειχε το μετρον εν τη χειρι αυτου, εξελθων προς ανατολας εμετρησε χιλιας πηχας και με διεβιβασε δια των υδατων· τα υδατα ησαν εως των αστραγαλων. ⁴Και εμετρησε χιλιας και με διεβιβασε δια των υδατων· τα υδατα ησαν εως των γονατων. Παλιν εμετρησε χιλιας και με διεβιβασε· τα υδατα ησαν εως της οσφυος. ⁵Επειτα εμετρησε χιλιας· και ητο ποταμος, τον οποιον δεν ηδυναμην να διαβω, διοτι τα υδατα ησαν υψωμενα, υδατα κολυμβηματος, ποταμος αδιαβατος. ⁶Και ειπε προς εμε, Ειδες, υιε ανθρωπου; Τοτε με εφερε και με επεστρεψεν εις το χειλος του ποταμου. ⁷Και οτε επεστρεψα, ιδου, κατα το χειλος του ποταμου δενδρα πολλα σφοδρα, εντευθεν και εντευθεν. ⁸Και ειπε προς εμε, τα υδατα ταυτα εξερχονται προς την ανατολικην γην και καταβαινουσιν εις την πεδινην και εισερχονται εις την θαλασσαν· και οταν εκχυθωσιν εις την θαλασσαν, τα υδατα αυτης θελουσιν ιαθη. ⁹Και παν εμψυχον ερπον, εις οσα μερη ηθελον επελθει ουτοι οι ποταμοι, θελει ζη· και θελει εισθαι εκει πληθος ιχθυων πολυ σφοδρα, επειδη τα υδατα ταυτα ερχονται εκει· διοτι θελουσιν ιαθη· και θελουσι ζη τα παντα, οπου ο ποταμος ερχεται. ¹⁰Και οι αλιεις θελουσιν ιστασθαι επ' αυτην απο Εν-γαδδι εως Εν-εγλαιμ· εκει θελουσιν εξαπλωνει τα δικτυα· οι ιχθυες αυτων θελουσιν εισθαι κατα τα ειδη αυτων ως οι ιχθυες της μεγαλης θαλασσης, πολλοι σφοδρα. ¹¹Οι ελωδεις ομως τοποι αυτης και οι βαλτωδεις αυτης δεν θελουσιν ιαθη· θελουσιν εισθαι διωρισμενοι δια αλας.

¹²Πλησιον δε του ποταμου επι του χειλους αυτου, εντευθεν και εντευθεν, θελουσιν αυξανεσθαι δενδρα παντος ειδους δια τροφην, των οποιων τα φυλλα δεν θελουσι μαραινεσθαι και ο καρπος αυτων δεν θελει εκλειψει· νεος καρπος θελει γεννασθαι καθ' εκαστον μην, διοτι τα υδατα αυτου εξερχονται απο του αγιαστηριου· και ο καρπος αυτων θελει εισθαι δια τροφην και το φυλλον αυτων δια ιατρειαν. ¹³Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· ταυτα θελουσιν εισθαι τα ορια, δια των οποιων θελετε κληρονομησει την γην κατα τας δωδεκα φυλας του Ισραηλ· ο Ιωσηφ θελει εχει δυο μεριδας. ¹⁴Σεις δε θελετε κληρονομησει αυτην, εκαστος καθως ο αδελφος αυτου· περι της οποιας υψωσα την χειρα μου οτι θελω δωσει αυτην εις τους πατερας σας· και η γη αυτη θελει κληρωθη εις εσας εις κληρονομιαν. ¹⁵Και τουτο θελει εισθαι το οριον της γης προς το βορειον πλαγιον, απο της θαλασσης της μεγαλης, κατα την οδον της Εθλων, καθως υπαγει τις εις Σεδαδ, ¹⁶Αιμαθ, Βηρωθα, Σιβραιμ, ητις ειναι αναμεσον του οριου της Δαμασκου και του οριου της Αιμαθ, Ασαρ-ατιχων, η πλησιον των οριων της Αυραν. ¹⁷Και το οριον απο της θαλασσης θελει εισθαι Ασαρ-εναν, το οριον της Δαμασκου, και το βορειον το κατα βορραν, και το οριον της Αιμαθ. Και τουτο ειναι το βορειον πλευρον. ¹⁸Το δε ανατολικον πλευρον θελετε μετρησει απο Αυραν και απο Δαμασκου και απο Γαλααδ και απο της γης του Ισραηλ κατα τον Ιορδανην, απο του οριου του προς την θαλασσαν την ανατολικην. Και τουτο ειναι το ανατολικον πλευρον. ¹⁹Το δε μεσημβρινον πλευρον προς νοτον, απο Θαμαρ εως των υδατων της Μεριβα Καδης, κατα την εκτασιν του χειμαρρου εως της μεγαλης θαλασσης. Και τουτο ειναι το νοτιον πλευρον προς μεσημβριαν. ²⁰Το δε δυτικον πλευρον θελει εισθαι η μεγαλη θαλασσα απο του οριου, εωσου ελθη τις κατεναντι της Αιμαθ. Τουτο ειναι το δυτικον πλευρον. ²¹Ουτω θελετε διαιρεσει την γην ταυτην μεταξυ σας κατα τας φυλας του Ισραηλ. ²²Και θελετε κληρωσει αυτην εις εαυτους δια κληρονομιαν, μετα των ξενων των παροικουντων μεταξυ σας, οσοι γεννησωσιν υιους εν μεσω σας· και θελουσιν εισθαι εις εσας ως αυτοχθονες μεταξυ των υιων Ισραηλ· θελουσιν εχει μεθ' υμων κληρονομιαν μεταξυ των φυλων Ισραηλ. ²³Και εις ην τινα φυλην παροιχη ο ξενος, εκει θελετε δωσει εις αυτον την κληρονομιαν αυτου, λεγει Κυριος ο Θεος.

48 Ταυτα δε ειναι τα ονοματα των φυλων· απο του βορειου ακρου, κατα την οδον της Εθλων, καθως υπαγει τις εις Αιμαθ, Ασαρ-εναν, το οριον της Δαμασκου προς βορραν, κατα το μερος της Αιμαθ· και ταυτα ειναι το ανατολικον αυτου πλευρον και το δυτικον· του Δαν, εν μεριδιον. ²Και πλησιον του οριου του Δαν, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Ασηρ, εν. ³Και πλησιον του οριου του Ασηρ, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Νεφθαλι, εν. ⁴Και πλησιον του οριου του Νεφθαλι, απο του ανατολι-

κου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Μανασση, εν. ⁵Και πλησιον του οριου του Μανασση, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Εφραιμ, εν. ⁶Και πλησιον του οριου του Εφραιμ, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Ρουβην, εν. ⁷Και πλησιον του οριου του Ρουβην, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Ιουδα, εν. ⁸Και πλησιον του οριου του Ιουδα, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, θελει εισθαι το μεριδιον, το οποιον θελετε αφιερωσει απο εικοσιπεντε χιλιαδων καλαμων εις πλατος, κατα δε το μηκος ως εν των αλλων μεριδιων, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου· και το αγιαστηριον θελει εισθαι εν μεσω αυτου. ⁹Η μερις, την οποιαν θελετε αφιερωσει εις τον Κυριον, θελει εισθαι απο εικοσιπεντε χιλιαδων κατα μηκος και δεκα χιλιαδων κατα πλατος. ¹⁰Και δι' αυτους, δια τους ιερεις, θελει εισθαι αυτη η αγια μερις, προς βορραν εικοσιπεντε χιλιαδων κατα μηκος και προς δυσμας δεκα χιλιαδων κατα πλατος και προς ανατολας δεκα χιλιαδων κατα πλατος και προς νοτον εικοσιπεντε χιλιαδων κατα μηκος· και το αγιαστηριον του Κυριου θελει εισθαι εν μεσω αυτου. ¹¹Αυτη θελει εισθαι δια τους ιερεις τους καθιερωθεντας, εκ των υιων Σαδωκ, τους φυλαξαντας την φυλακην μου, τους μη αποπλανηθεντας εις την αποπλανησιν των υιων Ισραηλ, καθως απεπλανηθησαν οι Λευιται. ¹²Και αυτη η αφιερωθεισα μερις της γης θελει εισθαι εις αυτους αγιωτατη, πλησιον του οριου των Λευιτων. ¹³Και πλησιον του οριου των ιερεων θελουσιν εχει οι Λευιται εικοσιπεντε χιλιαδας κατα μηκος και δεκα χιλιαδας κατα πλατος· ολον το μηκος θελει εισθαι εικοσιπεντε χιλιαδων και το πλατος δεκα χιλιαδων. ¹⁴Και δεν θελουσι πωλησει εξ αυτου ουδε θελουσιν αλλαξει ουδε θελουσιν απαλλοτριωσει τα πρωτογεννηματα της γης· διοτι ειναι αγιον εις τον Κυριον. ¹⁵Αι δε πεντε χιλιαδες αι περισσεουσας εις το πλατος απεναντι των εικοσιπεντε χιλιαδων θελουσιν εισθαι τοπος βεβηλος δια την πολιν, προς κατοικησιν και δια προαστεια· και η πολις θελει εισθαι εν μεσω αυτου. ¹⁶Και ταυτα θελουσιν εισθαι τα μετρα αυτης· το βορειον πλευρον τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσιαι και το ανατολικον πλευρον τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσιαι και το δυτικον πλευρον τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσιαι. ¹⁷Και τα προαστεια της πολεως θελουσιν εισθαι προς βορραν διακοσιαι πεντηκοντα και προς νοτον διακοσιαι πεντηκοντα και προς ανατολας διακοσιαι πεντηκοντα και προς δυσμας διακοσιαι πεντηκοντα. ¹⁸Και το επιλοιπον κατα μηκος το συνεχομενον μετα της αγιας μεριδος, δεκα χιλιαδες προς ανατολας και δεκα χιλιαδες προς δυσμας, και θελει συνεχεσθαι μετα της αγιας μεριδος, και τα γεννηματα αυτου θελουσιν εισθαι δια τροφην των υπηρετουντων την πολιν. ¹⁹Και οι υπηρετουντες την πολιν θελουσιν υπηρετει αυτην εκ πασων των φυλων του Ισραηλ. ²⁰Απαν το αφιερωμα θελει εισθαι εικοσιπεντε χι-

λιαδων μετα εικοσιπεντε χιλιαδων· τετραγωνον θελετε αφιερωσει την αγιαν μεριδα, μετα της ιδιοκτησιας της πολεως. ²¹Και το υπολοιπον θελει εισθαι δια τον αρχοντα, εντευθεν και εντευθεν της αγιας μεριδος, και της ιδιοκτησιας της πολεως, απεναντι των εικοσιπεντε χιλιαδων του αφιερωματος κατα το ανατολικον οριον, και προς δυσμας απεναντι των εικοσιπεντε χιλιαδων κατα το δυτικον οριον, πλησιον των μεριδων του αρχοντος. Ουτω θελει εισθαι αγια μερις· και το αγιαστηριον του οικου εν μεσω αυτου. ²²Και εκ της ιδιοκτησιας των Λευιτων και εκ της ιδιοκτησιας της πολεως, αιτινες ειναι εν μεσω του ανηκοντος εις τον αρχοντα, μεταξυ του οριου του Ιουδα και του οριου του Βενιαμιν, τουτο θελει εισθαι του αρχοντος. ²³Περι δε των επιλοιπων φυλων, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Βενιαμιν, εν μεριδιον. ²⁴Και πλησιον του οριου του Βενιαμιν, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Συμεων, εν. ²⁵Και πλησιον του οριου του Συμεων, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Ισσαχαρ, εν. ²⁶Και πλησιον του οριου του Ισσαχαρ, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Ζαβουλων, εν. ²⁷Και πλησιον του οριου του Ζαβουλων, απο του ανατολικου πλευρου εως του δυτικου πλευρου, του Γαδ, εν. ²⁸Και πλησιον του οριου του Γαδ κατα το μεσημβρινον πλευρον προς νοτον, το οριον θελει εισθαι απο Θαμαρ εως των υδατων της Μεριβα Καδης, κατα τον χειμαρρον εως της μεγαλης θαλασσης. ²⁹Αυτη ειναι η γη, την οποιαν θελετε κληρωσει εις τας φυλας του Ισραηλ δια κληρονομιαν, και αυται ειναι αι μεριδες αυτων, λεγει Κυριος ο Θεος. ³⁰Και αυτη ειναι η εκτασις της πολεως η προς βορραν, τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσια μετρα. ³¹Και αι πυλαι της πολεως θελουσιν εισθαι κατα τα ονοματα των φυλων Ισραηλ· τρεις πυλαι προς βορραν· η πυλη του Ρουβην μια, η πυλη του Ιουδα μια, πυλη του Λευι μια. ³²Και κατα το ανατολικον πλευρον τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσια μετρα· και τρεις πυλαι· και η πυλη του Ιωσηφ μια, η πυλη του Βενιαμιν μια, η πυλη του Δαν μια. ³³Και κατα το μεσημβρινον πλευρον τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσια μετρα, και τρεις πυλαι· η πυλη του Συμεων μια, η πυλη του Ισσαχαρ μια, η πυλη του Ζαβουλων μια. ³⁴Κατα το δυτικον πλευρον τεσσαρες χιλιαδες και πεντακοσια· αι πυλαι αυτων τρεις· η πυλη του Γαδ μια, η πυλη του Ασηρ μια, η πυλη του Νεφθαλι μια. ³⁵Η περιφερεια ητο δεκαοκτω χιλιαδων μετρων. Και το ονομα της πολεως απ' εκεινης της ημερας θελει εισθαι, Ο Κυριος εκει.

Ντάνιελ

1 Εν τω τριτω ετει της βασιλειας του Ιωακειμ, βασιλεως του Ιουδα, ηλθε Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς της Βαβυλωνος εις Ιερουσαλημ και επολιορκτησεν αυτην. ²Και παρεδωκε Κυριος εις την χειρα αυτου τον Ιωακειμ, βασιλεα του Ιουδα, και μερος των σκευων του οικου του Θεου· και εφερεν αυτα εις γην Σεννααρ, εις τον οικον του θεου αυτου· και εισηγαγε τα σκευη εις το θησαυροφυλακιον του θεου αυτου. ³Και ειπεν ο βασιλευς προς τον Ασφεναζ τον αρχιευνουχον αυτου, να φερη εκ των υιων Ισραηλ και εκ του σπερματος του βασιλικου και εκ των αρχοντων νεανισκους μη εχοντας μηδενα μωμον και ωραιους την οψιν και νοημονας εν παση σοφια και ειδημονας πασης γνωσεως και εχοντας φρονησιν και δυναμενους να ιστανται εν τω παλατιω του βασιλεως και να διδασκη αυτους τα γραμματα και την γλωσσαν των Χαλδαιων. ⁵Και διεταξεν εις αυτους ο βασιλευς καθημερινην μεριδα απο των βασιλικων εδεσμων και απο του οινου, τον οποιον αυτος επινε· και αφου ανατραφωσι τρια ετη, να ιστανται μετα ταυτα ενωπιον του βασιλεως. ⁶Και μεταξυ τουτων ησαν, εκ των υιων Ιουδα, Δανιηλ, Ανανιας, Μισαηλ και Αζαριας· ⁷εις τους οποιους ο αρχιευνουχος επεθηκεν ονοματα· και τον μεν Δανιηλ ωνομασε Βαλτασασαρ· τον δε Ανανιαν Σεδραχ· τον δε Μισαηλ Μισαχ· και τον Αζαριαν Αβδνεγω. ⁸Αλλ' ο Δανιηλ εβαλεν εν τη καρδια αυτου να μη μιανθη απο των εδεσμων του βασιλεως ουδε απο του οινου τον οποιον εκεινος επινε· δια τουτο παρεκαλεσε τον αρχιευνουχον να μη μιανθη. ⁹Και εκαμεν ο Θεος τον Δανιηλ να ευρη χαριν και ελεος ενωπιον του αρχιευνουχου. ¹⁰Και ειπεν ο αρχιευνουχος προς τον Δανιηλ, Εγω φοβουμαι τον κυριον μου τον βασιλεα, οστις διεταξε το φαγητον σας και το ποτον σας, μηποτε ιδη τα προσωπα σας σκυθρωποτερα παρα των νεανισκων των συνομηλικων σας, και ενοχοποιησητε την κεφαλην μου εις τον βασιλεα. ¹¹Και ειπεν ο Δανιηλ προς τον Αμελσαρ, τον οποιον ο αρχιευνουχος κατεστησεν επι τον Δανιηλ, τον Ανανιαν, τον Μισαηλ και τον Αζαριαν, ¹²Δοκιμασον, παρακαλω, τους δουλους σου δεκα ημερας· και ας δοθωσιν εις ημας οσπρια να τρωγωμεν και υδωρ να πινωμεν· ¹³επειτα ας θεωρηθωσι τα προσωπα ημων ενωπιον σου και το προσωπον των νεανισκων, οιτινες τρωγουσιν απο των εδεσμων του βασιλεως· και οπως ιδης, καμε με

τους δουλους σου. ¹⁴Και εισηκουσεν αυτων εις τουτο το πραγμα και εδοκιμασεν αυτους δεκα ημερας. ¹⁵Και μετα το τελος των δεκα ημερων τα προσωπα αυτων εφανησαν ωραιωτερα και παχυτερα εις την σαρκα παρα παντων των νεανισκων, οιτινες ετρωγον τα εδεσματα του βασιλεως. ¹⁶Και αφηρει ο Αμελσαρ το φαγητον αυτων και τον οινον τον οποιον επρεπε να πινωσι και εδιδεν εις αυτους οσπρια. ¹⁷Και εις τους τεσσαρας τουτους νεανισκους εδωκεν ο Θεος γνωσιν και συνεσιν εις πασαν μαθησιν και σοφιαν, και κατεστησεν τον Δανιηλ νοημονα εις πασαν ορασιν και ενυπνιον. ¹⁸Και εν τω τελει των ημερων, οτε ο βασιλευς ειπε να εισαξωσιν αυτους, ο αρχιευνουχος εισηξεν αυτους ενωπιον του Ναβουχοδοноσορ. ¹⁹Και ελαλησε μετ' αυτων ο βασιλευς· και δεν ευρεθη μεταξυ παντων αυτων ομοιος του Δανιηλ, του Ανανια, του Μισαηλ και του Αζαρια, και ισταντο ενωπιον του βασιλεως. ²⁰Και εν παση υποθεσει σοφιας και νοησεως, περι της οποιας ο βασιλευς ηρωτησεν αυτους, ευρηκεν αυτους δεκαπλασιως καλητερους παρα παντας τους μαγους και επαοιδους, οσοι ησαν εν παντι τω βασιλειω αυτου. ²¹Και διεμενεν ο Δανιηλ ουτως εως του πρωτου ετους Κυρου του βασιλεως.

2 Και εν τω δευτερω ετει της βασιλειας του Ναβουχοδοноσορ, ο Ναβουχοδοноσορ ενυπνιασθη ενυπνια, και εταραχθη το πνευμα αυτου και ο υπνος αυτου εφυγεν απ' αυτου. ²Και ειπεν ο βασιλευς να καλεσωσι τους μαγους και τους επαοιδους και τους γοητας και τους Χαλδαιους, δια να φανερωσωσι προς τον βασιλεα τα ενυπνια αυτου. Ηλθον λοιπον και εσταθησαν εμπροσθεν του βασιλεως. ³Και ειπε προς αυτους ο βασιλευς, Ενυπνιασθη ενυπνιον και το πνευμα μου εταραχθη εις το να γνωρισω το ενυπνιον. ⁴Και ελαλησαν οι Χαλδαιοι προς τον βασιλεα Συριστι, λεγοντες, Βασιλευ, ζηθι εις τον αιωνα· ειπε το ενυπνιον προς τους δουλους σου και ημεις θελομεν φανερωσει την ερμηνειαν. ⁵Ο βασιλευς απεκριθη και ειπε προς τους Χαλδαιους, το πραγμα διεφυγεν απ' εμου· εαν δεν καμητε γνωστον εις εμε το ενυπνιον και την ερμηνειαν αυτου, θελετε καταμελισθη και αι οικιαι σας θελουσι γεινει κοπρωνες· ⁶αλλ' εαν φανερωσητε το ενυπνιον και την ερμηνειαν αυτου, θελετε λαβει παρ' εμου δωρα και αμοιβας και τιμην μεγαλην· το ενυπνιον λοιπον και την ερμηνειαν αυτου

φανερωσατε εις εμε. ⁷Απεκριθησαν εκ δευτερου και ειπον, Ας ειπη ο βασιλευς το ενυπνιον προς τους δουλους αυτου, και ημεις θελομεν φανερωσει την ερμηνειαν αυτου. ⁸Ο βασιλευς απεκριθη και ειπε, Επ' αληθειας καταλαμβανω οτι σεις θελετε να εξαγοραζητε τον καιρον, βλεποντες οτι διεφυγεν απ' εμου το πραγμα. ⁹Αλλ' εαν δεν καμητε γνωστον εις εμε το ενυπνιον, αυτη μονη η αποφασις ειναι δια σας· διοτι συνεβουλευθητε να ειπητε ψευδεις και διεφθαρμενους λογους εμπροσθεν μου, εωσου παρελθη ο καιρος· ειπατε μοι λοιπον το ενυπνιον και θελω γνωρισει οτι δυνασθε να φανερωσητε εις εμε και την ερμηνειαν αυτου. ¹⁰Απεκριθησαν οι Χαλδαιοι εμπροσθεν του βασιλεως και ειπον, δεν υπαρχει ανθρωπος επι της γης δυναμενος να φανερωση το πραγμα του βασιλεως· καθως δεν υπαρχει ουδεις βασιλευς, αρχων η διοικητης, οστις να ζητη τοιαυτα πραγματα παρα μαγου η επαοιδου η Χαλδαιου. ¹¹και το πραγμα το οποιον ο βασιλευς ζητει ειναι μεγα, και δεν ειναι αλλος δυναμενος να φανερωση αυτο εμπροσθεν του βασιλεως, εκτος των θεων, των οποιων η κατοικια δεν ειναι μετα σαρκος. ¹²Δια τουτο εθυμωθη ο βασιλευς και ωργισθη σφοδρα και ειπε να απολεσωσι παντας τους σοφους της Βαβυλωνος. ¹³Και εξηλθεν η αποφασις και οι σοφοι εθανατονοντο· εξητησαν δε και τον Δανιηλ και τους συντροφους αυτου, δια να θανατωσωσιν αυτους. ¹⁴Και απεκριθη ο Δανιηλ μετα φρονησεως και σοφιας προς τον Αριωχ τον αρχισωματοφυλακα του βασιλεως, οστις εξηλθε δια να θανατωση τους σοφους της Βαβυλωνος. ¹⁵απεκριθη και ειπε προς τον Αριωχ, τον αρχοντα του βασιλεως, Δια τι η βιαια αυτη αποφασις παρα του βασιλεως; Και ο Αριωχ εφανερωσε το πραγμα προς τον Δανιηλ. ¹⁶Και εισηλθεν ο Δανιηλ και παρεκαλεσε τον βασιλεα να δωση καιρον εις αυτον και ηθελε φανερωσει την ερμηνειαν προς τον βασιλεα. ¹⁷Και υπηγεν ο Δανιηλ εις τον οικον αυτου και εγνωστοποιησε το πραγμα προς τον Ανανιαν, προς τον Μισαηλ και προς τον Αζαριαν, τους συντροφους αυτου, ¹⁸δια να ζητησωσιν ελεος παρα του Θεου του ουρανου περι του μυστηριου τουτου, ωστε να μη απολεσθη ο Δανιηλ και οι συντροφοι αυτου μετα των επιλοιπων σοφων της Βαβυλωνος. ¹⁹Και το μυστηριον απεκαλυφθη προς τον Δανιηλ δι' οραματος της νυκτος. Τοτε ευλογησεν ο Δανιηλ τον Θεον του ουρανου. ²⁰Και ελαλησεν ο Δανιηλ και ειπεν, Ειη το ονομα του Θεου ευλογημενον απο του αιωνος και εως του αιωνος· διοτι αυτου ειναι η σοφια και η δυναμις· ²¹και αυτος μεταβαλλει τους καιρους και τους χρονους· καθαιρει βασιλεις και καθιστα βασιλεις· διδει σοφιαν εις τους σοφους και γνωσιν εις τους συνετους. ²²Αυτος αποκαλυπτει τα βαθεα και τα κεκρυμμενα· γνωριζει τα εν τω σκοτει και το φως κατοικει μετ' αυτου. ²³Σε, Θεε των πατερων μου, ευχαριστω και σε δοξολογω, οστις μοι εδωκας σοφιαν και δυναμιν, και εκαμες γνωστον εις εμε ο, τι εδεηθημεν παρα σου. Διοτι συ εκαμες γνωστην εις ημας του βασιλεως την υποθεσιν. ²⁴Υπηγε λοιπον ο Δανιηλ προς τον Αριωχ, τον οποιον ο

βασιλευς διεταξε να απολεση τους σοφους της Βαβυλωνος· υπηγε και ειπε προς αυτον ουτω· Μη απολεσης τους σοφους της Βαβυλωνος· εισαξον με ενωπιον του βασιλεως και εγω θελω φανερωσει την ερμηνειαν προς τον βασιλεα. ²⁵Και εισηξεν ο Αριωχ μετα σπουδης τον Δανιηλ ενωπιον του βασιλεως και ειπε προς αυτον ουτως, Ευρηκα ανδρα εκ των υιων της αιχμαλωσιας του Ιουδα, οστις θελει φανερωσει την ερμηνειαν εις τον βασιλεα. ²⁶Απεκριθη ο βασιλευς και ειπε προς τον Δανιηλ, του οποιου το ονομα ητο Βαλτασασαρ, Εισαι ικανος να φανερωσης προς εμε το ενυπνιον το οποιον ειδον και την ερμηνειαν αυτου; ²⁷Απεκριθη ο Δανιηλ ενωπιον του βασιλεως και ειπε, Το μυστηριον, περι του οποιου ο βασιλευς επερωτα, δεν δυνανται σοφοι, επαοιδοι, μαγοι, μαντεις, να φανερωσωσι προς τον βασιλεα· ²⁸αλλ' ειναι Θεος εν τω ουρανω, οστις αποκαλυπτει μυστηρια και καμνει γνωστον εις τον βασιλεα Ναβουχοδοноσορ, τι μελλει γενεσθαι εν ταις εσχαταις ημεραις. Το ενυπνιον σου και αι ορασεις της κεφαλης σου επι της κλινης σου ειναι αυται. ²⁹Βασιλευ, οι διαλογισμοι σου ανεβησαν εις τον νουν σου επι της κλινης σου, περι του τι μελλει γενεσθαι μετα ταυτα· και ο αποκαλυπτων μυστηρια εκαμε γνωστον εις σε τι μελλει γενεσθαι. ³⁰Πλην οσον το κατ' εμε, το μυστηριον τουτο δεν απεκαλυφθη προς εμε δια σοφιας, την οποιαν εχω εγω μαλλον παρα παντας τους ζωντας, αλλα δια να φανερωθη η ερμηνεια προς τον βασιλεα και δια να γνωρισης τους διαλογισμους της καρδιας σου. ³¹Συ, βασιλευ, εθεωρεις και ιδου, εικων μεγαλη· εξαισιος ητο εκεινη η εικων και υπεροχος η λαμφις αυτης, ισταμενης ενωπιον σου, και η μορφη αυτης φοβερα. ³²Η κεφαλη της εικονος εκεινης ητο εκ χρυσου καθαρου, το σθηθος αυτης και οι βραχιονες αυτης εξ αργυρου, η κοιλια αυτης και οι μηροι αυτης εκ χαλκου, ³³αι κνημαι αυτης εκ σιδηρου, οι ποδες αυτης μερος μεν εκ σιδηρου, μερος δε εκ πηλου. ³⁴Εθεωρεις εωσου απεκοπη λιθος ανευ χειρων, και εκτυπησε την εικονα επι τους ποδας αυτης τους εκ σιδηρου και πηλου και κατεσυντριψεν αυτους. ³⁵Τοτε ο σιδηρος, ο πηλος, ο χαλκος, ο αργυρος και ο χρυσος κατεσυντριφθησαν ομου και εγειναν ως λεπτον αχυρον αλωνιου θερινου· και ο ανεμος εσηκωσεν αυτα και ουδεις τοπος ευρεθη αυτων· ο δε λιθος ο κτυπησας την εικονα εγεινει ορος μεγα και εγεμισεν ολην την γην. ³⁶Τουτο ειναι το ενυπνιον· και την ερμηνειαν αυτου θελομεν ειπει ενωπιον του βασιλεως. ³⁷Συ, βασιλευ, εισαι βασιλευς βασιλεων· διοτι ο Θεος του ουρανου εδωκεν εις σε βασιλειαν, δυναμιν και ισχυν και δοξαν. ³⁸Και παντα τοπον, οπου κατοικουσιν οι υιοι των ανθρωπων, τα θηρια του αγρου και τα πετεινα του ουρανου, εδωκεν εις την χειρα σου και σε κατεστησε κυριον επι παντων τουτων· συ εισαι η κεφαλη εκεινη η χρυση. ³⁹Και μετα σε θελει αναστηθη αλλη βασιλεια κατωτερα σου και τριτη αλλη βασιλεια εκ χαλκου, ητις θελει κυριευσει επι πασης της γης. ⁴⁰Και τεταρτη βασιλεια θελει σταθη ισχυρα ως ο σιδηρος· κα-

θως ο σιδηρος κατακοπτει και καταλεπτυνει τα παντα· μαλιστα καθως ο σιδηρος ο συντριβων τα παντα, ουτω θελει κατακοπτει και κατασυντριβει. ⁴¹Περι δε του οτι ειδες τους ποδας και τους δακτυλους, μερος μεν εκ πηλου κεραμεως, μερος δε εκ σιδηρου, θελει εισθαι βασιλεια διηρημενη· πλην θελει μενει τι εν αυτη εκ της δυναμεως του σιδηρου, καθως ειδες τον σιδηρον αναμειγμενον μετα αργιλλωδους πηλου. ⁴²Και καθως οι δακτυλοι των ποδων ησαν μερος εκ σιδηρου και μερος εκ πηλου, ουτως η βασιλεια θελει εισθαι κατα μερος ισχυρα και κατα μερος ευθραυστος. ⁴³Και καθως ειδες τον σιδηρον αναμειγμενον μετα του αργιλλωδους πηλου, ουτω θελουσιν αναμιχθη δια σπερματος ανθρωπων· πλην δεν θελουσιν εισθαι κεκολλημενοι ο εις μετα του αλλου, καθως ο σιδηρος δεν μιγνυεται μετα του πηλου. ⁴⁴Και εν ταις ημεραις των βασιλειων εκεινων, θελει αναστησει ο Θεος του ουρανου βασιλειαν, ητις εις τον αιωνα δεν θελει φθαρη· και η βασιλεια αυτη δεν θελει περασει εις αλλον λαον· θελει κατασυντριψει και συντελεσει πασας ταυτας τας βασιλειας, αυτη δε θελει διαμενει εις τους αιωνας. ⁴⁵καθως ειδες οτι απεκοπη λιθος εκ του ορους ανευ χειρων και κατεσυντριψε τον σιδηρον, τον χαλκον, τον πηλον, τον αργυρον και τον χρυσον· ο Θεος ο μεγας εκαμε γνωστον εις τον βασιλεα ο, τι θελει γεινει μετα ταυτα· και αληθινον ειναι το ενυπνιον και πιστη η ερμηνεια αυτου. ⁴⁶Τοτε ο βασιλευς Ναβουχοδονοσορ επεσεν επι προσωπον και προσεκυνησε τον Δανιηλ και προσεταξε να προσφερωσιν εις αυτον προσφοραν και θυμιαματα. ⁴⁷Και αποκριθεις ο βασιλευς προς τον Δανιηλ, ειπεν, Επ' αληθειας, ο Θεος σας, αυτος ειναι Θεος θεων και Κυριος των βασιλειων και οστις αποκαλυπτει μυστηρια· διοτι ηδυνηθης να αποκαλυψης το μυστηριον τουτο. ⁴⁸Τοτε ο βασιλευς εμεγαλυνε τον Δανιηλ και δωρα μεγαλα και πολλα εδωκεν εις αυτον και κατεστησεν αυτον κυριον επι πασης της επαρχιας της Βαβυλωνος και αρχιδιοικητην επι παντας τους σοφους της Βαβυλωνος. ⁴⁹Και εζητησεν ο Δανιηλ παρα του βασιλεως και κατεστησε τον Σεδραχ, τον Μισαχ και τον Αβδε-νεγω επι τας υποθεσεις της επαρχιας της Βαβυλωνος· ο δε Δανιηλ ευρισκετο εν τη αυλη του βασιλεως.

3Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς εκαμεν εικονα χρυσην, το υψος αυτης εξηκοντα πηγων και το πλατος αυτης εξ πηγων· και εστησεν αυτην εν τη πεδιαδι Δουρα, εν τη επαρχια της Βαβυλωνος. ²Και απεστειλε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς να συναξη τους σατραπας, τους διοικητας και τους τοπαρχας, τους κριτας, τους θησαυροφυλακας, τους συμβουλους, τους νομοδιδασκαλους και παντας τους αρχοντας των επαρχιων, δια να ελθωσιν εις τα εγκαινια της εικονος, την οποιαν εστησε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς. ³Και οι σατραπαι, οι διοικηται και οι τοπαρχαι, οι κριται, οι θησαυροφυλακες, οι συμβουλοι, οι νομοδιδασκαλοι και παντες οι αρχοντες των επαρχιων συνηχθησαν εις τα εγκαινια της εικονος, την

οποιαν εστησε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς· και εστησαν εμπροσθεν της εικονος, την οποιαν εστησεν ο Ναβουχοδονοσορ. ⁴Και κηρυξε εβρα μεγαλοφωνως, Εις εσας προσταττεται, λαοι, εθνη και γλωσσαι, ⁵καθ' ην ωραν ακουσητε τον ηχον της σαλπιγγος, της συριγγος, της κιθαρρας, της σαμβυκης, του ψαλτηριου, της συμφωνιας και παντος ειδους μουσικης, πεσοντες προσκυνησατε την εικονα την χρυσην, την οποιαν εστησε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς· ⁶και οστις δεν πεση και προσκυνηση, την αυτην ωραν θελει ριφθη εις το μεσον της καμινου του πυρος της καιομενης. ⁷Δια τουτο οτε ηκουσαν παντες οι λαοι τον ηχον της σαλπιγγος, της συριγγος, της κιθαρρας, της σαμβυκης, του ψαλτηριου και παντος ειδους μουσικης, πιπτοντες παντες οι λαοι, τα εθνη και αι γλωσσαι προσεκυνουν την εικονα την χρυσην, την οποιαν εστησε Ναβουχοδονοσορ ο βασιλευς. ⁸Χαλδαιοι δε τινες προσηλθον τοτε και διεβαλον τους Ιουδαιους· ⁹και ειπον λεγοντες προς τον βασιλεα Ναβουχοδονοσορ, Βασιλευ, ζητη εις τον αιωνα. ¹⁰Συ, βασιλευ, εξεδωκας προσταγμα, πας ανθρωπος, οστις ακουση τον ηχον της σαλπιγγος, της συριγγος, της κιθαρρας, της σαμβυκης, του ψαλτηριου και της συμφωνιας και παντος ειδους μουσικης, να πεση και να προσκυνηση την εικονα την χρυσην· ¹¹και οστις δεν πεση και προσκυνηση, να ριφθη εις το μεσον της καμινου του πυρος της καιομενης. ¹²Ειναι ανδρες τινες Ιουδαιοι, τους οποιους κατεστησας επι τας υποθεσεις της επαρχιας της Βαβυλωνος, ο Σεδραχ, ο Μισαχ και ο Αβδε-νεγω· ουτοι οι ανθρωποι, βασιλευ, δεν σε εσεβασθησαν· τους θεους σου δεν λατρευουσι και την εικονα την χρυσην, την οποιαν εστησας, δεν προσκυνουσι. ¹³Τοτε ο Ναβουχοδονοσορ μετα θυμου και οργης προσεταξε να φερωσι τον Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω. Και εφεραν τους ανθρωπους τουτους ενωπιον του βασιλεως. ¹⁴Και αποκριθεις ο Ναβουχοδονοσορ ειπε προς αυτους, Τωντι, Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω, τους θεους μου δεν λατρευετε και την εικονα την χρυσην, την οποιαν εστησα, δεν προσκυνειτε; ¹⁵τωρα λοιπον εαν ησθε ετοιμοι, οποταν ακουσητε τον ηχον της σαλπιγγος, της συριγγος, της κιθαρρας, της σαμβυκης, του ψαλτηριου και της συμφωνιας και παντος ειδους μουσικης, να πεσητε και να προσκυνησητε την εικονα την οποιαν εκαμα, καλως· εαν ομως δεν προσκυνησητε, θελετε ριφθη την αυτην ωραν εις το μεσον της καμινου του πυρος της καιομενης· και τις ειναι εκεινος ο Θεος, οστις θελει σας ηθελεν ελευθερωσει εκ των χειρων μου; ¹⁶Απεκριθησαν ο Σεδραχ, ο Μισαχ και ο Αβδε-νεγω και ειπον προς τον βασιλεα, Ναβουχοδονοσορ, ημεις δεν εχομεν χρεια να σοι αποκριθωμεν περι του πραγματος τουτου. ¹⁷Εαν ηναι ουτως, ο Θεος ημων, τον οποιον ημεις λατρευομεν, ειναι δυνατος να μας ελευθερωση εκ της καμινου του πυρος της καιομενης· και εκ της χειρος σου, βασιλευ, θελει μας ελευθερωσει. ¹⁸Αλλα και αν ουχι, ας ηναι γνωστον εις σε, βασιλευ, οτι τους θεους σου δεν λατρευομεν και την εικονα την χρυσην, την οποιαν εστησας, δεν προσκυ-

νομεν. ¹⁹Τότε ο Ναβουχοδοноσορ επλήσθη θυμου και η οψις του προσωπου αυτου ηλλοιωθη κατα του Σεδραχ, του Μισαχ και του Αβδε-νεγω· και λαλησας προσεταξε να εκκαυσωσι την καμινον επταπλασιως μαλλον παρ' οσον εφαινετο καιομενη. ²⁰Και προσεταξε τους δυνατωτερους ανδρας του στρατευματος αυτου να δεσωσι τον Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω, και να ριψωσιν αυτους εις την καμινον του πυρος την καιομενην. ²¹Τότε οι ανδρες εκεινοι εδεθησαν μετα των σαλβαριων αυτων, των τιαρων αυτων και των περικνημιδων αυτων και των αλλων ενδυματων αυτων και ερριφθησαν εις το μεσον της καμινου του πυρος της καιομενης. ²²Επειδη δε η προσταγη του βασιλεως ητο κατεπειγουσα και η καμινος εξεκαυθη εις υπερβολην, η φλοξ του πυρος εθανατωσε τους ανδρας εκεινους, οιτινες εσηκωσαν τον Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω. ²³Ουτοι δε οι τρεις ανδρες, ο Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω, επεσον δεμενοι εις το μεσον της καμινου του πυρος της καιομενης. ²⁴Ο δε Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς εξεπλαγη· και σηκωθεις μετα σπουδης ελαλησε και ειπε προς τους μεγιστανas αυτου, δεν ερριψαμεν τρεις ανδρας δεδεμενους εις το μεσον του πυρος; οι δε απεκριθησαν και ειπον προς τον βασιλεα, Αληθως, βασιλευ. ²⁵Και αποκριθεις ειπεν, Ιδου, εγω βλεπω τσσαρας ανδρας λελυμενους, περιπατουντας εν μεσω του πυρος, και βλαβη δεν ειναι εις αυτους, και η οψις του τεταρτου ειναι ομοια με Υιου Θεου. ²⁶Τότε πλησιασας ο Ναουχοδοноσορ εις το στομα της καμινου του πυρος της καιομενης ελαλησε και ειπε, Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω, δουλοι του Θεου του Υψιστου, εξελθετε και ελθετε. Τότε ο Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω εξηλθον εκ μεσου του πυρος. ²⁷Και συναχθεντες οι σατραπαι, οι διοικηται και οι τοπαρχαι και οι μεγιστανes του βασιλεως ειδον τους ανδρας τουτους, οτι επι των σωματος αυτων το πυρ δεν ισχυσε και θριξ της κεφαλης αυτων δεν εκαη και τα σαλβαρια αυτων δεν παρηλλαξαν ουδε οσημ πυρος επερασεν επ' αυτους. ²⁸Τότε ελαλησεν ο Ναβουχοδοноσορ και ειπεν, Ευλογητος ο Θεος του Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω, οστις απεστειλε τον αγγελον αυτου και ηλευθερωσε τους δουλους αυτου, οιτινες ηλπισαν επ' αυτον και παρηκουσαν τον λογον του βασιλεως και παρεδωκαν τα σωματα αυτων, δια να μη λατρευσωσι μηδε να προσκυνησωσιν αλλον θεον εκτος του Θεου αυτων. ²⁹Δια τουτο εκδιδω προσταγμα, οτι πας λαος, εθνος και γλωσσα, ητις λαληση κακον εναντιον του Θεου του Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω, θελει καταμελισθη, και αι οικιαι αυτων θελουσι γεινει κοπρωνes· διοτι αλλος Θεος δεν ειναι δυναμενος να ελευθερωση ουτω. ³⁰Τότε ο βασιλευς προεβιβασε τον Σεδραχ, Μισαχ και Αβδε-νεγω εις την επαρχιαν της Βαβυλωνος.

4Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς, προς παντας τους λαους, εθνη και γλωσσας τους κατοικουντας επι πασης της γης· Ειρηνηγ ασ πληθυνθη εις εσας. ²Τα σημεια και τα θαυμασια, τα οποια εκαμεν εις εμε ο Θεος ο Υψιστος,

ηρесе ενωπιον μου να αναγγειλω. ³Ποσον ειναι μεγαλα τα σημεια αυτου· και ποσον ισχυρα τα θαυμασια αυτου· η βασιλεια αυτου ειναι βασιλεια αιωνιος και η εξουσια αυτου εις γενεαν και γενεαν. ⁴Εγω ο Ναβουχοδοноσορ ημην αναπαυομενος εν τω οικω μου και ακμαζων εν τω παλατιω μου. ⁵Ειδον ενυπνιον, το οποιον με κατεπληξε, και οι διαλογισμοι μου επι της κλινης μου και αι ορασεις της κεφαλης μου με εταραξαν. ⁶Δια τουτο εξεδωκα προσταγμα να εισαχθωσιν ενωπιον μου παντες οι σοφοι της Βαβυλωνος, δια να φανερωσωσιν εις εμε την ερμηνειαν του ενυπνιου. ⁷Τότε εισηλθον οι μαγοι, οι επαοιδοι, οι Χαλδαιοι και οι μαντειs· και εγω ειπα το ενυπνιον εμπροσθεν αυτων, αλλα δεν μοι εφανερωσαν την ερμηνειαν αυτου. ⁸Υστερον δε ηλθεν ο Δανιηλ ενωπιον μου, του οποιου το ονομα ητο Βαλτασασαρ κατα το ονομα του Θεου μου, και εις τον οποιον ειναι το πνευμα των αγιων θεων· και εμπροσθεν τουτου ειπα το ενυπνιον, λεγων, ⁹Βαλτασασαρ, αρχων των μαγων, επειδη εγνωρισα οτι το πνευμα των αγιων θεων ειναι εν σοι, και ουδεν κρυπτον ειναι δυσκολον εις σε, ειπε τας ορασεις του ενυπνιου μου, το οποιον ειδον, και την ερμηνειαν αυτου. ¹⁰Ιδου αι ορασεις της κεφαλης μου επι της κλινης μου· Εβλεπον και ιδου, δενδρον εν μεσω της γης και το υφος αυτου μεγα. ¹¹Το δενδρον εμεγαλυνηθη και ενεδυναμωθη και το υφος αυτου εφθανεν εως του ουρανου, και η θεα αυτου εως των περατων πασης της γης. ¹²Τα φυλλα αυτου ησαν ωραιοι και ο καρπος αυτου πολυς και εν αυτω ητο τροφη παντων· υπο την σκιαν αυτου ανεπαυοντο τα θηρια του αγρου, και εν τοις κλαδοιs αυτου κατεσκηνον τα πετεινα του ουρανου, και εξ αυτου ετρεφετο πασα σαρξ. ¹³Ειδον εν ταιs ορασεσι της κεφαλης μου επι της κλινης μου και ιδου, φυλαξ και αγιος κατεβη εκ του ουρανου, ¹⁴και εφωνησε μεγαλοφωνως και ειπεν ουτω· Κοψατε το δενδρον και αποκοψατε τους κλαδους αυτου· εκτιναξατε τα φυλλα αυτου και διασκορπισατε τον καρπον αυτου· ασ φυγωσι τα θηρια υποκατωθεν αυτου και τα πετεινα απο των κλαδων αυτου· ¹⁵το στελεχος ομως των ριζων αυτου αφησατε εν τη γη, και τουτο με δεσμον σιδηρου και χαλκου, εν τω τρυφερω χορτω του αγρου· και θελει βρεχεσθαι με την δροσση του ουρανου και η μερις αυτου θελει εισθαι μετα των θηριων εν τω χορτω της γης· ¹⁶η καρδια αυτου θελει μεταβληθη εκ της ανθρωπινης και θελει δοθη εις αυτον καρδια θηριου· και επτα καιροι θελουσι παρελθει επ' αυτον. ¹⁷Το πραγμα τουτο ειναι δια προσταγματος των φυλακων και η υποθεσιs δια του λογου των αγιων· ωστε να γνωρισωσιν οι ζωντες, οτι ο Υψιστος ειναι Κυριος της βασιλειας των ανθρωπων, και εις οντινα θελει διδει αυτην, και το εξουθενημα των ανθρωπων καθιστα επ' αυτην. ¹⁸Τουτο το ενυπνιον ειδον εγω ο Ναβουχοδοноσορ ο βασιλευς· και συ, Βαλτασασαρ, ειπε την ερμηνειαν αυτου· διοτι παντες οι σοφοι του βασιλειου μου δεν ειναι ικανοι να φανερωσωσι προς εμε την ερμηνειαν· συ δε εισαι ικανος· διοτι το πνευμα των αγιων θεων ειναι εν σοι. ¹⁹Τότε ο Δανιηλ,

του οποιου το ονομα ητο Βαλτασασαρ, εμεινεν εκστατικός εως μιας ωρας, και οι διαλογισμοι αυτου εταραττον αυτον. Ο βασιλευς ελαλησε και ειπε, Βαλτασασαρ, ας μη σε ταραττη το ενυπνιον η η ερμηνεια αυτου. Ο Βαλτασασαρ απεκριθη και ειπε, Κυριε μου, το ενυπνιον ας επεληθη επι τους μισουντας σε και η ερμηνεια αυτου επι τους εχθρους σου. ²⁰Το δενδρον, το οποιον ειδες, το αυξηθη και ενδυναμωθεν, του οποιου το υψος εφθανεν εως του ουρανου και η θεα αυτου επι πασαν την γην, ²¹και τα φυλλα αυτου ησαν ωραια και ο καρπος αυτου πολυς, και τροφη παντων ητο εν αυτω, και υποκατω αυτου κατωκουν τα θηρια του αγρου, εν δε τοις κλαδοις αυτου κατεσκηνουν τα πετεινα του ουρανου, ²²συ εισαι το δενδρον τουτο, βασιλευ, οστις εμεγαλυνθης και ενεδυναμωθης· και η μεγαλωσυνη σου υψωθη και εφθασεν εως του ουρανου και η εξουσια σου εως των περατων της γης. ²³Περι δε του οτι ειδεν ο βασιλευς φυλακα και αγιον καταβαινοντα εκ του ουρανου και λεγοντα, Κοψατε το δενδρον και καταστρεψατε αυτο· μονον το στελεχος των ριζων αυτου αφησατε εν τη γη, και τουτο με δεσμον σιδηρουν και χαλκουν, εν τω τρυφερω χορτω του αγρου· και ας βρεχηται υπο της δροσου του ουρανου και μετα των θηριων του αγρου ας ηναι η μερις αυτου, εωσου παρελθωσιν επτα καιροι επ' αυτο· ²⁴αυτη ειναι η ερμηνεια, βασιλευ, και αυτη η αποφασισ του Υψιστου, ητις εφθασεν επι τον κυριον μου τον βασιλεα· ²⁵και θελεις διωχθη εκ των ανθρωπων και μετα των θηριων του αγρου θελει εισθαι η κατοικια σου, και θελεις τρωγει χορτον ως οι βοες και υπο της δροσου του ουρανου θελεις βρεχεσθαι· και επτα καιροι θελουσι παρελθει επι σε, εωσου γνωρισης οτι ο Υψιστος ειναι Κυριος της βασιλειας των ανθρωπων και εις οντινα θελει, διδει αυτην. ²⁶Περι δε του οτι προσεταχθη να αφησωσι το στελεχος των ριζων του δενδρου· το βασιλειον σου θελει στερεωθη εν σοι, αφου γνωρισης την ουρανιον εξουσιαν. ²⁷Δια τουτο, βασιλευ, ας γεινη δεκτη η συμβουλη μου προς σε, και εκκοφον τας αμαρτιας σου δια δικαιοσυνης και τας ανομιαις σου δια οικτιρμων πενητων· ισως και διαρκεση η ευημερια σου. ²⁸Παντα ταυτα ηλθον επι τον Ναβουχοδονοσορ τον βασιλεα. ²⁹Εν τω τελει δωδεκα μηνων, ενω περιεπατει επι του βασιλικου παλατιου της Βαβυλωνος, ³⁰ελαλησεν ο βασιλευς και ειπε, Δεν ειναι αυτη η Βαβυλων η μεγαλη, την οποιαν εγω ωκοδομησα δια καθεδραν του βασιλειου με την ισχυν της δυναμεως μου και εις τιμην της δοξης μου; ³¹Ο λογος ητο ετι εν τω στοματι του βασιλεως και εγεινε φωνη εξ ουρανου λεγουσα, Προς σε αναγγελλεται, Ναβουχοδονοσορ βασιλευ· η βασιλεια παρηλθεν απο σου· ³²και θελεις εκδιωχθη εκ των ανθρωπων και μετα των θηριων του αγρου θελει εισθαι η κατοικια σου· χορτον ως οι βοες θελεις τρωγει, και επτα καιροι θελουσι παρελθει επι σε, εωσου γνωρισης οτι ο Υψιστος ειναι Κυριος της βασιλειας των ανθρωπων, και εις οντινα θελει, διδει αυτην. ³³Εν αυτη τη ωρα ο λογος εξετελεσθη επι τον Ναβουχοδονοσορ· και εξεδιωχθη εκ

των ανθρωπων και χορτον ως οι βοες ετρωγε και υπο της δροσου του ουρανου το σωμα αυτου εβρεχετο, εωσου αι τριχες αυτου ηυξηθησαν ως αετων περα και οι ονυχες αυτου ως ορνων. ³⁴Και εν τελει των ημερων, εγω ο Ναβουχοδονοσορ εσηκωσα τους οφθαλμους μου προς τον ουρανον και αι φρενες μου επεστρεψαν εις εμε και ευλογησα τον Υψιστον και ηνεσα και εδοξασα τον ζωντα εις τον αιωνα, του οποιου η εξουσια ειναι εξουσια αιωνιος και η βασιλεια αυτου εις γενεαν και γενεαν, ³⁵και παντες οι κατοικοι της γης λογιζονται ενωπιον αυτου ως ουδεν, και κατα την θελησιν αυτου πραττει εις το στρατευμα του ουρανου και εις τους κατοικους της γης, και δεν υπαρχει ο εμποδιζων την χειρα αυτου η ο λεγων προς αυτον, Τι εκαμες; ³⁶Εν τω αυτω καιρω αι φρενες μου επεστρεψαν εις εμε· και προς δοξαν της βασιλειας μου επανηλθεν εις εμε η λαμπροτης μου και η μορφη μου και οι αυλικοι μου και οι μεγιστανες μου με εζητουν, και εστερεωθην εν τη βασιλεια μου και μεγαλειοτης περισσοτερα προσετεθη εις εμε. ³⁷Τωρα εγω ο Ναβουχοδονοσορ αινω και υπερυψω και δοξαζω τον βασιλεα του ουρανου, διοτι παντα τα εργα αυτου ειναι αληθεια και αι οδοι αυτου κρισις, και τους περιπατουντας εν τη υπερηφانيا δυναται να ταπεινωση.

5Βαλτασαρ ο βασιλευς εκαμε συμποσιον μεγα εις χιλιους εκ των μεγιστανων αυτου και επινεν οινον ενωπιον των χιλιων. ²Και εν τη γευση του οινου προσεταξεν ο Βαλτασαρ να φερωσι τα σκευη τα χρυσα και τα αργυρα, τα οποια Ναβουχοδονοσορ ο πατηρ αυτου αφηρεσεν εκ του ναου του εν Ιερουσαλημ, δια να πιωσιν εν αυτοις ο βασιλευς και οι μεγιστανες αυτου, αι γυναικες αυτου και αι παλλακαι αυτου. ³Και εφερθησαν τα σκευη τα χρυσα, τα οποια αφηρηθησαν εκ του ναου του οικου του Θεου του εν Ιερουσαλημ· και επινον εν αυτοις ο βασιλευς και οι μεγιστανες αυτου, αι γυναικες αυτου και αι παλλακαι αυτου. ⁴Επινον οινον και ηνεσαν τους θεους τους χρυσους και αργυρους, τους χαλκους, τους σιδηρους, τους ξυλινους και τους λιθινους. ⁵Εν αυτη τη ωρα εξηλθον δακτυλοι χειρος ανθρωπου και εγραψαν κατεναντι της λυχνιας επι το κονιαμα του τοιχου του παλατιου του βασιλεως· και ο βασιλευς εβλεπε την παλαμην της χειρος, ητις εγραφε. ⁶Τοτε η οφιος του βασιλεως ηλλοιωθη και οι διαλογισμοι αυτου συνεταραττον αυτον, ωστε οι συνδεσμοι της οσφους αυτου διελυοντο και τα γονατα αυτου συνεκρουοντο. ⁷Και εβοησεν ο βασιλευς μεγαλοφωνως να εισαξωσι τους επαοιδους, τους Χαλδαιους και τους μαντεις. Τοτε ο βασιλευς ελαλησε και ειπε προς τους σοφους της Βαβυλωνος, Οστις αναγνωση την γραφην ταυτην και μοι δειξη την ερμηνειαν αυτης, θελει ενδυθη πορφυραν, και η αλυσος η χρυση θελει τεθη περι τον τραχηλον αυτου και θελει εισθαι ο τριτος αρχων του βασιλειου. ⁸Τοτε εισηλθον παντες οι σοφοι του βασιλεως· πλην δεν ηδυναντο να αναγνωσωσι την γραφην ουδε την ερμηνειαν αυτης να φανε-

ρωσωσι προς τον βασιλεα. ⁹Και ο βασιλευς Βαλτασαρ εταραχθη μεγαλως και ηλλοιωθη εν αυτω η οφισ αυτου και οι μεγαστανες αυτου συνεταραχθησαν. ¹⁰Η βασιλισσα εκ των λογων του βασιλεως και των μεγαστανων αυτου εισηλθεν εις τον οικον του συμποσιου· και ελαλησεν η βασιλισσα και ειπε, Βασιλευ, ζηθι εις τον αιωνα· μη σε ταραττωσιν οι διαλογισμοι σου και η οφισ σου ας μη αλλοιουται. ¹¹Υπαρχει ανθρωπος εν τω βασιλειω σου, εις τον οποιον ειναι το πνευμα των αγιων θεων· και εν ταις ημεραις του πατρος σου φως και συνεσις και σοφια, ως η σοφια των θεων, ευρεθησαν εν αυτω, τον οποιον ο βασιλευς Ναβουχοδονοσορ ο πατηρ σου, ο βασιλευς ο πατηρ σου, κατεστησεν αρχοντα των μαγων, των επαοιδων, των Χαλδαιων και των μαντεων. ¹²Διοτι πνευμα εξοχον και γνωσις και συνεσις, ερμηνεια ενυπνιων και εξηγησις αινιγματων και λυσις αποριων, ευρεθησαν εν αυτω τω Δανιηλ, τον οποιον ο βασιλευς μετωνομασε Βαλτασασαρ· τωρα λοιπον ας προσκληθη ο Δανιηλ, και θελει δειξει την ερμηνειαν. ¹³Τοτε εισηχθη ο Δανιηλ εμπροσθεν του βασιλεως. Και ο βασιλευς ελαλησε και ειπε προς τον Δανιηλ, Συ εισαι ο Δανιηλ εκεινος, οστις εισαι εκ των υιων της αιχμαλωσιας του Ιουδα, τους οποιους εφερεν εκ της Ιουδαιας ο βασιλευς ο πατηρ μου; ¹⁴Ηκουσα τωοντι περι σου, οτι το πνευμα των θεων ειναι εν σοι και φως και συνεσις και σοφια εξοχος ευρεθησαν εν σοι. ¹⁵Και τωρα εισηλθον εμπροσθεν μου οι σοφοι και οι επαοιδοι, δια να αναγνωσωσι την γραφην ταυτην και να φανερωσωσιν εις εμε την ερμηνειαν αυτης, πλην δεν ηδυνηθησαν να δειξωσι του πραγματος την ερμηνειαν. ¹⁶Και εγω ηκουσα περι σου, οτι δυνασαι να ερμηνευης και να λυης αποριας· τωρα λοιπον, εαν δυνηθης να αναγνωσης την γραφην και να φανερωσης προς εμε την ερμηνειαν αυτης θελεις ενδυθη πορφυραν και η αλυσος η χρυση θελει τεθη περι τον τραχηλον σου και θελεις εισθαι ο τριτος αρχων του βασιλειου. ¹⁷Τοτε ο Δανιηλ απεκριθη και ειπεν εμπροσθεν του βασιλεως, Τα δωρα σου ας ηναι εν σοι και δος εις αλλον τας αμοιβας σου· εγω δε θελω αναγνωσει την γραφην εις τον βασιλεα και θελω φανερωσει την ερμηνειαν προς αυτον. ¹⁸Βασιλευ, ο Θεος ο υφιστος εδωκεν εις τον Ναβουχοδονοσορ τον πατερα σου βασιλειαν και μεγαλειότητα και δοξαν και τιμην. ¹⁹Και δια την μεγαλειότητα, την οποιαν εδωκεν εις αυτον, παντες οι λαοι, εθνη και γλωσσαι ετρεμον και εφοβουντο εμπροσθεν αυτου· οντινα ηθελεν εφονευε και οντινα ηθελεν εφυλαττε ζωντα και οντινα ηθελεν υψωνε και οντινα ηθελεν εταπεινονεν. ²⁰αλλ' οτε η καρδια αυτου επηρθη και ο νους αυτου εσκληρυνθη εν τη υπερηφανια, κατεβιβασθη απο του βασιλικου θρονου αυτου και αφηρεθη η δοξα αυτου απ' αυτου. ²¹και εξεδιωχθη εκ των υιων των ανθρωπων, και η καρδια αυτου εγεινεν ως των θηριων και η κατοικια αυτου ητο μετα των αγριων ονων· με χορτον ως οι βοες ετρεφετο και το σωμα αυτου εβρεχετο υπο της δροσου του ουρανου· εωσου εγνωρισεν οτι ο Θεος ο υφιστος ειναι Κυριος της

βασιλειας των ανθρωπων και οντινα θελει, στηνει επ' αυτην. ²²Και συ ο υιος αυτου, ο Βαλτασαρ, δεν εταπεινωσας την καρδιαν σου, ενω εγνωριζες παντα ταυτα· ²³αλλ' υψωθης εναντιον του Κυριου του ουρανου· και τα σκευη του οικου αυτου εφεραν εμπροσθεν σου, και επινετε οινον εξ αυτων και συ και οι μεγαστανες σου, αι γυναικες σου και αι παλλακαι σου· και εδοξολογησας τους θεους τους αργυρους και τους χρυσους, τους χαλκους, τους σιδηρους, τους ξυλινους και τους λιθινους, οιτινες δεν βλεπουσιν ουδε ακουουσιν ουδε νοουσι· τον δε Θεον, εις του οποιου την χειρα ειναι η πνοη σου και εις την εξουσιαν αυτου πασαι αι οδοι σου, δεν εδοξασας. ²⁴Δια τουτο εσταλη απ' εμπροσθεν αυτου η παλαμη της χειρος και ενεχαραχθη η γραφη αυτη. ²⁵Και αυτη ειναι η γραφη ητις ενεχαραχθη· Μενε, Μενε, Θεκελ, Ο υ φ α ρ σ ι ν υ. ²⁶Αυτη ειναι η ερμηνεια του πραγματος· Μενε, εμετρησεν ο Θεος την βασιλειαν σου και ετελειωσεν αυτην· ²⁷Θεκελ, εζυγισθης εν τη πλαστιγγι και ευρεθης ελλιπης· ²⁸Φερεις, διηρεθη η βασιλεια σου και εδοθη εις τους Μηδους και Περσας. ²⁹Τοτε προσεταξεν ο Βαλτασαρ και ενεδυσαν τον Δανιηλ την πορφυραν, και περιεθησαν την αλυσον την χρυσην περι τον τραχηλον αυτου, και διεκηρυξαν περι αυτου, να ηναι ο τριτος αρχων του βασιλειου. ³⁰Την αυτην νυκτα εφονευθη ο Βαλτασαρ ο βασιλευς των Χαλδαιων. ³¹Και Δαρειος ο Μηδος ελαβε την βασιλειαν, ων περιπου ετων εξηκοντα δυο.

6Αρεστον εφανε εις τον Δαρειον να καταστηση επι του βασιλειου εκατον εικοσι σατραπας, δια να ηναι εφ' ολου του βασιλειου· ²και επ' αυτους τρεις προεδρους, εις των οποιων ητο ο Δανιηλ, δια ν' αποδιδωσι λογον εις αυτους οι σατραπαι ουτοι, και ο βασιλευς να μη ζημιωνηται. ³Τοτε ο Δανιηλ ουτος προετιμηθη υπερ τους προεδρους και σατραπας, διοτι πνευμα εξοχον ητο εν αυτω· και ο βασιλευς εστοχασθη να καταστηση αυτον εφ' ολου του βασιλειου. ⁴Οι δε προεδροι και οι σατραπαι εζητουν να ευρωσι προφασιν κατα του Δανιηλ εκ των υποθεσεων της βασιλειας· πλην δεν ηδυναντο να ευρωσιν ουδεμιαν προφασιν ουδε αμαρτημα· διοτι ητο πιστος, και δεν ευρεθη εν αυτω ουδεν σφαλμα ουδε αμαρτημα. ⁵Και ειπον οι ανθρωποι ουτοι, δεν θελομεν ευρει προφασιν κατα του Δανιηλ τουτου, εκτος εαν ευρωμεν τι εναντιον αυτου εκ του νομου του Θεου αυτου. ⁶Τοτε οι προεδροι και οι σατραπαι ουτοι συνηχθησαν εις τον βασιλεα και ειπον ουτω προς αυτον· Βασιλευ Δαρειε, ζηθι εις τον αιωνα. ⁷Παντες οι προεδροι του βασιλειου, οι διοικηται και οι σατραπαι, οι αυλικοι και οι τοπαρχαι, συνεβουλευθησαν να εκδοθη βασιλικον ψηφισμα και να στηριχθη απαγορευσις, οτι οστις καμη αιτησιν τινα παρ' οποιουδηποτε θεου η ανθρωπου, εως τριακοντα ημερων, εκτος παρα σου, βασιλευ, ουτος να ριφθη εις τον λακκον των λεοντων. ⁸τωρα λοιπον, βασιλευ, καμε την απαγορευσιν και υπογραψον το ψηφισμα, δια να μη αλλαχθη, κατα τον νομον των Μηδων

και Περσων, οστις δεν ακυρουται. ⁹Οθεν ο βασιλευς Δα-
ρειος υπεγραψε την γραφην και την απαγορευσιν. ¹⁰Και
ο Δανιηλ, καθως εμαθεν οτι υπεγραφη η γραφη, εισηλθεν
εις τον οικον αυτου· και εχων τας θυριδας του κοιτω-
νος αυτου ανεωγμενας προς την Ιερουσαλημ, επιπτεν
επι τα γονατα αυτου τρις της ημερας, προσευχομενος
και δοξολογων ενωπιον του Θεου αυτου, καθως εκαμνε
προτερον. ¹¹Τοτε οι ανθρωποι εκεινοι συνηχθησαν και
ευρηκαν τον Δανιηλ καμνοντα αιτησιν και ικετευοντα
ενωπιον του Θεου αυτου. ¹²Οθεν προσελθοντες ελαλη-
σαν εμπροσθεν του βασιλεως περι της βασιλικης απα-
γορευσεως λεγοντες, Δεν υπεγραψας αποφασιν, οτι πας
ανθρωπος, οστις καμη αιτησιν παρ' οποιουδηποτε θεου
η ανθρωπου, εως τριακοντα ημερων, εκτος παρα σου,
βασιλευ, θελει ριφθη εις τον λακκον των λεοντων; Ο βα-
σιλευς απεκριθη και ειπεν, Αληθινος ειναι ο λογος, κατα
τον νομον των Μηδων και Περσων, οστις δεν ακυρουται.
¹³Τοτε απεκριθησαν και ειπον εμπροσθεν του βασιλεως,
Ο Δανιηλ εκεινος, ο εκ των υιων της αιχμαλωσιας του
Ιουδα, δεν σε σεβεται, βασιλευ, ουδε την αποφασιν την
οποιαν υπεγραψας, αλλα καμνει την δεησιν αυτου τρις
της ημερας. ¹⁴Τοτε ο βασιλευς, ως ηκουσε τους λογους,
ελυπηθη πολυ επ' αυτω και εφροντιζεν εγκαρδιως περι
του Δανιηλ να ελευθερωση αυτον, και ηγωνιζετο μεχρι
της δυσσεως του ηλιου δια να λυτρωση αυτον. ¹⁵Τοτε οι
ανθρωποι εκεινοι συνηχθησαν εις τον βασιλεα και ειπον
προς αυτον, Εξευρε, βασιλευ, οτι ο νομος των Μηδων
και Περσων ειναι, ουδεμια απαγορευσις ουτε διαταγη,
την οποιαν ο βασιλευς καμη, να ακυρουται. ¹⁶Τοτε ο βα-
σιλευς προσεταξε και εφεραν τον Δανιηλ και ερριψαν
αυτον εις τον λακκον των λεοντων. Ελαλησε δε ο βασι-
λευς και ειπε προς τον Δανιηλ, Ο Θεος σου, τον οποιον
συ λατρευεις ακαταπαυστως, αυτος θελει σε ελευθερω-
σει. ¹⁷Και εφερθη εις λιθος και επετεθη επι το στομα του
λακκου, και ο βασιλευς εσφραγισεν αυτον δια της ιδιας
αυτου σφραγιδος και δια της σφραγιδος των μεγαστα-
νων αυτου, δια να μη αλλοιωθη μηδεν περι του Δανιηλ.
¹⁸Τοτε ο βασιλευς υπηγεν εις το παλατιον αυτου και
διενυκτερευσε νηστικος και δεν εφερθησαν εμπροσθεν
αυτου οργανα μουσικα, και ο υπνος αυτου εφυγεν απ'
αυτου. ¹⁹Εξηγηθη δε ο βασιλευς πολλα ενωρις το πρωι
και υπηγε μετα σπουδης εις τον λακκον των λεοντων.
²⁰Και οτε ηλθεν εις τον λακκον, εφωνησε μετα φωνης
κλαυθμηρας προς τον Δανιηλ· και ελαλησεν ο βασιλευς
και ειπε προς τον Δανιηλ, Δανιηλ, δουλε του Θεου του
ζωντος, ο Θεος σου, τον οποιον συ λατρευεις ακαταπαυ-
στως, ηδυνηθη να σε ελευθερωση εκ των λεοντων; ²¹Τοτε
ελαλησεν ο Δανιηλ προς τον βασιλεα, Βασιλευ, ζηθι εις
τον αιωνα. ²²Ο Θεος μου απεστειλε τον αγγελον αυτου
και εφραξε τα στοματα των λεοντων και δεν με εβλα-
ψαν, διοτι αθωοτης ευρεθη εν εμοι ενωπιον αυτου, και
ετι ενωπιον σου, βασιλευ, πταισμα δεν επραξα. ²³Τοτε
ο βασιλευς μεγαλωσ εχαρη επ' αυτω και προσεταξε να
αναβιβασωσι τον Δανιηλ εκ του λακκου. Και ανεβιβασθη

ο Δανιηλ εκ του λακκου και ουδεμια βλαβη ηυρεθη εν
αυτω, διοτι ειχε πιστιν εις τον Θεον αυτου. ²⁴Τοτε ο βα-
σιλευς προσεταξε και εφεραν τους ανθρωπους εκεινους,
οιτινες διεβαλον τον Δανιηλ, και ερριψαν εις τον λακκον
των λεοντων αυτους, τα τεκνα αυτων και τας γυναικας
αυτων· και πριν φθασωσιν εις το βαθος του λακκου, οι
λεοντες συνηρπασαν αυτους και κατεσυντριψαν παντα
τα οστα αυτων. ²⁵Τοτε εγραψε Δαρειος ο βασιλευς προς
παντας τους λαους, εθνη και γλωσσας, τους κατοικου-
ντας επι πασης της γης, Ειρηνη ας πληθυνθη εις εσας.
²⁶Διαταγη εξεδοθη παρ' εμου, εν ολω τω κρατει της βα-
σιλειας μου, να τρεμωσιν οι ανθρωποι και να φοβωνται
ενωπιον του Θεου του Δανιηλ· διοτι αυτος ειναι Θεος
ζων και διαμενων εις τον αιωνα, και η βασιλεια αυτου
δεν θελει φθαρη και η εξουσια αυτου θελει εισθαι μεχρι
τελους· ²⁷αυτος ο ελευθερωτης και σωτηρ και ποιων ση-
μεια και τεραστια εν τω ουρανω και επι της γης, οστις
ηλευθερωσε τον Δανιηλ εκ της δυναμειως των λεοντων.
²⁸Και ευημερησεν αυτος ο Δανιηλ εν τη βασιλεια του
Δαρειου και εν τη βασιλεια Κυρου του Περσου.

7 Εν τω πρωτω ετει του Βαλτασαρ βασιλεως της Βα-
βυλωνος ο Δανιηλ ειδεν ενυπνιον και ορασεις της κεφα-
λης αυτου επι της κλινης αυτου· τοτε εγραψε το ενυ-
πνιον και διηγηθη το κεφαλαιον των λογων. ²Ο Δανιηλ
ελαλησε και ειπεν, Εγω εθεωρουν εν τω οραματι μου την
νυκτα και ιδου οι τεσσαρες ανεμοι του ουρανου συνε-
φωρησαν επι την θαλασσαν την μεγαλην. ³Και τεσσαρα
θηρια μεγαλα ανεβησαν εκ της θαλασσης, διαφεροντα
απ' αλληλων. ⁴Το πρωτον ητο ως λεων και ειχε πτερυ-
γας αετου· εθεωρουν εωσου απεσπασθησαν αι πτερυγες
αυτου, και εσηκωθη απο της γης και εσταθη επι τους
ποδας ως ανθρωπος, και καρδια ανθρωπου εδοθη εις
αυτο. ⁵Και ιδου, επειτα θηριον δευτερον ομοιον με αρ-
κτον, και εσηκωθη κατα το εν πλαγιον, και ειχε τρεις
πλευρας εν τω στοματι αυτου μεταξυ των οδοντων αυ-
του· και ελεγον ουτω προς αυτο· Σηκωθητι, καταφαγε
σαρκας πολλας. ⁶Μετα τουτο εθεωρουν και ιδου, ετερον
ως λεοπαρδαλις, εχον επι τα νωτα αυτου τεσσαρας πτε-
ρυγας πτηνου· το θηριον ειχεν ετι τεσσαρας κεφαλας·
και εδοθη εξουσια εις αυτο. ⁷Μετα τουτο ειδον εν τοις
οραμασι της νυκτος και ιδου, θηριον τεταρτον, τρομερον
και καταπληκτικον και ισχυρον σφοδρα· και ειχε με-
γαλους σιδηρους οδοντας· κατετρωγε και κατεσυντριβε
και κατεπατει το υπολοιπον με τους ποδας αυτου· και
αυτο ητο διαφορον παντων των θηριων των προ αυτου·
και ειχε δεκα κερατα. ⁸Παρετηρουν τα κερατα και ιδου,
ετερον μικρον κερας ανεβη μεταξυ αυτων, εμπροσθεν
του οποιου τρια εκ των πρωτων κερατων εξερριζωθη-
σαν· και ιδου, εν τω κερατι τουτω ησαν οφθαλμοι ως
οφθαλμοι ανθρωπου και στομα λαλουν πραγματα με-
γαλα. ⁹Εθεωρουν εως οτου οι θρονοι ετεθησαν και ο
Παλαιος των ημερων εκαθησε, του οποιου το ενδυμα
ητο λευκον ως χιων και αι τριχες της κεφαλης αυτου

ως μαλλιον καθαρων· ο θρονος αυτου ητο ως φλοξ πυρος, οι τροχοι αυτου ως πυρ καταφλεγον. ¹⁰Ποταμος πυρος εξηρχετο και διεχεετο απ' εμπροσθεν αυτου· χιλιαι χιλιαδες υπηρετουν εις αυτον και μυριαι μυριαδες παρισταντο ενωπιον αυτου· το κριτηριον εκαθησε και τα βιβλια ανεωχθησαν. ¹¹Εθεωρουν τοτε εξ αιτιας της φωνης των μεγαλων λογων, τους οποιους το κερας ελαλει, εθεωρουν εωσου εθανατωθη το θηριον και το σωμα αυτου απωλεσθη και εδοθη εις καυσιν πυρος. ¹²Περι δε των λοιπων θηριων, η εξουσια αυτων αφηρηθη· πλην παρατασις ζωης εδοθη εις αυτα εως καιρου και χρονου. ¹³Ειδον εν οραμασι νυκτος και ιδου, ως Υιος ανθρωπου ηρχετο μετα των νεφελων του ουρανου και εφθασεν εως του Παλαιου των ημερων και εισηγαγον αυτον ενωπιον αυτου. ¹⁴Και εις αυτον εδοθη η εξουσια και η δοξα και η βασιλεια, δια να λατρευωσιν αυτον παντες οι λαοι, τα εθνη και αι γλωσσαι· η εξουσια αυτου ειναι εξουσια αιωνιος, ητις δεν θελει παρελθει, και η βασιλεια αυτου, ητις δεν θελει φθαρη. ¹⁵Εφριξε το πνευμα εμου του Δανιηλ εντος του σωματος μου και αι ορασεις της κεφαλης μου με εταραττον. ¹⁶Επλησιασα εις ενα των παρισταμενων και εζητουν να μαθω παρ' αυτου την αληθειαν παντων τουτων. Και ελαλησε προς εμε και μοι εφανερωσε την ερμηνειαν των πραγματατων. ¹⁷Ταυτα τα μεγαλα θηρια, τα οποια ειναι τεσσαρα, ειναι τεσσαρες βασιλεις, οιτινες θελουσιν εγερθη εκ της γης. ¹⁸Αλλ' οι αγιοι του Υψιστου θελουσι παραλαβει την βασιλειαν και θελουσιν εχει το βασιλειον εις τον αιωνα και εις τον αιωνα του αιωνος. ¹⁹Τοτε ηθελον να μαθω την αληθειαν περι του τεταρτου θηριου, το οποιον ητο διαφορον απο παντων των αλλων, καθ' υπερβολην τρομερον, του οποιου οι οδοντες ησαν σιδηροι και οι ονυχες αυτου χαλκινοι· κατετρογγε, κατεσυντριβε και κατεπατει το υπολοιπον με τους ποδας αυτου. ²⁰και περι των δεκα κερατων, τα οποια ησαν εν τη κεφαλη αυτου και περι του αλλου, το οποιον ανεβη και εμπροσθεν του οποιου επεσον τρια· περι του κερατος λεγω εκεινου, το οποιον ειχεν οφθαλμους και στομα λαλουν μεγαλα πραγματα, του οποιου η οφεις ητο ρωμαλεωτερα παρα των συντροφων αυτου. ²¹Εθεωρουν, και το κερας εκεινο εκαμνε πολεμον μετα των αγιων και υπερισχυε κατ' αυτων. ²²εωσου ηλθεν ο Παλαιος των ημερων και εδοθη η κρισις εις τους αγιους του Υψιστου· και ο καιρος εφθασε και οι αγιοι ελαβον την βασιλειαν. ²³Και εκεινος ειπε, το θηριον το τεταρτον θελει εισθαι η τεταρτη βασιλεια επι της γης, ητις θελει διαφερει απο πασων των βασιλειων, και θελει καταφαγει πασαν την γην και θελει καταπατησει αυτην και κατασυντριψει αυτην. ²⁴Και τα δεκα κερατα ειναι δεκα βασιλεις, οιτινες θελουσιν εγερθη εκ της βασιλειας ταυτης· και κατοπιν αυτων αλλος θελει εγερθη· και αυτος θελει διαφερει των πρωτων και θελει υποταξει τρεις βασιλεις. ²⁵Και θελει λαλησει λογους εναντιον του Υψιστου, και θελει κατατρεχει τους αγιους του Υψιστου, και θελει διανογη να μεταβαλλη καιρους και νομους· και θελουσι δοθη εις

την χειρα αυτου μεχρι καιρου και καιρων και ημισεος καιρου. ²⁶Κριτηριον ομως θελει καθησει, και θελει αφαιρεθη η εξουσια αυτου, δια να φθαρη και να αφανισθη εως τελους. ²⁷Και η βασιλεια και η εξουσια και η μεγαλωσυνη των βασιλειων των υποκατω παντος του ουρανου θελει δοθη εις τον λαον των αγιων του Υψιστου, του οποιου η βασιλεια ειναι βασιλεια αιωνιος, και πασαι αι εξουσιαι θελουσι λατρευσει και υπακουσει εις αυτον. ²⁸Εως ενταυθα ειναι το τελος του πραγματατος. Οσον δι' εμε τον Δανιηλ, οι διαλογισμοι μου πολυ με εταραττον και η οφεις μου ηλλοιωθη εν εμοι· πλην συνετηρησα το πραγμα εν τη καρδια μου.

8Εν τω τριτω ετει της βασιλειας του βασιλεως Βαλτασαρ ορασις εφανη εις εμε, εις εμε τον Δανιηλ, μετα την εις εμε φανεισαν προτερον. ²Και ειδον εν τη ορασει· και οτε ειδον, ημην εν Σουσοις τη βασιλευουση τη εν τη επαρχια Ελαμ· και ειδον εν τη ορασει και εγω ημην πλησιον του ποταμου Ουλαι. ³Και εσηκωσα τους οφθαλμους μου και ειδον και ιδου, ιστατο εμπροσθεν του ποταμου κριος εις εχων κερατα· και τα κερατα ησαν υψηλα, το εν ομως υψηλοτερον του αλλου· και το υψηλοτερον εξεφυτρωσεν υστερον. ⁴Ειδον τον κριον κερατιζοντα προς δυσιν και προς βορραν και προς νοτον· και ουδεν θηριον ηδυνατο να σταθη εμπροσθεν αυτου και δεν υπηρχεν ο ελευθερων εκ της χειρος αυτου· αλλ' εκαμνε κατα την θελησιν αυτου και εμεγαλυνθη. ⁵Ενω δε εγω εσκεπτομην, ιδου, τραγος ηρχετο απο της δυσεως επι προσωπον πασης της γης και δεν ηγγιζε το εδαφος· και ο τραγος ειχε κερας περιβλεπτον μεταξυ των οφθαλμων αυτου. ⁶Και ηλθεν εως του κριου του εχοντος τα δυο κερατα, τον οποιον ειδον ισταμενον εμπροσθεν του ποταμου, και εδραμε προς αυτον εν τη ορμη της δυναμεως αυτου. ⁷Και ειδον αυτον οτι επλησιασεν εις τον κριον και εξηγγιωθη κατ' αυτου και εκτυπησε τον κριον και συνετριψε τα δυο κερατα αυτου· και δεν ητο δυναμις εν τω κριω να σταθη εμπροσθεν αυτου, αλλ' ερριψεν αυτον κατα γης και κατεπατησεν αυτον· και δεν υπηρχεν ο ελευθερων τον κριον εκ της χειρος αυτου. ⁸Δια τουτο ο τραγος εμεγαλυνθη σφοδρα· και οτε ενεδυναμωθη, συνετριβη το κερας το μεγα· και αντ' αυτου ανεβησαν τεσσαρα αλλα περιβλεπτα προς τους τεσσαρας ανεμους του ουρανου. ⁹Και εκ του ενος εξ αυτων εξηλθεν εν κερας μικρον, το οποιον εμεγαλυνθη καθ' υπερβολην προς τον νοτον και προς την ανατολην και προς την γην της δοξης· ¹⁰και εμεγαλυνθη εως του στρατευματος του ουρανου· και ερριψεν εις την γην μερος εκ της στρατιας και εκ των αστερων και κατεπατησεν αυτα· ¹¹μαλιστα εμεγαλυνθη εως κατα του αρχοντος του στρατευματος· και αφηρεσεν απ' αυτου την παντοτεινην θυσιαν, και το αγιον κατοικητηριον αυτου κατεβληθη· ¹²και το στρατευμα παρεδοθη εις αυτον μετα της παντοτεινης θυσιας εξ αιτιας της παραβασεως, και ερριψε κατα γης την αληθειαν· και επραξε και ευωδωθη. ¹³Τοτε ηκουσα αγιου

τινος λαλούντος· και άλλος αγιος ελεγε προς τον δεινα λαούντα, Εως ποτε θελει διαρκει ορασις η περι της παντοτεινης θυσιαις και της παραβασεως, ητις φερει την ερημωσιν, και το αγιαστηριον και το στρατευμα παραδιδονται εις καταπατησιν; ¹⁴Και ειπε προς εμε, Εως δυο χιλιαδων και τριακοσιων ημερονυκτιων· τοτε το αγιαστηριον θελει καθαρισθη. ¹⁵Και οτε εγω ο Δανιηλ ειδον την ορασιν και εζητουν την εννοιαν, τοτε ιδου, εσταθη εμπροσθεν μου ως θεα ανθρωπου· ¹⁶και ηκουσα φωνην ανθρωπου εν μεσω του Ουλαι, ητις εκραξε και ειπε, Γαβριηλ, καμε τον ανθρωπον τουτον να εννοηση την ορασιν. ¹⁷Και ηλθε πλησιον οπου ισταμην· και οτε ηλθεν, ετρομαξα και επεσον επι προσωπον μου· ο δε ειπε προς εμε, Εννοησον, υιε ανθρωπου· διοτι η ορασις ειναι δια τους εσχατους καιρους. ¹⁸Και ενω ελαλει προς εμε, εγω ημην βεβυθισμενος εις βαθυν υπνον με το προσωπον μου επι την γην· πλην με ηγγισε και με εκαμε να σταθω ορθος. ¹⁹Και ειπεν, Ιδου, εγω θελω σε καμει να γνωρισης τι θελει συμβη εν τοις εσχατοις της οργης· διοτι εν τω ωρισμενω καιρω θελει εισθαι το τελος. ²⁰Ο κριος, τον οποιον ειδες, ο εχων τα δυο κερατα, ειναι οι βασιλεις της Μηδιδας και της Περσιαις. ²¹Και ο τριχωτος τραγος ειναι ο βασιλευς της Ελλαδος· και το κερας το μεγα, το μεταξυ των οφθαλμων αυτου, αυτος ειναι ο πρωτος βασιλευς. ²²Το δε οτι συνετριβη και ανεβησαν τεσσαρα αντ' αυτου, δηλοι οτι τεσσαρα βασιλεια θελουσιν εγερθη εκ του εθνους τουτου· πλην ουχι κατα την δυναμιν αυτου. ²³Και εν τοις εσχατοις καιροις της βασιλειαις αυτων, οταν αι ανομιαι φθασωσιν εις το πληρες, θελει εγερθη βασιλευς σκληροπροσωπος και συνετος εις πανουργιας. ²⁴Και η δυναμις αυτου θελει εισθαι ισχυρα, ουχι ομως εξ ιδιας αυτου δυναμειως· και θελει αφανιζει εξαισιως και θελει ευοδουσθαι και κατορθονει και θελει αφανιζει τους ισχυρους και τον λαον τον αγιον. ²⁵Και δια της πανουργιας αυτου θελει καμει να ευοδουται η απατη εν τη χειρι αυτου· και θελει μεγαλυνθη εν τη καρδια αυτου και εν ειρηνη θελει αφανισει πολλους· και θελει σηκωθη κατα του Αρχοντος των αρχοντων· πλην θελει συντριφθη ανευ χειρος. ²⁶Και η ρηθειςα ορασις περι των ημερονυκτιων ειναι αληθης· συ λοιπον σφραγισον την ορασιν, διοτι ειναι δια ημερας πολλας. ²⁷Και εγω ο Δανιηλ ελιποθυμησα και ημην ασθενης ημερας τινας· μετα ταυτα εσηκωθη και εκαμνον τα εργα του βασιλειως· εθαυμαζον δε δια την ορασιν και δεν υπηρχεν ο εννοιων.

9 Εν τω πρωτω ετει του Δαρειου, του υιου του Ασσουηρου, εκ του σπερματος των Μηδων, οστις εβασιλευσεν επι το βασιλειον των Χαλδαιων, ²εν τω πρωτω ετει της βασιλειαις αυτου, εγω ο Δανιηλ ενοησα εν τοις βιβλίοις τον αριθμον των ετων, περι των οποιων ο λογος του Κυριου εγεινε προς Ιερεμιαν τον προφητην, οτι ηθελον συμπληρωθη εβδομηκοντα ετη εις τας ερημωσεις της Ιερουσαλημ. ³Και εστρεψα το προσωπον μου προς Κυριον τον Θεον, δια να καμω προσευχην και δεησεις εν νη-

στεια και σακκω και σποδω· ⁴και εδεηθην προς Κυριον τον Θεον μου και εξωμολογηθην και ειπον, Ω Κυριε, ο μεγας και φοβερους Θεος, ο φυλαττων την διαθηκην και το ελεος προς τους αγαπωντας αυτον και τηρουντας τας εντολας αυτου· ⁵ημαρτησαμεν και ηνομησαμεν και ησεβησαμεν και απεστατησαμεν και εξεκλιναμεν απο των εντολων σου και απο των κρισεων σου. ⁶Και δεν υπηκουσαμεν εις τους δουλους σου τους προφητας, οιτινες ελαλουν εν τω ονοματι σου προς τους βασιλεις ημων, τους αρχοντας ημων και τους πατερας ημων, και προς παντα τον λαον της γης. ⁷Εις σε, Κυριε, ειναι η δικαιοσυνη, εις ημας δε η αισχυνη του προσωπου, ως εν τη ημερα ταυτη, εις τους ανδρας του Ιουδα και εις τους κατοικους της Ιερουσαλημ και εις παντα τον Ισραηλ, τους εγγυς και τους μακραν, κατα παντας τους τοπους οπου εδιωξας αυτους, δια την παραβασιν αυτων, την οποιαν παρεβησαν εις σε. ⁸Κυριε, εις ημας ειναι η αισχυνη του προσωπου, εις τους βασιλεις ημων, τους αρχοντας ημων και εις τους πατερας ημων, οιτινες ημαρτησαμεν εις σε. ⁹Εις Κυριον τον Θεον ημων ειναι οι οικτιρμοι και αι αφεσεις· διοτι απεστατησαμεν απ' αυτου, ¹⁰και δεν υπηκουσαμεν εις την φωνην Κυριου του Θεου ημων, να περιπατωμεν εν τοις νομοις αυτου, τους οποιους εθεσεν ενωπιον ημων δια των δουλων αυτου των προφητων. ¹¹Και πας ο Ισραηλ παρεβη τον νομον σου και εξεκλινε δια να μη υπακουη εις την φωνην σου· δια τουτο εξεχυθη εφ' ημας η καταρα και ο ορκος ο γεγραμμενος εν τω νομω του Μωυσεως, δουλου του Θεου· διοτι ημαρτησαμεν εις αυτον. ¹²Και εβεβαιωσε τους λογους αυτου, τους οποιους ελαλησεν εναντιον ημων και εναντιον των κριτων ημων, οιτινες μας εκρινον, φερων εφ' ημας κακον μεγα· διοτι δεν εγεινεν υποκατω παντος του ουρανου, ως εγεινεν εν Ιερουσαλημ. ¹³Ως ειναι γεγραμμενον εν τω νομω Μωυσεως, απαν το κακον τουτο ηλθεν εφ' ημας· πλην δεν εδεηθημεν ενωπιον Κυριου του Θεου ημων, δια να επιστρεψωμεν απο των ανομιων ημων και να προσεξωμεν εις την αληθειαν σου· ¹⁴δια τουτο ο Κυριος εγρηγορησεν επι το κακον και εφερεν αυτο εφ' ημας· διοτι δικαιος ειναι Κυριος ο Θεος ημων εν πασι τοις εργοις αυτου, οσα πραττει· επειδη ημεις δεν υπηκουσαμεν εις την φωνην αυτου. ¹⁵Και τωρα, Κυριε ο Θεος ημων, οστις εξηγαγες τον λαον σου εκ γης Αιγυπτου εν χειρι κραταια και εκαμες εις σεαυτον ονομα, ως εν τη ημερα ταυτη, ημαρτησαμεν, ησεβησαμεν. ¹⁶Κυριε, κατα πασας τας δικαιοσυνας σου ας αποστραφη, δεομαι, ο θυμος σου και η οργη σου απο της πολεως σου Ιερουσαλημ, του ορους του αγιου σου· διοτι δια τας αμαρτιας ημων και δια τας ανομιας των πατερων ημων η Ιερουσαλημ και ο λαος σου κατεσταθημεν ονειδος εις παντας τους περιξ ημων. ¹⁷Τωρα λοιπον εισακουσον, Θεε ημων, την προσευχην του δουλου σου και τας δεησεις αυτου, και επιλαμψον το προσωπον σου, ενεκεν του Κυριου, επι το ηρημωμενον αγιαστηριον σου. ¹⁸Κλινον, Θεε μου, το ωπιον σου και ακουσον· ανοιξον τους οφθαλμους σου και ιδε τας ερημωσεις

ημων και την πολιν, επι την οποιαν εκληθη το ονομα σου· διοτι ημεις δεν προσφερομεν τας ικεσιαις ημων ενωπιον σου δια τας δικαιοσυνας ημων, αλλα δια τους πολλους οικτιρμους σου. ¹⁹Κυριε, εισακουσον· Κυριε, συγχωρησον· Κυριε, ακροασθητι και καμε· μη χρονισης, ενεκεν σου, Θεε μου· διοτι το ονομα σου εκληθη επι την πολιν σου και επι τον λαον σου. ²⁰Και ενω εγω ελαλουν επι και προσηυχομην και εξωμολογουμην την αμαρτιαν μου και την αμαρτιαν του λαου μου Ισραηλ, και προσεφερον την ικεσιαν μου ενωπιον Κυριου του Θεου μου περι του ορους του αγιου του Θεου μου, ²¹και ενω εγω ελαλουν επι εν τη προσευχη, ο ανηρ Γαβριηλ, τον οποιον ειδον εν τη ορασει κατ' αρχας, πετων ταχεως με ηγγισε περι την ωραν της εσπερινης θυσιας· ²²και με συνετισε και ελαλησε μετ' εμου και ειπε, Δανιηλ, τωρα εξηλθον δια να σε καμω να λαβης συνεσιν. ²³Εν τη αρχη των ικεσιων σου εξηλθεν η προσταγη και εγω ηλθον να δειξω τουτο εις σε· διοτι εισαι σφοδρα αγαπητος· δια τουτο εννοησον τον λογον και καταλαβε την οπτασιαν. ²⁴Εβδομηκοντα εβδομαδες διωρισθησαν επι τον λαον σου και επι την πολιν την αγιαν σου, δια να συντελεσθη η παραβασις και να τελειωσωσιν αι αμαρτιαι, και να γεινη εξιλειωσις περι της ανομιας και να εισαχθη δικαιοσυνη αιωνιος και να σφραγισθη ορασις και προφητεια και να χρισθη ο Αγιος των αγιων. ²⁵Γνωρισον λοιπον και καταλαβε οτι απο της εξελευσεως της προσταγης του να ανοικοδομηθη η Ιερουσαλημ εως του Χριστου του ηγουμενου θελουσιν εισθαι εβδομαδες επτα και εβδομαδες εξηκοντα δυο· θελει οικοδομηθη παλιν η πλατεια και το τειχος, μαλιστα εν καιροις στενοχωριας. ²⁶Και μετα τας εξηκοντα δυο εβδομαδας θελει εκκοπη ο Χριστος, πλην ουχι δι' εαυτον· και ο λαος του ηγουμενου, οστις θελει ελθει, θελει αφανισει την πολιν και το αγιαστηριον· και το τελος αυτης θελει ελθει μετα κατακλυσμου, και εως του τελους του πολεμου ειναι διωρισμενοι αφανισμοι. ²⁷Και θελει στερεωσει την διαθηκην εις πολλους εν μια εβδομαδι· και εν τω ημισει της εβδομαδος θελει παυσει η θυσια και η προσφορα, και επι το πτερυγιον του Ιερου θελει εισθαι το βδελυγμα της ερημωσεως, και εως της συντελειας του καιρου θελει δοθη διορια επι την ερημωσιν.

10Εν τω τριτω ετει του Κυρου, βασιλεως της Περσιας, απεκαλυφθη λογος εις τον Δανιηλ, του οποιου το ονομα εκληθη Βαλτασασαρ· και ο λογος ητο αληθινος και η δυναμις των λεγομενων μεγαλη· και καταλαβε τον λογον και εννοησε την οπτασιαν. ²Εν ταις ημεραις εκειναις εγω ο Δανιηλ ημην πενθων τρεις ολοκληρους εβδομαδας. ³Αρτον επιθυμητον δεν εφαγον και κρεας και οινος δεν εισηλθεν εις το στομα μου ουδε ηλειψα εμαυτον παντελως, μεχρι συμπληρωσεως τριων ολοκληρων εβδομαδων. ⁴Και την εικοστην τεταρτην ημεραν του πρωτου μηνος, ενω ημην παρα την οχθην του μεγαλου ποταμου, οστις ειναι ο Τιγρις, ⁵εσηκωσα τους οφθαλμους μου και

ειδον και ιδου, εις ανθρωπος ενδεδυμενος λινα και αι οσφυες αυτου ησαν περιεζωσμεναι με χρυσιον καθαρον του Ουφαζ, ⁶το δε σωμα αυτου ητο ως βηρυλλιον, και το προσωπον αυτου ως θεα αστραπης, και οι οφθαλμοι αυτου ως λαμπαδες πυρος, και οι βραχιονες αυτου και οι ποδες αυτου ως οφεις χαλκου στιλβοντος, και η φωνη των λογων αυτου ως φωνη οχλου. ⁷Και μονος εγω ο Δανιηλ ειδον την ορασιν· οι δε ανδρες οι οντες μετ' εμου δεν ειδον την ορασιν· αλλα τρομος μεγας επεπεσεν επ' αυτους και εφυγον δια να κρυφθωσιν. ⁸Εγω λοιπον εμεινα μονος και ειδον την ορασιν την μεγαλην ταυτην, και δεν απειμεινεν ισχυς εν εμοι· και η ακμη μου μετεστραφη εν εμοι εις μαρασμον και δεν εμεινεν ισχυς εν εμοι. ⁹Ηκουσα ομως την φωνην των λογων αυτου· και ενω ηκουον την φωνην των λογων αυτου, εγω ημην βεβυθισμενος εις βαθυν υπνον επι προσωπον μου και το προσωπον μου επι την γην. ¹⁰Και ιδου, χειρ με ηγγισε και με ηγειρεν επι τα γονατα μου και τας παλαμας των χειρων μου. ¹¹Και ειπε προς εμε, Δανιηλ, ανηρ σφοδρα αγαπητε, εννοησον τους λογους, τους οποιους εγω λαλω προς σε, και στηθι ορθος· διοτι προς σε απεσταλην τωρα. Και οτε ελαλησε προς εμε τον λογον τουτον, εσηκωθην εντρομος. ¹²Και ειπε προς εμε, Μη φοβου, Δανιηλ· διοτι απο της πρωτης ημερας, καθ' ην εδωκας την καρδιαν σου εις το να εννοης και κακουχησαι ενωπιον του Θεου σου, εισηκουσθησαν οι λογοι σου και εγω ηλθον εις τους λογους σου. ¹³Πλην ο αρχων της βασιλειας της Περσιας ανθιστατο εις εμε εικοσιμιαν ημεραν· αλλ' ιδου, ο Μιχαηλ, εις των πρωτων αρχοντων, ηλθε δια να μοι βοηθηση· και εγω εμεινα εκει πλησιον των βασιλεων της Περσιας. ¹⁴Και ηλθον να σε καμω να καταλαβης τι θελει συμβη εις τον λαον σου εν ταις εσχαις ημεραις· διοτι η ορασις ειναι επι δια πολλας ημερας. ¹⁵Και ενω ελαλει τοιουτους λογους προς εμε, εβαλον το προσωπον μου προς την γην και εγεινα αφωνος. ¹⁶Και ιδου, ως θεα υιου ανθρωπου ηγγισε τα χειλη μου· τοτε ηνοιξα το στομα μου και ελαλησα και ειπον προς τον ισταμενον εμπροσθεν μου, Κυριε μου, εξ αιτιας της ορασεως συνεστραφησαν τα εντοσθια μου εν εμοι και δεν εμεινεν ισχυς εν εμοι. ¹⁷Και πως δυναται ο δουλος τουτου του κυριου μου να λαληση μετα του κυριου μου τουτου; εν εμοι βεβαιως απο του νυν δεν υπαρχει ουδεμια ισχυς αλλ' ουδε πνοη εμεινεν εν εμοι. ¹⁸Και με ηγγισε παλιν ως θεα ανθρωπου και με ενισχυσε, ¹⁹και ειπε, Μη φοβου, ανηρ σφοδρα αγαπητε· ειρηνη εις σε· ανδριζου και ισχυε. Και ενω ελαλει προς εμε, ενισχυθην και ειπον, Ας λαληση ο κυριος μου· διοτι με ενισχυσας. ²⁰Και ειπεν, Εξευρεις δια τι ηλθον προς σε; τωρα δε θελω επιστρεφει να πολεμησω μετα του αρχοντος της Περσιας· και οταν εξελθω, ιδου, ο αρχων της Ελλαδος θελει ελθει. ²¹Πλην θελω σοι αναγγειλει το γεγραμμενον εν τη γραφη της αληθειας· και δεν ειναι ουδεις ο αγωνιζομενος μετ' εμου υπερ τουτων, ειμη Μιχαηλ ο αρχων υμων.

11Και εγω εν τω πρωτω ετει Δαρειου του Μηδου ισταμην δια να κραταιωσω και να ενδυναμωσω αυτον. ²Και τωρα θελω σοι αναγγειλει την αληθειαν. Ιδου, οτι τρεις βασιλεις θελουσιν εγερθη εν τη Περσια· και ο τεταρτος θελει εισθαι πολυ πλουσιωτερος παρα παντας· και αφου κραταιωθη εν τω πλουτω αυτου, θελει διεγειρει το παν εναντιον του βασιλειου της Ελλαδος. ³Και θελει σηκωθη βασιλευς δυνατος και θελει εξουσιαζει εν δυναμει μεγαλη και καμει κατα την θελησιν αυτου. ⁴Και καθως σταθη, θελει συντριφθη η βασιλεια αυτου και θελει διαιρεθη εις τους τεσσαρας ανεμους του ουρανου· πλην ουχι εις τους απογονους αυτου, ουδε κατα την εξουσιαν αυτου, με την οποιαν εξουσιασε· διοτι η βασιλεια αυτου θελει εκριζωθη και διαμερισθη εις αλλους, εκτος τουτων. ⁵Και ο βασιλευς του νοτου θελει ισχυσει, και εις εκ των αρχοντων αυτου· και θελει ισχυσει υπερ αυτον και θελει εξουσιασει· η εξουσια αυτου θελει εισθαι εξουσια μεγαλη. ⁶Και μετα ετη θελουσι συζευχθη και η θυγατηρ του βασιλεως του νοτου θελει ελθει προς τον βασιλεα του βορρα, δια να καμη συμφιλιωσιν· πλην αυτη δεν θελει αναχαιτισει την δυναμιν του βραχιονος ουδε το σπερμα αυτου θελει σταθη· αλλα θελει παραδοθη αυτη και οι φεροντες αυτην και το γεννηθεν εξ αυτης και ο ενισχυων αυτην εν καιροις. ⁷Εκ του βλαστου ομως των ριζων αυτης θελει σηκωθη τις αντ' αυτου, και ελθων μετα δυναμεως θελει εισελθει εις τα οχυρωματα του βασιλεως του βορρα και θελει ενεργησει εναντιον αυτων και υπερισχυσει· ⁸και προσετι θελει φερει αιχμαλωτους εις την Αιγυπτον τους θεους αυτων, μετα των χωνευτων αυτων, μετα των πολυτιμων σκευων αυτων, των αργυρων και των χρυσων· και αυτος θελει σταθη ετη τινα υπερ τον βασιλεα του βορρα. ⁹Εκεινος δε θελει εισελθει εις το βασιλειον του βασιλεως του νοτου, πλην θελει επιστρεφει εις την γην αυτου. ¹⁰Οι δε υιοι αυτου θελουσιν εγερθη εις πολεμον και συναξει πληθος δυναμεων πολλων· και εις εξ αυτων θελει ελθει εν ορμη και πλημμυρησει και διαβη· και θελει επανελθει και εγερθη εις μαχην εως του οχυρωματος αυτου. ¹¹Και ο βασιλευς του νοτου θελει εξαγριωθη και θελει εξελθει και πολεμησει μετ' αυτου, μετα του βασιλεως του βορρα· οστις θελει παραταξει πληθος πολυ· το πληθος ομως θελει παραδοθη εις την χειρα αυτου. ¹²Και αφου παταξη το πληθος, η καρδια αυτου θελει υψωθη· και θελει καταβαλει μυριαδας, πλην δεν θελει κραταιωθη. ¹³Και ο βασιλευς του βορρα θελει επιστρεφει και θελει παραταξει πληθος περισσοτερον παρα το πρωτον, και θελει ελθει εν ορμη εν τω τελει των ωρισμενων ετων μετα δυναμεως μεγαλης και μετα πλουτου πολλου. ¹⁴Και εν τοις καιροις εκεινοις πολλοι θελουσι σηκωθη εναντιον του βασιλεως του νοτου· και οι λυμενες εκ του λαου σου θελουσιν επαρθη δια να εκπληρωσωσιν ορασιν· πλην θελουσι πεσει. ¹⁵Και ο βασιλευς του βορρα θελει ελθει και υψωσει προχωμα και κυριευσει τας οχυρας πολεις· και οι βραχιονες του νοτου δεν θελουσιν αντισταθη ουδε το

πληθος των εκλεκτων αυτου, και δεν θελει εισθαι δυναμεις προς αντιστασιν. ¹⁶Και ο ερχομενος εναντιον αυτου θελει καμει κατα την θελησιν αυτου και δεν θελει εισθαι ο ανθισταμενος εις αυτον· και θελει σταθη εν τη γη της δοξης, ητις θελει αναλωθη υπο των χειρων αυτου. ¹⁷Και θελει στηριξει το προσωπον αυτου εις το να εισελθη μετα της δυναμεως παντος του βασιλειου αυτου, και ευθυτης θελει εισθαι μετ' αυτου· και θελει ενεργησει· και θελει δωσει εις αυτον θυγατερα γυναικων, διαφθειρων αυτην· πλην αυτη δεν θελει σταθη ουδε θελει εισθαι υπερ αυτου. ¹⁸Επειτα θελει στρεφει το προσωπον αυτου προς τας νησους και θελει κυριευσει πολλας· αλλ' ηγεμων τις θελει παυσει το εξ αυτου ονειδος· εκτος τουτου θελει επιστρεφει το ονειδος αυτου επ' αυτον. ¹⁹Τοτε θελει στρεφει το προσωπον αυτου προς τα οχυρωματα της γης αυτου· πλην θελει προσκοφει και πεσει και δεν θελει ευρεθη. ²⁰Και αντ' αυτου θελει σηκωθη τυραννος, οστις θελει καμει να παρελθη η δοξα του βασιλειου· πλην εν ολιγαις ημεραις θελει αφανισθη και ουχι εν οργη ουδε εν μαχη. ²¹Και αντ' αυτου θελει σηκωθη εξουθενημενος τις, εις τον οποιον δεν θελουσι δωσει τιμην βασιλικην· αλλα θελει ελθει ειρηνικως και κυριευσει το βασιλειον εν κολακειας. ²²Και οι βραχιονες του κατακλυζοντος θελουσι κατακλυσθη εμπροσθεν αυτου και θελουσι συντριφθη, και αυτος ετι ο αρχων της διαθηκης. ²³Και μετα την συμμαχιαν την μετ' αυτου θελει φερεσθαι δολιως· διοτι θελει αναβη και υπερισχυσει μετα ολιγον λαου. ²⁴Θελει ελθει μαλιστα ειρηνικως επι τους παχυτερους τοπους της επαρχιας, και θελει καμει ο, τι δεν εκαμον οι πατερες αυτου ουδε οι πατερες των πατερων αυτου· θελει διαμοιρασει μεταξυ αυτων διαρπαγμα και λαφυρα και πλουτη, και θελει μηχανευθη τας μηχανας αυτου κατα των οχυρωματων και τουτο μεχρι καιρου. ²⁵Και θελει διεγειρει την δυναμιν αυτου και την καρδιαν αυτου εναντιον του βασιλεως του νοτου μετα δυναμεως μεγαλης· και ο βασιλευς του νοτου θελει εγερθη εις πολεμον μετα δυναμεως μεγαλης και ισχυρας σφοδρα· πλην δεν θελει δυνηθη να σταθη, διοτι θελουσι μηχανευθη μηχανας κατ' αυτου. ²⁶Και οι τρωγοντες τα εδεσματα αυτου θελουσι συντριψει αυτον, και το στρατευμα αυτου θελει πλημμυρησει, και πολλοι θελουσι πεσει πεφονευμενοι. ²⁷Αι δε καρδιαι αμφοτερων τουτων των βασιλεων θελουσιν εισθαι εν τη πονηρια και θελουσι λαλει ψευδη εν τη αυτη τραπεζη· αλλα τουτο δεν θελει ευδοκιμησει, επειδη ετι το τελος θελει εισθαι εν τω ωρισμενω καιρω. ²⁸Τοτε θελει επιστρεφει εις την γην αυτου μετα μεγαλου πλουτου· και η καρδια αυτου θελει εισθαι εναντιον της διαθηκης της αγιας· και θελει ενεργησει και θελει επιστρεφει εις την γην αυτου. ²⁹Εν τω ωρισμενω καιρω θελει επιστρεφει και ελθει προς τον νοτον· πλην η εσχατη φορα δεν θελει εισθαι ως η πρωτη, ³⁰διοτι τα πλοια των Κηττιαιων θελουσιν ελθει εναντιον αυτου, και θελει ταπεινωθη και επιστρεφει και θυμωθη εναντιον της διαθηκης της αγιας· και θελει ενεργησει

γηση και επιστρέφει και θέλει συνεννοηθή μετὰ των εγκαταλιποντων την διαθηκην την αγίαν. ³¹Και βραχιόνες θελουσιν εγερθη ἐξ αὐτου, και θελουσι βεβηλωσει το αγιαστηριον της δυναμεως και αφαιρεσει την παντοτεινην θυσιαν και στησει το βδελυγμα της ερημωσεως. ³²Και τους ανομουντας εις την διαθηκην θελει διαφθειρει εν κολακειαῖς· ο λαος ομως, οστις γνωριζει τον θεον αὐτου, θελει ισχυσει και κατορθωσει. ³³Και οι συνετοι του λαου θελουσι διδασξει πολλους· πλην θελουσι πεσει δια ρομφαιας και δια φλογος, δι' αιχμαλωσιας και δια λαφυραγωγίας, πολλων ημερων. ³⁴Και οταν πεσωσι, θελουσι βοηθηθη μικραν βοηθειαν· πολλοι ομως θελουσι προσεθη εις αυτους εν κολακειαῖς. ³⁵Και εκ των συνετων θελουσι πεσει, δια να δοκιμασθωσι και να καθαρισθωσι και να λευκανθωσιν, εως του εσχατου καιρου· διοτι και τουτο θελει γεινει εν τω ωρισμενω καιρω. ³⁶Και ο βασιλευς θελει καμει κατα την θελησιν αὐτου, και θελει υψωθη και μεγαλυνθη υπερανω παντος θεου, και θελει μεγαλορρημονησει κατα του θεου των θεων, και θελει ευημερει, εωσου συντελεσθη η οργη· διοτι το ωρισμενον θελει γεινει. ³⁷Και δεν θελει φροντιζει περι των θεων των πατερων αὐτου ουδε περι επιθυμιας γυναικων ουδε θελει φροντιζει περι ουδενος θεου, διοτι θελει μεγαλυνθη υπερανω παντων. ³⁸Τον δε θεον Μαουζειμ θελει δοξασει επι του τοπου αὐτου· και θεον, τον οποιον οι πατερες αὐτου δεν εγνωρισαν, θελει τιμησει με χρυσον και αργυρον και με πολυτιμους λιθους και με πραγματα επιθυμητα. ³⁹Ουτω θελει καμει εις τα οχυρωματα Μαουζειμ μετὰ θεου αλλοτριου· οσοι γνωρισωσιν αὐτον, εις αυτους θελει πληθυνει δοξαν και θελει καμει αυτους να εξουσιασωσιν επι πολλων, και την γην θελει διαμοιρασει με τιμην. ⁴⁰Και εν τω εσχατω καιρω ο βασιλευς του νοτου θελει συγκερατισθη μετ' αὐτου· και ο βασιλευς του βορρα θελει ελθει εναντιον αὐτου ως ανεμοστροβιλος, μετὰ αμαξων και μετὰ ιππεων και μετὰ πολλων πλοιων· και θελει ελθει εις τους τοπους και θελει πλημμυρησει και διαβη· ⁴¹θελει εισελθει ετι εις την γην της δοξης και πολλοι τοποι θελουσι καταστραφη· ουτοι ομως θελουσι διασωθη εκ της χειρος αὐτου, ο Εδωμ και ο Μωαβ και οι πρωτοι των υιων Αμμων. ⁴²Και θελει εκτεινει την χειρα αὐτου επι τους τοπους· και η γη της Αιγυπτου δεν θελει εκφυγει. ⁴³Και θελει κυριευσει τους θησαυρους του χρυσιου και του αργυριου και παντα τα επιθυμητα της Αιγυπτου· και οι Λιβυες και οι Αιθιοπες θελουσιν εισθαι κατοπιν των βηματων αὐτου. ⁴⁴Πλην αγγελια εκ της ανατολης και εκ του βορρα θελουσι ταραξει αὐτον· δια τουτο θελει εκβη μετὰ θυμου μεγαλου, δια να αφανιση και να εξολοθρευση πολλους. ⁴⁵Και θελει στησει τας σκηνας της βασιλικης αὐτου κατοικησεως μετὰ των θαλασσωσιν επι του ενδοξου ορους της αγιότητος· πλην θελει ελθει εις το τελος αὐτου και δεν θελει υπαρχει ο βογητων αὐτον.

των ο μεγας, ο ισταμενος υπερ των υιων του λαου σου· και θελει εισθαι καιρος θλιψεως, οποια ποτε δεν εγεινεν αφου υπηρξεν εθνος, μεχρις εκεινου του καιρου· και εν τω καιρω εκεινω θελει διασωθη ο λαος σου, πας οστις ευρεθη γεγραμμενος εν τω βιβλιω. ²Και πολλοι εκ των κοιμωμενων εν τω χωματι της γης θελουσιν εξεγερθη, οι μεν εις αιωνιον ζωην, οι δε εις ονειδισμον και εις κατασχυνην αιωνιον. ³Και οι συνετοι θελουσιν εκλαμψει ως η λαμπροτης του στερεωματος· και οι επιστρεφοντες πολλους εις δικαιοσυνην ως οι αστερες, εις τους αιωνας των αιωνων. ⁴Και συ, Δανιηλ, εγκλεισον τους λογους και σφραγισον το βιβλιον, εως του εσχατου καιρου· τοτε πολλοι θελουσι περιτρεχει και η γνωσις θελει πληθυνθη. ⁵Και εγω ο Δανιηλ εθεωρησα και ιδου, ισταντο δυο αλλοι, εις εντευθεν επι του χειλους του ποταμου και εις εκειθεν επι του χειλους του ποταμου. ⁶Και ειπεν ο εις προς τον ανδρα τον ενδεδυμενον λινα, οστις ητο επανωθεν των υδατων του ποταμου, Εως ποτε θελει εισθαι το τελος των θαυμασιων τουτων; ⁷Και ηκουσα τον ανδρα τον ενδεδυμενον λινα, οστις ητο επανωθεν των υδατων του ποταμου, οτε υψωσε την δεξιαν αὐτου και την αριστεραν αὐτου εις τον ουρανον και ωμοσεν εις τον ζωντα εις τον αιωνα, οτι θελει εισθαι εις καιρον, καιρους και ημισυ καιρου· και οταν συντελεσθη ο διασκορπισμος της δυναμεως του αγιου λαου, παντα ταυτα θελουσιν εκπληρωθη. ⁸Και εγω ηκουσα, αλλα δεν ενοησα· τοτε ειπον, Κυριε μου, ποιον το τελος τουτων; ⁹Και ειπε, Υπαγε, Δανιηλ· διοτι οι λογοι ειναι κεκλεισμενοι και εσφραγισμενοι εως του εσχατου καιρου. ¹⁰Πολλοι θελουσι καθαρισθη και λευκανθη και δοκιμασθη· και οι ασεβεις θελουσιν ασεβει· και ουδεις εκ των ασεβων θελει νοησει· αλλ' οι συνετοι θελουσι νοησει. ¹¹Και απο του καιρου, καθ' ον η παντοτεινη θυσια αφαιρεθη και το βδελυγμα της ερημωσεως στηθη, θελουσιν εισθαι ημεραι χιλιαι διακοσαι και ενενηκοντα. ¹²Μακαριος οστις υπομεινη και φθαση εις ημερας χιλιας τριακοσιας και τριακοντα πεντε. ¹³Αλλα συ υπαγε, εως του τελους· και θελεις αναπαυθη και θελεις σταθη εν τω κληρω σου εις το τελος των ημερων.

12Και εν τω καιρω εκεινω θελει εγερθη Μιχαηλ, ο αρ-

Hosea

1 Ο λογος του Κυριου ο γενομενος προς Ωσηε τον υιον του Βεηρι, εν ταις ημεραις Οζιου, Ιωαθαμ, Αχαζ και Εζεκιου, βασιλεων του Ιουδα, και εν ταις ημεραις Ιεροβοαμ, υιου του Ιωας, βασιλεως του Ισραηλ. ² Αρχη του λογου του Κυριου δια του Ωσηε. Και ειπε Κυριος προς τον Ωσηε, Υπαγε, λαβε εις σεαυτον γυναικα πορνειας και τεκνα πορνειας· διοτι η γη κατεπορνευσε, εκκλινασα απο οπισθεν του Κυριου. ³ Και υπηγγε και ελαβε την Γομερ, θυγατερα του Δεβηλαιμ· και συνελαβε και εγεννησεν εις αυτον υιον. ⁴ Και ειπε Κυριος προς αυτον, Καλεσον το ονομα αυτου Ιεζραελ· διοτι ετι ολιγον και θελω εκδικησει το αιμα του Ιεζραελ επι τον οικον Ιηου, και θελω καταπαυσει την βασιλειαν του οικου Ισραηλ. ⁵ Και εν τη ημερα εκεινη θελω συντριψει το τοξον του Ισραηλ εν τη κοιλαδι του Ιεζραελ. ⁶ Και συνελαβεν ετι και εγεννησε θυγατερα. Και ειπε προς αυτον, Καλεσον το ονομα αυτης Λο-ρουχαμμα· διοτι δεν θελω ελεησει πλεον τον οικον Ισραηλ αλλα θελω σηκωσει αυτους διολου. ⁷ Τον δε οικον Ιουδα θελω ελεησει και θελω σωσει αυτους δια Κυριου του Θεου αυτων, και δεν θελω σωσει αυτους δια τοξου ουδε δια ρομφαιας ουδε δια πολεμου, δια ιππων ουδε δια ιππεων. ⁸ Και αφου απεγαλακτισε την Λο-ρουχαμμα, συνελαβε και εγεννησεν υιον. ⁹ Και ειπε Κυριος, Καλεσον το ονομα αυτου Λο-αμμι· διοτι σεις δεν εισθε λαος μου και εγω δεν θελω εισθαι υμων. ¹⁰ Ο αριθμος ομως των υιων Ισραηλ θελει εισθαι ως η αμμος της θαλασσης, ητις δεν δυναται να μετρηθη ουδε να εξαριθμηθη και εν τω τοπω οπου ελεχθη προς αυτους, δεν εισθε λαος μου, εκει θελει λεχθη προς αυτους, Υιοι του Θεου του ζωντος. ¹¹ Τότε θελουσι συναχθη ομοι υιοι Ιουδα και οι υιοι Ισραηλ, και θελουσι καταστησει εις εαυτους αρχηγον ενα, και θελουσιν αναβη εκ της γης· διοτι μεγαλη θελει εισθαι η ημερα του Ιεζραελ.

2 Ειπατε προς τους αδελφους σας, Αμμι, και προς τας αδελφας σας, Ρουχαμμα. ² Κριθητε μετα της μητρος σας, κριθητε· διοτι αυτη δεν ειναι γυνη μου και εγω δεν ειμαι ανηρ αυτης· ας αφαιρεση λοιπον τας πορνειας αυτης απ' εμπροσθεν αυτης και τας μοιχειας αυτης εκ μεσου των μαστων αυτης· ³ μηποτε εκδυσας γυμνωσω αυτην και αποκαταστησω αυτην καθως εν τη ημερα της γεννησεως αυτης, και θεσω αυτην ως ερημον και κατα-

στησω αυτην ως γην ανυδρον και θανατωσω αυτην εν διψη. ⁴ Και δεν θελω ελεησει τα τεκνα αυτης· επειδη ειναι τεκνα πορνειας. ⁵ Διοτι η μητηρ αυτων επορνευσεν· η συλλαβουσα αυτα επραξεν αισχυνην· διοτι ειπε, Θελω υπαγει κατοπιν των εραστων μου, οτινες μοι διδουσι τον αρτον μου και το υδωρ μου, το μαλλιον μου και το λιναριον μου, το ελαιον μου και τα ποτα μου. ⁶ Δια τουτο, ιδου, εγω θελω φραξει την οδον σου με ακανθας και οικοδομησει φραγμα, δια να μη ευρη τας οδους αυτης. ⁷ Και θελει τρεξει κατοπιν των εραστων αυτης και δεν θελει φθασει αυτους, και θελει ζητησει αυτους και δεν θελει ευρει· τότε θελει ειπει, Θελω υπαγει και επιστρεφει προς τον πρωτον μου ανδρα· διοτι καλητερον ητο τότε εις εμε παρα τωρα. ⁸ Και αυτη δεν εγνωριζεν οτι εγω εδωκα εις αυτην τον σιτον και τον οινον και το ελαιον, και επληθυνα το αργυριον εις αυτην και το χρυσιον, με τα οποια κατεσκευασαν τον Βααλ. ⁹ Δια τουτο θελω επιστρεφει και λαβει τον σιτον μου εν τω καιρω αυτου και τον οινον μου εν τω διωρισμενω καιρω αυτου, και θελω αφαιρεσει το μαλλιον μου και το λιναριον μου, τα οποια ειχε δια να σκεπαζη την γυμνωσιν αυτης. ¹⁰ Και τωρα θελω αποκαλυψει την ακαθαρσιαν αυτης εμπροσθεν των εραστων αυτης, και ουδεις θελει λυτρωσει αυτην εκ της χειρος μου. ¹¹ Και θελω καταπαυσει πασαν την ευφροσυνην αυτης, τας εορτας αυτης, τας νεομηνιας αυτης και τα σαββατα αυτης και πασας τας πανηγυρεις αυτης. ¹² Και θελω αφανισει τας αμπελους αυτης και τας συκας αυτης, περι των οποιων ειπε, Μισθωματα μου ειναι ταυτα, τα οποια μοι εδωκαν οι ερασται μου· και θελω καταστησει αυτας δασος, και τα θηρια του αγρου θελουσι κατατρωγει αυτας. ¹³ Και θελω επισκεφθη επ' αυτην τας ημερας των Βααλειμ, καθ' ας εθυμιαζεν εις αυτους και εστολιζετο με τα ενωτια αυτης και τα περιδεραια αυτης και επορευετο κατοπιν των εραστων αυτης, εμε δε ελησμονησε, λεγει Κυριος. ¹⁴ Δια τουτο, ιδου, εγω θελω εφελκυσει αυτην και θελω φερει αυτην εις την ερημον και θελω λαλησει προς την καρδιαν αυτης. ¹⁵ Και εκειθεν θελω δωσει εις αυτην τους αμπελωνας αυτης και την κοιλαδα του Αχωρ δια θυραν ελπιδος· και θελει ψαλλει εκει ως εν ταις ημεραις της νεοτητος αυτης και ως εν τη ημερα της αναβασεως αυτης απο γης Αιγυπτου. ¹⁶ Και εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, θελεις με καλεσει, Ο ανηρ μου· και δεν θελεις με

καλέσει πλέον, Ο Βααλ μου· ¹⁷διότι θελώ αφαιρέσει τα ονόματα των Βααλείμ από του στοματός αυτής και δεν θέλουν αναφερεσθαι πλέον τα ονόματα αυτών. ¹⁸Και εν τη ημέρα εκείνη θελώ κάμει διαθήκην υπέρ αυτών προς τα θηρία του αγρού και προς τα πετεινά του ουρανού και τα έρπετα της γης· τόξον δε και ρομφαίαν και πόλεμον θελώ συντριψεί εκ της γης και θελώ κατοικήσει αυτούς εν ασφαλεία. ¹⁹Και θελώ σε μνηστευθή εις εμαυτόν εις τον αιώνα· και θελώ σε μνηστευθή εις εμαυτόν εν δικαιοσύνη και εν κρίσει και εν έλεει και εν οικτιρμοίς· ²⁰και θελώ σε μνηστευθή εις εμαυτόν εν πίστει· και θέλεις γνωρίσει τον Κύριον. ²¹Και εν εκείνη τη ημέρα θελώ αποκριθί, λέγει Κύριος, θελώ αποκριθί προς τους ουρανούς, και αυτοί θέλουν αποκριθί προς την γην· ²²και η γη θέλει αποκριθί προς τον σίτον και τον οίνον και το έλαιον· και ταυτά θέλουν αποκριθί προς τον Ιεζραήλ. ²³Και θελώ σπειρεί αυτήν δι' εμαυτόν επί της γης· και θελώ ελεήσει την ουκ ήλημενην· και θελώ είπει προς τον ου λαόν μου, Λαός μου είσαι· και αυτοί θέλουν είπει, Θεός μου είσαι.

3 Και είπε Κύριος προς έμε, Υπάγε έτι, αγαπήσον γυναικα, ήτις καιτοι αγαπωμένη υπό του φίλου αυτής είναι μοιχαλίσ, κατά την αγαπήν του Κυρίου προς τους υίους Ισραήλ, οιτινες όμως επιβλεπουσιν εις θεούς άλλοτριούς και αγαπωσι φιαλάς οίνου. ²Και έμισθώσα αυτήν εις εμαυτόν δια δεκαπέντε αργυρία και εν χόμορ κριθής και ήμισυ χόμορ κριθής. ³Και είπα προς αυτήν, θέλεις καθήσει δι' έμε πολλές ημέρας· δεν θέλεις πορνεύσει και δεν θέλεις εισθαι δι' άλλον· και έγω όμοιως θελώ εισθαι δια σε. ⁴Διότι οι υιοί Ισραήλ θέλουν καθήσει πολλές ημέρας χωρίς βασιλεως και χωρίς αρχόντος και χωρίς θυσίας και χωρίς αγάλματος και χωρίς εφοδ και θεραφείμ. ⁵Μετα ταυτά θέλουν επιστρέψει οι υιοί Ισραήλ και θέλουν ζητήσει Κύριον τον Θεόν αυτών και Δαβιδ τον βασιλέα αυτών· και θέλουν φοβείσθαι τον Κύριον και την αγαθοτητα αυτού εν ταις έσχαταις ημεραις.

4 Ακουσατε τον λόγον του Κυρίου, υιοί Ισραήλ· διότι ο Κύριος έχει κρίσιν μετα των κατοικών της γης, επειδή δεν υπαρχεί αλήθεια ουδέ έλεος ουδέ γνώσις Θεού επί της γης. ²Επιόρκια και ψευδος και φόνος και κλοπή και μοιχεία επλήμμυρησαν, και αίματα εγγιζουσιν επί αίματα. ³Δια τουτο θέλει πενήθει η γη, και πάς ο κατοικών εν αυτή θέλει λιποψυχήσει, μετα των θηριών του αγρού και μετα των πετεινών του ουρανού· έτι και οι ιχθύες της θαλάσσης θέλουν εκλείπει. ⁴Πλήν άς μη αντίλεγη μηδεί μηδ' άς έλεγχή τον άλλον· διότι ο λαός σου είναι ως οι αντίλεγοντες εις τον ιερέα. ⁵Δια τουτο θέλεις ολισθήσει την ημέραν, και μετα σου θέλει ολισθήσει και ο προφήτης την νυκτα, και θελώ αφανίσει την μητέρα σου. ⁶Ο λαός μου ήφανίσθη δι' έλλειψιν γνώσεως· επειδή συ απερριψάς την γνώσιν και έγω απερριψά σε

από του να ιερατεύης εις έμε· επειδή έλησμονήσας τον νόμον του Θεού σου, και έγω θελώ λησμονήσει τα τέκνα σου. ⁷Κάθως επλήθυναν, ουτως ήμαρτήσαν εις έμε· την δοξάν αυτών εις ατιμίαν θελώ μεταβάλει. ⁸Τρωγούσι τας αμαρτίας του λαού μου και έχουσι προσήλωμένη την ψυχήν αυτών εις την ανομίαν αυτών. ⁹Δια τουτο θέλει εισθαι, κάθως ο λαός, ουτω και ο ιερεύς· και θελώ επισκεφθή επ' αυτούς τας οδούς αυτών και ανταποδώσει εις αυτούς τας πράξεις αυτών. ¹⁰Διότι θέλουν τρωγεί και δεν θέλουν χορταζέσθαι, θέλουν πορνεύει και δεν θέλουν πληθυνέσθαι· επειδή εγκατέλιπον το να λάτρευωσι τον Κύριον. ¹¹Πορνεία και οίνος και μέθη αφαιρούσι την καρδίαν. ¹²Ο λαός μου έρωτα τα ξύλα αυτού, και η ραβδος αυτού αποκρινεται προς αυτόν· διότι το πνεύμα της πορνείας επλανήσεν αυτούς και επορνεύσαν εκκλινόντες από του Θεού αυτών. ¹³Θυσιαζουσιν επί τας κορυφάς των όρειών και θυμιάζουσιν επί τους λόφους, υπό τας δρύς και λευκάς και τερεβινθούς, διότι η σκία αυτών είναι καλή δια τουτο αι θυγατέρες σας θέλουν πορνεύσει και αι νύμφαι σας θέλουν μοιχεύσει. ¹⁴Δεν θελώ τιμώρησει τας θυγατέρας σας όταν πορνεύσωσιν ουδέ τας νύμφας σας όταν μοιχεύσωσι, διότι αυτοί αποχωρίζονται μετα των πορνών και θυσιαζουσιν μετα των άσελγών· δια τουτο ο λαός ο άσυνετός θέλει κατακρημνίσθη. ¹⁵Εάν συ, Ισραήλ, πορνεύης, τουλάχιστον άς μη άνομήση ο Ιουδάς· μη υπαγέτε λοιπόν εις Γαλαγαλα μηδ' αναβαίνετε εις Βαιθ-αυέν μηδέ όμνυετε, Ζή ο Κύριος. ¹⁶Διότι ο Ισραήλ άπεσκήρτησεν ως δαμάλις άποσκήρτωσα· τώρα θέλει βοσκήσει αυτούς ο Κύριος ως αρνία εν τοπώ πλατεί. ¹⁷Ο Εφραϊμ προσεκόλληθη εις τα είδωλα· αφήσατε αυτόν. ¹⁸Το ποτόν αυτών ώξυνισεν· όλως έδοθησαν εις την πορνείαν· οι υπερασπιστάι αυτής ω της άισχνης, αγαπωσι το Δότε. ¹⁹Ο άνεμός θέλει συσφιγξει αυτήν εν ταις πτερυξίν αυτού, και θέλουν καταίσχυνθη δια τας θυσίας αυτών.

5 Ακουσατε τουτο, ιερείς, και προσεξάτε, οικός Ισραήλ, και δότε ακροασίν, οικός βασιλεως· διότι προς εσάς είναι κρίσις· επειδή έσταθήτε παγίς επί Μισπα και δικτυόν ήπλωμένον επί το Θαβώρ. ²Και οι αγρευόντες εκαμόν βάθειαν σφαγήν· άλλ' έγω θελώ παιδέυσει πάντας αυτούς. ³Εγω έγνωρίσα τον Εφραϊμ, και ο Ισραήλ δεν είναι κεχυμένον απ' έμου· διότι τώρα πορνεύεις, Εφραϊμ, και έμιανθή ο Ισραήλ. ⁴Δεν αφίνουσιν αυτούς αι πράξεις αυτών να επιστρέψωσιν εις τον Θεόν αυτών· διότι το πνεύμα της πορνείας είναι εν μέσω αυτών και δεν έγνωρισαν τον Κύριον. ⁵Και η υπερήφανια του Ισραήλ μαρτυρεί κατά πρόσωπον αυτού· δια τουτο ο Ισραήλ και ο Εφραϊμ θέλουν πέσει εν τη άνομία αυτών· ο Ιουδάς έτι θέλει πέσει μετ' αυτών. ⁶Μετα των ποιμνίων αυτών και μετα των αγέλων αυτών θέλουν υπαγεί δια να ζητήσωσι τον Κύριον· άλλα δεν θέλουν εύρει· άπεμακρυνθη απ' αυτών. ⁷Εφερθήσαν άπιστως προς τον Κύριον· διότι έγεννησαν τέκνα άλλοτρια· τώρα

δε εις μὴν θέλει καταφαγεῖ αὐτοὺς καὶ τὰς κληρονομίας αὐτῶν. ⁸Σάλπισατε κερατινὴν ἐν Γαβρα, σάλπιγγα ἐν Ραμα· ἤχησατε δυνάτα ἐν Βαιθ-αυεν· κατοπιν σου, Βενιαμιν. ⁹Ὁ Εφραιμ θέλει εἰσθαι ἠρημωμένος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἐλεγχου· μεταξὺ τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἐγνωστοποίησα τὸ βεβαιῶς γενησομένον· ¹⁰οἱ ἀρχόντες Ἰουδα ἐγένοντο ὡς οἱ μετατοπιζόντες ὄρια· ἐπ’ αὐτοὺς θέλω ἐκχύσει ὡς ὕδατα τὴν ὄργην μου. ¹¹Κατεδυναστευθῆ ὁ Εφραιμ, συνετριβῆ ἐν τῇ κρίσει διότι ἐκούσιως ὑπῆγε κατοπιν προσταγμάτων· ¹²διὰ τοῦτο ἐγὼ θέλω εἰσθαι ὡς σαρᾶκιον εἰς τὸν Εφραιμ καὶ ὡς σκωλῆξ εἰς τὸν οἶκον Ἰουδα. ¹³Καὶ εἶδεν ὁ Εφραιμ τὴν νόσον αὐτοῦ καὶ ὁ Ἰουδας τὸ ἐλκος αὐτοῦ, καὶ ὑπῆγεν ὁ Εφραιμ πρὸς τὸν Ἀσσυρίον καὶ ἀπεστείλε πρὸς τὸν βασιλεῖα Ἰαρειβ· ἀλλ’ οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ σὰς ἰατρευθῆ οὐδὲ νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἐλκους σὰς. ¹⁴Διότι ἐγὼ θέλω εἰσθαι ὡς λέων εἰς τὸν Εφραιμ καὶ ὡς σκυμνὸς λέοντος εἰς τὸν οἶκον Ἰουδα· ἐγὼ, ἐγὼ θέλω διασπαραξῆ καὶ ἀναχωρήσει· θέλω λαβεῖν, καὶ δὲν θέλει υπαρχεῖ ὁ ἐλευθερῶν. ¹⁵Θέλω υπαγεῖν, θέλω ἐπιστρεφεῖν εἰς τὸν τόπον μου, ἐώσου γνωρίσωσι τὸ ἐγκλήμα αὐτῶν καὶ ζήτησωσι τὸ πρόσωπον μου· ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν θέλουσιν ὀρθρίσει πρὸς ἐμε.

6 Ἐλθετε καὶ ἄς ἐπιστρεψωμὲν πρὸς τὸν Κύριον· διότι αὐτὸς διεσπαραξῆ, καὶ θέλει μὰς ἰατρευεῖν· ἐπατάξῃ, καὶ θέλει περιδεσεῖ τὴν πληγὴν ἡμῶν. ²Θελεῖ ἀναζωοποήσει μὰς μετὰ δύο ἡμερὰς· ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλει μὰς ἀναστήσει, καὶ θελομὲν ζῆ ἐνωπίον αὐτοῦ. ³Τότε θελομὲν γνωρίσει καὶ θελομὲν ἐξακολουθεῖ νὰ γνωρίζωμὲν τὸν Κύριον· ἡ ἐξόδος αὐτοῦ εἶναι προδιατεταγμένη ὡς ἡ αὐγὴ· καὶ θέλει ἐλθεῖ πρὸς ἡμὰς ὡς ὑετός, ὡς βροχὴ ὀψιμὸς καὶ πρωιμὸς ἐπὶ τὴν γῆν. ⁴Τι νὰ καμῶ εἰς σε, Εφραιμ; τι νὰ καμῶ εἰς σε, Ἰουδα; διότι ἡ καλῶσυνή σὰς εἶναι ὡς νεφέλη πρωινή καὶ ὡς δρόσος ἐωθινή ἥτις παρερχεται. ⁵Διὰ τοῦτο κατεκοψά αὐτοὺς διὰ τῶν προφητῶν· ἐφονεύσα αὐτοὺς διὰ τῶν λόγων τοῦ στοματός μου· καὶ αἱ κρίσεις σου θέλουσιν ἐξελθεῖ ὡς φῶς. ⁶Διότι ἐλεός θέλω καὶ οὐχὶ θυσιαν· καὶ ἐπιγνώσιν Θεοῦ μᾶλλον παρὰ ὀλοκαυτώματα. ⁷Αὐτοὶ ὁμῶς ὡς ὁ Ἀδὰμ παρεβῆσαν τὴν διαθήκην· ἐν τούτῳ ἐφερθήσαν ἀπιστῶς πρὸς ἐμε. ⁸Ἡ Γαλαὰδ εἶναι πόλις ἐργαζομένων ἀνομιαν, ἐνεδρευούσα αἱμα. ⁹Καὶ ὡς στίφη ληστῶν παραμονεύοντα ἀνθρώπον, οὕτως ὁ συλλογὸς τῶν ἱερέων φονεύουσιν ἐν τῇ ὁδῷ μεχρὶ Συχεμ· διότι ἐπράξαν ἀισχρά. ¹⁰Ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ εἶδον φρικτὴν· ἐκεῖ εἶναι ἡ πορνεία τοῦ Εφραιμ· ὁ Ἰσραὴλ ἐμίανθη. ¹¹Καὶ διὰ σε, Ἰουδα, διωρίσθη θερισμός, ὅταν ἐγὼ ἐπιστρεψῶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου.

7 Ἐνῶ ἰατρευοῦν τὸν Ἰσραὴλ, ἀπεκαλυφθῆ τότε ἡ ἀνομία τοῦ Εφραιμ καὶ ἡ κακία τῆς Σαμαρείας· διότι ἐπράξαν ψευδός· καὶ ὁ κλεπτὴς εἰσερχεται, ὁ ληστὴς γυμνοῦναι ἐξῶθεν. ²Καὶ αὐτοὶ δὲν λεγούσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ὅτι ἐνθυμούμαι πᾶσαν τὴν ἀνομιαν αὐτῶν· τῶρα περιεκυκλώσαν αὐτοὺς αἱ πράξεις αὐτῶν· ἐμπροσθεν

τοῦ προσώπου μου ἐγένοντο. ³Ἐν τῇ κακίᾳ αὐτῶν ἐφράναν τὸν βασιλεῖα καὶ ἐν τοῖς ψευδέσιν αὐτῶν τοὺς ἀρχόντας. ⁴Πᾶντες εἶναι μοιχοί, ὡς ὁ κλιβάνος ὁ πεπυρωμένος ὑπὸ τοῦ ἀρτοποιοῦ· ὅστις, ἀφου ζυμῶσῃ τὸ φυράμα, παυεῖ τοῦ νὰ θερμαινῆ αὐτόν, ἐώσου γεινῆ ἡ ζυμῶσις. ⁵Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ βασιλεῶς ἡμῶν, οἱ ἀρχόντες ἠσθένησαν ὑπὸ τῆς φλογώσεως τοῦ οἴνου, καὶ αὐτὸς ἐξῆπλωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀχρεῖους. ⁶Διότι ἐνασχολοῦσι τὴν καρδίαν αὐτῶν φλεγῶμενην ὡς κλιβάνον ἐν ταῖς ἐνεδραῖς αὐτῶν· ὁ ἀρτοποιός αὐτῶν κοιμάται ὀλην τὴν νυκτὰ· τὴν δὲ αὐγὴν αὐτῆ καίει ὡς πῦρ φλογίζον. ⁷Πᾶντες οὗτοι ἐθερμάνθησαν ὡς κλιβάνος καὶ κατεφαγόν τοὺς κριτάς αὐτῶν· πάντες οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἐπέσον· δὲν υπαρχεῖ μετὰξὺ αὐτῶν ὁ ἐπικαλούμενος με. ⁸Ὁ Εφραιμ, αὐτὸς συνεμίγη μετὰ τῶν λαῶν· ὁ Εφραιμ εἶναι ὡς ἐγκρυφίας ὅστις δὲν ἐστραφῆ. ⁹Ξενοὶ κατεφαγόν τὴν δυνάμιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς δὲν γνωρίζει τούτο· καὶ λευκαὶ τριχὲς ἀνεφῆσαν σποραδῆν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς δὲν γνωρίζει τούτο. ¹⁰Καὶ ἡ ὑπερηφάνια τοῦ Ἰσραὴλ μαρτυρεῖ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ δὲν ἐπιστρεφούσι πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν οὐδὲ ἐκζητοῦσιν αὐτόν διὰ πάντα ταῦτα. ¹¹Καὶ ὁ Εφραιμ εἶναι ὡς περιστέρα δαλεζομένη, μὴ ἐχούσα συνέσιν· ἐπικαλοῦνται τὴν Αἰγύπτου, υπαγοῦσιν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν. ¹²Ὅταν υπαγῶσι, θέλω ἐξάπλωσει ἐπ’ αὐτοὺς τὸ δικτύον μου· θέλω καταβίβασαι αὐτοὺς καθὼς τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ· θέλω παιδεύσει αὐτοὺς καθὼς ἐκηρυχθῆ ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν. ¹³Οὐαὶ εἰς αὐτοὺς, διότι ἀπεσκιρτήσαν ἀπ’ ἐμοῦ· ὀλεθρὸς εἰς αὐτοὺς, διότι ἠεβῆσαν εἰς ἐμε· ἐνῶ ἐγὼ ἐξηγόρασα αὐτούς, αὐτοὶ ἐλάλησαν κατ’ ἐμοῦ ψευδῆ. ¹⁴Καὶ δὲν με ἐπεκαλεσθήσαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ἀλλὰ ὠλολύζον ἐπὶ τὰς κλινὰς αὐτῶν· βασανίζονται διὰ σίτον καὶ οἶνον καὶ στασιαζοῦσιν ἐναντίον μου. ¹⁵Καὶ ἐγὼ ἐπαιδεύσα αὐτοὺς ἐνῶ ἐνίσχυσά τοὺς βραχίονας αὐτῶν, αὐτοὶ ὁμῶς διελογίζοντο πονῆρα ἐναντίον μου. ¹⁶Ἐπιστρεφούσιν, οὐχὶ εἰς τὸν Ἰψιστόν· ἐγένοντο ὡς τόξον στρεβλόν· οἱ ἀρχόντες αὐτῶν θέλουσι πέσει ἐν ρομφαίᾳ διὰ τὴν αὐθαδείαν τῆς γλώσσης αὐτῶν· τούτο θέλει εἰσθαι τὸ ὄνειδος αὐτῶν ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου.

8 Σάλπισσον ταῦτα με τὸ στόμα σου· θέλεις ὀρμησεῖ ὡς αἶτος ἐναντίον τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου, διότι παρεβῆσαν τὴν διαθήκην μου καὶ ἠεβῆσαν εἰς τὸν νόμον μου. ²Ὁ Ἰσραὴλ θέλει κραζεῖ πρὸς ἐμε, Θεε μου, σε γνωρίζομεν. ³Ὁ Ἰσραὴλ ἀπερριψε τὸ ἀγαθόν· ὁ ἐχθρὸς θέλει καταδιώξει αὐτόν. ⁴Αὐτοὶ κατεστήσαν βασιλεῖς, πλην οὐχὶ παρ’ ἐμοῦ· ἐκαμὸν ἀρχόντας, πλην χωρὶς νὰ ἐχῶ εἰδήσιν· ἐκ τοῦ ἀργυρίου αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ χρυσοῦ αὐτῶν ἐκαμὸν εἰς ἐαυτοὺς εἰδῶλα, διὰ νὰ ἐξολοθρευθῶσιν. ⁵Ἀπερριψεν αὐτοὺς ὁ μωσχος σου, Σαμαρεία· ὁ θυμὸς μου ἐξῆφθη ἐναντίον αὐτῶν· ἐὼς ποτε δὲν θέλουσι δυνήθη νὰ καθαρῶσιν; ⁶Καὶ τούτο βεβαιῶς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἰσραὴλ· ὁ τεχνίτης ἐκαμὸν αὐτό· ὅθεν αὐτό δὲν εἶναι Θεός· ὁ μωσχος λοιπὸν τῆς Σαμαρείας θέλει γείνει συντριμμάτα.

⁷Επειδή εσπειραν ανεμον, δια τουτο θελουσι θερισει ανεμοστροβιλον· δεν εχει καλαμον· ο βλαστος δεν θελει δωσει αλευρον· και αν δωση, ξενοι θελουσι καταπιει αυτο.
⁸Κατεποθη ο Ισραηλ· τωρα εγειναν μεταξυ των εθνων ως σκευος εν ω δεν υπαρχει χαρις.
⁹Διοτι αφ' εαυτων ανεβησαν εις τους Ασσυριους, ως οναγρος μοναζων καθ' εαυτον· ο Εφραιμ εμισθωσεν εραστας.
¹⁰Πλην αν και εμισθωσαν εραστας μεταξυ των εθνων, τωρα θελω συναξει αυτους· και θελουσι λυπηθη μετ' ολιγον δια το φορτιον του βασιλευς των αρχοντων.
¹¹Επειδη ο Εφραιμ επληθυνε τα θυσιασθηρια δια να αμαρτανη, θελουσι γεινει εις αυτον θυσιασθηρια του αμαρτανειν.
¹²Εγραψα προς αυτον τα μεγαλεια του νομου μου· πλην ελογισθησαν ως αλλοτριονπραγμα.
¹³Εν ταις θυσιας, τας οποιας προσφερουσιν εις εμε, θυσιαζουσι κρεας και τρωγουσιν· ο Κυριος δεν δεχεται αυτας· τωρα θελει ενθυμηθη την ανομιαν αυτων και επισκεφθη τας αμαρτιας αυτων· αυτοι θελουσιν επιστρεφει εις την Αιγυπτον.
¹⁴Διοτι ο Ισραηλ ελησμονησε τον Ποιητην αυτου και οικοδομει ναους, και ο Ιουδας επληθυνεν ωχυρωμενας πολεις· αλλα θελω εξαποστειλει πυρ επι τας πολεις αυτου και θελει καταφαγει τα παλατια αυτων.

9Μη χαιρε, Ισραηλ, μηδε ευφραινου ως οι λαοι· διοτι επρονευσας εκκλιων απο του Θεου σου· ηγαπησας μισθωματα επι παν αλωνιον σιτου.
²Το αλωνιον και ο ληνος δεν θελουσι θρεφει αυτους, και ο οινος θελει εκλειφει απ' αυτων.
³Δεν θελουσι κατοικησει εν τη γη του Κυριου· αλλ' ο Εφραιμ θελει επιστρεφει προς την Αιγυπτον, και θελουσι φαγει ακαθαρτα εν τη Ασσυρια.
⁴Δεν θελουσι προσφερει σπονδας οινου εις τον Κυριον, ουδε θελουσιν εισθαι αρεστοι εις αυτον· αι θυσιαι αυτων θελουσιν εισθαι εις αυτους ως αρτος πενθουντων· παντες οι τρωγοντες αυτας θελουσι μιανθη· διοτι αρτος αυτων υπερ της ψυχης αυτων δεν θελει εισελθει εις τον οικον του Κυριου.
⁵Τι θελετε καμει εν ημερα πανηγυρεως και εν ημερα εορτης του Κυριου; Διοτι, ιδου, εφυγον δια την ταλαιπωριαν· η Αιγυπτος θελει συναξει αυτους, η Μεμφις θελει θαφει αυτους· τα δι' αργυριου επιθυμητα αυτων, κνιδαι θελουσι κληρονομησει αυτα· ακανθαι θελουσιν εισθαι εν ταις σκηναις αυτων.
⁷Ηλθον αι ημεραι της επισκεψεως, αι ημεραι της ανταποδοσεως ηλθον· ο Ισραηλ θελει γνωρισει τουτο· ο προφητης ειναι αφρων, ο ανθρωπος ο πνευματεμφορος μαινομενος, δια το πληθος της ανομιαις σου και του μεγαλου κατα σου μισους.
⁸Ο φρουρος του Εφραιμ ητο ο μετα του Θεου μου, ο δε προφητης εγεινε παγισ ιξευτου εις πασας τας οδους αυτου και μισος εν τω οικω του Θεου αυτου.
⁹Διεφθαρθησαν βαθεως ως εν ταις ημεραις της Γαβαα· δια τουτο θελει ενθυμηθη την ανομιαν αυτων, θελει επισκεφθη τας αμαρτιας αυτων.
¹⁰Ευρηκα τον Ισραηλ ως σταφυλην εν ερημω· ειδον τους πατερας σας ως τα πρωτογεννητα της συκης εν τη αρχη αυτης· αλλ' αυτοι υπηγον προς τον Βεελ-φεγωρ και αφιερωθησαν εις την αισχυνην· και

εγειναν βδελυκτοι, καθως το αντικειμενον της αγαπης αυτων.
¹¹Περι δε του Εφραιμ, ως πτηνον θελει πεταξει η δοξα αυτων, απο της γεννας και απο της μητρας και απο της συλληψεως·
¹²αλλα και αν εκθρεψωσι τα τεκνα αυτων, θελω ατεκνωσει αυτους, ωστε να μη μεινη ανθρωπος, διοτι ουαι ετι εις αυτους, οταν συρθω απ' αυτων.
¹³Ο Εφραιμ με εφαινετο ως η Τυρος, πεφυτευμενος εν τοπω τερπνω· πλην ο Εφραιμ θελει εκφερει τα τεκνα αυτου δια τον φονεα.
¹⁴Δος εις αυτους, Κυριε· τι θελεις δωσει; δος εις αυτους μητραν αποβαλλουσιν και μαστους ξηρους.
¹⁵Πασα η κακια αυτων ειναι εν Γαλλοις· διοτι εκει εμισησα αυτους· δια την κακιαν των πραξεων αυτων θελω εξωσει αυτους απο του οικου μου· δεν θελω αγαπα πλεον αυτους· παντες οι αρχοντες αυτων ειναι αποσταται.
¹⁶Επαταχθη ο Εφραιμ· η ριζα αυτων εξηρανθη· καρπον δεν θελουσι καμει· οτι και αν γεννησωσι, θελω θανατωσει τα επιθυμητα της μητρας αυτων.
¹⁷Ο Θεος μου θελει απορριφει αυτους, διοτι δεν εισηκουσαν αυτον· και θελουσιν εισθαι πλανωμενοι μεταξυ των εθνων.

10Ο Ισραηλ ειναι αμπελος ευκληματουσα· εκαρποφορησεν αφθονως· κατα το πληθος των καρπων αυτου επληθυνε τα θυσιασθηρια· κατα την αγαθοτητα της γης αυτου ελαμπρυνε τα αγαλματα.
²Η καρδια αυτων ειναι μεμερισμενη· τωρα θελουσι τιμωρηθη· αυτος θελει κατασκαφει τα θυσιασθηρια αυτων, θελει φθειρει τα αγαλματα αυτων.
³Διοτι τωρα θελουσιν ειπει, Ημεις δεν εχομεν βασιλεα, διοτι δεν εφροβηθημεν τον Κυριον· και ο βασιλευς τι ηθελε μας καμει; Ελαλησαν λογους, ομνυοντες ψευδως, ενω εκαμνον συνθηκην· οθεν η καταδικη θελει εκβλαστησει ως το κωνειον εν ταις αυλαξι του αγρου.
⁵Οι κατοικοι της Σαμαρειας θελουσι κατατρομαξει δια τον μοσχον της Βαιθ-αυεν· διοτι ο λαος αυτου θελει πενθησει δι' αυτον και οι ειδωλοθυται αυτου, οι χαιροντες εις αυτον, δια την δοξαν αυτου, διοτι μετωκισθη απ' αυτου.
⁶Αυτος οτι θελει φερθη εις την Ασσυριαν, δωρον προς τον βασιλεα Ιαρειβ· αισχυνη θελει καταλαβει τον Εφραιμ, και ο Ισραηλ θελει εντραπη δια την βουλην αυτου.
⁷Αφανιζεται η Σαμαρεια και ο βασιλευς αυτης ως αφρος επι προσωπον υδατος.
⁸Και οι βωμοι της Αυεν, η αμαρτια του Ισραηλ, θελουσι καταστραφη· ακανθαι και τριβολοι θελουσι βλαστησει επι τα θυσιασθηρια αυτων· και θελουσιν ειπει προς τα ορη, Καλυψατε μας· και προς τους λοφους, Πεσατε εφ' ημας.
⁹Ισραηλ, ημαρτησας απο των ημερων της Γαβαα· εκει εσταθησαν· η εν Γαβαα κατα των υιων της ανομιαις μαχη δεν εφθασεν εις αυτους.
¹⁰Κατα την βουλην μου βεβαιως θελω παιδευσει αυτους· και οι λαοι θελουσι συναχθη εναντιον αυτων, οταν φερονται εις αιχμαλωσιαν δια τας δυο ανομιαις αυτων.
¹¹Ο Εφραιμ ειναι μεν δαμαλις δεδιδραμενη και αγαπωσα να αλωνιζη· πλην εγω θελω περασει ζυγον επι τον ωραιον αυτης τραχηλον· θελω υποζευξει τον Εφραιμ· ο Ιουδας θελει αρο-

τρια, ο Ιακωβ θέλει βωλοκοπει εις εαυτον. ¹²Σπειρατε δι' εαυτους εν δικαιοσυνη, θερισατε εν ελεει· ανοιξατε την αφειμενην σας γην· διοτι ειναι καιρος να εκζητησητε τον Κυριον, εωσου ελθη και επισταλαξη δικαιοσυνην εφ' υμας. ¹³Ηροτριασατε ασεβειαν, εθερισατε ανομιαν, εφραγετε καρπον ψευδους· διοτι ηλπισας εις την οδον σου, εις το πληθος των ισχυρων σου. ¹⁴Δια τουτο απωλεια θελει εγερθη μεταξυ των λαων σου, και παντα τα φρουρια σου θελουσιν εκπορθηθη, καθως ο Σαλμαν εξεπορθησε την Βαιθ-αρβελ εν τη ημερα της μαχης· η μητηρ κατεσυντριβη επι τα τεκνα. ¹⁵Ουτω θελει καμει εις εσας η Βαιθηλ ενεκεν της εσχατης ανομιαις σας· πρωι θελει αφανισθη ολοτελως ο βασιλευς του Ισραηλ.

11Οτε ο Ισραηλ ητο νηπιον, τοτε εγω ηγαπησα αυτον και εξ Αιγυπτου εκαλεσα τον υιον μου. ²Οσον εκαλουν αυτους, τοσον αυτοι ανεχωρουν απ' εμπροσθεν αυτων· εθυσιαζον εις τους Βααλειμ και εθυμιαζον εις τα γλυπτα. ³Εγω εδιδαξα ετι τον Εφραιμ να περιπατη, πιανων αυτον απο των βραχιονων αυτου· αλλα δεν εγνωρισαν οτι ιατρευον αυτους. ⁴Εσυρα αυτους με σχοινια ανθρωπου, με δεσμους αγαπης· και ημην εις αυτους ως οι αφαιρουντες τον ζυγον επανωθεν των σιαγονων αυτων, και εθεσα τροφην εμπροσθεν αυτων. ⁵Δεν θελει επιστρεφει εις την γην της Αιγυπτου, αλλ' ο Ασσυριος θελει εισθαι βασιλευς αυτου, διοτι δεν ηθελησαν να επιστραφωσι. ⁶Και η ρομφαια θελει επιπεσει επι τας πολεις αυτου και θελει αναλωσει τους ισχυρους αυτου και καταφαγει, ενεκα των διαβουλιων αυτων. ⁷Και ο λαος μου ειναι προσκεκολλημενος εις την αποστασιαν την κατ' εμου· αν και εκαλεσθησαν προς τον Υψιστον, ουδεις ομως υψωσεν αυτον. ⁸Πως θελω σε παραδωσει, Εφραιμ; πως θελω σε εγκαταλιπει, Ισραηλ; πως θελω σε καμει ως Αδαμα; πως θελω σε θεσει ως Σεβωειμ; η καρδια μου μετεστραφη εντος μου, τα σπλαγγνα μου συνεκινήθησαν. ⁹Δεν θελω εκτελεσει την εξαψιν του θυμου μου, δεν θελω επιστρεφει εις εξολοθρευμον του Εφραιμ· διοτι εγω ειμαι Θεος και ουχι ανθρωπος, Αγιος εν τω μεσω σου· και δεν θελω εισελθει εν θυμω. ¹⁰Κατοπιν του Κυριου θελουσι περιπατει· ως λεων θελει βρυχασθαι· οταν αυτος βρυχηθη, τοτε θελουσι σπενσει εκστατικα τα τεκνα απο της δυσεως· ¹¹θελουσι σπενσει εκστατικα ως πτηνον απο της Αιγυπτου και ως περιστερα απο της γης της Ασσυριας, και θελω αποκαταστησει αυτους εν τοις οικοις αυτων, λεγει Κυριος. ¹²Ο Εφραιμ με περιεκυκλωσε με ψευδη, και ο οικος Ισραηλ με απατην· αλλ' ο Ιουδας ετι εχει εξουσιαν μετα του Θεου και ειναι πιστος μετα των αγιων.

12Ο Εφραιμ βοσκεται ανεμον και κυνηγει τον ανατολικον ανεμον· καθ' ημεραν πληθυνει ψευδη και ολεθρον καμνουσι δε συνθηκην μετα των Ασσυριων και φερουσιν ελαιον εις την Αιγυπτον. ²Ο Κυριος εχει ετι κρισιν μετα του Ιουδα, και θελει επισκεφθη τον Ιακωβ κατα

τας οδους αυτου· κατα τας πραξεις αυτου θελει ανταποδωσει εις αυτον. ³Εν τη κοιλια επτερνισε τον αδελφον αυτου και εν τη ανδρικη ηλικια αυτου ενισχυσε προς τον Θεον. ⁴Ναι, ενισχυσε μετα αγγελου και υπερισχυσεν· εκλαυσε και εδεθη αυτου· εν Βαιθηλ ευρηκεν αυτον, και εκει ελαλησε προς ημας· ⁵ναι, Κυριος ο Θεος των δυναμεων, ο Κυριος ειναι το μνημοσυνον αυτου. ⁶Δια τουτο συ επιστρεφον προς τον Θεον σου· φυλαττε ελεος και κρισιν και ελπιζε επι τον Θεον σου δια παντος. ⁷Ο Εφραιμ ειναι εμπορος· ζυγια απατης ειναι εν τη χειρι αυτου· αγαπα να αδικη. ⁸Και ο Εφραιμ ειπε, Βεβαιως εγω επλουτησα, απεκτησα υπαρχοντα εις εμαυτον· εν πασι τοις κοποις μου δεν θελει ευρεθη εν εμοι ανομια, ητις να λογιζηται αμαρτια. ⁹Εγω δε ειμαι Κυριος ο Θεος σου εκ γης Αιγυπτου, θελω σε κατοικισει ετι εν σκηναϊς ως εν ημεραις επισημου εορτης. ¹⁰Ελαλησα ετι δια προφητων και ορασεις επληθυνα εγω, και παρεστησα ομοιωσεις δια χειρος των προφητων. ¹¹Εν Γαλααδ ταχα υπηρξεν ανομια; εν Γαλαγαλις μαλιστα εσταθησαν ματαιοτης· θυσιαζουσι ταυρους, και τα θυσιαστηρια αυτων ειναι ως σωροι εν ταις αυλαξι των αγρων. ¹²Ο δε Ιακωβ εφυγεν εις την γην της Συριας και ο Ισραηλ εδουλευσε δια γυναικα και δια γυναικα εφυλαξε προβατα. ¹³Και δια προφητου ανεβιβασεν ο Κυριος τον Ισραηλ εξ Αιγυπτου και δια προφητου διεφυλαχθη. ¹⁴Ο Εφραιμ παρωξυνεν αυτον πικροτατα· δια τουτο θελει εκχσει το αιμα αυτου επ' αυτον και τον ονειδισμον αυτου ο Κυριος αυτου θελει επιστρεφει επ' αυτον.

13Οτε ο Εφραιμ ελαλει εν τρομω, αυτος υψωθη εν τω Ισραηλ· οτε δε ημαρτησε περι του Βααλ, τοτε ετελευτησε. ²Και τωρα αμαρτανουσιν επι μαλλον και μαλλον και εκαμον εις εαυτους χωνευτα εκ του αργυριου αυτων, ειδωλα κατα την φαντασιαν αυτων, παντα ταυτα εργον τεχνιτων· αυτοι λεγουσι περι αυτων, οι ανθρωποι οι θυσιαζοντες ας φιλησωσι τους μοσχους. ³Δια τουτο θελουσιν εισθαι ως νεφελη πρωινη και ως δροσος εωθινη διαβαινουσα, ως λεπτον αχυρον εκφυσωμενον εκ του αλωνιου και ως καπνος εκ της καπνοδοχου. ⁴Αλλ' εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σου εκ γης Αιγυπτου· και αλλον θεον πλην εμου δεν θελεις γνωρισει· διοτι δεν υπαρχει αλλος σωτηρ εκτος εμου. ⁵Εγω σε εγνωρισα εν τη ερημω, εν γη ανυδρω. ⁶Κατα τας βοσκας αυτων, ουτως εχορτασθησαν· εχορτασθησαν, και υψωθη η καρδια αυτων· δια τουτο με ελησμονησαν. ⁷Οθεν θελω εισθαι εις αυτους ως λεων· ως παρδαλις εν οδω θελω παραμονευει αυτους. ⁸Θελω απαντησει αυτους ως αρκτος στερηθεισα των τεκνων αυτης, και θελω διασπαραξει το περιφραγμα της καρδιας αυτων και καταφαγει αυτους εκει ως λεων· θηριον αγριον θελει διασπαραξει αυτους. ⁹Απωλεσθη, Ισραηλ· πλην εν εμοι ειναι η βοηθεια σου. ¹⁰Που ειναι ο βασιλευς σου; που; ας σε σωση τωρα εν πασαις σου ταις πολεσι· και που οι κριται σου, περι των οποιων ειπας, Δος μοι βασιλεα και αρχοντας; ¹¹Σοι εδωκα βασιλεα εν

τω θυμω μου και αφηρεσα αυτον εν τη οργη μου. ¹²Η ανομια του Εφραιμ ειναι περιδεδεμενη· η αμαρτια αυτου αποτεταμιευμενη. ¹³Πονοι τικτουσης θελουσιν ελθει επ' αυτον· ειναι υιος ασυνετος· διοτι δεν ειναι καιρος να στεκηται εν τω ανοιγματι της μητρας. ¹⁴Εκ χειρος αδου θελω ελευθερωσει αυτους, εκ θανατου θελω σωσει αυτους. Που ειναι, θανατε, ο ολεθρος σου; που, αδη, η φθορα σου; η μεταμελεια θελει κρυπτεσθαι απο των οφθαλμων μου. ¹⁵Αν και ουτος εσταθη καρποφορος μεταξυ των αδελφων αυτου, ανατολικος ανεμος ομως θελει ελθει, ο ανεμος του Κυριου θελει αναβη απο της ερημου, και αι βρυσεις αυτου θελουσιν εκλειψει και θελει καταξηρανθη η πηγη αυτου· ουτος θελει αφαρπασει τον θησαυρον παντων των επιθυμητων αυτου σκευων. ¹⁶Η Σαμαρεια θελει αφανισθη, διοτι απεστατησε κατα του Θεου αυτης· θελουσι πεσει εν ρομφαια· τα θηλαζοντα νηπια αυτων θελουσι συντριφθη, και αι εγχυμονουσαι αυτων θελουσι διασχισθη.

14Ισραηλ, επιστρεψον προς Κυριον τον Θεον σου, διοτι επεσας δια της ανομιας σου. ²Λαβετε μεθ' εαυτων λογους και επιστρεψατε προς τον Κυριον· ειπατε προς αυτον, Αφαιρεσον πασαν ανομιαν ημων και δεχθητι ημας ευμενωσ, και θελομεν αποδωσει τον καρπον των χειλεων ημων. ³Ο Ασσυρ δεν θελει μας σωσει· δεν θελομεν αναβη εφ' ιππους· και δεν θελομεν ειπει πλεον προς το εργον των χειρων ημων, Εισθε θεοι ημων· διοτι εν σοι θελει ελεηθη ο ορφανος. ⁴Θελω ιατρευσει την αποστασιαν αυτων, θελω αγαπησει αυτους εγκαρδιως· διοτι ο θυμος μου απεστραφη απ' αυτου. ⁵Θελω εισθαι ως δροσος εις τον Ισραηλ· ως κρινον θελει ανθησει και θελει εκτεινει τας ριζας αυτου ως δενδρον του Λιβανου. ⁶Οι κλαδοι αυτου θελουσιν εξαπλωθη και η δοξα αυτου θελει εισθαι ως ελαιας και η οσμη αυτου ως του Λιβανου. ⁷Θελουσιν επιστρεψει και καθησει υπο την σκιαν αυτου· θελουσιν αναζησει ως σιτος και ανθησει ως αμπελος· η μνημη αυτου θελει εισθαι ως οινος Λιβανου. ⁸Ο Εφραιμ θελει ειπει, Τι εχω να καμω πλεον μετα των ειδωλων; Εγω ηκουσα και θελω παραφυλαξει αυτον· εγω ειμαι εις αυτον ως ελατη ευθαλης· απ' εμου ο καρπος σου θελει προελθει. ⁹Τις ειναι σοφος και θελει εννοησει ταυτα, συνετος και θελει γνωρισει αυτα; διοτι ευθειαι ειναι αι οδοι του Κυριου, και οι δικαιοι θελουσι περιπατει εν αυταις· οι δε παραβαται θελουσι πεσει εν αυταις.

Joel

1Ο λογος του Κυριου ο γενομενος προς Ιωηλ τον υιον του Φαθουηλ. ²Ακουσατε τουτο, οι πρεσβυτεροι, και δοτε ακροασιν, παντες οι κατοικουντες την γην· εγεινε τουτο εν ταις ημεραις υμων η εν ταις ημεραις των πατερων υμων; ³Διηγηθητε προς τα τεκνα σας περι τουτου και τα τεκνα σας προς τα τεκνα αυτων και τα τεκνα αυτων προς αλλην γενεαν. ⁴Ο, τι αφηκεν η καμπη, κατεφαγεν η ακρις· και ο, τι αφηκεν ο βρουχος, κατεφαγεν ο βρουχος· και ο, τι αφηκεν ο βρουχος, κατεφαγεν η ερυσιβη. ⁵Ανανησατε, μεθυσοι, και κλαυσατε, και ολολυξατε, παντες οι οινοποται, δια τον νεον οινον· διоти αφηρεθη απο του στοματος σας. ⁶Επειδη εθνος ανεβη επι την γην μου, ισχυρον και αναριθμητον, του οποιου οι οδοντες ειναι οδοντες λεοντος, και εχει μυλοδοντας σκυμνου. ⁷Εθεσε την αμπελον μου εις αφανισμον και τας συκας μου εις θραυσιν· ολως εξελεπισεν αυτην και απερριψε· τα κληματα αυτης εμειναν λευκα. ⁸Θρηνησον ως νυμφη περιεζωσμενη σακκον δια τον ανδρα της νεοτητος αυτης. ⁹Η προσφορα και η σπονδη αφηρεθη απο του οικου του Κυριου· πενθουσιν οι ιερεις, οι λειτουργοι του Κυριου. ¹⁰Ηρημωθη η πεδιας, πενθει η γη· διotti ηφανισθη ο σιτος, εξηρανθη ο νεος οινος, εξελιπε το ελαιον. ¹¹Αισχυνθητε, γεωργοι· ολολυξατε, αμπελοργοι, δια τον σιτον και δια την κριθην· διotti ο θερισμος του αγρου απωλεσθη. ¹²Η αμπελος εξηρανθη και η συκη εξελιπεν· η ροιδια και ο φοινηξ και η μηλεα, παντα τα δενδρα του αγρου εξηρανθησαν, ωστε εξελιπεν η χαρα απο των υιων των ανθρωπων. ¹³Περιζωσθητε και θρηνηιτε, ιερεις· ολολυζετε, λειτουργοι του θυσιαστηριου· ελθετε, διανυκτερευσατε εν σακκω, λειτουργοι του Θεου μου· διotti η προσφορα και η σπονδη επαυθη απο του οικου του Θεου σας. ¹⁴Αγιασατε νηστειαν, κηρυξατε συναξιν επισημον, συναξατε τους πρεσβυτερους, παντας τους κατοικους του τοπου, εις τον οικον Κυριου του Θεου σας· και βοησατε προς τον Κυριον, ¹⁵Οιμοι δια την ημεραν εκεινην· διotti η ημερα του Κυριου επλησιασε και θελει ελθει ως ολεθρος απο του Παντοδυναμου. ¹⁶Δεν αφηρεθησαν αι τροφαι απ' εμπροσθεν των οφθαλμων ημων, η ευφροσυνη και η χαρα απο του οικου του Θεου ημων; ¹⁷Οι σποροι φθειρονται υπο τους βωλους αυτων, αι σιτοθηκαι ηρημωθησαν, αι αποθηκαι εχαλασθησαν· διotti ο σιτος εξηρανθη. ¹⁸Πως στεναζουσι τα κτηνη· αδημονου-

σιν αι αγelai των βων, διotti δεν εχουσι βοσκην· ναι, τα ποιμνια των προβατων ηφανισθησαν. ¹⁹Κυριε, προς σε θελω βοησει· διotti το πυρ κατηναλωσε τας βοσκας της ερημου και η φλοξ κατεκαυσε παντα τα δενδρα του αγρου. ²⁰Τα κτηνη επι της πεδιαδος χασκουσι προς σε· διotti εξηρανθησαν οι ρυακες των υδατων και πυρ κατεφαγε τας βοσκας της ερημου.

2Σαλπισατε σαλπιγγα εν Σιων, και αλαλαξατε εν τω ορει τω αγιω μου· ας τρομαξωσι παντες οι κατοικουντες την γην· διotti ερχεται η ημερα του Κυριου, διotti ειναι εγγυς· ²ημερα σκοτους και γνοφου, ημερα νεφελης και ομιχλης· ως αυγη εξαπλουται επι τα ορη λαος πολυς και ισχυρος· ομοιος αυτου δεν εσταθη απ' αιωνος ουδε μετ' αυτον θελει σταθη πλεον ποτε εις γενεας γενεων. ³Πυρ κατατρωγει εμπροσθεν αυτου και φλοξ κατακαιει οπισθεν αυτου· η γη ειναι ως ο παραδεισος της Εδεμ εμπροσθεν αυτου, και οπισθεν αυτου πεδιας ηφανισμενη· και βεβαιως δεν θελει εκφυγει απ' αυτου ουδεν. ⁴Η θεα αυτων ειναι ως θεα ιππων, και ως ιππεις, ουτω θελουσι τρεχει. ⁵Ως κροτος αμαξων θελουσι πηδα επι τας κορυφας των ορειων, ως ηχος φλογος πυρος, ητις κατατρωγει την καλαμην, ως ισχυρος λαος παρατεταγμενος εις μαχην. ⁶Ενωπιον αυτου οι λαοι θελουσι κατατρομαξει· παντα τα προσωπα θελουσιν αποσβολωθη. ⁷Θελουσι τρεξει ως μαχηται, ως ανδρες πολεμισται θελουσιν αναβη το τειχος, και θελουσιν υπαγει εκαστος εις την οδον αυτου και δεν θελουσι χαλασει τας ταξεις αυτων. ⁸Και δεν θελουσι σπρωξει ο εις τον αλλον· θελουσι περιπατει εκαστος εις την οδον αυτου, και πιπτοντες επι τα βελη δεν θελουσι πληγωθη. ⁹Θελουσι περιτρεχει εν τη πολει, θελουσι δραμει επι το τειχος, θελουσιν αναβαινει επι τας οικιας, θελουσιν εμβαινει δια των θυριδων ως κλεπτης. ¹⁰Η γη θελει σεισθη εμπροσθεν αυτων, οι ουρανοι θελουσι τρεμει, ο ηλιος και η σεληνη θελουσι συσκοτασει, και τα αστρα θελουσι συρει οπισω το φεγγος αυτων. ¹¹Και ο Κυριος θελει εκπεμψει την φωνην αυτου εμπροσθεν του στρατευματος αυτου· διotti το στρατοπεδον αυτου ειναι μεγα σφοδρα, διotti ο εκτελων τον λογον αυτου ειναι ισχυρος, διotti η ημερα του Κυριου ειναι μεγαλη και τρομερα σφοδρα και τις δυναται να υποφερη αυτην; ¹²Και τωρα δια τουτο, λεγει Κυριος, επιστρεψατε προς εμε εξ ολης της καρδιας υμων και εν νηστεια και εν

κλαυθμω και εν πενθει. ¹³Και διαρρηξατε την καρδιαν σας και μη τα ματια σας και επιστρεψατε προς Κυριον τον Θεον σας· διοτι ειναι ελεημων και οικτιρμων, μακροθυμος και πολυελεος και μεταμελουμενος δια το κακον. ¹⁴Τις οιδεν, αν θελη επιστρεφει και μεταμεληθη και αφησει ευλογιαν κατοπιν αυτου, προσφοραν και σπονδην εις Κυριον τον Θεον υμων; ¹⁵Σαλπισατε σαλπιγγα εν Σιων, αγιασατε νηστειαν, κηρυξατε συναξιν επισημον. ¹⁶Συναθροισατε τον λαον, αγιασατε την συναξιν, συναξατε τους πρεσβυτερους, συναθροισατε τα νηπια και τα θηλαζοντα μαστους· ας εξελθη ο νυμφιος εκ του κοιτωνος αυτου και η νυμφη εκ του θαλαμου αυτης. ¹⁷Ας κλαυσωσιν οι ιερεις, οι λειτουργοι του Κυριου, μεταξυ της στοας και του θυσιαστηριου, και ας ειπωσι, Φεισαι, Κυριε, του λαου σου και μη δωσης την κληρονομιαν σου εις ονειδος, ωστε να κυριευσωσιν αυτους τα εθνη· δια τι να ειπωσι μεταξυ των λαων, Που ειναι ο Θεος αυτων; ¹⁸Και ο Κυριος θελει ζηλοτυπησει δια την γην αυτου και θελει φεισθη του λαου αυτου. ¹⁹Ναι, ο Κυριος θελω εξαποστειλει προς υμας τον σιτον και τον οινον και το ελαιον και θελετε εμπλησθη απ' αυτων, και δεν θελω σας καμει πλεον ονειδος μεταξυ των εθνων. ²⁰Αλλα θελω απομακρυνει απο σας τον εκ του βορρα πολεμιον, και θελω εξωσει αυτον εις γην ανυδρον και ερημον, με το προσωπον αυτου προς την ανατολικην θαλασσαν, το δε οπισθεν αυτου μερος προς την θαλασσαν την δυτικην, και η δυσωδια αυτου θελει αναβη και η κακη οσμη αυτου θελει υψωθη, διοτι επραξε μεγαλα. ²¹Μη φοβου, γη· χαιρε και ευφραινου· διοτι ο Κυριος θελει καμει μεγαλεια. ²²Μη τρομαζετε, κτηνη της πεδιαδος· διοτι αι βοσκαι της ερημου βλαστανουσι, διοτι το δενδρον φερει τον καρπον αυτου, η συκη και η αμπελος εκδιδουσι την δυναμιν αυτων. ²³Και, τα τεκνα της Σιων, χαιρετε και ευφραινεσθε εις Κυριον τον Θεον σας· διοτι εδωκεν εις εσας την πρωιμον βροχην εγκαιρωσ και θελει βρεξει εις εσας βροχην πρωιμον και οψιμον ως προτερον. ²⁴Και τα αλωνια θελουσι γεμισθη απο σιτου και οι ληνοι θελουσιν υπερεκχειλισει απο οινου και ελαιου. ²⁵Και θελω αναπληρωσει εις εσας τα ετη, τα οποια κατεφαγεν η ακρις, ο βρουχος και η ερουσιβη και η καμπη, το στρατευμα μου το μεγα, το οποιον εξαπεστειλα εναντιον σας. ²⁶Και θελετε φαγει αφθονως και χορτασθη και αινεσει το ονομα Κυριου του Θεου σας· οστις εκαμε θαυμασια με σας· και ο λαος μου δεν θελει καταισχυνη εις τον αιωνα. ²⁷Και θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι εν μεσω του Ισραηλ και εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας και δεν ειναι αλλος ουδεις· και ο λαος μου δεν θελει καταισχυνη εις τον αιωνα. ²⁸Και μετα ταυτα θελω εκχει το πνευμα μου επι πασαν σαρκα· και θελουσι προφητευσει οι υιοι σας και αι θυγατερες σας· οι πρεσβυτεροι σας θελουσιν ενυπνιασθη ενυπνια, οι νεανισκοι σας θελουσιν ιδει ορασεις. ²⁹Και επι τους δουλους μου και επι τας δουλαιας μου εν ταις ημεραις εκειναις θελω εκχει το πνευμα

μου. ³⁰Και θελω δειξει τερατα εν τοις ουρανοις και επι της γης, αιμα και πυρ και ατμιδα καπνου. ³¹Ο ηλιος θελει μεταστραφη εις σκοτος και η σεληνη εις αιμα, πριν ελθη η ημερα του Κυριου η μεγαλη και επιφανης. ³²Και πας οστις επικαλεσθη το ονομα του Κυριου, θελει σωθη· διοτι εν τω ορει Σιων και εν Ιερουσαλημ θελει εισθαι σωτηρια, καθως ειπεν ο Κυριος, και εις τους υπολοιπους τους οποιους ο Κυριος θελει προσκαλεσει.

3 Διοτι, ιδου, εν ταις ημεραις εκειναις και εν τω καιρω εκεινω, οταν επιστρεψω τους αιχμαλωτους του Ιουδα και της Ιερουσαλημ, ²θελω συναξει επι παντα τα εθνη και θελω καταβιβασει αυτα εις την κοιλαδα του Ιωσαφατ, και θελω κριθη μετ' αυτων εκει υπερ του λαου μου και της κληρονομιας μου Ισραηλ, τον οποιον διεσπειραν μεταξυ των εθνων και διεμοιρασθησαν την γην μου· ³και ερριψαν κληρους δια τον λαον μου· και εδωκαν παιδιον δια πορνην και επωλων κορασιον δια οινον και επινον. ⁴Και επι τι εχετε σεις να καμητε μετ' εμου, Τυρε και Σιδων και παντα τα ορια της Παλαιστινης; θελετε μοι ανταποδωσει ανταποδομα; εαν σεις ανταποδωσητε εις εμε, χωρις αργοποριας ταχως θελω επιστρεφει το ανταποδομα σας επι την κεφαλην σας. ⁵Διοτι ελαβετε το αργυριον μου και το χρυσιον μου, και τα εκλεκτα μου αγαθα εφερετε εις τους ναους σας. ⁶Τους δε υιους Ιουδα και τους υιους Ιερουσαλημ επωλησατε εις τους υιους των Ελληνων, δια να απομακρυνητε αυτους απο των οριων αυτων. ⁷Ιδου, εγω θελω εγειρει αυτους απο του τοπου οπου επωλησατε αυτους, και θελω επιστρεφει το ανταποδομα σας επι την κεφαλην σας. ⁸Και θελω πωλησει τους υιους σας και τας θυγατερας σας εις την χειρα των υιων Ιουδα, και θελουσι πωλησει αυτους εις τους Σαβαιοις, εις εθνος μακραν απεχον· διοτι ο Κυριος ελαλησε. ⁹Κηρυξατε τουτο εν τοις εθνεσιν, αγιασατε πολεμον, διεγειρατε τους μαχητας, ας πλησιασωσιν, ας αναβαινωσι παντες οι ανδρες του πολεμου· ¹⁰σφυρηλατησατε τα υνια σας εις ρομφαιας και τα δρεπανα σας εις λογχας· ο αδυνατος ας λεγη, Εγω ειμαι δυνατος· ¹¹Συναθροισθητε και ελθετε κυκλοθεν, παντα τα εθνη, και συναχθητε ομου· εκει θελει καταστρεφει ο Κυριος τους ισχυρους σου. ¹²Ας εγερθωσι και ας αναβωσι τα εθνη εις την κοιλαδα του Ιωσαφατ· διοτι εκει θελω καθησει δια να κρινω παντα τα εθνη τα κυκλοθεν. ¹³Βαλετε δρεπανον, διοτι ο θερισμος ειναι ωριμος· ελθετε, καταβητε· διοτι ο ληνος ειναι πληρης, τα υποληνια υπερεκχειλιζουσιν· επειδη η κακια αυτων ειναι μεγαλη. ¹⁴Πληθη, πληθη εις την κοιλαδα της δικης· διοτι εγγυς ειναι η ημερα του Κυριου εις την κοιλαδα της δικης. ¹⁵Ο ηλιος και σεληνη θελουσι συσκοτασει και οι αστερες θελουσι συρει οπισω το φεγγος αυτων. ¹⁶Ο δε Κυριος θελει βρυχησει εκ Σιων και εκπεμφει την φωνην αυτου εξ Ιερουσαλημ· και οι ουρανοι και η γη θελουσι σεισθη· αλλ' ο Κυριος θελει εισθαι το καταφυγιον του λαου αυτου και η ισχυς των υιων Ισραηλ. ¹⁷Ουτε θελετε

γνωρισει οτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεος σας, ο κατοικων εν Σιων, τω ορει τω αγιω μου· τοτε η Ιερουσαλημ θελει εισθαι αγια και αλλογενεις δεν θελουσι διελθει δι' αυτης πλεον. ¹⁸Και εν τη ημερα εκεινη τα ορη θελουσι σταλαξει γλευκος και οι λοφοι θελουσι ρει γαλα και παντες οι ρυακες του Ιουδα θελουσι ρει υδατα και πηγη θελει εξελθει εκ του οικου του Κυριου και θελει ποτιζει την φαραγγα του Σιττειμ. ¹⁹Η Αιγυπτος θελει εισθαι ηρημωμενη και ο Εδωμ θελει εισθαι ερημος αβατος δια τας εις τους υιους Ιουδα αδικιας, διοτι εχυσαν αιμα αθων εν τη γη αυτων. ²⁰Η δε Ιουδαια θελει κατοικεισθαι εις τον αιωνα και η Ιερουσαλημ εις γενεας γενεων. ²¹Και θελω καθαρισει το αιμα αυτων, το οποιον δεν εκαθαρισα· διοτι ο Κυριος κατοικει εν Σιων.

Amos

1Οι λογοι του Αμωσ, οστις ητο εκ των βοσκων της Θεκουε, τους οποιους ειδε περι του Ισραηλ εν ταις ημεραις Οξιου βασιλεωσ του Ιουδα, και εν ταις ημεραις Ιεροβοαμ, υιου του Ιωασ βασιλεωσ του Ισραηλ, δυο ετη προ του σεισμου. ²Και ειπεν, Ο Κυριος θελει βρυχησει εκ Σιων και θελει εκπεμψει την φωνην αυτου εξ Ιερουσαλημ· και αι κατοικιαι των ποιμενων θελουσι πενθησει, και η κορυφη του Καρμηλου θελει ξηρανθη. ³Ουτω λεγει Κυριος· δια τας τρεις παραβασεις της Δαμασκου και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτης, διοτι ηλωνισαν την Γαλααδ με τριβολουσ σιδηρουσ· ⁴αλλα θελω εξαποστειλει πυρ εις τον οικον Αζαηλ και θελει καταφαγει τα παλατια του Βεν-αδαδ. ⁵Και θελω συντριψει τους μοχλουσ της Δαμασκου και εξολοθρευσει τον κατοικον απο της πεδιαδοσ Αβεν και τον κρατουντα το σκηπτρον απο του οικου Εδεν, και ο λαοσ της Συριασ θελει φερθη αιχμαλωτοσ εις Κιρ, λεγει Κυριος. ⁶Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις της Γαζης και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτης· διοτι ηχμαλωτισαν τον λαον μου αιχμαλωσιαν τελειαν, δια να παραδωσωσιν αυτοουσ εις τον Εδωμ· ⁷αλλα θελω εξαποστειλει πυρ εις το τειχοσ της Γαζης και θελει καταφαγει τα παλατια αυτης. ⁸Και θελω εξολοθρευσει τον κατοικον απο της Αζωτου και τον κρατουντα το σκηπτρον απο της Ασκαλωνοσ, και θελω στρεψει την χειρα μου εναντιον της Ακκαρων και το υπολοιπον των Φιλισταιων θελει απολεσθη, λεγει Κυριος ο Θεοσ. ⁹Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις της Τυρου και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτης· διοτι παρεδωκαν τον λαον μου εις αιχμαλωσιαν τελειαν εις τον Εδωμ και δεν ενεθυμηθησαν την αδελφικην συνθηκην· ¹⁰αλλα θελω εξαποστειλει πυρ εις το τειχοσ της Τυρου και θελει καταφαγει τα παλατια αυτης. ¹¹Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις του Εδωμ και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτου, διοτι κατεδιωξε τον αδελφον αυτου εν ρομφαια και ηθετησε την ευσπλαγγιαν αυτου, και ο θυμοσ αυτου κατεσπαρραττεν ακαταπαυστωσ και εφυλαττε την οργην αυτου παντοτεινα· ¹²αλλα θελω εξαποστειλει πυρ επι Θαϊμαν και θελει καταφαγει τα παλατια της Βοσορρασ. ¹³Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις των υιων Αμμων και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την

τιμωριαν αυτου, διοτι διεσχιζον τας εγκυμονουσασ της Γαλααδ, δια να πλατυνωσι το οριον αυτων· ¹⁴αλλα θελω αναψει πυρ εις το τειχοσ της Ραββα και θελει καταφαγει τα παλατια αυτης, μετα κραυγησ εν τη ημερα της μαχησ, μετα ανεμοστροβιλου εν τη ημερα της θυελλησ. ¹⁵Και ο βασιλευσ αυτων θελει υπαγει εις αιχμαλωσιαν, αυτοσ και οι αρχοντεσ αυτου ομου, λεγει Κυριος.

2Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις του Μωαβ και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτου· διοτι κατεκαυσε τα οστα του βασιλεωσ του Εδωμ μεχρι κονιασ· ²αλλα θελω εξαποστειλει πυρ επι τον Μωαβ και θελει καταφαγει τα παλατια της Κιριωθ· και ο Μωαβ θελει αποθανει μετα θορυβου, μετα κραυγησ, μετ' ηχου σαλπιγγοσ. ³Και θελω εξολοθρευσει τον κριτην εκ μεσου αυτου, και θελω αποκτεινει παντασ τουσ αρχοντασ αυτου μετ' αυτου, λεγει Κυριος. ⁴Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις του Ιουδα και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτου, διοτι κατεφρονησαν τον νομον του Κυριου και δεν εφυλαξαν τα προσταγματα αυτου και επλανησαν αυτοουσ τα ματαια αυτων, κατοπιν των οποιων περιπατησαν οι πατερεσ αυτων· ⁵αλλα θελω εξαποστειλει πυρ επι τον Ιουδαν και θελει καταφαγει τα παλατια της Ιερουσαλημ. ⁶Ουτω λεγει Κυριος· Δια τας τρεις παραβασεις του Ισραηλ και δια τας τεσσαρας δεν θελω αποστρεψει την τιμωριαν αυτου διοτι επωλησαν τον δικαιον δι' αργυριον και τον πενητα δια ζευγοσ υποδηματων· ⁷οιτινεσ ποθουσι να βλεπωσι την κονιν της γησ επι την κεφαλην των πτωχων και εκκλινουσι την οδον των πενητων· και υιοσ και πατηρ αυτου υπαγουσι προς την αυτην παιδισκην, δια να βεβηλωνωσι το ονομα το αγιον μου· ⁸και πλαγιαζουσι πλησιον παντοσ θυσιαστηριου επι ενδυματων ενεχυριασμενων, και πινουσιν εν τω οικω των θεων αυτων τον οινον των καταδυναστευομενων. ⁹Αλλ' εγω εξωλοθρευσα τον Αμορραιον απ' εμπροσθεν αυτων, του οποιου το υφοσ ητο ωσ το υφοσ των κεδρων και αυτοσ ισχυροσ ωσ αι δρυεσ· και ηφανισα τον καρπον αυτου επανωθεν και τασ ριζασ αυτου υποκατωθεν. ¹⁰Και εγω σας ανεβιβασα εκ γησ Αιγυπτου και σας περιεφερον τεσσαρακοντα ετη δια της ερημου, δια να κληρονομησητε την γην του Αμορραιου. ¹¹Και ανεστησα εκ των υιων σας δια προφητασ και εκ των νεανισκων

σας δια Ναζηραιους. Δεν ειναι ουτως, υιοι Ισραηλ; λεγει Κυριος. ¹²Σεις δε εποτιζετε τους Ναζηραιους οινον και προσεταξατε τους προφητας λεγοντες, Μη προφητευσητε. ¹³Ιδου, εγω θελω καταθλιψει υμας εν τω τοπω υμων, καθως καταθλιβεται η αμαξα η πληρης δραγματων. ¹⁴Και η φυγη θελει χαθη απο του δρομεως και ο ανδρειος δεν θελει στερεωσει την ισχυν αυτου και ο ισχυρος δεν θελει διασωσει την ψυχην αυτου, ¹⁵και ο τοξοτης δεν θελει δυνηθη να σταθη και ο ταχυπους να εκφυγη και ο ιππευς να σωση την ζωην αυτου, ¹⁶και ο μεταξυ των δυνατων γενναιοκαρδιος γυμνος θελει φυγει εν εκεινη τη ημερα, λεγει Κυριος.

3 Ακουσατε τον λογον τουτον, τον οποιον ελαλησεν ο Κυριος εναντιον σας, υιοι Ισραηλ, εναντιον παντος του γενους, το οποιον ανεβιβασα εκ γης Αιγυπτου λεγων, ²Εσας μονον εγνωρισα εκ παντων των γενων της γης· δια τουτο θελω σας τιμωρησει δια πασας τας ανομιαις σας. ³Δυνανται δυο να περιπατησωσιν ομου, εαν δεν ηναι συμφωνοι; ⁴Θελει βρυχησει ο λεων εν τω δρυμω, εαν δεν εχη θηραν; θελει εκπεμφει την φωνην αυτου ο σκυμνος απο της κατοικιας αυτου, αν δεν επιασε τι; ⁵Δυναται πτηνον να πεση εις παγιδα επι της γης, οπου δεν ειναι βροχος δι' αυτο; ηθελε σηκωθη παγισ εκ της γης, χωρις να πιασθη τι; ⁶Δυναται να ηχηση σαλπιγξ εν πολει και ο λαος να μη πτοηθη; δυναται να γεινη συμφορα εν πολει και ο Κυριος να μη εκαμει αυτην; ⁷Βεβαιως Κυριος ο Θεος δεν θελει καμει ουδεν, χωρις να αποκαλυψη το αποκρυφον αυτου εις τους δουλους αυτου τους προφητας. ⁸Ο λεων εβρυχησε· τις δεν θελει φοβηθη; Κυριος ο Θεος ελαλησε· τις δεν θελει προφητευσει; ⁹Κηρυξατε προς τα παλατια της Αζωτου και προς τα παλατια της γης της Αιγυπτου και ειπατε, Συναχθητε επι τα ορη της Σαμαρειας και ιδετε τους μεγαλους θορυβους εν μεσω αυτης και τας καταδυναστειας εν μεσω αυτης, ¹⁰διоти δεν εξευρουσι να πραττωσι το ορθον, λεγει Κυριος, οι θησαυριζοντες αδικιαν και αρπαγην εν τοις παλατιοις αυτων. ¹¹Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Εχθρος θελει περικυκλωσει την γην σου και θελει καταβαλει την ισχυν σου απο σου και τα παλατια σου θελουσι διαρπαγη. ¹²Ουτω λεγει Κυριος· Καθως ο ποιμην αποσπα απο του στοματος του λεοντος δυο σκελη η λοβον ωτιου, ουτω θελουσιν αποσπασθη οι υιοι Ισραηλ, οι κατοικουντες εν Σαμαρεια απο της γωνιας της κλινης και εν Δαμασκω απο της στρωμνης. ¹³Ακουσατε και διαμαρτυρηθητε προς τον οικον Ιακωβ, λεγει Κυριος ο Θεος, ο Θεος των δυναμεων, ¹⁴οτι καθ' ην ημεραν επισκεφθη τας παραβασεις του Ισραηλ επ' αυτον, θελω επισκεφθη και τα θυσιαστηρια της Βαιθηλ, και τα κερατα του θυσιαστηριου θελουσιν εκκοπη και πεσει κατα γης. ¹⁵Και θελω παταξει τον χειμερινον οικον μετα του θερινου οικου, και οι οικοι οι ελεφαντινοι θελουσιν απολεσθη και οι οικοι οι μεγαλοι θελουσιν αφανισθη, λεγει Κυριος.

4 Ακουσατε τον λογον τουτον, δαμαλεις της Βασαν, αι εν τω ορει της Σαμαρειας, αι καταδυναστευουσαι τους πτωχους, αι καταθλιβουσαι τους πενητας, αι λεγουσαι προς τους κυριους αυτων, Φερετε και ας πιωμεν. ²Κυριος ο Θεος ωμοσεν εις την αγιοτητα αυτου οτι ιδου, ημεραι ερχονται εις υμας, καθ' ας θελουσι σας πιασει με αγκιστρα και τους απογονους σας με καμακια αλιευτικα. ³Και θελετε εξελθει απο τας χαλαστρας εκαστη απ' ευθειας ενωπιον αυτης, και θελετε απορριψει παντα τα του παλατιου, λεγει Κυριος. ⁴Ελθετε εις Βαιθηλ και ασεβησατε· εν Γαλαγαλοις πληθυνατε την ασεβειαν· και φερετε τας θυσιας σας κατα πασαν πρωιαν, τα δεκατα σας κατα πασαν τριετιαν. ⁵Και προσφερετε εις θυσιαν ευχαριστιας αρτον ενζυμον, και κηρυξατε τας αυτοπροαιρετους προσφορας· αναγγειλατε αυτας· διοτι ουτως αγαπατε, υιοι Ισραηλ, λεγει Κυριος ο Θεος. ⁶Και εγω οτι σας εδωκα πειναν εν πασαις ταις πολεσιν υμων και ελλειψιν αρτου εν πασι τοις τοποις υμων, και δεν επεστρεψατε προς εμε, λεγει Κυριος. ⁷Και εγω προσετι εκρατησα την βροχην απο σας, οτε εμενον τρεις μηνες ετι εως του θερους· και εβρεξα επι μιαν πολιν και επι αλλην πολιν δεν εβρεξα· μια μερις εβραχη και η μερις, επι την οποιαν δεν εβρεξεν εξηρανη. ⁸Ουτω δυο τρεις πολεις υπηγαν περιπλανωμεναι εις μιαν πολιν να πιωσιν υδωρ και δεν εχορτασθησαν, και δεν επεστρεψατε προς εμε, λεγει Κυριος. ⁹Σας επαταξα με ανεμοφθοριαν και ερυσιβην· το πληθος των κηπων σας και των αμπελωνων σας και των συκεωνων σας και των ελαιωνων σας κατεφαγεν η καμπη, και δεν επεστρεψατε προς εμε, λεγει Κυριος. ¹⁰Εξαπεστειλα εφ' ημας θανατικον κατα τον τροπον της Αιγυπτου· τους νεανισκους σας εθανατωσα εν ρομφαια, αιχμαλωτισας και τους ιππους σας· και ανεβιβασα την δυσωδιαν των στρατοπεδων σας εως των μυκτηρων σας, και δεν επεστρεψατε προς εμε, λεγει Κυριος. ¹¹Σας κατεστρεψα, καθως ο Θεος κατεστρεψε τα Σοδομα και τα Γομορρα, και εγεινετε ως δαυλος απεσπασμενος απο της πυρκαϊας, και δεν επεστρεψατε προς εμε, λεγει Κυριος. ¹²Δια τουτο ουτω θελω καμει εις σε, Ισραηλ· οθεν, επειδη θελω καμει τουτο εις σε, ετοιμασθητι να απαντησης τον Θεον σου, Ισραηλ. ¹³Διοτι ιδου, ο μορφων τα ορη και κατασκευαζων τον ανεμον και απαγγελων προς τον ανθρωπον τις ειναι ο στοχασμος αυτου, ο ποιων την αυγην σκοτος και επιβαινων επι τα υψη της γης. Κυριος ο Θεος των δυναμεων ειναι το ονομα αυτου.

5 Ακουσατε τον λογον τουτον, τον θρηνον τον οποιον εγω αναλαμβανω εναντιον σας, οικος Ισραηλ. ²Επεσε· δεν θελει σηκωθη πλεον η παρθενος του Ισραηλ· ειναι ερριμμενη επι της γης αυτης· δεν υπαρχει ο ανιστων αυτην. ³Διοτι ουτω λεγει Κυριος ο Θεος· Η πολις, εξ ης εξηρχοντο χιλιοι, θελει μεινει με εκατον· και εξ ης εξηρχοντο εκατον, θελει μεινει με δεκα εν τω οικω Ισραηλ. ⁴Διοτι ουτω λεγει Κυριος προς τον οικον του Ισραηλ·

Εκζητήσατε με και θέλετε ζήσει. ⁵Και μη εκζητείτε την Βαιθλή και μη εισερχεσθε εις Γαλγαλα και μη διαβαινετε εις Βηρ-σαβее· διότι τα Γαλγαλα θέλουσιν υπαγει εξάπαντος εις αιχμαλωσίαν και η Βαιθλή θέλει καταντήσει εις το μηδεν. ⁶Εκζητήσατε τον Κυριον και θέλετε ζήσει, μήπως εφορμήση ως πυρ επι τον οικον Ιωσηφ και καταφαγή αυτον και δεν υπαρχη ο σβυνων την Βαιθλή. ⁷Σεις, οι μεταστρεφοντες την κρίσιν εις αφινθιον και απορριπτοντες κατα γης την δικαιοσύνην, ⁸εκζητήσατε τον ποιουντα την Πλειάδα και τον Ωριωνα και μετατρεποντα την σκιαν του θανατου εις αυγήν και σκοτιζοντα την ημεραν εις νυκτα, τον προσκαλοντα τα υδατα της θαλάσσης και εκχεοντα αυτα επι το προσωπον της γης· Κυριος ειναι το ονομα αυτου. ⁹τον εγειροντα αφανισμον κατα του ισχυρου και επαγοντα αφανισμον εις τα οχυρωματα. ¹⁰Μισουσι τον ελεγχοντα εν τη πυλή και βδελυττονται τον λαλουντα εν ευθυτητι. ¹¹Οθεν, επειδη καταθλιβετε τον πτωχον και λαμβανετε απ' αυτου φρονον σιτου, αν και ωκοδομησατε οικους λαξευτους, δεν θέλετε ομως κατοικήσει εν αυτοις· αν και εφυτευσατε αμπελωνας επιθυμητους, δεν θέλετε ομως πει τον οικον αυτων. ¹²Διότι γνωρίζω τας πολλας ασεβειας σας και τας ισχυρας αμαρτίας σας οιτινες καταθλιβετε τον δικαιον, δωροδοκεισθε και καταδυναστευετε τους πτωχους εν τη πυλή. ¹³Δια τουτο ο συνετος θέλει σιωπα εν τω καιρω εκεινω· διότι ειναι καιρος κακος. ¹⁴Εκζητήσατε το καλον και ουχι το κακον, δια να ζήσητε· και ουτω Κυριος ο Θεος των δυναμεων θέλει εισθαι μεθ' υμων, καθως ειπετε. ¹⁵Μισειτε το κακον και αγαπατε το καλον και αποκαταστήσατε την κρίσιν εν τη πυλή· ισως ο Κυριος ο Θεος των δυναμεων ελεγησθαι το υπολοιπον του Ιωσηφ. ¹⁶Δια τουτο Κυριος ο Θεος των δυναμεων, ο Κυριος, λεγει ουτως· Οδυρμος εν πασαις ταις πλαταιαις· και εν πασαις ταις οδοις θελουσι λεγει, Ουαι, ουαι· και θελουσι κραζει τον γεωργον εις πενθος και τους επιτηδειους θρηνηδους εις οδυρμον. ¹⁷Και εν πασαις ταις αμπελοις οδυρμος· διότι θελω περασει δια μεσου σου, λεγει Κυριος. ¹⁸Ουαι εις τους επιθυμουντας την ημεραν του Κυριου· προς τι θέλει εισθαι αυτη δια σας; η ημερα του Κυριου ειναι σκοτος και ουχι φως. ¹⁹Ειναι ως εαν εφευγεν ανθρωπος απ' εμπροσθεν λεοντος και αρχτος απηντα αυτον, η ως εαν εισηρχετο εις οικον και επιστηριξαντα την χειρα αυτου εις τον τοιχον, εδαγκανεν αυτον οφισ. ²⁰Δεν θέλει εισθαι σκοτος η ημερα του Κυριου και ουχι φως; μαλιστα ζοφος και φεγγος μη εχουσα; ²¹Εμισσησα, απεστραφην τας εορτας σας, και δεν θελω οσφρανθη εν ταις πανηγυρεσιν υμων. ²²Εαν μοι προσφερητε τα ολοκαυτωματα και τας θυσιαις σας, δεν θελω δεχθη αυτας και δεν θελω επιβλεπει εις τας ειρηνικας θυσιαις των σιτευτων σας. ²³Αφαιρεσον απ' εμου τον ηχον των ωδων σου, και το ασμα των οργων σου δεν θελω ακουσει. ²⁴Αλλ' η κρίσις ας καταρρησθαι ως υδωρ και η δικαιοσύνη ως αενναος χειμαρρος. ²⁵Μηποτε θυσιαις και προσφορας προσεφερετε εις εμε, οικος Ισραηλ,

τεσσαρακοντα ετη εν τη ερημω; ²⁶Μαλιστα ανελαβετε την σκηνην του Μολοχ σας και τον Χιουν, τον αστερα του θεου σας, τα ειδωλα υμων, τα οποια εκαμετε εις αυτους. ²⁷Δια τουτο θελω σας μετοικήσει επεκεινα της Δαμασκου, λεγει Κυριος· ο Θεος των δυναμεων ειναι το ονομα αυτου.

6Ουαι εις τους αμεριμουντας εν Σιων και πεποιθοντας επι το ορος της Σαμαρειας, τα διαφημιζομενα ως εξοχα μεταξυ των εθνων και εις τα οποια ηλθεν ο οικος Ισραηλ. ²Διαβητε εις Χαλνε και ιδετε· και εκειθεν διελθετε εις Αιμαθ την μεγαλην· επειτα καταβητε εις την Γαθ των Φιλισταιων· ειναι αυται καλητεραι παρα τα βασιλεια ταυτα; το οριον αυτων μεγαλητερον παρα το οριον σας; ³Οιτινες θετετε μακραν την κακην ημεραν και φερετε πλησιον την καθεδραν της αρπαγης· ⁴οιτινες πλαγιαζετε επι κλινας ελεφαντινας και εξαπλονεσθε επι τας στρωμας σας και τρωγετε τα αρνια εκ του ποιμνιου και τους μοσχους εκ μεσου της αγελης, ⁵οιτινες ψαλλετε εν τη φωνη της λυρας, εφευρισκετε εις εαυτους οργανα μουσικης καθως ο Δαβιδ, ⁶οιτινες πινετε τον οινον με φιαλας και χριεσθε με τα εξαιρετα μυρα· δια δε τον συντριμμον του Ιωσηφ δεν θλιβεσθε. ⁷Δια τουτο τωρα ουτοι θελουσιν υπαγει εις αιχμαλωσίαν μετα των πρωτων αιχμαλωτισθησομενων, και η αγαλλιασις των εξηπλωμενων εν τω συμποσιω θέλει αφαιρεθη. ⁸Κυριος ο Θεος ωμοσεν εις εαυτον, Κυριος ο Θεος των δυναμεων λεγει, Εγω βδελυττομαι την επαρσιν του Ιακωβ και εμισσησα τα παλατια αυτου· δια τουτο θελω παραδωσει την πολιν και το πληρωμα αυτης. ⁹Και δεκα ανθρωποι εαν εναπολειφθωσιν εν μια οικια, θελουσιν αποθανει. ¹⁰Και ο σηκωνων εκαστον αυτων θειος η ο καιων αυτον, δια να εκβαλη τα οστα εκ του οικου, θέλει ειπει προς τον ευρισκομενον εις τα ενδοτερα της οικιας, Ειναι τις επι μετα σου; Και αυτος θέλει ειπει, Ουχι. Τοτε θέλει ειπει, Σιωπα· διότι δεν ειναι πλεον καιρος να αναφερωμεν το ονομα του Κυριου. ¹¹Διότι ιδου, ο Κυριος προσταττει και θέλει παταξει τον οικον τον μεγαλ με συντριμμους και τον οικον τον μικρον με διαρρηξεις. ¹²Δυνανται να τρεξωσιν οι ιπποι επι βραχον; δυναται τις να αροτριάση εκει με βοας; σεις ομως μετεστρεψατε την κρίσιν εις χολην και τον καρπον της δικαιοσύνης εις αφινθιον. ¹³σεις οι ευφραينوμενοι εις μηδαμινα, οι λεγοντες, Δεν απεκτησαμεν εις εαυτους δοξαν δια της δυναμεως ημων; ¹⁴Αλλ' ιδου, εγω θελω επαναστησει εθνος εναντιον σας, οικος Ισραηλ, λεγει Κυριος ο Θεος των δυναμεων· και θελουσι σας καταθλιψει απο εισοδου Αιμαθ εως του ποταμου της ερημου.

7Ουτως εδειξεν εις εμε Κυριος ο Θεος· και ιδου, εμορφωσεν ακριδας εν τη αρχη της βλαστησεως του δευτερου χορτου, και ιδου, ητο ο δευτερος χορτος μετα τον θειρισμον του βασιλεως. ²Και οτε ετελειωσαν να τρωγωσι τον χορτον της γης, τοτε ειπα, Κυριε Θεε, γενου ιλεως,

δεομαι· τις θελει αναστησει τον Ιακωβ; διοτι ειναι ολιγοστος. ³Ο Κυριος μετεμεληθη εις τουτο· δεν θελει γεινει, λεγει Κυριος. ⁴Ουτως εδειξεν εις εμε Κυριος ο Θεος· και ιδου, Κυριος ο Θεος καλει εις δικην δια πυρος και το πυρ κατεφαγε την αβυσσον την μεγαλην και κατεφαγε μερος της γης. ⁵Τοτε ειπα, Κυριε Θεε, παυσον, δεομαι· τις θελει αναστησει τον Ιακωβ; διοτι ειναι ολιγοστος. ⁶Ο Κυριος μετεμεληθη εις τουτο· Και τουτο δεν θελει γεινει, λεγει Κυριος ο Θεος. ⁷Ουτως εδειξεν εις εμε, και ιδου, ο Κυριος ιστατο επι τοιχου εκτισμενου με σταθμην, εχων εν τη χειρι αυτου σταθμην. ⁸Και ειπε Κυριος προς εμε, Τι βλεπεις συ, Αμωσ; Και ειπα, Σταθμην. Τοτε ειπεν ο Κυριος, Ιδου, εγω θελω βαλει σταθμην εις το μεσον του λαου μου Ισραηλ· δεν θελω πλεον παρατρεξει αυτον του λοιπου. ⁹Και οι βωμοι του Ισαακ θελουσιν ερημωθη και τα αγιαστηρια του Ισραηλ θελουσιν αφανισθη· και θελω σηκωθη εναντιον του οικου Ιεροβοαμ εν ρομφαια. ¹⁰Τοτε ο Αμασιас ο ιερευς της Βαιθηλ εξαπεστειλε προς Ιεροβοαμ τον βασιλεα του Ισραηλ, λεγων, Ο Αμωσ συνωμοσεν εναντιον σου εν μεσω του οικου Ισραηλ· ο τοπος δεν δυναται να υποφερη παντας τους λογους αυτου. ¹¹Διοτι ουτω λεγει ο Αμωσ· Ο Ιεροβοαμ θελει τελευτησει δια ρομφαιας, ο δε Ισραηλ βεβαιως θελει φερθη αιχμαλωτος εκ της γης αυτου. ¹²Τοτε ειπεν ο Αμασιас προς τον Αμωσ, Ω συ ο βλεπων, υπαγε, φυγε εις την γην Ιουδα και εκει τρωγε αρτον και εκει προφητευε· ¹³εν δε τη Βαιθηλ μη προφητευσης πλεον, διοτι ειναι αγιαστηριον του βασιλειως και ειναι οικος του βασιλειου. ¹⁴Και απεκριθη ο Αμωσ και ειπε προς τον Αμασιαν, δεν ημην εγω προφητης ουδε υιος προφητου εγω, αλλ' ημην βοσκος και συναζων συκαμινα· ¹⁵και ο Κυριος με ελαβεν απο οπισθεν του ποιμνιου και ειπε Κυριος προς εμε, Υπαγε, προφητευσον εις τον λαον μου Ισραηλ. ¹⁶Τωρα λοιπον ακουε τον λογον του Κυριου. Συ λεγεις, Μη προφητευε κατα του Ισραηλ και μη σταλαζε λογον κατα του οικου Ισαακ. ¹⁷Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Η γυνη σου θελει εισθαι πορνη εν τη πολει, και οι υιοι σου και αι θυγατερες σου θελουσι πεσει δια ρομφαιας, και η γη σου θελει μερισθη δια σχοινιου, και συ θελεις τελευτησει εν γη ακαθαρτω· ο δε Ισραηλ βεβαιως θελει φερθη αιχμαλωτος εκ της γης αυτου.

8Ουτως εδειξεν εις εμε Κυριος ο Θεος· και ιδου, κανιστρον καρπου θερινου. ²Και ειπε, Τι βλεπεις συ, Αμωσ; Και ειπα, Κανιστρον καρπου θερινου. Τοτε ειπε Κυριος προς εμε, Ηλθε το τελος επι τον λαον μου Ισραηλ· δεν θελω πλεον παρατρεξει αυτον του λοιπου. ³Και τα ασματα του ναου θελουσιν εισθαι ολολυγμοι εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος ο Θεος· πολλα πτωματα θελουσιν εισθαι εν παντι τοπω· θελουσιν εκριφει αυτα εν σιωπη. ⁴Ακουσατε τουτο, οι ροφουντες τους πενητας και οι αφανιζοντες τους πτωχους του τοπου, ⁵λεγοντες, Ποτε θελει παρελθει ο μην, δια να πωλησωμεν γεννηματα; και το σαββατον, δια να ανοιξωμεν σιτον, σμικρυνοντες το

εφα και μεγαλυνοντες τον σικλον και νοθευοντες τα ζυγια της απατης; ⁶δια να αγορασωμεν τους πτωχους με αργυριον και τον πενητα δια ζευγος υποδηματων, και να πωλησωμεν τα σκυβαλα του σιτου; ⁷Ο Κυριος ωμοσεν εις την δοξαν του Ιακωβ, λεγων, Βεβαιως δεν θελω λησμονησει ποτε ουδεν εκ των εργαων αυτων. ⁸Η γη δεν θελει ταραχθη δια τουτο και πενηθησει πας ο κατοικων εν αυτη; και δεν θελει υπερεκχειλισει ολη ως ποταμος και δεν θελει απορριφθη και καταποντισθη ως υπο του ποταμου της Αιγυπτου; ⁹Και εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος ο Θεος, θελω καμει τον ηλιον να δυση εν καιρω μεσημβριας και θελω συσκοτασει την γην εν φωτεινη ημερα. ¹⁰Και θελω μεταστρεψει τας εορτας σας εις πενθος και παντα τα ασματα σας εις θρηνον, και θελω αναβιβασει σακκον επι πασαν οσφυν και φαλακρωμα επι πασαν κεφαλην, και θελω καταστησει αυτον ως τον πενθουντα υιον μονογενη και το τελος αυτου θελει εισθαι ως ημερα πικριας. ¹¹Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος ο Θεος, και θελω εξαποστειλει πειναν επι την γην· ουχι πειναν αρτου ουδε διψαν υδατος, αλλ' ακροασεως των λογων του Κυριου. ¹²Και θελουσι περιπλανασθαι απο θαλασσης εις θαλασσης, και απο βορρα εις ανατολης θελουσι περιτρεχει, ζητουντες τον λογον του Κυριου, και δεν θελουσιν ευρει. ¹³Εν τη ημερα εκεινη θελουσι λιποθυμησει αι ωραιαι παρθενοι και οι νεανισκοι υπο διψης, ¹⁴οι ομνυοντες εις την αμαρτιαν της Σαμαρειας και οι λεγοντες, Ζη ο Θεος σου, Δαν, και, Ζη η οδος της Βηρσαβεε, και θελουσι πεσει και δεν θελουσι σηκωθη πλεον.

9Ειδον τον Κυριον ισταμενον επι του θυσιαστηριου, και ειπε, Παταξον το ανωφλιον της πυλης, δια να σεισθωσι τα προπυλαια, και συντριψον αυτα κατα της κεφαλης παντων τουτων· τους δε υπολοιπους αυτων θελω θανατωσει εν ρομφαια· ουδεις εξ αυτων φευγων θελει διαφυγει και ουδεις εξ αυτων σωζομενος θελει διασωθη. ²Εαν σκαφωσιν εις αδου, εκειθεν η χειρ μου θελει ανασπασει αυτους· και εαν αναβωσιν εις τον ουρανον, εκειθεν θελω καταξει αυτους. ³Και εαν κρυφθωσιν εν τη κορυφη του Καρμηλου, εκειθεν θελω εξερευνησει και συλλαβει αυτους· και εαν κρυφθωσιν απο των οφθαλμων μου εις τα βαθη της θαλασσης, εκει θελω προσταξει τον δρακοντα και θελει δαγκασει αυτους. ⁴Και εαν υπαγωσιν εις αιχμαλωσιαν εμπροσθεν των εχθρων αυτων, εκειθεν θελω προσταξει την μαχαιραν και θελει θανατωσει αυτους· και θελω στησει τους οφθαλμους μου επ' αυτους δια κακον και ουχι δια καλον. ⁵Διοτι Κυριος ο Θεος των δυναμεων ειναι, οστις εγγιζει την γην και τηκεται, και παντες οι κατοικουντες εν αυτη θελουσι πενηθησει· και θελει υπερεκχειλισει ολη ως ποταμος και θελει καταποντισθη ως υπο του ποταμου της Αιγυπτου. ⁶Αυτος ειναι ο οικοδομων τα υπερωα αυτου εν τω ουρανω και θεμελιων τον θολον αυτου επι της γης, ο προσκαλων τα υδατα της θαλασσης και εκχεων αυτα επι το προσωπον της γης· Κυριος το ονομα αυτου. ⁷δεν εισθε εις εμε

ως υιοι Αιθιοπων, σεις υιοι Ισραηλ; λεγει Κυριος· δεν ανεβιβασα τον Ισραηλ εκ γης Αιγυπτου και τους Φιλιστειους απο Καφθορ και τους Συριους απο Κιρ; ⁸Ιδου, οι οφθαλμοι Κυριου του Θεου ειναι επι το βασιλειον το αμαρτωλον, και θελω αφανισει αυτο απο προσωπου της γης· πλην οτι δεν θελω αφανισει ολοτελως τον οικον Ιακωβ, λεγει Κυριος. ⁹Διοτι ιδου, εγω θελω προσταξει και θελω λιχμησει τον οικον Ισραηλ μεταξυ παντων των εθνων, καθως λιχμαται ο σιτος εν τω κοσμω, και δεν θελει πεσει κοκκος επι την γην. ¹⁰Υπο ρομφαιας θελουσιν αποθανει παντες οι αμαρτωλοι του λαου μου, οι λεγοντες, Δεν θελει μας εγγισει ουδε μας καταφθασει το κακον. ¹¹Εν τη ημερα εκεινη θελω αναστησει την σκηνην του Δαβιδ την πεπτωκυιαν, και θελω φραξει τας χαλαστρας αυτης, και θελω ανεγειρει τα ερειπια αυτης, και θελω ανοικοδομησει αυτην ως εν ταις αρχαιαις ημεραις. ¹²Δια να κληρονομησωσι το υπολοιπον του Εδωμ και παντα τα εθνη, επι τα οποια καλειται το ονομα μου, λεγει Κυριος, ο ποιων ταυτα. ¹³Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και ο αροτρευς θελει φθασει τον θεριστην και ο ληνοβατης τον σπειροντα τον σπορον, και τα ορη θελουσι σταλαξει γλευκος και παντες οι βουνοι θελουσι ρεει αγαθα. ¹⁴Και θελω επιστρεψει τους αιχμαλωτους του λαου μου Ισραηλ, και θελουσιν ανοικοδομησει τας πολεις τας ηρημωμενας και κατοικησει· και θελουσι φυτευσει αμπελωνας και πιει τον οινον αυτων, και θελουσι καμει κηπους και φαγει τον καρπον αυτων. ¹⁵Και θελω φυτευσει αυτους επι την γην αυτων, και δεν θελουσιν εκσπασθη πλεον απο της γης αυτων, την οποιαν εδωκα εις αυτους, λεγει Κυριος ο Θεος σου.

Obadiah

¹Ορασις Αβδιου. Ουτω λεγει Κυριος ο Θεος περι του Εδωμ· Ηκουσαμεν αγγελιαν παρα Κυριου και μηνυτης απεσταλη προς τα εθνη, Εγερθητε και ας εγερθωμεν εναντιον αυτου εις πολεμον. ²Ιδου, σε κατεστησα μικρον μεταξυ των εθνων· εισαι καταπεφρονημενος σφοδρα. ³Η υπερηφανια της καρδιας σου ηπατησε σε τον κατοικουντα εν τοις κοιλωμασι των κρημνων, του οποιου η κατοικια ειναι υψηλη, οστις λεγει εν τη καρδια αυτου, Τις θελει με καταβιβασει εις την γην; ⁴Εαν μετεωρισθης ως αετος και εαν θεσης την φωλεαν σου αναμεσον των αστρων, και εκειθεν θελω σε καταβιβασει, λεγει Κυριος. ⁵Εαν κλεπται ηρχοντο προς σε, εαν λησται δια νυκτος-πως εξηλειφθης-δεν ηθελον αρπασει το αρχουν εις αυτους; εαν τρυγηται ηρχοντο προς σε, δεν ηθελον αφησει επιφυλλιδα; ⁶Πως εξηρευνηθη ο Ησαυ· απεκαλυφθησαν οι κρυψωνες αυτου. ⁷Παντες οι ανδρες της συμμαχιας σου σε συνωδουσαν εως του οριου σου· οι ανθρωποι, οιτινες ησαν εν ειρηνη μετα σου, σε ηπατησαν και υπερισχυσαν εναντιον σου· οι τρωγοντες τον αρτον σου εβαλον ενεδραν υποκατω σου· δεν υπαρχει συνελς εν αυτω. ⁸Εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, δεν θελεις απολεσει και τους σοφους απο του Εδωμ και την συνεσιν απο του ορους του Ησαυ; ⁹Και οι μαχηται σου, Θαιμαν, θελουσι πτοηθη, δια να εκκοπη εν σφαγη πας ανθρωπος εκ του ορους του Ησαυ. ¹⁰Δια την αδικιαν την προς τον αδελφον σου Ιακωβ θελει σε καλυψει αισχυνη και θελεις εκκοπη διαπαντος. ¹¹Εν τη ημερα καθ' ην ιστασο απεναντι, τη ημερα καθ' ην οι αλλογενεις εφεραν εις αιχμαλωσιαν το στρατευμα αυτου και οι αλλοτριτοι εισηλθον εις τας πυλας αυτου και εβαλον κληρους επι την Ιερουσαλημ, εσο και συ ως εις αυτων. ¹²Δεν επρεπεν ομως να επιβλεπης εις την ημεραν του αδελφου σου, εις την ημεραν της αποξενωσεως αυτου, ουδε να επιχαιρης κατα των υιων του Ιουδα εν τη ημερα του αφανισμου αυτων, ουδε να μεγαλορρημονης εν τη ημερα της θλιψεως αυτων. ¹³Δεν επρεπε να εισελθης εις την πυλην του λαου μου εν τη ημερα της συμφορας αυτων, ουδε να θεωρης και συ την θλιψιν αυτων εν τη ημερα της συμφορας αυτων, ουδε να επιβαλης χειρα επι την περιουσιαν αυτων εν τη ημερα της συμφορας αυτων, ¹⁴ουδε επρεπε να σταθης επι τας διεξοδους, δια να αποκλειης τους διασωζομενους αυτου ουδε να παραδωσης τους υπολοιπους αυτου εν τη ημερα

της θλιψεως αυτων ¹⁵διоти εγγυς ειναι η ημερα του Κυριου επι παντα τα εθνη· καθως εκαμες θελει γεινει εις σε· η ανταποδοσις σου θελει στρεψει επι την κεφαλην σου. ¹⁶Διоти καθως σεις επιετε επι το ορος το αγιον μου, ουτω θελουσι πινει διαπαντος παντα τα εθνη· ναι, θελουσι πινει και θελουσιν εκροφει και θελουσιν εισθαι ως οι μη υπαρχοντες ¹⁷Επι δε του ορους Σιων θελει εισθαι σωτηρια και θελει εισθαι αγιον· και ο οικος Ιακωβ θελει κατακληρονομησει τας κληρονομιας αυτων. ¹⁸και ο οικος Ιακωβ θελει εισθαι πυρ και ο οικος Ιωσηφ φλοξ, ο δε οικος Ησαυ ως καλαμη· και θελουσιν εξαφθη κατ' αυτων και καταφαγει αυτους· και δεν θελει εισθαι υπολοιπον του οικου Ησαυ· διоти Κυριος ελαλησε. ¹⁹Και οι της μεσημβριας θελουσι κατακληρονομησει το ορος του Ησαυ και οι της πεδινης τους Φιλισταιους· και θελουσι κατακληρονομησει τους αγρους του Εφραιμ και τους αγρους της Σαμαρειας, ο δε Βενιαμιν την Γαλααδ, ²⁰και το αιχμαλωτισθεν τουτο στρατευμα των υιων Ισραηλ την γην εκεινην των Χαναναιων εως Σαρεπτα, και οι αιχμαλωτισθεντες της Ιερουσαλημ, οι εν Σεφαραδ, θελουσι κατακληρονομησει τας πολεις του νοτου. ²¹και θελουσιν αναβη σωτηρες εις το ορος Σιων, δια να κρινωσι το ορος του Ησαυ· και του Κυριου θελει εισθαι η βασιλεια.

Γρουσούζης

1 Και εγείνε λόγος Κυρίου προς Ιωανν τον υιον του Αμαθι, λεγων, ²Σηκωθητι, υπαγε εις Νινευη, την πολιν την μεγαλην, και κηρυξον κατ' αυτης· διοτι η ασεβεια αυτων ανεβη ενωπιον μου. ³Και εσηκωθη ο Ιωνας δια να φυγη εις Θαρσεις απο προσωπου Κυριου και κατεβη εις Ιοππην· και ευρηκε πλοιον πορευομενον εις Θαρσεις, και εδωκε τον ναυλον αυτου και επεβη εις αυτο, δια να υπαγη μετ' αυτων εις Θαρσεις απο προσωπου Κυριου. ⁴Αλλ' ο Κυριος εξηγειρεν ανεμον μεγαν επι την θαλασσαν, και εγείνε κλυδων μεγας εν τη θαλασση και το πλοιον εκινδυνευε να συντριφθη. ⁵Και εφοβηθησαν οι ναυται και ανεβοησαν εκαστος προς τον θεον αυτου και εκαμον εκβολην των εν τω πλοιω σκευων εις την θαλασσαν, δια να ελαφρωθη απ' αυτων· ο δε Ιωνας κατεβη εις το κοιλωμα του πλοιου και επλαγιασε και εκοιματο βαθεως. ⁶Και επλησιασε προς αυτον ο πλοιαρχος και ειπε προς αυτον, Τι κοιμασαι συ; σηκωθητι, επικαλου τον θεον σου, ισως ο θεος μας ενθυμηθη και δεν χαθωμεν. ⁷Και ειπον εκαστος προς τον πλησιον αυτου, Ελθετε και ασριψωμεν κληρους, δια να γνωρισωμεν τινος ενεκεν το κακον τουτο ειναι εφ' ημας. Και ερριψαν κληρους και επεσεν ο κληρος επι τον Ιωανν. ⁸Τοτε ειπον προς αυτον, Ειπε τωρα προς ημας, τινος ενεκεν το κακον τουτο ηλθεν εφ' ημας; Τι ειναι το εργον σου; και ποθεν ερχεσαι; τις ο τοπος σου; και εκ τινος λαου εισαι; ⁹Ο δε ειπε προς αυτους, Εγω ειμαι Εβραιος· και σεβομαι Κυριον τον θεον του ουρανου, οστις εποίησε την θαλασσαν και την ξηραν. ¹⁰Τοτε εφοβηθησαν οι ανθρωποι φοβον μεγαν και ειπον προς αυτον, Τι ειναι τουτο, το οποιον εκαμες; διοτι εγνωρισαν οι ανθρωποι, οτι εφευγεν απο προσωπου Κυριου, επειδη ειχεν αναγγειλει τουτο προς αυτους. ¹¹Και ειπον προς αυτον, Τι να σε καμωμεν, δια να ησυχαση η θαλασσα αφ' ημων; διοτι η θαλασσα εκλυδωνιζετο επι το μαλλον. ¹²Και ειπε προς αυτους, Σηκωσατε με και ριψατε με εις την θαλασσαν, και η θαλασσα θελει ησυχασει αφ' υμων· διοτι εγω γνωριζω, οτι εξ αιτιας εμου εγεινεν ο μεγας ουτος κλυδων εφ' υμας. ¹³Οι ανθρωποι ομως εκωπηλατουν δυνατα δια να επιστρεψωσι προς την ξηραν· αλλα δεν εδυναντο, διοτι η θαλασσα εκλυδωνιζετο επι το μαλλον κατ' αυτων. ¹⁴Οθεν ανεβοησαν προς τον Κυριον και ειπον, Δεομεθα, Κυριε, δεομεθα, ας μη χαθωμεν δια την ζωην του ανθρωπου

τουτου και μη επιβαλης εφ' ημας αιμα αθων· διοτι συ, Κυριε, εκαμες ως ηθελες. ¹⁵Και εσηκωσαν τον Ιωανν και ερριψαν αυτον εις την θαλασσαν και η θαλασσα εσταθη απο του θυμου αυτης. ¹⁶Τοτε οι ανθρωποι εφοβηθησαν τον Κυριον φοβον μεγαν και προσεφεραν θυσιαν εις τον Κυριον και εκαμον ευχας. ¹⁷Και διεταξε Κυριος μεγα κητος να καταπιη τον Ιωανν. Και ητο ο Ιωνας εν τη κοιλια του κητους τρεις ημερας και τρεις νυκτας.

2 Και προσηχηθη Ιωνας προς Κυριον τον θεον αυτου εκ της κοιλιας του κητους. ²Και ειπεν, Εβοησα εν τη θλιψει μου προς τον Κυριον, και εισηκουσε μου· εκ κοιλιας αδου εβοησα, και ηκουσας της φωνης μου. ³Διοτι με ερριψας εις τα βαθη, εις την καρδιαν της θαλασσης, και ρευματα με περιεκυκλωσαν· πασαι αι τρικυμιαι σου και τα κυματα σου διηλθον επανωθεν μου. ⁴Και εγω ειπα, Απερριφθην απ' εμπροσθεν των οφθαλμων σου· ομως θελω επιβλεπει παλιν εις τον ναον τον αγιον σου. ⁵Τα υδατα με περιεκυκλωσαν εως της ψυχης, η αβυσσος με περιεκλεισε, τα φυκια περιετυλιχθησαν περι την κεφαλην μου. ⁶Κατεβην εις τα εσχατα των ορειων· οι μοχλοι της γης ειναι επανωθεν μου διαπαντος· αλλ' ανεβη η ζωη μου απο της φθορας, Κυριε Θεε μου. ⁷Ενω ητο εκλειπουσα εν εμοι η ψυχη μου, ενεθυμητην τον Κυριον· και η προσευχη μου εισηλθε προς σε, εις τον ναον τον αγιον σου. ⁸Οι φυλαττοντες ματαιοτητας ψευδους εγκαταλειπουσι το ελεος αυτων. ⁹Αλλ' εγω θελω θυσιασει προς σε μετα φωνης αινεσεως· θελω αποδωσει οσα ηχηθη· η σωτηρια ειναι παρα του Κυριου. ¹⁰Και προσεταξεν ο Κυριος το κητος και εξημεσε τον Ιωανν επι την ξηραν.

3 Και εγείνε λόγος Κυρίου προς Ιωανν εκ δευτερου, λεγων, ²Σηκωθητι, υπαγε εις Νινευη, την πολιν την μεγαλην, και κηρυξον προς αυτην το κηρυγμα, το οποιον εγω λαλω προς σε. ³Και εσηκωθη ο Ιωνας και υπηγεν εις Νινευη κατα τον λογον του Κυριου. Η δε Νινευη ητο πολις μεγαλη σφοδρα, οδου τριων ημερων· ⁴Και ηρχισεν ο Ιωνας να διερχηται εις την πολιν οδον μιας ημερας και εκηρυξε και ειπεν, Ετι τεσσαρακοντα ημεραι και η Νινευη θελει καταστραφη. ⁵Και οι ανδρες της Νινευη επιστευσαν εις τον θεον και εκηρυξαν νηστειαν και ενεδυθησαν σακκους απο μεγαλου αυτων εως μικρου αυτων· ⁶διοτι

ο λογος ειχε φθασει προς τον βασιλεα της Νινευη και εσηκωθη απο του θρονου αυτου και αφηρεσε την στολην αυτου επανωθεν εαυτου και εσκεπασθη με σακκον και εκαθησεν επι σποδου. ⁷Και διεκηρυχθη και εγνωστοποιηθη εν τη Νινευη δια ψηφισματος του βασιλεως και των μεγιστανων αυτου και ελαληθη, οι ανθρωποι και τα κτηνη, οι βοες και τα προβατα, να μη γευθωσι μηδεν, μηδε να βοσκησωσι, μηδε υδωρ να πιωσιν· ⁸αλλ' ανθρωπος και κτηνος να σκεπασθωσι με σακκουσ και να φωναξωσιν ισχυρωσ προς τον Θεον· και ας επιστρεψωσιν εκαστος απο της οδου αυτου της πονηρας και απο της αδικιας, ητις ειναι εν ταισ χερσιν αυτων. ⁹Τις εξευρει αν επιστρεψη και μεταμεληθη ο Θεος και επιστρεψη απο της οργης του θυμου αυτου και δεν απολεσθωμεν; ¹⁰Και ειδεν ο Θεος τα εργα αυτων, οτι επεστρεψαν απο της οδου αυτων της πονηρας· και μετεμεληθη ο Θεος περι του κακου, το οποιον ειπε να καμη εις αυτους· και δεν εκαμεν αυτο.

⁴Και ελυπηθη ο Ιωνας λυπην μεγαλην και ηγανακτησε. ²Και προσηυχηθη προς τον Κυριον και ειπεν, Ω Κυριε, δεν ητο ουτος ο λογος μου, ενω ετι ημην εν τη πατριδι μου; δια τουτο προελαβον να φυγω εις Θαρσεισ· διοτι εγνωριζον οτι συ εισαι Θεος ελεημων και οικτιρων, μακροθυμος και πολυελεος και μετανων δια το κακον. ³Και τωρα, Κυριε, λαβε, δεομαι σου, την ψυχην μου απ' εμου· διοτι ειναι καλλιον εις εμε να αποθανω παρα να ζω. ⁴Και ειπε Κυριος, Ειναι καλον να αγανακτης; ⁵Και εξηλθεν Ιωνας απο της πολεως και εκαθησε κατα το ανατολικον μερος της πολεως, και εκει εκαμεν εις εαυτον καλυβην και εκαθητο υποκατω αυτης εν τη σκια, εωσου ιδη τι εμελλε να γεινη εις την πολιν. ⁶Και διεταξε Κυριος ο Θεος κολοκυνθην και εκαμε να αναβη επανωθεν του Ιωνα, δια να ηναι σκια υπερανω της κεφαλης αυτου, δια να ανακουφιση αυτον απο της θλιψεως αυτου. Και εχαρη ο Ιωνας δια την κολοκυνθην χαραν μεγαλην. ⁷Και διεταξεν ο Θεος σκωληκα, οτε εχαραξεν η αυγη της επαυριον· και επαταξε την κολοκυνθην και εξηρανθη. ⁸Και καθως ανετειλεν ο ηλιος, διεταξεν ο Θεος ανεμον ανατολικον καυστικον· και προσεβαλεν ο ηλιος επι την κεφαλην του Ιωνα, ωστε ωλιγοφυχησε· και εξητησεν εν τη ψυχη αυτου να αποθανη, και ειπεν, Ειναι καλλιον εις εμε να αποθανω παρα να ζω. ⁹Και ειπεν ο Θεος προς τον Ιωναν, ειναι καλον να αγανακτης δια την κολοκυνθην; Και ειπε, Καλον ειναι να αγανακτω εως θανατου. ¹⁰Και ειπε Κυριος, Συ ελυπηθησ υπερ της κολοκυνθης, δια την οποιαν δεν εκοπιασασ, αλλ' ουδε εκαμες αυτην να αυξηση, ητις εγεννηθη εν μια νυκτι και εν μια νυκτι εχαθη. ¹¹Και εγω δεν επρεπε να λυπηθω υπερ της Νινευη, της πολεως της μεγαλης, εν η υπαρχουσι πλειοτεροι των δωδεκα μυριαδων ανθρωπων, οιτινες δεν διακρινουσι την δεξιαν αυτων απο της αριστερας αυτων, και κτηνη πολλα;

Μιχά

1Ο λογος του Κυριου ο γενομενος προς Μιχαιαν τον Μωρασθιτην εν ταις ημεραις Ιωαθαμ, Αχαζ και Εζεκιου, βασιλεων του Ιουδα, τον οποιον ειδε περι Σαμαρειας και Ιερουσαλημ. ²Ακουσατε, παντες οι λαοι· προσεχε, γη, και το πληρωμα αυτης, και ας ηναι Κυριος ο Θεος μαρτυς εις εσας, ο Κυριος εκ του ναου του αγιου αυτου. ³Διοτι ιδου, ο Κυριος εξερχεται εκ του τοπου αυτου και θελει καταβη και πατησει επι τα υψη της γης. ⁴Και τα ορη θελουσιν αναλυσει υποκατω αυτου και αι κοιλαδες θελουσι διασχισθη ως κηρος απο προσωπου πυρος και ως υδατα καταφερομενα εις κατηφορον. ⁵Δια την ασεβειαν του Ιακωβ ειναι απαν τουτο και δια τας αμαρτιας του οικου Ισραηλ. Τις ειναι η ασεβεια του Ιακωβ; ουχι η Σαμαρεια; και τινες οι υψηλοι τοποι του Ιουδα; ουχι η Ιερουσαλημ; ⁶Δια τουτο θελω καταστησει την Σαμαρειαν εις σωρους λιθων αγρου, οπου φυτευεται αμπελων, και θελω κατακυλισει τους λιθους αυτης εις την κοιλαδα και ανακαλυψει τα θεμελια αυτης. ⁷Και παντα τα γλυπτα αυτης θελουσι κατακοπη, και παντα τα μισθωματα αυτης θελωσι κατακαη εν πυρι, και παντα τα ειδωλα αυτης θελω εξαφανισει· διοτι απο μισθου πορνειας συνηγαγεν αυτα και εις μισθον πορνειας θελουσιν επιστρεψει. ⁸Δια τουτο θελω θρηνησει και ολολυξει, θελω υπαγει εκδεδυμενος και γυμνος, θελω καμει θρηνον ως θων και πενθος ως στρουθοκαμηλων. ⁹Διοτι η πληγη αυτης ειναι ανιατος, διοτι ηλθεν εως του Ιουδα, εφθασεν εως της πυλης του λαου μου, εως της Ιερουσαλημ. ¹⁰Μη αναγγειλητε τουτο εις Γαθ, μη πενηθησθε πενθος· εν Βηθ-αφρα κυλισθητι εις την κονιν. ¹¹Διαβηθι, η κατοικος της Σαφιρ, εχουσα γυμνην την αισχυνην σου· η κατοικος της Σααναν ας μη εξελθη· το πενθος της Βαιθεζηλ θελει λαβει απο σας την αρχην αυτου. ¹²Διοτι η κατοικος της Μαρωθ ελυπηθη δια τα αγαθα αυτης, επειδη κατεβη κακον απο του Κυριου εις την πυλην της Ιερουσαλημ. ¹³Κατοικε της Λαχεις, ζευξον την αμαξαν εις τον ταχυν ιππον· συ, η αρχη της αμαρτιας εις την θυγατερα της Σιων· διοτι αι ασεβειαι του Ισραηλ εν σοι ευρεθησαν. ¹⁴Δια τουτο θελεις δωσει εγγραφον ελευθερωσεως εις την Μορεσεθ-γαθ· οι οικoi του Αχζιβ θελουσι ματαιωσει τας ελπιδας των βασιλεων του Ισραηλ. ¹⁵Θελω ετι φερει κληρονομον εις σε, κατοικε της Μαρησα· θελει ελθει εως Οδολλαμ, της δοξης του Ισραηλ. ¹⁶Φαλακρωθητι

και κειρον την κεφαλην σου δια τα τεκνα σου τα τρυφερα· πλατυνον την φαλακροτητα σου ως αετος, διοτι ηχημαλωτισθησαν απο σου.

2Ουαι εις τους διαλογιζομενους ανομιαν και μηανομενους κακον εν ταις κλιναις αυτων· μόλις φεγγει η αυγη και πραττουσιν αυτο, διοτι ειναι εν τη δυναμει της χειρος αυτων. ²Και επιθυμουσιν αγρους και λαμβανουσι δια της βιας, και οικους και αρπαζουσιν αυτους· ουτω διαρπαζουσιν ανθρωπον και τον οικον αυτου, ναι, ανθρωπον και την κληρονομιαν αυτου. ³Δια τουτο ουτω λεγει Κυριος· Ιδου, εναντιον του γενους τουτου εγω βουλευομαι κακον, εκ του οποιου δεν θελετε ελευθερωσει τους τραχηλους σας ουδε θελετε περιπατει υπερηφανως, διοτι ο καιρος ουτος ειναι κακος. ⁴Εν τη ημερα εκεινη θελει ληφθη παροιμια εναντιον σας, και θελει θρηνησει ο θρηνων με θρηνον και ειπει, Διολου ηφανισθημεν· ηλλοιωσε την μεριδα του λαου μου· πως απεμακρυνεν αυτην απ' εμου· αντι να αποδωση, διμερισε τους αγρους ημων. ⁵Δια τουτο συ δεν θελεις εχει τινα βαλλοντα σχοινων δια κληρον, εν τη συναξει του Κυριου. ⁶Μη προφητευετε, οι προφητευοντες· δεν θελουσι προφητευσει εις αυτους· η αισχυνη αυτων δεν θελει απομακρυνθη. ⁷Ω συ, ο καλουμενος οικος Ιακωβ, εσμικρυνθη το πνευμα του Κυριου; ειναι τοιαυτα τα επιτηδευματα αυτου; οι λογοι μου δεν καμνουσι καλον εις τον ορθως περιπατουντα; ⁸Και προτερον ο λαος μου επανεστη ως εχθρος· το επενδυμα μετα του χιτωνος αρπαζετε απο των διαβαινοντων αφοβως, των επιστρεφοντων απο του πολεμου. ⁹Τας γυναικας του λαου μου εξωσατε απο των τερπνων αυτων οικων· απο των τεκνων αυτων αφηρεσατε την δοξαν μου διαπαντος. ¹⁰Σηκωθητε και αναχωρησατε, διοτι αυτη δεν ειναι η αναπαυσις σας· επειδη εμιανηθ, θελει σας αφανισει, μαλιστα εν σκληρω αφανισμω. ¹¹Εαν τις περιπατη κατα το πνευμα αυτου και λαλη ψευδη, λεγων, θελω προφητευσει εις σε περι οινου και σικερα, ουτος βεβαιως θελει εισθαι ο προφητης του λαου τουτου. ¹²Θελω βεβαιως σε συναξει ολον Ιακωβ· θελω βεβαιως συλλεξει το υπολοιπον του Ισραηλ· θελω θεσει αυτους ομου ως προβατα της Βοσορρας, ως ποιμνιον εν μεσω της μανδρας αυτων· μεγαν θορυβον θελουσι καμει εκ του πληθους των ανθρωπων. ¹³Ο διαορηγγυων ανεβη εμπροσθεν αυτων· διερρηξαν και διεβησαν δια της πυ-

λης και εξήλθον δι' αυτής· και ο βασιλευς αυτων θελει διαβη εμπροσθεν αυτων και ο Κυριος επι κεφαλής αυτων.

3 Και ειπα, Ακουσατε τωρα, αρχηγοι του Ιακωβ και αρχοντες του οικου Ισραηλ· δεν ανηκει εις εσας να γνωριζητε την κρισιν; ²Οι μισουντες το καλον και αγαπωντες το κακον, οι αποσπωντες το δερμα αυτων επανωθεν αυτων και την σαρκα αυτων απο των οστων αυτων, ³οι κατατρωνγοντες επι την σαρκα του λαου μου και εκδειροντες το δερμα αυτων επανωθεν αυτων και συντριβοντες τα οστα αυτων και κατακοπτοντες αυτα ως δια χυτραν και ως κρεας εν μεσω λεβητος. ⁴Τοτε θελουσι βοησει προς τον Κυριον, πλην δεν θελει εισακουσει αυτους· θελει μαλιστα κρυψει το προσωπον αυτου απ' αυτων εν τω καιρω εκεινω, διοτι εφερθησαν κακως εις τας πραξεις αυτων. ⁵Ουτω λεγει Κυριος περι των προφητων, οιτινες πλανωσι τον λαον μου, οιτινες δαγκανοντες δια των οδων αυτων φωναζουσιν, Ειρηνη· και εαν τις δεν βαλλη τι εις το στομα αυτων, κηρυττουσιν εναντιον αυτου πολεμον. ⁶Δια τουτο νυξ θελει εισθαι εις εσας αντι ορασεως και σκοτος εις εσας αντι μαντειας· και ο ηλιος θελει δυσει επι τους προφητας και η ημερα θελει συσκοτασει επ' αυτους. ⁷Τοτε θελουσι καταισχυνηθι οι βλέποντες και θελουσιν εντραπη οι μαντιεις· και θελουσι σκεπασει τα χειλη αυτων παντες ουτοι, διοτι δεν ειναι αποκρισις Θεου. ⁸Αλλ' εγω βεβαιως ειμαι πληρης δυναμεως δια του πνευματος του Κυριου και κρισεως και ισχυος, δια να απαγγελω εις τον Ιακωβ την παραβασιν αυτου και εις τον Ισραηλ την αμαρτιαν αυτου. ⁹Ακουσατε λοιπον τουτο, αρχηγοι του οικου Ιακωβ και αρχοντες του οικου Ισραηλ, οι βδελυττομενοι την κρισιν και διαστρεφοντες πασαν ευθυτητα. ¹⁰Οι οικοδομουντες την Σιων εν αιματι και την Ιερουσαλημ εν ανομια. ¹¹Οι αρχοντες αυτης κρινουσι με δωρα και οι ιερεις αυτης διδασκουσιν επι μισθω και οι προφηται αυτης μαντευουσιν επι αργυριω και επαναπαυονται επι τον Κυριον, λεγοντες, Δεν ειναι ο Κυριος εν μεσω ημων; κακον δεν θελει ελθει εφ' ημας. ¹²Δια τουτο η Σιων εξ αιτιας σας θελει αροτριασθη ως αγρος, και η Ιερουσαλημ θελει γεινει σωροι λιθων, και το ορος του οικου ως υψηλοι τοποι δρυμου.

4 Και εν ταις εσχαις ημεραις το ορος του οικου του Κυριου θελει στηριχθη επι της κορυφης των ορειων και υψωθη υπερανω των βουνων, και λαοι θελουσι συρρει εις αυτο. ²Και εθνη πολλα θελουσιν υπαγει και ειπει, Ελθετε και ας αναβωμεν εις το ορος του Κυριου και εις τον οικον του Θεου του Ιακωβ· και θελει διδαξει ημας τας οδους αυτου, και θελομεν περιπατησει εν ταις τριβοις αυτου· διοτι εκ Σιων θελει εξελθει νομος και λογος Κυριου εξ Ιερουσαλημ. ³Και θελει κρινει αναμεσον λαων πολλων και θελει ελεγξει εθνη ισχυρα, εως εις μακραν· και θελουσι σφυρηλατησει τας μαχαιρας αυτων δια υνια

και τας λογχας αυτων δια δρεπανα· δεν θελει σηκωσει μαχαιραν εθνος εναντιον εθνους ουδε θελουσι μαθει πλεον τον πολεμον. ⁴Και θελουσι καθησθαι εκαστος υπο την αμπελον αυτου και υπο την συκην αυτου, και δεν θελει υπαρχει ο εκφοβων· διοτι το στομα του Κυριου των δυναμεων ελαλησε. ⁵Διοτι παντες οι λαοι θελουσι περιπατει εκαστος εν τω ονοματι του θεου αυτου· ημεις δε θελομεν περιπατει εν τω ονοματι Κυριου του Θεου ημων εις τον αιωνα και εις τον αιωνα. ⁶Εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, θελω συναξει την χωλαινουσαν και θελω εισδεχθη την εξωσμενην και εκεινην, την οποιαν εθλιψα. ⁷Και θελω καμει την χωλαινουσαν υπολοιπον και την αποβεβλημενην εθνος ισχυρον, και ο Κυριος θελει βασιλευει επ' αυτους εν τω ορει Σιων, απο του νυν και εως του αιωνος. ⁸Και συ, πυργε του ποιμνιου, οχυρωμα της θυγατρος Σιων, εις σε θελει ελθει η πρωτη εξουσια· ναι, θελει ελθει το βασιλειον εις την θυγατερα της Ιερουσαλημ. ⁹Δια τι τωρα κραυγαζεις δυνατα; δεν ειναι βασιλευς εν σοι; ηφανισθη ο συμβουλος σου, ωστε σε κατελαβον ωδινες ως τικτουσης; ¹⁰Κοιλοπονει και αγωνιζου, θυγατηρ Σιων, ως η τικτουσα, διοτι τωρα θελεις εξελθει εκ της πολεως και θελεις κατοικησει εν αγρω και θελεις υπαγει εως της Βαβυλωνος· εκει θελεις ελευθερωθη, εκει θελει σε εξαγορασει ο Κυριος εκ της χειρος των εχθρων σου. ¹¹Τωρα δε συνηχθησαν εναντιον σου εθνη πολλα λεγοντα, Ας μιανθη και ας επιβλεπη ο οφθαλμος ημων επι την Σιων. ¹²Αλλ' αυτοι δεν γνωριζουσι τους λογισμους του Κυριου ουδε εννοουσι την βουλην αυτου, οτι συνηγαγεν αυτους ως δραγματα αλωνιου. ¹³Σηκωθητι και αλωνιζε, θυγατηρ Σιων, διοτι θελω καμει το κερας σου σιδηρουν και τας οπλας σου θελω καμει χαλκας, και θελεις κατασυντριψει λαους πολλους· και θελω αφιερωσει τα διαρπαγματα αυτων εις τον Κυριον και την περιουσιαν αυτων εις τον Κυριον πασης της γης.

5 Συναθροισθητι τωρα εις ταγματα, θυγατηρ ταγματων· εθεσε πολιορκιαν εναντιον ημων· θελουσι παταξει τον κριτην του Ισραηλ εν ραβδω κατα της σιαγονος. ²Και συ, Βηθλεεμ Εφραθα, η μικρα ωστε να ησαι μεταξυ των χιλιαδων του Ιουδα, εκ σου θελει εξελθει εις εμε ανηρ δια να ηναι ηγουμενος εν τω Ισραηλ· του οποιου αι εξοδοι ειναι απ' αρχης, απο ημερων αιωνος. ³Δια τουτο θελει αφησει αυτους, εως του καιρου καθ' ον η τικτουσα θελει γεννησει· τοτε το υπολοιπον των αδελφων αυτου θελει επιστρεφει εις τους υιους Ισραηλ. ⁴Και θελει σταθη και ποιμανει εν τη ισχυι του Κυριου, εν τη μεγαλειοτητι του ονοματος Κυριου του Θεου αυτου· και θελουσι κατοικησει· διοτι τωρα θελει μεγαλυνθη εως των ακρων της γης. ⁵Και ουτος θελει εισθαι ειρηνη. Οταν ο Ασσυριος ελθη εις την γην ημων και οταν πατηση εις τα παλατια ημων, τοτε θελομεν επεγειρει κατ' αυτου επτα ποιμενας και οκτω αρχοντας ανθρωπων· ⁶και θελουσι ποιμανει την γην της Ασσυριας εν ρομφαια και την

γην του Νεβρωδ εν ταις εισοδοις αυτου· και θελει ελευθερωσει ημας εκ του Ασσυριου, οταν ελθη εις την γην ημων και οταν πατηση εν τοις οριοις ημων. ⁷Και το υπολοιπον του Ιακωβ θελει εισθαι εν μεσω λαων πολλων ως δροσος απο Κυριου, ως ρανιδες επι χορτου, οστις δεν προσμενει παρα ανθρωπου ουδε ελπιζει επι υιους ανθρωπων. ⁸Και το υπολοιπον του Ιακωβ θελει εισθαι μεταξυ εθνων, εν μεσω λαων πολλων, ως λεων μεταξυ κτηνων του δρυμου, ως σκυμνος μεταξυ ποιμνιων προβατων, οστις διαβαινων καταπατει και διασπαρραττει και δεν υπαρχει ο ελευθερων. ⁹Η χειρ σου θελει υψωθη επι τους εναντιους σου, και παντες οι εχθροι σου θελουσιν εκκοπη. ¹⁰Και εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, θελω εξολοθρευσει τους ιππους σου εκ μεσου σου, και θελω απολεσει τας αμαξας σου. ¹¹Και θελω εξολοθρευσει τας πολεις της γης σου, και κατεδαφισει παντα τα οχυρωματα σου. ¹²Και θελω εξολοθρευσει τας μαγειας απο της χειρος σου, και δεν θελεις εχει πλεον μαντεις. ¹³Και θελω εξολοθρευσει τα γλυπτα σου και τα ειδωλα σου εκ μεσου σου, και δεν θελεις λατρευσει πλεον το εργον των χειρων σου. ¹⁴Και θελω ανασπασει τα αλση σου εκ μεσου σου, και θελω αφανισει τας πολεις σου. ¹⁵Και θελω καμει εκδικησιν μετα θυμου και μετ' οργης επι τα εθνη, τα οποια δεν μου εισηκουσαν.

6 Ακουσατε τωρα ο, τι λεγει ο Κυριος Σηκωθητι, δικασθητι εμπροσθεν των ορειων, και ας ακουσωσιν οι βουνοι την φωνην σου. ²Ακουσατε, ορη, την κρισιν του Κυριου, και σεις, τα ισχυρα θεμελια της γης διοτι ο Κυριος εχει κρισιν μετα του λαου αυτου και θελει διαδικασθη μετα του Ισραηλ. ³Λαε μου, τι σοι εκαμα; και εις τι σε παρηνωχλησα; μαρτυρησον κατ' εμου. ⁴Διοτι σε ανεβιβασα εκ γης Αιγυπτου και σε ελυτρωσα εξ οικου δουλειας και εξαπεστειλα εμπροσθεν σου τον Μωυσην, τον Ααρων και την Μαριαμ. ⁵Λαε μου, ενθυμηθητι τωρα τι εβουλευθη Βαλακ ο βασιλευς του Μωαβ και τι απεκριθη προς αυτον Βαλααμ ο του Βεωρ απο Σιττειμ εως Γαλαλων, δια να γνωρισητε την δικαιοσυνην του Κυριου. ⁶Με τι θελω ελθει ενωπιον του Κυριου, να προσκυνησω ενωπιον του υφιστου Θεου; θελω ελθει ενωπιον αυτου με ολοκαυτωματα, με μοσχους ενιαυσιους; ⁷Θελει ευαρεστηθη ο Κυριος εις χιλιαδας κριων η εις μυριαδας ποταμων ελαιου; θελω δωσει τον πρωτοτοκον μου δια την παραβασιν μου, τον καρπον της κοιλιας μου δια την αμαρτιαν της ψυχης μου; ⁸Αυτος σοι εδειξεν, ανθρωπε, τι το καλον και τι ζητει ο Κυριος παρα σου, ειμη να πραττης το δικαιον και να αγαπας ελεος και να περιπατης ταπεινωσ μετα του Θεου σου; ⁹Η φωνη του Κυριου κραζει προς την πολιν, και η σοφια θελει φοβεισθαι το ονομα σου· ακουσατε την ραβδον και τις διωρισεν αυτην. ¹⁰Υπαρχουσιν επι οι θησαυροι της ασεβειας εν τω οικω του ασεβους και το ελλιπες μετρον το βδελυκτον; ¹¹να δικαιωσω αυτους με τας ασεβεις πλαστιγγας και με το σακκιον των δολιων ζυγιων; ¹²Διοτι οι πλουσιοι

αυτης ειναι πληρεις αδικιας, και οι κατοικοι αυτης ελαλησαν ψευδη, και η γλωσσα αυτων ειναι απατηλη εν τω στοματι αυτων. ¹³Και εγω λοιπον παταξας θελω σε αδυνατισει, θελω σε ερημωσει εξ αιτιας των αμαρτιων σου. ¹⁴Συ θελεις τρωγει και δεν θελεις χορταζεσθαι, και η πεινα σου θελει εισθαι εν μεσω σου και θελεις φυγει αλλα δεν θελεις διασωσει, και ο, τι διεσωσας, θελω παραδωσει εις την ρομφαιαν. ¹⁵Συ θελεις σπειρει και δεν θελεις θερισει συ θελεις πιεσει ελαιας και δεν θελεις αλειφθη με ελαιον, και γλευκος και δεν θελεις πιει οινον. ¹⁶Διοτι εφυλαχθησαν τα διαταγματα του Αμρι και παντα τα εργα του οικου του Αχαραβ και επορευθητε εν ταις βουλαις αυτων δια να σε παραδωσω εις αφανισμον και τους κατοικους αυτης εις συριγμον και θελετε βαστασει το ονειδος του λαου μου.

7 Ουαι εις εμε, διοτι ειμαι ως επικαρπολογια θερους, ως επιφυλλις τρυγητου δεν υπαρχει βοτρυς δια να φαγη τις η ψυχη μου επεθυμησε τας απαρχας των καρπων. ²Ο σοιος απωλεσθη εκ της γης και ο ευθυς δεν υπαρχει μεταξυ των ανθρωπων παντες ενεδρευουσι δια αιμα κυνηγουσιν εκαστος τον αδελφον αυτου. ³Εις το να κακοποιωσιν ετοιμαζουσι τας χειρας αυτων ο αρχων απαιτει και ο κριτης κρινει επι μισθω· και ο μεγαλος προφερει την πονηραν αυτου επιθυμιαν, την οποιαν συμπεριστρεφομενοι εκπληρουσιν. ⁴Ο καλητερος αυτων ειναι ως ακανθα· ο ευθυς οξυτερος φραγμου ακανθωδους· η ημερα των φυλακων σου, η επισκεψις σου εφθασε· τωρα θελει εισθαι η αμηχανια αυτων. ⁵Μη εμπιστευεσθε εις φιλον, μη θαρρειτε εις οικειον· φυλαττε τας θυρας του στοματος σου απο της συγκαθευδουσης εν τω κολπω σου· ⁶διοτι ο υιος περιφρονει τον πατερα, η θυγατηρ επανισταται κατα της μητρος αυτης, η νυμφη κατα της πενθερας αυτης· οι εχθροι του ανθρωπου ειναι οι ανθρωποι της εαυτου οικιας. ⁷Εγω δε θελω επιβλεφει επι Κυριον· θελω προσμενει τον Θεον της σωτηριας μου· ο Θεος μου θελει μου εισακουσει. ⁸Μη ευφραϊνου εις εμε, η εχθρα μου· αν και επεσα, θελω σηκωθη· αν και εκαθησα εν σκοτει, ο Κυριος θελει εισθαι φως εις εμε. ⁹Θελω υποφερει την οργην του Κυριου, διοτι ημαρτησα εις αυτον, εωσου διαδικαση την δικην μου και καμη την κρισιν μου· θελει με εξαξει εις το φως, θελω ιδει την δικαιοσυνην αυτου. ¹⁰Και θελει ιδει η εχθρα μου, και αισχυνη θελει περικαλυφει αυτην, ητις λεγει προς εμε, Που ειναι Κυριος ο Θεος σου; οι οφθαλμοι μου θελουσιν ιδει αυτην· τωρα θελει εισθαι εις καταπατημα ως ο πληος των οδων. ¹¹Καθ' ην ημεραν τα τειχη σου μελλουσι να κτισθωσι, την ημεραν εκεινην θελει διαδοθη εις μακραν το προσταγμα. ¹²Την ημεραν εκεινην θελουσιν ελθει εως εις σε απο της Ασσυριας και των πολεων της Αιγυπτου και απο της Αιγυπτου εως του ποταμου και απο θαλασσης εως θαλασσης και απο ορους εως ορους. ¹³Και η γη θελει ερημωθη εξ αιτιας των κατοικουντων αυτην, δια τον καρπον των πραξεων αυτων. ¹⁴Ποιμαινε τον λαον σου

εν τη ραβδῷ σου, τὸ ποιμνιον τῆς κληρονομιας σου, τὸ ὁποιον κατοικει μεμονωμενον ἐν τῷ ὄρει, ἐν μεσῷ τοῦ Καρμηλου· ἀς νεμῶνται τὴν Βασαν καὶ τὴν Γαλααδ καθὼς ἐν ταῖς ἀρχαῖαις ἡμεραῖς. ¹⁵Καθὼς ἐν ταῖς ἡμεραῖς τῆς ἐξόδου σου ἐκ γῆς Αἰγυπτου θελῶ δεῖξει εἰς αὐτὸν θαυμασια. ¹⁶Τὰ ἔθνη θελουσιν ἰδεῖ καὶ θελουσι κατασχυνθῆ δια πασαν τὴν ἰσχυν αὐτῶν· θελουσιν ἐπιθεσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ στομα, τὰ ὠτα αὐτῶν θελουσι κωφῶθῃ. ¹⁷Θελουσι γλειφει τὸ χῶμα ὡς ὄφεις, ὡς τὰ ἔρπετα τῆς γῆς θελουσι συρεσθαι ἀπο τῶν τρυπῶν αὐτῶν· θελουσιν ἐκπλαγῆ εἰς Κυριον τὸν Θεον ἡμῶν καὶ θελουσι φοβηθῆ ἀπο σου. ¹⁸Τὶς Θεος ὁμοιος σου, συγχῶρων ἀνομιαν καὶ παραβλεπων τὴν παραβασιν τοῦ υπολοιπου τῆς κληρονομιας αὐτου; δὲν φυλαττει τὴν ὀργῆν αὐτου διαπαντος, διότι αὐτος ἀρεσκεται εἰς τὸ ἐλεος. ¹⁹Θελεῖ ἐπιστρεψει, θελεῖ εὐσπλαγχισθῆ ἡμας, θελεῖ καταστρεψει τὰς ἀνομιας ἡμῶν· καὶ θελεις ριψει πασας τὰς ἀμαρτιας αὐτῶν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλασσης. ²⁰Θελεις ἐκτελεσει ἀληθειαν εἰς τὸν Ἰακωβ, ἐλεος εἰς τὸν Αβρααμ, καθὼς ὤμοσας εἰς τοὺς πατερας ἡμῶν ἀπο τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν.

Ναούμ

1 Η κατα της Νινευη προφητεια· βιβλιον της ορασεως Ναουμ του Ελκωσαιου. **2** Ζηλοτυπος ειναι ο Θεος και εκδικειται ο Κυριος· ο Κυριος εκδικειται και οργιζεται· ο Κυριος θελει εκδικηθη τους εναντιους αυτου και φυλαττει οργην κατα των εχθρων αυτου. **3** Ο Κυριος ειναι μακροθυμος και μεγας την ισχυν, και ουδολως θελει αθωωσει τον ασεβη· η οδος του Κυριου ειναι μετα ανεμοστροβιλου και θυελλης, και νεφελαι ο κονιορτος των ποδων αυτου. **4** Επιτιμα την θαλασσαν και ξηραινει αυτην και καταξηραινει παντας τους ποταμους· μαραινεται η Βασαν και ο Καρμηλος και το ανθος του Λιβανου μαραινεται. **5** Τα ορη σειονται απ' αυτου και οι λοφοι διαλυονται, η δε γη τρεμει απο της παρουσιας αυτου, ναι, η οικουμενη, και παντες οι κατοικουντες εν αυτη. **6** Τις δυναται να ανθεξη ενωπιον της αγανακτησεως αυτου; και τις δυναται να σταθη εις την εξαψιν της οργης αυτου; ο θυμος αυτου εκχεεται ως πυρ και οι βραχοι συντριβονται εμπροσθεν αυτου. **7** Ο Κυριος ειναι αγαθος, οχυρωμα εν ημερα θλιψεως, και γνωριζει τους ελπίζοντας επ' αυτον. **8** Πλην με πλημμυραν κατακλυζουσαν θελει καμει συντελειαν του τοπου αυτης, και σκοτος θελει καταδιωξει τους εχθρους αυτου. **9** Τι βουλευεσθε κατα του Κυριου; αυτος θελει καμει συντελειαν· θλιψις δεν θελει επελθει εκ δευτερου. **10** Διοτι ενω συμπεριπλεκονται ως ακανθα και μεθουσιν ως μεθυσται, θελουσι καταναλωθη ως καταξηρον αχυρον. **11** Απο σου εξηλθε διαλογιζομενος πονηρα κατα του Κυριου, συμβουλος πονηρος. **12** Ουτω λεγει Κυριος· Αν και ηναι εν τη ακμη αυτων και ετι πολλοι, θελουσιν ομως κουρευθη, οταν αυτος διαβη· αν και σε κατεθλιψα, δεν θελω σε καταθλιψει πλεον. **13** Διοτι τωρα θελω συντριψει τον ζυγον αυτου απο σου και θελω διαρρηξει τους δεσμους σου. **14** Και ο Κυριος εδωκε προσταγην περι σου, οτι δεν θελει σπαρθη πλεον εκ του ονοματος σου· απο του οικου των θεων σου θελω εκκοφει τα γλυπτα και τα χωνευτα· θελω καμει αυτον ταφον σου, διοτι εισαι βδελυκτος. **15** Ιδου, επι των ορειων οι ποδες του ευαγγελιζομενου, του κηρυττοντος ειρηνην. Εορταζε, Ιουδα, τας επισημους εορτας σου, αποδος τας ευχας σου, διοτι ο εξολοθρευτης δεν θελει διαβη πλεον δια σου· ολοτελως απεκοπη.

20 κατασυντριβων ανεβη εμπροσθεν του προσωπου

σου· φυλαττε το οχυρωμα, σκοπευσον την οδον, ενισχυσον τας οσφυς, ενδυναμωσον την ισχυν σου σφοδρα. **2** Επειδη ο Κυριος απεστρεψε την δοξαν του Ιακωβ καθως την δοξαν του Ισραηλ· διοτι οι τινακται εξετιναξαν αυτους και διεφθειραν τα κληματα αυτων. **3** Η ασπις των ισχυρων αυτου ειναι κοκκινοβαφης, οι ανδρες δυναμειως ενδεδυμενοι ερυθρα· αι αμαξαι θελουσι κινεισθαι με σιδηρον λαμποντα εν τη ημερα της ετοιμασιας αυτου, και τα ελατινα δορατα θελουσι σεισθη τρομερα. **4** Αι αμαξαι θελουσι θορυβεισθαι εν ταις οδοις, θελουσι συγκρουεσθαι η μια μετα της αλλης εν ταις πλατειαις· η θεα αυτων θελει εισθαι ως λαμπαδες, θελουσι τρεχει ως αστραπαι. **5** Θελει ενθυμηθη τους ανδρειους αυτου· αλλα θελουσι κατολισθησει εν τη οδω αυτων· θελουσι σπρευσει εις τα τειχη αυτης και ο συνασπισμος θελει ετοιμασθη. **6** Αι πυλαι των ποταμων θελουσιν ανοιχθη και τα παλατια θελουσι διαλυθη. **7** Και η καθεστωσα θελει γυμνωθη, θελει μετοικισθη, και αι δουλαι αυτης θελουσιν αναδιδει στεναγμους ως η φωνη των περιστερων, τυπτουσαι τα στηθη αυτων. **8** Και η Νινευη ειναι παλαιοθεν ως λιμνη υδατων· ταυτα ομως θελουσι φυγει. Στητε, στητε, θελουσι φωναξει· και ουδεις ο βλεπων οπισω. **9** Λαφυραγωγειτε το αργυριον, λαφυραγωγειτε το χρυσιον· διοτι δεν ειναι τελος των θησαυρων αυτης· ειναι πληθος παντος σκευους επιθυμητου. **10** Εξεκενωθη και εξετιναχθη και ηρημωθη και η καρδια διαλυεται και τα γονατα κλονιζονται και ωδινες ειναι εις πασας τας οσφυς, τα δε προσωπα παντων ειναι απησβολωμενα. **11** Που ειναι το κατοικητηριον των λεοντων και η βοσκη των σκυμνων, οπου ο λεων, ο γηραιος λεων, περιεπατει και ο σκυμνος του λεοντος, και δεν υπηρχεν ο εκφοβων; **12** Ο λεων διεσπαρραττεν ικανα δια τους σκυμνους αυτου και απεπνιγε δια τας λεαινας αυτου, και εγεμιζε τα σπηλαια αυτου απο θηραματος και τα κατοικητηρια αυτου απο αρπαγης. **13** Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, και θελω καυσει τας αμαξας σου μεχρι καπνου και η ρομφαια θελει καταφαγει τους σκυμνους σου, και θελω εξολοθρευσει το θηραμα σου εκ της γης, και δεν θελει ακουσθη πλεον η φωνη των πρεσβων σου.

30 υαι εις την πολιν των αιματων· ολη ειναι πληρης ψευδους και αρπαγης· το θηραμα δεν απολειπει. **2** Φωνη

μαστιγων ακουεται και φωνη θορυβου τροχων και ιππων ορμωντων και αρματων αναπηδωντων, ³ιππεως αναβαινοντος και ρομφαιας στιλβουσης και λογχης εξαστραπτουσης, και πληθος τραυματιζομενων και μεγας αριθμος πτωματων, και δεν ειναι τελος των πτωματων· προσκοπτουσιν εις τα πτωματα αυτων· ⁴απο του πληθους των πορνειων της θελκτικης πορνης, της εμπειρου εις γοητειας, ητις πωλει εθνη δια των πορνειων αυτης και φυλας δια των γοητειων αυτης. ⁵Ιδου, εγω ειμαι εναντιον σου, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· και θελω αναστηκωσει τα κρασπεδα σου επι το προσωπον σου, και θελω δειξει εις τα εθνη την αισχυνην σου και εις τα βασιλεια την ατιμιαν σου. ⁶Και θελω ριφει βδελυραν ακαθαρσιαν επι σε και θελω σε καταισχυνει και θελω σε καταστησει εις θεαμα. ⁷Και παντες οι βλεποντες σε θελουσι φευγει απο σου και θελουσι λεγει, Η Νινευη ηρημωθη τις θελει συλλυπηθη αυτην; ποθεν θελω ζητησει παρηγορητας δια σε; ⁸εισαι καλητερα της Νω Αμμων, της κειμενης μεταξυ των ποταμων, της περικυκλουμενης απο υδατων, της οποιας προμαχων ητο η θαλασσα και τειχος αυτης το πελαγος; ⁹Η Αιθιοπια ητο η ισχυς αυτης και η Αιγυπτος και αλλοι απεραντοι· η Φουθ και οι Λιβυες ησαν οι βοηθοι σου. ¹⁰Αλλα και αυτη μετωκισθη, υπηγεν εις αιχμαλωσιαν, τα δε νηπια αυτης συνετριφθησαν επι των ακρων πασων των οδων· και ερριψαν κληρους επι τους ενδοξους αυτης ανδρας, και παντες οι μεγαστανες αυτης εδεθησαν με αλυσεις. ¹¹Και συ θελεις μεθυσθη, θελεις μενει αφανης· και συ θελεις ζητησει δυναμιν εναντιον του εχθρου. ¹²Παντα τα οχυρωματα σου θελουσιν εισθαι ως συκαι με τα πρωτοφανη συκα αυτων· εαν σεισθωσι, θελουσι βεβαιως πεσει εις το στομα του τρωγοντος. ¹³Ιδου, ο λαος σου ειναι γυναικες εν μεσω σου· αι πυλαι της γης σου θελουσιν εισθαι ολωσ ανεωγμεναι εις τους εχθρους σου· το πυρ θελει καταφαγει τους μοχλους σου. ¹⁴Ανασυρον εις σεαυτον υδωρ δια την πολιορκιαν, ενδυναμωσον τα οχυρωματα σου· εισελθε εις τον πηλον και πατησον την αργιλλον, επισκευασον την κεραμικην καμινον· ¹⁵εκει θελει σε καταφαγει το πυρ· η ρομφαια θελει σε εξολοθρευσει, θελει σε καταφαγει ως βρουχος· πληθυνου ως βρουχος, πληθυνου ως ακρις. ¹⁶Επληθυνας τους εμπορους σου υπερ τα αστρα του ουρανου· ο βρουχος εξηπλωθη και εξεπεταξεν. ¹⁷Οι μεγαστανες σου ειναι ως ακριδες και οι σατραπαι σου ως μεγαλαι ακριδες, αιτινες επικαθηνται επι τους φραγμους εν ημερα ψυχους· αλλ' οταν ο ηλιος ανατειλη, φευγουσι και ο τοπος αυτων δεν γνωριζεται που ησαν. ¹⁸Οι ποιμενες σου ενυσταξαν, βασιλευ της Ασσυριας· οι δυνατοι σου απεκοιμηθησαν· ο λαος σου εσκορπισθη επι τα ορη και δεν υπαρχει ο συναγων. ¹⁹Δεν ειναι ιασις εις το συντριμμα σου· η πληγη σου ειναι χαλεπη· παντες οι ακουοντες την αγγελιαν σου θελουσι κροτησει χειρας επι σε· διοτι επι τινα δεν επηλθε παντοτε η κακια σου;

Habakkuk

1 Ἡ ορασις, την οποιαν ειδεν Αββακουμ ο προφητης. ²Ἐως ποτε, Κυριε, θελω κραζει, και δεν θελεις εισακουει; θελω βοα προς σε, Αδικια· και δεν θελεις σωζει; ³Δια τι με καμνεις να βλεπω ανομιαν και να θεωρω ταλαιπωριαν και αρπαγην και αδικιαν εμπροσθεν μου; και υπαρχουσι διεγειροντες εριδα και φιλονεικιαν. ⁴Δια τουτο ο νομος ειναι αργος, και δεν εξερχεται κρισις τελεια· επειδη ο ασεβης καταδυναστευει τον δικαιον, δια τουτο εξερχεται κρισις διεστραμμενη. ⁵Ιδετε μεταξυ των εθνων και επιβλεψατε και θαυμασατε μεγαλως, διοτι εγω θελω πραξει εργον εν ταις ημεραις σας, το οποιον δεν θελετε πιστευσει, εαν τις διηγηθη αυτο. ⁶Διοτι, ιδου, εγω εξεγειρω τους Χαλδαιους, το εθνος το πικρον και ορμητικον, το οποιον θελει διελθει το πλατος του τοπου, δια να κληρονομηση κατοικιας ουχι εαυτου. ⁷Ειναι φοβεροι και τρομεροι· η κρισις αυτων και η εξουσια αυτων θελει προερχεσθαι εξ αυτων. ⁸Και οι ιπποι αυτων ειναι ταχυτεροι παρδαλεων και οξυτεροι λυκων της εσπερας· και οι ιππεις αυτων θελουσι διαχυθη και οι ιππεις αυτων θελουσιν ελθει απο μακροθεν· θελουσι πεταξει ως αετος σπευδων εις βρωσιν, ⁹παντες θελουσιν ελθει επι αρπαγη· η οψις των προσωπων αυτων ειναι ως ο ανατολικος ανεμος, και θελουσι συναξει τους αιχμαλωτους ως αμμον. ¹⁰Και θελουσι περιπαιζει τους βασιλεις, και οι αρχοντες θελουσιν εισθαι παιγιον εις αυτους· θελουσιν εμπαιζει παν οχυρωμα· διοτι θελουσιν επισωρευσει χωμα και θελουσι κυριευσει αυτο. ¹¹Τοτε το πνευμα αυτου θελει αλλοιωθη, και θελει υπερβη παν οριον και θελει ασεβει, αποδιδων την ισχυν αυτου ταυτην εις τον θεον αυτου. ¹²Δεν εισαι συ απ' αιωνος, Κυριε θεε μου, ο Αγιος μου; δεν θελομεν αποθανει. Συ, Κυριε, διεταξας αυτους δια κρισιν· και συ, Ισχυρε, κατεστησας αυτους εις παιδειαν ημων. ¹³Οι οφθαλμοι σου ειναι καθαρωτεροι παρα ωστε να βλεπης τα πονηρα, και δεν δυνασαι να επιβλεπης εις την ανομιαν· δια τι επιβλεπεις εις τους παρανομους και σιωπας, οταν ο ασεβης καταπινη τον δικαιοτερον εαυτου, ¹⁴και καμνεις τους ανθρωπους ως τους ιχθυας της θαλασσης, ως τα ερπετα, τα μη εχοντα αρχοντα εφ' εαυτων; ¹⁵Ανασυρουσι παντας δια του αγχιστρου, ελκουσιν αυτους εις το δικτυον αυτων και συναγουσιν αυτους εις την σαγγην αυτων· δια τουτο ευφραινονται και χαιρουσι. ¹⁶Δια τουτο θυσιαζουσιν εις

το δικτυον αυτων και καιουσι θυμιαμα εις την σαγγην αυτων· διοτι δι' αυτων η μερις αυτων ειναι παχεια και το φαγητον αυτων εκλεκτον. ¹⁷Μη δια τουτο θελουσι παντοτε εκκενονει το δικτυον αυτων; και δεν θελουσι φειδεσθαι φονευοντες παντοτε τα εθνη;

2 Ἐπι της σκοπιας μου θελω σταθη και θελω στηλωθη επι του πυργου, και θελω αποσκοπευει δια να ιδω τι θελει λαλησει προς εμε και τι θελω αποκριθη προς τον ελεγχοντα με. ²Και απεκριθη προς εμε ο Κυριος και ειπε, Γραφον την ορασιν και εκθεσον αυτην επι πινακιδιων, ωστε τρεχων να αναγινωσκη τις αυτην· ³διοτι η ορασις μενει ετι εις ωρισμενον καιρον, αλλ' εις το τελος θελει λαλησει και δεν θελει ψευσθη· αν και αργοπορη, προσμεινον αυτην· διοτι βεβαιως θελει ελθει, δεν θελει βραδυνει. ⁴Ιδου, η ψυχη αυτου επηροθη, δεν ειναι ευθεια εν αυτω· ο δε δικαιος θελει ζησει δια της πιστεως αυτου. ⁵Και μαλιστα ειναι προπετης εξ αιτιας του οινου, ανηρ αλαζων, ουδε ησυχαζει· οστις πλατυνει την ψυχην αυτου ως αδης και ειναι ως ο θανατος και δεν χορταινει, αλλα συναγει εις εαυτον παντα τα εθνη και συλλαμβανει εις εαυτον παντας τους λαους. ⁶Δεν θελουσι λαβει παντες ουτοι παραβολην κατ' αυτου και παροιμιαν εμπαικτικην εναντιον αυτου; και ειπει, Ουαι εις τον πληθυνοντα το μη εαυτου· εως ποτε; και εις τον επιβαρυνοντα εαυτον με παχυν πηλον. ⁷Δεν θελουσι σηκωθη εξαιφνης οι δακνοντες σε και εξεγερθη οι ταλαιπωρουντες σε και θελεις εισθαι προς αυτους εις διαρπαγην; ⁸Επειδη συ ελαφυραγωγησας εθνη πολλα, απαν το υπολοιπον των λαων θελουσι σε λαφυραγωγησει, εξ αιτιας των αιματων των ανθρωπων και της αδικιας της γης, της πολεως και παντων των κατοικουντων εν αυτη. ⁹Ουαι εις τον πλεονεκτοντα πλεονεξιαν κακην δια τον οικον αυτου, δια να θεση την φωλεαν αυτου υψηλα, δια να ελευθερωθη εκ χειρος του κακου. ¹⁰Εβουλευθησας αισχυνην εις τον οικον σου, εξολοθρευων πολλους λαους, και ημαρτησας κατα της ψυχης σου. ¹¹Διοτι ο λιθος απο του τοιχου θελει βοησει και τα ξυλοδεματα θελουσιν αποκριθη προς αυτον. ¹²Ουαι εις τον οικοδομουντα πολιν εν αιμασι και θεμελιουντα πολιν εν αδικιας. ¹³Ιδου, δεν ειναι τουτο παρα του Κυριου των δυναμεων, να μοχθωσιν οι λαοι δια το πυρ και τα εθνη να αποκαμνωσι δια την ματαιοτητα; ¹⁴Διοτι η γη θελει εισθαι πληρης της γνωσεως της δοξης

του Κυριου, καθως τα υδατα σκεπαζουσι την θαλασσαν. ¹⁵Ουαι εις τον ποτιζοντα τον πλησιον αυτου, εις σε οστις προσφερεις την φιαλην σου και προσετι μεθυεις αυτον, δια να θεωρης την γυμνωσιν αυτων. ¹⁶Ενεπλησθησ η αισχυνης αντι δοξης· πε και συ, και ας ανακαλυφθη η ακροβυστια σου· το ποτηριον της δεξιας του Κυριου θελει στραφη προς σε, και εμετος ατιμιας θελει εισθαι επι την δοξαν σου. ¹⁷Διοτι η προς τον Λιβανον αδικια σου θελει σε καλυψει, και η φθορα των θηριων η καταπτοησασα αυτα θελει σε πτοησει, εξ αιτιας των αιματων των ανθρωπων και της αδικιας της γης, της πολεως και παντων των κατοικουντων εν αυτη. ¹⁸Τις η ωφελεια του γλυπτου, οτι ο μορφωτης αυτου εγλυψεν αυτο; του χωνευτου και του διδασκαλου του ψευδους, οτι ο κατασκευασας θαρρει εις το εργον αυτου, ωστε να καμνη ειδωλα αφωνα; ¹⁹Ουαι εις τον λεγοντα προς το ξυλον, Εξεγειρου· εις τον αφωνον λιθον, Σηκωθητι· αυτο θελει διδαξει; Ιδου, αυτο ειναι περιεσκεπασμενον με χρυσον και αργυρον, και δεν ειναι πνοη παντελωσ εν αυτω. ²⁰Αλλ' ο Κυριος ειναι εν τω ναω τω αγιω αυτου· σιωπα ενωπιον αυτου, πασα η γη.

3 Προσευχη Αββακουμ του προφητου επι Σιγιωνωθ.
²Κυριε, ηκουσα την ακοην σου και εφοβηθην· Κυριε, ζωοποιει το εργον σου εν μεσω των ετων· Εν μεσω των ετων γνωστοποιει, αυτο· εν τη οργη σου μνησθητι ελεους. ³Ο Θεος ηλθεν απο Θαιμαν και ο Αγιος απο του ορους Φαραν· Διαφαλμα. εκαλυψεν ουρανοους η δοξα αυτου, και της αινεσεως αυτου ητο πληρης η γη· ⁴Και η λαμψις αυτου ητο ως το φως· ακτινες εξηρχοντο εκ της χειρος αυτου, και εκει ητο ο κρυφων της ισχυος αυτου. ⁵Εμπροσθεν αυτου προεπορευετο ο θανατος, και αστραπαι εξηρχοντο υπο τους ποδας αυτου. ⁶Εσταθη και διεμετρησε την γην· επεβλεψε και διελυσε τα εθνη· και τα ορη τα αιωνια συνετριβησαν, οι αιωνιοι βουνοι εταπεινωθησαν· αι οδοι αυτου ειναι αιωνιοι. ⁷Ειδον τας σκηνας της Αιθιοπιας εν θλιψει· ετρομαξαν τα παραπετασματα της γης Μαδιαμ. ⁸Μηπως ωργισθη ο Κυριος κατα των ποταμων; μηπως ητο ο θυμος σου κατα των ποταμων; η η οργη σου κατα της θαλασσης, ωστε επεβης επι τους ιππους σου και επι τας αμαξας σου προς σωτηριαν; ⁹Εσυρθη εξω το τοξον σου, καθως μεθ' ορκου ανηγγειλας εις τας φυλας. Διαφαλμα. Συ διεσχισας την γην εις ποταμους. ¹⁰Σε ειδον τα ορη και ετρομαξαν. Κατακλυσμος υδατων επηλθεν· η αβυσσος ανεπεμψε την φωνην αυτης, ανυψωσε τας χειρας αυτης. ¹¹Ο ηλιος και η σεληνη εσταθησαν εν τω κατοικητηριω αυτων· εν τω φωτι των βελων σου περιεπατου, εν τη λαμψει της αστραπτουσης λογχης σου. ¹²Εν αγανακτησει διηλθες την γην, εν θυμω κατεπατησας τα εθνη. ¹³Εξηλθες εις σωτηριαν του λαου σου, εις σωτηριαν του χριστου σου· επαταξας τον αρχηγγον του οικου των ασεβων, απεκαλυψας τα θεμελια εως βαθους. Διαφαλμα. ¹⁴Διεπερασας με τας λογχας αυτου την κεφαλην των στραταρχων αυτου· εφωρμησαν ως

ανεμοστροβιλος δια να μη διασκορπισωσιν· η αγαλλιασις αυτων ητο ως εαν εμελλον κρυφως να καταφαγωσι τον πτωχον. ¹⁵Διεβης δια της θαλασσης μετα των ιππων σου, δια σωρων υδατων πολλων. ¹⁶Ηκουσα, και τα εντοσθια μου συνεταραχθησαν· τα χειλη μου ετρεμον εις την φωνην· η σαθροτης εισηλθεν εις τα οστα μου, και υποκατω μου ελαβον τρομον· πλην εν τη ημερα της θλιψεως θελω αναπαυθη, οταν αναβη κατα του λαου ο μελλων να εκπορθησ η αυτον. ¹⁷Αν και η συκη δεν θελει βλαστησει, μηδε θελει εισθαι καρπος εν ταισ αμπελοις· ο κοπος της ελαιας θελει ματαιωθη, και οι αγροι δεν θελουσι δωσει τροφην· το ποιμνιον θελει εξολοθρευθη απο της μανδρας, και δεν θελουσιν εισθαι βοες εν τοις σταυλοις· ¹⁸Εγω ομως θελω ευφραινεσθαι εις τον Κυριον, θελω χαιρει εις τον Θεον της σωτηριας μου. ¹⁹Κυριος ο Θεος ειναι η δυναμις μου, και θελει καμει τους ποδας μου ως των ελαφων· και θελει με καμει να περιπατω επι τους υψηλους τοπους μου. Εις τον πρωτον μουσικον επι Νεγινωθ.

Zephaniah

1 Ο λόγος του Κυρίου, ο γενομένος προς Σοφονιαν τον υιον του Χουσει, υιου του Γεδαλιου, υιου του Αμαριου υιου του Ιζκιου, εν ταις ημεραις Ιωσιου, υιου του Αμων βασιλεως του Ιουδα. ²Θελω αφανισει παντελως τα παντα απο προσωπου της γης, λεγει Κυριος. ³Θελω αφανισει ανθρωπον και κτηνος θελω αφανισει τα πετεινα του ουρανου και τους ιχθυας της θαλασσης και τα προσκομματα μετα των ασεβων και θελω εξολοθρευσει τον ανθρωπον απο προσωπου της γης, λεγει Κυριος. ⁴Και θελω εκτεινει την χειρα μου επι τον Ιουδαν και επι παντας τους κατοικους της Ιερουσαλημ, και θελω εξολοθρευσει το υπολοιπον του Βααλ απο του τοπου τουτου και το ονομα των ειδωλοθυτων μετα των ιερεων, ⁵και τους προσκυνουντας επι των δωματων την στρατιαν του ουρανου και τους προσκυνουντας και ομνουντας εις τον Κυριον και τους ομνουντας εις τον Μαλχομ, ⁶και τους εκκλινοντας απο οπισθεν του Κυριου και τους μη ζητουντας τον Κυριον μηδε εξερευνωντας αυτον. ⁷Σιωπα ενωπιον Κυριου του Θεου, διοτι εγγυς ειναι η ημερα του Κυριου· διοτι ο Κυριος ητοιμασε θυσιαν, διωρισε τους κεκλημενους αυτου. ⁸Και εν τη ημερα της θυσιας του Κυριου θελω εκδικηθη τους αρχοντας και τα τεχνα του βασιλεως και παντας τους ενδεδυμενους ενδυματα αλλοτρια. ⁹Εν εκεινη τη ημερα θελω εκδικηθη και παντας τους υπερπηδωντας τα κατωφλια, τους γεμιζοντας τους οικους των κυριων αυτων εξ αρπαγης και δολου. ¹⁰Και εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, θελει εισθαι θορυβος κραυγης απο της ιχθυικης πυλης και ολολυγμος απο της πυλης της δευτερας και συντριμμος μεγας απο των λοφων. ¹¹Ολολυξατε, οι κατοικοι της Μακτες, διοτι εξωλοθρευθη πας ο λαος ο εμπορικος· κατεκοπησαν παντες οι φεροντες αργυριον. ¹²Και εν τω καιρω εκεινω θελω εξερευνησει την Ιερουσαλημ με λυχνους και εκδικηθη προς ανδρας τους αναπαυομενους επι την τρυγιαν αυτων, τους λεγοντας εν τη καρδια αυτων, Ο Κυριος δεν θελει αγαθοποιησει ουδε θελει κακοποιησει. ¹³Δια τουτο τα αγαθα αυτων θελουσιν εισθαι εις διαρπαγην και οι οικoi αυτων εις αφανισμον, και θελουσιν οικοδομησει οικιας και δεν θελουσι κατοικησει, και θελουσι φυτευσει αμπελωνας και δεν θελουσι πει τον οινον αυτων. ¹⁴Εγγυς ειναι η ημερα του Κυριου η μεγαλη, εγγυς, και σπευδει σφοδρα· φωνη της ημερας του Κυριου· πικρως

θελει φωναξει εκει ο ισχυρος. ¹⁵Ημερα οργης η ημερα εκεινη, ημερα θλιψεως και στενοχωριας, ημερα ερημωσης και αφανισμου, ημερα σκοτους και γνοφου, ημερα νεφελης και ομιχλης, ¹⁶ημερα σαλπιγγος και αλαλαγμου κατα των οχυρων πολεων και κατα των υψηλων πυργων. ¹⁷Και θελω καταθλιψει τους ανθρωπους και θελουσι περιπατει ως τυφλοι, διοτι ημαρτησαν εις τον Κυριον· και το αιμα αυτων θελει διαχυθη ως κονις και αι σαρκες αυτων ως κοπρος. ¹⁸Αλλ' ουδε το αργυριον αυτων ουδε το χρυσιον αυτων θελει δυνηθη να λυτρωση αυτους εν τη ημερα της οργης του Κυριου, και πασα η γη θελει καταναλωθη υπο του πυρος του ζηλου αυτου· διοτι θελει καμει συντελειαν, μαλιστα ταχειαν, επι παντας τους κατοικουντας την γην.

2 Συναχθητε και συναθροισθητε, το εθνος το μη επιθυμητον, ²πριν το ψηφισμα γεννηση το αποτελεσμα αυτου και η ημερα παρελθη ως χνους, πριν επελθη εφ' υμας η εξαφισ του Κυριου, πριν επελθη εφ' υμας η ημερα του θυμου του Κυριου. ³Ζητειτε τον Κυριον, παντες οι πραεις της γης, οι εκτελεσαντες τας κρισεις αυτου· ζητειτε δικαιοσυνην, ζητειτε πραοτητα, ισως σκεπασθητε εν τη ημερα της οργης του Κυριου. ⁴Διοτι η Γαζα θελει εγκαταλειφθη και η Ασκαλων θελει ερημωθη· θελουσιν εκδιωξει την Αζωτον εν καιρω μεσημβριας και η Ακκαρων θελει εκριζωθη. ⁵Ουαι εις τους κατοικους των παραλιων της θαλασσης, εις το εθνος των Χερεθαιων· ο λογος του Κυριου ειναι εναντιον σας, Χανααν, γη των Φιλισταιων, και θελω σε αφανισει, ωστε να μη υπαρχη ο κατοικων. ⁶Και το παραλιον της θαλασσης θελει εισθαι κατοικια και σπηλαια ποιμενων και μανδρα ποιμνιων. ⁷Και το παραλιον τουτο θελει εισθαι δια το υπολοιπον του οικου Ιουδα· εκει θελουσι βοσκει· εν τοις οικois της Ασκαλων θελουσι καταλυει το εσπερας· διοτι Κυριος ο Θεος αυτων θελει επισκεφθη αυτους και αποστρεφει την αιχμαλωσιαν αυτων. ⁸Ηκουσα τους ονειδισμους του Μωαβ και τας υβρεις των υιων Αμμων, δια των οποιων ωνειδιζον τον λαον μου και εμεγαλυνοντο κατα των οριων αυτου. ⁹Δια τουτο, Ζω εγω, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ο Θεος του Ισραηλ, εξαπαντος ο Μωαβ θελει εισθαι ως τα Σοδομα και οι υιοι Αμμων ως τα Γομορρα, τοπος κνιδων και αλυκαι και παντοτεινη ερημωσις· το υπολοιπον του λαου μου θελει λαφυραγωγησει αυτους και

το υπολοιπον του εθνους μου θαλει κατακληρονομησει αυτους. ¹⁰Τουτο θελει γεινει εις αυτους δια την υπερηφανιαν αυτων, διοτι ωνειδισαν και εμεγαλυνθησαν κατα του λαου του Κυριου των δυναμεων. ¹¹Ο Κυριος θελει εισθαι τρομερος εναντιον αυτων, διοτι θελει εξολοθρευσει παντας τους θεους της γης· και θελουσι προσκυνησει αυτον, εκαστος εκ του τοπου αυτου, πασαι αι νησοι των εθνων. ¹²Και σεις, Αιθιοπες, θελετε διαπερασθη δια της ρομφαιας μου. ¹³Και θελει εκτεινει την χειρα αυτου κατα του βορρα και αφανισει την Ασσυριαν, και θελει καταστησει την Νινευη εις αφανισμον, τοπον ανυδρον ως η ερημος. ¹⁴Και ποιμνια θελουσι βοσκεσθαι εν μεσω αυτης, παντα τα ζωα των εθνων· και ο πελεκαν και ο ακανθοχοιρος θελουσι κατοικει εν τοις ανωφλοις αυτης· η φωνη αυτων θελει ηχησει εις τα παραθυρα· ερημωσις θελει εισθαι εν ταις πυλαις, διοτι θελει γυμνωθη απο των κεδρινων εργων. ¹⁵Αυτη ειναι η ευφραινομενη πολις, η κατοικουσα αμεριμνωσ, η λεγουσα εν τη καρδια αυτης, Εγω ειμαι και δεν ειναι αλλη εκτος εμου. Πως κατεσταθη ερημος, καταλυμα θηριων· πας ο διαβαινων δι' αυτης θελει συριξει και κινησει την χειρα αυτου.

3Ουαι η παραδεδειγματισμενη και μεμολυσμενη· η πολις η καταθλιβουσα ²Δεν υπηκουσεν εις την φωνην· δεν εδεχθη διορθωσιν· δεν ηλπισεν επι τον Κυριον· δεν επλησιασεν εις τον Θεον αυτης. ³Οι αρχοντες αυτης ειναι εν αυτη λεοντες ωρουμενοι· οι κριται αυτης λυκοι της εσπερας· δεν αφινουσιν ουδεν δια το πρωι. ⁴Οι προφηται αυτης ειναι προπετεις, ανθρωποι δολιοι· οι ιερεις αυτης εβεβηλωσαν το αγιαστηριον, ηθετησαν τον νομον. ⁵Ο Κυριος ειναι δικαιος εν μεσω αυτης· δεν θελει καμει αδικιαν· κατα πασαν πρωιαν φερει την κρισιν αυτου εις φως, δεν απολειπει· αλλ' ο διεφθαρμενος δεν γνωριζει αισχυνην. ⁶Εξωλοθρευσα εθνη· οι πυργοι αυτων ειναι ηρημωμενοι· ηρημωσα τας οδους αυτων, ωστε να μη υπαρχη διαβαινων· αι πολεις αυτων ηφανισθησαν, ωστε δεν υπαρχει ουδεις κατοικων. ⁷Ειπα, Βεβαιως ηθελες με φοβηθη, ηθελες δεχθη παιδειαν, και η κατοικια αυτης δεν ηθελεν εξολοθρευθη, οσον και αν ετιμωρουν αυτην· πλην αυτοι εσπευσαν να διαφθειρωσι πασας τας πραξεις αυτων. ⁸Δια τουτο προσμενετε με, λεγει Κυριος, μεχρι της ημερας καθ' ην εγειρομαι προς λεηλασιαν· διοτι η αποφασισ μου ειναι να συναξω τα εθνη, να συναθροισω τα βασιλεια, να εκχρω επ' αυτα την αγανακτησιν μου, ολην την εξαψιν της οργης μου· επειδη πασα η γη θελει καταναλωθη υπο του πυρος του ζηλου μου. ⁹Διοτι τοτε θελω αποκαταστησει εις τους λαους γλωσσαν καθαραν, δια να επικαλωνται παντες το ονομα του Κυριου, να δουλευωσιν αυτον υπο ενα ζυγον. ¹⁰Απο του περαν των ποταμων της Αιθιοπιας οι ικεται μου, η θυγατηρ των διεσπαρμενων μου, θελουσι φερει την προσφοραν μου. ¹¹Εν τη ημερα εκεινη δεν θελεις αισχυνεσθαι δια πασας τας πραξεις σου, δι' ων ηνομησας εναντιον μου· διοτι τοτε θελω αφαιρεσει εκ μεσου σου τους καυ-

χωμενους εις την μεγαλοπρεπειαν σου, και δεν θελεις πλεον μεγαλαυχει κατα του ορους του αγιου μου. ¹²Και θελω αφησει εν μεσω σου λαον τεθλιμμενον και πτωχον, και ουτοι θελουσιν ελπίζει επι το ονομα του Κυριου. ¹³Το υπολοιπον του Ισραηλ δεν θελει πραξει ανομιαν ουδε λαλησει ψευδη, ουδε θελει ευρεθη εν τω στοματι αυτων γλωσσα δολια· διοτι αυτοι θελουσι βοσκει και πλαγιαζει, και δεν θελει υπαρχει ο εκφοβων. ¹⁴Ψαλλε, θυγατερ Σιων· αλαλαξατε, Ισραηλ· τερπου και ευφραινου εξ ολης καρδιας, θυγατερ Ιερουσαλημ. ¹⁵Αφηρεσεν ο Κυριος τας κρισεις σου, απεστρεψε τον εχθρον σου· βασιλευς του Ισραηλ ειναι ο Κυριος εν μεσω σου· δεν θελεις πλεον ιδει κακον. ¹⁶Εν τη ημερα εκεινη θελει λεχθη προς την Ιερουσαλημ, Μη φοβου· Σιων, ας μη εκλυωνται αι χειρες σου. ¹⁷Κυριος ο Θεος σου, ο εν μεσω σου, ο δυνατος, θελει σε σωσει, θελει ευφρανθη επι σε εν χαρα, θελει αναπαυεσθαι εις την αγαπην αυτου, θελει ευφραινεσθαι εις σε εν ασμασι. ¹⁸Θελω συναξει τους λελυπημενους δια τας επισημους εορτας, τους οντας απο σου, εις τους οποιους ητο βαρος ο ονειδισμος. ¹⁹Ιδου, εν τω καιρω εκεινω θελω αφανισει παντας τους καταθλιβοντας σε· και θελω σωσει την χωλαινουσαν και συναξει την εξωσμενην· και θελω καταστησει αυτους επαινον και δοξαν εν παντι τοπω της αισχυνης αυτων. ²⁰Εν τω καιρω εκεινω θελω σας φερει και εν τω καιρω εκεινω θελω σας συναξει· διοτι θελω σας καμει ονομαστους και επαινετους μεταξυ παντων των λαων της γης, οταν εγω αποστρεψω την αιχμαλωσιαν σας εμπροσθεν των οφθαλμων σας, λεγει Κυριος.

Haggai

1 Εν τω δευτερω ετει Δαρειου του βασιλεως, εν τω εκτω μηνι, τη πρωτη ημερα του μηνος, εγεινε λογος Κυριου δι' Αγγαιου του προφητου προς Ζοροβαβελ, τον υιον του Σαλαθιηλ, τον διοικητην του Ιουδα, και προς Ιησουν τον υιον του Ιωσεδεκ, τον ιερεα τον μεγαν, λεγων, ²Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, λεγων, Ο λαος ουτος λεγουσιν, Ο καιρος δεν ηλθεν, ο καιρος να οικοδομηθη ο οικος του Κυριου. ³Και εγεινε λογος Κυριου δι' Αγγαιου του προφητου, λεγων, ⁴Ειναι καιρος εις εσας, να κατοικητε σεις εν τοις φατνωτοις οικοις σας, ο δε οικος ουτος να ηναι ερημος; ⁵Τωρα λοιπον ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, Συλλογισθητε τας οδους σας. ⁶Εσπειρατε πολυ και εισωδευσατε ολιγον, τρωγετε και δεν χορταινετε, πινετε και δεν ευχαριστησθε, ενδυεσθε και δεν θερμαινεσθε, και ο μισθοδοτουμενος μισθοδοτειται δια βαλαντιον τετραπημενον. ⁷Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, Συλλογισθητε τας οδους σας. ⁸Αναβητε εις τον ορος και φερετε ξυλα και οικοδομησατε τον οικον, και θελω ευαρεστηθη εις αυτον και θελω ενδοξασθη, λεγει Κυριος. ⁹Επεβλεψατε εις πολυ, και ιδου, εγεινεν ολιγον· και εφερατε τουτο εις τον οικον και εγω απεφυσησα αυτο. Δια τι; λεγει ο Κυριος των δυναμεων. Εξ αιτιας του οικον μου, οστις ειναι ερημος, ενω σεις τρεχετε εκαστος εις τον οικον αυτου. ¹⁰Δια τουτο ο ουρανος απεκλεισεν απο σας την δροσον αυτου και η γη απεκλεισε τον καρπον αυτης, ¹¹και εκαλεσα ανομβριαν επι την γην και επι τα ορη, επι τον σιτον και επι το γλευκος και επι το ελαιον και εφ' οσα εκφερε η γη, και επι τους ανθρωπους και επι τα κτηνη, και επι παντας τους κοπους των χειρων αυτων. ¹²Και υπηκουσε Ζοροβαβελ ο υιος του Σαλαθιηλ και Ιησους ο υιος του Ιωσεδεκ, ο ιερευς ο μεγας, και παν το υπολοιπον του λαου, εις την φωνην Κυριου του Θεου αυτων και εις τους λογους Αγγαιου του προφητου, καθως απεστειλεν αυτον Κυριος ο Θεος αυτων· και εφοβηθη ο λαος ενωπιον του Κυριου. ¹³Και ελαλησεν Αγγαιος ο απεσταλμενος του Κυριου κατα την αγγελιαν του Κυριου προς τον λαον, λεγων, Εγω ειμαι με σας, λεγει Κυριος. ¹⁴Και διηγειρεν ο Κυριος το πνευμα του Ζοροβαβελ υιου του Σαλαθιηλ, του διοικητου του Ιουδα, και το πνευμα του Ιησου υιου του Ιωσεδεκ, του ιερευς του μεγαλου, και το πνευμα παντος του υπολοιπου του λαου, και ηλθον και εργα-

ζοντο εν τω οικω του Κυριου των δυναμεων, του Θεου αυτων, ¹⁵εν τη εικοστη τεταρτη ημερα του εκτου μηνος, εν τω δευτερω ετει Δαρειου του βασιλεως.

2 Εν τω εβδομω μηνι, τη εικοστη πρωτη του μηνος, εγεινε λογος Κυριου δι' Αγγαιου του προφητου, λεγων, ²Λαλησον τωρα προς Ζοροβαβελ τον υιον του Σαλαθιηλ, τον διοικητην του Ιουδα, και προς Ιησουν τον υιον του Ιωσεδεκ, τον ιερεα τον μεγαν, και προς το υπολοιπον του λαου, λεγων, ³Τις μεταξυ σας εμεινεν, οστις ειδε τον οικον τουτον εν τη πρωτη αυτου δοξη; και οποιον τωρα σεις βλεπετε αυτον; δεν ειναι εις τους οφθαλμους σας ως ουδεν, συγκρινομενος προς εκεινον; ⁴Πλην ενδυναμου τωρα, Ζοροβαβελ, λεγει Κυριος, και ενδυναμου, Ιησου, υιε του Ιωσεδεκ, ο ιερευς ο μεγας, και ενδυναμου, πας ο λαος του τοπου, λεγει Κυριος, και εργαζεσθε· διοτι εγω ειμαι με σας, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁵Κατα τον λογον της προς εσας διαθηκης μου, οτε εξηληθετε εξ Αιγυπτου, το πνευμα μου θελει μενει μεταξυ σας· μη φοβεισθε. ⁶Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ετι απαξ μετ' ολιγον εγω θελω σεισει τον ουρανον και την γην και την θαλασσαν και την ξηραν. ⁷Και θελω σεισει παντα τα εθνη, και θελει ελθει ο εκλεκτος παντων των εθνων, και θελω εμπλησει τον οικον τουτον δοξης, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁸Εμου ειναι το αργυριον και εμου το χρυσιον, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁹Η δοξα του εσχατου τουτου οικον θελει εισθαι μεγαλητερα της του πρωτου, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· και εν τω τοπω τουτω θελω δωσει ειρηνην, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ¹⁰Εν τη εικοστη τεταρτη του εννατου μηνος, εν τω δευτερω ετει του Δαρειου, εγεινε λογος Κυριου δι' Αγγαιου του προφητου, λεγων, ¹¹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ερωτησον τωρα τους ιερεις περι του νομου, λεγων, ¹²Εαν λαβη τις κρεας αγιον εν τω ακρω του ιματιου αυτου και δια του ακρου αυτου εγγιση αρτον η μαγειρευμα η οινον η ελαιον η παν φαγητον, θελει αγιασθη; Και οι ιερεις απεκριθησαν και ειπον, Ουχι. ¹³Και ειπεν ο Αγγαιος, Εαν ακαθαρτος απο νεκρου σωματος εγγιση τι εξ αυτων, θελει μιανθη; Και οι ιερεις απεκριθησαν και ειπον, Θελει μιανθη. ¹⁴Και απεκριθη ο Αγγαιος και ειπεν, Ουτως ειναι ο λαος ουτος και ουτω το εθνος τουτο ενωπιον μου, λεγει ο Κυριος, και ουτω παν εργων των χειρων αυτων· και ο, τι προσφερουσιν εκει, ειναι

μεμιασμενον. ¹⁵Και τωρα λοιπον συλλογισθητε· απο της ημερας ταυτης και επεκεινα, πριν τεθη λιθος επι λιθον εν τω ναω του Κυριου, ¹⁶πριν γεινωσι ταυτα, επορευετο τις εις σωρον εικοσι μετρων και ησαν δεκα· επορευετο εις τον ληνον δια να εξαντληση πεντηκοντα μετρα απο του ληνου, και ησαν εικοσι. ¹⁷Σας επαταξα με ανεμοφθοριαν και με ερυσιβην και με χαλαζαν εν πασι τοις εργοις των χειρων σας· πλην σεις δεν επεστρεψατε προς εμε, λεγει Κυριος. ¹⁸Συλλογισθητε τωρα· απο της ημερας ταυτης και επεκεινα, απο της εικοστης τεταρτης ημερας του εννατου μηνος απο της ημερας καθ' ην εθεμελιωθη ο ναος του Κυριου, συλλογισθητε. ¹⁹Ειναι ο σπορος ετι εν τη αποθηκη; ετι και η αμπελος και η συκη και η ροιδια και η ελαια δεν εκαρποφορησαν· απο της ημερας ταυτης θελω ευλογησει αυτα. ²⁰Και εγεινε παλιν λογος Κυριου προς τον Αγγαιον τη εικοστη τεταρτη του μηνος λεγων, ²¹Ααλησον προς Ζοροβαβελ, τον διοικητην του Ιουδα, λεγων, Εγω σειω τον ουρανον και την γην· ²²και θελω καταστρεψει τον θρονον των βασιλειων και θελω εξολοθρευσει το κρατος των βασιλειων των εθνων· και θελω καταστρεψει αμαξας και τους αναβατας αυτων, και οι ιπποι και οι αναβαται αυτων θελουσι πεσει, εκαστος δια της ρομφαιας του αδελφου αυτου. ²³Εν τη ημερα εκεινη, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, θελω λαβει σε, Ζοροβαβελ, τον δουλον μου, τον υιον του Σαλαθιηλ, λεγει Κυριος, και θελω σε θεσει ως σφραγιδα, διοτι σε εξελεξα, λεγει ο Κυριος των δυναμεων.

Ζαχαρίας

1 Ἐν τῷ ογδῷ μηνί, τῷ δευτέρῳ ἔτει τοῦ Δαρείου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν, τὸν υἱὸν τοῦ Βα-
ραχίου υἱοῦ τοῦ Ἰδδώ, τὸν προφήτην, λέγων, **2** Ὁ Κύριος
ὠργισθὴν μεγάλην ἐπὶ τοὺς πατέρας σὰς. **3** Διὰ τοῦτο εἶπε
πρὸς αὐτοὺς, Οὕτως λέγει ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν· Ἐπι-
στρεψάτε πρὸς ἐμὲ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν, καὶ
θελῶ ἐπιστρέψαι πρὸς ἑσάς, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνα-
μῶν. **4** Μὴ γίνεσθε ὡς οἱ πατέρες σὰς, πρὸς τοὺς ὁποίους
οἱ πρότεροι προφῆται ἐκράξαν λέγοντες, Οὕτως λέγει
ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν. Ἐπιστρέψατε τώρα ἀπὸ τῶν
ὁδῶν ὑμῶν τῶν πονηρῶν καὶ τῶν πράξεων ὑμῶν τῶν
πονηρῶν· καὶ δὲν ὑπηκούσαν καὶ δὲν ἔδωκαν προσοχὴν
εἰς ἐμὲ, λέγει Κύριος. **5** Οἱ πατέρες σὰς πού εἰναι, καὶ
οἱ προφῆται μήπως θέλουσι ζῆσαι εἰς τὸν αἰῶνα; **6** Ἀλλ’
οἱ λόγοι μου καὶ τὰ διατάγματα μου, τὰ ὁποῖα προσε-
τάξα εἰς τοὺς δούλους μου τοὺς προφῆτας, δὲν ἐφθασαν
εἰς τοὺς πατέρας σὰς; καὶ αὐτοὶ ἐστράφησαν καὶ εἶπον,
Καθὼς ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν ἐβουλεύθη νὰ καμῆ εἰς
ἡμᾶς, κατὰ τὰς ὁδοὺς ἡμῶν καὶ κατὰ τὰς πράξεις ἡμῶν,
οὕτως ἐκαμῶν εἰς ἡμᾶς. **7** Ἐν τῇ εἰκοστῇ τεταρτῇ ἡμέρᾳ
τοῦ ἐνδεκάτου μηνός, ὅστις εἶναι ὁ μῆν Σαβατ, ἐν τῷ
δευτέρῳ ἔτει τοῦ Δαρείου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς
Ζαχαρίαν τὸν υἱὸν τοῦ Βαραχίου υἱοῦ τοῦ Ἰδδώ τὸν προ-
φήτην, λέγων, **8** Εἶδον τὴν νύκτα καὶ ἰδοὺ, ἀνθρώπος ἰπ-
πευῶν ἐφ’ ἵππου κοκκίνου καὶ οὗτος ἵστατο μεταξὺ τῶν
μυρσίνων, αἰτίνες ἦσαν ἐν κοιλώματι· καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ,
ἵπποι κοκκίνοι, ποικίλοι καὶ λευκοί. **9** Καὶ εἶπα, Κύριε
μου, τί εἶναι οὗτοι; Καὶ εἶπε πρὸς ἐμὲ ὁ ἀγγελὸς ὁ λαλῶν
μετ’ ἐμοῦ, Ἐγὼ θελῶ σοὶ δεῖξαι τί εἶναι ταῦτα. **10** Καὶ ὁ
ἀνθρώπος ὁ ἵσταμενός μεταξὺ τῶν μυρσίνων ἀπεκριθὴν
καὶ εἶπεν, Οὗτοι εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος
ἐξάπεστειλε νὰ περιοδευσῶσι τὴν γῆν. **11** Καὶ ἀπεκριθὴ-
σαν πρὸς τὸν ἀγγελὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἵσταμενὸν μεταξὺ
τῶν μυρσίνων καὶ εἶπον, Ἡμεῖς περιωδευσαμεν τὴν γῆν
καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ γῆ καθῆται καὶ ἠσυχάζει. **12** Καὶ ὁ ἀγγε-
λὸς τοῦ Κυρίου ἀπεκριθὴν καὶ εἶπε, Κυριε τῶν δυναμῶν,
ἐὼς ποτε δὲν θέλεις σπλαγχνισθῆν σὺ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ
τὰς πόλεις τοῦ Ἰουδα κατὰ τῶν ὁποίων ἠγανακτήσας τὰ
ἐβδομηκοντα ταῦτα ἔτη; **13** Καὶ ὁ Κύριος ἀπεκριθὴν πρὸς
τὸν ἀγγελὸν τὸν λαλῶντα μετ’ ἐμοῦ λόγους καλοῦς λο-
γούς παρηγορητικούς. **14** Καὶ εἶπε πρὸς ἐμὲ ὁ ἀγγελὸς ὁ
λαλῶν μετ’ ἐμοῦ, Φωνήσον, λέγων, Οὕτως λέγει ὁ Κύριος

τῶν δυναμῶν· Εἰμὶ ζῆλοτυπὸς διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ
διὰ τὴν Σιών ἐν ζῆλοτυπία μεγάλῃ· **15** καὶ εἰμὶ σφοδρὰ
ὠργισμένος κατὰ τῶν ἐθνῶν τῶν ἀμεριμνούντων· διότι
ἐνῶ ἐγὼ ὠργισθὴν ὀλίγον, αὐτὰ ἐπεβόηθησαν τὸ κακόν.
16 Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει Κύριος· Ἐγὼ ἐπεστρεψά εἰς τὴν
Ἱερουσαλήμ ἐν οἰκτιρμοῖς· ὁ οἶκος μου θέλει ἀνοικοδο-
μηθῆν ἐν αὐτῇ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν, καὶ σχο-
νίον θέλει ἐκτανθῆν ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. **17** Φωνήσον ἐτι
λέγων, Οὕτως λέγει ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν· Αἱ πόλεις
μου οἱ θέλουσι πλημμυρῆσαι ἀπὸ ἀγαθῶν καὶ ὁ Κύριος
θέλει παρηγορῆσαι ἐτι τὴν Σιών καὶ θέλει ἐκλεξεί παλιν
τὴν Ἱερουσαλήμ. **18** Καὶ ὑψῶσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ
εἶδον καὶ ἰδοὺ, τέσσαρα κέρατα· **19** καὶ εἶπα πρὸς τὸν
ἀγγελὸν τὸν λαλῶντα μετ’ ἐμοῦ, Τί εἶναι ταῦτα; Ὁ δὲ
ἀπεκριθὴν πρὸς ἐμὲ, Ταῦτα εἶναι τὰ κέρατα, τὰ ὁποῖα
διεσκορπίσαν τὸν Ἰουδα, τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὴν Ἱερουσα-
λήμ. **20** Καὶ ὁ Κύριος ἐδείξεν εἰς ἐμὲ τέσσαρας τεκτόνας·
21 καὶ εἶπα, Τί ἐρχονται οὗτοι νὰ καμῶσι; Καὶ ἀπεκριθὴν
λέγων, ταῦτα εἶναι τὰ κέρατα τὰ ὁποῖα διεσκορπίσαν
τὸν Ἰουδα, ὥστε οὐδεὶς ἐσηκώσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ·
καὶ οὗτοι ἦλθον διὰ νὰ φοβισῶσιν αὐτὰ, διὰ νὰ ἐκτινα-
ξῶσι τὰ κέρατα τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἐσηκώσαν τὸ κέρας
ἐναντίον τῆς γῆς τοῦ Ἰουδα διὰ νὰ διασκορπίσωσιν αὐ-
τὴν.

2 Καὶ ὑψῶσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ,
ἀνὴρ καὶ σχοινίον μετρικόν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· **2** καὶ εἶπα,
Ποῦ ὑπάγεις σὺ; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς ἐμὲ, νὰ μετρήσω τὴν Ἱε-
ρουσαλήμ, διὰ νὰ ἰδῶ ποιὸν τὸ πλάτος αὐτῆς καὶ ποιὸν
τὸ μήκος αὐτῆς. **3** Καὶ ἰδοὺ, ὁ ἀγγελὸς ὁ λαλῶν μετ’ ἐμοῦ
ἐξῆλθε, καὶ ἕτερος ἀγγελὸς ἐξῆλθεν εἰς συναντήσιν αὐ-
τοῦ· **4** καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, Δράμε, λαλήσον πρὸς τὸν νεα-
νιαν τοῦτον, λέγων, Ἡ Ἱερουσαλήμ θέλει κατοικήθῃ ἀτει-
χιστῶς ἐξ αἰτίας τοῦ πληθοῦς τῶν ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων
καὶ κτηνῶν· **5** διότι ἐγὼ, λέγει Κύριος, θελῶ εἰσθαι εἰς
αὐτὴν τείχος πυρός κυκλῶ καὶ θελῶ εἰσθαι πρὸς δόξαν
ἐν μέσῳ αὐτῆς. **6** Ὡ, ὦ· φυγετε ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ βορρᾶ,
λέγει Κύριος· διότι σὰς διεσκορπίσα πρὸς τοὺς τέσσα-
ρας ἀνεμούς τοῦ οὐρανοῦ, λέγει Κύριος. **7** Ὡ, διασωθήτι,
Σιών, ἡ κατοικοῦσα μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Βαβυλωνῶς.
8 Διότι οὕτως λέγει ὁ Κύριος τῶν δυναμῶν· Μετὰ τὴν
δόξαν με ἀπεστειλε πρὸς τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα σὰς ἐλεῆ-
λατῆσαν· διότι ὅστις ἐγγιζεῖ ἑσάς, ἐγγιζεῖ τὴν κορὴν τοῦ

οφθαλμου αυτου. ⁹Διοτι, ιδου, εγω θελω σεισει την χειρα μου επ' αυτα και θελουσιν εισθαι λαφυρον εις τους δουλευοντασ αυτα· και θελετε γνωρισει οτι ο Κυριος των δυναμεων με απεστειλε. ¹⁰Τερπου και ευφραινου, θυγατερ Σιων· διοτι ιδου, εγω ερχομαι και θελω κατοικησει εν μεσω σου, λεγει Κυριος. ¹¹Και εθνη πολλα θελουσιν ενωθη μετα του Κυριου εν τη ημερα εκεινη και θελουσιν εισθαι λαοσ μου, και θελω κατοικησει εν μεσω σου, και θελει, γνωρισει οτι ο Κυριος των δυναμεων με εξαπεστειλε προς σε. ¹²Και ο Κυριος θελει κατακληρονομησει τον Ιουδαν δια μεριδα αυτου εν τη γη τη αγια και θελει εκλεξει παλιν την Ιερουσαλημ. ¹³Σιωπα, πασα σαρξ, ενωπιον του Κυριου· διοτι εξηγηθη απο της κατοικιασ της αγιοτητοσ αυτου.

3Και μοι εδειξε τον Ιησουν, τον ιερα τον μεγαν, ισταμενον εμπροσθεν του αγγελου του Κυριου, και ο διαβολοσ ιστατο εκ δεξιων αυτου δια να αντισταθη εις αυτον. ²Και ειπε Κυριος προς τον διαβολον, Θελει σε επιτιμησει ο Κυριος, διαβολε· ναι, θελει σε επιτιμησει ο Κυριος, οστισ εξελεξε την Ιερουσαλημ· δεν ειναι ουτοσ δαυλοσ απεσπασμενοσ απο πυροσ; ³Ο δε Ιησουσ ητο ενδεδυμενοσ ιματια ρυπαρα και ιστατο ενωπιον του αγγελου. ⁴Και απεκριθη και ειπε προς τους ισταμενουσ ενωπιον αυτου, λεγων, Αφαιρεσατε τα ιματια τα ρυπαρα απ' αυτου· και προς αυτον ειπεν, Ιδου, αφηρεσα απο σου την ανομιαν σου και θελω σε ενδυσει ιματια λαμπρα· ⁵και ειπα, Ας επιθεσωσι μιτραν καθαραν επι την κεφαλην αυτου. Και επεθεσαν την μιτραν την καθαραν επι την κεφαλην αυτου και ενεδυσαν αυτον ιματια· ο δε αγγελοσ του Κυριου παριστατο. ⁶Και διεμαρτυρηθη ο αγγελοσ του Κυριου προς τον Ιησουν, λεγων, ⁷Ουτω λεγει ο Κυριοσ των δυναμεων· Εαν περιπατησης εν ταισ οδοισ μου και εαν φυλαξης τασ εντολασ μου, τοτε συ θελεις κρινει επι τον οικον μου και θελεις φυλαττει επι τασ αυλασ μου και θελω σοι δωσει να περιπατησ μεταξυ των ενταυθα ισταμενων. ⁸Ακουε τωρα, Ιησου ο ιερευσ ο μεγασ, συ και οι εταιροι σου οι καθημενοι ενωπιον σου, επειδη αυτοι ειναι ανθρωποι θαυμασιοι· διοτι ιδου εγω θελω φερει εξω τον δουλον μου τον Βλαστον. ⁹Διοτι ιδου, ο λιθοσ, τον οποιον εθεσα εμπροσθεν του Ιησου, επι τον ενα τουτον λιθον ειναι επτα οφθαλμοι· ιδου, εγω θελω εγχαραξει το εγχαραγμα αυτου, λεγει ο Κυριοσ των δυναμεων, και θελω εξαλειφει την ανομιαν της γησ εκεινησ εν μια ημερα. ¹⁰Εν τη ημερα εκεινη, λεγει ο Κυριοσ των δυναμεων, θελετε προσκαλεσει εκαστοσ τον πλησιον αυτου υπο την αμπελον αυτου και υπο την συκην αυτου.

4Και επεστρεφεν ο αγγελοσ ο λαλων μετ' εμου και με εξηγειρεν ωσ ανθρωπον εξεγειρομενον απο του υπνου αυτου, ²και ειπε προς εμε, Τι βλεπεις συ; Και ειπα, Εθεωρησα και ιδου, λυχνια ολη χρυση και δοχειον επι της κορυφησ αυτησ, και οι επτα λυχνοι αυτησ επ' αυτησ και επτα σωληνεσ εις τους λυχνοουσ τουσ επι της κορυφησ

αυτησ, ³και δυο ελαιαι επανωθεν αυτησ, μια εκ δεξιων του δοχειου και μια εξ αριστερων αυτησ. ⁴Και απεκριθη και ειπα προς τον αγγελον τον λαλουντα μετ' εμου, λεγων, Τι ειναι ταυτα, κυριε μου; ⁵Και απεκριθη ο αγγελοσ ο λαλων μετ' εμου και ειπε προς εμε, Δεν γνωριζεις τι ειναι ταυτα; Και ειπα, Ουχι, κυριε μου. ⁶Και απεκριθη και ειπε προς εμε, λεγων, Ουτοσ ειναι ο λογοσ του Κυριου προς τον Ζοροβαβελ, λεγων, Ουχι δια δυναμεωσ ουδε δια ισχυοσ αλλα δια του Πνευματοσ μου, λεγει ο Κυριοσ των δυναμεων. ⁷Τισ εισαι συ, το οροσ το μεγα, εμπροσθεν του Ζοροβαβελ; πεδιασ· και θελει εκφερει τον ακρογωνιαιον λιθον εν αλαλαγω, Χαρισ, χαρισ εις αυτον ⁸Και εγεινε λογοσ Κυριου προς εμε, λεγων, ⁹Αι χειρεσ του Ζοροβαβελ εθεσαν το θεμελιον του οικου τουτου και αι χειρεσ αυτου θελουσι τελειωσει αυτον· και θελεις γνωρισει οτι ο Κυριοσ των δυναμεων με απεστειλε προς εσασ. ¹⁰Διοτι τισ κατεφρονησε την ημεραν των μικρων πραγματων; θελουσι βεβαιωσ χαρη και θελουσιν ιδει τον κασσιτερινον λιθον εν τη χειρι του Ζοροβαβελ οι επτα εκεινοι οφθαλμοι του Κυριου, οι περιτρεχοντεσ δια πασησ της γησ. ¹¹Τοτε απεκριθη και ειπα προς αυτον, Τι ειναι αι δυο αυται ελαιαι επι τα δεξια της λυχνιασ και επι τα αριστερα αυτησ; ¹²Και απεκριθη εκ δευτερου και ειπα προς αυτον, Τι ειναι οι δυο κλαδοι των ελαιων, οτινεσ δια των δυο χρυσων σωληνων εκκενονουσιν εξ εαυτων το ελαιον εις την χρυσην λυχνιαν; ¹³Και ειπε προς εμε λεγων, Δεν γνωριζεις τι ειναι ταυτα; Και ειπα, Ουχι, κυριε μου. ¹⁴Τοτε ειπεν, Ουτοι ειναι οι δυο κεχρισμενοι, οι παρισταμενοι πλησιον του Κυριου πασησ της γησ.

5Και παλιν υψωσα τουσ οφθαλμοουσ μου και ειδον και ιδου, τομοσ πετωμενοσ, ²Και ειπε προς εμε, Τι βλεπεις συ; Και απεκριθη, Βλεπω τομον πετωμενον, το μηκοσ αυτου εικοσι πηχων και το πλατοσ αυτου δεκα πηχων. ³Και ειπε προς εμε, Αυτη ειναι η καταρα η εξερχομενη επι το προσωπον πασησ της γησ· διοτι πασ οστισ κλεπτει θελει εξολοθρευθη, ωσ γραφεται εν αυτω εντευθεν· και πασ οστισ ομνυει θελει εξολοθρευθη, ωσ γραφεται εν αυτω εκειθεν. ⁴Θελω εκφερει αυτην, λεγει ο Κυριοσ των δυναμεων, και θελει εισελθει εις τον οικον του κλεπτου και εις τον οικον του ομνουοντοσ εις το ονομα μου ψευδοσ· και θελει διαμεινει εν μεσω του οικου αυτου, και θελει εξολοθρευσει αυτον και τα ξυλα αυτου και τουσ λιθοουσ αυτου. ⁵Και ο αγγελοσ ο λαλων μετ' εμου εξηλθε και ειπε προς εμε, Υψωσον τωρα τουσ οφθαλμοουσ σου και ιδε τι ειναι τουτο το εξερχομενον. ⁶Και ειπα, Τι ειναι τουτο; Ο δε ειπε, τουτο το οποιον εξερχεται ειναι εφα· και ειπε, Τουτο ειναι η παραστασισ αυτων καθ' ολην την γην. ⁷Και ιδου, εσηκονετο ταλαντον μολυβδου· και ιδου, μια γυνη εκαθητο εν τω μεσω του εφα. ⁸Και ειπεν, Αυτη ειναι η ασεβεια. Και ερριφεν αυτην εις το μεσον του εφα, και ερριφε το μολυβδινον ζυγιον εις το στομα αυτου. ⁹Τοτε υψωσα τουσ οφθαλμοουσ μου και ειδον και

ιδου, εξηρχοντο δυο γυναικες και ανεμος ητο εν ταις πτερυξιν αυτων, διοτι αυται ειχον πτερυγας ως πτερυγας πελαργου· και εσηκωσαν το εφα αναμεσας της γης και του ουρανου. ¹⁰Και ειπα προς τον αγγελον τον λαλουντα μετ' εμου, Που φερουσιν αυται το εφα; ¹¹Και ειπε προς εμε, Δια να οικοδομησωσι δι' αυτο οικον εν τη γη Σεννααρ· και θελει στηριχθη και θελει τεθη εκει επι την βασιν αυτου.

6Και παλιν υψωσα τους οφθαλμους μου και ειδον και ιδου, τεσσαρες αμαξαι εξηρχοντο εκ του μεσου δυο ορειων και τα ορη ησαν ορη χαλκινα. ²Εν τη αμαξη τη πρωτη ησαν ιπποι κοκκινοι, και εν τη αμαξη τη δευτερα ιπποι μελανες, ³και εν τη αμαξη τη τριτη ιπποι λευκοι, και εν τη αμαξη τη τεταρτη ιπποι ποικιλοι ψαροι. ⁴Και απεκριθη και ειπα προς τον αγγελον τον λαλουντα μετ' εμου, Τι ειναι ταυτα, κυριε μου; ⁵Και απεκριθη ο αγγελος και ειπε προς εμε, Ταυτα ειναι οι τεσσαρες ανεμοι του ουρανου, οιτινες εξερχονται εκ της στασεως αυτων ενωπιον του Κυριου πασης της γης· ⁶οι ιπποι οι μελανες οι εν τη μια εξερχονται προς την γην του βορρα, και οι λευκοι εξερχονται κατοπιν αυτων, και οι ποικιλοι εξερχονται προς την γην του νοτου. ⁷Και οι ψαροι εξηλθον και εξητησαν να υπαγωσι δια να περιελθωσι την γην. Και ειπεν, Υπαγετε, περιελθετε την γην. Και περιηλθον την γην. ⁸Και εκραξε προς εμε και ελαλησε προς εμε, λεγων, Ιδε, οι εξερχομενοι προς την γην του βορρα ανεπαυσαν το πνευμα μου εν τη γη του βορρα. ⁹Και εγεινε λογος Κυριου προς εμε, λεγων, ¹⁰Λαβε εκ των ανδρων της αιχμαλωσιας, εκ του Χελδαι, εκ του Τωβια και εκ του Ιεδαια, των ελθοντων εκ Βαβυλωνος, και ελθε την αυτην εκεινην ημεραν και εισελθε εις τον οικον του Ιωσιου, υιου του Σοφονιου· ¹¹και λαβε αργυριον και χρυσιον και καμε στεφανους και επιθεσ επι την κεφαλην του Ιησου, υιου του Ιωσεδεκ, του ιερεως του μεγαλου, ¹²και λαλησον προς αυτον, λεγων, Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, λεγων, Ιδου, ο ανηρ, του οποιου το ονομα ειναι ο Βλαστος· και θελει βλαστησει εκ του τοπου αυτου και θελει οικοδομησει τον ναον του Κυριου. ¹³Ναι, αυτος θελει οικοδομησει τον ναον του Κυριου, και αυτος θελει λαβει την δοξαν και θελει καθησει και διοικησει επι του θρονου αυτου και θελει εισθαι ιερευς επι του θρονου αυτου, και βουλη ειρηνης θελει εισθαι μεταξυ των δυο τουτων. ¹⁴Και στεφανοι θελουσιν εισθαι δια τον Ελεμ και δια τον Τωβιαν και δια τον Ιεδαιαν και δια τον Ειν τον υιον του Σοφονιου προς μνημοσυνον εν τω ναω του Κυριου. ¹⁵Και οι μακραν θελουσιν ελθει και οικοδομησει εν τω ναω του Κυριου· και θελετε γνωρισει οτι ο Κυριος των δυναμεων με απεστειλε προς εσας· και τουτο θελει γεινει, εαν υπακουσητε ακριβως εις την φωνην Κυριου του Θεου σας.

7Και εν τω τεταρτω ετει του βασιλεως Δαρειου εγεινε λογος Κυριου προς τον Ζαχαριαν τη τεταρτη του εννα-

του μηνος, του Χισλευ· ²και εξαπεστειλαν εις τον οικον του Θεου τον Σαρσερ και τον Ρεγεμ-μελεχ και τους ανθρωπους αυτων, δια να εξιλωσωσι το προσωπον του Κυριου, ³να λαλησωσι προς τους ιερεις τους εν τω οικω του Κυριου των δυναμεων και προς τους προφητας, λεγοντες, Να κλause εν τω μηνι τω πεμπτω αποχωρισθεις, καθως ηδη εκαμον τοσαυτα ετη; ⁴Και εγεινε λογος του Κυριου των δυναμεων προς εμε, λεγων, ⁵Λαλησον προς παντα τον λαον της γης και προς τους ιερεις, λεγων, και επενθειτε εν τω πεμπτω και εν τω εβδομω μηνι τα εβδομηκοντα εκεινα ετη, ενηστευετε τωντι δι' εμε; δι' εμε; ⁶Και οτε ετρωγετε και οτε επινετε, δεν ετρωγετε και επινετε δι' εαυτους; ⁷δεν ειναι ουτοι οι λογοι, τους οποιους ο Κυριος ελαλησε δια των προτερων προφητων, οτε η Ιερουσαλημ ητο κατωκημενη και εν ευημερια και αι πολεις αυτης κυκλω εν αυτη, οτε κατωκειτο το μεσημβρινον και η πεδινη; ⁸Και εγεινε λογος Κυριου προς τον Ζαχαριαν, λεγων, ⁹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων, λεγων, Κρινετε κρισιν αληθειας και καμνετε ελεος και οικτιρμον, εκαστος προς τον αδελφον αυτου, ¹⁰και μη καταδυναστευετε την χηραν και τον ορφανον, τον ξενον και τον πενητα, και μηδεις απο σας ας μη βουλευηται κακον κατα του αδελφου αυτου εν τη καρδια αυτου. ¹¹Αλλ' ηρηνηθησαν να προσεξωσι και εστρεψαν ωτα απειθη και εβαρυναν τα ωτα αυτων δια να μη ακουσωσι. ¹²Ναι, αυτοι εκαμον τας καρδιας αυτων αδαμαντα, ωστε να μη ακουσωσι τον νομον και τους λογους, τους οποιους ο Κυριος των δυναμεων εξαπεστειλεν εν τω πνευματι αυτου δια των προτερων προφητων· δια τουτο ηλθεν οργη μεγαλη παρα του Κυριου των δυναμεων. ¹³Οθεν καθως αυτος εκραξε και αυτοι δεν εισηκουον, ουτως αυτοι εκραξαν και εγω δεν εισηκουον, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· ¹⁴αλλα διεσκορπισα αυτους ως δι' ανεμοστροβιλου εις παντα τα εθνη, τα οποια δεν εγνωριζον. Και ο τοπος ηρημωθη κατοπιν αυτων, ωστε δεν υπηρχεν ο διαβαιων ουδε ο επιστρεφων· και εθεσαν την γην την επιθυμητην εις ερημωσιν.

8Και εγεινε λογος του Κυριου των δυναμεων, λεγων, ²Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· ειμαι ζηλοτυπος δια την Σιων εν ζηλοτυπια μεγαλη και ειμαι ζηλοτυπος δι' αυτην εν οργη μεγαλη. ³Ουτω λεγει Κυριος· Επιστρεψα εις την Σιων και θελω κατοικησει εν μεσω της Ιερουσαλημ· και η Ιερουσαλημ θελει ονομασθη πολις αληθειας, και το ορος του Κυριου των δυναμεων ορος αγιον. ⁴Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ετι θελουσι καθησει πρεσβυτεροι και πρεσβυτεραι εν ταις πλατειαις της Ιερουσαλημ, και εκαστος με την ραβδον αυτου εν τη χειρι αυτου απο του πληθους των ημερων. ⁵Και αι πλατειαι της πολεως θελουσιν εισθαι πληρεις παιδιων και κορασιων παιζοντων εν ταις πλατειαις αυτης. ⁶Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Εαν φανη θαυμαστον εις τους οφθαλμους του υπολοιπου του λαου τουτου εν ταις ημεραις εκειναις, μηπως θελει φανη θαυμαστον

και εις τους οφθαλμους μου; λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁷Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ιδου, εγω θελω σωσει τον λαον μου απο της γης της ανατολης και απο της γης της δυσσεως του ηλιου, ⁸και θελω φερει αυτους και θελουσι κατοικησει εν μεσω της Ιερουσαλημ· και θελουσιν εισθαι λαος μου και εγω θελω εισθαι Θεος αυτων εν αληθεια και δικαιοσυνη. ⁹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ενισχυσατε τας χειρας σας, σεις οι ακουοντες εν ταις ημεραις ταυταις τους λογους τουτους δια στοματος των προφητων, οιτινες ησαν εν τη ημερα καθ' ην εθεμελιωθη ο οικος του Κυριου των δυναμεων, δια να οικοδομηθη ο ναος. ¹⁰Διοτι προ των ημερων εκεινων δεν ητο μισθος δια τον ανθρωπον ουδε μισθος δια το κτηνος ουδε ειρηνη εις τον εξερχομενον η εισερχομενον εξ αιτιας της θλιψεως, διοτι εξαπεστειλα παντας τους ανθρωπους εκαστον κατα του πλησιον αυτου. ¹¹Αλλα τωρα, εγω δεν θελω φερεσθαι προς το υπολοιπον του λαου τουτον καθως εν ταις αρχαιαις ημεραις, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ¹²Διοτι ο σπορος θελει εισθαι της ειρηνης· η αμπελος θελει δωσει τον καρπον αυτης και η γη θελει δωσει τα γεννηματα αυτης και οι ουρανοι θελουσι δωσει την δροσον αυτων, και θελω κληροδοτησει εις το υπολοιπον του λαου τουτου παντα ταυτα. ¹³Και καθως ησθε καταρα μεταξυ των εθνων, οικος Ιουδα και οικος Ισραηλ, ουτω θελω σας διασωσει και θελετε εισθαι ευλογια· μη φοβεισθε· ας ενισχυωνται αι χειρες σας. ¹⁴Διοτι ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Καθ' ον τροπον εστοχασθην να σας τιμωρησω, οτε οι πατερες σας με παρωργισαν, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, και δεν μετενοησα, ¹⁵ουτω παλιν εβουλευθην εν ταις ημεραις ταυταις να αγαθοποιησω την Ιερουσαλημ και τον οικον του Ιουδα· μη φοβεισθε. ¹⁶Ουτοι ειναι οι λογοι, τους οποιους θελετε καμει· λαλειτε εκαστος την αληθειαν προς τον πλησιον αυτου· αληθειαν και κρισιν ειρηνης κρινετε εν ταις πυλαις σας. ¹⁷Και μη βουλευεσθε κακον εν ταις καρδιαις σας εκαστος κατα του πλησιον αυτου και ορκον ψευδη μη αγαπατε· διοτι παντα ταυτα ειναι εκεινα, τα οποια μισω, λεγει Κυριος. ¹⁸Και εγεινε λογος του Κυριου των δυναμεων προς εμε, λεγων, ¹⁹Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Η νηστεια του τεταρτου μηνος και η νηστεια του πεμπτου και η νηστεια του εβδομου και η νηστεια του δεκατου θελουσιν εισθαι εις τον οικον Ιουδα εν χαρα και εν ευφροσυνη και εν ευθυμοις εορταις· οθεν αγαπατε την αληθειαν και την ειρηνην. ²⁰Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Ετι θελουσιν ελθει λαοι και οι κατοικουντες πολεις πολλας· ²¹και οι κατοικοι της μιας θελουσιν υπαγει εις την αλλην, λεγοντες, Ας υπαγωμεν σπευδοντες δια να εξιλεωσωμεν το προσωπον του Κυριου και να εκζητησωμεν τον Κυριον των δυναμεων· θελω υπαγει και εγω. ²²Και λαοι πολλοι και εθνη ισχυρα θελουσιν ελθει δια να εκζητησωσι τον Κυριον των δυναμεων εν Ιερουσαλημ και να εξιλεωσωσι το προσωπον του Κυριου. ²³Ουτω λεγει ο Κυριος των δυναμεων· Εν ταις ημεραις εκειναις δεκα

ανδρες εκ πασων των γλωσσων των εθνων θελουσι πιασει σφιγκτα, ναι, θελουσι πιασει σφιγκτα το κρασπεδον ενος Ιουδαιου, λεγοντες· θελομεν υπαγει με σας· διοτι ηκουσαμεν οτι ο Θεος ειναι με σας.

9Το φορτιον του λογου του Κυριου κατα της γης Αδραχ και της Δαμασκου, της αναπαυσεως αυτου· διοτι του Κυριου ειναι το να εφορα τους ανθρωπους και πασας τας φυλας του Ισραηλ· ²οτι και κατα της Αιμαθ, ητις ειναι ομορος αυτης, κατα της Τυρου και Σιδωνος, αν και ηναι σοφαι σφοδρα. ³Και η Τυρος ωκοδομησεν εις εαυτην οχυρωμα και επεσωρευσεν αργυριον ως χωμα και χρυσιον ως πληον των οδων. ⁴Ιδου, ο Κυριος θελει σκυλευσει αυτην και θελει παταξει εν τη θαλασση την δυναμιν αυτης, και αυτη θελει καταναλωθη εν πυρι. ⁵Θελει ιδει η Ασκαλων και φοβηθη, και η Γαζα και θελει λυπηθη σφοδρα, και η Ακκαρων, διοτι η προσδοκια αυτης θελει ματαιωθη· και θελει απολεσθη ο βασιλευς εκ της Γαζης και η Ασκαλων δεν θελει κατοικησθαι. ⁶Και αλλογενης θελει καθησει εν τη Αζωτω, και θελω καθαιρεσει την υπερηφανιαν των Φιλισταιων. ⁷Και θελω αφαιρεσει το αιμα αυτων απο του στοματος αυτων και τα βδελυγματα αυτων απο του μεσου των οδων αυτων· και ο εναπολειφθεις θελει εισθαι και αυτος δια τον Θεον ημων, και θελει εισθαι ως χιλιαρχος εις τον Ιουδαν· και Ακκαρων θελει εισθαι ως ο Ιεβουσαιος. ⁸Και θελω στρατοπεδευσει κυκλω του οικου μου εναντιον στρατευματος, εναντιον διαβαινοντος και εναντιον επιστρεφοντος· και καταδυναστευων δεν θελει περασει πλεον επ' αυτους· διοτι τωρα ειδον με τους οφθαλμους μου. ⁹Χαιρε σφοδρα, θυγατερ Σιων· αλαλαζε, θυγατερ Ιερουσαλημ· ιδου, ο βασιλευς σου ερχεται προς σε· αυτος ειναι δικαιος και σωζων· πραυς και καθημενος επι ονου και επι πωλου υιου υποζυγιου. ¹⁰Και θελω εξολοθρευσει την αμαξαν απο του Εφραιμ και τον ιππον απο της Ιερουσαλημ και θελει εξολοθρευθη το τοξον το πολεμικον, και αυτος θελει λαλησει ειρηνην προς τα εθνη, και η εξουσια αυτου θελει εισθαι απο θαλασσης εως θαλασσης και απο ποταμου εως των περατων της γης. ¹¹Και περι σου, δια το αιμα της διαθηκης σου εγω εξηγαγον τους δεσμιους σου εκ λακκου ανυδρου. ¹²Επιστρεψατε εις το οχυρωμα, δεσμοιο της ελπιδος· ετι και σημερον κηρυττω οτι θελω ανταποδωσει διπλα εις σε. ¹³Διοτι ενετεινα τον Ιουδαν δι' εμαυτον ως τοξον· ισχυρωσ ενετεινα τον Εφραιμ και εξηγειρα τα τεκνα σου, Σιων, κατα των τεκνων σου, Ελλας· και σε εκαμον ως ρομφαιαν μαχητου. ¹⁴Και ο Κυριος θελει φανη επ' αυτους και το βελος αυτου θελει εξελθει ως αστραπη· και Κυριος ο Θεος θελει σαλπισει εν σαλπιγγι και θελει κινηθη με ανεμοστροβιλους του νοτου. ¹⁵Ο Κυριος των δυναμεων θελει υπερασπιζεσθαι αυτους και θελουσι καταναλωσει τους εναντιους και καταβαλει με λιθους σφενδονης και θελουσι πει και θορυβησει ως απο οινου· και θελουσιν εμπλησθη ως φιαλη και ως αι γωνιαι του θυσιαστηριου. ¹⁶Και Κυριος

ο Θεός αυτών θέλει σώσει αυτούς εν τη ημέρα εκείνη, ως το ποιμνιον του λαου αυτού, επειδη ως λιθοι διαδηματος θελουσιν υψωθη επι την γην αυτού. ¹⁷Διοτι ποση είναι η αγαθοτης αυτού και ποση η ωραιότης αυτού· ο σιτος θέλει καμει ευθυμους τους νεανισκους και το γλευκος τας παρθενους.

10 Ζητείτε παρα του Κυριου υετον εν τω καιρω της οψιμου βροχης· και ο Κυριος θέλει καμει αστραπας και θέλει δωσει εις αυτούς βροχας ομβρου, εις εκαστον βοτανην εν τω αγρω. ²Διοτι τα ειδωλα ελαλησαν ματαιοτητα και οι μαντιεις ειδον ορασεις ψευδεις και ελαλησαν ενυπνια ματαια· παρηγορουν ματαιως· δια τουτο μετετοπισθησαν ως ποιμνιον· εταραχθησαν, διοτι δεν υπηρχε ποιμην. ³Ο θυμος μου εξηφθη κατα των ποιμενων και θελω τιμωρησει τους τραγους· διοτι ο Κυριος των δυναμεων επεσκεφθη το ποιμνιον αυτού, τον οικον Ιουδα, και εκαμεν αυτούς ως ιππον αυτού ενδοξον εν μαχη. ⁴Απ' αυτού εξηλθεν η γωνια, απ' αυτού ο πασσαλος, απ' αυτού το πολεμικον τοξον, απ' αυτού πας ηγεμων ομου. ⁵Και θελουσιν εισθαι ως ισχυροι, καταπατουντες τους πολεμιους εν τω πηλω των οδων, εν τη μαχη· και θελουσι πολεμησει, διοτι ο Κυριος είναι μετ' αυτων, και οι αναβαται των ιππων θελουσι καταισχυνη. ⁶Και θελω ενισχυσει τον οικον Ιουδα και τον οικον Ιωσηφ θελω σωσει, και θελω επαναφερει αυτούς, διοτι ηλεησα αυτούς· και θελουσιν εισθαι ως εαν δεν ειχον αποβαλει αυτούς· διοτι εγω ειμαι Κυριος ο Θεός αυτων και θελω εισακουσει αυτων. ⁷Και οι Εφραιμιται θελουσιν εισθαι ως ισχυρος και η καρδια αυτων θέλει χαρη ως απο οινου· και τα τεκνα αυτων θελουσιν ιδει και χαρη· η καρδια αυτων θέλει ευφρανθη εις τον Κυριον. ⁸Θελω συριξει εις αυτούς και θελω συναξει αυτούς· διοτι εγω ελυτρωσα αυτούς· και θελουσι πληθυνθη καθως ποτε επληθυνθησαν. ⁹Και θελω σπειρει αυτούς μεταξυ των λαων· και θελουσι με ενθυμηθη εν απομεμακρυσμενοις τοποις· και θελουσι ζησει μετα των τεκνων αυτων και θελουσιν επιστρεψει. ¹⁰Και θελω επαναφερει αυτούς εκ γης Αιγυπτου και συναξει αυτούς εκ της Ασσυριας· και θελω φερει αυτούς εις την γην Γαλααδ και εις τον Λιβανον, και δεν θέλει εξαρχεσει εις αυτούς. ¹¹Και θέλει περασει δια της θαλασσης εν θλιψει και θέλει παταξει τα κυματα εν τη θαλασση και παντα τα βαθη του ποταμου θελουσι ξηρανθη, και η υπερηφανια της Ασσυριας θέλει καταβληθη και το σκηπτρον της Αιγυπτου θέλει αφαιρεθη. ¹²Και θελω ενισχυσει αυτούς εις τον Κυριον, και θελουσι περιπατει εν τω ονοματι αυτού, λεγει Κυριος.

11 Ανοιξον, Λιβανε, τας θυρας σου και ας καταφαγη πυρ τας κεδρους σου. ²Ολολυξον, ελατη, διοτι επεσεν κεδρος· διοτι οι μεγαστανες ηφρανισθησαν· ολολυξατε, δρυς της Βασαν, διοτι το δασος το απροσιτον κατεκοπη. ³Φωνη ακουεται ποιμενων θρηγουντων, διοτι η δοξα αυτων ηφρανισθη· φωνη βρυχωμενων σκυμων, διοτι το φρουαγμα

του Ιορδανου εταπεινωθη. ⁴Ουτω λεγει Κυριος ο Θεός μου· Ποιμινε το ποιμνιον της σφαγης, ⁵το ποιοιον οι αγορασαντες αυτο σφαζουσιν ατιμωρητως· οι δε πωλουντες αυτο λεγουσιν, Ευλογητος ο Κυριος, διοτι επλουτησα, και αυτοι οι ποιμενες αυτού δεν φειδονται αυτού. ⁶Δια τουτο δεν θελω φεισθη πλεον των κατοικων του τοπου, λεγει Κυριος, αλλ' ιδου, εγω θελω παραδωσει τους ανθρωπους εκαστον εις την χειρα του πλησιον αυτού και εις την χειρα του βασιλεως αυτού, και θελουσι κατακοψει την γην και δεν θελω ελευθερωσει αυτούς εκ της χειρος αυτων. ⁷Και εποιμανα το ποιμνιον της σφαγης, το οντως τεταλαιπωρημενον ποιμνιον. Και ελαβον εις εμαυτον δυο ραβδους, την μιαν εκαλεσα Καλλος και την αλλην εκαλεσα Δεσμους, και εποιμανα το ποιμνιον. ⁸Και εξωλοθρευσα τρεις ποιμενας εν ενι μηνι· και η ψυχη μου εβαρυνθη αυτούς και η ψυχη δε αυτων απεστραφη εμε. ⁹Τοτε ειπα, Δεν θελω σας ποιμινει· το αποθνησκον ας αποθνησκη και το απολωλος ας απολλυται και τα εναπολειπομενα ας τρωγωσιν εκαστον την σαρκα του πλησιον αυτού. ¹⁰Και ελαβον την ραβδον μου, το Καλλος, και κατεκοψα αυτην, δια να ακυρωσω την διαθηκην μου, την οποιαν εκαμον προς παντας τους λαους τουτους, ¹¹και ηκυρωθη εν τη ημέρα εκείνη· και ουτω το ποιμνιον το τεταλαιπωρημενον, το ποιοιον απεβλεπεν εις εμε, εγνωρισεν οτι ουτος ητο ο λογος του Κυριου. ¹²Και ειπα προς αυτούς, Εαν σας φαινηται καλον, δοτε μοι τον μισθον μου· ει δε μη, αρνηθητε αυτον. Και εστησαν τον μισθον μου τριακοντα αργυρια. ¹³Και ειπε Κυριος προς εμε, Ριψον αυτα εις τον κεραμεα, την εντιμον τιμην, με την οποιαν ετιμηθην υπ' αυτων. Και ελαβον τα τριακοντα αργυρια και ερριψα αυτα εν τω οικω του Κυριου εις τον κεραμεα. ¹⁴Και κατεκοψα την αλλην μου ραβδον, τους Δεσμους, δια να ακυρωσω την αδελφοτητα μεταξυ Ιουδα και Ισραηλ. ¹⁵Και ειπε Κυριος προς εμε, Λαβε εις σεαυτον ετι τα εργαλεια ποιμενος ασυνετου. ¹⁶Διοτι ιδου, εγω θελω αναστησει ποιμενα επι την γην, οστις δεν θέλει επισκεπτεσθαι τα απολωλοτα, δεν θέλει ζητει το διεσχορπισμενον και δεν θέλει ιατρευει το συντετριμμενον ουδε θέλει ποιμινει το υγιες· αλλα θέλει τρωγει την σαρκα του παχεος και κατακοπτει τους ονυχας αυτων. ¹⁷Ουαι εις τον ματαιον ποιμενα, τον εγκαταλειποντα το ποιμνιον· ρομφαια θέλει ελθει επι τον βραχιονα αυτού και επι τον δεξιον οφθαλμον αυτού· ο βραχιων αυτού θέλει ολοτελως ξηρανθη και ο δεξιος οφθαλμος αυτού ολοκληρως αμαυρωθη.

12 Το φορτιον του λογου του Κυριου περι του Ισραηλ. Ουτω λεγει Κυριος, ο εκτεινων τους ουρανους και θεμελιων την γην και μορφωνων το πνευμα του ανθρωπου εντος αυτού· ²Ιδου, εγω καθιστω την Ιερουσαλημ ποτηριον ζαλης εις παντας τους λαους κυκλω, και επι τον Ιουδαν ετι θέλει εισθαι τουτο εν τη πολιορκια τη κατα της Ιερουσαλημ. ³Και εν τη ημέρα εκείνη θελω καταστησει την Ιερουσαλημ προς παντας τους λαους λιθον κατα-

βαρυνοντα· παντες οσοι επιφορτισθωσιν αυτον θελουσι κατασυντριφθη, οταν παντα τα εθνη της γης συναχθωσιν εναντιον αυτης. ⁴Εν τη ημερα εκεινη, λεγει Κυριος, θελω παταξει παντα ιππον εν εκστασει και τον αναβατην αυτου εν παραφροσυνη, και θελω ανοιξει τους οφθαλμους μου επι τον οικον Ιουδα και θελω παταξει εν αποτυφλωσει παντα ιππον των λαων. ⁵Και οι αρχοντες του Ιουδα θελουσιν ειπει εν τη καρδια αυτων, Στηριγμα ειναι εις εμε οι κατοικοι της Ιερουσαλημ δια του Κυριου των δυναμεων του Θεου αυτων. ⁶Εν τη ημερα εκεινη θελω καταστησει τους αρχοντας του Ιουδα ως εστιαν πυρος εις ξυλα και ως λαμπαδα πυρος εις χειροβολον, και θελουσι καταφραγει παντας τους λαους κυκλω, εκ δεξιων και εξ αριστερων· και η Ιερουσαλημ θελει κατοικηθη παλιν εν τω τοπω αυτης, εν Ιερουσαλημ. ⁷Και ο Κυριος θελει σωσει πρωτον τας σκηνας του Ιουδα, δια να μη μεγαλυνηται η δοξα του οικου του Δαβιδ και η δοξα των κατοικων της Ιερουσαλημ κατα του Ιουδα. ⁸Εν τη ημερα εκεινη ο Κυριος θελει υπερασπισθη τους κατοικους της Ιερουσαλημ· και ο αδυνατος μεταξυ αυτων εν τη ημερα εκεινη θελει εισθαι ως ο Δαβιδ και ο οικος του Δαβιδ ως Θεος, ως αγγελος Κυριου, ενωπιον αυτων. ⁹Και εν τη ημερα εκεινη θελω ζητησει να εξολοθρευσω παντα τα εθνη τα ερχομενα κατα της Ιερουσαλημ. ¹⁰Και θελω εκχσει επι τον οικον Δαβιδ και επι τους κατοικους της Ιερουσαλημ πνευμα χαριτος και ικεσιων· και θελουσιν επιβλειπει προς εμε, τον οποιον εξεκεντησαν, και θελουσι πενθησει δι' αυτον ως πενθει τις δια τον μονογενη αυτου, και θελουσι λυπηθη δι' αυτον, ως ο λυπουμενος δια τον πρωτοτοκον αυτου. ¹¹Εν τη ημερα εκεινη θελει εισθαι πενθος μεγα εν Ιερουσαλημ ως το πενθος της Αδαδριμμων εν τη πεδιαδι Μεγιδδων. ¹²Και θελει πενθησει η γη, πασα οικογενεια καθ' εαυτην· η οικογενεια του οικου Δαβιδ καθ' εαυτην και αι γυναικες αυτων καθ' εαυτας, η οικογενεια του οικου Ναθαν καθ' εαυτην και αι γυναικες αυτων καθ' εαυτας, ¹³η οικογενεια του οικου Λευι καθ' εαυτην και αι γυναικες αυτων καθ' εαυτας, η οικογενεια Σιμει καθ' εαυτην και αι γυναικες αυτων καθ' εαυτας, ¹⁴πασαι αι εναπολειφθεισαι οικογενειαι, εκαστη οικογενεια καθ' εαυτην και αι γυναικες αυτων καθ' εαυτας.

13Εν τη ημερα εκεινη θελει εισθαι πηγη ανεωγμενη εις τον οικον Δαβιδ και εις τους κατοικους της Ιερουσαλημ δια την αμαρτιαν και δια την ακαθαρσιαν. ²Και εν τη ημερα εκεινη, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, θελω εξολοθρευσει τα ονοματα των ειδωλων απο της γης και δεν θελει πλεον εισθαι ενθυμησις αυτων, και ετι θελω αφαιρεσει τους προφητας και το πνευμα το ακαθαρτον απο της γης. ³Και εαν τις προφητευη ετι, τοτε ο πατηρ αυτου και η μητηρ αυτου οι γεννησαντες αυτον θελουσιν ειπει προς αυτον, δεν θελεις ζησει· διοτι ψευδη λαλεις εν τω ονοματι του Κυριου. Και ο πατηρ αυτου και η μητηρ αυτου οι γεννησαντες αυτον θελουσι διατραυμα-

τισει αυτον, οταν προφητευη. ⁴Και εν τη ημερα εκεινη οι προφηται θελουσι καταισχυνθη, εκαστος εκ της ορασεως αυτου, οταν προφητευη, και δεν θελουσιν ενδυεσθαι ενδυμα τριχινον δια να απατωσι. ⁵Και θελει ειπει, Εγω δεν ειμαι προφητης· ειμαι ανθρωπος γεωργος· διοτι ανθρωπος με εμισθωσεν εκ νεοτητας μου. ⁶Και εαν τις ειπη προς αυτον, Τι ειναι αι πληγαι αυται εν μεσω των χειρων σου; θελει αποκριθη, Εκειναι, τας οποιας επληρωθη εν τω οικω των φιλων μου. ⁷Ρομφαια, εξυπηνησον κατα του ποιμενος μου και κατα του ανδρος του συνεταιρου μου, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· παταξον τον ποιμενα και τα προβατα θελουσι διασκορπισθη· θελω ομως στρεφει την χειρα μου επι τους μικρους. ⁸Και εν παση τη γη, λεγει Κυριος, δυο μερη θελουσιν εξολοθρευθη εν αυτη και εκλειπει, το δε τριτον θελει εναπολειφθη εν αυτη. ⁹Και θελω περασει το τριτον δια πυρος· και θελω καθαρισει αυτους ως καθαριζεται το αργυριον, και θελω δοκιμασει αυτους ως δοκιμαζεται το χρυσιον· αυτοι θελουσιν επικαλεσθη το ονομα μου κα εγω θελω εισακουσει αυτους· θελω ειπει, ουτος ειναι λαος μου· και αυτοι θελουσιν ειπει, Ο Κυριος ειναι ο Θεος μου.

14Ιδου, η ημερα του Κυριου ερχεται και το λαφυρον σου θελει διαμερισθη εν τω μεσω σου. ²Και θελω συναξει παντα τα εθνη κατα της Ιερουσαλημ εις μαχην· και θελει αλωθη η πολις και αι οικιαι θελουσι λεηλατηθη και αι γυναικες θελουσι βιασθη, και το ημισυ της πολεως θελει εξελθει εις αιχμαλωσιαν, το δε υπολοιπον του λαου δεν θελει εξολοθρευθη εκ της πολεως. ³Και ο Κυριος θελει εξελθει και θελει πολεμησει κατα των εθνων εκεινων, ως οτε επολεμησεν εν τη ημερα της μαχης. ⁴Και οι ποδες αυτου θελουσι σταθη κατα την ημεραν εκεινην επι του ορους των ελαιων, του απεναντι της Ιερουσαλημ εξ ανατολων· και το ορος των ελαιων θελει σχισθη κατα το μεσον αυτου προς ανατολας και προς δυσμας και θελει γεινει κοιλας μεγαλη σφοδρα· και το ημισυ του ορους θελει συρθη προς βορραν και το ημισυ αυτου προς νοτον. ⁵Και θελετε καταφυγει εις την κοιλαδα των ορειων μου· διοτι η κοιλας των ορειων θελει φθανει εως εις Ασαλ· και θελετε φυγει, καθως εφυγετε απ' εμπροσθεν του σεισμου εν ταις ημεραις Οζιου του βασιλεως του Ιουδα· και Κυριος ο Θεος μου θελει ελθει και μετα σου παντες οι αγιοι. ⁶Και εν εκεινη τη ημερα το φως δεν θελει εισθαι λαμπρον ουδε συνεσκοτασμενον· ⁷αλλα θελει εισθαι μια ημερα, ητις ειναι γνωστη εις τον Κυριον, ουτε ημερα ουτε νυξ· και προς την εσπεραν θελει εισθαι φως. ⁸Και εν τη ημερα εκεινη υδατα ζωντα θελουσιν εξελθει εξ Ιερουσαλημ, το ημισυ αυτων προς την θαλασσαν την ανατολικην και το ημισυ αυτων προς την θαλασσαν την δυτικην· εν θερει και εν χειμωνι θελει εισθαι ουτω. ⁹Και ο Κυριος θελει εισθαι βασιλευς εφ' ολην την γην· εν τη ημερα εκεινη θελει εισθαι Κυριος εις και το ονομα αυτου εν. ¹⁰Πας ο τοπος θελει μεταβληθη εις πεδιαδα,

απο Γαββα εως Ριμμων, κατα νοτον της Ιερουσαλημ· και αυτη θελει υψωθη και κατοικηθη εν τω τοπω αυτης, απο της πυλης του Βενιαμιν εως του τοπου της πρωτης πυλης, εως της πυλης των γωνιων και του πυργου Ανανεηλ, μεχρι των ληνων του βασιλεως. ¹¹Και θελουσι κατοικησει εν αυτη, και δεν θελει εισθαι πλεον αφανισμος· και η Ιερουσαλημ θελει καθησθαι εν ασφαλεια. ¹²Και αυτη θελει εισθαι η πληγη, με την οποιαν ο Κυριος θελει πληγωσει παντας τους λαους τους στρατευσαντας κατα της Ιερουσαλημ· η σαρχ αυτων θελει τηχεσθαι ενω ιστανται επι τους ποδας αυτων, και οι οφθαλμοι αυτων θελουσι διαλυθη εν ταις οπαις αυτων, και η γλωσσα αυτων θελει διαλυθη εν τω στοματι αυτων. ¹³Και εν τη ημερα εκεινη ταραχη του Κυριου μεγαλη θελει εισθαι μεταξυ αυτων, και θελουσι πιανει εκαστος την χειρα του πλησιον αυτου και η χειρ αυτου θελει εγειρεσθαι κατα της χειρος του πλησιον αυτου. ¹⁴Και ο Ιουδας ετι θελει πολεμησει εν Ιερουσαλημ· και ο πλουτος παντων των εθνων κυκλω θελει συναχθη, χρυσιον και αργυριον και ιματια, εις πληθος μεγα. ¹⁵Και η πληγη του ιππου, του ημιονου, της καμηλου και του ονου και παντων των κτηνων, τα οποια θελουσιν εισθαι εν τοις στρατοπεδοις εκεινοις, τοιαυτη θελει εισθαι ως η πληγη αυτη. ¹⁶Και πας οστις υπολειφθη εκ παντων των εθνων, των ελθοντων κατα της Ιερουσαλημ, θελει αναβαινει κατ' ετος δια να προσκυνη τον Βασιλεα· τον Κυριον των δυναμεων, και να εορταζη την εορτην της σκηνοπηγιας. ¹⁷Και οσοι εκ των οικογενειων της γης δεν αναβωσιν εις Ιερουσαλημ, δια να προσκυνησωσι τον Βασιλεα, τον Κυριον των δυναμεων, εις αυτους δεν θελει εισθαι βροχη. ¹⁸Και εαν η οικογενεια της Αιγυπτου δεν αναβη και δεν ελθη, επι τους οποιους δεν ειναι βροχη, εις αυτους θελει εισθαι η πληγη, ην ο Κυριος θελει πληγωσει τα εθνη τα μη αναβαινοντα δια να εορτασωσι την εορτην της σκηνοπηγιας. ¹⁹Αυτη θελει εισθαι η ποινη της Αιγυπτου και η ποινη παντων των εθνων των μη θελοντων να αναβωσι δια να εορτασωσι την εορτην της σκηνοπηγιας. ²⁰Εν τη ημερα εκεινη θελει εισθαι επι τους κωδωνας των ιππων, ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ· και οι λεβητες εν τω οικω του Κυριου θελουσιν εισθαι ως αι φιαλαι εμπροσθεν του θυσιαστηριου. ²¹Και πας λεβης εν Ιερουσαλημ και εν Ιουδα θελει εισθαι αγιασμος εις τον Κυριον των δυναμεων· και παντες οι θυσιαζοντες θελουσιν ελθει και λαβει εξ αυτων και εψησει εν αυτοις· και εν τη ημερα εκεινη δεν θελει εισθαι πλεον Χαναναιος εν τω οικω του Κυριου των δυναμεων.

Μαλαχί

1 Το φορτίον του λόγου του Κυρίου δια χειρός Μαλαχίου προς Ισραήλ. **2** Εγώ σας ηγάπησα, λέγει Κύριος· και σεις ειπετε, Εις τι μας ηγάπησας; δεν ητο ο Ησαυ αδελφος του Ιακωβ; λέγει Κύριος· πλην ηγάπησα τον Ιακωβ, **3** τον δε Ησαυ εμισήσα και κατεστήσα τα ορη αυτου ερημωσιν και την κληρονομίαν αυτου κατοικίας ερημου. **4** Και εαν ο Εδωμ ειπη, Ημεις εταλαιπωρηθημεν, πλην θελομεν οικοδομησει εκ νεου τους ηρημωμενους τοπους, ουτω λέγει ο Κύριος των δυναμεων· Αυτοι θελουσιν οικοδομησει αλλ' εγώ θελω καταστρεφει· και θελουσιν ονομασθη, Οριον ανομίας, και, Ο λαος κατα του οποιου ο Κύριος ηγανακτήσε διαπαντος. **5** Και οι οφθαλμοι σας θελουσιν ιδει και σεις θελετε ειπει, Εμεγαλυνθη ο Κύριος απο του οριου του Ισραήλ. **6** Ο υιος τιμα τον πατερα και ο δουλος τον κυριον αυτου· αν λοιπον εγώ ημαι πατηρ, που είναι η τιμή μου; και αν κυριος εγώ, που ο φοβος μου; λέγει ο Κύριος των δυναμεων προς εσας, ιερεις, οιτινες καταφρονειτε το ονομα μου, και λεγετε, Εις τι καταφρονησαμεν το ονομα σου; **7** Προσεφερετε αρτον μεμιασμενον επι του θυσιαστηριου μου και ειπετε, Εις τι σε εμιαναμεν; Εις το οτι λεγετε, Η τραπέζα του Κυριου είναι αξιοκαταφρονητος. **8** Και αν προσφερητε τυφλον εις θυσίαν, δεν είναι κακον; και αν προσφερητε χωλον η αρρωστον, δεν είναι κακον; προσφερε τώρα τουτο εις τον αρχηγον σου· θελει αρα γε ευαρεστηθη εις σε η υποδεχθη το προσωπον σου; λέγει ο Κύριος των δυναμεων. **9** Και τώρα λοιπον δεηθητε του Θεου δια να ελεηση ημας· εξ αιτίας σας εγεινε τουτο· θελει αρα γε υποδεχθη τα προσωπα σας; λέγει ο Κύριος των δυναμεων. **10** Τις είναι και μεταξύ σας, οστις ηθέλε κλεισει τας θυρας, δια να μη αναπτητε πυρ επι το θυσιαστηριον μου ματαιως; δεν έχω ευχαριστησιν εις εσας, λέγει ο Κύριος των δυναμεων, και δεν θελω δεχθη προσφοραν εκ της χειρος σας. **11** Διοτι απο ανατολων ηλιου εως δυσμων αυτου το ονομα μου θελει εισθαι μεγα μεταξύ των εθνων, και εν παντι τοπω θελει προσφερεσθαι θυμιαμα εις το ονομα μου και θυσια καθαρά· διοτι μεγα θελει εισθαι το ονομα μου μεταξύ των εθνων, λέγει ο Κύριος των δυναμεων. **12** Σεις όμως εβεβηλωσατε αυτο, λεγοντες, Η τραπέζα του Κυριου είναι μεμιασμενη, και τα επιτιθεμενα επ' αυτην, το φαγητον αυτης, αξιοκαταφρονητον. **13** Σεις ειπετε ετι, Ιδου, οποια ενοχλησις· και

κατεφρονησατε αυτην, λέγει ο Κύριος των δυναμεων· και εφερατε το ηρπαγμενον και το χωλον και το αρρωστον, να, τοιαυτην προσφοραν εφερατε· ηθελον δεχθη αυτην εκ της χειρος σας; λέγει Κύριος. **14** Οθεν επικαταρατος ο απατεων, οστις έχει εν τω ποιμνιω αυτου αρσεν και καμνει ευχην και θυσιάζει εις τον Κυριον πραγμα διεφθαρμενον· διοτι εγώ ειμαι βασιλευς μεγας, λέγει ο Κύριος των δυναμεων, και το ονομα μου είναι τρομερον εν τοις εθνεσι.

2 Και τώρα εις εσας γίνεται η εντολη αυτη, ιερεις. **2** Εαν δεν ακουσητε και εαν δεν βαλητε τουτο εις την καρδιαν, δια να δωσητε δοξαν εις το ονομα μου, λέγει ο Κύριος των δυναμεων, τοτε θελω εξαποστειλει την καταραν επ' υμας και θελω επικαταρασθη τας ευλογίας σας· να, μαλιστα και κατηρασθην αυτας, διοτι δεν βαλλετε τουτο εις την καρδιαν σας. **3** Ιδου, εγώ θελω απορριφει τα σπερματα σας και θελω σκορπισει κοπρον επι τα προσωπα σας, την κοπρον των εορτων σας· και θελει σας σηκωσει μεθ' εαυτης. **4** Και θελετε γνωρισει οτι εγώ εξαπεστειλα την εντολην ταυτην προς εσας, δια να ηναι η διαθηκη μου μετα του Λευι, λέγει ο Κύριος των δυναμεων. **5** Η της ζωης και της ειρηνης διαθηκη μου ητο μετ' αυτου· και εδωκα αυτας εις αυτον δια τον φοβον, τον οποιον με εφοβειτο και ευλαβειτο το ονομα μου. **6** Ο νομος της αληθείας ητο εν τω στοματι αυτου και ανομία δεν ευρεθη εν τοις χειλεσιν αυτου· περιεπατησε μετ' εμου εν ειρηνη και ευθυτητι και πολλους επεστρεψεν απο ανομίας. **7** Επειδη τα χειλη του ιερεως θελουσι φυλαττει γνωσιν, και εκ του στοματος αυτου θελουσι ζητησει νομον· διοτι αυτος είναι αγγελος του Κυριου των δυναμεων. **8** Αλλα σεις εξεκλινατε απο της οδου· εκαμετε πολλους να προσκοπτωσιν εις τον νομον· διεφθειρατε την διαθηκην του Λευι, λέγει ο Κύριος των δυναμεων. **9** Δια τουτο και εγώ σας κατεστήσα καταφρονητους και εξουδενωμενους εις παντα τον λαον, καθοτι δεν εφυλαξατε τας οδους μου αλλ' ησθε προσωποληπται εις τον νομον. **10** Δεν είναι εις ο πατηρ παντων ημων; δεν επλασεν ημας εις Θεος; δια τι δολιευομεθα εκαστος κατα του αδελφου αυτου, βεβηλουντες την διαθηκην των πατερων ημων; **11** Ο Ιουδας εφερθη δολιως και επραχθη βδελυγμα εν Ισραήλ και εν Ιερουσαλημ· διοτι εβεβηλωσεν ο Ιουδας το αγιον του Κυριου, το οποιον ηγάπησε, και ενυμφευθη

θυγατερα θεου αλλοτριου. ¹²Ο Κυριος θελει εξολοθρευσει εκ των σκηνωματος του Ιακωβ τον ανθρωπον τον πραττοντα τουτο, τον σκοπον και τον αποκρινομενον και τον προσφεροντα προσφοραν εις τον Κυριον των δυναμεων. ¹³Εκαμετε οτι και τουτο· εκαλυπτετε το θυσιαστηριον του Κυριου με δακρυα, με κλαυθμον και με στεναγμους· οθεν δεν αποβλεπει πλεον εις την προσφοραν και δεν δεχεται αυτην με ευαρεστησιν εκ της χειρος σας. ¹⁴Και λεγετε, Δια τι; Διοτι ο Κυριος εσταθη μαρτυς μεταξυ σου και της γυναικος της νεοτητος σου, προς την οποιαν συ εφερθης δολιως· ενω αυτη ειναι η συζυγος σου και η γυνη της συνθηκης σου. ¹⁵Και δεν εκαμεν ο Θεος ενα; και ομως αυτος ειχεν υπεροχην πνευματος. Και δια τι τον ενα; δια να ζητηση σπερμα θειον. Δια τουτο προσεχετε εις το πνευμα σας, και ας μη φερηται μηδεις απιστως προς την γυναικα της νεοτητος αυτου. ¹⁶Διοτι ο Κυριος, ο Θεος του Ισραηλ, λεγει οτι μισει τον αποβαλλοντα αυτην και τον καλυπτοντα την βιαν με το ενδυμα αυτου, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· δια τουτο προσεχετε εις το πνευμα σας και μη φερεσθε δολιως. ¹⁷Κατεβαρυνατε τον Κυριον με τους λογους σας· και λεγετε, με τι κατεβαρυναμεν αυτον; Με το να λεγητε, πας οστις πραττει κακον ειναι ευαρεστος ενωπιον του Κυριου, και αυτος ευδοκει εις αυτους. Που ειναι ο Θεος της κρισεως;

3Ιδου, εγω αποστελλω τον αγγελον μου και θελει κατασκευασει την οδον εμπροσθεν μου· και ο Κυριος, τον οποιον σεις ζητειτε, εξαιφνης θελει ελθει εις τον ναον αυτου, ναι, ο αγγελος της διαθηκης, τον οποιον σεις θελετε· ιδου, ερχεται, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ²Αλλα τις δυναται να υπομεινη την ημεραν της ελευσεως αυτου; και τις δυναται να σταθη εις την παρουσιαν αυτου; διοτι αυτος ειναι ως πυρ χωνευτου και ως σμιγμα γναφρων. ³Και θελει καθησει ως ο χωνευων και καθαριζων το αργυριον, και θελει καθαρισει τους υιους του Λευι και θελει στραγγισει αυτους ως το χρυσιον και το αργυριον, και θελουσι προσφερει εις τον Κυριον προσφοραν εν δικαιοσυνη. ⁴Τοτε η προσφορα του Ιουδα και της Ιερουσαλημ θελει εισθαι αρεστη εις τον Κυριον καθως ενταις ημεραις ταις αρχαιαις και καθως εν τοις προλαβουσιν ετεσι. ⁵Και θελω πλησιασει προς εσας δια κρισιν· και θελω εισθαι μαρτυς σπευδων εναντιον των μαγων και εναντιον των μοιχευοντων και εναντιον των επιορκων και εναντιον των αποστερουοντων τον μισθον του μισθωτου, των καταδυναστευοντων την χηραν και τον ορφανον, και των αδικουντων τον ξενον και των μη φοβουμενων με, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁶Διοτι εγω ειμαι ο Κυριος· δεν αλλοιουμαι· δια τουτο σεις, οι υιοι του Ιακωβ, δεν απωλεσθητε. ⁷Εκ των ημερων των πατερων σας απεχωρισθητε απο των διαταγματων μου και δεν εφυλαξατε αυτα. Επιστρεψατε προς εμε και θελω επιστρεφει προς εσας, λεγει ο Κυριος των δυναμεων· πλην ειπετε, Τινι τροπω θελομεν επιστρεφει; ⁸Μηπως

θελει κλεπτει ο ανθρωπος τον Θεον; σεις ομως με εκλεπτετε· και λεγετε, Εις τι σε εκλεψαμεν; εις τα δεκατα και εις τας προσφορας. ⁹Σεις εισθε κατηραμενοι με καταραν· διοτι σεις με εκλεψατε, ναι, σεις, ολον το εθνος. ¹⁰Φερετε παντα τα δεκατα εις την αποθηκην, δια να ηναι τροφη εις τον οικον μου· και δοκιμασατε με τωρα εις τουτο, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, εαν δεν σας ανοιξω τους καταρρακτας του ουρανου και εκχω την ευλογιαν εις εσας, ωστε να μη αρχη τοπος δι' αυτην. ¹¹Και θελω επιτιμησει υπερ υμων τον καταφθειροντα, και δεν θελει φθειρει τους καρπους της γης σας· ουδε η αμπελος σας θελει απορριψει προ καιρου τον καρπον αυτης εν τω αγρω, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ¹²Και θελουσι σας μακαριζει παντα τα εθνη· διοτι σεις θελετε εισθαι γη επιθυμητη, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ¹³Οι λογοι σας ησαν σκληροι εναντιον μου, λεγει ο Κυριος· και ειπετε, Τι ελαλησαμεν εναντιον σου; ¹⁴Σεις ειπετε, Μαιταιον ειναι να δουλευη τις τον Θεον· και, Τις η ωφελεια οτι εφυλαξαμεν τα διαταγματα αυτου και οτι περιεπατησαμεν πενθουντες ενωπιον του Κυριου των δυναμεων; ¹⁵Και τωρα ημεις μακαριζομεν τους υπερηφανους· ναι, οι εργαζομενοι την ανομιαν υψωθησαν, ναι, οι πειραζοντες τον Θεον, και αυτοι εσωθησαν. ¹⁶Τοτε οι φοβουμενοι τον Κυριον ελαλουν προς αλληλους· και ο Κυριος προσειχε και ηκουε και εγραφη βιβλιον ενθυμησεως ενωπιον αυτου περι των φοβουμενων τον Κυριον και των ευλαβουμενων το ονομα αυτου· ¹⁷και θελουσιν εισθαι εμου, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, εν τη ημερα εκεινη, οταν εγω ετοιμασω τα πολυτιμα μου· και θελω σπλαγχνισθη αυτους, καθως σπλαγχνιζεται ανθρωπος τον υιον αυτου, οστις δουλευει αυτον. ¹⁸Τοτε θελετε επιστρεφει και διακρινει μεταξυ δικαιου και ασεβους, μεταξυ του δουλευοντος τον Θεον και του μη δουλευοντος αυτον.

4Διοτι, ιδου, ερχεται ημερα, ητις θελει καιει ως κλιβανος· και παντες οι υπερηφανοι και παντες οι πραττοντες ασεβειαν θελουσιν εισθαι αχυρον· και η ημερα η ερχομενη θελει κατακαυσει αυτους, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, ωστε δεν θελει αφησει εις αυτους ριζαν και κλαδον. ²Εις εσας ομως τους φοβουμενους το ονομα μου θελει ανατειλει ο ηλιος της δικαιοσυνης με ιασιν ενταις πτερυξιν αυτου· και θελετε εξελθει, και σκιρτησει ως μοσχαρα της φατνης. ³Και θελετε καταπατησει τους ασεβεις· διοτι αυτοι θελουσιν εισθαι σποδος υπο τα ιχνη των ποδων σας, καθ' ην ημεραν εγω καμω τουτο, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. ⁴Ενθυμεισθε τον νομον του Μωυσεως του δουλου μου, τον οποιον προσεταξα εις αυτον εν Χωρηβ δια παντα τον Ισραηλ, τα διαταγματα και τας κρισεις. ⁵Ιδου, εγω θελω αποστειλει προς εσας Ηλιαν τον προφητην, πριν ελθη η ημερα του Κυριου η μεγαλη και επιφανης· ⁶και αυτος θελει επιστρεφει την καρδιαν των πατερων προς τα τεκνα και την καρδιαν των τεκνων προς τους πατερας αυτων, μηποτε ελθω και παταξω την γην με αναθεμα.

Μέρος II
Καινή Διαθήκη

Ματθαίος

1Βιβλος της γενεαλογιας του Ιησου Χριστου, υιου του Δαβιδ, υιου του Αβρααμ. ²Ο Αβρααμ εγεννησε τον Ισαακ, Ισαακ δε εγεννησε τον Ιακωβ, Ιακωβ δε εγεννησε τον Ιουδαν και τους αδελφους αυτου, ³Ιουδας δε εγεννησε τον Φαρες και τον Ζαρα εκ της Θαμαρ, Φαρες δε εγεννησε τον Εσρωμ, Εσρωμ δε εγεννησε τον Αραμ, ⁴Αραμ δε εγεννησε τον Αμιναδαβ, Αμιναδαβ δε εγεννησε τον Ναασσων, Ναασσων δε εγεννησε τον Σαλμων, ⁵Σαλμων δε εγεννησε τον Βοοζ εκ της Ραχαβ, Βοοζ δε εγεννησε τον Ωβηδ εκ της Ρουθ, Ωβηδ δε εγεννησε τον Ιεσσαϊ, ⁶Ιεσσαϊ δε εγεννησε τον Δαβιδ τον βασιλεα. Δαβιδ δε ο βασιλευς εγεννησε τον Σολομωντα εκ της γυναικος του Ουριου, ⁷Σολομων δε εγεννησε τον Ροβοαμ, Ροβοαμ δε εγεννησε τον Αβια, Αβια δε εγεννησε τον Ασα, ⁸Ασα δε εγεννησε τον Ιωσαφατ, Ιωσαφατ δε εγεννησε τον Ιωραμ, Ιωραμ δε εγεννησε τον Οζιαν, ⁹Οζιαν δε εγεννησε τον Ιωαθαμ, Ιωαθαμ δε εγεννησε τον Αχαζ, Αχαζ δε εγεννησε τον Εζεκιαν, ¹⁰Εζεκιαν δε εγεννησε τον Μανασση, Μανασσης δε εγεννησε τον Αμων, Αμων δε εγεννησε τον Ιωσιαν, ¹¹Ιωσιαν δε εγεννησε τον Ιεχονιαν και τους αδελφους αυτου επι της μετοικεσις Βαβυλωνος. ¹²Μετα δε την μετοικεσιαν Βαβυλωνος Ιεχονιαν εγεννησε τον Σαλαθιηλ, Σαλαθιηλ δε εγεννησε τον Ζοροβαβελ, ¹³Ζοροβαβελ δε εγεννησε τον Αβιουδ, Αβιουδ δε εγεννησε τον Ελιακειμ, Ελιακειμ δε εγεννησε τον Αζωρ, ¹⁴Αζωρ δε εγεννησε τον Σαδωκ, Σαδωκ δε εγεννησε τον Αχειμ, Αχειμ δε εγεννησε τον Ελιουδ, ¹⁵Ελιουδ δε εγεννησε τον Ελεαζαρ, Ελεαζαρ δε εγεννησε τον Ματθαν, Ματθαν δε εγεννησε τον Ιακωβ, ¹⁶Ιακωβ δε εγεννησε τον Ιωσηφ τον ανδρα της Μαριας, εξ ης εγεννηθη Ιησους ο λεγομενος Χριστος. ¹⁷Πασαι λοιπον αι γενεαι απο Αβρααμ εως Δαβιδ ειναι γενεαι δεκατεσσαρες, και απο Δαβιδ εως της μετοικεσις Βαβυλωνος γενεαι δεκατεσσαρες, και απο της μετοικεσις Βαβυλωνος εως του Χριστου γενεαι δεκατεσσαρες. ¹⁸Του δε Ιησου Χριστου η γεννησις ουτως ητο. Αφου ηρραβωνισθη η μητηρ αυτου Μαρια μετα του Ιωσηφ, πριν συνελθωσιν, ευρεθη εν γαστρι εχουσα εκ Πνευματος Αγιου. ¹⁹Ιωσηφ δε ο ανηρ αυτης, δικαιος ων και μη θελων να θεατριση αυτην, ηθελησε να απολυση αυτην κρυφως. ²⁰Ενω δε αυτος διελογισθη ταυτα, ιδου, αγγελος Κυριου εφανη κατ' οναρ εις αυτον, λεγων· Ιωσηφ, υιε του Δαβιδ, μη φοβηθης να πα-

ραλαβης Μαριαμ την γυναικα σου· διοτι το εν αυτη γεννηθεν ειναι εκ Πνευματος Αγιου. ²¹Θελει δε γεννησει υιον και θελεις καλεσει το ονομα αυτου Ιησουν· διοτι αυτος θελει σωσει τον λαον αυτου απο των αμαρτιων αυτων. ²²Τουτο δε ολον εγεινε δια να πληρωθη το ρηθεν υπο του Κυριου δια του προφητου, λεγοντος· ²³Ιδου, η παρθενος θελει συλλαβει και θελει γεννησει υιον, και θελουσι καλεσει το ονομα αυτου Εμμανουηλ, το οποιον μεθερμηνουμενον ειναι, Μεθ' ημων ο Θεος. ²⁴Εξεγερθεις δε ο Ιωσηφ απο του υπνου εκαμεν ως προσεταξεν αυτον ο αγγελος Κυριου και παρελαβε την γυναικα αυτου, ²⁵και δεν εγνωριζεν αυτην, εωσου εγεννησε τον υιον αυτης τον πρωτοτοκον και εκαλεσε το ονομα αυτου Ιησουν.

2Αφου δε εγεννηθη ο Ιησους εν Βηθλεεμ της Ιουδαιας επι των ημερων Ηρωδου του βασιλεως, ιδου, μαγοι απο ανατολων ηλθον εις Ιεροσολυμα, λεγοντες· ²Που ειναι ο γεννηθεις βασιλευς των Ιουδαιων; διοτι ειδομεν τον αστερα αυτου εν τη ανατολη και ηλθομεν δια να προσκυνησωμεν αυτον. ³Ακουσας δε Ηρωδης ο βασιλευς, εταραχθη και πασα η Ιεροσολυμα μετ' αυτου, ⁴και συναξας παντας τους αρχιερεις και γραμματεις του λαου, ηρωτα να μαθη παρ' αυτων που ο Χριστος γενναται. ⁵Εκεινοι δε ειπον προς αυτον· Εν Βηθλεεμ της Ιουδαιας· διοτι ουτως ειναι γεγραμμενον δια του προφητου· ⁶Και συ, Βηθλεεμ, γη Ιουδα, δεν εισαι ουδολως ελαχιστη μεταξυ των ηγεμωνων του Ιουδα· διοτι εκ σου θελει εξελθει ηγουμενος, οστις θελει ποιμανει τον λαον μου τον Ισραηλ. ⁷Τοτε ο Ηρωδης καλεσας κρυφως τους μαγους εξηκριβωσε παρ' αυτων τον καιρον του φαινομενου αστερος, ⁸και πεμφας αυτους εις Βηθλεεμ, ειπε· Πορευθεντες ακριβως εξετασατε περι του παιδιου, αφου δε ευρητε, απαγγειλατε μοι, δια να ελθω και εγω να προσκυνησω αυτο. ⁹Εκεινοι δε ακουσαντες του βασιλεως ανεχωρησαν· και ιδου, ο αστηρ τον οποιον ειδον εν τη ανατολη προεπορευετο αυτων, εωσου ελθων εσταθη επανω οπου ητο το παιδιον. ¹⁰Ιδοντες δε τον αστερα εχαρησαν χαραν μεγαλην σφοδρα, ¹¹και ελθοντες εις την οικιαν ευρον το παιδιον μετα Μαριας της μητρος αυτου, και πεσοντες προσεκυνησαν αυτο, και ανοιξαντες τους θησαυρους αυτων προσεφεραν εις αυτο δωρα, χρυσον και λιβανον και σμυρναν· ¹²και αποκαλυφθεντες θεοθεν κατ' οναρ να μη επιστρεψωσι προς τον Ηρωδη, δι' αλλης οδου ανεχωρη-

σαν εις την χωραν αυτων. ¹³Αφου δε αυτοι ανεχωρησαν, ιδου, αγγελος Κυριου φαινεται κατ' οναρ εις τον Ιωσηφ, λεγων· Εγερθεις παραλαβε το παιδιον και την μητερα αυτου και φευγε εις Αιγυπτον, και εσο εκει εωσου ειπω σοι· διοτι μελλει ο Ηρωδης να ζητηση το παιδιον, δια να απολεση αυτο. ¹⁴Ο δε εγερθεις παρελαβε το παιδιον και την μητερα αυτου δια νυκτος και ανεχωρησεν εις Αιγυπτον, ¹⁵και ητο εκει εως της τελευτης του Ηρωδου, δια να πληρωθη το ρηθεν υπο του Κυριου δια του προφητου λεγοντος· Εξ Αιγυπτου εκαλεσα τον υιον μου. ¹⁶Τοτε ο Ηρωδης, ιδων οτι ενεπαιχθη υπο των μαγων, εθυμωθη σφοδρα και αποστειλας εφρονευσε παντας τους παιδας τους εν Βηθλεεμ και εν πασι τοις οριοις αυτης απο δυο ετων και κατωτερω κατα τον καιρον, τον οποιον εξηκριβωσε παρα των μαγων. ¹⁷Τοτε επληρωθη το ρηθεν υπο Ιερεμιου του προφητου, λεγοντος· ¹⁸Φωνη ηκουσθη εν Ραμα, θρηνος και κλαυθμος και οδυρμος πολυς· η Ραχηλ εκλαιε τα τεκνα αυτης, και δεν ηθελε να παρηγορηθη, διοτι δεν υπαρχουσι. ¹⁹Τελευτησαντος δε του Ηρωδου ιδου, αγγελος Κυριου φαινεται κατ' οναρ εις τον Ιωσηφ εν Αιγυπτω, ²⁰λεγων· Εγερθεις παραλαβε το παιδιον και την μητερα αυτου και υπαγε εις γην Ισραηλ· διοτι απεθανον οι ζητουντες την ψυχην του παιδιου. ²¹Ο δε εγερθεις παρελαβε το παιδιον και την μητερα αυτου και ηλθεν εις γην Ισραηλ. ²²Ακουσας δε οτι ο Αρχελαος βασιλευει επι της Ιουδαιας αντι Ηρωδου του πατρος αυτου, εφοβηθη να υπαγη εκει· αποκαλυφθεις δε θεοθεν κατ' οναρ ανεχωρησεν εις τα μερη της Γαλιλαιας, ²³και ελθων κατωκησεν εις πολιν λεγομενην Ναζαρετ, δια να πληρωθη το ρηθεν δια των προφητων· οτι Ναζωραιος θελει ονομασθη.

3 Εν εκειναις δε ταις ημεραις ερχεται Ιωαννης ο βαπτιστης, κηρυττων εν τη ερημω της Ιουδαιας ²και λεγων· Μετανοειτε· διοτι επλησιασεν βασιλεια των ουραων. ³Διοτι ουτος ειναι ο ρηθεις υπο Ησαιου του προφητου, λεγοντος· Φωνη βοωντος εν τη ερημω, ετοιμασατε την οδον του Κυριου, ευθειας καμετε τας τριβους αυτου. ⁴Αυτος δε ο Ιωαννης ειχε το ενδυμα αυτου απο τριχων καμηλου και ζωνην δερματινην περι την οσφυν αυτου, η δε τροφη αυτου ητο ακριδες και μελι αγριον. ⁵Τοτε εξηρχετο προς αυτον η Ιεροσολυμα και πασα η Ιουδαια και παντα τα περιχωρα του Ιορδανου, ⁶και εβαπτιζοντο εν τω Ιορδανη υπ' αυτου, εξομολογουμενοι τας αμαρτιας αυτων. ⁷Ιδων δε πολλους εκ των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων ερχομενους εις το βαπτισμα αυτου, ειπε προς αυτους· Γεννηματα εχιδνων, τις εδειξεν εις εσας να φυγητε απο της μελλουσης οργης; ⁸Καμετε λοιπον καρπους αξιους της μετανοιας, ⁹και μη φαντασθητε να λεγητε καθ' εαυτους, Πατερα εχομεν τον Αβρααμ· διοτι σας λεγω οτι δυναται ο Θεος εκ των λιθων τουτων να αναστηση τεκνα εις τον Αβρααμ. ¹⁰Ηδη δε και η αξινη κειται προς την ριζαν των δενδρων· παν λοιπον δενδρον μη καμνον καρπον καλον εκκοπτεται και εις πυρ βαλλε-

ται. ¹¹Εγω μεν σας βαπτιζω εν υδατι εις μετανοιαν· ο δε οπισω μου ερχομενος ειναι ισχυροτερος μου, του οποιου δεν ειμαι αξιος να βαστασω τα υποδηματα· αυτος θελει σας βαπτισει εν Πνευματι Αγιω και πυρι. ¹²Οστις κρατει το πτυαριον εν τη χειρι αυτου και θελει διακαθαρισει το αλωνιον αυτου και θελει συναξει τον σιτον αυτου εις την αποθηκην, το δε αχυρον θελει κατακαυσει εν πυρι ασβεστω. ¹³Τοτε ερχεται ο Ιησους απο της Γαλιλαιας εις τον Ιορδανην προς τον Ιωαννην δια να βαπτισθη υπ' αυτου. ¹⁴Ο δε Ιωαννης εκωλυεν αυτον, λεγων, Εγω χρειαν εχω να βαπτισθω υπο σου, και συ ερχεσαι προς εμε; ¹⁵Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπε προς αυτον· Αφες τωρα· διοτι ουτως ειναι πρεπον εις ημας να εκπληρωσωμεν πασαν δικαιοσυνην. Τοτε αφινει αυτον. ¹⁶Και βαπτισθεις ο Ιησους ανεβη ευθυσ απο του υδατος· και ιδου, ηνοιχθησαν εις αυτον οι ουρανοι, και ειδε το Πνευμα του Θεου καταβαινον ως περιστερην και ερχομενον επ' αυτον· ¹⁷και ιδου φωνη εκ των ουρανων, λεγουσα· Ουτος ειναι ο Υιος μου ο αγαπητος, εις τον οποιον ευηρεστηθην.

4 Τοτε ο Ιησους εφερθη υπο του Πνευματος εις την ερημον δια να πειρασθη υπο του διαβολου, ²και νηστευσας ημερας τεσσαρακοντα και νυκτας τεσσαρακοντα, υστερον επεινασε. ³Και ελθων προς αυτον ο πειραζων ειπεν· Εαν ησαι Υιος του Θεου, ειπε να γεινωσιν αρτοι οι λιθοι ουτοι. ⁴Ο δε αποκριθεις ειπεν· Ειναι γεγραμμενον, Με αρτον μονον δεν θελει ζησει ο ανθρωπος, αλλα με παντα λογον εξερχομενον δια στοματος Θεου. ⁵Τοτε παραλαμβανει αυτον ο διαβολος εις την αγιαν πολιν και στηνει αυτον επι το πτερυγιον του ιερου ⁶και λεγει προς αυτον, Εαν ησαι Υιος του Θεου, ριφον σεαυτον κατω· διοτι ειναι γεγραμμενον, Οτι θελει προσταξει εις τους αγγελους αυτου περι σου, και θελουσι σε σηκωνει επι των χειρων αυτων, δια να μη προσκοψης προς λιθον τον ποδα σου. ⁷Ειπε προς αυτον ο Ιησους· Παλιν ειναι γεγραμμενον, δεν θελεις πειρασει Κυριον τον Θεον σου. ⁸Παλιν παραλαμβανει αυτον ο διαβολος εις ορος πολυ υψηλον, και δεικνυει εις αυτον παντα τα βασιλεια του κοσμου και την δοξαν αυτων, ⁹και λεγει προς αυτον· Ταυτα παντα θελω σοι δωσει, εαν πεσων προσκυνησης με. ¹⁰Τοτε ο Ιησους λεγει προς αυτον· Υπαγε, Σατανα· διοτι ειναι γεγραμμενον, Κυριον τον Θεον σου θελεις προσκυνηση και αυτον μονον θελεις λατρευσει. ¹¹Τοτε αφινει αυτον ο διαβολος, και ιδου, αγγελοι προσηλθον και υπηρετουν αυτον. ¹²Ακουσας δε ο Ιησους οτι ο Ιωαννης παρεδοθη, ανεχωρησεν εις την Γαλιλαιαν. ¹³Και αφησας την Ναζαρετ ηλθε και κατωκησεν εις Καπερναουμ την παραθαλασσιαν εν τοις οριοις Ζαβουλων και Νεφθαλειμ. ¹⁴Δια να πληρωθη το ρηθεν δια Ησαιου του προφητου λεγοντος· ¹⁵Γη Ζαβουλων και γη Νεφθαλειμ, κατα την οδον της θαλασσης, περαν του Ιορδανου, Γαλιλαια των εθνων. ¹⁶Ο λαος ο καθημενος εν σκοτει ειδε φως μεγα, και εις τους καθημενους εν τοπω και σκια θα-

νατου φως ανετειλεν εις αυτους. ¹⁷Απο τοτε ηρχισεν ο Ιησους να κηρυττη και να λεγη· Μετανοειτε διοτι επλησιασεν η βασιλεια των ουρανων. ¹⁸Περιπατων δε ο Ιησους παρα την θαλασσαν της Γαλιλαιας, ειδε δυο αδελφους, Σιμωνα τον λεγομενον Πετρον και Ανδρεαν τον αδελφον αυτου, ριπτοντας δικτυον εις την θαλασσαν· διοτι ησαν αλιεις· ¹⁹και λεγει προς αυτους· Ελθετε οπισω μου και θελω σας καμει αλιεις ανθρωπων. ²⁰Οι δε αφησαντες ευθυς τα δικτυα, ηκολουθησαν αυτον. ²¹Και προχωρησας εκειθεν ειδεν αλλους δυο αδελφους, Ιακωβον τον του Ζεβεδαιου και Ιωαννην τον αδελφον αυτου, εν τω πλοιω μετα Ζεβεδαιου του πατρος αυτων επισκευαζοντας τα δικτυα αυτων, και εκαλεσεν αυτους. ²²Οι δε αφησαντες ευθυς το πλοιον και τον πατερα αυτων, ηκολουθησαν αυτον. ²³Και περιηρχετο ο Ιησους ολην την Γαλιλαιαν, διδασκων εν ταις συναγωγαίς αυτων και κηρυττων το ευαγγελιον της βασιλειας και θεραπειων πασαν νοσον και πασαν ασθενειαν μεταξυ του λαου. ²⁴Και διηλθεν η φημη αυτου εις ολην την Συριαν, και εφερον προς αυτον παντας τους κακως εχοντας υπο διαφορων νοσηματων και βασανων συνεχομενους και δαιμονιζομενους και σεληνιαζομενους και παραλυτικους, και εθεραπευσεν αυτους· ²⁵και ηκολουθησαν αυτον οχλοι πολλοι απο της Γαλιλαιας και Δεκαπολεως και Ιεροσολυμων και Ιουδαιας και απο περαν του Ιορδανου.

5 ¹Ιδων δε τους οχλους, ανεβη εις το ορος και αφου εκαθησε, προσηλθον προς αυτον οι μαθηται αυτου, ²και ανοιξας το στομα αυτου εδιδασκεν αυτους, λεγων. ³Μακαριοι οι πτωχοι τω πνευματι, διοτι αυτων ειναι η βασιλεια των ουρανων. ⁴Μακαριοι οι πενθουντες, διοτι αυτοι θελουσι παρηγορηθη. ⁵Μακαριοι οι πραεις, διοτι αυτοι θελουσι κληρονομησει την γην. ⁶Μακαριοι οι πεινωντες και διψωντες την δικαιοσυνην, διοτι αυτοι θελουσι χορτασθη. ⁷Μακαριοι οι ελεημονες, διοτι αυτοι θελουσιν ελεηθη. ⁸Μακαριοι οι καθαροι την καρδιαν, διοτι αυτοι θελουσιν ιδει τον Θεον. ⁹Μακαριοι οι ειρηνοποιοι, διοτι αυτοι θελουσιν ονομασθη υιοι Θεου. ¹⁰Μακαριοι οι δεδιωγμενοι ενεκεν δικαιοσυνης, διοτι αυτων ειναι η βασιλεια των ουρανων. ¹¹Μακαριοι εισθε, οταν σας ονειδισωσι και διωξωσι και ειπωσιν εναντιον σας παντα κακον λογον ψευδομενοι ενεκεν εμου. ¹²Χαιρετε και αγαλλιασθε, διοτι ο μισθος σας ειναι πολυς εν τοις ουρανοις· επειδη ουτως εδιωξαν τους προφητας τους προ υμων. ¹³Σεις εισθε το αλας της γης· εαν δε το αλας διαφθαρη, με τι θελει αλατισθη; εις ουδεν πλεον χρησιμευει ειμη να ριφθη εξω και να καταπατηται υπο των ανθρωπων. ¹⁴Σεις εισθε το φως του κοσμου· πολυς κειμενη επανω ορους δεν δυναται να κρυφθη· ¹⁵ουδε αναπτουσι λυχνον και θετουσιν αυτον υπο τον μοδιον, αλλ' επι τον λυχνοστατην, και φεγγει εις παντας τους εν τη οικια. ¹⁶Ουτως ας λαμψη το φως σας εμπροσθεν των ανθρωπων, δια να ιδωσι τα καλα σας εργα και δοξασωσι τον Πατερα σας τον εν τοις ουρανοις. ¹⁷Μη νομισητε οτι ηλθον να καταλυσω

τον νομον η τους προφητας· δεν ηλθον να καταλυσω, αλλα να εκπληρωσω. ¹⁸Διοτι αληθως σας λεγω, εως αν παρελθη ο ουρανος και η γη, ιωτα εν η μια κεραια δεν θελει παρελθει απο του νομου, εωσου εκπληρωθωσι παντα. ¹⁹Οστις λοιπον αθετηση μιαν των εντολων τουτων των ελαχιστων και διδαξη ουτω τους ανθρωπους, ελαχιστος θελει ονομασθη εν τη βασιλεια των ουρανων· οστις δε εκτελεση και διδαξη, ουτος μεγας θελει ονομασθη εν τη βασιλεια των ουρανων. ²⁰Επειδη σας λεγω οτι εαν μη περισσευση η δικαιοσυνη σας πλειοτερον της των γραμματεων και Φαρισαιων, δεν θελετε εισελθει εις την βασιλειαν των ουρανων. ²¹Ηκουσατε οτι ερρεθη εις τους αρχαιους, Μη φονευσης· οστις δε φονευση, θελει εισθαι ενοχος εις την κρισιν. ²²Εγω ομως σας λεγω οτι πας ο οργιζομενος αναιτιως κατα του αδελφου αυτου θελει εισθαι ενοχος εις την κρισιν· και οστις ειπη προς τον αδελφον αυτου Ρακα, θελει εισθαι ενοχος εις το συνεδριον· οστις δε ειπη Μωρε, θελει εισθαι ενοχος εις την γεενναν του πυρος. ²³Εαν λοιπον προσφερης το δωρον σου εις το θυσιαστηριον και εκει ενθυμηθης οτι ο αδελφος σου εχει τι κατα σου, ²⁴αφες εκει το δωρον σου εμπροσθεν του θυσιαστηριου, και υπαγε πρωτον φιλιωθητι με τον αδελφον σου, και τοτε ελθων προσφερε το δωρον σου. ²⁵Ειρηνευσον με τον αντιδικον σου ταχως, ενοσω εισαι καθ' οδον μετ' αυτου, μηποτε σε παραδωση ο αντιδικος εις τον κριτην και ο κριτης σε παραδωση εις τον υπηρετην, και ριφθης εις φυλακην· ²⁶αληθως σοι λεγω, δεν θελεις εξελθει εκειθεν, εωσου αποδωσης το εσχατον λεπτον. ²⁷Ηκουσατε οτι ερρεθη εις τους αρχαιους, μη μοιχευσης. ²⁸Εγω ομως σας λεγω οτι πας ο βλεπων γυναικα δια να επιθυμηση αυτην ηδη μοιχευσεν αυτην εν τη καρδια αυτου. ²⁹Εαν ο οφθαλμος σου ο δεξιος σε σκανδαλιζη, εκβαλε αυτον και ριφον απο σου· διοτι σε συμφερει να χαθη εν των μελων σου και να μη ριφθη ολον το σωμα σου εις την γεενναν. ³⁰Και εαν η δεξια σου χειρ σε σκανδαλιζη, εκκοφον αυτην και ριφον απο σου· διοτι σε συμφερει να χαθη εν των μελων σου, και να μη ριφθη ολον το σωμα σου εις την γεενναν. ³¹Ερρεθη προς τουτοις οτι οστις χωρισθη την γυναικα αυτου, ας δωση εις αυτην διαζυγιον. ³²Εγω ομως σας λεγω οτι οστις χωρισθη την γυναικα αυτου παρεκτος λογου πορνειας, καμνει αυτην να μοιχευηται, και οστις λαβη γυναικα κεχωρισμενην, γινεται μοιχος. ³³Παλιν ηκουσατε οτι ερρεθη εις τους αρχαιους, Μη επιορκησης, αλλα εκπληρωσον εις τον Κυριον τους ορκους σου. ³⁴Εγω ομως σας λεγω να μη ομοσητε μηδολως· μητε εις τον ουρανον, διοτι ειναι θρονος του Θεου· ³⁵μητε εις την γην, διοτι ειναι υποποδιον των ποδων αυτου· μητε εις τα Ιεροσολυμα, διοτι ειναι πολυς του μεγαλου βασιλεως· ³⁶μητε εις την κεφαλην σου να ομοσης, διοτι δεν δυνασαι μιαν τριχα να καμης λευκην η μελαιναν. ³⁷Αλλ' ας ηναι ο λογος σας Ναι, Ου, υ' το δε πλειοτερον τουτων ειναι εκ του πονηρου. ³⁸Ηκουσατε οτι ερρεθη, Οφθαλμον αντι οφθαλμου και οδοντα αντι οδοντος. ³⁹Εγω ομως σας λεγω να μη αντισταθητε προς

τον πονηρον· αλλ' οστις σε ραπιση εις την δεξιαν σου σιαγονα, στρεφον εις αυτον και την αλλην· ⁴⁰και εις τον θελοντα να κριθη μετα σου και να λαβη τον χιτωνα σου, αφες εις αυτον και το ιματιον· ⁴¹και αν σε αγγαρευση τις μιλιον εν, υπαγε μετ' αυτου δυο. ⁴²Εις τον ζητουντα παρα σου διδε και τον θελοντα να δανεισθη απο σου μη αποστραφης. ⁴³Ηκουσατε οτι ερρεθη, θελεις αγαπα τον πλησιον σου και μισει τον εχθρον σου. ⁴⁴Εγω ομως σας λεγω, Αγαπατε τους εχθρους σας, ευλογειτε εκεινους, οτινες σας καταρωνται, ευεργετειτε εκεινους, οτινες σας μισουσι, και προσευχεσθε υπερ εκεινων, οτινες σας βλαπτουσι και σας κατατρεχουσι, ⁴⁵δια να γεινητε υιοι του Πατρος σας του εν τοις ουρανοις, διοτι αυτος ανατελλει τον ηλιον αυτου επι πονηρους και αγαθους και βρεχει επι δικαιους και αδικους. ⁴⁶Διοτι εαν αγαπησητε τους αγαπωντας σας, ποιον μισθον εχετε; και οι τελωναι δεν καμνουσι το αυτο; ⁴⁷και εαν ασπασθητε τους αδελφους σας μονον, τι περισσοτερον καμνετε; και οι τελωναι δεν καμνουσιν ουτως; ⁴⁸εστε λοιπον σεις τελειοι, καθως ο Πατηρ σας ο εν τοις ουρανοις ειναι τελειος.

6 Προσεχετε να μη καμνητε την ελεημοσυνην σας εμπροσθεν των ανθρωπων δια να βλεψηθε υπ' αυτων· ει δε μη, δεν εχετε μισθον πλησιον του Πατρος σας του εν τοις ουρανοις. ²Οταν λοιπον καμνης ελεημοσυνην, μη σαλπισης εμπροσθεν σου, καθως καμνουσιν οι υποκριται εν ταις συναγωγαις και εν ταις οδοις, δια να δοξασθωσιν υπο των ανθρωπων· αληθως σας λεγω, εχουσιν ηδη τον μισθον αυτων. ³Οταν δε συ καμνης ελεημοσυνην, ας μη γνωριση η αριστερα σου τι καμνει η δεξια σου, ⁴δια να ηναι η ελεημοσυνη σου εν τω κρυπτω, και ο Πατηρ σου ο βλεπων εν τω κρυπτω αυτος θελει σοι ανταποδωσει εν τω φανερω. ⁵Και οταν προσευχησαι, μη εσο ως οι υποκριται, διοτι αγαπωσι να προσευχωνται ισταμενοι εν ταις συναγωγαις και εν ταις γωνιαις των πλατειων, δια να φανωσιν εις τους ανθρωπους· αληθως σας λεγω οτι εχουσιν ηδη τον μισθον αυτων. ⁶Συ ομως, οταν προσευχησαι, εισελθε εις το ταμειον σου, και κλεισας την θυραν σου προσευχηθητι εις τον Πατερα σου τον εν τω κρυπτω, και ο Πατηρ σου ο βλεπων εν τω κρυπτω θελει σοι ανταποδωσει εν τω φανερω. ⁷Οταν δε προσευχησθε, μη βαττολογησητε ως οι εθνικοι· διοτι νομιζουσιν οτι με την πολυλογιαν αυτων θελουσιν εισακουσθη. ⁸Μη ομοιωθητε λοιπον με αυτους· διοτι εξευρει ο Πατηρ σας τινων εχετε χρειαν, πριν σεις ζητησητε παρ' αυτου. ⁹Ουτω λοιπον προσευχεσθε σεις· Πατερ ημων ο εν τοις ουρανοις· αγιασθητω το ονομα σου· ¹⁰ελθετω η βασιλεια σου· γενηθητω το θελημα σου, ως εν ουρανω, και επι της γης· ¹¹τον αρτον ημων τον επιουσιον δος εις ημας σημερον· ¹²και συγχωρησον εις ημας τας αμαρτιας ημων, καθως και ημεις συγχωρουμεν εις τους αμαρτανοντας εις ημας· ¹³και μη φερης ημας εις πειρασμον, αλλα ελευθερωσον ημας απο του πονηρου. Διοτι σου ειναι η βασιλεια και η δυναμις και η δοξα εις τους αιωνας· αμην. ¹⁴Διοτι εαν

συγχωρησητε εις τους ανθρωπους τα πταισματα αυτων, θελει συγχωρησει και εις εσας ο Πατηρ σας ο ουρανιος· ¹⁵εαν ομως δεν συγχωρησητε εις τους ανθρωπους τα πταισματα αυτων, ουδε ο Πατηρ σας θελει συγχωρησει τα πταισματα σας. ¹⁶Και οταν νηστευητε, μη γινεσθε ως οι υποκριται σκυθρωποι· διοτι αφανιζουσι τα προσωπα αυτων, δια να φανωσιν εις τους ανθρωπους οτι νηστεουσιν· αληθως σας λεγω, οτι εχουσιν ηδη τον μισθον αυτων. ¹⁷Συ ομως οταν νηστευης, αλειφον την κεφαλην σου και νιψον το προσωπον σου, ¹⁸δια να μη φανης εις τους ανθρωπους οτι νηστευεις, αλλ' εις τον Πατερα σου τον εν τω κρυπτω, και ο Πατηρ σου ο βλεπων εν τω κρυπτω θελει σοι ανταποδωσει εν τω φανερω. ¹⁹Μη θησαυριζετε εις εαυτους θησαυρους επι της γης, οπου σκωληξ και σκωρια αφανιζει και οπου κλεπται διατρυπουσι και κλεπτουσιν. ²⁰Αλλα θησαυριζετε εις εαυτους θησαυρους εν ουρανω, οπου ουτε σκωληξ ουτε σκωρια αφανιζει και οπου κλεπται δεν διατρυπουσιν ουδε κλεπτουσιν· ²¹επειδη οπου ειναι ο θησαυρος σας, εκει θελει εισθαι και η καρδια σας. ²²Ο λυχνος του σωματος ειναι ο οφθαλμος· εαν λοιπον ο οφθαλμος σου ηναι καθαρος, ολον το σωμα σου θελει εισθαι φωτεινον· ²³εαν ομως ο οφθαλμος σου ηναι πονηρος, ολον το σωμα σου θελει εισθαι σκοτεινον. Εαν λοιπον το φως το εν σοι ηναι σκοτος, το σκοτος ποσον; ²⁴Ουδεις δυναται δυο κυριους να δουλευη· διοτι η τον ενα θελει μισησει και τον αλλον θελει αγαπησει, η εις τον ενα θελει προσκολληθη και τον αλλον θελει καταφρονησει. Δεν δυνασθε να δουλευητε Θεον και μαμμωνα. ²⁵Δια τουτο σας λεγω, μη μεριμνατε περι της ζωης σας τι να φαγητε και τι να πηητε, μηδε περι του σωματος σας τι να ενδυθητε· δεν ειναι η ζωη τιμιωτερον της τροφης και το σωμα του ενδυματος; ²⁶Εμβλεψατε εις τα πετεινα του ουρανου, οτι δεν σπειρουσιν ουδε θεριζουσιν ουδε συναγουσιν εις αποθηκας, και ο Πατηρ σας ο ουρανιος τρεφει αυτα· σεις δεν εισθε πολυ ανωτεροι αυτων; ²⁷Αλλα τις απο σας μεριμνων δυναται να προσθεση μιαν πηλην εις το αναστημα αυτου; ²⁸Και περι ενδυματος τι μεριμνατε; Παρατηρησατε τα κρινα του αγρου πως αυξανουσι· δεν κοπιαζουσιν ουδε κλωθουσι. ²⁹Σας λεγω ομως οτι ουδε ο Σολομων εν παση τη δοξη αυτου ενεδυθη ως εν τουτων. ³⁰Αλλ' εαν τον χορτον του αγρου, οστις σημερον υπαρχει και αυριον ριπτεται εις κλιβανον, ο Θεος ενδυη ουτω, δεν θελει ενδυσει πολλω μαλλον εσας, ολιγοπιστοι; ³¹Μη μεριμνησητε λοιπον λεγοντες, Τι να φαγωμεν η τι να πιωμεν η τι να ενδυθωμεν; ³²Διοτι παντα ταυτα ζητουσιν οι εθνικοι· επειδη εξευρει ο Πατηρ σας ο ουρανιος οτι εχετε χρειαν παντων τουτων. ³³Αλλα ζητειτε πρωτον την βασιλειαν του Θεου και την δικαιοσυνην αυτου, και ταυτα παντα θελουσι σας προστεθη. ³⁴Μη μεριμνησητε λοιπον περι της αυριον· διοτι η αυριον θελει μεριμνησει τα εαυτης· αρκετον ειναι εις την ημεραν το κακον αυτης.

7 Μη κρινετε, δια να μη κριθητε· ²διوتي με οποιαν κρινετε κρινετε θελετε κριθη, και με οποιον μετρον μετρειτε θελει αντιμετρηθη εις εσας. ³Και δια τι βλεπεις το ξυλαριον το εν τω οφθαλμω του αδελφου σου, την δε δοκον την εν τω οφθαλμω σου δεν παρατηρεις; ⁴Η πως θελεις ειπει προς τον αδελφον σου, Αφες να εκβαλω το ξυλαριον απο του οφθαλμου σου, ενω η δοκος ειναι εν τω οφθαλμω σου; ⁵Υποκριτα, εκβαλε πρωτον την δοκον εκ του οφθαλμου σου, και τοτε θελεις ιδει καθαρωσ δια να εκβαλης το ξυλαριον εκ του οφθαλμου του αδελφου σου. ⁶Μη δωσητε το αγιον εις τους κυνας μηδε ριψητε τους μαργαριτας σας εμπροσθεν των χοιρων, μηποτε καταπατησωσιν αυτους με τους ποδας αυτων και στραφεντες σας διασχισωσιν. ⁷Αιτειτε, και θελει σας δοθη· ζητειτε, και θελετε ευρει, κρουετε, και θελει σας ανοιχθη. ⁸Διοτι πας ο αιτων λαμβανει και ο ζητων ευρισκει και εις τον κρουοντα θελει ανοιχθη. ⁹Η τις ανθρωπος ειναι απο σας, οστις εαν ο υιος αυτου ζητηση αρτον, μηπως θελει δωσει εις αυτον λιθον; ¹⁰και εαν ζητηση οψαριον, μηπως θελει δωσει εις αυτον οφιν; ¹¹εαν λοιπον σεις, πονηροι οντες, εξευρητε να διδητε καλας δοσεις εις τα τεκνα σας, ποσω μαλλον ο Πατηρ σας ο εν τοις ουρανοις θελει δωσει αγαθα εις τους ζητουντας παρ' αυτου; ¹²Λοιπον παντα οσα αν θελητε να καμνωσιν εις εσας οι ανθρωποι, ουτω και σεις καμνετε εις αυτους· διοτι ουτος ειναι ο νομος και οι προφηται. ¹³Εισελθετε δια της στενης πυλης· διοτι πλατεια ειναι η πυλη και ευρυχωρος η οδος η φερουσα εις την απωλειαν, και πολλοι ειναι οι εισερχομενοι δι' αυτης. ¹⁴Επειδη στενη ειναι η πυλη και τεθλιμμενη η οδος η φερουσα εις την ζων, και ολιγοι ειναι οι ευρισκοντες αυτην. ¹⁵Προσεχετε δε απο των ψευδοπροφητων, οιτινες ερχονται προς εσας με ενδυματα προβατων, εσωθεν ομως ειναι λυκοι αρπαγες. ¹⁶Απο των καρπων αυτων θελετε γνωρισει αυτους. Μηποτε συναγουσιν απο ακανθων σταφυλια η απο τριβωλων συκα; ¹⁷ουτω παν δενδρον καλον καμνει καλους καρπους, το δε σαπρον δενδρον καμνει κακους καρπους. ¹⁸Δεν δυναται δενδρον καλον να καμνη καρπους κακους, ουδε δενδρον σαπρον να καμνη καρπους καλους. ¹⁹Παν δενδρον μη καμνον καρπον καλον εκκοπτεται και εις πυρ βαλλεται. ²⁰Αρα απο των καρπων αυτων θελετε γνωρισει αυτους. ²¹Δεν θελει εισελθει εις την βασιλειαν των ουρανων πας ο λεγων προς εμε, Κυριε, Κυριε, αλλ' ο πραττων το θελημα του Πατρος μου του εν τοις ουρανοις. ²²Πολλοι θελουσιν ειπει προς εμε εν εκεινη τη ημερα, Κυριε, Κυριε, δεν προεφητευσαμεν εν τω ονοματι σου, και εν τω ονοματι σου εξεβαλομεν δαιμονια, και εν τω ονοματι σου εκαμομεν θαυματα πολλα; ²³Και τοτε θελω ομολογησει προς αυτους οτι ποτε δεν σας εγνωρισα· φευγετε απ' εμου οι εργαζομενοι την ανομιαν. ²⁴Πας λοιπον οστις ακουει τους λογους μου τουτους και καμνει αυτους, θελω ομοιωσει αυτον με ανδρα φρονιμον, οστις ωκοδομησε την οικιαν αυτου επι την πετραν· ²⁵και κατεβη η βροχη και ηλθον οι ποταμοι

και επνευσαν οι ανεμοι και προσεβαλον εις την οικιαν εκεινην, και δεν επεσε· διοτι ητο τεθεμελιωμενη επι την πετραν. ²⁶Και πας ο ακουων τους λογους μου τουτους και μη καμνων αυτους θελει ομοιωθη με ανδρα μωρον, οστις ωκοδομησε την οικιαν αυτου επι την αμμον· ²⁷και κατεβη η βροχη και ηλθον οι ποταμοι και επνευσαν οι ανεμοι και προσεβαλον εις την οικιαν εκεινην, και επεσε, και ητο η πτωσις αυτης μεγαλη. ²⁸Οτε δε ετελειωσεν ο Ιησους τους λογους τουτους, εξεπληττοντο οι οχλοι δια την διδαχην αυτου· ²⁹διوتي εδιδασκεν αυτους ως εχων εξουσιαν, και ουχι ως οι γραμματεις.

8 Οτε δε κατεβη απο του ορους, ηκολουθησαν αυτον οχλοι πολλοι. ²Και ιδου, λεπρος ελθων προσεκυνει αυτον, λεγων· Κυριε, εαν θελης, δυνασαι να με καθαρισης. ³Και εκτεινας την χειρα ο Ιησους ηγγισεν αυτον, λεγων· Θελω, καθαρισθητι. Και ευθυς εκαθαρισθη η λεπρα αυτου. ⁴Και λεγει προς αυτον ο Ιησους· Προσεχε μη ειπης τουτο εις μηδενα, αλλ' υπαγε, δειξον σεαυτον εις τον ιερα και προσφερε το δωρον, το οποιον προσεταξεν ο Μωυσης δια μαρτυριαν εις αυτους. ⁵Οτε δε εισηλθεν ο Ιησους εις Καπερναουμ, προσηλθε προς αυτον εκατονταρχος παρακαλων αυτον· ⁶και λεγων· Κυριε, ο δουλος μου κειται εν τη οικια παραλυτικος, δεινωσ βασανιζομενος. ⁷Και λεγει προς αυτον ο Ιησους· Εγω ελθων θελω θεραπευσει αυτον. ⁸Και αποκριθεις ο εκατονταρχος ειπε· Κυριε, δεν ειμαι αξιος να εισελθης υπο την στεγην μου· αλλα μονον ειπε λογον, και θελει ιατρευθη ο δουλος μου. ⁹Διοτι και εγω ειμαι ανθρωπος υπο εξουσιαν, εχων υπ' εμαυτον στρατιωτας, και λεγω προς τουτον, Υπαγε, και προς τον δουλον μου, Καμε τουτο, και καμνει. ¹⁰Ακουσας δε ο Ιησους εθαυμασε και ειπε προς τους ακολουθουντας· Αληθως σας λεγω, ουδε εν τω Ισραηλ ευρον τοσαυτην πιστιν. ¹¹Σας λεγω δε οτι πολλοι θελουσιν ελθει απο ανατολων και δυσμων και θελουσι καθησει μετα του Αβρααμ και Ισαακ και Ιακωβ εν τη βασιλεια των ουρανων, ¹²οι δε υιοι της βασιλειας θελουσιν εκβληθη εις το σκοτος το εξωτερων· εκει θελει εισθαι ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδοντων. ¹³Και ειπεν ο Ιησους προς τον εκατονταρχον, Υπαγε, και ως επιστευσας, ας γεινη εις σε. Και ιατρευθη ο δουλος αυτου εν τη ωρα εκεινη. ¹⁴Και ελθων ο Ιησους εις την οικιαν του Πετρου, ειδε την πενθεραν αυτου κατακοιτον και πασχουσαν πυρετον· ¹⁵και επιασε την χειρα αυτης, και αφηκεν αυτην ο πυρετος, και εσηκωθη και υπηρετει αυτους. ¹⁶Και οτε εγεινεν εσπερα, εφεραν προς αυτον δαιμονιζομενους πολλους, και εξεβαλε τα πνευματα με λογον και παντας τους κακως εχοντας εθεραπευσε, ¹⁷δια να πληρωθη το ρηθεν δια Ησαιου του προφητου, λεγοντος· Αυτος τας ασθeneιας ημων ελαβε και τας νοσους εβαστασεν. ¹⁸Ιδων δε ο Ιησους πολλους οχλους περι εαυτον, προσεταξε να αναχωρησωσιν εις το περαν. ¹⁹Και πλησιασας εις γραμματευσ ειπε προς αυτον, Διδασκαλε, θελω σοι ακολου-

θησει οπου αν υπαγης. ²⁰Και λεγει προς αυτον ο Ιησους· Αι αλωπεκες εχουσι φωλεα και τα πετεινα του ουρανου κατοικιας, ο δε Υιος του ανθρωπου δεν εχει που να κλινη την κεφαλην. ²¹Αλλος δε εκ των μαθητων αυτου ειπε προς αυτον· Κυριε, συγχωρησον μοι να υπαγω πρωτον και να θαψω τον πατερα μου. ²²Ο δε Ιησους ειπε προς αυτον· Ακολουθει μοι και αφες τους νεκρους να θαψωσι τους εαυτων νεκρους. ²³Και οτε εισηλθεν εις το πλοιο, ηκολουθησαν αυτον οι μαθηται αυτου. ²⁴Και ιδου, τρικυμια μεγαλη εγεινεν εν τη θαλασση, ωστε το πλοιον εσκεπαζετο υπο των κυματων· αυτος δε εκοιματο. ²⁵Και προσελθοντες οι μαθηται αυτου εξυπνισαν αυτον, λεγοντες· Κυριε, σωσον ημας, χανομεθα. ²⁶Και λεγει προς αυτους· Δια τι εισθε δειλοι, ολιγοπιστοι; Τοτε σηκωθεις επετιμησε τους ανεμους και την θαλασσαν, και εγεινε γαληνη μεγαλη. ²⁷Οι δε ανθρωποι εθαυμασαν, λεγοντες· Οποιος ειναι ουτος, οτι και οι ανεμοι και η θαλασσα υπακουουσιν εις αυτον; ²⁸Και οτε ηλθεν εις το περαν εις την χωραν των Γεργεσηνων, υπηνητησαν αυτον δυο δαιμονιζομενοι εξερχομενοι εκ των μνημειων, αγριοι καθ' υπερβολην, ωστε ουδεις ηδυνατο να περαση δια της οδου εκεινης. ²⁹Και ιδου, εκραξαν λεγοντες· Τι ειναι μεταξύ ημων και σου, Ιησου, Υιε του Θεου; ηλθες εδω προ καιρου να μας βασανισης; ³⁰Ητο δε μακραν απ' αυτων αγελη χοιρων πολλων βοσκομενη. ³¹Και οι δαιμονες παρεκαλουν αυτον, λεγοντες· Εαν μας εκβαλης, επιτρεψον εις ημας να απελθωμεν εις την αγελην των χοιρων. ³²Και ειπε προς αυτους· Υπαγετε. Και εκεινοι εξελθοντες υπηγγαν εις την αγελην των χοιρων· και ιδου, ωρμησε πασα η αγελη των χοιρων κατα του κρημνου εις την θαλασσαν και απεθανον εν τοις υδασιν. ³³Οι δε βοσκοντες εφυγον και ελθοντες εις την πολιν, απηγγειλαν παντα και τα των δαιμονιζομενων. ³⁴Και ιδου, πασα η πολις εξηλθεν εις συναντησιν του Ιησου, και ιδοντες αυτον παρεκαλεσαν να μεταβη απο των οριων αυτων.

9Και εμβας εις το πλοιο, διεπερασε και ηλθεν εις την εαυτου πολιν. ²Και ιδου, εφερον προς αυτον παραλυτικον κειμενον επι κλινης· και ιδων ο Ιησους την πιστιν αυτων, ειπε προς τον παραλυτικον· Θαρρει, τεκνον· συγκεχωρημενοι ειναι εις σε αι αμαρτια σου. ³Και ιδου, τινες εκ των γραμματεων ειπον καθ' εαυτους· Ουτος βλασφημει. ⁴Και ιδων ο Ιησους τους διαλογισμους αυτων, ειπε· Δια τι σεις διαλογιζεσθε πονηρα εν ταις καρδιαις σας; ⁵Διοτι τι ειναι ευκολωτερον, να ειπω, Συγκεχωρημενοι ειναι αι αμαρτια σου, η να ειπω, Εγερθητι και περιπατει; ⁶Αλλα δια να γνωρισητε οτι εξουσιαν εχει ο Υιος του ανθρωπου επι της γης να συγχωρη αμαρτιας, τοτε λεγει προς τον παραλυτικον· Εγερθεις σηκωσον την κλινην σου και υπαγε εις τον οικον σου. ⁷Και εγερθεις ανεχωρησεν εις τον οικον αυτου. ⁸Ιδοντες δε οι οχλοι, εθαυμασαν και εδοξασαν τον Θεον, οστις εδωκε τοιαυτην εξουσιαν εις τους ανθρωπους. ⁹Και διαβαινων ο Ιησους εκειθεν ειδεν ανθρωπον καθημενον εις

το τελωνιον, Ματθαιον λεγομενον, και λεγει προς αυτον· Ακολουθει μοι. Και σηκωθεις ηκολουθησεν αυτον. ¹⁰Και ενω εκαθητο εις την τραπεζαν εν τη οικια, ιδου, πολλοι τελωναι και αμαρτωλοι ελθοντες συνεκαθητο μετα του Ιησου και των μαθητων αυτου. ¹¹Και ιδοντες οι Φαρισαιοι ειπον προς τους μαθητας αυτου· Δια τι ο Διδασκαλος σας τρωγει μετα των τελωνων και αμαρτωλων; ¹²Ο δε Ιησους ακουσας ειπε προς αυτους· Δεν εχουσι χρειαν ιατρου οι υγιαινοντες, αλλ' οι πασχοντες. ¹³Υπαγετε δε και μαθετε τι ειναι, Ελεον θελω και ουχι θυσιαν. Διοτι δεν ηλθον δια να καλεσω δικαιους αλλα αμαρτωλους εις μετανοιαν. ¹⁴Τοτε ερχονται προς αυτον οι μαθηται του Ιωαννου, λεγοντες· Δια τι ημεις και οι Φαρισαιοι νηστευομεν πολλα, οι δε μαθηται σου δεν νηστευουσι; ¹⁵Και ειπε προς αυτους ο Ιησους· Μηπως δυνανται οι υιοι του νυμφωνος να πενθωσιν, ενοσω ειναι μετ' αυτων ο νυμφιος; θελουσιν ομως ελθει ημεραι, οταν αφαιρεθη απ' αυτων ο νυμφιος, και τοτε θελουσι νηστευσει. ¹⁶Και ουδεις βαλλει επιρραμμα αγναφου πανιου επι ιματιον παλαιον· διοτι αφαιρει το αναπληρωμα αυτου απο του ιματιου, και γινεται σχισμα χειροτερον. ¹⁷Ουδε βαλλουσιν οινον νεον εις ασκους παλαιους· ει δε μη, σχιζονται οι ασκοι, και ο οινος εκχεεται και οι ασκοι φθειρονται· αλλα βαλλουσιν οινον νεον εις ασκους νεους, και αμφοτερα διατηρουνται. ¹⁸Ενω αυτος ελαλει ταυτα προς αυτους, ιδου, αρχων τις ελθων προσεκυνη αυτον, λεγων οτι η θυγατηρ μου ετελευτησε προ ολιγου· αλλα ελθε και βαλε την χειρα σου επ' αυτην και θελει ζησει. ¹⁹Και σηκωθεις ο Ιησους ηκολουθησεν αυτον και οι μαθηται αυτου. ²⁰Και ιδου, γυνη αιμορροουσα δωδεκα ετη, πλησιασασα οπισθεν ηγγισε το ακρον του ιματιου αυτου· ²¹διοτι ελεγε καθ' εαυτην, Εαν μονον εγγισω το ιματιον αυτου, θελω σωθη. ²²Ο δε Ιησους επιστραφεις και ιδων αυτην ειπε· Θαρρει, θυγατερ· η πιστις σου σε εσωσε. Και εσωθη η γυνη απο της ωρας εκεινης. ²³Και ελθων ο Ιησους εις την οικιαν του αρχοντος και ιδων τους αυλητας και τον οχλον θορυβουμενον, ²⁴λεγει προς αυτους· Αναχωρειτε· διοτι δεν απεθανε το κορασιον, αλλα κοιμαται. Και κατεγελων αυτον. ²⁵Οτε δε εξεβληθη ο οχλος, εισελθων επιασε την χειρα αυτης, και εσηκωθη το κορασιον. ²⁶Και διεδοθη η φημη αυτη εις ολην την γην εκεινην. ²⁷Και ενω ανεχωρει εκειθεν ο Ιησους, ηκολουθησαν αυτον δυο τυφλοι, κραζοντες και λεγοντες· Ελεησον ημας, υιε του Δαβιδ. ²⁸Και οτε εισηλθεν εις την οικιαν, επλησιασαν εις αυτον οι τυφλοι, και λεγει προς αυτους ο Ιησους· Πιστευετε οτι δυναμαι να καμω τουτο; Λεγουσι προς αυτον· Ναι, Κυριε. ²⁹Τοτε ηγγισε τους οφθαλμους αυτων, λεγων· Κατα την πιστιν σας ας γεινη εις εσας. ³⁰Και ηνοιχθησαν αυτων οι οφθαλμοι· προσεταξε δε αυτους εντονως ο Ιησους, λεγων· Προσεχετε, ας μη εξευρη τουτο μηδεις. ³¹Αλλ' εκεινοι εξελθοντες διεφημισαν αυτον εν ολη τη γη εκεινη. ³²Ενω δε αυτοι εξηρχοντο, ιδου, εφεραν προς αυτον ανθρωπον κωφον δαιμονιζομενον· ³³και αφου εξεβληθη το δαιμονιον, ελαλησεν ο κωφος,

και εθαυμασαν οι οχλοι, λεγοντες οτι ποτε δεν εφανε τοιουτον εν τω Ισραηλ. ³⁴Οι δε Φαρισαιοι ελεγον· Δια του αρχοντος των δαιμονιων εκβαλλει τα δαιμονια. ³⁵Και περιηρχετο ο Ιησους τας πολεις πασας και τας κωμας, διδασκων εν ταις συναγωγαις αυτων και κηρυττων το ευαγγελιον της βασιλειας και θεραπειων πασαν νοσον και πασαν ασθενειαν εν τω λαω. ³⁶Ιδων δε τους οχλους, εσπλαγχνισθη δι' αυτους, διοτι ησαν εκλελυμενοι και εσκορπισμενοι ως προβατα μη εχοντα ποιμενα. ³⁷Τοτε λεγει προς τους μαθητας αυτου· Ο μεν θερισμος πολυς, οι δε εργαται ολιγοι· ³⁸παρακαλεσατε λοιπον τον κυριον του θερισμου, δια να αποστειλη εργατας εις τον θερισμον αυτου.

10Και προσκαλεσας τους δωδεκα μαθητας αυτου, εδωκεν εις αυτους εξουσιαν κατα πνευματων ακαθαρτων, ωστε να εκβαλλωσιν αυτα και να θεραπευωσι πασαν νοσον και πασαν ασθενειαν. ²Τα δε ονοματα των δωδεκα αποστολων εινα ταυτα· πρωτος Σιμων ο λεγομενος Πετρος και Ανδρεας ο αδελφος αυτου, Ιακωβος ο του Ζεβεδαιου και Ιωαννης ο αδελφος αυτου, ³Φιλιππος και Βαρθολομαιος, Θωμας και Ματθαιος ο τελωνης, Ιακωβος ο του Αλφαιου και Λεββαιος ο επονομασθεις Θαδδαιος, ⁴Σιμων ο Κανανιτης και ο Ιουδας ο Ισκαριωτης, οστις και παρεδωκεν αυτον. ⁵Τουτους τους δωδεκα απεστειλεν ο Ιησους και παρηγγειλεν εις αυτους, λεγων· Εις οδον εθνων μη υπαγητε, και εις πολιν Σαμαρειτων μη εισελθητε· ⁶υπαγητε δε μαλλον προς τα προβατα τα απολωλοτα του οικου Ισραηλ. ⁷Και υπαγοντες κηρυττετε, λεγοντες οτι επλησιασεν η βασιλεια των ουρανων. ⁸Ασθενουντας θεραπευετε, λεπρους καθαριζετε, νεκρους εγειρετε, δαιμονια εκβαλλετε· δωρεαν ελαβετε, δωρεαν δοτε. ⁹Μη εχετε χρυσον μηδε αργυρον μηδε χαλκον εις τας ζωνας σας, ¹⁰μη σακκιον δια την οδον μηδε δυο χιτωνας μηδε υποδηματα μηδε ραβδον· διοτι ο εργατης εινα αξιος της τροφης αυτου. ¹¹Εις οποιαν δε πολιν η κωμην εισελθητε, εξετασατε τις εινα αξιος εν αυτη, και εκει μεινατε εωσου εξελθητε. ¹²Εισερχομενοι δε εις την οικιαν χαιρετησατε αυτην. ¹³Και εαν μεν η οικια ηναι αξια, ας ελθη η ειρηνη σας επ' αυτην· αλλ' εαν δεν ηναι αξια, η ειρηνη σας ας επιστρεψη εις εσας. ¹⁴Και οστις δεν σας δεχθη μηδε ακουση τους λογους σας, εξερχομενοι της οικιας η της πολεως εκεινης εκτιναξατε τον κονιορτον των ποδων σας. ¹⁵Αληθως σας λεγω, Ελαφροτερα θελει εισθαι η τιμωρια εν ημερα κρισεως εις την γην των Σοδομων και Γομορρων παρα εις την πολιν εκεινην. ¹⁶Ιδου, εγω σας αποστελλω ως προβατα εν μεσω λυκων· γινεσθε λοιπον φρονιμοι ως οι οφεις και απλοι ως αι περιστεραι. ¹⁷Προσεχετε δε απο των ανθρωπων· διοτι θελουσι σας παραδωσει εις συνεδρια και εν ταις συναγωγαις αυτων θελουσι σας μαστιγωσει· ¹⁸και ετι ενωπιον ηγεμονων και βασιλεων θελετε φερθη ενεκεν εμου προς μαρτυριαν εις αυτους και εις τα εθνη. ¹⁹Οταν δε σας παραδιδωσι, μη μεριμνησητε πως η τι θε-

λετε λαλησει· διοτι θελει σας δοθη εν εκεινη τη ωρα τι πρεπει να λαλησητε. ²⁰Επειδη σεις δεν εισθε οι λαλουντες, αλλα το Πνευμα του Πατρος σας, το οποιον λαλει εν υμιν. ²¹Θελει δε παραδωσει αδελφος αδελφον εις θανατον και πατηρ τεκνον, και θελουσιν επαναστη τεκνα κατα γονεων και θελουσι θανατωσει αυτους· ²²και θελετε εισθαι μισουμενοι υπο παντων δια το ονομα μου· ο δε υπομεινας εως τελους, ουτος θελει σωθη. ²³Οταν δε σας διωκωσιν εν τη πολει ταυτη, φευγετε εις την αλλην· διοτι αληθως σας λεγω, δεν θελετε τελειωσει τας πολεις του Ισραηλ, εωσου ελθη ο Υιος του ανθρωπου. ²⁴Δεν εινα μαθητης ανωτερος του διδασκαλου ουδε δουλος ανωτερος του κυριου αυτου. ²⁵Αρκετον εινα εις τον μαθητην να γεινη ως ο διδασκαλος αυτου, και ο δουλος ως ο κυριος αυτου. Εαν τον οικοδεσποτην ωνομασαν Βεελζεβουλ, ποσω μαλλον τους οικιακους αυτου; ²⁶Μη φοβηθητε λοιπον αυτους· διοτι δεν εινα ουδεν κεκαλυμμενον, το οποιον δεν θελει ανακαλυφθη, και κρυπτον, το οποιον δεν θελει γνωσθη. ²⁷Ο, τι σας λεγω εν τω σκοτει, ειπατε εν τω φωτι, και ο, τι ακουετε εις το ωτιον, κηρυξατε επι των δωματων. ²⁸Και μη φοβηθητε απο των αποκτεινοντων το σωμα, την δε ψυχην μη δυναμενων να αποκτεινωσι· φοβηθητε δε μαλλον τον δυναμενον και ψυχην και σωμα να απολεση εν τη γεεννη. ²⁹Δυο στρουθια δεν πωλουνται δι' εν ασσαριον; και εν εξ αυτων δεν θελει πεσει επι την γην ανευ του θεληματος του Πατρος σας. ³⁰Υμων δε και αι τριχες της κεφαλης εινα πασαι ηριθμημεναι. ³¹Μη φοβηθητε λοιπον· πολλων στρουθιων διαφερετε σεις. ³²Πας λοιπον οστις με ομολογηση εμπροσθεν των ανθρωπων, θελω ομολογησει και εγω αυτον εμπροσθεν του Πατρος μου του εν ουρανοις. ³³Οστις δε με αρνηθη εμπροσθεν των ανθρωπων, θελω αρνηθη αυτον και εγω εμπροσθεν του Πατρος μου του εν ουρανοις. ³⁴Μη νομισητε οτι ηλθον να βαλω ειρηνην επι την γην· δεν ηλθον να βαλω ειρηνην, αλλα μαχαιραν. ³⁵Διοτι ηλθον να διαχωρισω ανθρωπον κατα του πατρος αυτου και θυγατερα κατα της μητρος αυτης και νυμφην κατα της πενθερας αυτης· ³⁶και εχθροι του ανθρωπου θελουσιν εισθαι οι οικιακοι αυτου. ³⁷Οστις αγαπα πατερα η μητερα υπερ εμε, δεν εινα αξιος εμου· και οστις αγαπα υιον η θυγατερα υπερ εμε, δεν εινα αξιος εμου· ³⁸και οστις δεν λαμβανει τον σταυρον αυτου και ακολουθει οπισω μου, δεν εινα αξιος εμου. ³⁹Οστις ευρη την ζωην αυτου θελει απολεσει αυτην, και οστις απολεση την ζωην αυτου δι' εμε θελει ευρει αυτην. ⁴⁰Οστις δεχεται εσας εμε δεχεται, και οστις δεχεται εμε δεχεται τον αποστειλαντα με. ⁴¹Ο δεχομενος προφητην εις ονομα προφητου μισθον προφητου θελει λαβει, και ο δεχομενος δικαιον εις ονομα δικαιου, μισθον δικαιου θελει λαβει. ⁴²Και οστις ποτιση ενα των μικρων τουτων ποτηριον μονον ψυχρου υδατος εις ονομα μαθητου, αληθως σας λεγω, δεν θελει χασει τον μισθον αυτου.

11Και οτε ετελειωσεν ο Ιησους διατατων εις τους

δωδεκα μαθητας αυτου, μετεβη εκειθεν δια να διδασκη και να κηρυττη εν ταις πολεσιν αυτων. ²Ο δε Ιωαννης, ακουσας εν τω δεσμωτηριω τα εργα του Χριστου, επεμφε δυο των μαθητων αυτου, ³και ειπε προς αυτον· Συ εισαι ο ερχομενος, η αλλον προσδοκωμεν; ⁴Και αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτους· Υπαγετε και απαγγειλατε προς τον Ιωαννην οσα ακουετε και βλεπετε· ⁵τυφλοι αναβλεπουσι και χωλοι περιπατουσι, λεπροι καθαριζονται και κωφοι ακουουσι, νεκροι εγειρονται και πτωχοι ευαγγελιζονται· ⁶και μακαριος ειναι οστις δεν σκανδαλισθη εν εμοι. ⁷Ενω δε ουτοι ανεχωρουν, ηρχισεν ο Ιησους να λεγη προς τους οχλους περι του Ιωαννου· Τι εξηλθετε εις την ερημον να ιδητε; καλαμον υπο ανεμου σαλευομενον; ⁸Αλλα τι εξηλθετε να ιδητε; ανθρωπον ενδεδυμενον μαλακα ιματια; ιδου, οι τα μαλακα φορουντες εν τοις οικοις των βασιλεων ευρισκονται. ⁹Αλλα τι εξηλθετε να ιδητε; προφητην; ναι, σας λεγω, και περισσοτερον προφητου. ¹⁰Διοτι ουτος ειναι, περι του οποιου ειναι γεγραμμενον· Ιδου, εγω αποστελλω τον αγγελον μου προ προσωπου σου, οστις θελει κατασκευασει την οδον σου εμπροσθεν σου. ¹¹Αληθως σας λεγω, μεταξυ των γεννηθεντων υπο γυναικων δεν ηγερθη μεγαλητερος Ιωαννου του βαπτιστου· πλην ο μικροτερος εν τη βασιλεια των ουρανων ειναι μεγαλητερος αυτου. ¹²Απο δε των ημερων Ιωαννου του βαπτιστου εως του νυν η βασιλεια των ουρανων βιαζεται, και οι βιασται αρπαζουσιν αυτην. ¹³Διοτι παντες οι προφηται και ο νομος εως Ιωαννου προεφητευσαν. ¹⁴Και αν θελητε να δεχθητε τουτο, αυτος ειναι ο Ηλιας, οστις εμελλε να ελθη. ¹⁵Ο εχων ωτα δια να ακουη ας ακουη. ¹⁶Αλλα με τι να ομοιωσω την γενεαν ταυτην; ειναι ομοια με παιδαρια καθημενα εν ταις αγοραις και φωναζοντα προς τους συντροφους αυτων, ¹⁷και λεγοντα· Αυλον σας επαιξαμεν, και δεν εχορευσατε, σας εθρηνηδησαμεν, και δεν εκλαυσατε. ¹⁸Διοτι ηλθεν ο Ιωαννης μητε τρωγων μητε πινων, και λεγουσι· Δαιμονιον εχει. ¹⁹Ηλθεν ο Υιος του ανθρωπου τρωγων και πινων, και λεγουσιν· Ιδου, ανθρωπος φαγος και οινοποτης, φιλος τελωνων και αμαρτωλων. Και εδικαιωθη η σοφια απο των τεκνων αυτης. ²⁰Τοτε ηρχισε να ονειδιζητας πολεις εν αις εγειναν τα πλειοτερα θαυματα αυτου, διοτι δεν μετενοησαν· ²¹Ουαι εις σε, Χοραζιν, ουαι εις σε, Βηθσαιδαν· διοτι εαν τα θαυματα τα γενομενα εν υμιν εγινοντο εν τη Τυρω και Σιδωνι προ πολλου ηθελον μετανοησει εν σακκω και σποδω. ²²Πλην σας λεγω εις την Τυρον και Σιδωνα ελαφροτερα θελει εισθαι η τιμωρια εν ημερα κρισεως παρα εις εσας. ²³Και συ, Καπερναουμ, η υψωθεισα εως του ουρανου, θελεις καταβιβασθη εως αδου· διοτι εαν τα θαυματα τα γενομενα εν σοι εγινοντο εν Σοδομοις, ηθελον μινει μεχρι της σημερον. ²⁴Πλην σας λεγω, οτι εις την γην των Σοδομων ελαφροτερα θελει εισθαι η τιμωρια εν ημερα κρισεως παρα εις σε. ²⁵Εν εκεινω τω καιρω αποκριθεις ο Ιησους ειπε· Δοξαζω σε, Πατερ, κυριε του ουρανου και της γης, οτι απεκρυφας ταυτα απο σοφων και συνετων και απεκαλυψας αυτα

εις νηπια· ²⁶ναι, ω Πατερ, διοτι ουτως εγεινεν αρεστον εμπροσθεν σου. ²⁷Παντα παρεδοθησαν εις εμε απο του Πατρος μου· και ουδεις γινωσκει τον Υιον ει μη ο Πατηρ· ουδε τον Πατερα γινωσκει τις ειμη ο Υιος και εις οντινα θελει ο Υιος να αποκαλυψη αυτον. ²⁸Ελθετε προς με, παντες οι κοπιωντες και πεφορτισμενοι, και εγω θελω σας αναπαυσει. ²⁹Αρατε τον ζυγον μου εφ' υμας και μαθετε απ' εμου, διοτι πραος ειμαι και ταπεινος την καρδιαν, και θελετε ευρει αναπαυσιν εν ταις ψυχαις υμων· ³⁰διοτι ο ζυγος μου ειναι καλος και το φορτιον μου ελαφρον.

12Εν εκεινω τω καιρω επορευετο ο Ιησους δια των σπαρτων εν σαββατω· οι δε μαθηται αυτου επεινασαν και ηρχισαν να ανασπωσιν ασταχυα και να τρωγωσιν. ²Οι δε Φαρισαιοι ιδοντες ειπον προς αυτον· Ιδου, οι μαθηται σου πραττουσιν ο, τι δεν συγχωρειται να πραττηται το σαββατον. ³Ο δε ειπε προς αυτους· Δεν ανεγνωσατε τι επραξεν ο Δαβιδ οτε επεινασεν αυτος και οι μετ' αυτου; ⁴πως εισηλθεν εις τον οικον του Θεου και εφαγε τους αρτους της προθεσεως, τους οποιους δεν ητο συγκεχωρημενον εις αυτον να φαγη, ουτε εις τους μετ' αυτου, ειμη εις τους ιερεις μονους; ⁵Η δεν ανεγνωσατε εν τω νομω οτι εν τοις σαββασιν οι ιερεις βεβηλουνουσι το σαββατον εν τω ιερω και ειναι αθωοι; ⁶Σας λεγω δε οτι εδω ειναι μεγαλητερος του ιερου. ⁷Εαν ομως εγνωριζετε τι ειναι Ελεον θελω και ουχι θυσιαν, δεν ηθελετε καταδικασει τους αθωους. ⁸Διοτι ο Υιος του ανθρωπου ειναι κυριος και του σαββατου. ⁹Και μεταβας εκειθεν ηλθεν εις την συναγωγην αυτων. ¹⁰Και ιδου, ητο ανθρωπος εχων την χειρα ξηραν· και ηρωτησαν αυτον λεγοντες· Συγχωρειται ταχα να θεραπευη τις εν τω σαββατω; δια να κατηγορησωσιν αυτον. ¹¹Ο δε ειπε προς αυτους· Τις ανθρωπος απο σας θελει εισθαι, οστις εχων προβατον εν, εαν τουτο πεση εν τω σαββατω εις λακκον, δεν θελει πιασει και σηκωσει αυτο; ¹²ποσον λοιπον διαφερει ανθρωπος προβατου; ωστε συγχωρειται εν τω σαββατω να αγαθοποιη τις. ¹³Τοτε λεγει προς τον ανθρωπον· Εκτεινον την χειρα σου· και εξετεινε, και αποκατεσταθη υγιης ως η αλλη. ¹⁴Οι δε Φαρισαιοι εξελθοντες συνεβουλευθησαν κατ' αυτου, δια να απολεσωσιν αυτον. ¹⁵Αλλ' ο Ιησους νοησας ανεχωρησεν εκειθεν· και ηκολουθησαν αυτον οχλοι πολλοι, και εθεραπευσεν αυτους παντας. ¹⁶Και παρηγγειλεν εις αυτους αυστηρως δια να μη φανερωσωσιν αυτον, ¹⁷δια να πληρωθη το ρηθεν δια Ησαιου του προφητου, λεγοντος· ¹⁸Ιδου, ο δουλος μου, τον οποιον εξελεξα, ο αγαπητος μου, εις τον οποιον η ψυχη μου ευηρεστηθη· θελω θεσει το Πνευμα μου επ' αυτον, και θελει εξαγγειλει κρισιν εις τα εθνη· ¹⁹δεν θελει αντιλογησει ουδε κραυγασει, ουδε θελει ακουσει τις την φωνην αυτου εν ταις πλατειαις. ²⁰Καλαμον συντετριμμενον δεν θελει θλασει και λιναριον καπνιζον δεν θελει σβεσει, εωσου εκφερη εις νικην την κρισιν· ²¹Και εν τω ονοματι αυτου θελουσιν ελπισει τα εθνη. ²²Τοτε εφερθη προς αυτον δαιμονιζομενος τυφλος και κωφος, και εθεραπευσεν

αυτον, ωστε ο τυφλος και κωφος και ελαλει και εβλεπε. ²³Και εξεπληττοντο παντες οι οχλοι και ελεγον· Μηπως ειναι ουτος ο υιος του Δαβιδ; ²⁴Οι δε Φαρισαιοι ακουσαντες ειπον· Ουτος δεν εκβαλλει τα δαιμονια ειμη δια του Βεελζεβουλ, του αρχοντος των δαιμονιων. ²⁵Νοησας δε ο Ιησους τους διαλογισμους αυτων, ειπε προς αυτους· Πασα βασιλεια διαιρεθεισα καθ' εαυτης ερημουται, και πασα πολις η οικια διαιρεθεισα καθ' εαυτης δεν θελει σταθη. ²⁶Και αν ο Σατανας τον Σαταναν εκβαλλη, διηρεθη καθ' εαυτου· πως λοιπον θελει σταθη η βασιλεια αυτου; ²⁷Και αν εγω δια του Βεελζεβουλ εκβαλλω τα δαιμονια, οι υιοι σας δια τινος εκβαλλουσι; δια τουτο αυτοι θελουσιν εισθαι κριται σας. ²⁸Αλλ' εαν εγω δια Πνευματος Θεου εκβαλλω τα δαιμονια, αρα εφθασεν εις εσας η βασιλεια του Θεου. ²⁹Η πως δυναται τις να εισελθη εις την οικιαν του δυνατου και να διαρπαση τα σκευη αυτου, εαν πρωτον δεν δεση τον δυνατον; και τοτε θελει διαρπασει την οικιαν αυτου. ³⁰Οστις δεν ειναι μετ' εμου ειναι κατ' εμου, και οστις δεν συναγει μετ' εμου σκορπιζει. ³¹Δια τουτο σας λεγω, Πασα αμαρτια και βλασφημια θελει συγχωρηθη εις τους ανθρωπους, η κατα του Πνευματος ομως βλασφημια δεν θελει συγχωρηθη εις τους ανθρωπους. ³²και οστις ειπη λογον κατα του Υιου του ανθρωπου, θελει συγχωρηθη εις αυτον· οστις ομως ειπη κατα του Πνευματος του Αγιου, δεν θελει συγχωρηθη εις αυτον ουτε εν τουτω τω αιωνι ουτε εν τω μελλοντι. ³³Η καμετε το δενδρον καλον, και τον καρπον αυτου καλον, η καμετε το δενδρον σαπρον, και τον καρπον αυτου σαπρον· διοτι εκ του καρπου γνωριζεται το δενδρον. ³⁴Γεννηματα εχιδνων, πως δυνασθε να λαλητε καλα οντες πονηροι; διοτι εκ του περισσευματος της καρδιας λαλει το στομα. ³⁵Ο καλος ανθρωπος εκ του καλου θησαυρου της καρδιας εκβαλλει τα καλα, και ο πονηρος ανθρωπος εκ του πονηρου θησαυρου εκβαλλει πονηρα. ³⁶Σας λεγω δε οτι δια παντα λογον αργον, τον οποιον ηθελον λαλησει οι ανθρωποι, θελουσιν αποδωσει λογον δι' αυτον εν ημερα κρισεως. ³⁷Διοτι εκ των λογων σου θελεις δικαιωθη, και εκ των λογων σου θελεις καταδικασθη. ³⁸Τοτε απεκριθησαν τινες των γραμματεων και Φαρισαιων, λεγοντες· Διδασκαλε, θελομεν να ιδωμεν σημειον απο σου. ³⁹Εκεινος δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Γενεα πονηρα και μοιχαλις σημειον ζητει, και σημειον δεν θελει δοθη εις αυτην ειμη το σημειον Ιωνα του προφητου. ⁴⁰Διοτι ως ο Ιωνας ητο εν τη κοιλια του κητους τρεις ημερας και τρεις νυκτας, ουτω θελει εισθαι ο Υιος του ανθρωπου εν τη καρδια της γης τρεις ημερας και τρεις νυκτας. ⁴¹Ανδρες Νινευιται θελουσιν αναστηθη εν τη κρισει μετα της γενεας ταυτης και θελουσι κατακρινει αυτην, διοτι μετενοησαν εις το κηρυγμα του Ιωνα, και ιδου, πλειοτερον του Ιωνα ειναι εδω. ⁴²Η βασιλισσα του νοτου θελει σηκωθη εν τη κρισει μετα της γενεας ταυτης και θελει κατακρινει αυτην, διοτι ηλθεν εκ των περατων της γης δια να ακουση την σοφιαν του Σολομωντος, και ιδου, πλειοτερον του Σολομωντος ειναι εδω.

⁴³Όταν δε το ακαθαρτον πνευμα εξελθη απο του ανθρωπου, διερχεται δι' ανδρων τοπων και ζητει αναπαυσιν και δεν ευρισκει. ⁴⁴Τοτε λεγει· Ας επιστρεψω εις τον οικον μου, οθεν εξηλθον· και ελθον ευρισκει αυτον κενον, σεσαρωμενον και εστολισμενον. ⁴⁵Τοτε υπαγει και παραλαμβάνει μεθ' εαυτου επτα αλλα πνευματα πονηροτερα εαυτου, και εισελθοντα κατοικουσιν εκει, και γινονται τα εσχατα του ανθρωπου εκεινου χειροτερα των πρωτων. Ουτω θελει εισθαι και εις την γενεαν ταυτην την πονηραν. ⁴⁶Ενω δε αυτος ελαλει ετι προς τους οχλους, ιδου, η μητηρ και οι αδελφοι αυτου ισταντο εξω, ζητουντες να λαλησωσι προς αυτον. ⁴⁷Ειπε δε τις προς αυτον· Ιδου, η μητηρ σου και οι αδελφοι σου ιστανται εξω, ζητουντες να λαλησωσι προς σε. ⁴⁸Ο δε αποκριθεις προς τον ειποντα τουτο προς αυτον ειπε· Τις ειναι η μητηρ μου και τινες ειναι οι αδελφοι μου; ⁴⁹Και εκτεινας την χειρα αυτου προς τους μαθητας αυτου ειπεν· Ιδου η μητηρ μου και οι αδελφοι μου. ⁵⁰Διοτι οστις καμη το θελημα του Πατρος μου του εν ουρανοις, αυτος μου ειναι αδελφος και αδελφη και μητηρ.

13Εν εκεινη δε τη ημερα εξελθων ο Ιησους απο της οικιας εκαθητο πλησιον της θαλασσης· ²και συνηχθησαν προς αυτον οχλοι πολλοι, ωστε εμβας εις το πλοιον εκαθητο, και πας ο οχλος ιστατο επι τον αιγιαλον. ³Και ελαλησε προς αυτους πολλα δια παραβολων, λεγων· Ιδου, εξηλθεν ο σπειρων δια να σπειρη. ⁴Και ενω εσπειρεν, αλλα μεν επεσον παρα την οδον, και ηλθον τα πετεινα και κατεφαγον αυτα· ⁵αλλα δε επεσον επι τα πετρωδη, οπου δεν ειχον γην πολλην, και ευθυσ ανεφυησαν, επειδη δεν ειχον βαθος γης, ⁶και οτε ανετειλεν ο ηλιος εκαυματισθησαν και επειδη δεν ειχον ριζαν εξηρανθησαν· ⁷αλλα δε επεσον επι τας ακανθας, και ανεβησαν αι ακανθαι και απεπνιξαν αυτα· ⁸αλλα δε επεσον επι την γην την καλην και εδιδον καρπον το μεν εκατον, το δε εξηκοντα, το δε τριακοντα. ⁹Ο εχων ωτα δια να ακουη, ας ακουη. ¹⁰Και προσελθοντες οι μαθηται, ειπον προς αυτον· Δια τι λαλεις προς αυτους δια παραβολων; ¹¹Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Διοτι εις εσας εδοθη να γνωρισητε τα μυστηρια της βασιλειας των ουρανων, εις εκεινους ομως δεν εδοθη. ¹²Διοτι οστις εχει, ετι θελει δοθη εις αυτον και θελει περισσευθη· οστις ομως δεν εχει, και ο, τι εχει θελει αφαιρεθη απ' αυτου. ¹³Δια τουτο λαλω προς αυτους δια παραβολων, διοτι βλεποντες δεν βλεπουσι και ακουοντες δεν ακουουσιν ουδε νοουσι. ¹⁴Και εκπληρουται επ' αυτων η προφητεια του Ησαιου η λεγουσα· Με την ακοην θελετε ακουσει και δεν θελετε εννοησει, και βλεποντες θελετε ιδει και δεν θελετε καταλαβει· ¹⁵διοτι επαχυνθη η καρδια του λαου τουτου, και με τα ωτα βαρεως ηκουσαν και τους οφθαλμους αυτων εκλεισαν μηποτε ιδωσι με τους οφθαλμους και ακουσωσι με τα ωτα και νοησωσι με την καρδιαν και επιστρεψωσι, και ιατρευσω αυτους. ¹⁶Υμων δε οι οφθαλμοι ειναι μακαριοι, διοτι βλεπουσι, και τα ωτα σας, διοτι ακουου-

σιν. ¹⁷Επειδή αλήθως σας λεγω οτι πολλοι προφηται και δικαιοι επεθυμησαν να ιδωσιν οσα βλεπετε, και δεν ειδον, και να ακουσωσιν οσα ακουετε, και δεν ηκουσαν. ¹⁸Σεις λοιπον ακουσατε την παραβολην του σπειροντος. ¹⁹Παντος ακουοντος τον λογον της βασιλειας και μη νοουντος, ερχεται ο πονηρος και αρπαζει το εσπαρμενον εν τη καρδια αυτου· ουτος ειναι ο σπαρθεις παρα την οδον. ²⁰Ο δε επι τα πετωδη σπαρθεις, ουτος ειναι ο ακουων τον λογον και ευθυσ μετα χαρας δεχομενος αυτον· ²¹δεν εχει ομως ριζαν εν εαυτω, αλλ' ειναι προσκαιρος, οταν δε γεινη θλιψις η διωγμος δια τον λογον, ευθυσ σκανδαλιζεται. ²²Ο δε εις τας ακανθας σπαρθεις, ουτος ειναι ο ακουων τον λογον, επειτα η μεριμνα του αιωνος τουτου και η απατη του πλουτου συμπνιγει τον λογον, και γινεται ακαρπος. ²³Ο δε σπαρθεις επι την γην την καλην, ουτος ειναι ο ακουων τον λογον και νοων· οστις και καρποφορει και καμνει ο μεν εκατον, ο δε εξηκοντα, ο δε τριακοντα. ²⁴Αλλην παραβολην παρεθηκεν εις αυτους, λεγων· Ωμοιωθη η βασιλεια των ουρανων με ανθρωπον, οστις εσπειρε καλον σπορον εν τω αγρω αυτου· ²⁵αλλ' ενω εκοιμωντο οι ανθρωποι, ηλθεν ο εχθρος αυτου και εσπειρε ζιζανια ανα μεσον του σιτου και ανεχωρησεν. ²⁶Οτε δε εβλαστησεν ο χορτος και εκαμε καρπον, τοτε εφανησαν και τα ζιζανια. ²⁷Προσελθοντες δε οι δουλοι του οικοδεσποτου ειπον προς αυτον· Κυριε, καλον σπορον δεν εσπειρας εν τω αγρω σου; ποθεν λοιπον εχει τα ζιζανια; ²⁸Ο δε ειπε προς αυτους· Εχθρος ανθρωπος εκαμε τουτο· οι δε δουλοι ειπον προς αυτον· Θελεις λοιπον να υπαγωμεν και να συλλεξωμεν αυτα; ²⁹Ο δε ειπεν· Ουχι, μηποτε συλλεγοντες τα ζιζανια εκριζωσητε μετ' αυτων τον σιτον· ³⁰αφησατε να συναυξωνωσιν αμφοτερα μεχρι του θερισμου, και εν τω καιρω του θερισμου θελω ειπει προς τους θεριστας· Συλλεξατε πρωτον τα ζιζανια και δεσατε αυτα εις δεσμας δια να κατακαυσητε αυτα, τον δε σιτον συναξατε εις την αποθηκην μου. ³¹Αλλην παραβολην παρεθηκεν εις αυτους, λεγων· Ομοια ειναι η βασιλεια των ουρανων με κοκκον σιναπεως, τον οποιον λαβων ανθρωπος εσπειρεν εν τω αγρω αυτου· ³²το οποιον ειναι μεν μικροτερον παντων των σπερματων, οταν ομως αυξηθη ειναι μεγαλυτερον των λαχανων και γινεται δενδρον, ωστε ερχονται τα πετεινα του ουρανου και κατασκηνουσιν εν τοις κλαδοις αυτου. ³³Αλλην παραβολην ειπε προς αυτους· Ομοια ειναι η βασιλεια των ουρανων με προζυμιον, το οποιον λαβουσα γυνη ενεχυρυσεν εις τρια μετρα αλευρου, εωσου εγεινεν ολον ενζυμον. ³⁴Ταυτα παντα ελαλησεν ο Ιησους δια παραβολων προς τους οχλους και χωρις παραβολης δεν ελαλει προς αυτους, ³⁵δια να πληρωθη το ρηθεν δια του προφητου, λεγοντος· Θελω ανοιξει εν παραβολαις το στομα μου, θελω απαγγειλει πραγματα κεκρυμμενα απο καταβολης κοσμου. ³⁶Τοτε αφησας τους οχλους ηλθεν εις την οικιαν ο Ιησους. Και προσηλθον προς αυτον οι μαθηται αυτου, λεγοντες· Εξηγησον εις ημας την παραβολην των ζιζανιων του αγρου. ³⁷Ο δε αποκριθεις

ειπε προς αυτους· Ο σπειρων τον καλον σπορον ειναι ο Υιος του ανθρωπου· ³⁸ο δε αγρος ειναι ο κοσμος· ο δε καλος σπορος, ουτοι ειναι οι υιοι της βασιλειας· τα δε ζιζανια ειναι οι υιοι του πονηρου· ³⁹ο δε εχθρος, οστις εσπειρεν αυτα, ειναι ο διαβολος· ο δε θερισμος ειναι η συντελεια του αιωνος· οι δε θερισται ειναι οι αγγελοι. ⁴⁰Καθως λοιπον συλλεγονται τα ζιζανια και κατακαιονται εν πυρι, ουτω θελει εισθαι εν τη συντελεια του αιωνος τουτου. ⁴¹Θελει αποστειλει ο Υιος του ανθρωπου τους αγγελους αυτου, και θελουσι συλλεξει εκ της βασιλειας αυτου παντα τα σκανδαλα και τους πραττοντας την ανομιαν, ⁴²και θελουσι ριφει αυτους εις την καμινον του πυρος· εκει θελει εισθαι ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδοντων. ⁴³Τοτε οι δικαιοι θελουσιν εκλαμψει ως ο ηλιος εν τη βασιλεια του Πατρος αυτων. Ο εχων ωτα δια να ακουη ας ακουη. ⁴⁴Παλιν ομοια ειναι η βασιλεια των ουρανων με θησαυρον κεκρυμμενον εν τω αγρω, τον οποιον ευρων ανθρωπος εκρυψε, και απο της χαρας αυτου υπαγει και πωλει παντα οσα εχει και αγοραζει τον αγρον εκεινον. ⁴⁵Παλιν ομοια ειναι η βασιλεια των ουρανων με ανθρωπον εμπορον ζητουντα καλους μαργαριτας· ⁴⁶οστις ευρων ενα πολυτιμον μαργαριτην, υπηγε και επωλησε παντα οσα ειχε και ηγορασεν αυτον. ⁴⁷Παλιν ομοια ειναι η βασιλεια των ουρανων με δικτυον, το οποιον ερριφθη εις την θαλασσαν και συνηγαγεν απο παντος ειδους· ⁴⁸το οποιον, αφου εγεμισθη, ανεβιβασαν επι τον αιγιαλον και καθησαντες συνελεξαν τα καλα εις αγγεια, τα δε αχρεια ερριψαν εξω. ⁴⁹Ουτω θελει εισθαι εν τη συντελεια του αιωνος, θελουσιν εξελθει οι αγγελοι και θελουσιν αποχωρισει τους πονηρους εκ μεσου των δικαιων, ⁵⁰και θελουσι ριφει αυτους εις την καμινον του πυρος· εκει θελει εισθαι ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδοντων. ⁵¹Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Ενοησατε ταυτα παντα; Λεγουσι προς αυτον· Ναι, Κυριε. ⁵²Ο δε ειπε προς αυτους· Δια τουτο πας γραμματευσ, μαθητευθεις εις τα περι της βασιλειας των ουρανων, ειναι ομοιος με ανθρωπον οικοδεσποτην, οστις εκβαλλει εκ του θησαυρου αυτου νεα και παλαια. ⁵³Και αφου ετελειωσεν ο Ιησους τας παραβολας ταυτας, ανεχωρησεν εκειθεν, ⁵⁴και ελθων εις την πατριδα αυτου, εδιδασκεν αυτους εν τη συναγωγη αυτων, ωστε εξεπληττοντο και ελεγον· Ποθεν εις τουτον η σοφια αυτη και αι δυναμεις; ⁵⁵δεν ειναι ουτος ο υιος του τεκτονος; η μητηρ αυτου δεν λεγεται Μαριαμ, και οι αδελφοι αυτου Ιακωβος και Ιωσης και Σιμων και Ιουδας; ⁵⁶και αι αδελφαι αυτου δεν ειναι πασαι παρ' ημιν; ποθεν λοιπον εις τουτον ταυτα παντα; ⁵⁷Και εσκανδαλιζοντο εν αυτω. Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Δεν ειναι προφητης ανευ τιμης ειμη εν τη πατριδι αυτου και εν τη οικια αυτου. ⁵⁸Και δεν εκαμεν εκει πολλα θαυματα δια την απιστιαν αυτων.

14Κατ' εκεινον τον καιρον ηκουσεν Ηρωδης ο τετραρχης την φημην του Ιησου ²και ειπε προς τους δουλους αυτου· Ουτος ειναι Ιωαννης ο Βαπτιστης· αυτος

ηγερθη απο των νεκρων, και δια τουτο ενεργουσιν αι δυναμεις εν αυτω. ³Διοτι ο Ηρωδης συλλαβων τον Ιωαννην εδεδεν αυτον και εβαλεν εν φυλακη δια Ηρωδιαδα την γυναικα Φιλιππου του αδελφου αυτου. ⁴Διοτι ελεγε προς αυτον ο Ιωαννης· Δεν σοι ειναι συγκεχωρημενον να εχης αυτην. ⁵Και θελων να θανατωση αυτον εφοβηθη τον οχλον, διοτι ειχον αυτον ως προφητην. ⁶Οτε δε ετελουντο τα γενεθλια του Ηρωδου, εχορευεν η θυγατηρ της Ηρωδιαδος εν τω μεσω και ηρεσεν εις τον Ηρωδην· ⁷οθεν μεθ' ορκου ωμολογησεν εις αυτην να δωση ο, τι αν ζητηση. ⁸Η δε, παρακινήθεισα υπο της μητρος αυτης, Δος μοι, λεγει, εδω επι πινακι την κεφαλην Ιωαννου του Βαπτιστου. ⁹Και ελυπηθη ο βασιλευς, δια τους ορκους ομως και τους συγκαθημενους προσεταξε να δοθη, ¹⁰και πεμψας απεκεφαλισε τον Ιωαννην εν τη φυλακη. ¹¹Και εφερθη η κεφαλη αυτου επι πινακι και εδοθη εις το κορασιον, και εφερεν αυτην προς την μητερα αυτης. ¹²Και προσελθοντες οι μαθηται αυτου εσηκωσαν το σωμα και εθαψαν αυτο, και ελθοντες απηγγειλαν τουτο εις τον Ιησουν. ¹³Και ακουσας ο Ιησους ανεχωρησεν εκειθεν εν πλοιω εις ερημον τοπον κατ' ιδιαν· και ακουσαντες οι οχλοι ηκολουθησαν αυτον πεζοι απο των πολεων. ¹⁴Και οτε ο Ιησους, ειδε πολυν οχλον και εσπλαγχνισθη δι' αυτους και εθεραπευσε τους αρρωστους αυτων. ¹⁵Οτε δε εγεινεν εσπερα, προσηλθον προς αυτον οι μαθηται αυτου, λεγοντες· Ερημος ειναι ο τοπος και η ωρα ηδη παρηλθεν· απολυσον τους οχλους, δια να υπαγωσιν εις τας κωμας και αγορασωσιν εις εαυτους τροφας. ¹⁶Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Δεν εχουσι χριαν να υπαγωσι· δοτε εις αυτους σεις να φαγωσιν. ¹⁷Οι δε λεγουσι προς αυτον· Δεν εχομεν εδω ειμη πεντε αρτους και δυο οψαρια. ¹⁸Ο δε ειπε· Φερετε μοι αυτα εδω. ¹⁹Και προσταξας τους οχλους να καθησωσιν επι τα χορτα, και λαβων τους πεντε αρτους και τα δυο οψαρια, αναβλεψας εις τον ουρανον ευλογησε, και κοψας εδωκεν εις τους μαθητας τους αρτους, οι δε μαθηται εις τους οχλους. ²⁰Και εφαγον παντες και εχορτασθησαν, και εσηκωσαν το περισσευμα των κλασμάτων, δωδεκα κοφινους πληρεις. ²¹Οι δε τρωγοντες ησαν εως πεντακισχιλιοι ανδρες, εκτος γυναικων και παιδιων. ²²Και ευθυς ηναγκασεν ο Ιησους τους μαθητας αυτου να εμβωσιν εις το πλοιον και να υπαγωσι προ αυτου εις το περαν, εωσου απολυση τους οχλους. ²³Και αφου απελυσε τους οχλους, ανεβη εις το ορος κατ' ιδιαν δια να προσευχηθη. Και οτε εγεινεν εσπερα, ητο μονος εκει. ²⁴Το δε πλοιον ητο ηδη εν τω μεσω της θαλασσης, βασανιζομενον υπο των κυματων· διοτι ητο εναντιος ο ανεμος. ²⁵Εν δε τη τεταρτη φυλακη της νυκτος υπηγε προς αυτους ο Ιησους, περιπατων επι την θαλασσαν. ²⁶Και ιδοντες αυτον οι μαθηται επι την θαλασσαν περιπατουντα, εταραχθησαν, λεγοντες οτι φαντασμα ειναι, και απο του φοβου εκραξαν. ²⁷Ευθυς δε ελαλησε προς αυτους ο Ιησους λεγων· Θαρσειτε, εγω ειμαι· μη φοβεισθε. ²⁸Αποκριθεις δε προς αυτον ο Πετρος ειπε· Κυριε, εαν ησαι συ, προσταξον με

να ελθω προς σε επι τα υδατα. ²⁹Ο δε ειπεν, Ελθε. Και καταβας απο του πλοιου ο Πετρος περιεπατησεν επι τα υδατα, δια να ελθη προς τον Ιησουν. ³⁰Βλεπων ομως τον ανεμον δυνατον εφοβηθη, και αρχισας να καταποντιζηται, εκραξε λεγων· Κυριε, σωσον με. ³¹Και ευθυς ο Ιησους εκτεινας την χειρα επιασεν αυτον και λεγει προς αυτον· Ολιγοπιστε, εις τι εδιστασας; ³²Και αφου εισηλθον εις το πλοιον, επαυσεν ο ανεμος. ³³Οι δε εν τω πλοιω ελθοντες προσεκυνησαν αυτον, λεγοντες· Αληθως Θεου Υιος εισαι. ³⁴Και διαπερασαντες ηλθον εις την γην Γεννησαρετ. ³⁵Και γνωρισαντες αυτον οι ανθρωποι του τοπου εκεινου, απεστειλαν εις ολην την περιχωρον εκεινην και εφεραν προς αυτον παντας τους πασχοντας, ³⁶και παρεκαλουν αυτον να εγγισωσι μονον το ακρον του ιματιου αυτου· και οσοι ηγγισαν ιατρευθησαν.

15Τοτε προσερχονται προς τον Ιησουν οι απο Ιεροσολυμων γραμματαις και Φαρισαιοι, λεγοντες· ²Δια τι οι μαθηται σου παραβαινουσιν την παραδοσιν των πρεσβυτερων; διοτι δεν νιπτονται τας χειρας αυτων οταν τρωγωσιν αρτον. ³Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Δια τι και σεις παραβαινετε την εντολην του Θεου δια την παραδοσιν σας; ⁴Διοτι ο Θεος προσεταξε, λεγων· Τιμα τον πατερα σου και την μητερα· και, Ο κακολογων πατερα η μητερα εξαπαντος να θανατονηται· ⁵σεις ομως λεγετε· Οστις ειπη προς τον πατερα η προς την μητερα, Δωρον ειναι ο, τι ηθελες ωφεληθη εξ εμου, αρκει, και δυναται να μη τιμηση τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου· ⁶και ηκυρωσατε την εντολην του Θεου δια την παραδοσιν σας. ⁷Υποκριται, καλως προεφητευσεν περι υμων ο Ησαιας, λεγων· ⁸Ο λαος ουτος με πλησιαζει με το στομα αυτων και με τα χειλη με τιμα, η δε καρδια αυτων μακραν απεχει απ' εμου. ⁹Εις ματην δε με σεβονται, διδασκοντες διδασκαλιας, ενταλματα ανθρωπων. ¹⁰Και προσκαλεσας τον οχλον, ειπε προς αυτους· Ακουετε και νοειτε. ¹¹Δεν μολυνει τον ανθρωπον το εισερχομενον εις το στομα, αλλα το εξερχομενον εκ του στοματος τουτο μολυνει τον ανθρωπον. ¹²Τοτε προσελθοντες οι μαθηται αυτου, ειπον προς αυτον· Εξευρεις οτι οι Φαρισαιοι ακουσαντες τον λογον τουτον εσκανδαλισθησαν; ¹³Ο δε αποκριθεις ειπε· Πασα φυτεια, την οποιαν δεν εφυτευσεν ο Πατηρ μου ο ουρανιος, θελει εκριζωθη. ¹⁴Αφησατε αυτους· ειναι οδηγοι τυφλοι τυφλων· τυφλος δε τυφλον εαν οδηγη, αμφοτεροι εις βοθρον θελουσι πεσει. ¹⁵Αποκριθεις δε ο Πετρος ειπε προς αυτον· Εξηγησον εις ημας την παραβολην ταυτην. ¹⁶Και ο Ιησους ειπεν· Ετι και σεις ασυνετοι εισθε; ¹⁷Δεν εννοειτε ετι οτι παν το εισερχομενον εις το στομα καταβαινει εις την κοιλιαν και εκβαλλεται εις αφεδρωνα; ¹⁸Τα δε εξερχομενα εκ του στοματος εκ της καρδιας εξερχονται, και εκεινα μολνουσι τον ανθρωπον. ¹⁹Διοτι εκ της καρδιας εξερχονται διαλογισμοι πονηροι, φονοι, μοιχειαι, πορνειαι, κλοπαι, ψευδομαρτυριαι, βλασφημιαι. ²⁰Ταυτα ειναι τα μολνοντα τον ανθρωπον· το δε να φαγη τις με

ανίπτους χειρας δεν μολυνει τον ανθρωπον. ²¹Και εξελθων εκειθεν ο Ιησους ανεχωρησεν εις τα μερη Τυρου και Σιδωνος. ²²Και ιδου, γυνη Χαναναια, εξελθουσα απο των οριων εκεινων, εκραυγασε προς αυτον λεγουσα· Ελεησον με, Κυριε, υιε του Δαβιδ· η θυγατηρ μου κακως δαιμονιζεται. ²³Ο δε δεν απεκριθη προς αυτην λογον. Και προσελθοντες οι μαθηται αυτου, παρεκαλουν αυτον, λεγοντες· Απολυσον αυτην, διoti κραζει οπισθεν ημων. ²⁴Ο δε αποκριθεις ειπε· Δεν απεσταλην ειμη εις τα προβατα τα απολωλοτα του οικου Ισραηλ. ²⁵Η δε ελθουσα προσεκυνη αυτον, λεγουσα· Κυριε, βοηθει μοι. ²⁶Ο δε αποκριθεις ειπε· Δεν ειναι καλον να λαβη τις τον αρτον των τεκνων και να ριψη εις τα κυναρια. ²⁷Η δε ειπε· Ναι, Κυριε· αλλα και τα κυναρια τρωγουσιν απο των ψιχιων των πιπτοντων απο της τραπεζης των κυριων αυτων. ²⁸Τοτε αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτην· Ω γυναι, μεγαλη σου η πιστις· ας γεινη εις σε ως θελεις. Και ιατρευθη η θυγατηρ αυτης απο της ωρας εκεινης. ²⁹Και μεταβας εκειθεν ο Ιησους, ηλθε παρα την θαλασσαν της Γαλιλαιας, και αναβας εις το ορος εκαθητο εκει. ³⁰Και ηλθον προς αυτον οχλοι πολλοι εχοντες μεθ' εαυτων χωλους, τυφλους, κωφους, κουλλους και αλλους πολλους· και ερριψαν αυτους εις τους ποδας του Ιησου, και εθεραπευσεν αυτους· ³¹ωστε οι οχλοι εθαυμασαν βλέποντες κωφους λαλουντας, κουλλους υγιεις, χωλους περιπατουντας και τυφλους βλέποντας· και εδοξασαν τον Θεον του Ισραηλ. ³²Ο δε Ιησους, προσκαλεσας τους μαθητας αυτου, ειπε· Σπλαγχνιζομαι δια τον οχλον, διoti τρεις ηδη ημερας μενουσι πλησιον μου και δεν εχουσι τι να φαγωσι· και να απολυσω αυτους νηστεις δεν θελω, μηποτε αποκαμωσι καθ' οδον. ³³Και λεγουσι προς αυτον οι μαθηται αυτου· Ποθεν εις ημας εν τη ερημια αρτοι τοσοι, ωστε να χορτασωμεν τοσον οχλον; ³⁴Και λεγει προς αυτους ο Ιησους· Ποσους αρτους εχετε; οι δε ειπον· Επτα, και ολιγα οψαρακια. ³⁵Και προσεταξε τους οχλους να καθησωσιν επι την γην. ³⁶Και λαβων τους επτα αρτους και τα οψαρια, αφου ευχαριστησεν, εκοψε και εδωκεν εις τους μαθητας αυτου, οι δε μαθηται εις τον οχλον. ³⁷Και εφαγον παντες και εχορταστησαν, και εσηκωσαν το περισσευμα των κλασμάτων επτα σφυριδας πληρεις· ³⁸οι δε τρωγοντες ησαν τετρακισχλιοι ανδρες εκτος γυναικων και παιδιων. ³⁹Αφου δε απελυσε τους οχλους, εισηλθεν εις το πλοιον και ηλθεν εις τα ορια Μαγδαλα.

16Και προσελθοντες οι Φαρισαιοι και οι Σαδδουκαιοι, πειραζοντες αυτον εξητησαν ναδειξη εις αυτους σημειον εκ του ουρανου. ²Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Οταν γεινη εσπερα, λεγετε· Καλωσυνη· διoti κοκκινιζει ο ουρανός· ³και το πρωι· Σημερον χειμων· διoti κοκκινιζει σκυθρωπαζων ο ουρανός. Υποκριται, το μεν προσωπον του ουρανου εξευρετε να διακρινητε, τα δε σημεια των καιρων δεν δυνασθε; ⁴Γενεα πονηρα και μοιχαλις σημειον ζητει, και σημειον δεν θελει δοθη εις αυτην ειμη το σημειον Ιωνα του προφητου. Και αφησας

αυτους ανεχωρησε. ⁵Και ελθοντες οι μαθηται αυτου εις το περαν, ελησμονησαν να λαβωσιν αρτους. ⁶Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Βλεπετε και προσεχετε απο της ζυμης των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων. ⁷Και εκεινοι διελογιζοντο εν εαυτοις, λεγοντες οτι αρτους δεν ελαβομεν. ⁸Νοησας δε ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Τι διαλογισθε εν εαυτοις, ολιγοπιστοι, οτι αρτους δεν ελαβετε; ⁹ετι δεν καταλαμβανετε, ουδε ενθυμεισθε τους πεντε αρτους των πεντακισχλιων και ποσους κοφινους ελαβετε; ¹⁰ουδε τους επτα αρτους των τετρακισχλιων και ποσας σφυριδας ελαβετε; ¹¹πως δεν καταλαμβανετε οτι περι αρτου δεν σας ειπον να προσεχητε απο της ζυμης των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων; ¹²Τοτε ενοησαν, οτι δεν ειπε να προσεχωσιν απο της ζυμης του αρτου, αλλ' απο της διδαχης των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων. ¹³Οτε δε ηλθεν ο Ιησους εις τα μερη της Καισαρειας της Φιλιππου, ηρωτα τους μαθητας αυτου, λεγων· Τινα με λεγουσιν οι ανθρωποι οτι ειμαι εγω ο Υιος του ανθρωπου; ¹⁴Οι δε ειπον· Αλλοι μεν Ιωαννην τον Βαπτιστην, αλλοι δε Ηλιαν και αλλοι Ιερεμιαν η ενα των προφητων. ¹⁵Λεγει προς αυτους· Αλλα σεις τινα με λεγετε οτι ειμαι; ¹⁶Και αποκριθεις ο Σιμων Πετρος ειπε· Συ εισαι ο Χριστος ο Υιος του Θεου του ζωντος. ¹⁷Και αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτον· Μακαριος εισαι, Σιμων, υιε του Ιωνα, διoti σαρχ και αιμα δεν σοι απεκαλυψε τουτο, αλλ' ο Πατηρ μου ο εν τοις ουρανοις. ¹⁸Και εγω δε σοι λεγω οτι συ εισαι Πετρος, και επι ταυτης της πετρας θελω οικοδομησει την εκκλησιαν μου, και πυλαι αδου δεν θελουσιν ισχυσει κατ' αυτης. ¹⁹Και θελω σοι δωσει τα κλειδια της βασιλειας των ουρανων, και ο, τι εαν δεσης επι της γης, θελει εισθαι δεδεμενον εν τοις ουρανοις, και ο, τι εαν λυσης επι της γης, θελει εισθαι λελυμενον εν τοις ουρανοις. ²⁰Τοτε παρηγγειλεν εις τους μαθητας αυτου να μη ειπωσι προς μηδεν οτι αυτος ειναι Ιησους ο Χριστος. ²¹Απο τοτε ηρχισεν ο Ιησους να δεικνυη εις τους μαθητας αυτου οτι πρεπει να υπαγη εις Ιεροσολυμα και να παθη πολλα απο των πρεσβυτερων και αρχιερων και γραμματεων, και να θανατωθη, και την τριτην ημεραν να αναστηθη. ²²Και παραλαβων αυτον ο Πετρος κατ' ιδιαν ηρχισε να επιτιμα αυτον, λεγων· Γενου ιλεως εις σεαυτον, Κυριε· δεν θελει γεινει τουτο εις σε. ²³Εκεινος δε στραφεις ειπε προς τον Πετρον· Υπαγε οπισω μου, Σατανα· σκανδαλον μου εισαι· διoti δεν φρονεις τα του Θεου, αλλα τα των ανθρωπων. ²⁴Τοτε ο Ιησους ειπε προς τους μαθητας αυτου· Εαν τις θελη να ελθη οπισω μου, ας απαρνηθη εαυτον και ας σηκωση τον σταυρον αυτου και ας με ακολουθη. ²⁵Διoti οστις θελει να σωση την ζωην αυτου, θελει απολεσει αυτην· και οστις απολεσει την ζωην αυτου ενεκεν εμου, θελει ευρει αυτην. ²⁶Επειδη τι ωφελειται ανθρωπος εαν τον κοσμον ολον κερδηση, την δε ψυχην αυτου ζημιωθη; η τι θελει δωσει ανθρωπος εις ανταλλαγην της ψυχης αυτου; ²⁷Διoti μελλει ο Υιος του ανθρωπου να ελθη εν τη δοξη του Πατρος αυτου μετα των αγγελων αυτου,

και τοτε θελει αποδωσει εις εκαστον κατα την πραξιν αυτου. ²⁸Αληθως σας λεγω, ειναι τινες των εδω ισταμενων, οτινες δεν θελουσι γευθη θανατον, εωσου ιδωσι τον Υιον του ανθρωπου ερχομενον εν τη βασιλεια αυτου.

17Και μεθ' ημερας εξ παραλαμβάνει Ιησους τον Πετρον και Ιακωβον και Ιωαννην τον αδελφον αυτου και αναβιβαζει αυτους εις ορος υψηλον κατ' ιδιαν. ²και μετεμορφωθη εμπροσθεν αυτων, και ελαμψε το προσωπον αυτου ως ο ηλιος, τα δε ιματια αυτου εγειναν λευκα ως το φως. ³Και ιδου, εφανησαν εις αυτους Μωυσης και Ηλιας συλλαλουντες μετ' αυτου. ⁴Αποκριθεις δε ο Πετρος ειπε προς τον Ιησουν· Κυριε, καλον ειναι να ημεθα εδω· εαν θελης, ας καμωμεν εδω τρεις σκηνας, δια σε μιαν και δια τον Μωυσην μιαν και μιαν δια τον Ηλιαν. ⁵Ενω αυτος ελαλει ετι, ιδου, νεφελη φωτεινη επεσκιασεν αυτους, και ιδου, φωνη εκ της νεφελης λεγουσα· Ουτος ειναι ο Υιος μου ο αγαπητος, εις τον οποιον ευηρεστητην· αυτου ακουετε. ⁶Και ακουσαντες οι μαθηται επεσον κατα προσωπον αυτων και εφοβηθησαν σφοδρα. ⁷Και προσελθων ο Ιησους επιασεν αυτους και ειπεν· Εγερθητε και μη φοβεισθε. ⁸Υψωσαντες δε τους οφθαλμους αυτων, δεν ειδον ουδεναι ειμη τον Ιησουν μονον. ⁹Και ενω κατεβαινον απο του ορους, παρηγγειλεν εις αυτους ο Ιησους, λεγων· Μη ειπητε προς μηδενα το οραμα, εωσου ο Υιος του ανθρωπου αναστητη εκ νεκρων. ¹⁰Και ηρωτησαν αυτον οι μαθηται αυτου, λεγοντες· Δια τι λοιπον λεγουσιν οι γραμματαις οτι πρεπει να ελθη ο Ηλιας πρωτον; ¹¹Ο δε Ιησους αποκριθεις ειπε προς αυτους· Ο Ηλιας μεν ερχεται πρωτον και θελει αποκαταστησει παντα. ¹²σας λεγω ομως οτι ηλθεν ηδη ο Ηλιας, και δεν εγνωρισαν αυτον, αλλ' επραξαν εις αυτον οσα ηθελησαν· ουτω και ο Υιος του ανθρωπου μελλει να παθη υπ' αυτων. ¹³Τοτε ενοησαν οι μαθηται, οτι περι Ιωαννου του Βαπτιστου ειπε προς αυτους. ¹⁴Και οτε ηλθον προς τον οχλον, επλησιασεν εις αυτον ανθρωπος τις γονυπετων εις αυτον και λεγων· ¹⁵Κυριε, ελεησον μου τον υιον, διοτι σεληνιαζεται και κακως πασχει· διοτι πολλακις πιπτει εις το πυρ και πολλακις εις το υδωρ. ¹⁶Και εφερα αυτον προς τους μαθητας σου, αλλα δεν ηδυνηθησαν να θεραπευσωσιν αυτον. ¹⁷Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπεν· Ω γενεα απιστος και διεστραμμενη, εως ποτε θελω εισθαι μεθ' υμων; εως ποτε θελω υποφερει υμας; φερετε μοι αυτον εδω. ¹⁸Και επετιμησεν αυτον ο Ιησους, και εξηλθεν απ' αυτου το δαιμονιον και εθεραπευθη το παιδιον απο της ωρας εκεινης. ¹⁹Τοτε προσελθοντες οι μαθηται προς τον Ιησουν κατ' ιδιαν, ειπον· Δια τι ημεις δεν ηδυνηθημεν να εκβαλωμεν αυτο; ²⁰Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Δια την απιστιαν σας. Διοτι αληθως σας λεγω, Εαν εχητε πιστιν ως κοκκον σιναπεως, θελετε ειπει προς το ορος τουτο, Μεταβηθι εντευθεν εκει, και θελει μεταβη· και δεν θελει εισθαι ουδεν αδυνατον εις εσας. ²¹Τουτο δε το γενοσ δεν εξερχεται, ειμη δια προσευχης και νηστειας. ²²Και ενω διετριβον εν τη Γαλιλαια,

ειπε προς αυτους ο Ιησους· Μελλει ο Υιος του ανθρωπου να παραδοθη εις χειρας ανθρωπων· ²³και θελουσι θανατωσει αυτον, και την τριτην ημεραν θελει αναστητη. Και ελυπηθησαν σφοδρα. ²⁴Οτε δε ηλθον εις την Καπερναουμ, προσηλθον προς τον Πετρον οι λαμβανοντες τα διδραχμα και ειπον· Ο διδασκαλος σας δεν πληρονει τα διδραχμα; ²⁵Λεγει, Ναι. Και οτε εισηλθεν εις την οικιαν, προσελαβεν αυτον ο Ιησους λεγων· Τι σοι φαινεται, Σιμων; οι βασιλεις της γης απο τινων λαμβανουσι φορους η δασμον; απο των υιων αυτων η απο των ξενων; ²⁶Λεγει προς αυτον ο Πετρος· Απο των ξενων. Ειπε προς αυτον ο Ιησους· Αρα ελευθεροι ειναι οι υιοι. ²⁷Πλην δια να μη σκανδαλισωμεν αυτους, υπαγε εις την θαλασσαν και ριφον αγκιστρον και το πρωτον οφαριον, το οποιον αναβη, λαβε, και ανοιξας το στομα αυτου θελεις ευρει στατηρα· εκεινον λαβων δος εις αυτους δι' εμε και σε.

18Εν εκεινη τη ωρα ηλθον οι μαθηται προς τον Ιησουν, λεγοντες· Τις αρα ειναι μεγαλυτερος εν τη βασιλεια των ουρανων; ²Και προσκαλεσας ο Ιησους παιδιον, εστησεν αυτο εν τω μεσω αυτων ³και ειπεν· Αληθως σας λεγω, εαν δεν επιστρεψητε και γεινητε ως τα παιδια, δεν θελετε εισελθει εις την βασιλειαν των ουρανων. ⁴Οστις λοιπον ταπεινωσεν εαυτον ως το παιδιον τουτο, ουτος ειναι ο μεγαλυτερος εν τη βασιλεια των ουρανων. ⁵Και οστις δεχθη εν τοιουτον παιδιον εις το ονομα μου, εμε δεχεται· ⁶οστις ομως σκανδαλιση ενα των μικρων τουτων των πιστευοντων εις εμε, συμφερει εις αυτον να κρεμασθη μυλου πετρα επι τον τραχηλον αυτου και να καταποντισθη εις το πελαγος της θαλασσης. ⁷Ουαι εις τον κοσμον δια τα σκανδαλα· διοτι ειναι αναγκη να ελθωσι τα σκανδαλα· πλην ουαι εις τον ανθρωπον εκεινον, δια του οποιου το σκανδαλον ερχεται. ⁸Και εαν η χειρ σου η ο πους σου σε σκανδαλιζη, εκκοφον αυτο και ριφον απο σου· καλυτερον σοι ειναι να εισελθης εις την ζωην χωλος η κουλλος, παρα εχων δυο χειρας η δυο ποδας να ριφθης εις το πυρ το αιωνιον. ⁹Και εαν ο οφθαλμος σου σε σκανδαλιζη, εκβαλε αυτον και ριφον απο σου· καλυτερον σοι ειναι μονοφθαλμος να εισελθης εις την ζωην, παρα εχων δυο οφθαλμους να ριφθης εις την γεενναν του πυρος. ¹⁰Προσεχετε μη καταφρονησητε ενα των μικρων τουτων· διοτι σας λεγω οτι οι αγγελοι αυτων εν τοις ουρανοις διαπαντος βλεπουσι το προσωπον του Πατρος μου του εν ουρανοις. ¹¹Επειδη ο Υιος του ανθρωπου ηλθε δια να σωση το απολωλος. ¹²Τι σας φαινεται; εαν ανθρωπος τις εχη εκατον προβατα και πλανηθη εν εξ αυτων, δεν αφινει τα ενενηκοντα εννεα και υπαγων επι τα ορη, ζητει το πλανωμενον; ¹³Και εαν συμβη να ευρη αυτο, αληθως σας λεγω οτι χαιρει δι' αυτο μαλλον παρα δια τα ενενηκοντα εννεα τα μη πεπλανημενα. ¹⁴Ουτω δεν ειναι θελημα εμπροσθεν του Πατρος σας του εν ουρανοις να απολεσθη εις των μικρων τουτων. ¹⁵Εαν δε αμαρτηση εις σε ο αδελφος σου, υπαγε και ελεγξον αυτον μεταξυ σου και αυτου μονου· εαν σου ακουση, εκερδησας τον αδελφον

σου· ¹⁶εαν όμως δεν ακουση, παραλαβε μετα σου ετι ενα η δυο, δια να βεβαιωθη πας λογος επι στοματος δυο μαρτυρων η τριων. ¹⁷Και εαν παρακουση αυτων, ειπε τουτο προς την εκκλησιαν· αλλ' εαν και της εκκλησιας παρακουση, ας ειναι εις σε ως ο εθνικος και ο τελωνης. ¹⁸Αληθως σας λεγω, Οσα εαν δεσητε επι της γης, θελουσιν εισθαι δεδεμενα εν τω ουρανω, και οσα εαν λυσητε επι της γης, θελουσιν εισθαι λελυμενα εν τω ουρανω. ¹⁹Παλιν σας λεγω οτι εαν δυο απο σας συμφωνησωσιν επι της γης περι παντος πραγματος, περι του οποιου ηθελον καμει αιτησιν, θελει γεινει εις αυτους παρα του Πατρος μου του εν ουρανοις. ²⁰Διοτι οπου ειναι δυο η τρεις συνηγμενοι εις το ονομα μου, εκει ειμαι εγω εν τω μεσω αυτων. ²¹Τοτε προσελθων προς αυτον ο Πετρος, ειπε· Κυριε, ποσακις αν αμαρτηση εις εμε ο αδελφος μου και θελω συγχωρησει αυτον; εως επτακις; ²²Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Δεν σοι λεγω εως επτακις, αλλ' εως εβδομηκοντακις επτα. ²³Δια τουτο η βασιλεια των ουρανων ωμοιωθη με ανθρωπον βασιλεα, οστις ηθελησε να θεωρηση λογαριασμον μετα των δουλων αυτου. ²⁴Και οτε ηρχισε να θεωρη, εφερθη προς αυτον εις οφειλετης μυριων ταλαντων. ²⁵Και επειδη δεν ειχε να αποδωση, προσεταξεν ο κυριος αυτου να πωληθη αυτος και η γυνη αυτου και τα τεκνα και παντα οσα ειχε, και να αποδοθη το οφειλομενον. ²⁶Πεσων λοιπον ο δουλος προσεκυνει αυτον, λεγων· Κυριε, μακροθυμησον εις εμε, και παντα θελω σοι αποδωσει. ²⁷Σπλαγχνισθεις δε ο κυριος του δουλου εκεινου, απελυσεν αυτον και το δανειον αφηκεν εις αυτον. ²⁸Αφου όμως εξηλθεν ο δουλος εκεινος, ευρεν ενα των συνδουλων αυτου, οστις εχρεωσται εις αυτον εκατον δηναρια, και πιασας αυτον επνιγε, λεγων· Αποδος μοι ο, τι χρεωσταις. ²⁹Πεσων λοιπον ο συνδουλος αυτου εις τους ποδας αυτου, παρεκαλει αυτον λεγων· Μακροθυμησον εις εμε, και παντα θελω σοι αποδωσει. ³⁰Εκεινος όμως δεν ηθελεν, αλλ' απελθων εβαλεν αυτον εις φυλακην, εωσου αποδωση το οφειλομενον. ³¹Ιδοντες δε οι συνδουλοι αυτου τα γενομενα, ελυπηθησαν σφοδρα και ελθοντες εφανερωσαν προς τον κυριον αυτων παντα τα γενομενα. ³²Τοτε προσκαλεσας αυτον ο κυριος αυτου, λεγει προς αυτον· Δουλε πονηρε, παν το χρεος εκεινο σοι αφηκα, επειδη με παρεκαλεσας· ³³δεν επρεπε και συ να ελεησης τον συνδουλον σου, καθως και εγω σε ηλεησα; ³⁴Και οργισθεις ο κυριος αυτου παρεδωκεν αυτον εις τους βασανιστας, εωσου αποδωση παν το οφειλομενον εις αυτον. ³⁵Ουτω και ο Πατηρ μου ο επουρανιος θελει καμει εις εσας, εαν δεν συγχωρησητε εκ καρδιας σας εκαστος εις τον αδελφον αυτου τα πταισματα αυτων.

19Και οτε ετελειωσεν ο Ιησους τους λογους τουτους, ανεχωρησεν απο της Γαλιλαιας και ηλθεν εις τα ορια της Ιουδαιας περαν του Ιορδανου. ²Και ηκολουθησαν αυτον οχλοι πολλοι, και εθεραπευσεν αυτους εκει. ³Και ηλθον προς αυτον οι Φαρισαιοι, πειραζοντες αυτον και

λεγοντες προς αυτον· Συγχωρειται εις τον ανθρωπον να χωρισθη την γυναικα αυτου δια πασαν αιτιαν; ⁴Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Δεν ανεγνωσατε οτι ο πλασας απ' αρχης αρσεν και θηλυ επλασεν αυτους ⁵και ειπεν, Ενεκεν τουτου θελει αφησει ανθρωπος τον πατερα και την μητερα και θελει προσκολληθη εις την γυναικα αυτου, και θελουσιν εισθαι οι δυο εις σαρκα μια; ⁶Οστε δεν ειναι πλεον δυο, αλλα μια σαρξ. Εκεινο λοιπον το οποιον ο Θεος συνεζευξεν, ανθρωπος ας μη χωριζη. ⁷Λεγουσι προς αυτον· Δια τι λοιπον ο Μωυσης προσεταξε να δωση εγγραφον διαζυγιου και να χωρισθη αυτη; ⁸Λεγει προς αυτους· Διοτι ο Μωυσης δια την σκληροκαρδιαν σας συνεχωρησεν εις εσας να χωριζησθε τας γυναικας σας· απ' αρχης όμως δεν εγεινεν ουτω. ⁹Σας λεγω δε οτι οστις χωρισθη την γυναικα αυτου εκτος δια πορνειαν και νυμφευθη αλλην, γινεται μοιχος· και οστις νυμφευθη γυναικα κεχωρισμενην, γινεται μοιχος. ¹⁰Λεγουσι προς αυτον οι μαθηται αυτου· Εαν ουτως εχη η υποχρεωσις του ανδρος προς την γυναικα, δεν συμφερει να νυμφευθη. ¹¹Ο δε ειπε προς αυτους· Δεν δυνανται παντες να δεχθωσι τον λογον τουτον, αλλ' εις οσους ειναι δεδομενον. ¹²Διοτι ειναι ευνουχοι, οιτινες εκ κοιλιας μητρος εγεννηθησαν ουτω, και ειναι ευνουχοι, οιτινες ευνουχισθησαν υπο των ανθρωπων, και ειναι ευνουχοι, οιτινες ευνουχισαν εαυτους δια την βασιλειαν των ουρανων. Οστις δυναται να δεχθη τουτο, ας δεχθη. ¹³Τοτε εφερθησαν προς αυτον παιδια, δια να επιθεση τας χειρας επ' αυτα και να ευχηθη· οι δε μαθηται επεπληξαν αυτα. ¹⁴Πλην ο Ιησους ειπεν· Αφησατε τα παιδια και μη εμποδιζετε αυτα να ελθωσι προς εμε· διοτι των τοιουτων ειναι η βασιλεια των ουρανων. ¹⁵Και αφου επεθηκεν επ' αυτα τας χειρας, ανεχωρησεν εκειθεν. ¹⁶Και ιδου, προσελθων τις ειπε προς αυτον· Διδασκαλε αγαθε, τι καλον να πραξω δια να εχω ζωην αιωνιον; ¹⁷Ο δε ειπε προς αυτον· Τι με λεγεις αγαθον; ουδεις αγαθος ειμη εις, ο Θεος. Αλλ' εαν θελης να εισελθης εις την ζωην, φυλαξον τας εντολας. ¹⁸Λεγει προς αυτον· Ποιας; Και ο Ιησους ειπε· Το μη φονευσης, μη μοιχευσης, μη κλεψης, μη ψευδομαρτυρησης, ¹⁹τιμα τον πατερα σου και την μητερα, και θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον. ²⁰Λεγει προς αυτον ο νεανισκος· Παντα ταυτα εφυλαξα εκ νεοτητας μου· τι μοι λειπει ετι; ²¹Ειπε προς αυτον ο Ιησους· Εαν θελης να ησαι τελειος, υπαγε, πωλησον τα υπαρχοντα σου και δος εις πτωχους, και θελεις εχει θησαυρον εν ουρανω, και ελθε, ακολουθει μοι. ²²Ακουσας δε ο νεανισκος τον λογον, ανεχωρησε λυπουμενος· διοτι ειχε κτηματα πολλα. ²³Και ο Ιησους ειπε προς τους μαθητας αυτου· Αληθως σας λεγω οτι δυσκολως θελει εισελθει πλουσιος εις την βασιλειαν των ουρανων. ²⁴Και παλιν σας λεγω, Ευκολωτερον ειναι να περαση καμηλος δια τρυπηματος βελονης παρα πλουσιος να εισελθει εις την βασιλειαν του Θεου. ²⁵Ακουσαντες δε οι μαθηται αυτου εξεπληττοντο σφοδρα, λεγοντες· Τις λοιπον δυναται να σωθη; ²⁶Εμβλεψας δε ο Ιησους, ειπε προς

αυτους· Παρα ανθρωποις τουτο αδυνατον ειναι, παρα τω Θεω ομως τα παντα ειναι δυνατα. ²⁷Τοτε αποκριθεις ο Πετρος, ειπε προς αυτον· Ιδου, ημεις αφηκαμεν παντα και σοι ηκολουθησαμεν· τι λοιπον θελει εισθαι εις ημας; ²⁸Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Αληθως σας λεγω οτι σεις οι ακολουθησαντες μοι, εν τη παλιγγενεσια, οταν καθηση ο Υιος του ανθρωπου επι του θρονου της δοξης αυτου, θελετε καθησει και σεις επι δωδεκα θρονους κρινοντες τας δωδεκα φυλας του Ισραηλ. ²⁹Και πας οστις αφηκεν οικιας η αδελφους η αδελφας η πατερα η μητερα η γυναικα η τεκνα η αγρους ενεκεν του ονοματος μου, εκατονταπλασια θελει λαβει και ζωνη αιωνιον θελει κληρονομησει. ³⁰Πολλοι ομως πρωτοι θελουσιν εισθαι εσχατοι και εσχατοι πρωτοι.

20 Διοτι η βασιλεια των ουρανων ειναι ομοια με ανθρωπον οικοδοστοτην, οστις εξηλθεν αμα τω πρωι δια να μισθωση εργατας δια τον αμπελωνα αυτου. ²Αφου δε συνεφωνησε μετα των εργατων προς εν δηναριον την ημεραν, απεστειλεν αυτους εις τον αμπελωνα αυτου. ³Και εξελθων περι την τριτην ωραν, ειδεν αλλους ισταμενους εν τη αγορα αργους, ⁴και προς εκεινους ειπεν· Υπαγετε και σεις εις τον αμπελωνα, και ο, τι ειναι δικαιον θελω σας δωσει. Και εκεινοι υπηγγον. ⁵Παλιν εξελθων περι την εκτην και ενατην ωραν, εκαμεν ωσαυτως. ⁶Περι δε την ενδεκατην ωραν εξελθων ευρεν αλλους ισταμενους αργους, και λεγει προς αυτους· Δια τι ιστασθε εδω ολην την ημεραν αργοι; ⁷Λεγουσι προς αυτον· Διοτι ουδεις εμισθωσεν ημας. Λεγει προς αυτους· Υπαγετε και σεις εις τον αμπελωνα, και ο, τι ειναι δικαιον θελετε λαβει. ⁸Αφου δε εγεινεν εσπερα, λεγει ο κυριος του αμπελωνος προς τον επιτροπον αυτου· Καλεσον τους εργατας και αποδος εις αυτους τον μισθον, αρχισας απο των εσχατων εως των πρωτων. ⁹Και ελθοντες οι περι την ενδεκατην ωραν μισθωθεντες, ελαβον ανα εν δηναριον. ¹⁰Ελθοντες δε οι πρωτοι, ενομισαν οτι θελουσι λαβει πλειοτερα, ελαβον ομως και αυτοι ανα εν δηναριον. ¹¹Και λαβοντες εγογγυζον κατα του οικοδοστοτου, ¹²λεγοντες οτι, Ουτοι οι εσχατοι μιαν ωραν εκαμον, και εκαμες αυτους ισους με ημας, οιτινες εβαστασαμεν το βαρος της ημερας και τον καυσωνα. ¹³Ο δε αποκριθεις ειπε προς ενα εξ αυτων· Φιλε, δεν σε αδικω· δεν συνεφωνησας εν δηναριον μετ' εμου; ¹⁴λαβε το σον και υπαγε· θελω δε να δωσω εις τουτον τον εσχατον ως και εις σε. ¹⁵Η δεν εχω την εξουσιαν να καμω ο, τι θελω εις τα εμα; η ο οφθαλμος σου ειναι πονηρος διοτι εγω ειμαι αγαθος; ¹⁶Ουτω θελουσιν εισθαι οι εσχατοι πρωτοι και οι πρωτοι εσχατοι· διοτι πολλοι ειναι οι κεκλημενοι, ολιγοι δε οι εκλεκτοι. ¹⁷Και αναβαινων ο Ιησους εις Ιεροσολυμα, παρελαβε τους δωδεκα μαθητας κατ' ιδιαν εν τη οδω και ειπε προς αυτους. ¹⁸Ιδου, αναβαινομεν εις Ιεροσολυμα, και ο Υιος του ανθρωπου θελει παραδοθη εις τους αρχιερεις και γραμματεις και θελουσι καταδικασει αυτον εις θανατον, ¹⁹και θελουσι παραδωσει αυ-

τον εις τα εθνη δια να εμπαιξωσι και μαστιγωσωσι και σταυρωσωσι, και τη τριτη ημερα θελει αναστηθη. ²⁰Τοτε προσηλθε προς αυτον η μητηρ των υιων του Ζεβεδαιου μετα των υιων αυτης, προσκυνουσα και ζητουσα τι παρ' αυτου. ²¹Ο δε ειπε προς αυτην· Τι θελεις; Λεγει προς αυτον· Ειπε να καθησωσιν ουτοι οι δυο υιοι μου εις εκ δεξιων σου και εις εξ αριστερων εν τη βασιλεια σου. ²²Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπε· Δεν εξευρετε τι ζητειτε. Δυνασθε να πιητε το ποτηριον, το οποιον εγω μελλω να πιω, και να βαπτισθητε το βαπτισμα, το οποιον εγω βαπτιζομαι; Λεγουσι προς αυτον· Δυναμεθα. ²³Και λεγει προς αυτους· το μεν ποτηριον μου θελετε πιει; και το βαπτισμα το οποιον εγω βαπτιζομαι θελετε βαπτισθητε να καθησητε ομως εκ δεξιων μου και εξ αριστερων μου δεν ειναι εμου να δωσω, ειμη εις οσους ειναι ητοιμασμενον υπο του Πατρος μου. ²⁴Και ακουσαντες οι δεκα ηγανακτησαν περι των δυο αδελφων. ²⁵Ο δε Ιησους προσκαλεσας αυτους, ειπεν· Εξευρετε οτι οι αρχοντες των εθνων κατακυριευουσιν αυτα και οι μεγαλοι κατεξουσιαζουσιν αυτα. ²⁶Ουτως ομως δεν θελει εισθαι εν υμιν, αλλ' οστις θελει να γεινη μεγας εν υμιν, ας ηναι υπηρετης υμων, ²⁷και οστις θελη να ηναι πρωτος εν υμιν, ας ηναι δουλος υμων· ²⁸καθως ο Υιος του ανθρωπου δεν ηλθε δια να υπηρετηθη, αλλα δια να υπηρετηση και να δωση την ζωνη αυτου λυτρον αντι πολλων. ²⁹Και ενω εξηρχοντο απο της Ιεριχω, ηκολουθησεν αυτον οχλος πολυς. ³⁰Και ιδου, δυο τυφλοι καθημενοι παρα την οδον, ακουσαντες οτι ο Ιησους διαβαινει, εκραξαν λεγοντες· Ελεησον ημας, Κυριε, υιε του Δαβιδ. ³¹Ο δε οχλος επεπληξεν αυτους δια να σιωπησωσιν· αλλ' εκεινοι εκραζον δυνατωτερα, λεγοντες· Ελεησον ημας, Κυριε, υιε του Δαβιδ. ³²Και σταθεις ο Ιησους, εκραξεν αυτους και ειπε· Τι θελετε να σας καμω; ³³Λεγουσι προς αυτον· Κυριε, να ανοιχθωσιν οι οφθαλμοι ημων. ³⁴Και ο Ιησους σπλαγχισθεις ηγγισε τους οφθαλμους αυτων· και ευθυς ανεβλεψαν αυτων οι οφθαλμοι, και ηκολουθησαν αυτον.

21 Και οτε επλησιασαν εις Ιεροσολυμα και ηλθον εις Βηθφαγη προς το ορος των ελαιων, τοτε ο Ιησους απεστειλε δυο μαθητας, ²λεγων προς αυτους· Υπαγετε εις την κωμην την απεναντι υμων, και ευθυς θελετε ευρειονον δεδεμενην και πωλαριον μετ' αυτης· λυσατε και φερετε μοι. ³Και εαν τις σας ειπη τι, θελετε ειπει οτι ο Κυριος εχει χρειαν αυτων· και ευθυς θελει αποστειλει αυτα. ⁴Τουτο δε ολον εγεινε δια να πληρωθη το ρηθεν δια του προφητου, λεγοντος· ⁵Ειπατε προς την θυγατερα Σιων, Ιδου, ο βασιλευς σου ερχεται προς σε πραυς και καθημενος επι ονου και πωλου υιου υποζυγιου. ⁶Πορευθεντες δε οι μαθηται και ποιησαντες καθως προσεταξεν αυτους ο Ιησους, ⁷εφεραν την ονον και το πωλαριον, και εβαλον επανω αυτων τα ιματια αυτων και επεκαθισαν αυτον επανω αυτων. ⁸Ο δε περισσοτερος οχλος εστρωσαν τα ιματια εαυτων εις την οδον, αλλοι δε εκοπτον κλαδους απο των δενδρων και εστρωνον εις την οδον. ⁹Οι δε οχλοι

οι προπορευομενοι και οι ακολουθουντες εκραζον, λεγοντες· Ωσαννα τω υιω Δαβιδ· ευλογημενος ο ερχομενος εν ονοματι Κυριου· Ωσαννα εν τοις υψιστοις. ¹⁰Και οτε εισηλθεν εις Ιεροσολυμα, εσεισθη πασα η πολις, λεγουσα· Τις ειναι ουτος; ¹¹Οι δε οχλοι ελεγον· Ουτος ειναι Ιησους ο προφητης ο απο Ναζαρετ της Γαλιλαιας. ¹²Και εισηλθεν ο Ιησους εις το ιερον του Θεου και εξεβαλε παντας τους πωλουντας και αγοραζοντας εν τω ιερω, και τας τραπεζας των αργυραμοιβων ανετρεψε και τα καθισματα των πωλουντων τας περιστερας, ¹³και λεγει προς αυτους· Ειναι γεγραμμενον, Ο οικος μου οικος προσευχης θελει ονομαζεσθαι; σεις δε εκαμετε αυτον σπηλαιον ληστων. ¹⁴Και προσηλθον προς αυτον τυφλοι και χωλοι εν τω ιερω και εθεραπευσεν αυτους. ¹⁵Ιδοντες δε οι αρχιερεις και οι γραμματεις τα θαυμασια, τα οποια εκαμε, και τους παιδας κραζοντας εν τω ιερω και λεγοντας, Ωσαννα τω υιω Δαβιδ, ηγανακτησαν ¹⁶και ειπον προς αυτον· Ακουεις τι λεγουσιν ουτοι; Ο δε Ιησους λεγει προς αυτους· Ναι· ποτε δεν ανεγνωσατε οτι εκ στοματος νηπιων και θηλαζοντων ητοιμασας αινεσιν; ¹⁷Και αφησας αυτους εξηλθεν εξω της πολεως εις Βηθανιαν και διενυκτερευσεν εκει. ¹⁸Οτε δε το πρωι επεστρεφεν εις την πολιν, επεινασε· ¹⁹και ιδων μιαν συκην επι της οδου, ηλθε προς αυτην και ουδεν ηυρεν επ' αυτην ειμη φυλλα μονον, και λεγει προς αυτην· να μη γεινη πλεον απο σου καρπος εις τον αιωνα. Και παρευθυσ εξηρανθη η συκη. ²⁰Και ιδοντες οι μαθηται, εθαυμασαν λεγοντες· Πως παρευθυσ εξηρανθη συκη; ²¹Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπε προς αυτους· Αληθως σας λεγω, εαν εχητε πιστιν και δεν διστασητε, ουχι μονον το της συκης θελετε καμει, αλλα και εις το ορος τουτο αν ειπητε, Σηκωθητι και ριφθητι εις την θαλασσαν, θελει γεινει· ²²και παντα οσα αν ζητησητε εν τη προσευχη εχοντες πιστιν θελετε λαβει. ²³Και οτε ηλθεν εις το ιερον, προσηλθον προς αυτον, ενω εδιδασκεν οι αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι του λαου, λεγοντες· Εν ποια εξουσια πραττεις ταυτα, και τις σοι εδωκε την εξουσιαν ταυτην; ²⁴Αποκριθεις δε ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Θελω σας ερωτησει και εγω ενα λογον, τον οποιον εαν μοι ειπητε, και εγω θελω σας ειπει εν ποια εξουσια πραττω ταυτα· ²⁵το βαπτισμα του Ιωαννου ποθεν ητο, εξ ουρανου η εξ ανθρωπων; Και εκεινοι διελογιζοντο καθ' εαυτους λεγοντες· Εαν ειπωμεν, Εξ ουρανου, θελει ειπει προς ημας, Δια τι λοιπον δεν πιστευσατε εις αυτον· ²⁶εαν δε ειπωμεν, Εξ ανθρωπων, φοβουμεθα τον οχλον· διοτι παντες εχουσι τον Ιωαννην ως προφητην. ²⁷Και αποκριθεντες προς τον Ιησουν, ειπον· Δεν εξευρομεν. Ειπε προς αυτους και αυτος· Ουδε εγω λεγω προς υμας εν ποια εξουσια πραττω ταυτα. ²⁸Αλλα τι σας φαινεται; Ανθρωπος τις ειχε δυο υιους, και ελθων προς τον πρωτον ειπε· Τεκνον, υπαγε σημερον εργαζου εν τω αμπελωνι μου. ²⁹Ο δε αποκριθεις ειπε· Δεν θελω· υστερον ομως μετανοησας υπηγγε. ³⁰Και ελθων προς τον δευτερον ειπεν ωσαυτως. Και εκεινος αποκριθεις ειπεν· Εγω υπαγω, κυριε· και δεν υπηγγε. ³¹Τις εκ

των δυο εκαμε το θελημα του πατρος; Λεγουσι προς αυτον· Ο πρωτος. Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Αληθως σας λεγω οτι οι τελωναι και αι πορναι υπαγουσι προτερον υμων εις την βασιλειαν του Θεου. ³²Διοτι ηλθε προς υμας ο Ιωαννης εν οδω δικαιοσυνης, και δεν επιστευσατε εις αυτον· οι τελωναι ομως και αι πορναι επιστευσαν εις αυτον· σεις δε ιδοντες δεν μετεμεληθητε υστερον, ωστε να πιστευσητε εις αυτον. ³³Αλλην παραβολην ακουσατε. Ητο ανθρωπος τις οικοδεσποτης, οστις εφυτευσεν αμπελωνα και περιεβαλεν εις αυτον φραγμα και εσκαψεν εν αυτω ληνον και ωκοδομησε πυργον, και εμισθωσεν αυτον εις γεωργους και απεδημησεν. ³⁴Οτε δε επλησιασεν ο καιρος των καρπων, απεστειλε τους δουλους αυτου προς τους γεωργους δια να λαβωσι τους καρπους αυτου. ³⁵Και πιασαντες οι γεωργοι τους δουλους αυτου, αλλον μεν εδειραν, αλλον δε εφονευσαν, αλλον δε ελιθοβολησαν. ³⁶Παλιν απεστειλεν αλλους δουλους πλειοτερους των πρωτων, και εκαμον εις αυτους ωσαυτως. ³⁷Υστερον δε απεστειλε προς αυτους τον υιον αυτου λεγων· Θελουσιν εντραπη τον υιον μου. ³⁸Αλλ' οι γεωργοι, ιδοντες τον υιον, ειπον προς αλληλους· Ουτος ειναι ο κληρονομος· ελθετε, ας φονευσωμεν αυτον και ας κατακρατησωμεν την κληρονομιαν αυτου. ³⁹Και πιασαντες αυτον, εξεβαλον εξω του αμπελωνος και εφονευσαν. ⁴⁰Οταν λοιπον ελθη ο κυριος του αμπελωνος, τι θελει καμει εις τους γεωργους εκεινους; ⁴¹Λεγουσι προς αυτον· Κακους κακως θελει απολεσει αυτους, και τον αμπελωνα θελει μισθωσει εις αλλους γεωργους, οτινες θελουσιν αποδωσει εις αυτον τους καρπους εν τοις καιροις αυτων. ⁴²Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Ποτε δεν ανεγνωσατε εν ταις γραφαις, Ο λιθος, τον οποιον απεδοκιμασαν οι οικοδομουντες, ουτος εγεινε κεφαλη γωνιας· παρα Κυριου εγεινεν αυτη και ειναι θαυμαστη εν οφθαλμοις υμων; ⁴³Δια τουτο λεγω προς υμας οτι θελει εις εθνος καμνον τους καρπους αυτης· ⁴⁴και οστις πεση επι τον λιθον τουτον θελει συντριφθη· εις οντινα δε επιπεση, θελει κατασυντριφει αυτον. ⁴⁵Και ακουσαντες οι αρχιερεις και οι Φαρισαιοι τας παραβολας αυτου, ενοησαν οτι περι αυτων λεγει· ⁴⁶και ζητουντες να πιασωσιν αυτον, εφοβηθησαν τους οχλους, επειδη ειχον αυτον ως προφητην.

22Και αποκριθεις ο Ιησους παλιν ειπε προς αυτους δια παραβολων, λεγων· ²Ωμοιωθη η βασιλεια των ουρων με ανθρωπον βασιλεα, οστις εκαμε γαμους εις τον υιον αυτου· ³και απεστειλε τους δουλους αυτου να καλεσωσι τους προσκεκλημενους εις τους γαμους, και δεν ηθελον να ελθωσι. ⁴Παλιν απεστειλεν αλλους δουλους, λεγων· Ειπατε προς τους προσκεκλημενους· Ιδου, το γευμα μου ητοιμασα, οι ταυροι μου και τα θρεπτα ειναι εσφαγμενα και παντα ειναι ετοιμα· ελθετε εις τους γαμους. ⁵Εκεινοι ομως αμελησαντες απηλθον, ο μεν εις τον αγρον αυτου, ο δε εις το εμποριον αυτου· ⁶οι δε λοιποι

πιασαντες τους δουλους αυτου υβρισαν και εφονευσαν. ⁷Ακουσας δε ο βασιλευς ωργισθη, και πεμφας τα στρατευματα αυτου απωλεσε τους φονεις εκεινους και την πολιν αυτων κατεκαυσε. ⁸Τοτε λεγει προς τους δουλους αυτου· Ο μεν γαμος ειναι ετοιμος, οι δε προσκεκλημενοι δεν ησαν αξιοι· ⁹υπαγετε λοιπον εις τας διεξοδους των οδων, και οσους αν ευρητε καλεσατε εις τους γαμους. ¹⁰Και εξελθοντες οι δουλοι εκεινοι εις τας οδους, συνηγαγον παντας οσους ευρον, κακους τε και καλους· και εγεμισθη ο γαμος απο ανακεκλιμενων. ¹¹Εισελθων δε ο βασιλευς δια να θεωρηση τους ανακεκλιμενους, ειδεν εκει ανθρωπον μη ενδεδυμενον ενδυμα γαμου, ¹²και λεγει προς αυτον· Φιλε, πως εισηλθες ενταυθα μη εχων ενδυμα γαμου; Ο δε απεστομωθη. ¹³Τοτε ειπεν ο βασιλευς προς τους υπηρετας· Δεσαντες αυτου ποδας και χειρας, σηκωσατε αυτον και ριψατε εις το σκοτος το εξωτερων· εκει θελει εισθαι ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδωντων. ¹⁴Διοτι πολλοι ειναι οι κεκλημενοι, ολιγοι δε οι εκλεκτοι. ¹⁵Τοτε υπηγον οι Φαρισαιοι και συνεβουλευθησαν πως να παγιδευσωσιν αυτον εν λογω. ¹⁶Και αποστελλουσι προς αυτον τους μαθητας αυτων μετα των Ηρωδιανων, λεγοντες· Διδασκαλε, εξευρομεν οτι αληθης εισαι και την οδον του Θεου εν αληθεια διδασκεις και δεν σε μελει περι ουδενος· διοτι δεν βλεπεις εις προσωπον ανθρωπων· ¹⁷ειπε λοιπον προς ημας, Τι σοι φαινεται; ειναι συγκεχωρημενον να δωσωμεν δασμον εις τον Καισαρα η ουχι; ¹⁸Γνωρισας δε ο Ιησους την πονηριαν αυτων, ειπε· Τι με πειραζετε, υποκριται; ¹⁹δειξατε μοι το νομισμα του δασμου· οι δε εφεραν προς αυτον δηναριον. ²⁰Και λεγει προς αυτους· Τινος ειναι η εικων αυτη και η επιγραφη; ²¹Λεγουσι προς αυτον· Του Καισαρος. Τοτε λεγει προς αυτους· Αποδοτε λοιπον τα του Καισαρος εις τον Καισαρα και τα του Θεου εις τον Θεον. ²²Και ακουσαντες εθαυμασαν, και αφησαντες αυτον ανεχωρησαν. ²³Εν εκεινη τη ημερα προσηλθον προς αυτον Σαδδουκαιοι, οι λεγοντες οτι δεν ειναι αναστασις, και ηρωτησαν αυτον, λεγοντες· ²⁴Διδασκαλε, ο Μωυσης ειπεν, Εαν τις αποθανη μη εχων τεκνα, θελει νυμφευθη ο αδελφος αυτου την γυναικα αυτου και θελει αναστησει σπερμα εις τον αδελφον αυτου. ²⁵Ησαν δε παρ' ημιν επτα αδελφοι· και ο πρωτος αφου ενυμφευθη ετελευτησε, και μη εχων τεκνον, αφηκε την γυναικα αυτου εις τον αδελφον αυτου· ²⁶ομοιως και ο δευτερος, και ο τριτος, εως των επτα. ²⁷Υστερον δε παντων απεθανε και η γυνη. ²⁸Εν τη αναστασει λοιπον τινος των επτα θελει εισθαι γυνη; διοτι παντες ελαβον αυτην. ²⁹Αποκριθεις δε ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Πλανασθε μη γνωριζοντες τας γραφας μηδε την δυναμιν του Θεου. ³⁰Διοτι εν τη αναστασει ουτε νυμφευονται ουτε νυμφευουσιν, αλλ' ειναι ως αγγελιοι του Θεου εν ουρανω. ³¹Περι δε της αναστασεως των νεκρων δεν ανεγνωσατε το ρηθεν προς εσας υπο του Θεου, λεγοντος· ³²Εγω ειμαι ο Θεος του Αβρααμ και ο Θεος του Ισαακ και ο Θεος του Ιακωβ; δεν ειναι ο Θεος νεκρων, αλλα ζωντων. ³³Και ακουσαντες οι οχλοι,

εξεπληττοντο δια την διδαχην αυτου. ³⁴Οι δε Φαρισαιοι, ακουσαντες οτι απεστομωσε τους Σαδδουκαιους, συνηχθησαν ομου. ³⁵Και εις εξ αυτων, νομικος, ηρωτησε πειραζων αυτον και λεγων· ³⁶Διδασκαλε, ποια εντολη ειναι μεγαλη εν τω νομω; ³⁷Και ο Ιησους ειπε προς αυτον· Θελεις αγαπα Κυριον τον Θεον σου εξ ολης της καρδιας σου και εξ ολης της ψυχης σου και εξ ολης της διανοιας σου. ³⁸Αυτη ειναι πρωτη και μεγαλη εντολη. ³⁹Δευτερα δε ομοια αυτης· Θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον. ⁴⁰Εν ταυταις ταις δυο εντολαις ολος ο νομος και οι προφηται κρεμανται. ⁴¹Και ενω ησαν συνηγμενοι οι Φαρισαιοι, ηρωτησεν αυτους ο Ιησους, ⁴²λεγων· Τι σας φαινεται περι του Χριστου; τινος υιος ειναι; Λεγουσι προς αυτον· Του Δαβιδ. ⁴³Λεγει προς αυτους· Πως λοιπον ο Δαβιδ δια Πνευματος ονομαζει αυτον Κυριον, λεγων, ⁴⁴Ειπεν ο Κυριος προς τον Κυριον μου, Καθου εκ δεξιων μου εωσου θεσω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου; ⁴⁵Εαν λοιπον ο Δαβιδ ονομαζει αυτον Κυριον, πως ειναι υιος αυτου; ⁴⁶Και ουδεις ηδυνατο να αποκριθη προς αυτον λογον· ουδ' ετολημισε τις απ' εκεινης της ημερας να ερωτηση πλεον αυτον.

23Τοτε ο Ιησους ελαλησε προς τους οχλους και προς τους μαθητας αυτου, ²λεγων· Επι της καθεδρας του Μωυσεως εκαθησαν οι γραμματαις και οι Φαρισαιοι. ³Παντα λοιπον οσα αν ειπωσι προς εσας να φυλαττητε, φυλαττετε και πραττετε, κατα δε τα εργα αυτων μη πραττετε· επειδη λεγουσι και δεν πραττουσι. ⁴Διοτι δενουσι φορτια βαρεα και δυσβαστακτα και επιθετουσιν επι τους ωμους των ανθρωπων, δεν θελουσιν ομως ουδε δια του δακτυλου αυτων να κινησωσιν αυτα. ⁵Πραττουσι δε παντα τα εργα αυτων δια να βλεπωνται υπο των ανθρωπων. Και πλατυνουσι τα φυλακτηρια αυτων και μεγαλυνουσι τα κρασπεδα των ιματιων αυτων, ⁶και αγαπωσι τον πρωτον τοπον εν τοις δειπνοις και τας πρωτοκαθεδριας εν ταις συναγωγαίς ⁷και τους ασπασμους εν ταις αγοραις και να ονομαζωνται υπο των ανθρωπων Ραββι, Ραββι· ⁸σεις ομως μη ονομασθητε Ραββι· διοτι εις ειναι ο καθηγητης σας, ο Χριστος· παντες δε σεις αδελφοι εισθε. ⁹Και πατερα σας μη ονομασητε επι της γης· διοτι εις ειναι ο Πατηρ σας, ο εν τοις ουρανοις. ¹⁰Μηδε ονομασθητε καθηγηται· διοτι εις ειναι ο καθηγητης σας, ο Χριστος. ¹¹Ο δε μεγαλητερος απο σας θελει εισθαι υπηρετης σας. ¹²Οστις δε υψωση εαυτον θελει ταπεινωθη, και οστις ταπεινωση εαυτον θελει υψωθη. ¹³Αλλ' ουαι εις εσας, γραμματαις και Φαρισαιοι, υποκριται, διοτι κατατρωγετε τας οικιας των χηρων και τουτο επι προφασει οτι καμνετε μακρας προσευχας· δια τουτο θελετε λαβει μεγαλητεραν καταδικην. ¹⁴Οuai εις εσας, γραμματαις και Φαρισαιοι, υποκριται, διοτι κλειετε την βασιλειαν των ουρανων εμπροσθεν των ανθρωπων· επειδη σεις δεν εισερχεσθε ουδε τους εισερχομενους αφινετε να εισελθωσιν. ¹⁵Οuai εις εσας, γραμματαις και Φαρισαιοι, υποκριται, διοτι περιερχεσθε την θαλασσαν και την ξη-

ραν δια να καμητε ενα προσηλυτον, και οταν γεινη, καμνετε αυτον υιον της γεεννης διπλοτερον υμων. ¹⁶Ουαι εις εσας, οδηγοι τυφλοι, οι λεγοντες· Οστις ομοση εν τω ναω ειναι ουδεν, οστις ομως ομοση εν τω χρυσω του ναου, υποχρεουται. ¹⁷Μωροι και τυφλοι· διоти τις ειναι μεγαλυτερος, ο χρυσος η ο ναος ο αγιαζων τον χρυσον; ¹⁸Και· Οστις ομοση εν τω θυσιαστηριω, ειναι ουδεν, οστις ομως ομοση εν τω δωρω τω επανω αυτου, υποχρεουται. ¹⁹Μωροι και τυφλοι· διotti τι ειναι μεγαλυτερον, το δωρον η το θυσιαστηριον το αγιαζον το δωρον; ²⁰Ο ομοσας λοιπον εν τω θυσιαστηριω ομνυει εν αυτω και εν πασι τοις επανω αυτου· ²¹και ο ομοσας εν τω ναω ομνυει εν αυτω και εν τω κατοικουντι αυτον. ²²Και ο ομοσας εν τω ουρανω, ομνυει εν τω θρονω του Θεου και εν τω καθημενω επανω αυτου. ²³Ουαι εις εσας, γραμματεις και Φαρισαιοι, υποκριται, διotti αποδεκατιζετε το ηδουσμον και το ανηθον και το κυμινον, και αφηκατε τα βαρυτερα του νομου, την κρισιν και τον ελεον και την πιστιν· ταυτα επρεπε να πραττητε και εκεινα να μη αφινητε. ²⁴Οδηγοι τυφλοι, οιτινες διυλιζετε τον κωνωπα, την δε καμηλον καταπινετε. ²⁵Ουαι εις εσας, γραμματεις και Φαρισαιοι, υποκριται, διotti καθαριζετε το εξωθεν του ποτηριου και του πινακιου, εσωθεν ομως γεμουσιν εξ αρπαγης και ακρασιας. ²⁶Φαρισαιε τυφλε, καθαρισσον πρωτον το εντος του ποτηριου και του πινακιου, δια να γεινη και το εκτος αυτων καθαρον. ²⁷Ουαι εις εσας, γραμματεις και Φαρισαιοι υποκριται, διotti ομοιαζετε με ταφους ασβεστωμενους, οιτινες εξωθεν μεν φαινονται ωραιοι, εσωθεν ομως γεμουσιν οστων νεκρων και πασης ακαθαρσιας. ²⁸Ουτω και σεις εξωθεν μεν φαινεσθε εις τους ανθρωπους δικαιοι, εσωθεν ομως εισθε πληρεις υποκρισεως και ανομιας. ²⁹Ουαι εις εσας, γραμματεις και Φαρισαιοι υποκριται· διotti οικοδομειτε τους ταφους των προφητων και στολιζετε τα μνημεια των δικαιων, ³⁰και λεγετε· Εαν ημεθα εν ταις ημεραις των πατερων ημων, δεν ηθελομεν εισθαι συγκοινωνοι αυτων εν τω αιματι των προφητων. ³¹Ωστε μαρτυρειτε εις εαυτους οτι εισθε υιοι των φονευσαντων τους προφητας. ³²Αναπληρωσατε και σεις το μετρον των πατερων σας. ³³Οφεις, γεννηματα εχιδνων· πως θελετε φυγει απο της καταδικης της γεεννης; ³⁴Δια τουτο ιδου, εγω αποστελλω προς εσας προφητας και σοφους και γραμματεις, και εξ αυτων θελετε θανατωσει και σταυρωσει, και εξ αυτων θελετε μαστιγωσει εν ταις συναγωγαις σας και διωξει απο πολεως εις πολιν, ³⁵δια να ελθη εφ' υμας παν αιμα δικαιον εκχυνομενον επι της γης απο του αιματος Αβελ του δικαιου εως του αιματος Ζαχαριου υιου Βαραχιου, τον οποιον εφονευσατε μεταξυ του ναου και του θυσιαστηριου. ³⁶Αληθως σας λεγω, Παντα ταυτα θελουσιν ελθει επι την γενεαν ταυτην. ³⁷Ιερουσαλημ, Ιερουσαλημ, η φονευουσα τους προφητας και λιθοβολουσα τους απεσταλμενους προς σε· ποσακις ηθελησα να συναξω τα τεκνα σου καθ' ον τροπον συναγει η ορνις τα ορνιθια εαυτης υπο τας πτερυγας, και δεν ηθελησατε. ³⁸Ιδου,

αφινεται εις εσας ο οικος σας ερημος. ³⁹Διotti σας λεγω, δεν θελετε με ιδει εις το εξης, εωσου ειπητε, Ευλογημενος ο ερχομενος εν ονοματι Κυριου.

24Και εξελθων ο Ιησους ανεχωρει απο του ιερου· και προσηλθον οι μαθηται αυτου δια να επιδειξωσιν εις αυτον τας οικοδομας του ιερου. ²Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Δεν βλεπετε παντα ταυτα; αληθως σας λεγω, δεν θελει αφεθη εδω λιθος επι λιθον, οστις δεν θελει κατακρημνισθη. ³Και ενω εκαθητο επι του ορους των Ελαιων, προσηλθον προς αυτον οι μαθηται κατ' ιδιαν, λεγοντες· Ειπε προς ημας ποτε θελουσι γεινει ταυτα, και τι το σημειον της παρουσιας σου και της συντελειας του αιωνος; ⁴Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Βλεπετε μη σας πλανηση τις. ⁵Διotti πολλοι θελουσιν ελθει επι τω ονοματι μου, λεγοντες, Εγω ειμαι ο Χριστος, και πολλους θελουσι πλανησει. ⁶Θελετε δε ακουσει πολεμους και φημας πολεμων· προσεχετε μη ταραχθητε· επειδη παντα ταυτα πρεπει να γεινωσιν, αλλα δεν ειναι ετι το τελος. ⁷Διotti θελει εγερθη εθνος επι εθνος και βασιλεια επι βασιλειαν, και θελουσι γεινει πειναι και λοιμοι και σεισμοι κατα τοπους· ⁸παντα δε ταυτα ειναι αρχη ωδινων. ⁹Τοτε θελουσι σας παραδωσει εις θλιψιν και θελουσι σας θανατωσει, και θελετε εισθαι μισουμενοι υπο παντων των εθνων δια το ονομα μου. ¹⁰Και τοτε θελουσι σκανδαλισθη πολλοι και θελουσι παραδωσει αλληλους και θελουσι μισησει αλληλους. ¹¹Και πολλοι ψευδοπροφηται θελουσιν εγερθη και πλανησει πολλους, ¹²και επειδη θελει πληθυνθη η ανομια, η αγαπη των πολλων θελει ψυχρανθη. ¹³Ο δε υπομεινας εως τελους, ουτος θελει σωθη. ¹⁴Και θελει κηρυχθη τουτο το ευαγγελιον της βασιλειας εν ολη τη οικουμενη προς μαρτυριαν εις παντα τα εθνη, και τοτε θελει ελθει το τελος. ¹⁵Οταν λοιπον ιδητε το βδελυγμα της ερημωσεως, το λαληθεν δια του προφητου Δανιηλ, ισταμενον εν τω τοπω τω αγιω· ο αναγνωσκων ας εννοη· ¹⁶τοτε οι εν τη Ιουδαια ας φευγωσιν επι τα ορη· ¹⁷οστις ευρεθη επι του δωματος, ας μη καταβη δια να λαβη τι εκ της οικιας αυτου· ¹⁸και οστις ευρεθη εν τω αγρω, ας μη επιστρεψη οπισω δια να λαβη τα ιματια αυτου. ¹⁹Ουαι δε εις τας εγχυμονουσας και τας θηλαζουσας εν εκειναις ταις ημεραις. ²⁰Προσευχεσθε δε δια να μη γεινη η φυγη υμων εν χειμωνι μηδε εν σαββατω. ²¹Διotti τοτε θελει εισθαι θλιψις μεγαλη, οποια δεν εγεινεν απ' αρχης κοσμου εως του νυν, ουδε θελει γεινει. ²²Και αν δεν συνετεμνοντο αι ημεραι εκειναι, δεν ηθελε σωθη ουδεμια σαρξ· δια τους εκλεκτους ομως θελουσι συντημηθαι αι ημεραι εκειναι. ²³Τοτε εαν τις ειπη προς υμας· Ιδου εδω ειναι ο Χριστος η εδω, μη πιστευσητε· ²⁴διotti θελουσιν εγερθη ψευδοχριστοι και ψευδοπροφηται και θελουσι δειξει σημεια μεγαλα και τερατα, ωστε να πλανησωσιν, ει δυνατον, και τους εκλεκτους. ²⁵Ιδου, προειπα προς υμας. ²⁶Εαν λοιπον ειπωσι προς υμας, Ιδου, εν τη ερημω ειναι, μη εξελθητε, Ιδου, εν τοις ταμειοις, μη πιστευσητε· ²⁷διotti καθως η αστραπη εξερ-

χεται απο ανατολων και φαινεται εως δυσμων, ουτω θελει εισθαι και η παρουσία του Υιου του ανθρωπου. ²⁸Διοτι οπου ειναι το πτωμα, εκει θελουσι συναχθη οι αετοι. ²⁹Ευθως δε μετα την θλιψιν των ημερων εκεινων ο ηλιος θελει σκοτισθη και η σεληνη δεν θελει δωσει το φεγγος αυτης, και οι αστερες θελουσι πεσει απο του ουρανου και αι δυναμεις των ουρανων θελουσι σαλευθη. ³⁰Και τοτε θελει φανη το σημειον του Υιου του ανθρωπου εν τω ουρανω, και τοτε θελουσι θρηνησει πασαι αι φυλαι της γης και θελουσιν ιδει τον Υιον του ανθρωπου ερχομενον επι των νεφελων του ουρανου μετα δυναμειως και δοξης πολλης. ³¹Και θελει αποστειλει τους αγγελους αυτου μετα σαλπιγγος φωνης μεγαλης, και θελουσι συναξει τους εκλεκτους αυτου εκ των τεσσαρων ανεμων απ' ακρων ουρανων εως ακρων αυτων. ³²Απο δε της συκης μαθετε την παραβολην· Όταν ο κλαδος αυτης γεινη ηδη απαλος και εκβλαστανη τα φυλλα, γνωριζετε οτι πλησιαζει το θερος. ³³ουτω και σεις, οταν ιδητε παντα ταυτα, εξευρετε οτι πλησιον ειναι επι τας θυρας. ³⁴Αληθως σας λεγω, δεν θελει παρελθει η γενεα αυτη, εωσου γεινωσι παντα ταυτα. ³⁵Ο ουρανος και η γη θελουσι παρελθει, οι δε λογοι μου δεν θελουσι παρελθει. ³⁶Περι δε της ημερας εκεινης και της ωρας ουδεις γινωσκει, ουδε οι αγγελοι των ουρανων, ειμη ο Πατηρ μου μονος. ³⁷και καθως αι ημεραι του Νωε, ουτω θελει εισθαι και η παρουσία του Υιου του ανθρωπου. ³⁸Διοτι καθως εν ταις ημεραις ταις προ του κατακλυσμου ησαν τρωγοντες και πινοντες, νυμφευομενοι και νυμφευοντες, εως της ημερας καθ' ην ο Νωε εισηλθεν εις την κιβωτον, ³⁹και δεν ενοησαν, εωσου ηλθεν ο κατακλυσμος και εσηκωσε παντας, ουτω θελει εισθαι και η παρουσία του Υιου του ανθρωπου. ⁴⁰Τοτε δυο θελουσιν εισθαι εν τω αγρω· ο εις παραλαμβανεται και ο εις αφινεται. ⁴¹δυο γυναικες θελουσιν αλεθει εν τω μυλω, μια παραλαμβανεται και μια αφινεται. ⁴²Αγρυπνειτε λοιπον, διοτι δεν εξευρετε ποια ωρα ερχεται ο Κυριος υμων. ⁴³Τουτο δε γινωσχετε οτι εαν ηξυρεν ο οικοδεσποτης εν ποια φυλακη της νυκτος ερχεται ο κλεπτης, ηθελεν αγρυπνησει και δεν ηθελεν αφησει να διορυχθη η οικια αυτου. ⁴⁴Δια τουτο και σεις γινεσθε ετοιμοι, διοτι καθ' ην ωραν δεν στοχαζεσθε, ερχεται ο Υιος του ανθρωπου. ⁴⁵Τις λοιπον ειναι ο πιστος και φρονιμος δουλος, τον οποιον ο κυριος αυτου κατεστησεν επι των υπηρετων αυτου, δια να διδη εις αυτους την τροφην εν καιρω; ⁴⁶Μακαριος ο δουλος εκεινος, τον οποιον οταν ελθη ο κυριος αυτου θελει ευρει πραττοντα ουτως. ⁴⁷Αληθως σας λεγω οτι θελει καταστησει αυτον επι παντων των υπαρχοντων αυτου. ⁴⁸Εαν δε ειπη ο κακος εκεινος δουλος εν τη καρδια αυτου, Βραδυνει να ελθη ο κυριος μου, ⁴⁹και αρχιση να δερη τους συνδουλους, να τρωγη δε και να πινη μετα των μεθυστων, ⁵⁰θελει ελθει ο κυριος του δουλου εκεινου καθ' ην ημεραν δεν προσμενει και καθ' ην ωραν δεν εξευρει, ⁵¹και θελει αποχωρισει αυτον, και το μερος αυτου θελει θεσει μετα των υποκριτων· εκει θελει εισθαι

ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδοντων.

25Τοτε θελει ομοιωθη η βασιλεια των ουρανων με δεκα παρθενους, αιτινες λαβουσαι τας λαμπαδας αυτων εξηλθον εις απαντησιν του νυμφιου. ²Πεντε δε εξ αυτων ησαν φρονιμοι και πεντε μωραι. ³Αιτινες μωραι, λαβουσαι τας λαμπαδας αυτων, δεν ελαβον μεθ' εαυτων ελαιον· ⁴αι φρονιμοι ομως ελαβον ελαιον εν τοις αγγειοις αυτων μετα των λαμπαδων αυτων. ⁵Και επειδη ο νυμφιος εβραδυνεν, ενυσταξαν πασαι και εκοιμωντο. ⁶Εν τω μεσω δε της νυκτος εγεινε κραυγη· Ιδου, ο νυμφιος ερχεται, εξελθετε εις απαντησιν αυτου. ⁷Τοτε εσηκωθησαν πασαι αι παρθενοι εκειναι και ητοιμασαν τας λαμπαδας αυτων. ⁸Και αι μωραι ειπον προς τας φρονιμους· Δοτε εις ημας εκ του ελαιου σας, διοτι αι λαμπαδες ημων σβυνονται. ⁹Απεκριθησαν δε αι φρονιμοι, λεγουσαι· Μη ποτε δεν αρκεση εις ημας και εις εσας· οθεν υπαγετε καλλιον προς πωλουντας και αγορασατε εις εαυτας. ¹⁰Ενω δε απηρχοντο δια να αγορασωσιν, ηλθεν ο νυμφιος και αι ετοιμοι εισηλθον μετ' αυτου εις τους γαμους, και εκλεισθη η θυρα. ¹¹Υστερον δε ερχονται και αι λοιπαι παρθενοι, λεγουσαι· Κυριε, Κυριε, ανοιξον εις ημας. ¹²Ο δε αποκριθεις ειπεν· Αληθως σας λεγω, δεν σας γνωριζω. ¹³Αγρυπνειτε λοιπον, διοτι δεν εξευρετε την ημεραν ουδε την ωραν, καθ' ην ο Υιος του ανθρωπου ερχεται. ¹⁴Διοτι θελει ελθει ως ανθρωπος, οστις αποδημων εκαλεσε τους δουλους αυτου και παρεδωκεν εις αυτους τα υπαρχοντα αυτου, ¹⁵και εις αλλον μεν εδωκε πεντε ταλαντα, εις αλλον δε δυο, εις αλλον δε εν, εις εκαστον κατα την ιδιαν αυτου ικανοτητα, και απεδημησεν ευθως. ¹⁶Υπηγγε δε ο λαβων τα πεντε ταλαντα και εργαζομενος δι' αυτων εκαμεν αλλα πεντε ταλαντα. ¹⁷Ωσαυτως και ο τα δυο εκερδησε και αυτος αλλα δυο. ¹⁸Ο δε λαβων το εν υπηγγε και εσκαψεν εις την γην και εκρυψε το αργυριον του κυριου αυτου. ¹⁹Μετα δε καιρον πολυν ερχεται ο κυριος των δουλων εκεινων και θεωρει λογαριασμον μετ' αυτων. ²⁰Και ελθων ο λαβων τα πεντε ταλαντα, προσεφερεν αλλα πεντε ταλαντα, λεγων· Κυριε, πεντε ταλαντα μοι παρεδωκας· ιδου, αλλα πεντε ταλαντα εκερδησα επ' αυτοις. ²¹Και ειπε προς αυτον ο κυριος αυτου· Ευγε, δουλε αγαθε και πιστε· εις τα ολιγα εσταθης πιστος, επι πολλων θελω σε καταστησει· εισελθε εις την χαραν του κυριου σου. ²²Προσελθων δε και ο λαβων τα δυο ταλαντα ειπε· Κυριε, δυο ταλαντα μοι παρεδωκας· ιδου, αλλα δυο ταλαντα εκερδησα επ' αυτοις. ²³Ειπε προς αυτον ο κυριος αυτου· Ευγε, δουλε αγαθε και πιστε· εις τα ολιγα εσταθης πιστος, επι πολλων θελω σε καταστησει· εισελθε εις την χαραν του κυριου σου. ²⁴Προσελθων δε και ο λαβων το εν ταλαντον, ειπε· Κυριε, σε εγνωρισα οτι εισαι σκληρος ανθρωπος, θεριζων οπου δεν εσπειρας και συναγων οθεν δεν διεσκορπισας· ²⁵και φοβηθεις υπηγγα και εκρυψα το ταλαντον σου εν τη γη· ιδου, εχεις το σον. ²⁶Αποκριθεις δε ο κυριος αυτου, ειπε προς αυτον· Πονηρε δουλε και οκνηρε· ηξυρες οτι

θεριζω οπου δεν εσπειρα και συναγω οθεν δεν διεσκορπισα· ²⁷επρεπε λοιπον να βαλης το αργυριον μου εις τους τραπεζιτας, και ελθων εγω ηθελον λαβει το εμον μετα τοκου. ²⁸Λαβετε λοιπον απ' αυτου το ταλαντον, και δοτε εις τον εχοντα τα δεκα ταλαντα. ²⁹Διοτι εις παντα τον εχοντα θελει δοθη και περισσευθη, απο δε του μη εχοντος και εκεινο το οποιον εχει θελει αφαιρεθη απ' αυτου. ³⁰Και τον αχρειον δουλον ριψατε εις το σκοτος το εξωτερον· εκει θελει εισθαι ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδοντων. ³¹Οταν δε ελθη ο ιος του ανθρωπου εν τη δοξη αυτου και παντες οι αγιοι αγγελιοι μετ' αυτου, τοτε θελει καθησει επι του θρονου της δοξης αυτου, ³²και θελουσι συναχθη εμπροσθεν αυτου παντα τα εθνη, και θελει χωρισει αυτους απ' αλληλων, καθως ο ποιμην χωριζει τα προβατα απο των εριφιων, ³³και θελει στησει τα μεν προβατα εκ δεξιων αυτου, τα δε εριφια εξ αριστερων. ³⁴Τοτε ο Βασιλευς θελει ειπει προς τους εκ δεξιων αυτου· Ελθετε οι ευλογημενοι του Πατρος μου, κληρονομησατε την ητοιμασμενην εις εσας βασιλειαν απο καταβολης κοσμου. ³⁵Διοτι επεινασα, και μοι εδωκατε να φαγω, εδιψησα, και με εποτισατε, ξενος ημην, και με επιλοξενησατε, ³⁶γυμνος, και με ενεδυσατε, ησθηνησα, και με επεσκεφθητε, εν φυλακη ημην, και ηλθετε προς εμε. ³⁷Τοτε θελουσιν αποκριθη προς αυτον οι δικαιοι, λεγοντες· Κυριε, ποτε σε ειδομεν πεινωντα και εθρεψαμεν, η διψωντα και εποτισαμεν; ³⁸ποτε δε σε ειδομεν ξενον και επιλοξενησαμεν, η γυμνον και ενεδυσαμεν; ³⁹ποτε δε σε ειδομεν ασθηνη η εν φυλακη και ηλθομεν προς σε; ⁴⁰Και αποκριθεις ο Βασιλευς θελει ειπει προς αυτους· Αληθως σας λεγω, καθ' οσον εκαμετε εις ενα τουτων των αδελφων μου των ελαχιστων, εις εμε εκαμετε. ⁴¹Τοτε θελει ειπει και προς τους εξ αριστερων· Υπαγετε απ' εμου οι κατηραμενοι εις το πυρ το αιωνιον, το ητοιμασμενον δια τον διαβολον και τους αγγελους αυτου. ⁴²Διοτι επεινασα, και δεν μοι εδωκατε να φαγω, εδιψησα, και δεν με εποτισατε, ⁴³ξενος ημην, και δεν με επιλοξενησατε, γυμνος, και δεν με ενεδυσατε, ασθηνης και εν φυλακη, και δεν με επεσκεφθητε. ⁴⁴Τοτε θελουσιν αποκριθη προς αυτον και αυτοι, λεγοντες· Κυριε, ποτε σε ειδομεν πεινωντα η διψωντα η ξενον η γυμνον η ασθηνη η εν φυλακη, και δεν σε υπηρετησαμεν; ⁴⁵Τοτε θελει αποκριθη προς αυτους, λεγων· Αληθως σας λεγω, καθ' οσον δεν εκαμετε εις ενα τουτων των ελαχιστων, ουδε εις εμε εκαμετε. ⁴⁶Και θελουσιν απελθει ουτοι μεν εις κολασιν αιωνιον, οι δε δικαιοι εις ζωνη αιωνιον.

26Και οτε ετελειωσεν ο Ιησους παντας τους λογους τουτους, ειπε προς τους μαθητας αυτου· ²Εξευρετε οτι μετα δυο ημερας γινεται το πασχα, και ο Υιος του ανθρωπου παραδιδεται δια να σταυρωθη. ³Τοτε συνηχθησαν οι αρχιερεις και οι γραμματεις και οι πρεσβυτεροι του λαου εις την αυλην του αρχιερεως του λεγομενου Καιαφα, ⁴και συνεβουλευθησαν να συλλαβωσι τον Ιησουν με δολον και να θανατωσωσιν. ⁵Ελεγον δε· μη εν

τη εορτη, δια να μη γεινη θορυβος εν τω λαω. ⁶Οτε δε ο Ιησους ητο εν Βηθανια εν τη οικια Σιμωνος του λεπρου, ⁷προσηλθε προς αυτον γυνη εχουσα αλαβαστρον μυρου βαρυτιμου, και κατεχεεν αυτο επι την κεφαλην αυτου, ενω εκαθητο εις την τραπεζαν. ⁸Ιδοντες δε οι μαθηται αυτου, ηγανακτησαν λεγοντες· Εις τι η απωλεια αυτη; ⁹διοτι ηδυνατο τουτο το μυρον να πωληθη με πολλην τιμην και να δοθη εις τους πτωχους. ¹⁰Νοησας δε ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Δια τι ενοχλειτε την γυναικα; διοτι εργον καλον επραξεν εις εμε. ¹¹Διοτι τους πτωχους παντοτε εχετε μεθ' εαυτων, εμε ομως παντοτε δεν εχετε. ¹²Επειδη χυσασα αυτη το μυρον τουτο επι του σωματος μου, εκαμε τουτο δια τον ενταφιασμον μου. ¹³Αληθως σας λεγω, οπου εαν κηρυχθη το ευαγγελιον τουτο εν ολω τω κοσμω, θελει λαληθη και τουτο, το οποιον επραξεν αυτη, εις μνημοσυνον αυτης. ¹⁴Τοτε υπηγεν εις των δωδεκα, ο λεγομενος Ιουδας Ισκαριωτης, προς τους αρχιερεις ¹⁵και ειπε· Τι θελετε να μοι δωσητε, και εγω θελω σας παραδωσει αυτον; Και εκεινοι εδωκαν εις αυτον τριακοντα αργυρια. ¹⁶Και απο τοτε εζητει ευκαιριαν δια να παραδωσει αυτον. ¹⁷Την δε πρωτην των αζυμων προσηλθον οι μαθηται προς τον Ιησουν, λεγοντες προς αυτον· Που θελεις να σοι ετοιμασωμεν δια να φαγης το πασχα; ¹⁸Και εκεινος ειπεν· Υπαγετε εις την πολιν προς τον δεινα και ειπατε προς αυτον· Ο Διδασκαλος λεγει, Ο καιρος μου επλησιασεν· εν τη οικια σου θελω καμει το πασχα μετα των μαθητων μου. ¹⁹Και εκαμον οι μαθηται καθως παρηγγειλεν εις αυτους ο Ιησους, και ητοιμασαν το πασχα. ²⁰Οτε δε εγεινεν εσπερα, εκαθητο εις την τραπεζαν μετα των δωδεκα. ²¹Και ενω ετρωγον, ειπεν· Αληθως σας λεγω οτι εις εξ υμων θελει με παραδωσει. ²²Και λυπουμενοι σφοδρα, ηρχισαν να λεγωσι προς αυτον εκαστος αυτων· Μηπως εγω ειμαι, Κυριε; ²³Ο δε αποκριθεις ειπεν· Ο εμβαφας μετ' εμου εν τω πινακιω την χειρα, ουτος θελει με παραδωσει. ²⁴Ο μεν Υιος του ανθρωπου υπαγει, καθως ειναι γεγραμμενον περι αυτου· ουαι δε εις τον ανθρωπον εκεινον, δια του οποιου ο Υιος του ανθρωπου παραδιδεται· καλον ητο εις τον ανθρωπον εκεινον, αν δεν ηθελε γεννηθη. ²⁵Αποκριθεις δε ο Ιουδας, οστις παρεδιδεν αυτον, ειπε· Μηπως εγω ειμαι, Ραββι; Λεγει προς αυτον· Συ ειπας. ²⁶Και ενω ετρωγον, λαβων ο Ιησους τον αρτον και ευλογησας εκοψε και εδιδεν εις τους μαθητας και ειπε· Λαβετε, φαγετε· τουτο ειναι το σωμα μου. ²⁷και λαβων το ποτηριον και ευχαριστησας, εδωκεν εις αυτους, λεγων· Πιετε εξ αυτου παντες· ²⁸διοτι τουτο ειναι το αιμα μου το της καινης διαθηκης, το υπερ πολλων εκχυνομενον εις αφεσιν αμαρτιων. ²⁹Σας λεγω δε οτι δεν θελω πιει εις το εξης εκ τουτου του γεννηματος της αμπελου εως της ημερας εκεινης, οταν πινω αυτο νεον μεθ' υμων εν τη βασιλεια του Πατρος μου. ³⁰Και αφου υμνησαν, εξηλθον εις το ορος των ελαιων. ³¹Τοτε λεγει προς αυτους ο Ιησους· Παντες υμεις θελετε σκανδαλισθη εν εμοι την νυκτα ταυτην· διοτι ειναι γεγραμμενον, Θελω πατα-

ξει τον ποιμενα, και θελουσι διασκορπισθη τα προβατα της ποιμνης· ³²αφου δε αναστηθω, θελω υπαγει προτερον υμων εις την Γαλιλαιαν. ³³Αποκριθεις δε ο Πητρος, ειπε προς αυτον· Και αν παντες σκανδαλισθωσιν εν σοι, εγω ποτε δεν θελω σκανδαλισθη. ³⁴Ειπε προς αυτον ο Ιησους· Αληθως σοι λεγω οτι ταυτην την νυκτα, πριν φωναξη ο αλεκτωρ, τρις θελεις με απαρνηθη. ³⁵Λεγει προς αυτον ο Πητρος· Και αν γεινη χρεια να αποθανω μετα σου, δεν θελω σε απαρνηθη. Ομοιως ειπον και παντες οι μαθηται. ³⁶Τοτε ερχεται μετ' αυτων ο Ιησους εις χωριον λεγομενον Γεθσημανη και λεγει προς τους μαθητας· Καθησατε αυτου, εωσου υπαγω και προσευχηθω εκει. ³⁷Και παραλαβων τον Πητρον και τους δυο υιους του Ζεβεδαιου, ηρτισε να λυπηται και να αδημονη. ³⁸Τοτε λεγει προς αυτους· Περιλυπος ειναι η ψυχη μου εως θανατου· μεινατε εδω και αγρυπνειτε μετ' εμου. ³⁹Και προχωρησας ολιγον επεσεν επι προσωπον αυτου, προσευχομενος και λεγων· Πατερ μου, εαν ηναι δυνατον, ας παρελθη απ' εμου το ποτηριον τουτου· πλην ουχι ως εγω θελω, αλλ' ως συ. ⁴⁰Και ερχεται προς τους μαθητας και ευρισκει αυτους κοιμωμενους, και λεγει προς τον Πητρον· Ουτω δεν ηδυνηθητε μιαν ωραν να αγρυπνησητε μετ' εμου; ⁴¹αγρυπνειτε και προσευχεσθε, δια να μη εισελθητε εις πειρασμον. Το μεν πνευμα προθυμον, η δε σαρξ ασθενης. ⁴²Παλιν εκ δευτερου υπηγγε και προσευχηθη, λεγων· Πατερ μου, εαν δεν ηναι δυνατον τουτο το ποτηριον να παρελθη απ' εμου χωρις να πιω αυτο, γενηθητω το θελημα σου. ⁴³Και ελθων ευρισκει αυτους παλιν κοιμωμενους· διοτι οι οφθαλμοι αυτων ησαν βεβαρημενοι. ⁴⁴Και αφησας αυτους υπηγγε παλιν και προσευχηθη εκ τριτου, ειπων τον αυτον λογον. ⁴⁵Τοτε ερχεται προς τους μαθητας αυτου και λεγει προς αυτους· Κοιμασθε το λοιπον και αναπαυεσθε· ιδου, επλησιασεν η ωρα και ο Υιος του ανθρωπου παραδιδεται εις χειρας αμαρτωλων. ⁴⁶Εγερθητε, ας υπαγωμεν· Ιδου, επλησιασεν ο παραδιδων με. ⁴⁷Και ενω αυτος ελαλει ετι, ιδου, ο Ιουδας εις των δωδεκα ηλθε, και μετ' αυτου οχλος πολυς μετα μαχαιρων και ξυλων παρα των αρχιερων και πρεσβυτερων του λαου. ⁴⁸Ο δε παραδιδων αυτον εδωκεν εις αυτους σημειον, λεγων· Οντινα φιλησω, αυτος ειναι· πιασατε αυτον. ⁴⁹Και ευθυσ πλησιασας προς τον Ιησουν, ειπε· Χαιρε, Ραββι, και κατεφιλησεν αυτον. ⁵⁰Ο δε Ιησους ειπε προς αυτον· Φιλε, δια τι ηλθες; Τοτε προσελθοντες επεβαλον τας χειρας επι τον Ιησουν και επιασαν αυτον. ⁵¹Και ιδου, εις των μετα του Ιησου εκτεινας την χειρα εσυρε την μαχαιραν αυτου, και κτυπησας τον δουλων του αρχιερεως απεκοψε το ωτιον αυτου. ⁵²Τοτε λεγει προς αυτον ο Ιησους· Επιστρεφον την μαχαιραν σου εις τον τοπον αυτης· διοτι παντες οσοι πιασωσι μαχαιραν δια μαχαιρας θελουσιν απολεσθη. ⁵³Η νομιζεις οτι δεν δυναμαι ηδη να παρακαλεσω τον Πατερα μου, και θελει στησει πλησιον μου περισσοτερους παρα δωδεκα λεγενας αγγελων; ⁵⁴πως λοιπον θελουσι πληρωθη αι γραφαι οτι ουτω πρεπει να γεινη; ⁵⁵Εν εκεινη τη ωρα ειπεν ο

Ιησους προς τους οχλους· Ως επι ληστην εξηλθετε μετα μαχαιρων και ξυλων να με συλλαβητε; καθ' ημεραν εκαθημην πλησιον υμων διδασκων εν τω ιερω, και δεν με επιασατε. ⁵⁶Τοτου δε ολον εγεινε δια να πληρωθωσιν αι γραφαι των προφητων. Τοτε οι μαθηται παντες αφησαντες αυτον εφυγον. ⁵⁷Οι δε πιασαντες τον Ιησουν εφεραν προς Καιαφαν τον αρχιερα, οπου συνηχθησαν οι γραμματεις και οι πρεσβυτεροι. ⁵⁸Ο δε Πητρος ηκολουθει αυτον απο μακροθεν εως της αυλης του αρχιερεως, και εισελθων εσω εκαθητο μετα των υπηρετων δια να ιδη το τελος. ⁵⁹Οι δε αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι και το συνεδριον ολον εζητουν ψευδομαρτυριαν κατα του Ιησου, δια να θανατωσωσιν αυτον, ⁶⁰και δεν ευρον· και πολλων ψευδομαρτυρων προσελθοντων, δεν ευρον. Υστερον δε προσελθοντες δυο ψευδομαρτυρες, ⁶¹ειπον· Ουτος ειπε, Δυναμαι να χαλασω τον ναον του Θεου και δια τριων ημερων να οικοδομησω αυτον. ⁶²Και σηκωθεις ο αρχιερευς ειπε προς αυτον· Δεν αποκρινεσαι; τι μαρτυρουσιν ουτοι κατα σου; ⁶³Ο δε Ιησους εσιωπα. Και αποκριθεις ο αρχιερευς ειπε προς αυτον· Σε ορκιζω εις τον Θεον τον ζωντα να ειπης προς ημας αν συ ησαι ο Χριστος ο Υιος του Θεου. ⁶⁴Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Συ ειπας· πλην σας λεγω, Εις το εξης θελετε ιδει τον Υιον του ανθρωπου καθημενον εκ δεξιων της δυναμεως και ερχομενον επι των νεφελων του ουρανου. ⁶⁵Τοτε ο αρχιερευς διεσχισε τα ματια αυτου, λεγων οτι εβλασφημησε· τι χριαν εχομεν πλεον μαρτυρων; ιδου, τωρα ηκουσατε την βλασφημιαν αυτου· ⁶⁶τι σας φαινεται; Και εκεινοι αποκριθεντες ειπον· Ενοχος θανατου ειναι. ⁶⁷Τοτε ενεπτυσαν εις το προσωπον αυτου και εγρονθισαν αυτον, αλλοι δε ερραπισαν, ⁶⁸λεγοντες· Προφητευσον εις ημας, Χριστε, τις ειναι οστις σε εκτυπησεν; ⁶⁹Ο δε Πητρος εκαθητο εξω εν τη αυλη και προσηλθε προς αυτον μια δουλη, λεγουσα· Και συ ησο μετα Ιησου του Γαλιλαιου. ⁷⁰Ο δε ηρνηθη εμπροσθεν παντων, λεγων· Δεν εξευρω τι λεγεις. ⁷¹Και οτε εξηλθεν εις τον πυλωνα, ειδεν αυτον αλλη και λεγει προς τους εκει, Και ουτος ητο μετα Ιησου του Ναζωραιου. ⁷²Και παλιν ηρνηθη μεθ' ορκου οτι δεν γνωριζω τον ανθρωπον. ⁷³Μετ' ολιγον δε προσελθοντες οι εστωτες, ειπον προς τον Πητρον· Αληθως και συ εξ αυτων εισαι· διοτι η λαλια σου σε καμνει φανερον. ⁷⁴Τοτε ηρχισε να καταναθεματιζη και να ομνηη οτι δεν γνωριζω τον ανθρωπον. Και ευθυσ εφωναξεν ο αλεκτωρ. ⁷⁵Και ενεθυμηθη ο Πητρος τον λογον του Ιησου, οστις ειχεν ειπει προς αυτον οτι πριν φωναξη ο αλεκτωρ, τρις θελεις με απαρνηθη· και εξελθων εξω εκλαυσε πικρωσ.

27Οτε δε εγεινε πρωι, συνεβουλευθησαν παντες οι αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι του λαου κατα του Ιησου δια να θανατωσωσιν αυτον· ²και δεσαντες αυτον, εφεραν και παρεδωκαν αυτον εις τον Ποντιον Πιλατον τον ηγεμονα. ³Τοτε ιδων Ιουδας ο παραδοσας αυτον οτι κατεδικασθη, μεταμεληθεις επεστρεψε τα τριακοντα αργυρια εις τους πρεσβυτερους, ⁴λεγων· Ημαρτον παραδοσας

αιμα αθων. Οι δε ειπον· Τι προς ημας; συ οφει. ⁵Και ριψας τα αργυρια εν τω ναω, ανεχωρησε και απελθων εκρεμασθη. ⁶Οι δε αρχιερεις, λαβοντες τα αργυρια, ειπον· Δεν ειναι συγκεχωρημενον να βαλωμεν αυτα εις το θησαυροφυλακιον, διοτι ειναι τιμη αιματος. ⁷Και συμβουλευθεντες ηγορασαν με αυτα τον αγρον του κερामεως, δια να ενταφιαζωνται εκει οι ξενοι. ⁸Δια τουτο ωνομασθη ο αγρος εκεινος Αγρος αιματος εως της σημερον. ⁹Τοτε επληρωθη το ρηθεν δια Ιερεμιου του προφητου, λεγοντος· Και ελαβον τα τριακοντα αργυρια, την τιμην του εκτιμηθεντος, τον οποιον εξετιμησαν απο των υιων Ισραηλ, ¹⁰και εδωκαν αυτα εις τον αγρον του κερामεως, καθως μοι παρηγγειλεν ο Κυριος. ¹¹Ο δε Ιησους εσταθη εμπροσθεν του ηγεμονος· και ηρωτησεν αυτον ο ηγεμων, λεγων· Συ εισαι ο βασιλευς των Ιουδαιων; Ο δε Ιησους ειπε προς αυτον· Συ λεγεις. ¹²Και ενω εκατηγορειτο υπο των αρχιερων και των πρεσβυτερων, ουδεν απεκριθη. ¹³Τοτε λεγει προς αυτον ο Πιλατος· Δεν ακουεις ποσα σου καταμαρτυρουσι; ¹⁴Και δεν απεκριθη προς αυτον ουδε προς ενα λογον, ωστε ο ηγεμων εθαυμαζε πολυ. ¹⁵Κατα δε την εορτην εσυνειθιζεν ο ηγεμων να απολυη εις τον οχλον ενα δεσμιον, οντινα ηθελον. ¹⁶Και ειχον τοτε δεσμιον περιβοητον λεγομενον Βαραββαν. ¹⁷Ενω λοιπον ησαν συνηγμενοι, ειπε προς αυτους ο Πιλατος· Τινα θελετε να σας απολυσω; τον Βαραββαν η τον Ιησουν τον λεγομενον Χριστον; ¹⁸Επειδη ηξευρεν οτι δια φθονον παρεδωκαν αυτον. ¹⁹Ενω δε εκαθητο επι του βηματος, απεστειλε προς αυτον η γυνη αυτου, λεγουσα· Απεχε του δικαιου εκεινου· διοτι πολλα επαθον σημερον κατ' οναρ δι' αυτον. ²⁰Οι δε αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι επεισαν τους οχλους να ζητησωσι τον Βαραββαν, τον δε Ιησουν να απολεσωσι. ²¹Και αποκριθεις ο ηγεμων ειπε προς αυτους· Τινα θελετε απο των δυο να σας απολυσω; οι δε ειπον· Τον Βαραββαν. ²²Λεγει προς αυτους ο Πιλατος· Τι λοιπον να καμω τον Ιησουν τον λεγομενον Χριστον; Λεγουσι προς αυτον παντες· Σταυρωθητω. ²³Ο δε ηγεμων ειπε· Και τι κακον επραξεν; Οι δε περισσοτερον εκραζον, λεγοντες· Σταυρωθητω. ²⁴Και ιδων ο Πιλατος οτι ουδεν ωφελει, αλλα μαλλον θορυβος γινεται, λαβων υδωρ ενιφε τας χειρας αυτου εμπροσθεν του οχλου, λεγων· Αθως ειμαι απο του αιματος του δικαιου τουτου· υμεις οφεισθε. ²⁵Και αποκριθεις πας ο λαος ειπε· Το αιμα αυτου ας ηναι εφ' ημας και επι τα τεκνα ημων. ²⁶Τοτε απελυσεν εις αυτους τον Βαραββαν, τον δε Ιησουν μαστιγωσας παρεδωκε δια να σταυρωθη. ²⁷Τοτε οι στρατιωται του ηγεμονος, παραλαβοντες τον Ιησουν εις το πραιτωριον, συνηθορισαν επ' αυτον ολον το ταγμα των στρατιωτων· ²⁸και εκδυσαντες αυτον ενεδυσαν αυτον χλαμυδα κοκκινην, ²⁹και πλεξαντες στεφανον εξ ακανθων, εθεσαν επι την κεφαλην αυτου και καλαμον εις την δεξιαν αυτου, και γονυπετησαντες εμπροσθεν αυτου, ενεπαιζον αυτον, λεγοντες· Χαιρε, ο βασιλευς των Ιουδαιων· ³⁰και εμπτυσαντες εις αυτον ελαβον τον καλαμον και ετυπτον εις την κεφαλην αυτου. ³¹Και

αφου ενεπαιξαν αυτον, εξεδυσαν αυτον την χλαμυδα και ενεδυσαν αυτον τα ιματια αυτου, και εφεραν αυτον δια να σταυρωσωσιν. ³²Ενω δε εξηρχοντο, ευρον ανθρωπον Κυρηναιον, ονομαζομενον Σιμωνα· τουτον ηγαρευσαν δια να σηκωση τον σταυρον αυτου. ³³Και οτε ηλθον εις τοπον λεγομενον Γολγοθα, οστις λεγεται Κρανιου τοπος, ³⁴εδωκαν εις αυτον να πιη οξος μεμιγμενον μετα χολης· και γευθεις δεν ηθελε να πιη. ³⁵Αφου δε εσταυρωσαν αυτον διεμερισθησαν τα ιματια αυτου, βαλλοντες κληρον, δια να πληρωθη το ρηθεν υπο του προφητου, Διεμερισθησαν τα ιματια μου εις εαυτους και επι τον ιματισμον μου εβαλον κληρον. ³⁶Και καθημενοι εφυλαττον αυτον εκει. ³⁷Και εθεσαν επανωθεν της κεφαλης αυτου την κατηγοριαν αυτου γεγραμμενην· Ουτος εστιν Ιησους ο βασιλευς των Ιουδαιων. ³⁸Τοτε εσταυρωθησαν μετ' αυτου δυο λησται, εις εκ δεξιων και εις εξ αριστερων. ³⁹Οι δε διαβαινοντες εβλασφημουν αυτον, κινουντες τας κεφαλαις αυτων ⁴⁰και λεγοντες· Ο χαλων τον ναον και δια τριων ημερων οικοδομων, σωσον σεαυτον· αν ησαι Υιος του Θεου, καταβα απο του σταυρου. ⁴¹Ομοιως δε και οι αρχιερεις εμπαιζοντες μετα των γραμματεων και πρεσβυτερων, ελεγον· ⁴²Αλλους εσωσεν, εαυτον δεν δυναται να σωση· αν ηναι βασιλευς του Ισραηλ, ας καταβη τωρα απο του σταυρου και θελομεν πιστευσει εις αυτον· ⁴³πεποιθεν επι τον Θεον, ας σωση τωρα αυτον, εαν θελη αυτον· επειδη ειπεν οτι Θεου Υιος ειμαι. ⁴⁴Το αυτο δε και οι λησται οι συσταυρωθεντες μετ' αυτου ωνειδιζον εις αυτον. ⁴⁵Απο δε εκτης ωρας σκοτος εγεινεν εφ' ολην την γην εως ωρας εννατης· ⁴⁶περι δε την εννατην ωραν ανεβοησεν ο Ιησους μετα φωνης μεγαλης, λεγων· Ηλι, Ηλι, λαμα σαβαχθανι; τουτεστι, Θεε μου, Θεε μου, δια τι με εγκατελιπες; ⁴⁷Και τινες των εκει εστωτων ακουσαντες, ελεγον οτι τον Ηλιαν φωναζει ουτος. ⁴⁸Και ευθυς εδραμεν εις εξ αυτων και λαβων σπογγον και γεμισας οξους και περιθεσας εις καλαμον εποτιζεν αυτον. ⁴⁹Οι δε λοιποι ελεγον· Αφες, ας ιδωμεν αν ερχηται ο Ηλιος να σωση αυτον. ⁵⁰Ο δε Ιησους παλιν κραξας μετα φωνης μεγαλης, αφηκε το πνευμα. ⁵¹Και ιδου, το καταπετασμα του ναου εσχισθη εις δυο απο ανωθεν εως κατω, και η γη εσεισθη και αι πετραι εσχισθησαν, ⁵²και τα μνημεια ηνοιχθησαν και πολλα σωματα των κεκοιμημενων αγιων ανεστησαν, ⁵³και εξελθοντες εκ των μνημειων μετα την αναστασιν αυτου εισηλθον εις την αγιαν πολιν και ενεφανισθησαν εις πολλους. ⁵⁴Ο δε εκατονταρχος και οι μετ' αυτου φυλαττοντες τον Ιησουν, ιδοντες τον σεισμον και τα γενομενα, εφοβηθησαν σφοδρα, λεγοντες· Αληθως Θεου Υιος ητο ουτος. ⁵⁵Ησαν δε εκει γυναικες πολλαι απο μακροθεν θεωρουσαι, αιτινες ηκολουθησαν τον Ιησουν απο της Γαλιλαιας υπηρετουσαι αυτον· ⁵⁶μεταξυ των οποιων ητο Μαρια η Μαγδαληνη, και Μαρια η μητηρ του Ιακωβου και Ιωση, και η μητηρ των υιων Ζεβεδαιου. ⁵⁷Οτε δε εγεινεν εσπερα, ηλθεν ανθρωπος πλουσιος απο Αριμαθαιας, το ονομα Ιωσηφ, οστις και αυτος εμαθητευσεν εις τον Ιησουν· ⁵⁸ουτος ελθων προς τον Πιλατον, εζητησε το σωμα

του Ιησου. Τότε ο Πιλατος προσεταξε να αποδοθη το σωμα. ⁵⁹Και λαβων το σωμα ο Ιωσηφ, ετυλιξεν αυτο με σινδονα καθαραν, ⁶⁰και εθεσεν αυτο εν τω νεω αυτου μνημειω, το οποιον ελατομησεν εν τη πετρα, και προσκυλισας λιθον μεγαν εις την θυραν του μνημειου ανεχωρησεν. ⁶¹Ητο δε εκει Μαρια η Μαγδαληνη και η αλλη Μαρια, καθημεναι απεναντι του ταφου. ⁶²Και τη επαυριον, ητις ειναι μετα την παρασκευην, συνηχθησαν οι αρχιερεις και οι Φαρισαιοι προς τον Πιλατον ⁶³λεγοντες· Κυριε, ενεθυμηθημεν οτι εκεινος ο πλανος ειπεν ετι ζων, Μετα τρεις ημερας θελω αναστηθη. ⁶⁴Προσταξον λοιπον να ασφαλισθη ο ταφος εως της τριτης ημερας, μηποτε οι μαθηται αυτου ελθοντες δια νυκτος κλεψωσιν αυτον και ειπωσι προς τον λαον, Ανεστη εκ των νεκρων· και θελει εισθαι η εσχατη πλανη χειροτερα της πρωτης. ⁶⁵Ειπε δε προς αυτους ο Πιλατος· Εχετε φυλακας· υπαγετε, ασφαλισατε καθως εξευρετε. ⁶⁶Οι δε υπηγον και ησφαλισαν τον ταφον, σφραγισαντες τον λιθον και επιστησαντες τους φυλακας.

28 Αφου δε επερασε το σαββατον, περι τα χαρακτηρισματα της πρωτης ημερας της εβδομαδος ηλθε Μαρια η Μαγδαληνη και η αλλη Μαρια, δια να θεωρησωσι τον ταφον. ²Και ιδου εγεινε σεισμος μεγας· διοτι αγγελος Κυριου καταβας εξ ουρανου ηλθε και απεκυλισε τον λιθον απο της θυρας και εκαθητο επανω αυτου. ³Ητο δε η οφεις αυτου ως αστραπη και το ενδυμα αυτου λευκον ως χιων. ⁴Και απο του φοβου αυτου εταραχθησαν οι φυλακες και εγειναν ως νεκροι. ⁵Αποκριθεις δε ο αγγελος ειπε προς τας γυναικας· μη φοβεισθε σεις· διοτι εξευρω οτι Ιησουν τον εσταυρωμενον ζητειτε· ⁶δεν ειναι εδω· διοτι ανεστη, καθως ειπεν. Ελθετε, ιδετε τον τοπον οπου εκειτο ο Κυριος. ⁷Και υπαγετε ταχεως και ειπατε προς τους μαθητας αυτου οτι ανεστη εκ των νεκρων, και ιδου, υπαγει προτερον υμων εις την Γαλιλαιαν· εκει θελετε ιδει αυτον· ιδου, σας ειπον. ⁸Και εξελθουσαι ταχεως απο του μνημειου μετα φοβου και χαρας μεγαλης εδραμον να απαγγελωσι προς τους μαθητας αυτου. ⁹Ενω δε ηρχοντο να απαγγελωσι προς τους μαθητας αυτου, ιδου, ο Ιησους απηνητησεν αυτας, λεγων· Χαιρετε. Και εκειναι προσελθουσαι επιασαν τους ποδας αυτου και προσεκυνησαν αυτον. ¹⁰Τοτε λεγει προς αυτας ο Ιησους· Μη φοβεισθε· υπαγετε, απαγγειλατε προς τους αδελφους μου, δια να υπαγωσιν εις την Γαλιλαιαν· και εκει θελουσι με ιδει. ¹¹Ενω δε αυται απηρχοντο, ιδου, τινες των φυλακων ελθοντες εις την πολιν απηγγειλαν προς τους αρχιερεις παντα τα γενομενα, ¹²Και συναχθεντες μετα των πρεσβυτερων και συμβουλευθεντες εδωκαν εις τους στρατιωτας αργυρια ικανα, ¹³λεγοντες· Ειπατε οτι οι μαθηται αυτου ελθοντες δια νυκτος εκλεισαν αυτον, ενω ημεις κοιμωμεθα. ¹⁴Και εαν ακουσθη τουτο ενωπιον του ηγεμονος, ημεις θελομεν πεισει αυτον και εσας θελομεν καμει αμεριμνους. ¹⁵Εκεινοι δε λαβοντες τα αργυρια, επραξαν ως εδιδαχθησαν. Και διεφημισθη

ο λογος ουτος παρα τοις Ιουδαιοις μεχρι της σημερον. ¹⁶Οι δε ενδεκα μαθηται υπηγον εις την Γαλιλαιαν, εις το ορος οπου παρηγγειλεν εις αυτους ο Ιησους. ¹⁷Και ιδοντες αυτον προσεκυνησαν αυτον, τινες δε εδιστασαν. ¹⁸Και προσελθων ο Ιησους, ελαλησε προς αυτους, λεγων· Εδοθη εις εμε πασα εξουσια εν ουρανω και επι γης. ¹⁹Πορευθεντες λοιπον μαθητευσατε παντα τα εθνη, βαπτιζοντες αυτους εις το ονομα του Πατρος και του Υιου και του Αγιου Πνευματος, ²⁰διδασκοντες αυτους να φυλαττωσι παντα οσα παρηγγειλα εις εσας· και ιδου, εγω ειμαι μεθ' υμων πασας τας ημερας εως της συντελειας του αιωνος. Αμην.

Σημάδι

¹ Αρχη του ευαγγελιου του Ιησου Χριστου, Υιου του Θεου. ² Καθως ειναι γεγραμμενον εν τοις προφηταις· Ιδου, εγω αποστελλω τον αγγελον μου προ προσωπου σου, οστις θελει κατασκευασει την οδον σου εμπροσθεν σου. ³ Φωνη βοωντος εν τη ερημω, ετοιμασατε την οδον του Κυριου, ευθειας καμετε τας τριβους αυτου. ⁴ Ητο ο Ιωαννης βαπτιζων εν τη ερημω και κηρυττων βαπτισμα μετανοιας εις αφεσιν αμαρτιων. ⁵ Και εξηρχοντο προς αυτον ολος ο τοπος της Ιουδαιας και οι Ιεροσολυμιται, και εβαπτιζοντο παντες εν τω Ιορδανη ποταμω υπ' αυτου, εξομολογουμενοι τας αμαρτιας αυτων. ⁶ Ητο δε ο Ιωαννης ενδεδυμενος τριχας καμηλου και εχων ζωνην δερματινην περι την οσφυν αυτου, και τρωγων ακριδας και μελι αγριον. ⁷ Και εκηρυττε, λεγων· Ερχεται ο ισχυροτερος μου οπισω μου, του οποιου δεν ειμαι αξιος σκυφας να λυσω το λωριον των υποδηματων αυτου. ⁸ Εγω μεν σας εβαπτισα εν υδατι, αυτος δε θελει σας βαπτισει εν Πνευματι Αγιω. ⁹ Και εν εκειναις ταις ημεραις ηλθεν ο Ιησους απο Ναζαρετ της Γαλιλαιας και εβαπτισθη υπο Ιωαννου εις τον Ιορδανην. ¹⁰ Και ευθυς ενω ανεβαινεν απο του υδατος, ειδε τους ουρανους σχιζομενους και το Πνευμα καταβαινον ως περιστεραν επ' αυτον. ¹¹ και φωνη εγεινεν εκ των ουρανων· Συ εισαι ο Υιος μου ο αγαπητος, εις τον οποιον ευηρεστητην. ¹² Και ευθυς το Πνευμα εκβαλλει αυτον εις την ερημον. ¹³ και ητο εκει εν τη ερημω ημερας τεσσαρακοντα πειραζομενος υπο του Σατανα, και ητο μετα των θηριων, και οι αγγελοι υπηρετου αυτον. ¹⁴ Αφου δε παρεδοθη ο Ιωαννης, ηλθεν ο Ιησους εις την Γαλιλαιαν κηρυττων το ευαγγελιον της βασιλειας του Θεου ¹⁵ και λεγων οτι επληρωθη ο καιρος και επλησιασεν η βασιλεια του Θεου· μετανοειτε και πιστευετε εις το ευαγγελιον. ¹⁶ Περιπατων δε παρα την θαλασσαν της Γαλιλαιας, ειδε τον Σιμωνα και Ανδρεαν τον αδελφον αυτου, ριπτοντας δικτυον εις την θαλασσαν· διοτι ησαν αλιεις· ¹⁷ και ειπε προς αυτους ο Ιησους· Ελθετε οπισω μου, και θελω σας καμει να γεινητε αλιεις ανθρωπων. ¹⁸ Και ευθυς αφησαντες τα δικτυα αυτων, ηκολουθησαν αυτον. ¹⁹ Και προχωρησας εκειθεν ολιγον, ειδεν Ιακωβον τον του Ζεβεδαιου και Ιωαννην τον αδελφον αυτου, και αυτους εν τω πλοιω επισκευαζοντας τα δικτυα, ²⁰ και ευθυς εκαλεσεν αυτους. Και αφησαντες τον πατερα αυτων Ζεβεδαιον εν τω πλοιω μετα

των μισθωτων, υπηγον οπισω αυτου. ²¹ Και εισερχονται εις Καπερναουμ· και ευθυς εν τω σαββατω εισελθων ο Ιησους εις την συναγωγην εδιδασκε. ²² Και εξεπληττοντο δια την διδαχην αυτου· διοτι εδιδασκεν αυτους ως εχων εξουσιαν, και ουχι ως οι γραμματαις. ²³ Και ητο εν τη συναγωγη αυτων ανθρωπος εχων πνευμα ακαθαρτον, και ανεκραξε, ²⁴ λεγων· Φευ, τι ειναι μεταξυ ημων και σου, Ιησου Ναζαρηνη; ηλθες να μας απολεσης; σε γνωριζω τις εισαι, ο Αγιος του Θεου. ²⁵ Και επετιμησεν αυτο ο Ιησους, λεγων· Σιωπα και εξελθε εξ αυτου. ²⁶ Και το πνευμα το ακαθαρτον, αφου εσπαραξεν αυτον και εκραξε μετα φωνης μεγαλης, εξηλθεν εξ αυτου. ²⁷ Και παντες εξεπλαγησαν, ωστε συνεζητουν προς αλληλους, λεγοντες· Τι ειναι τουτο; τις αυτη η νεα διδαχη, διοτι μετα εξουσιας προσταζει και τα ακαθαρτα πνευματα, και υπακουουσιν εις αυτον; ²⁸ Εξηλθε δε η φημη αυτου ευθυς εις ολην την περιχωρον της Γαλιλαιας. ²⁹ Και ευθυς εξελθοντες εκ της συναγωγης, ηλθον εις την οικιαν Σιμωνος και Ανδρεου μετα του Ιακωβου και Ιωαννου. ³⁰ Η δε πενθερα του Σιμωνος ητο κατακοιτος πασχουσα πυρετον. Και ευθυς ελαλησαν προς αυτον περι αυτης. ³¹ Και πλησιασας ηγειρεν αυτην πιασας την χειρα αυτης, και αφηκεν αυτην ο πυρετος ευθυς, και υπηρετει αυτους. ³² Αφου δε εγεινεν εσπερα, οτε εδυσεν ο ηλιος, εφεραν προς αυτον παντας τους πασχοντας και τους δαιμονιζομενους· ³³ και η πολις ολη ητο συνηγμενη εμπροσθεν της θυρας· ³⁴ και εθεραπευσε πολλους πασχοντας διαφορους αρρωστιας, και δαιμονια πολλα εξεβαλε, και δεν αφινε τα δαιμονια να λαλωσιν, επειδη εγνωριζον αυτον. ³⁵ Και το πρωι ενω ητο ορθρος βαθυς, σηκωθεις εξηλθε· και υπηγεν εις ερημον τοπον και εκει προσηχετο. ³⁶ Και εδραμον κατοπιν αυτου ο Σιμων και οι μετ' αυτου, ³⁷ και ευροντες αυτον λεγουσι προς αυτον οτι παντες σε ζητουσι. ³⁸ Και λεγει προς αυτους· Ας υπαγωμεν εις τας πλησιον κωμοπολεις, δια να κηρυξω και εκει· επειδη δια τουτο εξηλθον. ³⁹ Και εκηρυττεν εν ταις συναγωγαις αυτων εις ολην την Γαλιλαιαν και εξεβαλλε τα δαιμονια. ⁴⁰ Και ερχεται προς αυτον λεπρος παρακαλων αυτον και γονυπετων εμπροσθεν αυτου και λεγων προς αυτον οτι, εαν θελης, δυνασαι να με καθαρισης. ⁴¹ Ο δε Ιησους σπλαγχνισθεις, εξετεινε την χειρα και ηγγισεν αυτον και λεγει προς αυτον· Θελω, καθαρισθητι. ⁴² Και ως ειπε τουτο, ευθυς εφυγεν απ' αυτου η λεπρα,

και εκαθαρισθη. ⁴³Και προσταξας αυτον εντωνως, ευθυς απεπεμφεν αυτον ⁴⁴και λεγει προς αυτον· Προσεχε μη ειπης προς μηδεν μηδεν, αλλ' υπαγε, δειξον σεαυτον εις τον ιερεα και προσφερε περι του καθαρισμού σου οσα προσεταξεν ο Μωυσης δια μαρτυριαν εις αυτους. ⁴⁵Αλλ' εκεινος εξελθων ηρχισε να κηρυττη πολλα και να διαφημιζη τον λογον, ωστε πλεον δεν ηδυνατο αυτος να εισελθη φανερα εις πολιν, αλλ' ητο εξω εν ερημοις τοποις· και ηρχοντο προς αυτον πανταχοθεν.

2Και μεθ' ημερας παλιν εισηλθεν εις Καπερναουμ και ηκουσθη οτι εινα εις οικον. ²Και ευθυς συνηχθησαν πολλοι, ωστε δεν εχωρουν πλεον αυτους ουδε τα προθυρα· και εκηρυττεν εις αυτους τον λογον. ³Και ερχονται προς αυτον φεροντες παραλυτικον, βασταζομενον υπο τεσσαρων· ⁴και μη δυναμενοι να πλησιασωσιν εις αυτον εξ αιτιας του οχλου, εχαλασαν την στεγην οπου ητο, και διατρυπησαντες καταβιβαζουσι τον κραββατον, εφ' ου κατεκειτο ο παραλυτικος. ⁵Ιδων δε ο Ιησους την πιστιν αυτων, λεγει προς τον παραλυτικον· Τεκνον, συγκεχωρημεναι εινα εις σε αι αμαρτιαι σου. ⁶Ησαν δε τινες των γραμματεων εκει καθημενοι και διαλογιζομενοι ενταις καρδιαις αυτων· ⁷Δια τι ουτος λαλει τοιαυτας βλασφημιας; τις δυναται να συγχωρη αμαρτιας ειμη εις, ο Θεος; ⁸Και ευθυς νοησας ο Ιησους δια του πνευματος αυτου οτι ουτω διαλογιζονται καθ' εαυτους, ειπε προς αυτους· Δια τι διαλογιζεσθε ταυτα ενταις καρδιαις σας; ⁹τι εινα ευκολωτερον, να ειπω προς τον παραλυτικον, Συγκεχωρημεναι εινα αι αμαρτιαι σου, η να ειπω, Σηκωθητι και επαρε τον κραββατον σου και περιπατει; ¹⁰αλλα δια να γνωρισητε οτι εξουσιαν εχει ο Υιος του ανθρωπου επι της γης να συγχωρη αμαρτιας λεγει προς τον παραλυτικον· ¹¹Προς σε λεγω, Σηκωθητι και επαρε τον κραββατον σου και υπαγε εις τον οικον σου. ¹²Και ηγερθη ευθυς και σηκωσας τον κραββατον, εξηλθεν ενωπιον παντων, ωστε εξεπληττοντο παντες και εδοξαζον τον Θεον, λεγοντες οτι ουδεποτε ειδομεν τοιαυτα. ¹³Και εξηλθε παλιν παρα την θαλασσαν· και πας ο οχλος ηρχετο προς αυτον, και εδιδασκεν αυτους. ¹⁴Και διαβαιων ειδε Λευιν τον του Αλφαιου καθημενον εις το τελωνιον, και λεγει προς αυτον· Ακολουθει με. Και σηκωθεις ηκολουθησεν αυτον. ¹⁵Και ενω εκαθητο εις την τραπεζαν εν τη οικια αυτου, συνεκαθηντο και πολλοι τελωναι και αμαρτωλοι μετα του Ιησου και των μαθητων αυτου· διοτι ησαν πολλοι, και ηκολουθησαν αυτον. ¹⁶Οι δε γραμματεις και Φαρισαιοι, ιδοντες αυτον τρωγοντα μετα των τελωνων και αμαρτωλων, ελεγον προς τους μαθητας αυτου· Δια τι μετα των τελωνων και αμαρτωλων τρωγει και πινει; ¹⁷Και ακουσας ο Ιησους, λεγει προς αυτους· Δεν εχουσι χρειαν ιατρου οι υγιαινωντες, αλλ' οι πασχοντες· δεν ηλθον δια να καλεσω δικαιους αλλα αμαρτωλους εις μετανοιαν. ¹⁸Οι μαθηται δε του Ιωαννου και οι των Φαρισαιων ενηστευον. Και ερχονται και λεγουσι προς αυτον· Δια τι οι μαθηται του Ιωαννου

και οι των Φαρισαιων νηστευουσιν, οι δε μαθηται σου δεν νηστευουσι; ¹⁹Και ειπε προς αυτους ο Ιησους· Μηπως δυνανται οι υιοι του νυμφωνος, ενοσω ο νυμφιος εινα μετ' αυτων, να νηστευωσιν; οσον καιρον εχουσι τον νυμφιον μεθ' εαυτων, δεν δυνανται να νηστευωσι· ²⁰θελουσιν ομως ελθει ημεραι, οταν αφαιρεθη απ' αυτων ο νυμφιος, και τοτε θελουσι νηστευσει εν εκειναις ταις ημεραις. ²¹Και ουδεις ραπτει επιρραμματα αγναφου πανιου επι ιματιον παλαιον· ει δε μη, το αναπληρωμα αυτου το νεον αφαιρει απο του παλαιου, και γινεται σχισμα χειροτερον. ²²Και ουδεις βαλλει οινον νεον εις ασκους παλαιους· ει δε μη, ο οινος ο νεος διασχιζει τους ασκους, και ο οινος εκχεεται και οι ασκοι φθειρονται· αλλα πρεπει οινος νεος να βαλληται εις ασκους νεους. ²³Και οτε διεβαινεν εν σαββατω δια των σπαρτων, οι μαθηται αυτου, ενω ωδευον, ηρχισαν να ανασπωσι τα ασταχυα. ²⁴Και οι Φαρισαιοι ελεγον προς αυτον· Ιδου, δια τι πραττουσιν εν τοις σαββασιν εκεινο, το οποιον δεν συγχωρειται; ²⁵Και αυτος ελεγε προς αυτους· Ποτε δεν ανεγνωσατε τι επραξεν ο Δαβιδ, οτε ελαβε χρειαν και επεινασεν αυτος και οι μετ' αυτου; ²⁶πως εισηλθεν εις τον οικον του Θεου επι Αβιαθαρ του αρχιερεως, και εφαγε τους αρτους της προθεσεως, τους οποιους δεν εινα συγκεχωρημενον ειμη εις τους ιερεις να φαγωσι, και εδωκε και εις τους οντας μετ' αυτου; ²⁷Και ελεγε προς αυτους· το σαββατον εγεινε δια τον ανθρωπον, ουχι ο ανθρωπος δια το σαββατον· ²⁸ωστε ο Υιος του ανθρωπου κυριος εινα και του σαββατου.

3Και εισηλθε παλιν εις την συναγωγην· και ητο εκει ανθρωπος εχων εξηραμμενην την χειρα. ²Και παρετηρουν αυτον αν εν τω σαββατω θελη θεραπευσει αυτον, δια να κατηγορησωσιν αυτον. ³Και λεγει προς τον ανθρωπον τον εχοντα εξηραμμενην την χειρα· Σηκωθητι εις το μεσον. ⁴Και λεγει προς αυτους· Εινα συγκεχωρημενον εν σαββατω να αγαθοποιηση τις η να κακοποιηση; να σωση ψυχην η να θανατωση; οι δε εσιωπων. ⁵Και περιβλεψας αυτους μετ' οργης, λυπουμενος δια την πωρωσιν της καρδιας αυτων, λεγει προς τον ανθρωπον· Εκτεινον την χειρα σου. Και εξετεινε, και αποκατεσταθη η χειρ αυτου υγιης ως η αλλη. ⁶Και εξελθοντες οι Φαρισαιοι συνεβουλευθησαν ευθυς μετα των Ηρωδιανων κατ' αυτου, δια να απολεσωσιν αυτον. ⁷Και ο Ιησους ανεχωρησε μετα των μαθητων αυτου προς την θαλασσαν· και ηκολουθησαν αυτον πολυ πληθος απο της Γαλιλαιας και απο της Ιουδαιας ⁸και απο Ιεροσολυμων και απο της Ιδουμιας και απο περαν του Ιορδανου και οι περι Τυρον και Σιδωνα, πληθος πολυ, ακουσαντες οσα επραττεν, ηλθον προς αυτον. ⁹Και ειπε προς τους μαθητας αυτου να μενη πλησιον αυτου εν πλοιαριον εξ αιτιας του οχλου, δια να μη συνθλιβωσιν αυτον· ¹⁰διοτι εθεραπευσε πολλους, ωστε επιπτον επ' αυτον δια να εγγισωσιν αυτον οσοι ειχον αρρωστιας· ¹¹και τα πνευματα τα ακαθαρτα, οτε εθεωρουν αυτον, προσεπιπτον

εις αυτον και εκραζον, λεγοντα οτι συ εισαι ο Υιος του Θεου. ¹²Και πολλα επετιμα αυτα δια να μη φανερωσωσιν αυτον. ¹³Και αναβαινει εις το ορος και προσκαλει οσους αυτος ηθελε, και υπηγον προς αυτον. ¹⁴Και εξελεξε δωδεκα, δια να ηναι μετ' αυτου και δια να αποστέλλη αυτους να κηρυττωσι ¹⁵και να εκωσιν εξουσιαν να θεραπευωσι τας νοσους και να εκβαλλωσι τα δαιμονια. ¹⁶Σιμωνα, τον οποιον επωνομασε Πετρον, ¹⁷και Ιακωβον τον του Ζεβεδαιου και Ιωαννην τον αδελφον του Ιακωβου· και επωνομασεν αυτους Βοανεργες, το οποιον σημαινει Υιοι βροντης. ¹⁸και Ανδρεαν και Φιλιππον και Βαρθολομαιον και Ματθαιον και Θωμαν και Ιακωβον τον του Αλφαιου και Θαδδαιον και Σιμωνα τον Κανανιτην ¹⁹και Ιουδαν τον Ισκαριωτην, οστις και παρεδωκεν αυτον. ²⁰Και ερχονται εις οικον τινα· και συναθροιζεται παλιν οχλος, ωστε αυτοι δεν ηδυναντο μηδε να φαγωσιν αρτον. ²¹Και οτε ηκουσαν οι συγγενεις αυτου, εξηλθον δια να πιασωσιν αυτον· διοτι ελεγον οτι ειναι εξω εαυτου. ²²Και οι γραμματεις, οιτινες κατεβησαν απο Ιεροσολυμων, ελεγον οτι εχει Βεελζεβουλ, και οτι δια του αρχοντος των δαιμονιων εκβαλλει τα δαιμονια. ²³Και προσκαλεσας αυτους, ελεγε προς αυτους δια παραβολων· Πως δυναται Σατανας να εκβαλλη Σαταναν; ²⁴και εαν βασιλεια διαιρεθη καθ' εαυτης, η βασιλεια εκεινη δεν δυναται να σταθη; ²⁵και εαν οικια διαιρεθη καθ' εαυτης, η οικια εκεινη δεν δυναται να σταθη. ²⁶Και αν ο Σατανας εσηκωθη καθ' εαυτου και διηρεθη, δεν δυναται να σταθη, αλλ' εχει τελος. ²⁷Ουδεις δυναται να αρπαση τα σκευη του δυνατου, εισελθων εις την οικιαν αυτου, εαν πρωτον δεν δεση τον δυνατον, και τοτε θελει διαρπασει την οικιαν αυτου. ²⁸Αληθως σας λεγω οτι παντα τα αμαρτηματα θελουσι συγχωρηθη εις τους υιους των ανθρωπων και αι βλασφημιαι, οσας βλασφημησωσιν. ²⁹οστις ομως βλασφημηση εις το Πνευμα το Αγιον, δεν εχει συγχωρησιν εις τον αιωνα, αλλ' ειναι ενοχος αιωνιου καταδικης. ³⁰διοτι ελεγον, Πνευμα ακαθαρτον εχει. ³¹Ερχονται λοιπον οι αδελφοι και η μητηρ αυτου, και σταθεντες εξω απεστειλαν προς αυτον και εκραζον αυτον. ³²Και εκαθητο οχλος περι αυτον· ειπον δε προς αυτον· Ιδου, η μητηρ σου και οι αδελφοι σου εξω σε ζητουσι. ³³Και απεκριθη προς αυτους, λεγων· Τις ειναι η μητηρ μου η οι αδελφοι μου; ³⁴Και περιβλεψας κυκλω προς τους καθημενους περι αυτον, λεγει· Ιδου η μητηρ μου και οι αδελφοι μου. ³⁵διοτι οστις καμη το θελημα του Θεου, ουτος ειναι αδελφος μου και αδελφη μου και μητηρ.

4Και παλιν ηρχισε να διδασκη πλησιον της θαλασσης· και συνηχθη προς αυτον οχλος πολυς, ωστε εισελθων εις το πλοιον εκαθητο εις την θαλασσαν· και πας ο οχλος ητο επι της γης πλησιον της θαλασσης. ²Και εδιδασκεν αυτους δια παραβολων πολλα, και ελεγε προς αυτους εν τη διδαχη αυτου. ³Ακουετε· ιδου, εξηλθεν ο σπειρων δια να σπειρη. ⁴Και ενω εσπειρεν, αλλο μεν επεσε παρα την

οδον, και ηλθον τα πετεινα του ουρανου και κατεφαγον αυτο. ⁵Αλλο δε επεσεν επι το πετρωδες, οπου δεν ειχε γην πολλην, και ευθυς ανεφυη, διοτι δεν ειχε βαθος γης, ⁶και οτε ανετειλεν ο ηλιος εκαυματισθη, και επειδη δεν ειχε ριζαν εξηρανθη. ⁷Και αλλο επεσεν εις τας ακανθας, και ανεβησαν αι ακανθαι και συνεπιξαν αυτο, και καρπον δεν εδωκε. ⁸και αλλο επεσεν εις την γην την καλην και εδιδε καρπον αναβαινοντα και αυξανοντα, και εδωκεν εν τριακοντα και εν εξηκοντα και εν εκατον. ⁹Και ελεγε προς αυτους· Ο εχων ωτα δια να ακουη, ας ακουη. ¹⁰Οτε δε εμεινε καταμονας, ηρωτησαν αυτον οι περι αυτον μετα των δωδεκα περι της παραβολης. ¹¹Και ελεγε προς αυτους· Εις εσας εδοθη να γνωρισητε το μυστηριον της βασιλειας του Θεου· εις εκεινους δε τους εξω δια παραβολων τα παντα γινονται, ¹²δια να βλεπωσι βλεποντες και να μη ιδωσι, και να ακουωσιν ακουοντες και να μη νοησωσι, μηποτε επιστρεψωσι και συγχωρηθωσιν εις αυτους τα αμαρτηματα. ¹³Και λεγει προς αυτους· Δεν εξευρετε την παραβολην ταυτην, και πως θελετε γνωρισει πασας τας παραβολας; ¹⁴Ο σπειρων τον λογον σπειρει. ¹⁵Οι δε παρα την οδον ειναι ουτοι, εις τους οποιους σπειρεται ο λογος, και οταν ακουσωσιν, ευθυς ερχεται ο Σατανας, και αφαιρει τον λογον τον εσπαρμενον εν ταις καρδιαις αυτων. ¹⁶Και ομοιως οι επι τα πετρωδη σπειρομενοι ειναι ουτοι, οιτινες οταν ακουσωσι τον λογον, ευθυς μετα χαρας δεχονται αυτον, ¹⁷δεν εχουσιν ομως ριζαν εν εαυτοις, αλλ' ειναι προσκαιροι· επειτα οταν γεινη θλιψις η διωγμος δια τον λογον, ευθυς σκανδαλιζονται. ¹⁸Και οι εις τας ακανθας σπειρομενοι ειναι ουτοι, οιτινες ακουουσι τον λογον, ¹⁹και αι μεριμναι του αιωνος τουτου και η απατη του πλουτου και αι επιθυμια των αλλων πραγματα εισερχομεναι συμπνιγουσι τον λογον, και γινεται ακαρπος. ²⁰Και οι εις την γην την καλην σπαρεντες ειναι ουτοι, οιτινες ακουουσι τον λογον και παραδεχονται και καρποφορουσιν εν τριακοντα και εν εξηκοντα και εν εκατον. ²¹Και ελεγε προς αυτους· Μηπως ο λυχνος ερχεται δια να τεθη υπο τον μοδιον η υπο την κλινην; ουχι δια να τεθη επι τον λυχνοστατην; ²²διοτι δεν ειναι τι κρυπτον, το οποιον δεν θελει φανερωθη, ουδ' εγεινε τι αποκρυφον, το οποιον δεν θελει ελθει εις το φανερον. ²³Οστις εχει ωτα δια να ακουη, ας ακουη. ²⁴Και ελεγε προς αυτους· Προσεχετε τι ακουετε. Με οποιον μετρον μετρειτε, θελει μετρηθη εις εσας, και θελει γεινει προσθηκη εις εσας τους ακουοντας. ²⁵Διοτι οστις εχει, θελει δοθη εις αυτον· και οστις δεν εχει, και εκεινο το οποιον εχει θελει αφαιρεθη απ' αυτου. ²⁶Και ελεγεν· Ουτως ειναι η βασιλεια του Θεου, ως εαν ανθρωπος ριψη τον σπορον επι της γης, ²⁷και κοιμαται και σηκωνηται νυκτα και ημεραν, και ο σπορος βλαστανη και αυξανη καθως αυτος δεν εξευρει. ²⁸Διοτι αφ' εαυτης η γη καρποφορει, πρωτον χορτον, επειτα ασταχυον, επειτα πληρη σιτον εν τω ασταχυω. ²⁹Οταν δε ωριμαση ο καρπος, ευθυς αποστέλλει το δρεπανον, διοτι ηλθεν ο θερισμος. ³⁰Ετι ελεγε· Με τι να ομοιωσωμεν την βα-

σλειαν του Θεου; η με ποιαν παραβολην να παραβαλωμεν αυτην; ³¹Ειναι ομοια με κοκκον σιναπεως, οστις, οταν σπαρη επι της γης, ειναι μικροτερος παντων των σπερματων των επι της γης. ³²αφου δε σπαρη, αναβαινει και γινεται μεγαλητερος παντων των λαχανων και καμνει κλαδους μεγαλους, ωστε υπο την σκιαν αυτου δυνανται τα πετεινα του ουρανου να κατασκηνωσι. ³³Και δια τοιουτων πολλων παραβολων ελαλει προς αυτους τον λογον, καθως ηδυναντο να ακουωσι, ³⁴χωρις δε παραβολης δεν ελαλει προς αυτους· κατ ιδιαν ομως εξηγει παντα εις τους μαθητας αυτου. ³⁵Και λεγει προς αυτους εν εκεινη τη ημερα, οτε εγεινεν εσπερα· Ας διελθωμεν εις το περαν. ³⁶Και αφησαντες τον οχλον, παραλαμβανουσιν αυτον ως ητο εν τω πλοιω και αλλα δε πλοιαρια ησαν μετ' αυτου. ³⁷Και γινεται μεγας ανεμοστροβιλος και τα κυματα εισεβαλλον εις το πλοιον, ωστε αυτο ηδη εγεμιζετο. ³⁸Και αυτος ητο επι της πρυμνης κοιμωμενος επι το προσκεφαλαιον· και εξυπνουσιν αυτον και λεγουσι προς αυτον· Διδασκαλε, δεν σε μελει οτι χανομεθα; ³⁹Και σηκωθεις επετιμησε τον ανεμον και ειπε προς την θαλασσαν· Σιωπα, ησυχασον. Και επαυσεν ο ανεμος, και εγεινε γαληνη μεγαλη. ⁴⁰Και ειπε προς αυτους· Δια τι εισθε ουτω δειλοι; πως δεν εχετε πιστιν; ⁴¹Και εφοβηθησαν φοβον μεγαν και ελεγον προς αλληλους· Τις λοιπον ειναι ουτος, οτι και ο ανεμος και η θαλασσα υπακουουσιν εις αυτον;

5Και ηλθον εις το περαν της θαλασσης εις την χωραν των Γαδαρηνων. ²Και ως εξηλθεν εκ του πλοιου, ευθυς απηνητησεν αυτον εκ των μνημειων ανθρωπος εχων πνευμα ακαθαρτον, ³οστις ειχε την κατοικιαν εν τοις μνημειοις, και ουδεις ηδυνατο να δεση αυτον ουδε με αλυσεις, ⁴διοτι πολλakis ειχε δεθη με ποδοδεσμα και με αλυσεις, και διεσπασθησαν υπ' αυτου αι αλυσεις και τα ποδοδεσμα συντριφθησαν, και ουδεις ισχυε να δαμαση αυτον· ⁵και δια παντος νυκτα και ημεραν ητο εν τοις ορεσι και εν τοις μνημειοις, κραζων και κατακοπτων εαυτον με λιθους. ⁶Ιδων δε τον Ιησουν απο μακροθεν, εδραμε και προσεκυνησεν αυτον, ⁷και κραξας μετα φωνης μεγαλης ειπε· Τι ειναι μεταξύ εμου και σου, Ιησου, Υιε του Θεου του υφιστου; ορκιζω σε εις τον Θεον, μη με βασανισης. ⁸Διοτι ελεγε προς αυτον· Εξελθε απο του ανθρωπου το πνευμα το ακαθαρτον. ⁹Και ηρωτησεν αυτον· Τι ειναι το ονομα σου; Και απεκριθη λεγων· Λεγειν ειναι το ονομα μου, διοτι πολλοι ειμεθα. ¹⁰Και παρεκαλει αυτον πολλα να μη αποστειλη αυτους εξω της χωρας. ¹¹Ητο δε εκει προς τα ορη αγελη μεγαλη χοιρων βοσκομενη. ¹²και παρεκαλεσαν αυτον παντες οι δαιμονες, λεγοντες· Πεμφον ημας εις τους χοιρους, δια να εισελθωμεν εις αυτους. ¹³Και ο Ιησους ευθυς επετρεψεν εις αυτους. Και εξελθοντα τα πνευματα τα ακαθαρτα εισηλθον εις τους χοιρους· και ωρμησεν η αγελη κατα του κρημνου εις την θαλασσαν· ησαν δε εως δυο χιλιαδες· και επνιγοντο εν τη θαλασση. ¹⁴Οι δε βοσκοντες τους χοι-

ρους εφυγον και ανηγγειλαν εις την πολιν και εις τους αγρους· και εξηλθον δια να ιδωσι τι ειναι το γεγονός. ¹⁵Και ερχονται προς τον Ιησουν, και θεωρουσι τον δαιμονιζομενον, οστις ειχε τον λεγειωνα, καθημενον και ενδεδυμενον και σωφρονουντα, και εφοβηθησαν. ¹⁶Και διηγηθησαν προς αυτους οι ιδοντες πως εγεινε το πραγμα εις τον δαιμονιζομενον, και περι των χοιρων. ¹⁷Και ηρχισαν να παρακαλωσιν αυτον να αναχωρηση απο των οριων αυτων. ¹⁸Και οτε εισηλθεν εις το πλοιον, παρεκαλει αυτον ο δαιμονισθεις να ηναι μετ' αυτου. ¹⁹Πλην ο Ιησους δεν αφηκεν αυτον, αλλα λεγει προς αυτον· Υπαγε εις τον οικον σου προς τους οικειους σου και αναγγειλον προς αυτους οσα ο Κυριος σοι εκαμε και σε ηληθε. ²⁰Και ανεχωρησε και ηρχισε να κηρυττη εν τη Δεκαπολει οσα εκαμεν εις αυτον ο Ιησους, και παντες εθαυμαζον. ²¹Και αφου ο Ιησους διεπερασε παλιν εν τω πλοιω εις το περαν, συνηχθη προς αυτον οχλος πολυς, και ητο πλησιον της θαλασσης. ²²Και ιδου, ερχεται εις των αρχισυναγωγων, ονοματι Ιαιρος, και ιδων αυτον πιπτει προς τους ποδας αυτου ²³και παρεκαλει αυτον πολλα, λεγων οτι το θυγατριον μου πνεει τα λοισθια· να ελθης και να βαλης τας χειρας σου επ' αυτην, δια να σωθη και θελει ζησει. ²⁴Και υπηγε μετ' αυτου· και ηκολουθει αυτον οχλος πολυς, και συνεθλιβον αυτον. ²⁵Και γυνη τις, εχουσα ρυσιν αιματος δωδεκα ετη ²⁶και πολλα παθουσα υπο πολλων ιατρων και δαπανησασα πασαν την περιουσιαν αυτης και μηδεν ωφεληθεισα, αλλα μαλλον εις το χειρον ελθουσα, ²⁷ακουσασα περι του Ιησου, ηλθε μεταξύ του οχλου οπισθεν και ηγγισε το ιματιον αυτου· ²⁸διοτι ελεγεν οτι και αν τα ιματια αυτου εγγισω, θελω σωθη. ²⁹Και ευθυς εξηρανθη η πηγη του αιματος αυτης, και ησθανθη εν τω σωματι αυτης οτι ιατρευθη απο της μαστιγος. ³⁰Και ευθυς ο Ιησους, νοησας εν εαυτω την δυναμιν την εξελθουσαν απ' αυτου, στραφεις εν τω οχλω ελεγε· Τις ηγγισε τα ιματια μου; ³¹Και ελεγον προς αυτον οι μαθηται αυτου· Βλεπεις τον οχλον συνθλιβοντα σε, και λεγεις τις μου ηγγισε; ³²Και περιεβλεπε δια να ιδη την πραξασαν τουτο. ³³Η δε γυνη, φοβηθεισα και τρεμουσα, επειδη ηξευρε τι εγεινεν επ' αυτην, ηλθε και προσεπεσεν εις αυτον και ειπε προς αυτον πασαν την αληθειαν. ³⁴Ο δε ειπε προς αυτην· Θυγατερ, η πιστις σου σε εσωσεν· υπαγε εις ειρηνην και εσο υγιης απο της μαστιγος σου. ³⁵Ενω αυτος ελαλει ετι, ερχονται απο του αρχισυναγωγου, λεγοντες οτι η θυγατηρ σου απεθανε· τι πλεον ενοχλεις τον Διδασκαλον; ³⁶Ο δε Ιησους, ευθυς οτε ηκουσε τον λογον λαλουμενον, λεγει προς τον αρχισυναγωγον· Μη φοβου, μονον πιστευε. ³⁷Και δεν αφηκεν ουδεναν να ακολουθηση αυτον ειμη τον Πετρον και Ιακωβον και Ιωαννην τον αδελφον Ιακωβου. ³⁸Και ερχεται εις τον οικον του αρχισυναγωγου και βλεπει θορυβον, κλαιοντας και αλαλαζοντας πολλα, ³⁹και εισελθων λεγει προς αυτους· Τι θορυβισθε και κλαιετε; το παιδιον δεν απεθανεν, αλλα κοιμαται. ⁴⁰Και κατεγελων αυτου. Ο δε, αφου εξεβαλεν απαντας, παραλαμβανει τον πατερα

του παιδιου και την μητερα και τους μεθ' εαυτου και εισερχεται οπου εκειτο το παιδιον, ⁴¹και πιασας την χειρα του παιδιου, λεγει προς αυτην· Ταλιθα, κουμι· το οποιον μεθερμηνευομενον ειναι, Κορασιον, σοι λεγω, σηκωθητι. ⁴²Και ευθως εσηκωθη το κορασιον και περιεπατει· διοτι ητο ετων δωδεκα. Και εξεπληγησαν με εκπληξιν μεγαλην. ⁴³Και παρηγγειλεν εις αυτους πολλα να μη μαθη μηδεις τουτο και ειπε να δοθη εις αυτην να φαγη.

6Και εξηλθεν εκειθεν και ηλθεν εις την πατριδα αυτου· και ακολουθουσιν αυτον οι μαθηται αυτου. ²Και οτε ηλθε το σαββατον, ηρχισε να διδασκη εν τη συναγωγη· και πολλοι ακουοντες εξεπληττοντο και ελεγον· Ποθεν εις τουτου ταυτα; και τις η σοφια η δοθεισα εις αυτον, ωστε και θαυματα τοιαυτα γινονται δια των χειρων αυτου; ³δεν ειναι ουτος ο τεκτων, ο υιος της Μαρίας, αδελφος δε του Ιακωβου και Ιωση και Ιουδα και Σιμωνος; και δεν ειναι αι αδελφαι αυτου ενταυθα παρ' ημιν; Και εσκανδαλιζοντο εν αυτω. ⁴Ελεγε δε προς αυτους ο Ιησους οτι δεν ειναι προφητης ανευ τιμης ειμη εν τη πατριδι αυτου και μεταξυ των συγγενων και εν τη οικια αυτου. ⁵Και δεν ηδυνατο εκει ουδεν θαυμα να καμη, ειμη οτι επι ολιγους αρρωστους επιθεσας τας χειρας εθεραπευσεν αυτους· ⁶και εθαυμαζε δια την απιστιαν αυτων. Και περιηρχετο τας κωμας κυκλω διδασκων. ⁷Και προσκαλεσας τους δωδεκα, ηρχισε να αποστειλη αυτους δυο δυο· και εδιδεν εις αυτους εξουσιαν κατα των πνευματων των ακαθαρτων, ⁸και παρηγγειλεν εις αυτους να μη βασταζωσι μηδεν εις την οδον ειμη ραβδον μονον, μη σακκιον, μη αρτον, μη χαλκον εις την ζωνην, ⁹αλλα να ηναι υποδεδεμενοι σανδαλια και να μη ενδυωνται δυο χιτωνας. ¹⁰Και ελεγε προς αυτους· Οπου εαν εισελθητε εις οικιαν, εκει μενετε εωσου εξελθητε εκειθεν. ¹¹Και οσοι δεν σας δεχθωσι μηδε σας ακουσωσιν, εξερχομενοι εκειθεν εκτιναξατε τον κονιορτον τον υποκατω των ποδων σας δια μαρτυριαν εις αυτους. Αληθως σας λεγω, ελαφροτερα θελει εισθαι η τιμωρια εις τα Σοδομα η Γομορρα εν ημερα κρισεως, παρα εις την πολιν εκεινην. ¹²Και εξελθοντες εκηρυττον να μετανοησωσι, ¹³και εξεβαλλον πολλα δαιμονια και ηλειφον πολλους αρρωστους με ελαιον και εθεραπευον. ¹⁴Και ηκουσεν ο βασιλευς Ηρωδης· διοτι φανερον εγεινε το ονομα αυτου· και ελεγεν οτι Ιωαννης ο Βαπτιστης ανεστη εκ νεκρων, και δια τουτο ενεργουσιν αι δυναμεις εν αυτω. ¹⁵Αλλοι ελεγον οτι ο Ηλιας ειναι· αλλοι δε ελεγον οτι προφητης ειναι η ως εις των προφητων. ¹⁶Ακουσας δε ο Ηρωδης ειπεν οτι ουτος ειναι ο Ιωαννης, τον οποιον εγω απεκεφαλισα· αυτος ανεστη εκ νεκρων. ¹⁷Διοτι αυτος ο Ηρωδης απεστειλε και επιασε τον Ιωαννην και εδεσεν αυτον εν τη φυλακη δια την Ηρωδιαδα την γυναικα Φιλιππου του αδελφου αυτου, επειδη ειχε λαβει αυτην εις γυναικα. ¹⁸Διοτι ο Ιωαννης ελεγε προς τον Ηρωδη οτι δεν σοι ειναι συγκεχωρημενον να εχης την γυναικα του αδελφου σου. ¹⁹Η δε Ηρωδιας εμισει αυτον και ηθελε να

θανατωση αυτον, και δεν ηδυνατο. ²⁰Διοτι ο Ηρωδης εφοβειτο τον Ιωαννην, γνωριζων αυτον ανδρα δικαιον και αγιον, και διεφυλαττεν αυτον και εκαμνε πολλα ακουων αυτου και ευχαριστως ηκουεν αυτου. ²¹Και οτε ηλθεν αρμοδιος ημερα, καθ' ην ο Ηρωδης εκαμνεν εν τοις γενεθλιοις αυτου δειπνος εις τους μεγιστανας αυτου και εις τους χιλιαρχους και τους πρωτους της Γαλιλαιας, ²²και εισηλθεν η θυγατηρ αυτης της Ηρωδιαδος και εχορευσε και ηρεσεν εις τον Ηρωδη και τους συγκαθημενους, ειπεν ο βασιλευς προς το κορασιον· Ζητησον με ο, τι αν θελης, και θελω σοι δωσει. ²³Και ωμοσε προς αυτην οτι θελω σοι δωσει ο, τι με ζητησης, εως του ημισεος της βασιλειας μου. ²⁴Η δε εξελθουσα ειπε προς την μητερα αυτης· Τι να ζητησω; Η δε ειπε· Την κεφαλην Ιωαννου του Βαπτιστου. ²⁵Και ευθως εισελθουσα μετα σπουδης εις τον βασιλεα, εξητησε λεγουσα· Θελω να μοι δωσης παραυτα επι πινακι την κεφαλην Ιωαννου του Βαπτιστου. ²⁶Και ο βασιλευς, αν και ελυπηθη πολυ, δια τους ορκους ομως και τους συγκαθημενους δεν ηβελγησε να απορριψη την αιτησιν αυτης. ²⁷Και ευθως αποστειλας ο βασιλευς δημιον, προσεταξε να φερθη η κεφαλη αυτου. Ο δε απελθων απεκεφαλισεν αυτον εν τη φυλακη ²⁸και εφερε την κεφαλην αυτου επι πινακι και εδωκεν αυτην εις το κορασιον, και το κορασιον εδωκεν αυτην εις την μητερα αυτης. ²⁹Και ακουσαντες οι μαθηται αυτου, ηλθον και εσηκωσαν το πτωμα αυτου και εθεσαν αυτο εν μνημειω. ³⁰Και συναγονται οι αποστολοι προς τον Ιησουν και απηγγειλαν προς αυτον παντα, και οσα επραξαν και οσα εδιδαξαν. ³¹Και ειπε προς αυτους· Ελθετε σεις αυτοι κατ' ιδιαν εις τοπον ερημον και αναπαυεσθε ολιγον· διοτι ησαν πολλοι οι ερχομενοι και οι υπαγοντες, και ουδε να φαγωσιν ηυκαιρουν· ³²και υπηγγον εις ερημον τοπον με το πλοιον κατ' ιδιαν. ³³Και ειδον αυτους υπαγοντας οι οχλοι, και πολλοι εγνωρισαν αυτον και συνεδραμον εκει πεζοι απο πασων των πολεων και φθασαντες προ αυτων συνηχθησαν πλησιον αυτου. ³⁴Εξελθων δε ο Ιησους, ειδε πολυν οχλον και εσπλαγχνισθη δι' αυτους, επειδη ησαν ως προβατα μη εχοντα ποιμενα, και ηρχισε να διδασκη αυτους πολλα. ³⁵Και επειδη ειχεν ηδη παρελθει ωρα πολλη, προσελθοντες προς αυτον οι μαθηται αυτου, λεγουσιν οτι ερημος ειναι ο τοπος και παρηλθεν ηδη πολλη ωρα· ³⁶απολυσον αυτους, δια να υπαγωσιν εις τους περιξ αγρους και κωμας και αγορασωσιν εις εαυτους αρτους· διοτι δεν εχουσι τι να φαγωσιν. ³⁷Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Δοτε σεις εις αυτους να φαγωσι. Και λεγουσι προς αυτον· να υπαγωμεν να αγορασωμεν διακοσιων δηναριων αρτους και να δωσωμεν εις αυτους να φαγωσιν; ³⁸Ο δε λεγει προς αυτους· Ποσους αρτους εχετε; υπαγετε και ιδετε. Και αφου ειδον, λεγουσι· Πεντε, και δυο οψαρια. ³⁹Και προσεταξεν αυτους να καθισωσι παντας επι του χλωρου χορτου συμποσια συμποσια. ⁴⁰Και εκαθησαν πρασιαι ανα εκατον και ανα πεντηκοντα. ⁴¹Και λαβων τους πεντε αρτους και τα δυο οψαρια, αναβλεψας εις τον ουρανον ηυλο-

γῆσε και κατεκοψε τους αρτους και εδιδεν εις τους μαθητας αυτου δια να βαλωσιν εμπροσθεν αυτων, και τα δυο οφαιρια εμοιρασεν εις παντας. ⁴²Και εφαγον παντες και εχορτασθησαν. ⁴³Και εσηκωσαν απο των κλασματων δωδεκα κοφινους πληρεις και απο των οφαιριων. ⁴⁴Ήσαν δε οι φαγοντες τους αρτους εις πεντακιςχιλιοι ανδρες. ⁴⁵Και ευθυς ηναγκασε τους μαθητας αυτου να εμβωσιν εις το πλοιον και να προυπαγωσιν εις το περαν προς Βηθσαιδαν, εωσου αυτος απολυση τον οχλον. ⁴⁶και απολυσας αυτους, υπηγεν εις το ορος να προσευχηθη. ⁴⁷Και οτε εγεινεν εσπερα, το πλοιον ητο εν τω μεσω της θαλασσης και αυτος μονος επι της γης. ⁴⁸Και ειδεν αυτους βασανιζομενους εις το να κωπηλατωσι· διοτι ητο ο ανεμος εναντιος εις αυτους· και περι την τεταρτην φυλακην της νυκτος ερχεται προς αυτους περιπατων επι της θαλασσης, και ηθελε να περαση αυτους. ⁴⁹Οι δε ιδοντες αυτον περιπατουντα επι της θαλασσης ενομισαν οτι εινα φαντασμα και ανεκραξαν. ⁵⁰διοτι παντες ειδον αυτον και εταραχθησαν. Και ευθυς ελαλησε μετ' αυτων και λεγει προς αυτους· Θαρσειτε, εγω ειμαι, μη φοβεισθε. ⁵¹Και ανεβη προς αυτους εις το πλοιον, και επαυσεν ο ανεμος· και εξεπληττοντο καθ' εαυτους λιαν καθ' υπερβολην και εθαυμαζον. ⁵²Διοτι δεν ενοησαν εκ των αρτων, επειδη η καρδια αυτων ητο πεπωρωμενη. ⁵³Και διαπερασαντες ηλθον εις την γην Γεννησαρετ και ελιμενισθησαν. ⁵⁴Και οτε εξηλθον εκ του πλοιου, ευθυς γνωρισαντες αυτον, ⁵⁵εδραμον εις παντα τα περιχωρα εκεινα και ηρχισαν να περιφερωσιν επι των κραββατων τους αρρωστους, οπου ηκουον οτι εινα εκει. ⁵⁶Και οπου εισηρχετο εις κωμας η πολεις η αγρους, εθετον εις τας αγορας τους ασθeneis και παρεκαλουν αυτον να εγγισωσι καν το κρασπεδον του ιματιου αυτου· και οσοι ηγγιζον αυτον, εθεραπευοντο.

7Και συναγονται προς αυτον οι Φαρισαιοι και τινες των γραμματεων, ελθοντες απο Ιεροσολυμων. ²και ιδοντες τινας των μαθητων αυτου τρωγοντας αρτους με χειρας μεμολυμενας, τουτεστιν ανιπτους, εμεμφθησαν αυτους. ³διοτι οι Φαρισαιοι και παντες οι Ιουδαιοι, εαν δεν νιψωσι μεχρι του αγκωνος τας χειρας, δεν τρωγουσι, κρατουντες την παραδοσιν των πρεσβυτερων. ⁴και επιστρεφαντες απο της αγορας, εαν δεν νιφθωσι, δεν τρωγουσιν· εινα και αλλα πολλα, τα οποια παρελαβον να φυλαττωσι, πλυματα ποτηριων και ξεστων και σκευων χαλκινων και κλινων. ⁵επειτα ερωτωσιν αυτον οι Φαρισαιοι και οι γραμματεις· Διατι οι μαθηται σου δεν περιπατουσι κατα την παραδοσιν των πρεσβυτερων, αλλα με χειρας ανιπτους τρωγουσι τον αρτον; ⁶Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· οτι καλως προεφητευσεν ο Ησαιας περι υμων των υποκριτων, ως εινα γεγραμμενον· Ουτος ο λαος δια των χειλεων με τιμα, η δε καρδια αυτων μακραν απεχει απ' εμου. ⁷Εις ματην δε με σεβονται, διδασκοντες διδασκαλιας ενταλματα ανθρωπων. ⁸Διοτι αφησαντες την εντολην του Θεου, κρατειτε την

παραδοσιν των ανθρωπων, πλυματα ξεστων και ποτηριων, και αλλα παρομοια τοιαυτα πολλα καμνετε. ⁹Και ελεγε προς αυτους· Καλως αθετειτε την εντολην του Θεου, δια να φυλαττητε την παραδοσιν σας. ¹⁰Διοτι ο Μωυσης ειπε· Τιμα τον πατερα σου και την μητερα σου. και· Ο κακολογων πατερα η μητερα εξαπαντος να θανατονηται· ¹¹σεις ομως λεγετε· Εαν ανθρωπος ειπη προς τον πατερα η προς την μητερα, Κορβαν, τουτεστι δωρον, εινα ο, τι ηθελες ωφεληθη εξ εμου, αρκει, ¹²και δεν αφινετε πλεον αυτον να καμη ουδεν εις τον πατερα αυτου η εις την μητερα αυτου, ¹³ακυρουντες τον λογον του Θεου χαριν της παραδοσεως σας, την οποιαν παρεδωκατε· και καμνετε παρομοια τοιαυτα πολλα. ¹⁴Και προσκαλεσας παντα τον οχλον, ελεγε προς αυτους· Ακουετε μου παντες και νοειτε. ¹⁵Δεν εινα ουδεν εισερχομενον εξωθεν του ανθρωπου εις αυτον, το οποιον δυναται να μολυνη αυτον, αλλα τα εξερχομενα απ' αυτου, εκεινα εινα τα μολυνοντα τον ανθρωπον. ¹⁶Ο εχων ωτα δια να ακουη, ας ακουη. ¹⁷Και οτε εισηλθεν εις οικον απο του οχλου, ηρωτων αυτον οι μαθηται αυτου περι της παραβολης. ¹⁸Και λεγει προς αυτους· Ουτω και σεις ασυνετοι εισθε; δεν καταλαμβανετε οτι παν το εξωθεν εισερχομενον εις τον ανθρωπον δεν δυναται να μολυνη αυτον; ¹⁹διοτι δεν εισερχεται εις την καρδιαν αυτου, αλλ' εις την κοιλιαν, και εξερχεται εις τον αφεδρωνα, καθαριζον παντα τα φαγητα. ²⁰Ελεγε δε οτι το εξερχομενον εκ του ανθρωπου, εκεινο μολυνει τον ανθρωπον. ²¹Διοτι εσωθεν εκ της καρδιας των ανθρωπων εξερχονται οι διαλογισμοι οι κακοι, μοιχειαι, πορνειαι, φονοι, ²²κλοπαι, πλεονεξιαι, πονηριαι, δολος, ασελγεια, βλεμμα πονηρον· βλασφημια, υπερρηφανα, αφροσυνη. ²³παντα ταυτα τα πονηρα εσωθεν εξερχονται και μολυνουσι τον ανθρωπον. ²⁴Και σηκωθεις εκειθεν υπηγεν εις τα μεθορια Τυρου και Σιδωνος. Και εισελθων εις την οικιαν, δεν ηθελε να μαθη τουτο μηδεις, δεν ηδυνηθη ομως να κρυφθη. ²⁵Διοτι ακουσασα περι αυτου γυνη τις, της οποιας το θυγατριον ειχε πνευμα ακαθαρτον, ηλθε και προσεπεσεν εις τους ποδας αυτου. ²⁶ητο δε η γυνη Ελληνις, Συροφοινισσα το γενος· και παρεκαλει αυτον να εκβαλη το δαιμονιον εκ της θυγατρος αυτης. ²⁷Ο δε Ιησους ειπε προς αυτην· Αφες πρωτον να χορτασθωσι τα τεκνα· διοτι δεν εινα καλον να λαβη τις τον αρτον των τεκνων και να ριφη εις τα κυναρια. ²⁸Η δε απεκριθη και λεγει προς αυτον· Ναι, Κυριε· αλλα και τα κυναρια υποκατω της τραπεζης τρωγουσιν απο των ψιχιων των παιδιων. ²⁹Και ειπε προς αυτην· Δια τουτον τον λογον υπαγε· εξηλθε το δαιμονιον απο της θυγατρος σου. ³⁰Και οτε υπηγεν εις τον οικον αυτης, ευρεν οτι το δαιμονιον εξηλθε και την θυγατερα κειμενην επι της κλινης. ³¹Και παλιν εξελθων εκ των οριων Τυρου και Σιδωνος ηλθε προς την θαλασσαν της Γαλιλαιας ανα μεσον των οριων της Δεκαπολεως. ³²Και φερουσι προς αυτον κωφον μογιγαλον και παρακαλουσιν αυτον να επιθεση την χειρα επ' αυτον. ³³Και παραλαβων αυτον κατ' ιδιαν απο του οχλου εβαλε τους δαχτυλους αυτου εις τα ωτα

αυτου, και πτυσας ηγγισε την γλωσσαν αυτου, ³⁴και αναβλεψας εις τον ουρανον, εστεναξε και λεγει προς αυτον· Εφραθα, τουτεστιν Ανοιχθητι. ³⁵Και ευθυσ ηνοιχθησαν τα ωτα αυτου και ελυθη ο δεσμος της γλωσσης αυτου, και ελαλει ορθως. ³⁶Και παρηγγειλεν εις αυτους να μη ειπωσι τουτο εις μηδεν· πλην οσον αυτος παρηγγελλεν εις αυτους, τοσον περισσοτερον εκεινοι εκηρυττον. ³⁷Και εξεπληττοντο καθ' υπερβολην, λεγοντες· Καλως επραξε τα παντα· και τους κωφους καμνει να ακουωσι και τους αλαλους να λαλωσι.

8 Εν εκειναις ταις ημεραις, επειδη ητο παμπολυς οχλος και δεν ειχον τι να φαγωσι, προσκαλεσας ο Ιησους τους μαθητας αυτου λεγει προς αυτους· ²Σπλαγχνιζομαι δια τον οχλον, οτι τρεις ηδη ημερας μενουσι πλησιον μου και δεν εχουσι τι να φαγωσι· ³και εαν απολωσω αυτους νηστεις εις τους οικους αυτων, θελουσιν αποκαμει καθ' οδον· διοτι τινες εξ αυτων ηλθον μακροθεν. ⁴Και απεκριθησαν προς αυτον οι μαθηται αυτου· Ποθεν θελει τις δυνηθη να χορταση τουτους απο αρτων εδω επι της ερημιας; ⁵Και ηρωτησεν αυτους· Ποσους αρτους εχετε; Οι δε ειπον· Επτα. ⁶Και προσεταξε τον οχλον να καθησωσιν επι της γης· και λαβων τους επτα αρτους, αφου ευχαριστησεν, εκοιφε και εδιδεν εις τους μαθητας αυτου δια να βαλωσιν εμπροσθεν του οχλου· και εβαλον. ⁷Ειχον και ολιγα οφρακια· και ευλογησας ειπε να βαλωσι και αυτα. ⁸Εφαγον δε και εχορταστησαν, και εσηκωσαν περισευματα κλασματος επτα σπυριδας. ⁹Ησαν δε οι φαγοντες ως τετρακιςχιλιοι· και απελυσεν αυτους. ¹⁰Και ευθυσ εμβας εις το πλοιον μετα των μαθητων αυτου, ηλθεν εις τα μερη Δαλμανουθα. ¹¹Και εξηλθον οι Φαρισαιοι και ηρχισαν να καμνωσιν ερωτησεις προς αυτον, και εξητουν παρ' αυτου σημειον απο του ουρανου, πειραζοντες αυτον. ¹²Τοτε αναστεναξας εκ καρδιας αυτου, λεγει· Δια τι η γενεα αυτη σημειον ζητει; αληθως σας λεγω, δεν θελει δοθη εις την γενεαν ταυτην σημειον. ¹³Και αφησας αυτους εισηλθε παλιν εις το πλοιον και απηλθεν εις το περαν. ¹⁴Ελησμονησαν δε να λαβωσιν αρτους και δεν ειχον μεθ' εαυτων εν τω πλοιω ειμη ενα αρτον. ¹⁵Και παρηγγελλεν εις αυτους, λεγων· Βλεπετε, προσεχετε απο της ζυμης των Φαρισαιων και της ζυμης του Ηρωδου. ¹⁶Και διελογιζοντο προς αλληλους, λεγοντες οτι αρτους δεν εχομεν. ¹⁷Νοησας δε ο Ιησους, λεγει προς αυτους· Τι διαλογιζεσθε οτι δεν εχετε αρτους; ετι δεν νοειτε ουδε καταλαμβανετε; ετι πεπωρωμενην εχετε την καρδιαν σας; ¹⁸οφθαλμους εχοντες δεν βλεπετε, και ωτα εχοντες δεν ακουετε; και δεν ενθυμεισθε; ¹⁹οτε εκοιφα τους πεντε αρτους εις τους πεντακιςχιλιους, ποσους κοφινους πληρεις κλασματος εσηκωσατε; Λεγουσι προς αυτον· δωδεκα. ²⁰Και οτε τους επτα εις τους τετρακιςχιλιους, ποσας σπυριδας πληρεις κλασματος εσηκωσατε; Οι δε ειπον· Επτα. ²¹Και ελεγε προς αυτους· Πως δεν καταλαμβανετε; ²²Και ερχεται εις Βηθσαιδαν. Και φερουσι προς αυτον τυφλον και παρακαλουσιν αυτον να

εγγιση αυτον. ²³Και πιασας την χειρα του τυφλου, εφερεν αυτον εξω της κωμης και πτυσας εις τα ομματα αυτου, επεθεσεν επ' αυτον τας χειρας και ηρωτα αυτον αν βλεπη τι. ²⁴Και αναβλεψας ελεγε· Βλεπω τους ανθρωπους, ο, τι ως δενδρα βλεπω περιπατουνας. ²⁵Επειτα παλιν επεθεσε τας χειρας επι τους οφθαλμους αυτου και εκαμεν αυτον να αναβλειψη, και αποκατεσταθη η ορασις αυτου, και ειδε καθαρωσ απαντας. ²⁶Και απεστειλεν αυτον εις τον οικον αυτου, λεγων· Μηδε εις την κωμην εισελθης μηδε ειπης τουτο εις τινα εν τη κωμη. ²⁷Και εξηλθεν ο Ιησους και οι μαθηται αυτου εις τας κωμας της Καισαρειας Φιλιππου· και καθ' οδον ηρωτα τους μαθητας αυτου, λεγων προς αυτους· Τινα με λεγουσιν οι ανθρωποι οτι ειμαι; ²⁸Οι δε απεκριθησαν· Ιωαννην τον Βαπτιστην, και αλλοι τον Ηλιαν, αλλοι δε ενα των προφητων. ²⁹Και αυτος λεγει προς αυτους· Αλλα σεις τινα με λεγετε οτι ειμαι; Και αποκριθεις ο Πετρος, λεγει προς αυτον· Συ εισαι ο Χριστος. ³⁰Και παρηγγειλεν αυστηρωσ εις αυτους να μη λεγωσιν εις μηδενα περι αυτου. ³¹Και ηρχισε να διδασκη αυτους οτι πρεπει ο Υιος του ανθρωπου να παθη πολλα, και να καταφρονηθη απο των πρεσβυτερων και αρχιερεων και γραμματεων, και να θανατωθη, και μετα τρεις ημερας να αναστηθη· ³²και ελαλει τον λογον παρρησια. Και παραλαβων αυτον ο Πετρος κατ' ιδιαν, ηρχισε να επιτιμα αυτον. ³³Ο δε επιστραφεις και ιδων τους μαθητας αυτου, επετιμησε τον Πετρον λεγων· Υπαγε οπισω μου, Σατανα· διοτι δεν φρονεις τα του Θεου, αλλα τα των ανθρωπων. ³⁴Και προσκαλεσας τον οχλον μετα των μαθητων αυτου, ειπε προς αυτους· Οστις θελει να ελθη οπισω μου, ας απαρνηθη εαυτον και ας σηκωση τον σταυρον αυτου, και ας με ακολουθη. ³⁵Διοτι οστις θελει να σωση την ζωην αυτου, θελει απολεσει αυτην· και οστις απολεσει την ζωην αυτου ενεκεν εμου και του ευαγγελιου, ουτος θελει σωσει αυτην. ³⁶Επειδη τι θελει ωφελησει τον ανθρωπον, εαν κερδηση τον κοσμον ολον και ζημιωθη την ψυχην αυτου; ³⁷Η τι θελει δωσει ο ανθρωπος εις ανταλλαγην της ψυχης αυτου; ³⁸Διοτι οστις αισχυνθη δι' εμε και δια τους λογους μου εν τη γενεα ταυτη τη μοιχαλιδι και αμαρτωλω, και ο Υιος του ανθρωπου θελει αισχυνθη δι' αυτον, οταν ελθη εν τη δοξη του Πατρος αυτου μετα των αγγελων.

9 Και ελεγε προς αυτους· Αληθως, σας λεγω οτι ειναι τινες των εδω ισταμενων, οιτινες δεν θελουσι γευθη θανατον, εωσου ιδωσι την βασιλειαν του Θεου ελθουσιν μετα δυναμεως. ²Και μεθ' ημερας εξ παραλαμβανει ο Ιησους τον Πετρον και τον Ιακωβον και τον Ιωαννην και αναβιβαζει αυτους εις ορος υψηλον κατ' ιδιαν μονους· και μετεμορφωθη εμπροσθεν αυτων· ³και τα ιματια αυτου εγειναι στυλπινα, λευκα λιαν ως χιων, οποια λευκαντης επι της γης δεν δυναται να λευκανη. ⁴Και εφανη εις αυτους ο Ηλιος μετα του Μωυσεως, και ησαν συλλαλουντες μετα του Ιησου. ⁵Και αποκριθεις ο Πετρος λεγει προς τον Ιησουν· Ραββι, καλον εινα να ημεθα εδω· και

ας καμωμεν τρεις σκηνας, δια σε μιαν και δια τον Μωυσην μιαν και δια τον Ηλιαν μιαν. ⁶Διοτι δεν ηξευρε τι να ειπη· επειδη ησαν πεφοβισμενοι. ⁷Και νεφελη επεσκιασεν αυτους, και ηλθε φωνη εκ της νεφελης, λεγουσα· Ουτος ειναι ο Υιος μου ο αγαπητος· αυτου ακουετε. ⁸Και εξαιφνης περιβλεψαντες, δεν ειδον πλεον ουδενα, αλλα τον Ιησουν μονον μεθ' εαυτων. ⁹Ενω δε κατεβαινον απο του ορους, παρηγγειλεν εις αυτους να μη διηγηθωσιν εις μηδενα οσα ειδον, ειμη οταν ο Υιος του ανθρωπου αναστηθη εκ νεκρων. ¹⁰Και εφυλαξαν τον λογον εν εαυτοις, συζητουντες προς αλληλους τι ειναι το να αναστηθη εκ νεκρων. ¹¹Και ηρωτων αυτον λεγοντες, Δια τι λεγουσιν οι γραμματεις οτι πρεπει να ελθη ο Ηλιος πρωτος; ¹²Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Ο Ηλιος μεν ελθων πρωτον αποκαθιστα παντα· και οτι ειναι γεγραμμενον περι του Υιου του ανθρωπου οτι πρεπει να παθη πολλα και να εξουδενωθη· ¹³σας λεγω ομως οτι και ο Ηλιος ηλθε, και επραξαν εις αυτον οσα ηθελησαν, καθως ειναι γεγραμμενον περι αυτου. ¹⁴Και οτε ηλθε προς τους μαθητας, ειδε περι αυτους οχλον πολυν και γραμματεις καμνοντας συζητησεις μετ' αυτων. ¹⁵Και ευθυς πας ο οχλος ιδων αυτον εγεινεν εκθαμβος και προστρεχοντες ησπαζοντο αυτον. ¹⁶Και ηρωτησε τους γραμματεις· Τι συζητειτε μετ' αυτων; ¹⁷Και αποκριθεις εις εκ του οχλου, ειπε· Διδασκαλε, εφερα προς σε τον υιον μου, εχοντα πνευμα αλαλον. ¹⁸Και οπου πιαση αυτον σπαρταει αυτον, και αφριζει και τριζει τους οδοντας αυτου και ξηραινεται· και ειπον προς τους μαθητας σου να εκβαλωσιν αυτο, αλλα δεν ηδυνηθησαν. ¹⁹Εκεινος δε αποκριθεις προς αυτον, λεγει· Ω γενεα απιστος, εως ποτε θελω εισθαι μεθ' υμων; εως ποτε θελω υπομενει υμας; φερετε αυτον προς εμε. ²⁰Και εφεραν αυτον προς αυτον. Και ως ειδεν αυτον, ευθυς το πνευμα εσπαραξεν αυτον, και πεσων επι της γης εκυλιετο αφριζων. ²¹Και ηρωτησε τον πατερα αυτου· Ποσος καιρος ειναι αφου τουτο εγεινεν εις αυτον; Ο δε ειπε· Παιδιοθεν. ²²Και πολλακις αυτον και εις πυρ ερριψε και εις υδατα, δια να απολεση αυτον· αλλ' εαν δυνασαι τι, βοηθησον ημας, σπλαγχνισθεις εφ' ημας. ²³Ο δε Ιησους ειπε προς αυτον· Το εαν δυνασαι να πιστευσης, παντα ειναι δυνατα εις τον πιστευοντα. ²⁴Και ευθυς κραξας ο πατηρ του παιδιου μετα δακρυων, ελεγε· Πιστευω, Κυριε· βοηθει εις την απιστιαν μου. ²⁵Ιδων δε ο Ιησους οτι επισυντρεχει οχλος, επιτιμησε το πνευμα το ακαθαρτον, λεγων προς αυτο· το πνευμα το αλαλον και κωφον, εγω σε προσταζω, Εξελθε απ' αυτου και μη εισελθης πλεον εις αυτον. ²⁶Και το πνευμα κραξαν και πολλα σπαραξαν αυτον, εξηλθε, και εγεινεν ως νεκρος, ωστε πολλοι ελεγον οτι απεθανεν. ²⁷Ο δε Ιησους πιασας αυτον απο της χειρος ηγειρεν αυτον, και εσηκωθη. ²⁸Και οτε εισηλθεν εις οικον, οι μαθηται αυτου ηρωτων αυτον κατιδιαν, Δια τι ημεις δεν ηδυνηθημεν να εκβαλωμεν αυτο; ²⁹Και ειπε προς αυτους· Τουτο το γενος δεν δυναται να εξελθη δι' ουδενος αλλου τροπου ειμη δια προσευχης και νηστειας.

³⁰Και εξελθοντες εκειθεν διεβαινον δια της Γαλιλαιας, και δεν ηθελε να μαθη τουτο ουδεις. ³¹Διοτι εδιδασκε τους μαθητας αυτου και ελεγε προς αυτους οτι ο Υιος του ανθρωπου παραδιδεται εις χειρας ανθρωπων, και θελουσι θανατωσει αυτον, και θανατωθεις την τριτην ημεραν θελει αναστηθη. ³²Εκεινοι ομως δεν ηνοουν τον λογον και εφοβουντο να ερωτησωσιν αυτον. ³³Και ηλθεν εις Καπερναουμ· και οτε εισηλθεν εις την οικιαν, ηρωτα αυτους· Τι διελογιζεσθε καθ' οδον προς αλληλους; ³⁴Οι δε εσιωπων· διοτι καθ' οδον διελεχθησαν προς αλληλους τις ειναι μεγαλυτερος. ³⁵Και καθησας εκαλεσε τους δωδεκα και λεγει προς αυτους· Οστις θελει να ηγαι πρωτος, θελει εισθαι παντων εσχατος και παντων υπηρετης. ³⁶Και λαβων παιδιον εστησεν αυτο εν τω μεσω αυτων, και εναγκαλισθεις αυτο ειπε προς αυτους· ³⁷Οστις δεχθη εν των τοιουτων παιδιων εις το ονομα μου, εμε δεχεται· και οστις δεχθη εμε, δεν δεχεται εμε, αλλα τον αποστειλαντα με. ³⁸Απεκριθη δε προς αυτον ο Ιωαννης, λεγων· Διδασκαλε, ειδομεν τινα εκβαλλοντα δαιμονια εις το ονομα σου, οστις δεν ακολουθει ημας, και ημποδισαμεν αυτον, διοτι δεν ακολουθει ημας. ³⁹Ο δε Ιησους ειπε· Μη εμποδιζετε αυτον· διοτι δεν ειναι ουδεις οστις θελει καμει θαυμα εις το ονομα μου και θελει δυναθη ευθυς να με κακολογηση. ⁴⁰Επειδη οστις δεν ειναι καθ' ημων, ειναι υπερ ημων. ⁴¹Διοτι οστις σας ποτιση ποτηριον υδατος εις το ονομα μου, επειδη εισθε του Χριστου, αληθως σας λεγω, δεν θελει χασει τον μισθον αυτου. ⁴²Και οστις σκανδαλιση ενα των μικρων των πιστευοντων εις εμε, συμφερει εις αυτον καλυτερον να περιτεθη μυλου πετρα περι τον τραχηλον αυτου και να ριφθη εις την θαλασσαν. ⁴³Και εαν σε σκανδαλιζη η χειρ σου, αποκοψον αυτην· καλυτερον σοι ειναι να εισελθης εις την ζωην κουλλος, παρα εχων τας δυο χειρας να απελθης εις την γεενναν, εις το πυρ το ασβεστον, ⁴⁴οπου ο σκωληξ αυτων δεν τελευτα και το πυρ δεν σβυνεται. ⁴⁵Και εαν ο πους σου σε σκανδαλιζη, αποκοψον αυτον· καλυτερον σοι ειναι να εισελθης εις την ζωην χωλος, παρα εχων τους δυο ποδας να ριφθης εις την γεενναν, εις το πυρ το ασβεστον, ⁴⁶οπου ο σκωληξ αυτων δεν τελευτα και το πυρ δεν σβυνεται. ⁴⁷Και εαν ο οφθαλμος σου σε σκανδαλιζη, εκβαλε αυτον· καλυτερον σοι ειναι να εισελθης μονοφθαλμος εις την βασιλειαν του Θεου, παρα εχων δυο οφθαλμους να ριφθης εις την γεενναν του πυρος, ⁴⁸οπου ο σκωληξ αυτων δεν τελευτα και το πυρ δεν σβυνεται. ⁴⁹Διοτι πας τις με πυρ θελει αλατισθη, και πασα θυσια με αλας θελει αλατισθη. ⁵⁰Καλον το αλας· αλλ' εαν το αλας γεινη αναλατον, με τι θελετε αρτυσει αυτο; εχετε αλας εν εαυτοις και ειρηνευετε εν αλληλοις.

10Και σηκωθεις εκειθεν ερχεται εις τα ορια της Ιουδαιας δια του περαν του Ιορδανου, και συνερχονται παλιν οχλοι προς αυτον, και ως εσυνειθιζε, παλιν εδιδασκεν αυτους. ²Και προσελθοντες οι Φαρισαιοι, ηρωτησαν αυτον αν συγχωρηται εις ανδρα να χωρισθη την γυναικα

αυτου, πειραζοντες αυτον. ³Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· τι προσεταξεν εις εσας ο Μωυσης; ⁴Οι δε ειπον· Ο Μωυσης συνεχωρησε να γραψη εγγραφον διαζυγιου και να χωρισθη αυτην. ⁵Και αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτους· Δια την σκληροκαρδιαν σας εγραψεν εις εσας την εντολην ταυτην· ⁶απ' αρχης ομως της κτισεως αρσεν και θηλυ εποιησεν αυτους ο Θεος· ⁷ενεκεν τουτου θελει αφησει ανθρωπος τον πατερα αυτου και την μητερα, και θελει προσκολληθη εις την γυναικα αυτου, ⁸και θελουσιν εισθαι οι δυο εις σαρκα μιαν. Ωστε δεν ειναι πλεον δυο, αλλα μια σαρξ· ⁹εκεινο λοιπον, το οποιον ο Θεος συνεζευξεν, ανθρωπος ας μη χωριζη. ¹⁰Και εν τη οικια παλιν οι μαθηται αυτου ηρωτησαν αυτον περι του αυτου, ¹¹και λεγει προς αυτους· Οστις χωρισθη την γυναικα αυτου και νυμφευθη αλλην, πραττει μοιχειαν εις αυτην· ¹²και εαν γυνη χωρισθη τον ανδρα αυτης και συζευχθη με αλλον, μοιχευεται. ¹³Και εφεραν προς αυτον παιδια, δια να εγγιση αυτα· οι δε μαθηται επεπληττον τους φεροντας. ¹⁴Ιδων δε ο Ιησους ηγανακτησε και ειπε προς αυτους· Αφησατε τα παιδια να ερχωνται προς εμε, και μη εμποδιζετε αυτα· διοτι των τοιουτων ειναι η βασιλεια του Θεου. ¹⁵Αληθως σας λεγω, Οστις δεν δεχθη την βασιλειαν του Θεου ως παιδιον, δεν θελει εισελθει εις αυτην. ¹⁶Και εναγκαλισθεις αυτα, εθετε τας χειρας επ' αυτα και ηυλογει αυτα. ¹⁷Ενω δε εξηρχετο εις την οδον, εδραμε τις και γονυπετησας εμπροσθεν αυτου, ηρωτα αυτον· Διδασκαλε αγαθε, τι να καμω δια να κληρονομησω ζων αιωνιον; ¹⁸Και ο Ιησους ειπε προς αυτον· Τι με λεγεις αγαθον; Ουδεις αγαθος ειμη εις, ο Θεος. ¹⁹Τας εντολας εξευρεις· Μη μοιχευσης, Μη φονευσης, Μη κλεψης, Μη ψευδομαρτυρησης, Μη αποστερησης, Τιμα τον πατερα σου και την μητερα. ²⁰Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτον· Διδασκαλε, ταυτα παντα εφυλαξα εκ νεοτητος μου. ²¹Και ο Ιησους εμβλεψας εις αυτον, ηγαπησεν αυτον και ειπε προς αυτον· Εν σοι λειπει· υπαγε, πωλησον οσα εχεις και δος εις τους πτωχους, και θελεις εχει θησαυρον εν ουρανω, και ελθε, ακολουθει μοι, σηκωσας τον σταυρον. ²²Εκεινος ομως σκυθρωπασας δια τον λογον, ανεχωρησε λυπομενος· διοτι ειχε κτηματα πολλα. ²³Και περιβλεψας ο Ιησους, λεγει προς τους μαθητας αυτου· Ποσον δυσκολως θελουσιν εισελθει εις την βασιλειαν του Θεου οι εχοντες τα χρηματα. ²⁴Οι δε μαθηται εξεπληττοντο δια τους λογους αυτου. Και ο Ιησους παλιν αποκριθεις λεγει προς αυτους· Τεκνα, ποσον δυσκολον ειναι να εισελθωσιν εις την βασιλειαν του Θεου οι εχοντες το θαρρος αυτων εις τα χρηματα. ²⁵Ευκολωτερον ειναι καμηλος να περαση δια της τρυπης της βελονης παρα πλουσιος να εισελθη εις την βασιλειαν του Θεου. ²⁶Εκεινοι δε σφοδρα εξεπληττοντο, λεγοντες προς εαυτους· Και τις δυναται να σωθη; ²⁷Εμβλεψας δε εις αυτους ο Ιησους, λεγει· Παρα ανθρωποις ειναι αδυνατον, αλλ' ουχι παρα τω Θεω· διοτι τα παντα ειναι δυνατα παρα τω Θεω. ²⁸Και ηρχισεν ο Πετρος να λεγη προς αυτον· Ιδου, ημεις αφηκαμεν παντα και σε ηκολουθησαμεν.

²⁹Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπεν· Αληθως σας λεγω, δεν ειναι ουδεις οστις, αφησας οικιαν η αδελφους η αδελφας η πατερα η μητερα η γυναικα η τεκνα η αγρους ενεκεν εμου και του ευαγγελιου, ³⁰δεν θελει λαβει εκατονταπλασιονα τωρα εν τω καιρω τουτω, οικιας και αδελφους και αδελφας και μητερας και τεκνα και αγρους μετα διωγμων, και εν τω ερχομενω αιωνι ζων αιωνιον. ³¹Πολλοι ομως πρωτοι θελουσιν εισθαι εσχατοι και οι εσχατοι πρωτοι. ³²Ησαν δε εν τη οδω αναβαινοντες εις Ιεροσολυμα· και ο Ιησους προεπορευετο αυτων, και εθαυμαζον και ακολουθουντες εφοβουντο. Και παραλαβων παλιν τους δωδεκα, ηρχισε να λεγη προς αυτους τα μελλοντα να συμβωσιν εις αυτον, ³³οτι ιδου, αναβαινομεν εις Ιεροσολυμα και ο Υιος του ανθρωπου θελει παραδοθη εις τους αρχιερεις και εις τους γραμματεις, και θελουσι καταδικασει αυτον εις θανατον και θελουσι παραδωσει αυτον εις τα εθνη, ³⁴και θελουσιν εμπαιξει αυτον και μαστιγωσει αυτον και θελουσιν εμπτυσει εις αυτον και θανατωσει αυτον, και την τριτην ημεραν θελει αναστηθη. ³⁵Τοτε ερχονται προς αυτον ο Ιακωβος και Ιωαννης, οι υιοι του Ζεβεδαιου, λεγοντες· Διδασκαλε, θελομεν να καμης εις ημας ο, τι ζητησωμεν. ³⁶Ο δε ειπε προς αυτους· Τι θελετε να καμω εις εσας; ³⁷Οι δε ειπον προς αυτον· Δος εις ημας να καθησωμεν εις εκ δεξιων σου και εις εξ αριστερων σου εν τη δοξη σου. ³⁸Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· Δεν εξευρετε τι ζητετε. Δυνασθε να πιητε το ποτηριον, το οποιον εγω πινω, και να βαπτισθητε το βαπτισμα, το οποιον εγω βαπτιζομαι; ³⁹Οι δε ειπον προς αυτον· Δυναμεθα. Ο δε Ιησους ειπε προς αυτους· το μεν ποτηριον, το οποιον εγω πινω, θελετε πιει, και το βαπτισμα το οποιον εγω βαπτιζομαι, θελετε βαπτισθη· ⁴⁰το να καθησητε ομως εκ δεξιων μου και εξ αριστερων μου δεν ειναι εμου να δωσω, αλλ' εις οσους ειναι ητοιμασμενον. ⁴¹Και ακουσαντες οι δεκα ηρχισαν να αγανακτωσι περι Ιακωβου και Ιωαννου. ⁴²Ο δε Ιησους προσκαλεσας αυτους, λεγει προς αυτους· Εξευρετε οτι οι νομιζομενοι αρχοντες των εθνων κατακυριευουσιν αυτα και οι μεγαλοι αυτων κατεξουσιαζουσιν αυτα· ⁴³ουτως ομως δεν θελει εισθαι εν υμιν, αλλ' οστις θελει να γεινη μεγας εν υμιν, θελει εισθαι υπηρετης υμων, ⁴⁴και οστις εξ υμων θελει να γεινη πρωτος, θελει εισθαι δουλος παντων· ⁴⁵διοτι ο Υιος του ανθρωπου δεν ηλθε δια να υπηρετηθη, αλλα δια να υπηρετηση και να δωση την ζων αυτου λυτρον αντι πολλων. ⁴⁶Και ερχονται εις Ιεριχω. Και ενω εξηρχετο απο της Ιεριχω αυτος και οι μαθηται αυτου και οχλος ικανος, ο υιος του Τιμαιου Βαρτιμαιος ο τυφλος εκαθητο παρα την οδον ζητων. ⁴⁷Και ακουσας οτι ειναι Ιησους ο Ναζωραιος, ηρχισε να κραζη και να λεγη· Υιε του Δαβιδ Ιησου, ελεησον με. ⁴⁸Και επεπληττον αυτον πολλοι δια να σιωπηση· αλλ' εκεινος πολλω μαλλον εκραζεν· Υιε του Δαβιδ, ελεησον με. ⁴⁹Και σταθεις ο Ιησους, ειπε να κραχθη· και κραζουσι τον τυφλον, λεγοντες προς αυτον· Θαρσει, σηκωθητι· σε κραζει. ⁵⁰Και εκεινος απορριψας

το ιματιον αυτου, εσηκωθη και ηλθε προς τον Ιησουν. ⁵¹Και αποκριθεις λεγει προς αυτον ο Ιησους· Τι θελεις να σοι καμω; Και ο τυφλος ειπε προς αυτον· Ραββουνι, να αναβλεψω. ⁵²Ο δε Ιησους ειπε προς αυτον· Υπαγε, η πιστις σου σε εσωσε. Και ευθυς ανεβλεψε και ηκολουθει τον Ιησουν εν τη οδω.

11Και οτε πλησιαζουσιν εις Ιερουσαλημ εις Βηθφαγη και Βηθανιαν προς το ορος των Ελαιων, αποστειλει δυο των μαθητων αυτου ²και λεγει προς αυτους· Υπαγετε εις την κωμην την κατεναντι υμων, και ευθυς εισερχομενοι εις αυτην θελετε ευρει πωλαριον δεδεμενον, επι του οποιου ουδεις ανθρωπος εκαθησε· λυσατε αυτο και φερετε. ³Και εαν τις ειπη προς εσας· Δια τι καμνετε τουτο; ειπατε οτι ο Κυριος εχει χριειαν αυτου, και ευθυς θελει αποστειλει αυτο εδω. ⁴Και υπηγον και ευρον το πωλαριον δεδεμενον προς την θυραν εξω επι της διοδου, και λουσιν αυτο. ⁵Και τινες των εκει ισταμενων ελεγον προς αυτους· Τι καμνετε λυοντες το πωλαριον; ⁶Οι δε ειπον προς αυτους καθως παρηγγειλεν ο Ιησους, και αφηκαν αυτους. ⁷Και εφεραν το πωλαριον προς τον Ιησουν και εβαλον επ' αυτου τα ιματια αυτων, και εκαθησεν επ' αυτου. ⁸Πολλοι δε εστρωσαν τα ιματια αυτων εις την οδον, αλλοι δε εκοπτον κλαδους απο των δενδρων και εστρωνον εις την οδον. ⁹Και οι προπορευομενοι και οι ακολουθουντες εκραζον, λεγοντες· Ωσαννα, ευλογημενος ο ερχομενος εν ονοματι Κυριου. ¹⁰Ευλογημενη η ερχομενη βασιλεια εν ονοματι Κυριου του πατρος ημων Δαβιδ· Ωσαννα εν τοις υψιστοις. ¹¹Και εισηλθεν ο Ιησους εις Ιεροσολυμα και εις το ιερον· και αφου περιεβλεψε παντα, επειδη η ωρα ητο ηδη προς εσπεραν, εξηλθεν εις Βηθανιαν μετα των δωδεκα. ¹²Και τη επαυριον, αφου εξηλθον απο Βηθανιας, επεινασε· ¹³και ιδων μακροθεν συκην εχουσαν φυλλα, ηλθεν αν τυχον ευρη τι εν αυτη και ελθων επ' αυτην ουδεν ευρεν ειμη φυλλα· διοτι δεν ητο καιρος συκων. ¹⁴Και αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτην· Μηδεις πλεον εις τον αιωνα να μη φαγη καρπον απο σου. Και ηκουον τουτο οι μαθηται αυτου. ¹⁵Και ερχονται εις Ιεροσολυμα· και εισελθων ο Ιησους εις το ιερον, ηρχισε να εκβαλλη τους πωλουντας και αγοραζοντας εν τω ιερω, και τας τραπεζας των αργυραμοιβων και τα καθισματα των πωλουντων τας περιστερας ανετρεψε, ¹⁶και δεν αφινε να περαση τις σκευος δια του ιερου, ¹⁷και εδιδασκε, λεγων προς αυτους· Δεν ειναι γεγραμμενον, οτι Ο οικος μου θελει ονομαζεσθαι οικος προσευχης δια παντα τα εθνη; σεις δε εκαμετε αυτον σπηλαιον ληστων. ¹⁸Και ηκουσαν οι γραμματεις και οι αρχιερεις και εζητουν πως να απολεσωσιν αυτον· διοτι εφοβουντο αυτον, επειδη πας ο οχλος εξεπληττετο εις την διδαχην αυτου. ¹⁹Και οτε εγεινεν εσπερα, εξηρχετο εξω της πολεως. ²⁰Και το πρωι διαβαινοντες ειδον την συκην εξηραμμενην εκ ριζων. ²¹Και ενθυμηθεις ο Πητρος, λεγει προς αυτον· Ραββι, ιδε, η συκη, την οποιαν κατηρασθης, εξηρανη. ²²Και αποκριθεις ο Ιησους, λεγει προς

αυτους· Εχετε πιστιν Θεου. ²³Διοτι αληθως σας λεγω οτι οστις ειπη προς το ορος τουτο, Σηκωθητε και ριφθητι εις την θαλασσαν, και δεν δισταση εν τη καρδια αυτου, αλλα πιστευση οτι εκεινα τα οποια λεγει γινονται, θελει γεινει εις αυτον ο, τι εαν ειπη. ²⁴Δια τουτο σας λεγω, Παντα οσα προσευχομενοι ζητειτε, πιστευετε οτι λαμβανετε, και θελει γεινει εις εσας. ²⁵Και οταν ιστασθε προσευχομενοι, συγχωρειτε εαν εχητε τι κατα τινος, δια να συγχωρηση εις εσας και ο Πατηρ σας ο εν τοις ουρανοις τα αμαρτηματα σας. ²⁶Αλλ' εαν σεις δεν συγχωρητε, ουδε ο Πατηρ σας ο εν τοις ουρανοις θελει συγχωρησει τα αμαρτηματα σας. ²⁷Και ερχονται παλιν εις Ιεροσολυμα· και ενω περιεπατει εν τω ιερω, ερχονται προς αυτον οι αρχιερεις και οι γραμματεις και οι πρεσβυτεροι ²⁸και λεγουσι προς αυτον· Εν ποια εξουσια πραττεις ταυτα; και τις σοι εδωκε την εξουσιαν ταυτην, δια να πραττης ταυτα; ²⁹Ο δε Ιησους αποκριθεις ειπε προς αυτους· Θελω σας ερωτησει και εγω ενα λογον, και αποκριθητε μοι, και θελω σας ειπει εν ποια εξουσια πραττω ταυτα. ³⁰Το βαπτισμα του Ιωαννου εξ ουρανου ητο η εξ ανθρωπων; αποκριθητε μοι. ³¹Και διελογιζοντο καθ' εαυτους, λεγοντες· Εαν ειπωμεν, Εξ ουρανου, θελει ειπει· Δια τι λοιπον δεν επιστευσατε εις αυτον; ³²Αλλ' εαν ειπωμεν, Εξ ανθρωπων; εφοβουντο τον λαον· διοτι παντες ειχον τον Ιωαννην οτι ητο τωνοντι προφητης. ³³Και αποκριθεντες λεγουσι προς τον Ιησουν· Δεν εξευρομεν. Και ο Ιησους αποκριθεις λεγει προς αυτους· Ουδε εγω λεγω προς υμας εν ποια εξουσια πραττω ταυτα.

12Και ηρχισε να λεγη προς αυτους δια παραβολων· Ανθρωπος τις εφυτευσεν αμπελωνα και περιεβαλεν εις αυτον φραγμα και εσκαφεν υποληνιον και ωκοδομησε πυργον, και εμισθωσεν αυτον εις γεωργους και απεδημησε. ²Και εν τω καιρω των καρπων απεστειλε προς τους γεωργους δουλον, δια να λαβη παρα των γεωργων απο του καρπου του αμπελωνος. ³Εκεινοι δε πιασαντες αυτον εδειραν και απεπεμφαν κενον. ⁴Και παλιν απεστειλε προς αυτους αλλον δουλον· και εκεινον λιθοβολησαντες, επληγωσαν την κεφαλην αυτου και απεπεμφαν ητιμωμενον. ⁵Και παλιν απεστειλεν αλλον· και εκεινον εφονευσαν, και πολλους αλλους, τους μεν εδειραν, τους δε εφονευσαν. ⁶Ετι λοιπον εχων ενα υιον, αγαπητον αυτου, απεστειλε και αυτον προς αυτους εσχατον, λεγων οτι θελουσιν εντραπη τον υιον μου. ⁷Εκεινοι δε οι γεωργοι ειπον προς αλληλους οτι ουτος ειναι ο κληρονομος· ελθετε, ας φονευσωμεν αυτον, και θελει εισθαι ημων η κληρονομια. ⁸Και πιασαντες αυτον εφονευσαν και εριψαν εξω του αμπελωνος. ⁹Τι λοιπον θελει καμει ο κυριος του αμπελωνος; θελει ελθει και απολεσει τους γεωργους και θελει δωσει τον αμπελωνα εις αλλους. ¹⁰Ουδε την γραφην ταυτην δεν ανεγνωσατε, Ο λιθος, τον οποιον απεδοκιμασαν οι οικοδομουντες, ουτος εγεινε κεφαλη γωνιας· ¹¹παρα Κυριου εγεινεν αυτη και ειναι θαυμαστη εν οφθαλμοις ημων. ¹²Και εζητουν να πιασωσιν

αυτον και εφοβηθησαν τον οχλον· επειδη ενοησαν οτι προς αυτους ειπε την παραβολην· και αφησαντες αυτον ανεχωρησαν. ¹³Και αποστελλουσι προς αυτον τινας των Φαρισαιων και των Ηρωδιανων, δια να παγιδευσωσιν αυτον εις λογον. ¹⁴Και εκεινοι ελθοντες, λεγουσι προς αυτον· Διδασκαλε, εξευρομεν οτι εισαι αληθης και δεν σε μελει περι ουδενος· διοτι δεν βλεπεις εις προσωπον ανθρωπων, αλλ' επ' αληθειας την οδον του Θεου διδασκεις. Ειναι συγκεχωρημενον να δωσωμεν δασμον εις τον Καισαρα, η ουχι; να δωσωμεν η να μη δωσωμεν; ¹⁵Ο δε γνωρισας την υποκρισιν αυτων, ειπε προς αυτους· τι με πειραζετε; φερετε μοι δηναριον δια να ιδω. ¹⁶Και εκεινοι εφεραν. Και λεγει προς αυτους· Τινος ειναι η εικων αυτη και η επιγραφη; οι δε ειπον προς αυτον· Του Καισαρος. ¹⁷Και αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτους· Αποδοτε τα του Καισαρος εις τον Καισαρα και τα του Θεου εις τον Θεον. Και εθαυμασαν δι' αυτον. ¹⁸Και ερχονται προς αυτον Σαδδουκαιοι, οιτινες λεγουσιν οτι δεν ειναι αναστασις, και ηρωτησαν αυτον, λεγοντες· ¹⁹Διδασκαλε, ο Μωυσης μας εγραψεν οτι εαν αποθανη τινος ο αδελφος και αφηση γυναικα και τεκνα δεν αφηση, να λαβη ο αδελφος αυτου την γυναικα αυτου και να εξαναστηση σπερμα εις τον αδελφον αυτου. ²⁰Ησαν λοιπον επτα αδελφοι. Και ο πρωτος ελαβε γυναικα, και αποθνησκων δεν αφηκε σπερμα· ²¹και ελαβεν αυτην ο δευτερος και απεθανε, και ουδε αυτος αφηκε σπερμα· και ο τριτος ωσαυτως. ²²Και ελαβον αυτην οι επτα, και δεν αφηκαν σπερμα. Τελευταια παντων απεθανε και η γυνη. ²³Εν τη αναστασει λοιπον, οταν αναστηθωσι, τινος αυτων θελει εισθαι γυνη; διοτι και οι επτα ελαβον αυτην γυναικα. ²⁴Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Δεν πλανασθε δια τουτο, μη γνωριζοντες τας γραφας μηδε την δυναμιν του Θεου; ²⁵Διοτι οταν αναστηθωσιν εκ νεκρων ουτε νυμφευουσιν ουτε νυμφευονται, αλλ' ειναι ως αγγελιοι οι εν τοις ουρανοις. ²⁶Περι δε των νεκρων οτι ανιστανται, δεν ανεγνωσατε εν τη βιβλω του Μωυσεως, πως ειπε προς αυτον ο Θεος επι της βατου, λεγων, Εγω ειμαι ο Θεος του Αβρααμ και ο Θεος του Ισαακ και ο Θεος του Ιακωβ; ²⁷Δεν ειναι ο Θεος νεκρων, αλλα Θεος ζωντων· σεις λοιπον πλανασθε πολυ. ²⁸Και προσελθων εις των γραμματεων, οστις ηκουσεν αυτους συζητουντας, γνωριζων οτι καλως απεκριθη προς αυτους, ηρωτησεν αυτον· Ποια εντολη ειναι πρωτη πασων; ²⁹Ο δε Ιησους απεκριθη προς αυτον οτι πρωτη πασων των εντολων ειναι· Ακουε Ισραηλ, Κυριος ο Θεος ημων ειναι εις Κυριος· ³⁰και θελεις αγαπα Κυριον τον Θεον σου εξ ολης της καρδιας σου, και εξ ολης της ψυχης σου, και εξ ολης της διανοιας σου, και εξ ολης της δυναμειω σου· αυτη ειναι η πρωτη εντολη. ³¹Και δευτερα ομοια, αυτη· Θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον. Μεγαλητερα τουτων αλλη εντολη δεν ειναι. ³²Και ειπε προς αυτον ο γραμματευς· Καλως, Διδασκαλε, αληθως ειπας οτι ειναι εις Θεος, και δεν ειναι αλλος εκτος αυτου· ³³και το να αγαπα τις αυτον εξ ολης της καρδιας και εξ ολης της συ-

νεσεως και εξ ολης της ψυχης και εξ ολης της δυναμειω, και το να αγαπα τον πλησιον ως εαυτον, ειναι πλειοτερον παντων των ολοκαυτωματων και των θυσιων. ³⁴Και ο Ιησους, ιδων αυτον οτι φρονιμως απεκριθη, ειπε προς αυτον· Δεν εισαι μακραν απο της βασιλειας του Θεου. Και ουδεις πλεον ετολμα να ερωτηση αυτον. ³⁵Και αποκριθεις ο Ιησους, ελεγε διδασκων εν τω ιερω· Πως λεγουσιν οι γραμματεις οτι ο Χριστος ειναι υιος του Δαβιδ; ³⁶Διοτι αυτος ο Δαβιδ ειπε δια του Πνευματος του Αγιου· Ειπεν ο Κυριος προς τον Κυριον μου, Καθου εκ δεξιων μου, εωσου θεσω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου. ³⁷Αυτος λοιπον ο Δαβιδ λεγει αυτον Κυριον· και ποθεν ειναι υιος αυτου; Και ο πολυς οχλος ηκουεν αυτον ευχαριστως. ³⁸Και ελεγε προς αυτους εν τη διδαχη αυτου· Προσεχετε απο των γραμματεων, οιτινες θελουσι να περιπατωσιν εστολισμενοι και αγαπωσι τους ασπασμους εν ταις αγοραις ³⁹και πρωτοκαθεδριας εν ταις συναγωγαις και τους πρωτους τοπους εν τοις δειπνοις. ⁴⁰Οιτινες κατατρωγουσι τας οικιας των χηρων, και τουτο επι προφασει οτι καμνουσι μακρας προσευχας· ουτοι θελουσι λαβει μεγαλητεραν καταδικην. ⁴¹Και καθησας ο Ιησους απεναντι του γαζοφυλακιου, εθεωρει πως ο οχλος εβαλλε χαλκον εις το γαζοφυλακιον. Και πολλοι πλουσιοι εβαλλον πολλα· ⁴²και ελθουσα μια χηρα πτωχη εβαλε δυο λεπτα, τουτεστιν, ενα κοδραντην. ⁴³Και προσκαλεσας τους μαθητας αυτου, λεγει προς αυτους· Αληθως σας λεγω οτι η χηρα αυτη η πτωχη εβαλε περισσοτερον παντων, οσοι εβαλον εις το γαζοφυλακιον· ⁴⁴διοτι παντες εκ του περισσευοντος εις αυτους εβαλον· αυτη ομως εκ του υστερηματος αυτης εβαλε παντα οσα ειχεν, ολην την περιουσιαν αυτης.

13Και ενω εξηρχετο εκ του ιερου, λεγει προς αυτον εις των μαθητων αυτου· Διδασκαλε, ιδε οποιοι λιθοι και οποια οικοδομαι. ²Και ο Ιησους αποκριθεις ειπε προς αυτον· Βλεπεις ταυτας τας μεγαλας οικοδομας; δεν θελει αφεθη λιθος επι λιθον, οστις να μη κατακρημνισθη. ³Και ενω εκαθητο εις το ορος των Ελαιων κατεναντι του ιερου, ηρωτων αυτον κατ' ιδιαν ο Πετρος και Ιακωβος και Ιωαννης και Ανδρεας. ⁴Ειπε προς ημας ποτε θελουσι γεινει ταυτα, και τι το σημειον οταν ταυτα παντα μελλωσι να συντελεσθωσιν; ⁵Ο δε Ιησους αποκριθεις προς αυτους, ηρχισε να λεγη· Βλεπετε μη σας πλανηση τις. ⁶Διοτι πολλοι θελουσιν ελθει εν τω ονοματι μου, λεγοντες οτι εγω ειμαι, και πολλους θελουσι πλανησει. ⁷Οταν δε ακουσητε πολεμους και φημας πολεμων, μη ταραττεσθε· διοτι πρεπει να γεινωσι ταυτα, αλλα δεν ειναι ετι το τελος. ⁸Διοτι θελει εγερθη εθνος επι εθνος και βασιλεια επι βασιλειαν, και θελουσι γεινει σεισμοι κατα τοπους και θελουσι γεινει πειναι και ταραχαι. Ταυτα ειναι αρχαι ωδιων. ⁹Σεις δε προσεχετε εις εαυτους. Διοτι θελουσι σας παραδωσει εις συνεδρια, και εις συναγωγας θελετε δαρθη, και ενωπιον ηγεμονων και βασιλεων θελετε σταθη ενεκεν εμου προς μαρτυριαν

εις αυτους· ¹⁰και πρεπει πρωτον να κηρυχθη το ευαγγελιον εις παντα τα εθνη. ¹¹Οταν δε σας φερωσι δια να σας παραδωσωσι, μη προμεριμνατε τι θελετε λαλησει, μηδε μελετατε, αλλ' ο, τι δοθη εις εσας εν εκεινη τη ωρα, τουτο λαλειτε· διοτι δεν εισθε σεις οι λαλουντες, αλλα το Πνευμα το Αγιον. ¹²Θελει δε παραδωσει αδελφος αδελφον εις θανατον και πατηρ τεκνον, και θελουσιν επαναστη τεκνα επι γονεις και θελουσι θανατωσει αυτους. ¹³Και θελετε εισθαι μισουμενοι υπο παντων δια το ονομα μου· ο δε υπομεινας εως τελους, ουτος θελει σωθη. ¹⁴Οταν δε ιδητε το βδελυγμα της ερημωσεως, το λαληθεν υπο Δανιηλ του προφητου, ισταμενον οπου δεν πρεπει-ο αναγιγνωσκων ας εννοη-τοτε οι εν τη Ιουδαια ας φευγωσιν εις τα ορη· ¹⁵και ο επι του δωματος ας μη καταβη εις την οικιαν, μηδ' ας εισελθη δια να λαβη τι εκ της οικιας αυτου, ¹⁶και οστις ειναι εις τον αγρον, ας μη επιστρεψη εις τα οπισω δια να λαβη το ιματιον αυτου. ¹⁷Ουαι δε εις τας εγκυμονουσας και τας θηλαζουσας εν εκειναις ταις ημεραις. ¹⁸Προσευχεσθε δε δια να μη γεινη η φυγη υμων εν χειμωνι. ¹⁹Διοτι αι ημεραι εκειναι θελουσιν εισθαι θλιψις τοιαυτη, οποια δεν εγεινεν απ' αρχης της κτισεως, την οποιαν εκτισεν ο Θεος εως του νυν, ουδε θελει γεινει. ²⁰Και εαν ο Κυριος δεν ηθελε συντεμει τας ημερας εκεινας, δεν ηθελε σωθη ουδεμια σαρχ· αλλα δια τους εκλεκτους, τους οποιους εξελεξε, συνετεμε τας ημερας. ²¹Και τοτε εαν τις ειπη προς υμας, Ιδου, εδω ειναι ο Χριστος, η, Ιδου, εκει, μη πιστευσητε. ²²Διοτι θελουσιν εγερθη ψευδοχριστοι και ψευδοπροφηται και θελουσι δειξει σημεια και τερατα, δια να αποπλανωσιν, ει δυνατον, και τους εκλεκτους. ²³Σεις ομως προσεχετε· ιδου, σας προειπον παντα. ²⁴Αλλ' εν εκειναις ταις ημεραις, μετα την θλιψιν εκεινην, ο ηλιος θελει σκοτισθη και η σεληνη δεν θελει δωσει το φεγγος αυτης ²⁵και οι αστερες του ουρανου θελουσι πιπτει και αι δυναμεις αι εν τοις ουρανοις θελουσι σαλευθη. ²⁶Και τοτε θελουσιν ιδει τον Υιον του ανθρωπου ερχομενον εν νεφελαις μετα δυναμεως πολλης και δοξης. ²⁷Και τοτε θελει αποστειλει τους αγγελους αυτου και συναξει τους εκλεκτους αυτου εκ των τεσσαρων ανεμων, απ' ακρου της γης εως ακρου του ουρανου. ²⁸Απο δε της συκης μαθετε την παραβολην. Οταν ο κλαδος αυτης γεινη ηδη απαλος και εκβλαστανη τα φυλλα, εξευρετε οτι πλησιον ειναι το θερος· ²⁹ουτω και σεις, οταν ιδητε ταυτα γινομενα, εξευρετε οτι πλησιον ειναι επι τας θυρας. ³⁰Αληθως σας λεγω οτι δεν θελει παρελθει η γενεα αυτη, εωσου γεινωσι παντα ταυτα. ³¹Ο ουρανος και η γη θελουσι παρελθει, οι δε λογοι μου δεν θελουσι παρελθει. ³²Περι δε της ημερας εκεινης και της ωρας ουδεις γινωσκει, ουδε οι αγγελοι οι εν ουρανω, ουδε ο Υιος, ειμη ο Πατηρ. ³³Προσεχετε, αγρυπνειτε και προσευχεσθε· διοτι δεν εξευρετε ποτε ειναι ο καιρος. ³⁴Επειδη τουτο θελει εισθαι ως ανθρωπος αποδημων, οστις αφηκε την οικιαν αυτου και εδωκεν εις τους δουλους αυτου την εξουσιαν και εις εκαστον το εργον αυτου και εις τον θυρωρον προσεταξε να αγρυπνη.

³⁵Αγρυπνειτε λοιπον· διοτι δεν εξευρετε ποτε ερχεται ο κυριος της οικιας, την εσπεραν η το μεσονυκτιον η οταν φωναζη ο αλεκτωρ η το πρωι· ³⁶μηποτε ελθων εξαιφνης, σας ευρη κοιμωμενους. ³⁷Και οσα λεγω προς εσας προς παντας λεγω· Αγρυπνειτε.

14Μετα δε δυο ημερας ητο το πασχα και τα αζυμα. Και εζητουν οι αρχιερεις και οι γραμματεις πως να συλλαβωσιν αυτον με δολον και να θανατωσωσιν. ²Ελεγον δε, Μη εν τη εορτη, μηποτε γεινη θορυβος του λαου. ³Και ενω αυτος ητο εν Βηθανια εν τη οικια Σιμωνος του λεπρου, και εκαθητο εις την τραπεζαν, ηλθε γυνη εχουσα αλαβαστρον μυρου ναρδου καθαρας πολυτιμου, και συντριψασα το αλαβαστρον, εχυσε το μυρον επι της κεφαλης αυτου. ⁴Ησαν δε τινες αγανακτουντες καθ' εαυτους και λεγοντες· Δια τι εγεινεν η απωλεια αυτη του μυρου; ⁵διοτι ηδυνατο τουτο να πωληθη υπερ τριακοσια δηναρια και να δοθωσιν εις τους πτωχους· και ωργιζοντο κατ' αυτης. ⁶Αλλ' ο Ιησους ειπεν· Αφησατε αυτην· δια τι ενοχλειτε αυτην; καλον εργον επραξεν εις εμε. ⁷Διοτι τους πτωχους παντοτε εχετε μεθ' εαυτων, και οταν θελητε, δυνασθε να ευεργετησητε αυτους· εμε ομως παντοτε δεν εχετε. ⁸Ο, τι ηδυνατο αυτη επραξε· προελαβε να αλειψη με μυρον το σωμα μου δια τον ενταφιασμον. ⁹Αληθως σας λεγω, Οπου αν κηρυχθη το ευαγγελιον τουτο εις ολον τον κοσμον, και εκεινο το οποιον επραξεν αυτη θελει λαληθη εις μνημοσυνον αυτης. ¹⁰Τοτε ο Ιουδας ο Ισκαριωτης, εις των δωδεκα, υπηγε προς τους αρχιερεις, δια να παραδωση αυτον εις αυτους. ¹¹Εκεινοι δε ακουσαντες εχαρησαν και υπεσχεθησαν να δωσωσιν εις αυτον αργυρια· και εζητει πως να παραδωση αυτον εν ευκαιρια. ¹²Και τη πρωτη ημερα των αζυμων, οτε εθυσιαζον το πασχα, λεγουσι προς αυτον οι μαθηται αυτου· Που θελεις να υπαγωμεν και να ετοιμασωμεν δια να φαγης το πασχα; ¹³Και αποστειλλει δυο των μαθητων αυτου και λεγει προς αυτους· Υπαγετε εις την πολιν, και θελει σας απαντησει ανθρωπος βασταζων σταμνιον υδατος· ακολουθησατε αυτον, ¹⁴και οπου εισελθη, ειπατε προς τον οικοδεσποτην οτι ο Διδασκαλος λεγει· Που ειναι το καταλυμα, οπου θελω φαγει το πασχα μετα των μαθητων μου; ¹⁵Και αυτος θελει σας δειξει ανωγειον μεγα εστρωμενον ετοιμον· εκει ετοιμασατε εις ημας. ¹⁶Και εξηλθον οι μαθηται αυτου και ηλθον εις την πολιν, και ευρον καθως ειπε προς αυτους, και ητοιμασαν το πασχα. ¹⁷Και οτε εγεινεν εσπερα, ερχεται μετα των δωδεκα· ¹⁸και ενω εκαθηντο εις την τραπεζαν και ετρωγον, ειπεν ο Ιησους· Αληθως σας λεγω οτι εις εξ υμων θελει με παραδωσει, οστις τρωγει μετ' εμου. ¹⁹Οι δε ηρχισαν να λυπωνται και να λεγωσι προς αυτον εις εκαστος· Μηπως εγω; και αλλος· Μηπως εγω; ²⁰Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Εις εκ των δωδεκα, ο εμβαπτων μετ' εμου εις το πινακιον την χειρα. ²¹Ο μεν Υιος του ανθρωπου υπαγει, καθως ειναι γεγραμμενον περι αυτου· ουαι δε εις τον ανθρωπον εκεινον, δια του οποιου ο Υιος

του ανθρωπου παραδιδεται· καλον ητο εις τον ανθρωπον εκεινον, αν δεν ηθελε γεννηθη. ²²Και ενω ετρωγον, λαβων ο Ιησους αρτον ευλογησας εκοψε και εδωκεν εις αυτους και ειπε· λαβετε, φαγετε· τουτο ειναι το σωμα μου. ²³Και λαβων το ποτηριον, ευχαριστησε και εδωκεν εις αυτους, και επιον εξ αυτου παντες. ²⁴Και ειπε προς αυτους· Τουτο ειναι το αιμα μου το της καινης διαθηκης, το περι πολλων εκχυνομενον. ²⁵Αληθως σας λεγω οτι δεν θελω πιει πλεον εκ του γεννηματος της αμπελου εως της ημερας εκεινης, οταν πινω αυτο νεον εν τη βασιλεια του Θεου. ²⁶Και αφου υμνησαν, εξηλθον εις το ορος των ελαιων, ²⁷Και λεγει προς αυτους ο Ιησους οτι παντες θελετε σκανδαλισθη εν εμοι την νυκτα ταυτην· διοτι ειναι γεγραμμενον, θελω παταξει τον ποιμενα και θελουσι διασκορπισθη τα προβατα. ²⁸αφου ομως αναστηθω, θελω υπαγει προτερον υμων εις την Γαλιλαιαν. ²⁹Ο δε Πητρος ειπε προς αυτον· Και εαν παντες σκανδαλισθωσιν, εγω ομως ουχι. ³⁰Και λεγει προς αυτον ο Ιησους· Αληθως σοι λεγω οτι σημερον την νυκτα ταυτην, πριν ο αλεκτωρ φωναξει δις, τρις θελεις με απαρνηθη. ³¹Ο δε ετι μαλλον ελεγεν· Εαν γεινη χρεια να συναποθανω μετα σου, δεν θελω σε απαρνηθη. Ωσαυτως δε και παντες ελεγον. ³²Και ερχονται εις χωριον ονομαζομενον Γεθσημανη, και λεγει προς τους μαθητας αυτου· Καθησαστε εδω, εωσου προσευχηθω. ³³και παραλαμβανει τον Πητρον και τον Ιακωβον και Ιωαννην μεθ' εαυτου, και ηρχισε να εκθαμβηται και να αδημονη. ³⁴Και λεγει προς αυτους· Περιλυπος ειναι η ψυχη μου εως θανατου· μεινατε εδω και αγρυπνειτε. ³⁵Και προχωρησας ολιγον, επεσεν επι της γης και προσηυχето να παρελθη αν ηναι δυνατον απ' αυτου η ωρα εκεινη, ³⁶και ελεγεν· Αββα ο Πατηρ, παντα ειναι δυνατα εις σε· απομακρυνον απ' εμου το ποτηριον τουτο. Ουχι ομως ο, τι θελω εγω, αλλ' ο, τι συ. ³⁷Και ερχεται και ευρισκει αυτους κοιμωμενους και λεγει προς τον Πητρον· Σιμων, κοιμασαι; δεν ηδυνηθης μιαν ωραν να αγρυπνησης; ³⁸αγρυπνειτε και προσευχεσθε, δια να μη εισελθητε εις πειρασμον· το μεν πνευμα προθυμον, η δε σαρκις ασθενης. ³⁹Και παλιν υπηγε και προσευχηθη, ειπων τον αυτον λογον. ⁴⁰Και επιστρεφας ευρεν αυτους παλιν κοιμωμενους· διοτι οι οφθαλμοι αυτων ησαν βεβαρημενοι και δεν ηξευρον τι να αποκριθωσι προς αυτον. ⁴¹Και ερχεται την τριτην φοραν και λεγει προς αυτους· Κοιμασθε το λοιπον και αναπαυσθε. Αρκει· ηλθεν η ωρα· ιδου, παραδιδεται ο Υιος του ανθρωπου εις τας χειρας των αμαρτωλων. ⁴²Εγερθητε, υπαγωμεν· ιδου, ο παραδιδων με επλησιασε. ⁴³Και ευθυς, ενω ελαλει ετι, ερχεται ο Ιουδας, εις εκ των δωδεκα, και μετ' αυτου οχλος πολυς μετα μαχαιρων και ξυλων, παρα των αρχιερων και των γραμματεων και των πρεσβυτερων. ⁴⁴Ο δε παραδιδων αυτον ειχε δωσει εις αυτους σημειον, λεγων· Οντινα φιλησω, αυτος ειναι· πιασατε αυτον και φερετε ασφαλως. ⁴⁵Και οτε ηλθεν, ευθυς πλησιασας εις αυτον λεγει· Ραββι, Ραββι, και κατεφιλησεν αυτον. ⁴⁶Και εκεινοι επεβαλον επ' αυτον τας

χειρας αυτων και επιασαν αυτον. ⁴⁷Εις δε τις των παρεστωτων συρας την μαχαιραν, εκτυπησε τον δουλον του αρχιερωσ και απεκοψε το ωτιον αυτου. ⁴⁸Και αποκριθεις ο Ιησους ειπε προς αυτους· Ως επι ληστην εξηλθετε μετα μαχαιρων και ξυλων να με συλλαβητε; ⁴⁹καθ' ημεραν ημην πλησιον υμων εν τω ιερω διδασκων, και δεν με επιασατε, πλην τουτο εγεινε δια να πληρωθωσιν αι γραφαι. ⁵⁰Και αφησαντες αυτον παντες εφυγον. ⁵¹Και εις τις νεανισκος ηκολουθει αυτον, περιτετυλιγμενος σινδωνα εις το γυμνον σωμα αυτου· και πιανουσιν αυτον οι νεανισκοι. ⁵²Ο δε αφησας την σινδωνα, εφυγεν απ' αυτων γυμνος. ⁵³Και εφεραν τον Ιησουν προς τον αρχιερα· και συνερχονται προς αυτον παντες οι αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι και οι γραμματαις. ⁵⁴Και ο Πητρος απο μακροθεν ηκολουθησεν αυτον εως ενδον της αυλης του αρχιερωσ, και συνεκαθητο μετα των υπηρετων και εθερμαινετο εις το πυρ. ⁵⁵Οι δε αρχιερεις και ολον το συνεδριον εζητουν κατα του Ιησου μαρτυριαν, δια να θανατωσωσιν αυτον, και δεν ευρισκον. ⁵⁶Διοτι πολλοι εψευδομαρτυρουν κατ' αυτου, αλλ' αι μαρτυριαι δεν ησαν συμφωνοι. ⁵⁷Και τινες σηκωθεντες εψευδομαρτυρουν κατ' αυτου, λεγοντες ⁵⁸οτι ημεις ηκουσαμεν αυτον λεγοντα, οτι Εγω θελω χαλασει τον ναον τουτον τον χειροποιητον και δια τριων ημερων αλλον αχειροποιητον θελω οικοδομησει. ⁵⁹Πλην ουδε ουτως ητο συμφωνος μαρτυρια αυτων. ⁶⁰Και σηκωθεις ο αρχιερευς εις το μεσον, ηρωτησε τον Ιησουν, λεγων· Δεν αποκρινεσαι ουδεν; τι μαρτυρουσιν ουτοι κατα σου; ⁶¹Ο δε εσειωπα και δεν απεκριθη ουδεν. Παλιν ο αρχιερευς ηρωτα αυτον, λεγων προς αυτον· Συ εισαι ο Χριστος ο Υιος του Ευλογητου; ⁶²Ο δε Ιησους ειπεν· Εγω ειμαι· και θελετε ιδει τον Υιον του ανθρωπου καθημενον εκ δεξιων της δυναμεως και ερχομενον μετα των νεφελων του ουρανου. ⁶³Τοτε ο αρχιερευς, διασχισας τα ιματια αυτου, λεγει· Τι χρειαν εχομεν πλεον μαρτυρων; ⁶⁴ηκουσατε την βλασφημιαν· τι σας φαινεται; Οι δε παντες κατεκριναν αυτον οτι ειναι ενοχος θανατου. ⁶⁵Και ηρχισαν τινες να εμπτυωσιν εις αυτον και να περικαλυπτωσι το προσωπον αυτου και να γρονθιζωσιν αυτον και να λεγωσι προς αυτον· Προφητευσον· και οι υπηρεται ετυπτον αυτον με ραπισματα. ⁶⁶Και ενω ητο ο Πητρος εν τη αυλη κατω, ερχεται μια των θεραπεινιδων του αρχιερωσ, ⁶⁷και οτε ειδε τον Πητρον θερμαινομενον, εμβλεψασα εις αυτον, λεγει· Και συ εσο μετα του Ναζαρηνου Ιησου. ⁶⁸Ο δε ηρνηθη, λεγων· Δεν εξευρω ουδε καταλαμβανω τι συ λεγεις. Και εξηλθεν εξω εις το προαυλιον, και ο αλεκτωρ εφωναξε. ⁶⁹Και η θεραπαινα ιδουσα αυτον παλιν, ηρχισε να λεγη προς τους παρεστωτας οτι ουτος εξ αυτων ειναι. ⁷⁰Ο δε παλιν ηρνειτο. Και μετ' ολιγον παλιν οι παρεστωτες ελεγον προς τον Πητρον· Αληθως εξ αυτων εισαι· διοτι Γαλιλαιος εισαι και η λαλια σου ομοιαζει. ⁷¹Εκεινος δε ηρχισε να αναθεματιζη και να ομνηη οτι δεν εξευρω τον ανθρωπον τουτον, τον οποιον λεγετε. ⁷²Και ο αλεκτωρ εφωναξεν εκ δευτερου. Και ενεθυμηθη ο Πητρος τον λο-

γον, τον οποιον ειπε προς αυτον ο Ιησους, οτι Πριν ο αλεκτωρ φωναξει δις, θελεις με αρνηθη τρις. Και ηρχισε να κλαιη πικρως.

15Και ευθως το πρωι συνεβουλευθησαν οι αρχιερεις μετα των πρεσβυτερων και γραμματεων και ολον το συνεδριον, και δεσαντες τον Ιησουν εφεραν και παρεδωκαν εις τον Πιλατον. ²Και ηρωτησεν αυτον ο Πιλατος· Συ εισαι ο βασιλευς των Ιουδαιων; Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτον· Συ λεγεις. ³Και κατηγορουν αυτον οι αρχιερεις πολλα. ⁴Ο δε Πιλατος παλιν ηρωτησεν αυτον, λεγων· Δεν αποκρινεσαι ουδεν; ιδε ποσα σου καταμαρτυρουσιν. ⁵Ο δε Ιησους ετι δεν απεκριθη ουδεν, ωστε ο Πιλατος εθαυμαζε. ⁶Κατα δε την εορτην απελυεν εις αυτους ενα δεσμιον, οντινα εζητουν· ⁷ητο δε ο λεγομενος Βαραββας δεδεμενος μετα των συνωμοτων, οιτινες εν τη στασει επραξαν φονον. ⁸Και αναβοησας ο οχλος, ηρχισε να ζητη να καμη καθως παντοτε εκαμνεν εις αυτους. ⁹Ο δε Πιλατος απεκριθη προς αυτους, λεγων· Θελετε να σας απολυσω τον βασιλεα των Ιουδαιων; ¹⁰Επειδη ηξευρεν οτι δια φθονον παρεδωκαν αυτον οι αρχιερεις. ¹¹Οι αρχιερεις ομως διηγειραν τον οχλον να ζητησωσι να απολυση εις αυτους μαλλον τον Βαραββαν. ¹²Και ο Πιλατος αποκριθεις παλιν, ειπε προς αυτους· Τι λοιπον θελετε να καμω τουτον, τον οποιον λεγετε βασιλεα των Ιουδαιων; ¹³Οι δε παλιν εκραξαν· Σταυρωσον αυτον. ¹⁴Ο δε Πιλατος ελεγε προς αυτους· Και τι κακον επραξεν; οι δε περισσοτερον εκραξαν· Σταυρωσον αυτον. ¹⁵Ο Πιλατος λοιπον, θελων να καμη εις τον οχλον το αρεστον, απελυσεν εις αυτους τον Βαραββαν και παρεδωκε τον Ιησουν, αφου εμαστιγωσεν αυτον, δια να σταυρωθη. ¹⁶Οι δε στρατιωται εφεραν αυτον ενδον της αυλης, το οποιον ειναι το πραιτωριον, και συγκαλουσιν ολον το ταγμα των στρατιωτων· ¹⁷και ενδυουσιν αυτον πορφυραν και πλεξαντες ακανθινον στεφανον, βαλλουσι περι την κεφαλην αυτου, ¹⁸και ηρχισαν να χαιρετωσιν αυτον, λεγοντες· Χαιρε, βασιλευ των Ιουδαιων· ¹⁹και ετυπτον την κεφαλην αυτου με καλαμον και ενεπτυν εις αυτον, και γονυπετουντες προσεκυνουν αυτον. ²⁰Και αφου ενεπαιξαν αυτον, εξεδυσαν αυτον την πορφυραν και ενεδυσαν αυτον τα ιματια αυτου και εφεραν αυτον εξω, δια να σταυρωσωσιν αυτον. ²¹Και αγγαρευουσι τινα Σιμωνα Κυρηναιον διαβαινοντα, ενω ηρχετο απο του αγρου, τον πατερα του Αλεξανδρου και Ρουφου, δια να σηκωση τον σταυρον αυτου. ²²Και φερουσιν αυτον εις τον τοπον Γολγοθα, το οποιον μεθερμηνευομενον ειναι, Κρανιου τοπος. ²³Και εδιδον εις αυτον να πιη οινον μεμιγμενον με συμυραν· αλλ' εκεινος δεν ελαβε. ²⁴Και αφου εσταυρωσαν αυτον, διεμεριζοντο τα ιματια αυτου, βαλλοντες κληρον επ' αυτα τι εκαστος να λαβη. ²⁵Ητο δε ωρα τριτη και εσταυρωσαν αυτον. ²⁶Και η επιγραφη της κατηγοριας αυτου ητο επιγεγραμμενη, Ο βασιλευς των Ιουδαιων. ²⁷Και μετ' αυτου σταυρονουσι δυο ληστας, ενα εκ δεξιων και ενα εξ αριστερων αυτου. ²⁸Και επληρωθη η

γραφη η λεγουσα· Και μετα ανομων ελογισθη. ²⁹Και οι διαβαινοντες εβλασφημουν αυτον, κινουντες τας κεφαλαι αυτων και λεγοντες· Ουα, ο χαλων τον ναον και δια τριων ημερων οικοδομων, ³⁰σωσον σεαυτον και καταβα απο του σταυρου. ³¹Ομοιως δε και οι αρχιερεις, εμπαιζοντες προς αλληλους μετα των γραμματεων, ελεγον· Αλλους εσωσεν, εαυτον δεν δυναται να σωση. ³²Ο Χριστος ο βασιλευς του Ισραηλ ας καταβη τωρα απο του σταυρου, δια να ιδωμεν και πιστευσωμεν. Και οι συνεσταυρωμενοι μετ' αυτου ωνειδιζον αυτον. ³³Οτε δε ηλθεν η εκτη ωρα, σκοτος εγεινεν εφ' ολην την γην εως ωρας εννατης· ³⁴και την ωραν την εννατην εβοησεν ο Ιησους μετα φωνης μεγαλης, λεγων· Ελωι, Ελωι, λαμα σαβαχθανι; το οποιον μεθερμηνευομενον ειναι, Θεε μου, Θεε μου, δια τι με εγκατελιπες; ³⁵Και τινες των παρεστωτων ακουσαντες, ελεγον· Ιδου, τον Ηλιαν φωναζει. ³⁶Δραμων δε εις και γεμισας σπογγον απο οξους και περιθεσας αυτον εις καλαμον, εποτιζεν αυτον, λεγων· Αφησατε, ας ιδωμεν αν ερχηται ο Ηλιος να καταβιβαση αυτον. ³⁷Ο δε Ιησους, εκβαλων φωνην μεγαλην, εξεπνευσε. ³⁸Και το καταπετασμα του ναου εσχισθη εις δυο απο ανωθεν εως κατω. ³⁹Ιδων δε ο εκατονταρχος ο παρισταμενος απεναντι αυτου οτι ουτω κραξας εξεπνευσε, ειπεν· Αληθως ο ανθρωπος ουτος ητο Υιος Θεου. ⁴⁰Ησαν δε και γυναικες απο μακροθεν θεωρουσαι, μεταξυ των οποιων ητο και Μαρια η Μαγδαληνη και Μαρια η μητηρ του Ιακωβου του μικρου και του Ιωση, και η Σαλωμη, ⁴¹αιτινες και οτε ητο εν τη Γαλιλαια ηκολουθουν αυτον και υπηρετουν αυτον, και αλλαι πολλαι, αιτινες συνανεβησαν μετ' αυτου εις Ιεροσολυμα. ⁴²Και οτε εγεινεν ηδη εσπερα, διοτι ητο παρασκευη, τουτεστι προσαββατον, ⁴³ηλθεν Ιωσηφ ο απο Αριμαθαιας, εντιμος βουλευτης, οστις και αυτος περιεμενε την βασιλειαν του Θεου, και τολμησας εισηλθε προς τον Πιλατον και εζητησε το σωμα του Ιησου. ⁴⁴Ο δε Πιλατος εθαυμασεν αν ηδη απεθανε· και προσκαλεσας τον εκατονταρχον, ηρωτησεν αυτον αν προ πολλου απεθανε· ⁴⁵και μαθων παρα του εκατονταρχου, εχαρισε το σωμα εις τον Ιωσηφ. ⁴⁶Και ουτος, αγορασας σινδονα και καταβιβασας αυτον, ετυλιξε με την σινδονα και εθεσεν αυτον εν μνημειω, το οποιον ητο λελατομημενον εκ πετρας, και προσεκυλισε λιθον επι την θυραν του μνημειου. ⁴⁷Η δε Μαρια η Μαγδαληνη και Μαρια η μητηρ του Ιωση εβλεπον που τιθεται.

16Και αφου επερασε το σαββατον, Μαρια η Μαγδαληνη και Μαρια η μητηρ του Ιακωβου και η Σαλωμη ηγορασαν αρωματα, δια να ελθωσι και αλειψωσιν αυτον. ²Και πολλα πρωι της πρωτης ημερας της εβδομαδος ερχονται εις το μνημειον, οτε ανετειλεν ο ηλιος. ³Και ελεγον προς εαυτας· Τις θελει αποκυλισει εις ημας τον λιθον εκ της θυρας του μνημειου; ⁴Και αναβλεψασαι θεωρουσιν οτι ο λιθος ητο αποκεκυλισμενος· διοτι ητο μεγας σφοδρα. ⁵Και εισελθουσαι εις το μνημειον ειδον νεανισκον καθημενον εις τα δεξια, ενδεδυμενον στολην

λευκην, και ετρομαξαν. ⁶Ο δε λεγει προς αυτας· Μη τρομαζετε· Ιησουν ζητειτε τον Ναζαρηνον τον εσταυρωμενον· ανεστη, δεν ειναι εδω· ιδου ο τοπος, οπου εθεσαν αυτον. ⁷Αλλ' υπαγετε, ειπατε προς τους μαθητας αυτου και προς τον Πετρον οτι υπαγει προτερον υμων εις την Γαλιλαιαν· εκει θελετε ιδει αυτον, καθως ειπε προς εσας. ⁸Και εξελθουσαι ταχεως, εφυγον απο του μνημειου· ειχε δε αυτας τρομος και εκστασις, και δεν ειπον ουδεν προς ουδεν· διοτι εφοβουντο. ⁹Αφου δε ανεστη το πρωι της πρωτης της εβδομαδος, εφανη πρωτον εις την Μαριαν την Μαγδαληνην, εξ ης ειχεν εκβαλει επτα δαιμονια. ¹⁰Εκεινη υπηγε και απηγγειλε προς εκεινους, οιτινες ειχον σταθη μετ' αυτου, ενω επενθουν και εκλαιον. ¹¹Και εκεινοι, ακουσαντες οτι ζη και εθεαθη υπ' αυτης, δεν επιστευσαν. ¹²Μετα δε ταυτα εφανερωθη εν αλλη μορφη εις δυο εξ αυτων, ενω περιεπατουν και επορευοντο εις τον αγρον. ¹³Και εκεινοι υπηγαν και απηγγειλαν προς τους λοιπους· αλλ' ουδε εις εκεινους επιστευσαν. ¹⁴Υστερον εφανη εις τους ενδεκα, ενω εκαθηντο εις την τραπεζαν, και ωνειδισε την απιστιαν αυτων και σκληροκαρδιαν, διοτι δεν επιστευσαν εις τους ιδοντας αυτον ανασταντα. ¹⁵Και ειπε προς αυτους· Υπαγετε εις ολον τον κοσμον και κηρυξατε το ευαγγελιον εις ολην την χτισιν. ¹⁶Οστις πιστευση και βαπτισθη θελει σωθη, οστις ομως απιστηση θελει κατακριθη. ¹⁷Σημεια δε εις τους πιστευσαντας θελουσι παρακολουθει ταυτα, Εν τω ονοματι μου θελουσιν εκβαλλει δαιμονια· θελουσι λαλει νεας γλωσσας· ¹⁸οφεις θελουσι πιανει· και εαν θανασιμον τι πιωσι, δεν θελει βλαψει αυτους· επι αρρωστους θελουσιν επιθεσει τας χειρας, και θελουσιν ιατρευεσθαι. ¹⁹Ο μεν λοιπον Κυριος, αφου ελαλησεν προς αυτους, ανεληφθη εις τον ουρανον και εκαθισεν εκ δεξιων του Θεου. ²⁰Εκεινοι δε εξελθοντες εκηρυξαν πανταχου, συνεργουντος του Κυριου και βεβαιουντος το κηρυγμα δια των επακολουθουντων θαυματων. Αμην.

Λουκά

1Επειδη πολλοι επεχειρησαν να συνταξωσι διηγησιν περι των μετα πληροφοριας βεβαιωμενων εις ημας πραγματων, ²καθως παρεδωσαν εις ημας οι απ' αρχης γενομενοι αυτοπται και υπηρεται του λογου, ³εφανη και εις εμε ευλογον, οστις διηρευνησα παντα εξ αρχης ακριβως, να σοι γραψω κατα σειραν περι τουτων, κρατιστε Θεοφιλε, ⁴δια να γνωρισης την βεβαιότητα των πραγματων, περι των οποιων κατηχηθης. ⁵Υπηρξεν επι των ημερων Ηρωδου, του βασιλεως της Ιουδαιας, ιερευς τις το ονομα Ζαχαριας εκ της εφημεριας Αβια, και η γυνη αυτου ητο εκ των θυγατερων του Ααρων, και το ονομα αυτης Ελισαβετ. ⁶Ησαν δε αμφοτεροι δικαιοι ενωπιον του Θεου, περιπατούντες εν πασαις ταις εντολαις και τοις δικαιωμασι του Κυριου αμεμπτοι. ⁷Και δεν ειχον τεκνον, καθοτι η Ελισαβετ ητο στειρα, και αμφοτεροι ησαν προβεβηκοτες εις την ηλικιαν αυτων. ⁸Ενω δε ιερατευεν αυτος εν τη ταξει της εφημεριας αυτου ενωπιον του Θεου, ⁹κατα το εθος της ιερατειας επεσεν εις αυτον ο κληρος να θυμιαση εισελθων εις τον ναον του Κυριου· ¹⁰και παν το πληθος του λαου προσηυχετο εξω εν τη ωρα του θυμιαματος. ¹¹Εφανη δε εις αυτον αγγελος Κυριου, ισταμενος εκ δεξιων του θυσιαστηριου του θυμιαματος· ¹²και ο Ζαχαριας ιδων εταραχθη, και φοβος επεπεσεν επ' αυτον. ¹³Ειπε δε προς αυτον ο αγγελος· Μη φοβου, Ζαχαρια· διοτι εισηκουσθη η δεησις σου, και η γυνη σου Ελισαβετ θελει γεννησει υιον εις σε, και θελεις καλεσει το ονομα αυτου Ιωαννην. ¹⁴και θελει εισθαι εις σε χαρα και αγαλλιασις, και πολλοι θελουσι χαρη δια την γεννησιν αυτου. ¹⁵Διοτι θελει εισθαι μεγας ενωπιον του Κυριου, και οιον και σικερα δεν θελει πιει, και θελει πληρωθη Πνευματος Αγιου ετι εκ κοιλιας της μητρος αυτου, ¹⁶και πολλους των υιων Ισραηλ θελει επιστρεψει εις Κυριον τον Θεον αυτων. ¹⁷Και αυτος θελει ελθει προ προσωπου αυτου εν πνευματι και δυναμει Ηλιου, δια να επιστρεψη τας καρδιας των πατερων εις τα τεκνα και τους απειθεις εις την φρονησιν των δικαιων, δια να ετοιμαση εις τον Κυριον λαον προδιατεθειμενον. ¹⁸Και ειπεν ο Ζαχαριας προς τον αγγελον· Πως θελω γνωρισει τουτο; διοτι εγω ειμαι γερων, και η γυνη μου προβεβηκυια εις την ηλικιαν αυτης. ¹⁹Και αποκριθεις ο αγγελος, ειπε προς αυτον· Εγω ειμαι Γαβριηλ ο παρισταμενος ενωπιον του Θεου, και απεσταλην δια να λαλησω προς

σε και να σε ευαγγελισω ταυτα. ²⁰Και ιδου, θελεις εισθαι σιωπων και μη δυναμενος να λαλησης εως της ημερας, καθ' ην θελουσι γεινει ταυτα, διοτι δεν επιστευσας εις τους λογους μου, οιτινες θελουσιν εκπληρωθη εις τον καιρον αυτων. ²¹Και ο λαος περιεμενε τον Ζαχαριαν, και εθαυμαζον οτι εβραδυεν εν τω ναω. ²²Οτε δε εξηλθε, δεν ηδυνατο να λαληση προς αυτους· και ενοησαν οτι οπτασιαν ειδεν εν τω ναω· και αυτος εκαμην εις αυτους νευματα και διεμενε κωφος. ²³Και αφου ετελειωσαν αι ημεραι της λειτουργιας αυτου, απηλθεν εις τον οικον αυτου. ²⁴Μετα δε ταυτας τας ημερας συνελαβεν Ελισαβετ η γυνη αυτου, και εκρυπτεν εαυτην πεντε μηνας, λεγουσα ²⁵οτι ουτως εκαμεν εις εμε ο Κυριος εν ταις ημεραις, καθ' ας επεβλεψε να αφαιρεση το ονειδος μου μεταξυ των ανθρωπων. ²⁶Εν δε τω μηνι τω εκτω απεσταλη ο αγγελος Γαβριηλ υπο του Θεου εις πολιν της Γαλιλαιας ονομαζομενην Ναζαρετ, ²⁷προς παρθενον ηρραβωνισμενην με ανδρα ονομαζομενον Ιωσηφ, εξ οικου Δαβιδ, και το ονομα της παρθενου Μαριαμ. ²⁸Και εισελθων ο αγγελος προς αυτην, ειπε· Χαιρε, κεχαριτωμενη· ο Κυριος μετα σου· ευλογημενη συ εν γυναιξιν. ²⁹Εκεινη δε ιδουσα διεταραχθη δια τον λογον αυτου, και διελογιζετο οποιος ταχα ητο ο ασπασμος ουτος. ³⁰Και ειπεν ο αγγελος προς αυτην· Μη φοβου, Μαριαμ· διοτι ευρες χαριν παρα τω Θεω. ³¹Και ιδου, θελεις συλλαβει εν γαστρι και θελεις γεννησει υιον και θελεις καλεσει το ονομα αυτου Ιησουν. ³²Ουτος θελει εισθαι μεγας και Υιος Υψιστου θελει ονομασθη, και θελει δωσει εις αυτον Κυριος ο Θεος τον θρονον Δαβιδ του πατρος αυτου, ³³και θελει βασιλευσει επι τον οικον του Ιακωβ εις τους αιωνας, και της βασιλειας αυτου δεν θελει εισθαι τελος. ³⁴Ειπε δε η Μαριαμ προς τον αγγελον. Πως θελει εισθαι τουτο, επειδη ανδρα δεν γνωριζω; ³⁵Και αποκριθεις ο αγγελος ειπε προς αυτην· Πνευμα Αγιον θελει επελθει επι σε, και δυναμις του Υψιστου θελει σε επισκιασει· δια τουτο και το γεννωμενον εκ σου αγιον θελει ονομασθη Υιος Θεου. ³⁶και ιδου, Ελισαβετ η συγγενης σου και αυτη συνελαβεν υιον εις το γηρας αυτης, και ουτος ειναι μην εκτος εις αυτην την καλουμενην στειραν· ³⁷διοτι ουδεν πραγμα θελει εισθαι αδυνατον παρα τω Θεω. ³⁸Ειπε δε η Μαριαμ· Ιδου, η δουλη του Κυριου· γεινοιτο εις εμε κατα τον λογον σου. Και ανεχωρησεν απ' αυτης ο αγγελος. ³⁹Σηκωθεισα δε η Μαριαμ εν ταις ημε-

ραις ταυταις, υπηγε μετα σπουδης εις την ορεινην εις πολιν Ιουδα, ⁴⁰και εισηλθεν εις τον οικον Ζαχαριου και ησπασθη την Ελισαβητ. ⁴¹Και ως ηκουσεν η Ελισαβητ τον ασπασμον της Μαριας, εσχιρτησε το βρεφος εν τη κοιλια αυτης· και επλησθη Πνευματος Αγιου η Ελισαβητ ⁴²και ανεφωνησε μετα φωνης μεγαλης και ειπεν· Ευλογημενη συ εν γυναιξι και ευλογημενος ο καρπος της κοιλιας σου. ⁴³Και ποθεν μοι τουτο, να ελθη η μητηρ του Κυριου μου προς με; ⁴⁴Διοτι ιδου, καθως ηλθεν η φωνη του ασπασμου σου εις τα ωτα μου, εσχιρτησεν εν αγαλλιασει το βρεφος εν τη κοιλια μου. ⁴⁵Και μακαρια η πιστευσασα, διοτι θελει γεινει εκπληρωσις των λαληθεντων προς αυτην παρα Κυριου. ⁴⁶Και ειπεν η Μαριαμ· Μεγαλυνει η ψυχη μου τον Κυριον ⁴⁷και ηγαλλιασε το πνευμα μου εις τον Θεον τον Σωτηρα μου, ⁴⁸διοτι επεβλεψεν επι την ταπεινωσιν της δουλης αυτου. Επειδη ιδου, απο του νυν θελουσι με μακαριζει πασαι αι γενεαι· ⁴⁹διοτι εκαμεν εις εμε μεγαλεια ο δυνατος και αγιον το ονομα αυτου, ⁵⁰και το ελεος αυτου εις γενεας γενεων επι τους φοβουμενους αυτον. ⁵¹Ενηργησε κραταιως δια του βραχιονος αυτου· διεσκορπισε τους υπερηφανους κατα τα διανοηματα της καρδιας αυτων. ⁵²Εκρημνισε δυναστας απο θρονων και υψωσε ταπεινους, ⁵³πεινωντας ενεπλησεν απο αγαθα και πλουτουντας εξαπεστειλε κενους. ⁵⁴Εβοηθησεν Ισραηλ τον δουλون αυτου, ενθυμηθεις το ελεος αυτου. ⁵⁵Καθως ελαλησε προς τους πατερας ημων, προς τον Αβρααμ και προς το σπερμα αυτου εις τον αιωνα. ⁵⁶Εμεινε δε η Μαριαμ μετ' αυτης ως τρεις μηνας και υπεστρεψεν εις τον οικον αυτης. ⁵⁷Εις δε την Ελισαβητ συνεπληρωθη ο καιρος του να γεννηση, και εγεννησεν υιον. ⁵⁸Και ηκουσαν οι γειτονες και οι συγγενεις αυτης οτι εμεγαλυνεν ο Κυριος το ελεος αυτου προς αυτην, και συνεχαιρον αυτην. ⁵⁹Και εν τη ογδοη ημερα, ηλθον δια να περιτεμωσι το παιδιον, και ωνομαζον αυτο κατα το ονομα του πατρος αυτου Ζαχαριαν. ⁶⁰Και αποκριθεις η μητηρ αυτου, ειπεν· Ουχι, αλλ' Ιωαννης θελει ονομασθη. ⁶¹Και ειπον προς αυτην οτι ουδεις υπαρχει εν τη συγγενεια σου, οστις καλειται με το ονομα τουτο. ⁶²Ηρωτων δε δια νευματων τον πατερα αυτου τι ονομα ηθελε να δοθη εις αυτο. ⁶³Και ζητησας πινακιδιον εγραψε, λεγων· Ιωαννης ειναι το ονομα αυτου· και εθαυμασαν παντες. ⁶⁴Ηνοιχθη δε το στομα αυτου παραυτα και η γλωσσα αυτου, και ελαλει ευλογων τον Θεον. ⁶⁵Και επεσε φοβος επι παντας τους γειτονας αυτων, και καθ' ολην την ορεινην της Ιουδαιας διελαλουντο παντα τα πραγματα ταυτα, ⁶⁶και παντες οι ακουσαντες εβαλον αυτα εν τη καρδια αυτων, λεγοντες· Τι αρα θελει εισθαι το παιδιον τουτο; και χειρ Κυριου ητο μετ' αυτου. ⁶⁷Και Ζαχαριας ο πατηρ αυτου επλησθη Πνευματος Αγιου και προεφητευσε, λεγων· ⁶⁸Ευλογητος Κυριος ο Θεος του Ισραηλ, διοτι επεσκεφθη και εκαμε λυτρωσιν εις τον λαον αυτου, ⁶⁹και ανηγειρεν εις ημας κερας σωτηριας εν τω οικω Δαβιδ του δουλου αυτου, ⁷⁰καθως ελαλησε δια στοματος των αγιων, των απ' αιωνος προ-

φητων αυτου, ⁷¹σωτηριαν εκ των εχθρων ημων και εκ της χειρος παντων των μισουντων ημας, ⁷²δια να εκπληρωση το ελεος αυτου προς τους πατερας ημων και να ενθυμηθη την αγιαν διαθηκην αυτου, ⁷³τον ορκον, τον οποιον ωμοσε προς Αβρααμ τον πατερα ημων, οτι θελει δωσει εις ημας ⁷⁴να ελευθερωθωμεν εκ της χειρος των εχθρων ημων και να λατρευωμεν αυτον αφοβως ⁷⁵εν οσιοτητι και δικαιοσυνη ενωπιον αυτου πασας τας ημερας της ζωης ημων. ⁷⁶Και συ, παιδιον, προφητης του Υψιστου θελεις ονομασθη. Διοτι θελεις προπορευθη προ προσωπου του Κυριου εις το να ετοιμασης τας οδους αυτου, ⁷⁷εις το να δωσης γνωσιν σωτηριας εις τον λαον αυτου δια της αφεσεως των αμαρτιων αυτων ⁷⁸δια σπλαγχνα ελεους του Θεου ημων με τα οποια επεσκεφθη ημας ανατολη εξ υψους, ⁷⁹δια να φωτιση τους καθημενους εν σκοτει και σκια θανατου, ωστε να κατευθυνη τους ποδας ημων εις οδον ειρηνης. ⁸⁰Το δε παιδιον ηρξανε και εδυναμουτο κατα το πνευμα, και ητο εν ταις ερημοις εως της ημερας καθ' ην εμελλε να αναδειχθη προς τον Ισραηλ.

2 Εν εκειναις δε ταις ημεραις εξηλθε διαταγμα παρα του Καισαρος Αυγουστου να απογραφη πασα η οικουμενη. ² Αυτη η απογραφη εγεινε πρωτη, οτε ηγεμονευε της Συριας ο Κυρηνιος. ³ Και ηρχοντο παντες να απογραφωνται, εκαστος εις την εαυτου πολιν. ⁴ Ανεβη δε και Ιωσηφ απο της Γαλιλαιας εκ της πολεως Ναζαρετ εις την Ιουδαιαν εις την πολιν του Δαβιδ, ητις καλειται Βηθλεεμ, επειδη αυτος ητο εκ του οικου και της πατριας του Δαβιδ, ⁵ δια να απογραφη μετα της Μαριαμ της ηρραβωνισμενης με αυτον εις γυναικα, ητις ητο εγκυος. ⁶ Και ενω ησαν εκει, επληρωθησαν αι ημεραι του να γεννηση· ⁷ και εγεννησε τον υιον αυτης τον πρωτοτοκον, και εσπαργανωσεν αυτον και κατεκλινεν αυτον εν τη φατην, διοτι δεν ητο τοπος δι' αυτους εν τω καταλυματι. ⁸ Και ποιμενες ησαν κατα το αυτο μερος διανυκτερευοντες εν τοις αγροις και φυλαττοντες φυλακας της νυκτος επι το ποιμνιον αυτων. ⁹ Και ιδου, αγγελος Κυριου εξαφνης εφανη εις αυτους, και δοξα Κυριου ελαμψε περι αυτους, και εφοβηθησαν φοβον μεγαν. ¹⁰ Και ειπε προς αυτους ο αγγελος· Μη φοβεισθε· διοτι ιδου, ευαγγελιζομαι εις εσας χαραν μεγαλην, ητις θελει εισθαι εις παντα τον λαον, ¹¹ διοτι σημερον εγεννηθη εις εσας εν πολει Δαβιδ σωτηρ, οστις ειναι Χριστος Κυριος. ¹² Και τουτο θελει εισθαι το σημειον εις εσας· θελετε ευρει βρεφος εσπαργανωμενον, κειμενον εν τη φατην. ¹³ Και εξαφνης μετα του αγγελου εφανη πληθος στρατιας ουρανιου υμνουντων τον Θεον και λεγοντων· ¹⁴ Δοξα εν υψιστοις Θεω και επι γης ειρηνη, εν ανθρωποις ευδοκια. ¹⁵ Και καθως οι αγγελοι ανεχωρησαν απ' αυτων εις τον ουρανον, οι ανθρωποι οι ποιμενες ειπον προς αλληλους· Ας υπαγωμεν λοιπον εως Βηθλεεμ και ας ιδωμεν το πραγμα τουτο το γεγονος, το οποιον ο Κυριος εφανερωσεν εις ημας. ¹⁶ Και ηλθον μετα σπουδης και ευρον την τε Μαριαμ και τον Ιωσηφ και το βρεφος κειμενον εν τη φατην. ¹⁷ Και ιδοντες, διεκηρυξαν

τον λογον τον λαληθεντα προς αυτους περι του παιδιου τουτου· ¹⁸και παντες οι ακουσαντες εθαυμασαν περι των λαληθεντων υπο των ποιμενων προς αυτους. ¹⁹Η δε Μαριαμ εφυλαττε παντας τους λογους τουτους, διαλογιζομενη περι αυτων εν τη καρδια αυτης. ²⁰Και υπεστρεψαν οι ποιμενες, δοξαζοντες και υμνουντες τον Θεον δια παντα οσα ηκουσαν και ειδον, καθως ελαληθησαν προς αυτους. ²¹Και οτε επληρωθησαν αι οκτω ημεραι δια να περιτεμωσι το παιδιον, εκληθη το ονομα αυτου Ιησους, το ονομασθεν υπο του αγγελου πριν συλληθη εν τη κοιλια. ²²Και οτε επληρωθησαν αι ημεραι του καθαρισμου αυτης κατα τον νομον του Μωυσεως, ανεβιβασαν αυτον εις Ιεροσολυμα δια να παραστησωσιν εις τον Κυριον, ²³καθως ειναι γεγραμμενον εν τω νομω του Κυριου, οτι παν αρσενικον διανοιγον μητραν θελει κληθη αγιον εις τον Κυριον, ²⁴και δια να προσφερωσι θυσιαν κατα το ειρημενον εν τω νομω του Κυριου, ζευγος τρυγονων η δυο νεοσσους περιστερων. ²⁵Και ιδου, ητο ανθρωπος τις εν Ιερουσαλημ, ονομαζομενος Συμεων, και ο ανθρωπος ουτος ητο δικαιος και ευλαβης, προσμενων την παρηγοριαν του Ισραηλ, και Πνευμα Αγιον ητο επ' αυτον· ²⁶και ητο εις αυτον αποκεκαλυμμενον υπο του Πνευματος του Αγιου οτι δεν θελει ιδει θανατον, πριν ιδη τον Χριστον του Κυριου. ²⁷Και ηλθε δια του Πνευματος εις το ιερων· και οτε οι γονεις εισεφεραν το παιδιον Ιησουν δια να καμωσι περι αυτου κατα την συνηθειαν του νομου, ²⁸αυτος εδεχθη αυτο εις τας αγκαλας αυτου και ευλογησε τον Θεον και ειπε· ²⁹Νυν απολυεις τον δουλον σου, δεσποτα, κατα το ρημα σου, εν ειρηνη· ³⁰διotti ειδον οι οφθαλμοι μου το σωτηριον σου, ³¹το οποιον ητοιμασας ενωπιον παντων των λαων, ³²φως εις φωτισμον των εθνων και δοξαν του λαου σου Ισραηλ. ³³Και ο Ιωσηφ και η μητηρ αυτου εθαυμαζον δια τα λεγομενα περι αυτου. ³⁴Και ευλογησεν αυτους ο Συμεων, και ειπε προς Μαριαμ την μητερα αυτου· Ιδου, ουτος κειται εις πτωσιν και αναστασιν πολλων εν τω Ισραηλ και εις σημειον αντιλεγομενον. ³⁵Και σου δε αυτης την ψυχην ρομφαια θελει διαπερασει, δια να ανακαλυφθωσιν οι διαλογισμοι πολλων καρδιων. ³⁶Και υπηρχε τις Ανανα προφητις, θυγατηρ Φανουηλ, εκ της φυλης Ασηρ· αυτη ητο πολυ προβεβηκυια εις ηλικιαν, ητις εζησε μετα του ανδρος αυτης επτα ετη απο της παρθενιας αυτης, ³⁷και αυτη ητο χηρα ως ετων ογδοηκοντα τεσσαρων, ητις δεν απεμακρυνετο απο του ιερου, νυκτα και ημεραν λατρευουσα τον Θεον εν νηστειαις και προσευχαις· ³⁸και αυτη φθασασα εν αυτη τη ωρα, εδοξολογει τον Κυριον και ελαλει περι αυτου προς παντας τους προσμενοντας λυτρωσιν εν Ιερουσαλημ. ³⁹Και αφου ετελειωσαν παντα τα κατα τον νομον του Κυριου, υπεστρεψαν εις την Γαλιλαιαν, εις την πολιν αυτων Ναζαρετ. ⁴⁰Το δε παιδιον ηυξανε και εδυναμουτο κατα το πνευμα πληρουμενον σοφιας, και χαρις Θεου ητο επ' αυτο. ⁴¹Επορευοντο δε οι γονεις αυτου κατ' ετος εις Ιερουσαλημ εν τη εορτη του πασχα. ⁴²Και οτε εγεινεν ετων δωδεκα, αφου ανεβησαν

εις Ιεροσολυμα κατα το εθος της εορτης ⁴³και ετελειωσαν τας ημερας, ενω αυτοι υπεστρεφον, το παιδιον ο Ιησους εμεινεν οπισω εν Ιερουσαλημ, και δεν ενοησεν ο Ιωσηφ και η μητηρ αυτου. ⁴⁴Νομισαντες δε οτι αυτος ητο εν τη συνοδια, ηλθον μιας ημερας οδον και ανεζητουν αυτον μεταξυ των συγγενων και των γνωριμων. ⁴⁵Και μη ευροντες αυτον, υπεστρεψαν εις Ιερουσαλημ ζητουντες αυτον. ⁴⁶Και μετα τρεις ημερας ευρον αυτον εν τω ιερω καθημενον εν μεσω των διδασκαλων και ακουοντα αυτον και ερωτωντα αυτους. ⁴⁷Εξιstanto δε παντες οι ακουοντες αυτον δια την συνεσιν και τας αποκρισεις αυτου. ⁴⁸Και ιδοντες αυτον εξεπλαγησαν, και ειπε προς αυτον η μητηρ αυτου· Τεκνον, δια τι επραξας εις ημας ουτως; ιδου, ο πατηρ σου και εγω καταλυπουμενοι σε εζητουμεν. ⁴⁹Και ειπε προς αυτους· Δια τι με εζητειτε; δεν ηξευρετε οτι πρεπει να ημαι εις τα του Πατρος μου; ⁵⁰Και αυτοι δεν ενοησαν τον λογον, τον οποιον ελαλησε προς αυτους. ⁵¹Και κατεβη μετ' αυτων και ηλθεν εις Ναζαρετ, και ητο υποτασσομενος εις αυτους. Η δε μητηρ αυτου εφυλαττε παντας τους λογους τουτους εν τη καρδια αυτης. ⁵²Και ο Ιησους προεκοπτεν εις σοφιαν και ηλικιαν και χαριν παρα Θεω και ανθρωποις.

3Εν δε τω δεκατω πεμπτω ετει της ηγεμονιας Τιβεριου Καισαρος, οτε ο Ποντιος Πιλατος ηγεμονευε της Ιουδαιας, και τετραρχης της Γαλιλαιας ητο ο Ηρωδης, Φιλιππος δε ο αδελφος αυτου τετραρχης της Ιτουραιας και της Τραχωνιτιδος χωρας, και ο Λυσανιας τετραρχης της Αβιληνης, ²επι αρχιερεων Ανανα και Καιαφα, εγεινε λογος Θεου προς Ιωαννην, τον υιον του Ζαχαριου, εν τη ερημω, ³και ηλθεν εις πασαν την περιχωρον του Ιορδανου, κηρυττων βαπτισμα μετανοιας εις αφεσιν αμαρτιων, ⁴ως ειναι γεγραμμενον εν τω βιβλιω των λογων Ησαιου του προφητου, λεγοντος· Φωνη βοωντος εν τη ερημω, ετοιμασατε την οδον του Κυριου, ευθειας καμετε τας τριβους αυτου. ⁵πασα φαραγξ θελει γεμισθη και παν ορος και βουνος θελει ταπεινωθη, και τα σχολια θελουσι γεινει ευθεα και αι τραχειαι οδοι ομαλαι, ⁶και πασα σαρξ θελει ιδει το σωτηριον του Θεου. ⁷Ελεγε δε προς τους οχλους τους εξερχομενους δια να βαπτισθωσιν υπ' αυτου· Γεννηματα εχιδων, τις εδειξεν εις εσας να φυγητε απο της μελλουσης οργης; ⁸Καμετε λοιπον καρπους αξιους της μετανοιας, και μη αρχισητε να λεγητε καθ' εαυτους, Πατερα εχομεν τον Αβρααμ· διotti σας λεγω οτι δυναται ο Θεος εκ των λιθων τουτων να αναστηση τεκνα εις τον Αβρααμ. ⁹Ηδη δε και η αξινη κειται προς την ριζαν των δενδρων· παν λοιπον δενδρον μη καμνον καρπον καλον εκκοπτεται και εις πυρ βαλλεται. ¹⁰Και ηρωτων αυτον οι οχλοι, λεγοντες· Τι λοιπον θελομεν καμει; ¹¹Αποκριθεις δε λεγει προς αυτους. Ο εχων δυο χιτωνας ας μεταδωση εις τον μη εχοντα, και ο εχων τροφας ας καμη ομοιως. ¹²Ηλθον δε και τελωναι δια να βαπτισθωσι, και ειπον προς αυτον· Διδασκαλε, τι θελομεν καμει; ¹³Ο δε ειπε προς αυτους· Μη εισπρατ-

τετε μηδεν περισσοτερον παρα το διατεταγμενον εις εσας. ¹⁴Ηρωτων δε αυτον και στρατιωτικοι, λεγοντες· Και ημεις τι θελομεν καμει; Και ειπε προς αυτους· Μη βιασητε μηδεν μηδε συκοφαντησητε, και αρκεισθε εις τα σιτηρεσια σας. ¹⁵Ενω δε επροσμενεν ο λαος, και διελογιζοντο παντες εν ταις καρδιαις αυτων περι του Ιωαννου, μηποτε αυτος ειναι ο Χριστος, ¹⁶απεκριθη ο Ιωαννης προς παντας, λεγων· Εγω μεν σας βαπτιζω εν υδατι· ερχεται ομως ο ισχυροτερος μου, του οποιου δεν ειμαι αξιος να λυσω το λωριον των υποδηματων αυτου· αυτος θελει σας βαπτισει εν Πνευματι Αγιω και πυρι. ¹⁷Του οποιου το πτυαριον ειναι εν τη χειρι αυτου και θελει διακαθαρισει το αλωνιον αυτου, και θελει συναξει τον σιτον εις την αποθηκην αυτου, το δε αχυρον θελει κατακαυσει εν πυρι ασβεστω. ¹⁸Και αλλα πολλα προτρεπων ευηγγελιζετο τον λαον. ¹⁹Ο δε Ηρωδης ο τετραρχης, ελεγχομενος υπ' αυτου περι της Ηρωδιαδος, της γυναικος Φιλιππου του αδελφου αυτου, και περι παντων των κακων οσα επραξεν ο Ηρωδης, ²⁰προσεθεσε και τουτο επι πασι και κατεκλεισε τον Ιωαννην εν τη φυλακη. ²¹Αφου δε εβαπτισθη πας ο λαος, βαπτισθεντος και του Ιησου και προσευχομενου, ηνοιχθη ο ουρανος ²²και κατεβη το Πνευμα το Αγιον εν σωματικη μορφη ως περιστερα επ' αυτον, και εγεινε φωνη εκ του ουρανου, λεγουσα· Συ εσαι ο Υιος μου ο αγαπητος, εις σε ευηρεστητην. ²³Και αυτος ο Ιησους ηρχιζε να ηναι ως τριακοντα ετων, ων καθως ενομιζετο, υιος Ιωσηφ, του Ηλι, ²⁴του Ματθατ, του Λευι, του Μελχι, του Ιαυνα, του Ιωσηφ, ²⁵του Ματταθιου, του Αμωσ, του Ναουμ, του Εσλι, του Ναγγαι, ²⁶του Μααθ, του Ματταθιου, του Σεμει, του Ιωσηφ, του Ιουδα, ²⁷του Ιωαννα, του Ρησα, του Ζοροβαβελ, του Σαλαθιηλ, του Νηρι, ²⁸του Μελχι, του Αδδι, του Κωσαμ, του Ελμωδαμ, του Ηρ, ²⁹του Ιωση, του Ελιεζερ, του Ιωρειμ, του Ματθατ, του Λευι, ³⁰του Συμεων, του Ιουδα, του Ιωσηφ, του Ιωαν, του Ελιακειμ, ³¹του Μελεα, του Μαιναν, του Ματταθα, του Ναθαν, του Δαβιδ, ³²του Ιεσσαί, του Ωβηδ, του Βοοζ, του Σαλμων, του Ναασσων, ³³του Αμιναδαβ, του Αραμ, του Εσρωμ, του Φαρες, του Ιουδα, ³⁴του Ιακωβ, του Ισαακ, του Αβρααμ, του Θαρα, του Ναχωρ, ³⁵του Σερουχ, του Ραγαυ, του Φαλεκ, του Εβερ, του Σαλα, ³⁶του Καιναν, του Αρφαξαδ, του Σημ, του Νωε, του Λαμεχ, ³⁷του Μαθουσαλα, του Ενωχ, του Ιαρεδ, του Μαλελεηλ, του Καιναν, ³⁸του Ενωσ, του Σηθ, του Αδαμ, του Θεου.

40 δε Ιησους, πληρης Πνευματος Αγιου, υπεστρεφεν απο τον Ιορδανην και εφερετο δια του Πνευματος εις την ερημον, ²πειραζομενος υπο του διαβολου ημερας τεσσαρακοντα, και δεν εφαγεν ουδεν τας ημερας εκεινας· αφου δε αυται ετελειωσαν, υστερον επεινασε. ³Και ειπε προς αυτον ο διαβολος· Εαν εσαι Υιος του Θεου, ειπε προς τον λιθον τουτον να γεινη αρτος. ⁴Και απεκριθη ο Ιησους προς αυτον, λεγων· ειναι γεγραμμενον οτι με αρτον μονον δεν θελει ζησει ο ανθρωπος, αλλα

με παντα λογον Θεου. ⁵Και αναβιβασας αυτον ο διαβολος εις ορος υψηλον, εδειξεν εις αυτον παντα τα βασίλεια της οικουμενης εν μια στιγμή χρονου, ⁶και ειπε προς αυτον ο διαβολος· εις σε θελω δωσει απασαν την εξουσιαν ταυτην και την δοξαν αυτων, διοτι εις εμε ειναι παραδεδομενη, και εις οντινα θελω διδω αυτην. ⁷Συ λοιπον εαν προσκυνησης ενωπιον μου, σου θελουσιν εισθαι παντα. ⁸Και αποκριθεις προς αυτον, ειπεν ο Ιησους· Υπαγε οπισω μου, Σατανα· διοτι ειναι γεγραμμενον, θελεις προσκυνησει Κυριον τον Θεον σου και αυτον μονον θελεις λατρευσει. ⁹Και εφερεν αυτον εις Ιερουσαλημ και εστησεν αυτον επι το πτερυγιον του ιερου και ειπε προς αυτον· Εαν εσαι ο Υιος του Θεου, ριψον σεαυτον εντευθεν κατω· ¹⁰διοτι ειναι γεγραμμενον οτι εις τους αγγελους αυτου θελει προσταξει περι σου, δια να σε διαφυλαξωσι, ¹¹και οτι θελουσι σε σηκονει επι των χειρων αυτων, δια να μη προσκοψης προς λιθον τον ποδα σου. ¹²Και αποκριθεις ειπε προς αυτον ο Ιησους οτι ειναι ειρημενον, δεν θελεις πειρασει Κυριον τον Θεον σου. ¹³Και αφου ετελειωσε παντα πειρασμον ο διαβολος, απεμακρυνθη απ' αυτου μεχρι καιρου. ¹⁴Και ο Ιησους υπεστρεφεν εν τη δυναμει του Πνευματος εις την Γαλιλαιαν· και εξηλθε φημη περι αυτου καθ' ολην την περιχωρον. ¹⁵Και αυτος εδιδασκεν εν ταις συναγωγαις αυτων, δοξαζομενος υπο παντων. ¹⁶Και ηλθεν εις την Ναζαρετ, οπου ητο ανατεθραμμενος, και εισηλθε κατα την συνθηειαν αυτου εις την συναγωγην εν τη ημερα του σαββατου και εσηκωθη να αναγνωση. ¹⁷Και εδοθη εις αυτον το βιβλιον Ησαιου του προφητου, και ανοιξας το βιβλιον ευρε τον τοπον, οπου ητο γεγραμμενον· ¹⁸Πνευμα Κυριου ειναι επ' εμε, δια τουτο με εχρισε· με απεστειλε δια να ευαγγελιζωμαι προς τους πτωχους, δια να ιατρευσω τους συτετριμμενους την καρδιαν, να κηρυξω προς τους αιχμαλωτους ελευθεριαν και προς τους τυφλους αναβλεψιν, να αποστειλω τους συντεθλασμενους εν ελευθερια, ¹⁹δια να κηρυξω ευπροσδεκτον Κυριου ενιαυτον. ²⁰Και κλεισας το βιβλιον, απεδωκεν εις τον υπηρετην και εκαθησε· παντων δε οι οφθαλμοι των εν τη συναγωγη ησαν ατενιζοντες εις αυτον. ²¹Και ηρχισε να λεγη προς αυτους οτι σημερον επληρωθη η γραφη αυτη εις τα ωτα υμων. ²²Και παντες εμαρτυρουν εις αυτον και εθαυμαζον δια τους λογους της χαριτος τους εξερχομενους εκ του στοματος αυτου και ελεγον· Δεν ειναι ουτος ο υιος του Ιωσηφ; ²³Και ειπε προς αυτους· Βεβαιως θελετε με ειπει την παραβολην ταυτην· Ιατρε, θεραπευσον σεαυτον· οσα ηκουσαμεν οτι εγειναν εν τη Καπερναουμ, καμε και εδω εν τη πατριδι σου. ²⁴Ειπε δε· Αληθως σας λεγω οτι ουδεις προφητης ειναι δεκτος εν τη πατριδι αυτου. ²⁵Και επ' αληθειας σας λεγω, Πολλαι χηραι ησαν εν τω Ισραηλ επι των ημερων Ηλιου, οτε εκλεισθη ο ουρανος επι ετη τρια και μηνας εξ, καθ' ον καιρον εγεινε πεινα μεγαλη εφ' ολην την γην, ²⁶και προς ουδεμιαν αυτων επεμφθη ο Ηλιας, ειμη εις Σαρεπτα της Σιδωνος προς γυναικα χηραν. ²⁷Και

πολλοι λεπροι ησαν επι Ελισαιου του προφητου εν τω Ισραηλ, και ουδεις αυτων εκαθαρισθη, ειμη Νεεμαν ο Συρος.²⁸ Και επλησθησαν παντες θυμου εν τη συναγωγη, ακουοντες ταυτα,²⁹ και σηκωθεντες εξεβαλον αυτον εξω της πολεως και εφεραν αυτον εως της οφρουος του ορους, επι του οποιου η πολις αυτων ητο ωκοδομημενη, δια να κατακρημνισωσιν αυτον.³⁰ αυτος ομως περασας δια μεσου αυτων επορευετο.³¹ Και κατεβη εις Καπερναουμ, πολιν της Γαλιλαιας, και εδιδασκεν αυτους εν τοις σαββασι.³² και εξεπληττοντο δια την διδαχην αυτου, διοτι ο λογος αυτου ητο μετα εξουσιας.³³ Και εν τη συναγωγη ητο ανθρωπος εχων πνευμα δαιμονιου ακαθαρτου, και ανεκραξε μετα φωνης μεγαλης,³⁴ λεγων· Φευ, τι ειναι μεταξυ υμων και σου, Ιησου Ναζαρηνη; ηλθες να απολεσης ημας; Σε γνωριζω τις εισαι, ο Αγιος του Θεου.³⁵ Και επετιμησεν αυτο ο Ιησους, λεγων· Σιωπα και εξελθε εξ αυτου. Και το δαιμονιον ερριψεν αυτον εις το μεσον και εξηλθεν απ' αυτου, χωρις να βλαψη αυτον παντελως.³⁶ Και εξεπλαγησαν παντες και συνελαλουν προς αλληλους, λεγοντες· Τις ειναι ο λογος ουτος, οτι μετα εξουσιας και δυναμεως προσταζει τα ακαθαρτα πνευματα, και εξερχονται;³⁷ και διεδιδετο φημη περι αυτου εις παντα τοπον της περιχωρου.³⁸ Σηκωθεις δε εκ της συναγωγης, εισηλθεν εις την οικιαν του Σιμωνος. Η πενθερα δε του Σιμωνος εκρατειτο υπο πυρετου μεγαλου, και παρεκαλεσαν αυτον περι αυτης.³⁹ Και σταθεις επανω αυτης επετιμησε τον πυρετον, και αφηκεν αυτην και παρευθυσ σηκωθεισα υπηρετει αυτους.⁴⁰ Ενω δε εδυεν ο ηλιος, παντες οσοι ειχον ασθενουντας υπο διαφορων νοσων εφεραν αυτους προς αυτον· εκεινος δε επιθεσας τας χειρας εις ενα εκαστον αυτων εθεραπευσεν αυτους.⁴¹ Εξηρχοντο δε και δαιμονια απο πολλων, κραζοντα και λεγοντα οτι Συ εισαι ο Χριστος ο Υιος του Θεου. Και επιτιμων αυτα δεν αφινε να λαλωσιν, επειδη εγνωριζον αυτον οτι ειναι ο Χριστος.⁴² Και οτε εγεινεν ημερα, εξελθων υπηγεν εις ερημον τοπον και οι οχλοι εζητουν αυτον, και ηλθον εως αυτου και εκρατουν αυτον δια να μη αναχωρηση απ' αυτων.⁴³ Ο δε ειπε προς αυτους οτι Και εις τας αλλας πολεις πρεπει να ευαγγελισω την βασιλειαν του Θεου επειδη εις τουτο ειμαι απεσταλμενος.⁴⁴ Και εκηρυττεν εν ταις συναγωγαίς της Γαλιλαιας.

5 Ενω δε ο οχλος συνεθλιβεν αυτον δια να ακουη τον λογον του Θεου, αυτος ιστατο πλησιον της λιμνης Γεννησαρετ,² και ειδε δυο πλοια ισταμενα παρα την λιμνην οι δε αλιεις αποβαντες απ' αυτων εξεπλυναν τα δικτυα.³ Εμβας δε εις εν των πλοιων, το οποιον ητο του Σιμωνος, παρεκαλεσεν αυτον να απομακρυνη αυτο ολιγον απο της γης, και καθησας εδιδασκεν εκ του πλοιου τους οχλους.⁴ Καθως δε επαυσε λαλων, ειπε προς τον Σιμωνα· Επαναγαγε το πλοιον εις τα βαθεα και ριψατε τα δικτυα υμων δια να οφθαρευσητε.⁵ Και αποκριθεις ο Σιμων, ειπε προς αυτον· Διδασκαλε, δι' ολης της νυκτος κοπιασαντες δεν επιασαμεν ουδεν· αλλ' ομως επι τω λογω

σου θελω ριψει το δικτυον.⁶ Και αφου εκαμον τουτο, συνεκλεισαν πληθος πολυ ιχθυων και διεσχιζετο το δικτυον αυτων.⁷ Και εκαμον νευμα εις τους συντροφους τους εν τω αλλω πλοιω, δια να ελθωσι να βοηθησωσιν αυτους· και ηλθον και εγεμισαν αμφοτερα τα πλοια, ωστε εβυθιζοντο.⁸ Ιδων δε ο Σιμων Πετρος, προσεπεσε προς τα γονατα του Ιησου, λεγων· Εξελθε απ' εμου, διοτι ειμαι ανθρωπος αμαρτωλος, Κυριε.⁹ Επειδη εκπληξις κατελαβεν αυτον και παντας τους μετ' αυτου δια την αγραν των ιχθυων, την οποιαν συνελαβον,¹⁰ ομοιως δε και τον Ιακωβον και Ιωαννην, τους υιους του Ζεβεδαιου, οιτινες ησαν συντροφοι του Σιμωνος. Και ειπε προς τον Σιμωνα ο Ιησους· Μη φοβου· απο του νυν ανθρωπους θελεις αγρευει.¹¹ Και αφου εφεραν τα πλοια επι την γην, αφησαντες απαντα ηκολουθησαν αυτον.¹² Και ενω ητο εν μια των πολεων ιδου, ανθρωπος πληρης λεπρας· και ιδων τον Ιησουν, επεσε κατα προσωπον και παρεκαλεσεν αυτον, λεγων· Κυριε, εαν θελης, δυνασαι να με καθαρισης.¹³ Και εκτεινας την χειρα, ηγγισεν αυτον και ειπε· Θελω, καθαρισθητι. Και ευθυσ η λεπρα εφυγεν απ' αυτου.¹⁴ Και αυτος παρηγγειλεν αυτον να μη ειπη τουτο προς μηδεν, αλλ' υπαγε, λεγει, και δειξον σεαυτον εις τον ιερεα και προσφερε περι του καθαρισμού σου, καθως προσεταξεν ο Μωυσης, δια μαρτυριαν εις αυτους.¹⁵ Αλλ' ετι μαλλον διηρχετο η φημη περι αυτου, και συνηθροιζοντο οχλοι πολλοι, δια να ακουωσι και να θεραπευωνται υπ' αυτου απο των ασθeneiων αυτων.¹⁶ αυτος δε απεσυρετο εις τας ερημους και προσηχετο.¹⁷ Και εν μια των ημερων, ενω αυτος εδιδασκεν, εκαθηντο Φαρισαιοι και νομοδιδασκαλοι, οιτινες ειχον ελθει εκ πασης κωμης της Γαλιλαιας και Ιουδαιας και Ιερουσαλημ· και δυναμις Κυριου ητο εις το να ιατρευη αυτους.¹⁸ Και ιδου, ανδρες φεροντες επι κλινης ανθρωπον, οστις ητο παραλυτικος, και εζητουν να φερωσιν αυτον εσω και να θεσωσιν ενωπιον αυτου.¹⁹ και μη ευροντες δια ποιας εισοδου να φερωσιν αυτον εσω εξ αιτίας του οχλου, ανεβησαν επι το δωμα και δια των κερραμιδων κατεβιβασαν αυτον μετα του κλινιδιου εις το μεσον εμπροσθεν του Ιησου.²⁰ Και ιδων την πιστιν αυτων, ειπε προς αυτον· Ανθρωπε, συγκεχωρημεναι ειναι εις σε αι αμαρτια σου.²¹ Και ηρχισαν να διαλογιζωνται οι γραμματεις και οι Φαρισαιοι, λεγοντες· Τις ειναι ουτος, οστις λαλει βλασφημιας; τις δυναται να συγχωρη αμαρτιας ειμη μονος ο Θεος;²² Νοησας δε ο Ιησους τους διαλογισμους αυτων, απεκριθη και ειπε προς αυτους· Τι διαλογιζεσθε εν ταις καρδιαις σας;²³ τι ειναι ευκολωτερον, να ειπω, Συγκεχωρημεναι ειναι εις σε αι αμαρτια σου, η να ειπω, Σηκωθητι και περιπατει;²⁴ αλλα δια να γνωρισητε οτι εξουσιαν εχει ο ιος του ανθρωπου επι της γης να συγχωρη αμαρτιας, ειπε προς τον παραλυτικον· Προς σε λεγω, Σηκωθητι και σηκωσον το κλινιδιον σου και υπαγε εις τον οικον σου.²⁵ Και παρευθυσ εγερθεις ενωπιον αυτων, εσηκωσε το κλινιδιον εφ' ου κατεκειτο και ανεχωρησεν εις τον οικον αυτου, δοξαζων τον Θεον.

²⁶Και εκστασις κατελαβεν απαντας και εδοξαζον τον Θεον, και επλησθησαν φοβου, λεγοντες οτι ειδομεν παραδοξα σημερον. ²⁷Και μετα ταυτα εξηλθε και ειδε τελωνην τινα Λευιν το ονομα, καθημενον εις το τελωνιον, και ειπε προς αυτον· Ακολουθει μοι. ²⁸Και αφησας απαντα, εσηκωθη και ηκολουθησεν αυτον. ²⁹Και εκαμεν εις αυτον ο Λευις υποδοχην μεγαλην εν τη οικια αυτου, και ητο πληθος πολυ τελωνων και αλλων, οιτινες εκαθηντο μετ' αυτων εις την τραπεζαν. ³⁰Και εγογγυζον οι γραμματαις αυτων και οι Φαρισαιοι προς τους μαθητας αυτου, λεγοντες· Δια τι μετα τελωνων και αμαρτωλων τρωγετε και πινετε; ³¹Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Δεν εχουσι χρεIAN ιατρου οι υγαινοντες, αλλ' οι πασχοντες. ³²Δεν ηλθον δια να καλεσω δικαιους, αλλα αμαρτωλους εις μετανοian. ³³Οι δε ειπον προς αυτον· Δια τι οι μαθηται του Ιωαννου νηστεουσι συχνα και καμνουσι δεησεις, ομοιωσ και οι των Φαρισαιων, οι δε ιδικοι σου τρωγουσι και πινουσιν; ³⁴Ο δε ειπε προς αυτους· Μηπως δυνασθε να καμητε τους υιους του νυμφωνος να νηστεωσιν, ενοσω ειναι μετ' αυτων ο νυμφιος; ³⁵Θελουσιν ομως ελθει ημεραι, οταν αφαιρεθη απ' αυτων ο νυμφιος· τοτε θελουσι νηστευει εν εκειναισ ταισ ημεραισ. ³⁶Ελεγε δε και παραβολην προς αυτους, οτι ουδεις βαλλει επιρραμμα ιματιου νεου επι ιματιον παλαιον ει δε μη, και το νεον σχιζει και με το παλαιον δεν συμφωνει το επιρραμμα το απο του νεου. ³⁷Και ουδεις βαλλει οινον νεον εις ασκους παλαιους ει δε μη, ο νεος οινος θελει σχισει τους ασκους, και αυτος θελει εκχυθη και οι ασκοι θελουσι φθαρη ³⁸αλλα πρεπει να βαλληται ο νεος οινος εις ασκους νεους, και αμφοτερα διατηρουνται. ³⁹Και ουδεις αφου πιη οινον παλαιον, θελει ευθυς νεον· διοτι λεγει· Ο παλαιος ειναι καλητερος.

6Κατα δε το δευτεροπρωτον σαββατον διεβαινεν αυτος δια των σπαρτων και οι μαθηται αυτου ανεσπων τα σταχυα και ετρωγον, τριβοντες με τας χειρας. ²Τινες δε των Φαρισαιων ειπον προς αυτους· Δια τι πραττετε ο, τι δεν συγχωρεiται να πραττηται εν τοις σαββασι; ³Και αποκριθεις προς αυτους, ειπεν ο Ιησους· Ουδε τουτο δεν ανεγνωσατε, το οποιον επραξεν ο Δαβιδ, οποτε επεινασεν αυτος και οι μετ' αυτου οντες; ⁴πως εισηλθεν εις τον οικον του Θεου και ελαβε τους αρτους της προθεσεως και εφαγε και εδωκε και εις τους μετ' αυτου, τους οποιους δεν ειναι συγκεχωρημενον να φαγωσιν ειμη μονοι οι ιερεις; ⁵Και ελεγε προς αυτους οτι ο Υιος του ανθρωπου κυριος ειναι και του σαββατου. ⁶Και παλιν εν αλλω σαββατω εισηλθεν εις την συναγωγην και εδιδασκε· και ητο εκει ανθρωπος, του οποιου η δεξια χειρ ητο ξηρα. ⁷Παρετηρουν δε αυτον οι γραμματαις και οι Φαρισαιοι, αν εν τω σαββατω θελη θεραπευσει, δια να ευρωσι κατηγοριαν κατ' αυτου. ⁸Αυτος ομως εγνωριζε τους διαλογισμους αυτων και ειπε προς τον ανθρωπον τον εχοντα ξηραν την χειρα· Σηκωθητι και στηθι εις το μεσον. Και εκεινος σηκωθεις εσταθη. ⁹Ειπε λοιπον ο

Ιησους προς αυτους· Θελω σας ερωτησει τι ειναι συγκεχωρημενον, να αγαθοποιηση τις εν τοις σαββασιν η να κακοποιηση; να σωση ψυχη η να απολεση; ¹⁰Και περιβλεψας παντας αυτους, ειπε προς τον ανθρωπον· Εκτεινον την χειρα σου. Ο δε εκαμεν ουτω, και αποκατεσταθη η χειρ αυτου υγιης ως η αλλη. ¹¹Αυτοι δε επλησθησαν μανιας και συνωμιλουν προς αλληλους τι να καμωσιν εις τον Ιησουν. ¹²Εν εκειναισ δε ταισ ημεραισ εξηλθεν εις το ορος να προσευχηθη, και διενυκτερευεν εν τη προσευχη του Θεου. ¹³Και οτε εγεινεν ημερα, εκραξε τους μαθητας αυτου και εξελεξεν εξ αυτων δωδεκα, τους οποιους και ωνομασεν αποστολους, ¹⁴τον Σιμωνα, τον οποιον και ωνομασε Πετρον, και Ανδρεαν τον αδελφον αυτου, Ιακωβον και Ιωαννην, Φιλιππον και Βαρθολομαιον, ¹⁵Ματθαιον και Θωμαν, Ιακωβον τον του Αλφαιου και Σιμωνα τον καλουμενον Ζηλωτην, ¹⁶Ιουδαν τον αδελφον Ιακωβου, και Ιουδαν τον Ισκαριωτην, οστις και εγεινε προδοτης, ¹⁷και καταβας μετ' αυτων εσταθη επι τοπου πεδινου, και παρησαν οχλος μαθητων αυτου και πληθος πολυ του λαου απο πασης της Ιουδαιας και Ιερουσαλημ και της παραλιας Τυρου και Σιδωνος, οιτινες ηλθον δια να ακουσωσιν αυτον και να ιατρευθωσιν απο των νοσων αυτων, ¹⁸και οι ενοχλουμενοι υπο πνευματων ακαθαρτων, και εθεραπευοντο. ¹⁹Και πας ο οχλος εζητει να εγγιζη αυτον, διοτι δυναμις εξηρχετο παρ' αυτου και ιατρευε παντας. ²⁰Και αυτος σηκωσας τους οφθαλμους αυτου εις τους μαθητας αυτου, ελεγε· Μακαριοι σεις οι πτωχοι, διοτι υμετερα ειναι η βασιλεια του Θεου. ²¹Μακαριοι οι πεινωντες τωρα, διοτι θελετε χορτασθη. Μακαριοι οι κλαιοντες τωρα, διοτι θελετε γελασει. ²²Μακαριοι εισθε, οταν σας μισησωσιν οι ανθρωποι, και οταν σας αφορισωσι και ονειδισωσι και εκβαλωσι το ονομα σας ως κακον ενεκεν του Υιου του ανθρωπου. ²³Χαιρετε εν εκεινη τη ημερα και σκιρτησατε· διοτι ιδου, ο μισθος σας ειναι πολυς εν τω ουρανω· επειδη ουτως επραττον εις τους προφητας οι πατερες αυτων. ²⁴Πλην ουαι εις εσας τους πλουσιους, διοτι απηλαυσατε την παρηγοριαν σας. ²⁵Ουαι εις εσας, οι κεχορτασμενοι, διοτι θελετε πεινασει. Ουαι εις εσας, οι γελωντες τωρα, διοτι θελετε πενθησει και κλαυσει. ²⁶Ουαι εις εσας, οταν παντες οι ανθρωποι σας ευφημησωσι· διοτι ουτως επραττον εις τους ψευδοπροφητας οι πατερες αυτων. ²⁷Αλλα προς εσας τους ακουοντας λεγω· Αγαπατε τους εχθρους σας, αγαθοποιειτε εκεινους, οιτινες σας μισουσιν, ²⁸ευλογειτε εκεινους, οιτινες σας καταρωνται, και προσευχεσθε υπερ εκεινων, οιτινες σας βλαπτουσιν. ²⁹Εις τον τυπτοντα σε επι την σιαγονα προσφερε και την αλλην, και απο του αφαιρουντος το ιματιον σου μη εμποδισης και τον χιτωνα. ³⁰Εις παντα δε τον ζητουντα παρα σου διδε, και απο του αφαιρουντος τα σα μη απαιτει. ³¹Και καθως θελετε να πραττωσιν εις εσας οι ανθρωποι, και σεις πραττετε ομοιωσ εις αυτους. ³²Και εαν αγαπατε τους αγαπωντας σας, ποια χαρις χρεωσταιται εις εσας; διοτι και οι αμαρτωλοι αγαπωσι τους αγαπωντας αυ-

τους. ³³Και εαν αγαθοποιητε τους αγαθοποιουντας σας, ποια χαρις χρεωσταιται εις εσας; διοτι και οι αμαρτωλοι το αυτο πραττουσι. ³⁴Και εαν δανειζητε εις εκεινους, παρ' ων ελπιζετε παλιν να λαβητε, ποια χαρις χρεωσταιται εις εσας; διοτι και οι αμαρτωλοι εις αμαρτωλους δανειζουσι δια να λαβωσι παλιν τα ισα. ³⁵Πλην αγαπατε τους εχθρους σας και αγαθοποιειτε και δανειζετε, μη δεμιαν απολαβην ελπιζοντες, και θελει εισθαι ο μισθος σας πολυς, και θελετε εισθαι υιοι του Υψιστου· διοτι αυτος ειναι αγαθος προς τους αχαριστους και κακους. ³⁶Γινεσθε λοιπον οικτιρμονες, καθως και ο Πατηρ σας ειναι οικτιρμων. ³⁷Και μη κρινετε, και δεν θελετε κριθη μη καταδικαζετε, και δεν θελετε καταδικασθη· συγχωρειτε, και θελετε συγχωρηθη. ³⁸Διδετε, και θελει δοθη εις εσας· μετρον καλον, πεπιεσμενον και συγκεκαθισμενον και υπερεκχυνομενον θελουσι δωσει εις τον κολπον σας. Διοτι με το αυτο μετρον, με το οποιον μετρειτε, θελει αντιμετωρηθη εις εσας. ³⁹Ειπε δε παραβολην προς αυτους, Μηπως δυναται τυφλος να οδηγη τυφλον; δεν θελουσι πεσει αμφοτεροι εις βοθρον; ⁴⁰Δεν ειναι μαθητης ανωτερος του διδασκαλου αυτου· πας δε τετελειοποιημενος θελει εισθαι ως ο διδασκαλος αυτου. ⁴¹Και δια τι βλεπεις το ξυλαριον το εν τω οφθαλμω του αδελφου σου, την δε δοκον την εν τω ιδιω σου οφθαλμω δεν παρατηρεις; ⁴²η πως δυνασαι να λεγης προς τον αδελφον σου· Αδελφε, αφες να εκβαλω το ξυλαριον το εν τω οφθαλμω σου, ενω συ δεν βλεπεις την δοκον την εν τω οφθαλμω σου; Υποκριτα, εκβαλε πρωτον την δοκον εκ του οφθαλμου σου, και τοτε θελεις ιδει καθαρωσ δια να εκβαλης το ξυλαριον το εν τω οφθαλμω του αδελφου σου. ⁴³Διοτι δεν ειναι δενδρον καλον, το οποιον καμνει καρπον σαπρον, ουδε δενδρον σαπρον, το οποιον καμνει καρπον καλον· ⁴⁴επειδη εκαστον δενδρον εκ του καρπου αυτου γνωριζεται. Διοτι δεν συναγουσιν εξ ακανθων συκα, ουδε τρυγωσιν εκ βατου σταφυλια. ⁴⁵Ο αγαθος ανθρωπος εκ του αγαθου θησαυρου της καρδιας αυτου εκφερεει το αγαθον, και ο κακος ανθρωπος εκ του κακου θησαυρου της καρδιας αυτου εκφερεει το κακον· διοτι εκ του περισσευματος της καρδιας λαλει το στομα αυτου. ⁴⁶Δια τι δε με κραζετε, Κυριε, Κυριε, και δεν πραττετε οσα λεγω; ⁴⁷Πας οστις ερχεται προς εμε και ακουει τους λογους μου και καμνει αυτους, θελω σας δειξει με ποιον ειναι ομοιος· ⁴⁸ειναι ομοιος με ανθρωπον οικοδομουντα οικιαν, οστις εσκαψε και εβαθυνε και εβαλε θεμελιον επι την πετραν· οτε δε εγεινε πλημμυρα, προσεβαλεν ο ποταμος κατα της οικιας εκεινης και δεν ηδυνηθη να σαλευση αυτην· διοτι ητο τεθεμελιωμενη επι την πετραν. ⁴⁹Οστις ομως ακουση και δεν καμη, ειναι ομοιος με ανθρωπον οικοδομησαντα οικιαν επι την γην χωρις θεμελιον· κατα της οποιας προσεβαλεν ο ποταμος, και ευθυς επεσε, και εγεινεν ο κρημνισμος της οικιας εκεινης μεγας.

7 Αφου δε ετελειωσε παντας τους λογους αυτου εις

τας ακοας του λαου, εισηλθεν εις Καπερναουμ. ²Εκατονταρχου δε τινος δουλος, οστις ητο πολυτιμος εις αυτον, κακως εχων εμελλε να αποθανη. ³Και ακουσας περι του Ιησου, απεστειλε προς αυτον πρεσβυτερους των Ιουδαιων, παρακαλων αυτον να ελθη να διασωση τον δουλον αυτου. ⁴Οι δε ελθοντες προς τον Ιησουν, παρεκαλουν αυτον επιμονως, λεγοντες οτι ειναι αξιος εκεινος, εις τον οποιον θελεις καμει τουτο· ⁵διοτι αγαπα το εθνος υμων, και την συναγωγην αυτος ωκοδομησεν εις ημας. ⁶Ο δε Ιησους επορευετο μετ' αυτων. Ενω δε απειχεν ηδη ου μακραν απο της οικιας, επεμφε προς αυτον ο εκατονταρχος φιλους, λεγων προς αυτον· Κυριε, μη ενοχλεισαι· διοτι δεν ειμαι αξιος να εισελθης υπο την στεγην μου· ⁷οθεν ουδε εμαυτον εκρινα αξιον να ελθω προς σε· αλλα ειπε λογον, και θελει ιατρευθη ο δουλος μου. ⁸Διοτι και εγω ειμαι ανθρωπος υποκειμενος εις εξουσιαν, εχων υπ' εμαυτον στρατιωτας, και λεγω προς τουτον, Υπαγε, και υπαγει; και προς αλλον, Ερχου, και ερχεται, και προς τον δουλον μου, Καμε τουτο, και καμνει. ⁹Ακουσας δε ταυτα ο Ιησους εθαυμασεν αυτον, και στραφεις προς τον οχλον τον ακολουθουντα αυτον, ειπε· Σας λεγω, Ουδε εν τω Ισραηλ ευρον τοσαυτην πιστιν. ¹⁰Και υποστρεψαντες οι απεσταλμενοι εις τον οικον, ευρον τον ασθενη δουλον υγιαινοντα. ¹¹Την δε ακολουθον ημεραν επορευετο ο Ιησους εις πολιν ονομαζομενην Ναιν· και συνεπορευοντο μετ' αυτου ικανοι εκ των μαθητων αυτου και οχλος πολυς. ¹²Ως δε επλησιασεν εις την πυλην της πολεως, ιδου, εφερετο εξω νεκρος υιος μονογενης της μητρος αυτου, και αυτη ητο χηρα, και οχλος πολυς της πολεως ητο μετ' αυτης. ¹³Και ιδων αυτην ο Κυριος, εσπλαγγισθη δι' αυτην και ειπε προς αυτην· Μη κλαιε· ¹⁴και πλησιασας ηγγισε το νεκροκραβατον, οι δε βασταζοντες εσταθησαν, και ειπε· Νεανισκε, προς σε λεγω, σηκωθητι. ¹⁵Και ανεκαθησεν ο νεκρος και ηρχισε να λαλη, και εδωκεν αυτον εις την μητερα αυτου. ¹⁶Κατελαβε δε απαντας φοβος και εδοξαζον τον Θεον, λεγοντες οτι προφητης μεγας ηγεθη εν ημιν, και οτι επεσεφθη ο Θεος τον λαον αυτου. ¹⁷Και εξηλθεν ο λογος ουτος περι αυτου εν ολη τη Ιουδαια και εν πασι τοις περιχωροις. ¹⁸Και απηγγειλαν προς τον Ιωαννην οι μαθηται αυτου περι παντων τουτων. ¹⁹Και προσκαλεσας ο Ιωαννης δυο τινας των μαθητων αυτου, επεμφε προς τον Ιησουν, λεγων· Συ εισαι ο ερχομενος, η αλλον προσδοκωμεν; ²⁰Και ελθοντες προς αυτον οι ανθρωποι, ειπον· Ιωαννης ο Βαπτιστης απεστειλεν ημας προς σε, λεγων· Συ εισαι ο ερχομενος, η αλλον προσδοκωμεν; ²¹Εν αυτη δε τη ωρα εθεραπευσε πολλους απο νοσων και μαστιγων και πνευματων πονηρων, και εις τυφλους πολλους εχαρισε το βλεπειν. ²²Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Υπαγετε και απαγγειλατε προς τον Ιωαννην οσα ειδετε και ηκουσατε· οτι τυφλοι αναβλεπουσι, χωλοι περιπατουσι, λεπροι καθαριζονται, κωφοι ακουουσι, νεκροι εγειρονται, πτωχοι ευαγγελιζονται· ²³και μακαριος ειναι οστις δεν σκανδαλισθη εν εμοι. ²⁴Αφου δε ανεχωρησαν οι απεσταλμενοι του Ιωαννου,

ηρχισε να λεγη προς τους οχλους περι του Ιωαννου· Τι εξηληθετε εις την ερημον να ιδητε; καλαμον υπο ανεμου σαλευομενον; ²⁵Αλλα τι εξηληθετε να ιδητε; ανθρωπον ενδεδουμενον μαλακα ιματια; ιδου, οι λαμπρως ενδεδουμενοι και τρυφωντες ευρισκονται εν τοις βασιλικοις παλατιοις. ²⁶Αλλα τι εξηληθετε να ιδητε; προφητην; Ναι, σας λεγω, και περισσοτερον προφητου. ²⁷Ουτος ειναι, περι του οποιου ειναι γεγραμμενον, Ιδου, εγω αποστελλω τον αγγελον μου προ προσωπου σου, Οστις θελει κατασκευασει την οδον σου εμπροσθεν σου. ²⁸Διοτι σας λεγω, μεταξυ των γεννηθεντων εκ γυναικων ουδεις προφητης ειναι μεγαλητερος Ιωαννου του βαπτιστου· πλην ο μικροτερος εν τη βασιλεια του Θεου ειναι μεγαλητερος αυτου. ²⁹Και πας ο λαος ακουσας και οι τελωναι εδικαιωσαν τον Θεον, βαπτισθεντες το βαπτισμα του Ιωαννου. ³⁰Οι δε Φαρισαιοι και οι νομικοι ηθτησαν εις εαυτους την βουλην του Θεου, μη βαπτισθεντες υπ' αυτου. ³¹Και ειπεν ο Κυριος· Με τι λοιπον να ομοιωσω τους ανθρωπους της γενεας ταυτης; και με τι ειναι ομοιοι; ³²Ειναι ομοιοι με παιδια καθημενα εν τη αγορα και φωναζοντα προς αλληλα και λεγοντα· Αυλον σας επαιξαμεν, και δεν εχορευσατε· σας εθρηνηωδησαμεν, και δεν εκλαυσατε. ³³Διοτι ηλθεν Ιωαννης ο Βαπτιστης μητε αρτον τρωγων μητε οινον πινων, και λεγετε· Δαιμονιον εχει. ³⁴Ηλθεν ο Υιος του ανθρωπου τρωγων και πινων, και λεγετε· Ιδου ανθρωπος φαγος και οινοποτης, φιλος τελωνων και αμαρτωλων. ³⁵Και εδικαιωθη η σοφια απο παντων των τεκνων αυτης. ³⁶Παρεκαλει δε αυτον εις εκ των Φαρισαιων να φαγη μετ' αυτου· και εισελθων εις την οικιαν του Φαρισαιου, εκαθησεν εις την τραπεζαν. ³⁷Και ιδου, γυνη τις εν τη πολει, ητις ητο αμαρτωλη, μαθουσα οτι καθηται εις την τραπεζαν εν τη οικια του Φαρισαιου, εφερεν αλαβαστρον μυρου ³⁸και σταθεισα πλησιον των ποδων αυτου οπισω κλαιουσα, ηρχισε να βρεχη τους ποδας αυτου με τα δακρυα και εσπογγιζε με τας τριχας της κεφαλης αυτης και κατεφιλει τους ποδας αυτου και ηλειψε με το μυρον. ³⁹Ιδων δε ο Φαρισαιος ο καλεσας αυτον, ειπε καθ' εαυτον λεγων· Ουτος, εαν ητο προφητης, ηθελε γνωριζει τις και οποια ειναι η γυνη, ητις εγγιζει αυτον, οτι ειναι αμαρτωλη. ⁴⁰Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε προς αυτον· Σιμων, εχω να σοι ειπω τι. Ο δε λεγει· Διδασκαλε, ειπε. ⁴¹Ειχε τις δανειστας δυο χρεωφειλετας· ο εις εχρεωσται δηναρια πεντακοσια, ο δε αλλος πεντηκοντα. ⁴²Και επειδη δεν ειχον να αποδωσωσιν, εχαρισεν αυτα εις αμφοτερους. Τις λοιπον εξ αυτων, ειπε, θελει αγαπησει αυτον περισσοτερον; ⁴³Αποκριθεις δε ο Σιμων, ειπε· Νομιζω οτι εκεινος, εις τον οποιον εχαρισε το περισσοτερον. Ο δε ειπε προς αυτον· Ορθως εκρινας. ⁴⁴Και στραφεις προς την γυναικα, ειπε προς τον Σιμων· Βλεπεις ταυτην την γυναικα; Εισηλθον εις την οικιαν σου, υδωρ δια τους ποδας μου δεν εδωκας· αυτη δε με τα δακρυα εβρεξε τους ποδας μου και με τας τριχας της κεφαλης αυτης εσπογγισε. ⁴⁵Φιλημα δεν μοι εδωκας· αυτη δε, αφ' ης εισηλθον, δεν επαυσε κατα-

φιλουσα τους ποδας μου. ⁴⁶Με ελαιον την κεφαλην μου δεν ηλειψας· αυτη δε με μυρον ηλειψε τους ποδας μου. ⁴⁷Δια τουτο σοι λεγω, συγκεχωρημεναι ειναι αι αμαρτιαι αυτης αι πολλαι, διοτι ηγαπησε πολυ· εις οντινα δε συγχωρειται ολιγον, ολιγον αγαπα. ⁴⁸Και ειπε προς αυτην· Συγκεχωρημεναι ειναι αι αμαρτιαι σου. ⁴⁹Και ηρχισαν οι συγκαθημενοι εις την τραπεζαν να λεγωσι καθ' εαυτους· Τις ειναι ουτος, οστις και αμαρτιας συγχωρει; ⁵⁰Ειπε δε προς την γυναικα· Η πιστις σου σε εσωσεν· υπαγε εις ειρηνην.

8Και μετα ταυτα διηρχετο αυτος πασαν πολιν και κωμην, κηρυττων και ευαγγελιζομενος την βασιλειαν του Θεου, και οι δωδεκα ησαν μετ' αυτου, ²και γυναικες τινες, αιτινες ησαν τεθεραπευμεναι απο πνευματων πονηρων και ασθeneiων, Μαρια η καλουμενη Μαγδαληνη, εκ της οποιας ειχον εκβη επτα δαιμονια, ³και Ιωαννα η γυνη του Χουζα, επιτροπου του Ηρωδου, και Σουσσαννα και αλλαι πολλαι, αιτινες διηκονουν αυτον απο των υπαρχοντων αυτων. ⁴Επειδη δε συνετρεχεν οχλος πολυς και ηρχοντο προς αυτον απο πασης πολεως, ειπε δια παραβολης· ⁵Εξηλθεν ο σπειρων, δια να σπειρη τον σπορον αυτου. Και ενω εσπειρεν, αλλο μεν επεσε παρα την οδον και κατεπατηθη, και τα πετεινα του ουρανου κατεφαγον αυτο· ⁶αλλο δε επεσεν επι την πετραν και αναφυεν εξηρανη, διοτι δεν ειχεν ικιμαδα· ⁷και αλλο επεσεν εις το μεσον των ακανθων, και συμφυτρωσασαι αι ακανθαι απεπνιξαν αυτο· ⁸και αλλο επεσεν επι την γην την αγαθην, και αναφυεν εκαμε καρπον εκατονταπλασιονα. Ταυτα λεγων, εφωναζεν· Ο εχων ωτα δια να ακουη, ας ακουη. ⁹Ηρωτων δε αυτον οι μαθηται αυτου, λεγοντες· Τι σημαινει η παραβολη αυτη; ¹⁰Ο δε ειπεν· Εις εσας εδοθη να γνωρισητε τα μυστηρια της βασιλειας του Θεου, εις δε τους λοιπους δια παραβολων, δια να μη βλεπωσιν ενω βλεπουσι και να μη καταλαμβανωσιν ενω ακουουσιν. ¹¹Αυτη δε ειναι η παραβολη· Ο σπορος ειναι ο λογος του Θεου· ¹²οι δε σπειρομενοι παρα την οδον ειναι οι ακουοντες, επειτα ερχεται ο διαβολος και αφαιρει τον λογον απο της καρδιας αυτων, δια να μη πιστευωσι και σωθωσιν. ¹³Οι δε επι της πετρας ειναι εκεινοι οιτινες, οταν ακουσωσι, μετα χαρας δεχονται τον λογον, και ουτοι ριζαν δεν εχουσιν, οιτινες προς καιρον πιστευουσι και εν καιρω πειρασμου αποστατουσι. ¹⁴Το δε πεσον εις τας ακανθας, ουτοι ειναι εκεινοι οιτινες ηκουσαν, και υπο μεριμνων και πλουτου και ηδονων του βιου υπαγουσι και συμπνιγονται και δεν τελεσφορουσι. ¹⁵Το δε εις την καλην γην, ουτοι ειναι εκεινοι, οιτινες ακουσαντες τον λογον, κρατουσιν εν καρδια καλη και αγαθη και καρποφορουσιν εν υπομονη. ¹⁶Ουδεις δε λυχνον αναψας, σκεπαζει αυτον με σκευος και θετει υποκατω κλινης, αλλα θετει επι του λυχνοστατου, δια να βλεπωσι το φως οι εισερχομενοι. ¹⁷Διοτι δεν υπαρχει κρυπτον, το οποιον δεν θελει γεινει φανερον; ουδε αποκρυφον, το οποιον δεν θελει γεινει γνωστον και ελθει

εις το φανερον. ¹⁸Προσεχετε λοιπον πως ακουετε· διوتي οστις εχει, θελει δοθη εις αυτον, και οστις δεν εχει, και εκεινο το οποιον νομιζει οτι εχει θελει αφαιρεθη απ' αυτου. ¹⁹Ηλθον δε προς αυτον η μητηρ και οι αδελφοι αυτου και δεν ηδυναντο δια τον οχλον να πλησιασωσιν αυτον. ²⁰Και απηγγελητη προς αυτον υπο τινων λεγοντων· Η μητηρ σου και οι αδελφοι σου ιστανται εξω θελοντες να σε ιδωσιν. ²¹Ο δε αποκριθεις ειπε προς αυτους· Μητηρ μου και αδελφοι μου ειναι ουτοι, οι ακουοντες τον λογον του Θεου και πραττοντες αυτον. ²²Και εν μια των ημερων εισηλθεν εις πλοιον αυτος και οι μαθηται αυτου, και ειπε προς αυτους· Ας διελθωμεν εις το περαν της λιμνης· και εσηκωθησαν. ²³Ενω δε επλεον, απεκοιμηθη. Και κατεβη ανεμοστροβιλος εις την λιμνην, και εγεμιζετο το πλοιον και εκινδυνευον. ²⁴Προσελθοντες δε εξυπνησαν αυτον, λεγοντες· Επιστατα, Επιστατα, χανομεθα. Ο δε σηκωθεις επετιμησε τον ανεμον και την ταραχην του υδατος, και επαυσαν, και εγεινε γαληνη. ²⁵Ειπε δε προς αυτους, που ειναι η πιστις σας; Και φοβηθεντες εθαυμασαν, λεγοντες προς αλληλους· Τις λοιπον ειναι ουτος, οτι και τους ανεμους προσταζει και το υδωρ, και υπακουουσιν εις αυτον; ²⁶Και κατεπλευσαν εις την χωραν των Γαδαρηνων, ητις ειναι αντιπεραν της Γαλιλαιας. ²⁷Και καθως εξηλθεν επι την γην, υπηνητησεν αυτον ανθρωπος τις εκ της πολεως, οστις ειχε δαιμονια απο χρονων πολλων, και ιματιον δεν ενεδυετο και εν οικια δεν εμενεν, αλλ' εν τοις μνημασιν. ²⁸Ιδων δε τον Ιησουν, ανεκραξε και προσεπεσεν εις αυτον και μετα φωνης μεγαλης ειπε· Τι ειναι μεταξυ εμου και σου, Ιησου, Υιε του Θεου του Υψιστου; δεομαι σου, μη με βασανισης. ²⁹Διοτι προσεταξεν εις το πνευμα το ακαθαρτον να εξελθη απο του ανθρωπου. Επειδη προ πολλων χρονων ειχε συναρπασει αυτον, και εδεσμευετο με αλυσεις και εφυλαττετο με ποδοδεσμα και διασπων τα δεσμα, εφερετο υπο του δαιμονος εις τας ερημους. ³⁰Και ηρωτησεν αυτον ο Ιησους, λεγων· Τι ειναι το ονομα σου; Ο δε ειπε· Λεγεων· διوتي δαιμονια πολλα εισηλθον εις αυτον. ³¹και παρεκαλουν αυτον να μη προσταξη αυτα να απελθωσιν εις την αβυσσον. ³²Ητο δε εκει αγελη χοιρων πολλων βοσκομενων εν τω ορει· και παρεκαλουν αυτον να επιτρεψη εις αυτα να εισελθωσιν εις εκεινους· και επετρεψεν εις αυτα. ³³Εξελθοντα δε τα δαιμονια απο του ανθρωπου, εισηλθον εις τους χοιρους, και ωρμησεν η αγελη κατα του κρημνου εις την λιμνην και απεπνιγη. ³⁴Ιδοντες δε οι βοσκοι το γενομενον εφυγον, και απελθοντες απηγγειλαν εις την πολιν και εις τους αγρους. ³⁵Και εξηλθον δια να ιδωσι το γεγονος, και ηλθον προς τον Ιησουν και ευρον τον ανθρωπον, εκ του οποιου ειχον εξελθει τα δαιμονια, καθημενον παρα τους ποδας του Ιησου, ενδεδυμενον και σωφρονουντα· και εφοβηθησαν. ³⁶Διηγηθησαν δε προς αυτους και οι ιδοντες πως εσωθη ο δαιμονιζομενος. ³⁷Και απαν το πληθος της περιχωρου των Γαδαρηνων παρεκαλεσαν αυτον να αναχωρηση απ' αυτων, διوتي κατειχοντο υπο μεγαλου φοβου, αυτος δε

εμβας εις το πλοιον υπεστρεψεν. ³⁸Ο δε ανθρωπος, εκ του οποιου ειχον εξελθει τα δαιμονια, παρεκαλει αυτον να ηναι μετ' αυτου· ο Ιησους ομως απελυσεν αυτον, λεγων. ³⁹Επιστρεψον εις τον οικον σου και διηγου οσα εκαμεν εις σε ο Θεος· και ανεχωρησε κηρυττων καθ' ολην την πολιν οσα εκαμεν εις αυτον ο Ιησους. ⁴⁰Οτε δε υπεστρεψεν ο Ιησους, υπεδεχθη αυτον ο οχλος· διوتي παντες ησαν περιμενοντες αυτον. ⁴¹Και ιδου, ηλθεν ανθρωπος ονομαζομενος Ιαιρος, οστις ητο αρχων της συναγωγης και πεσων εις τους ποδας του Ιησου, παρεκαλει αυτον να εισελθη εις τον οικον αυτου, ⁴²διوتي ειχε θυγατερα μονογενη ως ετων δωδεκα, και αυτη απεθνησεν. Ενω δε επορευετο, οι οχλοι συνεθλιβον αυτον. ⁴³Και γυνη τις εχουσα ρυσιν αιματος δωδεκα ετη, ητις δαπανησασα εις ιατρους ολον τον βιον αυτης δεν ηδυνηθη να θεραπευθη υπ' ουδενος, ⁴⁴πλησιασασα οπισθεν ηγγισε το ακρον του ιματιου αυτου, και παρευθυσ εσταθη η ρυσις του αιματος αυτης. ⁴⁵Και ειπεν ο Ιησους· Τις μου ηγγισε; και ενω ηρνουντο παντες, ειπεν ο Πετρος και οι μετ' αυτου· Επιστατα, οι οχλοι σε συμπιεζουσι και σε συνθλιβουσι, και λεγεις· Τις μου ηγγισεν; ⁴⁶Ο δε Ιησους ειπε· Μου ηγγισε τις· διوتي εγω ενοησα οτι εξηλθε δυναμις απ' εμου. ⁴⁷Ιδουσα δε η γυνη οτι δεν εκρυφθη, ηλθε τρεμουσα και προσπεσουσα εις αυτον, απηγγειλε προς αυτον ενωπιον παντος του λαου δια ποιαν αιτιαν ηγγισεν αυτον, και οτι παρευθυσ ιατρευθη. ⁴⁸Ο δε ειπε προς αυτην· Θαρρει, θυγατερ, η πιστις σου σε εσωσεν· υπαγε εις ειρηνην. ⁴⁹Ενω δε ελαλει ετι, ερχεται τις παρα του αρχισυναγωγου, λεγων προς αυτον οτι απεθανεν η θυγατηρ σου· μη ενοχλει τον Διδασκαλον. ⁵⁰Ο δε Ιησους ακουσας απεκριθη προς αυτον, λεγων· Μη φοβου· μονον πιστευε, και θελει σωθη. ⁵¹Και οτε εισηλθεν εις την οικιαν, δεν αφηκεν ουδεναν να εισελθη ειμη τον Πετρον και Ιακωβον και Ιωαννην και τον πατερα της κορης και την μητερα. ⁵²Εκλαιον δε παντες και εθρηνηουν αυτην. Ο δε ειπε· Μη κλαιετε· δεν απεθανεν, αλλα κοιματα. ⁵³Και κατεγελων αυτον, εξευροντες οτι απεθανεν. ⁵⁴Αλλ' αυτος εκβαλων εξω παντας και πιασας την χειρα αυτης, εφωναξε λεγων· Κορασιον, σηκωθητι. ⁵⁵Και υπεστρεψε το πνευμα αυτης, και ανεστη παρευθυσ, και προσεταξε να δοθη εις αυτην να φαγη. ⁵⁶Και εξεπλαγησαν οι γονεις αυτης. Ο δε παρηγγειλεν εις αυτους να μη ειπωσιν εις μηδεναν το γεγονος.

9 Συγκαλεσας δε τους δωδεκα μαθητας αυτου, εδωκεν εις αυτους δυναμιν και εξουσιαν κατα παντων των δαιμονιων και να θεραπευωσι νοσους· ²και απεστειλεν αυτους δια να κηρυττωσι την βασιλειαν του Θεου και να ιατρευωσι τους ασθενουντας, ³και ειπε προς αυτους· Μη βασταζετε μηδεν εις την οδον, μητε ραβδους μητε σακκιον μητε αρτον μητε αργυριον μητε να εχητε ανα δυο χιτωνας. ⁴Και εις ηντινα οικιαν εισελθητε, εκει μενετε και εκειθεν εξερχεσθε. ⁵Και οσοι δεν σας δεχθωσιν, εξερχομενοι απο της πολεως εκεινης αποτιναξατε και

τον κονιορτον απο των ποδων σας δια μαρτυριαν κατ' αυτων. ⁶Εξερχομενοι δε διηρχοντο απο κωμης εις κωμην, κηρυττοντες το ευαγγελιον και θεραπευοντες πανταχου. ⁷Ηκουσε δε Ηρωδης ο τετραρχης παντα τα γινομενα υπ' αυτου, και ητο εν απορια, διοτι ελεγετο υπο τινων οτι ο Ιωαννης ανεστη εκ νεκρων. ⁸Υπο τινων δε οτι ο Ηλιας εφανη, υπ' αλλων δε, οτι ανεστη εις των αρχαιων προφητων. ⁹Και ειπεν ο Ηρωδης: Τον Ιωαννην εγω απεκεφαλισα· τις δε ειναι ουτος, περι του οποιου εγω ακουω τοιαυτα; και εζητει να ιδη αυτον. ¹⁰Και υποστρεφαντες οι αποστολοι, διηγηθησαν προς αυτον οσα επραξαν. Και παραλαβων αυτους απεσυρθη κατ' ιδιαν εις τοπον ερημον πολεως τινος ονομαζομενης Βηθσαιδα. ¹¹Οι δε οχλοι νοησαντες ηκολουθησαν αυτον, και δεχθεις αυτους ελαλει προς αυτους περι της βασιλειας του Θεου, και τους εχοντας χρειαν θεραπειας ιατρευεν. ¹²Η δε ημερα ηρχισε να κλινη· και προσελθοντες οι δωδεκα, ειπον προς αυτον· Απολυσον τον οχλον, δια να υπαγωσιν εις τας περιξ κωμας και τους αγρους και να καταλυσωσι και να ευρωσι τροφας, διοτι εδω ειμεθα εν ερημω τοπω. ¹³Και ειπε προς αυτους· Δοτε σεις εις αυτους να φαγωσιν. Οι δε ειπον· ημεις δεν εχομεν πλειοτερον παρα πεντε αρτους και δυο ιχθυας, εκτος εαν υπαγωμεν ημεις και αγορασωμεν τροφας δι' ολον τον λαον τουτον. ¹⁴Διοτι ησαν ως πεντακισχιλιοι ανδρες· και ειπε προς τους μαθητας αυτου· Καθισατε αυτους κατα αθροισματα ανα πεντηκοντα. ¹⁵Και επραξαν ουτω, και εκαθησαν απαντας. ¹⁶Λαβων δε τους πεντε αρτους και τους δυο ιχθυας, ανεβλεφεν εις τον ουρανον και ευλογησεν αυτους και κατεκοψε, και εδιδεν εις τους μαθητας δια να βαλλωσιν εμπροσθεν του οχλου. ¹⁷Και εφαγον και εχορταστησαν παντες, και εσηκωθη το περισσευσαν εις αυτους εκ των κλασματων δωδεκα κοφινια. ¹⁸Και ενω αυτος προσηχετο καταμονας, ησαν μετ' αυτου οι μαθηται, και ηρωτησεν αυτους λεγων· τινα με λεγουσιν οι οχλοι οτι ειμαι; ¹⁹Οι δε αποκριθεντες ειπον· Ιωαννην τον Βαπτιστην, αλλοι δε Ηλιαν, αλλοι δε οτι ανεστη τις των αρχαιων προφητων. ²⁰Ειπε δε προς αυτους· Σεις δε τινα με λεγετε οτι ειμαι; και αποκριθεις ο Πετρος ειπε· Τον Χριστον του Θεου. ²¹Ο δε προσεταξεν αυτους σφοδρως και παρηγγειλε να μη ειπωσιν εις μηδενα τουτο, ²²ειπων οτι πρεπει ο Υιος του ανθρωπου να παθη πολλα και να καταφρονηθη απο των πρεσβυτερων και αρχιερων και γραμματεων, και να θανατωθη και τη τριτη ημερα να αναστηθη. ²³Ελεγε δε προς παντας· Εαν τις θελη να ελθη οπισω μου, ας απαρνηθη εαυτον και ας σηκωση τον σταυρον αυτου καθ' ημεραν και ας με ακολουθη. ²⁴Διοτι οστις θελει να σωση την ζωην αυτου, θελει απολεσει αυτην· και οστις απολεση την ζωην αυτου ενεκεν ομου, ουτος θελει σωσει αυτην. ²⁵Επειδη τι ωφελειται ο ανθρωπος, εαν κερδηση τον κοσμον ολον, εαυτον δε απολεση η ζημιωθη; ²⁶Διοτι οστις επαισχυνθη δι' εμε και τους λογους μου, δια τουτον ο Υιος του ανθρωπου θελει επαισχυνθη, οταν ελθη εν τη δοξη αυτου και του Πα-

τρος και των αγιων αγγελων. ²⁷Λεγω δε προς εσας αληθως, Ειναι τινες των εδω ισταμενων, οιτινες δεν θελουσι γευθη θανατον, εωσου ιδωσι την βασιλειαν του Θεου. ²⁸Μετα δε τους λογους τουτους παρηλθον εως οκτω ημεραι, και παραλαβων τον Πετρον και Ιωαννην και Ιακωβον, ανεβη εις το ορος δια να προσευχηθη. ²⁹Και ενω προσηχετο, ηλλοιωθη η οψις του προσωπου αυτου και τα ματια αυτου εγειναν λευκα εξαστραπτοντα. ³⁰και ιδου, ανδρες δυο συνελαουν μετ' αυτου, οιτινες ησαν Μωυσης και Ηλιας, ³¹οιτινες φανευτες εν δοξη, ελεγον τον θανατον αυτου, τον οποιον εμελλε να εκπληρωση εν Ιερουσαλημ. ³²Ο δε Πετρος και οι μετ' αυτου ησαν βεβαρημενοι υπο του υπνου· και οτε εξυπνησαν, ειδον την δοξαν αυτου και τους δυο ανδρας τους ισταμενους μετ' αυτου. ³³Και ενω αυτοι εχωριζοντο απ' αυτου, ειπεν ο Πετρος προς τον Ιησουν· Επιστατα, καλον ειναι να ημεθα εδω· και ας καμωμεν τρεις σκηνας, μιαν δια σε και δια τον Μωυσην μιαν και μιαν δια τον Ηλιαν, μη εξευρων τι λεγει. ³⁴Ενω δε αυτος ελεγε ταυτα, ηλθε νεφελη και επεσκιασεν αυτους· και εφοβηθησαν οτε εισηλθον εις την νεφελην. ³⁵και εγεινε φωνη εκ της νεφελης, λεγουσα· Ουτος ειναι ο Υιος μου ο αγαπητος· αυτου ακουετε. ³⁶Και αφου εγεινεν η φωνη, ευρεθη ο Ιησους μονος· και αυτοι εσιωπησαν και προς ουδενα ειπον εν εκειναις ταις ημεραις ουδεν εξ οσων ειδον. ³⁷Την δε ακολουθησαν ημεραν, οτε κατεβησαν απο του ορους, υπηνητησεν αυτον οχλος πολυς. ³⁸Και ιδου, ανθρωπος τις εκ του οχλου ανεκραξε, λεγων· Διδασκαλε, δεομαι σου, επιβλεφον επι τον υιον μου, διοτι μονογενης μου ειναι. ³⁹και ιδου, δαιμονιον πιανει αυτον, και εξαφνης κραζει και σπαρτατει αυτον μετα αφρου, και μολις αναχωρει απ' αυτου, συντριβον αυτον. ⁴⁰και παρεκαλεσα τους μαθητας σου δια να εκβαλωσιν αυτο, και δεν ηδυνηθησαν. ⁴¹Αποκριθεις δε ο Ιησους, ειπεν· Ω γενεα απιστος και διεστραμμενη, εως ποτε θελω εισθαι μεθ' υμων και θελω υπομενει υμας; φερε τον υιον σου εδω. ⁴²Και ενω αυτος ετι προσηχετο, ερριψεν αυτον κατω το δαιμονιον και κατεσπαραξεν· ο δε Ιησους επετιμησε το πνευμα το ακαθαρτον και ιατρευσε το παιδιον και απεδωκεν αυτο εις τον πατερα αυτου. ⁴³Εξεπληττοντο δε παντες επι την μεγαλειότητα του Θεου. Και ενω παντες εθαυμαζον δια παντα οσα εκαμεν ο Ιησους, ειπε προς τους μαθητας αυτου· ⁴⁴Βαλετε σεις εις τα ωτα σας τους λογους τουτους· διοτι ο Υιος του ανθρωπου μελλει να παραδοθη εις χειρας ανθρωπων. ⁴⁵Εκεινοι ομως δεν ενοουν τον λογον τουτον, και ητο αποκεκρυμμενος απ' αυτων, δια να μη νοησωσιν αυτον, και εφοβουντο να ερωτησωσιν αυτον περι του λογου τουτου. ⁴⁶Εισηλθε δε εις αυτους διαλογισμος, τις ταχα εξ αυτων ητο μεγαλητερος. ⁴⁷Ο δε Ιησους, ιδων τον διαλογισμον της καρδιας αυτων, επιασε παιδιον και εστησεν αυτο πλησιον εαυτου ⁴⁸και ειπε προς αυτους· Οστις δεχθη τουτο το παιδιον εις το ονομα μου, εμε δεχεται, και οστις δεχθη εμε, δεχεται τον αποστειλαντα με· διοτι ο υπαρχων μικροτερος μεταξυ

παντων υμων ουτος θελει εισθαι μεγας. ⁴⁹Αποκριθεις δε ο Ιωαννης, ειπεν· Επιστατα, ειδομεν τινα εκβαλλοντα τα δαιμονια εν τω ονοματι σου, και ημποδισαμεν αυτον, διοτι δεν ακολουθει μεθ' ημων. ⁵⁰Και ειπε προς αυτον ο Ιησους· Μη εμποδιζετε· διοτι οστις δεν ειναι καθ' ημων, ειναι υπερ ημων. ⁵¹Και οτε συνεπληρουοντο αι ημεραι δια να αναληφθη, τοτε αυτος εκαμε στερεαν αποφασιν να υπαγη εις Ιερουσαλημ. ⁵²Και απεστειλεν εμπροσθεν αυτου μηνυτας, οτινες πορευθεντες εισηλθον εις κωμην Σαμαρειτων, δια να καμωσιν ετοιμασιαν εις αυτον. ⁵³Και δεν εδεχθησαν αυτον, διοτι εφαινετο οτι επορευετο εις Ιερουσαλημ. ⁵⁴Ιδοντες δε οι μαθηται αυτου Ιακωβος και Ιωαννης, ειπον· Κυριε, θελεις να επωμεν να καταβη πυρ απο του ουρανου και να αφανιση αυτους, καθως και ο Ηλιος εκαμε; ⁵⁵Στραφεις δε επεπληξεν αυτους και ειπε· δεν εξευρετε ποιου πνευματος εισθε σεις· ⁵⁶διοτι ο Υιος του ανθρωπου δεν ηλθε να απολεση φυχας ανθρωπων, αλλα να σωση. Και υπηγον εις αλλην κωμην. ⁵⁷Ενω δε επορευοντο, ειπε τις προς αυτον καθ' οδον· Θελω σε ακολουθησει οπου αν υπαγης, Κυριε. ⁵⁸Και ειπε προς αυτον ο Ιησους· Αι αλωπεκες εχουσι φωλας και τα πετεινα του ουρανου κατοικιας, ο δε Υιος του ανθρωπου δεν εχει που να κλινη την κεφαλην. ⁵⁹Ειπε δε προς αλλον· Ακολουθει μοι. Ο δε ειπε· Κυριε, συγχωρησον μοι να υπαγω πρωτον να θαψω τον πατερα μου. ⁶⁰Και ο Ιησους ειπε προς αυτον· Αφες τους νεκρους να θαψωσι τους εαυτων νεκρους· συ δε απελθων κηρυττε την βασιλειαν του Θεου. ⁶¹Ειπε δε και αλλος· θελω σε ακολουθησει, Κυριε· πρωτον ομως συγχωρησον μοι να αποχαιρετησω τους εις τον οικον μου. ⁶²Και ειπε προς αυτον ο Ιησους· Ουδεις βαλων την χειρα αυτου επι αροτρον και βλεπων εις τα οπισω ειναι αρμοδιος δια την βασιλειαν του Θεου.

10 Μετα δε ταυτα διωρισεν ο Κυριος και αλλους εβδομηκοντα, και απεστειλεν αυτους ανα δυο εμπροσθεν αυτου εις πασαν πολιν και τοπον, οπου εμελλεν αυτος να υπαγη. ²Ελεγε λοιπον προς αυτους· Ο μεν θερισμος ειναι πολυς, οι δε εργαται ολιγοι· παρακαλεσατε λοιπον τον Κυριον του θερισμου να αποστειλη εργατας εις τον θερισμον αυτου. ³Υπαγετε· ιδου, εγω σας αποστελλω ως αρνια εν μεσω λυκων. ⁴Μη βασταζετε βαλαντιον, μη σακκιον, μηδε υποδηματα, και μηδεναι χαιρετησητε κατα την οδον. ⁵Εις ηντινα δε οικιαν εισερχησθε, πρωτον λεγετε· Ειρηνη εις τον οικον τουτον. ⁶Και εαν μεν ηναι εκει υιος ειρηνης, θελει αναπαυθη επ' αυτον η ειρηνη σας· ει δε μη, θελει επιστρεφει εις εσας. ⁷Εν αυτη δε τη οικια μενετε τρωγοντες και πινοντες τα παρ' αυτων διδομενα· διοτι ο εργατης ειναι αξιος του μισθου αυτου· μη μεταβαινετε εξ οικιας εις οικιαν. ⁸Και εις ηντινα πολιν εισερχησθε και σας δεχωνται, τρωγετε τα παρατιθεμενα εις εσας, ⁹και θεραπευετε τους εν αυτη ασθeneis και λεγετε προς αυτους· Επλησιασεν εις εσας η βασιλεια του Θεου. ¹⁰Εις ηντινα ομως πολιν εισερχησθε και

δεν σας δεχωνται, εξελθοντες εις τας πλατειας αυτης, ειπατε· ¹¹Και τον κονιορτον, οστις εκολληθη εις ημας εκ της πολεως σας, εκτινασσομεν εις εσας· πλην τουτο γινωσκετε, οτι επλησιασεν εις εσας η βασιλεια του Θεου. ¹²Σας λεγω δε οτι εν τη ημερα εκεινη ελαφροτερα θελει εισθαι η τιμωρια εις τα Σοδομα παρα εις την πολιν εκεινην. ¹³Ουαι εις σε, Χοραζιν, ουαι εις σε, Βηθσαιδα· διοτι εαν εν τη Τυρω και Σιδωνι ηθελον γεινει τα θαυματα τα γενομενα εν τω μεσω υμων, προ πολλου ηθελον μετανοησει καθημεναι εν σακκω και σποδω. ¹⁴Πλην εις την Τυρον και Σιδωνα ελαφροτερα θελει εισθαι η τιμωρια εν τη χρισει παρα εις εσας. ¹⁵Και συ, Καπερναουμ, ητις υψωθης εως του ουρανου, θελεις καταβιβασθη εως αδου. ¹⁶Οστις ακουει εσας εμε ακουει, και οστις αθετει εσας εμε αθετει, ο δε αθετων εμε αθετει τον αποστειλαντα με. ¹⁷Υπεστρεψαν δε οι εβδομηκοντα μετα χαρας, λεγοντες· Κυριε, και τα δαιμονια υποτασσονται εις ημας εν τω ονοματι σου. ¹⁸Ειπε δε προς αυτους· Εθεωρουν τον Σαταναν ως αστραπην εκ του ουρανου πεσοντα. ¹⁹Ιδου, διδω εις εσας την εξουσιαν του να πατητε επανω οφρων και σκορπιων και επι πασαν την δυναμιν του εχθρου, και ουδεν θελει σας βλαψει. ²⁰Πλην εις τουτο μη χαιρετε, οτι τα πνευματα υποτασσονται εις εσας· αλλα χαιρετε μαλλον οτι τα ονοματα σας εγραφησαν εν τοις ουρανοις. ²¹Εν αυτη τη ωρα ηγαλλιασθη κατα το πνευμα ο Ιησους και ειπεν· Ευχαριστω σοι, Πατερ, Κυριε του ουρανου και της γης, οτι απεκρυφας ταυτα απο σοφων και συνετων και απεκαλυψας αυτα εις νηπια· ναι, ω Πατερ, διοτι ουτως εγεινεν αρεστον εμπροσθεν σου. ²²Παντα παρεδοθησαν εις εμε υπο του Πατρος μου· και ουδεις γινωσκει τις ειναι ο Υιος, ειμη ο Πατηρ, και τις ειναι ο Πατηρ, ειμη ο Υιος και εις οντινα θελη ο Υιος να αποκαλυψη αυτον. ²³Και στραφεις προς τους μαθητας, ειπε κατ' ιδιαν· Μακαριοι οι οφθαλμοι οι βλεποντες οσα βλεπετε. ²⁴Διοτι σας λεγω οτι πολλοι προφηται και βασιλεις επεθυμησαν να ιδωσιν οσα σεις βλεπετε, και δεν ειδον, και να ακουσωσιν οσα ακουετε, και δεν ηκουσαν. ²⁵Και ιδου, νομικος τις εσηκωθη πειραζων αυτον και λεγων· Διδασκαλε, τι πραξας θελω κληρονομησει ζωην αιωνιον; ²⁶Ο δε ειπε προς αυτον· Εν τω νομω τι ειναι γεγραμμενον; πως αναγινωσκεις; ²⁷Ο δε αποκριθεις ειπε· Θελεις αγαπα Κυριον τον Θεον σου εξ ολης της καρδιας σου και εξ ολης της ψυχης σου και εξ ολης της δυναμειω σου και εξ ολης της διανοιας σου, και τον πλησιον σου ως σεαυτον. ²⁸Ειπε δε προς αυτον· Ορθως απεκριθης· τουτο καμνε και θελεις ζησει. ²⁹Αλλ' εκεινος, θελων να δικαιωση εαυτον, ειπε προς τον Ιησουν· Και τις ειναι ο πλησιον μου; ³⁰Και αποκριθεις ο Ιησους ειπεν· Ανθρωπος τις κατεβαινεν απο Ιερουσαλημ εις Ιεριχω και περιεπεσεν εις ληστας· οτινες και γυμνωσαντες αυτον και καταπληγωσαντες, ανεχωρησαν αφησαντες αυτον ημιθανη. ³¹Κατα συγκυριαν δε ιερευς τις κατεβαινε δι' εκεινης της οδου, και ιδων αυτον επερασεν απο το αλλο μερος. ³²Ομοιως δε και Λευιτης, φθασας εις τον τοπον, ελθων

και ιδων επερασεν απο το αλλο μερος. ³³Σαμαρειτης δε τις οδοιπορων ηλθεν εις τον τοπον οπου ητο, και ιδων αυτον εσπλαγχνισθη, ³⁴και πλησιασας εδесе τας πληγας αυτου επι των ελαιων και οινον, και επιβιβασας αυτον επι το κτηνος αυτου, εφερεν αυτον εις ξενοδοχειον και επεμεληθη αυτου. ³⁵και την επαυριον, οτε εξηρχετο, εκβαλων δυο δηναρια εδωκεν εις τον ξενοδοχον και ειπε προς αυτον· Επιμεληθητι αυτου, και ο, τι συ δαπανησης περιπλεον, εγω οταν επανελθω θελω σοι αποδωσει. ³⁶Τις λοιπον εκ των τριων τουτων σοι φαινεται οτι εγεινε πλησιον του εμπροστος εις τους ληστας; ³⁷Ο δε ειπεν· Ο ποιησας το ελεος εις αυτον· Ειπε λοιπον προς αυτον ο Ιησους· Υπαγε και συ, καμνε ομοιως. ³⁸Ενω δε απηρχοντο, αυτος εισηλθεν εις κωμην τινα· και γυνη τις ονομαζομενη Μαρθα υπεδεχθη αυτον εις τον οικον αυτης. ³⁹Και αυτη ειχεν αδελφην καλουμενην Μαριαν, ητις και καθησασα παρα τους ποδας του Ιησου, ηκουε τον λογον αυτου. ⁴⁰Η δε Μαρθα ενησχολειτο εις πολλην υπηρεσιαν· και ελθουσα εμπροσθεν αυτου ειπε· Κυριε, δεν σε μελει οτι η αδελφη μου με αφηκε μονην να υπηρετω; ειπε λοιπον προς αυτην να μοι βοηθηση. ⁴¹Αποκριθεις δε ο Ιησους, ειπε προς αυτην· Μαρθα, Μαρθα, μεριμνας και αγωνιζεσαι περι πολλα· ⁴²πλην ενος ειναι χρεια· η Μαρια ομως εξελεξε την αγαθην μεριδα, ητις δεν θελει αφαιρεθη απ' αυτης.

11Και ενω αυτος προσηυχετο εν τοπω τινη, καθως επαυσεν, ειπε τις των μαθητων αυτου προς αυτον· Κυριε, διδαξον ημας να προσευχωμεθα, καθως και ο Ιωαννης εδιδασκε τους μαθητας αυτου. ²Ειπε δε προς αυτους· Οταν προσευχησθε, λεγετε· Πατερ ημων ο εν τοις ουρανοις, αγιασθητω το ονομα σου, ελθετω η βασιλεια σου, γενηθητω το θελημα σου ως εν ουρανω, και επι της γης· ³τον αρτον ημων τον επιουσιον διδε εις ημας καθ' ημεραν· ⁴και συγχωρησον εις ημας τας αμαρτιας ημων, διοτι και ημεις συγχωρουμεν εις παντα αμαρτανοντα εις ημας· και μη φερης ημας εις πειρασμον, αλλ' ελευθερωσον ημας απο του πονηρου. ⁵Και ειπε προς αυτους· Εαν τις εξ υμων εχη φιλον, και υπαγη προς αυτον το μεσονυκτιον και ειπη προς αυτον· Φιλε, δανεισον μοι τρεις αρτους, ⁶επειδη ηλθε φιλος μου προς εμε εξ οδοιποριας, και δεν εχω τι να βαλω εμπροσθεν αυτου. ⁷Και εκεινος αποκριθεις εσωθεν ειπη· Μη με ενοχλει· η θυρα ειναι ηδη κεκλεισμενη και τα παιδια μου ειναι μετ' εμου εις την κληνην· δεν δυναμαι να σηκωθω και να σοι δωσω. ⁸Σας λεγω· Και αν δεν σηκωθη και δωση εις αυτον, διοτι ειναι φιλος αυτου, τουλαχιστον δια την αναιδειαν αυτου θελει σηκωθη και δωσει εις αυτον οσα χρειαζεται. ⁹Και εγω σας λεγω· Αιτειτε και θελει σας δοθη· ζητειτε και θελετε ευρει, κρουετε και θελει σας ανοιχθη. ¹⁰Διοτι πας ο αιτων λαμβανει, και ο ζητων ευρισκει, και εις τον κρουοντα θελει ανοιχθη. ¹¹Και εαν τις εξ υμων ηναι πατηρ, και ο υιος αυτου ζητηση αρτον, μηπως θελει δωσει εις αυτον λιθον; και εαν οφθαλμον,

μηπως αντι οφθαλμου θελει δωσει εις αυτον οφιν; ¹²η και αν ζητηση ων, μηπως θελει δωσει εις αυτον σκορπιον; ¹³εαν λοιπον σεις, πονηροι οντες, εξευρετε να διδητε καλας δοσεις εις τα τεκνα σας, ποσω μαλλον ο Πατηρ ο ουραnios θελει δωσει Πνευμα Αγιον εις τους αιτουντας παρ' αυτου; ¹⁴Και εξεβαλλε δαιμονιον, και αυτο ητο κωφον· αφου δε εξηλθε το δαιμονιον, ελαλησεν ο κωφος, και εθαυμασαν οι οχλοι. ¹⁵Τινες ομως εξ αυτων ειπον· Δια του Βεελζεβουλ του αρχοντος των δαιμονιων εκβαλλει τα δαιμονια. ¹⁶Αλλοι δε πειραζοντες εζητουν παρ' αυτου σημειον εξ ουρανου. ¹⁷Πλην αυτος νοησας τους διαλογισμους αυτων, ειπε προς αυτους· Πασα βασιλεια διαιρεθιςα καθ' εαυτης ερημουται, και οικος διαιρεθεις καθ' εαυτου πιπτει. ¹⁸Εαν λοιπον και ο Σατανας διηρηθη καθ' εαυτου, πως θελει σταθη η βασιλεια αυτου, επειδη λεγετε οτι εγω εκβαλλω τα δαιμονια δια του Βεελζεβουλ. ¹⁹Αλλ' εαν εγω δια του Βεελζεβουλ εκβαλλω τα δαιμονια, οι υιοι σας δια τινος εκβαλλουσι; δια τουτου αυτοι θελουσιν εισθαι κριται σας. ²⁰Αλλ' εαν δια του δακτυλου του Θεου εκβαλλω τα δαιμονια, αρα εφθασεν εις εσας η βασιλεια του Θεου. ²¹Οταν ο ισχυρος καθωπλισμενος φυλαττη την εαυτου αυλην, τα υπαρχοντα αυτου ειναι εν ειρηνη· ²²οταν ομως ο ισχυροτερος αυτου επελθων νικηση αυτον, αφαιρει την πανοπλιαν αυτου, εις την οποιαν εθαρρει, και διαμοιραζει τα λαφυρα αυτου. ²³Οστις δεν ειναι μετ' εμου ειναι κατ' εμου, και οστις δεν συναγει μετ' εμου σκορπιζει. ²⁴Οταν το ακαθαρτον πνευμα εξελθη απο του ανθρωπου, διερχεται δι' ανδρων τοπων και ζητει αναπαυσιν, και μη ευρισκον λεγει· ας υποστρεψω εις τον οικον μου οθεν εξηλθον· ²⁵και ελθον ευρισκει αυτον σεσαρωμενον και εστολισμενον. ²⁶Τοτε υπαγει και παραλαμβανει επτα αλλα πνευματα πονηροτερα εαυτου, και εισελθοντα κατοικουσιν εκει, και γινονται τα εσχατα του ανθρωπου εκεινου χειροτερα των πρωτων. ²⁷Και ενω αυτος ελεγε ταυτα, γυνη τις εκ του οχλου υψωσασα φωνην, ειπε προς αυτον· Μακαρια η κοιλια ητις σε εβαστασε, και οι μαστοι, τους οποιους εθηλασας. ²⁸Αυτος δε ειπε· Μακαριοι μαλλον οι ακουοντες τον λογον του Θεου και φυλαττοντες αυτον. ²⁹Και ενω οι οχλοι συνηθροιζοντο, ηρχισε να λεγη· Η γενεα αυτη ειναι πονηρα· σημειον ζητει, και σημειον δεν θελει δοθη εις αυτην ειμη το σημειον Ιωνα του προφητου. ³⁰Διοτι καθως ο Ιωνας εγεινε σημειον εις τους Νινευιτας, ουτω θελει εισθαι και ο Υιος του ανθρωπου εις την γενεαν ταυτην. ³¹Η βασιλισσα του νοτου θελει σηκωθη εν τη κρισει μετα των ανθρωπων της γενεας ταυτης και θελει κατακρινει αυτους, διοτι ηλθεν εκ των περατων της γης δια να ακουση την σοφιαν του Σολομωντος, και ιδου, πλειοτερον του Σολομωντος ειναι εδω. ³²Οι ανδρες της Νινευι θελουσιν αναστηθη εν τη κρισει μετα της γενεας ταυτης και θελουσι κατακρινει αυτην, διοτι μετενοησαν εις το κηρυγμα του Ιωνα, και ιδου, πλειοτερον του Ιωνα ειναι εδω. ³³Ουδεις δε λυχνον αναψας θετει εις τοπον αποκρυφον ουδε υπο τον μοδιον, αλλ' επι τον λυχνοστα-

την, δια να βλέπωσι το φως οι εισερχομενοι. ³⁶Ο λυχνος του σωματος ειναι ο οφθαλμος· οταν λοιπον ο οφθαλμος σου ηναι καθαρος, και ολον το σωμα σου ειναι φωτεινον· αλλ' οταν ηναι πονηρος, και το σωμα σου ειναι σκοτεινον. ³⁵Προσεχε λοιπον μηποτε το φως το εν σοι ηναι σκοτος. ³⁶Εαν λοιπον ολον το σωμα σου ηναι φωτεινον, μη εχον τι μερος σκοτεινον, θελει εισθαι φωτεινον ολον, καθως οταν ο λυχνος σε φωτιζη δια της λαμψεως. ³⁷Και αφου ελαλησε ταυτα, Φαρισαιος τις παρεκαλει αυτον να γευματιση εν τω οικω αυτου· εισελθων δε εκαθησεν εις την τραπεζαν. ³⁸Ο δε Φαρισαιος ιδων εθαυμασεν οτι δεν ενιφθη πρωτον πριν του γευματος. ³⁹Και ο Κυριος ειπε προς αυτον· Τωρα σεις οι Φαρισαιοι το εξωθεν του ποτηριου και του πινακιου καθαριζετε, το δε εσωτερικον σας γεμει αρπαγης και πονηριας. ⁴⁰Αφρονες, εκεινος οστις εκαμε το εξωθεν δεν εκαμε και το εσωθεν; ⁴¹Πλην δοτε ελεημοσυνην τα υπαρχοντα υμων, και ιδου, τα παντα ειναι καθαρα εις εσας. ⁴²Αλλ' ουαι εις εσας τους Φαρισαιους, διοτι αποδεκατιζετε το ηδουσομον και το πηγανον και παν λαχανον, και παραβλεπετε την κρισιν και την αγαπην του Θεου· ταυτα επρεπε να καμητε και εκεινα να μη αφησητε. ⁴³Οuai εις εσας τους Φαρισαιους, διοτι αγαπατε την πρωτοκαθεδριαν εν ταις συναγωγαις και τους ασπασμους εν ταις αγοραις. ⁴⁴Οuai εις εσας, γραμματεις και Φαρισαιοι, υποκριται, διοτι εισθε ως τα μνημεια, τα οποια δεν φαινονται, και οι ανθρωποι οι περιπατουντες επανω δεν γνωριζουσιν. ⁴⁵Αποκριθεις δε τις των νομικων, λεγει προς αυτον· Διδασκαλε, ταυτα λεγων και ημας υβριζεις. ⁴⁶Ο δε ειπε· Και εις εσας τους νομικους ουαι, διοτι φορτιζετε τους ανθρωπους φορτια δυσβαστακτα, και σεις με ενα των δακτυλων σας δεν εγγιζετε τα φορτια. ⁴⁷Οuai εις εσας, διοτι οικοδομειτε τα μνημεια των προφητων, οι δε πατερες σας εφονευσαν αυτους. ⁴⁸Αρα μαρτυρειτε και συμφωνειτε εις τα εργα των πατερων σας, διοτι αυτοι μεν εφονευσαν αυτους, σεις δε οικοδομειτε τα μνημεια αυτων. ⁴⁹Δια τουτο και η σοφια του Θεου ειπε· Θελω αποστειλει εις αυτους προφητας και αποστολους, και εξ αυτων θελουσι φονευσει και εκδιωξει, ⁵⁰δια να εκζητηθη το αιμα παντων των προφητων, το εκχνομενον απο της αρχης του κοσμου, απο της γενεας ταυτης, ⁵¹απο του αιματος του Αβελ εως του αιματος Ζαχαριου του φονευθεντος μεταξυ του θυσιαστηριου και του ναου· ναι, σας λεγω, θελει εκζητηθη απο της γενεας ταυτης. ⁵²Οuai εις εσας τους νομικους, διοτι αφηρεσατε το κλειδιον της γνωσεως· σεις δεν εισηλθετε και τους εισερχομενους ημποδισατε. ⁵³Ενω δε αυτος ελεγε ταυτα προς αυτους, ηρχισαν οι γραμματεις και οι Φαρισαιοι να διεγειρωσιν αυτον σφοδρα και να βιαζωσιν αυτον να ομιληση, ερωτωντες περι πολλων, ⁵⁴ενεδρευοντες αυτον και ζητουντες να αρπασωσι τι απο του στοματος αυτου, δια να κατηγορησωσιν αυτον.

12 Εν τω μεταξυ αφου συνηθροισθησαν αι μυριαδες του οχλου, ωστε κατεπατουν αλληλους, ηρχισε να λεγη

προς τους μαθητας αυτου πρωτον· Προσεχετε εις εαυτους απο της ζυμης των Φαρισαιων, ητις ειναι υποκρισις. ²Αλλα δεν ειναι ουδεν κεκαλυμμενον, το οποιον δεν θελει ανακαλυφθη, και κρυπτον, το οποιον δεν θελει γνωρισθη· ³οθεν οσα ειπετε εν τω σκοτει εν τω φωτι θελουσιν ακουσθη, και ο, τι ελαλησατε προς το ωτιον εν τοις ταμειοις θελει κηρυχθη επι των δωματων. ⁴Λεγω δε προς εσας τους φιλους μου· Μη φοβηθητε απο των αποκτεινοντων το σωμα και μετα ταυτα μη δυναμενων περισσοτερον τι να πραξωσι. ⁵Θελω δε σας δειξει ποιον να φοβηθητε· Φοβηθητε εκεινον, οστις αφου αποκτεινη, εχει εξουσιαν να ριψη εις την γεενναν· ναι, σας λεγω, τουτον φοβηθητε. ⁶Δεν πωλουνται πεντε στρουθια δια δυο ασσαρια; και εν εξ αυτων δεν ειναι λελησμονημενον ενωπιον του Θεου· ⁷αλλα και αι τριχες της κεφαλης υμων ειναι πασαι ηριθμημεναι. Μη φοβεισθε λοιπον· απο πολλων στρουθιων διαφερετε. ⁸Σας λεγω δε· Πας οστις με ομολογηση εμπροσθεν των ανθρωπων, και ο Υιος του ανθρωπου θελει ομολογησει αυτον εμπροσθεν των αγγελων του Θεου· ⁹οστις δε με αρνηθη ενωπιον των ανθρωπων, και ο Υιος του ανθρωπου θελει αρνηθη αυτον ενωπιον των αγγελων του Θεου. ¹⁰Και πας οστις θελει ειπει λογον κατα του Υιου του ανθρωπου, θελει συγχωρηθη εις αυτον· οστις ομως βλασφημηση κατα του Αγιου Πνευματος, εις αυτον δεν θελει συγχωρηθη. ¹¹Οταν δε σας φερωσιν εις τας συναγωγας και τας αρχας και τας εξουσιαις, μη μεριμνατε πως η τι να απολογηθητε, η τι να ειπητε· ¹²διοτι το Αγιον Πνευμα θελει σας διδαξει εν αυτη τη ωρα τι πρεπει να ειπητε. ¹³Ειπε δε τις προς αυτον εκ του οχλου· Διδασκαλε, ειπε προς τον αδελφον μου να μοιρασθη μετ' εμου την κληρονομιαν. ¹⁴Ο δε ειπε προς αυτον· Ανθρωπε, τις με κατεστησε δικαστην η μεριστην εφ' υμας; ¹⁵Και ειπε προς αυτους· Προσεχετε και φυλαττεσθε απο της πλεονεξιας· διοτι εαν τις εχη περισσα, η ζωη αυτου δεν συνισταται εκ των υπαρχοντων αυτου. ¹⁶Ειπε δε προς αυτους παραβολην, λεγων· Ανθρωπου τινος πλουσιου ητυχησαν τα χωραφια· ¹⁷Και διελογιζετο εν εαυτω λεγων· Τι να καμω, διοτι δεν εχω που να συναξω τους καρπους μου; ¹⁸Και ειπε· Τουτο θελω καμει· θελω χαλασει τας αποθηκας μου και θελω οικοδομησει μεγαλητερας και συναξει εκει παντα τα γεννηματα μου και τα αγαθα μου, ¹⁹και θελω ειπει προς την ψυχην μου· Ψυχη, εχεις πολλα αγαθα εναποτεταμειμενα δι' ετη πολλα· αναπαουου, φαγε, πιε, ευφραινου. ²⁰Ειπε δε προς αυτον ο Θεος· Αφρον, ταυτην την νυκτα την ψυχην σου απαιτουσιν απο σου· οσα δε ητοιμασας, τινος θελουσιν εισθαι; ²¹Ουτω θελει εισθαι οστις θησαυριζει εις εαυτον και δεν πλουτει εις Θεον. ²²Ειπε δε προς τους μαθητας αυτου· Δια τουτο λεγω προς εσας, Μη μεριμνατε δια την ζωην σας, τι να φαγητε, μηδε δια το σωμα, τι να ενδυθητε. ²³Η ζωη ειναι τιμιωτερον της τροφης και το σωμα του ενδυματος. ²⁴Παρατηρησατε τους κορακας, οτι δεν σπειρουσιν ουδε θεριζουσιν, οτινες δεν εχουσι ταμειον ουδε αποθηκην, και ο Θεος

τρεφει αυτους· ποσω μαλλον σεις διαφερετε των πτηνων. ²⁵Και τις εξ υμων μεριμνων δυναται να προσθεση εις το αναστημα αυτου μιαν πηχυν; ²⁶Εαν λοιπον ουδε το ελαχιστον δυνασθε, τι μεριμνατε περι των λοιπων; ²⁷Παρατηρησατε τα κρινα πως αυξανουσι· δεν κοπιαζουσιν ουδε κλωθουσι· σας λεγω ομως, ουδε ο Σολομων εν παση τη δοξη αυτου ενεδυθη ως εν τουτων. ²⁸Αλλ' εαν τον χορτον, οστις σημερον ειναι εν τω αγρω και αυριον ριπτεται εις κλιβανον, ο Θεος ενδυη ουτω, ποσω μαλλον εσας, ολιγοπιστοι. ²⁹Και σεις μη ζητειτε τι να φαγητε η τι να πιητε, και μη ησθε μετεωροι· ³⁰διοτι ταυτα παντα ζητουσι τα εθνη του κοσμου· υμων δε ο Πατηρ εξουρει οτι εχετε χρειαν τουτων· ³¹πλην ζητειτε την βασιλειαν του Θεου, και ταυτα παντα θελουσι σας προστεθη. ³²Μη φοβου, μικρον ποιμινιον· διοτι ο Πατηρ σας ηυδοκησε να σας δωση την βασιλειαν. ³³Πωλησατε τα υπαρχοντα σας και δοτε ελεημοσυνην. Καμετε εις εαυτους βαλαντια τα οποια δεν παλαιουνται, θησαυρον εν τοις ουρανοις οστις δεν εκλειπει, οπου κλεπτης δεν πλησιαζει ουδε ο σκληξ διαφθειρει· ³⁴διοτι οπου ειναι ο θησαυρος σας, εκει θελει εισθαι και η καρδια σας. ³⁵Ας ηναι αι οσφυες σας περιεζωσμεναι και οι λυχνιοι καιομενοι· ³⁶και σεις ομοιοι με ανθρωπους, οτινες προσμενουσι τον κυριον αυτων, ποτε θελει επιστρεφει εκ των γαμων, δια να ανοιξωσιν ευθυς εις αυτον οταν ελθη και κρουση. ³⁷Μακαριοι οι δουλοι εκεινοι, τους οποιους ελθων ο κυριος θελει ευρει αγρυπνουντας. Αληθως σας λεγω, οτι θελει περιζωσθη και καθισει αυτους εις την τραπεζαν, και ελθων εις το μεσον θελει υπηρετησει αυτους. ³⁸Και εαν ελθη εν τη δευτερα φυλακη και εν τη τριτη φυλακη ελθη και ευρη ουτω, μακαριοι ειναι οι δουλοι εκεινοι. ³⁹Τουτο δε γινωσκετε, οτι εαν ηξειυρεν ο οικοδεσποτης ποιαν ωραν ο κλεπτης ερχεται, ηθελεν αγρυπνησει και δεν ηθελεν αφησει να διορυχθη ο οικος αυτου. ⁴⁰Και σεις λοιπον γινεσθε ετοιμοι· διοτι καθ' ην ωραν δεν στοχαζεσθε, ερχεται ο Υιος του ανθρωπου. ⁴¹Ειπε δε προς αυτον ο Πητρος· Κυριε, προς ημας λεγεις την παραβολην ταυτην η και προς παντας; ⁴²Και ο Κυριος ειπε· Τις λοιπον ειναι ο πιστος οικονομος και φρονιμος, τον οποιον θελει καταστησει ο κυριος αυτου επι των υπηρετων αυτου, δια να διδη εν καιρω την διωρισμενην τροφην; ⁴³Μακαριος ο δουλος εκεινος, τον οποιον ελθων ο κυριος αυτου θελει ευρει πραττοντα ουτως. ⁴⁴Αληθως σας λεγω, οτι θελει καταστησει αυτον επι παντων των υπαρχοντων αυτου. ⁴⁵Εαν δε ειπη ο δουλος εκεινος εν τη καρδια αυτου, Βραδυνει να ελθη ο κυριος μου· και αρχιση να δερη τους δουλους και τας δουλαις, και να τρωγη και να πινη και να μεθυη, ⁴⁶θελει ελθει ο κυριος του δουλου εκεινου, καθ' ην ημεραν δεν προσμενει και καθ' ην ωραν δεν εξουρει, και θελει αποχωρισει αυτον, και το μερος αυτου θελει θεσει μετα των απιστων. ⁴⁷Εκεινος δε ο δουλος, οστις γνωρισας το θελημα του κυριου αυτου δεν ητοιμασεν ουδε εκαμε κατα το θελημα αυτου, θελει δαρθη πολυ· ⁴⁸οστις ομως μη γνωρισας επραξεν αξια δαρμων,

θελει δαρθη ολιγον· εις παντα δε, εις τον οποιον εδοθη πολυ, πολυ θελει ζητηθη παρ' αυτου, και εις οντινα ενεπιστευθη πολυ, περισσοτερον θελουσιν απαιτησει παρ' αυτου. ⁴⁹Πυρ ηλθον να βαλω εις την γην, και τι θελω, εαν ηδη ανηφθη; ⁵⁰Βαπτισμα δε εχω να βαπτισθω, και πως στενοχωρουμαι εωσου εκτελεσθη. ⁵¹Νομιζετε οτι ηλθον να δωσω ειρηνην εν τη γη; ουχι, σας λεγω, αλλα διαχωρισμον. ⁵²Διοτι απο του νυν θελουσιν εισθαι πεντε εν οικω ενι διακεχωρισμενοι, οι τρεις κατα των δυο και οι δυο κατα των τριων. ⁵³Θελει διαχωρισθη πατηρ κατα υιου και υιος κατα πατρος, μητηρ κατα θυγατρος και θυγατηρ κατα μητρος, πενθερα κατα της νυμφης αυτης και νυμφη κατα της πενθερας αυτης. ⁵⁴Ελεγε και προς τους οχλους· Οταν ιδητε την νεφελην ανυψουμενην απο δυσμων, ευθυς λεγετε, Βροχη ερχεται, και γινεται ουτω· ⁵⁵και οταν νοτον πνεοντα, λεγετε οτι καυσων θελει εισθαι, και γινεται. ⁵⁶Υποκριται, το προσωπον της γης και του ουρανου εξευρετε να διακρινητε, τον δε καιρον τουτον πως δεν διακρινετε; ⁵⁷Δια τι δε και αφ' εαυτων δεν κρινετε το δικαιον; ⁵⁸Ενω λοιπον υπαγεις μετα του αντιδικου σου προς τον αρχοντα, προσπαθησον καθ' οδον να απαλλαχθης απ' αυτου, μηποτε σε συρη προς τον κριτην, και ο κριτης σε παραδωσει εις τον υπηρετην, και ο υπηρετης σε βαλη εις φυλακην. ⁵⁹Σοι λεγω, δεν θελεις εξελθει εκειθεν, εωσου αποδωσης και το εσχατον λεπτον.

13Κατ' εκεινον δε τον καιρον ηλθον τινες, απαγγελοντες προς αυτον περι των Γαλιλαιων, των οποιων το αιμα ο Πιλατος εμιξε με τας θυσιας αυτων. ²Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε προς αυτους· Νομιζετε οτι οι Γαλιλαιοι ουτοι ησαν αμαρτωλοι υπερ παντας τους Γαλιλαιους, διοτι επαθον τοιαυτα; ³Ουχι, σας λεγω, αλλ' εαν δεν μετανοητε, παντες ομοιως θελετε απολεσθη. ⁴Η εκεινοι οι δεκαοκτω, επι τους οποιους επεσεν ο πυργος εν τω Σιλωαμ και εθανατωσεν αυτους, νομιζετε οτι ουτοι ησαν αμαρτωλοι υπερ παντας τους ανθρωπους τους κατοικουντας εν Ιερουσαλημ; ⁵Ουχι, σας λεγω, αλλ' εαν δεν μετανοητε, παντες ομοιως θελετε απολεσθη. ⁶Ελεγε δε ταυτην την παραβολην· Ειχε τις συκη πεφυτευμενη εν τω αμπελωνι αυτου, και ηλθε ζητων καρπον εν αυτη και δεν ευρε. ⁷Και ειπε προς τον αμπελουργον· Ιδου, τρια ετη ερχομαι ζητων καρπον εν τη συκη ταυτη και δεν ευρισκω· εκκοψον αυτην· δια τι καταργει και την γην; ⁸Ο δε αποκριθεις λεγει προς αυτον· Κυριε, αφες αυτην και τουτο το ετος, εως οτου σκαψω περι αυτην και βαλω κοπριαν· ⁹και εαν μεν καμη καρπον, καλως· ει δε μη, θελεις εκκοψει αυτην μετα ταυτα. ¹⁰Εδιδασκε δε εν μια των συναγωγων το σαββατον. ¹¹Και ιδου, γυνη τις ειχε πνευμα ασθeneιας δεκαοκτω ετη και ητο συγχυπτουσα και δεν ηδυνατο παντελως να ανακυψη. ¹²Ιδων δε αυτην ο Ιησους, εφωναξε και ειπε προς αυτην· Γυναι, ηλευθερωμενη εισαι απο της ασθeneιας σου· ¹³και εθεσεν επ' αυτην τας χειρας· και παρευθυσ ανωρθωθη και εδοξαζε

τον Θεον. ¹⁴Αποκριθείς δε ο αρχισυναγωγός, αγανακτών ότι εις το σαββατον εθεραπευσεν ο Ιησους, ελεγε προς τον οχλον· Εξ ημεραι ειναι, εις τας οποιας πρεπει να εργαζησθε· εν ταυταις λοιπον ερχομενοι θεραπευεσθε, και μη τη ημερα του σαββατου. ¹⁵Απεκριθη λοιπον προς αυτον ο Κυριος και ειπεν· Υποκριτα, δεν λυει εκαστος υμων εν τω σαββατω τον βουν αυτου η τον ονον απο της φατνης και φερων ποτιζει; ¹⁶αυτη δε, ουσα θυγατηρ του Αβρααμ, την οποιαν ο Σατανας εδεσεν, ιδου, δεκαοκτω ετη, δεν επρεπε να λυθη απο του δεσμου τουτου τη ημερα του σαββατου; ¹⁷Και ενω, αυτος ελεγε ταυτα, καταρχονοντο παντες οι εναντιοι αυτου, και πας ο οχλος εχαιρε δι' ολα τα ενδοξα εργα τα γινομενα υπ' αυτου. ¹⁸Ελεγε δε· Με τι ειναι ομοια η βασιλεια του Θεου, και με τι να ομοιωσω αυτην; ¹⁹Ειναι ομοια με κοκκον σιναιπεως, τον οποιον λαβων ανθρωπος ερριψεν εις τον κηπον αυτου· και ηξησησε και εγεινε δενδρον μεγα, και τα πετεινα του ουρανου κατεσκηνωσαν εν τοις κλαδοις αυτου. ²⁰Και παλιν ειπε· Με τι να ομοιωσω την βασιλειαν του Θεου; ²¹Ειναι ομοια με προζυμιον, το οποιον λαβουσα γυνη ενεκρυψεν εις τρια μετρα αλευρου, εωσου ανεβη ολον το φυραμα. ²²Και διηρχετο τας πολεις και κωμας διδασκων και οδοιπορων εις Ιερουσαλημ. ²³Ειπε δε τις προς αυτον· Κυριε, ολιγοι αρα ειναι οι σωζομενοι; Ο δε ειπε προς αυτους· ²⁴Αγωνιζεσθε να εισελθητε δια της στενης πυλης· διοτι πολλοι, σας λεγω, θελουσι ζητησει να εισελθωσι και δεν θελουσι δυναθη. ²⁵Αφου σηκωθη ο οικοδεσποτης και αποκλειση την θυραν, και αρχισητε να στεκησθε εξω και να κρουητε την θυραν, λεγοντες· Κυριε, Κυριε, ανοιξον εις ημας· και εκεινος αποκριθεις σας ειπη, δεν σας εξευρω ποθεν εισθε· ²⁶τοτε θελετε αρχισει να λεγητε· Εφαγομεν εμπροσθεν σου και επιομεν, και εν ταις πλατειαις ημων εδιδαξας. ²⁷Και θελει ειπει· Σας λεγω, δεν σας εξευρω ποθεν εισθε· φυγετε απ' εμου παντες οι εργαται της αδικιας. ²⁸Εκει θελει εισθαι ο κλαυθμος και ο τριγμος των οδοντων, οταν ιδητε τον Αβρααμ και Ισαακ και Ιακωβ και παντας τους προφητας εν τη βασιλεια του Θεου, εαυτους δε εκβαλλομενους εξω. ²⁹Και θελουσιν ελθει απο ανατολων και δυσμων και απο βορρα και νοτου και θελουσι καθησει εν τη βασιλεια του Θεου. ³⁰Και ιδου, ειναι εσχατοι, οιτινες θελουσιν εισθαι πρωτοι, και ειναι πρωτοι, οιτινες θελουσιν εισθαι εσχατοι. ³¹Κατ' εκεινην την ημεραν προσηλθον τινες Φαρισαιοι, λεγοντες προς αυτον· Εξελθε και αναχωρησον εντευθεν, διοτι ο Ηρωδης θελει να σε θανατωση. ³²Και ειπε προς αυτους· Υπαγετε και ειπατε προς την αλωπεκα ταυτην· Ιδου, εκβαλλω δαιμονια και καμνω θεραπειας σημερον και αυριον, και την τριτην ημεραν τελειουμαι. ³³Πλην πρεπει εγω σημερον και αυριον και την εφεξης ημεραν να υπαγω· διοτι δεν ειναι δυνατον προφητης να απολεσθη εξω της Ιερουσαλημ. ³⁴Ιερουσαλημ, Ιερουσαλημ, η φονευουσα τους προφητας και λιθοβολουσα τους απεσταλμενους προς αυτην, ποσακις ηθελησα να συναξω τα τεκνα σου καθ' ον τρο-

πον η ορνις τα ορνιθια εαυτης υπο τας πτερυγας, και δεν ηθελησατε. ³⁵Ιδου, σας αφινεται ο οικος σας ερημος· αληθως δε σας λεγω οτι δεν θελετε με ιδει, εωσου ελθη ο καιρος οτε θελετε ειπει· Ευλογημενος ο ερχομενος εν ονοματι Κυριου.

14Και οτε ηλθεν αυτος εις τον οικον τινος των αρχοντων των Φαρισαιων το σαββατον δια να φαγη αρτον, εκεινοι παρετηρουν αυτον. ²Και ιδου, ανθρωπος τις υδρωπικος ητο εμπροσθεν αυτου. ³Και αποκριθεις ο Ιησους, ειπε τους νομικους και Φαρισαιους, λεγων· Ειναι ταχα συγκεχωρημενον να θεραπευη τις εν τω σαββατω; ⁴Οι δε εσιωπησαν. Και πιασας ιατρευσε αυτον και απελυσε. ⁵Και αποκριθεις προς αυτους ειπε· Τινος υμων ο ονος η ο βους θελει πρσει εις φρεαρ, και δεν θελει ευθυσ ανασυρει αυτον εν τη ημερα του σαββατου; ⁶Και δεν ηδυνηθησαν να αποκριθωσιν εις αυτον προς ταυτα. ⁷Ειπε δε παραβολην προς τους κεκλημενους, επειδη παρετηρει πως εξελεγον τας πρωτοκαθεδριας, λεγων προς αυτους· ⁸Οταν προσκληθης υπο τινος εις γαμους, μη καθησης εις τον πρωτον τοπον, μηποτε ειναι προσκεκλημενος υπ' αυτου εντιμοτερος σου, ⁹και ελθων εκεινος, οστις εκαλεσε σε και αυτον, σοι ειπη· Δος τοπον εις τουτον· και τοτε αρχισης με αισχυνην να λαμβανης τον εσχατον τοπον. ¹⁰Αλλ' οταν προσκληθης, υπαγε και καθησον εις τον εσχατον τοπον, δια να σοι ειπη οταν ελθη εκεινος, οστις σε εκαλεσε· Φιλε, αναβα ανωτερω· τοτε θελεις εχει δοξαν ενωπιον των συγκαθημενων μετα σου. ¹¹Διοτι πας ο υψων εαυτον θελει ταπεινωθη και ο ταπεινων εαυτον θελει υψωθη. ¹²Ελεγε δε και προς εκεινον, οστις προσεκαλεσεν αυτον. Οταν καμνης γευμα η δειπνον, μη προσκαλει τους φιλους σου μηδε τους αδελφους σου μηδε τους συγγενεις σου μηδε γειτονας πλουσιους, μηποτε και αυτοι σε αντικαλεσωσι, και γεινη εις σε ανταποδοσις. ¹³Αλλ' οταν καμνης υποδοχην, προσκαλει πτωχους, βεβλαμμενους, χωλους, τυφλους, ¹⁴και θελεις εισθαι μακαριος, διοτι δεν εχουσι να σοι ανταποδωσωσιν· επειδη η ανταποδοσις θελει γεινει εις σε εν τη αναστασει των δικαιων. ¹⁵Ακουσας δε ταυτα εις των συγκαθημενων, ειπε προς αυτον· Μακαριος οστις φαγη αρτον εν τη βασιλεια του Θεου. ¹⁶Ο δε ειπε προς αυτον· Ανθρωπος τις εκαμε δειπνον μεγα και εκαλεσε πολλους· ¹⁷και απεστειλε τον δουλον αυτου τη ωρα του δειπνου δια να ειπη προς τους κεκλημενους· Ερχεσθε, επειδη παντα ειναι ηδη ετοιμα. ¹⁸Και ηρχισαν παντες με μιαν γνωμην να παραιτωνται. Ο πρωτος ειπε προς αυτον· Αγρον ηγορασα, και εχω αναγκην να εξελθω και να ιδω αυτον· παρακαλω σε, εχε με παρητημενον. ¹⁹Και αλλος ειπεν· Ηγορασα πεντε ζευγη βοων, και υπαγω να δοκιμασω αυτα· παρακαλω σε, εχε με παρητημενον. ²⁰και αλλος ειπε· Γυναικα ενυμφευθη, και δια τουτο δεν δυναμαι να ελθω. ²¹Και ελθων ο δουλος εκεινος, απηγγειλε προς τον κυριον αυτου ταυτα. Τοτε οργισθεις ο οικοδεσποτης, ειπε προς τον δουλον αυτου·

Εξέλθε ταχεως εις τας πλατειας και τας οδους της πολεως, και εισαγαγε εδω τους πτωχους και βεβλαμμενους και χωλους και τυφλους. ²²Και ειπεν ο δουλος· Κυριε, εγεινεν ως προσεταξας, και ειναι ετι τοπος. ²³Και ειπεν ο κυριος προς τον δουλον· Εξέλθε εις τας οδους και φραγμους και αναγκασον να εισελθωσι, δια να γεμισθη ο οικος μου. ²⁴Διοτι σας λεγω οτι ουδεις των ανδρων εκεινων των κεκλημενων θελει γευθη του δειπνου μου. ²⁵Ηρχοντο δε μετ' αυτου οχλοι πολλοι. Και στραφεις ειπε προς αυτους· ²⁶Εαν τις ερχηται προς εμε και δεν μιση τον πατερα αυτου και την μητερα και την γυναικα και τα τεκνα και τους αδελφους και τας αδελφας, ετι δε και την εαυτου ζωην, δεν δυναται να ηναι μαθητης μου. ²⁷Και οστις δεν βασταζει τον σταυρον αυτου και ερχεται οπισω μου, δεν δυναται να ηναι μαθητης μου. ²⁸Διοτι τις εξ υμων, θελων να οικοδομηση πυργον, δεν καθηται πρωτον και λογαριαζει την δαπανην, αν εχη τα αναγκαια δια να τελειωση αυτον; ²⁹μηποτε αφου βαλη θεμελιον και δεν δυναται να τελειωση αυτον, αρχισωσι παντες οι βλεποντες να εμπαιζωσιν αυτον, ³⁰λεγοντες· Οτι ουτος ο ανθρωπος ηρχισε να οικοδομη και δεν ηδυνηθη να τελειωση. ³¹Η τις βασιλευς υπαγων να πολεμηση αλλον βασιλεα δεν καθηται προτερον και σκεπτεται εαν ηναι δυνατος με δεκα χιλιαδας να απαντηση τον ερχομενον κατ' αυτου με εικοσι χιλιαδας; ³²Ει δε μη, ενω αυτος ειναι ετι μακραν, αποστελλει πρεσβεις και ζητει ειρηνην. ³³Ουτω λοιπον πας οστις εξ υμων δεν απαρνειται παντα τα εαυτου υπαρχοντα, δεν δυναται να ηναι μαθητης μου. ³⁴Καλον το αλας· αλλ' εαν το αλας διαφθαρη, με τι θελει αρτυθη; ³⁵δεν ειναι πλεον χρησιμον ουτε δια την γην ουτε δια την κοπριαν· εξω ριπτουσιν αυτο. Ο εχων ωτα δια να ακουη ας ακουη.

15Επλησιαζον δε εις αυτον παντες οι τελωναι και οι αμαρτωλοι, δια να ακουωσιν αυτον. ²Και διεγογγυζον οι Φαρισαιοι και οι γραμματεις, λεγοντες οτι ουτος αμαρτωλους δεχεται και συντρωγει μετ' αυτων. ³Ειπε δε προς αυτους την παραβολην ταυτην, λεγων· ⁴Τις ανθρωπος εξ υμων εαν εχη εκατον προβατα και χαση εν εξ αυτων, δεν αφινει τα ενενηκοντα εννεα εν τη ερημω και υπαγει ζητων το απολωλος, εωσου ευρη αυτο; ⁵Και ευρων αυτο, βαλλει επι τους ωμους αυτου χαιρων. ⁶Και ελθων εις τον οικον, συγκαλει τους φιλους και τους γειτονας, λεγων προς αυτους· Συγχαρητε μοι, διοτι ευρον το προβατον μου το απολωλος. ⁷Σας λεγω οτι ουτω θελει εισθαι χαρα εν τω ουρανω δια ενα αμαρτωλον μετανοουντα μαλλον παρα δια ενενηκοντα εννεα δικαιους, οιτινες δεν εχουσι χρεια μετανοιας. ⁸Η τις γυνη εχουσα δεκα δραχμας, εαν χαση δραχμην μιαν, δεν αναπτει λυχνον και σαρονει την οικιαν και ζητει επιμελως, εως οτου ευρη αυτην; ⁹και αφου ευρη, συγκαλει τας φιλας και τας γειτονας, λεγουσα· Συγχαρητε μοι, διοτι ευρον την δραχμην την οποιαν εχασα. ¹⁰Ουτω, σας λεγω, χαρα γινεται ενωπιον των αγγελων του Θεου δια ενα αμαρ-

τωλον μετανοουντα. ¹¹Ειπε δε· Ανθρωπος τις ειχε δυο υιους. ¹²Και ειπεν ο νεωτερος αυτων προς τον πατερα· Πατερ,δος μοι το ανηκον μερος της περιουσιας. Και διεμοιρασεν εις αυτους τα υπαρχοντα αυτου. ¹³Και μετ' ολιγας ημερας συναξας παντα ο νεωτερος υιος, απεδημησεν εις χωραν μακραν και εκει διεσκορπισε την περιουσιαν αυτου ζων ασωτως. ¹⁴Αφου δε εδαπανησε παντα, εγεινε πεινα μεγαλη εν τη χωρα εκεινη, και αυτος ηρχισε να στερηται. ¹⁵Τοτε υπηγε και προσεκολληθη εις ενα των πολιτων της χωρας εκεινης, οστις επεμφεν αυτον εις τους αγρους αυτου δια να βοσκη χοιρους. ¹⁶Και επεθυμει να γεμιση την κοιλιαν αυτου απο των ξυλοκερατων, τα οποια ετρωγον οι χοιροι, και ουδεις εδιδεν εις αυτον. ¹⁷Ελθων δε εις εαυτον, ειπε· Ποσοι μισθωτοι του πατρος μου περισσεουσιν αρτον, και εγω χανομαι υπο της πεινης. ¹⁸Σηκωθεις θελω υπαγει προς τον πατερα μου και θελω ειπει προς αυτον· Πατερ, ημαρτον εις τον ουρανον και ενωπιον σου· ¹⁹και δεν ειμαι πλεον αξιος να ονομασθω υιος σου· καμε με ως ενα των μισθωτων σου. ²⁰Και σηκωθεις ηλθε προς τον πατερα αυτου. Ενω, δε απειχεν ετι μακραν, ειδεν αυτον ο πατηρ αυτου και εσπλαγχνισθη, και δραμων επεπεσεν επι τον τραχηλον αυτου και κατεφιλησεν αυτον. ²¹ειπε δε προς αυτον ο υιος· Πατερ, ημαρτον εις τον ουρανον και ενωπιον σου, και δεν ειμαι πλεον αξιος να ονομασθω υιος σου. ²²Και ο πατηρ ειπε προς τους δουλους αυτου· Φερετε εξω την στολην την πρωτην και ενδυσατε αυτον, και δοτε δακτυλιδιον εις την χειρα αυτου και υποδηματα εις τους ποδας, ²³και φεροντες τον μοσχον τον σιτευτον σφαξατε, και φαγοντες ας ευφρανθωμεν, ²⁴διοτι ουτος ο υιος μου νεκρος ητο και ανεζησε, και απολωλως ητο και ευρεθη. Και ηρχισαν να ευφραινωνται. ²⁵Ητο δε ο πρεσβυτερος αυτου υιος εν τω αγρω· και καθως ερχομενος επλησιασεν εις την οικιαν, ηκουσε συμφωνιαν και χορους, ²⁶και προσκαλεσας ενα των δουλων, ηρωτα τι ειναι ταυτα. ²⁷Ο δε ειπε προς αυτον οτι ο αδελφος σου ηλθε· και εσφαξεν ο πατηρ σου τον μοσχον τον σιτευτον, διοτι απηλαυσεν αυτον υγαινοντα. ²⁸Και ωργισθη και δεν ηθελε να εισελθη. Εξηλθε λοιπον ο πατηρ αυτου και παρεκαλει αυτον. ²⁹Ο δε αποκριθεις ειπε προς τον πατερα· Ιδου, τосα ετη σε δουλευω, και ποτε εντολην σου δεν παρεβην, και εις εμε ουδε εριφιον εδωκας ποτε δια να ευφρανθω μετα των φιλων μου. ³⁰Οτε δε ο υιος σου ουτος, ο καταφαγων σου τον βιον μετα πορνων, ηλθεν, εσφαξας δι' αυτον τον μοσχον τον σιτευτον. ³¹Ο δε ειπε προς αυτον· Τεκνον, συ παντοτε μετ' εμου εισαι, και παντα τα εμα σα ειναι· ³²επρεπε δε να ευφρανθωμεν και να χαρωμεν, διοτι ο αδελφος σου ουτος νεκρος ητο και ανεζησε, και απολωλως ητο και ευρεθη.

16Ελεγε δε και προς τους μαθητας αυτου· Ητο ανθρωπος τις πλουσιος, οστις ειχεν οικονομον, και ουτος κατηγορηθη προς αυτον ως διασκορπιζων τα υπαρχοντα αυτου. ²Και κραξας αυτον, ειπε προς αυτον· Τι ειναι

τουτο το οποιον ακουω περι σου; δος τον λογαριασμον της οικονομιας σου· διοτι δεν θελεις δυναθη πλεον να ησαι οικονομος. ³Ειπε δε καθ' εαυτον ο οικονομος· Τι να καμω, επειδη ο κυριος μου αφαιρει απ' εμου την οικονομιαν; να σκαπτω δεν δυναμαι, να ζητω εντρεπομαι· ⁴ενοησα τι πρεπει να καμω, δια να με δεχθωσιν εις τους οικους αυτων, οταν αποβληθω της οικονομιας. ⁵Και προσκαλεσας ενα εκαστον των χρεωφειλετων του κυριου αυτου, ειπε προς τον πρωτον· Ποσον χρεωστεις εις τον κυριον μου; ⁶Ο δε ειπεν· Εκατον μετρα ελαιου. Και ειπε προς αυτον· Λαβε το εγγραφον σου και καθησας ταχεως γραφον πεντηκοντα. ⁷Επειτα ειπε προς αλλον· Συ δε ποσον χρεωστεις; Ο δε ειπεν· Εκατον μοδια σιτου. Και λεγει προς αυτον· Λαβε το εγγραφον σου και γραφον ογδοηκοντα. ⁸Και επηρσεν ο κυριος τον αδικον οικονομον, οτι φρονιμως επραξε· διοτι οι υιοι του αιωνος τουτου ειναι φρονιμωτεροι εις την εαυτων γενεαν παρα τους υιους του φωτος. ⁹Και εγω σας λεγω· Καμετε εις εαυτους φιλους εκ του μαμωνα της αδικιας, δια να σας δεχθωσιν εις τας αιωνιους σκηνας, οταν εκλειψητε. ¹⁰Ο εν τω ελαχιστω πιστος και εν τω πολλω πιστος ειναι, και ο εν τω ελαχιστω αδικος και εν τω πολλω αδικος ειναι. ¹¹Εαν λοιπον εις τον αδικον μαμωνα δεν εφρανητε πιστοι, τον αληθινον πλουτον τις θελει σας εμπιστευθη; ¹²Και εαν εις το ξενον δεν εφρανητε πιστοι, τις θελει σας δωσει το ιδικον σας; ¹³Ουδεις δουλος δυναται να δουλευη δυο κυριους διοτι η τον ενα θελει μισησει και τον αλλον θελει αγαπησει· η εις τον ενα θελει προσκολληθη και τον αλλον θελει καταφρονησει. Δεν δυνασθε να δουλευητε Θεον και μαμωνα. ¹⁴Ηκουον δε ταυτα παντα και οι Φαρισαιοι, φιλαργυροι οντες, και περιεγελων αυτον. ¹⁵Και ειπε προς αυτους· Σεις εισθε οι δικαιονοντες εαυτους ενωπιον των ανθρωπων, ο Θεος ομως γνωριζει τας καρδιας σας· διοτι εκεινο, το οποιον μεταξυ των ανθρωπων ειναι υψηλον, βδελυγμα ειναι ενωπιον του Θεου. ¹⁶Ο νομος και οι προφηται εως Ιωαννου υπηρχον· απο τοτε η βασιλεια του Θεου ευαγγελιζεται, και πας τις βιαζεται να εισελθη εις αυτην. ¹⁷Ευκολωτερον δε ειναι ο ουρανος και η γη να παρελθωσι παρα μια κεραια του νομου να πεση. ¹⁸Πας οστις χωριζεται την γυναικα αυτου και νυμφευεται αλλην, μοιχευει, και πας οστις νυμφευεται κεχωρισμενην απο ανδρος, μοιχευει. ¹⁹Ητο δε ανθρωπος τις πλουσιος και ενεδυετο πορφυραν και στολην βυσσινην, ευφραινομενος καθ' ημεραν μεγαλοπρεπως. ²⁰Ητο δε πτωχος τις ονομαζομενος Λαζαρος, οστις εκειτο πεπληγωμενος πλησιον της πυλης αυτου ²¹και επεθυμει να χορτασθη απο των ψιγιων των πιπτοντων απο της τραπεζης του πλουσιου· αλλα και οι κυνες ερχομενοι εγλειφον τας πληγας αυτου. ²²Απεθανε δε ο πτωχος και εφερθη υπο των αγγελων εις τον κολπον του Αβρααμ· απεθανε δε και ο πλουσιος και εταφη. ²³Και εν τω αδη υψωσας τους οφθαλμους αυτου, ενω ητο εν βασανοις, βλεπει τον Αβρααμ απο μακροθεν και τον Λαζαρον εν τοις κολποις αυτου. ²⁴Και αυτος φωναξας ειπε· Πατερ

Αβρααμ, ελεησον με και πεμφον τον Λαζαρον, δια να βαφη το ακρον του δακτυλου αυτου εις υδωρ και να καταδροσιση την γλωσσαν μου, διοτι βασανιζομαι εν τη φλογι ταυτη· ²⁵ειπε δε ο Αβρααμ· Τεκνον, ενθυμηθητι οτι απελαβες συ τα αγαθα σου εν τη ζωη σου, και ο Λαζαρος ομοιως τα κακα· τωρα ουτος μεν παρηγορειται, συ δε βασανιζεσαι· ²⁶και εκτος τουτων παντων, μεταξυ ημων και υμων χασμα μεγα ειναι εστηριγμενον, ωστε οι θελοντες να διαβωσιν εντευθεν προς εσας να μη δυνανται, μηδε οι εκειθεν να διαπερωσι προς υμας. ²⁷Ειπε δε· παρακαλω σε λοιπον, πατερ, να πεμφης αυτον εις τον οικον του πατρος μου· ²⁸διοτι εχω πεντε αδελφους· δια να μαρτυρηση εις αυτους, ωστε να μη ελθωσι και αυτοι εις τον τοπον τουτον της βασανου. ²⁹Λεγει προς αυτον ο Αβρααμ, Εχουσι τον Μωυσην και τους προφητας· ας ακουσωσιν αυτους. ³⁰Ο δε ειπεν· Ουχι, πατερ Αβρααμ, αλλ' εαν τις απο νεκρων υπαγη προς αυτους, θελουσι μετανοησει. ³¹Ειπε δε προς αυτον· Εαν τον Μωυσην και τους προφητας δεν ακουωσιν, ουδε εαν τις αναστηθη εκ νεκρων θελουσι πεισθη.

17Ειπε δε προς τους μαθητας· Αδυνατον ειναι να μη ελθωσι τα σκανδαλα· πλην ουαι εις εκεινον, δια του οποιου ερχονται. ²Συμφερει εις αυτον να κρεμασθη περι τον τραχηλον αυτου μυλου πετρα και να ριφθη εις την θαλασσαν, παρα να σκανδαλιση ενα των μικρων τουτων. ³Προσεχετε εις εαυτους. Εαν δε ο αδελφος σου αμαρτηση εις σε, επιπληξον αυτον· και εαν μετανοηση, συγχωρησον αυτον. ⁴και εαν επτακις της ημερας αμαρτηση εις σε, και επτακις της ημερας επιστρεψη προς σε λεγων· Μετανωω, θελεις συγχωρησει αυτον. ⁵Και ειπον οι αποστολοι προς τον Κυριον· Αυξησον εις ημας την πιστιν. ⁶Ο δε Κυριος ειπεν· Εαν εχετε πιστιν ως κοκκον σιναπεως, ηθελετε ειπει εις την συκαμινον ταυτην, Εκριζωθητι και φυτευθητι εις την θαλασσαν· και ηθελε σας υπακουσει. ⁷Τις δε απο σας εχων δουλον αροτριωντα η ποιμαινοντα, θελει ειπει προς αυτον, ευθυς αφου ελθη εκ του αγρου· Υπαγε, καθησον να φαγης, ⁸και δεν θελει ειπει προς αυτον· Ετοιμασον τι να δειπνησω, και περιζωσθεις υπηρετει με, εωσου φαγω και πιω, και μετα ταυτα θελεις φαγει και πιει συ; ⁹Μηπως γνωριζει χαριν εις τον δουλον εκεινον, διοτι εκαμε τα διαταχθεντα εις αυτον; δεν μοι φαινεται. ¹⁰Ουτω και σεις, οταν καμητε παντα τα διαταχθεντα εις εσας, λεγετε οτι δουλοι αχρειοι ειμεθα, επειδη εκαμαμεν ο, τι εχρεωστουμεν να καμωμεν. ¹¹Και οτε αυτος επορευετο εις την Ιερουσαλημ, διεβαινε δια μεσου της Σαμαρειας και Γαλιλαιας. ¹²Και ενω εισηρχετο εις τινα κωμην, απηνητησαν αυτον δεκα ανθρωποι λεπροι, οιτινες εσταθησαν μακροθεν, ¹³και αυτοι υψωσαν φωνην, λεγοντες· Ιησου, Επιστατα, ελεησον ημας. ¹⁴Και ιδων ειπε προς αυτους· Υπαγετε και δειξατε εαυτους εις τους ιερεις. Και ενω, επορευοντο, εκαθαρισθησαν. ¹⁵Εις δε εξ αυτων, ιδων οτι ιατρευθη, υπεστρεψε μετα φωνης μεγαλης δοξαζων τον Θεον, ¹⁶και

επεσε κατα προσωπον εις τους ποδας αυτου, ευχαριστων αυτον· και αυτος ητο Σαμαρειτης. ¹⁷Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπε· Δεν εκαθαρισθησαν οι δεκα; οι δε εννεα που ειναι; ¹⁸Δεν ευρεθησαν αλλοι να υποστρεψωσι δια να δοξασωσι τον Θεον ειμη ο αλλογενης ουτος; ¹⁹Και ειπε προς αυτον· Σηκωθεις υπαγε· η πιστις σου σε εσωσεν. ²⁰Ερωτηθεις δε υπο των Φαρισαιων, ποτε ερχεται η βασιλεια του Θεου, απεκριθη προς αυτους και ειπε· Δεν ερχεται η βασιλεια του Θεου ουτως ωστε να παρατηρηται· ²¹ουδε θελουσιν ειπει· Ιδου, εδω ειναι, η Ιδου εκει· διοτι ιδου, η βασιλεια του Θεου ειναι εντος υμων. ²²Ειπε δε προς τους μαθητας· θελουσιν ελθει ημεραι, οτε θελετε επιθυμησει να ιδητε μιαν των ημερων του Υιου του ανθρωπου, και δεν θελετε ιδει. ²³και θελουσι σας ειπει· Ιδου, εδω ειναι, η Ιδου εκει· μη υπαγητε μηδ' ακολουθησητε. ²⁴Διοτι ως η αστραπη η αστραπτουσα εκ της υπ' ουρανον λαμπει εις την υπ' ουρανον, ουτω θελει εισθαι και ο Υιος του ανθρωπου εν τη ημερα αυτου. ²⁵Πρωτον ομως πρεπει αυτος να παθη πολλα και να καταφρονηθη απο της γενεας ταυτης. ²⁶Και καθως εγεινεν εν ταις ημεραις του Νωε, ουτω θελει εισθαι και εν ταις ημεραις του Υιου του ανθρωπου· ²⁷ετρωγον, επινον, ενυμφευον, ενυμφευοντο, μεχρι της ημερας καθ' ην ο Νωε εισηλθεν εις την κιβωτον, και ηλθεν ο κατακλυσμος και απωλεσεν απαντας. ²⁸Ομοιως και καθως εγεινεν εν ταις ημεραις του Λωτ· ετρωγον, επινον, ηγοραζον, επωλουν, εφυτευον, ωκοδομουν· ²⁹καθ' ην δε ημεραν εξηλθεν ο Λωτ απο Σοδομων, εβρεξε πυρ καιθειον απ' ουρανου και απωλεσεν απαντας. ³⁰Ωσαυτως θελει εισθαι καθ' ην ημεραν ο Υιος του ανθρωπου θελει φανερωθη. ³¹Κατ' εκεινην την ημεραν οστις ευρεθη επι του δωματος και τα σκευη αυτου εν τη οικια, ας μη καταβη δια να λαβη αυτα, και οστις εν τω αγρω ομοιως ας μη επιστρεψη εις τα οπισω. ³²Ενθυμεισθε την γυναικα του Λωτ. ³³Οστις ζητηση να σωση την ζωην αυτου, θελει απολεσει αυτην, και οστις απολεση αυτην, θελει διαφυλαξει αυτην. ³⁴Σας λεγω, Εν τη νυκτι εκεινη θελουσιν εισθαι δυο επι μιας κλινης, ο εις παραλαμβανεται και ο αλλος αφινεται. ³⁵δυο γυναικες θελουσιν αλεθει ομου, η μια παραλαμβανεται και η αλλη αφινεται. ³⁶δυο θελουσιν εισθαι εν τω αγρω, ο εις παραλαμβανεται και ο αλλος αφινεται. ³⁷Και αποκριθεντες λεγουσι προς αυτον· Που, Κυριε; Ο δε ειπε προς αυτους· Οπου ειναι το σωμα, εκει θελουσι συναχθη οι αετοι.

18Ελεγε δε και παραβολην προς αυτους περι του οτι πρεπει παντοτε να προσευχωνται και να μη αποκαμνωσι, ²λεγων· Κριτης τις ητο εν τινι πολει, οστις τον Θεον δεν εφοβειτο και ανθρωπον δεν εντροπετο. ³Ητο δε χηρα τις εν εκεινη τη πολει και ηρχετο προς αυτον, λεγουσα· Εκδικησον με απο του αντιδικου μου. ⁴Και μεχρι τινος δεν ηθελησε· μετα δε ταυτα ειπε καθ' εαυτον· Αν και τον Θεον δεν φοβωμαι και ανθρωπον δεν εντροπωμαι, ⁵τουλαχιστον επειδη με ενοχλει η χηρα αυτη,

εκδικησω αυτην, δια να μη ερχηται παντοτε και με βασανιζη. ⁶Και ειπεν ο Κυριος· Ακουσατε τι λεγει ο αδικος κριτης· ⁷ο δε Θεος δεν θελει καμει την εκδικησιν των εκλεκτων αυτου των βωωντων προς αυτον ημεραν και νυκτα, αν και μακροθυμη δι' αυτους; ⁸σας λεγω οτι θελει καμει την εκδικησιν αυτων ταχεως. Πλην ο Υιος του ανθρωπου, οταν ελθη, αρα γε θελει ευρει την πιστιν επι της γης; ⁹Ειπε δε και προς τινας, τους θαρrouντας εις εαυτους οτι ειναι δικαιοι και καταφρονουντας τους λοιπους, την παραβολην ταυτην· ¹⁰Ανθρωποι δυο ανεβησαν εις το ιερον δια να προσευχηθωσιν, ο εις Φαρισαιος και ο αλλος τελωνης. ¹¹Ο Φαρισαιος σταθεις προσηυχετο καθ' εαυτον ταυτα· Ευχαριστω σοι, Θεε, οτι δεν ειμαι καθως οι λοιποι ανθρωποι, αρπαγες, αδικοι, μοιχοι, η και καθως ουτος ο τελωνης· ¹²νηστευω δις της εβδομαδος, αποδεκατιζω παντα οσα εχω. ¹³Και ο τελωνης μακροθεν ισταμενος, δεν ηθελεν ουδε τους οφθαλμους να υψωση εις τον ουρανον, αλλ' ετυπτεν εις το στήθος αυτου, λεγων· Ο Θεος, ιλασθητι μοι τω αμαρτωλω. ¹⁴Σας λεγω, Κατεβη ουτος εις τον οικον αυτου δεδικαιωμενος μαλλον παρα εκεινος· διοτι πας ο υψων εαυτον θελει ταπεινωθη, ο δε ταπεινων εαυτον θελει υψωθη. ¹⁵Εφερον δε προς αυτον και τα βρεφη, δια να εγγιζη αυτα· ιδοντες δε οι μαθηται, επεπληξαν αυτους. ¹⁶Ο Ιησους ομως προσκαλεσας αυτα, ειπεν· Αφησατε τα παιδια να ερχωνται προς εμε, και μη εμποδιζετε αυτα· διοτι των τοιουτων ειναι η βασιλεια του Θεου. ¹⁷Αληθως σας λεγω, Οστις δεν δεχθη την βασιλειαν του Θεου ως παιδιον, δεν θελει εισελθει εις αυτην. ¹⁸Και αρχων τις ηρωτησεν αυτον λεγων· Διδασκαλε αγαθε, τι να πραξω δια να κληρονομησω ζωην αιωνιον; ¹⁹Και ο Ιησους ειπε προς αυτον· Τι με λεγεις αγαθον; ουδεις αγαθος ειμη εις ο Θεος. ²⁰Τας εντολας εξευρεις· Μη μοιχευσης, Μη φονευσης, Μη κλεψης, Μη ψευδομαρτυρησης, Τιμα τον πατερα σου και την μητερα σου. ²¹Ο δε ειπε· Ταυτα παντα εφυλαξα εκ νεοτητος μου. ²²Ακουσας δε ταυτα ο Ιησους, ειπε προς αυτον· Ετι εν σοι λειπει· παντα οσα εχεις πωλησον και διαμοιρασσον εις πτωχους, και θελεις εχει θησαυρον εν ουρανω, και ελθε, ακολουθει μοι. ²³Ο δε ακουσας ταυτα εγεινε περιλυπος διοτι ητο πλουσιος σφοδρα. ²⁴Ιδων δε αυτον ο Ιησους περιλυπον γενομενον, ειπε· Πως δυσκολως θελουσιν εισελθει εις την βασιλειαν του Θεου οι εχοντες τα χρηματα· ²⁵διοτι ευκολωτερον ειναι να περαση καμηλος δια τρυπης βελονης, παρα πλουσιος να εισελθη εις την βασιλειαν του Θεου. ²⁶Ειπον δε οι ακουσαντες· Και τις δυναται να σωθη; ²⁷Ο δε ειπε· Τα αδυνατα παρα ανθρωποις ειναι δυνατα παρα τω Θεω. ²⁸Ειπε δε ο Πετρος· Ιδου, ημεις αφηκαμεν παντα και σε ηκολουθησαμεν. ²⁹Ο δε ειπε προς αυτους· Αληθως σας λεγω οτι δεν ειναι ουδεις, οστις αφηκεν οικιαν η γονεις η αδελφους η γυναικα η τεκνα ενεκεν της βασιλειας του Θεου, ³⁰οστις δεν θελει απολαυσει πολλαπλασια εν τω καιρω τουτω και εν τω ερχομενω αιωνι ζωην αιωνιον. ³¹Παραλαβων δε τους δωδεκα, ειπε προς αυ-

τους· Ίδου, αναβαινομεν εις Ιεροσολυμα, και θελουσιν εκτελεσθη παντα τα γεγραμμενα δια των προφητων εις τον Υιον του ανθρωπου. ³²Διοτι θελει παραδοθη εις τα εθνη και θελει εμπαιχθη και υβρισθη και εμπτυσθη, ³³και μαστιγωσαντες θελουσι θανατωσει αυτον, και τη τριτη ημερα θελει αναστηθη. ³⁴Και αυτοι δεν ενοησαν ουδεν εκ τουτων, και ητο ο λογος ουτος κεκρυμμενος απ' αυτων, και δεν ενουουν τα λεγομενα. ³⁵Οτε δε επλησιαζεν εις την Ιεριχω, τυφλος τις εκαθητο παρα την οδον ζητων· ³⁶ακουσας δε οχλον διαβαινοντα, ηρωτα τι ειναι τουτου. ³⁷Απηγγειλαν δε προς αυτον οτι Ιησους ο Ναζωραιος διαβαινει. ³⁸Και εφωναξε λεγων· Ιησου, υιε του Δαβιδ, ελεησον με. ³⁹Και οι προπορευομενοι επεπληττον αυτον δια να σιωπηση· αλλ' αυτος πολλω μαλλον εκραζεν· Υιε του Δαβιδ, ελεησον με. ⁴⁰Σταθεις δε ο Ιησους, προσεταξε να φερθη προς αυτον. Και αφου επλησιασεν, ηρωτησεν αυτον ⁴¹λεγων· Τι θελεις να σοι καμω; Ο δε ειπε· Κυριε, να αναβλεψω. ⁴²Και ο Ιησους ειπε προς αυτον· Αναβλεψον· η πιστις σου σε εσωσε. ⁴³Και παρευθυσ ανεβλεψε και ηκολουθει αυτον δοξαζων τον Θεον· και πας ο λαος ιδων ηρσε τον Θεον.

19Και εισελθων διηρχετο την Ιεριχω· ²και ιδου, ανθρωπος ονομαζομενος Ζακχαιος, οστις ητο αρχιτελωνης, και ουτος ητο πλουσιος, ³και εζητει να ιδη τον Ιησουν τις ειναι, και δεν ηδυνατο δια τον οχλον, διοτι ητο μικρος το αναστημα. ⁴και δραμων εμπρος ανεβη επι συκομορεαν δια να ιδη αυτον· επειδη δι' εκεινης της οδου εμελλε να περαση. ⁵Και ως ηλθεν εις τον τοπον ο Ιησους, αναβλεψας ειδεν αυτον και ειπε προς αυτον· Ζακχαιε, καταβα ταχεως· διοτι σημερον πρεπει να μεινω εν τω οικω σου. ⁶Και κατεβη ταχεως και υπεδεχθη αυτον μετα χαρας. ⁷Και ιδοντες απαντες εγογγυζον, λεγοντες οτι εις αμαρτωλων ανθρωπον εισηλθε να καταλυση. ⁸Σταθεις δε ο Ζακχαιος, ειπε προς τον Κυριον· Ίδου, τα ημιση των υπαρχοντων μου, Κυριε, διδω εις τους πτωχους, και εαν εσυκοφαντησα τινα εις τι, αποδιδω τετραπλουν. ⁹Ειπε δε προς αυτον ο Ιησους οτι, Σημερον εγεινε σωτηρια εις τον οικον τουτον, καθοτι και αυτος υιος του Αβρααμ ειναι. ¹⁰Διοτι ο Υιος του ανθρωπου ηλθε να ζητηση και να σωση το απολωλος. ¹¹Και ενω αυτοι ηκουον ταυτα, προσθεσας ειπε παραβολην, διοτι ητο πλησιον της Ιερουσαλημ και αυτοι ενομιζον οτι η βασιλεια του Θεου εμελλεν ευθυσ να φανη· ¹²ειπε λοιπον· Ανθρωπος τις ευγενης υπηγεν εις χωραν μακραν δια να λαβη εις εαυτον βασιλειαν και να υποστρεψη. ¹³Και καλεσας δεκα δουλους εαυτου, εδωκεν εις αυτους δεκα μνας και ειπε προς αυτους· Πραγματευθητε εωσου ελθω. ¹⁴Οι συμπολιται αυτου ομως εμισουν αυτον και απεστειλαν κατοπιν αυτου πρεσβεις, λεγοντες· Δεν θελομεν τουτον να βασιλευση εφ' ημας. ¹⁵Και αφου υπεστρεψε λαβων την βασιλειαν, ειπε να προσκληθωσι προς αυτον οι δουλοι εκεινοι, εις τους οποιους εδωκε το αργυριον, δια να μαθη τι εκερδησεν εκαστος. ¹⁶Και ηλθεν ο πρωτος, λεγων· Κυριε, η

μνα σου εκερδησε δεκα μνας. ¹⁷Και ειπε προς αυτον· Ευγε, αγαθε δουλε· επειδη εις το ελαχιστον εφανης πιστος, εχε εξουσιαν επανω δεκα πολεων. ¹⁸Και ηλθεν ο δευτερος, λεγων· Κυριε, η μνα σου εκαμε πεντε μνας. ¹⁹Ειπε δε και προς τουτον· Και συ γενου εξουσιαστης επανω πεντε πολεων. ²⁰Ηλθε και αλλος, λεγων· Κυριε, ιδου η μνα σου, την οποιαν ειχον πεφυλαγμενην εν μανδηλιω. ²¹Διοτι σε εφοβουμην, επειδη εισαι ανθρωπος αυστηρος· λαμβανεις ο, τι δεν κατεβαλες, και θεριζεις ο, τι δεν εσπειρας. ²²Και λεγει προς αυτον· Εκ του στοματος σου θελω σε κρινει, πονηρε δουλε· ηξευρες οτι εγω ειμαι ανθρωπος αυστηρος, λαμβανων ο, τι δεν κατεβαλον, και θεριζων ο, τι δεν εσπειρα· ²³δια τι λοιπον δεν εδωκας το αργυριον μου εις την τραπεζαν, ωστε εγω ελθων ηθελον συναξει αυτο μετα του τοκου; ²⁴Και ειπε προς τους παρεστωτας· Αφαιρεσατε απ' αυτου την μναν και δοτε εις τον εχοντα τας δεκα μνας. ²⁵Και ειπον προς αυτον· Κυριε, εχει δεκα μνας. ²⁶Διοτι σας λεγω οτι εις παντα τον εχοντα θελει δοθη, απο δε του μη εχοντος και ο, τι εχει θελει αφαιρεθη απ' αυτου. ²⁷Πλην τους εχθρους μου εκεινους, οιτινες δεν με ηθελησαν να βασιλευσω επ' αυτους, φερετε εδω και κατασφαξατε εμπροσθεν μου. ²⁸Και ειπων ταυτα, προεχωρει αναβαινων εις Ιεροσολυμα. ²⁹Και ως επλησιασεν εις Βηθφαγη και Βηθανιαν, προς το ορος το καλουμενον Ελαιων, απεστειλε δυο των μαθητων αυτου, ³⁰ειπων· Υπαγετε εις την κατεναντι κωμην, εις την οποιαν εμβαινοντες θελετε ευρει πωλαριον δεδεμενον, επι του οποιου ουδεις ανθρωπος εκαθησε ποτε· λυσατε αυτο και φερετε. ³¹Και εαν τις σας ερωτηση, Δια τι λυετε αυτο ουτω θελετε ειπει προς αυτον, Οτι ο Κυριος εχει χρειαν αυτου. ³²Υπηγγαν δε οι απεσταλμενοι και ευρον καθως ειπε προς αυτους· ³³και ενω ελυον το πωλαριον, ειπον προς αυτους οι κυριοι αυτου· Δια τι λυετε το πωλαριον; ³⁴Οι δε ειπον· Ο Κυριος εχει χρειαν αυτου, ³⁵και εφεραν αυτο προς τον Ιησουν· και ριψαντες επι το πωλαριον τα ιματια αυτων, επεκαθισαν τον Ιησουν. ³⁶Ενω δε επορευετο, υπεστρωνον τα ιματια αυτων εις την οδον. ³⁷Και οτε επλησιαζεν ηδη εις την καταβασιν του ορους των Ελαιων, ηρχισαν απαν το πληθος των μαθητων χαιροντες να υμνωσι τον Θεον μεγαλοφωνως δια παντα τα θαυματα, τα οποια ειδον, ³⁸λεγοντες· Ευλογημενος ο ερχομενος Βασιλευς εν ονοματι του Κυριου· ειρηνη εν ουρανω, και δοξα εν υψιστοις. ³⁹Και τινες των Φαρισαιων απο του οχλου ειπον προς αυτον· Διδασκαλε, επιπληξον τους μαθητας σου. ⁴⁰Και αποκριθεις ειπε προς αυτους· Σας λεγω οτι εαν ουτοι σιωπησωσιν, οι λιθοι θελουσι φωναξει. ⁴¹Και οτε επλησιασεν, ιδων την πολιν εκλαυσεν επ' αυτην, ⁴²λεγων, Ειθε να εγνωριζες και συ, τουλαχιστον εν τη ημερα σου ταυτη, τα προς ειρηνην σου αποβλεποντα· αλλα τωρα εκρυφθησαν απο των οφθαλμων σου· ⁴³διοτι θελουσιν ελθει ημεραι επι σε και οι εχθροι σου θελουσι καμει χαρακωμα περι σε, και θελουσι σε περικυκλωσει και θελουσι σε στενοχωρησει πανταχοθεν, ⁴⁴και θελουσι κα-

τεδαφισει σε και τα τεκνα σου εν σοι, και δεν θελουσιν αφησει εν σοι λιθον επι λιθον, διοτι δεν εγνωρισας τον καιρον της επισκεψεως σου. ⁴⁵Και εισελθων εις το ιερον, ηρχισε να εκβαλλη τους πωλουντας εν αυτω και αγοραζοντας, ⁴⁶λεγων προς αυτους· Ειναι γεγραμμενον, Ο οικος μου ειναι οικος προσευχης· σεις δε εκαμετε αυτον σπηλαιον ληστων. ⁴⁷Και εδιδασκε καθ' ημεραν εν τω ιερω οι δε αρχιερεις και οι γραμματεις και οι πρωτοι του λαου εζητουν να απολεσωσιν αυτον. ⁴⁸Και δεν ευρισκον το τι να πραξωσι· διοτι πας ο λαος ητο προσηλωμενος εις το να ακουη αυτον.

20Και εν μια των ημερων εκεινων, ενω αυτος εδιδασκε τον λαον εν τω ιερω, και ευηγγελιζετο, ηλθον εξαιφνης οι αρχιερεις και οι γραμματεις μετα των πρεσβυτερων ²και ειπον προς αυτον, λεγοντες· Ειπε προς ημας εν ποια εξουσια πραττεις ταυτα, η τις ειναι οστις σοι εδωκε την εξουσιαν ταυτην; ³Αποκριθεις δε ειπε προς αυτους· Θελω σας ερωτησει και εγω ενα λογον, και ειπατε μοι· ⁴το βαπτισμα του Ιωαννου εξ ουρανου ητο η εξ ανθρωπων; ⁵Οι δε εσυλλογισθησαν καθ' εαυτους λεγοντες, οτι Εαν ειπωμεν, Εξ ουρανου, θελει ειπει, Δια τι λοιπον δεν επιστευσατε εις αυτον; ⁶Εαν δε ειπωμεν, Εξ ανθρωπων, πας ο λαος θελει μας λιθοβολησει· επειδη ειναι πεπεισμενοι οτι ο Ιωαννης ειναι προφητης. ⁷Και απεκριθησαν οτι δεν εξευρουσι ποθεν ητο. ⁸Και ο Ιησους ειπε προς αυτους· Ουδε εγω σας λεγω εν ποια εξουσια πραττω ταυτα. ⁹Ηρχισε δε να λεγη προς τον λαον την παραβολην ταυτην· Ανθρωπος τις εφυτευσεν αμπελωνα, και εμισθωσεν αυτον εις γεωργους, και απεδημησε πολυν καιρον. ¹⁰Και εν τω καιρω των καρπων απεστειλε προς τους γεωργους δουλον δια να δωσωσιν εις αυτον απο του καρπου του αμπελωνος· οι γεωργοι ομως δειραντες αυτον εξαπεστειλαν κενον. ¹¹Και παλιν επεμφεν αλλον δουλον. Πλην αυτοι δειραντες και εκεινον και ατιμασαντες εξαπεστειλαν κενον. ¹²Και παλιν επεμφε τριτον. Αλλ' εκεινοι και τουτον πληγωσαντες απεδιωξαν. ¹³Ειπε δε ο κυριος του αμπελωνος· Τι να καμω; ας πεμφω τον υιον μου τον αγαπητον· ισως ιδοντες τουτον θελουσιν εντραπει. ¹⁴Πλην ιδοντες αυτον οι γεωργοι, διελογιζοντο καθ' εαυτους λεγοντες· Ουτος ειναι ο κληρονομος· ελθετε ας φονευσωμεν αυτον, δια να γεινη ημων η κληρονομια. ¹⁵Και εκβαλοντες αυτον εξω του αμπελωνος, εφονευσαν· Τι λοιπον θελει καμει εις αυτους ο κυριος του αμπελωνος; ¹⁶Θελει ελθει και απολεσει τους γεωργους τουτους, και θελει δωσει τον αμπελωνα εις αλλους. Ακουσαντες δε ειπον· Μη γενοιτο. ¹⁷Ο δε εμβλεψας εις αυτους ειπε· Τι λοιπον ειναι τουτο το γεγραμμενον, Ο λιθος, τον οποιον απεδοκιμασαν οι οικοδομουντες, ουτος εγεινε κεφαλη γωνιας; ¹⁸Πας οστις πεση επι τον λιθον εκεινον θελει συντριφθη· εις οντινα δε επιπεση, θελει κατασυντριφει αυτον. ¹⁹Και εζητησαν οι αρχιερεις και οι γραμματεις να βαλωσιν επ' αυτον τας χειρας εν αυτη τη ωρα, πλην εφοβηθησαν τον λαον· διοτι

ηνοησαν οτι προς αυτους ειπε την παραβολην ταυτην. ²⁰Και παραφυλαξαντες απεστειλαν ενεδρευτας, υποκρινομενους οτι ειναι δικαιοι, επι σκοπω να πιασωσιν αυτον απο λογου, δια να παραδωσωσιν αυτον εις την αρχην και εις την εξουσιαν του ηγεμονος. ²¹Και ηρωτησαν αυτον λεγοντες· Διδασκαλε, εξευρομεν οτι ορθως ομιλεις και διδασκεις και δεν βλεπεις εις προσωπον, αλλ' επ' αληθειας την οδον του Θεου διδασκεις· ²²ειναι συγχωρημενον εις ημας να δωσωμεν φορον εις τον Καισαρα η ουχι; ²³Εννοησας δε την πανουργιαν αυτων, ειπε προς αυτους· Τι με πειραζετε; ²⁴δειξατε μοι δηναριον· τινος εικονα εχει και επιγραφην; Και αποκριθεντες ειπον· Του Καισαρος. ²⁵Ο δε ειπε προς αυτους· Αποδοτε λοιπον τα του Καισαρος εις τον Καισαρα και τα του Θεου εις τον Θεον. ²⁶Και δεν ηδυνηθησαν να πιασωσιν αυτον απο λογου εμπροσθεν του λαου, και θαυμασαντες δια την αποκρισιν αυτου εσιωπησαν. ²⁷Προσελθοντες δε τινες των Σαδδουκαιων, οιτινες αρνουνται οτι ειναι αναστασις, ηρωτησαν αυτον, ²⁸λεγοντες· Διδασκαλε, ο Μωυσης μας εγραψεν· Εαν τινος ο αδελφος αποθανη εχων γυναικα, και ουτος αποθανη ατεκνος, να λαβη ο αδελφος αυτου την γυναικα και να εξαναστηση σπερμα εις τον αδελφον αυτου. ²⁹Ησαν λοιπον επτα αδελφοι· και ο πρωτος λαβων γυναικα, απεθανεν ατεκνος· ³⁰και ελαβεν ο δευτερος την γυναικα, και ουτος απεθανεν ατεκνος· ³¹και ο τριτος ελαβεν αυτην· ωσαυτως δε και οι επτα· και δεν αφηκαν τεκνα, και απεθανον. ³²Υστερον δε παντων απεθανε και η γυνη. ³³Εν τη αναστασει λοιπον τινος αυτων γινεται γυνη; διοτι και οι επτα ελαβον αυτην γυναικα. ³⁴Και ο Ιησους αποκριθεις ειπε προς αυτους· οι υιοι του αιωνος τουτου νυμφευουσι και νυμφευονται· ³⁵οι δε καταξιωθεντες να απολαυσωσιν εκεινον τον αιωνα και την εκ νεκρων αναστασιν ουτε νυμφευουσιν ουτε νυμφευονται· ³⁶διοτι ουτε να αποθανωσι πλεον δυνανται· επειδη ειναι ισαγγελοι και ειναι υιοι του Θεου, οντες υιοι της αναστασεως. ³⁷Οτι δε εγειρονται οι νεκροι, και ο Μωυσης εφανερωσεν επι της βατου, οτε λεγει Κυριον τον Θεον του Αβρααμ και τον Θεον του Ισαακ και τον Θεον του Ιακωβ. ³⁸Ο δε Θεος δεν ειναι νεκρων, αλλα ζωντων· διοτι παντες ζωσι εν αυτω. ³⁹Αποκριθεντες δε τινες των γραμματεων ειπον· Διδασκαλε, καλως ειπας. ⁴⁰Και δεν ετολμων πλεον να ερωτωσιν αυτον ουδεν. ⁴¹Ειπε δε προς αυτους· Πως λεγουσι τον Χριστον οτι ειναι υιος του Δαβιδ; ⁴²Και αυτος ο Δαβιδ λεγει εν τη βιβλω των ψαλμων· Ειπεν ο Κυριος προς τον Κυριον μου, καθου εκ δεξιων μου, ⁴³εωσου θεσω τους εχθρους σου υποποδιων των ποδων σου. ⁴⁴Ο Δαβιδ λοιπον ονομαζει αυτον Κυριον· και πως ειναι υιος αυτου; ⁴⁵Και ενω ηκουε πας ο λαος, ειπε προς τους μαθητας αυτου· ⁴⁶Προσεχετε απο των γραμματεων, οιτινες θελουσι να περιπατωσιν εστολισμενοι και αγαπωσιν ασπασμους εν ταις αγοραις και πρωτοκαθεδριας εν ταις συναγωγαις και τους πρωτους τοπους εν τοις δειπνοις, ⁴⁷οιτινες κατατρωγουσι τας οικιας των χηρων, και τουτο επι προφασει οτι καμνουσι

μακρας προσευχας· ουτοι θελουσι λαβει μεγαλητεραν καταδικην.

21 Αναβλεψας δε ειδε τους πλουσιους, τους βαλλοντας τα δωρα αυτων εις το γαζοφυλακιον· ²ειδε δε και χηραν τινα πτωχην, βαλλουσαν εκει δυο λεπτα, ³και ειπεν· Αληθως σας λεγω οτι η πτωχη αυτη χηρα εβαλε περισσοτερον παντων· ⁴διotti απαντες ουτοι εκ του περισσευματος αυτων εβαλον εις τα δωρα του Θεου, αυτη ομως εκ του υστερηματος αυτης εβαλεν ολην την περιουσιαν οσην ειχε. ⁵Και ενω τινες ελεγον περι του ιερου οτι ειναι εστολισμενον με λιθους ωραιους και αφιερωματα, ειπε· ⁶Ταυτα, τα οποια θεωρειτε, θελουσιν ελθει ημεραι, εις τας οποιας δεν θελει αφεθη λιθος επι λιθον, οστις δεν θελει κατακρημισθη. ⁷Ηρωτησαν δε αυτον, λεγοντες· Διδασκαλε, ποτε λοιπον θελουσι γεινει ταυτα και τι το σημειον, οταν μελλωσι ταυτα να γεινωσιν; ⁸Ο δε ειπε· Βλεπετε μη πλανηθητε· διotti πολλοι θελουσιν ελθει εν τω ονοματι μου, λεγοντες οτι Εγω ειμαι και Ο καιρος επλησιασε. Μη υπαγητε λοιπον οπισω αυτων. ⁹Οταν δε ακουσητε πολεμους και ακαταστασιας, μη φοβηθητε· διotti πρεπει ταυτα να γεινωσι πρωτον, αλλα δεν ειναι ευθυσ το τελος. ¹⁰Τοτε ελεγε προς αυτους· θελει εγερθη εθνος επι εθνος και βασιλεια επι βασιλειαν, ¹¹και θελουσι γεινει κατα τοπους σεισμοι μεγαλοι και πειναι και λοιμοι, και θελουσιν εισθαι φοβητρα και σημεια μεγαλα απο του ουρανου. ¹²Προ δε τουτων παντων θελουσιν επιβαλει εφ' υμας τας χειρας αυτων, και θελουσι σας καταδιωξει, παραδιδοντες εις συναγωγας και φυλακας, φερομενους εμπροσθεν βασιλεων και ηγεμων εν εκεν του ονοματος μου· ¹³και τουτο θελει αποβη εις εσας προς μαρτυριαν. ¹⁴Βαλετε λοιπον εις τας καρδιας σας να μη προμελετατε τι να απολογηθητε· ¹⁵διotti εγω θελω σας δωσει στομα και σοφιαν, εις την οποιαν δεν θελουσι δυνηθη να αντιλογησωσιν ουδε να αντισταθωσι παντες οι εναντιοι σας. ¹⁶Θελετε δε παραδοθη και υπο γονεων και αδελφων και συγγενων και φιλων, και θελουσι θανατωσει τινας εξ υμων, ¹⁷και θελετε εισθαι μισουμενοι υπο παντων δια το ονομα μου· ¹⁸πλην θριξ εκ της κεφαλης σας δεν θελει χαθη· ¹⁹δια της υπομονης σας αποκτησατε τας ψυχας σας. ²⁰Οταν δε ιδητε την Ιερουσαλημ περικυκλουμενην υπο στρατοπεδων, τοτε γνωρισατε οτι επλησιασεν η ερημωσις αυτης. ²¹Τοτε οι οντες εν τη Ιουδαιια ας φυγωσιν εις τα ορη, και οι εν μεσω αυτης ας αναχωρωσιν εξω, και οι εν τοις αγροις ας μη εμβαινωσιν εις αυτην, ²²διotti ημεραι εκδικησεως ειναι αυται, δια να πληρωθωσι παντα τα γεγραμμενα. ²³Ουαι δε εις τας εγκυμονουσας και τας θηλαζουσας εν εκειναις ταις ημεραις· διotti θελει εισθαι μεγαλη στενοχωρια επι της γης και οργη κατα του λαου τουτου, ²⁴και θελουσι πεσει εν στοματι μαχαιρας και θελουσι φερθη αιχμαλωτοι εις παντα τα εθνη, και η Ιερουσαλημ θελει εισθαι πατουμενη υπο εθνων, εωσου εκπληρωθωσιν οι καιροι των εθνων. ²⁵Και θελουσιν εισθαι σημεια εν τω ηλιω και

τη σεληνη και τοις αστροις, και επι της γης στενοχωρια εθνων εν απορια, και θελει ηξει η θαλασσα και τα κυματα, ²⁶οι ανθρωποι θελουσιν αποφυχει εκ του φοβου και προσδοκίας των επερχομενων δεινων εις την οικουμενην· διotti αι δυναμεις των ουρανων θελουσι σαλευθη. ²⁷Και τοτε θελουσιν ιδει τον Υιον του ανθρωπου ερχομενον εν νεφελη μετα δυναμεως και δοξης πολλης. ²⁸Οταν δε ταυτα αρχισωσι να γινωνται, ανακυψατε και σηκωσατε τας κεφαλας σας, διotti πλησιαζει η απολυτρωσις σας. ²⁹Και ειπε προς αυτους παραβολην· Ιδετε την συκην και παντα τα δενδρα. ³⁰Οταν ηδη ανοιξωσι, βλεποντες γνωριζετε εφ' εαυτων οτι ηδη το θερος ειναι πλησιον. ³¹Ουτω και σεις, οταν ιδητε ταυτα γινομενα, εξευρετε οτι ειναι πλησιον η βασιλεια του Θεου. ³²Αληθως σας λεγω οτι δεν θελει παρελθει η γενεα αυτη, εωσου γεινωσι παντα ταυτα. ³³Ο ουρανος και η γη θελουσι παρελθει, οι δε λογοι μου δεν θελουσι παρελθει. ³⁴Προσεχετε δε εις εαυτους μηποτε βαρυνθωσιν αι καρδιαι σας απο κραιπαλης και μεθης και μεριμνων βιωτικων, και επελη αιφνιδιος εφ' υμας η ημερα εκεινη· ³⁵διotti ως παγισ θελει επελθει επι παντας τους καθημενους επι προσωπον πασης της γης. ³⁶Αγρυπνειτε λοιπον δεομενοι εν παντι καιρω, δια να καταξιωθητε να εκφυγητε παντα ταυτα τα μελλομενα να γεινωσι και να σταθητε εμπροσθεν του Υιου του ανθρωπου. ³⁷Και τας μεν ημερας εδιδασκεν εν τω ιερω, τας δε νυκτας εξερχομενος διενυκτερευεν εις το ορος το ονομαζομενον Ελαιων· ³⁸και πας ο λαος απο του ορθρου συνηρχετο προς αυτον εν τω ιερω δια να ακουη αυτον.

22 Επλησιαζε δε η εορτη των αζυμων, λεγομενη Πασχα. ²Και εζητουν οι αρχιερεις και οι γραμματεις το πως να θανατωσωσιν αυτον διotti φοβουντο τον λαον. ³Εισηλθε δε ο Σατανας εις τον Ιουδαν τον επονομαζομενον Ισκαριωτην, οντα εκ του αριθμου των δωδεκα, ⁴και υπηγε και συνελαλησε μετα των αρχιερων και των στρατηγων το πως να παραδωση αυτον εις αυτους. ⁵Και εχαρησαν και συνεφωνησαν να δωσωσιν εις αυτον αργυριον· ⁶και εδωκεν υποσχεσιν και εζητει ευκαιριαν να παραδωση αυτον εις αυτους χωρις θορυβου. ⁷Ηλθε δε ημερα των αζυμων, καθ' ην επρεπε να θυσιασωσι το πασχα, ⁸και απεστειλε τον Πετρον και Ιωαννην, ειπων· Υπαγητε και ετοιμασατε εις ημας το πασχα, δια να φαγωμεν. ⁹Οι δε ειπον προς αυτον· Που θελεις να ετοιμασωμεν; ¹⁰Ο δε ειπε προς αυτους· Ιδου, οταν εισελθητε εις την πολιν, θελει σας συναπαντησει ανθρωπος βασταζων σταμνιον υδατος· ακολουθησατε αυτον εις την οικιαν οπου εισερχεται. ¹¹Και θελετε ειπει προς τον οικοδεσποτην της οικιας· Ο Διδασκαλος σοι λεγει, Που ειναι το καταλυμα, οπου θελω φαγει το πασχα μετα των μαθητων μου; ¹²και εκεινος θελει σας δειξει ανωγειον μεγα εστρωμενον· εκει ετοιμασατε. ¹³Αφου δε υπηγον, ευρον καθως ειπε προς αυτους, και ητοιμασαν το πασχα. ¹⁴Και οτε ηλθεν η ωρα, εκαθησεν εις την τραπεζαν, και οι δωδεκα αποστολοι μετ' αυτου. ¹⁵Και ειπε προς αυτους·

Πολυ επεθυμησα να φαγω το πασχα τουτο με σας προ του να παθω· ¹⁶διοτι σας λεγω, οτι δεν θελω φαγει πλεον εξ αυτου, εωσου εκπληρωθη εν τη βασιλεια του Θεου. ¹⁷Και λαβων το ποτηριον, ευχαριστησε και ειπε· Λαβετε τουτο και διαμοιρασατε εις αλληλους· ¹⁸διοτι σας λεγω οτι δεν θελω πει απο του γεννηματος της αμπελου, εωσου ελθη η βασιλεια του Θεου. ¹⁹Και λαβων αρτον, ευχαριστησας εκοψε και εδωκεν εις αυτους, λεγων· Τουτο ειναι το σωμα μου το υπερ υμων διδομενον· τουτο καμνετε εις την ιδικην μου αναμνησιν. ²⁰Ωσαυτως και το ποτηριον, αφου εδειπνησαν, λεγων· Τουτο το ποτηριον ειναι η καινη διαθηκη εν τω αιματι μου, το υπερ υμων εκχυνομενον. ²¹Πλην ιδου, η χειρ εκεινου οστις με παραδιδει, ειναι μετ' εμου επι της τραπεζης. ²²Και ο μεν Υιος του ανθρωπου υπαγει κατα το ωρισμενον· πλην ουαι εις τον ανθρωπον εκεινον, δι' ου παραδιδεται. ²³Και αυτοι ηρχισαν να συζητωσι προς αλληλους το ποιος ταχα ητο εξ αυτων, οστις εμελλε να καμη τουτο. ²⁴Εγεινε δε και φιλονεικια μεταξυ αυτων, περι του τις εξ αυτων νομιζεται οτι ειναι μεγαλητερος. ²⁵Ο δε ειπε προς αυτους· οι βασιλεις των εθνων κυριευουσιν αυτα, και οι εξουσιαζοντες αυτα ονομαζονται ευεργετα. ²⁶Σεις ομως ουχι ουτως, αλλ' ο μεγαλητερος μεταξυ σας ας γεινη ως ο μικροτερος, και ο προισταμενος ως ο υπηρετων. ²⁷Διοτι τις ειναι μεγαλητερος, ο καθημενος εις την τραπεζαν η ο υπηρετων; ουχι ο καθημενος; αλλ' εγω ειμαι εν μεσω υμων ως ο υπηρετων. ²⁸Σεις δε εισθε οι διαμειναντες μετ' εμου εν τοις πειρασμοις μου· ²⁹οθεν εγω ετοιμαζω εις εσας βασιλειαν, ως ο Πατηρ μου ητοιμασεν εις εμε, ³⁰δια να τρωγητε και να πινητε επι της τραπεζης μου εν τη βασιλεια μου, και να καθησητε επι θρονων, κρινοντες τας δωδεκα φυλας του Ισραηλ. ³¹Ειπε δε ο Κυριος· Σιμων, Σιμων, ιδου, ο Σατανας σας εζητησε δια να σας κοσκινιση ως τον σιτον· ³²πλην εγω εδεηθην περι σου δια να μη εκλειψη η πιστις σου· και συ, οταν ποτε επιστρεψης, στηριξον τους αδελφους σου. ³³Ο δε ειπε προς αυτον· Κυριε, ετοιμος ειμαι μετα σου να υπαγω και εις φυλακην και εις θανατον. ³⁴Ο δε ειπε· σοι λεγω, Πετρε, δεν θελει φωναξει σημερον ο αλεκτωρ, πριν απαρνηθης τρις οτι δεν με γνωριζεις. ³⁵Και ειπε προς αυτους· Οτε σας απεστειλα χωρις βαλαντιου και σακκιου και υποδηματων, μηπως εστερηθητε τινος; οι δε ειπον· Ουδενος. ³⁶Ειπε λοιπον προς αυτους· Αλλα τωρα οστις εχει βαλαντιον ας λαβη αυτο μεθ' εαυτου, ομοιως και σακκιον, και οστις δεν εχει ας πωληση το ιματιον αυτου και ας αγοραση μαχαιραν. ³⁷Διοτι σας λεγω οτι ετι τουτο το γεγραμμενον πρεπει να εκτελεσθη εις εμε, το, Και μετα ανομων ελογισθη. Διοτι τα περι εμου γεγραμμενα λαμβανουσι τελος. ³⁸Οι δε ειπον· Κυριε, ιδου, ηδη δυο μαχαιραι. Ο δε ειπε προς αυτους· Ικανον ειναι. ³⁹Και εξελθων υπηγε κατα την συνθηειαν εις το ορος των Ελαιων· ηκολουθησαν δε αυτον και οι μαθηται αυτου. ⁴⁰Αφου δε ηλθεν εις τον τοπον, ειπε προς αυτους· Προσευχεσθε, δια να μη εισελθητε εις πειρασμον. ⁴¹Και αυτος εχωρισθη

απ' αυτων ως λιθου βολην, και γονατισας προσηυχето, ⁴²λεγων· Πατερ, εαν θελης να απομακρυνης το ποτηριον τουτο απ' εμου· πλην ουχι το θελημα μου, αλλα το σον ας γεινη. ⁴³Εφρανη δε εις αυτον αγγελος απ' ουρανου ενισχυων αυτον. ⁴⁴Και ελθων εις αγωνιαν, προσηυχето θερμότερον, εγεινε δε ο ιδρωσ αυτου ως θρομβοι αιματος καταβαινοντες εις την γην. ⁴⁵Και σηκωθεις απο της προσευχης, ηλθε προς τους μαθητας αυτου και ευρεν αυτους κοιμωμενους απο της λυπης, ⁴⁶και ειπε προς αυτους· Τι κοιμασθε; σηκωθητε και προσευχεσθε, δια να μη εισελθητε εις πειρασμον. ⁴⁷Ενω δε αυτος ελαλει ετι, ιδου οχλος, και ο λεγομενος Ιουδας, εις των δωδεκα, ηρχετο προ αυτων και επλησιασεν εις τον Ιησουν, δια να φιληση αυτον. ⁴⁸Ο δε Ιησους ειπε προς αυτον· Ιουδα, με φιλημα παραδιδεις τον Υιον του ανθρωπου; ⁴⁹Ιδοντες δε οι περι αυτον τι εμελλε να γεινη, ειπον προς αυτον· Κυριε, να κτυπησωμεν με την μαχαιραν; ⁵⁰Και εκτυπησεν εις εξ αυτων τον δουλον του αρχιερεως και απεκοιφεν αυτου το ωτιον το δεξιον. ⁵¹Αποκριθεις δε ο Ιησους, ειπεν· Αφησατε εως τουτου· και πιασας το ωτιον αυτου ιατρευσεν αυτον. ⁵²Ειπε δε ο Ιησους προς τους ελθοντας επ' αυτον αρχιερεις και στρατηγους του ιερου και πρεσβυτερους. Ως επι ληστην εξηληθετε μετα μαχαιρων και ξυλων; ⁵³καθ' ημεραν ημην μεθ' υμων εν τω ιερω και δεν ηπλωσατε τας χειρας επ' εμε. Αλλ' αυτη ειναι η ωρα σας και η εξουσια του σκοτους. ⁵⁴Συλλαβοντες δε αυτον, εφεραν και εισηγαγον αυτον εις τον οικον του αρχιερεως. Ο δε Πετρος ηκολουθει μακροθεν. ⁵⁵Αφου δε αναφαντες πυρ εν τω μεσω της αυλης συνεκαθησαν, εκαθητο ο Πετρος εν μεσω αυτων. ⁵⁶Ιδουσα δε αυτον μια τις δουλη καθημενον προς το φως και ενατενισασα εις αυτον, ειπε· Και ουτος ητο μετ' αυτου. ⁵⁷Ο δε ηρνηθη, λεγων· Γυναι, δεν γνωριζω αυτον. ⁵⁸Και μετ' ολιγον αλλος τις ιδων αυτον, ειπε· Και συ εξ αυτων εισαι. Ο δε Πετρος ειπεν· Ανθρωπε, δεν ειμαι. ⁵⁹Και αφου επερασεν ως μια ωρα, αλλος τις δισχυριζετο, λεγων· Επ' αληθειας και ουτος μετ' αυτου ητο· διοτι Γαλιλαιος ειναι. ⁶⁰Ειπε δε ο Πετρος· Ανθρωπε, δεν εξευρω τι λεγεις. Και παρευθης, ενω αυτος ελαλει ετι, εφωναξεν ο αλεκτωρ. ⁶¹Και στραφεις ο Κυριος ενεβλεψεν εις τον Πετρον, και ενεθυμηθη ο Πετρος τον λογον του Κυριου, οτι ειπε προς αυτον οτι πριν φωναξη ο αλεκτωρ, θελεις με απαρνηθη τρις. ⁶²Και εξελθων εξω ο Πετρος εκλαυσε πικρωσ. ⁶³Και οι ανδρες οι κρατουντες τον Ιησουν ενεπαιζον αυτον δερωντες, ⁶⁴και περικαλυψαντες αυτον ερραπιζον το προσωπον αυτου και ηρωτων αυτον, λεγοντες· Προφητευσον τις ειναι οστις σε εκτυπησε; ⁶⁵Και αλλα πολλα βλασφημουντες ελεγον εις αυτον. ⁶⁶Και καθως εγεινεν ημερα, συνηχηθη το πρεσβυτεριον του λαου, αρχιερεις τε και γραμματεις, και ανεβιβασαν αυτον εις το συνεδριον αυτων, λεγοντες· ⁶⁷Συ εισαι ο Χριστος; ειπε προς ημας· ειπε δε προς αυτους. Εαν σας ειπω, δεν θελετε πιστευσει, ⁶⁸εαν δε και ερωτησω, δεν θελετε μοι αποκριθη ουδε θελετε με απολυσει· ⁶⁹απο του νυν θελει εισθαι ο Υιος

του ανθρωπου καθημενος εκ δεξιων της δυναμεως του Θεου. ⁷⁰Ειπον δε παντες· Συ λοιπον εισαι ο Υιος του Θεου; Ο δε ειπε προς αυτους· Σεις λεγετε οτι εγω ειμαι. ⁷¹Οι δε ειπον· Τι χριαν εχομεν πλεον μαρτυριας; διοτι ημεις αυτοι ηκουσαμεν απο του στοματος αυτου.

23Τοτε εσηκωθη απαν το πληθος αυτων και εφεραν αυτον προς τον Πιλατον. ²Και ηρχισαν να κατηγορωσιν αυτον, λεγοντες· Τουτον ευρομεν διαστρεφοντα το εθνος και εμποδιζοντα το να διδωσι φορους εις τον Καισαρα, λεγοντα εαυτον οτι ειναι Χριστος βασιλευς. ³Ο δε Πιλατος ηρωτησεν αυτον, λεγων· Συ εισαι ο βασιλευς των Ιουδαιων; Ο δε αποκριθεις προς αυτον, ειπε· Συ λεγεις. ⁴Και ο Πιλατος ειπε προς τους αρχιερεις και τους οχλους· Ουδεν εγκλημα ευρισκω εν τω ανθρωπω τουτω. ⁵Οι δε επεμενον λεγοντες οτι Ταραττει τον λαον, διδασκων καθ' ολην την Ιουδαιαν, αρχισας απο της Γαλιλαιας εως εδω. ⁶Ο δε Πιλατος ακουσας Γαλιλαιαν ηρωτησεν αν ο ανθρωπος ηναι Γαλιλαιος, ⁷και μαθων οτι ειναι εκ της επικρατειας του Ηρωδου, επεμφεν αυτον προς τον Ηρωδη, οστις ητο και αυτος εν Ιεροσολυμοις εν ταυταις ταις ημεραις. ⁸Ο δε Ηρωδης, ιδων τον Ιησουν, εχαρη πολυ· διοτι ηθελε προ πολλου να ιδη αυτον, επειδη ηκουε πολλα περι αυτου και ηλπιζε να ιδη τι θαυμα γινομενον υπ' αυτου. ⁹Ηρωτα δε αυτον με λογους πολλους· πλην αυτος δεν απεκριθη προς αυτον ουδεν. ¹⁰Ισταντο δε οι αρχιερεις και οι γραμματαις, κατηγορουντες αυτον εντονως. ¹¹Αφου δε ο Ηρωδης μετα των στρατευματων αυτου εξουθενησεν αυτον και ενεπαιξεν, ενεδυσεν αυτον λαμπρον ιματιον και επεμφεν αυτον παλιν προς τον Πιλατον. ¹²Εν αυτη δε τη ημερα ο Πιλατος και ο Ηρωδης εγειναν φιλοι μετ' αλληλων· διοτι προτερον ησαν εις εχθραν προς αλληλους. ¹³Ο δε Πιλατος, συγκαλεσας τους αρχιερεις και τους αρχοντας και τον λαον, ¹⁴ειπε προς αυτους· Εφερατε προς εμε τον ανθρωπον τουτον ως στασιαζοντα τον λαον, και ιδου, εγω ενωπιον σας ανακρινας δεν ευρον εν τω ανθρωπω τουτω ουδεν εγκλημα εξ οσων κατηγορειτε κατ' αυτου, ¹⁵αλλ' ουδε ο Ηρωδης, διοτι σας επεμψα προς αυτον· και ιδου, ουδεν αξιον θανατου ειναι πεπραγμενον υπ' αυτου. ¹⁶Αφου λοιπον παιδευσω αυτον, θελω απολυσει. ¹⁷Επρεπε δε αναγκαιως να απολυη εις αυτους ενα εν τη εορτη. ¹⁸Παντες δε ομου ανεκραξαν, λεγοντες· Σηκωσον τουτον, απολυσον δε εις ημας τον Βαραββαν· ¹⁹οστις δια στασιν τινα γενομενην εν τη πολει και δια φονον ητο βεβλημενος εις φυλακην. ²⁰Παλιν λοιπον ο Πιλατος ελαλησε προς αυτους, θελων να απολυση τον Ιησουν. ²¹Οι δε εφωναζον, λεγοντες· Σταυρωσον, σταυρωσον αυτον. ²²Ο δε και τριτην φοραν ειπε προς αυτους· Και τι κακον επραξεν ουτος; ουδεμιαν αιτιαν θανατου ευρον εν αυτω· αφου λοιπον παιδευσω αυτον, θελω απολυσει. ²³Αλλ' εκεινοι επεμενον, με φωνας μεγαλας ζητουντες να σταυρωθη, και αι φωναι αυτων και των αρχιερεων υπερισχουν. ²⁴Και ο Πιλατος απεφασισε να γεινη το ζη-

τημα αυτων, ²⁵και απελυσεν εις αυτους τον δια στασιν και φονον βεβλημενον εις την φυλακην, τον οποιον εζητουν, τον δε Ιησουν παρεδωκεν εις το θελημα αυτων. ²⁶Και καθως εφεραν αυτον εξω, επιασαν Σιμωνα τινα Κυρηναιον, ερχομενον απο του αγρου, και εθεσαν επανω αυτου τον σταυρον, δια να φερη αυτον οπισθεν του Ιησου. ²⁷Ηκολουθει δε αυτον πολυ πληθος του λαου και γυναικων, αιτινες και ωδυροντο και εθρηνηουν αυτον. ²⁸Στραφεις δε προς αυτας ο Ιησους, ειπε· θυγατρες της Ιερουσαλημ, μη κλαιετε δι' εμε, αλλα δι' εαυτας κλαιετε και δια τα τεκνα σας. ²⁹Διοτι ιδου, ερχονται ημεραι καθ' ας θελουσιν ειπει· Μακαριαι αι στειραι και αι κοιλαι, αιτινες δεν εγεννησαν, και οι μαστοι, οιτινες δεν εθηλασαν. ³⁰Τοτε θελουσιν αρχισει να λεγωσιν εις τα ορη, Πεσετε εφ' ημας, και εις τα βουνα, Σκεπασατε ημας· ³¹διοτι εαν εις το υγρον ξυλον πραττωσι ταυτα, τι θελει γεινει εις το ξηρον; ³²Εφεροντο δε και αλλοι δυο μετ' αυτου, οιτινες ησαν κακουργοι δια να θανατωθωσι. ³³Και οτε ηλθον εις τον τοπον τον ονομαζομενον Κρανιον, εκει εσταυρωσαν αυτον και τους κακουργους, τον μεν εκ δεξιων, τον δε εξ αριστερων. ³⁴Ο δε Ιησους ελεγε· Πατερ, συγχωρησον αυτους· διοτι δεν εξευρουσι τι πραττουσι. Διαμεριζομενοι δε τα ιματια αυτου, εβαλον κληρον. ³⁵Και ιστατο ο λαος θεωρων. Ενεπαιζον δε και οι αρχοντες μετ' αυτων, λεγοντες· Αλλους εσωσεν, ας σωση αυτον, εαν ουτος ηναι ο Χριστος ο εκλεκτος του Θεου. ³⁶Ενεπαιζον δε αυτον και οι στρατιωται, πλησιαζοντες και προσφεροντες οξος εις αυτον ³⁷και λεγοντες· Εαν συ ησαι ο βασιλευς των Ιουδαιων, σωσον σεαυτον. ³⁸Ητο δε και επιγραφη γεγραμμενη επανωθεν αυτου με γραμματα Ελληνικα και Ρωμικα και Εβραικα· Ουτος εστιν ο Βασιλευς των Ιουδαιων. ³⁹Εις δε των κρεμασθεντων κακουργων εβλασφημει αυτον, λεγων· Εαν συ ησαι ο Χριστος, σωσον σεαυτον και ημας. ⁴⁰Αποκριθεις δε ο αλλος, επεπληττεν αυτον, λεγων· Ουδε τον Θεον δεν φοβεισαι συ, οστις εισαι εν τη αυτη καταδικη; ⁴¹και ημεις μεν δικαιως· διοτι αξια των οσα επραξαμεν απολαμβανομεν· ουτος ομως ουδεν αποπον επραξε. ⁴²Και ελεγε προς τον Ιησουν· Μνησθητι μου, Κυριε, οταν ελθης εν τη βασιλεια σου. ⁴³Και ειπε προς αυτον ο Ιησους· Αληθως σοι λεγω, σημερον θελεις εισθαι μετ' εμου εν τω παραδεισω. ⁴⁴Ητο δε ως εκτη ωρα και εγεινε σκοτος εφ' ολην την γην εως ωρας εννατης, ⁴⁵και εσκοτισθη ο ηλιος και εσχισθη εις το μεσον το καταπετασμα του ναου· ⁴⁶και φωναξας με φωνην μεγαλην ο Ιησους ειπε· Πατερ, εις χειρας σου παραδιδω το πνευμα μου· και ταυτα ειπων εξεπνευσεν. ⁴⁷Ιδων δε ο εκατονταρχος το γενομενον, εδοξασε τον Θεον, λεγων· Οντως ο ανθρωπος ουτος ητο δικαιος. ⁴⁸Και παντες οι οχλοι οι συνελθοντες εις την θεωριαν ταυτην, βλεποντες τα γενομενα, υπεστρεφον τυπτοντες τα στήθη αυτων. ⁴⁹Ισταντο δε μακροθεν παντες οι γνωστοι αυτου, και αι γυναικες αιτινες συνηκολουθησαν αυτον απο της Γαλιλαιας, και εβλεπον ταυτα. ⁵⁰Και ιδου, ανηρ τις Ιωσηφ το ονομα, οστις ητο

βουλευτης, ανηρ αγαθος και δικαιος, ⁵¹ουτος δεν ητο συμφωνος με την βουλην και την πραξιν αυτων, απο Αριμαθαιας πολεως των Ιουδαιων, οστις και αυτος περιεμενε την βασιλειαν του Θεου, ⁵²ουτος ελθων προς τον Πιλατον, εζητησε το σωμα του Ιησου, ⁵³και καταβιβασας αυτο ετυλιξεν αυτο με σινδονα και εθεσεν αυτο εν μνημειω λελατομημενω· οπου ουδεις ετι ειχεν ενταφιασθη. ⁵⁴Και ητο ημερα παρασκευη, και εξημερονε σαββατον. ⁵⁵Ηκολουθησαν δε και γυναικες, αιτινες ειχον ελθει μετ' αυτου απο της Γαλιλαιας, και ειδον το μνημειον και πως ετεθη το σωμα αυτου. ⁵⁶Και αφου υπεστρεψαν ητοιμασαν αρωματα και μυρα. Και το μεν σαββατον ησυχασαν κατα την εντολην.

24Την δε πρωτην ημεραν της εβδομαδος, ενω ητο ορθρος βαθυς, ηλθον εις το μνημα φερουσαι τα οποια ητοιμασαν αρωματα, και αλλαι τινες μετ' αυτων. ²Ευρον δε τον λιθον αποκεκλυσιμενον απο του μνημειου, ³και εισελθουσαι δεν ευρον το σωμα του Κυριου Ιησου. ⁴Και ενω ησαν εν απορια περι τουτου, ιδου, δυο ανδρες εσταθησαν εμπροσθεν αυτων με ιματια αστραπτοντα. ⁵Καθως δε αυται εφοβηθησαν και εκλινον το προσωπον εις την γην, ειπον προς αυτας· Τι ζητειτε τον ζωντα μετα των νεκρων; ⁶δεν ειναι εδω, αλλ' ανεστη· ενθυμηθητε πως ελαλησε προς εσας, ενω ητο ετι εν τη Γαλιλαια, ⁷λεγων οτι πρεπει ο Υιος του ανθρωπου να παραδοθη εις χειρας ανθρωπων αμαρτωλων και να σταυρωθη και την τριτην ημεραν να αναστηθη. ⁸Και ενθυμηθησαν τους λογους αυτου. ⁹Και αφου υπεστρεψαν απο του μνημειου, απηγγειλαν ταυτα παντα προς τους ενδεκα και παντας τους λοιπους. ¹⁰Ησαν δε η Μαγδαληνη Μαρια και Ιωαννα και Μαρια η μητηρ του Ιακωβου και αι λοιπαι μετ' αυτων, αιτινες ελεγον ταυτα προς τους αποστολους. ¹¹Και οι λογοι αυτων εφανησαν ενωπιον αυτων ως φλυαρια, και δεν επιστευον εις αυτας. ¹²Ο δε Πετρος σηκωθεις εδραμεν εις το μνημειον, και παρακυφας βλεπει τα σαβανα κειμενα μονα, και ανεχωρησε, θαυμαζων καθ' εαυτον το γεγονος. ¹³Και ιδου, δυο εξ αυτων επορευοντο εν αυτη τη ημερα εις κωμην ονομαζομενην Εμμαους, απεχουσαν εξηκοντα σταδια απο Ιερουσαλημ. ¹⁴Και αυτοι ωμιλουν προς αλληλους περι παντων των συμβεβηκοτων τουτων. ¹⁵Και ενω ωμιλουν και συνδιελεγοντο, πλησιασας και αυτος ο Ιησους επορευετο μετ' αυτων. ¹⁶αλλ' οι οφθαλμοι αυτων εκρατουοντο δια να μη γνωρισωσιν αυτον. ¹⁷Ειπε δε προς αυτους· Τινες ειναι οι λογοι ουτοι, τους οποιους συνομιλειτε προς αλληλους περιπατουντες, και εισθε σκυθρωποι; ¹⁸Αποκριθεις δε ο εις, ονομαζομενος Κλεοπας, ειπε προς αυτον· Συ μονος παροικεις εν Ιερουσαλημ και δεν εμαθες τα γενομενα εν αυτη εν ταις ημεραις ταυταις; ¹⁹Και ειπε προς αυτους· Ποια; Οι δε ειπον προς αυτον· Τα περι Ιησου του Ναζωραιου, οστις εσταθη ανηρ προφητης δυνατος εν εργω και λογω ενωπιον του Θεου και παντος του λαου, ²⁰και πως παρεδωκαν αυτον οι αρχιερεις και οι αρχοντες ημων

εις καταδικην θανατου και εσταυρωσαν αυτον. ²¹ημεις δε ηλπιζομεν οτι αυτος ειναι ο μελλων να λυτρωση τον Ισραηλ· αλλα και προς τουτοις πασι τριτη ημερα ειναι σημερον αυτη, αφου εγειναν ταυτα. ²²Αλλα και γυναικες τινες εξ ημων εξεπληξαν ημας, αιτινες υπηγον την αυγην εις το μνημειον, ²³και μη ευρουσαι το σωμα αυτου, ηλθον λεγουσαι οτι ειδον και οπτασιαν αγγελων, οιτινες λεγουσιν οτι αυτος ζη. ²⁴Και τινες των υμετερων υπηγον εις το μνημειον και ευρον ουτω, καθως και αι γυναικες ειπον, αυτον ομως δεν ειδον. ²⁵Και αυτος ειπε προς αυτους· Ω ανοητοι και βραδεις την καρδιαν εις το να πιστευητε εις παντα οσα ελαλησαν οι προφηται· ²⁶δεν επρεπε να παθη ταυτα ο Χριστος και να εισελθη εις την δοξαν αυτου; ²⁷Και αρχισας απο Μωυσεως και απο παντων των προφητων, διηρμηνευεν εις αυτους τα περι εαυτου γεγραμμενα εν πασαις ταις γραφαις. ²⁸Και επλησιασαν εις την κωμην οπου επορευοντο, και αυτος προσεποιειτο οτι υπαγει μακροτερα· ²⁹και παρεβιασαν αυτον, λεγοντες· Μεινον μεθ' ημων, διοτι πλησιαζει η εσπερα και εκλινεν η ημερα. Και εισηλθε δια να μεινη μετ' αυτων. ³⁰Και αφου εκαθησε μετ' αυτων εις την τραπεζαν, λαβων τον αρτον ευλογησε και κοψας εδιδεν εις αυτους. ³¹Αυτων δε διηνοιχθησαν οι οφθαλμοι, και εγνωρισαν αυτον. Και αυτος εγεινεν αφαντος απ' αυτων. ³²Και ειπον προς αλληλους· Δεν εκαιετο εν υμιν η καρδια ημων, οτε ελαλει προς ημας καθ' οδον και μας εξηγει τας γραφας; ³³Και σηκωθεντες τη αυτη ωρα υπεστρεψαν εις Ιερουσαλημ, και ευρον συνηθροισμενους τους ενδεκα και τους μετ' αυτων, ³⁴οιτινες ελεγον οτι οντως ανεστη ο Κυριος και εφανη εις τον Σιμωνα. ³⁵Και αυτοι διηγουντο τα εν τη οδω και πως εγνωρισθη εις αυτους, ενω εκοπτε τον αρτον. ³⁶Ενω δε ελαλουν ταυτα, αυτος ο Ιησους εσταθη εν μεσω αυτων και λεγει προς αυτους· Ειρηνη η υμιν. ³⁷Εκεινοι δε εκπλαγεντες και εμφοβοι γενομενοι ενομιζον οτι εβλεπον πνευμα. ³⁸Και ειπε προς αυτους· Δια τι εισθε τεταραγμενοι; και δια τι αναβαινουσιν εις τας καρδιας σας διαλογισμοι; ³⁹ιδετε τας χειρας μου και τους ποδας μου, οτι αυτος εγω ειμαι· ψηλαφησατε με και ιδετε, διοτι πνευμα σαρκα και οστεα δεν εχει, καθως εμε θεωρειτε εχοντα. ⁴⁰Και τουτο ειπων, εδειξεν εις αυτους τας χειρας και τους ποδας. ⁴¹Ενω δε αυτοι ηπιστουν ετι απο της χαρας και εθαυμαζον, ειπε προς αυτους· Εχετε τι φαγωσιμον ενταυθα; ⁴²Οι δε εδωκαν εις αυτον μερος οππου ιχθυος και απο κρηθραν μελιτος. ⁴³Και λαβων ενωπιον αυτων εφαγεν. ⁴⁴Ειπε δε προς αυτους· Ουτοι ειναι οι λογοι, τους οποιους ελαλησα προς υμας οτε ημην ετι μεθ' υμων, οτι πρεπει να πληρωθωσι παντα τα γεγραμμενα εν τω νομω του Μωυσεως και προφηταις και ψαλμοις περι εμου. ⁴⁵Τοτε διηνοιξεν αυτων τον νουν, δια να καταλαβωσι τας γραφας· ⁴⁶και ειπε προς αυτους οτι ουτως ειναι γεγραμμενον και ουτως επρεπε να παθη ο Χριστος και να αναστηθη εκ νεκρων τη τριτη ημερα, ⁴⁷και να κηρυχθη εν τω ονοματι αυτου μετανοια και αφεσις αμαρτιων εις παντα τα εθνη, γινο-

μενης αρχης απο Ιερουσαλημ. ⁴⁸Σεις δε εισθε μαρτυρες τουτων. ⁴⁹Και ιδου, εγω αποστελλω την επαγγελιαν του Πατρος μου εφ' υμας· σεις δε καθησατε εν τη πολει Ιερουσαλημ εωσου ενδυθητε δυναμιν εξ υψους. ⁵⁰Και εφερεν αυτους εξω εως εις Βηθανιαν, και υψωσας τας χειρας αυτου ευλογησεν αυτους. ⁵¹Και ενω ευλογει αυτους, απεχωρισθη απ' αυτων και ανεφερετο εις τον ουρανον. ⁵²Και αυτοι προσκυνησαντες αυτον, υπεστρεψαν εις Ιερουσαλημ μετα χαρας μεγαλης, ⁵³και ησαν διαπαντος εν τω ιερω, αινουντες και ευλογουντες τον Θεον. Αμην.

Γιάννης

1 Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦτο παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος. ² Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρὰ τῷ Θεῷ. ³ Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένεον, καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἐγένεον οὐδὲ ἐν, τὸ ὅποιον ἐγένεον. ⁴ Ἐν αὐτῷ ἦτο ζῶν, καὶ ἡ ζῶν ἦτο τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. ⁵ Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φεγγεῖ καὶ ἡ σκοτία δὲν κατέλαβεν αὐτό. ⁶ Ὑπῆρξεν ἀνθρώπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὀνομαζόμενος Ἰωάννης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, διὰ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, διὰ νὰ πιστεῦσῶσι πάντες δι' αὐτό. ⁷ Δὲν ἦτο ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλὰ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τοῦ φωτός. ⁸ Ἦτο τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ ὅποιον φωτίζει πάντα ἀνθρώπον ἐρχομένον εἰς τὸν κόσμον. ⁹ Ἦτο ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο δι' αὐτό, καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισεν αὐτόν. ¹⁰ Ἐἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐδέχθησαν αὐτόν. ¹¹ Οἱ δὲ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτοὺς ἐδωκεν ἐξουσίαν νὰ γένωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστευόντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. ¹² Οἱτινες οὐχὶ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρῶς, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν. ¹³ Καὶ ὁ Λόγος ἐγένετο σὰρξ καὶ κατώκησε μετὰ ἡμῶν, καὶ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρὸς, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. ¹⁴ Ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐφωναξέ, λέγων· Οὗτος ἦτο περὶ οὗ εἶπον, Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος εἶναι ἀνωτέρος μου, διότι ἦτο πρότερος μου. ¹⁵ Καὶ πάντες ἡμεῖς ἐλάβομεν ἐκ τοῦ πληρωματος αὐτοῦ καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος· ¹⁶ διότι καὶ ὁ νόμος ἐδόθη διὰ τοῦ Μωυσέως· ἡ δὲ χάρις καὶ ἀληθεῖα ἐγένεον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ¹⁷ Οὐδεὶς εἶδε ποτὲ τὸν Θεόν· ὁ μονογενοῦς Ὕιός, ὁ ὢν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐφανερώσεν αὐτόν. ¹⁸ Καὶ αὕτη εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ἀπεστείλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ Λευίτας διὰ νὰ ἐρωτήσωσιν αὐτόν· Σὺ τίς εἶσαι; ¹⁹ Καὶ ὠμολόγησε καὶ δὲν ἠρνήθη· καὶ ὠμολόγησεν ὅτι δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ Χριστός. ²⁰ Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· Τί λοιπόν; Ἡλίας εἶσαι σὺ; καὶ λέγει, δὲν εἰμαι. Ὁ προφήτης εἶσαι σὺ; καὶ ἀπεκρίθη, Οὐχί. ²¹ Εἶπον λοιπόν πρὸς αὐτόν· Τίς εἶσαι; διὰ νὰ δώσωμεν ἀποκρίσιν εἰς τοὺς ἀποστείλαντάς ἡμᾶς· τί λεγεις περὶ σεαυτοῦ; ²² Ἀπεκρίθη· Ἐγὼ εἰμαι φωνὴ βωβῆτος ἐν τῇ ἐρημῳ, εὐθυνατέ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, καθὼς εἶπεν Ἡσαίας ὁ προφήτης. ²³ Οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων· ²⁴ καὶ ἠρώτησαν αὐτόν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διὰ τί λοιπόν βαπτίζεις,

εἰάν σὺ δὲν εἶσαι ὁ Χριστός οὔτε ὁ Ἡλίας οὔτε ὁ προφήτης; ²⁵ Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης λέγων· Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· ἐν μέσῳ δὲ ὑμῶν ἵσταται ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον σεις δὲν γινώριζετε· ²⁶ αὗτος εἶναι ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὅστις εἶναι ἀνωτέρος μου, τοῦ ὁποῦ εἰμαι ἀξίος νὰ λῦσω τὸ ἄλωρον τοῦ ὑποδηματός αὐτοῦ. ²⁷ Ταῦτα ἐγένεον ἐν Βηθαβαρα περὶ τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦτο ὁ Ἰωάννης βαπτίζων. ²⁸ Τῇ ἐπαυρίῳ βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει· Ἴδου, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἰρῶν τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου. ²⁹ Οὗτος εἶναι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· Ὁπίσω μου ἐρχεται ἀνὴρ, ὅστις εἶναι ἀνωτέρος μου, διότι ἦτο πρότερος μου. ³⁰ Καὶ ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον αὐτόν, ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ βαπτίζων ἐν τῷ ὕδατι. ³¹ Καὶ ἐμαρτυρήσεν ὁ Ἰωάννης, λέγων ὅτι εἶδον τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστέρα ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐμείνεν ἐπ' αὐτόν. ³² Καὶ ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον αὐτόν· ἀλλ' ὁ πεμφθὴς με διὰ νὰ βαπτίζω ἐν ὕδατι ἐκεῖνος μοι εἶπεν· εἰς ὅντινα ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτος εἶναι ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. ³³ Καὶ εἶδον καὶ ἐμαρτυρήσα, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Ὕιός τοῦ Θεοῦ. ³⁴ Τῇ ἐπαυρίῳ πάλιν ἵστατο ὁ Ἰωάννης καὶ δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ³⁵ καὶ ἐμβλέψας εἰς τὸν Ἰησοῦν περιπατούντα, λέγει· Ἴδου, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ. ³⁶ Καὶ ἠκούσαν αὐτόν οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντα καὶ ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν. ³⁷ Στραφεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἰδὼν αὐτοὺς ἀκολουθούντας, λέγει πρὸς αὐτοὺς· Τί ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν, Ραββί, τὸ ὅποιον ἐρμηνευόμενον λέγεται, Διδασκαλε, πού μενεῖς; ³⁸ Λέγει πρὸς αὐτοὺς· Ἐλθετέ καὶ ἴδετέ, ἦλθον καὶ εἶδον πού μενεῖ, καὶ ἐμείναν παρ' αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ἡ δὲ ὥρα ἦτο ὡς δεκάτη. ³⁹ Ἦτο Ἄνδρας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σιμωνὸς Πέτρου εἰς ἐκ τῶν δύο, οἱτινες ἠκούσαν περὶ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἠκολούθησαν αὐτόν. ⁴⁰ Οὗτος πρῶτος εὐρίσκει τὸν εαυτοῦ ἀδελφόν Σιμῶνα καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Εὐρηκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸ ὅποιον μεθερμηνευόμενον εἶναι ὁ Χριστός. ⁴¹ Καὶ ἐφερέν αὐτόν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἐμβλέψας δὲ εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Σὺ εἶσαι Σίμων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνα· σὺ θέλεις ὀνομασθῆ Κηφᾶς, τὸ ὅποιον ἐρμηνεύεται Πέτρος. ⁴² Τῇ ἐπαυρίῳ ἠβελήσεν ὁ Ἰησοῦς νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὐρίσκει τὸν Φίλιππον καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀκολουθεῖ μοι. ⁴³ Ἦτο δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαιδα, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. ⁴⁴ Εὐρίσκει Φίλιππος

τον Ναθαναηλ και λεγει προς αυτον· Εκεινον τον οποιον εγραψεν ο Μωυσης εν τω νομω και οι προφηται ευρηκαμεν, Ιησουν τον υιον του Ιωσηφ τον απο Ναζαρετ. ⁴⁶Και ειπε προς αυτον ο Ναθαναηλ· Εκ Ναζαρετ δυναται να προελθη τι αγαθον; Λεγει προς αυτον ο Φιλιππος, Ερχου και ιδε. ⁴⁷Ειδεν ο Ιησους τον Ναθαναηλ ερχομενον προς αυτον και λεγει περι αυτου· Ιδου, αληθως Ισραηλιτης, εις τον οποιον δολος δεν υπαρχει. ⁴⁸Λεγει προς αυτον ο Ναθαναηλ· Ποθεν με γνωσκεις; Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτον· Πριν ο Φιλιππος σε φωναξη, οντα υποκατω της συκης, ειδον σε. ⁴⁹Απεκριθη ο Ναθαναηλ και λεγει προς αυτον· Ραββι, συ εισαι ο Υιος του Θεου, συ εισαι ο βασιλευς του Ισραηλ. ⁵⁰Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτον· Επειδη σοι ειπον· ειδον σε υποκατω της συκης, πιστευεις; μεγαλητερα τουτων θελεις ιδει. ⁵¹Και λεγει προς αυτον· Αληθως, αληθως σας λεγω· απο του νυν θελετε ιδει τον ουρανον ανεωγμενον και τους αγγελους του Θεου αναβαινοντας και καταβαινοντας επι τον Υιον του ανθρωπου.

2Και την τριτην ημεραν εγεινε γαμος εν Κανα της Γαλιλαιας, και ητο η μητηρ του Ιησου εκει. ²Προσεκληθη δε και ο Ιησους και οι μαθηται αυτου εις τον γαμον. ³Και επειδη ελειψεν ο οινος, λεγει η μητηρ του Ιησου προς αυτον· Οινον δεν εχουσι. ⁴Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Τι ειναι μεταξυ εμου και σου, γυναι; δεν ηλθεν επι η ωρα μου. ⁵Λεγει η μητηρ αυτου προς τους υπηρετας· Ο, τι σας λεγει, καμετε. ⁶Ησαν δε εκει υδριαι λιθινη αι εξ κειμεναι κατα το εθος του καθαρισμου των Ιουδαιων, χωρουσαι εκαστη δυο η τρια μετρα. ⁷Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Γεμισατε τας υδριας υδατος. Και εγεμισαν αυτας εως ανω. ⁸Και λεγει προς αυτους· Αντλησατε τωρα και φερετε προς τον αρχιτρικλινον. Και εφεραν. ⁹Καθως δε ο αρχιτρικλινος εγευθη το υδωρ εις οινον μεταβεβλημενον και δεν ηξευρε ποθεν ειναι, οι υπηρεται ομως ηξευρον οι αντλησαντες το υδωρ φωναζει τον νυμφιον ο αρχιτρικλινος ¹⁰και λεγει προς αυτον· Πας ανθρωπος πρωτον τον καλον οινον βαλλει, και αφου πιωσι πολυ, τοτε τον κατωτερον· συ εφυλαξας τον καλον οινον εως τωρα. ¹¹Ταυτην την αρχην των θαυματων εκαμεν ο Ιησους εν Κανα της Γαλιλαιας και εφανερωσε την δοξαν αυτου, και επιστευσαν εις αυτον οι μαθηται αυτου. ¹²Μετα τουτο κατεβη εις Καπερναουμ αυτος και η μητηρ αυτου και οι αδελφοι αυτου και οι μαθηται αυτου, και εκει εμειναν ουχ πολλας ημερας. ¹³Επλησιαζε δε το πασχα των Ιουδαιων, και ανεβη εις Ιεροσολυμα ο Ιησους. ¹⁴Και ευρεν εν τω ιερω, τους πωλουντας βοας και προβατα και περιστερας, και τους αργυραμοιβους καθημενους. ¹⁵Και ποιησας μαστιγα εκ σχοινων, εδιωξε παντας εκ του ιερου και τα προβατα και τους βοας, και τα νομισματα των αργυραμοιβων εχυσε και τας τραπεζας ανετρεψε, ¹⁶και προς τους πωλουντας τας περιστερας ειπε· Σηκωσατε ταυτα εντευθεν· μη καμνετε τον οικον του Πατρος μου οικον εμποριου. ¹⁷Τοτε ενεθυμη-

θησαν οι μαθηται αυτου οτι ειναι γεγραμμενον, Ο ζηλος του οικου σου με κατεφαγεν. ¹⁸Απεκριθησαν λοιπον οι Ιουδαιοι και ειπον προς αυτον· Τι σημειον δεικνυεις εις ημας, διοτι καμνεις ταυτα; ¹⁹Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτους· Χαλασατε τον ναον τουτον, και δια τριων ημερων θελω εγειρει αυτον. ²⁰Και οι Ιουδαιοι ειπον· Εις τεσσαρακοντα και εξ ετη ωκοδομηθη ο ναος ουτος, και συ θελεις εγειρει αυτον εις τρεις ημερας; ²¹Εκεινος ομως ελεγε περι του ναου του σωματος αυτου. ²²Οτε λοιπον ηγερθη εκ νεκρων, ενεθυμηθησαν οι μαθηται αυτου οτι τουτο ελεγε προς αυτους, και επιστευσαν εις την γραφην και εις τον λογον, τον οποιον ειπεν ο Ιησους. ²³Και ενω ητο εν Ιεροσολυμοις κατα την εορτην του πασχα, πολλοι επιστευσαν εις το ονομα αυτου, βλεποντες αυτου τα θαυματα, τα οποια εκαμνεν. ²⁴Αυτος δε ο Ιησους δεν ενεπιστευετο εις αυτους, διοτι εγνωριζε παντας, ²⁵και διοτι δεν ειχε χρεϊαν δια να μαρτυρηση τις περι του ανθρωπου· επειδη αυτος εγνωριζε τι ητο εντος του ανθρωπου.

3Ητο δε ανθρωπος τις εκ των Φαρισαιων, Νικοδημος ονομαζομενος, αρχων των Ιουδαιων. ²Ουτος ηλθε προς τον Ιησουν δια νυκτος και ειπε προς αυτον· Ραββι, εξευρομεν οτι απο Θεου ηλθες διδασκαλος· διοτι ουδεις δυναται να καμνη τα σημεια ταυτα, τα οποια συ καμνεις, εαν δεν ηναι ο Θεος μετ' αυτου. ³Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτον· Αληθως, αληθως σοι λεγω, εαν τις δεν γεννηθη ανωθεν, δεν δυναται να ιδη την βασιλειαν του Θεου. ⁴Λεγει προς αυτον ο Νικοδημος· Πως δυναται ανθρωπος να γεννηθη γερων ων; μηποτε δυναται να εισελθη δευτερην φοραν εις την κοιλιαν της μητρος αυτου και να γεννηθη; ⁵Απεκριθη ο Ιησους· Αληθως, αληθως σοι λεγω, εαν τις δεν γεννηθη εξ υδατος και Πνευματος, δεν δυναται να εισελθη εις την βασιλειαν του Θεου. ⁶Το γεγεννημενον εκ της σαρκος ειναι σαρξ και το γεγεννημενον εκ του Πνευματος ειναι πνευμα. ⁷Μη θαυμασης οτι σοι ειπον, Πρεπει να γεννηθητε ανωθεν. ⁸Ο ανεμος οπου θελει πνεει, και την φωνην αυτου ακουεις, αλλα δεν εξευρεις ποθεν ερχεται και που υπαγει· ουτως ειναι πας, οστις εγεννηθη εκ του Πνευματος. ⁹Απεκριθη ο Νικοδημος και ειπε προς αυτον· Πως δυναται να γεινωσι ταυτα; ¹⁰Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτον· Συ εισαι ο διδασκαλος του Ισραηλ και ταυτα δεν εξευρεις; ¹¹Αληθως, αληθως σοι λεγω οτι εκεινο το οποιον εξευρομεν λαλουμεν και εκεινο το οποιον ειδομεν μαρτυρουμεν, και την μαρτυριαν ημων δεν δεχεσθε. ¹²Εαν τα επιγια σου ειπον και δεν πιστευητε, πως, εαν σας ειπω τα επουρανια, θελετε πιστευει; ¹³Και ουδεις ανεβη εις τον ουρανον ειμη ο καταβας εκ του ουρανου, ο Υιος του ανθρωπου, ο ων εν τω ουρανω. ¹⁴Και καθως ο Μωυσης υψωσε τον οφιν εν τη ερημω, ουτω πρεπει να υψωθη ο Υιος του ανθρωπου, ¹⁵δια να μη απολεσθη πας ο πιστευων εις αυτον, αλλα να εχη ζωην αιωνιον. ¹⁶Διοτι τοσον ηγαπησεν ο Θεος τον κοσμον, ωστε εδωκε τον

Υιον αυτου τον μονογενη, δια να μη απολεσθη πας ο πιστευων εις αυτον, αλλα να εχη ζωην αιωνιον. ¹⁷Επειδη δεν απεστειλεν ο Θεος τον Υιον αυτου εις τον κοσμον δια να κρινη τον κοσμον, αλλα δια να σωθη ο κοσμος δι' αυτου. ¹⁸Οστις πιστευει εις αυτον δεν κρινεται, οστις ομως δεν πιστευει ειναι ηδη κεκριμενος, διοτι δεν επιστευσεν εις το ονομα του μονογενους Υιου του Θεου. ¹⁹Και αυτη ειναι η κρισις, οτι το φως ηλθεν εις τον κοσμον, και οι ανθρωποι ηγαπησαν το σκοτος μαλλον παρα το φως· διοτι ησαν πονηρα τα εργα αυτων. ²⁰Επειδη πας, οστις πραττει φαυλα, μισει το φως και δεν ερχεται εις το φως, δια να μη ελεγχθωσι τα εργα αυτου· ²¹οστις ομως πραττει την αληθειαν, ερχεται εις το φως, δια να φανερωθωσι τα εργα αυτου οτι επραχθησαν κατα Θεον. ²²Μετα ταυτα ηλθεν ο Ιησους και οι μαθηται αυτου εις την γην της Ιουδαιας, και εκει διετριβε μετ' αυτων και εβαπτιζεν. ²³Ητο δε και ο Ιωαννης βαπτιζων εν Αινων πλησιον του Σαλειμ, διοτι ησαν εκει υδατα πολλα, και ηρχοντο και εβαπτιζοντο. ²⁴Επειδη ο Ιωαννης δεν ητο ετι βεβλημενος εις την φυλακην. ²⁵Εγινε λοιπον συζητησις περι καθαρισμου παρα των μαθητων του Ιωαννου με Ιουδαιους τινας. ²⁶Και ηλθον προς τον Ιωαννην και ειπον προς αυτον· Ραββι, εκεινος οστις ητο μετα σου περαν του Ιορδανου, εις τον οποιον συ εμαρτυρησας, ιδου, ουτος βαπτιζει και παντες ερχονται προς αυτον. ²⁷Απεκριθη ο Ιωαννης και ειπε· Δεν δυναται ο ανθρωπος να λαμβανη ουδεν, εαν δεν ηναι δεδομενον εις αυτον εκ του ουρανου. ²⁸Σεις αυτοι εισθε μαρτυρες μου οτι ειπον· Δεν ειμαι εγω ο Χριστος, αλλ' οτι ειμαι απεσταλμενος εμπροσθεν εκεινου. ²⁹Οστις εχει την νυμφην ειναι νυμφιος· ο δε φιλος του νυμφιου, ο ισταμενος και ακουων αυτον, χαιρει καθ' υπερβολην δια την φωνην του νυμφιου. Αυτη λοιπον η χαρα η ιδικη μου επληρωθη. ³⁰Εκεινος πρεπει να αυξανη, εγω δε να ελαττωνωμαι. ³¹Ο ερχομενος ανωθεν ειναι υπερανω παντων. Ο ων εκ της γης εκ της γης ειναι και εκ της γης λαλει· ο ερχομενος εκ του ουρανου ειναι υπερανω παντων, ³²και εκεινο το οποιον ειδε και ηκουσε, τουτο μαρτυρει, και ουδεις δεχεται την μαρτυριαν αυτου. ³³Οστις δεχθη την μαρτυριαν αυτου επεσφραγισεν οτι ο Θεος ειναι αληθης. ³⁴Διοτι εκεινος, τον οποιον απεστειλεν ο Θεος, τους λογους του Θεου λαλει· επειδη ο Θεος δεν διδει εις αυτον το Πνευμα με μετρον. ³⁵Ο Πατηρ αγαπα τον Υιον και παντα εδωκεν εις την χειρα αυτου. ³⁶Οστις πιστευει εις τον Υιον εχει ζωην αιωνιον· οστις ομως απειθει εις τον Υιον δεν θελει ιδει ζωην, αλλ' η οργη του Θεου μενει επανω αυτου.

4Καθως λοιπον εμαθεν ο Κυριος οτι ηκουσαν οι Φαρισαιοι οτι ο Ιησους πλειοτερους μαθητας καμνει και βαπτιζει παρα ο Ιωαννης-²αν και ο Ιησους αυτος δεν εβαπτιζεν, αλλ' οι μαθηται αυτου-³αφηκε την Ιουδαιαν και απηλθε παλιν εις την Γαλιλαιαν. ⁴Επρεπε δε να περαση δια της Σαμαρειας. ⁵Ερχεται λοιπον εις πολιν της Σαμαρειας λεγομενη Σιχαρ, πλησιον του αγρου, τον

οποιον εδωκεν ο Ιακωβ εις τον Ιωσηφ τον υιον αυτου. ⁶Ητο δε εκει πηγη του Ιακωβ. Ο Ιησους λοιπον κεκοπιακως εκ της οδοποριας εκαθητο ουτως εις την πηγην. Ωρα ητο περιπου εκτη. ⁷Ερχεται γυνη τις εκ της Σαμαρειας, δια να αντληση υδωρ. Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Δος μοι να πιω. ⁸Διοτι οι μαθηται αυτου ειχον υπαγει εις την πολιν, δια να αγορασωσι τροφας. ⁹Λεγει λοιπον προς αυτον η γυνη η Σαμαρειτις· Πως συ, Ιουδαιος ων, ζητεις να πιης παρ' εμου, ητις ειμαι γυνη Σαμαρειτις; Διοτι δεν συγκοινωνουσιν οι Ιουδαιοι με τους Σαμαρειτας. ¹⁰Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτην· Εαν ηξευρες την δωρεαν του Θεου, και τις ειναι ο λεγων σοι, Δος μοι να πιω, συ ηθελες ζητησει παρ' αυτου, και ηθελε σοι δωσει υδωρ ζων. ¹¹Λεγει προς αυτον η γυνη· Κυριε, ουτε αντλημα εχεις, και το φρεαρ ειναι βαθυ· ποθεν λοιπον εχεις το υδωρ το ζων; ¹²μηπως συ εισαι μεγαλυτερος του πατρος ημων Ιακωβ, οστις εδωκεν εις ημας το φρεαρ, και αυτος επιεν εξ αυτου και οι υιοι αυτου και τα θρεμματα αυτου; ¹³Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτην· Πας οστις πινει εκ του υδατος τουτου θελει διψησει παλιν· ¹⁴οστις ομως πιη εκ του υδατος, το οποιον εγω θελω δωσει εις αυτον, δεν θελει διψησει εις τον αιωνα, αλλα το υδωρ, το οποιον θελω δωσει εις αυτον, θελει γεινει εν αυτω πηγη υδατος αναβλυζοντος εις ζωην αιωνιον. ¹⁵Λεγει προς αυτον η γυνη· Κυριε,δος μοι τουτο το υδωρ, δια να μη διψω μηδε να ερχωμαι εδω να αντλω. ¹⁶Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Υπαγε, καλεσον τον ανδρα σου και ελθε εδω. ¹⁷Απεκριθη η γυνη και ειπε· Δεν εχω ανδρα. Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Καλως ειπας οτι δεν εχω ανδρα· ¹⁸διοτι πεντε ανδρας ελαβες, και εκεινος, τον οποιον εχεις τωρα, δεν ειναι ανηρ σου· τουτο αληθες ειπας. ¹⁹Λεγει προς αυτον η γυνη· Κυριε, βλεπω οτι συ εισαι προφητης. ²⁰Οι πατερες ημων εις τουτο το ορος προσεκυνησαν, και σεις λεγετε οτι εν τοις Ιεροσολυμοις ειναι ο τοπος οπου πρεπει να προσκυνωμεν. ²¹Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Γυναι, πιστευσον μοι οτι ερχεται ωρα, οτε ουτε εις το ορος τουτου ουτε εις τα Ιεροσολυμα θελετε προσκυνησει τον Πατερα. ²²Σεις προσκυνειτε εκεινο το οποιον δεν εξευρετε, ημεις προσκυνουμεν εκεινο το οποιον εξευρομεν, διοτι η σωτηρια ειναι εκ των Ιουδαιων. ²³Πλην ερχεται ωρα, και ηδη ειναι, οτε οι αληθινοι προσκυνηται θελουσι προσκυνησει τον Πατερα εν πνευματι και αληθεια· διοτι ο Πατηρ τοιουτους ζητει τους προσκυνουντας αυτον. ²⁴Ο Θεος ειναι Πνευμα, και οι προσκυνουντες αυτον εν πνευματι και αληθεια πρεπει να προσκυνωσι. ²⁵Λεγει προς αυτον η γυνη· Εξευρω οτι ερχεται ο Μεσσιας, ο λεγομενος Χριστος· οταν ελθη εκεινος, θελει αναγγειλει εις ημας παντα. ²⁶Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Εγω ειμαι, ο λαλων σοι. ²⁷Και επανω εις τουτο ηλθον οι μαθηται αυτου και εθαυμασαν οτι ελαλει μετα γυναικος· ουδεις ομως ειπε, Τι ζητεις; η Τι λαλεις μετ' αυτης; ²⁸Αφηκε λοιπον η γυνη την υδριαν αυτης και υπηγεν εις την πολιν και λεγει προς τους ανθρωπους· ²⁹Ελθετε να ιδητε ανθρωπον,

οστις μοι ειπε παντα οσα επραξα· μηπως ουτος ειναι ο Χριστος; ³⁰Εξηλθον λοιπον εκ της πολεως και ηρχοντο προς αυτον. ³¹Εν δε τω μεταξυ οι μαθηται παρεκαλουν αυτον λεγοντες· Ραββι, φαγε. ³²Ο δε ειπε προς αυτους· Εγω εχω φαγητον να φαγω, το οποιον σεις δεν εξευρετε. ³³Ελεγον λοιπον οι μαθηται προς αλληλους· Μηπως τις εφερε προς αυτον να φαγη; ³⁴Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Το εμον φαγητον ειναι να πραττω το θελημα του πεμψαντος με και να τελειωσω το εργον αυτου. ³⁵Δεν λεγετε σεις οτι τεσσαρες μηνες ειναι ετι και ο θερισμος ερχεται; Ιδου, σας λεγω, υψωσατε τους οφθαλμους σας και ιδετε τα χωραφια, οτι ειναι ηδη λευκα προς θερισμον. ³⁶Και ο θεριζων λαμβανει μισθον και συναγει καρπον εις ζωνη αιωνιον, δια να χαιρη ομου και ο σπειρων και ο θεριζων. ³⁷Διοτι κατα τουτο αληθευει ο λογος, οτι αλλος ειναι ο σπειρων και αλλος ο θεριζων. ³⁸Εγω σας απεστειλα να θεριζητε εκεινο, εις το οποιον σεις δεν εκοπιασατε· αλλοι εκοπιασαν, και σεις εισηλθετε εις τον κοπον αυτων. ³⁹Εξ εκεινης δε της πολεως πολλοι των Σαμαρειτων επιστευσαν εις αυτον δια τον λογον της γυναικος, μαρτυρουσης οτι μοι ειπε παντα οσα επραξα. ⁴⁰Καθως λοιπον ηλθον προς αυτον οι Σαμαρειται, παρεκαλουν αυτον να μεινη παρ' αυτοις· και εμεινεν εκει δυο ημερας. ⁴¹Και πολυ πλειοτεροι επιστευσαν δια τον λογον αυτου, ⁴²και προς την γυναικα ελεγον, οτι δεν πιστευομεν πλεον δια τον λογον σου· επειδη ημεις ηκουσαμεν, και γνωριζομεν οτι ουτος ειναι αληθως ο Σωτηρ του κοσμου, ο Χριστος. ⁴³Μετα δε τας δυο ημερας εξηλθεν εκειθεν και υπηγεν εις την Γαλιλαιαν. ⁴⁴Διοτι αυτος ο Ιησους εμαρτυρησεν οτι προφητης εν τη πατριδι αυτου δεν εχει τιμην. ⁴⁵Οτε λοιπον ηλθεν εις την Γαλιλαιαν, εδεχθησαν αυτον οι Γαλιλαιοι, ιδοντες παντα οσα εκαμεν εν Ιεροσολυμοις κατα την εορτην· διοτι και αυτοι ηλθον εις την εορτην. ⁴⁶Ηλθε λοιπον ο Ιησους παλιν εις την Κανα της Γαλιλαιας, οπου εκαμε το υδωρ οινον. Και ητο τις βασιλικος ανθρωπος, του οποιου ο υιος ησθενει εν Καπερναουμ. ⁴⁷ουτος ακουσας οτι ο Ιησους ηλθεν εκ της Ιουδαιας εις την Γαλιλαιαν, υπηγε προς αυτον και παρεκαλει αυτον να καταβη και να ιατρευση τον υιον αυτου· διοτι εμελλε να αποθανη. ⁴⁸Ειπε λοιπον ο Ιησους προς αυτον· Εαν δεν ιδητε σημεια και τερατα, δεν θελετε πιστευσει. ⁴⁹Λεγει προς αυτον ο βασιλικος· Κυριε, καταβα πριν αποθανη το παιδιον μου. ⁵⁰Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Υπαγε, ο υιος σου ζη. Και επιστευσεν ο ανθρωπος εις τον λογον, τον οποιον ειπε προς αυτον ο Ιησους, και ανεχωρει. ⁵¹Ενω δε ουτος ηδη κατεβαινεν, απηνητησαν αυτον οι δουλοι αυτου και απηγγειλαν λεγοντες οτι ο υιος σου ζη. ⁵²Ηρωτησε λοιπον αυτους την ωραν, καθ' ην εγεινε καλυτερα. Και ειπον προς αυτον οτι Χθες την εβδομηνη ωραν αφηκεν αυτον ο πυρετος. ⁵³Ενοησε λοιπον ο πατηρ οτι εγεινε τουτο κατ' εκεινην την ωραν, καθ' ην ο Ιησους ειπε προς αυτον οτι Ο υιος σου ζη· και επιστευσεν αυτος και ολη η οικια αυτου. ⁵⁴Τουτο παλιν δευτερον θαυμα εκαμεν ο Ιησους, αφου

ηλθεν εκ της Ιουδαιας εις την Γαλιλαιαν.

5 Μετα ταυτα ητο εορτην των Ιουδαιων, και ανεβη ο Ιησους εις Ιεροσολυμα. ²Ειναι δε εν τοις Ιεροσολυμοις πλησιον της προβατικης πυλης κολουμβηθρα, η επονομαζομενη Εβραιοσι Βηθεσδα, εχουσα πεντε στοας. ³Εν ταυταις κατεκειτο πληθος πολυ των ασθενουντων, τυφλων, χωλων, ξηρων, οιτινες περιεμενον την κινήσιν του υδατος. ⁴Διοτι αγγελος κατεβαινε κατα καιρον εις την κολουμβηθραν και εταραττε το υδωρ· οστις λοιπον εισηρχετο πρωτος μετα την ταραχην του υδατος, εγινετο υγιης απο οποιανδηποτε νοσον επασχεν. ⁵Ητο δε εκει ανθρωπος τις τριακοντα οκτω ετη πασχων ασθενειαν. ⁶Τουτου ιδων ο Ιησους κατακειμενον, και εξευρων οτι πολυν ηδη καιρον πασχει, λεγει προς αυτον· Θελεις να γεινης υγιης; ⁷Απεκριθη προς αυτον ο ασθενων· Κυριε, ανθρωπον δεν εχω, δια να με βαλη εις την κολουμβηθραν, οταν ταραχθη το υδωρ· ενω δε ερχομαι εγω, αλλος προ μου καταβαινει. ⁸Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Εγερθητι, σηκωσον τον κραββατον σου και περιπατει. ⁹Και ευθως εγεινεν ο ανθρωπος υγιης και εσηκωσε τον κραββατον αυτου, και περιεπατει. Ητο δε σαββατον εκεινην την ημεραν. ¹⁰Ελεγον λοιπον οι Ιουδαιοι προς τον τεθεραπευομενον· Σαββατον ειναι· Δεν σοι ειναι συγκεχωρημενον να σηκωσης τον κραββατον. ¹¹Απεκριθη προς αυτους· Ο ιατρευσας με, εκεινος μοι ειπε· Σηκωσον τον κραββατον σου, και περιπατει. ¹²Ηρωτησαν λοιπον αυτον· Τις ειναι ο ανθρωπος, οστις σοι ειπε, Σηκωσον τον κραββατον σου και περιπατει; ¹³Ο δε ιατρευθεις δεν ηξευρε τις ειναι· διοτι ο Ιησους υπεξηλθεν, επειδη ητο οχλος πολυς εν τω τοπω. ¹⁴Μετα ταυτα ευρισκει αυτον ο Ιησους εν τω ιερω και ειπε προς αυτον· Ιδου, εγεινες υγιης· μηκετι αμαρτανε, δια να μη σοι γεινη τι χειροτερον. ¹⁵Υπηγε λοιπον ο ανθρωπος και ανηγγειλε προς τους Ιουδαιους οτι ο Ιησους ειναι ο ιατρευσας αυτον. ¹⁶Και δια τουτο κατετρεχον τον Ιησουν οι Ιουδαιοι και εζητουν να θανατωσωσιν αυτον, διοτι εκαμε ταυτα εν σαββατω. ¹⁷Ο δε Ιησους απεκριθη προς αυτους· Ο Πατηρ μου εργαζεται εως τωρα, και εγω εργαζομαι. ¹⁸Δια τουτο λοιπον μαλλον εζητουν οι Ιουδαιοι να θανατωσωσιν αυτον, διοτι ουχι μονον παρεβαινε το σαββατον, αλλα και Πατερα εαυτου ελεγε τον Θεον, ισον με τον Θεον καμων εαυτον. ¹⁹Απεκριθη λοιπον ο Ιησους και ειπε προς αυτους· Αληθως, αληθως σας λεγω, δεν δυναται ο Υιος να πραττη ουδεν αφ' εαυτου, εαν δεν βλεπη τον Πατερα πραττοντα τουτο· επειδη οσα εκεινος πραττει, ταυτα και ο Υιος πραττει ομοιως. ²⁰Διοτι ο Πατηρ αγαπα τον Υιον και δεικνυει εις αυτον παντα οσα αυτος πραττει, και μεγαλυτερα τουτων εργα θελει δειξει εις αυτον, δια να θαυμαζητε σεις. ²¹Επειδη καθως ο Πατηρ εγειρει τους νεκρους και ζωοποιει, ουτω και ο Υιος ουστινας θελει ζωοποιει. ²²Επειδη ουδε κρινει ο Πατηρ ουδενα, αλλ' εις τον Υιον εδωκε πασαν την κρισιν, ²³δια να τιμωσι παντες τον Υιον καθως τιμωσι τον Πατερα. Ο

μη τιμών τον Υιόν δεν τιμα τον Πατέρα τον πεμφαντα αυτον. ²⁴Αληθως, αληθως σας λεγω οτι ο ακουων τον λογον μου και πιστευων εις τον πεμφαντα με εχει ζωην αιωνιον, και εις κρισιν δεν ερχεται, αλλα μετεβη εκ του θανατου εις την ζωην. ²⁵Αληθως, αληθως σας λεγω οτι ερχεται ωρα, και ηδη ειναι, οτε οι νεκροι θελουσιν ακουσει την φωνην του Υιου του Θεου, και οι ακουσαντες θελουσι ζησει. ²⁶Διοτι καθως ο Πατηρ εχει ζωην εν εαυτω, ουτως εδωκε και εις τον Υιόν να εχη ζωην εν εαυτω. ²⁷και εξουσιαν εδωκεν εις αυτον να καμνη και κρισιν, διοτι ειναι Υιος ανθρωπου. ²⁸Μη θαυμαζετε τουτο· διοτι ερχεται ωρα, καθ' ην παντες οι εν τοις μνημειοις θελουσιν ακουσει την φωνην αυτου, ²⁹και θελουσιν εξελθει οι πραξαντες τα αγαθα εις αναστασιν ζωης, οι δε πραξαντες τα φαυλα εις αναστασιν κρισεως. ³⁰Δεν δυναμαι εγω να καμνω απ' εμαυτου ουδεν. Καθως ακουω κρινω, και η κρισις η εμη δικαια ειναι· διοτι δεν ζητω το θελημα το εμον, αλλα το θελημα του πεμφαντος με Πατρος. ³¹Εαν εγω μαρτυρω περι εμαυτου, η μαρτυρια μου δεν ειναι αληθης. ³²Αλλος ειναι ο μαρτυρων περι εμου, και εξευρω οτι ειναι αληθης η μαρτυρια, την οποιαν μαρτυρει περι εμου. ³³Σεις απεστειλατε προς τον Ιωαννην, και εμαρτυρησεν εις την αληθειαν· ³⁴εγω δε παρα ανθρωπου δεν λαμβανω την μαρτυριαν, αλλα λεγω ταυτα δια να σωθητε σεις. ³⁵Εκεινος ητο ο λυχνος ο καιομενος και φεγγων, και σεις ηθελησατε να αγαλλιασθητε προς ωραν εις το φως αυτου. ³⁶Αλλ' εγω εχω την μαρτυριαν μεγαλητεραν της του Ιωαννου· διοτι τα εργα, τα οποια μοι εδωκεν ο Πατηρ δια να τελειωσω αυτα, αυτα τα εργα, τα οποια εγω πραττω, μαρτυρουσι περι εμου οτι ο Πατηρ με απεστειλε· ³⁷και ο πεμφας με Πατηρ, αυτος εμαρτυρησε περι εμου. Ουτε φωνην αυτου ηκουσατε πωποτε ουτε οφιν αυτου ειδατε. ³⁸Και τον λογον αυτου δεν εχετε μενοντα εν εαυτοις, διοτι σεις δεν πιστευετε εις τουτον, τον οποιον εκεινος απεστειλεν. ³⁹Ερευνατε τας γραφας, διοτι σεις νομιζετε οτι εν αυταις εχετε ζωην αιωνιον· και εκεινοι ειναι αι μαρτυρουσαι περι εμου· ⁴⁰πλην δεν θελετε να ελθητε προς εμε, δια να εχητε ζωην. ⁴¹Δοξαν παρα ανθρωπων δεν λαμβανω· ⁴²αλλα σας εγνωρισα οτι την αγαπην του Θεου δεν εχετε εν εαυτοις· ⁴³εγω ηλθον εν τω ονοματι του Πατρος μου, και δεν με δεχσθε· εαν αλλος ελθη εν τω ονοματι εαυτου, εκεινον θελετε δεχθη. ⁴⁴Πως δυνασθε σεις να πιστευσητε, οιτινες λαμβανετε δοξαν ο εις παρα του αλλου, και δεν ζητετε την δοξαν την παρα του μονου Θεου; ⁴⁵Μη νομιζετε οτι εγω θελω σας κατηγορησει προς τον Πατερα· υπαρχει ο κατηγορος σας ο Μωυσης, εις τον οποιον σεις ηλπισατε. ⁴⁶Διοτι εαν επιστευετε εις τον Μωυσην, ηθελετε πιστευσει εις εμε· επειδη περι εμου εκεινος εγραψεν. ⁴⁷Εαν δε εις τα γεγραμμενα εκεινου δεν πιστευητε, πως θελετε πιστευσει εις τους ιδιους μου λογους;

6Μετα ταυτα ανεχωρησεν ο Ιησους περαν της θαλασσης της Γαλιλαιας της Τιβεριαδος· ²και ηκολουθει

αυτον οχλος πολυς, διοτι εβλεπον τα θαυματα αυτου, τα οποια εκαμνεν επι των ασθενουντων. ³Ανεβη δε εις το ορος ο Ιησους και εκει εκαθητο μετα των μαθητων αυτου. ⁴Επλησιαζε δε το πασχα, η εορτη των Ιουδαιων. ⁵Υψωσας λοιπον ο Ιησους τους οφθαλμους και ιδων οτι πολυς οχλος ερχεται προς αυτον, λεγει προς τον Φιλιππον· Ποθεν θελομεν αγορασει αρτους, δια να φαγωσιν ουτοι; ⁶Ελεγε δε τουτο δοκιμαζων αυτον· διοτι αυτος ηξευρε τι εμελλε να καμη. ⁷Απεκριθη προς αυτον ο Φιλιππος· Διακοσιων δηναριων αρτοι δεν αρκουσιν εις αυτους, δια να λαβη ολιγον τι εκαστος αυτων. ⁸Λεγει προς αυτον εις εκ των μαθητων αυτου, Ανδρεας ο αδελφος Σιμωνος Πετρου· ⁹Εδω ειναι εν παιδαριον, το οποιον εχει πεντε αρτους κριθινους και δυο οψαρια· αλλα ταυτα τι ειναι εις τοσουτους; ¹⁰Ειπε δε ο Ιησους· Καμετε τους ανθρωπους να καθησωσιν· ητο δε χορτος πολυς εν τω τοπω. Εκαθησαν λοιπον οι ανδρες τον αριθμον εως πεντακισχιλιοι. ¹¹Και ελαβεν ο Ιησους τους αρτους και ευχαριστησας διεμοιρασεν εις τους μαθητας, οι δε μαθηται εις τους καθημενους· ομοιως και εκ των οψαριων οσον ηθελον. ¹²Αφου δε εχορτασθησαν, λεγει προς τους μαθητας αυτους· Συναξατε τα περισσευσαντα κλασματα, δια να μη χαθη τιποτε. ¹³Εσυναξαν λοιπον και εγεμισαν δωδεκα κοφινους κλασματος εκ των πεντε αρτων των κριθινων, τα οποια επερισσευσαν εις τους φαγοντας. ¹⁴Οι ανθρωποι λοιπον, ιδοντες το θαυμα, το οποιον εκαμεν ο Ιησους, ελεγον οτι Ουτος ειναι αληθως ο προφητης ο μελλων να ελθη εις τον κοσμον. ¹⁵Ο Ιησους λοιπον γνωρισας οτι μελλουσι να ελθωσι και να αρπασωσιν αυτον, δια να καμωσιν αυτον βασιλεα, ανεχωρησε παλιν εις το ορος αυτος μονος. ¹⁶Καθως δε εγεινεν εσπερα, κατεβησαν οι μαθηται αυτου εις την θαλασσαν, ¹⁷και εμβαντες εις το πλοιον, ηρχοντο περαν της θαλασσης εις Καπερναουμ. Και ειχεν ηδη γεινει σκοτος και ο Ιησους δεν ειχεν ελθει προς αυτους, ¹⁸και η θαλασσα υψονετο, επειδη επνεε δυνατος ανεμος. ¹⁹Αφου λοιπον εκωπηλατησαν ως εικοσιπεντε η τριακοντα σταδια βλεπουσι τον Ιησουν περιπατουντα επι της θαλασσης και πλησιαζοντα εις το πλοιον, και εφοβηθησαν. ²⁰Εκεινος δε λεγει προς αυτους· Εγω ειμαι· μη φοβεισθε. ²¹Ηθελον λοιπον να λαβωσιν αυτον εις το πλοιον, και παρευθυσ το πλοιον εφθασεν εις την γην, εις την οποιαν υπηγαινον. ²²Τη επαυριον ο οχλος ο ισταμενος περαν της θαλασσης οτε ειδεν οτι πλοιαριον αλλο δεν ητο εκει ειμη εν, εκεινο εις το οποιον εισηλθον οι μαθηται αυτου, και οτι ο Ιησους δεν εισηλθε μετα των μαθητων αυτου εις το πλοιαριον, αλλα μονοι οι μαθηται αυτου ανεχωρησαν· ²³ηλθον δε αλλα πλοιαρια εκ της Τιβεριαδος πλησιον του τοπου, οπου εφαγον τον αρτον, αφου ο Κυριος ευχαριστησεν· ²⁴οτε λοιπον ειδεν ο οχλος οτι ο Ιησους δεν ειναι εκει, ουδε οι μαθηται αυτου, εισηλθον και αυτοι εις τα πλοια και ηλθον εις Καπερναουμ ζητουντες τον Ιησουν. ²⁵Και ευροντες αυτον περαν της θαλασσης, ειπον προς αυτον· Ραββι, ποτε ηλθες εδω; ²⁶Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους και

ειπεν· Αληθώς, αληθώς σας λεγω, με ζητειτε, ουχι διοτι ειδατε θαυματα, αλλα διοτι εφαγετε εκ των αρτων και εχορτασθητε. ²⁷Εργαζεσθε μη δια την τροφην την φθειρομενην, αλλα δια την τροφην την μενουσαν εις ζωην αιωνιον, την οποιαν ο Υιος του ανθρωπου θελει σας δωσει· διοτι τουτον εσφραγισεν ο Πατηρ ο Θεος. ²⁸Ειπον λοιπον προς αυτον· Τι να καμωμεν, δια να εργαζομεθα τα εργα του Θεου; ²⁹Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτους· Τουτο ειναι το εργον του Θεου, να πιστευσητε εις τουτον, τον οποιον εκεινος απεστειλε. ³⁰Τοτε ειπον προς αυτον· Τι σημειον λοιπον καμνεις συ, δια να ιδωμεν και πιστευσωμεν εις σε; τι εργαζεσαι; ³¹οι πατερες ημων εφαγον το μαννα εν τη ερημω, καθως ειναι γεγραμμενον· Αρτον εκ του ουρανου εδωκεν εις αυτους να φαγωσιν. ³²Ειπε λοιπον προς αυτους ο Ιησους· Αληθώς, αληθώς σας λεγω, δεν εδωκεν εις εσας τον αρτον εκ του ουρανου ο Μωυσης, αλλ' ο Πατηρ μου σας διδει τον αρτον εκ του ουρανου τον αληθινον. ³³Διοτι ο αρτος του Θεου ειναι ο καταβαινων εκ του ουρανου και διδων ζωην εις τον κοσμον. ³⁴Ειπον λοιπον προς αυτον· Κυριε, παντοτε δος εις ημας τον αρτον τουτον. ³⁵Και ειπε προς αυτους ο Ιησους· Εγω ειμαι ο αρτος της ζωης· οστις ερχεται προς εμε, δεν θελει πεινασει, και οστις πιστευει εις εμε, δεν θελει διψησει πωποτε. ³⁶Πλην σας ειπον οτι και με ειδατε και δεν πιστευετε. ³⁷Παν ο, τι μοι διδει ο Πατηρ, προς εμε θελει ελθει, και τον ερχομενον προς εμε δεν θελω εκβαλει εξω. ³⁸Διοτι κατεβην εκ του ουρανου, ουχι δια να καμω το θελημα το εμον, αλλα το θελημα του πεμφαντος με. ³⁹Τουτο δε ειναι το θελημα του πεμφαντος με Πατρος, παν ο, τι μοι εδωκε να μη απολεσω ουδεν εξ αυτου, αλλα να αναστησω αυτο εν τη εσχατη ημερα. ⁴⁰Και τουτο ειναι το θελημα του πεμφαντος με, πας οστις βλεπει τον Υιον και πιστευει εις αυτον να εχη ζωην αιωνιον, και εγω θελω αναστησει αυτον εν τη εσχατη ημερα. ⁴¹Εγογγυζον λοιπον οι Ιουδαιοι περι αυτου οτι ειπεν, Εγω ειμαι ο αρτος ο καταβας εκ του ουρανου, ⁴²και ελεγον· δεν ειναι ουτος Ιησους ο υιος του Ιωσηφ, του οποιου ημεις γνωριζομεν τον πατερα και την μητερα; πως λοιπον λεγει ουτος οτι εκ του ουρανου κατεβην; ⁴³Απεκριθη λοιπον ο Ιησους και ειπε προς αυτους· Μη γογγυζετε μεταξυ σας. ⁴⁴Ουδεις δυναται να ελθη προς εμε, εαν δεν ελκυση αυτον ο Πατηρ ο πεμφας με, και εγω θελω αναστησει αυτον εν τη εσχατη ημερα. ⁴⁵Ειναι γεγραμμενον εν τοις προφηταις· Και παντες θελουσιν εισθαι διδακτοι του Θεου. Πας λοιπον, οστις ακουση παρα του Πατρος και μαθη, ερχεται προς εμε· ⁴⁶ουχι οτι ειδε τις τον Πατερα, ειμη εκεινος οστις ειναι παρα του Θεου, ουτος ειδε τον Πατερα. ⁴⁷Αληθώς, αληθώς, σας λεγω, Ο πιστευων εις εμε εχει ζωην αιωνιον. ⁴⁸Εγω ειμαι ο αρτος της ζωης. ⁴⁹Οι πατερες σας εφαγον το μαννα εν τη ερημω και απεθανον· ⁵⁰ουτος ειναι ο αρτος ο καταβαινων εκ του ουρανου, δια να φαγη τις εξ αυτου και να μη αποθανη. ⁵¹Εγω ειμαι ο αρτος ο ζων, ο καταβας εκ του ουρανου. Εαν τις φαγη εκ τουτου του

αρτου, θελει ζησει εις τον αιωνα. Και ο αρτος δε τον οποιον εγω θελω δωσει, ειναι η σαρχ μου την οποιαν εγω θελω δωσει υπερ της ζωης του κοσμου. ⁵²Εμαχοντο λοιπον προς αλληλους Ιουδαιοι, λεγοντες· Πως δυναται ουτος να δωση εις ημας να φαγωμεν την σαρκα αυτου; ⁵³Ειπε λοιπον εις αυτους ο Ιησους· Αληθώς, αληθώς σας λεγω, Εαν δεν φαγητε την σαρκα του υιου του ανθρωπου και πιητε το αιμα αυτου, δεν εχετε ζωην εν εαυτοις. ⁵⁴Οστις τρωγει την σαρκα μου και πινει το αιμα μου, εχει ζωην αιωνιον, και εγω θελω αναστησει αυτον εν τη εσχατη ημερα. ⁵⁵Διοτι η σαρχ μου αληθώς ειναι τροφη, και το αιμα μου αληθώς ειναι ποσις. ⁵⁶Οστις τρωγει την σαρκα μου και πινει το αιμα μου εν εμοι μενει, και εγω εν αυτω. ⁵⁷Καθως με απεστειλεν ο ζων Πατηρ και εγω ζω δια τον Πατερα, ουτω και οστις με τρωγει θελει ζησει και εκεινος δι' εμε. ⁵⁸Ουτος ειναι ο αρτος ο καταβας εκ του ουρανου, ουχι καθως οι πατερες σας εφαγον το μαννα και απεθανον· οστις τρωγει τουτον τον αρτον θελει ζησει εις τον αιωνα. ⁵⁹Ταυτα ειπεν εν τη συναγωγη, διδασκων εν Καπερναουμ. ⁶⁰Πολλοι λοιπον εκ των μαθητων αυτου ακουσαντες, ειπον· Σκληρος ειναι ουτος ο λογος· τις δυναται να ακουη αυτον; ⁶¹Νοησας δε ο Ιησους εν εαυτω οτι γογγυζουσι περι τουτου οι μαθηται αυτου, ειπε προς αυτους· Τουτο σας σκανδαλιζει; ⁶²εαν λοιπον θεωρητε τον Υιον του ανθρωπου αναβαινοντα οπου ητο το προτερον; ⁶³το πνευμα ειναι εκεινο το οποιον ζωοποιει, η σαρχ δεν ωφελει ουδεν· οι λογοι, τους οποιους εγω λαλω προς εσας, πνευμα ειναι και ζωη ειναι. ⁶⁴Πλην ειναι τινες απο σας, οιτινες δεν πιστευουσι. Διοτι ηξευρεν εξ αρχης ο Ιησους, τινες ειναι οι μη πιστευοντες και τις ειναι ο μελλων να παραδωση αυτον. ⁶⁵Και ελεγε· Δια τουτο σας ειπον οτι ουδεις δυναται να ελθη προς εμε, εαν δεν ειναι δεδομενον εις αυτον εκ του Πατρος μου. ⁶⁶Εκτοτε πολλοι των μαθητων αυτου εστραφησαν εις τα οπισω και δεν περιεπατουν πλεον μετ' αυτου. ⁶⁷Ειπε λοιπον ο Ιησους προς τους δωδεκα· Μηπως και σεις θελετε να υπαγητε; ⁶⁸Απεκριθη λοιπον προς αυτον ο Σιμων Πετρος· Κυριε, προς τινα θελομεν υπαγει; λογους ζωης αιωνιου εχεις· ⁶⁹και ημεις επιστευσαμεν και εγνωρισαμεν οτι συ εισαι ο Χριστος ο Υιος του Θεου του ζωντος. ⁷⁰Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους· Δεν εξελεξα εγω εσας τους δωδεκα και εις απο σας ειναι διαβολος; ⁷¹Ελεγε δε τον Ιουδαν του Σιμωνος τον Ισκαριωτην· διοτι ουτος, εις ων εκ των δωδεκα, εμελλε να παραδωση αυτον.

7Και περιεπατει ο Ιησους μετα ταυτα εν τη Γαλιλαια· διοτι δεν ηθελε να περιπατη εν τη Ιουδαια, επειδη οι Ιουδαιοι εζητουν να θανατωσωσιν αυτον. ²Επλησιαζε δε η εορτη των Ιουδαιων, η σκηνοπηγια. ³Ειπον λοιπον προς αυτον οι αδελφοι αυτου· Μεταβηθι εντευθεν και υπαγε εις την Ιουδαιαν, δια να ιδωσι και οι μαθηται σου τα εργα σου, τα οποια καμνεις· ⁴διοτι ουδεις πραττει τι κρυφίως και ζητει αυτος να ηναι φανερος. Εαν πραττης

ταυτα, φανερωσον σεαυτον εις τον κοσμον. ⁵Διοτι ουδε οι αδελφοι αυτου επιστευον εις αυτον. ⁶Λεγει λοιπον προς αυτους ο Ιησους· Ο καιρος ο ιδικος μου δεν ηλθεν ετι, ο δε καιρος ο ιδικος σας ειναι παντοτε ετοιμος. ⁷Δεν δυναται ο κοσμος να μιση εσας· εμε ομως μισει, διοτι εγω μαρτυρω περι αυτου οτι τα εργα αυτου ειναι πονηρα. ⁸Σεις αναβητε εις την εορτην ταυτην· εγω δεν αναβαινω ετι εις την εορτην ταυτην, διοτι ο καιρος μου δεν επληρωθη ετι. ⁹Και αφου ειπε ταυτα προς αυτους, εμεινεν εν τη Γαλιλαια. ¹⁰Αφου δε ανεβησαν οι αδελφοι αυτου, τοτε και αυτος ανεβη εις την εορτην, ουχι φανερωσ αλλα κρυφως πως. ¹¹Οι Ιουδαιοι λοιπον εζητουν αυτον εν τη εορτη και ελεγον· Που ειναι εκεινος; ¹²Και ητο πολυς γογγυσμος περι αυτου μεταξυ των οχλων. Αλλοι μεν ελεγον οτι ειναι καλος· αλλοι δε ελεγον, Ουχι, αλλα πλανα τον οχλον. ¹³Ουδεις ομως ελαλει παρρησια περι αυτου δια τον φοβον των Ιουδαιων. ¹⁴Και ενω η εορτη ητο ηδη περι τα μεσα, ανεβη ο Ιησους εις το ιερον και εδιδασκε. ¹⁵Και θαυμαζον οι Ιουδαιοι, λεγοντες· Πως ουτος εξευρει γραμματα, ενω δεν εμαθεν; ¹⁶Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους και ειπεν· Η ιδικη μου διδαχη δεν ειναι εμου, αλλα του πεμφαντος με. ¹⁷Εαν τις θελη να καμη το θελημα αυτου, θελει γνωρισει περι της διδαχης, αν ηναι εκ του Θεου η αν εγω λαλω απ' εμαυτου. ¹⁸Οστις λαλει αφ' εαυτου, ζητει την δοξαν την ιδικην αυτου, οστις ομως ζητει την δοξαν του πεμφαντος αυτον, ουτος ειναι αληθης, και αδικια εν αυτω δεν υπαρχει. ¹⁹Ο Μωυσης δεν σας εδωκε τον νομον; και ουδεις απο σας εκπληροι τον νομον. Δια τι ζητειτε να μη θανατωσητε; ²⁰Απεκριθη ο οχλος και ειπε· Δαιμονιον εχεις· τις ζητει να σε θανατωση; ²¹Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτους· Εν εργον εκαμον, και παντες θαυμαζετε. ²²Δια τουτο ο Μωυσης σας εδωκε την περιτομην, ουχι οτι ειναι εκ του Μωυσεως, αλλ' εκ των πατερων, και εν σαββατω περιτεμνετε ανθρωπον. ²³Εαν λαμβανη ανθρωπος περιτομην εν σαββατω, δια να μη λυθη ο νομος του Μωυσεως, οργιζεσθε κατ' εμου διοτι εκαμον ολοκληρον ανθρωπον υγιη εν σαββατω; ²⁴Μη κρινετε κατ' οφιν, αλλα την δικαιαν κρισιν κρινατε. ²⁵Ελεγον λοιπον τινες εκ των Ιεροσολυμιτων· Δεν ειναι ουτος, τον οποιον ζητουσι να θανατωσωσι; ²⁶Και ιδου, παρρησια λαλει, και δεν λεγουσι προς αυτον ουδεν. Μηπως τωοντι εγνωρισαν οι αρχοντες οτι ουτος ειναι αληθως ο Χριστος; ²⁷Αλλα τουτον εξευρομεν ποθεν ειναι· ο δε Χριστος οταν ερχεται, ουδεις γινωσκει ποθεν ειναι. ²⁸Εφωναξε λοιπον ο Ιησους, διδασκων εν τω ιερω, και ειπε· Και εμε εξευρετε και ποθεν ειμαι εξευρετε· και απ' εμαυτου δεν ηλθον, αλλ' ειναι αληθινος ο πεμφας με, τον οποιον σεις δεν εξευρετε· ²⁹εγω ομως εξευρω αυτον, διοτι παρ' αυτου ειμαι και εκεινος με απεστειλεν. ³⁰Εζητουν λοιπον να πιασωσιν αυτον, και ουδεις επεβαλεν επ' αυτον την χειρα, διοτι δεν ειχεν ελθει ετι η ωρα αυτου. ³¹Πολλοι δε εκ του οχλου επιστευσαν εις αυτον και ελεγον οτι ο Χριστος οταν ελθη, μηπως θελει καμει θαυματα πλειοτερα του-

των, τα οποια ουτος εκαμεν; ³²Ηκουσαν οι Φαρισαιοι τον οχλον οτι εγογγυζε ταυτα περι αυτου, και απεστειλαν οι Φαρισαιοι και οι αρχιερεις υπηρετας δια να πιασωσιν αυτον. ³³Ειπε λοιπον προς αυτους ο Ιησους· Ετι ολιγον καιρον ειμαι μεθ' υμων, και υπαγω προς τον πεμφαντα με. ³⁴Θελετε με ζητησει και δεν θελετε με ευρει· και οπου ειμαι εγω, σεις δεν δυνασθε να ελθητε. ³⁵Ειπον λοιπον οι Ιουδαιοι προς αλληλους· Που μελλει ουτος να υπαγη, ωστε ημεις δεν θελομεν ευρει αυτον; Μηπως μελλει να υπαγη εις τους διεσπαρμενους μεταξυ των Ελληνων και να διδασκη τους Ελληνες; ³⁶Τις ειναι ουτος ο λογος τον οποιον ειπε, Θελετε με ζητησει και δεν θελετε με ευρει, και ειπον ειμαι εγω, σεις δεν δυνασθε να ελθητε; ³⁷Κατα δε την τελευταian ημεραν την μεγαλην της εορτης ιστατο ο Ιησους και εκραξε λεγων· Εαν τις διψαας ερχηται προς εμε και ας πινη. ³⁸Οστις πιστευει εις εμε, καθως ειπεν η γραφη, ποταμοι υδατος ζωντος θελουσι ρευσει εκ της κοιλιας αυτου. ³⁹Τουτο δε ειπε περι του Πνευματος, το οποιον εμελλον να λαμβανωσιν οι πιστευοντες εις αυτον· διοτι δεν ητο ετι δεδομενον Πνευμα Αγιον, επειδη ο Ιησους ετι δεν εδοξασθη. ⁴⁰Πολλοι λοιπον εκ του οχλου ακουσαντες τον λογον, ελεγον· Ουτος ειναι αληθως ο προφητης. ⁴¹Αλλοι ελεγον· Ουτος ειναι ο Χριστος. Αλλοι δε ελεγον· Μη γαρ εκ της Γαλιλαιας ερχεται ο Χριστος; ⁴²Δεν ειπεν η γραφη οτι εκ του σπερματος του Δαβιδ και απο της κωμας Βηθλεεμ, οπου ητο ο Δαβιδ, ερχεται ο Χριστος; ⁴³Σχισμα λοιπον εγεινε μεταξυ του οχλου δι' αυτον. ⁴⁴Τινες δε εξ αυτων ηθελον να πιασωσιν αυτον, αλλ' ουδεις επεβαλεν επ' αυτον τας χειρας. ⁴⁵Ηλθον λοιπον οι υπηρεται προς τους αρχιερεις και Φαρισαιους, και εκεινοι ειπον προς αυτους· Δια τι δεν εφερετε αυτον; ⁴⁶Απεκριθησαν οι υπηρεται· Ουδεποτε ελαλησεν ανθρωπος ουτω, καθως ουτος ο ανθρωπος. ⁴⁷Απεκριθησαν λοιπον προς αυτους οι Φαρισαιοι· Μηπως και σεις επλανηθητε; ⁴⁸Μηπως τις εκ των αρχοντων επιστευσεν εις αυτον η εκ των Φαρισαιων; ⁴⁹Αλλ' ο οχλος ουτος, οστις δεν γνωριζει τον νομον, ειναι επικαταρατοι. ⁵⁰Λεγει ο Νικοδημος προς αυτους, ο ελθων προς αυτον δια νυκτος, εις ων εξ αυτων. ⁵¹Μηπως ο νομος ημων κρινει τον ανθρωπον, εαν δεν ακουση παρ' αυτου προτερον και μαθη τι πραττει; ⁵²Απεκριθησαν και ειπον προς αυτον· Μηπως και συ εκ της Γαλιλαιας εισαι; ερευνησον και ιδε οτι προφητης εκ της Γαλιλαιας δεν ηγερθη. ⁵³Και υπηγεν εκαστος εις τον οικον αυτου.

80 δε Ιησους υπηγεν εις το ορος των Ελαιων. ²Και την αυγην ηλθε παλιν εις το ιερον, και πας ο λαος ηρχετο προς αυτον· και καθησας εδιδασκεν αυτους. ³Φερουσι δε προς αυτον οι γραμματεις και οι Φαρισαιοι γυναικα συλληφθεισαν επι μοιχεια, και στησαντες αυτην εν τω μεσω, λεγουσι προς αυτον· Διδασκαλε, αυτη η γυνη συνεληφθη επ' αυτοφωρω μοιχευομενη. ⁵Εν δε τω νομω ο Μωυσης προσεταξεν ημας να λιθοβολωνται αι τοιαυται· συ λοιπον τι λεγεις; ⁶Ελεγον δε τουτο δοκιμαζοντες

αυτον, δια να εχωσι ινα κατηγορωσιν αυτον. Ο δε Ιησους κυφας κατω, εγραφε δια του δακτυλου εις την γην. ⁷Και επειδη επεμενον ερωτωντες αυτον, ανακυφας ειπε προς αυτους· Οστις απο σας ειναι αναμαρτητος, πρωτος ας ριψη τον λιθον επ' αυτην. ⁸Και παλιν κυφας κατω εγραφεν εις την γην. ⁹Εκεινοι δε ακουσαντες, εξηρχοντο εις εκαστος, αρχισαντες απο των πρεσβυτερων εως των εσχατων· και εμεινε μονος ο Ιησους και η γυνη ισταμενη εν τω μεσω. ¹⁰Ανακυφας δε ο Ιησους, ειπε προς αυτην· Γυναι, που ειναι εκεινοι οι κατηγοροι σου; δεν σε κατεδικασεν ουδεις; ¹¹Και εκεινη ειπεν· Ουδεις, Κυριε. Και ο Ιησους ειπε προς αυτην· Ουδε εγω σε καταδικαζω· υπαγε, και εις το εξης μη αμαρτανε. ¹²Παλιν λοιπον ο Ιησους ελαλησε προς αυτους λεγων· Εγω ειμαι το φως του κοσμου· οστις ακολουθει εμε δεν θελει περιπατησει εις το σκοτος, αλλα θελει εχει το φως της ζωης. ¹³Ειπον λοιπον προς αυτον οι Φαρισαιοι· Συ περι σεαυτου μαρτυρεις· η μαρτυρια σου δεν ειναι αληθης. ¹⁴Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτους· Και αν εγω μαρτυρω περι εμαυτου, η μαρτυρια μου ειναι αληθης, διοτι εξευρω ποθεν ηλθον και που υπαγω· σεις ομως δεν εξευρετε ποθεν ερχομαι και που υπαγω. ¹⁵Σεις κατα την σαρκα κρινετε· εγω δεν κρινω ουδεναν. ¹⁶Αλλα και εαν εγω κρινω, η κρισις η εμη ειναι αληθης, διοτι μονος δεν ειμαι, αλλ' εγω και ο Πατηρ ο πεμφας με. ¹⁷Και εν τω νομω δε υμων ειναι γεγραμμενον οτι δυο ανθρωπων η μαρτυρια ειναι αληθινη. ¹⁸Εγω ειμαι ο μαρτυρων περι εμαυτου, και ο πεμφας με Πατηρ μαρτυρει περι εμου. ¹⁹Ελεγον λοιπον προς αυτον· Που ειναι ο Πατηρ σου; Απεκριθη ο Ιησους· Ουτε εμε εξευρετε ουτε τον Πατερα μου· εαν ηξυρετε εμε, ηθελετε εξευρει και τον Πατερα μου. ²⁰Τουτους τους λογους ελαλησεν ο Ιησους εν τω θησαυροφυλακιω, διδασκων εν τω ιερω, και ουδεις επιασεν αυτον, διοτι δεν ειχεν ελθει ετι η ωρα αυτου. ²¹Ειπε λοιπον παλιν προς αυτους ο Ιησους· Εγω υπαγω και θελετε με ζητησει, και θελετε αποθανει εν τη αμαρτια υμων· οπου εγω υπαγω, σεις δεν δυνασθε να ελθητε. ²²Ελεγον λοιπον οι Ιουδαιοι· Μηπως θελει θανατωσει εαυτον, και δια τουτο λεγει, Οπου εγω υπαγω, σεις δεν δυνασθε να ελθητε; ²³Και ειπε προς αυτους· Σεις εισθε εκ των κατω, εγω ειμαι εκ των ανω· σεις εισθε εκ του κοσμου τουτου, εγω δεν ειμαι εκ του κοσμου τουτου. ²⁴Σας ειπον λοιπον οτι θελετε αποθανει εν ταις αμαρτιας υμων· διοτι εαν δεν πιστευσητε οτι εγω ειμαι, θελετε αποθανει εν ταις αμαρτιας υμων. ²⁵Ελεγον λοιπον προς αυτον· Συ τις εισαι; και ειπε προς αυτους ο Ιησους· Ο, τι σας λεγω απ' αρχης. ²⁶Πολλα εχω να λεγω και να κρινω περι υμων· αλλ' ο πεμφας με ειναι αληθης, και εγω οσα ηκουσα παρ' αυτου, ταυτα λεγω εις τον κοσμον. ²⁷δεν ενοησαν οτι ελεγε προς αυτους περι του Πατρος. ²⁸Ειπε λοιπον προς αυτους ο Ιησους· Οταν υψωση τον Υιον του ανθρωπου, τοτε θελετε γνωρισει οτι εγω ειμαι, και απ' εμαυτου δεν καμνω ουδεν, αλλα καθως με εδιδαξεν ο Πατηρ μου, ταυτα λαλω. ²⁹Και ο πεμφας με

ειναι μετ' εμου· δεν με αφηκεν ο Πατηρ μονον, διοτι εγω καμνω παντοτε τα αρεστα εις αυτον. ³⁰Ενω ελαλει ταυτα, πολλοι επιστευσαν εις αυτον. ³¹Ελεγε λοιπον ο Ιησους προς τους Ιουδαιοους τους πιστευσαντας εις αυτον· Εαν σεις μεινητε εν τω λογω τω εμω, εισθε αληθως μαθηται μου, ³²και θελετε γνωρισει την αληθειαν, και η αληθεια θελει σας ελευθερωσει. ³³Απεκριθησαν προς αυτον· Σπερμα του Αβρααμ ειμεθα, και δεν εγειναμεν δουλοι εις ουδεναν πωποτε· πως συ λεγεις οτι θελετε γεινει ελευθεροι; ³⁴Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους· Αληθως, αληθως σας λεγω οτι πας οστις πραττει την αμαρτιαν δουλος ειναι της αμαρτιας. ³⁵Ο δε δουλος δεν μνει παντοτε εν τη οικια· ο υιος μνει παντοτε. ³⁶Εαν λοιπον ο Υιος σας ελευθερωση, οντως ελευθεροι θελετε εισθαι. ³⁷Εξευρω οτι εισθε σπερμα του Αβρααμ· αλλα ζητειτε να με θανατωσητε, διοτι ο λογος ο εμος δεν χωρει εις εσας. ³⁸Εγω λαλω ο, τι ειδον πλησιον του Πατρος μου· και σεις ομοιως καμνετε ο, τι ειδετε πλησιον του πατρος σας. ³⁹Απεκριθησαν και ειπον προς αυτον· Ο πατηρ ημων ειναι ο Αβρααμ. Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Εαν ησθε τεκνα του Αβρααμ, τα εργα του Αβρααμ ηθελετε καμνει. ⁴⁰Τωρα δε ζητειτε να με θανατωσητε, ανθρωπον οστις σας ελαλησα την αληθειαν, την οποιαν ηκουσα παρα του Θεου· τουτο ο Αβρααμ δεν εκαμε. ⁴¹Σεις καμνετε τα εργα του πατρος σας. Ειπον λοιπον προς αυτον· ημεις δεν εγεννηθημεν εκ πορνειας· ενα Πατερα εχομεν, τον Θεον. ⁴²Ειπε λοιπον προς αυτους ο Ιησους· Εαν ο Θεος ητο Πατηρ σας, ηθελετε αγαπα εμε· διοτι εγω εκ του Θεου εξηλθον και ερχομαι· επειδη δεν ηλθον απ' εμαυτου, αλλ' εκεινος με απεστειλε. ⁴³Δια τι δεν γνωριζετε την λαλιαν μου; διοτι δεν δυνασθε να ακουητε τον λογον μου. ⁴⁴Σεις εισθε εκ πατρος του διαβολου και τας επιθυμιας του πατρος σας θελετε να πραττητε. Εκεινος ητο απ' αρχης ανθρωποκτονος και δεν μνει εν τη αληθεια, διοτι αληθεια δεν υπαρχει εν αυτω· οταν λαλη το ψευδος, εκ των ιδιων λαλει, διοτι ειναι ψευστης και ο πατηρ αυτου του ψευδους. ⁴⁵Εγω δε διοτι λεγω την αληθειαν, δεν με πιστευετε. ⁴⁶Τις απο σας με ελεγει περι αμαρτιας; εαν δε αληθειαν λεγω, δια τι σεις δεν με πιστευετε; ⁴⁷Οστις ειναι εκ του Θεου, τους λογους του Θεου ακουει· δια τουτο σεις δεν ακουετε, διοτι εκ του Θεου δεν εισθε. ⁴⁸Απεκριθησαν λοιπον οι Ιουδαιοι και ειπον προς αυτον· Δεν λεγομεν ημεις καλως οτι Σαμαρειτης εισαι συ και δαιμονιον εχεις; ⁴⁹Απεκριθη ο Ιησους· Εγω δαιμονιον δεν εχω, αλλα τιμω τον Πατερα μου, και σεις με ατιμαζετε. ⁵⁰Και εγω δεν ζητω την δοξαν μου· υπαρχει ο ζητων και κρινων. ⁵¹Αληθως, αληθως σας λεγω· Εαν τις φυλαξη τον λογον μου, θανατον δεν θελει ιδει εις τον αιωνα. ⁵²Ειπον λοιπον προς αυτον οι Ιουδαιοι· Τωρα καταλαβομεν οτι δαιμονιον εχεις. Ο Αβρααμ απεθανε και οι προφηται, και συ λεγεις· Εαν τις φυλαξη τον λογον μου, δεν θελει γευθη θανατον εις τον αιωνα. ⁵³Μηπως συ εισαι μεγαλυτερος του πατρος ημων Αβρααμ, οστις απεθανε; και οι προφηται απεθα-

νον· συ τινά καμνεις σεαυτον; ⁵⁴Απεκριθη ο Ιησους· Εαν εγω δοξαζω εμαυτον, η δοξα μου ειναι ουδεν· ο Πατηρ μου ειναι οστις με δοξαζει, τον οποιον σεις λεγετε οτι ειναι Θεος σας. ⁵⁵Και δεν εγνωρισατε αυτον εγω ομως γνωριζω αυτον· και εαν ειπω οτι δεν γνωριζω αυτον, θελω εισθαι ομοιος σας ψευστης· αλλα γνωριζω αυτον και τον λογον αυτου φυλαττω. ⁵⁶Ο Αβρααμ ο πατηρ σας ειχεν αγαλλιασιν να ιδη την ημεραν την εμην και ειδε και εχαρη. ⁵⁷Ειπον λοιπον οι Ιουδαιοι προς αυτον· Πεντηκοντα ετη δεν εχεις ετι, και ειδες τον Αβρααμ; ⁵⁸Ειπε προς αυτους ο Ιησους· Αληθως, αληθως σας λεγω· Πριν γεινη ο Αβρααμ, εγω ειμαι. ⁵⁹Εσηκωσαν λοιπον λιθους δια να ριψωσι κατ' αυτου· πλην ο Ιησους εκρυβη και εξηλθεν εκ του ιερου περασας δια μεσον αυτων, και ουτως ανεχωρησε.

9Και ενω ανεχωρει, ειδεν ανθρωπον τυφλον εκ γενετης. ²Και ηρωτησαν αυτον οι μαθηται αυτου, λεγοντες· Ραββι, τις ημαρτεν, ουτος η οι γονεις αυτου, ωστε να γεννηθη τυφλος; ³Απεκριθη ο Ιησους· Ουτε ουτος ημαρτεν ουτε οι γονεις αυτου, αλλα δια να φανερωθωσι τα εργα του Θεου εν αυτω. ⁴Εγω πρεπει να εργαζωμαι τα εργα του πεμφαντος με, εωσω ειναι ημερα· ερχεται νυξ οτε ουδεις δυναται να εργαζεται. ⁵Ενοσω ειμαι εν τω κοσμω, ειμαι φως του κοσμου. ⁶Αφου ειπε ταυτα, επτυσε χαμαι και εκαμε πηλον εκ του πτυσματος και επεχρισε τον πηλον επι τους οφθαλμους του τυφλου ⁷και ειπε προς αυτον· Υπαγε, νιφθητι εις την κολυμβηθραν του Σιλωαμ, το οποιον ερμηνευεται απεσταλμενος. Υπηγε λοιπον και νιφθη, και ηλθε βλεπων. ⁸Οι δε γειτονες και οσοι εβλεπον αυτον προτερον οτι ητο τυφλος ελεγον δεν ειναι ουτος, οστις εκαθητο και εζητει; ⁹Αλλοι ελεγον οτι ουτος ειναι· αλλοι δε οτι ομοιος αυτου ειναι. Εκεινος ελεγεν οτι εγω ειμαι. ¹⁰Ελεγον λοιπον προς αυτον· Πως ηνοιχθησαν οι οφθαλμοι σου; ¹¹Απεκριθη εκεινος και ειπεν· Ανθρωπος λεγομενος Ιησους εκαμε πηλον και επεχρισε τους οφθαλμους μου και μοι ειπεν· Υπαγε εις την κολυμβηθραν του Σιλωαμ και νιφθητι· αφου δε υπηγα και νιφθηην, ανεβλεψα. ¹²Ειπον λοιπον προς αυτον· Που ειναι εκεινος; Λεγει· Δεν εξευρω. ¹³Φερουσιν αυτον τον ποτε τυφλον προς τους Φαρισαιους. ¹⁴Ητο δε σαββατον, οτε εκαμε τον πηλον ο Ιησους και ηνοιξε τους οφθαλμους αυτου. ¹⁵Παλιν λοιπον ηρωτων αυτον και οι Φαρισαιοι πως ανεβλεψε. Και εκεινος ειπε προς αυτους· Πηλον εβαλεν επι τους οφθαλμους μου, και νιφθηην, και βλεπω. ¹⁶Ελεγον λοιπον τινες εκ των Φαρισαιων· Ουτος ο ανθρωπος δεν ειναι παρα του Θεου, διοτι δεν φυλαττει το σαββατον. Αλλοι ελεγον· Πως δυναται ανθρωπος αμαρτωλος να καμνη τοιαυτα θαυματα; Και ητο σχισμα μεταξυ αυτων. ¹⁷Λεγουσι παλιν προς τον τυφλον· Συ τι λεγεις περι αυτου, επειδη ηνοιξε τους οφθαλμους σου; Και εκεινος ειπεν οτι προφητης ειναι. ¹⁸Δεν επιστευσαν λοιπον οι Ιουδαιοι περι αυτου οτι ητο τυφλος και ανεβλεψεν, εως οτου εφωναξαν τους γονεις αυτου του ανα-

βλεφαντος ¹⁹και ηρωτησαν αυτους, λεγοντες· Ουτος ειναι ο υιος σας, τον οποιον σεις λεγετε οτι εγεννηθη τυφλος; πως λοιπον βλεπει τωρα; ²⁰Απεκριθησαν προς αυτους οι γονεις αυτου και ειπον· Εξευρομεν οτι ουτος ειναι ο υιος ημων και οτι εγεννηθη τυφλος. ²¹Πως δε βλεπει τωρα δεν εξευρομεν, η τις ηνοιξε τους οφθαλμους αυτου ημεις δεν εξευρομεν· αυτος ηλικιαν εχει, αυτον ερωτησατε, αυτος περι εαυτου θελει λαλησει. ²²Ταυτα ειπον οι γονεις αυτου, διοτι εφοβοντο τους Ιουδαιους· επειδη ηδη ειχον συμφωνησει οι Ιουδαιοι, εαν τις ομολογησεν αυτον Χριστον, να γεινη αποσυναγωγος. ²³Δια τουτο οι γονεις αυτου ειπον οτι ηλικιαν εχει, αυτον ερωτησατε. ²⁴Εφωναξαν λοιπον εκ δευτερου τον ανθρωπον, οστις ητο τυφλος, και ειπον προς αυτον· Δοξασον τον Θεον· ημεις εξευρομεν οτι ο ανθρωπος ουτος ειναι αμαρτωλος. ²⁵Απεκριθη λοιπον εκεινος και ειπεν· Αν ηναι αμαρτωλος δεν εξευρω· εν εξευρω, οτι ημην τυφλος και τωρα βλεπω. ²⁶Ειπον δε προς αυτον παλιν· τι σοι εκαμε; πως ηνοιξε τους οφθαλμους σου; ²⁷Απεκριθη προς αυτους· Σας ειπον ηδη, και δεν ηκουσατε· δια τι παλιν θελετε να ακουητε; μηπως και σεις θελετε να γεινητε μαθηται αυτου; ²⁸Ελοιδορησαν λοιπον αυτον και ειπον· Συ εισαι μαθητης εκεινου· ημεις δε του Μωυσεως ειμεθα μαθηται. ²⁹ημεις εξευρομεν οτι προς τον Μωυσην ελαλησεν ο Θεος· τουτον ομως δεν εξευρομεν ποθεν ειναι. ³⁰Απεκριθη ο ανθρωπος και ειπε προς αυτους· Εν τουτω μαλιστα ειναι το θαυμαστον, οτι σεις δεν εξευρετε ποθεν ειναι, και ηνοιξε μου τους οφθαλμους. ³¹Εξευρομεν δε οτι αμαρτωλους ο Θεος δεν ακουει, αλλ' εαν τις ηναι βεοσεβης και καμνη το θελημα αυτου, τουτον ακουει. ³²Εκ του αιωνος δεν ηκουσθη οτι ηνοιξε τις οφθαλμους γεγεννημενου τυφλου. ³³Εαν ουτος δεν ητο παρα Θεου, δεν ηδυνατο να καμη ουδεν. ³⁴Απεκριθησαν και ειπον προς αυτον· Συ εγεννηθης ολος εν αμαρτιας, και συ διδασχεις ημας; και εξεβαλον αυτον εξω. ³⁵Ηκουσεν ο Ιησους οτι εξεβαλον αυτον εξω, και ευρων αυτον ειπε προς αυτον· Συ πιστευεις εις τον Υιον του Θεου; ³⁶Απεκριθη εκεινος και ειπε· Τις ειναι, Κυριε, δια να πιστευσω εις αυτον; ³⁷Και ο Ιησους ειπε προς αυτον· Και ειδες αυτον και ο λαλων μετα σου εκεινος ειναι. ³⁸Ο δε ειπε· Πιστευω, Κυριε· και προσεκυνησεν αυτον. ³⁹Και ειπεν ο Ιησους· Εγω δια κρισιν ηλθον εις τον κοσμον τουτον, δια να βλεπωσιν οι μη βλεποντες και να γεινωσι τυφλοι οι βλεποντες. ⁴⁰Και ηκουσαν ταυτα οσοι εκ των Φαρισαιων ησαν μετ' αυτου, και ειπον προς αυτον· Μηπως και ημεις ειμεθα τυφλοι; ⁴¹Ειπε προς αυτους ο Ιησους· Εαν ησθε τυφλοι, δεν ηθελετε εχει αμαρτιαν· τωρα ομως λεγετε οτι βλεπομεν· η αμαρτια σας λοιπον μενει.

10Αληθως, αληθως σας λεγω, οστις δεν εισερχεται δια της θυρας εις την αυλην των προβατων, αλλα αναβαινει αλλαχοθεν, εκεινος ειναι κλεπτης και ληστης· ²οστις ομως εισερχεται δια της θυρας, ειναι ποιμην των προβατων. ³Εις τουτον ο θυρωρος ανοιγει, και τα προβατα την

φωνην αυτου ακουουσι, και τα εαυτου προβατα κραζει κατ' ονομα και εξαγει αυτα. ⁴Και οταν εκβαλη τα εαυτου προβατα, υπαγει εμπροσθεν αυτων, και τα προβατα ακολουθουσιν αυτον, διοτι γνωριζουσι την φωνην αυτου. ⁵Ξενον ομως δεν θελουσιν ακολουθησει, αλλα θελουσι φυγει απ' αυτου, διοτι δεν γνωριζουσι την φωνην των ξενων. ⁶Ταυτην την παραβολην ειπε προς αυτους ο Ιησους· εκεινοι ομως δεν ενοησαν τι ησαν ταυτα, τα οποια ελαλει προς αυτους. ⁷Ειπε λοιπον παλιν προς αυτους ο Ιησους· Αληθως, αληθως σας λεγω οτι εγω ειμαι η θυρα των προβατων. ⁸Παντες οσοι ηλθον προ εμου κλεπται ειναι και λησται· αλλα δεν ηκουσαν αυτους τα προβατα. ⁹Εγω ειμαι η θυρα· δι' εμου εαν τις εισελθη, θελει σωθη και θελει εισελθει και εξελθει και θελει ευρει βοσκη. ¹⁰Ο κλεπτης δεν ερχεται, ειμη δια να κλεψη και θυση και απολεση· εγω ηλθον δια να εχωσι ζωην και να εχωσιν αυτην εν αφθονια. ¹¹Εγω ειμαι ο ποιμην ο καλος. Ο ποιμην ο καλος την ψυχην αυτου βαλλει υπερ των προβατων. ¹²ο δε μισθωτος και μη ων ποιμην, του οποιου δεν ειναι τα προβατα ιδικα του, θεωρει τον λυκον ερχομενον και αφινει τα προβατα και φευγει· και ο λυκος αρπαζει αυτα και σκορπιζει τα προβατα. ¹³Ο δε μισθωτος φευγει, διοτι ειναι μισθωτος και δεν μελει αυτον περι των προβατων. ¹⁴Εγω ειμαι ο ποιμην ο καλος, και γνωριζω τα εμα και γνωριζομαι υπο των εμων, ¹⁵καθως με γνωριζει ο Πατηρ και εγω γνωριζω τον Πατερα, και την ψυχην μου βαλλω υπερ των προβατων. ¹⁶Και αλλα προβατα εχω, τα οποια δεν ειναι εκ της αυλης ταυτης· και εκεινα πρεπει να συναξω, και θελουσιν ακουσει την φωνην μου, και θελει γεινει μια ποιμνη, εις ποιμην. ¹⁷Δια τουτο ο Πατηρ με αγαπα, διοτι εγω βαλλω την ψυχην μου, δια να λαβω αυτην παλιν. ¹⁸Ουδεις αφαιρει αυτην απ' εμου, αλλ' εγω βαλλω αυτην απ' εμαυτου· εξουσιαν εχω να βαλω αυτην, και εξουσιαν εχω παλιν να λαβω αυτην· ταυτην την εντολην ελαβον παρα του Πατρος μου. ¹⁹Σχισμα λοιπον εγεινε παλιν μεταξυ των Ιουδαιων δια τους λογους τουτους. ²⁰Και ελεγον πολλοι εξ αυτων· Δαιμονιον εχει και ειναι μαινομενος· τι ακουετε αυτον; ²¹Αλλοι ελεγον· Ουτοι οι λογοι δεν ειναι δαιμονιζομενου· μηπως δυναται δαιμονιον να ανοιγη οφθαλμους τυφλων; ²²Εγειναν δε τα εγκαινια εν Ιεροσολυμοις, και ητο χειμων· ²³και ο Ιησους περιεπατει εν τω ιερω εν τη στοα του Σολομωντος. ²⁴Περιεκυκλωσαν λοιπον αυτον οι Ιουδαιοι και ελεγον προς αυτον· Εως ποτε κρατεις εν αμφιβολια την ψυχην ημων; εαν συ ησαι ο Χριστος, ειπε προς ημας παρρησια. ²⁵Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους· Σας ειπον, και δεν πιστευετε. Τα εργα, τα οποια εγω καμνω εν τω ονοματι του Πατρος μου, ταυτα μαρτυρουσι περι εμου· ²⁶αλλα σεις δεν πιστευετε· διοτι δεν εισθε εκ των προβατων των εμων, καθως σας ειπον. ²⁷Τα προβατα τα εμα ακουουσι την φωνην μου, και εγω γνωριζω αυτα, και με ακολουθουσι. ²⁸Και εγω διδω εις αυτα ζωην αιωνιον, και δεν θελουσιν απολεσθη εις τον αιωνα, και ουδεις θελει αρπασει αυτα εκ της χειρος μου. ²⁹Ο Πα-

τηρ μου, οστις μοι εδωκεν αυτα, ειναι μεγαλυτερος παντων, και ουδεις δυναται να αρπαση εκ της χειρος του Πατρος μου. ³⁰Εγω και ο Πατηρ εν ειμεθα. ³¹Επιασαν λοιπον παλιν οι Ιουδαιοι λιθους, δια να λιθοβολησωσιν αυτον. ³²Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους· Πολλα καλα εργα εδειξα εις εσας εκ του Πατρος μου· δια ποιον εργον εξ αυτων με λιθοβολειτε; ³³Απεκριθησαν προς αυτον οι Ιουδαιοι, λεγοντες· Περι καλου εργου δεν σε λιθοβολουμεν, αλλα περι βλασφημιας, και διοτι συ ανθρωπων καμνεις σεαυτον Θεον. ³⁴Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους· Δεν ειναι γεγραμμενον εν τω νομω υμων, Εγω ειπα, θεοι εισθε; ³⁵Εαν εκεινους ειπε θεους, προς τους οποιους εγεινεν ο λογος του Θεου, και δεν δυναται να αναιρεθη η γραφη, ³⁶εκεινον, τον οποιον ο Πατηρ ηγιασε και απεστειλεν εις τον κοσμον, σεις λεγετε οτι βλασφημεις, διοτι ειπον, Υιος του Θεου ειμαι; ³⁷Εαν δεν καμνω τα εργα του Πατρος μου, μη πιστευετε εις εμε· ³⁸αλλ' εαν καμνω, αν και εις εμε δεν πιστευητε, πιστευσατε εις τα εργα, δια να γνωρισητε και πιστευσητε οτι ο Πατηρ ειναι εν εμοι και εγω εν αυτω. ³⁹Εζητουν λοιπον παλιν να πιασωσιν αυτον· και εξεφυγεν εκ της χειρος αυτων. ⁴⁰Και υπηγε παλιν περαν του Ιορδανου, εις τον τοπον οπου εβαπτιζε κατ' αρχας ο Ιωαννης, και εμεινεν εκει. ⁴¹Και πολλοι ηλθον προς αυτον και ελεγον οτι ο Ιωαννης μεν ουδεν θαυμα εκαμε, παντα ομως οσα ειπεν ο Ιωαννης περι τουτου, ησαν αληθινα. ⁴²Και εκει επιστευσαν πολλοι εις αυτον.

11 Ητο δε τις ασθηνης Λαζαρος απο Βηθανιας, εκ της κωμης της Μαριας και Μαρθας της αδελφης αυτης. ²Η δε Μαρια ητο η αλειφασσα τον Κυριον με μυρον και σπογγισασα τους ποδας αυτου με τας τριχας αυτης, της οποιας ο αδελφος Λαζαρος ησθηνει. ³Απεστειλαν λοιπον αι αδελφαι προς αυτον, λεγουσαι· Κυριε, ιδου, εκεινος τον οποιον αγαπας, ασθηνει. ⁴Και ακουσας ο Ιησους ειπεν· Αυτη η ασθενεια δεν ειναι προς θανατον, αλλ' υπερ της δοξης του Θεου, δια να δοξασθη ο Υιος του Θεου δι' αυτης. ⁵Ηγαπα δε ο Ιησους την Μαρθαν και την αδελφην αυτης και τον Λαζαρον. ⁶Καθως λοιπον ηκουσεν οτι ασθηνει, τοτε μεν εμεινε δυο ημερας εν τω τοπω οπου ητο· ⁷επειτα μετα τουτο λεγει προς τους μαθητας· Ας υπαγωμεν εις την Ιουδαιαν παλιν. ⁸Λεγουσι προς αυτον οι μαθηται· Ραββι, τωρα εζητουν να σε λιθοβολησωσιν οι Ιουδαιοι, και παλιν υπαγεις εκει; ⁹Απεκριθη ο Ιησους· Δεν ειναι δωδεκα αι ωραι της ημερας; εαν τις περιπατη εν τη ημερα, δεν προσκοπτει, διοτι βλεπει το φως του κοσμου τουτου· ¹⁰εαν τις ομως περιπατη εν τη νυκτι, προσκοπτει, διοτι το φως δεν ειναι εν αυτω. ¹¹Ταυτα ειπε, και μετα τουτο λεγει προς αυτους· Λαζαρος ο φιλος ημων εκοιμηθη· αλλα υπαγω δια να εξυπνησω αυτον. ¹²Ειπον λοιπον οι μαθηται αυτου· Κυριε, αν εκοιμηθη, θελει σωθη. ¹³Αλλ' ο Ιησους ειχεν ειπει περι του θανατου αυτου· εκεινοι ομως ενομισαν οτι λεγει περι της κοιμησεως του υπνου. ¹⁴Τοτε λοιπον ειπε

προς αυτους ο Ιησους παρηρησια· Ο Λαζαρος απεθανε.¹⁵ Και χαιρω δια σας, δια να πιστευσητε, διοτι δεν ημην εκει· αλλ' ας υπαγωμεν προς αυτον.¹⁶ Ειπε δε ο Θωμας, ο λεγομενος Διδυμος προς τους συμμαθητας· Ας υπαγωμεν και ημεις, δια να αποθανωμεν μετ' αυτου.¹⁷ Ελθων λοιπον ο Ιησους ευρεν αυτον τεσσαρας ημερας εχοντα ηδη εν τω μνημειω.¹⁸ Ητο δε η Βηθανια πλησιον των Ιεροσολυμων, απεχουσα ως δεκαπεντε σταδια.¹⁹ Και πολλοι εκ των Ιουδαιων ειχον ελθει προς την Μαρθαν και Μαριαν, δια να παρηγορησωσιν αυτας περι του αδελφου αυτων.²⁰ Η Μαρθα λοιπον, καθως ηκουσεν οτι ο Ιησους ερχεται, υπηγητησεν αυτον· η δε Μαρια εκαθητο εν τω οικω.²¹ Ειπε λοιπον η Μαρθα προς τον Ιησουν· Κυριε, εαν ησο εδω, ο αδελφος μου δεν ηθελεν αποθανει.²² Πλην και τωρα εξευρω οτι οσα ζητησης παρα του Θεου, θελει σοι δωσει ο Θεος.²³ Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Ο αδελφος σου θελει αναστηθι.²⁴ Λεγει προς αυτον η Μαρθα· Εξευρω οτι θελει αναστηθι εν τη αναστασει εν τη εσχατη ημερα.²⁵ Ειπε προς αυτην ο Ιησους· Εγω ειμαι η αναστασις και η ζωη· ο πιστευων εις εμε, και αν αποθानη, θελει ζησει.²⁶ και πας οστις ζη και πιστευει εις εμε δεν θελει αποθανει εις τον αιωνα. Πιστευεις τουτο; ²⁷ Λεγει προς αυτον· Ναι, Κυριε, εγω επιστευσα οτι συ εισαι ο Χριστος, ο Υιος του Θεου, ο ερχομενος εις τον κοσμον.²⁸ Και αφου ειπε ταυτα, υπηγε και εφωναξε Μαριαν την αδελφην αυτης κρυφως και ειπεν· Ο Διδασκαλος ηλθε και σε κραζει.²⁹ Εκεινη, καθως ηκουσε, σηκονεται ταχεως και ερχεται προς αυτον.³⁰ Δεν ειχε δε ελθει ο Ιησους ετι εις την κωμην, αλλ' ητο εν τω τοπω, οπου υπηγητησεν αυτον η Μαρθα.³¹ Οι Ιουδαιοι λοιπον, οι οντες μετ' αυτης εν τη οικια και παρηγορουντες αυτην, ιδοντες την Μαριαν οτι εσηκωθη ταχεως και εξηλθεν, ηκολουθησαν αυτην, λεγοντες οτι υπαγει εις το μνημειον, δια να κλαυση εκει.³² Η Μαρια λοιπον καθως ηλθεν οπου ητο ο Ιησους, ιδουσα αυτον επεσεν εις τους ποδας αυτου, λεγουσα προς αυτον· Κυριε, εαν ησο εδω, ο αδελφος μου δεν ηθελεν αποθανει.³³ Ο δε Ιησους, καθως ειδεν αυτην κλαιουσαν και τους ελθοντας μετ' αυτης Ιουδαιους κλαιοντας, εστεναξεν εν τη ψυχη αυτου και εταραχθη,³⁴ και ειπε· Που εβαλετε αυτον; Λεγουσι προς αυτον· Κυριε, ελθε και ιδε.³⁵ Εδακρυσεν ο Ιησους.³⁶ Ελεγον λοιπον οι Ιουδαιοι· Ιδε ποσον ηγαπα αυτον.³⁷ Τινες δε εξ αυτων ειπον· Δεν ηδυνατο ουτος, οστις ηνοιξε τους οφθαλμους του τυφλου, να καμη ωστε και ουτος να μη αποθानη; ³⁸ Ο Ιησους λοιπον, παλιν στεναζων εν εαυτω, ερχεται εις το μνημειον· ητο δε σπηλαιον, και εκειτο λιθος επ' αυτου.³⁹ Λεγει ο Ιησους· Σηκωσατε τον λιθον. Λεγει προς αυτον η αδελφη του αποθανοντος η Μαρθα· Κυριε, οζει ηδη· διοτι ειναι τεσσαρων ημερων.⁴⁰ Λεγει προς αυτην ο Ιησους· Δεν σοι ειπον οτι εαν πιστευσης, θελεις ιδει την δοξαν του Θεου; ⁴¹ Εσηκωσαν λοιπον τον λιθον, οπου εκειτο ο αποθानων. Ο δε Ιησους, υψωσας τους οφθαλμους ανω, ειπε· Πατερ, ευχαριστω σοι οτι μου ηκουσας.⁴² Και εγω εγνωριζον οτι παντοτε

μου ακουεις· αλλα δια τον οχλον τον περιεστωτα ειπον τουτο, δια να πιστευσωσιν οτι συ με απεστειλας.⁴³ Και ταυτα ειπων, μετα φωνης μεγαλης εκραυγασε· Λαζαρε, ελθε εξω.⁴⁴ Και εξηλθεν ο τεθνηκως, δεδεμενος τους ποδας και τας χειρας με τα σαβανα, και το προσωπον αυτου ητο περιδεδεμενον με σουδαριον. Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Λυσατε αυτον και αφησατε να υπαγη.⁴⁵ Πολλοι λοιπον εκ των Ιουδαιων, οιτινες ειχον ελθει εις την Μαριαν και ειδον οσα εκαμεν ο Ιησους, επιστευσαν εις αυτον.⁴⁶ Τινες δε εξ αυτων απηλθον προς τους Φαρισαιους και ειπον προς αυτους οσα εκαμεν ο Ιησους.⁴⁷ Συνεκροτησαν λοιπον συνεδριον οι αρχιερεις και οι Φαρισαιοι και ελεγον· Τι καμνομεν, διοτι ουτος ο ανθρωπος πολλα θαυματα καμνει.⁴⁸ Εαν αφησωμεν αυτον ουτω, παντες θελουσι πιστευσει εις αυτον, και θελουσιν ελθει οι Ρωμαιοι και αφανισει και τον τοπον ημων και το εθνος.⁴⁹ Εις δε τις εξ αυτων, ο Καιαφας, οστις ητο αρχιερευς του ενιαυτου εκεινου, ειπε προς αυτους· Σεις δεν εξευρετε τιποτε, ⁵⁰ ουδε συλλογιζεσθε οτι μας συμφερει να αποθानη εις ανθρωπος υπερ του λαου και να μη απολεσθη ολον το εθνος.⁵¹ Τουτο δε αφ' εαυτου δεν ειπεν, αλλ' αρχιερευς ων του ενιαυτου εκεινου προεφητευσεν οτι εμελλεν ο Ιησους να αποθानη υπερ του εθνους,⁵² και ουχι μονον υπερ του εθνους, αλλα και δια να συναξη εις εν τα τεκνα του Θεου τα διεσκορπισμενα.⁵³ Απ' εκεινης λοιπον της ημερας συνεβουλευθησαν, δια να θανατωσωσιν αυτον.⁵⁴ Οθεν ο Ιησους δεν περιεπατει πλεον παρηρησια μεταξυ των Ιουδαιων, αλλ' ανεχωρησεν εκειθεν εις τον τοπον πλησιον της ερημου, εις πολιν λεγομενην Εφραιμ, και εκει διετριβε μετα των μαθητων αυτου.⁵⁵ Επλησιαζε δε το πασχα των Ιουδαιων, και πολλοι ανεβησαν εκ του τοπου εκεινου εις Ιεροσολυμα προ του πασχα, δια να καθαρισωσιν εαυτους.⁵⁶ Εζητουν λοιπον τον Ιησουν και ελεγον προς αλληλους ισταμενοι εν τω ιερω· Τι σας φαινεται οτι δεν θελει ελθει εις την εορτην; ⁵⁷ Ειχον δε δωσει προσταγην και οι αρχιερεις και οι Φαρισαιοι, εαν τις μαθη που ειναι, να μηνυση, δια να πιασωσιν αυτον.

12 Ο Ιησους λοιπον προ εξ ημερων του πασχα ηλθεν εις Βηθανιαν, οπου ητο ο Λαζαρος ο αποθानων, τον οποιον ανεστησεν εκ νεκρων.² Και εκαμαν εις αυτον δειπνον εκει, και η Μαρθα υπηρετει· ο δε Λαζαρος ητο εις εκ των συγκαθημενων μετ' αυτου.³ Τοτε η Μαρια, λαβουσα μιαν λιτραν μυρου ναρδου καθαρας πολυτιμου, ηλειψε τους ποδας του Ιησου και με τας τριχας αυτης εσπογγισε τους ποδας αυτου· η δε οικια επλησθη εκ της οσμης του μυρου.⁴ Λεγει λοιπον εις εκ των μαθητων αυτου, ο Ιουδας Σιμωνος ο Ισκαριωτης, οστις εμελλε να παραδωση αυτον· ⁵ Δια τι τουτο το μυρον δεν επωληθη τριακοσια δηναρια και εδοθη εις τους πτωχους; ⁶ Ειπε δε τουτο ουχι διοτι εμελεν αυτον περι των πτωχων, αλλα διοτι ητο κλεπτης και ειχε το γλωσσοκομον και εβασταζε τα βαλλομενα εις αυτο.⁷ Ειπε λοιπον ο Ιη-

σους· Αφες αυτην, εις την ημεραν του ενταφιασμου μου εφυλαξεν αυτο. ⁹Διοτι τους πτωχους παντοτε εχετε μεθ' εαυτων, εμε ομως παντοτε δεν εχετε. ⁹Εμαθε δε οχλος πολυς εκ των Ιουδαιων οτι ειναι εκει, και ηλθον ουχι δια τον Ιησουν μονον, αλλα δια να ιδωσι και τον Λαζαρον, τον οποιον ανεστησεν εκ νεκρων. ¹⁰Συνεβουλευθησαν δε οι αρχιερεις, δια να θανατωσωσι και τον Λαζαρον, ¹¹διοτι πολλοι εκ των Ιουδαιων δι' αυτον υπηγαινον και επιστευον εις τον Ιησουν. ¹²Τη επαυριον οχλος πολυς ο ελθων εις την εορτην, ακουσαντες οτι ερχεται ο Ιησους εις Ιεροσολυμα, ¹³ελαβον τα βαια των φοινικων και εξηλθον εις υπαντησιν αυτου και εκραζον· Ωσαννα, ευλογημενος ο ερχομενος εν ονοματι Κυριου, ο βασιλευς του Ισραηλ. ¹⁴Ευρων δε ο Ιησους οναριον, εκαθησεν επ' αυτο, καθως ειναι γεγραμμενον· ¹⁵Μη φοβου, θυγατερ Σιων· ιδου, ο βασιλευς σου ερχεται καθημενος επι πωλου ονου. ¹⁶Ταυτα ομως δεν ενοησαν οι μαθηται αυτου κατ' αρχας, αλλ' οτε εδοξασθη ο Ιησους, τοτε ενεθυμηθησαν οτι ταυτα ησαν γεγραμμενα δι' αυτον, και ταυτα εκαμον εις αυτον. ¹⁷Εμαρτυρει λοιπον ο οχλος, ο ων μετ' αυτου οτε εφωναξε τον Λαζαρον εκ του μνημειου και ανεστησεν αυτον εκ νεκρων. ¹⁸Δια τουτο και υπηγησεν αυτον ο οχλος, διοτι ηκουσεν οτι εκαμε το θαυμα τουτο. ¹⁹Οι Φαρισαιοι λοιπον ειπον προς αλληλους· Βλεπετε οτι δεν ωφελειτε ουδεν; ιδου, ο κοσμος οπισω αυτου υπηγεν. ²⁰Ησαν δε τινες Ελληνες μεταξυ των αναβαινοντων δια να προσκυνησωσιν εν τη εορτη. ²¹Ουτοι λοιπον ηλθον προς τον Φιλιππον τον απο Βηθσαιδα της Γαλιλαιας, και παρεκαλουν αυτον, λεγοντες· Κυριε, θελομεν να ιδωμεν τον Ιησουν. ²²Ερχεται ο Φιλιππος και λεγει προς τον Ανδρεαν, και παλιν ο Ανδρεας και ο Φιλιππος λεγουσι προς τον Ιησουν. ²³Ο δε Ιησους απεκριθη προς αυτους λεγων· Ηλθεν η ωρα δια να δοξασθη ο Υιος του ανθρωπου. ²⁴Αληθως, αληθως σας λεγω, Εαν ο κοκκος του σιτου δεν πεση εις την γην και αποθανη, αυτος μονος μενει· εαν ομως αποθανη, πολυν καρπον φερει. ²⁵Οστις αγαπα την ψυχην αυτου, θελει απολεση αυτην, και οστις μισει την ψυχην αυτου εν τω κοσμω τουτω, εις ζωην αιωνιον θελει φυλαξει αυτην. ²⁶Εαν εμε υπηρετη τις, εμε ας ακολουθη, και οπου ειμαι εγω, εκει θελει εισθαι και ο υπηρετης ο εμος· και εαν τις εμε υπηρετη, θελει τιμησει αυτον ο Πατηρ. ²⁷Τωρα η ψυχη μου ειναι τεταραγμενη· και τι να ειπω; Πατερ, σωσον με εκ της ωρας ταυτης. Αλλα δια τουτο ηλθον εις την ωραν ταυτην. ²⁸Πατερ, δοξασον σου το ονομα. Ηλθε λοιπον φωνη εκ του ουρανου· Και εδοξασα και παλιν θελω δοξασει. ²⁹Ο οχλος λοιπον ο παρεστως και ακουσας ελεγεν οτι εγεινε βροντη· αλλοι ελεγον· Αγγελος ελαλησε προς αυτον. ³⁰Απεκριθη ο Ιησους και ειπεν· Η φωνη αυτη δεν εγεινε δι' εμε, αλλα δια σας. ³¹Τωρα ειναι κρισις του κοσμου τουτου, τωρα ο αρχων του κοσμου τουτου θελει εκβληθη εξω. ³²Και εγω εαν υψωθω εκ της γης, θελω ελκυσει παντας προς εμαυτον. ³³Τουτο δε ελεγε, δεικνυων με ποιον θανατον εμελλε να αποθανη. ³⁴Απεκριθη

προς αυτον ο οχλος· ημεις ηκουσαμεν εκ του νομου Οτι ο Χριστος μενει εις τον αιωνα, και πως συ λεγεις Οτι πρεπει να υψωθη ο Υιος του ανθρωπου; τις ειναι ουτος ο Υιος του ανθρωπου; ³⁵Ειπε λοιπον προς αυτους ο Ιησους· Ετι ολιγον καιρον το φως ειναι μεθ' υμων· περιπατειτε ενοσω εχετε το φως, δια να μη σας καταφθαση το σκοτος· και οστις περιπατει εν τω σκοτει δεν εξευρει που υπαγει. ³⁶Ενοσω εχετε το φως, πιστευετε εις το φως, δια να γεινητε υιοι του φωτος. Ταυτα ελαλησεν ο Ιησους, και απελθων εκρυφθη απ' αυτων. ³⁷Αλλ' ενω εκαμε τосα θαυματα εμπροσθεν αυτων, δεν επιστευον εις αυτον· ³⁸δια να πληρωθη ο λογος του προφητου Ησαιου, τον οποιον ειπε· Κυριε, τις επιστευσεν εις το κηρυγμα ημων; και ο βραχιων του Κυριου εις τινα απεκαλυφθη; ³⁹Δια τουτο δεν ηδυναντο να πιστευωσι διοτι παλιν ειπεν ο Ησαιας· ⁴⁰Ετυφλωσε τους οφθαλμους αυτων και εσκληρυνε την καρδιαν αυτων, δια να μη ιδωσι με τους οφθαλμους και νοησωσι με την καρδιαν και επιστρεψωσι, και ιατρευσω αυτους. ⁴¹Ταυτα ειπεν ο Ησαιας, οτε ειδε την δοξαν αυτου και ελαλησε περι αυτου. ⁴²Αλλ' ομως και εκ των αρχοντων πολλοι επιστευσαν εις αυτον, πλην δια τους Φαρισαιους δεν ωμολογουν, δια να μη γεινωσιν αποσυναγωγοι. ⁴³Διοτι ηγαπησαν την δοξαν των ανθρωπων μαλλον παρα την δοξαν του Θεου. ⁴⁴Ο δε Ιησους εκραξε και ειπεν· Ο πιστευων εις εμε δεν πιστευει εις εμε, αλλ' εις τον πεμψαντα με, ⁴⁵και ο θεωρων εμε θεωρει τον πεμψαντα με. ⁴⁶Εγω ηλθον φως εις τον κοσμον, δια να μη μεινη εν τω σκοτει πας ο πιστευων εις εμε. ⁴⁷Και εαν τις ακουση τους λογους μου και δεν πιστευση, εγω δεν κρινω αυτον· διοτι δεν ηλθον δια να κρινω τον κοσμον, αλλα δια να σωσω τον κοσμον. ⁴⁸Ο αθетων εμε και μη δεχομενος τους λογους μου, εχει τον κρινοντα αυτον· ο λογος, τον οποιον ελαλησα, εκεινος θελει κρινει αυτον εν τη εσχατη ημερα· ⁴⁹διοτι εγω απ' εμαυτου δεν ελαλησα, αλλ' ο πεμψας με Πατηρ αυτος μοι εδωκεν εντολην τι να ειπω και τι να λαλησω· ⁵⁰και εξευρω οτι η εντολη αυτου ειναι ζωη αιωνιος. Οσα λοιπον λαλω εγω, καθως μοι ειπεν ο Πατηρ, ουτω λαλω.

13Προ δε της εορτης του πασχα εξευρων ο Ιησους οτι ηλθεν η ωρα αυτου δια να μεταβη εκ του κοσμου τουτου προς τον Πατερα, αγαπησας τους ιδικους του τους εν τω κοσμω, μεχρι τελους ηγαπησεν αυτους. ²Και αφου εγεινε δειπνος, ο δε διαβολος ειχεν ηδη βαλει εις την καρδιαν του Ιουδα Σιμωνος του Ισκαριωτου να παραδωση αυτον, ³εξευρων ο Ιησους οτι παντα εδωκεν εις αυτον ο Πατηρ εις τας χειρας, και οτι απο του Θεου εξηλθε και προς τον Θεον υπαγει, ⁴εγειρεται εκ του δειπνου και εκδυεται τα ιματια αυτου, και λαβων προσοφιον διεζωσθη· ⁵επειτα βαλλει υδωρ εις τον νιπτηρα, και ηρχισε να νιπτη τους ποδας των μαθητων και να σπογγιζη με το προσοφιον, με το οποιον ητο διεζωσμενος. ⁶Ερχεται λοιπον προς τον Σιμωνα Πετρον, και λεγει προς αυτον

εκείνος· Κυριε, συ μου νιπτεις τους ποδας; ⁷Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτον· Εκεινο, το οποιον εγω καμνω, συ δεν εξευρεις τωρα, θελεις ομως γνωρισει μετα ταυτα. ⁸Λεγει προς αυτον ο Πετρος· Δεν θελεις νιψει τους ποδας μου εις τον αιωνα. Απεκριθη προς αυτον ο Ιησους· Εαν δεν σε νιψω, δεν εχεις μερος μετ' εμου. ⁹Λεγει προς αυτον ο Σιμων Πετρος· Κυριε, μη τους ποδας μου μονον, αλλα και τας χειρας και την κεφαλην. ¹⁰Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Ο λελουμενος δεν εχει χρεια ενιμη τους ποδας να νιφθη, αλλ' ειναι ολος καθαρος· και σεις εισθε καθαροι, αλλ' ουχι παντες. ¹¹Διοτι ηξευρεν εκεινον, οστις εμελλε να παραδωση αυτον· δια τουτο ειπε· Δεν εισθε παντες καθαροι. ¹²Αφου λοιπον ενιψε τους ποδας αυτων και ελαβε τα ιματια αυτου, καθησας παλιν ειπε προς αυτους· Εξευρετε τι εκαμον εις εσας; ¹³Σεις με φωναζετε, Ο Διδασκαλος και ο Κυριος, και καλως λεγετε, διοτι ειμαι. ¹⁴Εαν λοιπον εγω, ο Κυριος και ο Διδασκαλος, σας ενιψα τους ποδας, και σεις χρεωστειτε να νιπτητε τους ποδας αλληλων. ¹⁵Διοτι παραδειγμα εδωκα εις εσας, δια να καμνητε και σεις, καθως εγω εκαμον εις εσας. ¹⁶Αληθως, αληθως σας λεγω, δεν ειναι δουλος ανωτερος του κυριου αυτου, ουδε αποστολος ανωτερος του πεμφαντος αυτου. ¹⁷Εαν εξευρητε ταυτα, μακαριοι εισθε εαν καμνητε αυτα. ¹⁸Δεν λεγω τουτο περι παντων υμων· εγω εξευρω ποιους εξελεξα· αλλα δια να πληρωθη η γραφη, Ο τρωγων μετ' εμου τον αρτον εσηκωσεν επ' εμε την πτερναν αυτου. ¹⁹Απο του νυν σας λεγω τουτο πριν γεινη, δια να πιστευσητε οταν γεινη, οτι εγω ειμαι. ²⁰Αληθως, αληθως σας λεγω, οστις δεχεται οντινα πεμφω, εμε δεχεται, και οστις δεχεται, εμε δεχεται τον πεμφαντα με. ²¹Αφου ειπε ταυτα ο Ιησους, εταραχθη την ψυχην και εμαρτυρησε και ειπεν· Αληθως, αληθως σας λεγω οτι εις εξ υμων θελει με παραδωσει. ²²Εβλεπον λοιπον εις αλληλους οι μαθηται, απορουντες περι τινος λεγει. ²³Εκαθητο δε κεκλιμενος εις τον κολπον του Ιησου εις των μαθητων αυτου, τον οποιον ηγαπα ο Ιησους. ²⁴Νευει λοιπον προς τουτον ο Σιμων Πετρος δια να ερωτηση τις ειναι εκεινος, περι του οποιου λεγει. ²⁵Και πεσων εκεινος επι το στήθος του Ιησου, λεγει προς αυτον· Κυριε, τις ειναι; ²⁶Αποκρινεται ο Ιησους· Εκεινος ειναι, εις τον οποιον εγω βαψαφας το ψωμιον θελω δωσει. Και εμβαψαφας το ψωμιον διδει εις τον Ιουδαν Σιμωνος τον Ισκαριωτην. ²⁷Και μετα το ψωμιον τοτε εισηλθεν εις εκεινον ο Σατανας. Λεγει λοιπον προς αυτον ο Ιησους· Ο, τι καμνεις, καμε ταχυτερον. ²⁸Τουτο ομως ουδεις των καθημενων ενοησε προς τι ειπε προς αυτον. ²⁹Διοτι τινες ενομιζον, επειδη ο Ιουδας ειχε το γλωσσοκομον, οτι λεγει προς αυτον ο Ιησους, Αγορασον οσων εχομεν χρεια δια την εορτην, η να δωση τι εις τους πτωχους. ³⁰Λαβων λοιπον εκεινος το ψωμιον, εξηλθεν ευθυσ· ητο δε νυξ. ³¹Οτε λοιπον εξηλθε, λεγει ο Ιησους· Τωρα εδοξασθη ο Υιος του ανθρωπου, και ο Θεος εδοξασθη εν αυτω. ³²Εαν ο Θεος εδοξασθη εν αυτω, και ο Θεος θελει δοξασει αυτον εν εαυτω και ευ-

θυς θελει δοξασει αυτον. ³³Τεκνια, ετι ολιγον ειμαι μεθ' υμων. Θελετε με ζητησει, και καθως ειπον προς τους Ιουδαιους οτι οπου υπαγω εγω, σεις δεν δυνασθε να ελθητε, και προς εσας λεγω τωρα. ³⁴Εντολην καινην σας διδω, να αγαπατε αλληλους, καθως εγω σας ηγαπησα και σεις να αγαπατε αλληλους. ³⁵Εκ τουτου θελουσι γνωρισει παντες οτι εισθε μαθηται μου, εαν εχητε αγαπην προς αλληλους. ³⁶Λεγει προς αυτον ο Σιμων Πετρος· Κυριε, που υπαγεις; Απεκριθη εις αυτον ο Ιησους· Οπου υπαγω, δεν δυνασαι τωρα να με ακολουθησης, υστερον ομως θελεις με ακολουθησει. ³⁷Λεγει προς αυτον ο Πετρος· Κυριε, διατι δεν δυναμαι να σε ακολουθησω τωρα; την ψυχην μου θελω βαλει υπερ σου. ³⁸Απεκριθη προς αυτον ο Ιησους· Την ψυχην σου θελεις βαλει υπερ εμου; αληθως, αληθως σοι λεγω, δεν θελει φωναξει ο αλεκτωρ, εωσου με απαρνηθης τρις.

14 **Α**ς μη ταραττηται η καρδια σας· πιστευετε εις τον Θεον, και εις εμε πιστευετε. ²Εν τη οικια του Πατρος μου ειναι πολλα οικηματα· ει δε μη, ηθελον σας ειπει· υπαγω να σας ετοιμασω τοπον· ³και αφου υπαγω και σας ετοιμασω τοπον, παλιν ερχομαι και θελω σας παραλαβει προς εμαυτον, δια να εισθε και σεις, οπου ειμαι εγω. ⁴Και οπου εγω υπαγω εξευρετε, και την οδον εξευρετε. ⁵Λεγει προς αυτον ο Θωμας· Κυριε, δεν εξευρομεν που υπαγεις· και πως δυναμεθα να εξευρωμεν την οδον; ⁶Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Εγω ειμαι η οδος και η αληθεια και η ζωη· ουδεις ερχεται προς τον Πατερα, ειμη δι' εμου. ⁷Εαν εγνωριζετε εμε, και τον Πατερα μου ηθελετε γνωρισει. Και απο του νυν γνωριζετε αυτον και ειδετε αυτον. ⁸Λεγει προς αυτον ο Φιλιππος· Κυριε, δειξον εις ημας τον Πατερα και αρκει εις ημας. ⁹Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Τοσον καιρον ειμαι μεθ' υμων, και δεν με εγνωρισας, Φιλιππε; οστις ειδεν εμε ειδε τον Πατερα· και πως συ λεγεις, Δειξον εις ημας τον Πατερα; ¹⁰Δεν πιστευεις οτι εγω ειμαι εν τω Πατρι και ο Πατηρ ειναι εν εμοι; τους λογους, τους οποιους εγω λαλω προς υμας, απ' εμαυτου δεν λαλω· αλλ' ο Πατηρ ο μενων εν εμοι αυτος εκτελει τα εργα. ¹¹Πιστευετε μοι οτι εγω ειμαι εν τω Πατρι και ο Πατηρ ειναι εν εμοι· ει δε μη, δια τα εργα αυτα πιστευετε μοι. ¹²Αληθως, αληθως σας λεγω, οστις πιστευει εις εμε, τα εργα τα οποια καμνω και εκεινος θελει καμει, και μεγαλητερα τουτων θελει καμει, διοτι εγω υπαγω προς τον Πατερα μου, ¹³και ο, τι αν ζητησητε εν τω ονοματι μου, θελω καμει τουτο, δια να δοξασθη ο Πατηρ εν τω Υιω. ¹⁴Εαν ζητησητε τι εν τω ονοματι μου, εγω θελω καμει αυτο. ¹⁵Εαν με αγαπατε, τας εντολας μου φυλαξατε. ¹⁶Και εγω θελω παρακαλεσει τον Πατερα, και θελει σας δωσει αλλον Παρακλητον, δια να μενη μεθ' υμων εις τον αιωνα, ¹⁷το Πνευμα της αληθειας, το οποιον ο κοσμος δεν δυναται να λαβη, διοτι δεν βλεπει αυτο ουδε γνωριζει αυτο· σεις ομως γνωριζετε αυτο, διοτι μενει μεθ' υμων και εν υμιν θελει εισθαι. ¹⁸Δεν θελω σας αφησει ορφανους· ερχομαι προς

εσας. ¹⁹Ετι ολιγον και ο κοσμος πλεον δεν με βλεπει, σεις ομως με βλεπετε, διοτι εγω ζω και σεις θελετε ζη. ²⁰Εν εκεινη τη ημερα σεις θελετε γνωρισει, οτι εγω ειμαι εν τω Πατρι μου και σεις εν εμοι και εγω εν υμιν. ²¹Ο εχων τας εντολας μου και φυλαττων αυτας, εκεινος ειναι ο αγαπων με· ο δε αγαπων με θελει αγαπηθη υπο του Πατρος μου, και εγω θελω αγαπησει αυτον και θελω φανερωσει εμαυτον εις αυτον. ²²Λεγει προς αυτον ο Ιουδας, ουχι ο Ισκαριωτης· Κυριε, τι συμβαινει οτι μελλεις να φανερωσης σεαυτον εις ημας και ουχι εις τον κοσμον; ²³Απεκριθη ο Ιησους και ειπε προς αυτον· Εαν τις με αγαπα, τον λογον μου θελει φυλαξει, και ο Πατηρ μου θελει αγαπησει αυτον, και προς αυτον θελομεν ελθει και εν αυτω θελομεν κατοικησει. ²⁴Ο μη αγαπων με τους λογους μου δεν φυλαττει· και ο λογος, τον οποιον ακουετε, δεν ειναι ιδικος μου, αλλα του πεμφαντος με Πατρος. ²⁵Ταυτα ελαλησα προς εσας ενω ευρισκομαι μεθ' υμων· ²⁶ο δε Παρακλητος, το Πνευμα το Αγιον, το οποιον θελει πεμφει ο Πατηρ εν τω ονοματι μου, εκεινος θελει σας διδαξει παντα και θελει σας υπενθυμισει παντα οσα ειπον προς εσας. ²⁷Ειρηνην αφινω εις εσας, ειρηνην την εμην διδω εις εσας· ουχι καθως ο κοσμος διδει, σας διδω εγω. Ας μη ταραττηται η καρδια σας μηδε ας δειλια. ²⁸Ηκουσατε οτι εγω σας ειπον, Υπαγω και ερχομαι προς εσας. Εαν με ηγαπατε, ηθελετε χαρη οτι ειπον, Υπαγω προς τον Πατερα· διοτι ο Πατηρ μου ειναι μεγαλητερος μου· ²⁹και τωρα σας ειπον πριν γεινη, δια να πιστευσητε οταν γεινη. ³⁰Δεν θελω πλεον λαλησει πολλα μεθ' υμων· διοτι ερχεται ο αρχων του κοσμου τουτου· και δεν εχει ουδεν εν εμοι. ³¹Αλλα δια να γνωριση ο κοσμος οτι αγαπω τον Πατερα, και καθως με προσεταξεν ο Πατηρ, ουτω καμνω. Εγερθητε, ας υπαγωμεν εντευθεν.

15 Εγω ειμαι η αμπελος η αληθινη, και ο Πατηρ μου ειναι ο γεωργος. ²Παν κλημα εν εμοι με φερον καρπον, εκκοπτει αυτο, και παν το φερον καρπον, καθαριζει αυτο, δια να φερη πλειοτερον καρπον. ³Τωρα σεις εισθε καθαροι δια τον λογον τον οποιον ελαλησα προς εσας. ⁴Μεινατε εν εμοι, και εγω εν υμιν. Καθως το κλημα δεν δυναται να φερη καρπον αφ' εαυτου, εαν δεν μεινη εν τη αμπελω, ουτως ουδε σεις, εαν δεν μεινητε εν εμοι. ⁵Εγω ειμαι η αμπελος, σεις τα κληματα. Ο μενων εν εμοι και εγω εν αυτω, ουτος φερει καρπον πολυν, διοτι χωρις εμου δεν δυνασθε να καμητε ουδεν. ⁶Εαν τις δεν μεινη εν εμοι, ριπτεται εξω ως το κλημα και ξηραινεται, και συναγουσιν αυτα και ριπτουσιν εις το πυρ, και καιονται. ⁷Εαν μεινητε εν εμοι και οι λογοι μου μεινωσιν εν υμιν, θελετε ζητει ο, τι αν θελητε, και θελει γεινει εις εσας. ⁸Εν τουτω δοξάζεται ο Πατηρ μου, εις το να φερητε καρπον πολυν· και ουτω θελετε εισθαι μαθηται μου. ⁹Καθως εμε ηγαπησεν ο Πατηρ, και εγω ηγαπησα εσας· μεινατε εν τη αγαπη μου. ¹⁰Εαν τας εντολας μου φυλαξητε, θελετε μινει εν τη αγαπη μου, καθως εγω

εφυλαξα τας εντολας του Πατρος μου και μενω εν τη αγαπη αυτου. ¹¹Ταυτα ελαλησα προς εσας δια να μεινη εν υμιν η χαρα μου και η χαρα υμων να ηναι πληρης. ¹²Αυτη ειναι η εντολη μου, να αγαπατε αλληλους, καθως σας ηγαπησα. ¹³Μεγαλητεραν ταυτης αγαπην δεν εχει ουδεις, του να βαλη τις την ψυχην αυτου υπερ των φιλων αυτου. ¹⁴Σεις εισθε φιλοι μου, εαν καμνητε οσα εγω σας παραγγελλω. ¹⁵Δεν σας λεγω πλεον δουλους, διοτι ο δουλος δεν εξευρει τι καμνει ο κυριος αυτου· εσας δε ειπον φιλους, διοτι παντα οσα ηκουσα παρα του Πατρος μου, εφανερωσα εις εσας. ¹⁶Σεις δεν εξελεξατε εμε, αλλ' εγω εξελεξα εσας, και σας διεταξα δια να υπαγητε σεις και να καμητε καρπον, και ο καρπος σας να μινει, ωστε, ο, τι αν ζητησητε παρα του Πατρος εν τω ονοματι μου, να σας δωση αυτο. ¹⁷Ταυτα σας παραγγελλω, να αγαπατε αλληλους. ¹⁸Εαν ο κοσμος σας μιση, εξευρετε οτι εμε προτερον υμων εμισησεν. ¹⁹Εαν ησθε εκ του κοσμου, ο κοσμος ηθελεν αγαπα το ιδικον του· επειδη ομως δεν εισθε εκ του κοσμου, αλλ' εγω σας εξελεξα εκ του κοσμου, δια τουτο σας μισει ο κοσμος. ²⁰Ενθυμεισθε τον λογον, τον οποιον εγω ειπον προς εσας· Δεν ειναι δουλος μεγαλητερος του κυριου αυτου. Εαν εμε εδιωξαν, και σας θελουσι διωξει· εαν τον λογον μου εφυλαξαν, και τον υμετερον θελουσι φυλαξει. ²¹Αλλα ταυτα παντα θελουσι καμει εις εσας δια το ονομα μου, διοτι δεν εξευρουσι τον πεμφαντα με. ²²Εαν δεν ηλθον και ελαλησα προς αυτους, αμαρτιαν δεν ηθελον εχει· τωρα ομως δεν εχουσι προφασιν περι της αμαρτιας αυτων. ²³Ο μισων εμε και τον Πατερα μου μισει. ²⁴Εαν δεν εκαμον μεταξυ αυτων τα εργα, τα οποια ουδεις αλλος εκαμεν, αμαρτιαν δεν ηθελον εχει· αλλα τωρα και ειδον και εμισησαν και εμε και τον Πατερα μου. ²⁵Αλλα τουτο εγεινε δια να πληρωθη ο λογος, ο γεγραμμενος εν τω νομω αυτων, Οτι εμισησαν με δωρεαν. ²⁶Οταν ομως ελθη ο Παρακλητος, τον οποιον εγω θελω πεμφει προς εσας παρα του Πατρος, το Πνευμα της αληθειας, το οποιον εκπορευεται παρα του Πατρος, εκεινος θελει μαρτυρησει περι εμου. ²⁷Αλλα και σεις μαρτυρειτε, διοτι απ' αρχης μετ' εμου εισθε.

16 Ταυτα ελαλησα προς εσας δια να μη σκανδαλισθητε. ²Θελουσι σας καμει αποσυναγωγους· μαλιστα ερχεται ωρα, καθ' ην πας οστις σας θανατωση θελει νομισει οτι προσφερει λατρειαν εις τον Θεον. ³Και ταυτα θελουσι σας καμει, διοτι δεν εγνωρισαν τον Πατερα ουδε εμε. ⁴Αλλα ταυτα ειπον προς εσας δια να ενθυμησθε αυτα, οταν ελθη η ωρα, οτι εγω ειπον προς εσας. Δεν ειπον δε ταυτα προς εσας εξ αρχης, διοτι ημην μεθ' υμων. ⁵Τωρα δε υπαγω προς τον πεμφαντα με, και ουδεις εξ υμων με ερωτα· Που υπαγεις; ⁶Αλλ' επειδη ελαλησα προς εσας ταυτα, η λυπη εγεμισε την καρδιαν σας. ⁷Εγω ομως την αληθειαν σας λεγω· συμφερει εις εσας να απελθω εγω. Διοτι εαν δεν απελθω, ο Παρακλητος δεν θελει ελθει προς εσας· αλλ' αφου απελθω, θελω πεμφει

αυτον προς εσας· ⁸και ελθων εκεινος θελει ελεγχξει τον κοσμον περι αμαρτιας και περι δικαιοσυνης και περι κρισεως· ⁹περι αμαρτιας μεν, διοτι δεν πιστευουσιν εις εμε· ¹⁰περι δικαιοσυνης δε, διοτι υπαγω προς τον Πατερα μου και πλεον δεν με βλεπετε· ¹¹περι δε κρισεως, διοτι ο αρχων του κοσμου τουτου εκριθη. ¹²Ετι πολλα εχω να ειπω προς εσας, δεν δυνασθε ομως τωρα να βασταζητε αυτα. ¹³Οταν δε ελθη εκεινος, το Πνευμα της αληθειας, θελει σας οδηγησει εις πασαν την αληθειαν· διοτι δεν θελει λαλησει αφ' εαυτου, αλλ' οσα αν ακουση θελει λαλησει, και θελει σας αναγγειλει τα μελλοντα. ¹⁴Εκεινος θελει δοξασει εμε, διοτι εκ του εμου θελει λαβει και αναγγειλει προς εσας. ¹⁵Παντα οσα εχει ο Πατηρ, εμου ειναι· δια τουτο ειπον οτι εκ του εμου θελει λαβει και αναγγειλει προς εσας. ¹⁶Ολιγον ετι και δεν με βλεπετε, και παλιν ολιγον και θελετε με ιδει, διοτι εγω υπαγω προς τον Πατερα. ¹⁷Τοτε τινες εκ των μαθητων αυτου ειπον προς αλληλους· Τι ειναι τουτο, το οποιον μας λεγει, Ολιγον και δεν με βλεπετε, και παλιν ολιγον και θελετε με ιδει, και, Οτι εγω υπαγω προς τον Πατερα; ¹⁸Ελεγον λοιπον· Τουτο τι ειναι, το οποιον λεγει το ολιγον; Δεν εξευρομεν τι λαλει. ¹⁹Ενοησε λοιπον ο Ιησους οτι ηθελον να ερωτησωσιν αυτον, και ειπε προς αυτους· Περι τουτου συζητειτε μετ' αλληλων οτι ειπον, Ολιγον και δεν με βλεπετε, και παλιν ολιγον και θελετε με ιδει; ²⁰Αληθως, αληθως σας λεγω οτι σεις θελετε κλαισει και θρηνησει, ο δε κοσμος θελει χαρη· και σεις θελετε λυπηθη, η λυπη σας ομως θελει μεταβληθη εις χαραν. ²¹Η γυνη οταν γεννα, λυπην εχει, διοτι ηλθεν ωρα αυτης· αφου ομως γεννηση το παιδιον, δεν ενθυμειται πλεον την θλιψιν, δια την χαραν οτι εγεννηθη ανθρωπος εις τον κοσμον. ²²Και σεις λοιπον τωρα μεν εχετε λυπη· παλιν ομως θελω σας ιδει, και θελει χαρη η καρδια σας, και την χαραν σας ουδεις αφαιρει απο σας. ²³Και εν εκεινη τη ημερα δεν θελετε ζητησει παρ' εμου ουδεν. Αληθως, αληθως σας λεγω οτι οσα αν αιτησητε παρα του Πατρος εν τω ονοματι μου, θελει σας δωσει. ²⁴Εως τωρα δεν ητησατε ουδεν εν τω ονοματι μου· αιτειτε και θελετε λαμβανει, δια να ηναι πληρης η χαρα σας. ²⁵Ταυτα δια παροιμιων ελαλησα προς εσας· αλλ' ερχεται ωρα, οτε δεν θελω σας λαλησει πλεον δια παροιμιων, αλλα παρησια θελω σας αναγγειλει περι του Πατρος. ²⁶Εν εκεινη τη ημερα θελετε ζητησει εν τω ονοματι μου· και δεν σας λεγω οτι εγω θελω παρακαλεσει τον Πατερα περι υμων· ²⁷διοτι αυτος ο Πατηρ σας αγαπα, επειδη σεις ηγαπησατε εμε και επιστευσατε οτι εγω παρα του Θεου εξηλθον. ²⁸Εξηλθον παρα του Πατρος και ηλθον εις τον κοσμον· παλιν αφινω τον κοσμον και υπαγω προς τον Πατερα. ²⁹Λεγουσι προς αυτον οι μαθηται αυτου· Ιδου, τωρα παρησια λαλεις και, ουδεμιαν παροιμιαν λεγεις. ³⁰Τωρα γνωριζομεν οτι εξευρεις παντα και δεν εχεις χρειαν να σε ερωτα τις. Εκ τουτου πιστευομεν οτι απο Θεου εξηλθες. ³¹Απεκριθη προς αυτους ο Ιησους· Τωρα πιστευετε; ³²Ιδου, ερχεται ωρα, και ηδη ηλθε, να

σκορπισθητε εκαστος εις τα ιδια και να αφησητε εμε μονον· αλλα δεν ειμαι μονος, διοτι ο Πατηρ ειναι μετ' εμου. ³³Ταυτα ελαλησα προς εσας, δια να εχητε ειρηνην εν εμοι. Εν τω κοσμω θελετε εχει θλιψιν· αλλα θαρσειτε, εγω νικησα τον κοσμον.

17 Ταυτα ελαλησεν ο Ιησους, και υψωσε τους οφθαλμους αυτου εις τον ουρανον και ειπε· Πατερ, ηλθεν η ωρα· δοξασον τον Υιον σου, δια να σε δοξαση και ο Υιος σου, ²καθως εδωκας εις αυτον εξουσιαν πασης σαρκος, δια να δωση ζωην αιωνιον εις παντας οσους εδωκας εις αυτον. ³Αυτη δε ειναι η αιωνιος ζωη, το να γνωριζωσι σε τον μονον αληθινον Θεον και τον οποιον απεστειλας Ιησουν Χριστον. ⁴Εγω σε εδοξασα επι της γης, το εργον ετελειωσα, το οποιον μοι εδωκας δια να καμω· ⁵και τωρα δοξασον με συ, Πατερ, πλησιον σου με την δοξαν, την οποιαν ειχον παρα σοι πριν γεινη ο κοσμος. ⁶Εφανερωσα το ονομα σου εις τους ανθρωπους, τους οποιους μοι εδωκας εκ του κοσμου. Ιδικοι σου ησαν και εις εμε εδωκας αυτους, και τον λογον σου εφυλαξαν. ⁷Τωρα εγνωρισαν οτι παντα οσα μοι εδωκας παρα σου ειναι· ⁸διοτι τους λογους, τους οποιους μοι εδωκας, εδωκα εις αυτους, και αυτοι εδεχθησαν και εγνωρισαν αληθως οτι παρα σου εξηλθον, και επιστευσαν οτι συ με απεστειλας. ⁹Εγω περι αυτων παρακαλω· δεν παρακαλω περι του κοσμου, αλλα περι εκεινων, τους οποιους μοι εδωκας, διοτι ιδικοι σου ειναι. ¹⁰Και τα εμα παντα σα ειναι και τα σα εμα, και εδοξασθην εν αυτοις. ¹¹Και δεν ειμαι πλεον εν τω κοσμω, αλλ' ουτοι ειναι εν τω κοσμω, και εγω ερχομαι προς σε. Πατερ αγιε, φυλαξον αυτους εν τω ονοματι σου, τους οποιους μοι εδωκας, δια να ηναι εν καθως ημεις. ¹²Οτε ημην μετ' αυτων εν τω κοσμω, εγω εφυλακτον αυτους εν τω ονοματι σου· εκεινους τους οποιους μοι εδωκας εφυλαξα, και ουδεις εξ αυτων απωλεσθη ειμη ο υιος της απωλειας, δια να πληρωθη η γραφη. ¹³Τωρα δε ερχομαι προς σε, και ταυτα λαλω εν τω κοσμω δια να εχωσι την χαραν μου πληρη εν εαυτοις. ¹⁴Εγω εδωκα εις αυτους τον λογον σου, και ο κοσμος εμισησεν αυτους, διοτι δεν ειναι εκ του κοσμου, καθως εγω δεν ειμαι εκ του κοσμου. ¹⁵Δεν παρακαλω να σηκωσης αυτους εκ του κοσμου, αλλα να φυλαξης αυτους εκ του πονηρου. ¹⁶Εκ του κοσμου δεν ειναι, καθως εγω δεν ειμαι εκ του κοσμου. ¹⁷Αγιασον αυτους εν τη αληθεια σου· ο λογος ο ιδικος σου ειναι αληθεια. ¹⁸Καθως εμε απεστειλας εις τον κοσμον, και εγω απεστειλα αυτους εις τον κοσμον· ¹⁹και υπερ αυτων εγω αγιαζω εμαυτον, δια να ηναι και αυτοι ηγιασμενοι εν τη αληθεια. ²⁰Και δεν παρακαλω μονον περι τουτων, αλλα και περι των πιστευσοντων εις εμε δια του λογου αυτων· ²¹δια να ηναι παντες εν, καθως συ, Πατερ, εισαι εν εμοι και εγω εν σοι, να ηναι και αυτοι εν ημιν εν, δια να πιστευση ο κοσμος οτι συ με απεστειλας. ²²Και εγω την δοξαν την οποιαν μοι εδωκας εδωκα εις αυτους, δια να ηναι εν καθως ημεις ειμεθα εν, ²³εγω εν αυτοις και συ εν εμοι, δια

να ηναι τετελειωμενοι εις εν, και να γνωριζη ο κοσμος οτι συ με απεστειλας και ηγαπησας αυτους καθως εμε ηγαπησας. ²⁴Πατερ, εκεινους τους οποιους μοι εδωκας, θελω, οπου ειμαι εγω, να ηναι και εκεινοι μετ' εμου, δια να θεωρωσι την δοξαν μου, την οποιαν μοι εδωκας, διοτι με ηγαπησας προ καταβολης κοσμου. ²⁵Πατερ δικαιε, και ο κοσμος δεν σε εγνωρισεν, εγω δε σε εγνωρισα, και ουτοι εγνωρισαν οτι συ με απεστειλας. ²⁶Και εφανερωσα εις αυτους το ονομα σου και θελω φανερωσει, δια να ηναι η αγαπη, με την οποιαν με ηγαπησας, εν αυτοις, και εγω εν αυτοις.

18Αφου ειπε ταυτα ο Ιησους, εξηλθε μετα των μαθητων αυτου περαν του χειμαρρου των Κεδρων, οπου ητο κηπος, εις τον οποιον εισηλθεν αυτος και οι μαθηται αυτου. ²Ηξευρε δε τον τοπον και Ιουδας ο παραδιδων αυτον· διοτι πολλακις συνηλθεν εκει ο Ιησους μετα των μαθητων αυτου. ³Ο Ιουδας λοιπον, λαβων το ταγμα και εκ των αρχιερων και Φαρισαιων υπηρετας, ερχεται εκει μετα φανων και λαμπαδων και οπλων. ⁴Ο δε Ιησους, εξευρων παντα τα ερχομενα επ' αυτον, εξηλθε και ειπε προς αυτους· Τινα ζητειτε; ⁵Απεκριθησαν προς αυτον· Ιησουν τον Ναζωραιον. Λεγει προς αυτους ο Ιησους· Εγω ειμαι. Ιστατο δε μετ' αυτων και Ιουδας ο παραδιδων αυτον. ⁶Καθως λοιπον ειπε προς αυτους οτι εγω ειμαι, απεσυρθησαν εις τα οπισω και επεσον χαμαι. ⁷Παλιν λοιπον ηρωτησεν αυτους· Τινα ζητειτε; Οι δε ειπον· Ιησουν τον Ναζωραιον. ⁸Απεκριθη ο Ιησους· Σας ειπον οτι εγω ειμαι. Εαν λοιπον εμε ζητητε, αφησατε τουτους να υπαγωσι. ⁹δια να πληρωθη ο λογος, τον οποιον ειπεν, Οτι εξ εκεινων τους οποιους μοι εδωκας, δεν απωλεσα ουδενα. ¹⁰Τοτε ο Σιμων Πετρος εχων μαχαιραν εσυρεν αυτην και εκτυπησε τον δουλον του αρχιερεως και απεκοψεν αυτου το ωτιον το δεξιον· ητο δε το ονομα του δουλου Μαλχος. ¹¹Ειπε λοιπον ο Ιησους προς τον Πετρον· Βαλε την μαχαιραν σου εις την θηκην· το ποτηριον, το οποιον μοι εδωκεν ο Πατηρ, δεν θελω πιει αυτο; ¹²Το ταγμα λοιπον και ο χιλιαρχος και οι υπηρεται των Ιουδαιων συνελαβον τον Ιησουν και εδεσαν αυτον, ¹³και εφεραν αυτον εις τον Ανναν πρωτον· διοτι ητο πενθερος του Καιαφα, οστις ητο αρχιερεως του ενιαυτου εκεινου. ¹⁴Ητο δε ο Καιαφας ο συμβουλευσας τους Ιουδαιους οτι συμφερει να απολεσθη εις ανθρωπος υπερ του λαου. ¹⁵Ηκολουθει δε τον Ιησουν ο Σιμων Πετρος και ο αλλος μαθητης. Ο δε μαθητης εκεινος ητο γνωστος εις τον αρχιερα και εισηλθε μετα του Ιησου εις την αυλην του αρχιερεως. ¹⁶Ο δε Πετρος ιστατο εξω πλησιον της θυρας. Εξηλθε λοιπον ο μαθητης ο αλλος, οστις ητο γνωστος εις τον αρχιερα, και ωμιλησεν εις την θυρωρον, και εισηγαγε τον Πετρον. ¹⁷Λεγει λοιπον η δουλη η θυρωρος προς τον Πετρον· Μηπως και συ εισαι εκ των μαθητων του ανθρωπου τουτου; Λεγει εκεινος· Δεν ειμαι. ¹⁸Ισταντο δε οι δουλοι και οι υπηρεται, οιτινες ειχον καμει ανθρακιαν, διοτι ητο ψυχος, και εθερμαινο-

ντο· και μετ' αυτων ιστατο ο Πετρος και εθερμαινετο. ¹⁹Ο αρχιερεως λοιπον ηρωτησε τον Ιησουν περι των μαθητων αυτου και περι της διδαχης αυτου. ²⁰Απεκριθη προς αυτον ο Ιησους· Εγω παρρησια ελαλησα εις τον κοσμον· εγω παντοτε εδιδαξα εν τη συναγωγη και εν τω ιερω, οπου οι Ιουδαιοι συνερχονται παντοτε, και εν κρυπτω δεν ελαλησα ουδεν. ²¹Τι με ερωτας; ερωτησον τους ακουσαντας, τι ελαλησα προς αυτους· ιδου, ουτοι εξευρουσιν οσα ειπον εγω. ²²Οτε δε ειπε ταυτα, εις των υπηρετων ισταμενος πλησιον εδωκε ραπισμα εις τον Ιησουν, ειπων· Ουτως αποκρινεσαι προς τον αρχιερα; ²³Απεκριθη προς αυτον ο Ιησους· Εαν κακως ελαλησα, μαρτυρησον περι του κακου· εαν δε καλως, τι με δερεις; ²⁴Ειχε δε αποστειλει αυτον ο Αννας δεδεμενον προς Καιαφαν τον αρχιερα. ²⁵Ο δε Σιμων Πετρος ιστατο και εθερμαινετο· ειπον λοιπον προς αυτον· Μηπως και συ εκ των μαθητων αυτου εισαι; Ηρηθη εκεινος και ειπε· Δεν ειμαι. ²⁶Λεγει εις εκ των δουλων του αρχιερεως, οστις ητο συγγενης εκεινου, του οποιου ο Πετρος απεκοψε το ωτιον· Δεν σε ειδον εγω εν τω κηπω μετ' αυτου; ²⁷Παλιν λοιπον ηρηθη ο Πετρος, και ευθυς εφωναξεν ο αλεκτωρ. ²⁸Φερουσι λοιπον τον Ιησουν απο του Καιαφα εις το πραιτωριον· ητο δε πρωι· και αυτοι δεν εισηλθον εις το πραιτωριον, δια να μη μιανθωσιν, αλλα δια να φαγωσι το πασχα. ²⁹Εξηλθε λοιπον ο Πιλατος προς αυτους και ειπε· Τινα κατηγοριαν φερετε κατα του ανθρωπου τουτου; ³⁰Απεκριθησαν και ειπον προς αυτον· Εαν ουτος δεν ητο κακοποιος, δεν ηθελομεν σοι παραδωσει αυτον. ³¹Ειπε λοιπον προς αυτους ο Πιλατος· Λαβετε αυτον σεις και κατα τον νομον σας κρινετε αυτον. Ειπον δε προς αυτον οι Ιουδαιοι· ημεις δεν εχομεν εξουσιαν να θανατωσωμεν ουδενα. ³²Δια να πληρωθη ο λογος του Ιησου, τον οποιον ειπε, δεικνυων με ποιον θανατον εμελλε να αποθανη. ³³Εισηλθε παλιν εις το πραιτωριον ο Πιλατος και εφωναξε τον Ιησουν και ειπε προς αυτον· Συ εισαι ο βασιλευς των Ιουδαιων; ³⁴Απεκριθη προς αυτον ο Ιησους· Αφ' εαυτου λεγεις συ τουτο, η αλλοι σοι ειπον περι εμου; ³⁵Απεκριθη ο Πιλατος· Μηπως εγω ειμαι Ιουδαιος; το εθνος το ιδικον σου και οι αρχιερεις σε παρεδωκαν εις εμε· τι εκαμες; ³⁶Απεκριθη ο Ιησους· Η βασιλεια η εμη δεν ειναι εκ του κοσμου τουτου· εαν η βασιλεια η εμη ητο εκ του κοσμου τουτου, οι υπηρεται μου ηθελον αγωνιζεσθαι, δια να μη παραδωθω εις τους Ιουδαιους· τωρα δε η βασιλεια η εμη δεν ειναι εντευθεν. ³⁷Και ο Πιλατος ειπε προς αυτον· Λοιπον βασιλευς εισαι συ; Απεκριθη ο Ιησους· Συ λεγεις οτι βασιλευς ειμαι εγω. Εγω δια τουτο εγεννηθην και δια τουτο ηλθον εις τον κοσμον, δια να μαρτυρησω εις την αληθειαν. Πας οστις ειναι εκ της αληθειας ακουει την φωνην μου. ³⁸Λεγει προς αυτον ο Πιλατος· Τι ειναι αληθεια; Και τουτο ειπων, παλιν εξηλθε προς τους Ιουδαιους και λεγει προς αυτους· Εγω δεν ευρισκω ουδεν εγκλημα εν αυτω· ³⁹ειναι δε συνηθεια εις εσας να σας απολυσω ενα εν τω πασχα· θελετε λοιπον να σας απολυσω τον βασι-

λεα των Ιουδαιων; ⁴⁰Παλιν λοιπον εκραυγασαν παντες, λεγοντες· Μη τουτον, αλλα τον Βαραββαν. Ητο δε ο Βαραββας ληστης.

19Τοτε λοιπον ελαβεν ο Πιλατος τον Ιησουν και εμαστιγωσε. ²Και οι στρατιωται, πλεξαντες στεφανον εξ ακανθων, εθεσαν επι της κεφαλης αυτου και ενεδυσαν αυτον ιματιον πορφυρου ³και ελεγον· Χαιρε βασιλευ των Ιουδαιων· και εδιδον εις αυτον ραπισματα. ⁴Εξηλθε δε παλιν εξω ο Πιλατος και λεγει προς αυτους· Ιδου, σας φερω αυτον εξω, δια να γνωρισητε οτι ουδεν εγκλημα ευρισκω εν αυτω. ⁵Εξηλθε λοιπον ο Ιησους εξω, φορων τον ακανθινον στεφανον και το πορφυρον ιματιον, και λεγει προς αυτους ο Πιλατος· Ιδε ο ανθρωπος. ⁶Οτε δε ειδον αυτον οι αρχιερεις και οι υπηρεται, εκραυγασαν λεγοντες· Σταυρωσον, σταυρωσον αυτον. Λεγει προς αυτους ο Πιλατος· Λαβετε αυτον σεις και σταυρωσατε· διοτι εγω δεν ευρισκω εν αυτω εγκλημα. ⁷Απεκριθησαν προς αυτον οι Ιουδαιοι· ημεις νομον εχομεν, και κατα τον νομον ημων πρεπει να αποθανη, διοτι εκαμεν εαυτον Υιον του Θεου. ⁸Οτε δε ηκουσεν ο Πιλατος τουτον τον λογον, μαλλον εφοβηθη, ⁹και εισηλθε παλιν εις το πραιτωριον, και λεγει προς τον Ιησουν· Ποθεν εισαι συ; Ο δε Ιησους αποκρισιν δεν εδωκεν εις αυτον. ¹⁰Λεγει λοιπον προς αυτον ο Πιλατος· Προς εμε δεν λαλεις; δεν εξευρεις οτι εξουσιαν εχω να σε σταυρωσω και εξουσιαν εχω να σε απολυσω; ¹¹Απεκριθη ο Ιησους· Δεν ειχες ουδεμιαν εξουσιαν κατ' εμου, εαν δεν σοι ητο δεδομενον ανωθεν· δια τουτο ο παραδιδων με εις σε εχει μεγαλητεραν αμαρτιαν. ¹²Εκτοτε εζητει ο Πιλατος να απολυση αυτον· οι Ιουδαιοι ομως εκραζον, λεγοντες· Εαν τουτον απολυσης, δεν εισαι φιλος του Καισαρος. Πας οστις καμνει εαυτον βασιλεα αντιλεγει εις τον Καισαρα. ¹³Ο Πιλατος λοιπον, ακουσας τουτον τον λογον, εφερεν εξω τον Ιησουν και εκαθησεν επι του βηματος εις τον τοπον λεγομενον Λιθοστρωτον, Εβραιστι δε Γαβαθθα. ¹⁴Ητο δε παρασκευη του πασχα και ωρα περιπου εκτη· και λεγει προς τους Ιουδαιους· Ιδου ο βασιλευς σας. ¹⁵Οι δε εκραυγασαν· Αρον, αρον, σταυρωσον αυτον. Λεγει προς αυτους ο Πιλατος· Τον βασιλεα σας να σταυρωσω; Απεκριθησαν οι αρχιερεις· Δεν εχομεν βασιλεα ειμη Καισαρα. ¹⁶Τοτε λοιπον παρεδωκεν αυτον εις αυτους δια να σταυρωθη. Και παρελαβον τον Ιησουν και απηγαγον· ¹⁷και βασταζων τον σταυρον αυτου, εξηλθεν εις τον λεγομενον Κρανιου τοπον, οστις λεγεται Εβραιστι Γολγοθα, ¹⁸οπου εσταυρωσαν αυτον και μετ' αυτου αλλους δυο εντευθεν και εντευθεν, μεσον δε τον Ιησουν. ¹⁹Εγραψε δε και τιτλον ο Πιλατος και εθεσεν επι του σταυρου· ητο δε γεγραμμενον· Ιησους ο Ναζωραιος ο Βασιλευς των Ιουδαιων. ²⁰Και τουτον τον τιτλον ανεγνωσαν πολλοι των Ιουδαιων, διοτι ητο πλησιον της πολεως ο τοπος, οπου εσταυρωθη ο Ιησους· και ητο γεγραμμενον Εβραιστι, Ελληνιστι, Ρωμαιστι. ²¹Ελεγον λοιπον προς τον Πιλατον οι αρχιερεις των Ιουδαιων· Μη γραφε, Ο βασιλευς

των Ιουδαιων· αλλ' οτι εκεινος ειπε, Βασιλευς ειμαι των Ιουδαιων. ²²Απεκριθη ο Πιλατος· Ο γεγραφα, γεγραφα. ²³Οι στρατιωται λοιπον, αφου εσταυρωσαν τον Ιησουν, ελαβον τα ιματια αυτου και εκαμον τεσσαρα μεριδια, εις εκαστον στρατιωτην εν μεριδιον, και τον χιτων· ητο δε ο χιτων αρραφος, απο ανωθεν ολος υφαντος. ²⁴Ειπον λοιπον προς αλληλους· Ας μη σχισωμεν αυτον, αλλ' ας ριψωμεν λαχνον περι αυτου τινος θελει εισθαι· δια να πληρωθη η γραφη η λεγουσα· Διεμερισθησαν τα ιματια μου εις εαυτους, Και επι τον ιματισμον μου εβαλον κληρον· οι μεν λοιπον στρατιωται ταυτα εκαμον. ²⁵Ισταντο δε πλησιον εις τον σταυρον του Ιησου η μητηρ αυτου και η αδελφη της μητρος αυτου, Μαρια η γυνη του Κλωπα και Μαρια η Μαγδαληνη. ²⁶Ο Ιησους λοιπον, ως ειδε την μητερα και τον μαθητην παρισταμενον, τον οποιον ηγαπα, λεγει προς την μητερα αυτου· Γυναι, ιδου ο υιος σου. ²⁷Επειτα λεγει προς τον μαθητην· Ιδου η μητηρ σου. Και απ' εκεινης της ωρας ελαβεν αυτην ο μαθητης εις την οικιαν αυτου. ²⁸Μετα τουτο γινωσκων ο Ιησους οτι παντα ηδη ετελεσθησαν δια να πληρωθη η γραφη, λεγει· Διψω. ²⁹Εκειτο δε εκει αγγειον πληρες οξους· και εκεινοι γεμισαντες σπογγον απο οξους και περιθεσαντες εις υσωπον προσεφεραν εις το στομα αυτου. ³⁰Οτε λοιπον ελαβε το οξος ο Ιησους, ειπε, Τετελεσται· και κλινας την κεφαλην παρεδωκε το πνευμα. ³¹Οι δε Ιουδαιοι, δια να μη μεινωσιν επι του σταυρου τα σωματα εν τω σαββατω, επειδη ητο παρασκευη· διοτι ητο μεγαλη εκεινη η ημερα του σαββατου· παρεκαλεσαν τον Πιλατον δια να συνθλασθωσιν αυτων τα σκελη, και να σηκωθωσιν. ³²Ηλθον λοιπον οι στρατιωται, και του μεν πρωτου συνεθλασαν τα σκελη και του αλλου του συσταυρωθεντος μετ' αυτου. ³³εις δε τον Ιησουν ελθοντες, ως ειδον αυτον ηδη τεθνηκοτα, δεν συνεθλασαν αυτου τα σκελη, ³⁴αλλ' εις των στρατιωτων εκεντησε με λογχην την πλευραν αυτου, και ευθως εξηλθεν αιμα και υδωρ. ³⁵Και ο ιδων μαρτυρει, και αληθινη ειναι η μαρτυρια αυτου, και εκεινος εξευρει οτι αληθειαν λεγει, δια να πιστευσητε σεις. ³⁶Διοτι εγειναν ταυτα, δια να πληρωθη η γραφη. Οστων αυτου δεν θελει συντριφθη. ³⁷Και παλιν αλλη γραφη λεγει· Θελουσιν επιβλεψει εις εκεινον, τον οποιον εξεκεντησαν. ³⁸Μετα δε ταυτα Ιωσηφ ο απο Αριμαθαιας, οστις ητο μαθητης του Ιησου, κεκρυμμενος ομως δια τον φοβον των Ιουδαιων, παρεκαλεσε τον Πιλατον να σηκωση το σωμα του Ιησου· και ο Πιλατος εδωκεν αδειαν. Ηλθε λοιπον και εσηκωσε το σωμα του Ιησου. ³⁹Ηλθε δε και ο Νικοδημος, οστις ειχεν ελθει προς τον Ιησουν δια νυκτος κατ' αρχας, φερων μιγμα σμυρνης και αλοης εως εκατον λιτρας. ⁴⁰Ελαβον λοιπον το σωμα του Ιησου και εδεσαν αυτο με σαβανα μετα των αρωματων, καθως ειναι συνηθεια εις τους Ιουδαιους να ενταφιαζωσιν. ⁴¹Ητο δε εν τω τοπω οπου εσταυρωθη κηπος, και εν τω κηπω μνημειον νεον, εις το οποιον ουδεις ετι ειχε τεθη. ⁴²Εκει λοιπον εθεσαν τον Ιησουν δια την παρασκευην των Ιουδαιων, διοτι ητο πλησιον το μνημειον.

20 Τὴν δε πρωτὴν τῆς εβδομαδος Μαρια ἡ Μαγδαλὴν ἐρχεται εἰς τὸ μνημεῖον τὸ πρῶν, ἐνῶ ἐτι ἦτο σκοτός, καὶ βλέπει τὸν λίθον σηκωμένον ἐκ τοῦ μνημείου. ²Τρεχεὶ λοιπὸν καὶ ἐρχεται πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν, τὸν ὁποῖον ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς· Ἐσηκώσαν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ δὲν ἐξευρομένον πού εθεσαν αὐτόν. ³Ἐξήλθε λοιπὸν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. ⁴Ἐτρεχόν δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προετρεξε ταχύτερον τοῦ Πέτρον καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, ⁵καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ σάβανα, δὲν εἰσηλθὲν ὁμῶς. ⁶Ἐρχεται λοιπὸν ὁ Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτόν, καὶ εἰσηλθὲν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ θεωρεῖ τὰ σάβανα κείμενα, ⁷καὶ τὸ σουδαρίον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, κείμενον οὐχὶ ὁμοῦ μετὰ τὰ σάβανα, ἀλλὰ χωριστὰ τετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. ⁸Τότε λοιπὸν εἰσηλθὲν καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσε· ⁹διότι δὲν ἐνοοῦν ἐτι τὴν γραφὴν ὅτι πρέπει αὐτός νὰ ἀναστήθῃ ἐκ νεκρῶν. ¹⁰Ἀνεχώρησαν λοιπὸν πάλιν εἰς τὰ ἴδια οἱ μαθηταί. ¹¹Ἡ δὲ Μαρια ἰστατο πλησίον τοῦ μνημείου κλαίουσα ἐξῶ. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκλαίεν, ἐκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον· ¹²καὶ βλέπει δύο ἀγγέλους μετὰ λευκά ἱματῖα καθήμενους, ἓνα πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἓνα πρὸς τοὺς πόδας, ἐκεῖ ὅπου ἐκεῖτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ¹³Καὶ λέγουσι πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνοι· Γυναίκα, τί κλαίεις; Λέγει πρὸς αὐτοὺς· Διότι ἐσηκώσαν τὸν Κύριον μου, καὶ δὲν ἐξεύρω πού εθεσαν αὐτόν. ¹⁴Καὶ ἀφ’ οὗ εἶπε ταῦτα, ἐστραφῆ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἰσταμένον, καὶ δὲν ἤξευρεν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς. ¹⁵Λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Γυναίκα, τί κλαίεις; τίνα ζήτηεις; Ἐκείνη νομίζουσα ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός, λέγει πρὸς αὐτόν· Κυριε, ἐὰν σὺ ἐσηκώσας αὐτόν, εἶπε μοι πού εθεσας αὐτόν, καὶ ἐγὼ θελω σηκῶσαι αὐτόν. ¹⁶Λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Μαρια. Ἐκείνη στραφείσα λέγει πρὸς αὐτόν· Ραββουνί, τὸ ὁποῖον λέγεται, Διδασκαλε. ¹⁷Λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Μὴ μου ἀπτῶ· διότι δὲν ἀνέβην ἐτι πρὸς τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ’ ὑπάγε πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα σας καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν σας. ¹⁸Ἐρχεται Μαρια ἡ Μαγδαλὴν καὶ ἀπαγγέλλει πρὸς τοὺς μαθητάς ὅτι εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι εἶπε ταῦτα πρὸς αὐτὴν. ¹⁹Τὸ ἑσπερας λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς πρώτης τῆς εβδομαδος, ἐνῶ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι, ὅπου οἱ μαθηταὶ ἦσαν συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· Εἰρήνη ὑμῖν. ²⁰Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐδείξεν εἰς αὐτούς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχαρήσαν λοιπὸν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. ²¹Εἶπε δὲ πάλιν πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς με ἀπεστείλεν ὁ Πατὴρ, καὶ ἐγὼ πέμπω ἐσας. ²²Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· Λαβετε Πνεῦμα Ἅγιον. ²³Ἄν τινῶν συγχωρησῆτε τὰς ἀμαρτίας, εἶναι συγκεχωρημένοι εἰς αὐτούς, ἂν τινῶν κρατῆτε, εἶναι κεκρατημένοι. ²⁴Θωμάς δὲ, εἰς ἐκ τῶν

δώδεκα, ὁ λεγόμενος Διδύμος, δὲν ἦτο μετ’ αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ²⁵Ἐλέγον λοιπὸν πρὸς αὐτόν οἱ ἄλλοι μαθηταί· Εἶδομεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐὰν δὲν ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἠλῶν καὶ βάλω τὸν δακτύλον μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἠλῶν, καὶ βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, δὲν θελω πιστεῦσαι. ²⁶Καὶ μεθ’ ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ἦσαν ἐσῶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμάς μετ’ αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν. ²⁷Ἐπειτα λέγει πρὸς τὸν Θωμάν· Φέρε τὸν δακτύλον σου ἐδῶ καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρα σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου, καὶ μὴ γίνου ἀπίστος ἀλλὰ πιστός. ²⁸Καὶ ἀπεκριθὲν ὁ Θωμάς καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. ²⁹Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Ἐπειδὴ με εἶδες, Θωμά, ἐπίστευσας· μακάριοι ὅσοι δὲν εἶδον καὶ ἐπίστευσαν. ³⁰Καὶ ἀλλὰ πολλὰ θαύματα ἐκαμὲν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. ³¹ταῦτα δὲ ἐγραφήσαν διὰ νὰ πιστεῦσητε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστεύοντες νὰ ἐχητέ ζωὴν ἐν τῷ ὀνοματί αὐτοῦ.

21 Μετὰ ταῦτα ἐφανερώσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριᾶδος· ἐφανερώσεν δὲ οὕτως. ²Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος καὶ Θωμάς ὁ λεγόμενος Διδύμος καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανα τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαιοῦ καὶ ἄλλοι δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. ³Λέγει πρὸς αὐτούς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω νὰ ἀλιεύσω. Λέγουσι πρὸς αὐτόν· Ἐρχομεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ σου. Ἐξήλθον καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ κατ’ ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐπιάσαν οὐδὲν. ⁴Ἀφ’ οὗ δὲ ἐγείνεν ἤδη πρῶν, ἐστάθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· δὲν ἐγνωρίζον ὁμῶς οἱ μαθηταὶ ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς. ⁵Λέγει λοιπὸν πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μήπως ἐχετε τί προσφαγίον; Ἀπεκριθήσαν πρὸς αὐτόν· Οὐχί. ⁶Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ριψάτε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιά μερῆ τοῦ πλοίου καὶ θέλετε εὐρεῖ. Ἐρριψάν λοιπὸν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νὰ συρῶσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πληθους τῶν ἰχθύων. ⁷Λέγει λοιπὸν πρὸς τὸν Πέτρον ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς· Ὁ Κύριός εἶναι. Ὁ δὲ Σίμων Πέτρος, ἀκούσας ὅτι εἶναι ὁ Κύριός, ἐζώσθη τὸ ἐπενδυμα· διότι ἦτο γυμνός· καὶ ἐρριψεν ἑαυτόν εἰς τὴν θαλάσσαν. ⁸Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ ἦλθον μετὰ τὸ πλοῖον· διότι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ’ ἐως διακοσίας πήχας· συροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. ⁹Καθὼς λοιπὸν ἀπεβήσαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακίαν κείμενην καὶ ὄψαριον ἐπιχειμένον καὶ ἄρτον. ¹⁰Λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Φερετε ἀπὸ τῶν ὄψαριων, τὰ ὁποῖα ἐπιάσατε τώρα. ¹¹Ἀνέβη Σίμων Πέτρος καὶ ἐσυρε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, γεμὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πενήτηκοντα τριῶν· καὶ ἐνῶ ἦσαν τοσοῖ, δὲν ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. ¹²Λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Ἐλθετε, γευματίσατε. Οὐδεὶς ὁμῶς τῶν μαθητῶν ἐτόλμα νὰ ἐξε-

ταση αυτον, Συ τις εισαι, εξευροντες οτι ειναι ο Κυριος.
¹³Ερχεται λοιπον ο Ιησους και λαμβανει τον αρτον και
 διδει εις αυτους, και το οψαριον ομοιως. ¹⁴Αυτη ητο ηδη
 τριτη φορα, καθ' ην ο Ιησους εφανερωθη εις τους μαθη-
 τας αυτου, αφου ηγερθη εκ νεκρων. ¹⁵Αφου λοιπον εγευ-
 ματισαν, λεγει προς τον Σιμωνα Πετρον ο Ιησους· Σιμων
 Ιωνα, αγαπας με περισσοτερον τουτων; Λεγει προς αυ-
 τον· Ναι, Κυριε, συ εξευρεις οτι σε αγαπω. Λεγει προς
 αυτον· Βοσκε τα αρνια μου. ¹⁶Λεγει προς αυτον παλιν
 δευτεραν φοραν· Σιμων Ιωνα, αγαπας με; Λεγει προς
 αυτον· Ναι, Κυριε, συ εξευρεις οτι σε αγαπω. Λεγει
 προς αυτον· Ποιμαινε τα προβατα μου. ¹⁷Λεγει προς αυ-
 τον την τριτην φοραν· Σιμων Ιωνα, αγαπας με; Ελυπηθη
 ο Πετρος οτι ειπε προς αυτον την τριτην φοραν· Αγαπας
 με; και ειπε προς αυτον· Κυριε, συ εξευρεις τα παντα,
 συ γνωριζεις οτι σε αγαπω. Λεγει προς αυτον ο Ιησους·
 Βοσκε τα προβατα μου. ¹⁸Αληθως, αληθως σοι λεγω, οτε
 ησο νεωτερος, εξωννυες σεαυτον και περιεπατεις οπου
 ηθελεις· αφου ομως γηρασης, θελεις εκτεινει τας χειρας
 σου, και αλλος θελει σε ζωσει, και θελει σε φερει οπου
 δεν θελεις. ¹⁹Ειπε δε τουτο δεικνυων με ποιον θανατον
 μελλει να δοξαση τον Θεον. Και τουτο ειπων λεγει προς
 αυτον· Ακολουθει μοι. ²⁰Στραφεις δε ο Πετρος, βλεπει
 ακολουθουντα τον μαθητην, τον οποιον ηγαπα ο Ιησους,
 οστις και ανεπεσεν εν τω δειπνω επι το στηθος αυτου
 και ειπε· Κυριε, τις ειναι ο παραδιδων σε; ²¹Τουτον ιδων
 ο Πετρος λεγει προς τον Ιησουν· Κυριε, ουτος δε τι;
²²Λεγει προς αυτον ο Ιησους· Εαν αυτον θελω να μενη
 εωσου ελθω, τι προς σε; συ ακολουθει μοι. ²³Διεδοθη
 λοιπον ο λογος ουτος εις τους αδελφους οτι ο μαθητης
 εκεινος δεν αποθνησκει· ο Ιησους ομως δεν ειπε προς
 αυτον οτι δεν αποθνησκει, αλλ' εαν θελω αυτον να μενη
 εωσου ελθω, τι προς σε; ²⁴Ουτος ειναι ο μαθητης ο μαρ-
 τυρων περι τουτων και γραψας ταυτα, και εξευρομεν
 οτι ειναι αληθης η μαρτυρια αυτου. ²⁵Ειναι δε και αλλα
 πολλα οσα εκαμεν ο Ιησους, τα οποια εαν γραφθωσι
 καθ' εν, ουδ' αυτος ο κοσμος νομιζω θελει χωρησει τα
 γραφομενα βιβλια. Αμην.

Πράξεις των Αποστόλων

1 Τον μεν πρωτον λογον εκαμον, ω Θεοφιλε, περι παντων οσα ηρχισεν ο Ιησους να καμνη και να διδασκη, ²μεχρι της ημερας καθ' ην ανεληφθη, αφου δια Πνευματος Αγιου εδωκεν εντολας εις τους αποστολους, τους οποιους εξελεξεν. ³εις τους οποιους και εφανερωσεν εαυτον ζωντα μετα το παθος αυτου δια πολλων τεκμηριων, εμφανιζομενος εις αυτους τεσσαρακοντα ημερας και λεγων τα περι της βασιλειας του Θεου. ⁴Και συνοχομενος μετ' αυτων, παρηγγειλε να μη απομακρυνθωσιν απο Ιεροσολυμων, αλλα να περιμενωσι την επαγγελιαν του Πατρος, την οποιαν ηκουσατε, ειπε, παρ' εμου. ⁵Διοτι ο μεν Ιωαννης εβαπτισεν εν υδατι, σεις ομως θελετε βαπτισθη εν Πνευματι Αγιω ουχι μετα πολλας ταυτας ημερας. ⁶Εκεινοι λοιπον συνελθοντες ηρωτων αυτον, λεγοντες· Κυριε, ταχα εν τω καιρω τουτω αποκαθιστανεις την βασιλειαν εις τον Ισραηλ; ⁷Ειπε δε προς αυτους· Δεν ανηκει εις εσας να γνωριζιτε τους χρονους η τους καιρους, τους οποιους ο Πατηρ εθεσεν εν τη ιδια αυτου εξουσια, ⁸αλλα θελετε λαβει δυναμιν, οταν επελθη το Αγιον Πνευμα εφ' υμας, και θελετε εισθαι εις εμε μαρτυρες και εν Ιερουσαλημ και εν παση τη Ιουδαια και Σαμαρεια και εις εσχατου της γης. ⁹Και αφου ειπε ταυτα, βλεποντων αυτων ανεληφθη, και νεφελη υπελαβεν αυτον απο των οφθαλμων αυτων. ¹⁰Και ενω ησαν ατενιζοντες εις τον ουρανον οτε αυτος ανεβαινεν, ιδου, ανδρες δυο με ιματια λευκα εσταθησαν πλησιον αυτων, ¹¹οιτινες και ειπον· Ανδρες Γαλιλαιοι, τι ιστασθε εμβλεποντες εις τον ουρανον; ουτος ο Ιησους, οστις ανεληφθη αφ' υμων εις τον ουρανον, θελει ελθει ουτω καθ' ον τροπον ειδετε αυτον πορευομενον εις τον ουρανον. ¹²Τοτε υπεστρεψαν εις Ιερουσαλημ απο του ορους του καλουμενου Ελαιωνος, το οποιον ειναι πλησιον της Ιερουσαλημ, απεχον οδον σαββατου. ¹³Και οτε εισηλθον, ανεβησαν εις το ανωγειον, οπου ειχον το καταλυμα, ο Πετρος και Ιακωβος και Ιωαννης και Ανδρεας, Φιλιππος και Θωμας, Βαρθολομαιος και Ματθαιος, Ιακωβος Αλφαιου και Σιμων ο Ζηλωτης και Ιουδας Ιακωβου. ¹⁴Ουτοι παντες ενεμενον ομοθυμαδον εις την προσευχην και την δεησιν μετα των γυναικων και Μαριας της μητρος του Ιησου και μετα των αδελφων αυτου. ¹⁵Και εν ταις ημεραις ταυταις σηκωθεις ο Πετρος εις το μεσον των μαθητων, ειπεν· ητο δε ο αριθμος των εκει παροντων ως εκατον εικοσιν. ¹⁶Ανδρες

αδελφοι, επρεπε να πληρωθη η γραφη αυτη, την οποιαν προειπε το Πνευμα το Αγιον δια στοματος του Δαβιδ περι του Ιουδα, οστις εγεινεν οδηγος εις τους συλλαβοντας τον Ιησουν, ¹⁷διοτι ητο συνηριθμημενος με ημας και ελαβε την μεριδα της διακονιας ταυτης. ¹⁸Ουτος λοιπον απεκτησεν αγρον εκ του μισθου της αδικιας, και πεσων προμυττα εσχισθη εις το μεσον, και εξεχυθησαν ολα τα εντοσθια αυτου. ¹⁹και εγεινε γνωστον εις παντας τους κατοικουντας την Ιερουσαλημ, ωστε ο αγρος εκεινος ωνομασθη εν τη ιδια αυτων διαλεκτω Ακελδαμα, τουτεστιν, αγρος αιματος. ²⁰Διοτι ειναι γεγραμμενον εν τω βιβλιω των Ψαλμων· Ας γεινη η κατοικια αυτου ερημος και ας μη ηναι ο κατοικων εν αυτη· και, Αλλος ας λαβη την επισκοπην αυτου. ²¹Πρεπει λοιπον εκ των ανδρων, οιτινες συνηλθον μεθ' ημων καθ' ολον τον καιρον, καθ' ον εισηλθε και εξηλθε προς ημας ο Κυριος Ιησους, ²²αρχισας απο του βαπτισματος του Ιωαννου εως της ημερας καθ' ην ανεληφθη αφ' ημων, εις εκ τουτων να γεινη μεθ' ημων μαρτυς της αναστασεως αυτου. ²³Και εστησαν δυο, Ιωσηφ τον καλουμενον Βαρσαβαν, οστις επωνομασθη Ιουστος, και Ματθιαν. ²⁴Και προσευχηθεντες ειπον· Συ, Κυριε, καρδιογνωστα παντων, αναδειξον εκ των δυο τουτων ενα, οντινα εξελεξας, ²⁵δια να λαβη την μεριδα της διακονιας ταυτης και αποστολης, εκ της οποιας εξεπεσεν ο Ιουδας δια να απελθη εις τον τοπον αυτου. ²⁶Και εδωκαν τους κληρους αυτων, και επεσεν ο κληρος εις τον Ματθιαν, και συγκατεψηφισθη μετα των ενδεκα αποστολων.

2 Και οτε ηλθεν η ημερα της Πεντηκοστης, ησαν απαντες ομοθυμαδον εν τω αυτω τοπω. ²Και εξαιφνης εγεινεν ηχος εκ του ουρανου ως ανεμου βιαιωσ φερομενου, και εγεμισεν ολον τον οικον οπου ησαν καθημενοι. ³και εφανησαν εις αυτους διαμεριζομεναι γλωσσαι ως πυρος, και εκαθησεν επι ενα εκαστον αυτων, ⁴και επλησθησαν απαντες Πνευματος Αγιου, και ηρχισαν να λαλωσι ξενας γλωσσας, καθως το Πνευμα εδιδεν εις αυτους να λαλωσιν. ⁵Ησαν δε κατοικουντες εν Ιερουσαλημ Ιουδαιοι, ανδρες ευλαβεις απο παντος εθνους των υπο τον ουρανον· ⁶και καθως εγεινεν η φωνη αυτη, συνηλθε το πληθος και συνεταραχθη, διοτι ηκουον αυτους εις εκαστος λαλουντας με την ιδιαν αυτου διαλεκτον. ⁷Εξεπληττοντο δε παντες και εθαυμαζον, λεγοντες προς αλληλους· Ιδου,

παντες ουτοι οι λαλουντες δεν ειναι Γαλιλαιοι; ⁸Και πως ημεις ακουομεν εκαστος εν τη ιδια ημων διαλεκτω, εν η εγεννηθημεν; ⁹Παρθοι και Μηδοι και Ελαμιται και οι κατοικουντες την Μεσοποταμιαν, την Ιουδαιαν τε και Καππαδοκιαν, τον Ποντον και την Ασιαν, ¹⁰την Φρυγιαν τε και την Παμφυλιαν, την Αιγυπτον και τα μερη της Λιβυης της κατα την Κυρηνην και οι παρεπιδημουντες Ρωμαιοι, Ιουδαιοι τε και προσηλυτοι, ¹¹Κρητες και Αραβες, ακουομεν αυτους λαλουντας εν ταις γλωσσαις ημων τα μεγαλεια του Θεου. ¹²Εθαυμαζον δε παντες και ηπορουν, αλλος προς αλλον λεγοντες: Τι σημαινει τουτο; ¹³Αλλοι δε χλευαζοντες ελεγον οτι ειναι μεστοι απο γλυκυν οινον. ¹⁴Σταθεις δε ο Πετρος μετα των ενδεκα, υψωσε την φωνην αυτου και ελαλησε προς αυτους: Ανδρες Ιουδαιοι και παντες οι κατοικουντες την Ιερουσαλημ, τουτο ας ηναι γνωστον εις εσας και ακουσατε τους λογους μου. ¹⁵Διοτι ουτοι δεν ειναι μεθυσμενοι, καθως σεις νομιζετε· διοτι ειναι τριτη ωρα της ημερας· ¹⁶αλλα τουτο ειναι το ρηθεν δια του προφητου Ιωηλ· ¹⁷Και εν ταις εσχαις ημεραις, λεγει ο Θεος, Θελω εκχειρι απο του Πνευματος μου επι πασαν σαρκα, και θελουσι προφητευσει οι υιοι σας και αι θυγατερες σας, και οι νεανισκοι σας θελουσιν ιδει ορασεις, και οι πρεσβυτεροι σας θελουσιν ενυπνιασθη ενυπνια· ¹⁸και ετι επι τους δουλους μου και επι τας δουλαις μου εν ταις ημεραις εκειναις θελω εκχειρι απο του Πνευματος μου, και θελουσι προφητευσει· ¹⁹και θελω δειξει τερατα εν τω ουρανω ανω και σημεια επι της γης κατω, αιμα και πυρ και ατμιδα καπνου· ²⁰ο ηλιος θελει μεταστραφη εις σκοτος και η σεληνη εις αιμα, πριν ελθη η ημερα του Κυριου η μεγαλη και επιφανης. ²¹Και πας οστις αν επικαλεσθη το ονομα του Κυριου, θελει σωθη. ²²Ανδρες Ισραηλιται, ακουσατε τους λογους τουτου· τον Ιησουν τον Ναζωραιον, ανδρα αποδεδειγμενον προς εσας απο του Θεου δια θαυματων και τεραστιων και σημειων, τα οποια ο Θεος εκαμε δι' αυτου εν μεσω υμων, καθως και σεις εξευρετε, ²³τουτον λαβοντες παραδεδομενον κατα την ωρισμενην βουλην και προγνωσιν του Θεου, δια χειρων ανομων σταυρωσαντες εθανατωσατε· ²⁴τον οποιον ο Θεος ανεστησε, λυσας τας ωδινας του θανατου, διοτι δεν ητο δυνατον να κρατηται υπ' αυτου. ²⁵Επειδη ο Δαβιδ λεγει περι αυτου· Εβλεπον τον Κυριον ενωπιον μου διαπαντος, διοτι ειναι εκ δεξιων μου δια να μη σαλευθω. ²⁶Δια τουτο ευφρανθη η καρδια μου και ηγαλλιασεν η γλωσσα μου· ετι δε και η σαρχ μου θελει αναπαυθη επ' ελπιδι. ²⁷Διοτι δεν θελεις εγκαταλειπει την ψυχην μου εν τω αδη ουδε θελεις αφησει τον οσιον σου να ιδη διαφθοραν. ²⁸Εφανερωσας εις εμε οδους ζωης, θελεις με χορτασει απο ευφροσυνης δια του προσωπου σου. ²⁹Ανδρες αδελφοι, δυναμαι να σας ειπω μετα παρρησιας περι του πατριαρχου Δαβιδ οτι και ετελευτησε και εταφη, και το μνημα αυτου ειναι παρ' ημιν μεχρι της ημερας ταυτης. ³⁰Επειδη λοιπον ητο προφητης και ηξυρεν οτι μεθ' ορκου ωμοσε προς αυτον ο Θεος, οτι εκ του καρπου της οσφυος αυτου θε-

λει αναστησει κατα σαρκα τον Χριστον δια να καθιση αυτον επι του θρονου αυτου, ³¹προιδων ελαλησε περι της αναστασεως του Χριστου οτι δεν εγκατελειφθη η ψυχη αυτου εν τω αδη ουδε η σαρχ αυτου ειδη διαφθοραν. ³²Τουτον τον Ιησουν ανεστησεν ο Θεος, του οποιου παντες ημεις ειμεθα μαρτυρες. ³³Αφου λοιπον υψωθη δια της δεξιας του Θεου και ελαβε παρα του Πατρος την επαγγελιαν του Αγιου Πνευματος, εξεχεε τουτο, το οποιον τωρα σεις βλεπετε και ακουετε. ³⁴Διοτι ο Δαβιδ δεν ανεβη εις τους ουρανους, λεγει ομως αυτος, Ειπεν ο Κυριος προς τον Κυριον μου, καθου εκ δεξιων μου, ³⁵εωσου θεσω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου. ³⁶Βεβαιως λοιπον ας εξευρη πας ο οικος του Ισραηλ οτι ο Θεος Κυριον και Χριστον εκαμεν αυτον τουτον τον Ιησουν, τον οποιον σεις εσταυρωσατε. ³⁷Αφου δε ηκουσαν ταυτα, ηλθεν εις κατανουξιν η καρδια αυτων, και ειπον προς τον Πετρον και τους λοιπους αποστολους: Τι πρεπει να καμωμεν, ανδρες αδελφοι; ³⁸Και ο Πετρος ειπε προς αυτους: Μετανοησατε, και ας βαπτισθη εκαστος υμων εις το ονομα του Ιησου Χριστου εις αφεσιν αμαρτιων, και θελετε λαβει την δωρεαν του Αγιου Πνευματος. ³⁹Διοτι προς εσας ειναι η επαγγελια και προς τα τεκνα σας και προς παντας τους εις μακραν, οσους αν προσκαλεση Κυριος ο Θεος ημων. ⁴⁰Και με αλλους πολλους λογους διεμαρτυρετο και προετρεπε, λεγων, Σωθητε απο της διεστραμμενης ταυτης γενεας. ⁴¹Εκεινοι λοιπον μετα χαρας δεχθεντες τον λογον αυτου εβαπτισθησαν, και προσετεθησαν εν εκεινη τη ημερα εως τρεις χιλιαδες ψυχαι. ⁴²Και ενεμενον εν τη διδαχη των αποστολων και εν τη κοινωνια και εν τη κλασει του αρτου και εν ταις προσευχαις. ⁴³Κατελαβε δε πασαν ψυχην φοβος, και πολλα τεραστια και σημεια εγινοντο δια των αποστολων. ⁴⁴Και παντες οι πιστευοντες ησαν ομου και ειχον τα παντα κοινα, ⁴⁵και τα κτηματα και τα υπαρχοντα αυτων επωλουν και διεμοιραζον αυτα εις παντας, καθ' ην εκαστος ειχε χρεια. ⁴⁶Και καθ' ημεραν εμμενοντες ομοθυμαδον εν τω ιερω και κοπτοντες τον αρτον κατ' οικους, μετελαμβανον την τροφην εν αγαλλιασει και απλοτητι καρδιας, ⁴⁷δοξολογουντες τον Θεον και ευρισκοντες χαριν ενωπιον ολου του λαου. Ο δε Κυριος προσεθετε καθ' ημεραν εις την εκκλησιαν τους σωζομενους.

3Ανεβαινον δε ομου ο Πετρος και Ιωαννης εις το ιερον κατα την ωραν της προσευχης την εννατην. ²Και ανθρωπος τις χωλος υπαρχων εκ κοιλιας μητρος αυτου εβασταζετο, τον οποιον εθετον καθ' ημεραν προς την θυραν του ιερου την λεγομενην Ωραιαν, δια να ζητη ελεημοσυνην παρα των εισερχομενων εις το ιερον· ³ουτος ιδων τον Πετρον και Ιωαννην μελλοντας να εισελθωσιν εις το ιερον, εζητει να λαβη ελεημοσυνην. ⁴Ατενισας δε εις αυτον ο Πετρος μετα του Ιωαννου, ειπε· Βλεφον εις ημας. ⁵Και εκεινος εβλεπεν αυτους μετα προσοχης, προσμενων να λαβη τι παρ' αυτων. ⁶Ο δε Πετρος ειπεν· Αρ-

γυριον και χρυσιον εγω δεν εχω· αλλ' ο, τι εχω, τουτο σοι διδω· εν τω ονοματι του Ιησου Χριστου του Ναζω-
 ραιου σηκωθητι και περιπατει. ⁷Και πιασας αυτον απο της δεξιας χειρος εσηκωσε· και παρευθους εστερευθησαν αι βασεις και τα σφυρα των ποδων αυτου, ⁸και αναπη-
 δησας εσταθη ορθιος και περιεπατει, και εισηλθε μετ' αυτων εις το ιερον περιπατων και πηδων και δοξαζων τον Θεον. ⁹Και ειδεν αυτον πας ο λαος περιπατουντα και δοξαζοντα τον Θεον. ¹⁰και εγνωριζον αυτον οτι ου-
 τος ητο ο καθημενος δια ελεημοσυνην εις την Ωραιαν πυλην του ιερου, και επλησθησαν απο θαμβους και εκ-
 στασεως δια το γεγονος εις αυτον. ¹¹Και ενω ο ιατρευ-
 θεις χωλος εκρατει τον Πετρον και Ιωαννην, συνεδραμε προς αυτους πας ο λαος εις την στοαν την λεγομενην Σο-
 λομωντος εκθαμβοι. ¹²Ιδων δε ο Πετρος, απεκριθη προς τον λαον· Ανδρες Ισραηλιται, τι θαυμαζετε δια τουτο, η τι ατενιζετε εις ημας, ως εαν εκαμομεν απο ιδιας ημων δυναμεως η ευσεβειας να περιπατη αυτος; ¹³Ο Θεος του Αβρααμ και Ισαακ και Ιακωβ, ο Θεος των πατε-
 ρων ημων, εδοξασε τον Υιον αυτου Ιησουν, τον οποιον σεις παρεδωκατε και ηρνηθητε αυτον ενωπιον του Πιλα-
 του, ενω εκεινος εκρινε να απολυση αυτον. ¹⁴Σεις ομως τον αγιον και δικαιον ηρνηθητε, και εζητησατε ανδρα φονεα να χαρισθη εις εσας, ¹⁵τον δε αρχηγον της ζωης εθανατωσατε, τον οποιον ο Θεος ανεστησεν εκ νεκρων, του οποιου ημεις ειμεθα μαρτυρες. ¹⁶Και δια της εις το ονομα αυτου πιστεως τουτον, τον οποιον θεωρειτε και γνωριζετε, το ονομα αυτου εστερεωσε, και η πιστις η δι' αυτου εδωκεν εις αυτον την τελειαν ταυτην υγειαν ενωπιον παντων υμων. ¹⁷Και τωρα, αδελφοι, εξευρω οτι επραξατε κατα αγνοιαν, καθως και οι αρχοντες σας. ¹⁸ο δε Θεος οσα προειπε δια στοματος παντων των προφη-
 των αυτου οτι ο Χριστος εμελλε να παθη, εξεπληρωσεν ουτω. ¹⁹Μετανοησατε λοιπον και επιστρεψατε, δια να εξαλειφθωσιν αι αμαρτιαι σας, δια να ελθωσι καιροι αναψυχης απο της παρουσιας του Κυριου, ²⁰και απο-
 στείλη τον προκεκηρυγμενον εις εσας Ιησουν Χριστον, ²¹τον οποιον πρεπει να δεχθη ο ουρανος μεχρι των και-
 ρων της αποκαταστασεως παντων, οσα ελαλησεν ο Θεος απ' αιωνος δια στοματος παντων των αγιων αυτου προ-
 φητων. ²²Διοτι ο Μωυσης ειπε προς τους πατερας Οτι Κυριος ο Θεος σας θελει αναστησει εις εσας προφητην εκ των αδελφων σας ως εμε· αυτου θελετε ακουει κατα παντα οσα αν λαληση προς εσας. ²³Και πασα ψυχη, ητις δεν ακουση του προφητου εκεινου, θελει εξολοθρευθη εκ του λαου. ²⁴Και παντες δε οι προφηται απο Σαμουηλ και των καθεξης, οσοι ελαλησαν, προανηγγειλαν και τας ημερας ταυτας. ²⁵Σεις εισθε υιοι των προφητων και της διαθηκης, την οποιαν εκαμεν ο Θεος προς τους πατε-
 ρας ημων, λεγων προς τον Αβρααμ· Και εν τω σπερματι σου θελουσιν ευλογηθη πασαι αι φυλαι της γης. ²⁶Προς εσας πρωτον ο Θεος αναστησας τον Υιον αυτου Ιησουν απεστειλεν αυτον δια να σας ευλογη οταν επιστρεφητε εκαστος απο των πονηριων υμων.

⁴Ενω δε αυτοι ελαλουν προς τον λαον, ηλθον επ' αυ-
 τους οι ιερεις και ο στρατηγος του ιερου και οι Σαδ-
 δουκαιοι, ²αγανακτουντες διοτι εδιδασκον τον λαον και εκηρυττον δια του Ιησου την εκ νεκρων αναστασιν· ³και επεβαλον επ' αυτους τας χειρας και εθεσαν υπο φυλα-
 ξιν εως της αυριον, διοτι ητο ηδη εσπερα. ⁴Πολλοι δε των ακουσαντων τον λογον επιστευσαν, και εγεινεν ο αριθ-
 μος των ανδρων ως πεντε χιλιαδες. ⁵Και τη επαυριον συ-
 νηχηθησαν εις την Ιερουσαλημ οι αρχοντες αυτων και οι πρεσβυτεροι και οι γραμματεις, ⁶και Αννας ο αρχιερευς και Καιαφας και Ιωαννης και Αλεξανδρος και οσοι ησαν εκ γενους αρχιερατικου. ⁷Και στησαντες αυτους εις το μεσον, ηρωτων· Δια ποιας δυναμεως η δια ποιου ονομα-
 τος επραξατε τουτο σεις; ⁸Τοτε ο Πετρος, πλησθεις Πνευ-
 ματος Αγιου, ειπε προς αυτους· Αρχοντες του λαου και πρεσβυτεροι του Ισραηλ, ⁹εαν ημεις ανακρινωμεθα ση-
 μερον δια ευεργεσιαν προς ανθρωπον ασθενουντα, δια ποιας δυναμεως ουτος ιατρευθη, ¹⁰ας ηναι γνωστον εις παντας υμας και εις παντα τον λαον του Ισραηλ οτι δια του ονοματος του Ιησου Χριστου του Ναζωραιου, τον οποιον σεις εσταυρωσατε, τον οποιον ο Θεος ανεστη-
 σεν εκ νεκρων, δια τουτου παρισταται ουτος ενωπιον υμων υγιης. ¹¹Ουτος ειναι ο λιθος ο εξουθενηθεις εφ' υμων των οικοδομουντων, οστις εγεινε κεφαλη γωνιας. ¹²Και δεν υπαρχει δι' ουδενος αλλου η σωτηρια· διοτι ουτε ονομα αλλο ειναι υπο τον ουρανον δεδομενον με-
 ταξυ των ανθρωπων, δια του οποιου πρεπει να σωθωμεν. ¹³Θεωρουντες δε την παρρησιαν του Πετρου και Ιωαν-
 νου, και πληροφορηθεντες οτι ειναι ανθρωποι αγραμμα-
 τοι και ιδιωται, εθαυμαζον και ανεγνωριζον αυτους οτι ησαν μετα του Ιησου· ¹⁴βλεποντες δε τον ανθρωπον τον τεθεραπευμενον ισταμενον μετ' αυτων, δεν ειχον ουδεν να αντειπωσι. ¹⁵Προσταξαντες δε αυτους να απελθωσιν εξω του συνεδριου, συνεβουλευθησαν προς αλληλους, ¹⁶λεγοντες· Τι θελομεν καμει εις τους ανθρωπους του-
 τους; επειδη οτι μεν εγεινε δι' αυτων γνωστον θαυμα, ειναι φανερον εις παντας τους κατοικουντας την Ιερου-
 σαλημ, και δεν δυναμεθα να αρνηθωμεν τουτο· ¹⁷αλλα δια να μη διαδοθη περισσοτερον εις τον λαον, ας απειλη-
 σωμεν αυτους αυστηρωσ να μη λαλωσι πλεον εν τω ονο-
 ματι τουτω προς μηδεναν ανθρωπον. ¹⁸Και καλεσαντες αυτους, παρηγγειλαν εις αυτους να μη λαλωσι καθολου μηδε να διδασκωσιν εν τω ονοματι του Ιησου. ¹⁹Ο δε Πε-
 τρος και Ιωαννης αποκριθεντες προς αυτους, ειπον· Αν ηναι δικαιον ενωπιον του Θεου να ακουωμεν εσας μαλ-
 λον παρα τον Θεον, κρινατε. ²⁰Διοτι ημεις δεν δυναμεθα να μη λαλωμεν οσα ειδομεν και ηκουσαμεν. ²¹Οι δε, πα-
 λιν απειλησαντες αυτους απελυσαν, μη ευρισκοντες το πως να τιμωρησωσιν αυτους, δια τον λαον, διοτι παντες εδοξαζον τον Θεον δια το γεγονος. ²²Επειδη ο ανθρωπος, εις τον οποιον εγεινε το θαυμα τουτο της θεραπειας, ητο περισσοτερον των τεσσαρακοντα ετων. ²³Και αφου απε-
 λυθησαν, ηλθον προς τους οικειους και απηγγειλαν οσα ειπον προς αυτους οι αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι. ²⁴Οι

δε ακουσαντες, ομοθυμαδον υψωσαν την φωνην προς τον Θεον και ειπον· Δεσποτα, συ εισαι ο Θεος, οστις εκαμες τον ουρανον και την γην και την θαλασσαν και παντα τα εν αυτοις, ²⁵οστις ειπας δια στοματος Δαβιδ του δουλου σου· Δια τι εφρουαξαν τα εθνη και οι λαοι εμελετησαν ματαια; ²⁶παρεσταθησαν οι βασιλεις της γης και οι αρχοντες συνηχθησαν ομου κατα του Κυριου και κατα του Χριστου αυτου. ²⁷Διοτι συνηχθησαν επ' αληθειας εναντιον του αγιου Παιδος σου Ιησου, τον οποιον εχρισας, και ο Ηρωδης και ο Ποντιος Πιλατος μετα των εθνων και των λαων του Ισραηλ, ²⁸δια να καμωσιν οσα η χειρ σου και η βουλη σου προωρισε να γεινωσι· ²⁹και τωρα, Κυριε, βλεψον εις τας απειλας αυτων και δος εις τους δουλους σου να λαλωσι τον λογον σου μετα πασης παρρησιας, ³⁰εκτεινων την χειρα σου εις θεραπειαν και γινομενων σημειων και τεραστιων δια του ονοματος του αγιου Παιδος σου Ιησου. ³¹Μετα δε την δεησιν αυτων εσεισθη ο τοπος οπου ησαν συνηγμενοι, και επλησθησαν απαντες Πνευματος Αγιου και ελαλουν τον λογον του Θεου μετα παρρησιας. ³²Του δε πληθους των πιστευσαντων η καρδια και η ψυχη ητο μια, και ουδε εις ελεγεν οτι ειναι εαυτου τι εκ των υπαρχοντων αυτου αλλ' ειχον τα παντα κοινα. ³³Και μετα δυναμεως μεγαλης απεδιδον οι αποστολοι την μαρτυριαν της αναστασεως του Κυριου Ιησου, και χαρις μεγαλη ητο επι παντας αυτους. ³⁴Επειδη ουδε ητο τις μεταξυ αυτων ενδεης· διοτι οσοι ησαν κτητορες αγρων η οικιων, πωλουντες εφερον τας τιμας των πωλουμενων ³⁵και εθετον εις τους ποδας των αποστολων· και διεμοιραζετο εις εκαστον κατα την χρεια την οποιαν ειχε. ³⁶Και ο Ιωσης, ο επονομασθεις υπο των αποστολων Βαρναβας, το οποιον μεθερμηνευομενον ειναι υιος παρηγοριας Λευιτης, Κυπριος το γενος, ³⁷εχων αγρον επωλησε και εφερε τα χρηματα και εθεσεν εις τους ποδας των αποστολων.

5 Ανθρωπος δε τις Ανανιας το ονομα μετα της γυναικος αυτου Σαπφειρης επωλησε κτημα ²και εκρατησεν απο της τιμης, εν γνωσει και της γυναικος αυτου, και φερων μερος τι εθεσεν εις τους ποδας των αποστολων. ³Ειπε δε ο Πετρος· Ανανια, δια τι εγεμισεν ο Σατανας την καρδιαν σου, ωστε να ψευσθης εις το Πνευμα το Αγιον και να κρατησης απο της τιμης του αγρου; ⁴Ενω εμενε, δεν ητο σου; και αφου επωληθη, δεν ητο εν τη εξουσια σου; δια τι εβαλες εν τη καρδια σου το πραγμα τουτο; δεν εψευσθης εις ανθρωπους, αλλ' εις τον Θεον. ⁵Ενω δε ηκουεν ο Ανανιας τους λογους τουτους, επεσε και εξεψυχησε, και επεπεσε φοβος μεγας επι παντας τους ακουοντας ταυτα. ⁶Σηκωθεντες δε οι νεωτεροι, ετυλιξαν αυτον και εκβαλοντες εθαψαν. ⁷Μετα δε περιπου τρεις ωρας εισηλθεν η γυνη αυτου, μη εξευρουσα το γεγονος. ⁸Και απεκριθη προς αυτην ο Πετρος· Ειπε μοι, δια τοσον επωλησατε τον αγρον; Και εκεινη ειπε· Ναι, δια τοσον. ⁹Και ο Πετρος ειπε προς αυτην· Δια τι συνεφωνησατε να πειραζητε το Πνευμα του Κυριου; ιδου,

εις την θυραν οι ποδες των θαψαντων τον ανδρα σου και θελουσιν εκβαλει και σε. ¹⁰Και επεσε παρευθους εις τους ποδας αυτου και εξεψυχησεν· εισελθοντες δε οι νεανισκοι, ευρον αυτην νεκραν και εκβαλοντες εθαψαν πλησιον του ανδρος αυτης. ¹¹Και επεπεσε φοβος μεγας εφ' ολην την εκκλησιαν και επι παντας τους ακουοντας ταυτα. ¹²Πολλα δε σημεια και τερατα εγινοντο εν τω λαω δια των χειρων των αποστολων· και ησαν ομοθυμαδον απαντες εν τη στοα του Σολομωντος. ¹³Εκ δε των λοιπων ουδεις ετολμα να προσκολληθη εις αυτους, ο λαος ομως εμεγαλυνεν αυτους· ¹⁴και προσετιθεντο μαλλον πιστευοντες εις τον Κυριον, πληθη ανδρων τε και γυναικων, ¹⁵ωστε εφερον εξω εις τας πλατειας τους ασθενεις και εθετον επι κλινων και κραββατων, δια να επισκιαση καν η σκια του Πετρου ερχομενου τινα εξ αυτων. ¹⁶Συνηρχετο δε και το πληθος των περιξ πολεων εις Ιερουσαλημ φεροντες ασθενεις και ενοχλουμενους υπο πνευματων ακαθαρτων, οιτινες εθεραπευοντο απαντες. ¹⁷Και σηκωθεις ο αρχιερευς και παντες οι μετ' αυτου, οιτινες ησαν αιρεσις των Σαδδουκαιων, επλησθησαν ζηλου ¹⁸και επεβαλον τας χειρας αυτων επι τους αποστολους, και εβαλον αυτους εις δημοσιαν φυλακην. ¹⁹Αγγελος ομως Κυριου δια της νυκτος ηνοιξε τας θυρας της φυλακης, και εκβαλων αυτους ειπεν· ²⁰Υπαγετε, και σταθεντες λαλειτε εν τω ιερω προς τον λαον παντας τους λογους της ζωης ταυτης. ²¹Και ακουσαντες εισηλθον την αυγην εις το ιερον και εδιδασκον. Ελθων δε ο αρχιερευς και οι μετ' αυτου, συνεκαλεσαν το συνεδριον και ολην την γερουσιαν των υιων του Ισραηλ και εστειλαν εις το δεσμοτηριον, δια να φερωσιν αυτους. ²²Οι δε υπηρεται ελθοντες δεν ευρον αυτους εν τη φυλακη, και επιστρεψαντες απηγγειλαν, ²³λεγοντες οτι το μεν δεσμοτηριον ευρομεν κεκλεισμενον μετα πασης ασφαλειας, και τους φυλακας ισταμενους εξω εμπροσθεν των θυρων, ανοιξαντες δε ουδενα ευρομεν εσω. ²⁴Ως δε ηκουσαν τους λογους τουτους και ο ιερευς και ο στρατηγος του ιερου και οι αρχιερεις, ησαν εν απορια περι αυτων εις τι εμελλε να κατανηση τουτο. ²⁵Και ελθων τις απηγγειλε προς αυτους, λεγων οτι ιδου, οι ανθρωποι, τους οποιους εβαλετε εις την φυλακην, ιστανται εν τω ιερω και διδασκουσι τον λαον. ²⁶Τοτε υπηγεν ο στρατηγος μετα των υπηρετων και εφερεν αυτους, ουχι μετα βιας· διοτι εφοβουντο τον λαον, μη λιθοβοληθωσι. ²⁷Και αφου εφεραν αυτους, εστησαν εν τω συνεδριω. Και ηρωτησεν αυτους ο αρχιερευς ²⁸λεγων· Δεν σας παρηγγειλαμεν ρητως να μη διδασκητε εν τω ονοματι τουτου; και ιδου, εγεμισατε την Ιερουσαλημ απο της διδαχης σας, και θελετε να φερητε εφ' ημας το αιμα του ανθρωπου τουτου. ²⁹Αποκριθεις δε ο Πετρος και οι αποστολοι, ειπον· Πρεπει να πειθαρχωμεν εις τον Θεον μαλλον παρα εις τους ανθρωπους. ³⁰Ο Θεος των πατερων ημων ανεστησε τον Ιησουν, τον οποιον σεις εθανατωσατε κρεμασαντες επι ξυλου· ³¹τουτον ο Θεος υψωσε δια της δεξιας αυτου Αρχηγον και Σωτηρα, δια να δωση μετα-

νοιαν εις τον Ισραηλ και αφεσιν αμαρτιων. ³²Και ημεις ειμεθα μαρτυρες αυτου περι των λογων τουτων, και το Πνευμα δε το Αγιον, το οποιον εδωκεν ο Θεος εις τους πειθαρχουντας εις αυτον. ³³Οι δε ακουσαντες ετριζον τους οδοντας και εβουλευοντο να θανατωσωσιν αυτους. ³⁴Σηκωθεις δε εν τω συνεδριω Φαρισαιοι τις Γαμαλιηλ το ονομα, νομοδιδασκαλος τιμωμενος υπο παντος του λαου, προσεταξε να εκβαλωσι τους αποστολους δι' ολιγην ωραν, ³⁵και ειπε προς αυτους· Ανδρες Ισραηλιται, προσεχετε εις εαυτους περι των ανθρωπων τουτων τι μελλετε να πραξητε. ³⁶Διοτι προ τουτων των ημερων εσηκωθη ο Θευδας, λεγων εαυτον οτι ειναι μεγας τις, εις τον οποιον προσεκολληθη αριθμος ανδρων εως τετρακοσιων· οστις εφρονευθη, και παντες οσοι επειθοντο εις αυτον διελυθησαν και κατηντησαν εις ουδεν. ³⁷Μετα τουτον εσηκωθη Ιουδας ο Γαλιλαιος εν ταις ημεραις της απογραφης και εσυρεν οπισω αυτου αρκετον λαον· και εκεινος απωλεσθη, και παντες οσοι επειθοντο εις αυτον διεσκορπισθησαν. ³⁸Και τωρα σας λεγω, απεχετε απο των ανθρωπων τουτων και αφησατε αυτους· διοτι εαν η βουλη αυτη η το εργον τουτο ηναι εξ ανθρωπων, θελει ματαιωθη· ³⁹εαν ομως ηναι εκ Θεου, δεν δυνασθε να ματαιωσητε αυτο, και προσεχετε μηπως ευρεθητε και θεομαχοι. Και επεισθησαν εις αυτον, ⁴⁰και προσκαλεσαντες τους αποστολους, εδειραν και παρηγγειλαν να μη λαλωσιν εν τω ονοματι του Ιησου, και απελυσαν αυτους. ⁴¹Εκεινοι λοιπον ανεχωρουν απο προσωπου του συνεδριου, χαιροντες οτι υπερ του ονοματος αυτου ηξιωθησαν να ατιμασθωσι. ⁴²Και πασαν ημεραν εν τω ιερω και κατ' οικον δεν επαυον διδασκοντες και ευαγγελιζομενοι τον Ιησουν Χριστον.

6Εν δε ταις ημεραις ταυταις, οτε επληθυνοντο οι μαθηται, εγεινε γογγυσμος των Ελληνιστων κατα των Εβραιων, οτι αι χηραι αυτων παρεβλεποντο εν τη καθημερινη διακονια. ²Τοτε οι δωδεκα, προσκαλεσαντες το πληθος των μαθητων, ειπον· Δεν ειναι πρεπον να αφησωμεν ημεις τον λογον του Θεου και να διακονωμεν εις τραπεζας. ³Σκεφθητε λοιπον, αδελφοι, να εκλεξητε εξ υμων επτα ανδρας μαρτυρουμενους, πληρεις Πνευματος Αγιου και σοφιας, τους οποιους ας καταστησωμεν επι της χρειας ταυτης· ⁴ημεις δε θελομεν εμμενειν εν τη προσευχη και τη διακονια του λογου. ⁵Και ηρεσεν ο λογος ενωπιον παντος του πληθους· και εξελεξαν τον Στεφανον, ανδρα πληρη πιστεως και Πνευματος Αγιου, και Φιλιππον και Προχορον και Νικανορα και Τιμωνα και Παρμεναν και Νικολαον, προσηλυτον Αντιοχεια, ⁶τους οποιους εστησαν ενωπιον των αποστολων και προσευχηθεντες επεθεσαν επ' αυτους τας χειρας. ⁷Και ο λογος του Θεου ηυξανε, και επληθυνετο ο αριθμος των μαθητων εν Ιερουσαλημ σφοδρα, και πολυ πληθος των ιερων υπηκουον εις την πιστιν. ⁸Ο δε Στεφανος, πληρης πιστεως και δυναμεως, εκαμνε τερατα και σημεια μεγαλα εν τω λαω. ⁹Και εσηκωθησαν τινες τω

εκ της συναγωγης της λεγομενης Λιβερτινων και Κυρηναίων και Αλεξανδρεων και των απο Κιλικιας και Ασιας, φιλονεικουντες με τον Στεφανον, ¹⁰και δεν ηδυναντο να αντισταθωσιν εις την σοφιαν και εις το πνευμα, με το οποιον ελαλει. ¹¹Τοτε εβαλον κρυφως ανθρωπους, λεγοντας οτι ηκουσαμεν αυτον λαλουντα λογια βλασφημα κατα του Μωυσεως και του Θεου. ¹²και διηγειραν τον λαον και τους πρεσβυτερους και τους γραμματεις, και επελθοντες ηρπασαν αυτον και εφεραν εις το συνεδριον, ¹³και εστησαν μαρτυρας ψευδεις, λεγοντας· Ο ανθρωπος ουτος δεν παυει λαλων λογια βλασφημα κατα του αγιου τουτου τοπου και του νομου· ¹⁴διοτι ηκουσαμεν αυτον λεγοντα, οτι Ιησους ο Ναζωραιος ουτος θελει καταλυσει τον τοπον τουτον και αλλαξει τα εθιμα, τα οποια παρεδωκεν εις ημας ο Μωυσης. ¹⁵Και ατενισαντες εις αυτον παντες οι καθημενοι εν τω συνεδριω, ειδον το προσωπον αυτου ως προσωπον αγγελου.

7Ειπε δε ο αρχιερευς· Τωοντι ουτως εχουσι ταυτα; ²Ο δε ειπεν· Ανδρες αδελφοι και πατερες, ακουσατε. Ο Θεος της δοξης εφανη εις τον πατερα ημων Αβρααμ οτε ητο εν τη Μεσοποταμια, πριν κατοικηση εν Χαρραν, ³και ειπε προς αυτον· Εξελθε εκ της γης σου και εκ της συγγενειας σου, και ελθε εις γην, την οποιαν θελω σοι δειξει. ⁴Τοτε εξελθων εκ της γης των Χαλδαιων κατωκησεν εν Χαρραν· και εκειθεν μετα τον θανατον του πατρος αυτου μετωκισεν αυτον εις την γην ταυτην, εις την οποιαν σεις κατοικειτε τωρα· ⁵και δεν εδωκεν εις αυτον κληρονομιαν εν αυτη ουδε βημα ποδος, υπεσχεθη δε οτι θελει δωσει αυτην κτημα εις αυτην και εις το σπερμα αυτου μετ' αυτον, ενω δεν ειχε τεκνον. ⁶Ελαλησε δε προς αυτον ο Θεος ουτως, οτι το σπερμα αυτου θελει εισθαι παροικον εν γη ξενη, και θελουσι δουλωσει αυτο και καταθλιψει τετρακοσια ετη· ⁷και το εθνος, εις το οποιον θελουσι δουλωθη, εγω θελω κρινει, ειπεν ο Θεος· και μετα ταυτα θελουσιν εξελθει και θελουσι με λατρευσει εν τω τοπω τουτω. ⁸Και εδωκεν εις αυτον διαθηκην περιτομης· και ουτως εγεννησε τον Ισαακ και περιετεμεν αυτον τη ογδοη ημερα, και ο Ισαακ εγεννησε τον Ιακωβ, και ο Ιακωβ τους δωδεκα πατριαρχας. ⁹Και οι πατριαρχαι, φθονησαντες τον Ιωσηφ, επωλησαν εις την Αιγυπτον. Ο Θεος ομως ητο μετ' αυτου, ¹⁰και ηλευθερωσεν αυτον εκ πασων των θλιψεων αυτου και εδωκεν εις αυτον χαριν και σοφιαν ενωπιον Φαραω του βασιλεως της Αιγυπτου, οστις κατεστησεν αυτον κυβερνητην επι της Αιγυπτου και ολου του οικου αυτου. ¹¹Ηλθε δε πεινα εφ' ολην την γην της Αιγυπτου και Χαναν και θλιψις μεγαλη, και δεν ευρισκον τροφας οι πατερες ημων. ¹²Ακουσας δε ο Ιακωβ οτι υπηρχε σιτος εν Αιγυπτω, εξαπεστειλε πρωτην φοραν τους πατερας ημων· ¹³και εν τη δευτερα ανεγνωρισθη ο Ιωσηφ εις τους αδελφους αυτου, και εφανερωθη εις τον Φαραω το γενος του Ιωσηφ. ¹⁴Αποστειλας δε ο Ιωσηφ, εκαλεσε προς εαυτον τον πατερα αυτου Ιακωβ και πασαν την συγγενειαν αυ-

του εβδομηκοντα πεντε ψυχας. ¹⁵Και κατεβη ο Ιακωβ εις Αιγυπτον και ετελευτησεν εκει αυτος και οι πατερες ημων, ¹⁶και μετεκομισθησαν εις Συχημ και ετεθησαν εν τω μνηματι, το οποιον ηγορασεν ο Αβρααμ με τιμην αργυριου παρα των υιων του Εμμωρ πατρος του Συχημ. ¹⁷Καθως δε επλησιαζεν ο καιρος της επαγγελιας, την οποιαν ωμοσεν ο Θεος προς τον Αβρααμ, ηυξησεν ο λαος και επληθυνθη εν Αιγυπτω, ¹⁸εωσου εσηκωθη βασιλευς αλλος, οστις δεν ηξευρε τον Ιωσηφ. ¹⁹Ουτος δουλιευθεις το γενος ημων, κατεθλιψε τους πατερας ημων, ωστε να καμη να ριπτωνται τα βρεφη αυτων, δια να μη ζωογονωνται. ²⁰εν τούτω τω καιρω εγεννηθη ο Μωυσης, και ειχε θειον καλλος· οστις ανετραφη τρεις μηνας εν τω οικω του πατρος αυτου. ²¹Αφου δε ερριφθη, ανελαβεν αυτον η θυγατηρ του Φαραω και ανεθρεψεν αυτον δια να ηναι υιος αυτης. ²²Και εδιδαχθη ο Μωυσης πασαν την σοφιαν των Αιγυπτιων και ητο δυνατος εν λογοις και εν εργοις. ²³Ενω δε ετελειονε το τεσσαρακοστον ετος της ηλικιας αυτου, ηλθεν εις την καρδιαν αυτου να επισκεφθη τους αδελφους αυτου, τους υιους Ισραηλ. ²⁴Και ιδων τινα αδικουμενον, υπερησπισθη αυτον και εκαμεν εκδικησιν υπερ του καταθλιβομενου, παταξας τον Αιγυπτιον. ²⁵Ενομιζε δε οτι οι αδελφοι αυτου ηθελον νοησει οτι ο Θεος δια της χειρος αυτου διδει εις αυτους σωτηριαν· εκεινοι ομως δεν ενοησαν. ²⁶Την δε ακολουθον ημεραν εφανη εις αυτους, ενω εμαχοντο, και παρεκίνησεν αυτους εις ειρηνην, ειπων· Ανθρωποι, αδελφοι εισθε σεις· δια τι αδικειτε αλληλους; ²⁷Ο δε αδικων τον πλησιον απεσπρωξεν αυτον, ειπων· Τις σε κατεστησεν αρχοντα και δικαστην επ' ημας; ²⁸Μηπως θελεις συ να με φονευσης, καθ' ον τροπον εφονευσας χθες τον Αιγυπτιον; ²⁹Τοτε ο Μωυσης εφυγε δια τον λογον τουτον και εγεινε παροικος εν γη Μαδιαμ, οπου εγεννησε δυο υιους. ³⁰Και αφου συνεπληρωθησαν τεσσαρακοντα ετη, εφανη εις αυτον αγγελος Κυριου εν τη ερημω του ορους Σινα εν μεσω φλογος καιομενης βατου. ³¹Ο δε Μωυσης ιδων εθαυμασε δια το οραμα· και ενω επλησιαζε δια να παρατηρηση, ηλθε φωνη Κυριου προς αυτον· ³²Εγω ειμαι ο Θεος των πατερων σου, ο Θεος του Αβρααμ και ο Θεος του Ισαακ και ο Θεος του Ιακωβ. Εντρομος δε γενομενος ο Μωυσης, δεν ετολμα να παρατηρηση. ³³Και ειπε προς αυτον ο Κυριος· Λυσον το υποδημα των ποδων σου· διοτι ο τοπος, επι του οποιου ιστασαι, ειναι γη αγια. ³⁴Ειδον, ειδον την ταλαιπωριαν του λαου μου του εν Αιγυπτω και ηκουσα τον στεναγμον αυτων και κατεβην δια να ελευθερωσω αυτους· και τωρα ελθε, θελω σε αποστειλει εις Αιγυπτον. ³⁵Τουτον τον Μωυσην τον οποιον ηρνηθησαν ειποντες· Τις σε κατεστησεν αρχοντα και δικαστην; τουτον ο Θεος απεστειλεν αρχηγον και λυτρωτην δια χειρος του αγγελου του φανεντος εις αυτον εν τη βατω. ³⁶Ουτος εξηγαγεν αυτους, αφου εκαμε τερατα και σημεια εν γη Αιγυπτου και εν τη Ερυθρα θαλασσα και εν τη ερημω τεσσαρακοντα ετη. ³⁷Ουτος ειναι ο Μωυσης, οστις ειπε προς τους υιους του Ισραηλ· προ-

φητην εκ των αδελφων σας θελει σας αναστησει Κυριος ο Θεος σας, ως εμε· αυτου θελετε ακουσει. ³⁸Ουτος ειναι οστις εν τη εκκλησια εν τη ερημω εσταθη μετα του αγγελου του λαλουντος προς αυτον εν τω ορει Σινα και μετα των πατερων ημων, και παρελαβε λογια ζωοποια δια να δωση εις ημας. ³⁹Εις τον οποιον οι πατερες ημων δεν ηθελησαν να υπακουσωσιν, αλλ' απεβαλον και εστραφησαν εν ταις καρδιαις αυτων εις Αιγυπτον ⁴⁰ειποντες προς τον Ααρων· Καμε εις ημας θεους, οιτινες θελουσι προπορευεσθαι ημων· διοτι ουτος ο Μωυσης, οστις εξηγαγεν ημας εξ Αιγυπτου, δεν εξευρομεν τι συνεβη εις αυτον. ⁴¹Και κατασκευασαν μοσχον εν ταις ημεραις εκειναις και προσεφεραν θυσιαν εις το ειδωλον και ευφρανοντο εις τα εργα των χειρων αυτων. ⁴²Οθεν εστραφη ο Θεος και παρεδωκεν αυτους εις το να λατρευσωσι την στρατιαν του ουρανου, καθως ειναι γεγραμμενον εν τω βιβλιω των προφητων. Μηπως προσεφερατε εις εμε σφαγια και θυσιας τεσσαρακοντα ετη εν τη ερημω, οικος Ισραηλ; ⁴³Μαλιστα ανελαβετε την σκηνην του Μολοχ και το αστρον του Θεου σας Ρεμφαν, τους τυπους, τους οποιους εκαμετε δια να προσκυνητε αυτους· δια τουτο θελω σας μετοικισει επεκεινα της Βαβυλωνος. ⁴⁴Η σκηνη του μαρτυριου ητο μετα των πατερων ημων εν τη ερημω, καθως διεταξεν εκεινος, οστις ελαλει προς τον Μωυσην, να κατασκευαση αυτην κατα τον τυπον τον οποιον ειχεν ιδει· ⁴⁵την οποιαν και παραλαβοντες οι πατερες ημων, εφεραν μετα του Ιησου εις την κατακτηθεισαν γην των εθνων, τα οποια ο Θεος εξωσεν απ' εμπροσθεν των πατερων ημων, εως των ημερων του Δαβιδ· ⁴⁶οστις ευρε χαριν ενωπιον του Θεου και ηυχηθη να ευρη κατοικιαν δια τον Θεον του Ιακωβ. ⁴⁷Ο Σολομων δε ωκοδομησεν εις αυτον οικον. ⁴⁸Αλλ' ο Υψιστος δεν κατοικει εν χειροποιητοις ναοις, καθως ο προφητης λεγει· ⁴⁹Ο ουρανος ειναι θρονος μου, η δε γη υποποδιον των ποδων μου· ποιον οικον θελετε οικοδομησει δι' εμε, λεγει Κυριος, η ποιος ο τοπος της αναπαυσεως μου; ⁵⁰Η χειρ μου δεν εκαμε ταυτα παντα; ⁵¹Σκληροτραχηλοι και απεριτημητοι την καρδιαν και τα ωτα, σεις παντοτε αντιφερεσθε κατα του Πνευματος του Αγιου· καθως οι πατερες σας, ουτω και σεις. ⁵²Τινα των προφητων δεν εδιωξαν οι πατερες σας; μαλιστα εφονευσαν εκεινους, οιτινες προκατηγγειλαν περι της ελευσεως του δικαιου, του οποιου σεις εγεινατε τωρα προδοται και φονεις· ⁵³οιτινες ελαβετε τον νομον εκ διαταγων αγγελων και δεν εφυλαξατε. ⁵⁴Ακουοντες δε ταυτα, κατεκοπτοντο τας καρδιας αυτων και ετριζον τους οδοντας κατ' αυτου. ⁵⁵Ο δε Στεφανος, πληρης ων Πνευματος Αγιου, ατενισας εις τον ουρανον, ειδε την δοξαν του Θεου και τον Ιησουν ισταμενον εκ δεξιων του Θεου ⁵⁶και ειπεν· Ιδου, θεωρω τους ουρανους ανεωγμενους και τον Υιον του ανθρωπου ισταμενον εκ δεξιων του Θεου. ⁵⁷Τοτε φωναξαντες μετα φωνης μεγαλης, εφραξαν τα ωτα αυτων και ωρμησαν ομοθυμαδον επ' αυτον, ⁵⁸και εκβαλοντες εξω της πολεως ελιθοβολουν. Και οι μαρτυρες απεθεσαν τα ιματια αυτων εις

τους ποδας νεανιου τινος ονομαζομενου Σαυλου. ⁵⁹Και ελιθοβολουν τον Στεφανον, επικαλουμενον και λεγοντα· Κυριε Ιησου, δεξαι το πνευμα μου. ⁶⁰Και γονατισας εφωναξε μετα φωνης μεγαλης· Κυριε, μη λογαριασης εις αυτους την αμαρτιαν ταυτην. Και τουτο ειπων κοιμηθη.

80 δε Σαυλος ητο συμφωνος εις τον φονον αυτου. Και εγεινεν εν εκεινη τη ημερα διωγμος μεγας κατα της εκκλησιας της εν Ιερουσαλημ και παντες διεσπαρησαν εις τους τοπους της Ιουδαιας και Σαμαρειας, πλην των αποστολων. ²Εφεραν δε τον Στεφανον εις τον ταφον ανδρες ευλαβεις και εκαμον θρηνον μεγαν επ' αυτον. ³Ο δε Σαυλος εκακοποιει την εκκλησιαν, εμβαιων εις πασαν οικιαν και συρων ανδρας και γυναικας, παρεδιδεν εις την φυλακην. ⁴Οι μεν λοιπον διασπαρευντες διηλθον ευαγγελιζομενοι τον λογον. ⁵Ο δε Φιλιππος, καταβας εις την πολιν της Σαμαρειας, εκηρυττεν εις αυτους τον Χριστον. ⁶Και οι οχλοι προσειχον ομοθυμαδον εις τα λεγομενα υπο του Φιλιππου, ακουοντες και βλεποντες τα θαυματα, τα οποια εκαμνε. ⁷Διοτι εκ πολλων εχοντων πνευματα ακαθαρτα εξηρχοντο αυτα φωναζοντα μετα μεγαλης φωνης, και πολλοι παραλυτικοι και χωλοι εθεραπευθησαν, ⁸και εγεινε χαρα μεγαλη εν εκεινη τη πολει. ⁹Ανθρωπος δε τις Σιμων ονομαζομενος προσηλυτην εν τη πολει, καμων μαγειας και εκπληττων τον λαον της Σαμαρειας, λεγων εαυτον οτι ειναι μεγας τις· ¹⁰εις τον οποιον εδιδον προσοχην παντες απο μικρου εως μεγαλου, λεγοντες· Ουτος ειναι η δυναμις του Θεου η μεγαλη. ¹¹Εδιδον δε προσοχην εις αυτον, διοτι ειχεν εκπληξει αυτους πολυν καιρον με τας μαγειας. ¹²Οτε ομως επιστευσαν εις τον Φιλιππον ευαγγελιζομενον τα περι της βασιλειας του Θεου και του ονοματος του Ιησου Χριστου, εβαπτιζοντο ανδρες τε και γυναικες. ¹³Ο δε Σιμων και αυτος επιστευσε, και βαπτισθεις εμενε παντοτε μετα του Φιλιππου, και θεωρων σημεια και θαυματα μεγαλα γινομενα εξεπληττετο. ¹⁴Ακουσαντες δε οι αποστολοι οι εν Ιερουσαλημ οτι η Σαμαρεια εδεχθη τον λογον του Θεου, απεστειλαν προς αυτους τον Πετρον και Ιωαννην. ¹⁵Οιτινες καταβαντες προσηυχηθησαν περι αυτων δια να λαβωσι Πνευμα Αγιον· ¹⁶διοτι δεν ειχεν ετι επιπεσει επ' ουδενα εξ αυτων, αλλα μονον ησαν βεβαπτισμενοι εις το ονομα του Κυριου Ιησου. ¹⁷Τοτε επεθετον τας χειρας επ' αυτους, και ελαμβανον Πνευμα Αγιον. ¹⁸Ιδων δε ο Σιμων οτι δια της επιθεσεως των χειρων των αποστολων διδεται το Πνευμα το Αγιον, προσεφεν εις αυτους χρηματα, ¹⁹λεγων· Δοτε και εις εμε την εξουσιαν ταυτην, ωστε εις οντινα επιθεσω τας χειρας να λαμβανη Πνευμα Αγιον. ²⁰Και ο Πετρος ειπε προς αυτον· το αργυριον σου ας ηναι μετα σου εις απωλειαν, διοτι ενομισας οτι η δωρεα του Θεου αποκταται δια χρηματων. ²¹Συ δεν εχεις μεριδα ουδε κληρον εν τω λογω τουτω· διοτι η καρδια σου δεν ειναι ευθεια ενωπιον του Θεου. ²²Μετανοησον λοιπον απο της κακιας σου ταυτης και δεηθητι του Θεου, ισως συγχωρηθη εις σε η επινοια

της καρδιας σου· ²³επειδη σε βλεπω οτι εισαι εις χολην πικριας και δεσμον αδικιας. ²⁴Αποκριθεις δε ο Σιμων, ειπε· Δεηθητε σεις υπερ εμου προς τον Κυριον, δια να μη ελθη επ' εμε μηδεν εξ οσων ειπετε. ²⁵Εκεινοι λοιπον, αφου εμαρτυρησαν και ελαλησαν τον λογον του Κυριου, υπεστρεψαν εις Ιερουσαλημ, κηρυξαντες το ευαγγελιον και εν πολλαις κωμαις των Σαμαρειτων. ²⁶Αγγελος δε Κυριου ελαλησε προς τον Φιλιππον, λεγων· Σηκωθητι και υπαγε προς μεσημβριαν εις την οδον την καταβαινουσαν απο Ιερουσαλημ εις Γαζαν· αυτη ειναι ερημος. ²⁷Και σηκωθεις υπηγε. Και ιδου, ανθρωπος Αιθιοψ ευνουχος, αρχων της Κανδακης της βασιλισης των Αιθιπων, οστις ητο επι παντων των θησαυρων αυτης, ουτος ειχεν ελθει δια να προσκυνηση εις Ιερουσαλημ, ²⁸και υπεστρεφε και καθημενος επι της αμαξης αυτου, ανεγινωσκε τον προφητην Ησαιαν. ²⁹Ειπε δε το Πνευμα προς τον Φιλιππον· Πλησιασον και προσκολληθητι εις την αμαξαν ταυτην. ³⁰Και ο Φιλιππος εδραμε πλησιον και ηκουσεν αυτον αναγινωσκοντα τον προφητην Ησαιαν και ειπεν· Αρα γε γινωσκεις α αναγινωσκεις; ³¹Ο δε ειπε· Και πως ηθελον δυνηθη, εαν δεν με οδηγηση τις; Και παρεκαλεσε τον Φιλιππον να αναβη και να καθηση μετ' αυτου. ³²Το δε χωριον της γραφης, το οποιον ανεγινωσκεν, ητο τουτο. Εφερθη ως προβατον επι σφαγην· και ως αρνιον εμπροσθεν του κειροντος αυτο αφωνον, ουτω δεν ανοιγει το στομα αυτου. ³³Εν τη ταπεινωσει αυτου αφηρηθη η κρισις αυτου· την δε γενεαν αυτου τις θελει διγηγηθη; διοτι σηκονεται απο της γης η ζωη αυτου. ³⁴Αποκριθεις δε ο ευνουχος προς τον Φιλιππον, ειπε· Παρακαλω σε, περι τινος λεγει τουτο ο προφητης; περι εαυτου περι αλλου τινος; ³⁵Και ανοιξας ο Φιλιππος το στομα αυτου και αρχισας απο της γραφης ταυτης, ευηγγελισατο εις αυτον τον Ιησουν. ³⁶Και καθως εξηκολουθουν την οδον, ηλθον εις το υδωρ, και λεγει ο ευνουχος· Ιδου υδωρ· τι με εμποδιζει να βαπτισθω; ³⁷Και ο Φιλιππος ειπεν· Εαν πιστευης εξ ολης της καρδιας, δυνασαι. Και αποκριθεις ειπε· Πιστευω οτι ο Ιησους Χριστος ειναι ο Υιος του Θεου. ³⁸Και προσεταξε να σταθη η αμαξα, και κατεβησαν αμφοτεροι εις το υδωρ, ο Φιλιππος και ο ευνουχος, και εβαπτισεν αυτον. ³⁹Οτε δε ανεβησαν εκ του υδατος, Πνευμα Κυριου ηρπασε τον Φιλιππον, και δεν ειδεν αυτον πλεον ο ευνουχος· αλλ' εφορευετο την οδον αυτου χαιρων. ⁴⁰Ο δε Φιλιππος ευρεθη εις Αζωτον, και διερχομενος εκηρυττεν εις πασας τας πολεις, εωσου ηλθεν εις Καισαρειαν.

90 δε Σαυλος, πνεων ετι απειλην και φονον κατα των μαθητων του Κυριου, ηλθε προς τον αρχιερα ²και εζητησε παρ' αυτου επιστολας εις Δαμασκον προς τας συναγωγας, οπως εαν ευρη τινας εκ της οδου ταυτης, ανδρας τε και γυναικας, φερη δεδεμενους εις Ιερουσαλημ. ³Ενω δε πορευομενος επλησιαζεν εις την Δαμασκον, εξαίφνης ηστραψε περι αυτον φως απο του ουρανου, ⁴και πεσων επι την γην, ηκουσε φωνην λεγουσαν προς

αυτον· Σαουλ, Σαουλ, τι με διωκεις; ⁵Και ειπε· Τις εισαι, Κυριε; Και ο Κυριος ειπεν· Εγω ειμαι ο Ιησους, τον οποιον συ διωκεις· σκληρον σοι ειναι να λακτιζης προς κεντρα. ⁶Ο δε τρεμων και εκθαμβος γενομενος, ειπε· Κυριε, τι θελεις να καμω; Και ο Κυριος ειπε προς αυτον· Σηκωθητι και εισελθε εις την πολιν, και θελει σοι λαληθη τι πρεπει να καμης. ⁷Οι δε ανδρες οι συνοδευοντες αυτον ισταντο αφωνοι, ακουοντες μεν την φωνην, μηδενα ομως βλέποντες. ⁸Εσηκωθη δε ο Σαυλος απο της γης, και εχων ανεωγμενους τους οφθαλμους αυτου δεν εβλεπεν ουδενα· και χειραγωγουντες αυτον εισηγαγον εις Δαμασκον. ⁹Και ητο τρεις ημερας χωρις να βλεπη, και δεν εφραγεν ουδε επιεν. ¹⁰Ητο δε τις μαθητης εν Δαμασκω Ανανιας ονομαζομενος, και ειπε προς αυτον ο Κυριος δι' οραματος· Ανανια· Ο δε ειπεν· Ιδου εγω, Κυριε. ¹¹Και ο Κυριος ειπε προς αυτον· Σηκωθεις υπαγε εις την οδον την ονομαζομενην Ευθειαν και ζητησον εν τη οικια του Ιουδα τινα Σαυλον ονομαζομενον Ταρσεα· διοτι ιδου, προσευχεται, ¹²και ειδε δι' οραματος ανθρωπον Ανανιαν ονομαζομενον οτι εισηλθε και εθεσεν επ' αυτον την χειρα, δια να αναβλεψη. ¹³Απεκριθη δε ο Ανανιας· Κυριε, ηκουσα απο πολλων περι του ανδρος τουτου, οσα κακα επραξεν εις τους αγιους σου εν Ιερουσαλημ· ¹⁴και εδω εχει εξουσιαν παρα των αρχιερων να δεση παντας τους επικαλουμενους το ονομα σου. ¹⁵Ειπε δε προς αυτον ο Κυριος· Υπαγε, διοτι ουτος ειναι σκευος εκλογης εις εμε, δια να βασταση το ονομα μου ενωπιον εθνων και βασιλεων και των υιων Ισραηλ· ¹⁶επειδη εγω θελω δειξει εις αυτον οσα πρεπει να παθη υπερ του ονοματος μου. ¹⁷Υπηγε δε ο Ανανιας και εισηλθεν εις την οικια, και επιθεσας επ' αυτον τας χειρας ειπε· Σαουλ αδελφε, ο Κυριος με απεστειλεν, ο Ιησους οστις εφανη εις σε εν τη οδω καθ' ην ηρχου, δια να αναβλεψης και να πλησθης Πνευματος Αγιου. ¹⁸Και ευθυς επεσον απο των οφθαλμων αυτου ως λεπτη, και ανεβλεψεν ευθυς, και σηκωθεις εβαπτισθη. ¹⁹Και λαβων τροφην εδυναμωθη. Διετριψε δε ο Σαυλος ημερας τινας μετα των εν Δαμασκω μαθητων, ²⁰και ευθυς εκηρυττεν εν ταις συναγωγαίς τον Χριστον οτι ουτος ειναι ο Υιος του Θεου. ²¹Εξεπληττοντο δε παντες οι ακουοντες και ελεγον· Δεν ειναι ουτος, οστις εξωλοθρευσεν εν Ιερουσαλημ τους επικαλουμενους το ονομα τουτου και εδω δια τουτου ειχεν ελθει δια να φερη αυτους δεδεμενους προς τους αρχιερεις; ²²Ο δε Σαυλος μαλλον ενεδυναμουτο και συνεχεε τους Ιουδαιους τους κατοικουντας εν Δαμασκω, αποδεικνυων οτι ουτος ειναι ο Χριστος. ²³Και αφου παρηλθον ημεραι ικαναι, συνεβουλευθησαν οι Ιουδαιοι να θανατωσωσιν αυτον· ²⁴εγνωστοποιηθη δε εις τον Σαυλον η επιβουλη αυτων. Και παρεφυλαττον τας πυλας ημεραν και νυκτα, δια να θανατωσωσιν αυτον· ²⁵λαβοντες δε αυτον οι μαθηται, δια νυκτος κατεβιβασαν δια του τειχους κρεμασαντες εντος σπυριδος. ²⁶Και ελθων ο Σαυλος εις Ιερουσαλημ επροσπαθει να προσκολληθη εις τους μαθητας· πλην παντες εφοβουντο αυτον, μη πιστευοντες οτι ειναι μαθητης.

²⁷Ο Βαρναβας δε παραλαβων αυτον εφερε προς τους αποστολους, και διηγηθη προς αυτους πως ειδε τον Κυριον εν τη οδω και οτι ελαλησε προς αυτον, και πως εν Δαμασκω, εκηρυξε μετα παρηρησιας εν τω ονοματι του Ιησου. ²⁸Και ητο μετ' αυτων εν Ιερουσαλημ εισερχομενος και εξερχομενος και μετα παρηρησιας κηρυττων εν τω ονοματι του Κυριου Ιησου, ²⁹και ελαλει και εφιλονεικει μετα των Ελληνιστων· εκεινοι δε κατεγινοντο εις το να θανατωσωσιν αυτον. ³⁰Μαθοντες δε οι αδελφοι, κατεβιβασαν αυτον εις Καισαρειαν και εξαπεστειλαν αυτον εις Ταρσον. ³¹Αι μεν λοιπον εκκλησιαι καθ' ολην την Ιουδαιαν και Γαλιλαιαν και Σαμαρειαν ειχον ειρηνην, οικοδομουμεναι και περιπατουσαι εν τω φοβω του Κυριου, και δια της παρηγοριας του Αγιου Πνευματος επληθυνοντο. ³²Ο δε Πετρος, διερχομενος δια παντων, κατεβη και προς τους αγιους τους κατοικουντας την Λυδδαν. ³³Και ευρεν ανθρωπον τινα Αινεαν το ονομα, οστις ητο παραλυτικος, απο ετων οκτω κατακειμενος επι κραββατου. ³⁴Και ειπε προς αυτον ο Πετρος· Αινεα, σε ιατρευει Ιησους ο Χριστος· σηκωθητι και στρωσον την κλινην σου. Και ευθυς εσηκωθη. ³⁵Και ειδον αυτον παντες οι κατοικουντες την Λυδδαν και τον Σαρωνα, οτινες επεστρεψαν εις τον Κυριον. ³⁶Και εν Ιοπη ητο τις μαθητρια ονοματι Ταβιθα, ητις διερμηνευομενη λεγεται Δορκας· αυτη ητο πληρης αγαθων εργαων και ελεημοσυων, τας οποιας εκαμνε· ³⁷κατ' εκεινας δε τας ημερας συνεβη ασθενησασα να αποθανη· και λουσαντες αυτην εθεσαν εις ανωγειον. ³⁸Και επειδη η Λυδδα ητο πλησιον της Ιοππης, ακουσαντες οι μαθηται οτι ο Πετρος ειναι εν αυτη, απεστειλαν προς αυτον δυο ανδρας, παρακαλουντες να μη βραδυνη να περαση εως εις αυτους. ³⁹Και σηκωθεις ο Πετρος, υπηγε μετ' αυτων· τον οποιον ελθοντα ανεβιβασαν εις το ανωγειον, και παρεσταθησαν ενωπιον αυτου πασαι αι χηραι, κλαιουσαι και δεικνυουσαι χιτωνας και ιματια, οσα η Δορκας ειργαζετο οτε ητο μετ' αυτων. ⁴⁰Ο δε Πετρος, εκβαλων εξω παντας, εγονατισε και προσηυχθη και στραφεις προς το σωμα, ειπε· Ταβιθα, αναστηθι. Η δε ηνοιξε τους οφθαλμους αυτης και ιδουσα τον Πετρον ανεκαθησεν. ⁴¹Ο δε εδωκε χειρα εις αυτην και εσηκωσεν αυτην, και φωναξας τους αγιους και τας χηρας παρεστησεν αυτην ζωσαν. ⁴²Εγεινε δε τουτο γνωστον καθ' ολην την Ιοπηνη, και πολλοι επιστευσαν εις τον Κυριον. ⁴³Και ο Πετρος εμεινεν ικανας ημερας εν Ιοπη παρα τινη Σιμωνι βυρσοδειφη.

10Ητο δε τις ανθρωπος εν Καισαρεια ονοματι Κορνηλιος, εκατονταρχος εκ του ταγματος του λεγομενου Ιταλικου, ²ευσεβης και φοβουμενος τον Θεον μετα παντος του οικου αυτου, οστις και εκαμνεν ελεημοσυνας εις τον λαον πολλας και εδεετο του Θεου διαπαντος· ³ουτος ειδε φανερα δι' οραματος περι την εννατην ωραν της ημερας αγγελον του Θεου, οτι εισηλθε προς αυτον και ειπε προς αυτον· Κορνηλιε. ⁴Ο δε ατενισας εις αυτον και εμφοβος γενομενος, ειπε· Τι ειναι, Κυριε; Και ειπε

προς αυτον· Αι προσευχαι σου και αι ελεημοσυναι σου ανεβησαν εις μνημοσυνον σου ενωπιον του Θεου. ⁵Και τωρα πεμφον εις Ιοππην ανθρωπους και προσκαλεσον τον Σιμωνα, οστις επονομαζεται Πετρος· ⁶ουτος ξενιζεται παρα τινι Σιμωνι βυρσοδεφη, εχοντι οικιαν πλησιον της θαλασσης. Ουτος θελει σοι λαλησει τι πρεπει να καμνης. ⁷Καθως δε ανεχωρησεν ο αγγελος ο λαλων προς τον Κορνηλιον, εφωναξε δυο εκ των υπηρετων αυτου και ενα στρατιωτην ευσεβη εκ των διαμενοντων παντοτε πλησιον αυτου, ⁸και διηγηθεις προς αυτους τα παντα, απεστειλεν αυτους εις την Ιοππην. ⁹Τη δε επαυριον, ενω εκεινοι ωδοιπορουν και επλησιαζον εις την πολιν, ανεβη ο Πετρος εις το δωμα δια να προσευχηθη περι την εκτην ωραν. ¹⁰Και πειναςας ηθελε να φαγη· ενω δε ητοιμαζον, επηλθεν επ' αυτον εκστασις, ¹¹και θεωρει τον ουρανον ανεωγμενον και καταβαινον επ' αυτον σκευος τι ως σινδωνα μεγαλην, το οποιον ητο δεδεμενον απο των τεσσαρων ακρων και κατεβιβαζετο επι την γην, ¹²εντος του οποιου υπηρχον παντα τα τετραποδα της γης και τα θηρια και τα ερπετα και τα πετεινα του ουρανου. ¹³Και εγεινε φωνη προς αυτον· Σηκωθεις, Πετρε, σφαξον και φαγε· ¹⁴Ο δε Πετρος ειπε· Μη γενοιτο, Κυριε· διοτι ουδεποτε εφαγον ουδεν βεβηλον η ακαθαρτον. ¹⁵Και παλιν εκ δευτερου εγεινε φωνη προς αυτον· Οσα ο Θεος εκαθαρισε, συ μη λεγε βεβηλα. ¹⁶Εγεινε δε τουτο τρις, και παλιν ανεληφθη το σκευος εις τον ουρανον. ¹⁷Ενω δε ο Πετρος ητο εν απορια καθ' εαυτον τι εσημαινε το οραμα, το οποιον ειδεν, ιδου, οι ανθρωποι οι απεσταλμενοι παρα του Κορνηλιου ερωτησαντες και μαθοντες την οικιαν του Σιμωνος εφθασαν εις την πυλην, ¹⁸και φωναξαντες ηρωτων αν ο Σιμων ο επονομαζομενος Πετρος ξενιζεται ενταυθα. ¹⁹Και ενω ο Πετρος διελογιζετο περι του οραματος, ειπε προς αυτον το Πνευμα· Ιδου, τρεις ανθρωποι σε ζητουσι· ²⁰σηκωθεις λοιπον καταβηθι και υπαγε μετ' αυτων, μηδολως διασταζων, διοτι εγω απεστειλα αυτους. ²¹Καταβας δε ο Πετρος προς τους ανθρωπους τους απεσταλμενους προς αυτον απο του Κορνηλιου, ειπεν· Ιδου, εγω ειμαι εκεινος τον οποιον ζητειτε· τις η αιτια δια την οποιαν ηλθετε; ²²Οι δε ειπον· Κορνηλιος ο εκατονταρχος, ανηρ δικαιος και φοβουμενος τον Θεον και μαρτυρουμενος υπο ολου του εθνους των Ιουδαιων, διεταχθη θεοθεν υπο αγιου αγγελου να σε προσκαλεση εις τον οικον αυτου και να ακουση λογους παρα σου. ²³Προσκαλεσας λοιπον αυτους εσω, επιλοξενησε. Τη δε επαυριον εξηλθεν ο Πετρος μετ' αυτων, και τινες των αδελφων των απο της Ιοππης υπηγον μετ' αυτον, ²⁴και τη επαυριον εισηλθον εις την Καισαρειαν. Ο δε Κορνηλιος περιεμενεν αυτους, συγκαλεσας τους συγγενεις αυτου και τους οικειους φιλους. ²⁵Ως δε εισηλθεν ο Πετρος, ελθων ο Κορνηλιος εις συναντησιν αυτου, επεσεν εις τους ποδας αυτου και προσεκυνησεν. ²⁶Αλλ' ο Πετρος εσηκωσεν αυτον, λεγων· Σηκωθητι· και εγω αυτος ανθρωπος ειμαι. ²⁷Και συνομιλων μετ' αυτου εισηλθε και ευρισκει συνηγημενους πολλους, ²⁸και

ειπε προς αυτους· Σεις εξευρετε οτι ειναι ασυγχωρητον εις ανθρωπον Ιουδαιον να συναναστρεφηται η να πλησιαζη εις αλλοφυλον· ο Θεος ομως εδειξεν εις εμε να μη λεγω μηδεναν ανθρωπον βεβηλον η ακαθαρτον· ²⁹οθεν και προσκληθεις ηλθον χωρις αντιλογιας. Ερωτω λοιπον δια τινα λογον με προσεκαλεσατε; ³⁰Και ο Κορνηλιος ειπε· Απο τεσσαρων ημερων ημην νηστευων μεχρι της ωρας ταυτης, και την εννατην ωραν προσηυχομην εν τω οικω μου· και ιδου, εσταθη ενωπιον μου ανηρ με ενδυματα λαμπρα, ³¹και λεγει· Κορνηλιε, εισηκουσθη η προσευχη σου και αι ελεημοσυναι σου εμνημονευθησαν ενωπιον του Θεου. ³²Πεμφον λοιπον εις Ιοππην και προσκαλεσον τον Σιμωνα, οστις επονομαζεται Πετρος· ουτος ξενιζεται εν τη οικια Σιμωνος του βυρσοδεφου πλησιον της θαλασσης· οστις ελθων θελει σοι λαλησει. ³³Ευθυς λοιπον επεμψα προς σε, και συ εκαμες καλα οτι ηλθες. Τωρα λοιπον ημεις παντες παρισταμεθα ενωπιον του Θεου, δια να ακουσωμεν παντα οσα προσεταχθησαν εις σε υπο του Θεου. ³⁴Τοτε ο Πετρος ανοιξας το στομα ειπεν· Επ' αληθειας γνωριζω οτι δεν ειναι προσωποληπτης ο Θεος, ³⁵αλλ' εν παντι εθνει, οστις φοβειται αυτον και εργαζεται δικαιοσυνην, ειναι δεκτος εις αυτον. ³⁶Τον λογον, τον οποιον απεστειλε προς τους υιους Ισραηλ ευαγγελιζομενος ειρηνην δια Ιησου Χριστου· ουτος ειναι ο Κυριος παντων· ³⁷τον λογον τουτον σεις εξευρετε, οστις εκηρυχθη καθ' ολην την Ιουδαιαν, αρχισας απο της Γαλιλαιας, μετα το βαπτισμα, το οποιον εκηρυξεν ο Ιωαννης, ³⁸πως ο Θεος εχρισε τον Ιησουν τον απο Ναζαρετ με Πνευμα Αγιον και με δυναμιν, οστις διηλθεν ευεργετων και θεραπευων παντας τους καταδυναστευομενους υπο του διαβολου, διοτι ο Θεος ητο μετ' αυτου· ³⁹και ημεις ειμεθα μαρτυρες παντων οσα εκαμε και εν τη γη των Ιουδαιων και εν Ιερουσαλημ· τον οποιον εφονευσαν κρεμασαντες επι ξυλου. ⁴⁰Τουτον ο Θεος ανεστησε την τριτην ημεραν και εκαμεν αυτον να εμφανισθη ⁴¹ουχι εις παντα τον λαον, αλλ' εις μαρτυρας τους προδιωρισμενους υπο του Θεου, εις ημας, οιτινες συνεφαγομεν και συνεπιομεν μετ' αυτου, αφου ανεστη εκ νεκρων· ⁴²και παρηγγειλεν εις ημας να κηρυξωμεν προς τον λαον και να μαρτυρησωμεν οτι αυτος ειναι ο ωρισμενος υπο του Θεου κριτης ζωντων και νεκρων. ⁴³Εις τουτον παντες οι προφηται μαρτυρουσιν, οτι δια του ονοματος αυτου θελει λαβει αφεσιν αμαρτιων πας ο πιστευων εις αυτον. ⁴⁴Ενω ετι ελαλει ο Πετρος τους λογους τουτους, επηλθε το Πνευμα το Αγιον επι παντας τους ακουοντας τον λογον. ⁴⁵Και εξεπλαγησαν οι εκ περιτομης πιστοι, οσοι ηλθον μετα του Πετρου, οτι η δωρεα του Αγιου Πνευματος εξεχυθη και επι τα εθνη· ⁴⁶διοτι ηκουον αυτους λαλουντας γλωσσας και μεγαλυνοντας τον Θεον. Τοτε απεκριθη ο Πετρος· ⁴⁷Μηπως δυναται τις να εμποδιση το υδωρ, ωστε να μη βαπτισθωσιν ουτοι, οιτινες ελαβον το Πνευμα το Αγιον καθως και ημεις; ⁴⁸Και προσεταξεν αυτους να βαπτισθωσιν εις το ονομα του Κυριου. Τοτε παρεκαλεσαν αυτον να διαμεινη ημερας τινας.

11 Ἦκουσαν δε οἱ ἀποστολοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. ²Καὶ ὅτε ἀνεβῆ ὁ Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐφιλονεικοῦν μετ' αὐτοῦ οἱ ἐκ περιτομῆς, ³λέγοντες ὅτι εἰσηλθὲς πρὸς ἀνθρώπους ἀπεριτιμητοὺς καὶ συνεφαγὲς μετ' αὐτῶν. ⁴Ὁ δὲ Πέτρος ἠρχίσθη καὶ ἐξέθετε πρὸς αὐτοὺς τὰ γενομένα κατὰ σειράν, λέγων· ⁵Ἐγὼ ἡμῖν προσευχομένος ἐν τῇ πόλει Ἰοππῆ, καὶ εἶδον ὄραμα ἐν ἐκστάσει, σκευὸς τι καταβαίνων ὡς σινδὸνα μεγάλην, ἥτις δεδεμένη ἀπὸ τῶν τεσσαρῶν ἀκρῶν κατεβιβαζέτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἦλθε μέχρις ἐμοῦ· ⁶εἰς τὴν ὁποῖαν ἀτενίσας παρετήρουν καὶ εἶδον τὰ τετραποδὰ τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἐρπετα καὶ τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ. ⁷Καὶ ἤκουσα φωνὴν λεγούσαν πρὸς ἐμὲ· Σηκώθεις, Πέτρε, σφάξον καὶ φαγε. ⁸Καὶ εἶπον· Μὴ γένοιτο, Κύριε, διότι οὐδὲν βεβήλων ἡ ἀκαθάρτον εἰσηλθε ποτε εἰς τὸ στόμα μου. ⁹Καὶ ἡ φωνὴ μοι ἀπεκρίθη ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Ὅσα ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ λέγε βεβήλα. ¹⁰Ἐγένετο δὲ τοῦτο τρίς, καὶ πάλιν ἀνεσυρτήσαν ἀπαντὰ εἰς τὸν οὐρανόν. ¹¹Καὶ ἰδοὺ, τῇ αὐτῇ ὥρᾳ τρεῖς ἄνθρωποι ἐφθάσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ἡ ἡμῖν, ἀπεσταλμένοι πρὸς ἐμὲ ἀπὸ Καισαρείας. ¹²Εἶπε δὲ πρὸς ἐμὲ τὸ Πνεῦμα νὰ υπαγῶ μετ' αὐτῶν, μηδὲ ὀλως δισταζῶν. Ἦλθον δὲ μετ' ἐμοῦ καὶ οἱ ἐξ οὗτοι ἀδελφοί, καὶ εἰσηλθόμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνθρώπου, ¹³καὶ ἀπηγγείλε πρὸς ἡμᾶς πῶς εἶδε τὸν ἀγγέλον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὅτι ἐστάθη καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἀποστείλον ἀνθρώπους εἰς Ἰοππὴν καὶ προσκαλέσον τὸν Σίμωνά τὸν ἐπονομαζόμενον Πέτρον, ¹⁴ὅστις θέλει λαλήσει πρὸς σε λόγους, δι' ὧν θέλεις σωθῆ σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκος σου. ¹⁵Καὶ ἐνῶ ἠρχίσθη νὰ λαλῶ, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπήλθεν ἐπ' αὐτοὺς καθὼς καὶ ἐφ' ἡμᾶς κατ' ἀρχάς. ¹⁶Τότε ἐνεθυμήθην τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ἐλέγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβαπτίσεν ἐν ὕδατι, σεις ὁμῶς θέλετε βαπτισθῆ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. ¹⁷Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐδῶκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰσὴν δῶρεάν ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, διότι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγὼ τίς ἡμῖν ὥστε νὰ δυνήθω νὰ ἐμποδίσω τὸν Θεόν; ¹⁸Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἠσυχάσαν καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Καὶ εἰς τὰ ἔθνη λοιπὸν ἐδῶκεν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν εἰς ζωὴν. ¹⁹Οἱ μὲν λοιπὸν διασκορπισθέντες ἐκ τοῦ διωγμοῦ τοῦ γενομένου διὰ τὸν Στεφάνον, ἐπεράσαν ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, εἰς μὴδὲνα κηρυττόντες τὸν λόγον, εἰμὴ μόνον εἰς Ἰουδαίους. ²⁰Ἦσαν δὲ τινεὶ ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κύρηναιοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιοχείαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. ²¹Καὶ ἦτο χεῖρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, καὶ πολὺ πλῆθος πιστεύσαντες ἐπεστρεψάν εἰς τὸν Κύριον. ²²Ἦκουσθη δὲ ὁ λόγος περὶ αὐτῶν εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσόλυμοις, καὶ ἐξαπέστειλαν τὸν Βαρναβάν, διὰ νὰ περάσῃ ἕως Ἀντιοχείας· ²³ὅστις ἐλθὼν καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχαρῆ καὶ παρεκίνησε πάντας νὰ ἐμμενωσῶν ἐν σταθεροτητί καρδίας εἰς τὸν Κύριον, ²⁴ἐπεὶδὴ ἦτο ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη εἰς τὸν Κύριον

πλῆθος ἱκανόν. ²⁵Τότε ἐξῆλθεν εἰς Τάρσον ὁ Βαρναβᾶς, διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Σαῦλον, ²⁶καὶ εὗρων αὐτόν, ἐφέρειν αὐτόν εἰς Ἀντιοχείαν. Καὶ συνελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν ὀλοκλήρῳ ἔτος ἐδίδαξαν πλῆθος ἱκανόν, καὶ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ ὠνομασθήσαν οἱ μαθηταὶ Χριστιανοί. ²⁷Ἐν ἐκείναις δὲ ταῖς ἡμέραις κατεβῆσαν ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιοχείαν· ²⁸σηκώθεις δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνοματὶ Ἀγάβος, ἐφανερώσε διὰ τοῦ Πνεύματος ὅτι ἐμελλε νὰ γείνη μεγάλη πείνα καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ἥτις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. ²⁹Ὅθεν οἱ μαθηταὶ ἀπεφασίσαν, ἕκαστος αὐτῶν κατὰ τὴν ἐαυτοῦ κατάστασιν, νὰ πεμφῶσι βοήθειαν πρὸς τοὺς ἀδελφούς τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ· ³⁰τὸ ὁποῖον καὶ ἕκαστος ἀποστείλαντες αὐτὴν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χεῖρος Βαρναβᾶ καὶ Σαῦλου.

12 Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπεχειρήσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς νὰ κακοποιήσῃ τινὰς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. ²Ἐφονεύσε δὲ διὰ μαχαίρας Ἰακώβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου. ³Καὶ ἰδὼν ὅτι ἦτο ἀρεστὸν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, προσέθεσε νὰ συλλαβῆ καὶ τὸν Πέτρον· ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἄζυμων· ⁴τὸν ὁποῖον καὶ πιάσας ἐβάλεν εἰς φυλακὴν, παραδῶσας αὐτόν εἰς τεσσαράς τετραδάς στρατιωτῶν διὰ νὰ φυλαττώσιν αὐτόν, θέλων μετὰ τὸ πάσχα νὰ παραστήσῃ αὐτόν εἰς τὸν λαόν. ⁵Ὁ μὲν λοιπὸν Πέτρος ἐφυλαττέτο ἐν τῇ φυλακῇ· ἐγένετο δὲ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀκαταπαύστως προσευχῆ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. ⁶Ὅτε δὲ ἐμελλεν ὁ Ἡρώδης νὰ παραστήσῃ αὐτόν, τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Πέτρος ἐκοιμάτο μετὰ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος μετὰ δύο ἀλυσεῖς, καὶ φυλακῆς ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἐφυλαττο τὸ δεσμωτήριον. ⁷Καὶ ἰδοὺ, ἀγγέλος Κυρίου ἦλθεν ἐξαίφνης καὶ φῶς ἐλαμψεν ἐν τῷ οἴκῳ· κτύπησας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἐξύπνησεν αὐτόν, λέγων· Σηκώθητι ταχέως. Καὶ ἐπεσον αἱ ἀλυσεῖς αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν. ⁸Καὶ εἶπεν ὁ ἀγγέλος πρὸς αὐτόν· Περιζώσθητι καὶ ὑποδήσον τὰ σανδάλια σου. Καὶ ἕκαστος μὲν οὕτω. Καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Φορέσον τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι. ⁹Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτόν, καὶ δὲν ἤξευρεν ὅτι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου ἦτο ἀληθινόν, ἀλλ' ἐνομίζεν ὅτι βλέπει ὄραμα. ¹⁰Ἄφου δὲ ἐπεράσαν πρῶτην καὶ δευτέραν φρουράν, ἦλθον εἰς τὴν πυλὴν τὴν σιδηρὰν τὴν φερούσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις ἀφ' ἐαυτῆς ἠνοιχθῆ εἰς αὐτούς, καὶ ἐξελθόντες διεπεράσαν ὁδὸν μίαν, καὶ εὐθύς ὁ ἀγγέλος ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτοῦ. ¹¹Καὶ ὁ Πέτρος συνελθὼν εἰς ἐαυτόν, εἶπε· Τώρα γινώριζω ἀληθῶς ὅτι Κύριος ἐξαπέστειλε τὸν ἀγγέλον αὐτοῦ καὶ μετὰ ἡλευθέρωσεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἡρώδου καὶ ὅλης τῆς ἐλπίδος τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων. ¹²Καὶ ἀφου ἐσκεφθῆ, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου τοῦ ἐπονομαζόμενου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχομένοι. ¹³Ὅτε δὲ ὁ Πέτρος ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ προαυλίου, προσῆλθε θεραπεῖα ὀνομαζομένη Ροδῆ, διὰ νὰ ἀκούσῃ, ¹⁴καὶ γινώρισσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου ἀπὸ τῆς χάρας δὲν ἠνοιξε τὴν πυ-

λην, ἀλλ' ἐτρεξε και ἀπηγγειλεν οτι ο Πετρος ισταται εμπροσθεν της πυλης. ¹⁵Οι δε ειπον προς αυτην· Παραφρονεις. Εκεινη ομως δισχυριζετο οτι ουτως εχει. Οι δε ελεγον· Ο αγγελος αυτου ειναι. ¹⁶Ο δε Πετρος επεμενε κρουων. Και ανοιξαντες ειδον αυτον και εξεπλαγησαν. ¹⁷Και σεισας εις αυτους την χειρα δια να σιωπησωσι, διηγηθη προς αυτους πως ο Κυριος εξηγαγεν αυτον εκ της φυλακης, και ειπεν· Απαγγειλατε ταυτα προς τον Ιακωβον και τους αδελφους. Και εξελθων υπηγεν εις αλλον τοπον. ¹⁸Αφου δε εξημερωσεν, ητο ταραχη ουκ ολιγη μεταξυ των στρατιωτων τι αρα εγεινεν ο Πετρος. ¹⁹Ο δε Ηρωδης, αφου εξητησεν αυτον και δεν ευρεν, ανακρινας τους φυλακας προσεταξε να θανατωθωσι, και καταβας απο της Ιουδαιας εις την Καισαρειαν, διετριβεν εκει. ²⁰Ητο δε ο Ηρωδης σφοδρα ωργισμενος κατα των Τυριων και Σιδωνιων· ηλθον δε προς αυτον ομοθυμαδον, και πεισαντες τον Βλαστον τον επι του κοιτωνος του βασιλεως, εξητουν ειρηνην, διοτι ο τοπος αυτων ετρεφετο απο του βασιλικου. ²¹Και εν ημερα ωρισμενη ενδυθεις ο Ηρωδης βασιλικην στολην και καθησας επι του θρονου, εδημηγορει προς αυτους. ²²Ο δε λαος επεφωνει· Θεου φωνη και ουχι ανθρωπου. ²³Και παρευθυσ επαταξεν αυτον αγγελος Κυριου, διοτι δεν εδωκε την δοξαν εις τον Θεον, και γενομενος σκοληκοβρωτος εξεφυγησεν. ²⁴Ο δε λογος του Θεου ηυξανε και επληθυνετο. ²⁵Ο δε Βαρναβας και ο Σαυλος υπεστρεψαν εξ Ιερουσαλημ αφου εξεπληρωσαν την διακονιαν αυτων, παραλαβοντες μεθ' εαυτων και τον Ιωαννην τον επονομασθεντα Μαρκον.

13 Ησαν δε εν Αντιοχεια εν τη υπαρχουση εκκλησια προφηται τινες και διδασκαλοι, ο Βαρναβας και Συμεων ο καλουμενος Νιγερ, και Λουκιος ο Κυρηναιος, και Μανανη ο συνανατραφεις μετα του Ηρωδου του τετραρχου, και ο Σαυλος. ²Και ενω υπηρετουν εις τον Κυριον και ενηστευον, ειπε το Πνευμα το Αγιον· Χωρισατε εις εμε τον Βαρναβαν και τον Σαυλον δια το εργον, εις το οποιον προσεκαλεσα αυτους. ³Τοτε αφου ενηστευσαν και προσευχηθησαν και επεθεσαν τας χειρας επ' αυτους, απεστειλαν. ⁴Ουτοι λοιπον πεμφθεντες υπο του Πνευματος του Αγιου, κατεβησαν εις την Σελευκειαν και εκειθεν απεπλευσαν εις την Κυπρον, ⁵και οτε ηλθον εις την Σαλαμινα, εκηρυττον τον λογον του Θεου εν ταις συναγωγαις των Ιουδαιων· ειχον δε και τον Ιωαννην υπηρετην. ⁶Και αφου διηλθον την νησον μεχρι της Παφου, ευρον τινα μαγον ψευδοπροφητην Ιουδαιον ονομαζομενον Βαριησουν, ⁷οστις ητο μετα του ανθυπατου Σεργιου Παυλου, ανδρος συνετου. Ουτος προσκαλεσας τον Βαρναβαν και Σαυλον, εξητησε να ακουση τον λογον του Θεου· ⁸ανθιστατο δε εις αυτους Ελυμας ο μαγος, διοτι ουτω μεθερμηνευεται το ονομα αυτου, ζητων να αποτρεψη τον ανθυπατον απο της πιστεως. ⁹Πλην ο Σαυλος, ο και Παυλος, πλησθεις Πνευματος Αγιου και ατενισας εις αυτον, ¹⁰ειπεν· Ω πληρης παντος δολου και

πασης ραδιουργιας, υιε του διαβολου, εχθρε πασης δικαιοσυνης, δεν θελεις παυσει διαστρεφων τας ευθειας οδους του Κυριου; ¹¹Και τωρα ιδου, χειρ του Κυριου ειναι κατα σου, και θελεις εισθαι τυφλος, μη βλεπων τον ηλιον μεχρι καιρου. Και παρευθυσ επεπεσεν επ' αυτον αμαυρωσις και σκοτος, και περιστρεφομενος εξητει χειραγωγους. ¹²Τοτε ιδων ο ανθυπατος το γεγονος επιστευσεν, εκπληττομενος εις την διδαχην του Κυριου. ¹³Αποπλευσαντες δε απο της Παφου ο Παυλος και οι περι αυτον ηλθον εις την Περγην της Παμφυλιας· ο δε Ιωαννης, χωρισθεις απ' αυτων, υπεστρεψεν εις τα Ιεροσολυμα. ¹⁴Αυτοι δε περασαντες απο της Περγης, εφθασαν εις Αντιοχειαν της Πισιδιας, και εισελθοντες εις την συναγωγην τη ημερα του σαββατου εκαθησαν. ¹⁵Και μετα την αναγνωσιν του νομου και των προφητων απεστειλαν εις αυτους οι αρχισυναγωγοι, λεγοντες· Ανδρες αδελφοι, εαν εχητε λογον τινα προτροπης εις τον λαον, λεγετε. ¹⁶Σηκωθεις δε ο Παυλος και σεισας την χειρα, ειπεν· Ανδρες Ισραηλιται και οι φοβουμενοι τον Θεον, ακουσατε. ¹⁷Θεος του λαου τουτου Ισραηλ εξελεξε τους πατερας ημων και υψωσε τον λαον παροικουντα εν γη Αιγυπτου, και μετα βραχιονος υψηλου εξηγαγεν αυτους εξ αυτης, ¹⁸και εως τεσσαρακοντα ετη υπεφερε τους τροπους αυτων εν τη ερημω, ¹⁹και αφου κατεστρεψεν επτα εθνη εν γη Χανααν, διεμερισεν εις αυτους κατα κληρον την γην αυτων. ²⁰Και μετα ταυτα ως τετρακοσια και πεντηκοντα περιπου ετη εδωκεν εις αυτους κριτας εως Σαμουηλ του προφητου. ²¹Και επειτα εξητησαν βασιλεα, και εδωκεν εις αυτους ο Θεος τον Σαουλ υιον του Κις, ανδρα εκ της φυλης Βενιαμιν, τεσσαρακοντα ετη· ²²και μεταστησας αυτον, ανεστησεν εις αυτους βασιλεα τον Δαβιδ, περι του οποιου και ειπε μαρτυρησας· Ευρον Δαβιδ τον του Ιεσσα, ανδρα κατα την καρδιαν μου, οστις θελει καμει παντα τα θεληματα μου. ²³Απο του σπερματος τουτου ο Θεος κατα την επαγγελιαν αυτου ανεστησεν εις τον Ισραηλ σωτηρα τον Ιησουν, ²⁴αφου ο Ιωαννης προ της ελευσεως αυτου προεκηρυξε βαπτισμα μετανοιας εις παντα τον λαον του Ισραηλ. ²⁵Και ενω ο Ιωαννης ετελειονε τον δρομον αυτου, ελεγε· Τινα με στοχαζεσθε οτι ειμαι; δεν ειμαι εγω, αλλ' ιδου, ερχεται μετ' εμε εκεινος, του οποιου δεν ειμαι αξιος να λυσω το υποδημα των ποδων. ²⁶Ανδρες αδελφοι, υιοι του γενους του Αβρααμ και οι εν υμιν φοβουμενοι τον Θεον, προς εσας απεσταλη ο λογος της σωτηριας ταυτης. ²⁷Διοτι οι κατοικουντες εν Ιερουσαλημ και οι αρχοντες αυτων, μη γνωρισαντες τουτον μηδε τας ρησεις των προφητων, τας αναγιγνωσκομενας κατα παν σαββατον, επληρωσαν αυτας κριναντες τουτον, ²⁸και μη ευροντες μηδεμιαν αιτιαν θανατου, εξητησαν παρα του Πιλατου να θανατωθη. ²⁹Αφου δε ετελειωσαν παντα τα περι αυτου γεγραμμενα, καταβιβασαντες αυτον απο του ξυλου εθεσαν εις μνημειον. ³⁰Ο Θεος ομως ανεστησεν αυτον εκ νεκρων· ³¹οστις εφανη επι πολλας ημερας εις τους μετ' αυτου αναβαντας απο της Γαλιλαιας εις Ιερουσαλημ, οι-

τινες είναι μαρτυρες αυτού προς τον λαόν. ³²Και ημείς ευαγγελιζόμεθα προς εσάς την γενομένην εις τους πατέρας επαγγελίαν, ³³ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐξεπλήρωσεν εἰς ἡμᾶς τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀναστήσας τὸν Ἰησοῦν, ὡς εἶναι γεγραμμένον καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ· Υἱὸς μου εἶσαι σὺ, ἐγὼ σημερὸν σε ἐγεννήσα. ³⁴Ὅτι δὲ ἀνεστήσεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μὴ μέλλοντα πλέον νὰ υποστρεψῆ εἰς τὴν διαφθοράν, λέγει οὕτως, ὅτι θελῶ σὰς δώσει τὰ ἐλεῆ του Δαβὶδ τὰ πιστὰ. ³⁵Διὰ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῳ ψαλμῷ λέγει· Δὲν θελεῖς ἀφῆσαι τὸν ὄσιον σου νὰ ἰδῆ διαφθοράν. ³⁶Διότι ὁ μὲν Δαβὶδ, ἀφου ὑπηρετήσῃ τὴν βουλήν του Θεοῦ ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, ἐκοιμήθη καὶ προσετέθη εἰς τοὺς πατέρας αὐτοῦ καὶ εἶδε διαφθοράν· ³⁷ἐκεῖνος ὁμῶς, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνεστήσῃ, δὲν εἶδε διαφθοράν. ³⁸Ἔστω λοιπὸν γνωστὸν εἰς εσάς, ἀνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τοῦτου κηρυττεῖται πρὸς εσάς ἀφεσις ἁμαρτιῶν. ³⁹Καὶ ἀπὸ πάντων, ἀφ' ὧν δὲν ἠδυνήθητε διὰ τοῦ νόμου του Μωυσεως νὰ δικαιωθῆτε, διὰ τοῦτου πᾶς ὁ πιστευὼν δικαιούται. ⁴⁰Βλέπετε λοιπὸν μὴ ἐπέληθῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸ λαλῆθαι ὑπὸ τῶν προφητῶν· ⁴¹Ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανισθῆτε, διότι ἐργὸν ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἐργὸν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θελετε πιστεῦσαι, ἐὰν τις διηγῆθῃ εἰς εσάς. ⁴²Ἐνὼ δὲ ἐξηρχοντο ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, παρεκαλοῦν τὰ ἔθνη νὰ κηρυχθῶσιν εἰς αὐτοὺς οἱ λόγοι οὗτοι τὸ ἀκολουθῶν σαββατόν. ⁴³Καὶ ἀφου ἐλύθη ἡ συναγωγή, πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν εὐσεβῶν προσήλυτων ἠκολούθησαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρναβᾶν, οἵτινες λαλοῦντες πρὸς αὐτοὺς, ἐπειθον αὐτοὺς νὰ ἐμμενωσιν εἰς τὴν χάριν του Θεοῦ. ⁴⁴τὸ δὲ ἐρχομένον σαββατόν σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις συνήχθη διὰ νὰ ἀκουσῶσιν τὸν λόγον του Θεοῦ. ⁴⁵Ἴδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τὰ πληθῆ, ἐπλησθήσαν φθόνου καὶ ἠναντιοῦντο εἰς τὰ ὑπὸ του Παύλου λεγόμενα, ἀντιλεγοντες καὶ βλασφημοῦντες. ⁴⁶Ὁ Παῦλος δὲ καὶ ὁ Βαρναβᾶς, λαλοῦντες μετὰ παρρησίας, εἶπον· Εἰς εσάς πρῶτον ἦτο ἀναγκαῖον νὰ λαλήθῃ ὁ λόγος του Θεοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπορριπτέτε αὐτὸν καὶ δὲν κρίνετε ἑαυτοὺς ἀξιούς της αἰωνίου ζωῆς, ἴδου, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη· ⁴⁷διότι οὕτω προσεταξεν ἡμᾶς ὁ Κύριος, λέγων· Σὲ εἴθεσα φῶς τῶν ἐθνῶν, διὰ νὰ ἦσαι πρὸς σωτηρίαν ἐὼς ἐσχάτου τῆς γῆς. ⁴⁸Καὶ οἱ ἔθνη ἀκούσαντες ἐχάρον καὶ ἐδοξάζον τὸν λόγον του Κυρίου, καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν ὠρισμένοι διὰ τὴν αἰωνίον ζωὴν· ⁴⁹καὶ ὁ λόγος του Κυρίου διεδιδετο δι' ὅλου του τοποῦ. ⁵⁰Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρεκίνησαν τὰς εὐλαβείας καὶ ἐπισήμους γυναικᾶς καὶ τοὺς πρῶτους τῆς πόλεως καὶ διηγείραν διωγμὸν κατὰ του Παύλου καὶ του Βαρναβᾶ, καὶ ἐξεβάλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀριῶν αὐτῶν. ⁵¹Ἐκεῖνοι δὲ ἐκτιναξάντες τὸν κόνιορτον τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς, ἦλθον εἰς τὸ Ἰκόνιον. ⁵²Καὶ οἱ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χάρας καὶ Πνεύματος Ἁγίου.

14 Ἐν δὲ τῷ Ἰκονίῳ εἰσελθόντες ὁμοῦ εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, ἐλάλησαν οὕτως ὥστε ἐπίστευσε πολὺ πλῆθος Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων. ²Ὅσοι δὲ Ἰου-

δαῖοι δὲν ἐπειθόντο παρῶξυναν καὶ διεστρέψαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνικῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν. ³Ἰκάνον λοιπὸν καιρὸν διέτριψαν λαλοῦντες μετὰ παρρησίας περὶ του Κυρίου, ὅστις ἐμαρτυρεῖ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐδίδε νὰ γίνωνται σημεῖα καὶ τεράτα διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν. ⁴Ἔσχισθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, καὶ οἱ μὲν ἦσαν μετὰ τῶν Ἰουδαίων, οἱ δὲ μετὰ τῶν ἀποστόλων. ⁵Καὶ ὅτε ὠρμήσαν οἱ ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ὑβρισῶσι καὶ νὰ λιθοβολήσωσιν αὐτοὺς, ⁶ἐννοήσαντες κατεφυγόν εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δερβῆν καὶ τὰ περικύρια, ⁷καὶ ἐκεῖ ἐκηρύττον τὸ εὐαγγέλιον. ⁸Ἐν δὲ τοῖς Λύστροις ἐκαθήτο ἀνὴρ τις ἀδυνατός τους ποδᾶς, χῶλος ὑπαρχῶν ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, ὅστις ποτε δὲν εἶχε περιπατήσει. ⁹Οὗτος ἤκουε τὸν Παῦλον λαλοῦντα· ὅστις ἀτενίσας εἰς αὐτὸν καὶ ἰδὼν ὅτι ἐχει πίστιν διὰ νὰ σωθῆ, ¹⁰εἶπε μετὰ μεγάλης φωνῆς· Σηκώθητι ἐπὶ τοὺς ποδᾶς σου ὀρθός. Καὶ ἐπήδα καὶ περιεπάτει. ¹¹Οἱ δὲ ὄχλοι, ἰδόντες τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐκαμὲν ὁ Παῦλος, ὑψώσαν τὴν φωνὴν αὐτῶν, λέγοντες Λυκαονιστί· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες με ἀνθρώπους κατεβήσαν πρὸς ἡμᾶς. ¹²Καὶ ὠνομαζόν τὸν μὲν Βαρναβᾶν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς του λόγου. ¹³Καὶ ὁ ἱερεὺς του Διὸς, του ὄντος ἐμπροσθεν τῆς πόλεως αὐτῶν, ἐφέρει ταύρους καὶ στεμμάτα εἰς τὰς πυλᾶς μετὰ του ὄχλου καὶ ἠθέλε νὰ προσφέρῃ θυσίαν. ¹⁴Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀποστολοὶ Βαρναβᾶς καὶ Παῦλος, διεσχίσαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸ μέσον του ὄχλου, κράζοντες ¹⁵καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί καμνετε ταῦτα; καὶ ἡμεῖς εἰμεθα ἀνθρώποι ὁμοιοπαθεῖς με σὰς, κηρυττοντες πρὸς εσάς νὰ ἐπιστρέψῃτε ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὅστις ἐκαμὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ¹⁶ὅστις ἐν ταῖς παρελθούσαις γενεαῖς ἀφήκε πάντα τὰ ἔθνη νὰ περιπατῶσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. ¹⁷καὶ τοὶ δὲν ἀφήκεν ἁμαρτυρητὸν ἑαυτὸν ἀγαθαποίων, δίδων εἰς ἡμᾶς οὐρανοθεν βροχᾶς καὶ καιροὺς καρποφοροῦς, γεμίζων τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν. ¹⁸Καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις ἐμποδίσαν τοὺς ὄχλους, ὥστε νὰ μὴ προσφέρωσι θυσίαν εἰς αὐτοὺς. ¹⁹Ἐν τούτῳ δὲ ἦλθον Ἰουδαῖοι ἐξ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου, καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους καὶ λιθοβολήσαντες τὸν Παῦλον, ἐσύραν ἐξω τῆς πόλεως, νομίσαντες ὅτι ἀπέθανεν. ²⁰Ὅτε δὲ περιεκυκλώσαν αὐτὸν οἱ μαθηταί, σηκώθεις εἰσηλθὲν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐπαυρίον ἐξῆλθε μετὰ του Βαρναβᾶ εἰς Δερβῆν. ²¹Καὶ ἀφου ἐκηρύξαν τὸ εὐαγγέλιον ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ καὶ ἐμάθητευσαν ἰκανοὺς, ὑπεστρέψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιοχείαν, ²²ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, προτρέποντες νὰ ἐμμενωσιν εἰς τὴν πίστιν, καὶ διδάσκοντες ὅτι διὰ πολλῶν θλιψῶν πρέπει νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν βασιλείαν του Θεοῦ. ²³Καὶ ἀφου ἐχειροτονήσαν εἰς αὐτοὺς πρεσβυτέρους κατὰ πάσαν ἐκκλησίαν, προσευχήθεντες με νηστείας, ἀφιέρωσαν αὐτοὺς εἰς τὸν Κύριον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον πιστεῦσαι. ²⁴Καὶ διελθόντες

την Πισιδιαν ἦλθον εἰς Παμφυλιαν, ²⁵καὶ κηρυξάντες τὸν λόγον ἐν Περγῇ, κατεβήσαν εἰς Ἀτταλειαν, ²⁶καὶ ἐκεῖθεν ἀπεπλευσαν εἰς Ἀντιοχείαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδωμένοι εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐξετέλεσαν. ²⁷Ἐλθόντες δὲ καὶ συναξάντες τὴν ἐκκλησίαν, ἀνηγγείλαν ὅσα ἔκαμεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἠνοίξεν εἰς τὰ ἔθνη θύραν πίστεως. ²⁸Καὶ διετριβὸν ἐκεῖ οὐκ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τῶν μαθητῶν.

15Καὶ τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς, ὅτι εἰάν τις δὲν περιτεμνῆθε κατὰ τὸ ἔθος τοῦ Μωυσεως, δὲν δύνασθε νὰ σωθῆτε. ²Γενομένης λοιπὸν ἀντίστασεως καὶ συζήτησεως οὐκ ὀλίγης ὑπο τοῦ Παύλου καὶ Βαρναβᾶ πρὸς αὐτοὺς, ἐνεκρίναν νὰ ἀναβῆ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρναβᾶς καὶ τινες ἄλλοι ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. ³Ἐκείνῳ λοιπὸν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, διήρχοντο τὴν Φοινικὴν καὶ Σαμαρείαν, ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐπροξενοῦν χάραν μεγάλην εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς. ⁴Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὑπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἀνηγγείλαν ὅσα ὁ Θεὸς ἔκαμε δι' αὐτῶν. ⁵Ἐσηκώθησαν δὲ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἰρέσεως τῶν Φαρισαίων, οἵτινες εἶχον πιστεύσει, καὶ ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ περιτεμνῶμεν αὐτοὺς καὶ νὰ παραγγελλῶμεν νὰ φυλάττωσι τὸν νόμον τοῦ Μωυσεως. ⁶Καὶ συνηχήθησαν οἱ ἀποστολοὶ καὶ οἱ πρεσβύτεροι, διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ πράγματος τούτου. ⁷Μετὰ δὲ πολλὴν συζήτησιν σηκώθεις ὁ Πέτρος, εἶπε πρὸς αὐτοὺς· Ἄνδρες ἀδελφοί, σεῖς ἐξευρετὲ ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ Θεὸς ἐξελεξε μετὰ τῶν ἡμῶν διὰ τοῦ στόματος μου νὰ ἀκουσῶσι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ ευαγγελίου καὶ νὰ πιστευσῶσι. ⁸Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς μαρτυρίαν, χάρισας εἰς αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ εἰς ἡμᾶς, ⁹καὶ δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν διακρίσιν μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ αὐτῶν, καθάρισας τὰς καρδίας αὐτῶν διὰ τῆς πίστεως. ¹⁰Τώρα λοιπὸν διὰ τι πειραζέτε τὸν Θεόν, ἐπιβάλλοντες ζυγὸν εἰς τὸν τραχήλον τῶν μαθητῶν, τὸν ὁποῖον οὐτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὐτε ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ βαστασῶμεν; ¹¹Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστευόμεν ὅτι θελομεν σωθῆ κατ' ὄν τρόπον καὶ ἐκεῖνοι. ¹²Ἐσιώπησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος καὶ ἠκούον τὸν Βαρναβᾶν καὶ τὸν Παῦλον ἐξιστοροῦντας ὅσα σημεῖα καὶ τέρατα ἔκαμεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν μετὰ τῶν ἐθνῶν. ¹³Καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐσιώπησαν, ἀπεκριθὴ ὁ Ἰακώβος, λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκουσατέ μου. ¹⁴Ὁ Σὺμειων ἐφανερώσε τινὶ τρόπῳ κατ' ἀρχὰς ὁ Θεὸς ἐπεσκεφθῆ τὰ ἔθνη ὥστε νὰ λαβῆ ἐξ αὐτῶν λαὸν διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. ¹⁵Καὶ μετὰ τούτου συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ¹⁶Μετὰ ταῦτα θελῶ ἐπιστρέφει καὶ θελῶ ἀνοικοδομησεὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατηδαφισμένα αὐτῆς θελῶ ἀνοικοδομησεὶ καὶ θελῶ ἀνορθῶσει αὐτὴν, ¹⁷διὰ νὰ ἐκζητησῶσι τὸν

Κυρίον οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἐπὶ τὰ ὁποῖα κἀλεῖται τὸ ὄνομα μου, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα. ¹⁸Ἀπ' αἰῶνος εἶναι γνωστὰ εἰς τὸν Θεὸν πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. ¹⁹Ὅθεν ἐγὼ κρίνω νὰ μὴ παρενοχλῶμεν τοὺς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφοντας εἰς τὸν Θεόν, ²⁰ἀλλὰ νὰ γραφῶμεν πρὸς αὐτοὺς νὰ ἀπεχωσῶν ἀπὸ τῶν μiasμάτων τῶν εἰδῶλων καὶ ἀπὸ τῆς πορνείας καὶ τοῦ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος. ²¹Διότι ὁ Μωυσῆς ἀπὸ γενεᾶς ἀρχαίας ἔχει ἐν πάσῃ πόλει τοὺς κηρυττοντας αὐτὸν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, ἀναγινωσκόμενος κατὰ πᾶν σάββατον. ²²Τότε ἐφάνη εὐλογὸν εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους μεθ' ὅλης τῆς ἐκκλησίας νὰ ἐκλεξῶσιν ἐξ αὐτῶν ἀνδρας καὶ νὰ πεμφῶσιν εἰς Ἀντιοχείαν μετὰ τοῦ Παύλου καὶ Βαρναβᾶ, Ἰουδαν τὸν ἐπονομαζόμενον Βαρσαβᾶν καὶ Σιλαν, ἀνδρας προεστῶτας μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ²³καὶ ἐγράψαν διὰ χειρὸς αὐτῶν ταῦτα· Οἱ ἀποστολοὶ καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ πρὸς τοὺς ἐξ ἐθνῶν ἀδελφούς τοὺς κατὰ τὴν Ἀντιοχείαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν, χαιρεῖν. ²⁴Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινες ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες σας ἐταράξαν με λόγους καὶ διαστρεφουσί τὰς ψυχὰς σας, λέγοντες νὰ περιτεμνῆσθε καὶ νὰ φυλάττητε τὸν νόμον, εἰς τοὺς ὁποίους ἡμεῖς δὲν παρηγγείλαμεν τούτο, ²⁵ἐφάνη εὐλογὸν εἰς ἡμᾶς, συνελθόντας ὁμοθυμαδόν, νὰ ἐκλεξῶμεν ἀνδρας καὶ νὰ πεμφῶμεν πρὸς εἰσας μετὰ τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν Βαρναβᾶ καὶ Παύλου, ²⁶ἀνθρώπων οἵτινες παρέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ²⁷Ἀπεστείλαμεν λοιπὸν τὸν Ἰουδαν καὶ τὸν Σιλαν διὰ νὰ σας ἀπαγγείλωσι καὶ αὐτοὶ διὰ στόματος τὰ αὐτὰ. ²⁸Διότι ἐφάνη εὐλογὸν εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ ἐπιβάλλωμεν εἰς εἰσας μὴδὲν πλεῖστον βᾶρος ἐκτὸς τῶν ἀναγκαιῶν τούτων, ²⁹νὰ ἀπεχητέ ἀπὸ εἰδωλοθυτῶν καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἀπὸ τῶν ὁποῖων φυλάττοντες ἑαυτοὺς θελετέ πράξει καλῶς. Ἐρρωσθε. ³⁰Οὗτοι μὲν λοιπὸν ἀπολυθέντες ἦλθον εἰς Ἀντιοχείαν, καὶ συναξάντες τὸ πλῆθος ἐνεχειρήσαν τὴν ἐπιστολὴν. ³¹Ἀναγνώσαντες δὲ αὐτὴν, ἐχάρησαν διὰ τὴν γενομένην παρηγορίαν. ³²Ὁ Ἰουδᾶς δὲ καὶ ὁ Σίλας, ὄντες καὶ αὐτοὶ προφῆται, παρηγόρησαν τοὺς ἀδελφούς διὰ λόγων πολλῶν καὶ ἐπεστήριξαν αὐτοὺς. ³³Καὶ ἀφ' οὗ διετριψαν ἐκεῖ καιρὸν τινά, ἀπεστάλησαν ἐν εἰρήνῃ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους. ³⁴Εἰς τὸν Σιλαν ὁμῶς ἐφάνη εὐλογὸν νὰ μείνῃ ἐτι αὐτοῦ. ³⁵Ὁ δὲ Παῦλος καὶ Βαρναβᾶς διετριβὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ, διδασκόντες καὶ κηρυττοντες μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. ³⁶Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Βαρναβᾶν· Ἄς ἐπιστρέψωμεν τώρα καὶ ἄς ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς ἐκηρύξαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἐχουσί. ³⁷Καὶ ὁ μὲν Βαρναβᾶς ἐστοχασθῆ νὰ συμπαραλαβῆ τὸν Ἰωάννην τὸν λεγόμενον Μάρκον· ³⁸ὁ Παῦλος ὁμῶς ἐκρίνεν ἀξιόν, τὸν ἀποχωρισθέντα ἀπὸ αὐτῶν ἀπὸ τῆς Παμφυλίας καὶ μὴ συνακολούθησαντα αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον, τούτον νὰ μὴ συμπαραλαβῶσι. ³⁹Συνεβῆ λοιπὸν ἐρεθισμός, ὥστε

απεχωρισθησαν απ' αλληλων, και ο μεν Βαρναβας, παραλαβων τον Μαρκον, εξεπλευσεν εις Κυπρον. ⁴⁰Ο δε Παυλος, εκλεξας τον Σιλαν, εξηλθε, παραδοθεις υπο των αδελφων εις την χαριν του Θεου. ⁴¹Και διηρχετο την Συριαν και Κιλικιαν, επιστηριζων τας εκκλησιας.

16 Κατηντησε δε εις Δερβην και Λυστραν. Και ιδου, ητο εκει μαθητης τις ονοματι Τιμοθεος, υιος γυναικος τινος Ιουδαιας πιστης, πατρος δε Ελληνος, ²οστις ειχε καλην μαρτυριαν υπο των εν Λυστροις και Ικονιω αδελφων. ³Τουτον ηθελησεν ο Παυλος να εξελθη μεθ' εαυτου, και λαβων αυτον περιετεμε δια τους Ιουδαιους τους οντας εν τοις τοποις εκεινοις· επειδη εγνωριζον παντες τον πατερα αυτου οτι ητο Ελλην. ⁴Ως δε διηρχοντο τας πολεις, παρεδιδον εις αυτους διαταγας να φυλαττωσι τα δογματα τα εγκεκριμενα υπο των αποστολων και των πρεσβυτερων των εν Ιερουσαλημ. ⁵Αι μεν λοιπον εκκλησιαι εστερεουντο εις την πιστιν και ηυξανοντο τον αριθμον καθ' ημεραν. ⁶Διελθοντες δε την Φρυγιαν και την γην της Γαλατιας, επειδη εμποδισθησαν υπο του Αγιου Πνευματος να κηρυξωσι τον λογον εν τη Ασια, ⁷ηλθον κατα την Μυσιαν και εδοκιμαζον να υπαγωσι προς την Βιθυνιαν· πλην δεν αφηκεν αυτους το Πνευμα. ⁸Περασαντες δε την Μυσιαν κατεβησαν εις Τρωαδα. ⁹Και οραμα εφανη δια νυκτος εις τον Παυλον. Ανηρ τις Μακεδων ιστατο, παρακαλων αυτον και λεγων· Διαβα εις Μακεδονιαν και βοηθησον ημας. ¹⁰Και ως ειδε το οραμα, ευθυς εξητησαμεν να υπαγωμεν εις την Μακεδονιαν, συμπεραινοντες οτι ο Κυριος προσκαλει ημας, δια να κηρυξωμεν το ευαγγελιον προς αυτους. ¹¹Αποπλευσαντες λοιπον απο της Τρωαδος, επερασασαμεν κατ' ευθειαν εις Σαμοθρακην και την ακολουθησαν ημεραν εις Νεαπολιν ¹²και εκειθεν εις Φιλιππους, ητις ειναι πρωτη πολις του μερους εκεινου της Μακεδονιας, αποικια Ρωμικη. Και διετριβομεν εν τη πολει ταυτη ημερας τινας· ¹³και τη ημερα του σαββατου εξηλθομεν εξω της πολεως πλησιον του ποταμου, οπου εσυνειθιζετο να γινηται προσευχη, και καθησαντες ελαλουμεν προς τας εκει συνελθουσας γυναικας. ¹⁴Και γυνη τις Λυδια το ονομα, πωλητρια πορφυρας εκ πολεως Θυατειρων, σεβομενη τον Θεον, ηκουε, της οποιας ο Κυριος διηνοιξε την καρδιαν δια να προσεχη εις τα λαλουμενα υπο του Παυλου. ¹⁵Αφου δε εβαπτισθη αυτη και ο οικος αυτης, παρεκαλεσε λεγουσα· Εαν με εκρινατε οτι ειμαι πιστη εις τον Κυριον, εισελθετε εις τον οικον μου και μεινατε· και μας εβιασεν. ¹⁶Ενω δε επορευομεθα εις την προσευχην, απηνητησεν ημας δουλη τις εχουσα πνευμα πυθωνος, ητις εδιδε πολυ κερδος εις τους κυριους αυτης μαντευομενη. ¹⁷Αυτη ακολουθησασα τον Παυλον και ημας εκραζε, λεγουσα· Ουτοι οι ανθρωποι ειναι δουλοι του Θεου του Υψιστου, οιτινες κηρυττουσι προς ημας οδον σωτηριας. ¹⁸Τουτο δε εκαμνεν επι πολλας ημερας. Βαρυνηθεις δε ο Παυλος και στραφεις, ειπε προς το πνευμα, Προσταζω σε εν τω ονοματι του Ιησου Χριστου να εξελθης απ' αυτης. Και εξηλθε την

αυτην ωραν. ¹⁹Ιδοντες δε οι κυριοι αυτης οτι εξηλθεν η ελπις του κερδους αυτων, πιασαντες τον Παυλον και τον Σιλαν, εσυραν εις την αγοραν προς τους αρχοντας, ²⁰και φεροντες αυτους προς τους στρατηγους, ειπον· Ουτοι οι ανθρωποι εκταραττουσι την πολιν ημων, Ιουδαιοι οντες, ²¹και διδασκουσιν εθιμα, τα οποια δεν ειναι εις ημας συγκεχωρημενον να παραδεχωμεθα μηδε να πραττωμεν, Ρωμαιοι οντες. ²²Και συνεφωρησεν ο οχλος κατ' αυτων. Και οι στρατηγοι διασχισαντες αυτων τα ιματια, προσεταττον να ραβδιζωσιν αυτους, ²³και αφου εδωκαν εις αυτους πολλους ραβδισμους, εβαλον εις φυλακην, παραγγειλαντες τον δεσμοφυλακα να φυλαττη αυτους ασφαλως· ²⁴οστις λαβων τοιαυτην παραγγελιαν, εβαλεν αυτους εις την εσωτεραν φυλακην και συνεκλεισε τους ποδας αυτων εις το ξυλον. ²⁵Κατα δε το μεσονυκτιον ο Παυλος και ο Σιλας προσευχομενοι υμνου τον Θεον· και ηκροαζοντο αυτους οι δεσμοι. ²⁶Και εξαιφνης εγεινε σεισμος μεγας, ωστε εσαλευθησαν τα θεμελια του δεσμοτηριου, και παρευθυς ηνοιχθησαν πασαι αι θυραι και ελυθησαν παντων τα δεσμα. ²⁷Εξυπνησας δε ο δεσμοφυλαξ και ιδων ανεωγμενας τας θυρας της φυλακης, εσυρε μαχαιραν και εμελλε να θανατωση εαυτον, νομιζων οτι εφυγον οι δεσμοι. ²⁸Πλην ο Παυλος εκραξε μετα φωνης μεγαλης, λεγων· Μη πραξης μηδεν κακον εις σεαυτον· διοτι παντες ειμεθα εδω. ²⁹Ζητησας δε φωτα εισεπηδησε, και εντρομος γενομενος επεσεν εμπροσθεν του Παυλου και του Σιλα, ³⁰και εκβαλων αυτους εξω, ειπε· Κυριοι, τι πρεπει να καμω δια να σωθω; ³¹Οι δε ειπον· Πιστευσον εις τον Κυριον Ιησουν Χριστον, και θελεις σωθη, συ και ο οικος σου. ³²Και ελαλησαν προς αυτον τον λογον του Κυριου και προς παντας τους εν τη οικια αυτου. ³³Και παραλαβων αυτους εν εκεινη τη ωρα της νυκτος, ελουσε τας πληγας αυτων και εβαπτισθη ευθυς αυτος και παντες οι αυτου, ³⁴και αναβιβασας αυτους εις τον οικον αυτου παρεθηκε τραπεζαν, και ευφρανθη πανοικι πιστευσας εις το Θεον. ³⁵Αφου δε εγεινεν ημερα, εστειλαν οι στρατηγοι τους ραβδουχους, λεγοντες· Απολυσον τους ανθρωπους εκεινους. ³⁶Και ο δεσμοφυλαξ απηγγειλε τους λογους τουτους προς τον Παυλον, λεγων οτι οι στρατηγοι εστειλαν δια να απολυθητε· τωρα λοιπον εξελθετε και υπαγετε εν ειρηνη. ³⁷Αλλ' ο Παυλος ειπε προς αυτους· Αφου εδειραν ημας δημοσια χωρις να καταδικασθωμεν, ανθρωπους Ρωμαιοις οντας, εβαλον εις φυλακην· και τωρα μας εκβαλλουσι κρυφιας; ουχι βεβαιως, αλλ' αυτοι ας ελθωσι και ας μας εκβαλωσιν. ³⁸Ανηγγειλαν δε προς τους στρατηγους οι ραβδουχοι τους λογους τουτους· και εφοβηθησαν ακουσαντες οτι ειναι Ρωμαιοι, ³⁹και ελθοντες παρεκαλεσαν αυτους, και αφου εξεβαλον, παρεκαλουν αυτους να εξελθωσιν εκ της πολεως. ⁴⁰Οι δε εξελθοντες εκ της φυλακης, υπηγον εις τον οικον της Λυδιας, και ιδοντες τους αδελφους, παρηγορησαν αυτους και ανεχωρησαν.

17 Διοδευσαντες δε την Αμφιπολιν και Απολλωνιαν,

ηλθαν εις Θεσσαλονικην, οπου ητο η συναγωγή των Ιουδαιων. ²Και κατα την συνηθειαν του ο Παυλος εισηλθε προς αυτους, και τρια σαββατα διελεγετο μετ' αυτων απο των γραφων, ³εξηγων και αποδεικνυων οτι επρεπε να παθη ο Χριστος και να αναστηθη εκ νεκρων και οτι ουτος ειναι ο Χριστος Ιησους, τον οποιον εγω σας κηρυττω. ⁴Και τινες εξ αυτων επεισθησαν και ηνωθησαν μετα του Παυλου και του Σιλα, και εκ των θεοσεβων Ελληνων πολυ πληθος και εκ των πρωτων γυναικων ουκ ολιγαι. ⁵Φθονησαντες δε οι μη πειθόμενοι Ιουδαιοι και λαβοντες μεθ' εαυτων κακους τινας ανθρωπους εκ των χυδαιων και οχλαγωγησαντες, εθορυβουν την πολιν και εφορησαντες εις την οικιαν του Ιασονος, εζητουν αυτους δια να φερωσιν εις τον δημον. ⁶μη ευροντες δε αυτους, εσυραν τον Ιασονα και τινας αδελφους επι τους πολιταρχας, βωωντες οτι οι αναστατωσαντες την οικουμενην, ουτοι ηλθον και εδω, ⁷τους οποιους υπεδεχθη ο Ιασων· και παντες ουτοι πραττουσιν εναντιον των προσταγματων του Καισαρος, λεγοντες οτι ειναι βασιλευς αλλος, ο Ιησους. ⁸Εταραξαν δε τον οχλον και τους πολιταρχας ακουοντας ταυτα, ⁹και λαβοντες εγγυησιν παρα του Ιασονος και των λοιπων, απελυσαν αυτους. ¹⁰Οι δε αδελφοι ευθυς δια της νυκτος εξεπεμφαν τον τε Παυλον και τον Σιλαν εις Βεροιαν, οιτινες ελθοντες υπηγον εις την συναγωγην των Ιουδαιων. ¹¹Ουτοι δε ησαν ευγενεστεροι παρα τους εν Θεσσαλονικη, καθοτι εδεχθησαν τον λογον μετα πασης προθυμιας, εξεταζοντες καθ' ημεραν τας γραφας αν ουτως εχωσι ταυτα. ¹²Πολλοι μεν λοιπον εξ αυτων επιστευσαν, και εκ των επισημων Ελληνιδων γυναικων και εκ των ανδρων ουκ ολιγοι. ¹³Ως δε εμαθον οι απο της Θεσσαλονικης Ιουδαιοι οτι και εν τη Βεροια εκηρυχθη υπο του Παυλου ο λογος του Θεου, ηλθον και εκει και εταραττον τους οχλους. ¹⁴Και ευθυς τοτε οι αδελφοι εξαπεστειλαν τον Παυλον να υπαγη εως εις την θαλασσαν· ο Σιλας δε και ο Τιμοθεος εμειναν εκει. ¹⁵Οι δε συνοδευοντες τον Παυλον εφεραν αυτον εως Αθηνων, και αφου ελαβον παραγγελιαν προς τον Σιλαν και Τιμοθεον να ελθωσι προς αυτον οσον ταχιστα, ανεχωρησαν. ¹⁶Ενω δε περιεμενεν αυτους ο Παυλος εν ταις Αθηναις, το πνευμα αυτου παρωξυνετο εν αυτω, επειδη εβλεπε την πολιν γεμουσαν ειδωλων. ¹⁷Διελεγετο λοιπον εν τη συναγωγή μετα των Ιουδαιων και μετα των θεοσεβων και εν τη αγορα καθ' εκαστην ημεραν μετα των τυχοντων. ¹⁸Τινες δε των Επικουριων και των Στωικων φιλοσοφων συνηρχοντο εις λογους μετ' αυτου, και οι μεν ελεγον· Τι θελει ταχα ο σπερμολογος ουτος να ειπη; οι δε· Ξενων θεων κηρυξ φαινεται οτι ειναι· διοτι εκηρυττε προς αυτους τον Ιησουν και την αναστασιν. ¹⁹Και πιασαντες αυτον εφεραν εις τον Αρειον Παγον, λεγοντες· Δυναμεθα να μαθωμεν τις αυτη η νεα διδασχη, ητις κηρυττεται υπο σου; ²⁰διοτι φερεις εις τας ακοας ημων παραδοξα τινα· θελομεν λοιπον να μαθωμεν τι σημαινουσι ταυτα. ²¹Παντες δε οι Αθηναιοι και οι επιδημουντες ξενοι εις ουδεν αλλο ηυκαιρουν παρα

εις το να λεγωσι και να ακουωσι τι νεωτερον. ²²Σταθεις δε ο Παυλος εν μεσω του Αρειου Παγου, ειπεν· Ανδρες Αθηναιοι, κατα παντα σας βλεπω εις ακρον θεολατρας. ²³Διοτι ενω διηρχομην και ανεθεωρουν τα σεβασματα σας, ευρον και βωμον, εις τον οποιον ειναι επιγεγραμμενον, Αγνωστω Θεω. Εκεινον λοιπον, τον οποιον αγνοουντες λατρευετε, τουτον εγω κηρυττω προς εσας. ²⁴Ο Θεος, οστις εκαμε τον κοσμον και παντα τα εν αυτω, ουτος Κυριος ων του ουρανου και της γης, δεν κατοικει εν χειροποιητοις ναοις, ²⁵ουδε λατρευεται υπο χειρων ανθρωπων ως εχων χρειαν τινος, επειδη αυτος διδει εις παντας ζων και πνοην και τα παντα· ²⁶και εκαμεν εξ ενος αιματος παν εθνος ανθρωπων, δια να κατοικωσιν εφ' ολου του προσωπου της γης, και διωρισε τους προδιατεταγμενους καιρους και τα οροθεςια της κατοικιας αυτων, ²⁷δια να ζητωσι τον Κυριον, ιως δυνηθωσι να ψηλαφησωσιν αυτον και να ευρωσιν, αν και δεν ειναι μακραν απο ενος εκαστου ημων. ²⁸Διοτι εν αυτω ζωμεν και κινουμεθα και υπαρχομεν, καθως και τινες των ποιητων σας ειπον· Διοτι και γενος ειμεθα τουτου. ²⁹Γενος λοιπον οντες του Θεου, δεν πρεπει να νομιζωμεν τον Θεον οτι ειναι ομοιος με χρυσον η αργυρον η λιθον, κεχαραγμενα δια τεχνης και επινοιας ανθρωπου. ³⁰Τους καιρους λοιπον της αγνοιας παραβλεψας ο Θεος, τωρα παραγγελλει εις παντας τους ανθρωπους πανταχου να μετανοωσι, ³¹διοτι προσδιωρισεν ημεραν εν η μελλει να κρινη την οικουμενην εν δικαιοσυνη, δια ανδρος τον οποιον διωρισε, και εδωκεν εις παντας βεβαιωσιν περι τουτου, αναστησας αυτον εκ νεκρων. ³²Ακουσαντες δε αναστασιν νεκρων, οι μεν εχλευαζον, οι δε ειπον· Περι τουτου θελομεν σε ακουσει παλιν. ³³Και ουτως ο Παυλος εξηλθεν εκ μεσου αυτων. ³⁴Τινες δε ανδρες προσεκολληθησαν εις αυτον και επιστευσαν, μεταξυ των οποιων ητο και Διονυσιος ο Αρεοπαγιτης και γυνη τις ονοματι Δαμαρις και αλλοι μετ' αυτων.

18Μετα δε ταυτα αναχωρησας ο Παυλος εκ των Αθηνων, ηλθεν εις Κορινθον· ²και ευρων τινα Ιουδαιον ονοματι Ακυλαν, γεγεννημενον εν Ποντω, νεωστι ελθοντα απο της Ιταλιας, και Πρισκιλλαν την γυναικα αυτου, διοτι ο Κλαυδιος ειχε διαταξει να αναχωρησωσι παντες οι Ιουδαιοι εκ της Ρωμης, προσηλθε προς αυτους, ³και επειδη ητο ομοτεχνος, εμενε παρ' αυτοις και ειργαζετο· διοτι ησαν σκηνοποιοι την τεχνην. ⁴Διελεγετο δε εν τη συναγωγή κατα παν σαββατον και επειθεν Ιουδαιοις και Ελληνας. ⁵Οτε δε κατεβησαν απο της Μακεδονιας ο τε Σιλας και ο Τιμοθεος, ο Παυλος συνεσφιγγετο κατα το πνευμα διαμαρτυρομενος προς τους Ιουδαιοις οτι ο Ιησους ειναι ο Χριστος. ⁶Και επειδη αυτοι ηναντιουντο και εβλασφημουν, εκτιναξας τα ιματια αυτου ειπε προς αυτους· το αιμα σας επι την κεφαλην σας· εγω ειμαι καθαρως· απο του νυν θελω υπαγει εις τα εθνη. ⁷Και μεταβας εκειθεν ηλθεν εις την οικιαν τινος ονομαζομενου Ιουστου, οστις εσεβετο τον Θεον, του οποιου η οικια συνει-

χετο με την συναγωγή. ⁸Κρισπος δε ο αρχισυναγωγος επιστευεν εις τον Κυριον μεθ' ολου του οικου αυτου, και πολλοι των Κορινθιων ακουοντες επιστευον και εβαπτίζοντο. ⁹Και ο Κυριος ειπεν εν νυκτι προς τον Παυλον δι' οραματος· Μη φοβου, αλλα ομιλει και μη σιωπησης, ¹⁰διоти εγω ειμαι μετα σου, και ουδεις θελει επιβαλει χειρα επι σε δια να σε κακοποιηση, διоти εχω λαον πολυν εν τη πολει ταυτη. ¹¹Και εκαθησεν εκει εν ετος και μηνας εξ, διδασκων μεταξυ αυτων τον λογον του Θεου. ¹²Οτε δε ο Γαλλιων ητο ανθυπατος της Αχαιας, οι Ιουδαιοι εσηκωθησαν ομοθυμαδον κατα του Παυλου και εφεραν αυτον εις το δικαστηριον, ¹³λεγοντες οτι ουτος πειθει τους ανθρωπους να λατρευωσι τον Θεον παρα τον νομον. ¹⁴Και οτε εμελλεν ο Παυλος να ανοιξη το στομα, ειπεν ο Γαλλιων προς τους Ιουδαιους· Εαν μεν ητο τι αδικημα η ραδιουργημα πονηρον, ω Ιουδαιοι, ευλογως ηθελον σας υποφερει· ¹⁵εαν δε ηναι ζητημα περι λεξεων και ονοματων και του νομου υμων, θεωρησατε σεις· διоти εγω κριτης τουτων δεν θελω να γεινω. ¹⁶Και απεδιωξεν αυτους απο του δικαστηριου. ¹⁷Πιασαντες δε παντες οι Ελληνες Σωσθηνην τον αρχισυναγωγον, ετυπτον εμπροσθεν του δικαστηριου· και παντελως δεν εμελε τον Γαλλιωνα περι τουτων. ¹⁸Ο δε Παυλος, αφου προσεμεινεν επι ημερας ικανας, αποχαιρετησας τους αδελφους, εξεπλευσεν εις την Συριαν, και μετ' αυτου η Πρισκιλλα και ο Ακυλας, αφου εξυρισε την κεφαλην εν Κεγχραις· διоти ειχεν ευχην. ¹⁹Και κατηντησεν εις Εφεσον, και αφηκεν εκεινους αυτου, αυτος δε εισελθων εις την συναγωγήν, συνδιελεχθη μετα των Ιουδαιων. ²⁰Και παρακαλουμενος υπ' αυτων να μεινη πλειοτερον καιρον παρ' αυτοις, δεν συγκατενευσεν, ²¹αλλα απεχαιρετησεν αυτους ειπων· Πρεπει εξαπαντος να καμω την ερχομενην εορτην εις Ιεροσολυμα, θελω δε επιστρεφει παλιν προς εσας, του Θεου θελοντος. Και απεπλευσεν απο της Εφεσου, ²²και αποβας εις Καισαρειαν, ανεβη εις Ιερουσαλημ, και χαιρετησας την εκκλησιαν κατεβη εις Αντιοχειαν, ²³και διατριψας καιρον τινα, εξηλθε και διηρχετο κατα σειραν την γην της Γαλατίας και την Φρυγιαν, επιστηριζων παντας τους μαθητας. ²⁴Ιουδαιος δε τις ονοματι Απολλως, Αλεξανδρευσ το γενος, ανηρ λογιος, κατηντησεν εις Εφεσον, οστις ητο δυνατος εν ταις γραφαις. ²⁵Ουτος ητο κατηχημενος την οδον του Κυριου, και ζεων κατα το πνευμα, ελαλει και εδιδασκεν ακριβως τα περι του Κυριου, γινωσκων μονον το βαπτισμα του Ιωαννου. ²⁶Και ουτος ηρχισε να λαλη μετα παρρησιας εν τη συναγωγή. Ακουσαντες δε αυτον ο Ακυλας και Πρισκιλλα, παρελαβον αυτον και εξεθεσαν εις αυτον ακριβεστερα την οδον του Θεου. ²⁷Επειδη δε ηθελε να περαση εις την Αχαιαν, οι αδελφοι εγραψαν προς τους μαθητας, προτρεποντες να δεχθωσιν αυτον· οστις ελθων, ωφελησε πολυ τους πιστευσαντας δια της χαριτος· ²⁸διоти εντονως εξηλεγε τους Ιουδαιους, δημοσια αποδεικνυων δια των γραφων οτι ο Ιησους ειναι ο Χριστος.

19Ενω δε ο Απολλως ητο εν Κορινθω, ο Παυλος αφου επερασε τα ανωτερα μερη ηλθεν εις Εφεσον· και ευρων τινας μαθητας, ²ειπε προς αυτους· Ελαβετε Πνευμα Αγιον αφου επιστευσατε; οι δε ειπον προς αυτον· Αλλ' ουδε αν υπαρχη Πνευμα Αγιον ηκουσαμεν. ³Και ειπε προς αυτους· Εις τι λοιπον εβαπτισθητε; Οι δε ειπον· Εις το βαπτισμα του Ιωαννου. ⁴Και ειπεν ο Παυλος· Ο Ιωαννης μεν εβαπτισε βαπτισμα μετανοιας, λεγων προς τον λαον να πιστευσωσιν εις τον ερχομενον μετ' αυτον, τουτεστιν εις τον Χριστον Ιησουν. ⁵Ακουσαντες δε εβαπτισθησαν εις το ονομα του Κυριου Ιησου. ⁶Και αφου ο Παυλος επεθηκεν επ' αυτων τας χειρας, ηλθε το Πνευμα το Αγιον επ' αυτους, και ελαλουν γλωσσας και προεφθευον. ⁷Ησαν δε παντες ουτοι ανδρες εως δωδεκα. ⁸Και εισελθων εις την συναγωγήν ελαλει μετα παρρησιας, διαλεγομενος τρεις μηνας και πειθων εις τα περι της βασιλειας του Θεου. ⁹Επειδη ομως τινες εσκληρυνοντο και δεν επειθοντο, κακολογουντες την οδον του Κυριου ενωπιον του πληθους, απομακρυνθεις απ' αυτων, απεχωρισε τους μαθητας, διαλεγομενος καθ' ημεραν εν τω σχολειω τινος, οστις ελεγετο Τυραννος. ¹⁰Εγεινε δε τουτο επι δυο ετη, ωστε παντες οι κατοικουντες την Ασιαν ηκουσαν τον λογον του Κυριου Ιησου, Ιουδαιοι τε και Ελληνες. ¹¹Και ο Θεος εκαμνε δια των χειρων του Παυλου θαυματα μεγαλα, ¹²ωστε και επι τους ασθενεις εφεροντο απο του σωματος αυτου μανδηλια η περιζωματα και εφευγον απ' αυτων αι ασθeneιαι, και τα πνευματα τα πονηρα εξηρχοντο απ' αυτων. ¹³Και τινες απο των περιερχομενων εξορκιστων Ιουδαιων επεχειρησαν να προφερωσιν επι τους εχοντας τα πνευματα τα πονηρα το ονομα του Κυριου Ιησου, λεγοντες· Σας ορκιζομεν εις τον Ιησουν, τον οποιον ο Παυλος κηρυττει. ¹⁴Και οι πραττοντες τουτο ησαν επτα τινες υιοι Ιουδαιου αρχιερεως ονομαζομενου Σκευα. ¹⁵Αποκριθεν δε το πνευμα το πονηρον, ειπε· Τον Ιησουν γνωριζω και τον Παυλον εξευρω· σεις δε τινες εισθε; ¹⁶Και πηδησας επ' αυτους ο ανθρωπος, εις τον οποιον ητο το πνευμα το πονηρον, και νικησας αυτους, ισχυσε κατ' αυτων, ωστε γυμνοι και τετραυματισμενοι εφυγον εκ του οικου εκεινου. ¹⁷Και τουτο εγεινε γνωστον εις παντας, Ιουδαιους τε και Ελληνας, τους κατοικουντας την Εφεσον, και επεπεσε φοβος επι παντας αυτους, και εμεγαλυνετο το ονομα του Κυριου Ιησου· ¹⁸και πολλοι των πιστευσαντων ηρχοντο εξομολογουμενοι και φανερονοντες τας πραξεις αυτων. ¹⁹Πολλοι δε και εξ εκεινων, οιτινες εκαμμον τας μαγειας, φεροντες τα βιβλια αυτων κατεκαιον ενωπιον παντων· και αριθμησαντες τας τιμας αυτων, ευρον πεντηκοντα χιλιαδας αργυριου. ²⁰Ουτω κραταιως ηυξανε και ισχυεν ο λογος του Κυριου. ²¹Ως δε ετελεσθησαν ταυτα, ο Παυλος απεφασισεν εν εαυτω, αφου διελθη την Μακεδονιαν και Αχαιαν, να υπαγη εις την Ιερουσαλημ, ειπων οτι αφου υπαγω εκει, πρεπει να ιδω και την Ρωμην. ²²Και αποστειλας εις την Μακεδονιαν δυο των υπηρετουτων αυτον, Τιμοθεον και Εραστον, αυτος

εμεινε καιρον τινα εν τη Ασια. ²³Εγεινε δε κατ' εκεινον τον καιρον ταραχη ουκ ολιγη περι ταυτης της οδου. ²⁴Διοτι αργυροκοπος τις ονοματι Δημητριος, κατασκευαζων ναους αργυρους της Αρτεμιδος, επροξενει εις τους τεχνιτας ουκ ολιγον κερδος. ²⁵τους οποιους συναθροισας και τους εργαζομενους τα τοιαυτα, ειπεν· Ανδρες, εξευρετε οτι εκ ταυτης της εργασιας προερχεται η ευπορια ημων, ²⁶και θεωρειτε και ακουετε οτι πολυν λαον ου μονον της Εφεσου, αλλα σχεδον πασης της Ασιας ο Παυλος ουτος επεισε και μετεβαλε, λεγων οτι δεν ειναι θεοι οι δια χειρων κατασκευαζομενοι. ²⁷Και ου μονον η τεχνη ημων αυτη κινδυνευει να εξουδενωθη, αλλα και το ιερον της μεγαλης θεας Αρτεμιδος να λογισθη εις ουδεν, και μελλει μαλιστα να καταστραφη η μεγαλειοτης αυτης, την οποιαν ολη η Ασια και η οικουμενη σεβεται. ²⁸Ακουσαντες δε και εμπλησθεντες θυμου, εκραζον λεγοντες· Μεγαλη η Αρτεμις των Εφεσιων. ²⁹Και η πολις ολη επλησθη ταραχης, και ωρμησαν ομοθυμαδον εις το θεατρον, αφου συνηρπασαν τον Γαιον και Αρισταρχον τους Μακεδονας, συνοδοιπορους του Παυλου. ³⁰Ενω δε ο Παυλος ηθελε να εισελθη εις τον δημον, οι μαθηται δεν αφινον αυτον, ³¹τινες δε και εκ των Ασιαρχων, οντες φιλοι αυτου, εστειλαν προς αυτον και παρεκαλουν να μη εκτεθη εις το θεατρον. ³²Αλλοι μεν λοιπον εκραζον αλλο τι και αλλοι αλλο· διοτι η συναξις ητο συγκεχυμενη, και οι πλειοτεροι δεν ηξευρον δια τι ειχον συναχθη. ³³Εκ δε του οχλου προηγαγον τον Αλεξανδρον, δια να λαληση, επειδη οι Ιουδαιοι επροβαλον αυτον· και ο Αλεξανδρος σεισας την χειρα ηθελε να απολογηθη προς τον δημον. ³⁴Αφου δε εγνωρισαν οτι ειναι Ιουδαιος, εγεινε μια φωνη εκ παντων των κραζοντων, εως δυο ωρας· Μεγαλη η Αρτεμις των Εφεσιων. ³⁵Καθησυχασας δε ο γραμματευσ τον οχλον, λεγει· Ανδρες Εφεσιοι, και τις ανθρωπος ειναι οστις δεν εξευρει οτι η πολις των Εφεσιων ειναι λατρις της μεγαλης θεας Αρτεμιδος και του Διοπετους αγαλματος; ³⁶Επειδη λοιπον ταυτα ειναι ανατιρρητα, πρεπει σεις να ησυχαζητε και να μη πραττητε μηδεν προπετες. ³⁷Διοτι εφερετε τους ανδρας τουτους, οτινιες ουτε ιεροσυλοι ειναι ουτε την θεαν σας βλασφημουσιν. ³⁸Εαν μεν λοιπον ο Δημητριος και οι συντεχνιται αυτου εχωσι διαφοραν μετα τινος, υπαρχουσι δικασιμοι ημεραι και υπαρχουσιν ανθυπατοι, ας εγκαλεσωσιν αλληλους. ³⁹Εαν δε ζητητε τι περι αλλων πραγματα, εν τη νομιμω συνελευσει θελει διαλυθη. ⁴⁰Διοτι κινδυνευομεν να κατηγορηθωμεν ως στασιασται δια την σημερινην ταραχην, χωρις να υπαρχη μηδεμια αιτια, δια της οποιας θελομεν δυνηθη να δικαιολογησωμεν τον θορυβον τουτον. ⁴¹Και ειπων ταυτα, απελυσε την συνελευσιν.

20 Αφου δε επαυσεν ο θορυβος, προσκαλεσας ο Παυλος τους μαθητας και ασπασθεις, εξηλθε δια να υπαγη εις την Μακεδονιαν. ²Και διαπερασας τα μερη εκεινα και προτρεφας αυτους δια λογων πολλων, ηλθεν εις την Ελλαδα· ³και αφου διετριψε τρεις μηνας, επειδη εγεινε

κατ' αυτου επιβουλη υπο των Ιουδαιων, ενω εμελλε να αποπλευση εις την Συριαν, ενεκριθη να επιστρεφη δια της Μακεδονιας. ⁴Συνηκολουθει δε αυτον μεχρι της Ασιας Σωπατρος ο Βεροιαιος και εκ των Θεσσαλονικων Αρισταρχος και Σεκουδος και Γαιος ο εκ Δερβης και ο Τιμοθεος, Ασιανοι δε ο Τυχικος και ο Τροφιμος. ⁵Ουτοι ελθοντες προτεροι περιεμενον ημας εις την Τρωαδα· ⁶ημεις δε εξεπλευσαμεν απο Φιλιππων μετα τας ημερας των αζυμων και εις πεντε ημερας ηλθομεν προς αυτους εις την Τρωαδα, οπου διετριψαμεν ημερας επτα. ⁷Και τη πρωτη ημερα της εβδομαδος ενω οι μαθηται ησαν συνηγμενοι δια την κλασιν του αρτου, ο Παυλος διελεγετο προς αυτους, μελλων να αναχωρηση τη επαυριον, και παρετεινε τον λογον μεχρι μεσονυκτιου. ⁸Ησαν δε λαμπαδες ικαναι εις το ανωγειον, οπου ησαν συνηγμενοι. ⁹Και νεανιας τις ονοματι Ευτυχος, καθημενος επι του παραθυρου, κατεφερετο εις υπνον βαθυν, ενω ο Παυλος διελεγετο εκτεταμενως, και κυριευθεις υπο του υπνου επεσε κατω απο του τριτου πατωματος και εσηκωσαν αυτον νεκρον. ¹⁰Καταβας δε ο Παυλος, επεσεν επ' αυτον και εναγκαλισθεις ειπε· Μη θορυβεισθε· διοτι η ψυχη αυτου ειναι εν αυτω. ¹¹Αφου δε ανεβη και εκοιφεν αρτον και εγευθη και ωμιλησεν ικανως μεχρι της αυγης· μετα ταυτα ανεχωρησε. ¹²Τον δε νεον εφεραν ζωντα και παρηγορηθησαν καθ' υπερβολην. ¹³ημεις δε καταβαντες προτεροι εις το πλοιο, απεπλευσαμεν εις την Ασσον, μελλοντες να αναλαβωμεν εκειθεν τον Παυλον· επειδη ουτως ειχε διαταξει, μελλων αυτος να υπαγη πεζος. ¹⁴Και καθως συνητησεν ημας εις την Ασσον, αναλαβοντες αυτον ηλθομεν εις Μιτυληνην· ¹⁵και εκειθεν αποπλευσαντες κατηνησαμεν την επιουσαν αντικρου Χιου· την δε αλλην εφθασαμεν εις Σαμον, και μειναντες εν τω Τρωγυλλιω την ακολουθον ημεραν ηλθομεν εις Μιλητον. ¹⁶Διοτι ο Παυλος εκρινε να παραπλευση την Εφεσον, δια να μη συμβη εις αυτον να χρονοτριβηση εν τη Ασια· διοτι εσπευδεν, αν ητο δυνατον εις αυτον, να ευρεθη την ημεραν της Πεντηκοστης εις Ιεροσολυμα. ¹⁷Πεμφας δε απο της Μιλητου εις Εφεσον, προσεκαλεσε τους πρεσβυτερους της εκκλησιας. ¹⁸Και οτε ηλθον προς αυτον, ειπε προς αυτους· Σεις εξευρετε, απο της πρωτης ημερας αφ' ης επατησα εις την Ασιαν, πως επερασα μεθ' υμων ολον τον χρονον, ¹⁹δουλευων τον Κυριον μετα πασης ταπεινοφροσυνης και μετα πολλων δακρυων και πειρασμων, οτινιες μοι συνεβησαν εν ταις επιβουλαις των Ιουδαιων, ²⁰οτι δεν υπεκυριψα ουδεν των συμφεροντων, ωστε να μη αναγγειλω αυτο προς εσας και να σας διδαξω δημοσια και κατ' οικους, ²¹διαμαρτυρομενος προς Ιουδαιους τε και Ελληνας την εις τον Θεον μετανοιαν και την πιστιν την εις τον Κυριον ημων Ιησουν Χριστον. ²²Και τωρα ιδου, εγω δεδεμενος τω πνευματι υπαγω εις Ιερουσαλημ, μη γνωριζων τα μελλοντα να συμβωσιν εις εμε εν αυτη, ²³πλην οτι το Πνευμα το Αγιον μαρτυρει εν παση πολει λεγον, οτι δεσμα και θλιψεις με περιμενουσι. ²⁴Δεν φροντιζω ομως περι ουδενος τουτων ουδε εχω πολυτι-

μον την ζωνη μου, ως το να τελειώσω τον δρομον μου μετα χαρας και την διακονιαν, την οποιαν ελαβον παρα του Κυριου Ιησου, να διακηρυξω το ευαγγελιον της χαριτος του Θεου. ²⁵Και τωρα ιδου, εγω εξευρω οτι πλεον δεν θελετε ιδει το προσωπον μου σεις παντες, μεταξυ των οποιων διηλθον κηρυττων την βασιλειαν του Θεου. ²⁶Οθεν μαρτυρομαι προς εσας εν τη σημερον ημερα, οτι εγω ειμαι καθαρος απο του αιματος παντων. ²⁷διοτι δεν συνεσταλην να αναγγειλω προς εσας πασαν την βουλην του Θεου. ²⁸Προσεχετε λοιπον εις εαυτους και εις ολον το ποιμνιον, εις το οποιον το Πνευμα το Αγιον σας εθεσεν επισκοπους, δια να ποιμαινητε την εκκλησιαν του Θεου, την οποιαν απεκτησε δια του ιδιου αυτου αιματος. ²⁹Διοτι εγω εξευρω τουτο, οτι μετα την αναχωρησιν μου θελουσιν εισελθει εις εσας λυκοι βαρεις μη φειδομενοι του ποιμνιου. ³⁰και εξ υμων αυτων θελουσι σηκωθη ανθρωποι λαλουντες διεστραμμενα, δια να αποσπωσι τους μαθητας οπισω αυτων. ³¹Δια τουτο αγρυπνειτε, ενθυμουμενοι οτι τρια ετη νυκτα και ημεραν δεν επαυσα νουθετων μετα δακρυων ενα εκαστον. ³²Και τωρα, αδελφοι, σας αφιερονω εις τον Θεον και εις τον λογον της χαριτος αυτου, οστις δυναται να εποικοδομηση και να δωση εις εσας κληρονομιαν μεταξυ παντων των ηγιασμενων. ³³Αργυριον η χρυσιον η ιματιον ουδενος επεθυμησα. ³⁴σεις δε αυτοι εξευρετε οτι εις τας χρειας μου και εις τους οντας μετ' εμου αι χειρες αυται υπηρετησαν. ³⁵Κατα παντα υπεδειξα εις εσας οτι ουτω κοπιαζοντες πρεπει να βοηθητε τους ασθενεις και να ενθυμησθε τους λογους του Κυριου Ιησου, οτι αυτος ειπε: Μακαριον ειναι να διδη τις μαλλον παρα να λαμβανη. ³⁶Και αφου ειπε ταυτα, γονατισας προσηυχηθη μετα παντων αυτων. ³⁷Εγεινε δε πολυς κλαυθμος παντων, και πεσοντες επι τον τραχηλον του Παυλου κατεφιλουν αυτον, ³⁸υπερλυπουμενοι μαλιστα δια τον λογον τον οποιον ειπεν, οτι δεν θελουσιν ιδει πλεον το προσωπον αυτου. Και προεπεμπον αυτον εις το πλοιοι.

21Καθως δε αποσπασθεντες απ' αυτων απεπλευσαμεν, ηλθομεν κατ' ευθειαν εις την Κων, την δε ακολουθον ημεραν εις την Ροδον, και εκειθεν εις Παταρα. ²Και ευροντες πλοιοι μελλον να περαση εις Φοινικην, επεβημεν εις αυτο και απεπλευσαμεν. ³Και αφου διεκριναμεν μακροθεν την Κυπρον και αφηκαμεν αυτην αριστερα, επλεομεν εις Συριαν, και κατεβημεν εις Τυρον· διοτι εκει εμελλε το πλοιοι να εκβαλη το φορτιον αυτου. ⁴Και ευροντες τους μαθητας, εμειναμεν αυτου επτα ημερας· οιτινες ελεγον προς τον Παυλον δια του Πνευματος να μη αναβη εις Ιερουσαλημ. ⁵Αφου δε ετελειωσαμεν τας ημερας εκεινας, εξελθοντες εμπορευομεθα και προεπεμπον ημας παντες συν γυναιξι και τεκνοις εως εξω της πολεως, και γονατισαντες επι τον αιγιαλον προσηυχηθημεν, ⁶και ασπασθεντες αλληλους επεβημεν εις το πλοιοι, εκεινοι δε υπεστρεψαν εις τα ιδια. ⁷Και ημεις τελειωσαντες τον πλον απο Τυρου κατηνησα-

μεν εις Πτολεμαιδα, και ασπασθεντες τους αδελφους εμειναμεν παρ' αυτοις μιαν ημεραν. ⁸Τη δε επαυριον, ο Παυλος και οι περι αυτον αναχωρησαντες, ηλθομεν εις Καισαρειαν· και εισελθοντες εις τον οικον Φιλιππου του Ευαγγελιστου, του οντος εκ των επτα, εμειναμεν παρ' αυτω. ⁹Ειχε δε ουτος τεσσαρας θυγατερας παρθενους, αιτινες προεφητευον. ¹⁰Και ενω διετριβομεν εκει ημερας πολλας, κατεβη απο της Ιουδαιας προφητης τις ονοματι Αγαβος, ¹¹και ελθων προς ημας, ελαβε την ζωνην του Παυλου και δεσας τας χειρας εαυτου και τους ποδας ειπε: Ταυτα λεγει το Πνευμα το Αγιον· Τον ανδρα, του οποιου ειναι η ζωνη αυτη, ουτω θελουσι δεσει εν Ιερουσαλημ οι Ιουδαιοι και θελουσι παραδωσει εις τας χειρας των εθνων. ¹²Και ως ηκουσαμεν ταυτα, παρεκαλουμεν αυτον και ημεις και οι εντοπιοι να μη αναβη εις Ιερουσαλημ. ¹³Ο Παυλος ομως απεκριθη: Τι καμνετε, κλαιοντες και καταθλιβοντες την καρδιαν μου; επειδη εγω ουχι μονον να δεθω, αλλα και να αποθανω εις Ιερουσαλημ ειμαι ετοιμος υπερ του ονοματος του Κυριου Ιησου. ¹⁴Και επειδη δεν επειθετο, ησυχασαμεν ειποντες: Ας γεινη το θελημα του Κυριου. ¹⁵Μετα δε τας ημερας ταυτας ετοιμασαντες την αποσκευην ημων, ανεβαινομεν εις Ιερουσαλημ. ¹⁶ηλθον δε μεθ' ημων και τινες των μαθητων εκ της Καισαρειας, φεροντες Μνασωνα τινα Κυπριον, παλαιον μαθητην, παρα τω οποιω εμελλομεν να ξενισθωμεν. ¹⁷Και αφου ηλθομεν εις Ιεροσολυμα, μετα χαρας εδεχθησαν ημας οι αδελφοι. ¹⁸Την δε ακολουθον ημεραν υπηγεν ο Παυλος μεθ' ημων προς τον Ιακωβον, και ηλθον παντες οι πρεσβυτεροι. ¹⁹Και ασπασθεις αυτους, διηγειτο καθ' εν εκαστον οσα εκαμεν ο Θεος μεταξυ των εθνων δια της διακονιας αυτου. ²⁰Εκεινοι δε ακουσαντες εδοξαζον τον Κυριον, και ειπον προς αυτον: Βλεπεις, αδελφε, ποσαι μυριαδες ειναι εκ των Ιουδαιων οιτινες επιστευσαν, και παντες ειναι ζηλωται του νομου. ²¹Εμαθον δε περι σου οτι διδασχεις παντας τους μεταξυ των εθνων Ιουδαιους να αποστατησωσιν απο του Μωυσεως, λεγων να μη περιτεμνωσι τα τεκνα αυτων μηδε να περιπατωσι κατα τα εθιμα. ²²Τι ειναι λοιπον; μελλει βεβαιως να συναχθη πληθος· διοτι θελουσιν ακουσει οτι ηλθες. ²³Καμε λοιπον τουτο, το οποιον σοι λεγομεν· Ευρισκονται παρ' ημιν τεσσαρες ανδρες, οιτινες εχουσιν ευχην εφ' εαυτων· ²⁴παραλαβε τουτους και καθαρισθητι μετ' αυτων και δαπανησον δι' αυτους δια να ξυρισθωσι την κεφαλην, και να γνωρισωσι παντες οτι δεν υπαρχει ουδεν εκ των οσα εμαθον περι σου, αλλ' ακολουθεις και συ φυλαττων τον νομον. ²⁵Περι δε των εθνων, τα οποια επιστευσαν, ημεις εγραφαμεν, αποφασισαντες να μη φυλαττωσι μηδεν τοιουτου, παρα μονον να απεχωσιν απο του ειδωλοθυτου και του αιματος και πνικτου και πορνειας. ²⁶Τοτε ο Παυλος παραλαβων τους ανδρας, την ακολουθον ημεραν καθαρισθεις μετ' αυτων εισηλθεν εις το ιερον, διαγγελων ποτε εκπληρουνται αι ημεραι του καθαρισμου, οτε θελει γεινει προσφορα υπερ ενος εκαστου αυτων. ²⁷Ως δε εμελλον αι επτα ημεραι να

συντελεσθωσιν, οι απο της Ασιας Ιουδαιοι ιδοντες αυτον εν τω ιερω, εταραξαν παντα τον οχλον και εβαλον τας χειρας επ' αυτον, ²⁸κραζοντες· Ανδρες Ισραηλιται, βοηθειτε· ουτος ειναι ο ανθρωπος, οστις διδασκει παντας πανταχου εναντιον του λαου και του νομου και του τοπου τουτου· προς τουτοις δε εισηγαγε και Ελληνας εις το ιερον και εβεβηλωσε τον αγιον τουτον τοπον· ²⁹διоти ειχον ιδει προλαβοντως Τροφιμον τον Εφεσιον μετ' αυτου εν τη πολει, τον οποιον ενομιζον οτι ο Παυλος εισηγαγεν εις το ιερον. ³⁰Και εκινηθη η πολις ολη και εγεινε συρροη του λαου, και πιασαντες τον Παυλον εσυρον αυτον εξω του ιερου, και ευθυς εκλεισθησαν αι θυραι. ³¹Ενω δε εζητουν να θανατωσωσιν αυτον, ανεβη η φημη εις τον χιλιαρχον του ταγματος, οτι ολη η Ιερουσαλημ ειναι τεταραγμενη· ³²οστις παραλαβων ευθυς στρατιωτας και εκατονταρχους, εδραμε κατω προς αυτους. Οι δε ιδοντες τον χιλιαρχον και τους στρατιωτας, επαυσαν να τυπτωσι τον Παυλον. ³³Τοτε πλησιασας ο χιλιαρχος, επιασεν αυτον και προσεταξε να δεθη με δυο αλυσεις, και ηρωτα τις ητο και τι ειχε πραξει. ³⁴Και εφωναζον μεταξυ του οχλου αλλοι αλλο τι και αλλοι αλλο· μη δυναμενος δε δια τον θορυβον να μαθη το βεβαιον, προσεταξε να φερθη εις το φρουριον. ³⁵Οτε δε εφθασεν εις τας βαθμιδας, συνεβη να βασταζηται υπο των στρατιωτων δια την βιαν του οχλου· ³⁶επειδη το πληθος του λαου ηκολουθει, κραζον· Σηκωσον αυτον. ³⁷Ενω δε εμελλεν ο Παυλος να εισαχθη εις το φρουριον, λεγει προς τον χιλιαρχον· Μοι ειναι συγκεχωρημενον να σοι ειπω τι; Ο δε ειπεν· Εξευρεις Ελληνικα; ³⁸δεν εισαι συ ταχα ο Αιγυπτιος, ο προ των ημερων τουτων διεγειρας εις αποστασιαν και εκβαλων εις την ερημον τους τετρακιςχιλιους ανδρας φονεις; ³⁹Και ο Παυλος ειπεν· Εγω ειμαι ανθρωπος Ιουδαιος εκ της Ταρσου, πολιτης επισημου πολεως της Κιλικιας και σε παρακαλω, δος μοι την αδειαν να λαλησω προς τον λαον. ⁴⁰Και αφου εδωκεν εις αυτον την αδειαν, ο Παυλος, σταθεις επι των βαθμιδων, εσεισε την χειρα εις τον λαον· και γενομενης σιωπης μεγαλης, ελαλησεν εις την Εβραιικην διαλεκτον, λεγων·

22 Ανδρες αδελφοι και πατερες, ακουσατε με απολογουμενον τωρα προς εσας. ²Ακουσαντες δε οτι ελαλει προς αυτους εις την Εβραιικην διαλεκτον, εδειξαν περισσοτεραν ησυχιαν. Και ειπεν· ³Εγω μεν ειμαι ανθρωπος Ιουδαιος, γεγεννημενος εν Ταρσω της Κιλικιας, ανατεθραμμενος δε εν τη πολει ταυτη παρα τους ποδας του Γαμαλιηλ, πεπαιδευμενος κατα την ακριβειαν του πατροπαραδοτου νομου, ζηλωτης ων του Θεου, καθως παντες σεις εισθε σημερον· ⁴οστις κατετρεξα μεχρι θανατου ταυτην την οδον, δεσμευων και παραδιδων εις φυλακας ανδρας τε και γυναικας, ⁵καθως και ο αρχιερευς μαρτυρει εις εμε και ολον το πρεσβυτεριον· παρα των οποιων και επιστολας λαβων προς τους αδελφους, επορευομην εις Δαμασκον δια να φερω δεδεμενους εις

Ιερουσαλημ και τους εκει οντας, δια να τιμωρηθωσιν. ⁶Ενω δε οδοιπορων επλησιαζον εις την Δαμασκον, περι την μεσημβριαν εξαιφνης εστραφε περι εμε φως πολυ εκ του ουρανου, ⁷και επεσον εις το εδαφος και ηκουσα φωνην λεγουσαν προς εμε· Σαουλ, Σαουλ, τι με διωκεις; ⁸Εγω δε απεκριθην· Τις εισαι, Κυριε; Και ειπε προς εμε· Εγω ειμαι Ιησους ο Ναζωραιος, τον οποιον συ διωκεις. ⁹Οι οντες δε μετ' εμου το μεν φως ειδον και κατεφοβηθησαν, την φωνην ομως του λαλουντος προς εμε δεν ηκουσαν. ¹⁰Και ειπον· Τι να καμω, Κυριε; Και ο Κυριος ειπε προς εμε· Σηκωθεις υπαγε εις Δαμασκον, και εκει θελει σοι λαληθη περι παντων οσα ειναι διωρισμενα να καμης. ¹¹Και επειδη εκ της λαμπροτητος του φωτος εκεινου δεν εβλεπον, χειραγωγουμενος υπο των οντων μετ' εμου ηλθον εις Δαμασκον. ¹²Ανανιας δε τις, ανθρωπος ευσεβης κατα τον νομον, μαρτυρουμενος υπο παντων των εκει κατοικουντων Ιουδαιων, ¹³ηλθε προς εμε και σταθεις επανω μου μοι, ειπε· Σαουλ αδελφε, αναβλεψον. Και εγω τη αυτη ωρα ανεβλεψα εις αυτον. ¹⁴Ο δε ειπεν· Ο Θεος των πατερων ημων σε διωρισε να γνωρισης το θελημα αυτου και να ιδης τον δικαιον και να ακουσης φωνην εκ του στοματος αυτου, ¹⁵διotti θελεις εισθαι μαρτυς περι αυτου προς παντας τους ανθρωπους των οσα ειδες και ηκουσας. ¹⁶Και τωρα τι βραδυνεις; σηκωθεις βαπτισθητι και απολουσθητι απο των αμαρτιων σου, επικαλεσθεις το ονομα του Κυριου. ¹⁷Αφου δε υπεστρεψα εις Ιερουσαλημ, ενω προσηυχομην εν τω ιερω, ηλθον εις εκστασιν ¹⁸και ειδον αυτον λεγοντα προς εμε· Σπευσον και εξελθε ταχεως εξ Ιερουσαλημ, διotti δεν θελουσι παραδεχθη την περι εμου μαρτυριαν σου. ¹⁹Και εγω ειπον· Κυριε, αυτοι εξευρουσιν οτι εγω εφυλακιζον και εδερον εν ταις συναγωγαίς τους πιστευοντας εις σε· ²⁰και οτε εχυνετο το αιμα Στεφανου του μαρτυρος σου, και εγω ημην παρων και συνεφωνουν εις τον φονον αυτου και εφυλαττον τα ιματια των φονευοντων αυτον. ²¹Και ειπε προς εμε· Υπαγε, διotti εγω θελω σε εξαποστειλει εις εθνη μακραν. ²²Και μεχρι τουτου του λογου ηκουον αυτον· τοτε δε υψωσαν την φωνην αυτων, λεγοντες· Σηκωσον απο της γης τον τοιουτον· διotti δεν πρεπει να ζη. ²³Και επειδη αυτοι εκραυγαζον και ετιναζον τα ιματια και ερριπτον κονιορτον εις τον αερα, ²⁴ο χιλιαρχος προσεταξε να φερθη εις το φρουριον, παραγγειλας να εξετασθη δια μαστιγων, δια να γνωριση δια ποιαν αιτιαν εφωναζον ουτω κατ' αυτου. ²⁵Και καθως εξηπλωσεν αυτον δεδεμενον με τα λωρια, ο Παυλος ειπε προς τον παρεστωτα εκατονταρχον· Ειναι ταχα νομιμον εις εσας ανθρωπον Ρωμαιον και ακατακριτον να μαστιγονητε; ²⁶Ακουσας δε ο εκατονταρχος, υπηγγε και απηγγειλε προς τον χιλιαρχον, λεγων· Βλεπε τι μελλεις να καμης· διotti ο ανθρωπος ουτος ειναι Ρωμαιος. ²⁷Προσελθων δε ο χιλιαρχος, ειπε προς αυτον· Λεγε μοι, συ Ρωμαιος εισαι; Ο δε ειπε· Ναι. ²⁸Και απεκριθη ο χιλιαρχος· Εγω δια πολλων χρηματων απεκτησα ταυτην την πολιτογραφησιν. Ο δε Παυλος ειπεν· Αλλ' εγω και

εγεννηθην Ρωμαίος. ²⁹Ευθὺς λοιπὸν ἀπεσυρθῆσαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ μέλλοντες νὰ βασιανίσωσιν αὐτὸν. Καὶ ὁ χιλιάρχος ἐτι ἐφοβήθη γινώρισκας ὅτι εἶναι Ρωμαίος, καὶ διότι εἶχε δεσθεῖ αὐτὸν. ³⁰Τῆ δὲ ἐπαυριὸν θέλων νὰ μαθῆ τὸ βεβαίον, περὶ τίνος κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐλύσεν αὐτὸν ἀπο τῶν δεσμών, καὶ προσεταξέ νὰ ἐλθῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν καὶ καταβίβασκας τὸν Παῦλον, ἐστήσεν ἐμπροσθεν αὐτῶν.

23 Ἀτενίσκας δὲ ὁ Παῦλος εἰς τὸ συνέδριον, εἶπεν· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ ἐζήσα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μετὰ πάσης καλῆς συνειδησεως μεχρὶ ταυτῆς τῆς ἡμερας. ²Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας προσεταξέ τοὺς παρεστῶτας πλησίον αὐτοῦ νὰ κτυπήσωσι τὸ στομάχι αὐτοῦ. ³Τότε ὁ Παῦλος εἶπε πρὸς αὐτὸν· Ὁ Θεὸς μέλλει νὰ σε κτυπήσῃ, τοῖχε ἀσβεστῶμενε· καὶ συ καθῆσαι νὰ με κρίνης κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν προσταξέ νὰ με κτυπῶσιν; ⁴Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Τὸν ἀρχιερεῖα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς; ⁵Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Δὲν ἤξευρον, ἀδελφοί, ὅτι εἶναι ἀρχιερεὺς· διότι εἶναι γεγραμμένον. Ἀρχόντα τοῦ λαοῦ σου δὲν θέλεις κακολογήσει. ⁶Ἐνοήσκας δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἐν μέρος εἶναι Σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἄλλο Φαρισαίων, ἐκράξεν ἐν τῷ συνέδριῳ. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ εἶμαι Φαρισαίος, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστασεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. ⁷Καὶ ὅτε ἐλάλησε τούτο, ἐγένετο διαιρεσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ διήρηθη τὸ πλῆθος. ⁸Διότι οἱ μὲν Σαδδουκαῖοι λεγούσιν ὅτι δὲν εἶναι ἀναστασις οὐδὲ ἀγγελὸς οὐδὲ πνεῦμα, οἱ δὲ Φαρισαῖοι ὁμολογούσιν ἀμφοτέρω. ⁹Καὶ ἐγένετο κραυγὴ μεγάλη, καὶ σηκῶθεντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων διεμάχοντο, λέγοντες· Οὐδὲν κακὸν εὐρισκόμεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· ἀν δὲ ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν πνεῦμα ἡ ἀγγελὸς, ἀς μὴ θεομαχῶμεν. ¹⁰Καὶ ἐπειδὴ ἐγένετο μεγάλη διαιρεσις, φοβήθητις ὁ χιλιάρχος μὴ διασπαράχθῃ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, προσεταξέ νὰ καταβῆ τὸ στρατεῦμα καὶ νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ νὰ φερῆ εἰς τὸ φρουριον. ¹¹Τῆν δὲ ἐρχομένην νυκτὰ ἐπιφανεῖς εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος, εἶπε· Θάρρει, Παῦλε, διότι καθὼς ἐμαρτυρήσκας τὰ περὶ ἐμοῦ εἰς Ἰερουσαλήμ, οὕτω πρέπει νὰ μαρτυρήσῃς καὶ εἰς Ρώμην. ¹²Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμερᾶ, τινεσ τῶν Ἰουδαίων συνὸμῶσαντες ἀνεθεματίσκαν ἐαυτοὺς, λέγοντες μὴτε νὰ φαγῶσι μὴτε νὰ πῶσιν, ἐώσου φονεῦσωσι τὸν Παῦλον· ¹³ἦσαν δὲ πλειότεροι τῶν τεσσαρακόντα οἱ πράξαντες τὴν συνῶμοσιαν ταυτὴν· ¹⁴οἱ τινεσ ἐλθόντες πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, εἶπον· Με ἀνάθεμα ἀνεθεματίσαμεν ἐαυτοὺς, νὰ μὴ γευθῶμεν μὴδὲν ἐώσου φονεῦσωμεν τὸν Παῦλον. ¹⁵Τῶρα λοιπὸν σεῖς μετὰ τοῦ συνεδρίου μῆνυσκας πρὸς τὸν χιλιάρχον, νὰ καταβίβασῃ αὐτὸν αὐριὸν πρὸς ἐσας, ὡς μέλλοντας νὰ μαθῆτε ἀκριβεστερον τὰ περὶ αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ, πρὶν αὐτὸς πλησιασῆ, εἰμεθα ἐτοιμοὶ νὰ φονεῦσωμεν αὐτὸν. ¹⁶Ἀκούσκας δὲ τὴν ἐνεδρᾶν ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Παύλου, ὑπήγγε καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ φρουριον ἀπηγγείλε πρὸς τὸν Παῦλον. ¹⁷Καὶ ὁ Παῦλος προσκαλε-

σας ἐνα τῶν ἐκατοντάρχων, εἶπε· Φερε τὸν νεὸν τούτον πρὸς τὸν χιλιάρχον· διότι ἐχει τι νὰ ἀπαγγείλῃ πρὸς αὐτὸν. ¹⁸Ἐκεῖνος λοιπὸν παραλάβων αὐτὸν, ἐφερε πρὸς τὸν χιλιάρχον καὶ λέγει· Ὁ δεσμιὸς Παῦλος με ἐκράξε καὶ με παρεκάλεσε νὰ φερῶ τὸν νεὸν τούτον πρὸς σε, διότι ἐχει τι νὰ σοὶ ἀλάλῃ. ¹⁹Πιάσκας δὲ αὐτὸν ἀπο τῆς χειρὸς ὁ χιλιάρχος καὶ ἀποσυρθεῖς κατ' ἰδίαν, ἠρώτησε, Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐχεις νὰ μοὶ ἀπαγγείλῃς; ²⁰Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνέφωνῆσαν νὰ σε παρακαλέσωσι νὰ καταβίβασῃς αὐριὸν τὸν Παῦλον εἰς τὸ συνέδριον, ὡς θέλοντες νὰ μαθῶσι τι ἀκριβεστερον περὶ αὐτοῦ. ²¹Σὺ λοιπὸν μὴ πεισθῆς εἰς αὐτοὺς, διότι ἐνεδρευούσιν αὐτὸν πλειότεροι τῶν τεσσαρακόντα ἀνδρες ἐξ αὐτῶν, οἱ τινεσ ἀνεθεματίσκαν ἐαυτοὺς μὴτε νὰ φαγῶσι μὴτε νὰ πῶσιν, ἐώσου φονεῦσωσιν αὐτὸν· καὶ τῶρα εἶναι ἐτοιμοὶ, προσμενοντες τὴν παρὰ σου ὑποσχέσιν. ²²Ὁ χιλιάρχος λοιπὸν ἀπελύσε τὸν νεὸν, παραγγείλας, νὰ μὴ εἰπῆς εἰς μὴδὲνα ὅτι ἐφανέρωσκας τὰυτὰ εἰς ἐμε. ²³Καὶ προσκαλέσκας δύο τινεσ τῶν ἐκατοντάρχων, εἶπεν· Ἐτοιμάσκατε διακοσίους στρατιῶτας διὰ νὰ ὑπαγῶσιν ἐὼς Καισαρείας, καὶ ἐβδομηκόντα ἵππεις καὶ διακοσίους λογχοφόρους, ἀπο τριτῆς ὥρας τῆς νυκτὸς, ²⁴ἐτοιμάσκατε καὶ ζῶα, διὰ νὰ ἐπικαθίσωσι τὸν Παῦλον καὶ φερῶσιν ἀσφαλῶς πρὸς Φηλῖκα τὸν ἡγεμόνα· ²⁵καὶ ἐγράψεν ἐπιστολὴν περιεχούσαν τὸν τυπὸν τούτον· ²⁶Κλαυδῖος Λυσίας πρὸς τὸν κρατιστὸν ἡγεμόνα Φηλῖκα, χαιρεῖν. ²⁷Τὸν ἀνδρᾶ τούτον, συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ μέλλοντα νὰ φονεῦθῃ ὑπ' αὐτῶν, ἐπελθὼν μετὰ τοῦ στρατεῦματος ἐώσσα αὐτὸν, μαθὼν ὅτι εἶναι Ρωμαίος. ²⁸Θέλων δὲ νὰ μαθῶ αἰτιαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκατηγοροῦν αὐτὸν, κατεβίβασα αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν· ²⁹καὶ εὐρον αὐτὸν ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μὴ ἐχόντα ὁμῶς μὴδὲν ἐγκλήμα ἀξίον θανάτου ἢ δεσμών. ³⁰Καὶ ἐπειδὴ ἐμῆνυθῆ πρὸς ἐμε ὅτι μέλλει νὰ γείνη εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐπιβουλὴ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐυθὺς ἐπεμψα αὐτὸν πρὸς σε, παραγγείλας καὶ εἰς τοὺς κατηγοροὺς νὰ εἰπῶσιν ἐνώπιον σου τὰ κατ' αὐτοῦ. Ὑγιαίνει. ³¹Οἱ μὲν λοιπὸν στρατιῶται κατὰ τὴν δόθεισαν εἰς αὐτοὺς προσταγὴν ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον, ἐφεραν διὰ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατριδᾶ, ³²τὴν δὲ ἐπαυριὸν, ἀφήσαντες τοὺς ἵππεις νὰ ὑπαγῶσι μετ' αὐτοῦ, ὑπεστρέψαν εἰς τὸ φρουριον· ³³οἱ τινεσ εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισαρείαν καὶ ἐγχειρισάντες τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἡγεμόνα, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον εἰς αὐτὸν. ³⁴Ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἀφου ἀνεγνώσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἠρώτησεν ἐκ ποίας ἐπαρχίας εἶναι καὶ ἤκουσεν ὅτι εἶναι ἀπο Κιλικίας, ³⁵Θέλω σε ἀκροασθῆ, εἶπεν, ὅταν καὶ οἱ κατηγοροὶ σου ἐλθῶσι· καὶ προσεταξέ νὰ φυλαττῆται ἐν τῷ πραιτωριῳ τοῦ Ἡρώδου.

24 Μετὰ δὲ πεντε ἡμερας κατεβῆ ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ μετὰ τίνος Τερτυλλοῦ ῥητορὸς, οἱ τινεσ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα κατὰ τοῦ Παύλου. ²Προσκληθέντος δὲ αὐτοῦ, ἤρχισε νὰ κατηγορῆ ὁ Τερτυλλὸς, λέγων· Ἐπειδὴ ἀπολαμβανόμεν διὰ

σου πολλήν ησυχίαν και γίνονται εις το εθνος τουτο λαμπρα πραγματα δια της προνοιας σου, ³κατα παντα και πανταχου ευγνωμονουμεν, κρατιστε Φηλιξ, μετα πασης ευχαριστιας. ⁴Αλλα δια να μη σε απασχολω περισσοτερον, παρακαλω να ακουσης ημας συντομως με την επιεικειαν σου. ⁵Επειδη ευρομεν τον ανθρωπον τουτον οτι ειναι φθοροποιος και διεγειρει στασιν μεταξυ ολων των κατα την οικουμενην Ιουδαιων, και ειναι πρωτοστατης της αιρεσεως των Ναζωραιων, ⁶οστις και τον ναον εδοκιμασε να βεβηλωση, τον οποιον και εκρατησαμεν και κατα τον ημετερον νομον ηθελησαμεν να κρινωμεν. ⁷Ελθων ομως Λυσιας ο χιλιαρχος απεσπασεν αυτον μετα πολλης βιας εκ των χειρων ημων, ⁸προσταξας τους κατηγορους αυτου να ελθωσιν ενωπιον σου· παρα του οποιου θελεις δυνηθη εξετασας αυτος να μαθης περι παντων τουτων, περι των οποιων ημεις κατηγορουμεν αυτον. ⁹Συνωμολογησαν δε και οι Ιουδαιοι, λεγοντες οτι ταυτα ουτως εχουσι. ¹⁰Τοτε ο Παυλος, αφου ο ηγεμων ενευσεν εις αυτον να ομιληση, απεκριθη· Επειδη σε γνωριζω οτι εκ πολλων ετων εισαι κριτης εις το εθνος τουτο, απολογουμαι περι εμαυτου προθυμοτερον, ¹¹διοτι δυνασαι να πληροφορηθης οτι δεν ειναι πλειοτεραι των δωδεκα ημερων αφου εγω ανεβην δια να προσκνησω εν Ιερουσαλημ· ¹²και ουτε εν τω ιερω ευρον εμε διαλεγομενον μετα τινος η οχλαγωγουντα, ουτε εν ταις συναγωγαίς ουτε εν τη πολει· ¹³ουδε δυνανται να φερωσιν αποδειξεις περι οσων με κατηγορουσι τωρα. ¹⁴Ομολογω δε τουτο εις σε, οτι κατα την οδον, την οποιαν ουτοι λεγουσιν αιρεσιν, ουτω λατρευω τον Θεον των πατερων μου, πιστευων εις παντα τα γεγραμμενα εν τω νομω και εν τοις προφηταις, ¹⁵ελπιδα εχων εις τον Θεον, την οποιαν και αυτοι ουτοι προσμενουσιν, οτι μελλει να γεινη αναστασις νεκρων, δικαιων τε και αδικων· ¹⁶εις τουτο δε εγω σπουδαζω, εις το να εχω απταιστον συνειδησιν προς τον Θεον και προς τους ανθρωπους διαπαντος. ¹⁷Μετα πολλα δε ετη ηλθον δια να καμω εις το εθνος μου ελεημοσυνας και προσφορας· ¹⁸εν τω μεταξυ δε τουτων Ιουδαιοι τινες εκ της Ασιας ευρον με κεκαθαρισμενον εν τω ιερω, ουχι μετα οχλου ουδε μετα θορυβου, ¹⁹οιτινες επρεπε να παρασταθωσιν ενωπιον σου και να με κατηγορησωσιν, εαν ειχον τι κατ' εμου. ²⁰Η αυτοι ουτοι ας ειπωσιν εαν ευρον εν εμοι τι αδικημα, οτε παρεσταθην ενωπιον του συνεδριου, ²¹εκτος εαν ηναι περι ταυτης της μιας φωνης, την οποιαν εφωναξα ισταμενος μεταξυ αυτων, οτι περι αναστασεως νεκρων εγω κρινομαι σημερον απο σας. ²²Ακουσας δε ταυτα ο Φηλιξ ανεβαλε την κρισιν αυτων, επειδη ηξυρεν ακριβεστερα τα περι της οδου ταυτης, και ειπεν· Οταν Λυσιας ο χιλιαρχος καταβη, θελω αποφασισει περι της διαφορας σας, ²³και διεταξε τον εκατονταρχον να φυλαττηται ο Παυλος και να εχη ανεσιν και να μη εμποδιζωσι μηδεν εκ των οικειων αυτου να υπηρετη η να ερχηται προς αυτον. ²⁴Μετα δε ημερας τινας ελθων ο Φηλιξ μετα της Δρουσιλλης της γυναικος αυτου, ητις ητο Ιουδαια, μετεκαλεσε τον Παυλον

και ηκουσε παρ' αυτου περι της εις Χριστον πιστεως. ²⁵Ενω δε αυτος ωμιλει περι δικαιοσυνης και εγκρατειας και περι της μελλουσης κρισεως, ο Φηλιξ γενομενος εμφοβος απεκριθη· Κατα το παρον υπαγε, και οταν λαβω καιρον θελω σε μετακαλεσει, ²⁶εν τουτω δε και ηλπιζεν οτι θελουσι δοθη εις αυτον χρηματα υπο του Παυλου, δια να απολυση αυτον· οθεν και συχνοτερα μετακαλων αυτον ωμιλει μετ' αυτου. ²⁷Μετα δε την συμπληρωσιν δυο ετων ο Φηλιξ ελαβε διαδοχον τον Πορκιον Φηστον· και θελων να καμη χαριν εις τους Ιουδαιους ο Φηλιξ, αφηκε τον Παυλον δεδεμενον.

25 Ο Φηστος λοιπον, αφου ηλθεν εις την επαρχιαν, μετα τρεις ημερας ανεβη εις Ιεροσολυμα απο της Καισαρειας. ²Ενεφανισθησαν δε εις αυτον ο αρχιερευς και οι πρωτοι των Ιουδαιων κατα του Παυλου τον παρεκαλον αυτον, ³ζητουντες χαριν κατ' αυτου, να μεταφερη αυτον εις Ιερουσαλημ, ενεδρευοντες να φονευσωσιν αυτον καθ' οδον. ⁴Ο δε Φηστος απεκριθη οτι ο Παυλος φυλαττηται εν Καισαρεια, και οτι αυτος ταχεως μελλει να αναχωρηση εκεισε. ⁵Οθεν οι δυνατοι μεταξυ σας, ειπεν, ας καταβωσι μετ' εμου, και εαν υπαρχη τι εν τω ανθρωπω τουτω, ας κατηγορησωσιν αυτον. ⁶Και αφου διετριψε μεταξυ αυτων υπερ τας δεκα ημερας, κατεβη εις Καισαρειαν, και τη επαυριον καθησας επι του βηματος, προσεταξε να φερθη ο Παυλος. ⁷Και αφου ηλθε, παρεσταθησαν οι καταβαντες απο Ιεροσολυμων Ιουδαιοι, επιφεροντες κατα του Παυλου πολλας και βαρειας κατηγοριας, τας οποιας δεν ηδυναντο να αποδειξωσιν· ⁸απολογουμενου εκεινου οτι ουτε εις τον νομον των Ιουδαιων ουτε εις το ιερον ουτε εις τον Καισαρα επραξα τι αμαρτημα. ⁹Ο δε Φηστος, θελων να καμη χαριν εις τους Ιουδαιους, αποκριθεις προς τον Παυλον ειπε· Θελεις να αναβης εις Ιεροσολυμα και εκει να κριθης περι τουτων ενωπιον μου; ¹⁰Και ο Παυλος ειπεν· Επι του βηματος του Καισαρος παρισταμαι, οπου πρεπει να κριθω. Δεν ηδικησα κατ' ουδεν τους Ιουδαιους, καθως και συ γνωριζεις καλλιστα· ¹¹διοτι εαν αδικω και επραξα τι αξιον θανατου, δεν φευγω τον θανατον· αλλ' εαν δεν υπαρχη ουδεν εξ οσων ουτοι με κατηγορουσιν, ουδεις δυναται να με χαριση εις αυτους· τον Καισαρα επικαλουμαι. ¹²Τοτε ο Φηστος, συνομιλησας μετα του συμβουλιου, απεκριθη· Τον Καισαρα επικαλεισαι, προς τον Καισαρα θελεις υπαγει. ¹³Και αφου παρηλθον ημεραι τινες, Αγριππας ο βασιλευς και η Βερνικη ηλθον εις Καισαρειαν δια να χαιρετησωσι τον Φηστον. ¹⁴Ενω δε διετριβον εκει ημερας πολλας, ο Φηστος ανεφερε προς τον βασιλεα τα περι του Παυλου, λεγων· Ειναι τις ανθρωπος αφημενος εδω δεσμιος υπο του Φηλικος, ¹⁵περι του οποιου, οτε υπηγα εις Ιεροσολυμα, οι αρχιερεις και οι πρεσβυτεροι των Ιουδαιων ενεφανισθησαν εις εμε, ζητουντες καταδικην εναντιον αυτου· ¹⁶προς τους οποιους απεκριθη οτι δεν ειναι συνηθεια εις τους Ρωμαιοις να παραδιδωσι κατα χαριν ουδεν ανθρωπον εις θανατον,

πριν ο κατηγορούμενος εχη τους κατηγορους κατα προσωπον και λαβη καιρον απολογιας περι του εγκληματος. ¹⁷Αφου λοιπον αυτοι συνηλθον εδω, χωρις να καμω μηδεμιαν αναβολην την ακολουθον ημεραν καθησας επι του βηματος, προσεταξα να φερθη ο ανθρωπος. ¹⁸περι του οποιου οι κατηγοροι παρασταθεντες δεν επεφεραν ουδεμιαν κατηγοριαν εξ οσων εγω υπενουον, ¹⁹αλλ' ειχον κατ' αυτου ζητηματα τινα περι της ιδιας αυτων δεισιδαιμονιας και περι τινος Ιησου αποθανοντος, τον οποιον ο Παυλος ελεγεν οτι ζη. ²⁰Απορων δε εγω εις την περι τουτου ζητησιν, ελεγον αν θελη να υπαγη εις Ιερουσαλημ και εκει να κριθη περι τουτων. ²¹Αλλ' επειδη ο Παυλος επεκαλεσθη να φυλαχθη εις την κρισιν του Σεβαστου, προσεταξα να φυλαττηται, εωσου πεμφω αυτον προς τον Καισαρα. ²²Ο δε Αгриππας ειπε προς τον Φηστον· Ηθελον και εγω να ακουσω τον ανθρωπον. Και εκεινος· Αυριον, ειπε, θελεις ακουσει αυτον. ²³Την επαυριον λοιπον, οτε ηλθεν ο Αгриππας και η Βερνικη μετα μεγαλης πομπης και εισηλθον εις το ακροατηριον μετα των χιλιαρχων και των εξοχων ανδρων της πολεως, προσεταξεν ο Φηστος, και εφερθη ο Παυλος. ²⁴Τοτε λεγει ο Φηστος· Αгриππα βασιλευ και παντες οι συμπαρευρισκομενοι μεθ' ημων, θεωρειτε τουτον, περι του οποιου ολον το πληθος των Ιουδαιων με ωμιλησαν και εν Ιεροσολυμοις και εδω, καταβωωντες οτι αυτος δεν πρεπει πλεον να ζη. ²⁵Εγω δε επειδη ευρον οτι δεν επραξεν ουδεν αξιον θανατου, και αυτος ουτος επεκαλεσθη τον Σεβαστον, απεφασισα να πεμφω αυτον. ²⁶Περι του οποιου δεν εχω ουδεν βεβαιον να γραψω προς τον κυριον μου· οθεν εφερα αυτον ενωπιον σας, και μαλιστα ενωπιον σου, βασιλευ Αгриππα, δια να εχω τι να γραψω, αφου γεινη η ανακρισις. ²⁷Διοτι μοι φαινεται αλογον, πεμπων δεσμιον, να μη φανερωσω και τα κατ' αυτου εγκληματα.

260 δε Αгриππας ειπε προς τον Παυλον. Εχεις την αδειαν να ομιλησης υπερ σεαυτου. Τοτε ο Παυλος εκτεινας την χειρα, απελογειτο· ²Μακαριον νομιζω εμαυτον, βασιλευ Αгриππα, μελλων να απολογηθω ενωπιον σου σημερον περι παντων εις οσα εγκαλουμαι υπο των Ιουδαιων, ³μαλιστα επειδη γνωριζεις παντα τα παρα τοις Ιουδαιοις εθιμα και ζητηματα· οθεν δεομαι σου να με ακουσης μετα μακροθυμιας. ⁴Την εκ νεοτητος λοιπον ζωην μου, την οποιαν απ' αρχης εζησα μεταξυ του εθνους μου εν Ιεροσολυμοις, εξευρουσι παντες οι Ιουδαιοι, ⁵επειδη με γνωριζουσιν εξ αρχης, εαν θελωσι να μαρτυρησωσιν, οτι κατα την ακριβεστατην αιρεσιν της θρησκειας ημων εζησα Φαρισαιος. ⁶Και τωρα παρισταμαι κρινομενος δια την ελπιδα της επαγγελιας της γενομενης υπο του Θεου προς τους πατερας ημων, ⁷εις την οποιαν το δωδεκαφυλον ημων γενος, λατρευον εκτενωσ τον Θεον νυκτα και ημεραν, ελπίζει να κατανηση περι ταυτης της ελπιδος εγκαλουμαι, βασιλευ Αгриππα, υπο των Ιουδαιων. ⁸Τι απιστευτον κρινεται εις εσας, οτι ο Θεος ανιστα νεκρους; ⁹Εγω μεν εστοχασθην κατ' εμαυτον οτι επρεπε

να πραξω πολλα εναντια εις το ονομα του Ιησου του Ναζωραιου· ¹⁰το οποιον και επραξα εν Ιεροσολυμοις, και πολλους των αγιων εγω κατεκλεισα εις φυλακας, λαβων την εξουσιαν παρα των αρχιερεων, και οτε εφρονεουντο εδωκα ψηφον κατ' αυτων. ¹¹Και εν πασαις ταις συναγωγαις πολλακις τιμωρων αυτους ηναγκαζον να βλασφημωσι, και καθ' υπερβολην μαινομενος εναντιον αυτων κατεδιωκον εως και εις τας εξω πολεις. ¹²Εν τουτοις δε, οτε ηρχομην εις την Δαμασκον μετ' εξουσιας και επιτροπης της παρα των αρχιερεων, ¹³εν τω μεσω της ημερας ειδον καθ' οδον, βασιλευ, φως ουρανοθεν υπερβαινον την λαμπροτητα του ηλιου, το οποιον ελαμψε περι εμε και τους οδοιπορουντας μετ' εμου· ¹⁴και ενω κατεπεσομεν παντες εις την γην, ηκουσα φωνην λαλουσαν προς με και λεγουσαν εις την Εβραικην διαλεκτον· Σαουλ Σαουλ, τι με διωκεις; σκληρον σοι ειναι να λακτιζης προς κεντρα. ¹⁵Εγω δε ειπον· Τις εισαι, Κυριε; Και εκεινος ειπεν· Εγω ειμαι ο Ιησους, τον οποιον συ διωκεις. ¹⁶Αλλα σηκωθητι και στηθι επι τους ποδας σου· επειδη δια τουτο εφανην εις σε, δια να σε καταστησω υπηρετην και μαρτυρα και οσων ειδες και περι οσων θελω φανερωθη εις σε, ¹⁷εκλεγων σε εκ του λαου και των εθνων, εις τα οποια τωρα σε αποστελλω ¹⁸δια να ανοιξης τους οφθαλμους αυτων, ωστε να επιστρεψωσιν απο του σκοτους εις το φως και απο της εξουσιας του Σατανα προς τον Θεον, δια να λαβωσιν αφεσιν αμαρτιων και κληρονομιαν μεταξυ των ηγιασμενων δια της εις εμε πιστεως. ¹⁹Οθεν, βασιλευ Αгриππα, δεν εγεινα απειθης εις την ουρανιον οπτασιαν, ²⁰αλλ' εκηρυττον πρωτον εις τους εν Δαμασκω και Ιεροσολυμοις και εις πασαν την γην της Ιουδαιας, και επειτα εις τα εθνη, να μετανωσι και να επιστρεφωσιν εις τον Θεον, πραττοντες εργα αξια της μετανοιας. ²¹Δια ταυτα οι Ιουδαιοι συλλαβοντες με εν τω ιερω, επεχειρουν να με φονεωσωσιν. ²²Αξιωθεις ομως της βοηθειας της παρα του Θεου, ισταμαι εως της ημερας ταυτης μαρτυρων προς μικρον τε και μεγαλον, μη λεγων μηδεν εκτος των οσα ελαλησαν οι προφηται και ο Μωυσης οτι εμελλον να γεινωσιν, ²³οτι ο Χριστος εμελλε να παθη, οτι πρωτος αναστας εκ νεκρων μελλει να κηρυξη φως εις τον λαον και εις τα εθνη. ²⁴Ενω δε αυτος απελογειτο ταυτα, ο Φηστος ειπε με μεγαλην φωνην· Μαινεσαι, Παυλε, τα πολλα γραμματα σε καταφερουσιν εις μανιαν. ²⁵Ο δε, Δεν μαινομαι, ειπε, κρατιστε Φηστε, αλλα προφερω λογους αληθειας και νοος υγιαινωντος. ²⁶Διοτι εχει γνωσιν περι τουτων ο βασιλευς, προς τον οποιον και λαλω μετα παρρησιας· επειδη ειμαι πεπεισμενος οτι δεν λανθανει αυτον ουδεν τουτων, διοτι τουτο δεν ειναι πεπραγμενον εν γωνια. ²⁷Πιστευεις, βασιλευ Αгриππα, εις τους προφητας; εξευρω οτι πιστευεις. ²⁸Και ο Αгриππας ειπε προς τον Παυλον· Παρ' ολιγον με πειθεις να γεινω Χριστιανος. ²⁹Και ο Παυλος ειπεν· Ηθελον ευχεσθαι προς τον Θεον, ουχι μονον συ, αλλα και παντες οι σημερον ακουοντες με, να γεινωσι και παρ' ολιγον και παρα πολυ τοιου-

τοι οποιος και εγω ειμαι, παρεκτος των δεσμων τουτων.³⁰ Και αφου αυτος ειπε ταυτα, εσηκωθη ο βασιλευς και ο ηγεμων και η Βερνικη και οι συγκαθημενοι μετ' αυτων,³¹ και αναχωρησαντες ελαλουν προς αλληλους, λεγοντες οτι ουδεν αξιον θανατου η δεσμων πραττει ο ανθρωπος ουτος.³² Ο δε Αгриππας ειπε προς τον Φηστον· Ο ανθρωπος ουτος ηδυνατο να απολυθη, εαν δεν ειχεν επικαλεσθη τον Καισαρα.

27 Αφου δε απεφασισθη να αποπλευσωμεν εις την Ιταλιαν, παρεδωκαν τον Παυλον και τινας αλλους δεσμιους εις εκατονταρχον Ιουλιον ονομαζομενον, εκ του ταγματος του Σεβαστου λεγομενου.² Και αφου επεβημεν εις πλοιον Αδραμυττηνον, εσηκωθημεν μελλοντες να παραπλευσωμεν τους κατα την Ασιαν τοπους, εχοντες μεθ' ημων Αρισταρχον τον Μακεδονα τον εκ Θεσσαλονικης·³ και την αλλην ημεραν εφθασαμεν εις Σιδωνα· και ο Ιουλιος φιλανθρωπως φερομενος προς τον Παυλον επετρεφεν εις αυτον να υπαγη προς τους φιλους αυτου και να λαβη περιθαλψιν.⁴ Και εκειθεν σηκωθεντες υπεπλευσαμεν την Κυπρον, επειδη ησαν εναντιοι οι ανεμοι,⁵ και διαπλευσαντες το πελαγος της Κυλικιας και Παμφυλιας, ηλθομεν εις τα Μυρα της Λυκιας.⁶ Και εκει ευρων ο εκατονταρχος πλοιον Αλεξανδρινον, το οποιον επλεεν εις την Ιταλιαν, επεβιβασεν ημας εις αυτο·⁷ βραδυπλουοντες δε ικανας ημερας και μολις φθασαντες εις την Κνιδον, επειδη δεν μας αφινεν ο ανεμος, υπεπλευσαμεν την Κρητην κατα την Σαλμωνην,⁸ και μολις παραπλευσαντες αυτην, ηλθομεν εις τοπον τινα ονομαζομενον Καλους Λιμενας, πλησιον του οποιου ητο η πολις Λασαια.⁹ Επειδη δε παρηλθεν ικανος καιρος και ο πλους ητο ηδη επικινδυνος, διοτι και η νηστεια ειχεν ηδη παρελθει, συνεβουλευεν ο Παυλος,¹⁰ λεγων προς αυτους· Ανδρες, βλεπω οτι ο πλους μελλει να γεινη με κακοπαθειαν και πολλην ζημιαν ουχι μονον του φορτιου και του πλοιου, αλλα και των ψυχων ημων.¹¹ Αλλ' ο εκατονταρχος επειθετο μαλλον εις τον κυβερνητην και εις τον ναυκληρον παρα εις τα υπο του Παυλου λεγομενα.¹² Και επειδη ο λιμην δεν ητο επιτηδειος εις παραχειμασιαν, οι πλειοτεροι εγνωμοδοτησαν να σηκωθωσι και εκειθεν, ωστε φθασαντες αν ηδυναντο εις Φοινικια, λιμενα της Κρητης βλεποντα προς τον λιβα ανεμον και προς τον χωρον, να παραχειμασωσιν εκει.¹³ Και οτε επνευσεν ολιγον νοτος, νομισαντες οτι επετυχον του σκοπου, ανεσυραν την αγκυραν και παρεπλεον πλησιον την Κρητην.¹⁴ Πλην μετ' ολιγον προσεβαλε κατ' αυτης ανεμος τυφωνικος ο λεγομενος Ευροκλυδων.¹⁵ Και επειδη το πλοιον συνηρασθη και δεν ηδυνατο να αντεχη προς τον ανεμον, αφεθεντες εφερομεθα.¹⁶ Και τρεξαντες υπο νησιδιον τι ονομαζομενον Κλαυδην, μολις ηδυνηθημεν να βαλωμεν εις την εξουσιαν μας την λεμβον,¹⁷ την οποιαν αφου ανελαβον μετεχειριζοντο βοθηματα, ζωνοντες υποκατωθεν το πλοιον· και φοβουμενοι μη εκπεσωσιν εις την Συρτιν, κατεβιβασαν τα πανια και εφεροντο ουτως.¹⁸ Και

επειδη εχειμαζομεθα σφοδρως, την ακολουθον ημεραν εκαμνον χυσιν,¹⁹ και την τριτην με τας ιδιαις ημων χειρας ερριψαμεν τα σκευη του πλοιου·²⁰ και επειδη δια πολλων ημερων δεν εφαινοντο ουτε ηλιος ουτε αστρα, και χειμων βαρυσ επεκειτο, πασα ελπις σωτηριας αφηρειτο πλεον αφ' ημων.²¹ Μετα δε πολυημερον ασιτιαν σταθεις ο Παυλος εν τω μεσω αυτων, ειπεν· Επρεπεν, ω ανδρες, να μου υπακουσητε και να μη σηκωθητε απο της Κρητης και ουτως ηθελομεν αποφυγει την κακοπαθειαν ταυτην και την ζημιαν.²² Αλλα και ηδη σας παραινω να εχητε θαρρος· διοτι εξ υμων ουδεμια ψυχη δεν θελει χαθη, ειμη μονον το πλοιον.²³ Διοτι την νυκτα ταυτην εφανη εις εμε αγγελος του Θεου, του οποιου ειμαι, τον οποιον και λατρευω,²⁴ λεγων· μη φοβου, Παυλε· πρεπει να παρασταθης ενωπιον του Καισαρος· και ιδου, ο Θεος σοι εχαρισε παντας τους πλεοντας μετα σου.²⁵ Δια τουτο θαρρειτε, ανδρες· διοτι πιστευω εις τον Θεον οτι ουτω θελει γεινει, καθ' ον τροπον ελαληθη προς εμε.²⁶ Πρεπει δε να πεσωμεν εις νησον τινα.²⁷ Οτε δε ηλθεν η δεκατη τεταρτη νυξ, ενω παρεφερομεθα εν τη Αδριατικη θαλασση, περι το μεσον της νυκτος εσυμπεραινουν οι ναυται οτι πλησιαζουσιν εις τοπον τινα.²⁸ Και ριψαντες την βολιδα ευρον εικοσι οργυιας, και αφου επροχωρησαν ολιγον διαστημα, ριψαντες και παλιν την βολιδα ευρον οργυιας δεκαπεντε·²⁹ και φοβουμενοι μηπως πεσωμεν εξω εις τραχεις τοπους, ριψαντες τεσσαρας αγκυρας απο της πρυμνης, ηυχοντο να γεινη ημερα.³⁰ Επειδη δε οι ναυται εξητουν να φυγωσιν εκ του πλοιου και κατεβιβασαν την λεμβον εις την θαλασσαν, επι προφασει οτι εμελλον να εκτεινωσιν αγκυρας εκ της πρωρας,³¹ ο Παυλος ειπε προς τον εκατονταρχον και προς τους στρατιωτας· Εαν ουτοι δεν μεινωσιν εν τω πλοιω, σεις δεν δυνασθε να σωθητε.³² Τοτε οι στρατιωται απεκοψαν τα σχοινια της λεμβου και αφηκαν αυτην να πεση εξω.³³ Εως δε να εξημερωση, ο Παυλος παρεκαλει παντας να λαβωσι τροφην τινα, λεγων· Δεκατεσσαρας ημερας σημερον προσδοκωντες διαμενετε νηστικοι, και δεν εφαγετε ουδεν.³⁴ Δια τουτο σας παρακαλω να λαβητε τροφην· διοτι τουτο εινα αναγκαιον προς την σωτηριαν σας· επειδη ουδενος απο σας δεν θελει πεσει θριξ εκ της κεφαλης.³⁵ Αφου δε ειπε ταυτα και ελαβεν αρτον, ευχαριστησε τον Θεον ενωπιον παντων και κοψας ηρχισε να τρωγη.³⁶ Λαβοντες δε παντες θαρρος, ελαβον και αυτοι τροφην·³⁷ ημεθα δε εν τω πλοιω ψυχαι ολαι διακοσαι εβδομηκοντα εξ.³⁸ Αφου δε εχορτασθησαν απο τροφης ελαφρυνον το πλοιον, ριπτοντες τον σιτον εις την θαλασσαν.³⁹ Και οτε εγεινεν ημερα, δεν εγνωριζον την γην, παρετηρουν ομως κολπον τινα εχοντα αιγιαλον, εις τον οποιον εβουλευθησαν, αν ηδυνατο, να εξωσωσι το πλοιον.⁴⁰ Και κοψαντες τας αγκυρας, αφηκαν το πλοιον εις την θαλασσαν, λυσαντες ενταυτω τους δεσμους των πηδαλιων, και υψωσαντες τον αρτεμονα προς τον ανεμον, κατηυθυνοντο εις τον αιγιαλον.⁴¹ Περιπεσοντες δε εις τοπον, οπου συνηρχοντο δυο θαλασσαι, ερριψαν εξω το πλοιον, και η μεν πρωρα

εκαθήσε και εμεινεν ασαλευτος, η δε πρυμνη διελυετο υπο της βιας των κυματων. ⁴²Εβουλευθησαν δε οι στρατιωται να θανατωσωσι τους δεσμιους, δια να μη φυγη μηδεις κολυμβησας. ⁴³Αλλ' ο εκατονταρχος, θελων να διασωση τον Παυλον, εμποδισεν αυτους απο του σκοπου και προσεταξεν, οσοι ηδυναντο να κολυμβωσι να ριφθωσι πρωτοι και να εκβωσιν εις την γην, ⁴⁴οι δε λοιποι αλλοι μεν επι σανιδων, αλλοι δε επι τινων λειψανων του πλοιου, και ουτω διεσωθησαν παντες εις την γην.

28Και αφου διεσωθησαν, τοτε εγνωρισαν οτι η νησος ονομαζεται Μελιτη. ²Οι δε βαρβαροι εδειξαν εις ημας ου την τυχουσαν φιλανθρωπιαν· διοτι αναψαντες πυραν, υπεδεχθησαν παντας ημας δια την επικειμενην βροχην και δια το ψυχος. ³Οτε δε ο Παυλος, συσωρευσας πληθος φρυγανων, εβαλεν επι την πυραν, εχιδνα εξελθουσα εκ της θερμότητος προσεκολληθη εις την χειρα αυτου. ⁴Ως δε ειδον οι βαρβαροι το θηριον κρεμαμενον εκ της χειρος αυτου, ελεγον προς αλληλους· Βεβαιως φρονευσειναι ο ανθρωπος ουτος, τον οποιον διασωθεντα εκ της θαλασσης η θεια δικη δεν αφηκε να ζη. ⁵Και αυτος μεν απειταξε το θηριον εις το πυρ και δεν επαθεν ουδεν κακον· ⁶εκεινοι δε επροσμενον οτι εμελλε να πρησθη η εξαιφνης να πεση κατω νεκρος. Αφου ομως επροσμενον πολλην ωραν και εβλεπον οτι ουδεν κακον εγινετο εις αυτον, μεταβαλοντες στοχασμον ελεγον οτι ειναι Θεος. ⁷Εις τα περιξ δε του τοπου εκεινου ησαν κτηματα του πρωτου της νησου ονομαζομενου Ποπλιου, οστις αναδεχθεις ημας, εξενισε φιλοφρονως τρεις ημερας. ⁸Συμβη δε να ηναι κατακειτος ο πατηρ του Ποπλιου, πασχων πυρετον και δυσεντερειαν· προς τον οποιον εισελθων ο Παυλος και προσευχηθεις, επεθεσεν επ' αυτον τας χειρας και ιατρευσεν αυτον. ⁹Τουτου λοιπον γενομενου και οι λοιποι, οσοι ειχον ασθειας εν τη νησω, προσηρχοντο και εθεραπευοντο· ¹⁰οιτινες και με τιμας πολλας ετιμησαν ημας και οτε εμελλομεν να αναχωρησωμεν, εφωδιασαν με τα χρειωδη. ¹¹Μετα δε τρεις μηνας απεπλευσαμεν επι πλοιου Αλεξανδρινου, με σημαιαν των Διοσκουρων, το οποιον ειχε παραχειμασει εν τη νησω, ¹²και φθασαντες εις τας Συρακουσας, εμειναμεν τρεις ημερας· ¹³εκειθεν δε περιπλευσαντες κατηνησαμεν εις Ρηγιον, και μετα μιαν ημεραν, πνευσαντος νοτου, την δευτεραν ημεραν ηλθομεν εις Ποτιολους· ¹⁴οπου ευροντες αδελφους, παρεκαλεσθημεν να μεινωμεν παρ' αυτοις επτα ημερας, και ουτως ηλθομεν εις την Ρωμην. ¹⁵Εκειθεν δε ακουσαντες οι αδελφοι τα περι ημων, εξηλθον εις απαντησιν ημων εως του Αππιου Φορου και των Τριων Ταβερνων, τους οποιους ιδων ο Παυλος, ηυχαιστησε τον Θεον και ελαβε θαρρος. ¹⁶Οτε δε ηλθομεν εις Ρωμην, ο εκατονταρχος παρεδωκε τους δεσμιους εις τον στρατοπεδαρχην· εις τον Παυλον ομως συνεχωρηθη να μενη καθ' εαυτον μετα του στρατιωτου, οστις εφυλαττεν αυτον. ¹⁷Μετα δε τρεις ημερας συνεκαλεσεν ο Παυλος τους οντας των Ιουδαιων πρωτους· και αφου συνηλθον, ελεγε

προς αυτους· Ανδρες αδελφοι, εγω ουδεν εναντιον πραξας εις τον λαον η εις τα εθιμα τα πατρωα, παρεδοθην εξ Ιεροσολυμων δεσμιος εις τας χειρας των Ρωμαιων· ¹⁸οιτινες αφου με ανεκριναν, ηθελον να με απολυσωσι, διοτι ουδεμια αιτια θανατου υπηρχεν εν εμοι. ¹⁹Επειδη δε αντελεγον οι Ιουδαιοι, ηναγκασθην να επικαλεσθω τον Καισαρα, ουχι ως εχων να κατηγορησω κατα τι το εθνος μου. ²⁰Δια ταυτην λοιπον την αιτιαν σας εκαλεσα, δια να σας ιδω και ομιλησω· διοτι ενεκα της ελπιδος του Ισραηλ φορω ταυτην την αλυσιν. ²¹Οι δε ειπον προς αυτον· ημεις ουτε γραμματα ελαβομεν περι σου απο της Ιουδαιας, ουτε ελθων τις εκ των αδελφων απηγγειλεν η ελαλησε τι κακον περι σου. ²²Επιθυμουμεν δε να ακουσωμεν παρα σου τι φρονεις διοτι περι της αιρεσεως ταυτης ειναι γνωστον εις ημας οτι πανταχου αντιλεγεται. ²³Και αφου διωρισαν εις αυτον ημεραν, ηλθον προς αυτον πολλοι εις το καταλυμα, εις τους οποιους εξεθεσε δια μαρτυριων την βασιλειαν του Θεου και επειθεν αυτους εις τα περι του Ιησου απο τε του νομου του Μωυσεως και των προφητων απο πρωι εως εσπερας. ²⁴Και αλλοι μεν επειθοντο εις τα λεγομενα, αλλοι δε ηπιστουν. ²⁵Ασυμφωνοι δε οντες προς αλληλους ανεχωρουν, αφου ο Παυλος ειπεν ενα λογον, οτι καλως ελαλησε το Πνευμα το Αγιον προς τους πατερας ημων δια Ησαιου του προφητου, ²⁶λεγον· Υπαγε προς τον λαον τουτου και ειπε· Με την ακοην θελετε ακουσει και δεν θελετε εννοησει, και βλεποντες θελετε ιδει και δεν θελετε καταλαβει· ²⁷διοτι επαχυνθη η καρδια του λαου τουτου, και με τα ωτα βαρεως ηκουσαν και τους οφθαλμους αυτων εκλεισαν, μηποτε ιδωσι με τους οφθαλμους και ακουσωσι με τα ωτα και νοησωσι με την καρδιαν και επιστρεψωσι, και ιατρευσω αυτους. ²⁸Γνωστον λοιπον εστω εις εσας οτι εις τα εθνη απεσταλη το σωτηριον του Θεου, αυτοι και θελουσιν ακουσει. ²⁹Και αφου ειπε ταυτα ανεχωρησαν οι Ιουδαιοι εχοντες πολλην συζητησιν προς αλληλους. ³⁰Εμεινε δε ο Παυλος δυο ολοκληρα ετη εν ιδιαίτερα μισθωτη οικια και εδεχετο παντας τους ερχομενους προς αυτον, ³¹κηρυττων την βασιλειαν του Θεου και διδασκων μετα πασης παρρησιας ακωλυτως τα περι του Κυριου Ιησου Χριστου.

Ρωμαίοι

1 Πάυλος, δούλος Ιησού Χριστού, προσκεκλημένος αποστολός, κενωμένος δια το ευαγγέλιον του Θεού, ²το οποίον προύπεσχεθη δια των προφητών αυτού εν ταις αγίαις γραφαίς, ³περι του Υιού αυτού, οστις εγεννηθη εκ σπερματος Δαβίδ κατά σαρκά, ⁴και απέδειχθη Υιός Θεού εν δυνάμει κατά το πνεύμα της αγιωσύνης δια της εκ νεκρών αναστάσεως, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών, ⁵δια του οποίου ελαβόμεν χάριν και αποστολήν εις υπάκοήν πιστεως παντων των εθνών υπέρ του ονοματος αυτού, ⁶μεταξύ των οποίων εισθε και σεις προσκεκλημένοι του Ιησού Χριστού, ⁷προς παντας τους οντας εν Ρώμη αγαπητούς του Θεού, προσκεκλημένους αγίους, χάρις ειη υμίν και ειρήνη απο Θεού Πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού. ⁸Πρωτον μὲν ευχαριστῶ τον Θεον μου δια Ιησού Χριστού υπέρ παντων υμών, διότι η πίστις σας κηρύττεται εν όλω τῷ κόσμῳ. ⁹Ἐπειδὴ μαρτύριον μου εἶναι ὁ Θεός, τον οποίον λατρεύω δια του πνεύματος μου εν τῷ ευαγγελίῳ του Υιού αυτού, ὅτι ἀδιαλείπτως σας ἐνθυμούμαι, ¹⁰δέομενος πάντοτε εν ταις προσευχαίς μου να αξιωθῶ ἤδη ποτε δια του θελήματος του Θεού να ἐλθῶ πρὸς εἰς. ¹¹Διότι ἐπιποθῶ να σας ἴδω, δια να σας μεταδώσω χάρισμα τι πνευματικόν πρὸς στηριξίν υμῶν, ¹²τούτο δὲ εἶναι, τὸ να συμπαραγορηθῶ μεταξύ σας δια της κοινῆς πιστεως υμῶν τε και ἐμοῦ. ¹³Δὲν θελῶ δὲ να ἀγνοήτε, ἀδελφοί, ὅτι πολλάκις ἐμελέτησα να ἐλθῶ πρὸς εἰς, ἐμποδισθῆν ὁμῶς μέχρι τούδε, δια να ἀπολαύσω καρπὸν τινά και μεταξύ σας, καθὼς και μεταξύ των λοιπῶν εθνῶν. ¹⁴Χρεωστὴς εἶμαι πρὸς Ἕλληνας τε και βαρβάρους, σοφοὺς τε και ἀσοφοὺς· ¹⁵ούτω προθυμὸς εἶμαι τὸ κατ' ἐμὲ να κηρύξω τὸ ευαγγέλιον και πρὸς εἰς τους εν Ρώμῃ. ¹⁶Διότι δὲν αἰσχυνομαι τὸ ευαγγέλιον του Χριστοῦ· ἐπειδὴ εἶναι δυνάμις Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν εις πάντα τον πιστευοντα Ἰουδαίον τε, πρωτον και Ἕλληνα. ¹⁷Διότι δι' αὐτοῦ ἀποκαλύπτεται ἡ δικαιοσύνη του Θεοῦ εκ πιστεως εις πίστιν, καθὼς εἶναι γεγραμμενόν· Ὁ δὲ δικαίος θελεῖ ζῆσαι εκ πιστεως. ¹⁸Διότι ὀργὴ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσεβειαν και ἀδικίαν ἀνθρώπων, οἱτινες κατακρατοῦσι τὴν ἀληθειαν εν ἀδικίᾳ. ¹⁹Ἐπειδὴ ὁ, τι δύναται να γνωρισθῆ περι Θεοῦ εἶναι φανερόν εν αὐτοῖς, διότι ὁ Θεός ἐφανερώσε τούτο πρὸς αὐτούς. ²⁰Ἐπειδὴ τὰ ἀοράτα αὐτοῦ βλέπονται φανερώς ἀπο κτίσεως κόσμου νοούμενα δια των ποιημάτων,

ἡ τε αἰδῖος αὐτοῦ δυνάμις και ἡ θειότης, ὥστε αὐτοὶ εἶναι ἀναπολογητοί. ²¹Διότι γνωρισαντες τον Θεόν, δὲν ἐδοξάσαν ὡς Θεόν οὐδὲ ευχαριστήσαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν εν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, και ἐσκοτίσθη ἡ σὺννετος αὐτῶν καρδιά· ²²λέγοντες ὅτι εἶναι σοφοὶ ἐμωράθησαν, ²³και ἠλλάξαν τὴν δόξαν του ἀφθάρτου Θεοῦ εις ὁμοίωμα εἰκόνος φθάρτου ἀνθρώπου και πετεινῶν και τετραπόδων και ἐρπετῶν. ²⁴Δια τούτο και παρεδῶκεν αὐτούς ὁ Θεός δια των ἐπιθυμιῶν των καρδιῶν αὐτῶν εις ἀκαθαρσίαν, ὥστε να ἀτιμάζονται τὰ σώματα αὐτῶν μεταξύ αὐτῶν. ²⁵Οἱτινες μετέλλαξαν τὴν ἀληθειαν του Θεοῦ εις τὸ ψεῦδος, και ἐσεβασθήσαν και ἐλατρεύσαν τὴν κτίσιν μᾶλλον παρὰ τον κτίσαντα, οἱτις εἶναι εὐλογητός εις τους αἰῶνας· ἀμήν. ²⁶Δια τούτο παρεδῶκεν αὐτούς ὁ Θεός εις πάθη ἀτιμίας· διότι και αἱ γυναῖκες αὐτῶν μετέλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εις τὴν παραφυσιν· ²⁷ὁμοίως δὲ και οἱ ἀνδρες, ἀφῆσαντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν της γυναικός, ἐξεκαυθήσαν εις τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους, πράττοντες τὴν ἀσχημοσύνην ἀρσενες εις ἀρσενας και ἀπολαμβάνοντες εις εαυτούς τὴν πρεπούσαν ἀντιμισθίαν της πλάνης αὐτῶν. ²⁸Και καθὼς ἀπεδοκίμασαν τὸ να ἐχῶσιν ἐπιγνώσιν του Θεοῦ, παρεδῶκεν αὐτούς ὁ Θεός εις ἀδοκίμον νοῦν, ὥστε να πράττωσι τὰ μὴ πρεπόντα, ²⁹πληρεῖς ὄντες πάσης ἀδικίας, πορνείας, πονηρίας, πλεονεξίας, κακίας, γεμοντες φθόνου, φόνου, ἐριδος, δόλου, κακοηθείας· ³⁰φιθηρισταί, καταλαλοί, μισοθεοί, υβρισταί, ὑπερηφάνοι, ἀλαζόνες, ἐφευρεταί κακῶν, ἀπειθεῖς εις τους γονεῖς, ³¹ἀσυνετοί, παραβάται συνθηκῶν, ἀσπλαγχνοί, ἀδιαλλακτοί, ἀνελεημονες· ³²οἱτινες ἐνῶ γνωρίζουσι τὴν δικαιοσύνην του Θεοῦ, ὅτι οἱ πράττοντες τὰ τοιαῦτα εἶναι ἀξιοὶ θανάτου, οὐχὶ μόνον πράττουσιν αὐτὰ, ἀλλὰ και συνευδοκοῦσιν εις τους πράττοντας.

2 Δια τούτο ἀναπολογητός εἶσαι, ὦ ἀνθρώπε, πᾶς οἱτις κρίνεις· διότι εις ὁ, τι κρίνεις τον ἄλλον, σεαυτὸν κατακρίνεις· ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ πράττεῖς συ ὁ κρίνων. ²Ἐξευρομένον δὲ ὅτι ἡ κρίσις του Θεοῦ εἶναι κατὰ ἀληθειαν ἐναντίον των πράττοντων τὰ τοιαῦτα. ³Και νομίζεις τούτο, ὦ ἀνθρώπε, συ ὁ κρίνων τους πράττοντας τὰ τοιαῦτα και πράττων αὐτὰ, ὅτι θελεῖς ἐκφυγεῖ τὴν κρίσιν του Θεοῦ; ⁴Ἡ καταφρονεῖς τον πλοῦτον της χρηστοτήτος αὐτοῦ και τῆς ὑπομονῆς και τῆς μακροθυμίας, ἀγνοῶν ὅτι ἡ χρῆ-

στοτης του Θεου σε φερει εις μετανοιαν; ⁵δια δε την σκληροτητα σου και αμετανοητον καρδιαν θησαυριζεις εις σεαυτον οργην εν τη ημερα της οργης και της αποκαλυψεως της δικαιοκρισιας του Θεου, ⁶οστις θελει αποδωσει εις εκαστον κατα τα εργα αυτου, ⁷εις μεν τους ζητουντας δι' υπομονης εργου αγαθου, δοξαν και τιμην και αφθαρσιαν ζων αιωνιον, ⁸εις δε τους φιλονεικους και απειθουντας μεν εις την αληθειαν, πειθομενους δε εις την αδικιαν θελει εισθαι θυμος και οργη, ⁹θλιψις και στενοχωρια επι πασαν ψυχην ανθρωπου του εργαζομενου το κακον, Ιουδαιου τε πρωτον και Ελληνος· ¹⁰δοξα δε και τιμη και ειρηνη εις παντα τον εργαζομενον το αγαθον, Ιουδαιον τε πρωτον και Ελληνα· ¹¹επειδη δεν ειναι προσωποληψια παρα τω Θεω. ¹²Διοτι οσοι ημαρτησαν χωρις νομου, θελουσι και απολεσθη χωρις νομου· και οσοι ημαρτησαν υπο νομον, θελουσι κριθη δια νομου. ¹³Διοτι δεν ειναι δικαιοι παρα τω Θεω οι ακροαται του νομου, αλλ' οι εκτελεσται του νομου θελουσι δικαιωθη. ¹⁴Επειδη οταν οι εθνικοι οι μη εχοντες νομον πραττωσιν εκ φυσεως τα του νομου, ουτοι νομον μη εχοντες ειναι νομος εις εαυτους, ¹⁵οιτινες δεικνυουσι το εργον του νομου γεγραμμενον εν ταις καρδιαις αυτων, εχοντες συμμαρτυρουσαν την συνειδησιν αυτων και τους λογισμους κατηγορουντας η και απολογουμενους μεταξυ αλληλων, ¹⁶εν τη ημερα οτε θελει κρινει ο Θεος τα κρυπτα των ανθρωπων δια του Ιησου Χριστου κατα το ευαγγελιον μου. ¹⁷Ιδου, συ επονομαζεσαι Ιουδαιος και επαναπαυεσαι εις τον νομον και καυχασαι εις τον Θεον, ¹⁸και γνωριζεις το θελημα αυτου και διακρινεις τα διαφεροντα, διδασκομενος υπο του νομου, ¹⁹και εχεις πεποιθησιν εις σεαυτον οτι εισαι οδηγος τυφλων, φως των εν σκοτει, ²⁰παιδευτης αφρωνων, διδασκαλος νηπιων, εχων τον τυπον της γνωσεως και της αληθειας εν τω νομω. ²¹Ο διδασκων λοιπον αλλον σεαυτον δεν διδασκεις; ο κηρυττων να μη κλεπτωσι κλεπταις; ²²ο λεγων να μη μοιχευωσι μοιχευεις; ο βδελυττομενος τα ειδωλα ιεροσυλεις; ²³ο καυχωμενος εις τον νομον, ατιμαζεις τον Θεον δια της παραβασεως του νομου; ²⁴Διοτι το ονομα του Θεου εξ αιτιας σας βλασφημειται μεταξυ των εθνων, καθως ειναι γεγραμμενον. ²⁵Επειδη ωφελει μεν η περιτομη, εαν εκτελης τον νομον· εαν ομως ησαι παραβατης του νομου, η περιτομη σου εγεινεν ακροβυστια. ²⁶Εαν λοιπον ο απεριτμητος φυλαττη τα διαταγματα του νομου, η ακροβυστια αυτου δεν θελει λογισθη αντι περιτομης; ²⁷και ο εκ φυσεως απεριτμητος, εκτελων τον νομον, θελει κρινει σε οστις, εχων το γραμμα του νομου και την περιτομη, εισαι παραβατης του νομου. ²⁸Διοτι Ιουδαιος δεν ειναι ο εν τω φανερω Ιουδαιος, ουδε περιτομη η εν τω φανερω η γινομενη εν σαρκι, ²⁹αλλ' Ιουδαιος ειναι ο εν τω κρυπτω Ιουδαιος, και περιτομη η της καρδιας κατα πνευμα, ουχι κατα γραμμα, του οποιου ο επαίνος ειναι ουχι εξ ανθρωπων, αλλ' εκ του Θεου.

3Τις λοιπον η υπεροχη του Ιουδαιου, η τις η ωφελεια

της περιτομης; ²Πολλη κατα παντα τροπον. Πρωτον μεν διοτι εις τους Ιουδαιους ενεπιστευθησαν τα λογια του Θεου. ³Επειδη αν τινες δεν επιστευσαν, τι εκ τουτου; μηπως η απιστια αυτων θελει καταργησει την πιστιν του Θεου; ⁴Μη γενοιτο. Αλλ' εστω ο Θεος αληθης, πας δε ανθρωπος ψευστης, καθως ειναι γεγραμμενον· Δια να δικαιωθης εν τοις λογοις σου και να νικησης, οταν κρινησαι. ⁵Εαν δε η αδικια ημων δεικνυη την δικαιοσυνην του Θεου, τι θελομεν ειπει; μηπως ειναι αδικος ο Θεος ο επιφερων την οργην; ως ανθρωπος λαλω. ⁶Μη γενοιτο· επειδη πως θελει κρινει ο Θεος τον κοσμον; ⁷Διοτι εαν η αληθεια του Θεου επερισσευσε προς δοξαν αυτου δια του εμου ψευσματος, δια τι πλεον εγω κρινομαι ως αμαρτωλος, ⁸και καθως βλασφημουμεθα και καθως κηρυττουσι τινες, οτι ημεις λεγομεν, Δια τι να μη πραττωμεν τα κακα, δια να ελθωσι τα αγαθα; των οποιων η κατακρισις ειναι δικαιο. ⁹Τι λοιπον; υπερεχομεν των εθνικων; Ουχι βεβαιως· διοτι προεξηλεγξαμεν Ιουδαιους τε και Ελληνας, οτι ειναι παντες υπο αμαρτιαν, ¹⁰καθως ειναι γεγραμμενον Οτι δεν υπαρχει δικαιο ουδε εις, ¹¹δεν υπαρχει τις εχων συνεσιν· δεν υπαρχει τις εκζητων τον Θεον. ¹²Παντες εξεκλιναν, ομου εξηχρειωθησαν· δεν υπαρχει ο πραττων αγαθον, δεν υπαρχει ουδε εις. ¹³Ταφος ανεωγμενος ειναι ο λαρυγξ αυτων, με τας γλωσσας αυτων ελαλουν δολια· φαρμακιον ασπιδων ειναι υπο τα χειλη αυτων· ¹⁴των οποιων το στομα γεμει καταρας και πικριας· ¹⁵οι ποδες αυτων ειναι ταχεις εις το να χυσωσιν αιμα· ¹⁶ερημωσις και ταλαιπωρια εν ταις οδοις αυτων, ¹⁷Και οδον ειρηνης δεν εγνωρισαν. ¹⁸Δεν ειναι φοβος Θεου εμπροσθεν των οφθαλμων αυτων. ¹⁹Εξευρομεν δε οτι οσα λεγει ο νομος λαλει προς τους υπο τον νομον, δια να εμφραχθη παν στομα και να γεινη πας ο κοσμος υποδικος εις τον Θεον, ²⁰διοτι εξ εργων νομου δεν θελει δικαιωθη ουδεμια σαρξ ενωπιον αυτου· επειδη δια του νομου γινεται η γνωρισις της αμαρτιας. ²¹Τωρα δε χωρις νομου η δικαιοσυνη του Θεου εφανερωθη, μαρτυρουμενη υπο του νομου και των προφητων, ²²δικαιοσυνη δε του Θεου δια πιστεως Ιησου Χριστου εις παντας και επι παντας τους πιστευοντας· διοτι δεν υπαρχει διαφορα· ²³επειδη παντες ημαρτον και υστερουνται της δοξης του Θεου, ²⁴δικαιουνται δε δωρεαν με την χαριν αυτου δια της απολυτρωσεως της εν Χριστω Ιησου, ²⁵τον οποιον ο Θεος προεθετο μεσον εξιλεωσεως δια της πιστεως εν τω αιματι αυτου, προς φανερωσιν της δικαιοσυνης αυτου δια την αφεσιν των προγενομενων αμαρτηματων δια της μακροθυμιας του Θεου, ²⁶προς φανερωσιν της δικαιοσυνης αυτου εν τω παροντι καιρω, δια να ηναι αυτος δικαιο και να δικαιονη τον πιστευοντα εις τον Ιησουν. ²⁷Που λοιπον η καυχησις; Εκλεισθη εξω. Δια ποιου νομου; των εργων; Ουχι, αλλα δια του νομου της πιστεως. ²⁸Συμπεραινομεν λοιπον οτι ο ανθρωπος δικαιουται δια της πιστεως χωρις των εργων του νομου. ²⁹Η των Ιουδαιων μονον ειναι ο Θεος; Ουχι δε και των εθνων; Ναι, και των εθνων, ³⁰επειδη εις ειναι ο Θεος οστις θελει δι-

καιωσει την περιτομήν εκ πιστεως και την ακροβυστιαν δια της πιστεως. ³¹Νομον λοιπον καταργουμεν δια της πιστεως; μη γενοιτο, αλλα νομον συνιστωμεν.

4 Τι λοιπον θελομεν ειπει οτι απηλαυσεν Αβρααμ ο πατηρ ημων κατα σαρκα; ² Διοτι εαν ο Αβρααμ εδικαιωθη εκ των εργαων, εχει καυχημα, αλλ' ουχι ενωπιον του Θεου. ³ Επειδη τι λεγει η γραφη; Και επιστευσεν Αβρααμ εις τον Θεον, και ελογισθη εις αυτον εις δικαιοσυνην. ⁴ Εις δε τον εργαζομενον ο μισθος δεν λογιζεται ως χαρις, αλλ' ως χρεος; ⁵ εις τον μη εργαζομενον ομως, πιστευοντα δε εις τον δικαιουντα τον ασεβη, η πιστις αυτου λογιζεται εις δικαιοσυνην, ⁶ καθως και ο Δαβιδ λεγει τον μακαρισμον του ανθρωπου, εις τον οποιον ο Θεος λογιζεται δικαιοσυνην, χωρις εργαων· ⁷ Μακαριοι εκεινοι, των οποιων συνεχωρηθησαν αι ανομιαι και των οποιων εσκεπασθησαν αι αμαρτιαι· ⁸ μακαριος ο ανθρωπος, εις τον οποιον ο Κυριος δεν θελει λογιζεσθαι αμαρτιαν. ⁹ Ουτος λοιπον ο μακαρισμος γινεται δια τους περιτετημενους η και δια τους απεριτετητους; διοτι λεγομεν οτι η πιστις ελογισθη εις τον Αβρααμ εις δικαιοσυνην. ¹⁰ Πως λοιπον ελογισθη; οτε ητο εν περιτομη η εν ακροβυστια; Ουχι εν περιτομη αλλ' εν ακροβυστια· ¹¹ και ελαβε το σημειον της περιτομης, σφραγιδα της δικαιοσυνης της εκ πιστεως της εν τη ακροβυστια, δια να ηναι αυτος πατηρ παντων των πιστευοντων ενω υπαρχουσιν εν τη ακροβυστια, δια να λογισθη και εις αυτους η δικαιοσυνη. ¹² και πατηρ της περιτομης, ουχι μονον εις τους περιτετημενους, αλλα και εις τους περιπατουντας εις τα ιχνη της πιστεως του πατρος ημων Αβρααμ της εν τη ακροβυστια. ¹³ Επειδη η επαγγελια προς τον Αβρααμ η προς το σπερμα αυτου, οτι εμελλε να ηναι κληρονομος του κοσμου, δεν εγεινε δια του νομου, αλλα δια της δικαιοσυνης της εκ πιστεως. ¹⁴ Διοτι εαν ηναι κληρονομοι οι εκ του νομου, η πιστις εματαιωθη και κατηργηθη η επαγγελια· ¹⁵ επειδη ο νομος επιφερει οργην· διοτι οπου δεν υπαρχει νομος, ουδε παραβασις υπαρχει. ¹⁶ Δια τουτο εκ πιστεως η κληρονομια, δια να ηναι κατα χαριν, ωστε η επαγγελια να ηναι βεβαια εις απαν το σπερμα, ουχι μονον το εκ του νομου, αλλα και το εκ της πιστεως του Αβρααμ, οστις ειναι πατηρ παντων ημων, ¹⁷ καθως ειναι γεγραμμενον, οτι πατερα πολλων εθνων σε κατεστησα, ενωπιον του Θεου εις τον οποιον επιστευσε, του ζωοποιουντος τους νεκρους και καλουντος τα μη οντα ως οντα· ¹⁸ οστις καιτοι μη εχων ελπιδα επιστευσεν επ' ελπιδι, οτι εμελλε να γεινη πατηρ πολλων εθνων κατα το λαληθεν· Ουτω θελει εισθαι το σπερμα σου· ¹⁹ και μη ασθενησας κατα την πιστιν δεν εσυλλογισθη το σωμα αυτου οτι ητο ηδη νενεκρωμενον, εκατονταετης περιπου ων, και την νεκρωσιν της μητρας της Σαρρας· ²⁰ ουδε εδιστασεν εις την επαγγελιαν του Θεου δια της απιστιας, αλλ' ενεδυναμωθη εις την πιστιν, δοξασας τον Θεον, ²¹ και πεποιθως οτι εκεινο, το οποιον υπεσχεθη, ειναι δυνατος και να εκτελεση. ²² Δια τουτο και ελογισθη εις αυτον εις δικαιο-

συνην. ²³ Δεν εγραφη δε δι' αυτον μονον, οτι ελογισθη εις αυτον, ²⁴ αλλα και δι' ημας, εις τους οποιους μελλει να λογισθη, τους πιστευοντας εις τον αναστησαντα εκ νεκρων Ιησουν τον Κυριον ημων, ²⁵ οστις παρεδοθη δια τας αμαρτιας ημων και ανεστη δια την δικαιοσιν ημων.

5 Δικαιωθεντες λοιπον εκ πιστεως, εχομεν ειρηνην προς τον Θεον δια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ² δια του οποιου ελαβομεν και την εισοδον δια της πιστεως εις την χαριν ταυτην, εις την οποιαν ισταμεθα και καυχωμεθα εις την ελπιδα της δοξης του Θεου. ³ Και ουχι μονον τουτο, αλλα και καυχωμεθα εις τας θλιψεις, γινωσκοντες οτι θλιψις εργαζεται υπομονη, ⁴ η δε υπομονη δοκιμη, η δε δοκιμη ελπιδα, ⁵ η δε ελπις δεν καταισχυνει, διοτι αγαπη του Θεου ειναι εκκεχυμενη εν ταις καρδιαις ημων δια Πνευματος Αγιου του δοθεντος εις ημας. ⁶ Επειδη ο Χριστος, οτε ημεθα ετι ασθενεις, απεθανε κατα τον ωρισμενον καιρον υπερ των ασεβων. ⁷ Διοτι μολις υπερ δικαιου θελει αποθανει τις· επειδη υπερ του αγαθου ισως και τολμα τις να αποθανη· ⁸ αλλ' ο Θεος δεικνυει την εαυτου αγαπην εις ημας, διοτι ενω ημεις ημεθα ετι αμαρτωλοι, ο Χριστος απεθανεν υπερ ημων. ⁹ Πολλω μαλλον λοιπον αφου εδικαιωθημεν τωρα δια του αιματος αυτου, θελομεν σωθη απο της οργης δι' αυτου. ¹⁰ Διοτι εαν εχθροι οντες εφιλιωθημεν με τον Θεον δια του θανατου του Υιου αυτου, πολλω, μαλλον φιλιωθεντες θελομεν σωθη δια της ζωης αυτου· ¹¹ και ουχι μονον τουτο, αλλα και καυχωμενοι εις τον Θεον δια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, δια του οποιου ελαβομεν τωρα την φιλιωσιν. ¹² Δια τουτο καθως δι' ενος ανθρωπου η αμαρτια εισηλθεν εις τον κοσμον και δια της αμαρτιας ο θανατος, και ουτω διηλθεν ο θανατος εις παντας ανθρωπους, επειδη παντες ημαρτον· ¹³ διοτι μεχρι του νομου ητο εν τω κοσμω η αμαρτια, αμαρτια ομως δεν λογιζεται οταν δεν ηναι νομος· ¹⁴ αλλ' εβασιλευσεν ο θανατος απο Αδαμ μεχρι Μωυσεως και επι τους μη αμαρτησαντας κατα την ομοιοτητα της παραβασεως του Αδαμ, οστις ειναι τυπος του μελλοντος. ¹⁵ Πλην δεν ειναι καθως το αμαρτημα, ουτω και το χαρισμα· διοτι αν δια το αμαρτημα του ενος απεθανον οι πολλοι, πολυ περισσοτερον η χαρις του Θεου και η δωρεα δια της χαριτος του ενος ανθρωπου Ιησου Χριστου επερισσευσεν εις τους πολλους. ¹⁶ Και η δωρεα δεν ειναι καθως η δι' ενος αμαρτησαντος γενομενη κατακρισις· διοτι η κρισις εκ του ενος εγεινεν εις κατακρισιν των πολλων, το δε χαρισμα εκ πολλων αμαρτηματων εγεινεν εις δικαιοσιν. ¹⁷ Διοτι αν και δια το αμαρτημα του ενος ο θανατος εβασιλευσε δια του ενος, πολυ περισσοτερον οι λαμβανοντες την αφθονιαν της χαριτος και της δωρεας της δικαιοσυνης θελουσι βασιλευσει εν ζωη δια του ενος Ιησου Χριστου. ¹⁸ Καθως λοιπον δι' ενος αμαρτηματος ηλθε κατακρισις εις παντας ανθρωπους, ουτω και δια μιας δικαιοσυνης ηλθεν εις παντας ανθρωπους δικαιοσις εις ζωην. ¹⁹ Διοτι καθως δια της παρακοης του ενος ανθρωπου οι πολλοι κατεσταθη-

σαν αμαρτωλοι, ουτω και δια της υπακοης του ενος οι πολλοι θελουσι κατασταθη δικαιοι. ²⁰Παρεισηλθε δε ο νομος δια να περισσευση το αμαρτημα. Και οπου επερισσευσεν η αμαρτια, υπερεπερισσευσεν η χαρις, ²¹ινα καθως εβασιλευσεν η αμαρτια δια του θανατου, ουτω και η χαρις βασιλευση δια της δικαιοσυνης εις ζωην αιωνιον δια Ιησου Χριστου του Κυριου ημων.

6Τι λοιπον θελομεν ειπει; θελομεν επιμενει εν τη αμαρτια, δια να περισσευση η χαρις; ²Μη γενοιτο· ημεις, οιτινες απεθανομεν κατα την αμαρτιαν, πως θελομεν ζησει πλεον εν αυτη; ³Η αγνοειτε οτι οσοι εβαπτισθημεν εις Χριστον Ιησουν, εις τον θανατον αυτου εβαπτισθημεν; ⁴Συνεταφημεν λοιπον μετ' αυτου δια του βαπτισματος εις τον θανατον, ινα καθως ο Χριστος ανεστη εκ νεκρων δια της δοξης του Πατρος, ουτω και ημεις περιπατησωμεν εις νεαν ζωην. ⁵Διοτι εαν εγειναμεν συμφυτοι με αυτον κατα την ομοιοτητα του θανατου αυτου, θελομεν εισθαι και κατα την ομοιοτητα της αναστασεως, ⁶τουτο γινωσκοντες, οτι ο παλαιος ημων ανθρωπος συνεσταυρωθη, δια να καταργηθη το σωμα της αμαρτιας, ωστε να μη ημεθα πλεον δουλοι της αμαρτιας· ⁷διοτι ο αποθανων ηλευθερωθη απο της αμαρτιας. ⁸Εαν δε απεθανομεν μετα του Χριστου, πιστευομεν οτι και θελομεν συζησει μετ' αυτου, ⁹γινωσκοντες οτι ο Χριστος αναστας εκ νεκρων δεν αποθνησκει πλεον, θανατος αυτον δεν κυριευει πλεον. ¹⁰Διοτι καθ' ο απεθανεν, απεθανεν απαξ δια την αμαρτιαν, αλλα καθ' ο ζη, ζη εις τον Θεον. ¹¹Ουτω και σεις φρονειτε εαυτους οτι εισθε νεκροι μεν κατα την αμαρτιαν, ζωντες δε εις τον Θεον δια Ιησου Χριστου του Κυριου ημων. ¹²Ας μη βασιλευη λοιπον η αμαρτια εν τω θνητω υμων σωματι, ωστε κατατας επιθυμιας αυτου να υπακουητε εις αυτην, ¹³μηδε παριστανετε τα μελη σας οπλα αδικιας εις την αμαρτιαν, αλλα παραστησατε εαυτους εις τον Θεον ως ζωντας εκ νεκρων, και τα μελη σας οπλα δικαιοσυνης εις τον Θεον. ¹⁴Διοτι η αμαρτια δεν θελει σας κυριευσει· επειδη δεν εισθε υπο νομον, αλλ' υπο χαριν. ¹⁵Τι λοιπον; θελομεν αμαρτησει διοτι δεν ειμεθα υπο νομον, αλλ' υπο χαριν; μη γενοιτο. ¹⁶Δεν εξευρετε οτι εις οντινα παριστανετε εαυτους δουλους προς υπακοην, εισθε δουλοι εκεινου εις τον οποιον υπακουετε, η της αμαρτιας προς θανατον η της υπακοης προς δικαιοσυνην; ¹⁷Χαρις ομως εις τον Θεον, διοτι υπηρχετε δουλοι της αμαρτιας, πλην υπηκουσατε εκ καρδιας εις τον τυπον της διδαχης, εις τον οποιον παρεδοθητε, ¹⁸ελευθερωθεντες δε απο της αμαρτιας, εδουλωθητε εις την δικαιοσυνην· ¹⁹ανθρωπινως λεγω δια την ασθeneian της σαρκος σας. Διοτι καθως παρεστησατε τα μελη σας δουλα εις την ακαθαρσιαν και εις την ανομιαν προς την ανομιαν, ουτω τωρα παραστησατε τα μελη σας δουλα εις την δικαιοσυνην προς αγιασμον. ²⁰Διοτι οτε υπηρχετε δουλοι της αμαρτιας, υπηρχετε ελευθεροι απο της δικαιοσυνης. ²¹Τινα λοιπον καρπον ειχετε τοτε εξ εκεινων των εργαων, δια τα

οποια τωρα αισχυνεσθε; διοτι το τελος εκεινων ειναι θανατος. ²²Αλλα τωρα ελευθερωθεντες απο της αμαρτιας και δουλωθεντες εις τον Θεον, εχετε τον καρπον σας εις αγιασμον, το δε τελος ζωην αιωνιον. ²³Διοτι ο μισθος της αμαρτιας ειναι θανατος, το δε χαρισμα του Θεου ζωη αιωνιος δια Ιησου Χριστου του Κυριου ημων.

7Η αγνοειτε, αδελφοι, διοτι λαλω προς γινωσκοντας τον νομον, οτι ο νομος εχει κυριοτητα επι του ανθρωπου εφ' οσον χρονον ζη; ²Διοτι η υπανδρος γυνη ειναι δεδεμενη δια του νομου με τον ανδρα ζωντα· εαν δε αποθανη ο ανηρ, απαλλαττεται απο του νομου του ανδρος. ³Αρα λοιπον εαν ζωντος του ανδρος συζευχθη με αλλον ανδρα, θελει εισθαι μοιχαλις· εαν ομως αποθανη ο ανηρ, ειναι ελευθερα απο του νομου, ωστε να μη ηναι μοιχαλις εαν συζευχθη με αλλον ανδρα. ⁴Λοιπον, αδελφοι μου, και σεις εθανατωθητε ως προς τον νομον δια του σωματος του Χριστου, δια να συζευχητε με αλλον, τον αναστανα εκ νεκρων, δια να καρποφορησωμεν εις τον Θεον. ⁵Διοτι οτε ημεθα εν τη σαρκι, τα παθη των αμαρτιων τα δια του νομου ενηργουντο εν τοις μελεσιν ημων, δια να καρποφορησωμεν εις τον θανατον· ⁶τωρα ομως απηλλαχθημεν απο του νομου, αποθανοντος εκεινου, υπο του οποιου εκρατουμεθα, δια να δουλευομεν κατα το νεον πνευμα και ουχι κατα το παλιον γραμμα. ⁷Τι λοιπον θελομεν ειπει; ο νομος ειναι αμαρτια; Μη γενοιτο. Αλλα την αμαρτιαν δεν εγνωρισα, ειμη δια του νομου· διοτι και την επιθυμιαν δεν ηθελον γνωρισει, εαν ο νομος δεν ελεγε· Μη επιθυμησης. ⁸Αφορμην δε λαβουσα η αμαρτια δια της εντολης, εγεννησεν εν εμοι πασαν επιθυμιαν· διοτι χωρις του νομου η αμαρτια ειναι νεκρα. ⁹Και εγω εζων ποτε χωρις νομου· αλλ' οτε ηλθεν η εντολη, ανεζησεν αμαρτια, εγω δε απεθανον· ¹⁰και η εντολη, ητις εδοθη προς ζωην, αυτη ευρεθη εν εμοι προς θανατον. ¹¹Διοτι η αμαρτια, λαβουσα αφορμην δια της εντολης, με εξηπατησε και δι' αυτης με εθανατωσεν. ¹²Ωστε ο μεν νομος ειναι αγιος; και η εντολη αγια και δικαια και αγαθη. ¹³το αγαθον λοιπον εγεινεν εις εμε θανατος; μη γενοιτο. Αλλ' η αμαρτια, δια να φανη αμαρτια, προξενουσα εις εμε θανατον δια του αγαθου, ωστε να γεινη καθ' υπερβολην αμαρτωλος αμαρτια δια της εντολης. ¹⁴Διοτι εξευρομεν οτι ο νομος ειναι πνευματικος· εγω δε ειμαι σαρκικος, πεπωλημενος υπο την αμαρτιαν. ¹⁵Διοτι εκεινο, το οποιον πραττω, δεν γνωριζω· επειδη εκεινο το οποιον θελω τουτο δεν πραττω, αλλ' εκεινο το οποιον μισω τουτο πραττω. ¹⁶Εαν δε εκεινο το οποιον δεν θελω τουτο πραττω, συμφωνω με τον νομον, οτι ειναι καλος. ¹⁷Τωρα δε δεν πραττω πλεον τουτο εγω, αλλ' η αμαρτια η κατοικουσα εν εμοι. ¹⁸Διοτι εξευρω οτι δεν κατοικει εν εμοι, τουτεστιν εν τη σαρκι μου, αγαθον· επειδη το θελειν παρεστιν εις εμε, το πραττειν ομως το καλον δεν ευρισκω· ¹⁹διοτι δεν πραττω το αγαθον, το οποιον θελω· ²⁰Εαν δε εγω πραττω εκεινο το οποιον δεν θελω, δεν εργαζο-

μαι αυτο πλεον εγω, αλλ' η αμαρτια η κατοικουσα εν εμοι. ²¹Ευρισκω λοιπον τον νομον τουτον οτι, ενω εγω θελω να πραττω το καλον, παρεστιν εις εμε το κακον· ²²διοτι ηδυναμαι μεν εις τον νομον του Θεου κατα τον εσωτερικον ανθρωπον, ²³βλεπω ομως εν τοις μελεσι μου αλλον νομον αντιμαχομενον εις τον νομον του νοου μου, και αιχμαλωτιζοντα με εις τον νομον της αμαρτιας, τον οντα εν τοις μελεσι μου. ²⁴Ταλαιπωρος ανθρωπος εγω· τις θελει με ελευθερωσει απο του σωματος του θανατου τουτου; ²⁵Ευχαριστω εις τον Θεον δια Ιησου Χριστου του Κυριου ημων. Αρα λοιπον αυτος εγω με τον νουν μεν δουλευω εις τον νομον του Θεου, με την σαρκα δε εις τον νομον της αμαρτιας.

8 Δεν ειναι τωρα λοιπον ουδεμια κατακρισις εις τους εν Χριστω, Ιησου, τους μη περιπατουντας κατα την σαρκα, αλλα κατα το πνευμα. ²Διοτι ο νομος του Πνευματος της ζωης εν Χριστω Ιησου με ηλευθερωσεν απο του νομου της αμαρτιας και του θανατου. ³Επειδη το αδυνατον εις τον νομον, καθοτι ητο ανισχυρος δια της σαρκος, ο Θεος πεμφας τον εαυτου Υιον με ομοιωμα σαρκος αμαρτιας και περι αμαρτιας, κατεκρινε την αμαρτιαν εν τη σαρκι, ⁴δια να πληρωθη η δικαιοσυνη του νομου εις ημας τους μη περιπατουντας κατα την σαρκα, αλλα κατα το πνευμα· ⁵διοτι οι ζωντες κατα την σαρκα τα της σαρκος φρονουσιν, οι δε κατα το πνευμα τα του πνευματος. ⁶Επειδη το φρονημα της σαρκος ειναι θανατος, το δε φρονημα του πνευματος ζωη και ειρηνη· ⁷διοτι το φρονημα της σαρκος ειναι εχθρα εις τον Θεον· επειδη εις τον νομον του Θεου δεν υποτασσεται· αλλ' ουδε δυναται· ⁸οσοι δε ειναι της σαρκος δεν δυναται να αρεσωσιν εις τον Θεον. ⁹Σεις ομως δεν εισθε της σαρκος, αλλα του πνευματος, εαν το Πνευμα του Θεου κατοικη εν υμιν. Αλλ' εαν τις δεν εχη το Πνευμα του Χριστου, ουτος δεν ειναι αυτου. ¹⁰Εαν δε ο Χριστος ηναι εν υμιν, το μεν σωμα ειναι νεκρον δια την αμαρτιαν, το δε πνευμα ζωη δια την δικαιοσυνην. ¹¹Εαν δε κατοικη εν υμιν το Πνευμα του αναστησαντος τον Ιησουν εκ νεκρων, ο αναστησας τον Χριστον εκ νεκρων θελει ζωοποιησει και τα θνητα σωματα υμων δια του Πνευματος αυτου του κατοικουντος εν υμιν. ¹²Αρα λοιπον, αδελφοι, ειμεθα χρεωσται ουχι εις την σαρκα, ωστε να ζωμεν κατα σαρκα· ¹³διοτι εαν ζητε κατα την σαρκα, μελλετε να αποθανητε· αλλ' εαν δια του Πνευματος θανατονητε τας πραξεις του σωματος, θελετε ζησει. ¹⁴Επειδη οσοι διοικουνται υπο του Πνευματος του Θεου, ουτοι ειναι υιοι του Θεου. ¹⁵Διοτι δεν ελαβετε πνευμα δουλειας, δια να φοβησθε παλιν, αλλ' ελαβετε πνευμα υιοθεσιας, δια του οποιου κραζομεν· Αββα, ο Πατηρ. ¹⁶Αυτο το Πνευμα συμμαρτυρει με το πνευμα ημων οτι ειμεθα τεκνα Θεου. ¹⁷Εαν δε τεκνα και κληρονομοι, κληρονομοι μεν Θεου, συγκληρονομοι δε Χριστου, εαν συμπασχωμεν, δια να γεινωμεν και συμμετοχοι της δοξης αυτου. ¹⁸Επειδη φρονω οτι τα παθηματα του παροντος καιρου δεν ειναι αξια να συ-

γκριθωσι με την δοξαν την μελλουσαν να αποκαλυφθη εις ημας. ¹⁹Διοτι η μεγαλη προσδοκια της κτισεως προσμενει την φανερωσιν των υιων του Θεου. ²⁰Επειδη η κτισις υπεταχθη εις την ματαιοτητα, ουχι εκουσιως, αλλα δια τον υποταξαντα αυτην, ²¹επ' ελπιδι οτι και αυτη η κτισις θελει ελευθερωθη απο της δουλειας της φθορας και μεταβη εις την ελευθεριαν της δοξης των τεκνων του Θεου. ²²Επειδη εξευρομεν οτι πασα η κτισις συστεναζει και συναγωνια εως του νυν· ²³και ουχι μονον αυτη, αλλα και αυτοι οιτινες εχομεν την απαρχην του Πνευματος, και ημεις αυτοι στεναζομεν εν εαυτοις περιμενοντες την υιοθεσιαν, την απολυτρωσιν του σωματος ημων. ²⁴Διοτι με την ελπιδα εσωθημεν· ελπις δε ητις βλεπεται δεν ειναι ελπις· διοτι εκεινο, το οποιον βλεπει τις, δια τι και ελπίζει; ²⁵Εαν δε ελπίζομεν εκεινο, το οποιον δεν βλεπομεν, δια της υπομονης περιμενομεν αυτο. ²⁶Ωσαυτως δε και το Πνευμα συμβοηθει εις τας ασθeneιας ημων· επειδη το τι να προσευχηθωμεν ως πρεπει δεν εξευρομεν, αλλ' αυτο το Πνευμα ικετευει υπερ ημων δια στεναγμων αλαλητων· ²⁷ο δε ερευνων τας καρδιας εξευρει τι ειναι το φρονημα του Πνευματος, οτι κατα Θεον ικετευει υπερ των αγιων. ²⁸Εξευρομεν δε οτι παντα συνεργουσι προς το αγαθον εις τους αγαπωντας τον Θεον, εις τους κεκλημενους κατα τον προορισμον αυτου· ²⁹διοτι οσους προεγνωρισε, τουτους και προωρισε συμμορφους της εικονος του Υιου αυτου, δια να ηναι αυτος πρωτοτοκος μεταξυ πολλων αδελφων· ³⁰οσους δε προωρισε, τουτους και εκαλεσε, και οσους εκαλεσε, τουτους και εδικαιωσε, και οσους εδικαιωσε, τουτους και εδοξασε. ³¹Τι λοιπον θελομεν ειπει προς ταυτα; Εαν ο Θεος ηναι υπερ ημων, τις θελει εισθαι καθ' ημων; ³²Επειδη οστις τον ιδιον εαυτου Υιον δεν εφεισθη, αλλα παρεδωκεν αυτον υπερ παντων ημων, πως και μετ' αυτου δεν θελει χαρισει εις ημας τα παντα; ³³Τις θελει εγκαλεσει τους εκλεκτους του Θεου; Θεος ειναι ο δικαιων· ³⁴τις θελει εισθαι ο κατακριτων; Χριστος ο αποθανων, μαλλον δε και αναστας, οστις και ειναι εν τη δεξια του Θεου, οστις και μεσιτευει υπερ ημων. ³⁵Τις θελει μας χωρισει απο της αγαπης του Χριστου; θλιψις η στενοχωρια η διωγμος η πεινα η γυμνοτης η κινδυνος η μαχαιρα; ³⁶Καθως ειναι γεγραμμενον, Οτι ενεκα σου θανατουμεθα ολην την ημεραν. Ελογισθημεν ως προβατα σφαγης. ³⁷Αλλ' εις παντα ταυτα υπερνικωμεν δια του αγαπησαντος ημας. ³⁸Επειδη ειμαι πεπεισμενος οτι ουτε θανατος ουτε ζωη ουτε αγγελοι ουτε αρχαι ουτε δυναμεις ουτε παροντα ουτε μελλοντα ³⁹ουτε υψωμα ουτε βαθος ουτε αλλη τις κτισις θελει δυνηθη να χωριση ημας απο της αγαπης του Θεου της εν Χριστω Ιησου τω Κυριω ημων.

9 Αληθειαν λεγω εν Χριστω, δεν ψευδομαι, εχων συμμαρτυρουσαν με εμε την συνειδησιν μου εν Πνευματι Αγιω, ²οτι εχω λυπην μεγαλην και αδιαλειπτον οδυνην εν τη καρδια μου. ³Διοτι ηυχομην αυτος εγω να ημαι αναθεμα απο του Χριστου υπερ των αδελφων μου, των

κατα σαρκά συγγενων μου, ⁴οιτινες ειναι Ισραηλιται, των οποιων ειναι η υιοθεσια και η δοξα και αι διαθηκαι και η νομοθεσια και η λατρευσις και αι επαγγελιαι, ⁵των οποιων ειναι οι πατερες, και εκ των οποιων εγεννηθη ο Χριστος το κατα σαρκά, ο ων επι παντων Θεος ευλογητος εις τους αιωνας· αμην. ⁶Αλλα δεν ειναι δυνατον οτι εξεπεσεν ο λογος του Θεου. Διοτι παντες οι εκ του Ισραηλ δεν ειναι ουτοι Ισραηλ, ⁷ουδε διοτι ειναι σπερμα του Αβρααμ, δια τουτο ειναι παντες τεκνα, αλλ' εν τω Ισαακ θελει κληθη εις σε σπερμα. ⁸Τουτεστι, τα τεκνα της σαρκος ταυτα δεν ειναι τεκνα Θεου, αλλα τα τεκνα της επαγγελιας λογιζονται δια σπερμα. ⁹Διοτι ο λογος της επαγγελιας ειναι ουτος· Κατα τον καιρον τουτου θελω ελθει και η Σαρρα θελει εχει υιον. ¹⁰Και ουχι μονον τουτο, αλλα και η Ρεβεκκα, οτε συνελαβε δυο εξ ενος ανδρος, Ισαακ του πατρος ημων· ¹¹διοτι πριν επι γεννηθωσι τα παιδια, και πριν πραξωσι τι αγαθον η κακον, δια να μενη ο κατ' εκλογην προορισμος του Θεου, ουχι εκ των εργαων, αλλ' εκ του καλουτος, ¹²ερρεθη προς αυτην οτι ο μεγαλυτερος θελει δουλευσει εις τον μικροτερον, ¹³καθως ειναι γεγραμμενον· Τον Ιακωβ ηγαπησα, τον δε Ησαυ εμισησα. ¹⁴Τι λοιπον θελομεν ειπει; Μηπως ειναι αδικια εις τον Θεον; μη γενοιτο. ¹⁵Διοτι προς τον Μωυσην λεγει· θελω ελεησει οντινα ελεω, και θελω οικειρωσει οντινα οικειρω. ¹⁶Αρα λοιπον δεν ειναι του θελοντος ουδε του τρεχοντος, αλλα του ελεουτος Θεου. ¹⁷Διοτι η γραφη λεγει προς τον Φαραω οτι δι' αυτο τουτο σε εξηγειρα, δια να δειξω εν σοι την δυναμιν μου, και δια να διαγγελθω το ονομα μου εν παση τη γη. ¹⁸Αρα λοιπον οντινα θελει ελεει και οντινα θελει σκληρυνει. ¹⁹Θελεις λοιπον μοι ειπει· Δια τι πλεον μεμφεται; εις το θελημα αυτου τις εναντιουται; ²⁰Αλλα μαλιστα συ, ω ανθρωπε, τις εισαι, οστις ανταποκρινεσαι προς τον Θεον; Μηπως το πλασμα θελει ειπει προς τον πλασαντα, Δια τι με εκαμες ουτως; ²¹Η δεν εχει εξουσιαν ο κεραμευς του πηλου, απο του αυτου μιγματος να καμη αλλο μεν σκευος εις τιμην, αλλο δε εις ατιμιαν; ²²Τι δε, αν ο Θεος, θελων να δειξη την οργην αυτου και να καμη γνωστην την δυναμιν αυτου, υπεφερε μετα πολλης μακροθυμιας σκευη οργης κατεσκευασμενα εις απωλειαν, ²³και δια να γνωστοποιηση τον πλουτον της δοξης αυτου επι σκευη ελεους, τα οποια προητοιμασεν εις δοξαν, ²⁴ημας τους οποιους εκαλεσεν ουχι μονον εκ των Ιουδαιων αλλα και εκ των εθνων; ²⁵Καθως και εν τω Ωσηε λεγει· Θελω καλεσει λαον μου τον ου λαον μου, και ηγαπημενην την ουκ ηγαπημενην· ²⁶και εν τω τοπω, οπου ερρεθη προς αυτους, δεν εισθε λαος μου, εκει θελουσι καλεσθη υιοι Θεου ζωντος. ²⁷Ο δε Ησαιας κραζει υπερ του Ισραηλ· Αν και ο αριθμος των υιων Ισραηλ ηναι ως η αμμος της θαλασσης, το υπολοιπον αυτων θελει σωθη· ²⁸διοτι θελει τελειωσει και συντεμει λογαριασμον μετα δικαιοσυνης, επειδη συντετμημενον λογαριασμον θελει καμει ο Κυριος επι της γης. ²⁹Και καθως προειπεν ο Ησαιας· Εαν ο Κυριος Σαβαωθ δεν ηθελεν αφησει εις ημας σπερμα,

ως τα Σοδομα ηθελομεν γεινει και με τα Γομορρα ηθελομεν ομοιωθη. ³⁰Τι λοιπον θελομεν ειπει; Οτι τα εθνη τα μη ζητουντα δικαιοσυνην εφθασαν εις δικαιοσυνην, δικαιοσυνην δε την εκ πιστεως, ³¹ο δε Ισραηλ ζητων νομον δικαιοσυνης, εις νομον δικαιοσυνης δεν εφθασε. ³²Δια τι; Επειδη δεν εζητει αυτην εκ πιστεως, αλλ' ως εκ των εργαων του νομου· διοτι προσεκοψαν εις τον λιθον του προσκομματος, ³³καθως ειναι γεγραμμενον· Ιδου, θετω εν Σιων λιθον προσκομματος και πετραν σκανδαλου, και πας ο πιστευων επ' αυτον δεν θελει καταισχυνη.

10 Αδελφοι, η επιθυμια της καρδιας μου και η δεησις η προς τον Θεον υπερ του Ισραηλ ειναι δια την σωτηριαν αυτων· ²διοτι μαρτυρω περι αυτων οτι εχουσι ζηλον Θεου, αλλ' ουχι κατ' επιγνωσιν. ³Επειδη μη γνωριζοντες την δικαιοσυνην του Θεου, και ζητουντες να συστησωσι την ιδιαν αυτων δικαιοσυνην, δεν υπεταχθησαν εις την δικαιοσυνην του Θεου. ⁴Επειδη το τελος του νομου ειναι ο Χριστος προς δικαιοσυνην εις παντα τον πιστευοντα. ⁵Διοτι ο Μωυσης γραφει την δικαιοσυνην την εκ του νομου, λεγων οτι ο ανθρωπος ο καμνων ταυτα θελει ζησει δι' αυτων· ⁶η εκ πιστεως ομως δικαιοσυνη λεγει ουτω· Μη ειπης εν τη καρδια σου, Τις θελει αναβη εις τον ουρανον; τουτεστι δια να καταβιβαση τον Χριστον. ⁷η, Τις θελει καταβη εις την αβυσσον; τουτεστι δια να αναβιβαση τον Χριστον εκ νεκρων. ⁸Αλλα τι λεγει; Πλησιον σου ειναι ο λογος, εν τω στοματι σου και εν τη καρδια σου· τουτεστιν ο λογος της πιστεως, τον οποιον κηρυττομεν. ⁹Οτι εαν ομολογησης δια του στοματος σου τον Κυριον Ιησουν, και πιστευσης εν τη καρδια σου οτι ο Θεος ανεστησεν αυτον εκ νεκρων, θελεις σωθη· ¹⁰διοτι με την καρδιαν πιστευει τις προς δικαιοσυνην, και με το στομα γινεται ομολογια προς σωτηριαν. ¹¹Διοτι λεγει η γραφη· Πας ο πιστευων επ' αυτον δεν θελει καταισχυνη. ¹²Επειδη δεν ειναι διαφορα Ιουδαιου τε και Ελληνος· διοτι ο αυτος Κυριος ειναι παντων, πλουσιος προς παντας τους επικαλουμενους αυτον· ¹³διοτι Πας οστις επικαλεσθη το ονομα του Κυριου θελει σωθη. ¹⁴Πως λοιπον θελουσιν επικαλεσθη εκεινον, εις τον οποιον δεν επιστευσαν; και πως θελουσι πιστευσει εις εκεινον, περι του οποιου δεν ηκουσαν; και πως θελουσιν ακουσει χωρις να υπαρχη ο κηρυττων; ¹⁵Και πως θελουσι κηρυξει, εαν δεν αποσταλωσι; Καθως ειναι γεγραμμενον· Ποσον ωραιοι οι ποδες των ευαγγελιζομενων ειρηνην, των ευαγγελιζομενων τα αγαθα. ¹⁶Αλλα δεν υπηκουσαν παντες εις το ευαγγελιον. Διοτι ο Ησαιας λεγει· Κυριε, τις επιστευσεν εις το κηρυγμα ημων; ¹⁷Αρα η πιστις ειναι εξ ακοης, η δε ακοη δια του λογου του Θεου. ¹⁸Λεγω ομως, Μη δεν ηκουσαν; Μαλιστα εις πασαν την γην εξηλθεν ο φθογγος αυτων, και εις τα περατα της οικουμενης οι λογοι αυτων. ¹⁹Αλλα λεγω, Μη δεν εγνωρισεν ο Ισραηλ; Πρωτος ο Μωυσης λεγει· Εγω θελω σας παροξυνει εις ζηλοτυπιαν με τους μη εθνος, θελω σας παροργισει με εθνος ασυνετον. ²⁰Ο δε Ησαιας αποτολμα

και λεγει· Ευρεθην παρα των μη ζητουντων με, εφανερωθην εις τους μη ερωτωντας περι εμου. ²¹Προς δε τον Ισραηλ λεγει· Ολην την ημεραν εξετεινα τας χειρας μου προς λαον απειθουντα και αντιλεγοντα.

11 Λεγω λοιπον, Μηπως απερριψεν ο Θεος τον λαον αυτου; Μη γενοιτο· διοτι και εγω Ισραηλιτης ειμαι, εκ σπερματος Αβρααμ, εκ φυλης Βενιαμιν. ²Δεν απερριψεν ο Θεος τον λαον αυτου, τον οποιον προεγνωρισεν. Η δεν εξευρετε τι λεγει η γραφη περι του Ηλια; πως ομιλει προς τον Θεον κατα του Ισραηλ, λεγων· ³Κυριε, τους προφητας σου εθανατωσαν και τα θυσιαστηρια σου κατεσκαψαν, και εγω εναπελειφθην μονος, και ζητουσι την ψυχην μου. ⁴Αλλα τι αποκρισεται προς αυτον ο Θεος; Αφηκα εις εμαυτον επτα χιλιαδας ανδρων, οιτινες δεν εκλιναν γονυ εις τον Βααλ. ⁵Ουτω λοιπον και επι του παροντος καιρου απεμεινε καταλοιπον τι κατ' εκλογην χαριτος. ⁶Εαν δε κατα χαριν, δεν ειναι πλεον εξ εργαων· επειδη τοτε η χαρις δεν γινεται πλεον χαρις. Εαν δε εξ εργαων, δεν ειναι πλεον χαρις· επειδη το εργον δεν ειναι πλεον εργον. ⁷Τι λοιπον; Ο Ισραηλ δεν επετυχεν εκεινο το οποιον ζητει, οι εκλεκτοι ομως επετυχον· οι δε λοιποι ετυφλωθησαν, ⁸καθως ειναι γεγραμμενον· Εδωκεν εις αυτους ο Θεος πνευμα νυσταγμου, οφθαλμους δια να μη βλεπωσι και ωτα δια να μη ακουωσιν, εως της σημερον ημερας. ⁹Και ο Δαβιδ λεγει· Ας γεινη η τραπεζα αυτων εις παγιδα και εις βροχον και εις σκανδαλον και εις ανταποδομα εις αυτους· ¹⁰ας σκοτισθωσιν οι οφθαλμοι αυτων δια να μη βλεπωσι, και τον νωτον αυτων διαπαντος κυρτωσον. ¹¹Λεγω λοιπον, Μηπως επταισαν δια να πεσωσι; Μη γενοιτο· αλλα δια της πτωσεως αυτων εγεινεν η σωτηρια εις τα εθνη, δια να κινηση αυτους εις ζηλοτυπιαν. ¹²Και εαν η πτωσις αυτων ηναι πλουτος του κοσμου και ελαττωσις αυτων πλουτος των εθνων, ποσω μαλλον το πληρωμα αυτων; ¹³Διοτι προς εσας τα εθνη λεγω, Εφ' οσον μεν ειμαι εγω αποστολος των εθνων, την διακονιαν μου δοξαζω, ¹⁴ισως κινησω εις ζηλοτυπιαν αυτους, οιτινες ειναι σαρκξ μου και σωσω τινας εξ αυτων. ¹⁵Διοτι εαν η αποβολη αυτων ηναι φιλιωσις του κοσμου, τι θελει εισθαι η προσληψις αυτων ειμη ζωη εκ νεκρων; ¹⁶Και εαν η ζυμη ηναι αγια, ειναι και το φυραμα· και εαν η ριζα ηναι αγια, ειναι και οι κλαδοι. ¹⁷Αλλ' εαν τινες των κλαδων απεκοπησαν, συ δε αγριελαια ουσα ενεκεντριστης μεταξυ αυτων και εγεινες συγκοινωνος της ριζης και της παχυτητος της ελαιας, ¹⁸μη κατακαυχασαι εναντιον των κλαδων· εαν δε κατακαυχασαι, συ δεν βασταζεις την ριζαν, αλλ' η ριζα σε. ¹⁹Θελεις ειπει λοιπον· Απεκοπησαν οι κλαδοι, δια να εγκεντρισθω εγω. ²⁰Καλως· δια την απιστιαν απεκοπησαν, συ δε δια της πιστεως ιστασαι· μη υψηλοφρονει, αλλα φοβου· ²¹διοτι εαν ο Θεος δεν εφεισθη τους φυσικους κλαδους, προσεχε μηπως δεν φεισθη μηδε σε. ²²Ιδε λοιπον την χρηστοτητα και την αυστηροτητα του Θεου, επι μεν τους πεσοντας την αυστηροτητα, επι σε δε την χρηστοτητα, εαν επιμει-

νης εις την χρηστοτητα· διοτι αλλως και συ θελεις αποκοπη. ²³Και εκεινοι δε, εαν δεν επιμεινωσιν εις την απιστιαν, θελουσιν εγκεντρισθη· διοτι δυνατος ειναι ο Θεος παλιν να εγκεντριση αυτους. ²⁴Επειδη εαν συ απεκοπησ απο της φυσικης αγριελαιας και παρα φυσιν ενεκεντριστης εις καλλιελαιαν, ποσω μαλλον ουτοι οι φυσικοι θελουσιν εγκεντρισθη εις την ιδιαν αυτων ελαιαν. ²⁵Διοτι δεν θελω να αγνοητε, αδελφοι, το μυστηριον τουτο, δια να μη υψηλοφρονητε, οτι τυφλωσις κατα μερος εγεινεν εις τον Ισραηλ, εωσου εισελθη το πληρωμα των εθνων, ²⁶και ουτω πας ο Ισραηλ θελει σωθη, καθως ειναι γεγραμμενον· Θελει ελθει εκ Σιων ο λυτρωτης και θελει αποστρεφει τας ασεβειας απο του Ιακωβ· ²⁷Και αυτη ειναι η παρ' εμου διαθηκη προς αυτους, Οταν αφαιρεσω τας αμαρτιας αυτων. ²⁸Κατα μεν το ευαγγελιον, ειναι εχθροι δια σας, κατα δε την εκλογην αγαπητοι δια τους πατερας. ²⁹Διοτι ανεπιδεκτα μεταμελειας ειναι τα χαρισματα και η προσκλησις του Θεου. ³⁰Διοτι καθως και σεις ηπειθησατε ποτε εις τον Θεον, τωρα ομως ηληθητε εν τη απειθεια τουτων, ³¹ουτω και ουτοι ηπειθησαν τωρα εν τω υμετερω ελεει, δια να ελεθωσι και αυτοι· ³²διοτι ο Θεος συνεκλεισε τους παντας εις την απειθειαν, δια να ελεση τους παντας. ³³Ω βαθος πλουτου και σοφιας και γνωσεως Θεου. Ποσον ανεξερευνητοι ειναι αι κρισεις αυτου και ανεξιχνιαστοι αι οδοι αυτου. ³⁴Διοτι τις εγνωρισε τον νουν του Κυριου; η τις εγεινε συμβουλος αυτου; ³⁵η τις εδωκε τι πρωτος εις αυτον, δια να γεινη εις αυτον ανταποδοσις; ³⁶Επειδη εξ αυτου και δι' αυτου και εις αυτον ειναι τα παντα. Αυτω, η δοξα εις τους αιωνας. Αμην.

12 Σας παρακαλω λοιπον, αδελφοι, δια των οικτιρων του Θεου, να παραστησητε τα σωματα σας θυσιαν ζωσαν, αγιαν, ευαρεστον εις τον Θεον, ητις ειναι η λογικη σας λατρευσις, ²και μη συμμορφονεσθε με τον αιωνα τουτον, αλλα μεταμορφονεσθε δια της ανακαινισσεως του νοου σας, ωστε να δοκιμαζητε τι ειναι το θελημα του Θεου, το αγαθον και ευαρεστον και τελειον. ³Διοτι λεγω δια της χαριτος της εις εμε δοθεισης προς παντα οστις ειναι μεταξυ σας, να μη φρονη υψηλοτερα παρ' ο, τι πρεπει να φρονη, αλλα να φρονη ωστε να σωφρονη, κατα το μετρον της πιστεως, το οποιον ο Θεος εμοιρασεν εις εκαστον. ⁴Διοτι καθως εχομεν εν ενι σωματι μελη πολλα, παντα δε τα μελη δεν εχουσι το αυτο εργον, ⁵ουτω και ημεις οι πολλοι εν σωμα ειμεθα εν Χριστω, ο δε καθεις μελη αλληλων. ⁶Εχοντες δε χαρισματα διαφορα κατα την δοθεισαν εις ημας χαριν, ειτε προφητειαν, ας προφητευωμεν κατα την αναλογιαν της πιστεως, ⁷ειτε διακονιαν, ας καταγινωμεθα εις την διακονιαν, ειτε διδασκει τις, ας καταγινηται εις την διδασκαλιαν, ⁸ειτε προτρεπει τις, εις την προτροπην· ο μεταδιδων, ας μεταδιδη εν απλοτητι, ο προισταμενος ας προισταται μετ' επιμελειας, ο ελεων ας ελεη εν ιλαροτητι. ⁹Η αγαπη ας ηναι ανυποκριτος. Αποστρεφεσθε το πονηρον, προσκολλασθε

εις το αγαθον, ¹⁰γινεσθε προς αλληλους φιλοστοργοι δια της φιλαδελφιας, προλαμβανοντες να τιματε αλληλους, ¹¹εις την σπουδην ακονοι, κατα το πνευμα ζεοντες, τον Κυριον δουλευοντες, ¹²εις την ελπιδα χαιροντες, εις την θλιψιν υπομενοντες, εις την προσευχην προσκαρτερουντες, ¹³εις τας χρειας των αγιων μεταδιδοντες, την φιλοξενιαν ακολουθουντες. ¹⁴Ευλογειτε τους καταδιωκοντας υμας, ευλογειτε και μη καταρασθε. ¹⁵Χαιρετε μετα χαιροντων και κλαιετε μετα κλαιοντων. ¹⁶Εχετε προς αλληλους το αυτο φρονημα. Μη υψηλοφρονειτε, αλλα συγκαταβαινετε εις τους ταπεινους. Μη φανταζεσθε εαυτους φρονιμους. ¹⁷Εις μηδενα μη ανταποδιδετε κακον αντι κακου· προνοειτε τα καλα ενωπιον παντων ανθρωπων· ¹⁸ει δυνατον, οσον το αφ' υμων ειρηνευετε μετα παντων ανθρωπων. ¹⁹Μη εκδικητε εαυτους, αγαπητοι, αλλα δοτε τοπον τη οργη· διοτι ειναι γεγραμμενον· εις εμε ανηκει η εκδικησις, εγω θελω καμει ανταποδοσιν, λεγει Κυριος. ²⁰Εαν λοιπον πεινα ο εχθρος σου, τρεφε αυτον, εαν διψα, ποτιζε αυτον· διοτι πραττων τουτο θελεις σωρευσει ανθρακας πυρος επι την κεφαλην αυτου. ²¹Μη νικασαι υπο του κακου, αλλα νικα δια του αγαθου το κακον.

13Πασα ψυχη ας υποτασσηται εις τας ανωτερας εξουσιας. Διοτι δεν υπαρχει εξουσια ειμη απο Θεου· αι δε ουσαι εξουσαι υπο του Θεου ειναι τεταγμεναι. ²Ωστε ο εναντιουμενος εις την εξουσιαν εναντιουται εις την διαταγην του Θεου· οι δε εναντιουμενοι θελουσι λαβει εις εαυτους καταδικην. ³Διοτι οι αρχοντες δεν ειναι φοβος των αγαθων εργαων, αλλα των κακων. Θελεις δε να μη φοβησαι την εξουσιαν; πραττε το καλον, και θελεις εχει επαινον παρ' αυτης· ⁴επειδη ο αρχων ειναι του Θεου υπηρετης εις σε προς το καλον. Εαν ομως πραττης το κακον, φοβου· διοτι δεν φορει ματαιως την μαχαιραν· επειδη του Θεου υπηρετης ειναι, εκδικητης δια να εκτελη την οργην κατα του πραττοντος το κακον. ⁵Δια τουτο ειναι αναγκη να υποτασσησθε ουχι μονον δια την οργην, αλλα και δια την συνειδησιν. ⁶Επειδη δια τουτο πληρονετε και φορους· διοτι υπηρεται του Θεου ειναι εις αυτο τουτο ενασχολουμενοι. ⁷Αποδοτε λοιπον εις παντας τα οφειλομενα, εις οντινα οφειλετε τον φορον τον φορον, εις οντινα τον δασμον τον δασμον, εις οντινα τον φοβον τον φοβον, εις οντινα την τιμην την τιμην. ⁸Εις μηδενα μη οφειλετε μηδεν ειμη το να αγαπατε αλληλους· διοτι ο αγαπων τον αλλον εκπληροι τον νομον. ⁹Επειδη το, Μη μοιχευσης, μη φονευσης, μη κλεψης, μη ψευδομαρτυρησης, μη επιθυμησης, και πασα αλλη εντολη, εν τουτω τω λογω συμπεριλαμβανεται, εν τω· θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον. ¹⁰Η αγαπη κακον δεν καμνει εις τον πλησιον· ειναι λοιπον εκπληρωσις του νομου η αγαπη. ¹¹Και μαλιστα, εξευροντες τον καιρον, οτι ειναι ηδη ωρα να εγερθωμεν εκ του υπνου· διοτι ειναι πλησιεστερα εις ημας η σωτηρια παρ' οτε επιστευσαμεν. ¹²Η νυξ προεχωρησεν, η δε ημερα επλησιασεν· ας απορριψωμεν λοιπον τα εργα του σκοτους

και ας ενδυθωμεν τα οπλα του φωτος. ¹³Ας περιπατησωμεν ευσχημονως ως εν ημερα, μη εις συμποσια και μεθας, μη εις κοιτας και ασελγειας, μη εις εριδα και φθονον· ¹⁴αλλ' ενδυθητε τον Κυριον Ιησουν Χριστον, και μη φροντιζετε περι της σαρκος εις το να εκτελητε τας επιθυμιας αυτης.

14Τον δε ασθενοντα κατα την πιστιν προσδεχεσθε, ουχι εις φιλονεικιας διαλογισμων. ²Αλλος μεν πιστευει οτι δυναται να τρωγη παντα, ο δε ασθενων τρωγει λαχανα. ³Ο τρωγων ας μη καταφρονη τον μη τρωγοντα, και ο μη τρωγων ας μη κρινη τον τρωγοντα· διοτι ο Θεος προσεδεχθη αυτον. ⁴Συ τις εισαι οστις κρινεις ξενον δουλον; εις τον ιδιον αυτου κυριον ισταται η πιπτει· θελει ομως σταθη, διοτι ο Θεος ειναι δυνατος να στηση αυτον. ⁵Αλλος μεν κρινει μιαν ημεραν αγιωτεραν παρα αλλην ημεραν, αλλος δε κρινει ισην πασαν ημεραν. Ας ηναι εκαστος πεπληροφορημενος εις τον ιδιον αυτου νουν. ⁶Ο παρατηρων την ημεραν παρατηρει αυτην δια τον Κυριον, και ο μη παρατηρων την ημεραν δια τον Κυριον δεν παρατηρει αυτην. Ο τρωγων δια τον Κυριον τρωγει· διοτι ευχαριστη εις τον Θεον. Και ο μη τρωγων δια τον Κυριον δεν τρωγει, και ευχαριστη εις τον Θεον. ⁷Διοτι ουδεις εξ ημων ζη δι' εαυτον και ουδεις αποθνησκει δι' εαυτον. ⁸Επειδη εαν τε ζωμεν, δια τον Κυριον ζωμεν· εαν τε αποθνησκωμεν, δια τον Κυριον αποθνησκομεν. Εαν τε λοιπον ζωμεν, εαν τε αποθνησκωμεν, του Κυριου ειμεθα. ⁹Επειδη δια τουτο ο Χριστος και απεθανε και ανεστη και ανεζησε, δια να ηναι Κυριος και νεκρων και ζωντων. ¹⁰Συ δε δια τι κρινεις τον αδελφον σου; η και συ δια τι εξουθενεις τον αδελφον σου; επειδη παντες ημεις θελομεν παρασταθη εις το βημα του Χριστου. ¹¹Διοτι ειναι γεγραμμενον· Ζω εγω, λεγει Κυριος, οτι εις εμε θελει καμψει παν γονυ, και πασα γλωσσα θελει δοξολογησει τον Θεον. ¹²Αρα λοιπον εκαστος ημων περι εαυτου θελει δωσει λογον εις τον Θεον. ¹³Λοιπον ας μη κρινωμεν πλεον αλληλους, αλλα τουτο κρινατε μαλλον, το να μη βαλλητε προσκομμα εις τον αδελφον η σκανδαλον. ¹⁴Εξευρω και ειμαι πεπεισμενος εν Κυριω Ιησου οτι ουδεν υπαρχει ακαθαρτον αφ' εαυτου ειμη εις τον οστις στοχαζεται τι οτι ειναι ακαθαρτον, εις εκεινον ειναι ακαθαρτον. ¹⁵Εαν ομως ο αδελφος σου λυπηται δια φαγητον, δεν περιπατεις πλεον κατα αγαπην· μη φερε εις απωλειαν με το φαγητον σου εκεινον, υπερ του οποιου ο Χριστος απεθανεν. ¹⁶Ας μη βλασημηται λοιπον το αγαθον σας. ¹⁷Διοτι η βασιλεια του Θεου δεν ειναι βρωσις και ποσις, αλλα δικαιοσυνη και ειρηνη και χαρα εν Πνευματι Αγιω· ¹⁸επειδη ο δουλευων εν τουτοις τον Χριστον ευαρεσται εις τον Θεον και ευδοκιμει παρα τοις ανθρωποις. ¹⁹Αρα λοιπον ας ζητωμεν τα προς την ειρηνην και τα προς την οικοδομην αλληλων. ²⁰Μη καταστρεφε το εργον του Θεου δια φαγητον. Παντα μεν ειναι καθαρα, κακον ομως ειναι εις τον ανθρωπον οστις τρωγει με σκανδαλον. ²¹Καλον ειναι το

να μη φαγής κρέας μηδε να πής οινον μηδε να πραξής τι, εις το οποιον ο αδελφος σου προσκοπει η σκανδαλιζεται η ασθενει. ²²Συ πιστιν εχεις; εχε αυτην εντος σου ενωπιον του Θεου· μακαριος οστις δεν κατακρινει εαυτον εις εκεινο, το οποιον αποδεχεται. ²³Οστις ομως αμφιβαλλει, κατακρινεται, εαν φαγη, διοτι δεν τρωγει εκ πιστεως· και παν ο, τι δεν γινεται εκ πιστεως, ειναι αμαρτια.

15Οφειλομεν δε ημεις οι δυνατοι να βασταζωμεν τα ασθενηματα των αδυνατων, και να μη αρεσκωμεν εις εαυτους. ²Αλλ' εκαστος ημων ας αρεσκη εις τον πλησιον δια το καλον προς οικοδομην· ³επειδη και ο Χριστος δεν ηρεσεν εις εαυτον, αλλα καθως ειναι γεγραμμενον, Οι ονειδισμοι των ονειδιζοντων σε επεπεσον επ' εμε. ⁴Διοτι οσα προεγραφησαν, δια την διδασκαλιαν ημων προεγραφησαν, δια να εχωμεν την ελπιδα δια της υπομονης και της παρηγοριας των γραφων. ⁵Ο δε Θεος της υπομονης και της παρηγοριας ειθε να σας δωση να φρονητε το αυτο εν αλληλοις κατα Χριστον Ιησουν, ⁶δια να δοξαζητε ομοθυμαδον εν ενι στοματι τον Θεον και Πατερα του Κυριου ημων Ιησου Χριστου. ⁷Δια τουτο προσδεχεσθε αλληλους, καθως και ο Χριστος προσεδεχθη ημας εις δοξαν Θεου. ⁸Λεγω δε οτι ο Ιησους Χριστος εγεινε διακονος της περιτομης υπερ της αληθειας του Θεου, δια να βεβαιωση τας προς τους πατερας επαγγελιας, ⁹και δια να δοξασωσι τα εθνη τον Θεον δια το ελεος αυτου, καθως ειναι γεγραμμενον· Δια τουτο θελω σε υμνει μεταξυ των εθνων· και εις το ονομα σου θελω ψαλλει. ¹⁰Και παλιν λεγει· Ευφρανθητε, εθνη, μετα του λαου αυτου. ¹¹Και παλιν· Αινειτε τον Κυριον, παντα τα εθνη, και δοξολογειτε αυτον παντες οι λαοι. ¹²Και παλιν ο Ησαιας λεγει· Θελει εισθαι η ριζα του Ιεσσαϊ, Και ο ανισταμενος δια να βασιλευη επι τα εθνη· εις αυτον τα εθνη θελουσιν ελπισει. ¹³Ο δε Θεος της ελπιδος ειθε να σας εμπληση πασης χαρας και ειρηνης δια της πιστεως, ωστε να περισσευητε εις την ελπιδα δια της δυναμεως του Πνευματος του Αγιου. ¹⁴Ειμαι δε, αδελφοι μου, και αυτος εγω πεπεισμενος δια σας, οτι και σεις εισθε πληρεις αγαθωσυνης, πεπληρωμενοι πασης γνωσεως, δυναμενοι και αλληλους να νουθετητε. ¹⁵Σας εγραψα ομως, αδελφοι, τολμηροτερον οπωσουν, ως υπενθυμιζων υμας, δια την χαριν την δοθεισαν εις εμε υπο του Θεου ¹⁶εις το να ημαι υπηρετης του Ιησου Χριστου προς τα εθνη, ιερουργων το ευαγγελιον του Θεου, δια να γεινη η προσφορα των εθνων ευπροσδεκτος, ηγιασμενη δια του Πνευματος του Αγιου. ¹⁷Εχω λοιπον καυχησιν εν Χριστω Ιησου δια τα προς τον Θεον· ¹⁸διοτι δεν θελω τολμησει να ειπω τι εξ εκεινων, τα οποια δεν εκαμεν ο Χριστος δι' εμου προς υπακοην των εθνων λογω και εργω, ¹⁹με δυναμιν σημειων και τερατων, με δυναμιν του Πνευματος του Θεου, ωστε απο Ιερουσαλημ και κυκλω μεχρι της Ιλλυριας εξεπληρωσα το κηρυγμα του ευαγγελιου του Χριστου, ²⁰ουτω δε επιλοτιμηθη να κηρυττω το ευαγγελιον, ουχι οπου

ωνομασθη ο Χριστος, δια να μη οικοδομω επι ξενου θεμελιου· ²¹αλλα καθως ειναι γεγραμμενον· Εκεινοι προς τους οποιους δεν ανηγγελη περι αυτου θελουσιν ιδει, και εκεινοι οιτινες δεν ηκουσαν θελουσι νοησει. ²²Δια τουτο και εμποδιζομην πολλακις να ελθω προς εσας· ²³τωρα ομως μη εχων πλεον τοπον εν τοις κλιμασι τουτοις, επιποθων δε απο πολλων ετων να ελθω προς εσας, ²⁴οταν υπαγω εις την Ισπανιαν, θελω ελθει προς εσας· διοτι ελπιζω διαβαιων να σας ιδω και να προπεμφθω εκει απο σας, αφου πρωτον οπωσουν σας χορτασθω. ²⁵Τωρα δε υπαγω εις Ιερουσαλημ, εκπληρων την διακονιαν εις τους αγιους. ²⁶Διοτι ευηρεστηθησαν η Μακεδονια και Αχαια να καμωσι τινα βοηθειαν εις τους πτωχους των αγιων των εν Ιερουσαλημ. ²⁷Ευηρεστηθησαν τωοντι, και ειναι οφειλεται αυτων. Διοτι εαν τα εθνη εγειναν συγκοινωνοι αυτων εις τα πνευματικα, χρεωστουσι να υπηρετησωσιν αυτους και εις τα σωματικα. ²⁸Αφου λοιπον εκτελεσω τουτο και επισφραγισω εις αυτους τον καρπον τουτον, θελω περασει δι' υμων εις την Ισπανιαν. ²⁹Εξερω δε οτι ερχομενος προς εσας, θελω ελθει με αφθονιαν της ευλογιας του ευαγγελιου του Χριστου. ³⁰Σας παρακαλω δε, αδελφοι, δια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου και δια της αγαπης του Πνευματος, να συναγωνισθητε μετ' εμου, προσευχομενοι υπερ εμου προς τον Θεον, ³¹δια να ελευθερωθω απο των εν τη Ιουδαια απειθουντων, και δια να γεινη ευπροσδεκτος εις τους αγιους η εις την Ιερουσαλημ διακονια μου, ³²δια να ελθω μετα χαρας προς εσας δια θεληματος του Θεου και να συναναπαυθω με σας. ³³Ο δε Θεος της ειρηνης ειη μετα παντων υμων· αμην.

16Συνιστω δε εις εσας Φοιβην την αδελφην ημων, ητις ειναι διακονος της εκκλησιας της εν Κεγχραις, ²δια να δεχθητε αυτην εν Κυριω αξιως των αγιων και να παρασταθητε εις αυτην εις ο, τι πραγμα εχει χριαν υμων· διοτι και αυτη εσταθη προστατις πολλων και εμου αυτου. ³Ασπασθητε την Πρισκιλλαν και τον Ακυλαν, τους συνεργους μου εν Χριστω Ιησου, ⁴οιτινες υπερ της ζωης μου υπεβαλον υπο την μαχαιραν τον τραχηλον αυτων, τους οποιους ουχι εγω μονος ευχαριστω, αλλα και πασαι αι εκκλησαι των εθνων. ⁵Ασπασθητε και την κατ' οικον αυτων εκκλησιαν. Ασπασθητε Επαινετον τον αγαπητον μου, οστις ειναι απαρχη της Αχαιας εις τον Χριστον. ⁶Ασπασθητε την Μαριαμ, ητις πολλα εκοπιασε δι' ημας. ⁷Ασπασθητε τον Ανδρονικον και Ιουνιαν, τους συγγενεις μου και συναιχμαλωτους μου, οιτινες ειναι επισημοι μεταξυ των αποστολων, οιτινες και προ εμου ησαν εις τον Χριστον. ⁸Ασπασθητε τον Αμπλιαν τον αγαπητον μου εν Κυριω. ⁹Ασπασθητε τον Ουρβανον τον συνεργον ημων εν Χριστω, και τον Σταχυν τον αγαπητον μου. ¹⁰Ασπασθητε τον Απελλην τον δεδοκιμασμενον εν Χριστω. Ασπασθητε τους εκ της οικογενειας του Αριστοβουλου. ¹¹Ασπασθητε τον Ηρωδιωνα τον συγγενη μου. Ασπασθητε τους εκ της οικογενειας του Ναρκισ-

σου, τους οντας εν Κυριω. ¹²Ασπασθητε την Τρουφαιναν και την Τρουφωσαν, αιτινες κοπιαζουσιν εν Κυριω. Ασπασθητε Περσιδα την αγαπητην, ητις πολλα εκοπιασεν εν Κυριω. ¹³Ασπασθητε τον Ρουφον, τον εκλεκτον εν Κυριω, και την μητερα αυτου και εμου. ¹⁴Ασπασθητε τον Ασυγκριτον, τον Φλεγοντα, τον Ερμαν, τον Πατροβαν, τον Ερμην και τους μετ' αυτων αδελφους. ¹⁵Ασπασθητε τον Φιλολογον και την Ιουλιαν, τον Νηρεα και την αδελφην αυτου, και τον Ολυμπαν και παντας τους αγιους τους μετ' αυτων. ¹⁶Ασπασθητε αλληλους εν φιληματι αγιω. Σας ασπαζονται αι εκκλησαι του Χριστου. ¹⁷Σας παρακαλω δε, αδελφοι, να προσεχητε τους ποιουντας τας διχοστασιας και τα σκανδαλα εναντιον της διδαχης, την οποιαν σεις εμαθετε, και απομακρυνεσθε απ' αυτων. ¹⁸Διοτι οι τοιουτοι δεν δουλευουσι τον Κυριον ημων Ιησουν Χριστον, αλλα την εαυτων κοιλιαν, και δια λογων καλων και κολακευτικων εξαπατωσι τας καρδιας των ακακων. ¹⁹Διοτι η υπακοη σας διεφνημισθη εις παντας. Οσον λοιπον δια σας χαιρω· θελω δε να ησθε σοφοι μεν εις το αγαθον, απλοι δε εις το κακον. ²⁰Ο δε Θεος της ειρηνης ταχεως θελει συντριψει τον Σαταναν υπο τους ποδας σας. Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μεθ' υμων. Αμην. ²¹Σας ασπαζονται ο Τιμοθεος ο συνεργος μου, και Λουκιος και Ιασων και Σωσιπατρος οι συγγενεις μου. ²²Σας ασπαζομαι εν Κυριω εγω ο Τερτιος, ο γραφας την επιστολην. ²³Σας ασπαζεται ο Γαιος ο φιλοξενων εμε και την εκκλησιαν ολην. Σας ασπαζεται Εραστος ο οικονομος της πολεως και Κουαρτος ο αδελφος. ²⁴Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μετα παντων υμων· αμην. ²⁵Εις δε τον δυναμενον να σας στηριξη κατα το ευαγγελιον μου και το κηρυγμα του Ιησου Χριστου, κατα την αποκαλυψιν του μυστηριου του σεσωπημενου μεν απο χρονων αιωνιων, ²⁶φανερωθεντος δε τωρα δια προφητικων γραφων κατ' επιταγην του αιωνιου Θεου και γνωρισθεντος εις παντα τα εθνη προς υπακοην πιστεως, ²⁷εις τον μονον σοφον Θεον εστω η δοξα δια Ιησου Χριστου εις τους αιωνας· αμην.

1 Κορινθίους

1 Πάυλος, προσκεκλημένος αποστολός Ιησού Χριστού δια θελήματος Θεού, και Σωσθενής ο αδελφός, ²προς την εκκλησίαν του Θεού την ούσαν εν Κορινθώ, τους ηγιασμένους εν Χριστώ Ιησού, τους προσκεκλημένους αγίους, μετα παντων των επικαλουμένων εν παντι τοπω το ονομα Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών, αυτων τε και ημών· ³χαρίς ειη υμιν και ειρήνη απο Θεου Πατρος ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού. ⁴Ευχαριστω παντοτε εις τον Θεον μου δια σας, δια την χαριν του Θεου την δοθεισαν εις εσας δια του Ιησού Χριστού· ⁵οτι κατα παντα επλουτισθητε δι' αυτου, κατα παντα λογον και πασαν γνωσιν, ⁶καθως η μαρτυρια του Χριστού εστηριχθη μεταξύ σας, ⁷ωστε δεν μενετε οπισω εις ουδεν χαρισμα, προσμενοντες την αποκαλυψιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού· ⁸οστις και θελει σας στηριξει εις τελους αμεμπτους εν τη ημερα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. ⁹Πιστος ο Θεος, δια του οποιου προσεκληθητε εις το να ησθε συγκοινωνοι του Υιου αυτου Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών. ¹⁰Σας παρακαλω δε, αδελφοι, δια του ονοματος ημών Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να λεγητε παντες το αυτο, και να μη ηναι σχισματα μεταξύ σας, αλλα να ησθε εντελως ηνωμενοι εχοντες το αυτο πνευμα και την αυτην γνωμην. ¹¹Διοτι εμφανερωθη εις εμε παρα των εκ της οικογενειας της Χλοης, περι υμων, αδελφοι μου, οτι ειναι εριδες μεταξύ σας· ¹²λεγω δε τουτου, διοτι εκαστος απο σας λεγει· Εγω μεν ειμαι του Παύλου, εγω δε του Απολλου, εγω δε του Κηφα, εγω δε του Χριστού. ¹³Διμερισθη ο Χριστος; μηπως ο Παύλος εσταυρωθη δια σας; η εις το ονομα του Παύλου εβαπτισθητε; ¹⁴Ευχαριστω εις τον Θεον οτι ουδενα απο σας εβαπτισα, ειμη Κρισπον και Γαιον, ¹⁵δια να μη ειπη τις οτι εις το ονομα μου εβαπτισα. ¹⁶Εβαπτισα δε και τον οικον του Στεφανα· εκτος τουτων δεν εξευρω εαν εβαπτισα αλλον τινα. ¹⁷Διοτι δεν με απεστειλεν ο Χριστος δια να βαπτιζω, αλλα δια να κηρυττω το ευαγγελιον, ουχι εν σοφια λογου, δια να μη ματαιωθη ο σταυρος του Χριστού. ¹⁸Διοτι ο λογος του σταυρου εις μεν τους απολλυμένους ειναι μωρια, εις ημας δε τους σωζόμενους ειναι δυναμεις Θεου. ¹⁹Επειδη ειναι γεγραμμενον· Θελω απολεσει την σοφίαν των σοφων, και θελω αθετησει την συνεσιν των συνετων. ²⁰Που ο σοφος; που ο γραμματευσ; που ο συζητητης του αιωνος τουτου; δεν εμωρανεν ο Θεος την σοφίαν του κο-

σμου τουτου; ²¹Διοτι επειδη εν τη σοφία του Θεου ο κοσμος δεν εγνωρισε τον Θεον δια της σοφίας, ηυδοκησεν ο Θεος δια της μωρίας του κηρυγματος να σωση τους πιστευοντας. ²²Επειδη και οι Ιουδαιοι σημειον αιτουσι και οι Ελληνες σοφίαν ζητουσιν, ²³ημεις δε κηρυττομεν Χριστον εσταυρωμενον, εις μεν τους Ιουδαιους σκανδαλον, εις δε τους Ελληνας μωριαν, ²⁴εις αυτους ομως τους προσκεκλημενους, Ιουδαιους τε και Ελληνας, Χριστον Θεου δυναμιν και Θεου σοφίαν· ²⁵διοτι το μωρον του Θεου ειναι σοφωτερον των ανθρωπων, και το ασθενες του Θεου ειναι ισχυροτερον των ανθρωπων. ²⁶Επειδη βλεπετε την προσκλησιν σας, αδελφοι, οτι εισθε ου πολλοι σοφοι κατα σαρκα, ου πολλοι δυνατοι, ου πολλοι ευγενεις. ²⁷Αλλα τα μωρα του κοσμου εξελεξεν ο Θεος δια να καταισχυνη τους σοφους, και τα ασθενη του κοσμου εξελεξεν ο Θεος δια να καταισχυνη τα ισχυρα, ²⁸και τα αγενη του κοσμου και τα εξουθενημενα εξελεξεν ο Θεος, και τα μη οντα, δια να καταργηση τα οντα, ²⁹δια να μη καυχθη ουδεμια σαρξ ενωπιον αυτου. ³⁰Αλλα σεις εισθε εξ αυτου εν Χριστώ Ιησού, οστις εγεννηθη εις ημας σοφία απο Θεου, δικαιοσύνη τε και αγιασμος και απολυτρωσις· ³¹ωστε, καθως ειναι γεγραμμενον, Ο καυχωμενος εν Κυρίω ας καυχεται.

2 Και εγω, αδελφοι, οτε ηλθον προς εσας, ηλθον ουχι με υπεροχην λογου η σοφίας κηρυττων εις εσας την μαρτυριαν του Θεου. ²Διοτι απεφασισα να μη εξευρω μεταξύ σας αλλο τι ειμη Ιησουν Χριστον, και τουτον εσταυρωμενον. ³Και εγω ηλθον προς εσας με ασθενειαν και με φοβον και με τρομον πολυν, ⁴και ο λογος μου και το κηρυγμα μου δεν εγινοντο με καταπειστικους λογους ανθρωπινης σοφίας, αλλα με αποδειξιν Πνευματος και δυναμεως, ⁵δια να ηναι η πιστις σας ουχι δια της σοφίας των ανθρωπων, αλλα δια της δυναμεως του Θεου. ⁶Λαλουμεν δε σοφίαν μεταξύ των τελειων, σοφίαν ομως ουχι του αιωνος τουτου, ουδε των αρχοντων του αιωνος τουτου, των φθειρομενων· ⁷αλλα λαλουμεν σοφίαν Θεου μυστηριωδη, την αποκεκρυμμενην, την οποιαν προωρισεν ο Θεος προ των αιωνων εις δοξαν ημών, ⁸την οποιαν ουδεις των αρχοντων του αιωνος τουτου εγνωρισε· διοτι αν ηθελον γνωρισει, δεν ηθελον σταυρωσει τον Κυριον της δοξης· ⁹αλλα καθως ειναι γεγραμμενον, Εκεινα τα οποια οφθαλμος δεν ειδε και ωτιον δεν ηκουσε και εις

καρδιαν ανθρωπου δεν ανεβησαν, τα οποια ο Θεος ητοιμασεν εις τους αγαπωντας αυτον. ¹⁰Εις ημας δε ο Θεος απεκαλυψεν αυτα δια του Πνευματος αυτου· επειδη το Πνευμα ερευνη τα παντα και τα βαθη του Θεου. ¹¹Διοτι τις των ανθρωπων γνωσκει τα του ανθρωπου, ειμη το πνευμα του ανθρωπου το εν αυτω; Ουτω και τα του Θεου ουδεις γνωσκει ειμη το Πνευμα του Θεου. ¹²Αλλ' ημεις δεν ελαβομεν το πνευμα του κοσμου, αλλα το πνευμα το εκ του Θεου, δια να γνωρισωμεν τα υπο του Θεου χαρισθεντα εις ημας. ¹³Τα οποια και λαλουμεν ουχι με διδακτους λογους ανθρωπινης σοφιας, αλλα με διδακτους του Πνευματος του Αγιου, συγκρινοντες τα πνευματικα προς τα πνευματικα. ¹⁴Ο φυσικος ομως ανθρωπος δεν δεχεται τα του Πνευματος του Θεου· διοτι ειναι μωρια εις αυτον, και δεν δυναται να γνωριση αυτα, διοτι πνευματικως ανακρινονται. ¹⁵Ο δε πνευματικος ανακρινει μεν παντα, αυτος δε υπ' ουδενος ανακρινεται. ¹⁶Διοτι τις εγνωρισε τον νουν του Κυριου, ωστε να διδαξη αυτον; ημεις ομως εχομεν νουν Χριστου.

3 Και εγω, αδελφοι, δεν ηδυνηθην να λαλησω προς εσας ως προς πνευματικους, αλλ' ως προς σαρκικους, ως προς νηπια εν Χριστω. ²Γαλα σας εποτισα και ουχι στερεαν τροφη· διοτι δεν ηδυνασθε ετι να δεχθητε αυτην. Αλλ' ουδε τωρα δυνασθε ετι· ³επειδη ετι σαρκικοι εισθε. Διοτι ενω ειναι μεταξύ σας φθονος και ερις και διχονοιαι, δεν εισθε σαρκικοι και περιπατειτε κατα ανθρωπον; ⁴Διοτι οταν λεγη τις, Εγω μεν ειμαι του Παυλου, αλλος δε, Εγω του Απολλω· δεν εισθε σαρκικοι; ⁵Τις λοιπον ειναι ο Παυλος, και τις ο Απολλω, παρα υπηρεται, δια των οποιων επιστευσατε και, οπως ο Κυριος εδωκεν εις εκαστον; ⁶Εγω εφυτευσα, ο Απολλω εποτισεν, αλλ' ο Θεος ηξησεν· ⁷ωστε ουτε ο φυτευων ειναι τι ουτε ο ποτιζων, αλλ' ο Θεος ο αυξανων. ⁸Ο φυτευων δε και ο ποτιζων ειναι εν· και εκαστος θελει λαβει τον εαυτου μισθον κατα τον κοπον αυτου. ⁹Διοτι του Θεου ειμεθα συνεργοι· σεις εισθε του Θεου αγρος, του Θεου οικοδομη. ¹⁰Εγω κατα την χαριν του Θεου την δοθεισαν εις εμε ως σοφος αρχιτεκτων θεμελιον εθεσα, αλλος δε εποικοδομει· εκαστος ομως ας βλεπη πως εποικοδομει· ¹¹διοτι θεμελιον αλλο ουδεις δυναται να θεση παρα το τεθεν, το οποιον ειναι ο Ιησους Χριστος. ¹²Εαν δε τις εποικοδομη επι το θεμελιον τουτο χρυσον, αργυρον, λιθους τιμιους, ξυλα, χορτον, καλαμην· ¹³εκαστου το εργον θελει φανερωθη· διοτι η ημερα θελει φανερωσει αυτο, επειδη δια πυρος ανακαλυπτεται· και το πυρ θελει δοκιμασει το εργον εκαστου οποιον ειναι. ¹⁴Εαν το εργον τινος, το οποιον επωκοδομησε μενη, θελει λαβει μισθον· ¹⁵εαν το εργον τινος κατακαη, θελει ζημιωθη, αυτος ομως θελει σωθη, πλην ουτως ως δια πυρος. ¹⁶Δεν εξευρετε οτι εισθε νας Θεου και το Πνευμα του Θεου κατοικει εν υμιν; ¹⁷Εαν τις φθειρη τον ναον του Θεου, τουτον θελει φθειρει ο Θεος· διοτι ο ναος του Θεου ειναι αγιος, οστις εισθε σεις. ¹⁸Μηδεις ας μη εξαπατα εαυτον· εαν τις με-

ταξυ σας νομιζη οτι ειναι σοφος εν τω κοσμο τουτω, ας γεινη μωρος δια να γεινη σοφος. ¹⁹Διοτι η σοφια του κοσμου τουτου ειναι μωρια παρα τω Θεω. Επειδη ειναι γεγραμμενον· Οστις συλλαμβανει τους σοφους εν τη πανουργια αυτων· ²⁰και παλιν· Ο Κυριος γνωσκει τους διαλογισμους των σοφων, οτι ειναι ματαιοι. ²¹Ωστε μηδεις ας μη καυχεται εις ανθρωπους· διοτι τα παντα ειναι υμων, ²²ειτε Παυλος ειτε Απολλω ειτε Κηφας ειτε κοσμος ειτε ζωη ειτε θανατος ειτε παροντα ειτε μελλοντα, τα παντα ειναι υμων, ²³σεις δε του Χριστου, ο δε Χριστος του Θεου.

4 Ουτως ας μας θεωρη πας ανθρωπος ως υπηρετας του Χριστου και οικονομους των μυστηριων του Θεου. ²Το δε επιλοιπον ζητειται μεταξύ των οικονομων, να ευρεθη εκαστος πιστος. ³Εις εμε δε ελαχιστον ειναι να ανακριθω υφ' υμων η υπο ανθρωπινης κρισεως· αλλ' ουδε ανακρινω εμαυτον. ⁴Διοτι η συνειδησις μου δεν με ελεγχει εις ουδεν· πλην με τουτο δεν ειμαι δεδικαιωμενος· αλλ' ο ανακρινων με ειναι ο Κυριος. ⁵Ωστε μη κρινετε μηδεν προ καιρου, εως αν ελθη ο Κυριος, οστις και θελει φερει εις το φως τα κρυπτα του σκοτους και θελει φανερωσει τας βουλας των καρδιων, και τοτε ο επαινος θελει γεινει εις εκαστον απο του Θεου. ⁶Ταυτα δε, αδελφοι, μετεφερα παραδειγματικως εις εμαυτον και εις τον Απολλω δια σας, δια να μαθητε δια του παραδειγματος ημων να μη φρονητε υπερ ο, τι ειναι γεγραμμενον, δια να μη επαρησθε εις υπερ του ενος κατα του αλλου. ⁷Διοτι τις σε διακρινει απο του αλλου; και τι εχεις, το οποιον δεν ελαβες, εαν δε και ελαβες, τι καυχασαι ως μη λαβων; ⁸Τωρα εισθε κεχορτασμενοι, τωρα επλουτησατε, εβασιλευσατε χωρις ημων· και ειθε να εβασιλευητε, δια να συμβασιλευσωμεν και ημεις με σας. ⁹Διοτι νομιζω οτι ο Θεος απεδειξεν ημας τους αποστολους εσχατους ως καταδεδικασμενους εις θανατον· διοτι εγειναμεν θεατρον εις τον κοσμον, και εις αγγελους και εις ανθρωπους. ¹⁰ημεις μωροι δια τον Χριστον, σεις δε φρονημοι εν Χριστω· ημεις ασθeneis, σεις δε ισχυροι· σεις ενδοξοι, ημεις δε ατιμοι. ¹¹Εως της παρουσης ωρας και πεινωμεν και διψωμεν και γυμνητευομεν και ραπιζομεθα και περιπλανωμεθα ¹²και κοπιωμεν, εργαζομενοι με τας ιδιας ημων χειρας· λαιδορουμενοι ευλογουμεν, διωκομενοι υποφερομεν, ¹³βλασφημουμενοι παρακαλουμεν· ως περικαθαρματα του κοσμου εγειναμεν, σκυβαλον παντων εως της σημερον. ¹⁴Δεν γραφω ταυτα προς εντροπην σας, αλλ' ως τεκνα μου αγαπητα νουθετω. ¹⁵Διοτι εαν εχητε μυριους παιδαγωγους εν Χριστω, δεν εχετε ομως πολλους πατερας· επειδη εγω σας εγεννησα εν Χριστω Ιησου δια του ευαγγελιου. ¹⁶Σας παρακαλω, λοιπον, γινεσθε μιμηται μου. ¹⁷Δια τουτο σας επεμφα τον Τιμοθεον, οστις ειναι τεκνον μου αγαπητον και πιστον εν Κυριω, οστις θελει σας ενθυμισει τας οδους μου τας εν Χριστω, καθως διδασκω πανταχου εν παση εκκλησια. ¹⁸Τινες ομως εφουσιωθησαν, ως εαν εγω δεν εμελλον να

ελθω προς εσας· ¹⁹πλην θελω ελθει ταχεως προς εσας, εαν ο Κυριος θεληση, και θελω γνωρισει ουχι τον λογον των πεφυσιωμενων, αλλα την δυναμιν· ²⁰διоти η βασιλεια του Θεου δεν ειναι εν λογω, αλλ' εν δυναμει. ²¹Τι θελετε; με ραβδον να ελθω προς εσας, η με αγαπηνη και με πνευμα πραοτητος;

5Γενικως ακουεται οτι ειναι μεταξυ σας πορνεια, και τοιαυτη πορνεια, ητις ουδε μεταξυ των εθνων ονομαζεται, ωστε να εχη τις την γυναικα του πατρος αυτου. ²Και σεις εισθε πεφυσιωμενοι, και δεν επενθησατε μαλλον, δια να εκβληθη εκ μεσου υμων ο πραξας το εργον τουτο. ³Διоти εγω ως απων κατα το σωμα, παρων ομως κατα το πνευμα, εκρινα ηδη ως παρων τον ουτω πραξαντα τουτο, ⁴εν τω ονοματι του Κυριου ημων Ιησου Χριστου αφου συναχθητε σεις και το εμον πνευμα με την δυναμιν του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ⁵να παραδωσητε τον τοιουτον εις τον Σαταναν προς ολεθρον της σαρκος, δια να σωθη το πνευμα αυτου εν τη ημερα του Κυριου Ιησου. ⁶Δεν ειναι καλον το καυχχημα σας. Δεν εξευρετε οτι ολιγη ζυμη καμνει ολον το φυραμα ενζυμον; ⁷Καθαρισθητε λοιπον απο της παλαιας ζυμης, δια να ησθε νεον φυραμα, καθως εισθε αζυμοι. Διotti το πασχα ημων εθυσιασθη υπερ ημων, ο Χριστος· ⁸ωστε ας εορταζωμεν ουχι με ζυμην παλαιαν, ουδε με ζυμην κακιας και πονηριας, αλλα με ενζυμα ειλικρινειας και αληθειας. ⁹Σας εγραψα εν τη επιστολη να μη συναναστρεφησθε με πορνους, ¹⁰και ουχι διολου με τους πορνους του κοσμου τουτου η με τους πλεονεκτας η αρπαγας η ειδωλολατρας· επειδη τοτε πρεπει να εξελθητε απο του κοσμου. ¹¹Αλλα τωρα σας εγραψα να μη συναναστρεφησθε, εαν τις αδελφος ονομαζομενος ηναι πορνος η πλεονεκτης η ειδωλολατρης η λοιδορος η μεθυσος η αρπαξ· με τον τοιουτον μηδε να συντρωγητε. ¹²Διotti τι με μελει να κρινω και τους εξω; δεν κρινετε σεις τους εσω; ¹³Τους δε εξω ο Θεος θελει κρινει. Οθεν εκβαλετε τον καχον εκ μεσου υμων.

6Τολμα τις απο σας, οταν εχη διαφοραν προς τον αλλον, να κρινηται ενωπιον των αδικων και ουχι ενωπιον των αγιων; ²Δεν εξευρετε οτι οι αγιοι θελουσι κρινει τον κοσμον; και εαν ο κοσμος κρινηται απο σας, αναξιοι εισθε να κρινητε ελαχιστα πραγματα; ³Δεν εξευρετε οτι αγγελους θελομεν κρινει; ποσω μαλλον βιωτικα; ⁴Βιωτικας λοιπον κρισεις εαν εχητε, τους εξουθενημενους εν τη εκκλησια τουτους καθιζετε κριτας. ⁵Προς εντροπηνη σας λεγω τουτο. Ουτω δεν υπαρχει μεταξυ σας ουδε εις σοφος, οστις θελει δυνηθη να κρινη ανα μεσον του αδελφου αυτου, ⁶αλλα αδελφος κρινεται με αδελφον, και τουτο ενωπιον απιστων; ⁷Τωρα λοιπον ειναι διολου ελαττωμα εις εσας οτι εχετε κρισεις μεταξυ σας. Δια τι μαλλον δεν αδικεισθε; δια τι μαλλον δεν αποστερεισθε; ⁸Αλλα σεις αδικειτε και αποστερειτε, και μαλιστα αδελφους. ⁹Η δεν εξευρετε οτι οι αδικοι δεν

θελουσι κληρονομησει την βασιλειαν του Θεου; Μη πλανασθε· ουτε πορνοι ουτε ειδωλολατραι ουτε μοιχοι ουτε μαλακοι ουτε αρσενοκοιται ¹⁰ουτε κλεπται ουτε πλεονεκται ουτε μεθυσοι ουτε λοιδοροι ουτε αρπαγες θελουσι κληρονομησει την βασιλειαν του Θεου. ¹¹Και τοιουτοι υπηρχετε τινες· αλλα απελουσθητε, αλλα ηγιασθητε, αλλ' εδικαιωθητε δια του ονοματος του Κυριου Ιησου και δια του Πνευματος του Θεου ημων. ¹²Παντα ειναι εις την εξουσιαν μου, πλην παντα δεν συμπερουνσι· παντα ειναι εις την εξουσιαν μου, αλλ' εγω δεν θελω εξουσιασθη υπ' ουδενος. ¹³Τα φαγητα ειναι δια την κοιλιαν και η κοιλια δια τα φαγητα· πλην ο Θεος και ταυτην και ταυτα θελει καταργησει· το δε σωμα δεν ειναι δια την πορνειαν, αλλα δια τον Κυριον, και ο Κυριος δια το σωμα· ¹⁴ο δε Θεος και τον Κυριον ανεστησε και ημας θελει αναστησει δια της δυναμειως αυτου. ¹⁵Δεν εξευρετε οτι τα σωματα σας ειναι μελη του Χριστου; να λαβω λοιπον τα μελη του Χριστου και να καμω αυτα μελη πορνης; Μη γενοιτο. ¹⁶Η δεν εξευρετε οτι ο προσκολλημενος με την πορνην ειναι εν σωμα; διotti θελουσιν εισθαι, λεγει, οι δυο εις σαρκα μιαν· ¹⁷οστις ομως προσκολλαται με τον Κυριον ειναι εν πνευμα. ¹⁸Φευγετε την πορνειαν. Παν αμαρτημα, το οποιον ηθελε πραξει ο ανθρωπος, ειναι εκτος του σωματος· ο πορνευων ομως αμαρτανει εις το ιδιον αυτου σωμα. ¹⁹Η δεν εξευρετε οτι το σωμα σας ειναι νακος του Αγιου Πνευματος του εν υμιν, το οποιον εχετε απο Θεου, και δεν εισθε κυριοι εαυτων; ²⁰Διotti ηγορασθητε δια τιμης· δοξασατε λοιπον τον Θεον δια του σωματος σας και δια του πνευματος σας, τα οποια ειναι του Θεου.

7Περι δε των οσων μοι εγραψατε, καλον ειναι εις τον ανθρωπον να μη εγγιση εις γυναικα· ²δια τας πορνειας ομως ας εχη εκαστος την εαυτου γυναικα, και εκαστη ας εχη τον εαυτης ανδρα. ³Ο ανηρ ας αποδιδη εις την γυναικα την οφειλομενην ευνοιαν· ομοιως δε και η γυνη εις τον ανδρα. ⁴Η γυνη δεν εξουσιαζει το εαυτης σωμα, αλλ' ο ανηρ· ομοιως δε και ο ανηρ δεν εξουσιαζει το εαυτου σωμα, αλλ' η γυνη. ⁵Μη αποστερειτε αλληλους, εκτος εαν ηναι τι εκ συμφωνου προς καιρον, δια να καταγινησθε εις την νηστειαν και εις την προσευχηνη· και παλιν συνερχεσθε επι το αυτο, δια να μη σας πειραζει ο Σατανας δια την ακρατειαν σας. ⁶Λεγω δε τουτο κατα συγγνωμην, ουχι κατα προσταγην. ⁷Διotti θελω παντας τους ανθρωπους να ηναι καθως και εμαυτον· αλλ' εκαστος εχει ιδιαιτερον χαρισμα εκ Θεου, αλλος μεν ουτως, αλλος δε ουτως. ⁸Λεγω δε προς τους αγαμους και προς τας χηρας, καλον ειναι εις αυτους εαν μεινωσι καθως και εγω. ⁹Αλλ' εαν δεν εγκρατευωνται, ας νυμφευθωσι· διotti καλητερον ειναι να νυμφευθωσι παρα να εξαπτωνται. ¹⁰Εις δε τους νενυμφευμενους παραγγελλω, ουχι εγω αλλ' ο Κυριος, να μη χωρισθη η γυνη απο του ανδρος αυτης· ¹¹αλλ' εαν και χωρισθη, ας μενη αγαμος η ας συνδιαλλαγη με τον ανδρα· και ο ανηρ να μη αφινη την

εαυτου γυναικα. ¹²Προς δε τους λοιπους εγω λεγω, ουχι ο Κυριος· Εαν τις αδελφος εχη γυναικα απιστον, και αυτη συγκατανευη να συνοικη μετ' αυτου, ας μη αφινη αυτην· ¹³και γυνη ητις εχει ανδρα απιστον, και αυτος συγκατανευει να συνοικη μετ' αυτης, ας μη αφινη αυτον. ¹⁴Διοτι ο ανηρ ο απιστος ηγιασθη δια της γυναικος, και η γυνη η απιστος ηγιασθη δια του ανδρος· επειδη αλλως τα τεκνα σας ηθελον εισθαι ακαθαρτα, αλλα τωρα ειναι αγια. ¹⁵Εαν δε ο απιστος χωριζηται, ας χωρισθη. Ο αδελφος ομως η αδελφη δεν ειναι δεδουλευμενοι εις τα τοιαυτα· ο Θεος ομως προσεκαλεσεν ημας εις ειρηνην. ¹⁶Διοτι τι εξευρεις, γυναι, αν μελλης να σωσης τον ανδρα; η τι εξευρεις, ανερ, αν μελλης να σωσης την γυναικα; ¹⁷Αλλα καθως ο Θεος εμοιρασεν εις εκαστον, και καθως ο Κυριος προσεκαλεσεν εκαστον, ουτως ας περιπατη. Και ουτω διαταττω εις πασας τας εκκλησιας. ¹⁸Προσεκληθη τις εις την πιστιν περιτετιμημενος; Ας μη καλυπτη την περιτομην. Προσεκληθη τις απεριτετιμητος; Ας μη περιτεμνηται. ¹⁹Η περιτομη ειναι ουδεν, και η ακροβυστια ειναι ουδεν, αλλ' η τηρησις των εντολων του Θεου. ²⁰Εκαστος εν τη κλησει, καθ' ην εκληθη, εν ταυτη ας μενη. ²¹Εκλήθη δουλος; μη σε μελη· αλλ' εαν δυνασαι να γεινης ελευθερος, μεταχειρισου τουτο καλητερα. ²²Διοτι οστις δουλος εκληθη εις τον Κυριον, ειναι απελευθερος του Κυριου· ομοιως και οστις ελευθερος εκληθη, δουλος ειναι του Χριστου. ²³Δια τιμης ηγορασθητε· μη γινεσθε δουλοι ανθρωπων. ²⁴Εκαστος, αδελφοι, εις ο, τι εκληθη, εν τουτω ας μενη παρα τω Θεω. ²⁵Περι δε των παρθενων προσταγην του Κυριου δεν εχω· αλλα γνωμην διδω ως ηλημενος υπο του Κυριου να ημαι πιστος. ²⁶Τουτο λοιπον νομιζω οτι ειναι καλον δια την παρουσαν αναγκην, οτι καλον ειναι εις τον ανθρωπον να ηναι ουτως. ²⁷Εισαι δεδεμενος με γυναικα; μη ζητει λυσιν. Εισαι λελυμενος απο γυναικος; μη ζητει γυναικα. ²⁸Πλην και εαν νυμφευθης, δεν ημαρτησας· και εαν η παρθενος νυμφευθη, δεν ημαρτησεν· αλλ' οι τοιοιτοι θελουσιν εχει θλιψιν εν τη σαρκι· εγω δε σας φειδομαι. ²⁹Λεγω δε τουτο, αδελφοι, οτι ο επιλοιπος καιρος ειναι συντομος, ωστε και οι εχοντες γυναικας να ηναι ως μη εχοντες, ³⁰και οι κλαιοντες ως μη κλαιοντες, και οι χαιροντες ως μη χαιροντες, και οι αγοραζοντες ως μη εχοντες κατοχην, ³¹και οι μεταχειριζομενοι τον κοσμον τουτον ως μη δολως μεταχειριζομενοι· διοτι το σχημα του κοσμου τουτου παρερχεται. ³²Θελω δε να ησθε αμεριμνοι. Ο αγαμος μεριμνα τα του Κυριου, πως να αρεση εις τον Κυριον· ³³ο δε νενυμφευμενος μεριμνα τα του κοσμου, πως να αρεση εις την γυναικα. ³⁴Διαφερε η γυνη και η παρθενος. Η αγαμος μεριμνα τα του Κυριου, δια να ηναι αγια και το σωμα και το πνευμα· η δε νενυμφευμενη μεριμνα τα του κοσμου, πως να αρεση εις τον ανδρα. ³⁵Λεγω δε τουτο δια το συμφερρον υμων αυτων, ουχι δια να βαλω εις εσας παγιδα, αλλα δια το σεμνοπρεπες, και δια να ησθε προσκεκολλημενοι εις τον Κυριον χωρις περσιπασμους. ³⁶Αλλ' εαν τις νομιζη οτι ασχημονει προς

την παρθενον αυτου, αν παρηλθεν η ακμη αυτης, και πρεπη να γεινη ουτως, ας καμη ο, τι θελει· δεν αμαρτανει· ας υπανδρευωνται. ³⁷Οστις ομως στεκει στερεος εν τη καρδια, μη εχων αναγκην, εχει ομως εξουσιαν περι του ιδιου αυτου θεληματος, και απεφασισε τουτο εν τη καρδια αυτου, να φυλαττη την εαυτου παρθενον, πραττει καλως. ³⁸Ωστε και οστις υπανδρευει πραττει καλως, αλλ' ο μη υπανδρευων πραττει καλητερα. ³⁹Η γυνη ειναι δεδεμενη δια του νομου εφ' οσον καιρον ζη ο ανηρ αυτης· εαν δε ο ανηρ αυτης αποθανη, ειναι ελευθερα να υπανδρευθη με οντινα θελει, μονον να γινηται τουτο εν Κυριω. ⁴⁰Μακαριωτερα ομως ειναι εαν μεινη ουτω, κατα την εμην γνωμην· νομιζω δε οτι και εγω εχω Πνευμα Θεου.

8 Περι δε των ειδωλοθυτων, εξευρομεν οτι παντες εχομεν γνωσιν, η γνωσις ομως φυσιοι, η δε αγαπη οικοδομει. ²Και εαν τις νομιζη οτι εξευρει τι, δεν εμαθεν οτι ουδεν καθως πρεπει να μαθη· ³αλλ' εαν τις αγαπα τον Θεον, ουτος γνωριζεται υπ' αυτου. ⁴Περι της βρωσεως λοιπον των ειδωλοθυτων, εξευρομεν οτι το ειδωλον ειναι ουδεν εν τω κοσμω, και οτι δεν υπαρχει ουδεις αλλος Θεος ειμη εις. ⁵Διοτι αν και ηναι λεγομενοι θεοι ειτε εν τω ουρανω ειτε επι της γης, καθως και ειναι θεοι πολλοι και κυριοι πολλοι, ⁶αλλ' εις ημας ειναι εις Θεος ο Πατηρ, εξ ου τα παντα και ημεις εις αυτον, και εις Κυριος Ιησους Χριστος, δι' ου τα παντα και ημεις δι' αυτου. ⁷Αλλα δεν ειναι εις παντας η γνωσις αυτη· τινες δε δια την συνειδησιν του ειδωλου εως σημερον τρωγουσι το ειδωλοθυτον ως ειδωλοθυτον, και η συνειδησις αυτων ασθενης ουσια μολυνεται. ⁸το φαγητον ομως δεν συνιστα ημας εις τον Θεον· διοτι ουτε εαν φαγωμεν περισσευομεν, ουτε εαν δεν φαγωμεν ελαττουμεθα. ⁹Πλην προσεχετε μηπως αυτη η εξουσια σας γεινη προσκομμα εις τους ασθενεις. ¹⁰Διοτι εαν τις ιδη σε, τον εχοντα γνωσιν, οτι καθησαι εις τραπεζαν εντος ναου ειδωλων, δεν θελει ενθαρρυνθη η συνειδησις αυτου, ασθενουντος, εις το να τρωγη τα ειδωλοθυτα; ¹¹Και δια την γνωσιν σου θελει απολεσθη ο ασθενης αδελφος, δια τον οποιον ο Χριστος απεθανεν. ¹²Αμαρτανοντες δε ουτως εις τους αδελφους και προσβαλλοντες την ασθενη συνειδησιν αυτων, εις τον Χριστον αμαρτανετε. ¹³Δια τουτο, εαν το φαγητον σκανδαλιζη τον αδελφον μου, δεν θελω φαγει κρεας εις τον αιωνα, δια να μη σκανδαλισω τον αδελφον μου.

9 Δεν ειμαι αποστολος; δεν ειμαι ελευθερος; δεν ειδον τον Ιησουν Χριστον τον Κυριον ημων; δεν εισθε σεις το εργον μου εν Κυριω; ²Αν δεν ημαι εις αλλους αποστολος, αλλ' εις εσας τουλαχιστον ειμαι· διοτι η σφραγις της αποστολης μου σεις εισθε εν Κυριω. ³Η απολογια μου εις τους ανακρινοντας με ειναι αυτη· ⁴μη δεν εχομεν εξουσιαν να φαγωμεν και να πιωμεν; ⁵μη δεν εχομεν εξουσιαν να συμπεριφερωμεν αδελφην γυναικα, ως και οι λοιποι αποστολοι και οι αδελφοι του Κυριου και ο

Κηφας; ⁶η μονος εγω και ο Βαρναβας δεν εχομεν εξουσιαν να μη εργαζωμεθα; ⁷Τις ποτε εκστρατευει με ιδια αυτου εξοδα; Τις φυτευει αμπελωνα και δεν τρωγει εκ του καρπου αυτου; η τις ποιμινει ποιμνιον και δεν τρωγει εκ του γαλακτος του ποιμνιου; ⁸Μηπως κατα ανθρωπον λαλω ταυτα; η δεν λεγει ταυτα και ο νομος; ⁹διοτι εν τω νομω του Μωυσεως ειναι γεγραμμενον· Δεν θελεις εμφραξει το στομα βοος αλωνιζοντος. Μηπως μελει τον θεον περι των βοων; ¹⁰η δι' ημας βεβαιως λεγει τουτο; διοτι δι' ημας εγραφη, οτι ο αροτριων με ελπιδα πρεπει να αροτρια, και ο αλωνιζων με ελπιδα να μετεχη της ελπιδος αυτου. ¹¹Εαν ημεις εσπειραμεν εις εσας τα πνευματικα, μεγα ειναι εαν ημεις θερισωμεν τα σαρκικα σας; ¹²Εαν αλλοι μετεχωσι της εφ' υμας εξουσιας, δεν πρεπει μαλλον ημεις; Αλλα δεν μετεχειρισθημεν την εξουσιαν ταυτην, αλλ' υποφερομεν παντα, δια να μη προξενησωμεν εμποδιον τι εις το ευαγγελιον του Χριστου. ¹³Δεν εξευρετε οτι οι εργαζομενοι τα ιερα εκ του ιερου τρωγουσιν, οι ενασχολουμενοι εις το θυσιαστηριον μετα του θυσιαστηριου λαμβανουσι μεριδιον; ¹⁴Ουτω και ο Κυριος διεταξεν, οι κηρυττοντες το ευαγγελιον να ζωσιν εκ του ευαγγελιου. ¹⁵Πλην εγω ουδεν τουτων μετεχειρισθην. Ουδε εγραφα ταυτα δια να γεινη ουτως εις εμε· διοτι καλον ειναι εις εμε να αποθανω μαλλον παρα να ματαιωση τις το καυχημα μου. ¹⁶Διοτι εαν κηρυττω το ευαγγελιον, δεν ειναι εις εμε καυχημα· επειδη αναγκη επικειται εις εμε· ουαι δε ειναι εις εμε εαν δεν κηρυττω. ¹⁷επειδη εαν καμνω τουτο εκουσιως, εχω μισθον· εαν δε ακουσιως, ειμαι εμπεπιστευμενος οικονομιαν. ¹⁸Τις λοιπον ειναι ο μισθος μου; το να καμω αδαπανον το ευαγγελιον του Χριστου δια της κηρυξεως μου, ωστε να μη καμνω καταχρησιν της εξουσιας μου εν τω ευαγγελιω. ¹⁹Διοτι ελευθερος ων παντων εις παντας εδουλωσα εμαυτον, δια να κερδησω τους πλειοτερους· ²⁰και εγεινα εις τους Ιουδαιους ως Ιουδαιος, δια να κερδησω τους Ιουδαιους· εις τους υπο νομον ως υπο νομον, δια να κερδησω τους υπο νομον· ²¹εις τους ανομους ως ανομος, μη ων ανομος εις τον θεον, αλλ' εννομος εις τον Χριστον, δια να κερδησω ανομους· ²²εγεινα εις τους ασθενεις ως ασθενης, δια να κερδησω τους ασθενεις· εις παντας εγεινα τα παντα, δια να σωσω παντι τροπω τινας. ²³Καμνω δε τουτο δια το ευαγγελιον, δια να γεινω συγκοινωνος αυτου. ²⁴Δεν εξευρετε οτι οι τρεχοντες εν τω σταδιω παντες μεν τρεχουσιν, εις ομως λαμβανει το βραβειον; ουτω τρεχετε, ωστε να λαβητε αυτο. ²⁵Πας δε ο αγωνιζομενος εις παντα εγκρατευεται, εκεινοι μεν δια να λαβωσι φθαρτον στεφανον, ημεις δε αφθαρτον. ²⁶Εγω λοιπον ουτω τρεχω, ουχι ως αβεβαιως, ουτω πυγμαχω, ουχι ως κτυπων τον αερα, ²⁷αλλα δαμαζω το σωμα μου και δουλαγωγω, μηπως εις αλλους κηρυξας εγω γεινω αδοκιμος.

10 Δεν θελω δε να αγνοητε, αδελφοι, οτι οι παteres ημων ησαν παντες υπο την νεφελην, και παντες δια της

θαλασσης διηλθον, ²και παντες εις τον Μωυσην εβαπτισθησαν εν τη νεφελη και εν τη θαλασση, ³και παντες την αυτην πνευματικην βρωσιν εφαγον, ⁴και παντες το αυτο πνευματικον ποτον επιον· διοτι επιον απο πνευματικης πετρας ακολουθουσης, η δε πετρα ητο ο Χριστος· ⁵αλλα δεν ευηρεστηθη ο θεος εις τους πλειοτερους εξ αυτων· διοτι κατεστρωθησαν εν τη ερημω. ⁶Ταυτα δε εγειναν παραδειγματα ημων, δια να μη ημεθα ημεις επιθυμηται κακων, καθως και εκεινοι επεθυμησαν. ⁷Μηδε γινεσθε ειδωλολατραι, καθως τινες εξ αυτων, ως ειναι γεγραμμενον· Εκαθησεν ο λαος δια να φαγη και να πιη, και εσηκωθησαν να παιζωσι. ⁸Μηδε ας πορνευωμεν, καθως τινες αυτων επορνευσαν και επεσον εν μια ημερα εικοσιτριεις χιλιαδες. ⁹Μηδε ας πειραζωμεν τον Χριστον, καθως και τινες αυτων επειρασαν και απωλεσθησαν υπο των οφεων. ¹⁰Μηδε γογγυζετε, καθως και τινες αυτων εγογγυσαν, και απωλεσθησαν υπο του εξολοθρευτου. ¹¹Ταυτα δε παντα εγινοντο εις εκεινους παραδειγματα, και εγραφησαν προς νουθεσιαν ημων, εις τους οποιους τα τελη των αιωνων εφθασαν. ¹²Ωστε ο νομιζων οτι ισταται ας βλεπη μη πεση. ¹³Πειρασμος δεν σας κατελαβεν ειμη ανθρωπινος· πιστος ομως ειναι ο θεος, οστις δεν θελει σας αφησει να πειρασθητε υπερ την δυναμιν σας, αλλα μετα του πειρασμου θελει καμει και την εκβασιν, ωστε να δυνασθε να υποφερητε. ¹⁴Δια τουτο, αγαπητοι μου, φευγετε απο της ειδωλολατρειας. ¹⁵Λεγω ως προς φρονιμους· κρινατε σεις τουτο το οποιον λεγω· ¹⁶Το ποτηριον της ευλογιας, το οποιον ευλογουμεν, δεν ειναι κοινωνια του αιματος του Χριστου; Ο αρτος, τον οποιον κοπτομεν, δεν ειναι κοινωνια του σωματος του Χριστου; ¹⁷διοτι εις αρτος, εν σωμα ειμεθα οι πολλοι· επειδη παντες εκ του ενος αρτου μετεχομεν. ¹⁸Βλεπετε τον Ισραηλ κατα σαρκα· οι τρωγοντες τας θυσιας δεν ειναι κοινοι του θυσιαστηριου; ¹⁹Τι λοιπον λεγω; οτι το ειδωλον ειναι τι; η οτι το ειδωλοθυτον ειναι τι; ουχι· ²⁰αλλ' οτι εκεινα, τα οποια θυσιαζουσι τα εθνη, εις τα δαιμονια θυσιαζουσι και ουχι εις τον θεον· και δεν θελω σεις να γινησθε κοινοι των δαιμονιων. ²¹Δεν δυνασθε να πινητε το ποτηριον του Κυριου και το ποτηριον των δαιμονιων· δεν δυνασθε να ησθε μετοχοι της τραπεζης του Κυριου και της τραπεζης των δαιμονιων. ²²Η τον Κυριον θελομεν να διεγειρωμεν εις ζηλοτυπιαν; μηπως ειμεθα ισχυροτεροι αυτου; ²³Παντα ειναι εις την εξουσιαν μου αλλα παντα δεν συμφερουσι· παντα ειναι εις την εξουσιαν μου, αλλα παντα δεν οικοδομουσι. ²⁴Μηδεις ας ζητη το εαυτου συμφερον, αλλ' εκαστος τα του αλλου. ²⁵Παν το πωλουμενον εν τω μακελλιω τρωγετε, μηδεν εξεταζοντες δια την συνειδησιν· ²⁶διοτι του Κυριου ειναι η γη και το πληρωμα αυτης. ²⁷Και εαν τις των απιστων σας προσκαλη και θελετε να υπαγητε, τρωγετε ο, τι βαλλεται εμπροσθεν σας, μηδεν εξεταζοντες δια την συνειδησιν. ²⁸Εαν δε τις σας ειπη, Τουτο ειναι ειδωλοθυτον, μη τρωγετε δι' εκεινον τον φανερωσαντα και δια την συνειδησιν· διοτι του Κυριου ειναι η γη και το πληρωμα

αυτης. ²⁹Συνειδησιν δε λεγω ουχι την ιδικην σου, αλλα την του αλλου. Επειδη δια τι η ελευθερια μου κρινεται υπο αλλης συνειδησεως; ³⁰Και εαν εγω μετ' ευχαριστιας μετεχω, δια τι βλασφημουμαι δι' εκεινο, δια το οποιον εγω ευχαριστω; ³¹Ειτε λοιπον τρωγετε ειτε πινετε ειτε πραττετε τι, παντα πραττετε εις δοξαν Θεου. ³²Μη γινεσθε προσκομμα μητε εις Ιουδαιους μητε εις Ελληνας μητε εις την εκκλησιαν του Θεου, ³³καθως και εγω κατα παντα αρεσκω εις παντας, μη ζητων το ιδικον μου συμφερον, αλλα το των πολλων, δια να σωθωσι.

11 Μιμηται μου γινεσθε, καθως και εγω του Χριστου. ²Σας επαινω δε, αδελφοι, οτι εις παντα με ενθουμεισθε, και κρατειτε τας παραδοσεις, καθως παρεδωκα εις εσας. ³Θελω δε να εξευρητε, οτι η κεφαλη παντος ανδρος ειναι ο Χριστος, κεφαλη δε της γυναικος ο ανηρ, κεφαλη δε του Χριστου ο Θεος. ⁴Πας ανηρ προσευχομενος η προφητευων, εαν εχη κεκαλυμμενην την κεφαλην, καταισχυνει την κεφαλην αυτου. ⁵Πασα δε γυνη προσευχομενη η προφητευουσα με την κεφαλην ασκεπη καταισχυνει την κεφαλην εαυτης· διοτι εν και το αυτο ειναι με την εξυρισμενην. ⁶Επειδη αν δεν καλυπτηται η γυνη, ας κουρευση και τα μαλλια αυτης· αλλ' εαν ηναι αισχυρον εις γυναικα να κουρευη τα μαλλια αυτης η να ξυριζηται, ας καλυπτηται. ⁷Διοτι ο μεν ανηρ δεν χρεωσται να καλυπτει την κεφαλην αυτου, επειδη ειναι ειρων και δοξα του Θεου· η δε γυνη ειναι δοξα του ανδρος. ⁸Διοτι ο ανηρ δεν ειναι εκ της γυναικος, αλλ' η γυνη εκ του ανδρος· ⁹επειδη δεν εκτισθη ο ανηρ δια την γυναικα, αλλ' η γυνη δια τον ανδρα. ¹⁰Δια τουτο η γυνη χρεωσται να εχη εξουσιαν επι της κεφαλης αυτης δια τους αγγελους. ¹¹Πλην ουτε ο ανηρ χωρις της γυναικος ουτε η γυνη χωρις του ανδρος υπαρχει εν Κυριω. ¹²Διοτι καθως η γυνη ειναι εκ του ανδρος, ουτω και ο ανηρ ειναι δια της γυναικος, τα παντα δε εκ του Θεου. ¹³Κρινατε σεις καθ' εαυτους· ειναι πρεπον γυνη να προσευχηται εις τον Θεον ασκεπης; ¹⁴Η ουδε αυτη η φυσις δεν σας διδασκει, οτι ανηρ μεν εαν εχη κομην ειναι εις αυτον ατιμια, ¹⁵γυνη δε εαν εχη κομην, ειναι δοξα εις αυτην; διοτι η κομη εδοθη εις αυτην αντι καλυμματος. ¹⁶Εαν τις ομως φαινεται οτι ειναι φιλονεικος, ημεις τοιαυτην συνθηειαν δεν εχομεν, ουδε αι εκκλησιαι του Θεου. ¹⁷Ενω δε παραγγελλω τουτο, δεν επαινω οτι συνερχεσθε ουχι δια το καλητερον αλλα δια το χειροτερον. ¹⁸Διοτι πρωτον μεν οταν συνερχησθε εις την εκκλησιαν, ακουω οτι υπαρχουσι σχισματα μεταξυ σας, και μερος τι πιστευω· ¹⁹διοτι ειναι αναγκη να υπαρχωσι και αιρεσεις μεταξυ σας, δια να γεινωσι φανεροι μεταξυ σας οι δοκιμοι. ²⁰Οταν λοιπον συνερχησθε επι το αυτο, τουτο δεν ειναι να φαγητε Κυριακον δειπνον· ²¹διοτι εκαστος λαμβανει προ του αλλου το ιδιον εαυτου δειπνον εν τω καιρω του τρωγειν, και αλλος μεν πεινα, αλλος δε μεθυει. ²²Μη δεν εχετε οικιας δια να τρωγητε και να πινητε; η την εκκλησιαν του Θεου καταφρονειτε, και καταισχυνετε τους μη εχοντας; τι να σας ειπω; να

σας επαινεσω εις τουτο; δεν σας επαινω. ²³Διοτι εγω παρελαβον απο του Κυριου εκεινο, το οποιον και παρεδωκα εις εσας, οτι ο Κυριος Ιησους εν τη νυκτι καθ' ην παρεδιδετο ελαβεν αρτον, ²⁴και ευχαριστησας εκοφε και ειπε· Λαβετε, φαγετε· τουτο ειναι το σωμα μου το υπερυμων κλωμενον· τουτο καμνετε εις την αναμνησιν μου. ²⁵Ομοιως και το ποτηριον, αφου εδειπνησε, λεγων· Τουτο το ποτηριον ειναι η καινη διαθηκη εν τω αιματι μου· τουτο καμνετε, οσακισ πινητε, εις την αναμνησιν μου. ²⁶Διοτι οσακισ αν τρωγητε τον αρτον τουτον και πινητε το ποτηριον τουτο, τον θανατον του Κυριου καταγγελλετε, μεχρι της ελευσεως αυτου. ²⁷Ωστε οστις τρωγη τον αρτον τουτον η πινη το ποτηριον του Κυριου αναξιως, ενοχος θελει εισθαι του σωματος και αιματος του Κυριου. ²⁸Ας δοκιμαζη δε εαυτον ο ανθρωπος, και ουτως ας τρωγη εκ του αρτου και ας πινη εκ του ποτηριου· ²⁹διοτι ο τρωγων και πινων αναξιως τρωγει και πινει κατακρισιν εις εαυτον, μη διακριων το σωμα του Κυριου. ³⁰Δια τουτο υπαρχουσι μεταξυ σας πολλοι ασθενεις και αρρωστοι, και αποθνησκουσιν ικανοι. ³¹Διοτι εαν διεκρινομεν εαυτους, δεν ηθελομεν κρινεσθαι· ³²αλλ' οταν κρινωμεθα, παιδευομεθα υπο του Κυριου, δια να μη κατακριθωμεν μετα του κοσμου. ³³Ωστε αδελφοι μου, οταν συνερχησθε δια να φαγητε, περιμενετε αλληλους· ³⁴εαν δε τις πεινα, ας τρωγη εν τη οικια αυτου, δια να μη συνερχησθε προς κατακρισιν. Τα δε λοιπα, οταν ελθω, θελω διαταξει.

12 Περι δε των πνευματικων, αδελφοι, δεν θελω να αγνοητε. ²Εξευρετε οτι ησθε εθνικοι, συρομενοι οπως εσυρεσθε προς τα ειδωλα τα αφωνα. ³Δια τουτο σας γνωστοποιω οτι ουδεις λαλων δια Πνευματος Θεου λεγει αναθεμα τον Ιησουν, και ουδεις δυναται να ειπη Κυριον Ιησουν, ειμη δια Πνευματος Αγιου. ⁴Ειναι δε διαιρεσεις χαρισματων, το Πνευμα ομως το αυτο· ⁵ειναι και διαιρεσεις διακονιων, ο Κυριος ομως ο αυτος· ⁶ειναι και διαιρεσεις ενεργηματων, ο Θεος ομως ειναι ο αυτος, ο ενεργων τα παντα εν πασι. ⁷Διδεται δε εις εκαστον η φανερωσις του Πνευματος προς το συμφερον. ⁸Διοτι εις αλλον μεν διδεται δια του Πνευματος λογος σοφιας, εις αλλον δε λογος γνωσεως κατα το αυτο Πνευμα, ⁹εις αλλον δε πιστις δια του αυτου Πνευματος, εις αλλον δε χαρισματα ιαματων δια του αυτου Πνευματος, ¹⁰εις αλλον δε ενεργεια θαυματων, εις αλλον δε προφητεια, εις αλλον δε διακρισεις πνευματων, εις αλλον δε ειδη γλωσσων, εις αλλον δε ερμηνεια γλωσσων. ¹¹Παντα δε ταυτα ενεργει το εν και το αυτο Πνευμα, διανεμον ιδια εις εκαστον καθως θελει. ¹²Διοτι καθως το σωμα ειναι εν και εχει μελη πολλα, παντα δε τα μελη του σωματος του ενος, πολλα οντα, ειναι εν σωμα, ουτω και ο Χριστος· ¹³διοτι ημεις παντες δια του ενος Πνευματος εβαπτισθημεν εις εν σωμα, ειτε Ιουδαιοι ειτε Ελληνες, ειτε δουλοι ειτε ελευθεροι, και παντες εις εν Πνευμα εποτισθημεν. ¹⁴Διοτι το σωμα δεν ειναι εν μελος, αλλα πολλα. ¹⁵Εαν ειπη ο πους, Επειδη δεν ειμαι χειρ, δεν ειμαι εκ του σω-

ματος, δια τουτο ταχα δεν ειναι εκ του σωματος; ¹⁶Και εαν ειπη το ωτιον, Επειδη δεν ειμαι οφθαλμος, δεν ειμαι εκ του σωματος, δια τουτο δεν ειναι ταχα εκ του σωματος; ¹⁷Εαν ολον το σωμα ηναι οφθαλμος, που η ακοη; Εαν ολον ακοη, που η οσφρησις; ¹⁸Αλλα τωρα ο Θεος εθεσε τα μελη εν εκαστον αυτων εις το σωμα καθως ηθελησεν. ¹⁹Εαν ομως παντα ησαν εν μελος, που το σωμα; ²⁰Αλλα τωρα ειναι μεν πολλα μελη, εν ομως σωμα. ²¹Και δεν δυναται ο οφθαλμος να ειπη προς την χειρα· Δεν εχω χρειαν σου· η παλιν η κεφαλη προς τους ποδας· Δεν εχω χρειαν υμων. ²²Αλλα πολυ περισσοτερον τα μελη του σωματος, τα οποια φαινονται οτι ειναι ασθενεστερα, ταυτα ειναι αναγκαια, ²³και εκεινα τα οποια νομιζομεν οτι ειναι τα ατιμοτερα του σωματος, εις ταυτα αποδιδομεν τιμην περισσοτεραν, και τα ασχημα ημων εχουσι περισσοτεραν ευσχημοσυνην· ²⁴τα δε ευσχημονα ημων δεν εχουσι χρειαν. Αλλ' ο Θεος συνεκερασε το σωμα, δωσας περισσοτεραν τιμην εις το ευτελεστερον, ²⁵δια να μη ηναι σχισμα εν τω σωματι, αλλα να φροντιζωσι τα μελη το αυτο υπερ αλληλων. ²⁶Και ειτε πασχει εν μελος, παντα τα μελη συμπασχουσιν· ειτε τιμαται εν μελος, παντα τα μελη συγχαιρουσι. ²⁷Και σεις εισθε σωμα Χριστου και μελη κατα μερος. ²⁸Και αλλους μεν εθεσεν ο Θεος εν τη εκκλησια πρωτον αποστολους, δευτερον προφητας, τριτον διδασκαλους, επειτα θαυματα, επειτα χαρισματα ιαματων, βοηθειας, κυβερνησεις, ειδη γλωσσων. ²⁹Μη παντες ειναι αποστολοι; μη παντες προφηται; μη παντες διδασκαλοι; μη παντες ενεργουσι θαυματα; ³⁰μη παντες εχουσι χαρισματα ιαματων; μη παντες λαλουσι γλωσσας; μη παντες διερμηνευουσι; ³¹Ζητειτε δε μετα ζηλου τα καλητερα χαρισματα. Και ετι πολυ υπερεχουσαν οδον σας δεικνυω.

13Εαν λαλω τας γλωσσας των ανθρωπων και των αγγελων, αγαπην δε μη εχω, εγεινα χαλκος ηχων η κυμβαλον αλααζον. ²Και εαν εχω προφητειαν και εξευρω παντα τα μυστηρια και πασαν την γνωσιν, και εαν εχω πασαν την πιστιν, ωστε να μετατοπιζω ορη, αγαπην δε μη εχω, ειμαι ουδεν. ³Και εαν παντα τα υπαρχοντα μου διανειμω, και εαν παραδωσω το σωμα μου δια να καυθω, αγαπην δε μη εχω, ουδεν ωφελουμαι. ⁴Η αγαπη μακροθυμει, αγαθοποιει, η αγαπη δεν φθονει, η αγαπη δεν αυθαδιαζει, δεν επαιρεται, ⁵δεν ασχημονει, δεν ζητει τα εαυτης, δεν παροξυνεται, δεν διαλογιζεται το κακον, ⁶δεν χαιρει εις την αδικιαν, συγχαιρει δε εις την αληθειαν· ⁷παντα ανεχεται, παντα πιστευει, παντα ελπίζει, παντα υπομενει. ⁸Η αγαπη ουδεποτε εκπιπτει· τα αλλα ομως, ειτε προφηταια ειναι, θελουσι καταργηθη· ειτε γλωσσαί, θελουσι παυσει· ειτε γνωσις, θελει καταργηθη. ⁹Διοτι κατα μερος γινωσκομεν και κατα μερος προφητευομεν· ¹⁰οταν ομως ελθη το τελειον, τοτε το κατα μερος θελει καταργηθη. ¹¹Οτε ημην νηπιος, ως νηπιος ελαλουν, ως νηπιος εφρονουν, ως νηπιος εσυλλογιζομεν· οτε ομως εγεινα ανηρ, κατηργησα τα του νηπιου. ¹²Διοτι

τωρα βλεπομεν δια κατοπτρου αινιγματωδως, τοτε δε προσωπον προς προσωπον· τωρα γνωριζω κατα μερος, τοτε δε θελω γνωρισει καθως και εγνωρισθην. ¹³Τωρα δε μενει πιστις, ελπις, αγαπη, τα τρια ταυτα. μεγαλητερα δε τουτων ειναι η αγαπη.

14Ακολουθειτε την αγαπην· και ζητειτε μετα ζηλου τα πνευματικα, μαλλον δε το να προφητευητε. ²Διοτι ο λαλων γλωσσαν αγνωριστον δεν λαλει προς ανθρωπους, αλλα προς τον Θεον· διοτι ουδεις ακουει αυτον, αλλα με το πνευμα αυτου λαλει μυστηρια· ³ο δε προφητευων λαλει προς ανθρωπους εις οικοδομην και προτροπην και παρηγοριαν. ⁴Ο λαλων γλωσσαν αγνωριστον εαυτον οικοδομει, ο δε προφητευων την εκκλησιαν οικοδομει. ⁵Θελω δε παντες να λαλητε γλωσσας, μαλλον δε να προφητευητε· διοτι ο προφητευων ειναι μεγαλητερος παρα ο λαλων γλωσσας, εκτος εαν διερμηνευη, δια να λαβη οικοδομην η εκκλησια. ⁶Και τωρα, αδελφοι, εαν ελθω προς εσας λαλων γλωσσας, τι θελω σας ωφελησει, εαν δεν σας λαλησω η με αποκαλυψιν η με γνωσιν η με προφητειαν η με διδαχην; ⁷Και τα αψυχα, οσα διδουσι φωνην, ειτε αυλος ειτε κιθαρα, εαν δεν δωσωσι διακεκριμενους τους φθογγους, πως θελει γνωρισθη το αυλουμενον η το κιθαριζομενον; ⁸Διοτι εαν η σαλπιγξ δωση φωνην ασαφη, τις θελει ετοιμασθη εις πολεμον; ⁹Ουτω και σεις, εαν δεν δωσητε δια της γλωσσης φωνην ακαταληπτον, πως θελει γνωρισθη το λαλουμενον; διοτι θελετε λαλει εις τον αερα. ¹⁰Τοσα ειδη φωνων ειναι τυχον εν τω κοσμω, και ουδεν εξ αυτων ειναι ασημαντον. ¹¹Εαν λοιπον δεν γνωρισω την σημασιαν της φωνης, θελω εισθαι προς τον λαλουντα βαρβαρος και ο λαλων βαρβαρος προς εμε. ¹²Ουτω και σεις, επειδη εισθε ζηλωται πνευματικων, ζητειτε να περισσευητε εν αυτοις προς την οικοδομην της εκκλησιας. ¹³Δια τουτο ο λαλων γλωσσαν αγνωριστον ας προσευχηται δια να γεινη ικανος να διερμηνευη, ¹⁴διοτι εαν προσευχωμαι με γλωσσαν αγνωριστον, το πνευμα μου προσευχεται, αλλ' ο νους μου ειναι ακαρποφορητος. ¹⁵Τι πρεπει λοιπον; Θελω προσευχηθη με το πνευμα, θελω δε προσευχηθη και με τον νουν. Θελω ψαλλει με το πνευμα, θελω δε ψαλλει και με τον νουν. ¹⁶Διοτι εαν δοξολογησης με το πνευμα, εκεινος οστις εχει ταξιν ιδιωτου πως θελει ειπει το αμην εις την ευχαριστιαν σου, μη εξευρων τι λεγεις; ¹⁷Διοτι συ μεν καλως ευχαριστεις, ο αλλος ομως δεν οικοδομειται. ¹⁸Ευχαριστω εις τον Θεον μου οτι λαλω πλειοτερας γλωσσας παρα παντας υμας· ¹⁹πλην εν τη εκκλησια πεντε λογους προτιμω να λαλησω δια του νοος μου, δια να κατηγησω και αλλους, παρα μυριους λογους με γλωσσαν αγνωριστον. ²⁰Αδελφοι, μη γινεσθε παιδια κατα τας φρενας, αλλα γινεσθε νηπια μεν εις την κακιαν, τελειοι ομως εις τας φρενας. ²¹Εν τω νομω ειναι γεγραμμενον οτι δι' ετερογλωσσων και δια ξενων χειλεων θελω λαλησει προς τον λαον τουτον, και ουδε ουτω θελουσι με εισακουσει, λεγει Κυριος. ²²Ωστε αι γλωσσαί ειναι δια

σημειον ουχι προς τους πιστευοντας, αλλα προς τους απιστους· η προφητεια ομως ειναι ουχι προς τους απιστους, αλλα προς τους πιστευοντας. ²³Εαν λοιπον συνηλθη η εκκλησια ολη επι το αυτο και λαλωσι παντες γλωσσας αγνωριστους, εισελθωσι δε ιδιωται η απιστοι, δεν θελουσιν ειπει οτι εισθε μαινομενοι; ²⁴Αλλ' εαν παντες προφητευωσιν, εισελθη δε τις απιστος η ιδιωτης, ελεγχεται υπο παντων, ανακρινεται υπο παντων, ²⁵και ουτω τα κρυπτα της καρδιας αυτου γινονται φανερα· και ουτω πεσων κατα προσωπον θελει προσκυνησει τον Θεον, κηρυττων οτι ο Θεος ειναι τωοντι εν μεσω υμων. ²⁶Τι πρεπει λοιπον, αδελφοι; Οταν συνερχησθε, εκαστος υμων ψαλμον εχει, διδαχην εχει, γλωσσαν εχει, αποκαλυψιν εχει, ερμηνειαν εχει· παντα ας γινωνται προς οικοδομην. ²⁷Εαν τις λαλη γλωσσαν αγνωριστον, ας καμωσι τουτο ανα δυο η το περισσοτερον ανα τρεις και εκ διαδοχης, και εις ας διερμηνευη· ²⁸αλλ' εαν δεν ηναι διερμηνευτης, ας σιωπα εν τη εκκλησια, ας λαλη δε προς εαυτον και προς τον Θεον. ²⁹Προφηται δε ας λαλωσι δυο η τρεις, και οι αλλοι ας διακρινωσιν· ³⁰εαν δε ελθη αποκαλυψις εις αλλον καθημενον, ο πρωτος ας σιωπα. ³¹Διοτι δυνασθε ο εις μετα τον αλλον να προφητευητε παντες, δια να μανθανωσι παντες και παντες να παρηγορωνται· ³²και τα πνευματα των προφητων υποτασσονται εις τους προφητας· ³³διοτι ο Θεος δεν ειναι ακαταστασιας, αλλ' ειρηνης. Καθως εν πασαις ταις εκκλησιαις των αγιων. ³⁴Αι γυναικες σας ας σιωπωσιν εν ταις εκκλησιαις· διοτι δεν ειναι συγκεχωρημενον εις αυτας να λαλωσιν, αλλα να υποτασσωνται, καθως και ο νομος λεγει. ³⁵Αλλ' εαν θελωσι να μαθωσι τι, ας ερωτωσιν εν τω οικω τους ανδρας αυτων· διοτι αισχρον ειναι εις γυναικας να λαλωσιν εν εκκλησια. ³⁶Μηπως απο σας εξηλθεν ο λογος του Θεου, η εις σας μονους κατηντησεν; ³⁷Εαν τις νομιζη οτι ειναι προφητης η πνευματικος, ας μαθη εκεινα τα οποια γραφω προς εσας, οτι ειναι εντολαι του Κυριου. ³⁸αλλ' εαν τις αγνοη, ας αγνοη. ³⁹Ωστε, αδελφοι, ζητειτε μετα ζηλου το προφητευειν, και το λαλειν γλωσσας μη εμποδιζετε· ⁴⁰παντα ας γινωνται ευσημονως και κατα ταξιν.

15Σας φανερονω δε, αδελφοι, το ευαγγελιον, το οποιον εκηρυξα προς εσας, το οποιον και παρελαβετε, εις το οποιον και ιστασθε, ²δια του οποιου και σωζεσθε, τινι τροπω σας εκηρυξα αυτο, αν φυλαττητε αυτο, εκτος εαν επιστευσατε ματαιως. ³Διοτι παρεδωκα εις εσας εν πρωτοις εκεινο, το οποιον και παρελαβον, οτι ο Χριστος απεθανε δια τας αμαρτιας ημων κατα τας γραφας, ⁴και οτι εταφη, και οτι ανεστη την τριτην ημεραν κατα τας γραφας, ⁵και οτι εφανη εις τον Κηφαν, επειτα εις τους δωδεκα· ⁶μετα ταυτα εφανη εις πεντακοσιους και επεκεινα αδελφους δια μιας, εκ των οποιων οι πλειοτεροι μενουσιν εως τωρα, τινες δε και εκοιμηθησαν· ⁷επειτα εφανη εις τον Ιακωβον, επειτα εις παντας τους αποστολους· ⁸τελευταιον δε παντων εφανη και εις εμε ως εις εκτρωμα. ⁹Διοτι εγω ειμαι ο ελαχιστος των αποστολων,

οστις δεν ειμαι αξιος να ονομαζωμαι αποστολος, διοτι κατεδιωξα την εκκλησιαν του Θεου· ¹⁰αλλα χαριτι Θεου ειμαι οτι ειμαι· και η εις εμε χαρις αυτου δεν εγεινε ματαια, αλλα περισσοτερον αυτων παντων εκοπιασα, πλην ουχι εγω, αλλ' η χαρις του Θεου η μετ' εμου. ¹¹Ειτε λοιπον εγω ειτε εκεινοι, ουτω κηρυττομεν και ουτως επιστευσατε. ¹²Εαν δε ο Χριστος κηρυττηται οτι ανεστη εκ νεκρων, πως τινες μεταξυ σας λεγουσιν οτι αναστασις νεκρων δεν ειναι; ¹³Και εαν αναστασις νεκρων δεν ηναι, ουδ' ο Χριστος ανεστη· ¹⁴και αν ο Χριστος δεν ανεστη, ματαιον αρα ειναι το κηρυγμα ημων, ματαια δε και η πιστις σας. ¹⁵Ευρισκομεθα δε και ψευδομαρτυρες του Θεου, διοτι εμαρτυρησαμεν περι του Θεου οτι ανεστησεν τον Χριστον, τον οποιον δεν ανεστησεν, εαν καθ' υποθεσιν δεν ανασταινωνται νεκροι. ¹⁶Διοτι εαν δεν ανασταινωνται νεκροι, ουδ' ο Χριστος ανεστη· ¹⁷αλλ' εαν ο Χριστος δεν ανεστη, ματαια η πιστις σας· ετι εισθε εν ταις αμαρτιαις υμων. ¹⁸Αρα και οι κοιμηθεντες εν Χριστω απωλεσθησαν. ¹⁹Εαν εν ταυτη τη ζωη μονον ελπίζωμεν εις τον Χριστον, ειμεθα ελεεινοτεροι παντων των ανθρωπων. ²⁰Αλλα τωρα ο Χριστος ανεστη εκ νεκρων, εγεινεν απαρχη των κεκοιμημενων. ²¹Διοτι επειδη ο θανατος ηλθε δι' ανθρωπου, ουτω και δι' ανθρωπου η αναστασις των νεκρων. ²²Επειδη καθως παντες αποθνησκουσιν εν τω Αδαμ, ουτω και παντες θελουσι ζωοποιηθη εν τω Χριστω. ²³Εκαστος ομως κατα την ιδιαν αυτου ταξιν· ο Χριστος ειναι η απαρχη, επειτα οσοι ειναι του Χριστου εν τη παρουσια αυτου· ²⁴Υστερον θελει εισθαι το τελος, οταν παραδωση την βασιλειαν εις τον Θεον και Πατερα, οταν καταργηση πασαν αρχην και πασαν εξουσιαν και δυναμιν. ²⁵Διοτι πρεπει να βασιλευη εωσου θεση παντας τους εχθρους υπο τους ποδας αυτου. ²⁶Εσχατος εχθρος καταργειται ο θανατος· ²⁷διοτι παντα υπεταξεν υπο τους ποδας αυτου. Οταν δε ειπη οτι παντα ειναι υποταξαμενα, φανερον οτι εξαιρειται ο υποταξας εις αυτον τα παντα. ²⁸Οταν δε υποταχθωσιν εις αυτον τα παντα, τοτε και αυτος ο Υιος θελει υποταχθη εις τον υποταξαντα εις αυτον τα παντα, δια να ηναι ο Θεος τα παντα εν πασιν. ²⁹Επειδη τι θελουσι καμει οι βαπτιζομενοι υπερ των νεκρων, εαν τωοντι οι νεκροι δεν ανασταινωνται, δια τι και βαπτιζονται υπερ των νεκρων; ³⁰δια τι και ημεις κινδυνευομεν πασαν ωραν; ³¹Καθ' ημεραν αποθνησκω, μα την εις εσας καυχησιν μου, την οποιαν εχω εν Χριστω Ιησου τω Κυριω ημων. ³²Εαν κατα ανθρωπον επολεμησα με θηρια εν Εφεσω, τι το οφελος εις εμε; αν οι νεκροι δεν ανασταινωνται, ας φαγωμεν και ας πιωμεν, διοτι αυριον αποθνησκομεν. ³³Μη πλανασθε· Φθειρουσι τα καλα ηθη αι κακαι συναναστροφαι. ³⁴Συνελθετε εις εαυτους κατα το δικαιον και μη αμαρτανετε· διοτι τινες εχουσιν αγνωσιαν Θεου· προς εντροπην σας λεγω τουτο. ³⁵Αλλα θελει τις ειπει· Πως ανασταινονται οι νεκροι; και με ποιον σωμα ερχονται; ³⁶Αφρον, εκεινο το οποιον συ σπειρεις, δεν ζωογονειται εαν δεν αποθνη· ³⁷και εκεινο το οποιον σπειρεις,

δεν σπειρεις το σωμα το οποιον μελλει να γεινη, αλλα γυμνον κοκκον, σιτου τυχον η τινος των λοιπων. ³⁸Ο δε Θεος διδει εις αυτο σωμα καθως ηθελησε, και εις εκαστον των σπερματων το ιδιαιτερον αυτου σωμα. ³⁹Πασα σαρξ δεν ειναι η αυτη σαρξ, αλλα αλλη μεν σαρξ των ανθρωπων, αλλη δε σαρξ των κτηνων, αλλη δε των ιχθυων και αλλη των πτηνων. ⁴⁰Ειναι και σωματα επουρανια και σωματα επιγεια· πλην αλλη μεν η δοξα των επουρανιων, αλλη δε η των επιγειων. ⁴¹Αλλη δοξα ειναι του ηλιου, και αλλη δοξα της σεληνης, και αλλη δοξα των αστερων· διοτι αστηρ διαφερει αστερος κατα την δοξαν. ⁴²Ουτω και η αναστασις των νεκρων. Σπειρεται εν φθορα, ανισταται εν αφθαρσια· ⁴³σπειρεται εν ατιμια, ανισταται εν δοξη· σπειρεται εν ασθeneia, ανισταται εν δυναμει· ⁴⁴σπειρεται σωμα ζωικον, ανισταται σωμα πνευματικον. Ειναι σωμα ζωικον, και ειναι σωμα πνευματικον. ⁴⁵Ουτως ειναι και γεγραμμενον· Ο πρωτος ανθρωπος Αδαμ εγεινεν εις ψυχην ζωσαν· ο εσχατος Αδαμ εις πνευμα ζωοποιουν. ⁴⁶Πλην ουχι πρωτον το πνευματικον, αλλα το ζωικον, επειτα το πνευματικον. ⁴⁷Ο πρωτος ανθρωπος ειναι εκ της γης χοικος, ο δευτερος ανθρωπος ο Κυριος εξ ουρανου. ⁴⁸Οποιος ο χοικος, τοιουτοι και οι χοικοι, και οποιος ο επουρανιος, τοιουτοι και οι επουρανιοι· ⁴⁹και καθως εφορεσαμεν την εικονα του χοικου, θελομεν φορεσει και την εικονα του επουρανιου. ⁵⁰Τουτο δε λεγω, αδελφοι, οτι σαρξ και αιμα βασιλειαν Θεου δεν δυνανται να κληρονομησωσιν, ουδε η φθορα κληρονομει την αφθαρσιαν. ⁵¹Ιδου, μυστηριον λεγω προς εσας· παντες μεν δεν θελομεν κοιμηθη, παντες ομως θελομεν μεταμορφωθη, ⁵²εν μια στιγμη, εν ριπη οφθαλμου, εν τη εσχατη σαλπιγγι· διοτι θελει σαλπισει, και οι νεκροι θελουσιν αναστηθη αφθαρτοι, και ημεις θελομεν μεταμορφωθη. ⁵³Διοτι πρεπει το φθαρτον τουτο να ενδυθη αφθαρσιαν, και το θνητον τουτο να ενδυθη αθανασιαν. ⁵⁴Οταν δε το φθαρτον τουτο ενδυθη αφθαρσιαν και το θνητον τουτο ενδυθη αθανασιαν, τοτε θελει γεινει ο λογος ο γεγραμμενος· Κατεποθη ο θανατος εν νικη. ⁵⁵Που, θανατε, το κεντρον σου; που, αδη, η νικη σου; ⁵⁶το δε κεντρον του θανατου ειναι η αμαρτια, και η δυναμις της αμαρτιας ο νομος. ⁵⁷Αλλα χαρις εις τον Θεον, οστις διδει εις ημας την νικην δια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου. ⁵⁸Ωστε, αδελφοι μου αγαπητοι, γινεσθε στερεοι, αμετακινητοι, περισσευοντες παντοτε εις το εργον του Κυριου, γινωσκοντες οτι ο κοπος σας δεν ειναι ματαιος εν Κυριω.

16Περι δε της συνεισφορας της υπερ των αγιων, καθως διεταξα εις τας εκκλησιας της Γαλατιας, ουτω καμετε και σεις. ²Κατα την πρωτην της εβδομαδος εκαστος υμων ας εναποθετη παρ' εαυτω θησαυριζων ο, τι αν ευπορη, ωστε οταν ελθω να μη συναγωνται τοτε συνεισφοραι. ³Και οταν ελθω, οποιους εγχρινητε, δι' επιστολων τουτους θελω πεμφει δια να φερωσι την δωρεαν σας εις Ιερουσαλημ· ⁴και εαν ηναι αξιον να υπαγω και εγω, θε-

λουσιν ελθει μετ' εμου. ⁵Θελω δε ελθει προς εσας, αφου διελθω την Μακεδονιαν· διοτι την Μακεδονιαν διερχομαι· ⁶και ισως θελω παραμεινει πλησιον σας, η και παραχειμασει, δια να με προπεμφητε σεις οπου αν υπαγω. ⁷Διοτι δεν θελω να σας ιδω τωρα εν παροδω, αλλ' ελπίζω να μεινω πλησιον σας καιρον τινα, εαν ο Κυριος συγχωρηση τουτο. ⁸Θελω δε μεινει εν Εφεσω εως της πεντηκοστης· ⁹διοτι ηνοιχθη εις εμε θυρα μεγαλη και ενεργητικη, και ειναι πολλοι εναντιοι. ¹⁰Και εαν ελθη ο Τιμοθεος, προσεχετε να ηναι αφοβος μεταξυ σας· διοτι το εργον του Κυριου εργαζεται καθως και εγω· ¹¹μηδεις λοιπον ας μη εξουθενηση αυτον. Προπεμφατε δε αυτον εν ειρηνη, δια να ελθη προς εμε· διοτι προσμενω αυτον μετα των αδελφων. ¹²Περι δε του αδελφου Απολλω, παρεκαλεσα αυτον πολλα να ελθη προς εσας μετα των αδελφων· και δεν ηθελε πανταπασι να ελθη τωρα, θελει ομως ελθει οταν ευκαιρηση. ¹³Αγρυπνειτε, στεκεσθε εν τη πιστει, ανδριζεσθε, ενδυναμουσθε. ¹⁴Παντα τα εργα υμων ας γινωνται εν αγαπη. ¹⁵Σας παρακαλω δε, αδελφοι· εξευρετε την οικιαν του Στεφανα, οτι ειναι απαρχη της Αχαιας και αφιερωσαν εαυτους εις την διακονιαν των αγιων· ¹⁶να υποτασσησθε και σεις εις τους τοιουτους και εις παντα τον συνεργουντα και κοπιωντα. ¹⁷Χαιρω δε δια την ελευσιν του Στεφανα και Φουρτουνατου και Αχαικου, διοτι την ελλειψιν σας ουτοι ανεπληρωσαν· ¹⁸επειδη ανεπαυσαν το ιδικον μου πνευμα και το ιδικον σας. Τιματε λοιπον τους τοιουτους. ¹⁹Σας ασπαζονται αι εκκλησιαι της Ασιας. Σας ασπαζονται πολλα εν Κυριω ο Ακυλας και η Πρισκιλλα μετα της κατ' οικον αυτων εκκλησιας. ²⁰Σας ασπαζονται οι αδελφοι παντες. Ασπασθητε αλληλους εν φιληματι αγιω. ²¹Ο ασπασμος εγραφη με την χειρα εμου του Παυλου. ²²Οστις δεν αγαπα τον Κυριον Ιησουν Χριστον, ας ηναι αναθεμα. Μαραν αθα. ²³Η χαρις του Κυριου Ιησου Χριστου ειη μεθ' υμων. ²⁴Η αγαπη μου μετα παντων υμων εν Χριστω Ιησου· αμην.

2 Κορινθίους

¹Παυλος, αποστολος Ιησου Χριστου δια θεληματος Θεου, και Τιμοθεος ο αδελφος, προς την εκκλησιαν του Θεου την ουσαν εν Κορινθω μετα παντων των αγιων των οντων εν ολη τη Αχαια· ²χαρις υμιν και ειρηνη απο Θεου Πατρος ημων και Κυριου Ιησου Χριστου. ³Ευλογητος ο Θεος και Πατηρ του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ο Πατηρ των οικτιρων και Θεος πασης παρηγοριας, ⁴ο παρηγορων ημας εν παση τη θλιψει ημων, δια να δυναμεθα ημεις να παρηγορωμεν τους εν παση θλιψει δια της παρηγοριας, με την οποιαν παρηγορουμεθα ημεις αυτοι υπο του Θεου· ⁵διоти καθως περισσεουσι τα παθηματα του Χριστου εις ημας, ουτω δια του Χριστου περισσευει και η παρηγορια ημων. ⁶Και ειτε θλιβομεθα, θλιβομεθα υπερ της παρηγοριας σας και σωτηριας της ενεργουμενης δια της υπομονης των αυτων παθηματων, τα οποια και ημεις πασχομεν· ειτε παρηγορουμεθα, παρηγορουμεθα υπερ της παρηγοριας σας και σωτηριας· και η ελπις, την οποιαν εχομεν, ειναί βεβαια υπερ υμων· ⁷επειδη εξευρομεν οτι καθως εισθε κοινωνοι των παθηματων, ουτα και της παρηγοριας. ⁸Διоти δεν θελομεν να αγνοητε, αδελφοι, περι της θλιψεως ημων, ητις συνεβη εις ημας εν τη Ασια, οτι καθ' υπερβολην εστενοχωρηθημεν υπερ δυναμιν, ωστε απηλπισθημεν και του ζην· ⁹αλλ' ημεις αυτοι εν εαυτοις, ελαβομεν την αποφασιν του θανατου, δια να μη εχωμεν την πεποιθησιν εις εαυτους, αλλ' εις τον Θεον τον εγειροντα τους νεκρους· ¹⁰οστις ηλευθερωσεν ημας εκ τουσούτου μεγαλου θανατου και ελευθερωνει, εις τον οποιον ελπίζομεν οτι και οτι θελει ελευθερωσει, ¹¹ενω και σεις συνεργειτε υπερ ημων δια της δεησεως, δια να γεινη εκ πολλων προσωπων ευχαριστια υπερ ημων δια το δοθεν εις ημας χαρισμα δια πολλων. ¹²Διotti το καυχημα ημων ειναί τουτο, η μαρτυρια της συνειδησεως ημων, οτι εν απλοτητι και ειλικρινεια Θεου, ουχι εν σοφια σαρκικη, αλλ' εν χαριτι Θεου επολιτευθημεν εν τω κοσμω, περισσοτερον δε προς εσας. ¹³Διotti δεν σας γραφομεν αλλο, παρ' εκείνα τα οποια αναγιγνωσκατε η και γνωρίζετε, ελπίζω δε οτι και εως τελους θελετε γνωρισει. ¹⁴Καθως και μας εγνωρισατε κατα μέρος, οτι ειμεθα καυχημα εις εσας, καθως σεις εις ημας, εν τη ημερα του Κυριου Ιησου. ¹⁵Και με ταυτην την πεποιθησιν ηθελον να ελθω προς εσας προτερον, δια να εχητε δευτεραν χαριν, ¹⁶και δι' υμων να διαβω

εις Μακεδονιαν, και παλιν απο Μακεδονιας να ελθω προς εσας και απο σας να προπεμφθω εις την Ιουδαιαν. ¹⁷Τουτο λοιπον βουλευομενος μηπως ταχα μετεχειρισθην ελαφροτητα; η οσα βουλευομαι, κατα σαρκα βουλευομαι, δια να ηναι εις εμε το ναι ναι, και το ου ου; ¹⁸Αλλ' ομως πιστος ο Θεος οτι ο λογος ημων ο λαληθεις προς εσας δεν εγεινε ναι και ου. ¹⁹Διotti ο Υιος του Θεου Ιησους Χριστος ο κηρυχθεις μεταξυ σας δι' ημων, δι' εμου και του Σιλουανου και του Τιμοθεου, δεν εγεινε ναι και ου, αλλα ναι εγεινεν εν αυτω. ²⁰Διotti πασαι αι επαγγελια του Θεου ειναί εν αυτω, το ναι και εν αυτω το αμην, προς δοξαν του Θεου δι' ημων. ²¹Ο δε βεβαιων ημας μεθ' υμων εις Χριστον και ο χριστας ημας ειναί ο Θεος, ²²οστις και εσφραγισεν ημας και εδωκε τον αρραβωνα του Πνευματος εν ταις καρδιαις ημων. ²³Εγω δε μαρτυρα τον Θεον επικαλουμαι εις την ψυχην μου, οτι φειδομενος υμων δεν ηλθον ετι εις Κορινθον. ²⁴Ουχι διotti εχομεν εξουσιαν επι της πιστεως σας, αλλ' ειμεθα συνεργοι της χαρας σας· επειδη εν τη πιστει στεκεσθε.

²Απεφασισα δε τουτο κατ' εμαυτον, το να μη ελθω παλιν προς εσας με λυπην. ²Διotti εαν εγω σας λυπω, και τις ειναί ο ευφραινων εμε ειμη ο λυπουμενος υπ' εμου; ³Και εγραφα προς εσας τουτο αυτο, ωστε οταν ελθω να μη εχω λυπην απ' εκεινων, αφ' ων επρεπε να εχω χαραν, εχων πεποιθησιν εις παντας υμας οτι η χαρα μου ειναί παντων υμων. ⁴Διotti εκ πολλης θλιψεως και στενοχωριας καρδιας εγραφα προς εσας μετα πολλων δακρυων, ουχι δια να λυπηθητε, αλλα δια να γνωρισητε την αγαπην, ην εχω περισσοτερω εις εσας. ⁵Αλλ' εαν τις ελυπησε, δεν ελυπησεν εμε, ειμη κατα μέρος, δια να μη επιβαρυνω παντας υμας. ⁶Αρκετον ειναί εις τον τοιουτον αυτη η επιπληξις η υπο των πλειοτερων· ⁷ωστε το εναντιον πρεπει μαλλον να συγχωρησητε αυτον, και να παρηγορησητε, δια να μη καταποθη ο τοιουτος υπο της υπερβαλλουσης λυπης. ⁸Δια τουτο σας παρακαλω να βεβαιωσθε προς αυτον την αγαπην σας. ⁹Επειδη δια τουτο και εγραφα, δια να γνωρισω την δοκιμασιαν σας, αν ησθε κατα παντα υπηκοοι· ¹⁰εις οντινα δε συγχωρειτε τι, συγχωρω και εγω· διotti εαν εγω συνεχωρησα τι, εις οντινα συνεχωρησα, δια σας εκαμον τουτο ενωπιον του Χριστου, ¹¹δια να μη υπερισχυση καθ' ημων ο Σατανας· διotti δεν αγνοουμεν τα διανοηματα αυτου. ¹²Οτε δε ηλ-

θον εις την Τρωαδα δια να κηρυξω το ευαγγελιον του Χριστου, και ηνοιχθη εις εμε θυρα εν Κυριω, ¹³δεν ελαβον ανεσιν εις το πνευμα μου, διοτι δεν ευρον Τιτον τον αδελφον μου, αλλ' αποχαιρετησας αυτους εξηλθον εις Μακεδονιαν. ¹⁴Πλην χαρις εις τον Θεον, οστις παντοτε καμνει ημας να βριαμβευωμεν δια του Χριστου και φανερονει εν παντι τοπω δι' ημων την οσμην της γνωσεως αυτου. ¹⁵Διοτι του Χριστου ευωδια ειμεθα προς τον Θεον εις τους σωζομενους και εις τους απολλυμενους. ¹⁶Εις τουτους μεν οσμη θανατου δια θανατον, εις εκεινους δε οσμη ζωης δια ζωην. Και προς ταυτα τις ειναι ικανος; ¹⁷Διοτι ημεις καθως οι πολλοι δεν καπηλευομεν τον λογον του Θεου, αλλ' ως απο ειλικρινειας, αλλ' ως απο Θεου κατενωπιον του Θεου λαλουμεν εν Χριστω.

3 Αρχιζομεν παλιν να συνιστωμεν εαυτους; η μηπως εχομεν χρεια, καθως τινες, συστατικων επιστολων προς σας η συστατικων απο σας; ²Σεις εισθε η επιστολη ημων, εγγεγραμμενη εν ταις καρδιαις ημων, γνωσκομενη και αναγιγνωσκομενη υπο παντων ανθρωπων, ³και φανερονεσθε οτι εισθε επιστολη Χριστου, γενομενη δια της διακονιας ημων, εγγεγραμμενη ουχι με μελανην, αλλα με το Πνευμα του Θεου του ζωντος, ουχι εις πλακας λιθινας, αλλ' εις πλακας σαρκινιας της καρδιας. ⁴Τοιαυτην δε πεποιθησιν εχομεν δια του Χριστου προς τον Θεον. ⁵Ουχι διοτι ειμεθα ικανοι αφ' εαυτων να νοησωμεν τι ως εξ ημων αυτων, αλλ' ικανοτης ημων ειναι εκ του Θεου, ⁶οστις και εκαμεν ημας ικανους να ημεθα διακονοι της καινης διαθηκης, ουχι του γραμματος, αλλα του πνευματος· διοτι το γραμμα θανατονει, το δε πνευμα ζωοποιει. ⁷Αλλ' εαν η διακονια του θανατου η εν γραμμασιν εντετυπωμενη εις λιθους εγεινεν ενδοξος, ωστε οι υιοι Ισραηλ δεν ηδυναντο να ενατενισωσιν εις το προσωπον του Μωυσεως δια την δοξαν του προσωπου αυτου την μελλουσαν να καταργηθη, ⁸πως η διακονια του Πνευματος δεν θελει εισθαι μαλλον ενδοξος; ⁹Διοτι αν η διακονια της κατακρισεως ηναι δοξα, πολλω μαλλον η διακονια της δικαιοσυνης υπερεχει κατα την δοξαν. ¹⁰Διοτι ουδε εδοξασθη εν τουτω τω μερει το δεδοξασμενον ενεκεν της υπερβαλλουσης δοξης. ¹¹Επειδη εαν το μελλον να καταργηθη ητο ενδοξον, πολλω μαλλον το μενον ειναι ενδοξον. ¹²Εχοντες λοιπον τοιαυτην ελπιδα πολλην παρηρησιαν μεταχειριζομεθα, ¹³και ουχι καθως ο Μωυσης εβαλλε καλυμμα επι το προσωπον αυτου δια να μη ατενισωσιν οι υιοι Ισραηλ εις το τελος του μελλοντος να καταργηθη. ¹⁴Αλλ' ετυφλωθησαν αι διανοιαι αυτων. Διοτι εως της σημερον το αυτο καλυμμα μενει εν τη αναγνωσει της παλαιας διαθηκης, μη ανακαλυπτομενον, επειδη καταργειται δια του Χριστου, ¹⁵αλλ' εως σημερον, οταν αναγιγνωσκηται ο Μωυσης, καλυμμα κειται επι της καρδιας αυτων. ¹⁶οταν ομως επιστρεψη προς τον Κυριον, θελει αφαιρεθη το καλυμμα. ¹⁷Ο δε Κυριος ειναι το Πνευμα· και οπου ειναι το Πνευμα του Κυριου, εκει ελευθερια. ¹⁸ημεις δε παντες βλεποντες ως εν κατοπτρω

την δοξαν του Κυριου με ανακεκαλυμμενον προσωπον, μεταμορφουμεθα εις την αυτην εικονα απο δοξης εις δοξαν, καθως απο του Πνευματος του Κυριου.

4 Δια τουτο, εχοντες την διακονιαν ταυτην, καθως ηλεηθημεν, δεν αποκαμνομεν, ²αλλ' απηρηθημεν τα κρυπτα της αισχυνης, μη περιπατουντες εν πανουργια μηδε δολονοντες τον λογον του Θεου, αλλα με την φανερωσιν της αληθειας συνιστωντες εαυτους προς πασαν συνειδησιν ανθρωπων ενωπιον του Θεου. ³Εαν δε και ηναι το ευαγγελιον ημων κεκαλυμμενον, εις τους απολλυμενους ειναι κεκαλυμμενον, ⁴των οποιων απιστων οντων ο Θεος του κοσμου τουτου ετυφλωσε τον νουν, δια να μη επιλαμψη εις αυτους ο φωτισμος του ευαγγελιου της δοξης του Χριστου, οστις ειναι εικων του Θεου. ⁵Διοτι ημεις δεν κηρυττομεν εαυτους, αλλα τον Χριστον Ιησουν τον Κυριον, εαυτους δε δουλους υμων δια τον Ιησουν. ⁶Διοτι ο Θεος ο ειπων να λαμψη φως εκ του σκοτους, ειναι οστις ελαμphen εν ταις καρδιαις ημων προς φωτισμον της γνωσεως της δοξης του Θεου δια του προσωπου του Ιησου Χριστου. ⁷Εχομεν δε τον θησαυρον τουτον εις οστρακινα σκευη, δια να ηναι η υπερβολη της δυναμειωσ του Θεου και ουχι εξ ημων, ⁸κατα παντα θλιβομενοι αλλ' ουχι στενοχωρουμενοι, απορουμενοι αλλ' ουχι απελπιζομενοι, ⁹διωκομενοι αλλ' ουχι εγκαταλειπομενοι, καταβαλλομενοι αλλ' ουχι απολλυμενοι, ¹⁰παντοτε την νεκρωσιν του Κυριου Ιησου περιφεροντες εν τω σωματι, δια να φανερωθη εν τω σωματι ημων και η ζωη του Ιησου. ¹¹Διοτι ημεις οι ζωντες παραδιδομεθα παντοτε εις τον θανατον δια τον Ιησουν, δια να φανερωθη και η ζωη του Ιησου εν τη θνητη ημων σαρκι. ¹²Ωστε ο μεν θανατος ενεργειται εν ημιν, η δε ζωη εν υμιν. ¹³Εχοντες δε το αυτο πνευμα της πιστεως κατα το γεγραμμενον, Επιστευσα, διο ελαλησα, και ημεις πιστευομεν, διο και λαλουμεν, ¹⁴εξευροντες οτι ο αναστησας τον Κυριον Ιησουν θελει αναστησει και ημας δια του Ιησου και παραστησει μεθ' υμων. ¹⁵Διοτι τα παντα ειναι δια σας, ωστε η χαρις, πλεονασασα δια την ευχαριστιαν των πλειοτερων, να περισσευση εις την δοξαν του Θεου. ¹⁶Δια τουτο δεν αποκαμνομεν, αλλ' εαν και ο εξωτερικος ημων ανθρωπος φθειρηται, ο εσωτερικος ομως ανανεουται καθ' εκαστην ημεραν. ¹⁷Διοτι η προσωρινη ελαφρα θλιψις ημων εργαζεται εις ημας καθ' υπερβολην εις υπερβολην αιωνιον βαρος δοξης, ¹⁸επειδη ημεις δεν ενατενιζομεν εις τα βλεπομενα, αλλ' εις τα μη βλεπομενα· διοτι τα βλεπομενα ειναι προσκαιρα, τα δε μη βλεπομενα αιωνια.

5 Διοτι εξευρομεν οτι εαν η επιγειος οικια του σκηνωματος ημων χαλασθη, εχομεν εκ του Θεου οικοδομην, οικιαν αχειροποιητον, αιωνιον εν τοις ουρανοις. ²Επειδη εν τουτω στεναζομεν, επιποθουντες να επενδυθωμεν το κοινητηριον ημων το ουρανιον, ³αν και ενδυθεντες αυτο δεν θελωμεν ευρεθη γυμνοι. ⁴Διοτι οσοι ειμεθα εν τουτω τω σκηνωματι στεναζομεν υπο το βαρος αυτου· επειδη

θελομεν ουχι να εκδυθωμεν, αλλα να επενδυθωμεν, δια να καταποθη το θνητον υπο της ζωης. ⁵Εκεινος δε, οστις επλασεν ημας δι' αυτο τουτο, ειναι ο Θεος, οστις και εδωκεν εις ημας τον αρραβωνα του Πνευματος. ⁶Εχοντες λοιπον το θαρρος παντοτε και εξευροντες οτι ενοσω ενδημουμεν εν τω σωματι αποδημουμεν απο του Κυριου· ⁷διοτι περιπατουμεν δια πιστεως, ουχι δια της οψεως· ⁸θαρρουμεν δε και επιθυμουμεν μαλλον να αποδημησωμεν απο του σωματος και να ενδημησωμεν προς τον Κυριον. ⁹Οθεν και φιλοτιμουμεθα, ειτε ενδημουντες ειτε αποδημουντες, να ημεθα ευαρεστοι εις αυτον. ¹⁰Διοτι πρεπει παντες να εμφανισθωμεν εμπροσθεν του βηματος του Χριστου, δια να ανταμειφθη εκαστος κατα τα πεπραγμενα δια του σωματος καθ' α επραξεν, ειτε αγαθον ειτε κακον. ¹¹Εξευροντες λοιπον τον φοβον του Κυριου, τους μεν ανθρωπους καταπειθομεν, εις τον Θεον δε ειμεθα φανεροι, ελπίζω δε οτι και εις τας συνειδησεις σας ειμεθα φανεροι. ¹²Διοτι δεν συνιστωμεν παλιν εαυτους εις εσας, αλλα σας διδομεν αφορμην καυχηματος υπερ ημων, δια να εχητε λογον προς τους καυχωμενους με το προσωπον και ουχι με την καρδιαν. ¹³Διοτι ειτε εξω εαυτων ειμεθα, δια τον Θεον ειμεθα, ειτε εμφρονες ειμεθα, δια σας ειμεθα. ¹⁴Επειδη η αγαπη του Χριστου συσφιγγει ημας, διοτι κρινομεν τουτο, οτι εαν εις απεθανεν υπερ παντων, αρα οι παντες απεθανον· ¹⁵και απεθανεν υπερ παντων, δια να μη ζωσι πλεον δι' εαυτους οι ζωντες, αλλα δια τον αποθανοντα και ανασταντα υπερ αυτων. ¹⁶Ωστε ημεις απο του νυν δεν γνωριζομεν ουδενα κατα σαρκα· αν δε και εγνωρισαμεν κατα σαρκα τον Χριστον, αλλα τωρα πλεον δεν γνωριζομεν. ¹⁷Οθεν εαν τις ηναι εν Χριστω ειναι νεον κτισμα· τα αρχαια παρηλθον, ιδου, τα παντα εγειναν νεα. ¹⁸Τα δε παντα ειναι εκ του Θεου, οστις διηλλαξεν ημας προς εαυτον δια του Ιησου Χριστου και εδωκεν εις ημας την διακονιαν της διαλλαγης, ¹⁹δηλονοτι ο Θεος ητο εν τω Χριστω διαλλασσων τον κοσμον προς εαυτον, μη λογαριαζων εις αυτους τα πταισματα αυτων, και ενεπιστευθη εις ημας τον λογον της διαλλαγης. ²⁰Υπερ του Χριστου λοιπον ειμεθα πρεσβεις, ως εαν σας παρεκαλει ο Θεος δι' ημων· δεομεθα λοιπον υπερ του Χριστου, διαλλαγητε προς τον Θεον· ²¹διοτι τον μη γνωρισαντα αμαρτιαν εκαμεν υπερ ημων αμαρτιαν, δια να γεινωμεν ημεις δικαιοσυνη του Θεου δι' αυτου.

6Οντες δε συνεργοι αυτου, παρακαλουμεν ενταυτω να μη δεχθητε την χαριν του Θεου ματαιως· ²διοτι λεγει· Εν καιρω δεκτω επηκουσα σου και εν ημερα σωτηριας σε εβοηθησα· ιδου, τωρα καιρος ευπροσδεκτος, ιδου, τωρα ημερα σωτηριας· ³μη διδοντες μηδεν προσκομμα κατ' ουδεν, δια να μη προσαφθη μωμος εις την διακονιαν, ⁴αλλα εν παντι συνιστωντες εαυτους ως υπηρεται Θεου, εν υπομονη πολλη, εν θλιψεσιν, εν αναγκαις, εν στενοχωριας, ⁵εν ραβδισμοις, εν φυλακαις, εν ακαταστασιαις, εν κοποις, εν αγρυπνιαις, εν νηστειαις, ⁶εν

καθαροτητι, εν γνωσει, εν μακροθυμια, εν χρηστοτητι, εν Πνευματι Αγιω, εν αγαπη ανυποκριτω, ⁷εν λογω αληθειας, εν δυναμει Θεου, δια των οπλων της δικαιοσυνης των δεξιων και αριστερων, ⁸δια δοξης και ατιμιας, δια δυσφημιας και ευφημιας, ως πλανοι ομως αληθεις, ⁹ως αγνοουμενοι αλλα καλως γνωριζομενοι, ως αποθησκοιντες αλλ' ιδου, ζωμεν, ως παιδευομενοι αλλα μη θανατουμενοι, ¹⁰ως λυπουμενοι παντοτε ομως χαιροντες, ως πτωχοι πολλους ομως πλουτιζοντες, ως μηδεν εχοντες και τα παντα κατεχοντες. ¹¹Το στομα ημων ηνοιχθη προς εσας, Κορινθιοι, η καρδια ημων επλατυνη· ¹²δεν εχετε στενοχωριαν εν ημιν, αλλ' εχετε στενοχωριαν εν τοις σπλαγχνοις υμων· ¹³την αυτην λοιπον αντιμισθιαν αποδιδοντες, ως προς τεκνα λαλω, πλατυνητε και σεις. ¹⁴Μη ομοζυγιτε με τους απιστους· διοτι τινα μετοχην εχει η δικαιοσυνη με την ανομιαν; τινα δε κοινωνιαν το φως προς το σκοτος; ¹⁵Τινα δε συμφωνιαν ο Χριστος με τον Βελιαλ; η τινα μεριδα ο πιστος με τον απιστον; ¹⁶Τινα δε συμβιβασιν ο ναος του Θεου με τα ειδωλα; διοτι σεις εισθε ναος Θεου ζωντος, καθως ειπεν ο Θεος οτι θελω κατοικει εν αυτοις και περιπατει, και θελω εισθαι Θεος αυτων, και αυτοι θελουσιν εισθαι λαος μου. ¹⁷Δια τουτο. Εξελθετε εκ μεσου αυτων και αποχωρισθητε, λεγει Κυριος, και μη εγγισητε ακαθαρτον, και εγω θελω σας δεχθη, ¹⁸και θελω εισθαι Πατηρ σας, και σεις θελετε εισθαι υιοι μου και θυγατερες, λεγει Κυριος παντοκρατωρ.

7Εχοντες λοιπον, αγαπητοι, ταυτας τας επαγγελιας, ας καθαρισωμεν εαυτους απο παντος μολυσμου σαρκος και πνευματος, εκπληρουντες αγιωσυνην εν φοβω Θεου. ²Δεχθητε ημας εν υμιν· ουδενα ηδικησαμεν, ουδενα εφθειραμεν, εις ουδενα εσταθημεν πλεονεκται. ³Δεν λεγω τουτο προς κατακρισιν σας· διοτι προειπον οτι εισθε εν ταις καρδιας ημων, ωστε να συναποθανωμεν και να συζωμεν. ⁴Πολλην παρηρησιαν εχω προς εσας, πολλην καυχησιν εχω δια σας· ειμαι πληρης παρηγοριας, εχω υπερπερισσευουσαν την χαραν εις ολην την θλιψιν ημων. ⁵Διοτι αφου ηλθομεν εις Μακεδονιαν ουδεμιαν ανεσιν ελαβεν η σαρξ ημων, αλλα κατα παντα εθλιβομεθα· εξωθεν μαχαι, εσωθεν φοβοι. ⁶Αλλ' ο Θεος ο παρηγορων τους ταπεινους παρηγορησεν ημας δια της παρουσιας του Τιτου· ⁷και ουχι μονον δια της παρουσιας αυτου, αλλα και δια της παρηγοριας, την οποιαν παρηγορηθη δια σας, αναγγελων προς ημας τον μεγαλ ποθον σας, τον οδυρμον σας, τον ζηλον σας υπερ εμου, ωστε περισσοτερον εχαρην, ⁸διοτι εαν και σας ελυπησα δια της επιστολης, δεν μετανωω, αν και μετενοουν· επειδη βλεπω οτι η επιστολη εκεινη, αν και προς ωραν, σας ελυπησε. ⁹Τωρα χαιρω, ουχι οτι ελυπηθητε, αλλ' οτι ελυπηθητε προς μετανοιαν· διοτι ελυπηθητε κατα Θεον, δια να μη ζημιωθητε εξ ημων εις ουδεν. ¹⁰Διοτι η κατα Θεον λυπη γεννα μετανοιαν προς σωτηριαν αμεταμελητον· η λυπη ομως του κοσμου γεννα θανατον. ¹¹Διοτι ιδου, αυτο τουτο, το οτι ελυπηθητε κατα Θεον, ποσην σπου-

δην εγεννησεν εις εσας, αλλα απολογιαν, αλλα αγανακτησιν, αλλα φοβον, αλλα ποθον, αλλα ζηλον, αλλ' εκδικησιν. Κατα παντα απεδειξατε εαυτους οτι εισθε καθαροι εις τουτο το πραγμα. ¹²Λοιπον, αν και σας εγραφα, δεν εκαμον τουτο δια τον αδικησαντα, ουδε δια τον αδικηθεντα, αλλα δια να φανερωθη προς εσας η σπουδη ημων, την οποιαν εχομεν δια σας ενωπιον του Θεου. ¹³Δια τουτο παρηγορηθημεν δια την παρηγοριαν σας, και ετι περισσοτερον εχαρημεν δια την χαραν του Τιτου, οτι ανεπαυθη το πνευμα αυτου παρα παντων υμων. ¹⁴Διοτι εαν εκαυχηθην τι προς αυτον δια σας, δεν κατησχυνην, αλλα καθως σας ελαλησαμεν παντα εν αληθεια, ουτω και η καυχησις ημων η προς τον Τιτον εγεινεν αληθεια. ¹⁵Και η αγαπη αυτου αυξανει περισσοτερον προς εσας, οταν ενθυμηται την υπακοην παντων υμων, πως μετα φοβου και τρομου εδεχθητε αυτον. ¹⁶Χαιρω λοιπον οτι κατα παντα εχω θαρρος εις εσας.

8 Γνωστοποιουμεν δε εις εσας, αδελφοι, την χαριν του Θεου την δεδομενην εις τας εκκλησιας της Μακεδονιας, ²οτι η περισσεια της χαρας αυτων, ενω εδοκιμαζον μεγαλην θλιψιν, και η βαθεια πτωχεια αυτων ανεδειξαν εκ περισσου τον πλουτον της ελευθεροτητος αυτων. ³Διοτι υπηρξαν κατα δυναμιν, μαρτυρω τουτο, και υπερ δυναμιν αυτοπροαιρετοι, ⁴παρακαλουντες ημας μετα πολλης παρακλησεως να δεχθωμεν την χαριν και την κοινωνιαν της διακονιας της εις τους αγιους, ⁵και ουχι μονον καθως ηλπισαμεν, αλλ' εαυτους εδωκαν πρωτον εις τον Κυριον και εις ημας δια θεληματος του Θεου, ⁶ωστε παρεκαλεσαμεν τον Τιτον, καθως ηρχισεν, ουτω και να τελειωση προς εσας και την χαριν ταυτην. ⁷Καθως λοιπον περισσευετε εν παντι, εν πιστει και λογω και γνωσει και παση σπουδη και της προς ημας αγαπης σας, ουτω σπουδασατε να περισσευσητε και εν ταυτη τη χαριτι. ⁸Δεν λεγω τουτο κατ' επιταγην, αλλα δια να δοκιμασω δια της σπουδης των αλλων και την γνησιότητα της αγαπης σας. ⁹Διοτι εξευρετε την χαριν του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, οτι πλουσιος ων επτωχευσε δια σας, δια να πλουτησητε σεις με την πτωχειαν εκεινου. ¹⁰Και εις τουτο γνωμην διδω. διοτι τουτο συμφερει εις εσας, οτινες ηρχισατε απο περυσιν ουχι μονον το να καμητε, αλλα και το να θελητε. ¹¹Τωρα δε τελειωσατε και το να καμητε, ωστε καθως υπηρξεν η προθυμια του θελειν, ουτω να υπαρχη και το τελειωσαι αφ' οσα εχετε. ¹²Διοτι εαν προυπαρχη η προθυμια, ειναι τις ευπροσδεκτος καθ' οσα εχει, ουχι καθ' οσα δεν εχει. ¹³Επειδη δεν θελω να ηναι εις αλλους ανεσις, εις εσας δε στενωχωρια ¹⁴αλλα να γεινη εν ισοτητι, ωστε εν τω παροντι καιρω το περισσευμα σας να αναπληρωση την στερησιν εκεινων, δια να χρησιμευση και το περισσευμα εκεινων εις την στερησιν σας, ωστε να γεινη ισοτης, ¹⁵καθως ειναι γεγραμμενον. Οστις ειχε συναξει πολυ δεν ελαμβανε πλειοτερον, και οστις ολιγον δεν ελαμβανεν ολιγωτερον. ¹⁶Χαρις δε εις τον Θεον τον διδοντα εις την καρδιαν του

Τιτου την αυτην σπουδη δια σας, ¹⁷διοτι την μεν προτροπην εδεχθη, προθυμοτερος δε ων ανεχωρησε προς εσας αυτοπροαιρετος. ¹⁸Επεμψαμεν δε μετ' αυτου τον αδελφον, του οποιου ο εν τω ευαγγελιω επαινος γινεται κατα πασας τας εκκλησιας. ¹⁹και ουχι μονον τουτο, αλλα και εφηρισθη υπο των εκκλησιων συνοδοιπορος ημων μετα της δωρεας ταυτης της διακονουμενης υφ' ημων προς την δοξαν αυτου του Κυριου και προς ενδειξιν της προθυμιας σας. ²⁰φοβουμενοι τουτο, μη προσαψη τις εις ημας μωμον εν τη αφθονια ταυτη τη διακονουμενη υφ' ημων, ²¹προνοουντες τα καλα ουχι μονον ενωπιον του Κυριου, αλλα και ενωπιον των ανθρωπων. ²²Επεμψαμεν δε μετ' αυτων τον αδελφον ημων, τον οποιον πολλακις εδοκιμασαμεν εν πολλοις οτι ειναι προθυμος, τωρα δε πολυ προθυμοτερος δια την πολλην πεποιθησιν την προς εσας. ²³Οσον μεν περι Τιτου, ειναι κοινωνος εμου και εις εσας συνεργος. οσον δε περι των αδελφων ημων, ειναι αποστολοι των εκκλησιων, δοξα Χριστου. ²⁴Την ενδειξιν λοιπον της αγαπης σας και της καυχησεως ημων την οποιαν εχομεν δια σας, δειξατε προς αυτους και ενωπιον των εκκλησιων.

9 Διοτι περι της διακονιας της εις τους αγιους περιτον ειναι εις εμε να σας γραφω. ²Επειδη εξευρω την προθυμιαν σας, την οποιαν καυχωμαι περι υμων προς τους Μακεδονας, οτι η Αχαια ητοιμασθη απο περυσιν και ο ζηλος σας διηγειρε πολλους. ³Επεμψα δε τους αδελφους, δια να μη ματαιωθη ως προς τουτο η δια σας καυχησις ημων. δια να ησθε, καθως ελεγον, ητοιμασμενοι, ⁴μηπως, εαν ελθωσι μετ' εμου Μακεδονες και σας ευρωσιν ανετοιμους, καταισχυνηθωμεν ημεις, δια να μη λεγωμεν σεις, εις την πεποιθησιν ταυτην της καυχησεως. ⁵Αναγκαιον λοιπον εστοχασθην να παρακαλεσω τους αδελφους να ελθωσι προτερον εις εσας και να προετοιμασωσι την προυποσχεθεισαν ελεημοσυνην σας, ωστε να ηναι ετοιμη αυτη, ουτως ως ελεημοσυνη και ουχι ως πλεονεξια. ⁶Τουτο δε λεγω, οτι ο σπειρων με φειδωλιαν και με φειδωλιαν θελει θερισει, και ο σπειρων με αφθονιαν και με αφθονιαν θελει θερισει. ⁷Εκαστος κατα την προαιρεσιν της καρδιας αυτου, ουχι με λυπην η εξ αναγκης. διοτι τον ιλαρον δοτην αγαπα ο Θεος. ⁸Δυνατος δε ειναι ο Θεος να περισσευση πασαν χαριν εις εσας, ωστε εχοντες παντοτε εν παντι πασαν αυταρκειαν να περισσευσητε εις παν εργον αγαθον, ⁹καθως ειναι γεγραμμενον. Εσχορπισεν, εδωκεν εις τους πενητας. η δικαιοσυνη αυτου μενει εις τον αιωνα. ¹⁰Ο δε χορηγων σπορον εις τον σπειροντα και αρτον προς τροφην ειθε να χορηγησιν και να πληθυνη τον σπορον σας και να αυξησιν τα γεννηματα της δικαιοσυνης σας. ¹¹πλουτιζομενοι κατα παντα εις πασαν ελευθεριότητα, ητις εργαζεται δι' ημων ευχαριστιαν εις τον Θεον. ¹²Διοτι η διακονια της υπηρεσιας ταυτης ουχι μονον προσαναπληροι τας στερησεις των αγιων, αλλα και περισσευει δια πολλων ευχαριστιων προς τον Θεον. ¹³επειδη δοκιμαζοντες την

διακονιαν ταυτην δοξαζουσι τον Θεον δια την υποταγην της εις το ευαγγελιον του Χριστου ομολογιας σας και δια την ελευθεριότητα της προς αυτους και προς παντας μεταδοσεως, ¹⁴και δια της υπερ υμων δεησεως αυτων, οιτινες σας επιποθουσι δια την προς εσας υπερβαλλουσαν χαριν του Θεου. ¹⁵Χαρις δε εις τον Θεον δια την ανεκδιηγητον αυτου δωρεαν.

10 Αυτος δε εγω ο Παυλος σας παρακαλω δια της πραοτητος και επιεικειας του Χριστου, οστις παρων μεν ειμαι ταπεινος μεταξυ σας, απων δε λαμβανω θαρρος προς εσας· ²σας παρακαλω δε οταν ελθω, να μη λαβω θαρρος με την πεποιθησιν εκεινην, με την οποιαν στοχαζομαι με την τολμησω εναντιον τινων, οιτινες θεωρουσιν ημας ως κατα σαρκα περιπατουντας. ³Διοτι αν και περιπατωμεν εν σαρκι, δεν πολεμουμεν ομως κατα σαρκα· ⁴διοτι τα οπλα του πολεμου ημων δεν ειναι σαρκικα, αλλα δυνατα συν Θεω προς καθαιρεσιν οχυρωματων· ⁵επειδη καθαιρουμεν λογισμους και παν υψωμα επαιρομενον εναντιον της γνωσεως του Θεου, και αιχμαλωτιζομεν παν νοημα εις την υπακοην του Χριστου, ⁶και ειμεθα ετοιμοι να εκδικησωμεν πασαν παρακοην, οταν γεινη πληρης η υπακοη σας. ⁷Τα κατα προσωπον βλεπετε. Εαν τις εχη πεποιθησιν εις εαυτον οτι ειναι του Χριστου, ας συλλογιζηται τουτο παλιν αφ' εαυτου, οτι καθως αυτος ειναι του Χριστου, ουτω και ημεις ειμεθα του Χριστου. ⁸Διοτι εαν και περισσοτερον τι καυχθηθω δια την εξουσιαν ημων, την οποιαν εδωκεν εις ημας ο Κυριος εις οικοδομην και ουχι εις καθαιρεσιν σας, δεν θελω αισχυνθη, ⁹δια να μη φανω οτι θελω να σας εκφοβιζω δια των επιστολων. ¹⁰Διοτι αι μεν επιστολαι, λεγει τις, ειναι βαρειαι και ισχυραι, η δε παρουσια του σωματος ασθενης και ο λογος εξουθενημενος. ¹¹Τουτο ας παρατηρη ο τοιουτος, οτι οποιοι ειμεθα εις τον λογον δια των επιστολων αποντες, τοιουτοι και παροντες εις το εργον. ¹²Διοτι δεν τολμωμεν να συναριθμησωμεν η να συγκρινωμεν εαυτους προς τινας εκ των συνιστωντων εαυτους· αλλ' αυτοι καθ' εαυτους μετρουντες εαυτους και προς εαυτους συγκρινοντες εαυτους ανοηταινουσιν. ¹³Αλλ' ημεις δεν θελομεν καυχθηθω εις τα αμετρα, αλλα κατα το μετρον του κανονος, το οποιον εμοιρασεν εις ημας ο Θεος, μετρον ωστε να φθασωμεν εως και εις εσας. ¹⁴Διοτι δεν υπερεκτεινομεν εαυτους ως μη φθασαντες εις εσας. επειδη εως και εις εσας εφθασαμεν δια του ευαγγελιου του Χριστου, ¹⁵και δεν καυχωμεθα εις τα αμετρα εις ξενους κοπους, αλλ' εχομεν ελπιδα, οτι αυξανομενης της πιστεως σας, θελομεν μεγαλυνθη εις εσας εκ περισσου κατα τον κανονα ημων, ¹⁶ωστε να κηρυξωμεν το ευαγγελιον και εις τους επεκεινα υμων τοπους, ουχι να καυχθηθωμεν εις τα εν αλλοτριω κανονι ετοιμα. ¹⁷Αλλ' οστις καυχεται, εν Κυριω ας καυχεται· ¹⁸διοτι δεν ειναι δοκιμος οστις συνιστα αυτος εαυτον, αλλ' εκεινος τον οποιον ο Κυριος συνιστα.

11 Ειθε να υποφερητε ολιγον τι την αφροσυνην μου· αλλα και υποφερετε με. ²Διοτι ειμαι ζηλοτυπος προς εσας κατα ζηλοτυπιαν Θεου· επειδη σας ηρραρωνισα με ενα ανδρα, δια να σας παραστησω παρθενον αγνην εις τον Χριστον. ³φοβουμαι ομως μηπως, καθως ο οφρις εξηπατησε την Ευαν δια της πανουργιας αυτου, διαφθαρη ουτως ο νους σας, εκπεσων απο της απλοτητος της εις τον Χριστον. ⁴Διοτι εαν ο ερχομενος κηρυττη προς εσας αλλον Ιησουν, τον οποιον ημεις δεν εκηρυξαμεν, η λαμβανητε αλλο πνευμα, το οποιον δεν ελαβετε, η αλλο ευαγγελιον, το οποιον δεν εδεχθητε, καλως ηθελετε υποφερει αυτον. ⁵Αλλα στοχαζομαι οτι δεν ειμαι εις ουδεν κατωτερος των πρωτιστων αποστολων. ⁶Εαν δε και ημαι ιδιωτης κατα τον λογον, αλλ' ουχι κατα την γνωσιν, αλλ' εν παντι τροπω εφανερωθημεν κατα παντα εις εσας. ⁷Η επραξα αμαρτιαν ταπεινωνων εμαυτον δια να υψωθητε σεις, διοτι σας εκηρυξα δωρεαν το ευαγγελιον του Θεου; ⁸Αλλας εκκλησιας εγυμνωσα λαβων τα αναγκαια δια την υπηρεσιαν σας, ⁹και οτε ημην παρων εις εσας και εστερηθην, δεν κατεβαρουνα ουδεν· διοτι την στερησιν μου προσανεπληρωσαν οι αδελφοι ελθοντες απο Μακεδονιας· και κατα παντα εφυλαξα εμαυτον και θελω φυλαξει αβαρη προς εσας. ¹⁰Ειναι αληθεια του Χριστου εν εμοι οτι η καυχησις αυτη δεν θελει αποκλεισθη εις εμε εν τοις τοποις της Αχαιας. ¹¹Δια τι; διοτι δεν σας αγαπω; ο Θεος γινωσκει. ¹²Ο, τι δε καμνω, τουτο και θελω καμνει, δια να εκκοψω την αφορμην των θελοντων αφορμην, ινα ευρεθωσιν εις εκεινο, δια το οποιον καυχωνται, τοιουτοι καθως και ημεις. ¹³Διοτι οι τοιουτοι ειναι ψευδαποστολοι, εργαται δολιοι, μετασχηματιζομενοι εις αποστολους Χριστου. ¹⁴Και ουδεν θαυμαστον· διοτι αυτος ο Σατανας μετασχηματιζεται εις αγγελον φωτος. ¹⁵Δεν ειναι λοιπον μεγα αν και οι διακονοι αυτου μετασχηματιζωνται εις διακονους δικαιοσυνης, των οποιων το τελος θελει εισθαι κατα τα εργα αυτων. ¹⁶Παλιν λεγω, Μηδεις ας μη με στοχασθη οτι ειμαι αφρων· ει δε μη, δεχθητε με καν ως αφρονα, δια να καυχθηθω και εγω ολιγον τι. ¹⁷Ο, τι λαλω, εις τουτο το θαρρος της καυχησεως, δεν λαλω κατα τον Κυριον, αλλ' ως αφρων. ¹⁸Επειδη πολλοι καυχωνται κατα την σαρκα, θελω καυχθηθω και εγω. ¹⁹Διοτι σεις ευχαριστως υποφερετε τους αφρονας, οντες φρονιμοι· ²⁰επειδη υποφερετε, εαν τις σας καταδουλονη, εαν τις σας κατατρωγη, εαν τις λαμβανη τα υμων, εαν τις επαιρηται, εαν τις σας κτυπα εις το προσωπον. ²¹Κατα ατιμιαν λεγω, ως να ημεθα ημεις ασθενεις. Αλλ' εις ο, τι τολμα τις, αφρονως ομιλω, τολμω και εγω. ²²Εβραιοι ειναι; και εγω· Ισραηλιται ειναι; και εγω· σπερμα Αβρααμ ειναι; και εγω· ²³υπηρεται του Χριστου ειναι; παραφρωνων λαλω, πλειοτερον εγω· εις κοπους περισσοτερον, εις πληγας καθ' υπερβολην, εις φυλακας περισσοτερον, εις θανατους πολλακις. ²⁴υπο των Ιουδαιων πεντακις ελαβον πληγας τεσσαρακοντα παρα μιαν, ²⁵τρεις ερραβδισθη, απαξ ελιθοβοληθη, τρις εναυαγησα, εν ημερονυκτιον εν τω βυθω εκαμον. ²⁶εις οδοιποριας πολλακις, εις

κινδυνους ποταμων, κινδυνους ληστων, κινδυνους εκ του γενους, κινδυνους εξ εθνων, κινδυνους εν πολει, κινδυνους εν ερημια, κινδυνους εν θαλασση, κινδυνους εν ψευδαδελφοις. ²⁷εν κοπω και μοχθω, εν αγρυπνιαις πολλακις, εν πεινη και διψη, εν νηστειαις πολλακις, εν ψυχει και γυμνοτητι. ²⁸εκτος των εξωτερικων ο καθ' ημεραν επικειμενος εις εμε αγων, η μεριμνα πασων των εκκλησιων. ²⁹Τις ασθενει, και δεν ασθενω; τις σκανδαλιζεται, και εγω δεν φλεγομαι; ³⁰Εαν πρεπη να καυχωμαι, θελω καυχηθη εις τα της ασθενειας μου. ³¹Ο Θεος και Πατηρ του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ο ων ευλογητος εις τους αιωνας, γνωριζει οτι δεν ψευδομαι. ³²Εν Δαμασκω ο εθναρχης του βασιλεως Αρετα εφρουρει την πολιν των Δαμασκηνων, θελων να με πιαση, ³³και δια θυριδος απο του τειχους κατεβιβασθη εν κοφινω και εξεφυγον τας χειρας αυτου.

12να καυχωμαι βεβαια δεν μοι συμφερει· διοτι θελω ελθει εις οπτασις και αποκαλυψεις Κυριου. ²Γνωριζω ανθρωπον εν Χριστω προ ετων δεκατεσσαρων, ειτε εντος του σωματος δεν εξευρω, ειτε εκτος του σωματος δεν εξευρω, ο Θεος εξευρει· οτι ηρπαγη ο τοιουτος εως τριτου ουρανου. ³Και γνωριζω τον τοιουτον ανθρωπον, ειτε εντος του σωματος ειτε εκτος του σωματος δεν εξευρω, ο Θεος εξευρει, ⁴οτι ηρπαγη εις τον παραδεισον και ηκουσεν ανεκλαλητα λογια, τα οποια δεν συγχωρειται εις ανθρωπον να λαληση. ⁵Υπερ του τοιουτου θελω καυχηθη, υπερ δε εμαυτου δεν θελω καυχηθη ειμη εις τας ασθενειας μου. ⁶Διοτι εαν θελησω να καυχηθω, δεν θελω εισθαι αφρων, επειδη αληθειαν θελω ειπει· συστελλομαι ομως μη στοχασθη τις εις εμε ανωτερον τι αφ' ο, τι με βλεπει η ακουει τι εξ εμου. ⁷Και δια να μη υπεραιωμαι δια την υπερβολην των αποκαλυψεων, μοι εδοθη σχολοψ εις την σαρκα, αγγελος Σαταν δια να με ραπιζη, δια να μη υπεραιωμαι. ⁸Περι τουτου τρις παρεκαλεσα τον Κυριον δια να απομακρυνθη απ' εμου· ⁹και μοι ειπεν· Αρκει εις σε η χαρις μου· διοτι η δυναμις μου εν αδυναμια δεικνυεται τελεια. Με ακραν λοιπον ευχαριστησιν θελω καυχηθη μαλλον εις τας αδυναμιας μου, δια να κατοικηση εν εμοι η δυναμις του Χριστου. ¹⁰Οθεν ευαρεστουμαι εις τας αδυναμιας, εις τας υβρεις, εις τας αναγκας, εις τους διωγμους, εις τας στενοχωριας, υπερ του Χριστου· διοτι οταν ημαι αδυνατος, τοτε ειμαι δυνατος. ¹¹Εγχεινα αφρων καυχωμενος· σεις με ηναγκασατε. Διοτι επρεπεν εγω να συνιστωμαι απο σας· επειδη εις ουδεν υπηρξα κατωτερος των πρωτιστων αποστολων, αν και ημαι μηδεν. ¹²Τα μεν σημεια του αποστολου ενηργηθησαν μεταξυ σας εν παση υπομονη, δια θαυματων και τεραστιων και δυναμεων. ¹³Διοτι κατα τι εμεινατε κατωτεροι των λοιπων εκκλησιων, ειμη οτι αυτος εγω δεν σας κατεβαρυνα; συγχωρησατε μοι την αδικιαν ταυτην. ¹⁴Ιδου, τριτην φοραν ειμαι ετοιμος να ελθω προς εσας, και δεν θελω σας καταβαρυνει· διοτι δεν ζητω τα υμων, αλλ' υμας. Διοτι

δεν χρεωστουσι τα τεκνα να θησαυριζωσι δια τους γονεις, αλλ' οι γονεις δια τα τεκνα. ¹⁵Εγω δε με ακραν χαραν θελω δαπανησει και ολωσ δαπανηθη υπερ των ψυχων σας, αν και ενω σας αγαπω περισσοτερον, αγαπωμαι ολιγωτερον. ¹⁶Εστω ομως, εγω δεν σας κατεβαρυνα, αλλα πανουργος ων, σας επιασα με δολον. ¹⁷Μηπως δια τινος εξ εκεινων, τους οποιους εστειλα προς εσας, δι' αυτου επλεονεκτησα απο σας; ¹⁸Παρεκαλεσα τον Τιτον, και μετ' αυτου απεστειλα τον αδελφον· μηπως ο Τιτος επλεονεκτησε τι απο σας; ουχι με το αυτο πνευμα περιεπατησαμεν; ουχι εις τα αυτα ιχνη; ¹⁹Παλιν νομιζετε οτι απολογουμεθα προς εσας; ενωπιον του Θεου λαλουμεν εν Χριστω· πραττομεν δε τα παντα, αγαπητοι, δια την οικοδομην σας. ²⁰Διοτι φοβουμαι μηπως ελθων δεν σας ευρω οποιους θελω, και εγω ευρεθω εις εσας οποιον δεν θελετε, μηπως ηναι μεταξυ σας εριδες, ζηλοτυπια, θυμοι, μαχαι, καταλαλια, ψιθυρισμοι, αλαζονεια, ακαταστασιαι, ²¹μηπως παλιν οταν ελθω προς εσας, με ταπεινωση ο Θεος μου και πενηθσω πολλους των προαμαρτησαντων και μη μετανοησαντων δια την ακαθαρσιαν και πορνειαν και ασελγειαν, την οποιαν επραξαν.

13Τριτην ταυτην φοραν ερχομαι προς εσας· επι στοματος δυο μαρτυρων και τριων θελει βεβαιουσθαι πας λογος. ²Προειπον και προλεγω, ως παρων την δευτεραν φοραν, και τωρα απων γραφω προς τους προαμαρτησαντας και τους λοιπους παντας, οτι εαν ελθω παλιν, δεν θελω φεισθη· ³επειδη ζητετε δοκιμην του δι' εμου λαλουντος Χριστου, οστις δεν ειναι ασθενης προς εσας, αλλ' ειναι δυνατος μεταξυ σας. ⁴Διοτι αν εσταυρωθη εξ ασθενειας, ζη ομως εκ δυναμεως Θεου. διοτι και ημεις ασθενουμεν εν αυτω, πλην εκ δυναμεως Θεου θελομεν ζησει μετ' αυτου εις εσας. ⁵Εαυτους εξεταζετε αν ησθε εν τη πιστει, εαυτους δοκιμαζετε. Η δεν γνωριζετε εαυτους οτι ο Ιησους Χριστος ειναι εν υμιν; εκτος εαν ησθε αδοκιμοι κατα τι. ⁶Ελπίζω δε οτι θελετε γνωρισει οτι ημεις δεν ειμεθα αδοκιμοι. ⁷Ευχομαι δε εις τον Θεον να μη πραξητε μηδεν κακον, ουχι δια να φανωμεν ημεις δοκιμοι, αλλα δια να πραττητε σεις το καλον, ημεις δε ας ημεθα ως αδοκιμοι. ⁸Διοτι δεν δυναμεθα να πραξωμεν τι κατα της αληθειας, αλλ' υπερ της αληθειας. ⁹Επειδη χαιρομεν οταν ημεις ασθενωμεν, σεις δε ησθε δυνατοι· τουτο μαλιστα και ευχομεθα, την τελειοποιησιν σας. ¹⁰Δια τουτου ταυτα γραφω απων, δια να μη φερθω αποτομωσ παρων κατα την εξουσιαν, την οποιαν μοι εδωκεν ο Κυριος προς οικοδομην και ουχι προς καθαιρεσιν. ¹¹Λοιπον, αδελφοι, χαιρετε, τελειοποιεισθε, παραμυθεισθε, φρονειτε το αυτο, ειρηνευετε· και ο Θεος της αγαπης και της ειρηνης θελει εισθαι μεθ' υμων. ¹²Ασπασθητε αλληλους εν φιληματι αγιω. ¹³Σας ασπαζονται παντες οι αγιοι. ¹⁴Η χαρις του Κυριου Ιησου Χριστου και η αγαπη του Θεου και η κοινωνια του Αγιου Πνευματος ειη μετα παντων υμων· αμην.

Γαλάτες

1 Παυλος αποστολος ουχι απο ανθρωπων, ουδε δι' ανθρωπου, αλλα δια Ιησου Χριστου και Θεου Πατρος του αναστησαντος αυτον εκ νεκρων, ²και παντες οι μετ' εμου αδελφοι, προς τας εκκλησιαις της Γαλατιας· ³χαρις ειη υμιν και ειρηνη απο Θεου Πατρος και Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ⁴οστις εδωκεν εαυτον δια τας αμαρτιας ημων, δια να ελευθερωση ημας εκ του παροντος πονηρου αιωνος κατα το θελημα του Θεου και Πατρος ημων, ⁵εις τον οποιον εστω η δοξα εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ⁶Θαυμαζω οτι τοσον ταχως μεταφερεσθε απο εκεινου, οστις σας εκαλεσε δια της χαριτος του Χριστου, εις αλλο ευαγγελιον, ⁷το οποιον δεν ειναι αλλο, αλλ' υπαρχουσι τινες, οι οποιοι σας ταραττουσι και θελουσι να μετατρεψωσι το ευαγγελιον του Χριστου. ⁸Αλλα και εαν ημεις η αγγελος εξ ουρανου σας κηρυττη αλλο ευαγγελιον παρα εκεινο, το οποιον σας εκηρυξαμεν, ας ηναι αναθεμα. ⁹Καθως προειπομεν, και τωρα παλιν λεγω· Εαν τις σας κηρυττη αλλο ευαγγελιον παρα εκεινο, το οποιον παρελαβετε, ας ηναι αναθεμα. ¹⁰Διοτι τωρα ανθρωπους πειθω η τον Θεον; η ζητω να αρεσκω εις ανθρωπους; διοτι εαν ακομη ηρεσκον εις ανθρωπους, δεν ηθελον εισθαι δουλος Χριστου. ¹¹Αλλα σας γνωστοποιω, αδελφοι, οτι το ευαγγελιον το κηρυχθεν υπ' εμου δεν ειναι ανθρωπινον· ¹²διοτι ουδ' εγω παρελαβον αυτο παρα ανθρωπου ουτε εδιδαχθην, αλλα δι' αποκαλυψεως Ιησου Χριστου. ¹³Διοτι ηκουσατε την ποτε διαγωγην μου εν τω Ιουδαισμο, οτι καθ' υπερβολην εδιωκον την εκκλησιαν του Θεου και εκακοποιουν αυτην, ¹⁴και προεκοπτον εις τον Ιουδαισμον υπερ πολλους συνηλικιωτας εν τω γενει μου, περισσοτερον ζηλωτης υπαρχων των πατρικων μου παραδοσεων. ¹⁵Οτε δε ηυδοκησεν ο Θεος, ο προσδιορισας με εκ κοιλιας μητρος μου και καλεσας δια της χαριτος αυτου, ¹⁶να αποκαλυψη τον Υιον αυτου εν εμοι, δια να κηρυττω αυτον μεταξυ των εθνων, ευθυς δεν συνεβουλευθην σαρκα και αιμα, ¹⁷ουδε ανεβην εις Ιεροσολυμα προς τους προ εμου αποστολους, αλλ' απηλθον εις Αραβιαν και παλιν υπεστρεψα εις Δαμασκον. ¹⁸Επειτα μετα ετη τρια ανεβην εις Ιεροσολυμα, δια να γνωρισω προσωπικως τον Πετρον, και εμεινα παρ' αυτω ημερας δεκαπεντε· ¹⁹αλλον δε των αποστολων δεν ειδον, ειμη Ιακωβον τον αδελφον του Κυριου. ²⁰Οσα δε σας γραφω, ιδου, ενωπιον του Θεου ομολογω οτι δεν

ψευδομαι. ²¹Επειτα ηλθον εις τους τοπους της Συριας και της Κιλικιας. ²²Και ημην προσωπικως αγνοουμενος εις τας εκκλησιαις της Ιουδαιας τας εν Χριστω· ²³ηκουον δε μονον οτι ο ποτε διωκων ημας, τωρα κηρυττει την πιστιν, την οποιαν ποτε κατεπολεμει, ²⁴και εδοξαζον τον Θεον δι' εμε.

2 Επειτα μετα δεκατεσσαρα ετη παλιν ανεβην εις Ιεροσολυμα μετα του Βαρναβα, συμπαραλαβων και τον Τιτον· ²ανεβην δε κατα αποκαλυψιν· και παρεστησα προς αυτους το ευαγγελιον, το οποιον κηρυττω μεταξυ των εθνων, κατ' ιδιαν δε προς τους επισημοτερους, μηπως τρεχω η ετρεξα εις ματην. ³Αλλ' ουδε ο Τιτος ο μετ' εμου, Ελληνων, ηναγκασθη να περιτμηθη, ⁴αλλα δια τους παρεισακτους ψευδαδελφους, οτινες παρεισηλθον δια να κατασκοπευσωσι την ελευθεριαν ημων, την οποιαν εχομεν εν Χριστω Ιησου, δια να μας καταδουλωσωσιν· ⁵εις τους οποιους ουδε προς ωραν υπεχωρησαμεν υποτασσομενοι, δια να διαμεινη εις εσας η αληθεια του ευαγγελιου. ⁶Περι δε των νομιζομενων οτι ειναι τι, οποιοι ποτε και αν ησαν, ουδολως φροντιζω· ο Θεος δεν βλεπει εις προσωπον ανθρωπου· διοτι εις εμε οι επισημοτεροι δεν προσεθεσαν ουδεν περισσοτερον, ⁷αλλα το εναντιον, αφου ειδον οτι ενεπιστευθην να κηρυττω το ευαγγελιον προς τους απεριτμητους καθως ο Πετρος προς τους περιτετμημενους· ⁸διοτι ο ενεργησας εις τον Πετρον, ωστε να αποσταλη προς τους περιτετμημενους, ενηργησε και εις εμε, προς τους εθνικους· ⁹και αφου εγνωρισαν την χαριν την δοθεισαν εις εμε Ιακωβος και Κηφας και Ιωαννης, οι θεωρουμενοι οτι ειναι στυλοι, δεξιας εδωκαν κοινωνιας εις εμε και εις τον Βαρναβαν, δια να υπαγωμεν ημεις μεν εις τα εθνη, αυτοι δε εις τους περιτετμημενους· ¹⁰μονον μας παρηγγειλαν να ενθυμωμεθα τους πτωχους, το οποιον και εσπουδασα αυτο τουτο να καμω. ¹¹Οτε δε ηλθεν ο Πετρος εις την Αντιοχεια, ηναντιωθην εις αυτον κατα προσωπον, διοτι ητο αξιομεμπτος. ¹²Επειδη πριν ελθωσι τινες απο του Ιακωβου, συνετρωγε με τους εθνικους· οτε δε ηλθον, συνεστελλετο και απεχωριζεν εαυτον, φοβουμενος τους εκ περιτομης. ¹³Και μετ' αυτου συνυπεκριθησαν και οι λοιποι Ιουδαιοι, ωστε και ο Βαρναβας συμπαραεσυρθη εις την υποκρισιν αυτων. ¹⁴Αλλ' οτε εγω ειδον οτι δεν ορθοποδουσι προς την αληθειαν του ευαγγελιου, ειπον προς

τον Πετρον εμπροσθεν παντων· Εάν συ Ιουδαιος ων ζης εθνικως και ουχι Ιουδαιικως, δια τι αναγκάζεις τους εθνικους να ιουδαιζωσιν; ¹⁵ημεις εκ γεννησεως Ιουδαιοι οντες και ουχι εκ των εθνων αμαρτωλοι, ¹⁶εξευροντες οτι δεν δικαιουται ανθρωπος εξ εργαων νομου ειμη δια πιστεως Ιησου Χριστου, και ημεις επιστευσαμεν εις τον Ιησουν Χριστον, δια να δικαιωθωμεν εκ πιστεως Χριστου και ουχι εξ εργαων νομου, διοτι δεν θελει δικαιωθη εξ εργαων νομου ουδεις ανθρωπος. ¹⁷Αλλ' εαν ζητουντες να δικαιωθωμεν εις τον Χριστον ευρεθημεν και ημεις αμαρτωλοι, αρα ο Χριστος αμαρτιας ειναι διακονος; Μη γενοιτο. ¹⁸Διοτι εαν οσα κατεστρεψα ταυτα παλιν οικοδομω, παραβατην δεικνω εμαυτον. ¹⁹Διοτι εγω δια του νομου απεθανον εις τον νομον, δια να ζησω εις τον Θεον. ²⁰Μετα του Χριστου συνεσταυρωτην· ζω δε ουχι πλεον εγω, αλλ' ο Χριστος ζη εν εμοι· καθ' ο δε τωρα ζω εν σαρκι, ζω εν τη πιστει του Υιου του Θεου, οστις με ηγαπησε και παρεδωκεν εαυτον υπερ εμου. ²¹Δεν αθετω την χαριν του Θεου· διοτι αν η δικαιοσυνη γινηται δια του νομου, αρα ο Χριστος εις ματην απεθανε.

3Ω ανοητοι Γαλαται, τις σας εβασκανεν, ωστε να μη πειθησθε εις την αληθειαν σας, εμπροσθεν εις τους οφθαλμους των οποιων ο Ιησους Χριστος, διεγραφη εσταυρωμενος μεταξυ σας; ²Τουτο μονον θελω να μαθω απο σας· Εξ εργαων νομου ελαβετε το Πνευμα, η εξ ακοης της πιστεως; ³τοσον ανοητοι εισθε; αφου ηρχισατε με το Πνευμα, τωρα τελειονετε με την σαρκα; ⁴εις ματην επαθετε τοσα; αν μονον εις ματην. ⁵Εκεινος λοιπον οστις χορηγει εις εσας το Πνευμα και ενεργει θαυματα μεταξυ σας, εξ εργαων νομου καμνει ταυτα η εξ ακοης πιστεως; ⁶καθως ο Αβρααμ επιστευσεν εις τον Θεον, και ελογισθη εις αυτον εις δικαιοσυνην. ⁷Εξευρετε λοιπον οτι οι οντες εκ πιστεως, ουτοι ειναι υιοι του Αβρααμ. ⁸Προιδουσα δε η γραφη οτι εκ πιστεως δικαιονει τα εθνη ο Θεος, προηγγειλεν εις τον Αβρααμ οτι θελουσιν ευλογηθη εν σοι παντα τα εθνη. ⁹Ωστε οι οντες εκ πιστεως ευλογουνται μετα του πιστου Αβρααμ. ¹⁰Διοτι οσοι ειναι εξ εργαων νομου, υπο καταραν ειναι· επειδη ειναι γεγραμμενον· Επικαταρατος πας οστις δεν εμμενει εν πασι τοις γεγραμμενοις εν τω βιβλιω του νομου, ωστε να πραξη αυτα. ¹¹Οτι δε ουδεις δικαιουται δια του νομου ενωπιον του Θεου, ειναι φανερον, διοτι ο δικαιος θελει ζησει εκ πιστεως, ¹²ο δε νομος δεν ειναι εκ πιστεως· αλλ' ο ανθρωπος ο πραττων αυτα θελει ζησει δι' αυτων. ¹³Ο Χριστος εξηγορασεν ημας εκ της καταρας του νομου, γενομενος καταρα υπερ ημων· διοτι ειναι γεγραμμενον· Επικαταρατος πας ο κρεμαμενος επι ξυλου. ¹⁴Δια να ελθη εις τα εθνη η ευλογια του Αβρααμ δια Ιησου Χριστου, ωστε να λαβωμεν την επαγγελιαν του Πνευματος δια της πιστεως. ¹⁵Αδελφοι, κατα ανθρωπον ομιλω· ομως και ανθρωπου διαθηκην κεκυρωμενην ουδεις αθετει η προσθετει εις αυτην. ¹⁶Προς δε τον Αβρααμ ελαληθησαν αι επαγγελιαι και προς το σπερμα αυτου·

δεν λεγει, Και προς τα σπερματα, ως περι πολλων, αλλ' ως περι ενος, Και προς το σπερμα σου, οστις ειναι ο Χριστος. ¹⁷Τουτο δε λεγω· οτι διαθηκην προκεκυρωμενην εις τον Χριστον υπο του Θεου ο μετα ετη τετρακοσια τριακοντα γενομενος νομος δεν ακυρονει, ωστε να καταργηση την επαγγελιαν. ¹⁸Διοτι εαν η κληρονομια ηναι εκ νομου, δεν ειναι πλεον εξ επαγγελιας· αλλ' εις τον Αβρααμ δι' επαγγελιας εχαρισε ταυτην ο Θεος. ¹⁹Δια τι λοιπον εδοθη ο νομος; Εξ αιτιας των παραβασων προσεθεθη, εωσου ελθη το σπερμα, προς το οποιον εγεινεν η επαγγελια, διαταχθεις δι' αγγελων δια χειρος μεσιτου· ²⁰ο δε μεσιτης δεν ειναι ενος, ο Θεος ομως ειναι εις. ²¹Ο νομος λοιπον εναντιος των επαγγελιων του Θεου ειναι; Μη γενοιτο. Διοτι εαν ηθελε δοθη νομος δυναμενος να ζωοποιηση, η δικαιοσυνη ηθελεν εισθαι τωντι εκ του νομου· ²²η γραφη ομως συνεκλεισε τα παντα υπο την αμαρτιαν, δια να δοθη η επαγγελια εκ πιστεως Ιησου Χριστου εις τους πιστευοντας. ²³Πριν δε ελθη η πιστις, εφρουρουμεθα υπο τον νομον συγκεκλεισμενοι εις την πιστιν, ητις εμελλε να αποκαλυφθη. ²⁴Ωστε ο νομος εγεινε παιδαγωγος ημων εις τον Χριστον, δια να δικαιωθωμεν εκ πιστεως. ²⁵αφου ομως ηλθεν η πιστις, δεν εμμεθα πλεον υπο παιδαγωγον. ²⁶Διοτι παντες εισθε υιοι Θεου δια της πιστεως της εν Χριστω Ιησου· ²⁷επειδη οσοι εβαπτισθητε εις Χριστον, Χριστον ενεδυθητε. ²⁸Δεν ειναι πλεον Ιουδαιος ουδε Ελλην, δεν ειναι δουλος ουδε ελευθερος, δεν ειναι αρσεν και θηλυ· διοτι παντες σεις εισθε εις εν Χριστω Ιησου· ²⁹εαν δε ησθε του Χριστου, αρα εισθε σπερμα του Αβρααμ και κατα την επαγγελιαν κληρονομοι.

4Λεγω δε, εφ' οσον χρονον ο κληρονομος ειναι νηπιος, δεν διαφερει δουλου, αν και ηναι κυριος παντων, ²αλλ' ειναι υπο επιτροπους και οικονομους μεχρι της προθεσμιας υπο του πατρος. ³Ουτω και ημεις, οτε ημεθα νηπιοι, υπο τα στοιχεια του κοσμου ημεθα δεδουλωμενοι· ⁴οτε ομως ηλθε το πληρωμα του χρονου, εξαπεστειλεν ο Θεος τον Υιον αυτου, οστις εγεννηθη εκ γυναικος και υπεταγη εις τον νομον, ⁵δια να εξαγοραση τους υπο νομον, δια να λαβωμεν την υιοθεσιαν. ⁶Και επειδη εισθε υιοι, εξαπεστειλεν ο Θεος το Πνευμα του Υιου αυτου εις τας καρδιας σας, το οποιον κραζει· Αββα, ο Πατηρ. ⁷Οθεν δεν εισαι πλεον δουλος αλλ' υιος· εαν δε υιος, και κληρονομος του Θεου δια του Χριστου. ⁸Αλλα τοτε μεν μη γνωριζοντες τον Θεον, εδουλευσατε εις τους μη φυσει οντας Θεους· ⁹τωρα δε αφου εγνωρισατε τον Θεον, μαλλον δε εγνωρισθητε υπο του Θεου, πως επιστρεφετε παλιν εις τα ασθενη και πτωχα στοιχεια, εις τα οποια παλιν ως προτερον θελετε να δουλευητε; ¹⁰Ημερας παρατηρειτε και μηνας και καιρους και ενιαυτους. ¹¹Φοβουμαι δια σας, μηπως ματαιως εκοπιασα εις εσας. ¹²Γινεσθε ως εγω, διοτι και εγω ειμαι καθως σεις, αδελφοι, σας παρακαλω, ουδολως με ηδικησατε· ¹³εξευρετε δε οτι προτερον σας εκηρυξα το ευαγγελιον εν ασθενεια της σαρ-

κος, ¹⁴και δεν εξουθενησατε ουδ' απερριψατε τον πειρασμον μου τον εν τη σαρκι μου, αλλα με εδεχθητε ως αγγελον Θεου, ως Χριστον Ιησουν. ¹⁵Τις λοιπον ητο ο μακαρισμος σας; επειδη μαρτυρω προς εσας οτι ει δυνατον τους οφθαλμους σας ηθελετε εκβαλει και δωσει εις εμε. ¹⁶Εχθρος σας εγεινα λοιπον, διοτι σας λεγω την αληθειαν; ¹⁷Δεικνυουσι ζηλον προς εσας, ουχι ομως καλον, αλλα θελουσι να σας αποκλεισωσι, δια να εχητε σεις ζηλον προς αυτους. ¹⁸Καλον δε ειναι να ησθε ζηλωται προς το καλον παντοτε και ουχι μονον οταν ευρισκωμαι μεταξυ σας. ¹⁹Τεκνια μου, δια τους οποιους παλιν ειμαι εις ωδινας, εωσου μορφωθη ο Χριστος εν υμιν. ²⁰ηθελον δε να παρευρισκωμαι μεταξυ σας τωρα και να αλλαξω την φωνην μου, διοτι απορω δια σας. ²¹Ειπατε μοι οι θελοντες να ησθε υπο νομον· τον νομον δεν ακουετε; ²²Διοτι ειναι γεγραμμενον οτι ο Αβρααμ εγεννησε δυο υιους, ενα εκ της δουλης και ενα εκ της ελευθερας. ²³Αλλ' ο μεν εκ της δουλης εγεννηθη κατα σαρκα, ο δε εκ της ελευθερας δια της επαγγελιας. ²⁴Τα οποια ειναι κατα αλληγοριαν· διοτι αυται ειναι αι δυο διαθηκαι, μια μεν απο του ορους Σινα, η γεννωσα προς δουλειαν, ητις ειναι η Αγαρ. ²⁵Διοτι το Αγαρ ειναι το ορος Σινα εν τη Αραβια, και ταυτιζεται με την σημερινην Ιερουσαλημ, ειναι δε εις δουλειαν μετα των τεκνων αυτης. ²⁶η δε ανω Ιερουσαλημ ειναι ελευθερα, ητις ειναι μητηρ παντων ημων. ²⁷Διοτι ειναι γεγραμμενον· Ευφρανθητι, σπειρα η μη τικτουσα, εκβαλε φωνην και βοησον, η μη ωδινουσα· διοτι τα τεκνα της ερημου ειναι πλειοτερα παρα τα τεκνα της εχουσης τον ανδρα. ²⁸ημεις δε, αδελφοι, καθως ο Ισαακ επαγγελιας τεκνα ειμεθα. ²⁹Αλλα καθως τοτε ο κατα σαρκα γεννηθεις εδιωκε τον κατα πνευμα, ουτω και τωρα. ³⁰Αλλα τι λεγει η γραφη; Εκβαλε την δουλην και τον υιον αυτης· διοτι δεν θελει κληρονομησει ο υιος της δουλης μετα του υιου της ελευθερας. ³¹Λοιπον, αδελφοι, δεν ειμεθα της δουλης τεκνα, αλλα της ελευθερας.

5 Εν τη ελευθερια λοιπον, με την οποιαν ηλευθερωσεν ημας ο Χριστος, μενετε σταθεροι, και μη υποβληθητε παλιν εις ζυγον δουλειας. ²Ιδου, εγω ο Παυλος σας λεγω οτι εαν περιτεμνησθε, ο Χριστος δεν θελει σας ωφελησει ουδεν. ³Μαρτυρομαι δε παλιν προς παντα ανθρωπον περιτεμνομενον, οτι ειναι χρεωστης να εκτελη ολον τον νομον. ⁴Απεχωρισθητε απο του Χριστου οσοι δικαιονεσθε δια του νομου, εξεπεσατε απο της χαριτος· ⁵διοτι ημεις δια του Πνευματος προσδοκωμεν εκ πιστεως την ελπιδα της δικαιοσεως. ⁶Διοτι εν Χριστω Ιησου ουτε περιτομη εχει ισχυν τινα, ουτε ακροβυστια, αλλα πιστις δι' αγαπης ενεργουμενη. ⁷Ετρεχετε καλως· τις σας ημποδισεν ωστε να μη πειθησθε εις την αληθειαν; ⁸Η καταπεισις αυτη δεν ειναι εξ εκεινου, οστις σας καλει. ⁹Ολιγη ζυμη καθιστα ολον το φυραμα ενζυμον. ¹⁰Εγω εχω πεποιθησιν εις εσας δια του Κυριου οτι δεν θελετε φρονησει ουδεν αλλο· οστις ομως σας τα-

ραττει, αυτος θελει υποφερει την ποινην, οποιος και αν ηναι. ¹¹Εγω δε, αδελφοι, εαν ακομη κηρυττω περιτομην, δια τι πλεον κατατρεχομαι; αρα κατηργηθη το σκανδαλον του σταυρου. ¹²Ειθε να αποκοπωσιν οι ταραττοντες σας. ¹³Διοτι σεις, αδελφοι, προσεκληθητε εις ελευθεριαν· μονον μη μεταχειριζεσθε την ελευθεριαν εις αφορμην της σαρκος, αλλα δια της αγαπης δουλευετε αλληλους. ¹⁴Διοτι ολος ο νομος εις ενα λογον συμπληρουται, εις τον, θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον. ¹⁵Εαν ομως δακνητε και κατατρωγητε αλληλους, προσεχετε μη υπ' αλληλων αφανισθητε. ¹⁶Λεγω λοιπον, Περιπατειτε κατα το Πνευμα και δεν θελετε εκπληροι την επιθυμιαν της σαρκος. ¹⁷Διοτι η σαρξ επιθυμει εναντια του Πνευματος, το δε Πνευμα εναντια της σαρκος· ταυτα δε αντικεινται προς αλληλα, ωστε εκεινα, τα οποια θελετε, να μη πραττητε. ¹⁸Αλλ' εαν οδηγησθε υπο του Πνευματος, δεν εισθε υπο νομον. ¹⁹Φανερα δε ειναι τα εργα της σαρκος, τα οποια ειναι μοιχεια, πορνεια, ακαθαρσια, ασελγεια, ²⁰ειδωλολατρευια, φαρμακεια, εχθραι, εριδες, ζηλοτυπια, θυμοι, μαχαι, διχοστασαι, αιρεσεις, ²¹φθονοι, φονοι, μεθαι, κωμοι, και τα ομοια τουτων, περι των οποιων σας προλεγω, καθως και προειπον, οτι οι τα τοιαυτα πραττοντες βασιλειαν Θεου δεν θελουσι κληρονομησει. ²²Ο δε καρπος του Πνευματος ειναι αγαπη, χαρα, ειρηνη, μακροθυμια, χρηστοτης, αγαθωσυνη, πιστις, ²³πραοτης, εγκρατεια· κατα των τοιουτων δεν υπαρχει νομος. ²⁴Οσοι δε ειναι του Χριστου εσταυρωσαν την σαρκα ομου με τα παθη και τας επιθυμιας. ²⁵Εαν ζωμεν κατα το Πνευμα, ας περιπατωμεν και κατα το Πνευμα. ²⁶Μη γινωμεθα κενοδοξοι, αλληλους ερεθιζοντες, αλληλους φθονουντες.

6 Αδελφοι, και εαν ανθρωπος απερισκεπτως πεση εις κανεν αμαρτημα, σεις οι πνευματικοι διορθονετε τον τοιουτον με πνευμα πραοτητος, προσεχων εις σεαυτον, μη και συ πειρασθης. ²Αλληλων τα βαρη βασταζετε και ουτως εκπληρωσατε τον νομον του Χριστου. ³Διοτι εαν τις νομιζη οτι ειναι τι ενω ειναι μηδεν, εαυτον εξαπατα. ⁴Αλλ' εκαστος ας εξεταζη το εαυτου εργον, και τοτε εις εαυτον μονον θελει εχει το καυχημα και ουχι εις τον αλλον. ⁵διοτι εκαστος το εαυτου φορτιον θελει βαστασει. ⁶Ο δε κατηχουμενος τον λογον ας καμνη τον κατηχουντα μετοχον εις παντα τα αγαθα αυτου. ⁷Μη πλανασθε, ο Θεος δεν εμπαιζεται· επειδη ο, τι αν σπειρη ο ανθρωπος, τουτο και θελει θερισει. ⁸διοτι ο σπειρων εις την σαρκα εαυτου θελει θερισει εκ της σαρκος φθοραν, αλλ' ο σπειρων εις το Πνευμα θελει θερισει εκ του Πνευματος ζωην αιωνιον. ⁹Ας μη αποκαμνωμεν δε πραττοντες το καλον· διοτι εαν δεν αποκαμνωμεν, θελομεν θερισει εν τω δεοντι καιρω. ¹⁰Αρα λοιπον ενοσω εχομεν καιρον, ας εργαζωμεθα το καλον προς παντας, μαλιστα δε προς τους οικειους της πιστεως. ¹¹Ιδετε ποσον μακραν επιστολην σας εγραφα με την χειρα μου. ¹²Οσοι θελουσι να αρεσκωσι κατα την σαρκα, ουτοι σας αναγκαζουσι να περιτεμνησθε, μονον δια να μη διωκωνται δια τον σταυ-

ρον του Χριστου. ¹³Διοτι ουδε οι περιτεμνομενοι αυτοι φυλαττουσι τον νομον· αλλα θελουσι να περιτεμνησθε σεις, δια να εχωσι καυχησιν εις την σαρκα σας. ¹⁴Εις εμε δε μη γενοιτο να καυχωμαι ειμη εις τον σταυρον του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, δια του οποιου ο κοσμος εσταυρωθη ως προς εμε και εγω ως προς τον κοσμον. ¹⁵Διοτι εν Χριστω Ιησου ουτε περιτομη ισχυει τι ουτε ακροβυστια, αλλα νεα κτισις. ¹⁶Και οσοι περιπατησωσι κατα τον κανονα τουτον, ειρηνη επ' αυτους και ελεος, και επι τον Ισραηλ του Θεου. ¹⁷Εις το εξης μηδεις ας μη διδη εις εμε ενοχλησιν· διοτι εγω βαστάζω τα στιγματα του Κυριου Ιησου εν τω σωματι μου. ¹⁸Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μετα του πνευματος υμων, αδελφοι· αμην.

Εφεσίους

1 Πάυλος, αποστολός Ιησού Χριστού δια θελήματος Θεού, προς τους αγίους τους όντας εν Εφέσω και πιστους εν Χριστώ Ιησού· ²χαρίς ειη υμιν και ειρήνη απο Θεού Πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού. ³Ευλογητός ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογησας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εις τα επουράνια δια Χριστού, ⁴καθώς εξελεξεν ημάς δι' αυτού προ καταβολής κόσμου, δια να ημεθα αγιοί και αμώμοι ενώπιον αυτού δια της αγάπης, ⁵προορισας ημάς εις υιοθεσίαν δια Ιησού Χριστού εις εαυτόν, κατα την ευδοκίαν του θελήματος αυτού, ⁶εις επαινον της δόξης της χαρίτος αυτού, με την οποίαν εχαριτώσεν ημάς δια του ηγαπημένου αυτού, ⁷δια του οποίου εχομεν την απολυτρώσιν δια του αιματος αυτού, την αφεσιν των αμαρτημάτων, κατα τον πλουτον της χαρίτος αυτού, ⁸καθ' ην επερίσσευσεν εις ημάς εν πάση σοφία και φρονήσει, ⁹γνωστοποιήσας εις ημάς το μυστήριον του θελήματος αυτού κατα την ευδοκίαν αυτού, την οποίαν προεθετο εν εαυτώ, ¹⁰εις οικονομίαν του πληρωματος των καιρών, να συγκεκριαλιώσῃ τα πάντα εν τω Χριστώ και τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης. ¹¹Εν αυτώ, εις τον οποίον και ελαβόμεν κληρονομίαν, προορισθέντες κατα την προθεσίαν του ενεργούντος τα πάντα κατα την βούλην του θελήματος αυτού, ¹²δια να ημεθα εις επαινον της δόξης αυτού ημεις οι προελπίσαντες εις τον Χριστόν· ¹³εις τον οποίον και σεις ηλίπισατε, ακουσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας σας, εις τον οποίον και πιστευσαντες εσφραγισθήτε με το Πνεύμα το Αγίον της επαγγελίας, ¹⁴οστίς είναι ο αρραβών της κληρονομίας ημών, μεχρι της απολυτρώσεως του αποκτηθέντος λαου αυτού, εις επαινον της δόξης αυτού. ¹⁵Δια τουτο και εγω, ακούσας την εις τον Κύριον Ιησούν πιστιν σας και την εις πάντας τους αγίους αγάπην, ¹⁶δεν παύομαι ευχαριστών τον Θεόν υπερ υμών, μνημονεύων υμάς εν ταις προσευχαίς μου, ¹⁷δια να σας δώσῃ ο Θεός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Πατήρ της δόξης, πνεύμα σοφίας και αποκαλύψεως εις επιγνωσιν αυτού, ¹⁸ώστε να φωτισθώσιν οι οφθαλμοί του νοός σας, εις το να γνωρίσῃτε ποία είναι η ελπίς της προσκλήσεως αυτού, και τίς ο πλουτός της δόξης της κληρονομίας αυτού εις τους αγίους, ¹⁹και τι το υπερβαλλον μέγεθος της δυναμείως αυτού προς ημάς τους πιστευοντας κατα την ενεργείαν του

κρατους της ισχύος αυτού, ²⁰την οποίαν ενεργήσεν εν τω Χριστώ, αναστήσας αυτόν εκ νεκρών, και εκαθίσεν εκ δεξιών αυτού εν τοις επουρανοίς, ²¹υπερανω πάσης αρχής και εξουσίας και δυναμείως και κυριότητος και παντός ονοματος ονομαζόμενου ου μόνον εν τω αιώνι τουτώ, αλλά και εν τω μέλλοντι· ²²και πάντα υπεταξεν υπο τους πόδας αυτού, και εδωκεν αυτόν κεφαλήν υπερανω πάντων εις την εκκλησίαν, ²³ήτις είναι το σωμα αυτού, το πληρώμα του τα πάντα εν πασι πληρούντος.

2 Και εσας όντας νεκρούς δια τας παραβάσεις και τας αμαρτίας εξωποίησεν, ²εις τας οποίας περιεπατήσατε ποτε κατα το πολιτεύμα του κόσμου τουτού, κατα τον αρχοντα της εξουσίας του αερος, του πνεύματος το οποίον ενεργεί την σημεριν εις τους υιους της απειθείας· ³μεταξύ των οποίων και ημεις πάντες ανεστραφημεν ποτε κατα τας επιθυμίας της σαρκός ημών, πραττοντες τα θελήματα της σαρκός και των διαλογισμών, και ημεθα εκ φύσεως τέκνα οργής, ως και οι λοιποί· ⁴ο Θεός όμως πλουσίος ων εις ελεός, δια την πολλήν αγάπην αυτού με την οποίαν ηγαπήσεν ημάς, ⁵και ενώ ημεθα νεκροί δια τα αμαρτήματα, εξωποίησεν ημάς μετα του Χριστού· κατα χάριν εισθε σεσωσμενοί· ⁶και συνανέστησε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανοίς δια Ιησού Χριστού, ⁷δια να δείξῃ εις τους επερχόμενους αιώνας τον υπερβαλλοντα πλουτον της χαρίτος αυτού δια της προς ημάς αγαθοτήτος εν Χριστώ Ιησού. ⁸Διοτι κατα χάριν εισθε σεσωσμενοί δια της πιστεως· και τουτο δεν είναι απο σας, Θεού το δώρον· ⁹ουχι εξ έργων, δια να μη καυχῃθῃ τις. ¹⁰Διοτι αυτού ποιήμα ειμεθα, κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού προς έργα καλά, τα οποία προητοιμάσεν ο Θεός δια να περιπατήσωμεν εν αυτοίς. ¹¹Δια τουτο ενθυμείσθε οτι σεις οι ποτε εθνικοί κατα σαρκα, οι λεγομενοί ακροβυστία υπο της λεγομένης περιτομής της χειροποιήτου εν τη σαρκι, ¹²οτι ήσθε εν τω καιρώ εκείνω χωρίς Χριστού, απηλλοτριωμενοί απο της πολιτείας του Ισραήλ και ξένοι των διαθηκών της επαγγελίας, ελπίδα μη έχοντες και όντες εν τω κόσμω χωρίς Θεού. ¹³Τώρα όμως δια του Ιησού Χριστού σεις οι ποτε όντες μακράν εγίνετε πλησίον δια του αιματος του Χριστού. ¹⁴Διοτι αυτός είναι η ειρήνη ημών, οστίς εκαμε τα δύο εν και έλυσε το μεσοτοιχον του φραγμού, ¹⁵καταργήσας την εχθραν εν τη σαρκι αυτού, τον νομον

των εντολών των εν τοις διαταγμασι, δια να κτιση εις εαυτον τους δυο εις ενα νεον ανθρωπον, φερων ειρηνην, ¹⁶και να συνδιαλλάξη αμφοτερους εις εν σωμα προς τον Θεον δια του σταυρου, θανατώσας δι' αυτου την εχθραν. ¹⁷Και ελθων εκηρυξεν ευαγγελιον ειρηνης εις εσας τους μακραν και εις τους πλησιον, ¹⁸διότι δι' αυτου εχομεν αμφοτεροι την εισοδον προς τον Πατερα δι' ενος Πνευματος. ¹⁹Αρα λοιπον δεν εισθε πλεον ξενοι και παροικοι αλλά συμπολιται των αγιων και οικειοι του Θεου, ²⁰εποικοδομηθεντες επι το θεμελιον των αποστολων και προφητων, οντος ακρογωνιαιου λιθου αυτου του Ιησου Χριστου· ²¹εν τω οποιω πασα η οικοδομη συναρμολογουμενη αυξανεται εις ναον αγιον εν Κυριω· ²²εν τω οποιω και σεις συνοικοδομεισθε εις κατοικητηριον του Θεου δια του Πνευματος.

3 Δια τουτο εγω ο Παυλος, ο δεσμιος του Ιησου Χριστου υπερ υμων των εθνικων, ²επειδη ηκουσατε την οικονομιαν της χαριτος του Θεου της δοθεισης εις εμε υπερ υμων, ³οτι δι' αποκαλυψεως εφανερωσεν εις εμε το μυστηριον, καθως προεγραφα συντομως, ⁴εξ ων δυνασθε αναγνωσκοντες να νοησητε την εν τω μυστηριω του Χριστου γνωσιν μου, ⁵το οποιον εν αλλαις γενεαις δεν εγνωστοποιηθη εις τους υιους των ανθρωπων, καθως τωρα απεκαλυφθη δια Πνευματος εις τους αγιους αυτου αποστολους και προφητας, ⁶να ηναι τα εθνη συγκληρονομα και συσσωμα και συμμετοχα της επαγγελιας αυτου εν τω Χριστω δια του ευαγγελιου, ⁷του οποιου εγεινα υπηρετης κατα την δωρεαν της χαριτος του Θεου, την δοθεισαν εις εμε κατα την ενεργειαν της δυναμειως αυτου. ⁸Εις εμε τον πλεον ελαχιστον παντων των αγιων εδοθη η χαρις αυτη, να ευαγγελισω μεταξυ των εθνων τον ανεξιχνιαστον πλουτον του Χριστου ⁹και να φωτισω παντας, ποια εινα η κοινωνια του μυστηριου του αποκεκρυμμενου απο των αιωνων εν τω Θεω οστις εκτισε τα παντα δια του Ιησου Χριστου, ¹⁰δια να γνωρισθη τωρα δια της εκκλησιας εν τοις επουρανοις εις τας αρχας και τας εξουσιας η πολυποικιλος σοφια του Θεου, ¹¹κατα την αιωνιον προθεσιν, την οποιαν εκαμεν εν Χριστω Ιησου τω Κυριω ημων, ¹²δια του οποιου εχομεν την παρρησιαν και την εισοδον με πεποιθησιν δια της εις αυτον πιστεως. ¹³Δια τουτο σας παρακαλω να μη αθυμητε δια τας υπερ υμων θλιψεις μου, το οποιον εινα δοξα υμων. ¹⁴Δια τουτο καμπω τα γονατα μου προς τον Πατερα του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ¹⁵εκ του οποιου πασα πατρια εν ουρανοις και επι γης ονομαζεται, ¹⁶δια να δωση εις εσας κατα τον πλουτον της δοξης αυτου, να κραταιωθητε εν δυναμει δια του Πνευματος αυτου εις τον εσωτερικον ανθρωπον, ¹⁷δια να κατοικηση ο Χριστος δια της πιστεως εν ταις καρδιαις υμων, ¹⁸ωστε να δυναθητε, ερριζωμενοι και τεθεμελιωμενοι εν αγαπη, να καταλαβητε μετα παντων των αγιων τι το πλατος και μηκος και βαθος και υψος, ¹⁹και να γνωρισθητε την αγαπην του Χριστου την υπερβαινουσαν πασαν γνωσιν,

δια να πληρωθητε με ολον το πληρωμα του Θεου. ²⁰Εις δε τον δυναμενον υπερεκπερισσου να καμη υπερ παντα οσα ζητουμεν η νοουμεν, κατα την δυναμιν την ενεργουμενην εν ημιν, ²¹εις αυτον εστω η δοξα εν τη εκκλησια δια Ιησου Χριστου εις πασας τας γενεας του αιωνος των αιωνων· αμην.

4 Σας παρακαλω λοιπον εγω ο δεσμιος εν Κυριω να περιπατησητε αξιως της προσκλησεως, καθ' ην προσεκληθητε, ²μετα πασης ταπεινοφροσυνης και πραοτητος, μετα μακροθυμιας, υποφεροντες αλληλους εν αγαπη, ³σπουδαζοντες να διατηρητε την ενοτητα του Πνευματος δια του συνδεσμου της ειρηνης. ⁴Εν σωμα και εν Πνευμα, καθως και προσεκληθητε με μιαν ελπιδα της προσκλησεως σας· ⁵εις Κυριος, μια πιστις, εν βαπτισμα· ⁶εις Θεος και Πατηρ παντων, ο ων επι παντων και δια παντων και εν πασιν υμιν. ⁷Εις ενα δε εκαστον ημων εδοθη η χαρις κατα το μετρον της δωρεας του Χριστου. ⁸Δια τουτο λεγει· Αναβας εις υψος, ηχηλωτευσεν αιχμαλωσιαν και εδωκε χαρισματα εις τους ανθρωπους. ⁹Το δε ανεβη τι εινα ειμη οτι και κατεβη πρωτον εις τα κατωτερα μερη της γης; ¹⁰Ο καταβας αυτος εινα και ο αναβας υπερανω παντων των ουρανων, δια να πληρωση τα παντα. ¹¹Και αυτος εδωκεν αλλους μεν αποστολους, αλλους δε προφητας, αλλους δε ευαγγελιστας, αλλους δε ποιμενας και διδασκαλους, ¹²προς την τελειοποιησιν των αγιων, δια το εργον της διακονιας, δια την οικοδομην του σωματος του Χριστου, ¹³εωσου κατακτησωμεν παντες εις την ενοτητα της πιστεως και της επιγνωσεως του Υιου του Θεου, εις ανδρα τελειον, εις μετρον ηλικιας του πληρωματος του Χριστου, ¹⁴δια να μη ημεθα πλεον νηπιοι, κυματιζομενοι και περιφερομενοι με παντα ανεμον της διδασκαλιας, δια της δολιοτητος των ανθρωπων, δια της πανουργιας εις το μεθοδευσθαι την πλανην, ¹⁵αλλα αληθευοντες εις την αγαπην να αυξησωμεν εις αυτον κατα παντα, οστις εινα η κεφαλη, ο Χριστος, ¹⁶εξ ου παν το σωμα συναρμολογουμενον και συνδεδεμενον δια πασης συναφειας των συνεργουντων μελων, κατα την αναλογον ενεργειαν ενος εκαστου μερους καμνει την αυξησιν του σωματος προς οικοδομην εαυτου εν αγαπη. ¹⁷Τουτο λοιπον λεγω και μαρτυρομαι δια του Κυριου, να μη περιπατητε πλεον καθως και τα λοιπα εθνη περιπατουσιν εν τη ματαιοτητι του νοος αυτων, ¹⁸εσκοτισμενοι την διανοιαν, απηλλοτριωμενοι οντες απο της ζωης του Θεου δια την αγνοιαν την ουσαν εν αυτοις, δια την πωρωσιν της καρδιας αυτων, ¹⁹οιτινες αναισθητουντες, παρεδωκαν εαυτοις εις την ασελγειαν, δια να εργαζωνται πασαν ακαθαρσιαν ακορεστως. ²⁰Σεις ομως δεν εμαθετε ουτω τον Χριστον, ²¹επειδη αυτον ηκουσατε και εις αυτον εδιδαχθητε, καθως εινα η αληθεια εν τω Ιησου· ²²να απεκδυθητε τον παλαιον ανθρωπον τον κατα την προτεραν διαγωγην, τον φθειρομενον κατα τας απατηλας επιθυμιας, ²³και να ανανεωθητε εις το πνευμα του νοος σας ²⁴και να ενδυθητε τον νεον ανθρωπον, τον κτισθε-

να κατα Θεον εν δικαιοσυνη και οσιοτητι της αληθειας.²⁵ Οθεν απορριψαντες το ψευδος, λαλειτε αληθειαν εκαστος μετα του πλησιον αυτου· διοτι ειμεθα μελη αλληλων.²⁶ Οργιζεσθε και μη αμαρτανετε· ο ηλιος ας μη δυη επι τον παροργισμον σας,²⁷ μητε διδετε τοπον εις τον διαβολον.²⁸ Ο κλεπτων ας μη κλεπτη πλεον, μαλλον δε ας κοπιαζη εργαζομενος το καλον με τας χειρας αυτου, δια να εχη να μεταδιδη εις τον χρειαν εχοντα.²⁹ Μηδεις λογος σαπρος ας μη εξερχηται εκ του στοματος σας, αλλ' οστις ειναι καλος προς οικοδομην της χρειας, δια να δωση χαριν εις τους ακουοντας.³⁰ Και μη λυπειτε το Πνευμα το Αγιον του Θεου, με το οποιον εσφραγισθητε δια την ημεραν της απολυτρωσεως.³¹ Πασα πικρια και θυμος και οργη και κραυγη και βλασφημια ας αφαιρεθη απο σας μετα πασης κακιας·³² γινεσθε δε εις αλληλους χρηστοι, ευσπλαγχνοι, συγχωρουντες αλληλους, καθως ο Θεος συνεχωρησεν εσας δια του Χριστου.

5 Γινεσθε λοιπον μιμηται του Θεου ως τεκνα αγαπητα,² και περιπατειτε εν αγαπη, καθως και ο Χριστος ηγαπησεν ημας και παρεδωκεν εαυτον υπερ ημων προσφοραν και θυσιαν εις τον Θεον εις οσην ευωδιας.³ Πορνεια δε και πασα ακαθαρσια η πλεονεξια μηδε ας ονομαζηται μεταξυ σας, καθως πρεπει εις αγιους,⁴ μηδε αισχροτης και μωρολογια η βωμολογια, τα οποια ειναι απρεπη, αλλα μαλλον ευχαριστια.⁵ Διοτι τουτο εξευρετε, οτι πας πορνος η ακαθαροτος η πλεονεκτης, οστις ειναι ειδωλοατρης, δεν εχει κληρονομιαν εν τη βασιλεια του Χριστου και Θεου.⁶ Μηδεις ας μη σας απατα με ματαιους λογους· επειδη δια ταυτα ερχεται η οργη του Θεου επι τους υιους της απειθειας.⁷ Μη γινεσθε λοιπον συμμετοχοι αυτων.⁸ Διοτι ησθε ποτε σκοτος, τωρα ομως φως εν Κυριω· περιπατειτε ως τεκνα φωτος·⁹ διοτι ο καρπος του Πνευματος ειναι εν παση αγαθωσυνη και δικαιοσυνη και αληθεια·¹⁰ εξεταζοντες τι ειναι ευαρεστον εις τον Κυριον.¹¹ Και μη συγκοινωνειτε εις τα εργα τα ακαρπα του σκοτους, μαλλον δε και ελεγχετε·¹² διοτι τα κρυφως γινομενα υπ' αυτων αισχρον εστι και λεγειν·¹³ τα δε παντα ελεγχομενα υπο του φωτος γινονται φανερα· επειδη παν το φανερουμενον φως ειναι.¹⁴ Δια τουτο λεγει· Σηκωθητι ο κοιμωμενος και αναστηθι εκ των νεκρων, και θελει σε φωτισει ο Χριστος.¹⁵ Προσεχετε λοιπον πως να περιπατητε ακριβως, μη ως ασοφοι, αλλ' ως σοφοι,¹⁶ εξαγοραζομενοι τον καιρον, διοτι αι ημεραι ειναι πονηραι.¹⁷ Δια τουτο μη γινεσθε αφρονες, αλλα νοειτε τι ειναι το θελημα του Κυριου.¹⁸ Και μη μεθυσχεσθε με οινον, εις τον οποιον ειναι ασωτια, αλλα πληρουσθε δια του Πνευματος,¹⁹ λαλουντες μεταξυ σας με ψαλμους και υμνους και ωδας πνευματικας, αδοντες και φαλλοντες εν τη καρδια υμων εις τον Κυριον,²⁰ ευχαριστουσαντες παντοτε υπερ παντων εις τον Θεον και Πατερα εν ονοματι του Κυριου ημων Ιησου Χριστου,²¹ υποτασσομενοι εις αλληλους εν φοβω Θεου.²² Αι γυναικες, υποτασσεσθε εις τους ανδρας σας ως εις τον Κυριον,²³ διοτι ο

ανηρ ειναι κεφαλη της γυναικος, καθως και ο Χριστος κεφαλη της εκκλησιας, και αυτος ειναι σωτηρ του σωματος.²⁴ Αλλα καθως η εκκλησια υποτασσειται εις τον Χριστον, ουτω και αι γυναικες ας υποτασσωνται εις τους ανδρας αυτων κατα παντα.²⁵ Οι ανδρες, αγαπατε τας γυναικας σας, καθως και ο Χριστος ηγαπησε την εκκλησιαν και παρεδωκεν εαυτον υπερ αυτης,²⁶ δια να αγιαση αυτην, καθαρισας με το λουτρον του υδατος δια του λογου,²⁷ δια να παραστηση αυτην εις εαυτον ενδοξον εκκλησιαν, μη εχουσαν κηλιδα η ρυτιδα η τι των τοιουτων, αλλα δια να ηναι αγια και αμωμος.²⁸ Ουτω χρεωστουσιν οι ανδρες να αγαπωσι τας εαυτων γυναικας ως τα εαυτων σωματα. Οστις αγαπα την εαυτου γυναικα εαυτον αγαπα·²⁹ διοτι ουδεις εμισησε ποτε την εαυτου σαρκα, αλλ' εκτρεφει και περιθαλπει αυτην, καθως και ο Κυριος την εκκλησιαν·³⁰ επειδη μελη ειμεθα του σωματος αυτου, εκ της σαρκος αυτου και εκ των οστεων αυτου.³¹ Δια τουτο θελει αφησει ο ανθρωπος τον πατερα αυτου και την μητερα και θελει προσκολληθη εις την γυναικα αυτου, και θελουσιν εισθαι οι δυο εις σαρκα μιαν.³² Το μυστηριον τουτο ειναι μεγα, εγω δε λεγω τουτο περι Χριστου και περι της εκκλησιας.³³ Πλην και σεις οι καθ' ενα εκαστος την εαυτου γυναικα ουτως ας αγαπα ως εαυτον, η δε γυνη ας σεβηται τον ανδρα.

6 Τα τεκνα, υπακουετε εις τους γονεις σας εν Κυριω· διοτι τουτο ειναι δικαιον.² Τιμα τον πατερα σου και την μητερα, ητις ειναι εντολη πρωτη με επαγγελιαν,³ δια να γεινη εις σε καλον και να ησαι μακροχροنيος επι της γης.⁴ Και οι πατερες, μη παροργιζετε τα τεκνα σας, αλλ' εκτρεφετε αυτα εν παιδεια Κυριου.⁵ Οι δουλοι, υπακουετε εις τους κατα σαρκα κυριους σας μετα φοβου και τρομου εν απλοτητι της καρδιας σας ως εις τον Χριστον,⁶ μη κατ' οφθαλμοδουλειαν ως ανθρωπαρεσκοι, αλλ' ως δουλοι του Χριστου, εκπληρουντες το θελημα του Θεου εκ ψυχης,⁷ μετ' ευνοιας δουλευοντες εις τον Κυριον και ουχι εις ανθρωπους,⁸ εξευροντες οτι εκαστος ο, τι καλον πραξη, τουτο θελει λαβει παρα του Κυριου, ειτε δουλος ειτε ελευθερος.⁹ Και οι κυριοι, τα αυτα πρατετε προς αυτους, αφινοντες την απειλην, εξευροντες οτι και σεις αυτοι εχετε Κυριον εν ουρανοις, και προσωποληψια δεν υπαρχει παρ' αυτω.¹⁰ Το λοιπον, αδελφοι μου, ενδυναμουσθε εν Κυριω και εν τω κρατει της ισχυος αυτου.¹¹ Ενδυθητε την πανοπλιαν του Θεου, δια να δυναθητε να σταθητε εναντιον εις τας μεθοδειας του διαβολου·¹² διοτι δεν ειναι η παλη ημων εναντιον εις αιμα και σαρκα, αλλ' εναντιον εις τας αρχας, εναντιον εις τας εξουσιας, εναντιον εις τους κοσμοκρατορας του σκοτους του αιωνος τουτου· εναντιον εις τα πνευματα της πονηριας εν τοις επουρανοις.¹³ Δια τουτο αναλαβετε την πανοπλιαν του Θεου, δια να δυναθητε να αντισταθητε εν τη ημερα τη πονηρα και αφου καταπολεμησητε τα παντα, να σταθητε.¹⁴ Σταθητε λοιπον περιεζωσμενοι την οσφυν σας με αληθειαν και ενδεδυμενοι τον θωρακα

της δικαιοσύνης ¹⁵και έχοντες υποδεδημένους τους πο-
δας με την ετοιμασίαν του ευαγγελίου της ειρήνης· ¹⁶επι-
πάσι δε αναλάβετε την ασπίδα της πίστεως, δια της
οποίας θέλετε δύνηθη να σβεσητε παντα τα βελη του πο-
νηρου τα πεπυρωμένα· ¹⁷και λαβετε την περικεφαλαίαν
της σωτηρίας και την μαχαιραν του Πνευματος, ητις ει-
ναι ο λογος του Θεου, ¹⁸προσευχομενοι εν παντι καιρω
μετα πασης προσευχης και δεησεως δια του Πνευματος,
και εις αυτο τουτο αγρυπνουντες με πασαν προσκαρ-
τερησιν και δεησιν υπερ παντων των αγιων, ¹⁹και υπερ
εμου, δια να δοθη εις εμε λογος να ανοιξω το στομα
μου μετα παρρησίας, δια να καμω γνωστον το μυστη-
ριον του ευαγγελίου, ²⁰υπερ του οποιου ειμαι πρεσβυς,
φορων αλυσιν, δια να λαλησω περι αυτου μετα παρρη-
σίας καθως πρεπει να λαλησω. ²¹Αλλα δια να εξευρητε
και σεις τα κατ' εμε, τι καμνω, τα παντα θελει σας
φανερωσει ο Τυχικος ο αγαπητος αδελφος και πιστος
διακονος εν Κυριω, ²²τον οποιον επεμφα προς εσας δι'
αυτο τουτο, δια να μαθητε τα περι ημων και να πα-
ρηγορηση τας καρδιας σας. ²³Ειρηνη εις τους αδελφους
και αγαπη μετα πίστεως απο Θεου Πατρος και Κυριου
Ιησου Χριστου. ²⁴Η χαρις ειη μετα παντων των αγαπω-
ντων τον Κυριον ημων Ιησουν Χριστον εν καθαροτητι·
αμην.

Φιλιππησίους

1 Παυλος και Τιμοθεος, δουλοι του Ιησου Χριστου, προς παντας τους αγιους εν Χριστω Ιησου τους οντας εν Φιλιπποις μετα των επισκοπων και διακονων. ²χαρις ειη υμιν και ειρηνη απο Θεου Πατρος ημων και Κυριου Ιησου Χριστου. ³Ευχαριστω τον Θεον μου οσακις σας ενθυμουμαι, ⁴παντοτε εν παση προσευχη μου υπερ παντων υμων δεομενος μετα χαρας, ⁵δια την εις το ευαγγελιον κοινωνιαν σας απο της πρωτης ημερας μεχρι του νυν, ⁶βεβαιος ων εις αυτο τουτο, οτι εκεινος οστις ηρχισην εις εσας καλον εργον θελει επιτελεσει αυτο μεχρι της ημερας του Ιησου Χριστου, ⁷καθως ειαι δικαιον εις εμε να φρονω τουτο περι παντων υμων, διοτι σας εχω εν τη καρδια μου, και εισθε παντες σεις και εις τα δεσμα μου και εις την απολογιαν και εις την βεβαιωσιν του ευαγγελιου συγγουνοι μου της χαριτος. ⁸Διοτι μαρτυς μου ειαι ο Θεος, οτι σας επιποθη παντας με σπλαγχνα Ιησου Χριστου. ⁹Και τουτο προσευχομαι, να περισσευση η αγαπη σας ετι μαλλον και μαλλον εις επιγνωσιν και εις πασαν νοησιν, ¹⁰δια να διακρινητε τα διαφεροντα, ωστε να ησθε ειλικρινεις και απροσκοποι μεχρι της ημερας του Χριστου, ¹¹πληρεις καρπων δικαιοσυνης των δια του Ιησου Χριστου εις δοξαν και επαινον Θεου. ¹²Θελω δε να εξευρητε, αδελφοι, οτι τα συμβαντα εις εμε συνετρεξαν μαλλον εις προσδοκον του ευαγγελιου, ¹³ωστε τα δια τον Χριστον δεσμα μου εγειναν φανερα εις ολον το πραιτωριον και εις παντας τους λοιπους, ¹⁴και οι πλειοτεροι των εν Κυριω αδελφων πεποιθotes εις τα δεσμα μου τολμωσι περισσοτερον να κηρυττωσιν αφοβως τον λογον. ¹⁵Τινες μεν και δια φθονον και εριδα, τινες δε και απο καλης θελησεως κηρυττωσι τον Χριστον· ¹⁶οι μεν κηρυττωσιν εξ αντιζηλιας τον Χριστον, ουχι εν καθαροτητι, νομιζοντες οτι προσθετουσι θλιψιν εις τα δεσμα μου· ¹⁷οι δε εξ αγαπης, εξευροντες οτι ειμαι τεταγμενος εις απολογιαν του ευαγγελιου. ¹⁸Τι λοιπον πλην κατα παντα τροπον, ειτε επι προφασει ειτε τη αληθεια, ο Χριστος κηρυτταται· και εις τουτο χαιρω αλλα και θελω χαιρει. ¹⁹Διοτι εξευρω οτι τουτο θελει αποβη εις εμε προς σωτηριαν δια της δεησεως σας και δια της βοηθειας, του Πνευματος του Ιησου Χριστου, ²⁰κατα την σταθεραν προσδοκιαν και ελπιδα μου οτι δεν θελω αισχυνη εις ουδεν, αλλα μετα πασης παρησιας ως παντοτε και τωρα θελει μεγαλυνθη ο Χριστος εν τω σωματι μου ειτε δια ζωης

ειτε δια θανατου. ²¹Διοτι εις εμε το ζην ειαι ο Χριστος και το αποθανειν κερδος. ²²Αλλ' εαν το να ζω εν σαρκι τουτο συμβαλλη εις καρποφοριαν του εργου μου, και τι να εκλεξω δεν γνωριζω. ²³Διοτι στενοχωρουμαι υπο των δυο, εχω μεν την επιθυμιαν να αναχωρησω και να ειμαι με τον Χριστον· διοτι ειαι πολυ πλεον καλητερον· ²⁴το να μενω ομως εν τη σαρκι ειαι αναγκαιοτερον δια σας. ²⁵Και τουτο εξευρω εν πεποιθησει οτι θελω μεινει και συμπαραμεινει μετα παντων υμων δια την εις την πιστιν προκοπην σας και χαραν, ²⁶δια να περισσευη δι' εμου το καυχημα σας εις τον Ιησουν Χριστον δια της εμης παλιν παρουσιας προς εσας. ²⁷Μονον πολιτευεσθε αξιως του ευαγγελιου του Χριστου, δια να ακουσω, ειτε οταν ελθω και σας ιδω ειτε ενω ειμαι απων, την καταστασιν σας, οτι στεκεσθε εις εν πνευμα, συναγωνιζομενοι εν μια ψυχη δια την πιστιν του ευαγγελιου, ²⁸και μη φοβιζομενοι εις ουδεν απο των εναντιων, το οποιον εις αυτους μεν ειαι ενδειξις απωλειας, εις εσας δε σωτηριας, και τουτο απο Θεου· ²⁹διοτι εις εσας εχαρισθη το υπερ Χριστου, ου μονον το να πιστευητε εις αυτον, αλλα και το να πασχητε υπερ αυτου, ³⁰εχοντες τον αυτον αγωνα, οποιον ειδατε εν εμοι και τωρα ακουετε εν εμοι.

2 Εαν λοιπον υπαρχη τις παρηγορια εν Χριστω η τις παραμυθια αγαπης, η τις κοινωνια Πνευματος η σπλαγχνα τινα και οικτιρμοι, ²καμετε πληρη την χαραν μου, να φρονητε το αυτο, εχοντες την αυτην αγαπην, οντες ομοφυχοι και ομοφρονες, ³μη πραττοντες μηδεν εξ αντιζηλιας η κενοδοξιας, αλλ' εν ταπεινοφροσυνη θεωρουντες αλληλους υπερεχοντας εαυτων. ⁴Μη αποβλεπετε εκαστος τα εαυτου, αλλ' εκαστος και τα των αλλων. ⁵Το αυτο δε φρονημα εστω εν υμιν, το οποιον ητο και εν τω Χριστω Ιησου, ⁶οστις εν μορφη Θεου υπαρχων, δεν ενομισεν αρπαγην το να ηναι ισα με τον Θεον, ⁷αλλ' εαυτον εκενωσε λαβων δουλου μορφην, γενομενος ομοιος με τους ανθρωπους, ⁸και ευρεθεις κατα το σχημα ως ανθρωπος, εταπεινωσεν εαυτον γενομενος υπηκοος μεχρι θανατου, θανατου δε σταυρου. ⁹Δια τουτο και ο Θεος υπερυψωσεν αυτον και εχαρισεν εις αυτον ονομα το υπερ παν ονομα, ¹⁰δια να κληνη εις το ονομα του Ιησου παν γονυ επουρανιων και επιγειων και καταχθονιων, ¹¹και πασα γλωσσα να ομολογηση οτι ο Ιησους

Χριστος ειναι Κυριος εις δοξαν Θεου Πατρος. ¹²Ωστε, αγαπητοι μου, καθως παντοτε υπηκουσατε, ουχι ως εν τη παρουσια μου μονον, αλλα τωρα πολυ περισσοτερον εν τη απουσια μου, μετα φοβου και τρομου εργαζεσθε την εαυτων σωτηριαν. ¹³διоти ο Θεος ειναι ο ενεργων εν υμιν και το θελειν και το ενεργειν κατα την ευδοκιαν αυτου. ¹⁴Πραττετε τα παντα χωρις γογγυσμων και αμφισβητησεων, ¹⁵δια να γινησθε αμεμπτοι και ακεραιοι, τεκνα Θεου αμωμητα εν μεσω γενεας σχολιας και διεστραμμενης, μεταξυ των οποιων λαμπετε ως φωστηρες εν τω κοσμω, ¹⁶κρατουντες τον λογον της ζωης, δια καυχημα μου εν τη ημερα του Χριστου, οτι δεν ετρεξα εις ματην ουδε εις ματην εκοπιασα. ¹⁷Αλλ' εαν και προσφερω εμαυτον σπονδην επι της θυσιας και λειτουργιας της πιστεως σας, χαιρω και συγχαίρω μετα παντων υμων. ¹⁸ωσαυτως δε και σεις χαιρετε και συγχαίρετε μετ' εμου. ¹⁹Ελπίζω δε επι τον Κυριον Ιησουν να πεμψω προς εσας ταχεως τον Τιμοθεον, δια να ευφραίνωμαι και εγω μαθων την καταστασιν σας. ²⁰διоти δεν εχω ουδενα ισοψυχον, οστις να μεριμνηση γνησιως περι της καταστασεως σας. ²¹επειδη παντες ζητουσι τα εαυτων, ουχι τα του Ιησου Χριστου. ²²γνωριζετε δε την δοκιμασιαν αυτου, οτι ως τεκνον μετα του πατρος εδουλευσε μετ' εμου εις το ευαγγελιον. ²³Τουτον λοιπον ελπίζω να πεμψω ευθυσ, καθως ιδω το τελος των υποθεσεων μου. ²⁴πεποιθα δε επι τον Κυριον οτι και εγω θελω ελθει ταχεως. ²⁵Εστοχασθην ομως αναγκαιον να πεμψω προς εσας τον Επαφροδιτον τον αδελφον και συνεργον και συστρατιωτην μου, απεσταλμενον δε απο σας και υπηρετησαντα εις την χρεϊαν μου, ²⁶επειδη επεποθει ολους εσας και ελυπειτο, διоти ηκουσατε οτι ησθενησε. ²⁷Και τωοντι ησθενησε μεχρι θανατου. αλλ' ο Θεος ηλεησεν αυτον, ουχι δε αυτον μονον, αλλα και εμε, δια να μη λαβω λυπην επι λυπην. ²⁸Οθεν επεμψα αυτον μετα περισσοτερας σπουδης, δια να χαρητε ιδοντες αυτον παλιν, και εγω να εχω ολιγωτεραν λυπην. ²⁹Δεχθητε λοιπον αυτον εν Κυριω μετα πασης χαρας και τιματε τους τοιουτους, ³⁰επειδη δια το εργον του Χριστου επλησιασε μεχρι θανατου, καταφρονησας την ζωην αυτου, δια να αναπληρωση την ελλειψιν υμων της εις εμε υπηρεσιας.

3Το λοιπον, αδελφοι μου, χαιρετε εν Κυριω. το να σας γραφω τα αυτα εις εμε μεν δεν ειναι οχληρον, εις εσας δε ασφαλεις. ²Προσεχετε τους κυνας, προσεχετε τους κακους εργατας, προσεχετε την κατατομην. ³διоти ημεις ειμεθα η περιτομη, οι λατρευοντες τον Θεον εν Πνευματι και καυχωμενοι εις τον Χριστον Ιησουν και μη εχοντες την πεποιθησιν εν τη σαρκι, ⁴αν και εγω εχω πεποιθησιν και εν τη σαρκι. Εαν τις αλλος νομιζη οτι εχει πεποιθησιν εν τη σαρκι, εγω περισσοτερον. ⁵περιτετμημενος την ογδοην ημεραν, εκ γενους Ισραηλ, εκ φυλης Βενιαμιν, Εβραιος εξ Εβραιων, κατα νομον Φαρισαιος, ⁶κατα ζηλον διωκτης της εκκλησιας, κατα την δικαιοσυνην την δια του νομου διατελεσας αμεμπτος. ⁷Πλην εκεινα, τα

οποια ησαν εις εμε κερδη, ταυτα ενομισα ζημιαν δια τον Χριστον. ⁸μαλιστα δε και νομιζω τα παντα οτι ειναι ζημια δια το εξοχον της γνωσεως του Ιησου Χριστου του Κυριου μου, δια τον οποιον εξημιωθην τα παντα, και λογιζομαι οτι ειναι σκυβαλα δια να κερδησω τον Χριστον ⁹και να ευρεθω εν αυτω μη εχων ιδικην μου δικαιοσυνην την εκ του νομου, αλλα την δια πιστεως του Χριστου, την δικαιοσυνην την εκ Θεου δια της πιστεως, ¹⁰δια να γνωρισω αυτον και την δυναμιν της αναστασεως αυτου και την κοινωνιαν των παθηματων αυτου, συμμορφωμενος με τον θανατον αυτου, ¹¹ισως κατακτησω εις την εξαναστασιν των νεκρων. ¹²Ουχι οτι ελαβον ηδη το βραβειον η εγεινα ηδη τελειος, τρεχω ομως κατοπιν, ισως λαβω αυτο, δια το οποιον και εληφθην υπο του Ιησου Χριστου. ¹³Αδελφοι, εγω δεν στοχαζομαι εμαυτον οτι ελαβον αυτο. αλλ' εν πραττω τα μεν οπισω λησμονων, εις δε τα εμπροσθεν επεκτεινομενος, ¹⁴τρεχω προς τον σκοπον δια το βραβειον της ανω κλησεως του Θεου εν Χριστω Ιησου. ¹⁵Οσοι λοιπον ειμεθα τελειοι, τουτο ας φρονωμεν. και εαν φρονητε τι αλλως πως, και τουτο θελει αποκαλυψει εις εσας ο Θεος. ¹⁶Πλην εις εκεινο, εις το οποιον εφθασαμεν, ας περιπατωμεν κατα τον αυτον κανονα, ας φρονωμεν το αυτο. ¹⁷Αδελφοι, συμμιμηται μου γινεσθε και παρατηρειτε τους οσοι περιπατουσιν ουτω, καθως εχετε τυπον ημας. ¹⁸Διotti περιπατουσι πολλοι, τους οποιους σας ελεγον πολλακις, τωρα δε και κλαιων λεγω, οτι ειναι οι εχθροι του σταυρου του Χριστου, ¹⁹των οποιων το τελος ειναι απωλεια, των οποιων ο Θεος ειναι η κοιλια, και η δοξα αυτων ειναι εν τη αισχυνη αυτων, οιτινες φρονουσι τα επιγεια. ²⁰Διotti το πολτευμα ημων ειναι εν ουρανοις, οποθεν και προσμενομεν Σωτηρα τον Κυριον Ιησουν Χριστον, ²¹οστις θελει μετασχηματισει το σωμα της ταπεινωσεως ημων, ωστε να γεινη συμμορφον με το σωμα της δοξης αυτου κατα την ενεργειαν, δια της οποιας δυναται και να υποταξη τα παντα εις εαυτον.

4Οθεν, αδελφοι μου αγαπητοι και επιποθητοι, χαρα και στεφανος μου, ουτω στεκεσθε εν Κυριω, αγαπητοι. ²Παρακαλω την Ευωδιαν, παρακαλω και την Συντυχην, να φρονωσι το αυτο εν Κυριω. ³και παρακαλω και σε, συντροφε γνησιε, βοηθει αυτας αιτινες συνηγωνισθησαν μετ' εμου εις το ευαγγελιον ομου και με τον Κλημεντα και τους λοιπους συνεργους μου, των οποιων τα ονοματα ειναι εν βιβλιω ζωης. ⁴Χαιρετε εν Κυριω παντοτε. παλιν θελω ειπει, Χαιρετε. ⁵Η επιεικεια σας ας γεινη γνωστη εις παντας τους ανθρωπους. Ο Κυριος ειναι πλησιον. ⁶Μη μεριμνατε περι μηδενος, αλλ' εν παντι πραγματι ας γνωριζωνται τα ζητηματα σας προς τον Θεον μετ' ευχαριστιας δια της προσευχης και της δεησεως. ⁷Και η ειρηνη του Θεου η υπερεχουσα παντα νουν θελει διαφυλαξει τας καρδιας σας και τα διανοηματα σας δια του Ιησου Χριστου. ⁸Το λοιπον, αδελφοι, οσα ειναι αληθη, οσα σεμνα, οσα δικαγια, οσα καθαρα, οσα προσφιλη, οσα ευφημα, αν υπαρχη τις αρετη και

εαν τις επαινος, ταυτα συλλογιζεσθε· ⁹εκεινα τα οποια και εμαθετε και παρελαβετε και ηκουσατε και ειδετε εν εμοι, ταυτα πραττετε και ο Θεος της ειρηνης θελει εισθαι μεθ' υμων. ¹⁰Εχαρην δε εν Κυριω μεγαλως οτι τωρα τελος παντων εδειξατε αναθαλλουσαν την υπερ εμου φροντιδα· περι του οποιου και εφροντιζετε, πλην δεν ειχετε ευκαιριαν. ¹¹Ουχι οτι λεγω τουτο διοτι υστερουμαι· επειδη εγω εμαθον να ημαι αυταρκης εις οσα εχω. ¹²Εξευρω να ταπεινωμαι, εξευρω και να περισσευωμαι· εν παντι τοπω και κατα παντα ειμαι δεδιδαγμενος και να χορταζωμαι και να πεινω, και να περισσευωμαι και να υστερωμαι· ¹³τα παντα δυναμαι δια του ενδυναμουντος με Χριστου. ¹⁴Πλην καλως επραξατε γενομενοι συγκοινωνοι εις την θλιψιν μου. ¹⁵Εξευρετε δε και σεις, Φιλιππησιοι, οτι εν αρχη του ευαγγελιου, οτε εξηλθον απο Μακεδονιας, ουδεμια εκκλησια συνκοινηση μετ' εμου περι δοσεως και ληψεως, ειμη σεις μονοι, ¹⁶διοτι και εν Θεσσαλονικη και απαξ και δις μοι επεμφατε εις την χρειαν μου. ¹⁷Ουχι οτι ζητω το δωρον, αλλα ζητω τον καρπον τον πλεοναζοντα εις λογαρισμον σας. ¹⁸Εχω ομως παντα και περισσευωμαι· ενεπλησθην δεχθεις παρα του Επαφροδιτου τα σταλεντα απο σας, οσμην ευωδιας, θυσιαν δεκτην, ευαρεστον εις τον Θεον. ¹⁹Ο δε Θεος μου θελει εκπληρωσει πασαν χρειαν σας κατα τον πλουτον αυτου εν δοξη δια Ιησου Χριστου. ²⁰Εις δε τον Θεον και Πατερα ημων εστω η δοξα εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ²¹Ασπασθητε παντα αγιον εν Χριστω Ιησου. Σας ασπαζονται οι μετ' εμου αδελφοι. ²²Σας ασπαζονται παντες οι αγιοι, μαλιστα δε οι εκ της οικιας του Καισαρος. ²³Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μετα παντων υμων· αμην.

Κολοσσαείς

1 Παυλος, αποστολος Ιησου Χριστου δια θεληματος Θεου, και Τιμοθεος ο αδελφος, ² προς τους αγιους και πιστους εν Χριστω αδελφους τους εν Κολοσσαϊς· χαρις ειη υμιν και ειρηνη απο Θεου Πατρος ημων και Κυριου Ιησου Χριστου. ³ Ευχαριστουμεν τον Θεον και Πατερα του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, προσευχομενοι παντοτε υπερ υμων, ⁴ ακουσαντες την εις τον Ιησουν Χριστον πιστιν σας και την εις παντας τους αγιους αγαπην, ⁵ δια την ελπιδα την αποτεταμιευμενην δια σας εν τοις ουρανοις, την οποιαν προηκουσατε εν τω λογω της αληθειας του ευαγγελιου, ⁶ το οποιον ηλθεν εις εσας, καθως και εις ολον τον κοσμον, και καρποφορει καθως και εις εσας, αφ' ης ημερας ηκουσατε και εγνωρισατε την χαριν του Θεου εν αληθεια, ⁷ καθως και εμαθετε απο Επαφρα του αγαπητου συνδουλου ημων, οστις ειναι δια σας, πιστος διακονος του Χριστου, ⁸ οστις και εφανερωσεν εις ημας την εν Πνευματι αγαπην σας. ⁹ Δια τουτο και ημεις, αφ' ης ημερας ηκουσαμεν, δεν παυομεν προσευχομενοι δια σας και δεομενοι να εμπλησθητε απο της επιγνωσεως του θεληματος αυτου μετα πασης σοφιας και πνευματικης συνεσεως, ¹⁰ δια να περιπατησητε αξιως του Κυριου, ευαρεστοντες κατα παντα, καρποφορουντες εις παν εργον αγαθον και αυξανομενοι εις την επιγνωσιν του Θεου, ¹¹ ενδυναμουμενοι εν παση δυναμει κατα το κρατος της δοξης αυτου εις πασαν υπομονην και μακροθυμιαν, ¹² μετα χαρας ευχαριστουντες τον Πατερα, οστις εκαμεν ημας αξιους της μεριδος του κληρου των αγιων εν τω φωτι, ¹³ οστις ηλευθερωσεν ημας εκ της εξουσιας του σκοτους και μετεφερεν εις την βασιλειαν του αγαπητου αυτου Υιου. ¹⁴ εις τον οποιον εχομεν την απολυτρωσιν δια του αιματος αυτου, την αφεσιν των αμαρτιων. ¹⁵ οστις ειναι εικων του Θεου του αορατου, πρωτοτοκος πασης κτισεως, ¹⁶ επειδη δι' αυτου εκτισθησαν τα παντα, τα εν τοις ουρανοις και τα επι της γης, τα ορατα και τα αορατα, ειτε θronoi ειτε κυριοτητες ειτε αρχαι ειτε εξουσιαι· τα παντα δι' αυτου και εις αυτον εκτισθησαν. ¹⁷ και αυτος ειναι προ παντων, και τα παντα συντηρουνται δι' αυτου, ¹⁸ και αυτος ειναι η κεφαλη του σωματος, της εκκλησιας· οστις ειναι αρχη, πρωτοτοκος εκ των νεκρων, δια να γεινη αυτος πρωτευων εις τα παντα, ¹⁹ διοτι εν αυτω ηυδοκησεν ο Πατηρ να κατοικησιν παν το πληρωμα ²⁰ και δι' αυτου να συνδιαλλαξη τα παντα προς εαυτον,

ειρηνοποιησας δια του αιματος του σταυρου αυτου, δι' αυτου, ειτε τα επι της γης ειτε τα εν τοις ουρανοις. ²¹ Και σας, οιτινες ησθε ποτε απηλλοτριωμενοι και εχθροι κατα την διανοιαν με τα εργα τα πονηρα, ²² τωρα ομως διηλλαξε προς εαυτον δια του σωματος της σαρκος αυτου δια του θανατου, δια να σας παραστηση ενωπιον αυτου αγιους και αμωμους και ανεγκλητους, ²³ εαν επιμενητε εις την πιστιν, τεθεμελιωμενοι και στερεοι και μη μετακινουμενοι απο της ελπιδος του ευαγγελιου, το οποιον ηκουσατε, του κηρυχθεντος εις πασαν την κτισιν την υπο τον ουρανον, του οποιου εγω ο Παυλος εγεινα υπηρετης. ²⁴ Τωρα χαιρω εις τα παθηματα μου δια σας, και ανταναπληρω τα υστερηματα των θλιψεων του Χριστου εν τη σαρκι μου υπερ του σωματος αυτου, το οποιον ειναι η εκκλησια, ²⁵ της οποιας εγω εγεινα υπηρετης κατα την οικονομιαν του Θεου την εις εμε δοθεισαν δια σας, δια να εκπληρωσω το κηρυγμα του λογου του Θεου, ²⁶ το μυστηριον, το οποιον ητο αποκεκρυμμενον απο των αιωνων και απο των γενεων, τωρα δε εφανερωθη εις τους αγιους αυτου, ²⁷ εις τους οποιους ηθελησεν ο Θεος να φανερωσιν τις ο πλουτος της δοξης του μυστηριου τουτου εις τα εθνη, οστις ειναι ο Χριστος εις εσας, η ελπις της δοξης· ²⁸ τον οποιον ημεις κηρυττομεν, νουθετουντες παντα ανθρωπον και διδασκοντες παντα ανθρωπον εν παση σοφια, δια να παραστησωμεν παντα ανθρωπον τελειον εν Χριστω Ιησου· ²⁹ εις το οποιον και κοπιαζω, αγωνιζομενος κατα την ενεργειαν αυτου την ενεργουμενην εν εμοι μετα δυναμειως.

2 Διοτι θελω να εξευρητε οποιον μεγαν αγωνα εχω δια σας και τους εν Λαοδικεια και τους οσοι δεν ειδον το προσωπον μου σωματικως, ² δια να παρηγορηθωσιν αι καρδια αυτων, ενωθεντων ομου εν αγαπη και εις παντα πλουτον της πληροφοριας της συνεσεως, ωστε να γνωρισωσι το μυστηριον του Θεου και Πατρος και του Χριστου, ³ εν τω οποιω ειναι κεκρυμμενοι παντες οι θησαυροι της σοφιας και της γνωσεως. ⁴ Λεγω δε τουτο, δια να μη σας εξαπατα τις με πιθανολογιαν· ⁵ διοτι αν και κατα το σωμα ημαι απων, με το πνευμα ομως ειμαι μεθ' υμων, χαιρων και βλεπων την ταξιν σας και την σταθεροτητα της εις Χριστον πιστεως σας. ⁶ Καθως λοιπον παρελαβετε τον Χριστον Ιησουν τον Κυριον, εν αυτω περιπατειτε, ⁷ ερριζωμενοι και εποικοδοημουμενοι εν αυτω

και στερεουμενοι εν τη πιστει καθως εδιδαχθητε, περισσευοντες εν αυτη μετα ευχαριστιας. ⁸Βλεπετε μη σας εξαπατηση τις δια της φιλοσοφιας και της ματαιιας απατης, κατα την παραδοσιν των ανθρωπων, κατα τα στοιχεια του κοσμου και ουχι κατα Χριστον· ⁹διоти εν αυτω κατοικει παν το πληρωμα της θεοτητος σωματικως, ¹⁰και εισθε πληρεις εν αυτω, οστις ειναι η κεφαλη πασης αρχης και εξουσιας, ¹¹εις τον οποιον και περιετμηθητε με περιτομην αχειροποιητον, απεκδυθεντες το σωμα των αμαρτιων της σαρκος δια της περιτομης του Χριστου, ¹²συνταφεντες μετ' αυτου εν τω βαπτισματι, δια του οποιου και συνανεστητε δια της πιστεως της ενεργειας του Θεου, οστις ανεστησεν αυτον εκ των νεκρων. ¹³Και εσας, οντας νεκρους εις τα αμαρτηματα και την ακροβυστιαν της σαρκος σας, συνεζωοποιησε μετ' αυτου, συγχωρησας εις εσας παντα τα πταισματα, ¹⁴εξαλειψας το καθ' ημων χειρογραφον, συνισταμενον εις διαταγματα, το οποιον ητο εναντιον εις ημας, και αφηρεσεν αυτο εκ του μεσου, προσηλωσας αυτο επι του σταυρου· ¹⁵και απογυμνωσας τας αρχας και τας εξουσιας, παρεδειγματισε παρρησια, θριαμβευσας κατ' αυτων επ' αυτου. ¹⁶Ας μη σας κρινη λοιπον μηδεις δια φαγητον η δια ποτον η δια λογον εορτης η νεομηνιας η σαββατων, ¹⁷τα οποια ειναι σκια των μελλοντων, το σωμα ομως ειναι του Χριστου. ¹⁸Ας μη σας στερηση μηδεις του βραβειου με προσποιησιν ταπεινοφροσυνης και με θρησκειαν των αγγελων, εμβατευων εις πραγματα τα οποια δεν ειδε, ματαιως φυσιουμενος υπο του νοος της σαρκος αυτου, ¹⁹και μη κρατων την κεφαλην, τον Χριστον, εκ του οποιου ολον το σωμα δια των αρμων και συνδεσμων διατηρουμενον και συνδεομενον αυξανει κατα την αυξησιν του Θεου. ²⁰Εαν λοιπον απεθανετε μετα του Χριστου απο των στοιχειων του κοσμου, δια τι ως ζωντες εν τω κοσμω υποκεισθε εις διαταγματα, ²¹Μη πιασης, μη γευθης, μη εγγισης, ²²τα οποια παντα φθειρονται δια της χρησεως, κατα τα ενταλματα και τας διδασκαλιας των ανθρωπων; ²³τα οποια εχουσι φαινομενον μονον σοφιας εις εθελοθρησκειαν και ταπεινοφροσυνην και σκληραγωγίαν του σωματος, εις ουδεμιαν τιμην εχοντα την ευχαριστησιν της σαρκος.

3Εαν λοιπον συνανεστητε μετα του Χριστου, τα ανω ζητειτε, οπου ειναι ο Χριστος καθημενος εν δεξια του Θεου, ²τα ανω φρονειτε, μη τα επι της γης. ³Διоти απεθανετε, και η ζωη σας ειναι κεκρυμμενη μετα του Χριστου εν τω Θεω· ⁴οταν ο Χριστος, η ζωη ημων, φανερωθη, τοτε και σεις μετ' αυτου θελετε φανερωθη εν δοξη. ⁵Νεκρωσατε λοιπον τα μελη σας τα επι της γης, πορνειαν, ακαθαρσιαν, παθος, επιθυμιαν κακην και την πλεονεξιαν, ητις ειναι ειδωλολατρευια, ⁶δια τα οποια ερχεται η οργη του Θεου επι τους υιους της απειθειας, ⁷εις τα οποια και σεις περιεπατησατε ποτε, οτε εζητε εν αυτοις· ⁸τωρα ομως απορριψατε και σεις ταυτα παντα, οργην, θυμον, κακιαν, βλασφημιαν, αισχρολογίαν

εκ του στοματος σας· ⁹μη ψευδεσθε εις αλληλους, αφου απεξεδυθητε τον παλαιον ανθρωπον μετα των πραξεων αυτου ¹⁰και ενεδυθητε τον νεον, τον ανακαινιζομενον εις επιγνωσιν κατα την εικονα του κτισαντος αυτον, ¹¹οπου δεν ειναι Ελλην και Ιουδαιος, περιτομη και ακροβυστια, βαρβαρος, Σκυθης, δουλος, ελευθερος, αλλα τα παντα και εν πασιν ειναι ο Χριστος. ¹²Ενδυθητε λοιπον, ως εκλεκτοι του Θεου αγιοι και ηγαπημενοι, σπλαγχνα οικτιρμων, χρηστοτητα, ταπεινοφροσυνην, πραοτητα, μακροθυμιαν, ¹³υποφεροντες αλληλους και συγχωρουντες εις αλληλους, εαν τις εχη παραπονον κατα τινος· καθως και ο Χριστος συνεχωρησεν εις εσας, ουτω και σεις· ¹⁴και εν πασι τουτοις ενδυθητε την αγαπην, ητις ειναι συνδεσμος της τελειοτητος. ¹⁵Και η ειρηνη του Θεου ας βασιλευη εν ταις καρδιαις υμων, εις την οποιαν και προσεκληθητε εις εν σωμα· και γινεσθε ευγνωμονες. ¹⁶Ο λογος του Χριστου ας κατοικη εν υμιν πλουσιως μετα πασης σοφιας· διδασκοντες και νουθετουντες αλληλους με ψαλμους και υμνους και ωδας πνευματικας, εν χαριτι ψαλλοντες εκ της καρδιας υμων προς τον Κυριον. ¹⁷Και παν ο, τι αν πραττητε εν λογω η εν εργω, παντα εν τω ονοματι του Κυριου Ιησου πραττετε, ευχαριστουντες δι' αυτου τον Θεον και Πατερα. ¹⁸Αι γυναικες, υποτασσεσθε εις τους ανδρας σας, καθως πρεπει εν Κυριω. ¹⁹Οι ανδρες, αγαπατε τας γυναικας σας και μη ησθε πικροι προς αυτας. ²⁰Τα τεκνα, υπακουετε εις τους γονεις κατα παντα· διotti τουτο ειναι ευαρεστον εις τον Κυριον. ²¹Οι πατερες, μη ερεθιζετε τα τεκνα σας, δια να μη μικροψυχωσιν. ²²Οι δουλοι, υπακουετε κατα παντα εις τους κατα σαρκα κυριους σας, ουχι με οφθαλμοδουλειας ως ανθρωπαρεσκοι, αλλα με απλοτητα καρδιας, φοβουμενοι τον Θεον. ²³Και παν ο, τι αν πραττητε, εκ ψυχης εργαζεσθε, ως εις τον Κυριον και ουχι εις ανθρωπους, ²⁴εξευροντες οτι απο του Κυριου θελετε λαβει την ανταποδοσιν της κληρονομιας· διotti εις τον Κυριον Χριστον δουλευετε. ²⁵Οστις ομως αδικει, θελει λαβει την αμοιβην της αδικιας αυτου, και δεν υπαρχει προσωποληψια.

4Οι κυριοι, αποδιδετε εις τους δουλους σας το δικαιον και το ισον, εξευροντες οτι και σεις εχετε Κυριον εν ουρανοις. ²Εμμενετε εις την προσευχην, αγρυπνουντες εις αυτην μετα ευχαριστιας, ³προσευχομενοι εν ταυτω και περι ημων, να ανοιξη εις ημας ο Θεος θυραν του λογου, δια να λαλησωμεν το μυστηριον του Χριστου, δια το οποιον και ειμαι δεδεμενος, ⁴δια να φανερωσω αυτο καθως πρεπει να λαλησω. ⁵Περιπατειτε εν φρονησει προς τους εξω, εξαγοραζομενοι τον καιρον. ⁶Ο λογος σας ας ηναι παντοτε με χαριν, ηρτυμενος με αλας, δια να εξευρητε πως πρεπει να αποκρινησθε προς ενα εκαστον. ⁷Τα κατ' εμε παντα θελει σας φανερωσει ο Τυχικος ο αγαπητος αδελφος και πιστος διακονος και συνδουλος εν Κυριω, ⁸τον οποιον επεμψα προς εσας δι' αυτο τουτο, δια να μαθη την καταστασιν σας και να παρηγορηστας καρδιας σας, ⁹μετα του Ονησιμου του πιστου και

αγαπητου αδελφου, οστις ειναι απο σας· θελουσι σας φανερωσει παντα τα εδω. ¹⁰Σας ασπαζεται Αρισταρχος ο συναιχμαλωτος μου και Μαρκος ο ανεψιος του Βαρναβα, περι του οποιου ελαβετε παραγγελιας· εαν ελθη προς εσας, υποδεχθητε αυτον, ¹¹και Ιησους ο λεγομενος Ιουστος, οιτινες ειναι εκ της περιτομης, ουτοι μονοι ειναι συνεργοι μου εις την βασιλειαν του Θεου, οιτινες εγειναν εις εμε παρηγορια. ¹²Σας ασπαζεται ο Επαφρας, οστις ειναι απο σας, ο δουλος του Χριστου, παντοτε αγωνιζομενος δια σας εν ταις προσευχαις, δια να σταθητε τελειοι και πληρεις εις παν θελημα του Θεου. ¹³διоти μαρτυρω περι αυτου οτι εχει ζηλον πολυν δια σας και τους εν Λαοδικεια και τους εν Ιεραπολει. ¹⁴Σας ασπαζεται Λουκας ο ιατρος ο αγαπητος και ο Δημας. ¹⁵Ασπασθητε τους εν Λαοδικεια αδελφους και τον Νυμφαν και την κατ' οικον αυτου εκκλησιαν. ¹⁶και αφου αναγνωσθη μεταξυ σας η επιστολη, καμετε να αναγνωσθη και εν τη εκκλησια των Λαοδικεων, και την εκ Λαοδικειας να αναγνωσθη και σεις. ¹⁷Και ειπατε προς τον Αρχιππον· Προσεχε εις την διακονιαν, την οποιαν παρελαβες εν Κυριω, δια να εκπληροισ αυτην. ¹⁸Ο ασπασμος εγγραφη με την χειρα εμου του Παυλου. Ενθυμεισθε τα δεσμα μου. Η χαρις ειη μεθ' υμων· αμην.

1 Θεσσαλονικείς

1 Πάυλος και Σιλουανός και Τιμόθεος προς την εκκλησίαν των Θεσσαλονικέων εν Θεώ, τῷ Πατρὶ καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· χάρις εἰη ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπο Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. ²Εὐχαριστοῦμεν πάντοτε τὸν Θεὸν περὶ πάντων ὑμῶν καὶ σὰς μνημονευομένους ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν, ³ἀδιαλείπτως ἐνθυμούμενοι τὸ εἰς τὴν πίστιν ἔργον σὰς καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ὑπομονὴν τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμπροσθέν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἡμῶν, ⁴ἐξευροντες, ἀδελφοί, ἠγαπημένοι ὑπὸ Θεοῦ, τὴν ἐκλογὴν σὰς, ⁵διότι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν δὲν ἐγένετο εἰς ἐσὰς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ, καθὼς ἐξευρετέ οἱ οὗτοι ὑπερέξαμεν μετὰ ὑμῶν διὰ σὰς. ⁶Καὶ σεις ἐγένετο μιμηταὶ ἡμῶν καὶ τοῦ Κυρίου, δεχθέντες τὸν λόγον ἐν μέσῳ πολλῆς θλιψέως μετὰ χάραος Πνεύματος Ἁγίου, ⁷ὥστε ἐγένετο τυποὶ εἰς πάντας τοὺς πιστευόντας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἀχαίᾳ. ⁸Διότι ἀπὸ σὰς ἐξηγήσεν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐχὶ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἐφθασεν ἡ φημὴ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως σὰς, ὥστε ἡμεῖς δὲν ἔχομεν χρεῖαν νὰ λαλῶμεν τι. ⁹Διότι αὐτοὶ διηγούνται περὶ ἡμῶν ὁποῖαν εἰσοδὸν ἐλάβομεν πρὸς ἐσὰς, καὶ πῶς ἐπεστρεψάτε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν ἰδῶλων, διὰ νὰ δουλεύητε Θεὸν ζῶντα καὶ ἀληθινόν, ¹⁰καὶ νὰ προσμενῆτε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, τὸν ὁποῖον ἀνεστήσεν ἐκ νεκρῶν, τὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἐλευθερονεῖ ἡμὰς ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς.

2 Διότι σεις ἐξευρετέ, ἀδελφοί, τὴν πρὸς ἐσὰς εἰσοδὸν ἡμῶν, ὅτι δὲν ἐγένετο μάταια, ²ἀλλὰ καὶ προπαθόντες καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς ἐξευρετέ, ἐν Φιλιπποῖς, ἐλάβομεν θάρρος εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν νὰ λαλήσωμεν πρὸς ἐσὰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ μετὰ πολὺν ἀγῶνα. ³Διότι ἡ πρότροπὴ ἡμῶν δὲν ἦτο ἐκ πλάνης οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας οὐτε μετὰ δόλου· ⁴ἀλλὰ καθὼς ἐδοκιμασθῆμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὸ εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχὶ ὡς ἀρεσκόντες εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν τὸν δοκιμάζοντα τὰς καρδίας ἡμῶν. ⁵Διότι οὐτε λόγον κολακείας μετεχειρισθῆμεν ποτε, καθὼς ἐξευρετέ, οὐτε προφασίν πλεονεξίας, μαρτυρὸς ὁ Θεός, ⁶οὐτε ἐζητήσαμεν δόξαν ἐξ ἀνθρώπων, οὐτε ἀφ' ὑμῶν οὐτε ἀπ' ἀλλῶν ⁷καὶ οὗτοι δυνάμενοι νὰ διδῶμεν βάρους ὡς ἀποστόλοι

τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐσταθῆμεν γλυκεῖς ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, καθὼς ἡ τροφὸς περιθάλπει τὰ ἐαυτῆς τέκνα· ⁸οὕτως ἔχοντες ἐνθερμὸν ἀγάπην πρὸς ἐσὰς, εὐχαριστοῦμεθα νὰ μεταδώσωμεν οὐχὶ μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐπεὶ ἐσταθῆτε ἀγαπητοὶ εἰς ἡμὰς. ⁹Διότι ἐνθυμείσθε, ἀδελφοί, τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον· ἐπεὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρυνῶμεν τίνα ἐξ ὑμῶν, ἐκηρύξαμεν εἰς ἐσὰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ. ¹⁰Σεις εἰσθε μάρτυρες καὶ ὁ Θεός ὅτι ὁσίως καὶ δικαίως καὶ ἀμεμπτῶς ἐφερθήμεν πρὸς ἐσὰς τοὺς πιστευόντας, ¹¹καθὼς ἐξευρετέ ὅτι ἐν ἑκάστῳ ὑμῶν, ὡς πατὴρ τὰ ἐαυτοῦ τέκνα, ¹²σὰς προετρέπομεν καὶ παρηγοροῦμεν καὶ διεμαρτυροῦμεθα, διὰ νὰ περιπατήσητε ἀξίως τοῦ Θεοῦ τοῦ προσκαλούντος ὑμὰς εἰς τὴν ἐαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν. ¹³Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ἀδιαλείπτως, ὅτι παρὰ λαβόντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἠκούσατε παρ' ἡμῶν, ἐδέχθητε αὐτὸν οὐχὶ ὡς λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καθὼς εἶναι ἀληθῶς, λόγον Θεοῦ, ὅστις καὶ ἐνεργεῖται μετὰ ὑμῶν τῶν πιστευόντων. ¹⁴Διότι σεις ἐγένετο, ἀδελφοί, μιμηταὶ τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, αἰτινὲς εἶναι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἐπεὶ καὶ σεις ἐπαθετέ τὰ αὐτὰ ὑπὸ τῶν ἰδίων ὑμῶν ὁμοεθνῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ¹⁵οἵτινες καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἐθανάτωσαν καὶ τοὺς ἰδίους αὐτῶν προφήτας, καὶ ἡμὰς ἐξεδίωξαν, καὶ εἰς τὸν Θεὸν δὲν ἀρεσκουσί, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἐναντίοι, ¹⁶ἐμποδίζοντες ἡμὰς νὰ λαλήσωμεν πρὸς τὰ ἔθνη διὰ νὰ σωθῶσι, διὰ νὰ ἀναπληρωσῶσι τὰς ἀμαρτίας ἐαυτῶν πάντοτε. Ἐφθασε δὲ ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ μέχρι τέλους. ¹⁷Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀδελφοί, ὀρφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς ὀλίγον καιρὸν, προσωπικῶς οὐχὶ κατὰ τὴν καρδίαν, ἐσπουδάσαμεν περισσοτέρον μετὰ πολλῆς ἐπιθυμίας νὰ ἰδῶμεν τὸ πρόσωπον σὰς. ¹⁸Διὰ τοῦτο ἠθελήσαμεν νὰ ἐλθῶμεν πρὸς ἐσὰς, ἐγὼ μάλιστα ὁ Πάυλος, καὶ ἀπαξ καὶ δις, καὶ ἠμποδίσεν ἡμὰς ὁ Σατανᾶς. ¹⁹Διότι τίς ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἢ ἡ χάρα ἢ ὁ Στεφάνος τῆς καυχῆσεως; ἢ οὐχὶ καὶ σεις ἐμπροσθέν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ; ²⁰Διότι σεις εἰσθε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ ἡ χάρα.

3 Διὰ τοῦτο μὴ ὑποφερόντες πλέον, ἐκρίναμεν εὐλόγον νὰ ἀπομεινωμεν μόνοι ἐν Ἀθῆναις, ²καὶ ἐπεμφάμεν Τιμόθεον, τὸν ἀδελφόν ἡμῶν καὶ διακόνον τοῦ Θεοῦ καὶ

συνεργον ημων εις το ευαγγελιον του Χριστου, δια να σας στηριξη και να σας παρηγορηση περι της πιστεως σας, ³δια να μη κλονιζηται μηδεις εν ταις θλιψεσι ταυταις. Διοτι σεις εξευρετε οτι εις τουτο ειμεθα τεταγμενοι· ⁴διοτι οτε ημεθα παρ' υμιν, προσελεγομεν προς εσας οτι μελλομεν να υποφερωμεν θλιψεις, καθως και εγεινε και εξευρετε. ⁵Δια τουτο και εγω μη υποφερων πλεον επεμψα δια να μαθω την πιστιν σας, μηπως σας επειρασεν ο πειραζων και αποβη εις ματην ο κοπος ημων. ⁶Ηδη δε οτε ηλθεν ο Τιμοθεος απο σας προς ημας και εφερε προς ημας καλας αγγελιας περι της πιστεως και της αγαπης σας, και οτι εχετε παντοτε αγαθην ενθυμησιν ημων, επιποθουντες να ιδητε ημας καθως και ημεις εσας, ⁷δια τουτο παρηγορηθημεν, αδελφοι, δια σας εν ολη τη θλιψει και στενοχωρια ημων δια της πιστεως σας· ⁸διοτι τωρα ζωμεν, εαν σεις μενητε σταθεροι εις τον Κυριον. ⁹Επειδη τινα ευχαριστιαν δυναμεθα να ανταποδωσωμεν εις τον Θεον δια σας δι' ολην την χαραν, την οποιαν χαιρομεν δια σας εμπροσθεν του Θεου ημων, ¹⁰νυκτα και ημεραν δεομενοι καθ' υπερβολην να ιδωμεν το προσωπον σας και να αναπληρωσωμεν τας ελλειψεις της πιστεως σας; ¹¹Αυτος δε ο Θεος και Πατηρ ημων και ο Κυριος ημων Ιησους Χριστος ειθε να κατευθυνη την οδον ημων προς εσας· ¹²εσας δε ο Κυριος να αυξηση και να περισσειωσει εις την αγαπην προς αλληλους και προς παντας, καθως και ημεις περισσεουομεν προς εσας, ¹³δια να στηριξη τας καρδιας σας αμεμπτους εις την αγιωσυνην εμπροσθεν του Θεου και Πατρος ημων εν τη παρουσια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου μετα παντων των αγιων αυτου.

4Οθεν του λοιπου, αδελφοι, σας παρακαλουομεν και σας προτρεπομεν δια του Κυριου Ιησου, καθως παρελαβετε παρ' ημων το πως πρεπει να περιπατητε και να αρεσκητε εις τον Θεον, ουτω να περισσευητε εις το μαλλον· ²διοτι εξευρετε ποιας παραγγελιας εδωκαμεν εις εσας δια του Κυριου Ιησου. ³Επειδη τουτο ειναι το θελημα του Θεου, ο αγιασμος σας, να απεχησθε απο της πορνειας, ⁴να εξευρη εκαστος υμων να κρατη το εαυτου σκευος εν αγιασμω και τιμη, ⁵ουχι εις παθος επιθυμιας καθως και τα εθνη τα μη γνωριζοντα τον Θεον, ⁶να μη υπερβαινη τις και αδικη τον αδελφον αυτου εις το πραγμα τουτο, διοτι ο Θεος ειναι εκδικητης δια παντα ταυτα, καθως και σας προειπομεν και δια μαρτυριων εβεβαιωσαμεν. ⁷Διοτι ο Θεος δεν εκαλεσεν ημας προς ακαθαρσιαν, αλλα προς αγιασμον. ⁸Οθεν ο αθετων ταυτα δεν αθετει ανθρωπον, αλλα τον Θεον, οστις και εδωκε το Πνευμα αυτου το Αγιον εις ημας. ⁹Περι δε της φιλαδελφιας δεν εχετε χριαν να σας γραφω· διοτι σεις αυτοι εισθε θεοδιδακτοι εις το να αγαπατε αλληλους· ¹⁰επειδη και πραττετε αυτο εις παντας τους αδελφους τους καθ' ολην την Μακεδονιαν. Σας παρακαλουομεν δε, αδελφοι, να περισσευητε κατα τουτο επι το μαλλον ¹¹και να φιλοτιμησθε εις το να ησυχάζητε και να

καταγινησθε εις τα ιδια και να εργαζησθε με τας ιδιας υμων χειρας, καθως σας παρηγγειλαμεν, ¹²δια να περιπατητε με ευσχημοσυνην προς τους εξω και να μη εχητε χριαν μηδενος. ¹³Δεν θελω δε να αγνοητε, αδελφοι, περι των κεκοιμημενων, δια να μη λυπησθε καθως και οι λοιποι οι μη εχοντες ελπιδα. ¹⁴Διοτι εαν πιστευωμεν οτι ο Ιησους απεθανε και ανεστη, ουτω και ο Θεος τους κοιμηθεντας δια του Ιησου θελει φερει μετ' αυτου. ¹⁵Διοτι τουτο σας λεγομεν δια του λογου του Κυριου, οτι ημεις οι ζωντες, οσοι απομενομεν εις την παρουσιαν του Κυριου, δεν θελομεν προλαβει τους κοιμηθεντας· ¹⁶επειδη αυτος ο Κυριος θελει καταβη απ' ουρανου με κελυσμα, με φωνην αρχαγγελου και με σαλπιγγα Θεου, και οι αποθανοντες εν Χριστω θελουσιν αναστηθη πρωτον, ¹⁷επειτα ημεις οι ζωντες οσοι απομενομεν θελομεν αρπαχη μετ' αυτων εν νεφελαις εις απαντησιν του Κυριου εις τον αερα, και ουτω θελομεν εισθαι παντοτε μετα του Κυριου. ¹⁸Λοιπον παρηγορειτε αλληλους με τους λογους τουτουσ.

5Περι δε των χρονων και των καιρων, αδελφοι, δεν εχετε χριαν να σας γραφη τις· ²διοτι σεις εξευρετε ακριβως οτι η ημερα του Κυριου ως κλεπτης εν νυκτι ουτως ερχεται. ³Επειδη οταν λεγωσιν, Ειρηνη και ασφαλια, τοτε επερχεται επ' αυτους αιφνιδιος ολεθρος, καθως αι ωδινες εις την εγκυμονουσαν, και δεν θελουσιν εκφυγει. ⁴Αλλα σεις, αδελφοι, δεν εισθε εν σκοτει, ωστε η ημερα να σας καταφθαση ως κλεπτης· ⁵παντες σεις εισθε υιοι φωτος και υιοι ημερας. Δεν ειμεθα νυκτος ουδε σκοτους. ⁶Αρα λοιπον ας μη κοιμωμεθα ως και οι λοιποι, αλλ' ας αγρυπνωμεν και ας εγκρατευωμεθα. ⁷Διοτι οι κοιμωμενοι την νυκτα κοιμωονται, και οι μεθυοντες την νυκτα μεθουσιν. ⁸αλλ' ημεις, οντες της ημερας, ας εγκρατευωμεθα, ενδυθεντες τον θωρακα της πιστεως και αγαπης και περικεφαλαιαν την ελπιδα της σωτηριας· ⁹διοτι ο Θεος δεν προσδιωρισεν ημας εις οργην, αλλ' εις απολαυσιν σωτηριας δια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ¹⁰οστις απεθανεν υπερ ημων, ινα ειτε αγρυπνουομεν ειτε κοιμωμεθα ζησωμεν μετ' αυτου. ¹¹Δια τουτο παρηγορειτε αλληλους και οικοδομειτε ο εις τον αλλον, καθως και καμνετε. ¹²Σας παρακαλουομεν δε, αδελφοι, να γνωριζητε τους οσοι κοπιαζουσι μεταξυ σας και ειναι προεστωτες σας εν Κυριω και σας νουθετουσι, ¹³και να τιματε αυτους εν αγαπη υπερεκεπερισσου δια το εργον αυτων. Ειρηνευετε μεταξυ σας. ¹⁴Σας παρακαλουομεν δε, αδελφοι, νουθετειτε τους ατακτους, παρηγορειτε τους ολιγοφυχους, περιθαλπετε τους ασθενεις, μακροθυμειτε προς παντας. ¹⁵Προσεχετε μη αποδιδη τις εις τινα κακον αντι κακου, αλλα ζητειτε παντοτε το αγαθον και εις αλληλους και εις παντας. ¹⁶Παντοτε χαιρετε, ¹⁷αδιαλειπτως προσευχεσθε, ¹⁸κατα παντα ευχαριστειτε· διοτι τουτο ειναι το θελημα του Θεου προς εσας εν Χριστω Ιησου. ¹⁹Το Πνευμα μη σβυνετε, ²⁰προφητειας μη εξουθενειτε. ²¹Παντα δοκιμαζετε, το καλον κατεχετε·

²²απο παντος ειδους κακου απεχεσθε. ²³Αυτος δε ο Θεος της ειρηνης ειθε να σας αγιαση ολοκληρωσ, και να διατηρηθη ολοκληρον το πνευμα σας και η ψυχη και το σωμα αμεμπτως εν τη παρουσια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου. ²⁴Πιστος ειναι εκεινος οστις σας καλει, οστις και θελει εκτελεσει. ²⁵Αδελφοι, προσευχεσθε περι ημων. ²⁶Ασπασθητε τους αδελφους παντας εν φιληματι αγιω. ²⁷Σας ορκιζω εις τον Κυριον να αναγνωσθη η επιστολη εις παντας τους αγιους αδελφους. ²⁸Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μεθ' υμων· αμην.

2 Θεσσαλονικείς

1 Πάυλος και Σιλουανός και Τιμόθεος προς την εκκλησίαν των Θεσσαλονικέων εν Θεω τῷ Πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· ²χαρὶς εἰη ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπο Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. ³Ὁφειλομένονα εὐχαριστῶμεν πάντοτε τὸν Θεὸν διὰ σᾶς, ἀδελφοί, καθὼς εἶναι ἀξίον, διότι ὑπεραυξάνει ἡ πίστις σᾶς καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη ἐν ἑκάστῳ πάντων ὑμῶν εἰς ἀλλήλους, ⁴ὥστε ἡμεῖς αὐτοὶ καυχώμεθα διὰ σᾶς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὑπομονὴν σᾶς καὶ πίστιν ἐν πασὶ τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν καὶ ταῖς θλιψέσι, τὰς ὁποίας ὑποφέρετε, ⁵τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνδείξις τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀξιώθητε τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ πάσχετε, ⁶ἐπειδὴ εἶναι δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνταποδοσὴν θλίψεων εἰς τοὺς ὅσοι σᾶς θλιβούσιν, ⁷εἰς ἐσᾶς δὲ τοὺς θλιβομένους ἀνεσθί μεθ' ἡμῶν, ὅταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀποκαλυφθῆ ἀπ' οὐρανοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ⁸ἐν πυρὶ φλόγος, καμνῶν ἐκδικήσιν εἰς τοὺς μὴ γινώσκοντας Θεὸν καὶ εἰς τοὺς μὴ ὑπακούοντας εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ⁹οἵτινες θέλουσι τιμωρηθῆ με ὀλεθρὸν αἰώνιον ἀπο προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ ἀπο τῆς δόξης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ¹⁰ὅταν ἔλθῃ νὰ ἐνδοξασθῇ ἐν τοῖς αἰγίοις αὐτοῦ, καὶ νὰ θαυμάσθῃ ἐν πασὶ τοῖς πιστευουσὶν, ἐπειδὴ σεις ἐπιστευσάτε εἰς τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. ¹¹Διὰ τὸ ὁποῖον καὶ προσευχομένθα πάντοτε διὰ σᾶς, διὰ τὴν ἀξίωσιν ὑμῶν ἀξιόσους τῆς κλησεως αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐκπληρωσθῇ πασῶν εὐδοκίαν ἀγαθῶσιν καὶ τὸ ἔργον τῆς πίστεως ἐν δυνάμει, ¹²διὰ τὴν ἐνδοξασθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Σᾶς παρακαλοῦμεν δὲ, ἀδελφοί, περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπισυναξέως ἡμῶν, ²νὰ μὴ σαλευθῆτε ταχέως ἀπο τοῦ φρονήματος σᾶς, μὴδὲ νὰ θορυβηθῆτε, μῆτε διὰ πνευματῶσ μῆτε διὰ λόγου μῆτε δι' ἐπιστολῆσ ὡς γραφομένησ ὑφ' ἡμῶν, ὅτι ταχὰ ἐπλησίασεν ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ. ³Ὅσ μὴ σᾶς ἐξαπατήσῃ τις κατ' οὐδὲν τρόπον· διότι δὲν θέλει ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνῃ, ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρῶτον ἡ ἀποστασία καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ⁴ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρούμενος

ἐναντίον εἰς πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σεβασμῶν, ὥστε νὰ καθῆσῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸς, ἀποδεικνύων ἑαυτὸν ὅτι εἶναι Θεὸς. ⁵Δὲν ἐνθυμείσθε ὅτι ἐν ἡμῖν ἐτι παρ' ὑμῖν σᾶς ἐλέγον ταῦτα; ⁶Καὶ τῶρα γινώριζετε ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον κῶλυει αὐτὸν, ὥστε νὰ ἀποκαλυφθῇ ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ· ⁷διότι τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνεργεῖται, μόνον ἐὼς νὰ ἐκβλήθῃ ἐκ μέσου ὁ κῶλυων τῶρα· ⁸καὶ τότε θέλει ἀποκαλυφθῇ ὁ ἀνόμος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θέλει ἀπολέσει με τὸ πνεῦμα τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ θέλει ἐξαφανίσει με τὴν ἐπιφανίαν τῆς παρουσίας αὐτοῦ· ⁹ὅστις θέλει ἔλθῃ κατ' ἐνεργίαν τοῦ Σατανα ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τερασί ψευδοῦσ ¹⁰καὶ ἐν πάσῃ ἀπατῇ τῆς ἀδικίας μετὰ τῶν ἀπολλυμένων, διότι δὲν ἐδεχθῆσαν τὴν ἀγαπὴν τῆς ἀληθείας διὰ τὴν σωθῶσιν· ¹¹καὶ διὰ τοῦτο θέλει πεμψῆ ἐπ' αὐτοὺσ ὁ Θεὸς ἐνεργίαν πλάνης, ὥστε νὰ πιστεῦσῶσιν εἰς τὸ ψεῦδος, ¹²διὰ τὴν κατακριθῶσιν πάντες οἱ μὴ πιστευσάντες εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' εὐαρεστήθεντες εἰς τὴν ἀδικίαν. ¹³ἡμεῖσ ὁμῶσ ὀφειλομένονα εὐχαριστῶμεν πάντοτε τὸν Θεὸν διὰ σᾶς, ἀδελφοί ἡγαπημένοι ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅτι σᾶς ἐξελεξεν ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆσ εἰς σωτηρίαν διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς πίστεως τῆς ἀληθείας, ¹⁴εἰς τὸν ὁποῖον σᾶς ἐκάλεσε διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν πρὸς ἀπολαύσιν τῆς δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ¹⁵Λοιπόν, ἀδελφοί, μένετε σταθεροί καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆσ ἡμῶν. ¹⁶Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πάτερ ἡμῶν, ὅστις μᾶς ἡγάπησε καὶ ἔδωκεν αἰώνιον παρηγορίαν καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα διὰ τῆς χάριτος, ¹⁷εἴθε νὰ παρηγορησθῆ τὰς καρδίας σᾶς καὶ νὰ σᾶς στηριξῇ εἰς πάντα λόγον καὶ ἔργον ἀγαθόν.

3 Τὸ λοιπόν προσευχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, διὰ τὴν ταχὴν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καὶ νὰ δοξάζεται, καθὼς καὶ εἰς ἐσᾶς, ²καὶ διὰ τὴν ἐλευθερωθῶμεν ἀπο τῶν παραλογῶν καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· διότι ἡ πίστις δὲν ὑπάρχει εἰς πάντας. ³Πίστος ὁμῶσ εἶναι ὁ Κύριος, ὅστις θέλει σᾶς στηριξῆ καὶ φυλάξῃ ἀπο τοῦ πονηροῦ. ⁴Ἐχομέν δὲ πεποιθῆσιν διὰ τοῦ Κυρίου ἐφ' ὑμᾶσ ὅτι ἐκεῖνα, τὰ ὁποία σᾶς παραγγέλλομένονα, καὶ πράττετε καὶ θέλετε πράττει. ⁵Ὁ δὲ Κύριος εἴθε νὰ κατευθῆνῃ τὰς καρδίας σᾶς εἰς τὴν ἀγαπὴν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν προσδοκίαν τοῦ Χρι-

στου. ⁶Σας παραγγελλομεν δε, αδελφοι, εν ονοματι του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, να απομακρυνησθε απο παντος αδελφου ατακτως περιπατουντος και ουχι κατα την παραδοσιν, την οποιαν παρελαβε παρ' ημων. ⁷Επειδη σεις εξευρετε πως πρεπει να μιμησθε ημας, διοτι δεν εφερθημεν ατακτως μεταξυ σας, ⁸ουδε εφαγομεν δωρεαν αρτον παρα τινος, αλλα μετα κοπου και μοχθου, νυκτα και ημεραν εργαζομενοι, δια να μη επιβαρυνωμεν μηδενα υμων. ⁹ουχι διοτι δεν εχομεν εξουσιαν, αλλα δια να σας δωσωμεν εαυτους τυπον εις το να μιμησθε ημας. ¹⁰Διοτι και οτε ημεθα παρ' υμιν, τουτο σας παρηγγελλομεν, οτι εαν τις δεν θελη να εργαζεται, μηδε ας τρωγη. ¹¹Επειδη ακουομεν τινας οτι περιπατουσι μεταξυ σας ατακτως, μη εργαζομενοι μηδεν, αλλα περιεργαζομενοι. ¹²παραγγελλομεν δε εις τους τοιουτους και προτρεπομεν δια του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, να τρωγωσι τον αρτον αυτων εργαζομενοι μετα ησυχιας. ¹³Σεις δε, αδελφοι, μη αποκαμητε πραττοντες το καλον. ¹⁴Και εαν τις δεν υπακουη εις τον λογον ημων τον δια της επιστολης, τουτον σημειονετε και μη συναναστρεφεσθε μετ' αυτου, δια να εντραπη. ¹⁵πλην μη θεωρειτε αυτον ως εχθρον, αλλα νουθετειτε ως αδελφον. ¹⁶Αυτος δε ο Κυριος της ειρηνης ειθε να σας δωση την ειρηνην διαπαντος εν παντι τροπω. Ο Κυριος ειη μετα παντων υμων. ¹⁷Ο ασπασμος εγραφη με την χειρα εμου του Παυλου, το οποιον ειναι σημειον εν παση επιστολη· ουτω γραφω. ¹⁸Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μετα παντων υμων· αμην.

1 Τιμόθεο

1 Πάυλος, αποστολός Ιησού Χριστού, κατ' επιταγήν Θεού του Σωτήρος ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού της ελπίδος ημών, ²προς Τιμόθεον, το γνήσιον τέκνον εις την πίστιν· εἰη χάρις, ελεος, εἰρηγή ἀπο Θεοῦ Πατρός ημών και Χριστοῦ Ιησού του Κυρίου ημών. ³Καθως σε παρεκάλεσα ἀπερχόμενος εἰς Μακεδονίαν, νά προσμεινῆς ἐν Ἐφέσῳ, δια νά παραγγείλῃς εἰς τινάς νά μή ἐτεροδιδασκαλῶσι· ⁴μήδε νά προσεχώσιν εἰς μυθούς και γενεαλογίας ἀπεραντοῦς, αἰτινές προξενουσι φιλονεικίας μάλλον παρά τήν εἰς τήν πίστιν οἰκοδομήν του Θεοῦ, οὕτω πράττε· ⁵το δε τέλος τῆς παραγγелиας εἶναι ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας και συνειδησεως ἀγαθῆς και πιστεως ἀνυποκριτοῦ, ⁶ἀπο τῶν ὁποίων ἀποπλανηθέντες τινές ἐξετραπήσαν εἰς ματαιολογίαν. ⁷Θελόντες νά ἦναι νομοδιδασκαλοί, ἐνώ δέν νοουσιν οὐτε ὅσα λεγούσιν οὐτε περὶ τῶν δισχυρίζονται. ⁸Ἐξευρομέν δε ὅτι ὁ νόμος εἶναι κάλος, ἐάν τις μεταχειρίζεται αὐτόν νομίμως, ⁹γνωρίζων τοῦτο, ὅτι ὁ νόμος δέν ἐτεθῆ δια τόν δικαίον, ἀλλά δια τούς ἀνομούς και ἀνυποτακτοῦς, τούς ἀσεβεῖς και ἀμαρτωλοῦς, τούς ἀνοσίους και βεβήλους, τούς πατροκτονούς και μητροκτονούς, τούς ἀνδροφόνους, ¹⁰πορνοῦς, ἀρσενοκοίτας, ἀνδραποδίστας, ψευδίστας, ἐπιορκούς, και εἰ τι ἄλλο ἀντιβῆναι εἰς τήν υγιαίνουσαν διδασκαλίαν, ¹¹κατά τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης του μακαρίου Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐνεπίστευθην. ¹²Και εὐχαριστῶ τόν ἐνδυναμώσαντά με Ιησοῦν Χριστόν τόν Κύριον ημών, ὅτι ἐνεκρίνε πιστόν και ἐτάξεν εἰς τήν διακονίαν ἐμε, ¹³τόν προτέρον ὄντα βλασφημῶν και διωκτῆν και υβριστῆν· ἠλεήθην ὁμως, διότι ἀγνοῶν ἐπραξά ἐν ἀπιστίᾳ, ¹⁴ἀλλ' ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις του Κυρίου ημών μετα πιστεως και ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῳ Ιησοῦ. ¹⁵Πιστός ὁ λόγος και πάσης ἀποδοχῆς ἀξίος, ὅτι ὁ Ιησούς Χριστός ἦλθεν εἰς τόν κόσμον δια νά σώσῃ τούς ἀμαρτωλοῦς, τῶν ὁποίων πρῶτος εἰμὶ ἐγὼ· ¹⁶ἀλλά δια τοῦτο ἠλεήθην, δια νά δείξῃ ὁ Ιησούς Χριστός εἰς ἐμε πρῶτον τήν πᾶσαν μακροθυμίαν, εἰς παραδειγμά τῶν μέλλοντων νά πιστευώσιν εἰς αὐτόν εἰς ζωὴν αἰώνιον. ¹⁷εἰς δε τόν βασιλέα τῶν αἰώνων, τόν ἀφθάρτον, τόν ἀόρατον, τόν μόνον σοφόν Θεόν, εἰη τιμῆ και δόξα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν. ¹⁸Ταυτήν τήν παραγγელიαν παραδίδω εἰς σε, τέκνον Τιμόθεε, κατά τας προγενομένας προφητείας περὶ σου, νά στρατευῆς κατ' αὐτάς τήν

καλήν στρατείαν, ¹⁹ἐχὼν πίστιν και ἀγαθὴν συνειδήσιν, τήν ὁποίαν τινές ἀποβαλόντες ἐναυαγήσαν εἰς τήν πίστιν· ²⁰ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Ὑμέναιος και Ἀλεξάνδρος, τούς ὁποίους παρέδωκα εἰς τόν Σατανάν, δια νά μαθῶσι νά μή βλασφημῶσι.

2 Παρακαλῶ λοιπόν πρῶτον πάντων νά καμνῆτε δεήσεις, προσευχάς, παρακλήσεις, εὐχαριστίας ὑπερ πάντων ἀνθρώπων, ²ὑπερ βασιλείων και πάντων τῶν ὄντων ἐν ἀξίωμασι, δια νά διαγώμεν βίον ἀταράχων και ἡσυχίον ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ και σεμνοτητί. ³Διότι τοῦτο εἶναι καλόν και εὐπροσδεκτόν ἐνώπιον του σωτήρος ημών Θεοῦ, ⁴ὅστις θέλει νά σωθῶσι πάντες οἱ ἀνθρώποι και νά ἐλθῶσιν εἰς ἐπιγνώσιν τῆς ἀληθείας. ⁵Διότι εἶναι εἰς Θεός, εἰς και μεσίτης Θεοῦ και ἀνθρώπων, ἀνθρώπος Ιησούς Χριστός, ⁶ὅστις ἐδῶκεν ἑαυτόν ἀντιλύτρον ὑπερ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς, ⁷εἰς τὸ ὁποῖον ἐταχθῆν ἐγὼ κηρυξ και ἀποστολός, ἀληθείαν λέγων ἐν Χριστῳ, δέν ψευδομαί, διδασκαλός τῶν ἐθνῶν εἰς τήν πίστιν και εἰς τήν ἀληθείαν. ⁸Θελῶ λοιπόν νά προσευχῶνται οἱ ἄνδρες ἐν παντί τοπῳ, ὑψονόντες καθαρᾶς χειρᾶς χωρὶς ὀργῆς και δισταγμοῦ. ⁹Ὡσαυτῶς και αἱ γυναῖκες με στολήν σεμνήν, με αἰδῶ και σωφροσύνην νά στολιζώσιν ἑαυτάς, οὐχι με πλεγματά η χρυσοῦν η μαργαρίτας η ἐνδύμασιαν πολυτελή, ¹⁰ἀλλά τὸ ὁποῖον πρέπει εἰς γυναικᾶς ἐπαγγελλόμενας θεοσεβείαν, με ἐργα ἀγαθά. ¹¹Ἡ γυνὴ ἄς μανθάνῃ ἐν ἡσυχίᾳ μετα πάσης ὑποταγῆς· ¹²εἰς γυναίκα ὁμως δέν συγχώρω νά διδάσκῃ, μήδε νά αὐθεντεῖ ἐπὶ του ἀνδρός, ἀλλά νά ἡσυχάζῃ. ¹³Διότι ὁ Ἀδάμ πρῶτος ἐπλασθῆ, ἐπειτα ἡ Εὐά· ¹⁴και ὁ Ἀδάμ δέν ἠπατήθῃ, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἀπατήθεισα ἐγένει παραβάτις· ¹⁵θέλει ὁμως σωθῆ δια τῆς τεκνογονίας, ἐάν μείνωσιν εἰς τήν πίστιν και ἀγάπην και ἀγιασμόν μετα σωφροσύνης.

3 Πιστός ὁ λόγος· Ἐάν τις ὀρεγῆται ἐπίσκοπῆν, κάλον ἐργὸν ἐπιθυμεῖ. ²Πρέπει λοιπόν ὁ ἐπίσκοπος νά ἦναι ἀμεμπτός, μίας γυναικός ἀνῆρ, ἀγρυπνός, σωφρῶν, κόσμιος, φιλοξενός, διδακτικός, ³οὐχι μεθύσιος, οὐχι πληκτῆς, οὐχι αἰσχροκερδῆς, ἀλλ' ἐπιεικῆς, ἀμαχος, ἀφιλαργυρός, ⁴κυβερνῶν κάλως τόν ἑαυτοῦ οἶκον, ἐχὼν τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ὑποταγήν μετα πάσης σεμνοτητός· ⁵διότι

εαν τις δεν εξευρη να κυβερνα τον εαυτου οικον, πως θελει επιμεληθη την εκκλησιαν του Θεου; ⁶να μη ηναι νεοκατηχητος, δια να μη υπερηφανευθη και πεση εις την καταδικην του διαβολου. ⁷Πρεπει δε αυτος να εχη και παρα των εξωθεν μαρτυριαν καλην, δια να μη πεση εις ονειδισμον και παγιδα του διαβολου. ⁸Οι διακονοι ωσαυτως πρεπει να ηναι σεμνοι, ουχι διγλωσσοι, ουχι δεδομενοι εις οινον πολυν, ουχι αισχροκερδεις, ⁹εχοντες το μυστηριον της πιστεως μετα καθαρας συνειδησεως. ¹⁰Και ουτοι δε ας δοκιμαζωνται πρωτον, επειτα ας γινωνται διακονοι, εαν ηναι αμεμπτοι. ¹¹Αι γυναικες ωσαυτως σεμναι, ουχι καταλαλοι, εγκρατεις, πισται κατα παντα. ¹²Οι διακονοι ας ηναι μιας γυναικος ανδρες, κυβερνωτες καλως τα τεκνα αυτων και τους οικους αυτων. ¹³Διοτι οι καλως διακονησαντες αποκτωσιν εις εαυτους βαθμον καλον και πολλην παρηρησιαν εις την πιστιν την εις τον Ιησουν Χριστον. ¹⁴Ταυτα σοι γραφω, ελπίζων να ελθω προς σε ταχυτερον· ¹⁵αλλ' εαν βραδυνω, δια να εξευρης πως πρεπει να πολιτευησαι εν τω οικω του Θεου, οστις ειναι η εκκλησια του Θεου του ζωντος, ο στυλος και το εδραιωμα της αληθειας. ¹⁶Και αναντιρρητως το μυστηριον της ευσεβειας ειναι μεγα· ο Θεος εφανερωθη εν σαρκι, εδικαιωθη εν πνευματι, εφανη εις αγγελους, εκηρυχθη εις τα εθνη, επιστευθη εις τον κοσμον, ανεληφθη εν δοξη.

⁴Το δε Πνευμα ρητως λεγει οτι εν υστεροις καιροις θελουσιν αποστατησει τινες απο της πιστεως, προσεχοντες εις πνευματα πλανης και εις διδασκαλιας δαιμονιων, ²δια της υποκρισεως ψευδολογων, εχοντων την εαυτων συνειδησιν κεκαυτηριασμενην, ³εμποδιζοντων τον γαμον, προσταζοντων αποχην βρωματων, τα οποια ο Θεος εκτισε δια να μεταλαμβανωσι μετα ευχαριστιας οι πιστοι και οι γνωρισαντες την αληθειαν. ⁴Διοτι παν κτισμα Θεου ειναι καλον, και ουδεν απορριψιμον, οταν λαμβανηται μετα ευχαριστιας· ⁵διοτι αγιαζεται δια του λογου του Θεου και δια της προσευχης. ⁶Ταυτα συμβουλευων εις τους αδελφους, θελεις εισθαι καλος διακονος του Ιησου Χριστου, εντρεφομενος εν τοις λογοις της πιστεως και της καλης διδασκαλιας, την οποιαν παρηκολουθησας. ⁷Τους δε βεβηλους και γραωδεις μυθους παραιτου και γυμναζε σεαυτον εις την ευσεβειαν· ⁸διοτι η σωματικη γυμνασια ειναι προς ολιγον ωφελιμος αλλ' η ευσεβεια ειναι προς παντα ωφελιμος, εχουσα επαγγελιαν της παρουσης ζωης και της μελλουσης. ⁹Πιστος ο λογος και πασης αποδοχης αξιος· ¹⁰επειδη δια τουτο και κοπιαζομεν και ονειδιζομεθα, διοτι ελπίζομεν εις τον ζωντα Θεον, οστις ειναι ο Σωτηρ παντων ανθρωπων, μαλιστα των πιστων. ¹¹Παραγγελλε ταυτα και διδασκε. ¹²Μηδεις ας μη καταφρονη την νεοτητα σου, αλλα γινου τυπος των πιστων εις λογον, εις συναναστροφην, εις αγαπην, εις πνευμα, εις πιστιν, εις καθαροτητα. ¹³Εως να ελθω, καταγινου εις την αναγνωσιν, εις την προτροπην, εις την διδασκαλιαν· ¹⁴μη αμελει το χαρισμα, το

οποιον ειναι εν σοι, το οποιον εδοθη εις σε δια προφητειας μετα επιθεσεως των χειρων του πρεσβυτεριου. ¹⁵Ταυτα μελετα, εις ταυτα μενε, δια να ηναι φανερα εις παντας η προκοπη σου. ¹⁶Προσεχε εις σεαυτον και εις την διδασκαλιαν, επιμενε εις αυτα· διοτι τουτο πραττων και σεαυτον θελεις σωσει και τους ακουοντας σε.

⁵Πρεσβυτερον μη επιπληξης, αλλα προτρεπε ως πατερα, τους νεωτερους ως αδελφους, ²τας πρεσβυτερας ως μητερας, τας νεωτερας ως αδελφας μετα πασης καθαροτητος. ³Τας χηρας τιμα τας αληθως χηρας. ⁴Εαν δε τις χηρα εχη τεκνα η εκγονα, ας μανθανωσι πρωτον να καθιστωσιν ευσεβη τον ιδιον αυτων οικον και να αποδιδωσιν αμοιβας εις τους προγονους αυτων. Διοτι τουτο ειναι καλον και ευπροσδεκτον ενωπιον του Θεου. ⁵Η δε αληθως χηρα και μεμονωμενη ελπίζει επι τον Θεον και εμμενει εις τας δεησεις και τας προσευχας νυκτα και ημεραν· ⁶η δεδομενη ομως εις τας ηδονας ενω ζη ειναι νεκρα. ⁷Και ταυτα παραγγελλε, δια να ηναι αμεμπτοι. ⁸Αλλ' εαν τις δεν προνοη περι των εαυτου και μαλιστα των οικειων, ηρνηθη την πιστιν και ειναι απιστου χειροτερος. ⁹Ας καταγραφηται χηρα ουχι ολιγωτερον των εξηκοντα ετων, ητις υπηρξεν ενος ανδρος γυνη, ¹⁰ητις μαρτυρεται δια τα καλα αυτης εργα, εαν ανεθρεψε τεκνα, εαν περιεθαλψε ξενους, εαν ποδας αγιων ενιψεν, εαν θλιβομενους εβοηθησεν, εαν επηκολουθησεν εις παν εργον αγαθον. ¹¹Τας δε νεωτερας χηρας αποβαλλε· διοτι αφου εντρυφησωσι κατα του Χριστου, θελουσι να υπανδρευωνται, ¹²εχουσαι την καταδικην, διοτι ηθετησαν την πρωτην πιστιν· ¹³και ενταυτω μανθανουσι να ηναι αργαι, περιερχομεναι τας οικιας, και ουχι μονον αργαι, αλλα και φλυαροι και περιεργοι, λαλουσαι τα μη πρεποντα. ¹⁴Θελω λοιπον αι νεωτεραι να υπανδρευωνται, να τεκνοποιωσι, να κυβερνωσιν οικον, να μη διδωσι μηδεμιαν αφορμην εις τον εναντιον να λοιδορη. ¹⁵Διοτι εξετραπησαν ηδη τινες οπισω του Σατανα. ¹⁶Εαν τις πιστος η πιστη εχη χηρας, ας προμηθευη εις αυτας τα αναγκαια, και ας μη επιβαρυνηται η εκκλησια, δια να δυναται να βοηθη τας αληθως χηρας. ¹⁷Οι καλως προισταμενοι πρεσβυτεροι ας αξιονωνται διπλης τιμης, μαλιστα οσοι κοπιαζουσιν εις λογον και διδασκαλιαν· ¹⁸διοτι λεγει η γραφη· Δεν θελεις εμφραξει το στομα βοος αλωνιζοντος· και, Αξιος ειναι ο εργατης του μισθου αυτου. ¹⁹Κατηγοριαν εναντιον πρεσβυτερου μη παραδεχου, εκτος δια στοματος δυο η τριων μαρτυρων. ²⁰Τους αμαρτανοντας ελεγχε ενωπιον παντων, δια να εχωσι φοβον και οι λοιποι. ²¹Διαμαρτυρομαι ενωπιον του Θεου και του Κυριου Ιησου Χριστου και των εκλεκτων αγγελων, να φυλαξης ταυτα, χωρις προτιμησεως, μηδεν πρατων κατα χαριν. ²²Μη επιθετε χειρας ταχεως εις μηδεν, μηδε γινου κοινωνος αλλοτριων αμαρτιων· φυλαττε σεαυτον καθαρων. ²³Μη υδροποτει πλεον, αλλα μεταχειριζου ολιγον οινον δια τον στομαχον σου και τας συχνας σου ασθeneias. ²⁴Τινων ανθρωπων αι αμαρτια ειναι φα-

νεραι, και προπορευονται αυτων εις την κρισιν, εις τινας δε και επακολουθουσιν· ²⁵ωσαυτως και τα καλα εργα των ειναι φανερα, και οσα ειναι κατ' αλλον τροπον δεν δυνανται να κρυφθωσι.

λαξον, αποστρεφομενος τας βεβηλους ματαιολογιας και τας αντιλογιας της ψευδωνυμου γνωσεως, ²¹την οποιαν τινες επαγγελλομενοι επλανηθησαν κατα την πιστιν. Η χαρις ειη μετα σου· αμην.

6Οσοι ειναι υπο ζυγον δουλειας, ας νομιζωσι τους κυριους αυτων αξιους πασης τιμης, δια να μη βλασφημηται το ονομα του Θεου και η διδασκαλια. ²Οι δε εχοντες πιστους κυριους ας μη καταφρονωσιν αυτους, διοτι ειναι αδελφοι, αλλα προθυμοτερον ας δουλευωσι, διοτι ειναι πιστοι και αγαπητοι οι απολαμβανοντες την ευεργεσιαν. Ταυτα διδασκε και νουθετει. ³Εαν τις ετεροδιδασκαλη και δεν ακολουθη τους υγιαινοντας λογους του Κυριου ημων Ιησου Χριστου και την διδασκαλιαν την κατ' ευσεβειαν, ⁴ειναι τετυφωμενος και δεν εξευρει ουδεν, αλλα νοσει περι συζητησεις και λογομαχιας, εκ των οποιων προερχεται φθονος, ερις, βλασφημιαι, υπονοιαι πονηραι, ⁵ματαιαι συνδιαλεξεις ανθρωπων διεφθαρμενων τον νουν και απεστερημενων της αληθειας, νομιζοντων την ευσεβειαν οτι ειναι πλουτισμος. Απομακρυνου απο των τοιουτων. ⁶Μεγας δε πλουτισμος ειναι η ευσεβεια μετα αυταρκειας. ⁷Διοτι δεν εφεραμεν ουδεν εις τον κοσμον, φανερον οτι ουδε δυναμεθα να εκφερωμεν τι· ⁸εχοντες δε διατροφας και σκεπασματα, ας αρκωμεθα εις ταυτα. ⁹Οσοι δε θελουσι να πλουτωσι πιπτουσιν εις πειρασμον και παγιδα και εις επιθυμιας πολλας ανοητους και βλαβερας, αιτινες βυθιζουσι τους ανθρωπους εις ολεθρον και απωλειαν. ¹⁰Διοτι ριζα παντων των κακων ειναι η φιλαργυρια, την οποιαν τινες ορεγομενοι απεπλανηθησαν απο της πιστεως και διεπερασαν εαυτους με οδυνας πολλας. ¹¹Συ ομως, ω ανθρωπε του Θεου, ταυτα φευγε· ζητει δε δικαιοσυνην, ευσεβειαν, πιστιν, αγαπην, υπομονην, πραοτητα. ¹²Αγωνιζου τον καλον αγωνα της πιστεως· κρατει την αιωνιον ζωην, εις την οποιαν και προσεκληθης και ωμολογησας την καλην ομολογιαν ενωπιον πολλων μαρτυρων. ¹³Σε παραγγελλω ενωπιον του Θεου του ζωοποιουντος τα παντα και του Ιησου Χριστου του μαρτυρησαντος ενωπιον του Ποντιου Πιλατου την καλην ομολογιαν, ¹⁴να φυλαξης την εντολην αμολυντον, αμεμπτον, μεχρι της επιφανειας του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ¹⁵την οποιαν εν τοις ωρισμενοις καιροις θελει δειξει ο μακαριος και μονος Δεσποτης, ο Βασιλευς των βασιλευοντων, και Κυριος των κυριευοντων, ¹⁶οστις μονος εχει την αθανασιαν, κατοικων φως απροσιτον, τον οποιον ουδεις των ανθρωπων ειδεν ουδε δυναται να ιδη· εις τον οποιον εστω τιμη και κρατος αιωνιον· αμην. ¹⁷Εις τους πλουσιους του κοσμου τουτου παραγγελλε να μη υψηλοφρονωσι, μηδε να ελπιζωσιν επι την αδηλοτητα του πλουτου, αλλ' επι τον Θεον τον ζωντα, οστις διδει εις ημας πλουσιως παντα εις απολαυσιν, ¹⁸να αγαθοεργωσι, να πλουτωσιν εις εργα καλα, να ηναι ευμεταδοτοι, κοινωνικοι, ¹⁹θησαυριζοντες εις εαυτους θεμελιον καλον εις το μελλον, δια να απολαυσωσι την αιωνιον ζωην. ²⁰Ω Τιμοθεε, την παρακαταθηκην φυ-

2 Τιμόθεο

¹Παυλος, αποστολος Ιησου Χριστου δια θεληματος Θεου κατα την επαγγελιαν της ζωης της εν Χριστω Ιησου, ²προς Τιμοθεον το αγαπητον τεκνον· ειη χαρις, ελεος, ειρηνη απο Θεου Πατρος και Χριστου Ιησου του Κυριου ημων. ³Ευχαριστω τον Θεον, τον οποιον λατρευω απο προγονων μετα καθαρως συνειδησεως, οτι αδιαλειπτως σε ενθυμουμαι εν ταις δεησεσι μου νυκτα και ημεραν, ⁴επιποθων να σε ιδω, ενθυμουμενος τα δακρυα σου, δια να εμπλησθω χαρας, ⁵ανακαλων εις την μνημην μου την εν σοι ανυποκριτον πιστιν, ητις πρωτον κατωκησεν εν τη μαμμη σου Λωιδι και εν τη μητρι σου Ευνικη, ειμαι δε πεπεισμενος οτι και εν σοι. ⁶Δια την οποιαν αιτιαν σε υπενθυμιζω να αναζωπυρης το χαρισμα του Θεου, το οποιον ειναι εν σοι δια της επιθεσεως των χειρων μου· ⁷διοτι δεν εδωκεν εις ημας ο Θεος πνευμα δειλιας, αλλα δυναμεως και αγαπης και σωφρονισμού. ⁸Μη αισχυνθης λοιπον την μαρτυριαν του Κυριου ημων μηδε εμε τον δεσμιον αυτου, αλλα συγκακοπαθησον μετα του ευαγγελιου με την δυναμιν του Θεου, ⁹οστις εσωσεν ημας και εκαλεσε με κλησιν αγιαν, ουχι κατα τα εργα ημων, αλλα κατα την εαυτου προθεσιν και χαριν, την δοθεισαν εις ημας εν Χριστω Ιησου προ χρονων αιωνιων, ¹⁰φανερωθεισαν δε τωρα δια της επιφανειας του Σωτηρος ημων Ιησου Χριστου, οστις κατηργησε μεν τον θανατον, εφερε δε εις φως την ζωην και την αφθαρσιαν δια του ευαγγελιου, ¹¹εις το οποιον εταχθην εγω κηρυξ και αποστολος και διδασκαλος των εθνων. ¹²Δια την οποιαν αιτιαν και πασχω ταυτα, πλην δεν επαισχυνομαι· διοτι εξευρω εις τινα επιστευσα, και ειμαι πεπεισμενος οτι ειναι δυνατος να φυλαξη την παρακαταθηκην μου μεχρις εκεινης της ημερας. ¹³Κρατει το υποδειγμα των υγιανοντων λογων, τους οποιους ηκουσας παρ' εμου, μετα πιστεως και αγαπης της εν Χριστω Ιησου. ¹⁴Την καλην παρακαταθηκην φυλαξον δια του Πνευματος του Αγιου του ανοικουντος εν ημιν. ¹⁵Εξευρεις τουτο, οτι με απεστραφησαν παντες οι εν τη Ασια, εκ των οποιων ειναι ο Φυγελλος και ο Ερμογενης. ¹⁶Ειθε ο Κυριος να δωση ελεος εις τον οικον του Ονησιφορου, διοτι πολλακις με παρηγορησε και δεν επησχυνθη την αλυσιν μου, ¹⁷αλλ' οτε ηλθεν εις την Ρωμην, με εζητησε μετα σπουδης πολλης και με ευρεν· ¹⁸ειθε ο Κυριος να δωση εις αυτον να ευρη ελεος παρα Κυριου εν εκεινη τη ημερα· και οσας

διακονιας εκαμεν εν Εφεσω, συ εξευρεις καλητερα.

²Συ λοιπον, τεκνον μου, ενδυναμου δια της χαριτος της εν Χριστω Ιησου, ²και οσα ηκουσας παρ' εμου δια πολλων μαρτυρων, ταυτα παραδος εις πιστους ανθρωπους, οιτινες θελουσιν εισθαι ικανοι και αλλους να διδαξωσι. ³Συ λοιπον κακοπαθησον ως καλος στρατιωτης Ιησου Χριστου. ⁴Ουδεις στρατευομενος εμπλεκεται εις τας βιωτικας υποθεσεις, δια να αρεση εις τον στρατολογησαντα. ⁵Εαν δε και αγωνιζηται τις, δεν στεφανουται, εαν νομιμως δεν αγωνισθη. ⁶Ο κοπιαζων γεωργος πρεπει πρωτος να μεταλαμβανη απο των καρπων. ⁷Εννοει εκεινα τα οποια λεγω· ειθε δε να σοι δωση ο Κυριος συνεσιν εις παντα. ⁸Ενθυμου τον εκ σπερματος Δαβιδ Ιησουν Χριστον, τον ανασταντα εκ νεκρων, κατα το ευαγγελιον μου. ⁹Δια το οποιον κακοπαθω μεχρι δεσμων ως κακουργος· αλλ' ο λογος του Θεου δεν δεσμευεται. ¹⁰Δια τουτο παντα υπομενω δια τους εκλεκτους, δια να απολαυσωσι και αυτοι την σωτηριαν την εν Χριστω Ιησου μετα δοξης αιωνιου. ¹¹Πιστος ο λογος· διοτι εαν συναπεθανομεν, θελομεν και συζησει· ¹²εαν υπομενωμεν, θελομεν και συμβασιλευσει· εαν αρνωμεθα αυτον, και εκεινος θελει αρνηθη ημας· ¹³εαν απιστωμεν, εκεινος μενει πιστος· να αρνηθη εαυτον δεν δυναται. ¹⁴Ταυτα υπενθυμιζε, διαμαρτυρομενος ενωπιον του Κυριου να μη λογομαχωσι, το οποιον δεν ειναι εις ουδεν χρησιμον, αλλα φερει καταστροφην των ακουοντων. ¹⁵Σπουδασον να παραστησης σεαυτον δοκιμον εις τον Θεον, εργατην ανεπαισχυτον, ορθοτομουντα τον λογον της αληθειας. ¹⁶Τας δε βεβηλους ματαιοφωνιας φευγε· διοτι θελουσι προχωρησει εις πλειοτεραν ασεβειαν, ¹⁷και ο λογος αυτων θελει κατατρωγει ως γαγγραινα· εκ των οποιων ειναι ο Υμεναιος και ο Φιλητος, ¹⁸οιτινες απεπλανηθησαν απο της αληθειας, λεγοντες οτι εγεινεν ηδη η αναστασις, και ανατρεπουσι την πιστιν τωνων. ¹⁹Το στερεον ομως θεμελιον του Θεου μενει, εχον την σφραγιδα ταυτην· Γνωριζει ο Κυριος τους οντας αυτου, και· Ας απομακρυνθη απο της αδικιας πας οστις ονομαζει το ονομα του Κυριου. ²⁰Εν μεγαλη δε οικια δεν ειναι μονον σκευη χρυσα και αργυρα, αλλα και ξυλινα και οστρακινα, και αλλα μεν προς χρηση τιμια, αλλα δε προς ατιμον. ²¹Εαν λοιπον καθαριση τις εαυτον απο τουτων, θελει εισθαι σκευος τιμιας χρησης, ηγιασμενον και ευχρηστον εις

τον δεσποτην, ητοιμασμενον εις παν εργον αγαθον. ²²Τας δε νεανικας επιθυμιας φευγε και ζητει την δικαιοσυνην, την πιστιν, την αγαπην, την ειρηνην μετα των επικαλουμενων τον Κυριον εκ καθαρης καρδιας. ²³Τας δε μωρας και απαιδευτους φιλονεικιας παραιτου, εξευρων οτι γεννωσι μαχας· ²⁴ο δε δουλος του Κυριου δεν πρεπει να μαχηται, αλλα να ηναι πραος προς παντας, διδακτικος, ανεξικακος, ²⁵διδασκων μετα πραοτητος τους αντιφρονουντας, μηποτε δωση εις αυτους ο θεος μετανοιαν, ωστε να γνωρισωσι την αληθειαν, ²⁶και να ανανηψωσιν απο της παγιδος του διαβολου, υπο του οποιου ειναι πεπαγιδευμενοι εις το θελημα εκεινου.

3Γινωσκε δε τουτο, οτι εν ταις εσχαις ημεραις θελουσιν ελθει καιροι κακοι· ²διotti θελουσιν εισθαι οι ανθρωποι φιλαυτοι, φιλαργυροι, αλαζονες, υπερηφανοι, βλασφημοι, απειθεις εις τους γονεις, αχαριστοι, ανοσιοι, ³ασπλαγχνοι, αδιαλλακτοι, συκοφανται, ακρατεις, ανημεροι, αφιλαγαθοι, ⁴προδοται, προπετεις, τετυφωμενοι, φιληδονοι μαλλον παρα φιλοθει, ⁵εχοντες μεν μορφην ευσεβειας, ηρνημενοι δε την δυναμιν αυτης. Και τουτους φευγε. ⁶Διotti εκ τουτων ειναι εκεινοι, οιτινες εισχωρουσιν εις τας οικιας και αιχμαλωτιζουσι τα γυναικαρια τα πεφορτισμενα αμαρτιας, συρομενα υπο διαφορων επιθυμιων, ⁷τα οποια παντοτε μανθανουσι και ποτε δεν δυνανται να ελθωσιν εις την γνωσιν της αληθειας. ⁸Και καθ' ον τροπον ο Ιωαννης και Ιαμβρης αντεστησαν εις τον Μωυσην, ουτω και αυτοι ανθιστανται εις την αληθειαν, ανθρωποι διεφθαρμενοι τον νουν, αδοκιμοι εις την πιστιν. ⁹Αλλα δεν θελουσι προκοψει πλειοτερον· διotti η ανοησια αυτων θελει γεινει καταδηλος εις παντας, καθως και η εκεινων εγεινε. ¹⁰Συ ομως παρηκολουθησας την διδασκαλιαν μου, την διαγωγην, την προθεσιν, την πιστιν, την μακροθυμιαν, την αγαπην, την υπομονην, ¹¹τους διωγμους, τα παθηματα, οποια μοι συνεβησαν εν Αντιοχεια, εν Ικονιω, εν Λυστροις· οποιους διωγμους υπεφερα, και εκ παντων με ηλευθερωσεν ο Κυριος. ¹²Και παντες δε οι θελοντες να ζωσιν ευσεβως εν Χριστω Ιησου θελουσι διωχθη. ¹³Πονηροι δε ανθρωποι και γοητες θελουσι προκοψει εις το χειρον, πλανωντες και πλανωμενοι. ¹⁴Αλλα συ μενε εις εκεινα, τα οποια εμαθες και επιστωθης, εξευρων παρα τινος εμαθες, ¹⁵και οτι απο βρεφους γνωριζεις τα ιερα γραμματα, τα δυναμενα να σε σοφισωσιν εις σωτηριαν δια της πιστεως της εν Χριστω Ιησου. ¹⁶Ολη η γραφη ειναι θεοπνευστος και ωφελιμος προς διδασκαλιαν, προς ελεγχον, προς επανορθωσιν, προς εκπαιδευσιν την μετα της δικαιοσυνης, ¹⁷δια να ηναι τελειος ο ανθρωπος του Θεου, ητοιμασμενος εις παν εργον αγαθον.

4Διαμαρτυρομαι λοιπον εγω ενωπιον του Θεου και του Κυριου Ιησου Χριστου, οστις μελλει να κρινη ζωντας και νεκρους εν τη επιφανεια αυτου και τη βασιλεια αυτου, ²κηρυξον τον λογον, επιμενε εγκαιρωσ ακαι-

ρωσ, ελεγξον, επιπληξον, προτρεψον, μετα πασης μακροθυμιας και διδαχης. ³Διotti θελει ελθει καιρος οτε δεν θελουσιν υποφερει την υγαινουσαν διδασκαλιαν, αλλα θελουσιν επισωρευσει εις εαυτους διδασκαλους κατα τας ιδιας αυτων επιθυμιας, γαργαλιζομενοι την ακοην, ⁴και απο μεν της αληθειας θελουσιν αποστρεφει την ακοην αυτων, εις δε τους μυθους θελουσιν εκτραπη. ⁵Συ δε αγρυπνει εις παντα, κακοπαθησον, εργασθητι εργον ευαγγελιστου, την διακονιαν σου καμε πληρη. ⁶Διotti εγω γινομαι ηδη σπονδη και ο καιρος της αναχωρησεως μου εφθασε. ⁷Τον αγωνα τον καλον ηγωνισθη, τον δρομον ετελειωσα, την πιστιν διετηρησα· ⁸του λοιπου μενει εις εμε ο της δικαιοσυνης στεφανος, τον οποιον ο Κυριος θελει μοι αποδωσει εν εκεινη τη ημερα, ο δικαιος κριτης, και ου μονον εις εμε, αλλα και εις παντας οσοι επιποθουσι την επιφανειαν αυτου. ⁹Σπουδασον να ελθης προς εμε ταχεως· ¹⁰διotti ο Δημας με εγκατελιπεν, αγαπησας τον παροντα κοσμον, και απηλθεν εις θεσσαλονικην, ο Κρησκης εις Γαλατιαν, ο Τιτος εις Δαλματιαν· ¹¹ο Λουκας ειναι μονος μετ' εμου. Τον Μαρκον παραλαβων φερε μετα σου· διotti μοι ειναι χρησιμος εις την διακονιαν. ¹²Τον δε Τυχικον απεστειλα εις Εφεσον. ¹³Τον φελονην, τον οποιον αφηκα εν Τρωαδι παρα τω Καρπω, ερχομενος φερε, και τα βιβλια, μαλιστα τας μεμβραννας. ¹⁴Ο Αλεξανδρος ο χαλκευς πολλα κακα μοι εκαμεν· ο Κυριος να αποδωση εις αυτον κατα τα εργα αυτου· ¹⁵τον οποιον και συ φυλαττου· διotti πολυ ανθισταται εις τους λογους ημων. ¹⁶Εν τη πρωτη απολογια μου δεν με παρεσταθη ουδεις, αλλα παντες με εγκατελιπον· ειθε να μη λογαριασθη εις αυτους· ¹⁷αλλ' ο Κυριος με παρεσταθη και με ενεδυναμωσε, δια να πληρωθη δι' εμου το κηρυγμα και να ακουσωσι παντα τα εθνη· και ηλευθερωθη εκ του στοματος του λεοντος. ¹⁸Και θελει με ελευθερωσει ο Κυριος απο παντος εργου πονηρου και θελει με διασωσει δια την επουρανιον βασιλειαν αυτου· εις τον οποιον εστω η δοξα εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ¹⁹Ασπασθητι την Πρισκαν και τον Ακυλαν και τον οικον του Ονησιφορου. ²⁰Ο Εραστος εμεινεν εν Κορινθω, τον δε Τροφιμον αφηκα εν Μιλητω ασθενη. ²¹Σπουδασον να ελθης προ του χειμωνος. Ασπαζεται σε ο Ευβουλος και Πουδης και Λινος και η Κλαυδια και οι αδελφοι παντες. ²²Ο Κυριος Ιησους Χριστος ειη μετα του πνευματος σου. Η χαρις μεθ' υμων· αμην.

Τίτος

1 Παυλος, δουλός Θεου, αποστολός δε Ιησου Χριστου κατά την πίστιν των εκλεκτων του Θεου και την επιγνωσιν της αληθείας της κατ' ευσεβειαν ²επ' ελπίδι ζωής αιωνίου, την οποίαν υπεσχεθη ο αψευδής Θεός προ χρόνων αιώνων, ³εφανερώσε δε εν καιροίς ωρισμένοις τον λόγον αυτού δια του κηρυγματος, το οποίον ενεπιστευθην εγώ κατ' επιταγήν του σωτήρος ημών Θεου, ⁴προς Τίτον, γνήσιον τέκνον κατά κοινήν ημών πίστιν· ειη χάρις, έλεος, ειρήνη απο Θεου Πατρός και Κυρίου Ιησου Χριστου του Σωτήρος ημών. ⁵Δια τουτο σε αφηκα εν Κρήτη, δια να διορθώσης τα ελλείποντα και να καταστήσης εν πάση πολει πρεσβυτέρους, καθώς εγώ σε διέταξα, ⁶οστις είναι ανεγκλήτος, μιας γυναικός ανήρ, έχων τέκνα πιστά, μη κατηγορούμενα ως άσωτα η ανυποτάκτα. ⁷Διοτι πρέπει ο επισκοπος να ηναι ανεγκλήτος, ως οικονομός Θεου, μη αυθαδής, μη οργίλος, μη μεθυσός, μη πληκτής, μη αισχροκερδής, ⁸αλλά φιλόξενος, φιλαγαθός, σωφρων, δικαίος, οσίος, εγκρατής, ⁹προσκεκολλημένος εις τον πιστον λόγον της διδασκαλίας, δια να ηναι δυνατός και να προτρέπη δια της υγαινουσης διδασκαλίας και να εξελεγγη τους αντιλεγόντας. ¹⁰Διοτι υπαρχουσι πολλοί και ανυποτάκτοι ματαιολόγοι και φρενοπλανοί, μάλιστα οι εκ της περιτομής, ¹¹τους οποίους πρέπει να αποστομονώμεν, οιτινες ανατρέπουσιν ολοκληρους οικους, διδασκόντες οσα δεν πρέπει, χάριν αισχρους κερδούς. ¹²Είπε τις αυτών προφήτης ιδίος αυτών· Οι Κρήτες είναι παντοτε ψεύσται, κακά θηρία, γαστερες άργαι. ¹³Η μαρτυρία αυτή είναι αληθινή. Δια την οποίαν αιτιαν ελεγγε αυτούς αποτομώς, δια να υγαινωσιν εν τη πίστει, ¹⁴και να μη προσεχώσιν εις Ιουδαίους μύθους και εντολάς ανθρώπων αποστρεφόμενων την αληθειαν. ¹⁵Είς μεν τους καθάρους παντα είναι καθαρά· εις δε τους μεμιασμένους και άπιστους ουδεν καθαρον, αλλά και ο νους αυτών και η συνειδησίς είναι μεμιασμένα. ¹⁶Ομολογουσιν οτι γνωρίζουσι τον Θεον, με τα έργα όμως αρνούνται, βδελυκτοί οντες και άπειθεις και εις παν έργον άγαθον άδοκιμοί.

2 Συ όμως λαλει οσα πρέπει εις την υγαινουσαν διδασκαλίαν. ²Οι γέροντες να ηναι άγρυπνοί, σεμνοί, σωφρονες, υγαινοντες εν τη πίστει, τη άγαπή, τη υπομονή. ³Αι γράϊαι ώσαυτως να έχωσι τροπον ιεροπρεπή, μη κα-

ταλαλοί, μη δεδουλωμένοι εις πολλήν οινόποσιαν, να ηναι διδασκαλοί των καλών, ⁴δια να νουθετώσι τας νεας να ηναι φιλάνδροι, φιλοτέκνοι, ⁵σωφρονες, καθαροί, οικοφυλακες, άγαθοί, ευπειθεις εις τους ιδίους αυτών άνδρας, δια να μη βλασφημηται ο λόγος του Θεου. ⁶Τους νεωτέρους ώσαυτως νουθετει να σωφρονώσι, ⁷δεικνυων κατά παντα σεαυτον τυπον των καλών έργων, φυλαττων εν τη διδασκαλία άδιαφθορίαν, σεμνοτητα, ⁸λόγον υγιη και άκατακρίτον, δια να εντραπή ο εναντίος, μη έχων να λεγή δια σας μηδεν κακόν. ⁹Τους δούλους να υποτασσώνται εις τους εαυτών δεσποτάς, να ευαρεστώσιν εις αυτούς κατά παντα, να μη αντιλεγώσι, ¹⁰να μη σφετερίζωνται τα αλλοτρία, αλλά να δεικνύωσι πάσαν πίστιν άγαθην, δια να στολιζώσι κατά παντα την διδασκαλίαν του σωτήρος ημών Θεου. ¹¹Διοτι εφανερώθη η χάρις του Θεου η σωτήριος εις πάντας ανθρώπους, ¹²διδασκουσα ημάς να αρνηθώμεν την άσεβειαν και τας κοσμικας επιθυμίας και να ζήσωμεν σωφρονώς και δικαίως και ευσεβώς εν τω παρόντι αιώνι, ¹³προσμενοντες την μακαρίαν έλπίδα και επιφανειαν της δόξης του μεγάλου Θεου και Σωτήρος ημών Ιησου Χριστου, ¹⁴οστις έδωκεν εαυτον υπέρ ημών, δια να μας λυτρώση απο πάσης ανομίας και να μας καθάριση εις εαυτον λαον εκλεκτον, ζήλωτην καλών έργων. ¹⁵Ταυτα λαλει και προτρέπε και ελεγγε μετά πάσης εξουσίας· άς μη σε περιφρονη μηδείς.

3 Υπενθυμιζε αυτούς να υποτασσώνται εις τας αρχάς και εξουσίας, να πειθαρχώσι, να ηναι έτοιμοί εις παν έργον άγαθόν, ²να μη βλασφημώσι μηδένα, να ηναι άμαχοί, συμβιβαστικοί, να δεικνύωσι προς πάντας ανθρώπους πάσαν πραοτητα. ³Διοτι ημεθα ποτε και ημεις ανοητοί, άπειθεις, πλανώμενοι, δουλεύοντες εις διαφορούς επιθυμίας και ήδονας, ζώντες εν κακία και φθόνω, μισητοί και μισούντες αλλήλους. ⁴Άλλ' οτε εφανερώθη η χρηστοτης και η φιλήθρωπια του Σωτήρος ημών Θεου, ⁵ουχι εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία επράξαμεν ημεις, αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσεν ημάς δια λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνευματος, ⁶το οποίον εξέχεε πλουσιώς εφ' ημάς δια Ιησου Χριστου του Σωτήρος ημών, ⁷ινα δικαιωθέντες δια της χάριτος εκείνου, γεινώμεν κληρονομοί κατά την έλπίδα της αιώνιου ζωής. ⁸Πιστός ο λόγος, και θελω ταυτα να διαβεβαίωις, δια να φροντιζώσιν οι πιστεύσαντες εις τον Θεον να προϊστα-

νται καλών έργων. Ταυτα είναι τα καλά και ωφελίμα εις τους ανθρώπους· ⁹μώρας δε φιλονεικίας και γενεαλογίας και εριδας και μάχας νομικας φευγε, διοτι είναι ανωφελεις και ματαιαι. ¹⁰Αιρετικον ανθρωπον μετα μιαν και δευτεραν νουθεσιαν παραιτου, ¹¹εξευρων οτι διεφθαρη ο τοιουτος και αμαρτανει, ων αυτοκατακριτος. ¹²Οταν πεμφω προς σε τον Αρτεμαν η τον Τυχικον, σπουδασον να ελθης προς με εις Νικοπολιν· διοτι εκει απεφασισα να παραχειμασω. ¹³Ζηγαν τον νομικον και τον Απολλω προπεμφον επιμελως, δια να μη λειπη εις αυτους μηδεν. ¹⁴Ας μανθανωσι δε και οι ημετεροι να προιστανται καλών έργων εις τας αναγκαιας χρειας, δια να μη ηγναι ακαρποι. ¹⁵Ασπαζονται σε παντες οι μετ' εμου· ασπασθητι τους αγαπωντας ημας εν πιστει. Η χαρις ειη μετα παντων υμων. Αμην.

Philemon

¹Παυλος, δεσμιος του Ιησου Χριστου, και Τιμοθεος ο αδελφος, προς Φιλημονα τον αγαπητον και συνεργον ημων ²και την Απφιαν την αγαπητην και Αρχιππον τον συστρατιωτην ημων και την κατ' οικον σου εκκλησιαν· ³χαρις ειη υμιν και ειρηνη απο Θεου Πατρος ημων και Κυριου Ιησου Χριστου. ⁴Ευχαριστω τον Θεον μου και μνημονευω σε παντοτε εν ταις προσευχαις μου, ⁵ακουων την αγαπην σου και την πιστιν, την οποιαν εχεις προς τον Κυριον Ιησουν και εις παντας τους αγιους, ⁶δια να γεινη η κοινωνια της πιστεως σου ενεργος δια της φανερωσεως παντος καλου του εν υμιν εις Χριστον Ιησουν. ⁷Διοτι χαραν πολλην εχομεν και παρηγοριαν δια την αγαπην σου, επειδη τα σπλαγχνα των αγιων ανεπαυθησαν δια σου, αδελφε. ⁸Οθεν, αν και εχω εν Χριστω πολλην παρηγοριαν να επιταττω εις σε το πρεπον, ⁹ομως δια την αγαπην μαλλον σε παρακαλω, τοιουτους ων ως Παυλος ο γερων, τωρα δε και δεσμιος του Ιησου Χριστου, ¹⁰σε παρακαλω υπερ του τεκνου μου, τον οποιον εγεννησα εν τοις δεσμοις μου, υπερ του Ονησιμου, ¹¹οστις ητω ποτε αχρηστος εις σε, τωρα δε εις σε και εις εμε ιναι χρησιμος, ¹²τον οποιον πεμπω οπισω. Συ δε αυτον, τουτεστι τα σπλαγχνα μου, δεχθητι· ¹³τον οποιον εγω ηθελον να κρατω πλησιον μου, δια να με υπηρετη αντι σου εν τοις δεσμοις του ευαγγελιου· ¹⁴χωρις ομως της γνωμης σου δεν ηθελησα να καμω ουδεν, δια να μη ηναι το αγαθον σου ως κατ' αναγκην, αλλ' εκουσιως. ¹⁵Διοτι ισως δια τουτο εχωρισθη προς ωραν, δια να απολαβης αυτον διαπαντος, ¹⁶ουχι πλεον ως δουλον, αλλ' υπερ δουλον, αδελφον αγαπητον, μαλιστα εις εμε, ποσω δε μαλλον εις σε και κατα σαρκα και εν Κυριω. ¹⁷Εαν λοιπον εχης εμε κοινωνον, δεχθητι αυτον ως εμε. ¹⁸Και εαν σε ηδικησεν εις τι η χρεωστη, λογαριαζε τουτο εις εμε· ¹⁹εγω ο Παυλος εγραψα με την χειρα μου, εγω θελω πληρωσει· δια να μη σοι λεγω οτι και σεαυτον ετι μοι χρεωστεις. ²⁰Ναι, αδελφε, ειθε να λαβω εγω ταυτην την χαριν παρα σου εν Κυριω· αναπαυσον μου τα σπλαγχνα εν Κυριω. ²¹Πεποιθως εις την υπακοην σου εγραψα προς σε, εξευρων οτι και πλειοτερον αφ' ο, τι λεγω θελεις καμει. ²²Ενταυτω δε ετοιμαζε μοι και καταλυμα· επειδη ελπιζω οτι δια των προσευχων σας θελω χαρισθη εις εσας. ²³Ασπαζονται σε Επαφρας ο συναιχμαλωτος μου εν Χριστω Ιησου, ²⁴Μαρκος, Αρισταρχος, Δημας,

Λουκας, οι συνεργοι μου. ²⁵Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μετα του πνευματος υμων. Αμην.

Εβραίους

1Ο Θεός, αφού ελάλησε το παλαι προς τους πατερας ημων δια των προφητων πολλακις και πολυτροπως, ²εν ταις εσχαις ταυταις ημεραις ελάλησε προς ημας δια του Υιου, τον οποιον εθεσε κληρονομον παντων, δι' ου εκαμε και τους αιωνας· ³οστις ων απαυγασμα της δοξης και χαρακτηρ της υποστασεως αυτου, και βασταζων τα παντα με τον λογον της δυναμεως αυτου, αφού δι' εαυτου εκαμε καθαρισμον των αμαρτιων ημων, εκαθησεν εν δεξια της μεγαλωσυνης εν υψηλοις, ⁴τοσουτον ανωτερος των αγγελων γενομενος, οσον εξοχωτερον υπερ αυτους ονομα εκληρονομησε. ⁵Διοτι προς τινα των αγγελων ειπε ποτε· Υιος μου εισαι συ, Εγω σημερον σε εγεννησα; και παλιν· Εγω θελω εισθαι εις αυτον Πατηρ, και αυτος θελει εισθαι εις εμε Υιος; ⁶Οταν δε παλιν εισαγαγη τον πρωτοτοκον εις την οικουμενην, λεγει· Και ας προσκυνησωσιν εις αυτον παντες οι αγγελοι του Θεου. ⁷Και περι των αγγελων λεγει· Ο ποιων τους αγγελους αυτου πνευματα, και τους λειτουργους αυτου πυρος φλογα· ⁸περι δε του Υιου· Ο θρονος σου, ω Θεε, εινα εις τον αιωνα του αιωνος· σκηπτρον ευθυτητος εινα το σκηπτρον της βασιλειας σου. ⁹Ηγαπησας δικαιοσυνην και εμισησας ανομιαν· δια τουτο εχρισε σε, ο Θεος, ο Θεος σου, ελαιον αγαλλιασεως υπερ τους μετοχους σου· ¹⁰και· Συ κατ' αρχας, Κυριε, την γην εθεμελιωσας, και εργα των χειρων σου εινα οι ουρανοι· ¹¹αυτοι θελουσιν απολεσθη, συ δε διαμενεις· και παντες ως ιματιον θελουσι παλαιωθη, ¹²και ως περιενδυμα θελεις τυλιξει αυτους, και θελουσιν αλλαχθη· Συ ομως εισαι ο αυτος, και τα ετη σου δεν θελουσιν εκλειψει. ¹³Προς τινα δε των αγγελων ειπε ποτε· Καθου εκ δεξιων μου, εωσου θεσω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου; ¹⁴Δεν εινα παντες λειτουργικα πνευματα εις υπηρεσιαν αποστελλομενα δια τους μελλοντας να κληρονομησωσι σωτηριαν;

2Δια τουτο πρεπει ημεις να προσεχωμεν περισσοτερον εις οσα ηκουσαμεν, δια να μη εκπεσωμεν ποτε. ²Διοτι εαν ο λογος ο λαληθεις δι' αγγελων εγεινε βεβαιος, και πασα παραβασις και παρακοη ελαβε δικαιαν μισθαποδοσιαν, ³πως ημεις θελομεν εκφυγει, εαν αμελησωμεν τοσον μεγαλην σωτηριαν; ητις αρχισασα να λαληται δια του Κυριου, εβεβαιωθη εις ημας υπο των ακουσαντων, ⁴και ο Θεος συνεπεμαρτυρει με σημεια και

τερατα και με διαφορα θαυματα και με διανομας του Αγιου Πνευματος κατα την θελησιν αυτου. ⁵Διοτι δεν υπεταξεν εις αγγελους την οικουμενην την μελλουσαν, περι της οποιας λαλουμεν. ⁶Εμαρτυρησε δε τις εν τινι μερει, λεγων· Τι εινα ο ανθρωπος, ωστε να ενθυμησαι αυτον, Η ο υιος του ανθρωπου, ωστε να επισκεπησαι αυτον; ⁷Εκαμες αυτον ολιγον τι κατωτερον των αγγελων, με δοξαν και τιμην εστεφανωσας αυτον και κατεστησας αυτον επι τα εργα των χειρων σου· ⁸Παντα υπεταξας υποκατω των ποδων αυτου. Διοτι υποταξας εις αυτον τα παντα, δεν αφηκεν ουδεν ανυποτακτον εις αυτον. Τωρα ομως δεν βλεπομεν επι τα παντα υποτεταγμενα εις αυτον· ⁹τον δε ολιγον τι παρα τους αγγελους ηλαττωμενον Ιησουν βλεπομεν δια το παθημα του θανατου με δοξαν και τιμην εστεφανωμενον, δια να γευθη θανατον υπερ παντος ανθρωπου δια της χαριτος του Θεου. ¹⁰Διοτι επρεπεν εις αυτον, δια τον οποιον εινα τα παντα και δια του οποιου εγειναν τα παντα, φερων εις την δοξαν πολλους υιους, να καμη τελειον τον αρχηγον της σωτηριας αυτων δια των παθηματων. ¹¹Επειδη και ο αγιαζων και οι αγιαζομενοι εξ ενος εινα παντες· δι' ην αιτιαν δεν επαισχυνεται να ονομαζη αυτους αδελφους, ¹²λεγων· Θελω απαγγειλει το ονομα σου προς τους αδελφους μου, εν μεσω εκκλησιας θελω σε υμνησει· ¹³και παλιν· Εγω θελω εχει την πεποιθησιν μου επ' αυτον· και παλιν· Ιδου, εγω και τα παιδια, τα οποια μοι εδωκεν ο Θεος. ¹⁴Επειδη λοιπον τα παιδια εμεθεξαν απο σαρκος και αιματος, και αυτος παρομοιωσ μετελαβεν απο των αυτων, δια να καταργηση δια του θανατου τον εχοντα το κρατος του θανατου, τουτεστι τον διαβολον, ¹⁵και ελευθερωση εκεινους, οσοι δια τον φοβον του θανατου ησαν δια παντος του βιου υποκειμενοι εις την δουλειαν. ¹⁶Διοτι βεβαιως δεν ανελαβεν αγγελων φυσιν, αλλα σπερματος Αβρααμ ανελαβεν. ¹⁷Οθεν επρεπε να ομοιωθη κατα παντα με τους αδελφους, δια να γεινη ελεημων και πιστος αρχιερευς εις τα προς τον Θεον, δια να καμνη εξιλεωσιν υπερ των αμαρτιων του λαου. ¹⁸Επειδη καθ' οτι αυτος επαθε πειρασθεις, δυναται να βοηθηση τους πειραζομενους.

3Οθεν, αδελφοι αγιοι, ουρανιου προσκλησεως μετοχοι, κατανοησατε τον αποστολον και αρχιερεα της ομολογιας ημων τον Ιησουν Χριστον, ²οστις ητο πιστος εις

τον καταστησαντα αυτον, καθως και ο Μωυσης εις ολον τον οικον αυτου. ³Επειδη ουτος ηξιωθη πλειοτερας δοξης παρα τον Μωυσην, καθ' οσον εχει τιμην πλειοτεραν παρα τον οικον ο κατασκευασας αυτον. ⁴Διοτι πας οικος κατασκευαζεται υπο τινος, ο δε κατασκευασας τα παντα ειναι ο Θεος. ⁵Και ο μεν Μωυσης υπηρξε πιστος εις ολον τον οικον αυτου ως θεραπων, εις μαρτυριαν των λαληθησομενων, ⁶ο δε Χριστος ως Υιος επι τον οικον αυτου, του οποιου ημεις ειμεθα οικος, εαν κρατησωμεν μεχρι τελους βεβαιαν την παρρησιαν και το καυχημα της ελπιδος. ⁷Δια τουτο, καθως λεγει το Πνευμα το Αγιον· Σημερον, εαν ακουσητε της φωνης αυτου, ⁸μη σκληρυνητε τας καρδιας σας ως εν τω παραπικρασμω κατα την ημεραν του πειρασμου εν τη ερημω, ⁹οπου οι πατερες σας με επειρασαν, με εδοκιμασαν και ειδον τα εργα μου τεσσαρακοντα ετη· ¹⁰δια τουτο δυσηρεστηθη εις την γενεαν εκεινην και ειπον· Παντοτε πλανωνται εν τη καρδια αυτων και αυτοι δεν εγνωρισαν τας οδους μου· ¹¹ουτως ωμοσα εν τη οργη μου, δεν θελουσιν εισελθει εις την καταπαυσιν μου· ¹²προσεχετε, αδελφοι, να μη υπαρχη εις μηδενα απο σας πονηρα καρδια απιστιας, ωστε να αποστατηση απο Θεου ζωντος, ¹³αλλα προτρεπετε αλληλους καθ' εκαστην ημεραν, ενοσω ονομαζεται το σημερον, δια να μη σκληρυνθη τις εξ υμων δια της απατης της αμαρτιας· ¹⁴διοτι μετοχοι εγειναμεν του Χριστου, εαν κρατησωμεν μεχρι τελους βεβαιαν την αρχην της πεποιθησεως, ¹⁵ενω λεγεται· Σημερον, εαν ακουσητε της φωνης αυτου, μη σκληρυνητε τας καρδιας σας ως εν τω παραπικρασμω. ¹⁶Διοτι τινες, αφου ηκουσαν, παρεπικραναν αυτον αλλ' ουχι παντες οι εξελθοντες εξ Αιγυπτου δια του Μωυσεως. ¹⁷Εις τινας δε παρωργισθη τεσσαρακοντα ετη; ουχι εις τους αμαρτησαντας, των οποιων τα κωλα επεσον εν τη ερημω; ¹⁸Προς τινας δε ωμοσεν οτι δεν θελουσιν εισελθει εις την καταπαυσιν αυτου, ειμη προς τους απειθησαντας; ¹⁹Και βλεπομεν οτι δια απιστιαν δεν ηδυνηθησαν να εισελθωσι.

⁴Ας φοβηθωμεν λοιπον μηποτε, ενω μενει εις ημας επαγγελια να εισελθωμεν εις την καταπαυσιν αυτου, φανη τις εξ υμων οτι υστερηθη αυτης. ²Διοτι ημεις ευηγγελισθημεν, καθως και εκεινοι· αλλα δεν ωφελησεν εκεινους ο λογος, τον οποιον ηκουσαν, επειδη δεν ητο εις τους ακουσαντας ηνωμενος με την πιστιν. ³Διοτι εισερχομεθα εις την καταπαυσιν ημεις οι πιστευσαντες, καθως ειπεν· Ουτως ωμοσα εν τη οργη μου, δεν θελουσιν εισελθει εις την καταπαυσιν μου· αν και τα εργα αυτου ετελειωσαν απο καταβολης κοσμου. ⁴Διοτι ειπεν εν μερει τινη περι της εβδομης ουτω· Και κατεπαυσεν ο Θεος εν τη ημερα τη εβδομη απο παντων των εργαων αυτου· ⁵και εν τουτω παλιν· Δεν θελουσιν εισελθει εις την καταπαυσιν μου. ⁶Επειδη λοιπον μενει να εισελθωσι τινες εις αυτην, και οι προτερον ευαγγελισθεντες δεν εισηλθον δι' απειθειαν ⁷παλιν διοριζει ημεραν τινα, Σημερον, λεγων δια του Δαβιδ, μετα τοσουτου καιρον, καθως ειρηται·

Σημερον, εαν της φωνης αυτου ακουσητε, μη σκληρυνητε τας καρδιας σας. ⁸Διοτι εαν ο Ιησους σου Ναυη ειχε δωσει εις αυτους καταπαυσιν, δεν ηθελε μετα ταυτα λαλει περι αλλης ημερας. ⁹Αρα μενει καταπαυσις εις τον λαον του Θεου. ¹⁰Διοτι ο εισελθων εις την καταπαυσιν αυτου και αυτος κατεπαυσεν απο των εργαων αυτου, καθως ο Θεος απο των εαυτου. ¹¹Ας σπουδασωμεν λοιπον να εισελθωμεν εις εκεινην την καταπαυσιν, δια να μη πεση τις εις το αυτο παραδειγμα της απειθειας. ¹²Διοτι ο λογος του Θεου ειναι ζων και ενεργος και κοπτερωτερος υπερ πασαν διστομον μαχαιραν και διερχεται μεχρι διαιρεσεως ψυχης τε και πνευματος, αρμων τε και μυελων, και διερευνα τους διαλογισμους και τας εννοιας της καρδιας· ¹³και δεν ειναι ουδεν κτισμα αφανες ενωπιον αυτου, αλλα παντα ειναι γυμνα και τετραχηλισμενα εις τους οφθαλμους αυτου, προς ον εχομεν να δωσωμεν λογον. ¹⁴Εχοντες λοιπον αρχιερα μεγαν, οστις διηλθε τους ουρανοους, Ιησουν τον Υιον του Θεου, ας κρατωμεν την ομολογιαν. ¹⁵Διοτι δεν εχομεν αρχιερα μη δυναμενον να συμπαθηση εις τας ασθeneias ημων, αλλα πειρασθεντα κατα παντα καθ' ομοιοτητα ημων χωρις αμαρτιας. ¹⁶Ας πλησιαζωμεν λοιπον μετα παρρησιας εις τον θρονον της χαριτος, δια να λαβωμεν ελεος και να ευρωμεν χαριν προς βοηθειαν εν καιρω χρειας.

⁵Διοτι πας αρχιερευς, εξ ανθρωπων λαμβανομενος, υπερ ανθρωπων καθισταται εις τα προς τον Θεον, δια να προσφερη δωρα τε και θυσιας υπερ αμαρτιων, ²δυναμενος να συμπαθη εις τους αγνοουντας και πλανωμενους, διοτι και αυτος ειναι περιενδεδυμενος ασθeneian· ³και δια ταυτην χρεωσται, καθως περι του λαου, ουτω και περι εαυτου να προσφερη θυσιαν υπερ αμαρτιων. ⁴Και ουδεις λαμβανει την τιμην ταυτην εις εαυτον, αλλ' ο καλουμενος υπο του Θεου, καθως και ο Ααρων. ⁵Ουτω και ο Χριστος δεν εδοξασεν εαυτον δια να γεινη αρχιερευς, αλλ' ο λαλησας προς αυτον· Υιος μου εισαι συ, εγω σημερον σε εγεννησα· ⁶καθως και αλλαχου λεγει· Συ εισαι ιερευς εις τον αιωνα κατα την ταξιν Μελχισεδεκ. ⁷Οστις εν ταις ημεραις της σαρκος αυτου, αφου μετα κραυγης δυνατης και δακρυων προσεφερε δεησεις και ικεσιας προς τον δυναμενον να σωζη αυτον εκ του θανατου, και εισηκουσθη δια την ευλαβειαν αυτου, ⁸καιτοι ων Υιος, εμαθε την υπακοην αφ' οσων επαθε, ⁹και γενομενος τελειος, κατεσταθη αιτιος σωτηριας αιωνιου εις παντας τους υπακουοντας εις αυτον, ¹⁰ονομασθεις υπο του Θεου αρχιερευς κατα την ταξιν Μελχισεδεκ· ¹¹Περι του οποιου πολλα εχομεν να ειπωμεν και δυσερμηνευτα, διοτι εγεινετε νωθροι τας ακοας. ¹²Επειδη ενω ως προς τον καιρον επρεπε να ησθε διδασκαλοι, παλιν εχετε χρεian του να σας διδασκη τις τα αρχικα στοιχεια των λογων του Θεου, και κατηνησατε να εχητε χρεian γαλακτος και ουχι στερεας τροφης. ¹³Διοτι πας ο μετεχων γαλακτος ειναι απειρος του λογου της δικαιοσυνης· επειδη ειναι νηπιος· ¹⁴των τελειων ομως ειναι η στερεα τροφη, οτινεις

δια την εξίν έχουσι τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρινώσι το καλόν και το κακόν.

6 Δια τουτο αφησαντες την αρχικην διδασκαλιαν του Χριστου, ας φερωμεθα προς την τελειοτητα, χωρις να βαλλωμεν εκ νεου θεμελιον μετανοιας απο νεκρων εργων και πιστεως εις Θεον, ²της διδαχης των βαπτισμων και της επιθεσεως των χειρων, και της αναστασεως των νεκρων και της κρισεως της αιωνιου. ³Και τουτο θελωμεν καμει, εαν επιτρεπη ο Θεος. ⁴Διοτι αδυνατον ειναι οι απαξ φωτισθεντες και γευθεντες της επουρανιου δωρεας και γενομενοι μετοχοι του Αγιου Πνευματος ⁵και γευθεντες τον καλον λογον του Θεου και τας δυναμεις του μελλοντος αιωνος, ⁶και επειτα παραπεσοντες, αδυνατον να ανακαινισθωσι παλιν εις μετανοιαν, ανασταυρουντες εις εαυτους τον Υιον του Θεου και καταισχυνοντες. ⁷Διοτι γη, ητις πινει την πολλακις ερχομενην επ' αυτης βροχην και γεννα βοτανην ωφελιμον εις εκεινους, δια τους οποιους και γεωργειται, μεταλαμβάνει ευλογιαν παρα Θεου. ⁸οταν ομως εκφυη ακανθας και τριβολουσ, ειναι αδοκιμος και πλησιον καταρας, της οποιας το τελος ειναι να καυθη. ⁹Περι υμων δε, αν και λαλωμεν ουτως, αγαπητοι, ειμεθα πεπεισμενοι οτι εχετε τα καλητερα και συνεχομενα με την σωτηριαν. ¹⁰Διοτι δεν ειναι αδικος ο Θεος, ωστε να λησμονηση το εργον σας και τον κοπον της αγαπης, την οποιαν εδειξατε εις το ονομα αυτου, υπηρετησαντες τους αγιους και υπηρετουντες. ¹¹Επιθυμουμεν δε να δεικνυη εκαστος υμων την αυτην σπουδην προς την πληροφοριαν της ελπιδος μεχρι τελους, ¹²δια να μη γεινητε νωθροι, αλλα μιμηται των δια πιστεως και μακροθυμιας κληρονομουντων τας επαγγελιας. ¹³Διοτι ο Θεος, διδων επαγγελιαν εις τον Αβρααμ, επειδη δεν ειχε να ομοση εις ουδενα μεγαλητερον, ωμοσεν εις εαυτον, ¹⁴λεγων· Βεβαιως ευλογων θελω σε ευλογησει και πληθυνων θελω σε πληθυνει. ¹⁵και ουτω προσμεινας με υπομονην, απηλαυσε την επαγγελιαν. ¹⁶Διοτι οι μεν ανθρωποι ομνουσιν εις τον μεγαλητερον, και ο ορκος ειναι εις αυτους τελος πασης αντιλογιας προς βεβαιωσιν. ¹⁷Εις το οποιον ο Θεος, θελων να δειξη περισσοτερον προς τους κληρονομους της επαγγελιας το αμεταθετον της βουλης αυτου, μετεχειρισθη μεσον τον ορκον, ¹⁸ωστε δια δυο πραγματων αμεταθετων, εις τα οποια ειναι αδυνατον να ψευσθη ο Θεος, να εχωμεν ισχυραν παρηγοριαν οι καταφυγοντες εις το να κρατησωμεν την προκειμενην ελπιδα. ¹⁹την οποιαν εχομεν ως ακυραν της ψυχης ασφαλη τε και βεβαιαν και εισερχομενην εις το εσωτερικον του καταπετασματος, ²⁰οπου ο Ιησους εισηλθεν υπερ ημων προδρομος, γενομενος αρχιερευς εις τον αιωνα κατα την ταξιν Μελχισεδεκ.

7 Διοτι ουτος ο Μελχισεδεκ, βασιλευς Σαλημ, ιερευς του Θεου του Υψιστου, οστις συνηγησε τον Αβρααμ επιστρεφοντα απο της καταστροφης των βασιλεων και ηυλογησεν αυτον, ²εις ον ο Αβρααμ εχωρισε και δεκα-

τον απο παντων των λαφυρων, οστις πρωτον μεν ερμηνευεται βασιλευς δικαιοσυνης, επειτα δε βασιλευς Σαλημ, το οποιον ειναι βασιλευς ειρηνης, ³απατωρ, αμητωρ, αγνεαλογητος, μη εχων μητε αρχην ημερων μητε τελος ζωης, αλλ' αφωμοιωμενος με τον Υιον του Θεου, μενει ιερευς παντοτε. ⁴Στοχασθητε δε ποσον μεγας ητο ουτος, εις ον ο Αβρααμ ο πατριαρχης εδωκε και δεκατον εκ των λαφυρων. ⁵Και οσοι μεν εκ των υιων του Λευι λαμβανουσι την ιερατειαν, εχουσιν εντολην να αποδεκωνωσι τον λαον κατα τον νομον, τουτεστι τους αδελφους αυτων, καιτοι εξελθοντας εκ της οσφυος του Αβρααμ· ⁶εκεινος δε οστις δεν εγενεαλογειτο εξ αυτων, εδεκωτισε τον Αβρααμ, και ηυλογησε τον εχοντα τας επαγγελιας· ⁷χωρις δε τινος αντιλογιας το μικροτερον ευλογειται υπο του μεγαλητερου. ⁸Και εδω μεν θνητοι ανθρωποι λαμβανουσι δεκατα, εκει δε λαμβανει ο μαρτυρουμενος οτι ζη. ⁹Και δια να ειπω ουτω, δια του Αβρααμ και ο Λευι, οστις ελαμβανε δεκατα, απεδεκατωθη. ¹⁰Διοτι εν τη οσφυι του πατρος αυτου ητο ετι, οτε συνηγησεν αυτον ο Μελχισεδεκ. ¹¹Εαν λοιπον η τελειοτης υπηρχε δια Λευιτικης ιερωσυνης· διοτι ο λαος επ' αυτης ελαβε τον νομον· τις χρεια πλεον να εγερθη αλλος ιερευς κατα την ταξιν Μελχισεδεκ, και ουχι να λεγηται κατα την ταξιν Ααρων; ¹²Διοτι μετατιθεμενης της ιερωσυνης, εξ αναγκης και νομου μεταθεσις γινεται. ¹³Επειδη εκεινος, περι του οποιου λεγονται ταυτα, αλλης φυλης μετειχεν, εξ ης ουδεις επλησιασεν εις το θυσιαστηριον. ¹⁴Επειδη ειναι προδηλον οτι εξ Ιουδα αντειλεν ο Κυριος ημων, εις την οποιαν φυλην ο Μωυσης ουδεν περι ιερωσυνης ελαλησε. ¹⁵Και περισσοτερον ετι καταδηλον ειναι, διοτι κατα την ομοιοτητα του Μελχισεδεκ εγειρεται αλλος ιερευς, ¹⁶οστις δεν εγεινε κατα νομον σαρκικης εντολης αλλα κατα δυναμιν ζωης ατελευτητου. ¹⁷διοτι μαρτυρει λεγων οτι Συ εισαι ιερευς εις τον αιωνα κατα την ταξιν Μελχισεδεκ. ¹⁸Διοτι αθετησις μεν γινεται της προηγουμενης εντολης δια το ασθενες και ανωφελες αυτης· ¹⁹επειδη ο νομος ουδεν εφερεν εις το τελειον, εγεινε δε επεισαγωγη ελπιδος καλητερας, δια της οποιας πλησιαζομεν εις τον Θεον. ²⁰Και καθ' οσον δεν εγεινεν ιερευς χωρις ορκωμοσιας· ²¹διοτι εκεινοι εγειναν ιερεις χωρις ορκωμοσιας, ουτος δε μετα ορκωμοσιας δια του λεγοντος προς αυτον· Ωμοσε Κυριος, και δεν θελει μεταμεληθη· Συ εισαι ιερευς εις τον αιωνα κατα την ταξιν Μελχισεδεκ· ²²κατα τοσούτον ανωτερας διαθηκης εγγυητης εγεινεν ο Ιησους. ²³Και εκεινοι μεν εγειναν πολλοι ιερεις, επειδη ημποδιζοντο υπο του θανατου να παραμενωσιν· ²⁴εκεινος ομως, επειδη μενει εις τον αιωνα, εχει αμεταθετον την ιερωσυνην· ²⁵οθεν δυναται και να σωζη εντελως τους προσερχομενους εις τον Θεον δι' αυτου, ζων παντοτε δια να μεσιτευση υπερ αυτων. ²⁶Διοτι τοιουτος αρχιερευς επρεπεν εις ημας, οσιος, ακακος, αμιαντος, κεχωρισμενος απο των αμαρτωλων και υψηλοτερος των ουρανων γενομενος, ²⁷οστις δεν εχει καθ' ημεραν αναγκην, ως οι αρχιερεις να προσφερη προτερον θυσιας

υπερ των ιδίων αυτου αμαρτιων, επειτα υπερ των του λαου· διοτι απαξ εκαμε τουτο, οτε προσεφερεν εαυτον. ²⁸Διοτι ο νομος καθιστα αρχιερεις ανθρωπους εχοντας αδυναμιαν· ο λογος ομως της ορκωμοσιας της μετα τον νομον κατεστησε τον Υιον, οστις ειναι τετελειωμενος εις τον αιωνα.

8Κεφαλαιον δε των λεγομενων ειναι τουτο, Τοιουτον εχομεν αρχιερεα, οστις εκαθησεν εν δεξια του θρονου της μεγαλωσυνης εν τοις ουρανοις. ²Λειτουργος των αγιων και της σκηνης της αληθινης, την οποιαν κατεσκευασεν ο Κυριος, και ουχι ανθρωπος. ³Διοτι πας αρχιερευς καθισταται δια να προσφερη δωρα και θυσιας· οθεν ειναι αναγκαιον να εχη και ουτος τι, το οποιον να προσφερη. ⁴Επειδη εαν ητο επι γης, ουδε ηθελεν εισθαι ιερευς, διοτι υπηρχον οι ιερεις οι προσφεροντες τα δωρα κατα τον νομον, ⁵οιτινες λειτουργουσιν εις υποδειγμα και σκιαν των επουρανιων, καθως ελαληθη προς τον Μωυσην οτε εμελλε να κατασκευαση την σκηνην· διοτι Προσεχε, λεγει, να καμης παντα κατα τον τυπον τον δειχθεντα εις σε εν τω ορει. ⁶Τωρα ομως ο Χριστος ελαβεν εξοχωτεραν λειτουργιαν, καθοσον ειναι και ανωτερας διαθηκης μεσιτης, ητις ενομοθετηθη με ανωτερας επαγγελιας. ⁷Διοτι εαν η πρωτη εκεινη ητο αμεμπτος, δεν ηθελε ζητεισθαι τοπος δια την δευτεραν. ⁸Διοτι μεμφομενος αυτους λεγει· Ιδου, ερχονται ημεραι, λεγει Κυριος, και θελω συντελεσει επι τον οικον του Ισραηλ και επι τον οικον του Ιουδα διαθηκην καινην, ⁹ουχι κατα την διαθηκην, την οποιαν εκαμον προς τους πατερας αυτων, καθ' ην ημεραν επιασα αυτους απο της χειρος δια να εξαγαγω αυτους εκ γης Αιγυπτου· διοτι αυτοι δεν ενεμειναν εις την διαθηκην μου, και εγω ημελησα αυτους, λεγει Κυριος. ¹⁰Διοτι αυτη ειναι η διαθηκη, την οποιαν θελω καμει προς τον οικον του Ισραηλ μετα τας ημερας εκεινας, λεγει Κυριος· Θελω δωσει τους νομους μου εις την διανοιαν αυτων, και θελω γραφει αυτους επι της καρδιας αυτων, και θελω εισθαι εις αυτους Θεος, και αυτοι θελουσιν εισθαι εις εμε λαος. ¹¹Και δεν θελουσι διδασκει εκαστος τον πλησιον αυτου και εκαστος τον αδελφον αυτου, λεγων· Γνωρισον τον Κυριον· διοτι παντες θελουσι με γνωριζει απο μικρου εως μεγαλου αυτων· ¹²διοτι θελω εισθαι ιλεως εις τας αδικιας αυτων, και τας αμαρτιας αυτων και τας ανομιας αυτων δεν θελω ενθυμεισθαι πλεον. ¹³Λεγων δε καινην, εκαμε παλαιαν την πρωτην· το δε παλαιουμενον και γηρασκον ειναι πλησιον αφανισμου.

9Ειχε μεν λοιπον και η πρωτη σκηνη διαταξεις λατρειας και το αγιον το κοσμικον. ²Διοτι κατεσκευασθη σκηνη η πρωτη, εις την οποιαν ητο και η λυχνια και η τραπεζα και η προθεσις των αρτων, ητις λεγεται Αγια. ³Μετα δε το δευτερον καταπετασμα ητο σκηνη η λεγομενη Αγια αγιων, ⁴εχουσα χρυσου θυμιατηριον και την κιβωτον της διαθηκης πανταχοθεν περικεκαλυμμενη με

χρυσιον, εν η ητο σταμνος χρυση, εχουσα το μαννα, και η ραβδος του Ααρων η βλαστησασα και αι πλακες της διαθηκης, ⁵υπερανω δε αυτης ησαν Χερουβειμ δοξης κατασκιαζοντα το ιλαστηριον· περι των οποιων δεν ειναι τωρα χρεια να λεγωμεν κατα μερος. ⁶Οντων δε τουτων ουτω κατεσκευασμενων, εις μεν την πρωτην σκηνην εισερχονται διαπαντος οι ιερεις εκτελουντες τας λατρειας, ⁷εις δε την δευτεραν απαξ του ενιαυτου εισερχεται μονος ο αρχιερευς, ουχι χωρις αιματος, το οποιον προσφερει υπερ εαυτου και των εξ αγνοιας αμαρτηματων του λαου, ⁸και τουτο εδηλοποιει το Πνευμα το Αγιον, οτι δεν ητο πεφανερωμενη η εις τα αγια οδος, επειδη η πρωτη σκηνη ιστατο ετι· ⁹ητις ητο τυπος εις τον τοτε παροντα καιρον, καθ' ον προσεφεροντο δωρα και θυσιαι, αιτινες δεν ηδυναντο να καμωσι τελειον κατα την συνειδησιν τον λατρευοντα, ¹⁰επειδη ησαν διατεταγμενα μονον εις βρωματα και ποματα και διαφορους βαπτισμους και διαταξεις σαρκικας, μεχρι καιρου διορθωσεως. ¹¹Ελθων δε ο Χριστος αρχιερευς των μελλοντων αγαθων δια της μεγαλητερας και τελιοτερας σκηνης, ουχι χειροποιητου, τουτεστιν ουχι ταυτης της κατασκευης, ¹²ουδε δι' αιματος τραγων και μοσχων, αλλα δια του ιδιου αυτου αιματος, εισηλθεν απαξ εις τα αγια, αποκτησας αιωνιαν λυτρωσιν. ¹³Διοτι εαν το αιμα των ταυρων και τραγων και η σποδος της δαμαλεως ραντιζουσα τους μεμολυσμενους αγιαζη προς την καθαροτητα της σαρκος, ¹⁴ποσω μαλλον το αιμα του Χριστου, οστις δια του Πνευματος του αιωνιου προσεφερεν εαυτον αμωμον εις τον Θεον, θελει καθαρισει την συνειδησιν σας απο νεκρων εργαων εις το να λατρευητε τον ζωντα Θεον; ¹⁵Και δια τουτο ειναι μεσιτης διαθηκης καινης, ινα δια του θανατου, οστις εγεινε προς απολυτρωσιν των επι της πρωτης διαθηκης παραβασεων, λαβωσιν οι κεκλημενοι την επαγγελιαν της αιωνιου κληρονομιας. ¹⁶Διοτι οπου ειναι διαθηκη, αναγκη να υπαρχη θανατος εκεινου, οστις εκαμε την διαθηκην· ¹⁷διοτι η διαθηκη επι τεθνεωτων ειναι βεβαια, επειδη ποτε δεν ισχυει, ενοσω ζη ο διαθετης. ¹⁸Οθεν ουδε η πρωτη δεν ητο εγκαινιασμενη χωρις αιματος· ¹⁹διοτι αφου πασα εντολη του νομου ελαληθη υπο του Μωυσεως προς παντα τον λαον, λαβων το αιμα των μοσχων και των τραγων με υδωρ και μαλλιον κοκκινον και υσσωπον, ερραντισε και αυτο το βιβλιον και παντα τον λαον, ²⁰λεγων· Τουτο ειναι το αιμα της διαθηκης, την οποιαν διεταξεν εις εσας ο Θεος· ²¹και την σκηνην δε και παντα τα σκευη της υπηρεσιας με το αιμα ομοιως ερραντισε. ²²Και σχεδον με αιμα καθαριζονται παντα κατα τον νομον, και χωρις χυσεως αιματος δεν γινεται αφεσις. ²³Αναγκη λοιπον ητο οι μεν τυποι των επουρανιων να καθαριζονται δια τουτων, αυτα ομως τα επουρανια με θυσιας ανωτερας παρα ταυτας. ²⁴Διοτι ο Χριστος δεν εισηλθεν εις χειροποιητα αγια, αντιτυπων αληθινων, αλλ' εις αυτον τον ουρανον, δια να εμφανισθη τωρα ενωπιον του Θεου υπερ ημων· ²⁵ουδε δια να προσφερη πολλακις εαυτον, καθως ο αρχιερευς εισερ-

χεται εις τα αγια κατ' ενιαυτον με ξενον αιμα· ²⁶διوتي επρεπε τοτε πολλακις να παθη απο καταβολης κοσμου· τωρα δε απαξ εις το τελος των αιωνων εφανερωθη, δια να αθετηση την αμαρτιαν δια της θυσιαις εαυτου. ²⁷Και καθως ειναι αποφασισμενον εις τους ανθρωπους απαξ να αποθανωσι, μετα δε τουτο ειναι κρισις, ²⁸ουτω και ο Χριστος, απαξ προσφερθηκε δια να σηκωση τας αμαρτιαις πολλων, θελει φανη εκ δευτερου χωρις αμαρτιας εις τους προσμενοντας αυτον δια σωτηριαν.

10 Διوتي ο νομος, εχων σκιαν των μελλοντων αγαθων, ουχι αυτην την εικονα των πραγματων, δεν δυναται ποτε δια των αυτων θυσιων, τας οποιας προσφερουσι κατ' ενιαυτον παντοτε να τελειοποιηση τους προσερχομενους· ²επειδη τοτε δεν ηθελον παυσει να προσφερωνται, διوتي οι λατρευται απαξ καθαρισθεντες, δεν ηθελον εχει πλεον ουδεμιαν συνειδησιν αμαρτιων· ³αλλ' εν αυταις γινεται κατ' ενιαυτον αναμνησις αμαρτιων· ⁴διوتي αδυνατον ειναι αιμα ταυρων και τραγων να αφαιρη αμαρτιας. ⁵Δια τουτο εισερχομενος εις τον κοσμον, λεγει· Θυσιαν και προσφοραν δεν ηθελησας, αλλ' ητοιμασας εις εμε σωμα· ⁶εις ολοκαυτωματα και προσφορας περι αμαρτιας δεν ευηρεστηθης· ⁷τοτε ειπον· Ιδου, ερχομαι, εν τω τομω του βιβλιου ειναι γεγραμμενον περι εμου, δια να καμω, ω Θεε, το θελημα σου. ⁸Αφου ειπεν ανωτερω οτι θυσιαν και προσφοραν και ολοκαυτωματα και προσφορας περι αμαρτιας δεν ηθελησας ουδε ευηρεστηθης εις αυτας, αιτινες προσφέρονται κατα τον νομον, ⁹τοτε ειπεν· Ιδου, ερχομαι δια να καμω, ω Θεε, το θελημα σου. Αναιρει το πρωτον, δια να συστηση το δευτερον. ¹⁰Με το οποιον θελημα ειμεθα ηγιασμενοι δια της προσφορας του σωματος του Ιησου Χριστου απαξ γενομενης. ¹¹Και πας μεν ιερευς ισταται καθ' ημεραν λειτουργων και τας αυτας πολλακις προσφερων θυσιαις, αιτινες ποτε δεν δυναται να αφαιρεσωσιν αμαρτιας· ¹²αλλ' αυτος αφου προσεφερε μιαν θυσιαν υπερ αμαρτιων, εκαθησε διαπαντος εν δεξια του Θεου, ¹³προσμενων του λοιπου εωσου τεθωσιν οι εχθροι αυτου υποποδιον των ποδων αυτου. ¹⁴Διوتي με μιαν προσφοραν ετελειοποιησε δια παντος τους αγιαζομενους. ¹⁵Μαρτυρει δε εις ημας και το Πνευμα το Αγιον· διوتي αφου ειπε προτερον, ¹⁶Αυτη ειναι η διαθηκη, την οποιαν θελω καμει προς αυτους μετα τας ημερας εκεινας, λεγει ο Κυριος· Θελω δωσει τους νομους μου εις τας καρδιας αυτων και θελω γραφει αυτους επι των διανοιων αυτων, προσθετει, ¹⁷Και τας αμαρτιας αυτων και τας ανομιαις αυτων δεν θελω ενθυμεισθαι πλεον. ¹⁸Οπου δε ειναι αφεσις τουτων, δεν ειναι πλεον προσφορα περι αμαρτιας. ¹⁹Εχοντες λοιπον, αδελφοι, παρησιαν να εισελθωμεν εις τα αγια δια του αιματος του Ιησου, ²⁰δια νεας και ζωης οδου, την οποιαν καθιερωσεν εις ημας δια του καταπετασματος, τουτεστι της σαρκος αυτου, ²¹και εχοντες ιερα μεγαν επι τον οικον του Θεου, ²²ας πλησιαζωμεν μετα αληθινης καρδιας εν πληροφορια πι-

στεως, εχοντες τας καρδιας ημων κεκαθαρμενας απο συνειδησεως πονηρας και λελουμενοι το σωμα με υδωρ καθαρων· ²³ας κρατωμεν την ομολογιαν της ελπιδος ασαλευτον· διوتي πιστος ο υποσχεθεις· ²⁴και ας φροντιζωμεν περι αλληλων, παρακινουντες εις αγαπην και καλα εργα, ²⁵μη αφινοντες το να συνερχωμεθα ομου, καθως ειναι συννηθεια εις τινας, αλλα προτρεποντες αλληλους, και τοσουτω μαλλον, οσον βλεπετε πλησιαζουσιν την ημεραν. ²⁶Διوتي εαν ημεις αμαρτανωμεν εκουσιως, αφου ελαβωμεν την γνωσιν της αληθειας, δεν απολειπεται πλεον θυσια περι αμαρτιων, ²⁷αλλα φοβερα τις απεκδοχη κρισεως και εξαφισ πυρος, το οποιον μελλει να κατατρωγη τους εναντιους. ²⁸Εαν τις αθετηση τον νομον του Μωυσεως, επι δυο η τριων μαρτυρων αποθνησκει χωρις ελεος· ²⁹ποσον στοχαζεσθε χειροτερας τιμωριας θελει κριθη αξιος ο καταπατησας τον Υιον του Θεου και νομισσας κοινον το αιμα της διαθηκης, με το οποιον ηγιασθη, και υβρισσας το Πνευμα της χαριτος; ³⁰Διوتي εξευρομεν τον ειποντα· Εις εμε ανηκει η εκδικησις, εγω θελω καμει ανταποδοσιν, λεγει Κυριος· και παλιν· Ο Κυριος θελει κρινει τον λαον αυτου. ³¹Φοβερον ειναι το να πεση τις εις χειρας Θεου ζωντος. ³²Αναφερετε δε εις την μνημην σας τας προτερας ημερας, εν αις αφου εφωτισθητε, υπεμεινατε μεγαν αγωνα παθηματων· ³³ποτε μεν θεατριζομενοι με ονειδισμους και θλιψεις, ποτε δε γινομενοι κοινωνοι των τα τοιαυτα παθοντων. ³⁴Διوتي εδειξατε συμπαθειαν εις τα δεσμα μου και εδεχθητε μετα χαρας την αρπαγην των υπαρχοντων σας, εξευροντες οτι εχετε εις εαυτους περιουσιαν εν ουρανοις καλυτεραν και διαμενουσαν. ³⁵Μη αποβαλητε λοιπον την παρησιαν σας, ητις εχει μισθαποδοσιαν μεγαλην. ³⁶Διوتي εχετε χρειαν υπομονης, δια να καμητε το θελημα του Θεου και να λαβητε την επαγγελιαν. ³⁷Διوتي ετι ολιγον καιρον, και θελει ελθει ο ερχομενος και δεν θελει βραδυνει. ³⁸Ο δε δικαιος θελει ζησει εκ πιστεως· και εαν τις συρθη οπισω, η ψυχη μου δεν ευαρεστειται εις αυτον. ³⁹ημεις ομως δεν ειμεθα εκ των συρομενων οπισω προς απωλειαν, αλλ' εκ των πιστευοντων προς σωτηριαν της ψυχης.

11 Ειναι δε η πιστις ελπιζομενων πεποιθησις, βεβαιωσις πραγματων μη βλεπομενων. ²Διوتي δια ταυτης ελαβον καλην μαρτυριαν οι πρεσβυτεροι. ³Δια πιστεως εννοουμεν οτι οι αιωνες εκτιθησαν με τον λογον του Θεου, ωστε τα βλεπομενα δεν εγειναν εκ φαινομενων. ⁴Δια πιστεως ο Αβελ προσεφερε προς τον Θεον καλυτεραν θυσιαν παρα τον Καιν, δια της οποιας εμαρτυρηθη οτι ητο δικαιος, επειδη ο Θεος εδωκε μαρτυριαν περι των δωρων αυτου, και δι' αυτης καιτοι αποθανων ετι λαλει. ⁵Δια πιστεως μετετεθη ο Ενωχ, δια να μη ιδη θανατον, και δεν ευρισκετο, διوتي μετεθεσεν αυτον ο Θεος· επειδη προ της μεταθεσεως αυτου εμαρτυρηθη οτι ευηρεστησεν εις τον Θεον· ⁶χωρις δε πιστεως αδυνατον ειναι να ευαρεστηση τις εις αυτον· διوتي ο προσερχομενος εις τον Θεον πρεπει να πιστευη οτι ειναι και γινεται

μισθαποδοτης εις τους εκζητουντας αυτον. ⁷Δια πιστεως ο Νωε, ειδοποιηθεις θεοθεν περι των μη βλεπομενων ετι, εφοβηθη και κατεσκευασε κιβωτον προς σωτηριαν του οικου αυτου, δι' ης κατεκρινε τον κοσμον και εγεινε κληρονομος της δια πιστεως δικαιοσυνης. ⁸Δια πιστεως υπηκουσεν ο Αβρααμ, οτε εκαλειτο να εξελθη εις τον τοπον τον οποιον εμελλε να λαβη εις κληρονομιαν, και εξηλθε μη εξευρων που υπαγει. ⁹Δια πιστεως παρωκησεν εις την γην της επαγγελιας ως ξενην, κατοικησας εν σκηναις μετα Ισαακ και Ιακωβ των συγκληρονομων της αυτης επαγγελιας· ¹⁰διotti περιεμενε την πολιν την εχουσαν τα θεμελια, της οποιας τεχνιτης και δημιουργος ειναι ο Θεος. ¹¹Δια πιστεως και αυτη η Σαρρα ελαβε δυναμιν εις το να συλλαβη σπερμα και παρα καιρον ηλικιας εγεννησεν, επειδη εστοχασθη πιστον τον υποσχεθεντα. ¹²Δια τουτο και εξ ενος, μαλιστα νενεκρωμενου, εγεννηθησαν καθως τα αστρα του ουρανου κατα το πληθος, και ως η αμμος η παρα το χειλος της θαλασσης, ητις δεν δυναται να αριθμηθη. ¹³Εν πιστει απεθανον ουτοι παντες, μη λαβοντες τας επαγγελιας, αλλα μακροθεν ιδοντες αυτας και πεισθεντες και εγκολπωθεντες και ομολογησαντες οτι ειναι ξενοι και παρεπιδημοι επι της γης. ¹⁴Διotti οι λεγοντες τοιαυτα δεικνυουσιν οτι ζητουσι πατριδα. ¹⁵Και εαν μεν ενεθυμουντο εκεινην, εξ ης εξηλθον, ηθελον ευρει καιρον να επιστρεψωσι. ¹⁶τωρα ομως επιθυμουσι καλητεραν, τουτεστιν επουρανιον. Δια τουτο ο Θεος δεν επαισχυνεται αυτους να λεγηται Θεος αυτων, διotti ητοιμασε δι' αυτους πολιν. ¹⁷Δια πιστεως ο Αβρααμ, οτε εδοκιμαζετο, προσεφερε τον Ισαακ, και τον μονογενη αυτου προσεφερεν εκεινος οστις ανεδεχθη τας επαγγελιας, ¹⁸προς τον οποιον ελαληθη οτι εν Ισαακ θελει κληθη εις σε σπερμα, ¹⁹συλλογισθεις οτι ο Θεος δυναται και εκ νεκρων να ανεγειρη· εξ ων και ελαβεν αυτον οπισω παραβολικως. ²⁰Δια πιστεως ο Ισαακ ηυλογησε τον Ιακωβ και τον Ησαυ περι των μελλοντων. ²¹Δια πιστεως ο Ιακωβ αποθνησκων ηυλογησεν εκαστον των υιων του Ιωσηφ και προσεκυνησεν επιστηριζομενος επι το ακρον της ραβδου αυτου. ²²Δια πιστεως ο Ιωσηφ αποθνησκων προανηγγειλε περι της εξοδου των υιων Ισραηλ και παρηγγειλε περι των οστων αυτου. ²³Δια πιστεως ο Μωυσης, αφου εγεννηθη, εκρυφθη τρεις μηνας υπο των γονεων αυτου, διotti ειδον κεχαριτωμενον το παιδιον, και δεν εφοβηθησαν το διαταγμα του βασιλεως. ²⁴Δια πιστεως ο Μωυσης, αφου εμεγαλωσεν, ηρηθη να λεγηται υιος της θυγατρος του Φαραω, ²⁵προκρινας μαλλον να κακουχηται με τον λαον του Θεου παρα να εχη προσκαιρον απολαυσιν αμαρτιας, ²⁶κρινας τον υπερ του Χριστου ονειδισμον μεγαλητερον πλουτον παρα τους εν Αιγυπτω θησαυρους· διotti απεβλεπεν εις την μισθαποδοσιαν. ²⁷Δια πιστεως αφηκε την Αιγυπτον, μη φοβηθεις τον θυμον του βασιλεως· διotti ως βλεπων τον αορατον ενεκαρτερησε. ²⁸Δια πιστεως εκαμε το πασχα και την προσχυσιν του αιματος, δια να μη εγγιση αυτους ο εξολοθρευων τα πρωτοτοκα. ²⁹Δια πιστεως διεβησαν την Ερυθραν θα-

λασαν ως δια ξηρας, την οποιαν δοκιμασαντες οι Αιγυπτιοι κατεποντισθησαν. ³⁰Δια πιστεως επεσον τα τειχη της Ιεριχω, αφου εκυκλωθησαν επι επτα ημερας. ³¹Δια πιστεως η πορνη Ρααβ δεν συναπωλεσθη με τους απειθησαντας, δεχθεισα τους κατασκοπους με ειρηνην. ³²Και τι ετι να λεγω; Διotti θελει με λειπει ο καιρος διηγουμενον περι Γεδεων, Βαρακ τε και Σαμψων και Ιεφθαε, Δαβιδ τε και Σαμουηλ και των προφητων, ³³οιτινες δια της πιστεως κατεπολεμησαν βασιλειας, ειργασθησαν δικαιοσυνην, επετυχον τας επαγγελιας, εφραξαν στοματα λεοντων, ³⁴εσβεσαν δυναμιν πυρος, εφυγον στοματα μαχαιρας, ενεδυναμωθησαν απο ασθειας, εγειναν ισχυροι εν πολεμω, ετρεψαν εις φυγην στρατευματα αλλοτριων. ³⁵Ελαβον γυναικες τους νεκρους αυτων αναστηθεντας· αλλοι δε εβασανισθησαν, μη δεχθεντες την απολυτρωσιν, δια να αξιωθωσι καλητερας αναστασεως· ³⁶αλλοι δε εδοκιμασαν εμπαιγμους και μαστιγας, ετι δε και δεσμα και φυλακην· ³⁷ελιθοβληθησαν, επιρονισθησαν, επειρασθησαν, με σφαγην μαχαιρας απεθανον, περιεπλανηθησαν με δερματα προβατων, με δερματα αιγων· υστερουμενοι, θλιβομενοι, κακουχομενοι, ³⁸των οποιων δεν ητο αξιος ο κοσμος, πλανωμενοι εν ερημιας και ορεσι και σπηλαισι και ταις τρυπαις της γης. ³⁹Και ουτοι παντες αν και ελαβον καλην μαρτυριαν δια της πιστεως, δεν απηλαυσαν την επαγγελιαν, ⁴⁰διotti ο Θεος προεβλεψε καλυτερον τι περι ημων, δια να μη λαβωσι την τελειότητα χωρις ημων.

12Λοιπον και ημεις, περικυκλωμενοι οντες υπο τουτου νεφους μαρτυρων, ας απορριψωμεν παν βαρος και την ευκολως εμπεριπλεκουσαν ημας αμαρτιαν, και ας τρεχωμεν μεθ' υπομονης τον προκειμενον εις ημας αγωνα, ²αποβλεποντες εις τον Ιησουν, τον αρχηγον και τελειωτην της πιστεως, οστις υπερ της χαρας της προκειμενης εις αυτον υπεφερε σταυρον, καταφρονησας την αισχυνην, και εκαθησεν εν δεξια του θρονου του Θεου. ³Διotti συλλογισθητε τον υπομειναντα υπο των αμαρτων των τοιαυτην αντιλογιαν εις εαυτον, δια να μη αποκαμητε χανουμενοι κατα τας ψυχας σας. ⁴Δεν αντεσταθητε ετι μεχρις αιματος αγωνιζομενοι κατα της αμαρτιας, ⁵και ελησμονησατε την νουθεσιαν, ητις λαλει προς εσας ως προς υιους, λεγουσα· Υιε μου, μη καταφρονης την παιδειαν του Κυριου, μηδε αθυμης ελεγχομενος υπ' αυτου. ⁶Διotti οντινα αγαπα Κυριος παιδευει και μαστιγωνει παντα υιον, τον οποιον παραδεχεται. ⁷Εαν υπομενητε την παιδειαν, ο Θεος φερεται προς εσας ως προς υιους· διotti τις υιος ειναι, τον οποιον δεν παιδευει ο πατηρ; ⁸Εαν ομως ησθε χωρις παιδειαν, της οποιας εγειναν μετοχοι παντες, αρα εισθε νοθοι και ουχι υιοι, ⁹επειτα τους μεν κατα σαρκα πατερας ημων ειχομεν παιδευτας και εσεβομεθα αυτους· δεν θελομεν υποταχθη πολλω μαλλον εις τον Πατερα των πνευματων και ζησει; ¹⁰Διotti εκεινοι μεν προς ολιγας ημερας επαιδευον ημας κατα την αρεσκειαν αυτων, ο δε προς το συμφε-

ρον ημων, δια να γεινωμεν μετοχοι της αγιοτητος αυτου. ¹¹Πασα δε παιδεια προς μεν το παρον δεν φαινεται οτι ειναι προξενος χαρας, αλλα λυπης, υστερον ομως αποδι-
δει εις τους γυμνασθεντας δι' αυτης καρπον ειρηνικον δικαιοσυνης. ¹²Δια τουτο ανορθωσατε τας κεχαινωμε-
νας χειρας και τα παραλελυμενα γονατα, ¹³και καμετε εις τους ποδας σας ευθειας οδους, δια να μη εκτραπη το χωλον, αλλα μαλλον να θεραπευθη. ¹⁴Ζητειτε ειρη-
νην μετα παντων, και τον αγιασμον, χωρις του οποιου ουδεις θελει ιδει τον Κυριον, ¹⁵παρατηρουντες μηπως υστερηται τις απο της χαριτος του Θεου, μηπως ριζα τις πικριας αναφουσα φερη ενοχλησιν και δια ταυτης μιαν-
θωσι πολλοι, ¹⁶μηπως ηναι τις πορνος η βεβηλος καθως ο Ησαυ, οστις δια μιαν βρωσιν επωλησε τα πρωτοτο-
κια αυτου. ¹⁷Επειδη εξευρετε οτι και μετεπειτα, θελων να κληρονομηση την ευλογιαν, απεδοκιμασθη, διοτι δεν ευρε τοπον μετανοιας, αν και εξεζητησεν αυτην μετα δακρυων. ¹⁸Διοτι δεν προσηλθετε εις ορος ψηλαφωμενον και καιομενον με πυρ και εις ζοφον και σκοτος και ανε-
μοστροβιλον ¹⁹και εις σαλπιγγος ηχον και φωνην λογων, την οποιαν οι ακουσαντες παρεκαλεσαν να μη λαληθη πλεον προς αυτους ο λογος. ²⁰Διοτι δεν υπεφερον το προ-
σταττομενον. Και ζωναν εαν εγγιση το ορος, θελει λιθοβο-
ληθη η με βελη θελει κατατοξευθη. ²¹και τοσον φοβερων ητο το φαινομενον, ωστε ο Μωυσης ειπε· Καταφοβος ει-
μαι και εντρομος. ²²αλλα προσηλθετε εις ορος Σιων και εις πολιν Θεου ζωντος, την επουρανιον Ιερουσαλημ, και εις μυριαδας αγγελων, ²³εις πανηγυριν και εκκλησιαν πρωτοτοκων καταγεγραμμενων εν τοις ουρανοις, και εις Θεον κριτην παντων, και εις πνευματα δικαιων οιτινες ελαβον την τελειοτητα, ²⁴και εις νεας διαθηκης μεσιτην Ιησουν, και εις αιμα καθαρισμου το οποιον λαλει καλη-
τερα παρα το του Αβελ. ²⁵Προσεχετε μη καταφρονησητε τον λαλουντα. Διοτι αν εκεινοι δεν απεφυγον, καταφρο-
νησαντες τον λαλουντα προς αυτους επι της γης, πολλω μαλλον ημεις εαν αποστραφωμεν τον λαλουντα απο των ουρανων. ²⁶του οποιου η φωνη την γην εσαλευσε τοτε, τωρα δε υπεσχεθη, λεγων· Ετι απαξ εγω σειω ουχι μονον την γην, αλλα και τον ουρανον. ²⁷Το δε ετι απαξ δηλοι των σαλευομενων την μεταθεσιν ως χειροποιητων, δια να μεινωσι τα μη σαλευομενα. ²⁸Δια τουτο παραλαμ-
βανοντες βασιλειαν ασαλευτον, ας κρατωμεν την χαριν, δια της οποιας να λατρευωμεν ευαρεστως τον Θεον με σεβας και ευλαβειαν. ²⁹Διοτι ο Θεος ημων ειναι πυρ καταναλισκον.

13 Η φιλαδελφια ας μενη. ²Την φιλοξενιαν μη λησμονειτε· επειδη δια ταυτης τινες εφιλοξενησαν αγγελους μη γνωριζοντες. ³Ενθυμεισθε τους δεσμιους ως συνδεσμιοι, τους ταλαιπωρουμενους ως οντες και σεις εν σω-
ματι. ⁴Τιμιος εστω ο γαμος εις παντας και η κοιτη αμια-
ντος· τους δε πορνους και μοιχους θελει κρινει ο Θεος. ⁵Ο τροπος σας εστω αφιλαργυρος, αρκεισθε εις τα πα-
ροντα, διοτι αυτος ειπε· Δεν θελω σε αφησει ουδε σε

εγκαταλειπει· ⁶ωστε ημεις θαρρουντες να λεγωμεν· Ο Κυριος βοηθος μου, και δεν θελω φοβηθη· τι να μοι καμη ανθρωπος; ⁷Ενθυμεισθε τους προεστωτας σας, οιτινες ελαλησαν προς εσας τον λογον του Θεου, των οποιων μιμεισθε την πιστιν, εχοντες προ οφθαλμων το αποτε-
λεσμα του πολιτευματος αυτων. ⁸Ο Ιησους Χριστος ειναι ο αυτος χθες και σημερον και εις τους αιωνας. ⁹Μη πλανασθε με διδαχας ποικιλας και ξενας· διοτι καλον ειναι με την χαριν να στερεωνηται η καρδια, ουχι με βρωματα, εις τα οποια οσοι περιεπατησαν δεν ωφεληθη-
σαν. ¹⁰Εχομεν θυσιαστηριον, εξ ου δεν εχουσιν εξουσιαν να φαγωσιν οι λατρευοντες εις την σκηνην. ¹¹Διοτι των ζωνων, των οποιων το αιμα εισφερεται εις τα αγια δια του αρχιερεως περι αμαρτιας, τουτων τα σωματα κατα-
καιονται εξω του στρατοπεδου. ¹²Οθεν και ο Ιησους, δια να αγιαση τον λαον δια του ιδιου αυτου αιματος, εξω της πυλης επαθεν. ¹³Ας εξερχωμεθα λοιπον προς αυτον εξω του στρατοπεδου, τον ονειδισμον αυτου φεροντες· ¹⁴διοτι δεν εχομεν εδω πολιν διαμενουσαν, αλλα την μελ-
λουσαν επιζητουμεν. ¹⁵Δι' αυτου λοιπον ας αναφερωμεν παντοτε εις τον Θεον θυσιαν αινεσεως, τουτεστι καρ-
πον χειλεων ομολογουντων το ονομα αυτου. ¹⁶Την δε αγαθοποιαν και το μεταδοτικον μη λησμονειτε, διοτι εις τοιαυτας θυσιας ευαρεσταιται ο Θεος. ¹⁷Πειθεσθε εις τους προεστωτας σας και υπακουετε· διοτι αυτοι αγρυ-
πνουσιν υπερ των ψυχων σας ως μελλοντες να αποδω-
σωσι λογον· δια να καμνωσι τουτο μετα χαρας και μη στεναζοντες· διοτι τουτο δεν σας ωφελει. ¹⁸Προσευχεσθε περι ημων· διοτι ειμεθα πεπεισμενοι οτι εχομεν καλην συνειδησιν, θελοντες να πολιτευωμεθα κατα παντα κα-
λως. ¹⁹Περισσοτερον δε παρακαλω να καμητε τουτο, δια να αποκατασταθω εις εσας ταχυτερα. ²⁰Ο δε Θεος της ειρηνης, οστις ανεβιβασεν εκ των νεκρων τον μεγαν ποι-
μενα των προβατων δια του αιματος της αιωνιου δια-
θηκης, τον Κυριον ημων Ιησουν, ²¹ειθε να σας καμη τε-
λειους εις παν εργον αγαθον, δια να εκτελητε το θελημα αυτου, ενεργων εν υμιν το ευαρεστον ενωπιον αυτου δια του Ιησου Χριστου, εις τον οποιον ειη η δοξα εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ²²Σας παρακαλω δε, αδελφοι, υποφερετε τον λογον της νουθεσιας· διοτι εν συντομια σας εγραφα. ²³Εξευρετε οτι ο αδελφος Τιμοθεος απε-
λυθη της φυλακης, μετα του οποιου, εαν ελθη ταχυτερα, θελω σας ιδει. ²⁴Ασπασθητε παντας τους προεστωτας σας και παντας τους αγιους. Σας ασπαζονται οι απο της Ιταλιας. ²⁵Η χαρις ειη μετα παντων υμων· αμην.

James

1 Πακωβος, δουλος του Θεου και του Κυριου Ιησου Χριστου, προς τας δωδεκα φυλας τας διεσπαρμενας, χαιρειν. ²Πασαν χαραν νομισατε, αδελφοι μου, οταν περιπεσητε εις διαφορους πειρασμους, ³γνωριζοντες οτι η δοκιμασια της πιστεως σας εργαζεται υπομονην. ⁴Η δε υπομονη ας εχη εργον τελειον, δια να ησθε τελειοι και ολοκληροι, μη οντες εις μηδεν ελλιπεις. ⁵Εαν δε τις απο σας ηναι ελλιπης σοφιας, ας ζητη παρα του Θεου του διδοντος εις παντας πλουσιως και μη ονειδιζοντος, και θελει δοθη εις αυτον. ⁶Ας ζητη ομως μετα πιστεως, χωρις να δισταζη παντελως· διοτι ο δισταζων ομοιαζει με κυμα θαλασσης κινουμενον υπο ανεμων και συνταραττομενον. ⁷Διοτι ας μη νομιζη ο ανθρωπος εκεινος οτι θελει λαβει τι παρα του Κυριου. ⁸Ανθρωπος εινα ακαταστατος εν πασαις ταις οδοις αυτου. ⁹Ας καυχεται δε ο αδελφος ο ταπεινος εις το υψος αυτου, ¹⁰ο δε πλουσιος εις την ταπεινωσιν αυτου, επειδη ως ανθος χορτου θελει παρελθει. ¹¹Διοτι ανετειλεν ο ηλιος με τον καυσωνα και εξηρανε τον χορτον, και το ανθος αυτου εξεπεσε, και το καλλος του προσωπου αυτου ηφανισθη· ουτω και ο πλουσιος θελει μαρανθη εν ταις οδοις αυτου. ¹²Μακαριος ο ανθρωπος, οστις υπομενει πειρασμον· διοτι αφου δοκιμασθη, θελει λαβει τον στεφανον της ζωης, τον οποιον υπεσχεθη ο Κυριος εις τους αγαπωντας αυτον. ¹³Μηδεις πειραζομενος ας λεγη οτι απο του Θεου πειραζομαι· διοτι ο Θεος εινα απειραστος κακων και αυτος ουδενα πειραζει. ¹⁴Πειραζεται δε εκαστος υπο της ιδιας αυτου επιθυμιας, παρασυρομενος και δελεαζομενος. ¹⁵Επειτα η επιθυμια αφου συλλαβη, γεννα την αμαρτιαν, η δε αμαρτια εκτελεσθεισα γεννα τον θανατον. ¹⁶Μη πλανασθε, αδελφοι μου αγαπητοι. ¹⁷Πασα δοσις αγαθη και παν δωρημα τελειον εινα ανωθεν καταβαινον απο του Πατρος των φωτων, εις τον οποιον δεν υπαρχει αλλοιωσις η σκια μεταβολης. ¹⁸Εξ ιδιας αυτου θελησεως εγεννησεν ημας δια του λογου της αληθειας, δια να ημεθα ημεις απαρχη τις των κτισματων αυτου. ¹⁹Λοιπον, αδελφοι μου αγαπητοι, ας εινα πας ανθρωπος ταχυς εις το να ακουη, βραδυς εις το να λαλη, βραδυς εις οργην· ²⁰διοτι η οργη του ανθρωπου δεν εργαζεται την δικαιοσυνην του Θεου. ²¹Δια τουτο απορριψαντες πασαν ρυπαριαν και περισσειαν κακιας δεχθητε μετα πραοτητος τον εμφυτευθεντα λογον τον δυναμενον να

σωση τας ψυχας σας. ²²Γινεσθε δε εκτελεσται του λογου και μη μονον ακροαται, απατωντες εαυτους. ²³Διοτι εαν τις ηναι ακροατης του λογου και ουχι εκτελεστης, ουτος ομοιαζει με ανθρωπον, οστις θεωρει το φυσικον αυτου προσωπον εν κατοπτρω· ²⁴διοτι εθεωρησεν εαυτον και ανεχωρησε, και ευθυς ελησμονησεν οποιος ητο. ²⁵Οστις ομως εγκυφη εις τον τελειον νομον της ελευθεριας και επιμεινη εις αυτον, ουτος γενομενος ουχι ακροατης επιλησμων, αλλ' εκτελεστης εργου, ουτος θελει εισθαι μακαριος εις την εκτελεσιν αυτου. ²⁶Εαν τις μεταξυ σας νομιζη οτι εινα θρησκος, και δεν χαλινονη την γλωσσαν αυτου αλλ' απατα την καρδιαν αυτου, τουτου η θρησκεια εινα ματαια. ²⁷Θρησκεια καθαρα και αμιαντος ενωπιον του Θεου και Πατρος εινα αυτη, να επισκεπτηται τους ορφανους και τας χηρας εν τη θλιψει αυτων, και να φυλαττη εαυτον αμολυντον απο του κοσμου.

2 Αδελφοι μου, μη εχετε με προσωποληψιας την πιστιν του δεδοξασμενου Κυριου ημων Ιησου Χριστου. ²Διοτι εαν εισελθη εις την συναγωγην σας ανθρωπος εχων χρυσουν δακτυλιδιον με λαμπρον ενδυμα, εισελθη δε και πτωχος με ρυπαρον ενδυμα, ³και επιβλεψητε εις τον φορουντα το ενδυμα το λαμπρον και ειπητε προς αυτον, Συ καθου εδω καλως, και προς τον πτωχον ειπητε, Συ στεκε εκει· καθου εδω υπο το υποποδιον μου, ⁴δεν εκαμετε αρα διακρισιν εν εαυτοις και εγεινεται κριται πονηρα διαλογιζομενοι; ⁵Ακουσατε, αδελφοι μου αγαπητοι, δεν εξελεξεν ο Θεος τους πτωχους του κοσμου τουτου πλουσιους εν πιστει και κληρονομους της βασιλειας, την οποιαν υπεσχεθη προς τους αγαπωντας αυτον; ⁶Σεις ομως ητιμασατε τον πτωχον. Δεν σας καταδυναστεουσιν οι πλουσιοι και αυτοι σας συρουσιν εις κριτηρια; ⁷Αυτοι δεν βλασφημουσι το καλον ονομα, με το οποιον ονομαζεσθε; ⁸Εαν μεν εκτελητε τον νομον τον βασιλικον κατα την γραφην, θελεις αγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτον, καλως ποιειτε· ⁹εαν ομως προσωποληπτητε, καμνετε αμαρτιαν και ελεγχεσθε υπο του νομου ως παραβαται. ¹⁰Διοτι οστις φυλαξη ολον τον νομον και πταιση εις εν, εγεινεν ενοχος παντων. ¹¹Επειδη ο ειπων, Μη μοιχευσης, ειπε και, Μη φονευσης· αλλ' εαν δεν μοιχευσης, φονευσης δε, εγεινες παραβατης του νομου. ¹²Ουτω λαλειτε και ουτω πραττετε, ως μελλοντες να κριθητε δια του νομου της ελευθεριας· ¹³διοτι η κρι-

σις θελει εισθαι ανιλεως εις τον οστις δεν εκαμεν ελεος· και το ελεος καυχεται κατα της κρισεως. ¹⁴Τι το οφελος, αδελφοι μου, εαν λεγη τις οτι εχει πιστιν, και εργα δεν εχη; μηπως η πιστις δυναται να σωση αυτον; ¹⁵Εαν δε αδελφος η αδελφη γυμνοι υπαρχωσι και στερωνται της καθημερινης τροφης, ¹⁶και ειπη τις εξ υμων προς αυτους, Υπαγετε εν ειρηνη, θερμαινεσθε και χορταζεσθε, και δεν δωσητε εις αυτους τα αναγκαια του σωματος, τι το οφελος; ¹⁷Ουτω και η πιστις, εαν δεν εχη εργα, νεκρα ειναι καθ' εαυτην. ¹⁸Αλλα θελει τις ειπει· Συ εχεις πιστιν, και εγω εχω εργα· δειξον μοι την πιστιν σου εκ των εργαων σου, και εγω θελω σοι δειξει εκ των εργαων μου την πιστιν μου. ¹⁹Συ πιστευεις οτι ο θεος ειναι εις· καλως ποιεις· και τα δαιμονια πιστευουσι και φριττουσι. ²⁰Θελεις ομως να γνωρισης, ω ανθρωπε ματαιε, οτι η πιστις χωρις των εργαων ειναι νεκρα; ²¹Αβρααμ ο πατηρ ημων δεν εδικαιωθη εξ εργαων, οτε προσεφερεν Ισαακ τον υιον αυτου επι το θυσιαστηριον; ²²Βλεπεις οτι η πιστις συνηργει εις τα εργα αυτου, και εκ των εργαων η πιστις ετελειωθη, ²³και επληρωθη η γραφη η λεγουσα· Επιστευσε δε Αβρααμ εις τον θεον, και ελογισθη εις αυτον εις δικαιοσυνην, και φιλος θεου ωνομασθη. ²⁴Βλεπετε λοιπον οτι εξ εργαων δικαιουται ο ανθρωπος και ουχι εκ πιστεως μονον. ²⁵Ομοιως δε και Ρααβ η πορνη δεν εδικαιωθη εξ εργαων, οτε υπεδεχθη τους απεσταλμενους και εξεβαλεν αυτους δι' αλλης οδου; ²⁶Διοτι καθως το σωμα χωρις πνευματος ειναι νεκρον, ουτω και η πιστις χωρις των εργαων ειναι νεκρα.

3Μη γινεσθε πολλοι διδασκαλοι, αδελφοι μου, εξευροντες οτι μεγαλητεραν κατακρισιν θελομεν λαβει. ²Διοτι εις πολλα πταιομεν απαντες. Εαν τις δεν πταιη εις λογον, ουτος ειναι τελειος ανηρ, δυνατος να χαλιναγωγηση και ολον το σωμα. ³Ιδου, τους χαλινους βαλλομεν εις τα στοματα των ιππων δια να πειθωνται εις ημας, και μεταφερομεν ολον το σωμα αυτων. ⁴Ιδου, και τα πλοια, οντα τοσον μεγαλα και υπο σφοδρων ανεμων ελαυνομενα, μεταφερονται υπο ελαχιστου πηδαλιου, οπου αν θελη η επιθυμια του κυβερνωντος. ⁵Ουτω και η γλωσσα ειναι μικρον μελος, ομως μεγαλαυχει. Ιδου, ολιγον πυρ ποσον μεγαλην υλην αναπτει. ⁶και η γλωσσα πυρ ειναι, ο κοσμος της αδικιας. Ουτω μεταξύ των μελων ημων η γλωσσα ειναι η μολυνουσα ολον το σωμα και φλογιζουσα τον τροχον του βιου και φλογιζομενη υπο της γεννης. ⁷Διοτι παν ειδος θηριων και πτηνων, ερπετων και θαλασσιων δαμαζεται και εδαμασθη υπο της ανθρωπινης φυσεως, ⁸την γλωσσαν ομως ουδεις των ανθρωπων δυναται να δαμαση· ειναι ακρατητον κακον, μεστη θανατηφορου φαρμακου. ⁹Δι' αυτης ευλογουμεν τον θεον και Πατερα, και δι' αυτης καταρωμεθα τους ανθρωπους τους καθ' ομοιωσιν θεου πλασθεντας. ¹⁰εκ του αυτου στοματος εξερχεται ευλογια και καταρα. Δεν πρεπει, αδελφοι μου, ταυτα να γινωνται ουτω. ¹¹Μηπως η πηγη απο της αυτης τρυπης αναβρουει το γλυκυ και το πικρον;

¹²μηπως ειναι δυνατον, αδελφοι μου, η συκη να καμη ελαιας η η αμπελος συκα; ουτως ουδεμια πηγη ειναι δυνατον να καμη υδωρ αλμυρον και γλυκυ. ¹³Τις ειναι μεταξύ σας σοφος και επιστημων; ας δειξη εκ της καλης διαγωγης τα εργα εαυτου εν πραοτητι σοφιας. ¹⁴Εαν ομως εχητε εν τη καρδια υμων φθονον πικρον και φιλονεικιαν, μη κατακαυχασθε και ψευδεσθε κατα της αληθειας. ¹⁵Η σοφια αυτη δεν ειναι ανωθεν καταβαινουσα, αλλ' ειναι επιγειος, ζωωδης, δαιμονιωδης. ¹⁶Διοτι οπου ειναι φθονος και φιλονεικια, εκει ακαταστασια και παν αχρειονπραγμα. ¹⁷Η ανωθεν ομως σοφια πρωτον μεν ειναι καθαρα, επειτα ειρηνικη, επιεικης, ευπειθης, πληρης ελεους και καλων καρπων, αμεροληπτος και ανυποκριτος. ¹⁸Και ο καρπος της δικαιοσυνης σπειρεται εν ειρηνη υπο των ειρηνοποιων.

4Ποθεν προερχονται πολεμοι και μαχαι μεταξύ σας; ουχι εντευθεν, εκ των ηδονων σας, αιτινες στρατευονται εντος των μελων σας; ²Επιθυμειτε και δεν εχετε· φρονεετε και φθονειτε, και δεν δυνασθε να επιτυχητε· μαχεσθε και πολεμειτε· αλλα δεν εχετε, επειδη δεν ζητειτε· ³ζητειτε και δεν λαμβανετε, διοτι κακως ζητειτε, δια να δαπανησητε εις τας ηδονας σας. ⁴Μοιχοι και μοιχαλιδες, δεν εξευρετε οτι η φιλια του κοσμου ειναι εχθρα του θεου; οστις λοιπον θεληση να ηναι φιλος του κοσμου, εχθρος του θεου καθισταται. ⁵Η νομιζετε οτι ματαιως η γραφη λεγει, Προς φθονον επιποθει το πνευμα, το οποιον κατακησεν εν ημιν; ⁶Αλλα μεγαλητεραν χαριν διδει ο θεος· οθεν λεγει· Ο θεος εις τους υπερηφανους αντιτασεται, εις δε τους ταπεινους διδει χαριν. ⁷Υποταχθητε λοιπον εις τον θεον. Αντισταθητε εις τον διαβολον, και θελει φυγει απο σας· ⁸πλησιασατε εις τον θεον, και θελει πλησιασει εις εσας. Καθαρισατε τας χειρας σας, αμαρτωλοι, και αγνισατε τας καρδιας, διγνωμοι. ⁹Κακοπαθησατε και πενθησατε και κλαυσατε· ο γελως σας ας μεταστραφη εις πενθος και η χαρα εις κατηφειαν. ¹⁰Ταπεινωθητε ενωπιον του Κυριου, και θελει σας υψωσει. ¹¹Μη καταλαλειτε αλληλους, αδελφοι. Οστις καταλαλει αδελφον και κρινει τον αδελφον αυτου, καταλαλει τον νομον και κρινει τον νομον και εαν κρινης τον νομον, δεν εισαι εκτελεστης του νομου, αλλα κριτης. ¹²Εις ειναι ο νομοθετης, ο δυναμενος να σωση και να απολεση· συ τις εισαι οστις κρινεις τον αλλον; ¹³Ελθετε τωρα οι λεγοντες· Σημερον η αυριον θελομεν υπαγει εις ταυτην την πολιν και θελομεν καμει εκει ενα χρονον και θελομεν εμπορευθη και κερδησει· ¹⁴οιτινες δεν εξευρετε το μελλον της αυριον· διοτι ποια ειναι η ζωη σας; ειναι τωοντι ατμος, οστις φαινεται προς ολιγον και επειτα αφανιζεται. ¹⁵αντι να λεγητε, Εαν ο Κυριος θεληση, και ζησωμεν, θελομεν καμει τουτο η εκεινο. ¹⁶Τωρα ομως καυχασθε εις τας αλαζονειας σας· πασα τοιαυτη καυχησις ειναι κακη. ¹⁷Εις τον οστις λοιπον εξευρει να καμνη το καλον και δεν καμνει, εις αυτον ειναι αμαρτια.

⁵Ελθετε τώρα οι πλουσιοι, κλαύσατε ολόλυζοντες δια τας επερχομενας τάλαιπωρίας σας. ²Ο πλουτος σας εσαπη και τα ματια σας εγειναν σκωληκοβρωτα, ³ο χρυσος σας και ο αργυρος εσκωριασε, και η σκωρια αυτων θελει εισθαι εις μαρτυριαν εναντιον σας και θελει φαγει τας σαρκας σας ως πυρ. Εθησαυρισατε δια τας εσχατας ημερας. ⁴Ιδου, ο μισθος των εργατων των θερισαντων τα χωραφια σας, τον οποιον εστερηθησαν απο σας, κραζει, και αι κραυγαι των θερισαντων εισηλθον εις τα ωτα Κυριου Σαβαωθ. ⁵Ετρυφησατε επι της γης και εσπαταλησατε, εθρεψατε τας καρδιας σας ως εν ημερα σφαγης. ⁶Κατεδικασατε, εφονευσατε τον δικαιον· δεν σας αντιστεκεται. ⁷Μακροθυμησατε λοιπον, αδελφοι, εως της παρουσιας του Κυριου. Ιδου, ο γεωργος περιμενει τον πολυτιμον καρπον της γης και μακροθυμει δι' αυτον, εωσου λαβη βροχην πρωιμον και οψιμον· ⁸μακροθυμησατε και σεις, στηριξατε τας καρδιας σας, διοτι η παρουσια του Κυριου επλησιασε. ⁹Μη στεναζετε κατ' αλληλων, αδελφοι, δια να μη κατακριθητε· ιδου, ο κριτης ισταται εμπροσθεν των θυρων. ¹⁰Λαβετε, αδελφοι μου, παραδειγμα της κακοπαθειας και της μακροθυμιας τους προφητας, οιτινες ελαλησαν εν τω ονοματι του Κυριου. ¹¹Ιδου, μακαριζομεν τους υπομενοντας· ηκουσατε την υπομονην του Ιωβ και ειδετε το τελος του Κυριου, οτι ειναι πολυευσπλαγγνος ο Κυριος και οικτιρμων. ¹²Προ παντων δε, αδελφοι μου, μη ομνυετε μητε τον ουρανον μητε την γην μητε αλλον τινα ορκον· αλλ' εστω υμων το ναι ναι, και το ου, δια να μη πεσητε υπο κρισιν. ¹³Κακοπαθει τις μεταξυ σας; ας προσευχηται· ευθυμει τις; ας ψαλλη. ¹⁴Ασθενει τις μεταξυ σας; ας προσκαλεση τους πρεσβυτερους της εκκλησιας, και ας προσευχηθωσιν επ' αυτον, αλειψαντες αυτον με ελαιον εν τω ονοματι του Κυριου. ¹⁵Και η μετα πιστεως ευχη θελει σωσει τον πασχοντα, και ο Κυριος θελει εγειρει αυτον· και αμαρτιας αν επραξε, θελουσι συγχωρηθη εις αυτον. ¹⁶Εξομολογεισθε εις αλληλους τα πταισματα σας και ευχεσθε υπερ αλληλων, δια να ιατρευθητε· πολυ ισχυει η δεησις του δικαιου ενθερμως γενομενη. ¹⁷Ο Ηλιας ητο ανθρωπος ομοιοπαθης με ημας και προσηχηθη ενθερμως να μη βρεξη, και δεν εβρεξεν επι της γης ετη τρια και μηνας εξ· ¹⁸και παλιν προσηχηθη, και ο ουρανος εδωκε βροχην και η γη εβλαστησε τον καρπον αυτης. ¹⁹Αδελφοι, εαν τις μεταξυ σας αποπλανηθη απο της αληθειας, και επιστρεψη τις αυτον, ²⁰ας εξευρη οτι ο επιστρεψας αμαρτωλον απο της πλανης της οδου αυτου θελει σωσει ψυχην εκ θανατου και θελει καλυψει και πληθος αμαρτιων.

1 Peter

1 Πέτρος, αποστολος Ιησου Χριστου, προς τους πα-
ρεπιδημους τους διεσπαρμενους εις Ποντον, Γαλατιαν,
Καππαδοκιαν, Ασιαν και Βιθυνιαν, ²εκλεκτους κατα προ-
γνωσιν Θεου Πατρος, δια του αγιασμου του Πνευματος,
εις υπακοην και ραντισμον του αιματος του Ιησου Χρι-
στου· πληθυνθειη χαρις και ειρηνη εις εσας. ³ Ευλογητος
ο Θεος και Πατηρ του Κυριου ημων Ιησου Χριστου,
οστις κατα το πολυ ελεος αυτου ανεγεννησεν ημας εις
ελπιδα ζωσαν δια της αναστασεως του Ιησου Χριστου
εκ νεκρων, ⁴εις κληρονομιαν αφθαρτον και αμιαντον και
αμαραντον, πεφυλαγμενην εν τοις ουρανοις δι' ημας.
⁵οιτινες με την δυναμιν του Θεου φυλαττομεθα δια της
πιστεως, εις σωτηριαν ετοιμην να αποκαλυφθη εν τω
εσχατω καιρω· ⁶δια το οποιον αγαλλιασθε, αν και τωρα
ολιγον, εαν χρειασθη, λυπηθητε εν διαφοροις πειρασμοις,
⁷ινα η δοκιμη της πιστεως σας, πολυ τιμιωτερα ουσα
παρα το χρυσιον το φθειρομενον δια πυρος και δοκιμα-
ζομενον, ευρεθη εις επαινων και τιμην και δοξαν οταν
φανερωθη ο Ιησους Χριστος, ⁸τον οποιον αν και δεν ει-
δετε αγαπατε, εις τον οποιον, αν και τωρα δεν βλεπητε
αυτον, πιστευοντες ομως αγαλλιασθε με χαραν ανεκλα-
λητον και ενδοξον, ⁹απολαμβανοντες το τελος της πι-
στεως σας, την σωτηριαν των ψυχων. ¹⁰Περι της οποιας
σωτηριας εξεζητησαν και εξηρευνησαν οι προφηται οι
προφητευσαντες περι της χαριτος, ητις εμελλε να ελθη
εις εσας· ¹¹ερευνητες εις τινα η ποιον καιρον εφανερone
το εν αυτοις Πνευμα του Χριστου, οτε προεμαρτυρει
τα παθη του Χριστου και τας μετα ταυτα δοξας· ¹²εις
τους οποιους απεκαλυφθη οτι ουχι δι' εαυτους, αλλα
δι' ημας υπηρετουν αυτα, τα οποια τωρα ανηγγελθη-
σαν προς εσας δια των κηρυξαντων το ευαγγελιον εις
εσας εν Πνευματι Αγιω τω αποσταλεντι απ' ουρανου,
εις τα οποια επιθυμουσιν οι αγγελιοι να παρακυψωσι.
¹³Δια τουτο αναζωσθεντες τας οσφυας της διανοιας σας,
εγκρατευεσθε και εχετε τελειαν ελπιδα εις την χαριν
την ερχομενην εις εσας, οταν αποκαλυφθη ο Ιησους Χρι-
στος, ¹⁴ως τεκνα υπακοης μη συμμορφουμενοι με τας
προτερας επιθυμιας, τας οποιας ειχετε εν αγνοια υμων,
¹⁵αλλα καθως ειναι αγιος εκεινος, οστις σας εκαλεσεν,
ουτω και σεις γινεσθε αγιοι εν παση διαγωγη· ¹⁶διotti
ειναι γεγραμμενον· Αγιοι γινεσθε, διotti εγω ειμαι αγιος.
¹⁷Και εαν επικαλησθε Πατερα τον κρινοντα απροσωπο-

ληπτως κατα το εργον εκαστου, διαγετε μετα φοβου τον
καιρον της παροικιας σας, ¹⁸εξευροντες οτι δεν ελυτρω-
θητε απο της ματαιας πατροπαραδοτου διαγωγης υμων
δια φθαρτων, αργυριου η χρυσιου, ¹⁹αλλα δια του τιμιου
αιματος του Χριστου, ως αμνου αμωμου και ασπιλου,
²⁰οστις ητο μεν προωρισμενος προ καταβολης κοσμου,
εφανερωθη δε εν τοις εσχατοις καιροις δια σας, ²¹τους πι-
στευοντας δι' αυτου εις τον Θεον, τον αναστησαντα αυ-
τον εκ νεκρων και δοντα εις αυτον δοξαν, ωστε η πιστις
σας και η ελπις να ηναι εις τον Θεον. ²²Καθαρισαντες
λοιπον τας ψυχας σας με την υπακοην της αληθειας δια
του Πνευματος προς φιλαδελφιαν ανυποκριτον, αγαπη-
σατε ενθερμως αλληλους εκ καθαρας καρδιας, ²³επειδη
ανεγεννηθητε ουχι εκ φθαρτου σπερματος, αλλα αφθαρ-
του, δια του λογου του Θεου του ζωντος και μενοντος
εις τον αιωνα. ²⁴Διotti Πασα σαρξ ειναι ως χορτος, και
πασα δοξα ανθρωπου ως ανθος χορτου. Εξηρανθη ο χορ-
τος, και το ανθος αυτου εξεπεσεν. ²⁵Ο λογος ομως του
Κυριου μενει εις τον αιωνα. Και ουτος ειναι ο λογος ο
ευαγγελισθεις εις εσας.

2 Απορριψαντες λοιπον πασαν κακιαν και παντα δο-
λον και υποκρισεις και φθονους και πασας καταλαλιας,
²επιποθησατε ως νεογεννητα βρεφη το λογικον αδολον
γαλα, δια να αυξηθητε δι' αυτου, ³επειδη εγευθητε οτι
αγαθος ο Κυριος. ⁴Εις τον οποιον προσερχομενοι, ως
εις λιθον ζωντα, υπο μεν των ανθρωπων αποδοδοκιμα-
σμενον, παρα δε τω Θεω εκλεκτον, εντιμον, ⁵και σεις,
ως λιθοι ζωντες, οικοδομεισθε οικος πνευματικος, ιερα-
τευμα αγιον, δια να προσφερητε πνευματικας θυσιας
ευπροσδεκτους εις τον Θεον δια Ιησου Χριστου· ⁶δια
τουτο και περιεχεται εν τη γραφη· Ιδου, θετω εν Σιων
λιθον ακρογωνιαιον, εκλεκτον, εντιμον, και ο πιστευων
επ' αυτον δεν θελει καταισχυνη. ⁷Εις εσας λοιπον τους
πιστευοντας ειναι η τιμη, εις δε τους απειθουντας ο λι-
θος, τον οποιον απεδοκιμασαν οι οικοδομουντες, ουτος
εγεινε κεφαλη γωνιας ⁸και λιθος προσκοιματος και πε-
τρα σκανδαλου· οιτινες προσκοιπτουσιν εις τον λογον,
οντες απειθεις, εις το οποιον και ησαν προσδιωρισμενοι·
⁹σεις ομως εισθε γενος εκλεκτον, βασιλειον ιερατευμα,
εθνος αγιον, λαος τον οποιον απεκτησεν ο Θεος, δια να
εξαγγελιγητε τας αρετας εκεινου, οστις σας εκαλεσεν εκ
του σκοτους εις το θαυμαστον αυτου φως· ¹⁰οι ποτε μη

οντες λαος, τωρα δε λαος του Θεου, οι ποτε μη ηληθμενοι, τωρα δε ελεηθεντες. ¹¹Αγαπητοι, σας παρακαλω ως ξενους και παρεπιδημους, να απεχητε απο των σαρκικων επιθυμιων, αιτινες στρατευονται κατα της ψυχης. ¹²να εχητε καλην την διαγωγην σας μεταξυ των εθνων, ινα ενω σας καταλαλουσιν ως κακοποιους, εκ των καλων εργαων, οταν ιδωσιν αυτα, δοξασωσι τον Θεον εν τη ημερα της επισκεψεως. ¹³Υποταχθητε λοιπον εις πασαν ανθρωπινην διαταξιν δια τον Κυριον· ειτε εις βασιλεα, ως υπερεχοντα, ¹⁴ειτε εις ηγεμονας, ως δι' αυτου πεμπομενους εις εκδικησιν μεν κακοποιων, επαινον δε αγαθοποιων· ¹⁵διotti ουτως ειναι το θελημα του Θεου, αγαθοποιουντες να αποστομονητε την αγνωσιαν των αφρονων ανθρωπων· ¹⁶ως ελευθεροι, και μη ως εχοντες την ελευθεριαν επικαλυμμα της κακιας, αλλ' ως δουλοι του Θεου. ¹⁷Παντας τιμησατε, την αδελφοτητα αγαπατε, τον Θεον φοβεισθε, τον βασιλεα τιματε. ¹⁸Οι οικεται υποτασσεσθε εν παντι φοβω εις τους κυριους σας, ου μονον εις τους αγαθους και επιεικεις, αλλα και εις τους διεστραμμενους. ¹⁹Διotti τουτο ειναι χαρις, το να υποφερη τις λυπας δια την εις τον Θεον συνειδησιν, πασχων αδικως. ²⁰Διotti ποια δοξα ειναι, εαν αμαρτανοντες και ραπιζομενοι υπομενητε; εαν ομως αγαθοποιουντες και πασχοντες υπομενητε, τουτο ειναι χαρις παρα τω Θεω. ²¹Διotti εις τουτο προσεκληθητε, επειδη και ο Χριστος επαθεν υπερ υμων, αφινων παραδειγμα εις υμας δια να ακολουθησητε τα ιχνη αυτου· ²²οστις αμαρτιαν δεν εκαμεν, ουδε ευρεθη δολος εν τω στοματι αυτου. ²³Οστις λοιδορουμενος δεν αντελοιδορει, πασχων δεν ηπειλει, αλλα παρεδιδεν εαυτον εις τον κρινοντα δικαιως· ²⁴οστις τας αμαρτιας ημων αυτος εβαστασεν εν τω σωματι αυτου επι του ξυλου, δια να ζησωμεν εν τη δικαιοσυνη, αποθανοντες κατα τας αμαρτιας· με του οποιου την πληγην ιατρευθητε. ²⁵Διotti υπηρχετε ως προβατα πλανωμενα, αλλα τωρα επεστραφητε εις τον ποιμενα και επισκοπον των ψυχων σας.

3Ομοιως αι γυναικες, υποτασσεσθε εις τους ανδρας υμων, ινα και εαν τινες απειθωσιν εις τον λογον, κερδηθωσιν ανευ του λογου δια της διαγωγης των γυναικων, ²αφου ιδωσι την μετα φοβου καθαραν διαγωγην σας. ³Των οποιων ο στολισμος ας ηναι ουχι ο εξωτερικος, ο του πλεγματος των τριχων και της περιθεσεως των χρυσιων η της ενδυσεως των ιματιων, ⁴αλλ' ο κρυπτος ανθρωπος της καρδιας, κεκοσμημενος με την αφθαρσιαν του πραου και ησυχιου πνευματος, το οποιον ενωπιον του Θεου ειναι πολυτιμον. ⁵Διotti ουτω ποτε και αι αγiai γυναικες αι ελπιζουσαι επι τον Θεον εστολιζον εαυτας, υποτασσομεναι εις τους ανδρας αυτων, ⁶καθως η Σαρρα υπηκουσεν εις τον Αβρααμ, καλουσα αυτον κυριον· της οποιας σεις εγεννηθητε τεκνα, αγαθοποιουσαι και μη φοβουμεναι μηδεμιαν πτοησιν. ⁷Οι ανδρες ομοιως, συνοικειτε με τας γυναικας σας εν φρονησει, αποδιδοντες τιμην εις το γυναικειον γενοσ ως εις σκευος ασθενεστε-

ρον, και ως εις συγκληρονομους της χαριτος της ζωης, δια να μη εμποδιζωνται αι προσευχαι σας. ⁸Τελευταιον δε, γινεσθε παντες ομοφρονες, συμπαθεις, φιλαδελφοι, ευσπλαγχοι, φιλοφρονες, ⁹μη αποδιδοντες κακον αντι κακου η λοιδοριαν αντι λοιδοριας, αλλα το εναντιον ευλογουντες, επειδη εξευρετε οτι εις τουτο προσεκληθητε, δια να κληρονομησητε ευλογιαν. ¹⁰Διotti Οστις θελει να αγαπα την ζωην και ιδη ημερας αγαθας ας παυση την γλωσσαν αυτου απο κακου και τα χειλη αυτου απο του να λαλωσι δολον, ¹¹ας εκκλινη απο κακου και ας πραξη αγαθον, ας ζητηση ειρηνην και ας ακολουθηση αυτην· ¹²διotti οι οφθαλμοι του Κυριου ειναι επι τους δικαιους και τα ωτα αυτου εις την δεησιν αυτων, το δε προσωπον του Κυριου ειναι κατα των πραττοντων κακα. ¹³Και τις θελει σας κακοποιησει, εαν γεινητε μιμηται του αγαθου; ¹⁴Αλλ' εαν και πασχητε δια την δικαιοσυνην, εισθε μακαριοι· τον δε φοβον αυτων μη φοβηθητε μηδε ταραχθητε, ¹⁵αλλα αγιασατε Κυριον τον Θεον εν ταις καρδιαις υμων, και εστε παντοτε ετοιμοι εις απολογιαν μετα πραοτητος και φοβου προς παντα τον ζητουντα απο σας λογον περι της ελπιδος της εν υμιν, ¹⁶εχοντες συνειδησιν αγαθην, ινα, ενω σας καταλαλωσιν ως κακοποιους, καταισχυρθωσιν οι συκοφαντουντες την καλην σας εν Χριστω διαγωγην. ¹⁷Διotti καλητερον να πασχητε, εαν ηναι ουτω το θελημα του Θεου, αγαθοποιουντες παρα κακοποιουντες. ¹⁸Επειδη και ο Χριστος απαξ επαθε δια τας αμαρτιας, ο δικαιος υπερ των αδικων, δια να φερη ημας προς τον Θεον, θανατωθεις μεν κατα την σαρκα, ζωοποιηθεις δε δια του πνευματος· ¹⁹δια του οποιου πορευθεις εκηρυξε και προς τα πνευματα τα εν τη φυλακη, ²⁰τα οποια ηπειθησαν ποτε, οτε η μακροθυμια του Θεου επροσμενε ποτε αυτους εν ταις ημεραις του Νωε, ενω κατεσκευαζετο η κιβωτος, εις ην ολιγαι, τουτεστιν οκτω, ψυχαι διεσωθησαν δι' υδατος. ²¹Του οποιου αντιτυπον ον το βαπτισμα, σωζει και ημας την σημερον, ουχι αποβολη της ακαθαρσιας της σαρκος, αλλα μαρτυρια της αγαθης συνειδησεως εις Θεον, δια της αναστασεως του Ιησου Χριστου, ²²οστις ειναι εν δεξια του Θεου πορευθεις εις τον ουρανον, και εις ον υπεταχθησαν αγγελιοι και εξουσαι και δυναμεις.

4Επειδη λοιπον ο Χριστος επαθεν υπερ ημων κατα σαρκα, οπλισθητε και σεις το αυτο φρονημα, διotti ο παθων κατα σαρκα επαυσεν απο της αμαρτιας, ²δια να ζησητε τον εν σαρκι επιλοιπον χρονον, ουχι πλεον εν ταις επιθυμιαις των ανθρωπων, αλλ' εν τω θεληματι του Θεου. ³Διotti αρκετος ειναι εις ημας ο παρελθων καιρος του βιου, οτε επραξαμεν το θελημα των εθνων, περιπατησαντες εν ασελγειαις, επιθυμιαις, οينوποσιαις, κωμοις, συμποσιοις και αθεμιτοις ειδωλολατρειαις· ⁴και δια τουτο παραξενευονται οτι σεις δεν συντρεχετε με αυτους εις την αυτην εκχειλισιν της ασωτιας, και σας βλασφημουσιν· ⁵οιτινες θελουσιν αποδωσει λογον εις κεινον, οστις ειναι ετοιμος να κρινη ζωντας και νεκρους.

⁶Επειδη δια τουτο εκηρυχθη το ευαγγελιον και προς τους νεκρους, δια να κριθωσι μεν κατα ανθρωπους εν σαρκι, να ζωσι δε κατα Θεον εν πνευματι. ⁷Παντων δε το τελος επλησιασε. Φρονιμως λοιπον διαγετε και αγρυπνειτε εις τας προσευχας· ⁸προ παντων δε εχετε ενθερμον την εις αλληλους αγαπην, διοτι η αγαπη θελει καλυψει πληθος αμαρτιων· ⁹γινεσθε φιλοξενοι εις αλληλους χωρις γογγυσμων· ¹⁰εκαστος κατα το χαρισμα, το οποιον ελαβεν, υπηρετειτε κατα τουτο εις αλληλους ως καλοι οικονομοι της πολυειδους χαριτος του Θεου· ¹¹εαν τις λαλη, ας λαλη ως λαλων λογια Θεου· εαν τις υπηρετη, ας υπηρετη ως υπηρετων εκ της δυναμεως, την οποιαν χορηγει ο Θεος· δια να δοξαζηται εν πασιν ο Θεος δια Ιησου Χριστου, εις τον οποιον εινα η δοξα και το κρατος εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ¹²Αγαπητοι, μη παραξενευεσθε δια τον βασανισμον τον γινομενον εις εσας προς δοκιμασιαν, ως εαν συνεβαινεν εις εσας παραδοξον τι, ¹³αλλα καθοτι εισθε κοινωνοι των παθηματων του Χριστου, χαιρετε, ινα και οταν η δοξα αυτου φανερωθη χαρητε αγαλλιωμενοι. ¹⁴Εαν ονειδιζησθε δια το ονομα του Χριστου, εισθε μακαριοι, διοτι το Πνευμα της δοξης και το του Θεου αναπαιεται εφ' υμας· κατα μεν αυτους βλασφημειται, κατα δε υμας δοξαζεται. ¹⁵Διοτι μηδεις υμων ας μη πασχη ως φονευς η κλεπτης η κατοποιος η ως περιεραζομενος τα αλλοτρια. ¹⁶αλλ' εαν πασχη ως Χριστιανος, ας μη αισχυνηται, αλλ' ας δοξαζη τον Θεον κατα τουτο. ¹⁷Διοτι εφθασεν ο καιρος του να αρχιση η κρισις απο του οικου του Θεου· και αν αρχιζη πρωτον αφ' ημων, τι θελει εισθαι το τελος των απειθουτων εις το ευαγγελιον του Θεου; ¹⁸και αν ο δικαιος μολις σωζηται, ο ασεβης και αμαρτωλος που θελει φανη; ¹⁹Ωστε και οι πασχοντες κατα το θελημα του Θεου ας εμπιστευονται τας εαυτων ψυχας εις αυτον, ως εις πιστον δημιουργον εν αγαθοποια.

5Τους μεταξυ σας πρεσβυτερους παρακαλω εγω ο συμπρεσβυτερος και μαρτυς των παθηματων του Χριστου, ο και κοινωνος της δοξης, ητις μελλει να αποκαλυφθη, ²ποιμανατε το μεταξυ σας ποιμνιον του Θεου, επισκοπουντες μη αναγκαστικως αλλ' εκουσιως, μηδε αισχροκερδως αλλα προθυμως, ³μηδε ως κατακυριευοντες την κληρονομιαν του Θεου, αλλα τυποι γινομενοι του ποιμνιου. ⁴Και οταν φανερωθη ο αρχιποιμην, θελετε λαβει τον αμαραντινον στεφανον της δοξης. ⁵Ομοιως οι νεωτεροι υποταχθητε εις τους πρεσβυτερους. Παντες δε υποτασσομενοι εις αλληλους ενδυθητε την ταπεινοφροσυνην· διοτι ο Θεος αντιτασσεται εις τους υπερηφανους, εις δε τους ταπεινους διδει χαριν. ⁶Ταπεινωθητε λοιπον υπο την κραταιαν χειρα του Θεου, δια να σας υψωση εν καιρω, ⁷και πασαν την μεριμναν υμων ριψατε επ' αυτον, διοτι αυτος φροντιζει περι υμων. ⁸Εγκρατευθητε, αγρυπνησατε· διοτι ο αντιδικος σας διαβολος ως λεων ωρουμενος περιερχεται ζητων τινα να καταπιη· ⁹εις τον οποιον αντισταθητε μενοντες στερεοι εις την πιστιν, εξευ-

ροντες οτι τα αυτα παθηματα γινονται εις τους αδελφους σας τους εν τω κοσμω. ¹⁰Ο δε Θεος πασης χαριτος, οστις εκαλεσεν ημας εις την αιωνιον αυτου δοξαν δια του Χριστου Ιησου, αφου παθητε ολιγον, αυτος να σας τελειοποιηση, στηριξη, ενισχυση, θεμελιωση. ¹¹Εις αυτον ειη η δοξα και το κρατος εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ¹²Σας εγραφα εν βραχυλογια δια του Σιλουανου του πιστου αδελφου, ως φρονω, προτρεπων και επιμαρτυρων οτι αυτη εινα η αληθινη χαρις του Θεου, εις την οποιαν στεκεσθε. ¹³Σας ασπαζεται η εν Βαβυλωνι συνεκλεκτη εκκλησια και Μαρκος, ο υιος μου. ¹⁴Ασπασθητε αλληλους εν φιληματι αγαπης. Ειρηνη εις παντας υμας τους εν Χριστω Ιησου· αμην.

2 Peter

1 Συμεων Πετρος, δουλός και αποστολός του Ιησού Χριστού, προς τους όσους ελαχόν ίσοτιμόν με ήμας πιστίν εις την δικαιοσύνην του Θεού ήμων και Σωτήρος Ιησού Χριστού· ²χαρίς και ειρήνη πληθυνθείη εις εσάς δια της επιγνώσεως του Θεού και του Ιησού του Κυρίου ήμων. ³Καθώς η θεία δύναμις αυτού εχαρίσεν εις ήμας πάντα τα προς ζώνη και ευσεβείαν δια της επιγνώσεως του καλεσαντος ήμας δια της δόξης αυτού και αρετής, ⁴δια των οποίων εδωρήθησαν εις ήμας αι μεγίσται και τιμίαι επαγγελίαι, ινα δια τούτων γεινήτε κοινώνοι θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν δια της επιθυμίας διαφθοράν. ⁵Και δι' αυτό δε τούτο καταβαλόντες πασαν σπουδήν, προσθεσατε εις την πιστίν σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν, ⁶εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσεβείαν, ⁷εις δε την ευσεβείαν την φιλαδελφίαν, εις δε την φιλαδελφίαν την αγαπήν. ⁸Διοτι, εαν ταυτα υπάρχουσιν εις εσάς και περισσεύωσι, σας καθιστώσιν ουχι αργούς ουδε ακαρούς εις την επιγνώσιν του Κυρίου ήμων Ιησού Χριστού· ⁹επειδή εις όντινα δεν υπάρχουσι ταυτα, τυφλός είναι, μωπαζεί και ελησημονήσε τον καθαρισμόν των παλαιών αυτού αμαρτιών. ¹⁰Δια τούτο, αδελφοί, επιμελήθητε περισσοτερον να καμήτε βεβίαιαν την κλήσιν και την εκλογήν σας· διοτι ταυτα καμνοντες δεν θέλετε πταισει ποτε. ¹¹Διοτι ουτω θέλει σας δοθη πλουσιώς η εισόδος εις την αιώνιον βασιλείαν του Κυρίου ήμων και Σωτήρος Ιησού Χριστού. ¹²Όθεν δεν θέλω αμελήσει να σας υπενθυμιζώ παντοτε περι τούτων, καιτοι ειδότας και εστηριγμένους εις την παρουσίαν αληθείαν. ¹³Στοχαζόμαι όμως δικαίον, εφ' όσον ειμαι εν τούτω τω σκηνώματι, να σας διεγειρω δια της υπενθυμίσεως, ¹⁴επειδή εξευρω ότι εντός ολίγον θέλω αποθεσει το σκηνώμα μου, καθώς και ο Κύριος ήμων Ιησους Χριστος μοι εφανέρωσε. ¹⁵Θέλω όμως επιμελήθη, ώστε σεις και μετα την αποβίωσιν μου να δυνασθε παντοτε να ενθυμησθε αυτα. ¹⁶Διοτι σας εγνωστοποιήσαμεν την δύναμιν και παρουσίαν του Κυρίου ήμων Ιησού Χριστού, ουχι μυθούς σοφιστικούς ακολούθησαντες, αλλ' αυτοπται γενομένοι της εκείνου μεγαλειότητος. ¹⁷Διοτι ελαβε παρα Θεού Πατρος τιμήν και δόξαν, οτε ήλθεν εις αυτόν τοιαυτη φωνή υπο της μεγαλοπρεπούς δόξης, Ουτός είναι ο Υίός μου ο αγαπητός,

εις τον οποίον εγω ευηρεστήθην· ¹⁸και ταυτην την φωνήν ήμεις ήκουσαμεν εξ ουρανού ελθούσαν, όντες μετ' αυτού εν τω όρει τω αγίω. ¹⁹Και έχομεν βεβαιοτερον τον προφητικόν λόγον, εις τον οποίον καμνετε καλά να προσεχητε ως εις λυχνόν φεγγόντα εν σκοτεινώ τόπω, εώσου ελθη η αυγή της ήμερας και ο φωσφορός ανατείλη εν ταις καρδιαίς υμών· ²⁰τούτο πρώτον εξευροντες, ότι ουδεμία προφητεία της γραφής γίνεται εξ ίδιαις του προφητευόντος διασαφήσεως· ²¹διοτι δεν ήλθε ποτε προφητεία εκ θελήματος ανθρώπου, αλλ' υπο του Πνεύματος του Αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι αγίοι άνθρωποι του Θεού.

2 Υπήρξαν όμως και ψευδοπροφήται μεταξύ του λαού, καθώς και μεταξύ σας θέλουσιν εισθαι ψευδοδιδασκαλοί, οιτινες θέλουσι παρεισαζεί αιρέσεις απώλειας, αρνούμενοι και τον αγοράσαντα αυτούς δεσποτήν, επισυρόντες εις εαυτούς ταχείαν απώλειαν· ²και πολλοί θέλουσιν εξακολούθησει εις τας απώλειας αυτών, δια τους οποίους η όδος της αληθείας θέλει βλασφημηθη· ³και δια πλεονεξίαν θέλουσι σας εμπορευθη με πλαστούς λόγους, των οποίων η καταδική εκπαλαι δεν μένει αργή, και η απώλεια αυτών δεν νυσταζει. ⁴Διοτι εαν ο Θεός δεν εφεισθή αγγέλους αμαρτησαντας, αλλα ριψάς αυτούς εις τον ταρταρόν δεδεμένους με αλυσείς σκοτούς, παρεδώκε δια να φυλαττωνται εις κρίσιν, ⁵και εαν τον παλαιόν κόσμον δεν εφεισθή, αλλα φερών κατακλυσμόν επι τον κόσμον των ασεβών εφυλάξεν ογδοόν τον Νωε, κηρυκα της δικαιοσύνης, ⁶και κατεκρινεν εις καταστροφήν τας πόλεις των Σοδομών και της Γομορράς και ετεφρώσε, καταστήσας παραδειγμα των μελλοντών να ασεβώσι, ⁷και ήλευθερώσε τον δικαίον Λωτ καταθλιβόμενον υπο της ασελγούς διαγωγής των ανομών· ⁸διοτι ο δικαίος, κατοικών μεταξύ αυτών, δι' ορασεως και ακοής, εβασανίζεν απο ήμερας εις ήμεραν την δικαίαν αυτού ψυχήν δια τα ανομα έργα αυτών· ⁹εξευρει ο Κύριος να ελευθερώνη εκ του πειρασμού τους ευσεβείς, τους δε αδικούς να φυλαττη εις την ήμεραν της κρίσεως, δια να κολαζώνται, ¹⁰μαάλιστα δε τους οπισω της σαρκός ακολούθουντας με επιθυμίαν ακαθαρσίας και καταφρονούντας την εξουσίαν. Είναι τολμηταί, αυθαδείς, δεν τρεμούσι βλασφημούντες τα αξιώματα, ¹¹ενω οι αγγέλοι, μεγαλύτεροι όντες εις ισχύν και δύναμιν, δεν φέρουσι κατ' αυτών

βλασφημιον κρισιν ενωπιον του Κυριου. ¹²Ουτοι ομως, ως αλογα φυσικα ζωα γεγεννημενα δια αλωσιν και φθοραν, βλασφημουσι περι πραγματων τα οποια αγνοουσι, και θελουσι καταφθαρη εν τη ιδια αυτων διαφθορα, ¹³και θελουσι λαβει τον μισθον της αδικιας αυτων· στοχαζονται ηδονην την καθημερινην τρυφην, ειναι σπιλοι και μωμοι, εντρυφωσιν εν ταις απαταις αυτων, συμποσιαζουσι με σας, ¹⁴εχουσιν οφθαλμους μεστους μοιχειας και μη παυομενους απο της αμαρτιας, δελεαζουσι ψυχας αστηρικτους, εχουσι την καρδιαν γεγυμνασμενην εις πλεονεξιας, ειναι τεκνα καταρας· ¹⁵αφησαντες την ευθειαν οδον, επλανηθησαν και ηκολουθησαν την οδον του Βαλααμ υιου του Βοσορ, οστις ηγαπησε τον μισθον της αδικιας, ¹⁶ηλεγχθη ομως δια την ιδιαν αυτου παρανομιαν, αφωνον υποζυγιον με φωνην ανθρωπου λαλησαν ημποδισε την παραφροσυνην του προφητου. ¹⁷Ουτοι ειναι πηγαι ανυδροι, νεφελαι υπο ανεμοστροβιλου ελαυνομεναι, δια τους οποιους το ζοφερον σκοτος φυλαττεται εις τον αιωνα. ¹⁸Διοτι λαλουντες υπερηφανα λογια ματαιοτητος, δελεαζουσι με τας επιθυμιας της σαρκος, με τας ασελγειας εκεινους οιτινες τωοντι απεφυγον τους εν πλανη ζωντας, ¹⁹επαγγελιομενοι εις αυτους ελευθεριαν, ενω αυτοι ειναι δουλοι της διαφθορας· διοτι απο οντινα νικαται τις, τουτου και δουλος γινεται. ²⁰Επειδη εαν αφου απεφυγον τα μολυσματα του κοσμου δια της επιγνωσεως του Κυριου και Σωτηρος Ιησου Χριστου, ενεπλεχθησαν παλιν εις ταυτα και νικωνται, εγειναν εις αυτους τα εσχατα χειροτερα των πρωτων. ²¹Επειδη καλητερον ητο εις αυτους να μη γνωρισωσι την οδον της δικαιοσυνης, παρα αφου εγνωρισαν να επιστρεψωσιν εκ της παραδοθεισης εις αυτους αγιας εντολης. ²²Συνεβη δε εις αυτους το της αληθινης παροιμιας, Ο κυων επεστρεψεν εις το ιδιον αυτου εξερασμα, και, Ο χοιρος λουσθεις επεστρεψεν εις το κυλισμα του βορβορου.

3 Δευτεραν ηδη ταυτην την επιστολην σας γραφω, αγαπητοι, με τας οποιας διεγειρω δι' υπενθυμισεως την ειλικρινη σας διανοιαν, ²δια να ενθυμηθητε τους λογους τους προλαληθεντας υπο των αγιων προφητων και την παραγγελιαν ημων των αποστολων του Κυριου και Σωτηρος· ³τουτο πρωτον γνωριζοντες, οτι θελουσιν ελθει εν ταις εσχαις ημεραις εμπαικται, περιπατουντες κατα τας ιδιας αυτων επιθυμιας ⁴και λεγοντες· Που ειναι η υποσχεσις της παρουσιας αυτου; διοτι αφ' ης ημερας οι πατερες εκοιμηθησαν, τα παντα διαμενουσιν ουτως απ' αρχης της κτισεως. ⁵Διοτι εκουσιως αγνοουσι τουτο, οτι με τον λογον του Θεου οι ουρανοι εγειναν εκπαλαι και η γη συνεστωσα εξ υδατος και δι' υδατος, ⁶δια των οποιων ο τοτε κοσμος απωλεσθη κατακλυσθεις υπο του υδατος· ⁷οι δε σημερινοι ουρανοι και η γη δια του αυτου λογου ειναι αποτεταμειυμενοι, φυλαττομενοι δια το πυρ εις την ημεραν της κρισεως και της απωλειας των ασεβων ανθρωπων. ⁸Εν δε τουτο ας μη σας λανθανη, αγαπητοι, οτι παρα Κυριω μια ημερα ειναι ως χιλια ετη

και χιλια ετη ως ημερα μια. ⁹Δεν βραδυνει ο Κυριος την υποσχεσιν αυτου, ως τινες λογιζονται τουτο βραδυτητα, αλλα μακροθυμει εις ημας, μη θελων να απολεσθωσι τινες, αλλα παντες να ελθωσιν εις μετανοιαν. ¹⁰Θελει δε ελθει η ημερα του Κυριου ως κλεπτης εν νυκτι, καθ' ην οι ουρανοι θελουσι παρελθει με συριγμον, τα στοιχεια δε πυρακτουμενα θελουσι διαλυθη, και η γη και τα εν αυτη εργα θελουσι κατακαη. ¹¹Επειδη λοιπον παντα ταυτα διαλυονται, οιοιοι πρεπει να ησθεσεις εις πολιτευμα αγιον και ευσεβειαν, ¹²προσμενοντες και σπευδοντες εις την παρουσιαν της ημερας του Θεου, καθ' ην οι ουρανοι πυρουμενοι θελουσι διαλυθη και τα στοιχεια πυρακτουμενα θελουσι χωνευθη; ¹³Κατα δε την υποσχεσιν αυτου νεους ουρανους και νεαν γην προσμενομεν, εν οις δικαιοσυνη κατοικει. ¹⁴Δια τουτο, αγαπητοι, ταυτα προσμενοντες, σπουδασατε να ευρεθητε ασπιλοι και αμωμητοι ενωπιον αυτου εν ειρηνη, ¹⁵και νομιζετε σωτηριαν την μακροθυμιαν του Κυριου ημων, καθως και ο αγαπητος ημων αδελφος Παυλος εγραψε προς εσας κατα την δοθεισαν εις αυτον σοφιαν, ¹⁶ως και εν πασαις ταις επιστολαις αυτου, λαλων εν αυταις περι τουτων, μεταξυ των οποιων ειναι τινα δυσνοητα, τα οποια οι αμαθεις και αστηρικτοι στρεβλονουσιν, ως και τας λοιπας γραφας προς την ιδιαν αυτων απωλειαν. ¹⁷Σεις λοιπον, αγαπητοι, προγνωριζοντες ταυτα φυλαττεσθε, δια να μη παρασυρθητε με την πλανην των ανομων και εκπεσητε απο τον στηριγμον σας, ¹⁸αυξανεσθε δε εις την χαριν και εις την γνωσιν του Κυριου ημων και Σωτηρος Ιησου Χριστου· εις αυτον εστω η δοξα και νυν και εις ημεραν αιωνος· αμην.

1 John

1Εκεινο, το οποίον ητο απ' αρχης, το οποίον ηκουσαμεν, το οποίον ειδομεν με τους οφθαλμους ημων, το οποίον εθεωρησαμεν και αι χειρες ημων εψηλαφησαν, περι του Λογου της ζωης· ²και η ζωη εφανερωθη, και ειδομεν και μαρτυρουμεν και απαγγελλομεν προς εσας την ζωην την αιωνιον, ητις ητο παρα τω Πατρι και εφανερωθη εις ημας· ³εκεινο, το οποίον ειδομεν και ηκουσαμεν, απαγγελλομεν προς εσας· δια να εχητε και σεις κοινωνιαν μεθ' ημων· και η κοινωνια δε ημων εινα μετα του Πατρος και μετα του Υιου αυτου Ιησου Χριστου. ⁴Και ταυτα γραφομεν προς εσας, δια να ηναι πληρης η χαρσας. ⁵Και αυτη εινα η επαγγελια, την οποίαν ηκουσαμεν απ' αυτου και αναγγελλομεν προς εσας, οτι ο Θεος εινα φωσ και σκοτια εν αυτω δεν υπαρχει ουδεμια. ⁶Εαν ειπωμεν οτι κοινωνιαν εχομεν μετ' αυτου και περιπατωμεν εν τω σκοτει, ψευδομεθα και δεν πραττομεν την αληθειαν· ⁷εαν ομως περιπατωμεν εν τω φωτι, καθως αυτος εινα εν τω φωτι, εχομεν κοινωνιαν μετ' αλληλων, και το αιμα του Ιησου Χριστου του Υιου αυτου καθαριζει ημασ απο πασης αμαρτιασ. ⁸Εαν ειπωμεν οτι αμαρτιαν δεν εχομεν, εαυτους πλανωμεν και η αληθεια δεν εινα εν ημιν. ⁹Εαν ομολογωμεν τασ αμαρτιασ ημων, εινα πιστος και δικαιοσ, ωστε να συγχωρηση εις ημασ τασ αμαρτιασ και καθαριση ημασ απο πασης αδικιασ. ¹⁰Εαν ειπωμεν οτι δεν ημαρτησαμεν, ψευστην καμνομεν αυτον, και ο λογος αυτου δεν υπαρχει εν ημιν.

2Τεκνια μου, ταυτα σας γραφω δια να μη αμαρτησητε. Και εαν τις αμαρτηση, εχομεν παρακλητον προς τον Πατερα, τον Ιησουν Χριστον τον δικαιον· ²και αυτος εινα ιλασμοσ περι των αμαρτιων ημων, και ουχι μονον περι των ημετερων, αλλα και περι ολου του κοσμου. ³Και εν τουτω γνωριζομεν οτι εγνωρισαμεν αυτον, εαν τασ εντολασ αυτου φυλαττωμεν. ⁴Οστισ λεγει, Εγνωρισα αυτον, και τασ εντολασ αυτου δεν φυλαττει, ψευστησ εινα, και εν τουτω η αληθεια δεν υπαρχει· ⁵οστισ ομως φυλαττη τον λογον αυτου, αληθωσ εν τουτω η αγαπη του Θεου εινα τετελειωμενη. Εν τουτω γνωριζομεν οτι ειμεθα εν αυτω. ⁶Οστισ λεγει οτι μενει εν αυτω χρεωσται, καθωσ εκεινοσ περιεπατησε, και αυτοσ ουτω να περιπατη. ⁷Αδελφοι, δεν σας γραφω εντολην νεαν, αλλ' εντολην παλαιαν, την οποίαν ειχετε απ' αρχης· η εντολη

η παλαια εινα ο λογος, τον οποίον ηκουσατε απ' αρχης. ⁸Παλιν εντολην νεαν σας γραφω, το οποίον εινα αληθεσ εις αυτον και εις εσασ, διοτι το σκοτοσ παρερχεται και το φωσ το αληθινον ηδη φεγγει. ⁹Οστισ λεγει οτι εινα εν τω φωτι και μισει τον αδελφον αυτου, εν τω σκοτει εινα εωσ τωρα. ¹⁰Οστισ αγαπα τον αδελφον αυτου εν τω φωτι μενει, και σκανδαλον εν αυτω δεν εινα· ¹¹οστισ ομως μισει τον αδελφον αυτου εν τω σκοτει εινα και εν τω σκοτει περιπατει και δεν εξευρει που υπαχει, διοτι το σκοτοσ ετυφλωσε τους οφθαλμοουσ αυτου. ¹²Γραφω προς εσασ, τεκνια, διοτι συνεχωρηθησαν αι αμαρτιασ σας δια το ονομα αυτου. ¹³Γραφω προς εσασ, πατερεσ, διοτι εγνωρισατε τον απ' αρχης. Γραφω προς εσασ, νεανισκοι, διοτι ενικησατε τον πονηρον. Γραφω προς εσασ, παιδια, διοτι εγνωρισατε τον Πατερα. ¹⁴Εγραφα προς εσασ, πατερεσ, διοτι εγνωρισατε τον απ' αρχης. Εγραφα προς εσασ, νεανισκοι, διοτι εισθε ισχυροι και ο λογος του Θεου μενει εν υμιν και ενικησατε τον πονηρον. ¹⁵Μη αγαπατε τον κοσμον μηδε τα εν τω κοσμω. Εαν τις αγαπα τον κοσμον, η αγαπη του Πατροσ δεν εινα εν αυτω· ¹⁶διοτι παν το εν τω κοσμω, η επιθυμια της σαρκος και η επιθυμια των οφθαλμων και η αλαζονεια του βιου δεν εινα εκ του Πατροσ, αλλ' εινα εκ του κοσμου. ¹⁷Και ο κοσμοσ παρερχεται και η επιθυμια αυτου· οστισ ομως πραττει το θελημα του Θεου μενει εις τον αιωνα. ¹⁸Παιδια, εσχατη ωρα εινα, και καθωσ ηκουσατε οτι ο αντιχριστοσ ερχεται, και τωρα πολλοι αντιχριστοι υπαρχουσιν· οθεν γνωριζομεν οτι εινα εσχατη ωρα. ¹⁹Εξ ημων εξηλθον, αλλα δεν ησαν εξ ημων· διοτι εαν ησαν εξ ημων, ηθελον μενει μεθ' υμων· αλλα εξηλθον δια να φανερωθωσιν οτι δεν εινα παντεσ εξ ημων. ²⁰Και σεις εχετε χρισμα απο του Αγιου και γνωριζετε παντα. ²¹Δεν σας εγραφα διοτι δεν εξευρετε την αληθειαν, αλλα διοτι εξευρετε αυτην, και διοτι παν ψευδοσ εκ της αληθειασ δεν εινα. ²²Τισ εινα ο ψευστησ, ειμη ο αρνουμενοσ οτι ο Ιησοουσ δεν εινα ο Χριστοσ; ουτοσ εινα ο αντιχριστοσ, ο αρνουμενοσ τον Πατερα και τον Υιον. ²³Πασ ο αρνουμενοσ τον Υιον δεν εχει ουδε τον Πατερα. Οστισ ομολογει τον Υιον εχει και τον Πατερα. ²⁴Εκεινο λοιπον το οποίον υμεις ηκουσατε απ' αρχης, ασ μενη εν υμιν. Εαν μενη εν υμιν εκεινο το οποίον ηκουσατε απ' αρχης, και υμεις θελετε μενει εν τω Υιω και εν τω Πατρι. ²⁵Και αυτη εινα η υποσχεσισ, την οποίαν αυτοσ υπεσχεθη προς ημασ, η ζωη η

αιωνιος. ²⁶Ταυτα σας εγραφα περι εκεινων, οιτινες σας πλανωσι. ²⁷Και το χρισμα, το οποιον υμεις ελαβετε απ' αυτου, εν υμιν μενει, και δεν εχετε χρειαν να σας διδασκη τις· αλλα καθως σας διδασκει το αυτο χρισμα περι παντων, ουτω και αληθες ειναι και δεν ειναι ψευδος· και καθως σας εδιδαξε, θελετε μενει εν αυτω. ²⁸Και τωρα, τεκνια, μενετε εν αυτω, ινα οταν φανερωθη, εχωμεν παρηρησιαν και μη αισχυνθωμεν απ' αυτου εν τη παρουσια αυτου. ²⁹Εαν εξευρητε οτι ειναι δικαιος, γνωριζετε οτι πας ο πραττων την δικαιοσυνην εξ αυτου εγεννηθη.

3Ιδετε οποιαν αγαπην εδωκεν εις ημας ο Πατηρ, ωστε να ονομασθωμεν τεκνα Θεου. Δια τουτο ο κοσμος δεν γνωριζει ημας, διοτι δεν εγνωρισεν αυτον. ²Αγαπητοι, τωρα ειμεθα τεκνα Θεου, και ετι δεν εφανερωθη τι θελομεν εισθαι· εξευρομεν ομως οτι οταν φανερωθη, θελομεν εισθαι ομοιοι με αυτον, διοτι θελομεν ιδει αυτον καθως ειναι. ³Και πας οστις εχει την ελπιδα ταυτην επ' αυτον καθαρizei εαυτον, καθως εκεινος ειναι καθαρος. ⁴Πας οστις πραττει την αμαρτιαν πραττει και την ανομιαν, διοτι η αμαρτια ειναι η ανομια. ⁵Και εξευρετε οτι εκεινος εφανερωθη δια να σηκωση τας αμαρτιας ημων, και αμαρτια εν αυτω δεν υπαρχει. ⁶Πας οστις μενει εν αυτω δεν αμαρτανει· πας ο αμαρτανων δεν ειδεν αυτον ουδε εγνωρισεν αυτον. ⁷Τεκνια, ας μη σας πλανα μηδεις· οστις πραττει την δικαιοσυνην ειναι δικαιος, καθως εκεινος ειναι δικαιος· ⁸οστις πραττει την αμαρτιαν ειναι εκ του διαβολου, διοτι απ' αρχης ο διαβολος αμαρτανει. Δια τουτο εφανερωθη ο Υιος του Θεου, δια να καταστρεψη τα εργα του διαβολου. ⁹Πας οστις εγεννηθη εκ του Θεου αμαρτιαν δεν πραττει, διοτι σπερμα αυτου μενει εν αυτω· και δεν δυναται να αμαρτανη, διοτι εγεννηθη εκ του Θεου. ¹⁰Εν τουτω γνωριζονται τα τεκνα του Θεου και τα τεκνα του διαβολου. Πας οστις δεν πραττει δικαιοσυνην δεν ειναι εκ του Θεου, ουδε οστις δεν αγαπα τον αδελφον αυτου. ¹¹Διοτι αυτη ειναι η παραγγελια, την οποιαν ηκουσατε απ' αρχης, να αγαπωμεν αλληλους· ¹²ουχι καθως ο Καιν ητο εκ του πονηρου και εσφαξε τον αδελφον αυτου· και δια τι εσφαξεν αυτον; διοτι τα εργα αυτου ησαν πονηρα, τα δε του αδελφου αυτου δικαια. ¹³Μη θαυμαζετε, αδελφοι μου, αν ο κοσμος σας μιση. ¹⁴ημεις εξευρομεν οτι μετεβημεν εκ του θανατου εις την ζωην, διοτι αγαπωμεν τους αδελφους· οστις δεν αγαπα τον αδελφον μενει εν τω θανατω. ¹⁵Πας οστις μισει τον αδελφον αυτου ειναι ανθρωποκτονος· και εξευρετε οτι πας ανθρωποκτονος δεν εχει ζωην αιωνιον μενουσαν εν εαυτω. ¹⁶Εκ τουτου γνωριζομεν την αγαπην, οτι εκεινος υπερ ημων την ψυχην αυτου εβαλε· και ημεις χρεωστουμεν υπερ των αδελφων να βαλλωμεν τας ψυχας ημων. ¹⁷Οστις ομως εχη τον βιον του κοσμου και θεωρη τον αδελφον αυτου οτι εχει χρειαν και κλειση τα σπλαγχνα αυτου απ' αυτου, πως η αγαπη του Θεου μενει εν αυτω; ¹⁸Τεκνια μου, μη αγαπωμεν με λογον μηδε με γλωσσαν, αλλα με εργον και αληθειαν. ¹⁹Και εκ

τουτου γνωριζομεν οτι ειμεθα εκ της αληθειας, και θελομεν πληροφορησει τας καρδιας ημων εμπροσθεν αυτου, ²⁰διοτι εαν μας κατακρινη η καρδια, βεβαιως ο Θεος ειναι μεγαλητερος της καρδιας ημων και γνωριζει τα παντα. ²¹Αγαπητοι, εαν η καρδια ημων δεν μας κατακρινη, εχομεν παρηρησιαν προς τον Θεον, ²²και ο, τι αν ζητωμεν λαμβανομεν παρ' αυτου, διοτι φυλαττομεν τας εντολας αυτου και πραττομεν τα αρεστα ενωπιον αυτου. ²³Και αυτη ειναι η εντολη αυτου, το να πιστευσωμεν εις το ονομα του Υιου αυτου Ιησου Χριστου και να αγαπωμεν αλληλους καθως εδωκεν εντολην εις ημας. ²⁴Και οστις φυλαττει τας εντολας αυτου μενει εν αυτω, και αυτος εν εκεινω. Και εκ τουτου γνωριζομεν οτι μενει εν ημιν, εκ του Πνευματος το οποιον εδωκεν εις ημας.

4Αγαπητοι, μη πιστευετε εις παν πνευμα, αλλα δοκιμαζετε τα πνευματα εν ηναι εκ του Θεου· διοτι πολλοι ψευδοπροφηται εξηλθον εις τον κοσμον. ²Εκ τουτου γνωριζετε το Πνευμα του Θεου· παν πνευμα, το οποιον ομολογει οτι ο Ιησους Χριστος ηλθεν εν σαρκι, ειναι εκ του Θεου· ³και παν πνευμα, το οποιον δεν ομολογει οτι ο Ιησους Χριστος ηλθεν εν σαρκι, δεν ειναι εκ του Θεου· και τουτο ειναι το πνευμα του αντιχριστου, το οποιον ηκουσατε οτι ερχεται, και τωρα μαλιστα ειναι εν τω κοσμω. ⁴Σεις εκ του Θεου εισθε, τεκνια, και νικησατε αυτους, διοτι μεγαλητερος ειναι εκεινος οστις ειναι εν υμιν παρα οστις ειναι εν τω κοσμω. ⁵Αυτοι εκ του κοσμου ειναι· δια τουτο εκ του κοσμου λαλουσι, και ο κοσμος αυτους ακουει. ⁶ημεις εκ του Θεου ειμεθα· οστις γνωριζει τον Θεον ακουει ημας· οστις δεν ειναι εκ του Θεου δεν ακουει ημας. Εκ τουτου γνωριζομεν το πνευμα της αληθειας και το πνευμα της πλανης. ⁷Αγαπητοι, ας αγαπωμεν αλληλους, διοτι η αγαπη ειναι εκ του Θεου, και πας οστις αγαπα εκ του Θεου εγεννηθη και γνωριζει τον Θεον. ⁸Οστις δεν αγαπα δεν εγνωρισε τον Θεον, διοτι ο Θεος ειναι αγαπη. ⁹Εν τουτω εφανερωθη η αγαπη του Θεου προς ημας, οτι τον Υιον αυτου τον μονογενη απεστειλεν ο Θεος εις τον κοσμον, δια να ζησωμεν δι' αυτου. ¹⁰Εν τουτω ειναι η αγαπη, ουχι οτι ημεις ηγαπησαμεν τον Θεον, αλλ' οτι αυτος ηγαπησεν ημας και απεστειλε τον Υιον αυτου ιλασμον περι των αμαρτιων ημων. ¹¹Αγαπητοι επειδη ουτως ηγαπησεν ημας ο Θεος και ημεις χρεωστουμεν να αγαπωμεν αλληλους. ¹²Τον Θεον ουδεις ειδε πωποτε· εαν αγαπωμεν αλληλους, ο Θεος μενει εν ημιν, και η αγαπη αυτου ειναι τετελειωμενη εν ημιν. ¹³Εκ τουτου γνωριζομεν οτι εν αυτω μενομεν και αυτος εν ημιν, διοτι εκ του Πνευματος αυτου εδωκεν εις ημας. ¹⁴Και ημεις ειδομεν και μαρτυρομεν οτι ο Πατηρ απεστειλε τον Υιον Σωτηρα του κοσμου. ¹⁵Οστις ομολογηση οτι ο Ιησους ειναι ο Υιος του Θεου, ο Θεος μενει εν αυτω και αυτος εν τω Θεω. ¹⁶Και ημεις εγνωρισαμεν και επιστευσαμεν την αγαπην την οποιαν εχει ο Θεος προς ημας. Ο Θεος ειναι αγαπη, και οστις μενει εν τη αγαπη εν τω Θεω μενει και ο Θεος εν αυτω. ¹⁷Εν τουτω

ειναι τετελειωμενη η αγαπη μεθ' ημων, δια να εχωμεν παρρησιαν εν τη ημερα της κρισεως, διοτι καθως εκεινος ειναι, ουτω και ημεις ειμεθα εν τω κοσμω τουτω. ¹⁸Φοβος δεν ειναι εν τη αγαπη, αλλ' η τελεια αγαπη εξω διωκει τον φοβον, διοτι ο φοβος εχει κολασιν· και ο φοβουμενος δεν ειναι τετελειωμενος εν τη αγαπη. ¹⁹ημεις αγαπωμεν αυτον, διοτι αυτος πρωτος ηγαπησεν ημας. ²⁰Εαν τις ειπη οτι αγαπω τον Θεον, και μιση τον αδελφον αυτου, ψευστης ειναι· διοτι οστις δεν αγαπα τον αδελφον αυτου, τον οποιον ειδε, τον Θεον, τον οποιον δεν ειδε πως δυναται να αγαπα; ²¹Και ταυτην την εντολην εχομεν απ' αυτου, οστις αγαπα τον Θεον, να αγαπα και τον αδελφον αυτου.

5 Πας οστις πιστευει οτι ο Ιησους ειναι ο Χριστος, εκ του Θεου εγεννηθη, και πας οστις αγαπα τον γεννησαντα αγαπα και τον γεννηθεντα εξ αυτου. ²Εκ τουτου γνωριζομεν οτι αγαπωμεν τα τεκνα του Θεου, οταν τον Θεον αγαπωμεν και τας εντολας αυτου φυλαττωμεν. ³Διοτι αυτη ειναι η αγαπη του Θεου, το να φυλαττωμεν τας εντολας αυτου· και αι εντολαι αυτου βαρειαι δεν ειναι. ⁴Διοτι παν ο, τι εγεννηθη εκ του Θεου νικα τον κοσμον· και αυτη ειναι η νικη η νικησασα τον κοσμον, η πιστις ημων. ⁵Τις ειναι ο νικων τον κοσμον ειμη ο πιστευων οτι ο Ιησους ειναι ο Υιος του Θεου; ⁶Ουτος ειναι ο ελθων δι' υδατος και αιματος, Ιησους ο Χριστος· ουχι δια του υδατος μονον, αλλα δια του υδατος και του αιματος· και το Πνευμα ειναι το οποιον μαρτυρει, επειδη το Πνευμα ειναι η αληθεια. ⁷Διοτι τρεις ειναι οι μαρτυρουντες εν τω ουρανω, ο Πατηρ, ο Λογος και το Αγιον Πνευμα, και ουτοι οι τρεις ειναι εν· ⁸και τρεις ειναι οι μαρτυρουντες εν τη γη, το Πνευμα και το υδωρ και το αιμα, και οι τρεις ουτοι αναφερονται εις το εν. ⁹Εαν δεχωμεθα την μαρτυριαν των ανθρωπων, η μαρτυρια του Θεου ειναι μεγαλητερα· διοτι αυτη ειναι η μαρτυρια του Θεου, την οποιαν εμαρτυρησε περι του Υιου αυτου. ¹⁰Οστις πιστευει εις τον Υιον του Θεου εχει την μαρτυριαν εν εαυτω· οστις δεν πιστευει εις τον Θεον, εκαμεν αυτον ψευστην, διοτι δεν επιστευσεν εις την μαρτυριαν, την οποιαν εμαρτυρησεν ο Θεος περι του Υιου αυτου. ¹¹Και αυτη ειναι μαρτυρια, οτι ζωην αιωνιον εδωκεν εις ημας ο Θεος, και αυτη η ζωη ειναι εν τω Υιω αυτου. ¹²Οστις εχει τον Υιον εχει την ζωην· οστις δεν εχει τον Υιον του Θεου, την ζωην δεν εχει. ¹³Ταυτα εγραψα προς εσας τους πιστευοντας εις το ονομα του Υιου του Θεου, δια να γνωριζητε οτι εχετε ζωην αιωνιον, και δια να πιστευητε εις το ονομα του Υιου του Θεου. ¹⁴Και αυτη ειναι η παρρησια, την οποιαν εχομεν προς αυτον, οτι εαν ζητωμεν τι κατα το θελημα αυτου, ακουει ημας. ¹⁵Και εαν εξευρωμεν οτι ακουει ημας ο, τι αν ζητησωμεν, εξευρωμεν οτι λαμβανομεν τα ζητηματα, τα οποια εζητησαμεν παρ' αυτου. ¹⁶Εαν τις ιδη τον αδελφον αυτου αμαρτανοντα αμαρτιαν ουχι θανασιμον, θελει ζητησει, και ο Θεος θελει δωσει εις αυτον ζωην, εις τους αμαρτανοντας ουχι

θανασιμωσ. Ειναι αμαρτια θανασιμος· δεν λεγω περι εκεινης να παρακαλεση. ¹⁷Πασα αδικια ειναι αμαρτια· και ειναι αμαρτια ουχι θανασιμος. ¹⁸Εξευρωμεν οτι πας ο γεννηθεις εκ του Θεου δεν αμαρτανει, αλλ' οστις εγεννηθη εκ του Θεου φυλαττει αυτον, και ο πονηρος δεν εγγιζει αυτον. ¹⁹Εξευρωμεν οτι εκ του Θεου ειμεθα, και ο κοσμος ολος εν τω πονηρω κειται. ²⁰Εξευρωμεν δε οτι ο Υιος του Θεου ηλθε και εδωκεν εις ημας νοησιν, δια να γνωριζωμεν τον αληθινον· και ειμεθα εν τω αληθινω, εν τω Υιω αυτου Ιησου Χριστω. Ουτος ειναι ο αληθινος Θεος και η ζωη η αιωνιος. ²¹Τεκνια, φυλαξατε εαυτους απο των ειδωλων· αμην.

2 John

1Ο πρεσβυτερος προς την εκλεκτην κυριαν και προς τα τεκνα αυτης, τους οποιους εγω αγαπω εν αληθεια, και ουχι εγω μονος, αλλα και παντες οι γνωρισαντες την αληθειαν, ²δια την αληθειαν, ητις μενει εν ημιν και θελει εισθαι μεθ' ημων εις τον αιωνα· ³ειη μεθ' υμων χαρις, ελεος, ειρηνη παρα Θεου Πατρος και παρα Κυριου Ιησου Χριστου του Υιου του Πατρος, εν αληθεια και αγαπη. ⁴Εχαρην κατα πολλα οτι ευρηκα εκ των τεκνων σου τινας περιπατουντας εν τη αληθεια, καθως εντολην ελαβομεν παρα του Πατρος. ⁵Και τωρα σε παρακαλω, κυρια, ουχι ως γραφων προς σε εντολην νεαν, αλλ' εκεινην την οποιαν ειχομεν απ' αρχης, να αγαπωμεν αλληλους. ⁶Και αυτη ειναι η αγαπη, να περιπατωμεν κατα τας εντολας αυτου. Αυτη ειναι η εντολη, καθως ηκουσατε απ' αρχης, να περιπατητε εις αυτην. ⁷Διοτι πολλοι πλανοι εισηλθον εις τον κοσμον, οιτινες δεν ομολογουσιν οτι ο Ιησους Χριστος ηλθεν εν σαρκι· ο τοιουτος ειναι ο πλανος και ο αντιχριστος. ⁸Προσεχετε εις εαυτους, δια να μη χασωμεν εκεινα, τα οποια ειργασθημεν, αλλα να απολαβωμεν πληρη τον μισθον. ⁹Πας οστις παραβαινει και δεν μενει εν τη διδαχη του Χριστου Θεου δεν εχει· ο μενων εν τη διδαχη του Χριστου, ουτος εχει και τον Πατερα και τον Υιον. ¹⁰Εαν τις ερχηται προς εσας και δεν φερη την διδαχην ταυτην, μη δεχεσθε αυτον εις οικιαν και μη λεγετε εις αυτον το χαιρειν· ¹¹διοτι ο λεγων εις αυτον το χαιρειν γινεται κοινωνος εις τα πονηρα αυτου εργα. ¹²Αν και ειχον πολλα να σας γραψω, δεν ηθελησα δια χαρτου και μελανης, αλλ' ελπίζω να ελθω προς εσας και να λαλησω στομα προς στομα, δια να ηναι πληρης η χαρα ημων. ¹³Σε ασπαζονται τα τεκνα της αδελφης σου της εκλεκτης· αμην.

3 John

¹Ο πρεσβυτερος προς Γαιον τον αγαπητον, τον οποιον εγω αγαπω εν αληθεια. ²Αγαπητε, κατα παντα ευχομαι να ευδουσαι και να υγιαινης, καθως ευοδουται η ψυχη σου. ³Διοτι εχαρην κατα πολλα οτι ερχονται αδελφοι και μαρτυρουσιν εις την αληθειαν σου, καθως συ περιπατεις εν τη αληθεια. ⁴Μεγαλητεραν χαραν δεν εχω παρα τουτο, να ακουω οτι τα τεκνα μου περιπατουσιν εν τη αληθεια. ⁵Αγαπητε, εργον αξιον πιστου πραττεις ο, τι καμης εις τους αδελφους και εις τους ξενους, ⁶οιτινες εμαρτυρησαν περι της αγαπης σου ενωπιον της εκκλησιας, τους οποιους καλως θελεις πραξει προπεμφας αξιως του Θεου. ⁷Διοτι υπερ του ονοματος αυτου εξηλθον, χωρις να λαμβανωσι μηδεν απο των εθνων. ⁸ημεις λοιπον χρεωστούμεν να υποδεχωμεθα τους τοιουτους, δια να γινωμεθα συνεργοι εις την αληθειαν. ⁹Εγραψα προς την εκκλησιαν· αλλ' ο φιλοπρωτευων αυτων Διοτρεφης δεν δεχεται ημας. ¹⁰Δια τουτο, εαν ελθω, θελω υπενθυμισει τα εργα αυτου, τα οποια καμνει, φλυαρων εναντιον ημων με λογους πονηρους· και μη αρκουμενος εις τουτους, ουτε αυτος δεχεται τους αδελφους, αλλα και τους θελοντας να δεχθωσιν εμποδιζει και απο της εκκλησιας εκβαλλει. ¹¹Αγαπητε, μη μιμου το κακον, αλλα το αγαθον. Ο αγαθοποιων εκ του Θεου ειναι, ο δε κακοποιων δεν ειδε τον Θεον. ¹²Εις τον Δημητριον διδεται καλη μαρτυρια υπο παντων και υπ' αυτης της αληθειας· και ημεις δε μαρτυρουμεν, και εξευρετε οτι η μαρτυρια ημων ειναι αληθης. ¹³Πολλα ειχον να γραφω, αλλα δεν θελω να σοι γραψω δια μελανης και καλαμου, ¹⁴αλλ' ελπιζω ταχεως να σε ιδω, και θελωμεν λαλησει στομα προς στομα. Ειρηνη εις σε· Ασπαζονται σε οι φιλοι. Ασπαζου τους φιλους κατ' ονομα.

Jude

1Ιουδας, δουλος Ιησου Χριστου, αδελφος δε Ιακωβου, προς τους κλητους τους ηγιασμενους υπο Θεου Πατρος, και τετηρημενους υπο του Ιησου Χριστου· ²ελεος πληθυνθειη εις εσας και ειρηνη και αγαπη. ³Αγαπητοι, επειδη καταβαλλω πασαν σπουδην να σας γραφω περι της κοινης σωτηριας, ελαβον αναγκην να σας γραψω, προτρεπων εις το να αγωνιζησθε δια την πιστιν, ητις απαξ παρεδοθη εις τους αγιους. ⁴Διοτι εισεχωρησαν λαθραιως τινες ανθρωποι, οιτινες ησαν παλαιοθεν προεγραμμενοι εις ταυτην την καταδικην, ασεβεις, μεταστρεφοντες την χαριν του Θεου ημων εις ασελγειαν, και αρνουμενοι τον μονον Δεσποτην Θεον και Κυριον ημων Ιησουν Χριστον. ⁵Θελω δε να σας υπενθυμισω, αν και σεις εγνωρισατε ηδη τουτο, οτι ο Κυριος, αφου εσωσε τον λαον εκ γης Αιγυπτου, απωλεσεν υστερον τους μη πιστευσαντας. ⁶Και αγγελους, οιτινες δεν εφυλαξαν την εαυτων αξιαν αλλα κατελιπον το ιδιον αυτων κατοικητηριον, εφυλαξε με παντοτεινα δεσμα υποκατω του σκοτους δια την κρισιν της μεγαλης ημερας· ⁷καθως τα Σοδομα και τα Γομορρα και αι περιξ αυτων πολεις, εις την πορνειαν παραδοθεισαι κατα τον ομοιον με τουτους τροπον και ακολουθουσαι οπισω αλλης σαρκος, προκεινται παραδειγμα, τιμωρουμεναι με το αιωνιον πυρ. ⁸Ομοιως και ουτοι ενυπνιαζομενοι την μεν σαρχα μαινουσι, την δε εξουσιαν καταφρονουσι και τα αξιωματα βλασφημουσιν. ⁹Ο δε Μιχαηλ ο αρχαγγελος, οτε αγωνιζομενος με τον διαβολον εφιλονεικει περι του σωματος του Μωυσεως, δεν ετολμησε να επιφερη εναντιον αυτου κατηγοριαν βλασφημον, αλλ' ειπεν· Ο Κυριος να σε επιτιμηση. ¹⁰Ουτοι δε οσα μεν δεν εξευρουσι βλασφημουσιν, οσα δε φυσικως ως τα αλογα ζωα εξευρουσιν, εις ταυτα φθειρονται. ¹¹Ουαι εις αυτους, διοτι περιεπατησαν εις την οδον του Καιν και χαριν μισθου εξεχυθησαν εις την πλανην του Βαλααμ, και απωλεσθησαν εις την αντιλογιαν του Κορε. ¹²Ουτοι ειναι κηλιδες εις τας αγαπας σας, συμποσιαζοντες αφοβως, βοσκοντες εαυτους, νεφελαι ανυδροι υπο ανεμων περιφερομεναι, δενδρα φθινοπωρινα ακαρπα, δις αποθανοντα, εκριζωθεντα, ¹³κυματα αγρια θαλασσης επαφριζοντα τας ιδιας αυτων αισχυνας, αστερες πλανηται, δια τους οποιους το ζοφερον σκοτος ειναι τετηρημενον εις τον αιωνα. ¹⁴Προεφητευσε δε περι τουτων και ο Ενωχ, εβδομος απο Αδαμ, λεγων· Ιδου, ηλ-

θεν ο Κυριος με μυριαδας αγιων αυτου, ¹⁵δια να καμη κρισιν κατα παντων και να ελεγξη παντας τους ασεβεις εξ αυτων δια παντα τα εργα της ασεβειας αυτων, τα οποια επραξαν και δια παντα τα σκληρα, τα οποια ελαλησαν κατ' αυτου αμαρτωλοι ασεβεις. ¹⁶Ουτοι ειναι γογγυσται, μεμψιμοιροι, περιπατουντες κατα τας επιθυμιας αυτων, και το στομα αυτων λαλει υπερηφανα, και κολακεουσι προσωπα χαριν ωφελειας. ¹⁷Αλλα σεις, αγαπητοι, ενθυμηθητε τους λογους τους προειρημενους υπο των αποστολων του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ¹⁸οτι σας ελεγον οτι εν εσχατω καιρω θελουσιν εισθαι εμπαικται, περιπατουντες κατα τας ασεβεις επιθυμιας αυτων. ¹⁹Ουτοι ειναι οι αποχωριζοντες εαυτους, ζωωδεις, Πνευμα μη εχοντες. ²⁰Σεις ομως, αγαπητοι, εποικοδομουντες εαυτους επι την αγιωτατην πιστιν σας, προσευχομενοι εν Πνευματι Αγιω, ²¹φυλαξατε εαυτους εις την αγαπην του Θεου, προσμενοντες το ελεος του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, εις ζωην αιωνιον. ²²Και αλλους μεν ελεειτε, καμνοντες διακρισιν, ²³αλλους δε σωζετε μετα φοβου, αρπαζοντες αυτους εκ του πυρος, μισουντες και τον χιτωνα τον μεμολυσμενον απο της σαρκος. ²⁴Εις δε τον δυναμενον να σας φυλαξη απταιστους και να σας στηση κατενωπιον της δοξης αυτου αμωμους εν αγαλλιασει, ²⁵εις τον μονον σοφον Θεον τον σωτηρα ημων, ειη δοξα και μεγαλωσυνη, κρατος και εξουσια και νυν και εις παντας τους αιωνας· αμην.

Αποκάλυψη

1 Αποκαλύψις Ιησού Χριστού, την οποίαν έδωκεν εις αυτον ο Θεος, δια να δειξη εις τους δουλους αυτου οσα πρεπει να γεινωσι ταχεως, και εφανερωσεν αυτα αποστειλας δια του αγγελου αυτου εις τον δουλον αυτου Ιωαννην, ²οστις εμαρτυρησε τον λογον του Θεου και την μαρτυριαν του Ιησού Χριστού και οσα ειδε. ³Μακαριος ο αναγινωσκων και οι ακουοντες τους λογους της προφητειας και φυλαττοντες τα γεγραμμενα εν αυτη· διοτι ο καιρος είναι πλησιον. ⁴Ο Ιωαννης προς τας επτα εκκλησιας τας εν τη Ασια· χαρις υμιν και ειρηνη απο του ο ων και ο ην και ο ερχομενος· και απο των επτα πνευματων, τα οποια είναι ενωπιον του θρονου αυτου, ⁵και απο του Ιησού Χριστού, οστις είναι ο μαρτυς ο πιστος, ο πρωτοτοκος εκ των νεκρων και ο αρχων των βασιλειων της γης. Εις τον αγαπησαντα ημας και λουσαντα ημας απο των αμαρτιων ημων με το αιμα αυτου, ⁶και οστις εκαμεν ημας βασιλεις και ιερεις εις τον Θεον και Πατερα αυτου, εις αυτον ειη η δοξα και το κρατος εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ⁷Ιδου, ερχεται μετα των νεφελων, και θελει ιδει αυτον πας οφθαλμος και εκεινοι οιτινες εξεκεντησαν αυτον, και θελουσι θρηνησει επ' αυτον πασαι αι φυλαι της γης. Ναι, αμην. ⁸Εγω ειμαι το Α και το Ω, αρχη και τελος, λεγει ο Κυριος, ο ων και ο ην και ο ερχομενος, ο παντοκρατωρ. ⁹Εγω ο Ιωαννης, ο και αδελφος σας και συγκοινωνος εις την θλιψιν και εις την βασιλειαν και την υπομονην του Ιησού Χριστού, ημην εν τη νησω τη καλουμενη Πατμω δια τον λογον του Θεου και δια την μαρτυριαν του Ιησού Χριστού. ¹⁰Κατα την κυριακην ημεραν ηλθον εις εκστασιν πνευματικην, και ηκουσα οπισω μου φωνην μεγαλην ως σαλπιγγος, ¹¹ητις ελεγεν· Εγω ειμαι το Α και το Ω, ο πρωτος και ο εσχατος· και, Ο, τι βλεπεις, γραφον εις βιβλιον και πεμψον εις τας επτα εκκλησιας, τας εν τη Ασια, εις Εφεσον και εις Σμυρνην και εις Περγαμον και εις Θυατειρα και εις Σαρδεις και εις Φιλαδελφειαν και εις Λαοδικειαν. ¹²Και εστραφην να ιδω την φωνην, ητις ελαλησε μετ' εμου· και στραφεις ειδον επτα λυχνιας χρυσας, ¹³και εν μεσω των επτα λυχνιων ειδον ενα ομοιον με υιον ανθρωπου, ενδεδυμενον ποδηρη χιτωνα και περιεζωσμενον πλησιον των μαστων ζωνην χρυσην. ¹⁴Η δε κεφαλη αυτου και αι τριχες ησαν λευκαι και ως μαλλιον λευκον, ως χιων· και οι οφθαλμοι αυτου ως φλοξ πυρος, ¹⁵και οι ποδες αυτου

ομοιοι με χαλκολιβανον, ως εν καμινω πεπυρωμενοι, και η φωνη αυτου ως φωνη υδατων πολλων, ¹⁶και ειχεν εν τη δεξια αυτου χειρι επτα αστερας, και εκ του στοματος αυτου του εξηρχετο ρομφαια διστομος οξεια, και η οψις αυτου ελαμπεν ως ο ηλιος λαμπει εν τη δυναμει αυτου. ¹⁷Και οτε ειδον αυτον, επεσα προς τους ποδας αυτου ως νεκρος, και επεθηκε την δεξιαν αυτου χειρα επ' εμε; λεγων μοι· Μη φοβου· εγω ειμαι ο πρωτος και ο εσχατος ¹⁸και ο ζων, και εγεινα νεκρος, και ιδου, ειμαι ζων εις τους αιωνας των αιωνων, αμην, και εχω τα κλειδια του αδου και του θανατου. ¹⁹Γραφον οσα ειδες και οσα είναι και οσα μελλουσι να γεινωσι μετα ταυτα· ²⁰το μυστηριον των επτα αστερων, τους οποιους ειδες εν τη δεξια μου, και τας επτα λυχνιας τας χρυσας. Οι επτα αστερες είναι οι αγγελοι των επτα εκκλησιων, και αι επτα λυχνιαι, τας οποιας ειδες, είναι αι επτα εκκλησιαι.

2 Προς τον αγγελον της εκκλησιας της Εφεσου γραφον. Ταυτα λεγει ο κρατων τους επτα αστερας εν τη δεξια αυτου, ο περιπατων εν μεσω των επτα λυχνιων των χρυσων· ²Εξευρω τα εργα σου και τον κοπον σου και την υπομονην σου, και οτι δεν δυνασαι να υποφερης τους κακους, και εδοκιμασας τους λεγοντας οτι είναι αποστολοι, και δεν είναι, και ευρες αυτους ψευδεις· ³και υπεφερες και εχεις υπομονην και δια το ονομα μου εκοπιασας, και δεν απεκαμες. ⁴Πλην εχω τι κατα σου, διοτι την αγαπην σου την πρωτην αφηκας. ⁵Ενθυμου λοιπον ποθεν εξεπεσες και μετανοησον και καμε τα πρωτα εργα· ει δε μη, ερχομαι προς σε ταχεως και θελω κινησει την λυχνιαν σου εκ του τοπου αυτης, εαν δεν μετανοησης. ⁶Εχεις ομως τουτο, οτι μισεις τα εργα των Νικολαιτων, τα οποια και εγω μισω. ⁷Οστις εχει ωτιον ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας. Εις τον νικωντα θελω δωσει εις αυτον να φαγη εκ του ξυλου της ζωης, το οποιον είναι εν μεσω του παραδεισου του Θεου. ⁸Και προς τον αγγελον της εκκλησιας των Σμυρναϊων γραφον· Ταυτα λεγει ο πρωτος και ο εσχατος, οστις εγεινε νεκρος και εζησεν· ⁹Εξευρω τα εργα σου και την θλιψιν και την πτωχειαν· εισαι ομως πλουσιος· και την βλασφημιαν των λεγοντων εαυτους οτι είναι Ιουδαιοι και δεν είναι, αλλα συναγωγη του Σατανα. ¹⁰Μη φοβου μηδεν εκ των οσα μελλεις να παθης. Ιδου,

ο διαβολος μελλει να βαλη τινας εξ υμων εις φυλακην δια να δοκιμασθητε, και θελετε εχει θλιψιν δεκα ημερων. Γινου πιστος μεχρι θανατου, και θελω σοι δωσει τον στεφανον της ζωης. ¹¹Οστις εχει ωτιον ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας. Ο νικων δεν θελει αδικηθη εκ του θανατου του δευτερου. ¹²Και προς τον αγγελον της εν Περγαμω εκκλησιας γραφον· Ταυτα λεγει ο εχων την ρομφαιαν την διστομον, την οξειαν· ¹³Εξευρω τα εργα σου και που κατοικεις· οπου ειναι ο θρονος του Σατανα· και κρατεις το ονομα μου, και δεν ηρνηθης την πιστιν μου και εν ταις ημεραις, εν αις υπηρχεν Αντιπας ο μαρτυς μου ο πιστος, οστις εφρονευθη παρ' υμιν, οπου κατοικει ο Σατανας. ¹⁴Εχω ομως κατα σου ολιγα, διοτι εχεις εκει τινας κρατουντας την διδαχην του Βαλααμ, οστις εδιδασκε τον Βαλακ να βαλη σκανδαλον ενωπιον των υιων Ισραηλ, ωστε να φαγωσιν ειδωλοθυτα και να πορνευσωσιν. ¹⁵Ουτως εχεις και συ τινας κρατουντας την διδαχην των Νικολαιτων, το οποιον μισω. ¹⁶Μετανοησον· ει δε μη, ερχομαι προς σε ταχεως και θελω πολεμησει προς αυτους με την ρομφαιαν του στοματος μου. ¹⁷Οστις εχει ωτιον, ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας. Εις τον νικωντα θελω δωσει εις αυτον να φαγη απο του μαννα του κεκρυμμενου, και θελω δωσει εις αυτον ψηφον λευκην, και επι την ψηφον ονομα νεον γεγραμμενον, το οποιον ουδεις γνωριζει ειμη ο λαμβανων. ¹⁸Και προς τον αγγελον της εν Θυατειροις εκκλησιας γραφον· Ταυτα λεγει ο Υιος του Θεου, ο εχων τους οφθαλμους αυτου ως φλογα πυρος, και οι ποδες αυτου ειναι ομοιοι με χαλκολιβανον· ¹⁹Εξευρω τα εργα σου και την αγαπην και την διακονιαν και την πιστιν και την υπομονην σου και τα εργα σου και τα εσχατα, οτι ειναι πλειοτερα των πρωτων. ²⁰Εχω ομως κατα σου ολιγα, διοτι αφινεις την γυναικα Ιεζαβελ, ητις λεγει εαυτην προφητιν, να διδασκη και να πλανα τους δουλους μου εις το να πορνευωσι και να τρωγωσιν ειδωλοθυτα. ²¹Και εδωκα εις αυτην καιρον να μετανοηση εκ της πορνειας αυτης, και δεν μετενοησεν. ²²Ιδου, εγω βαλλω αυτην εις κλινην και τους μοιχευοντας μετ' αυτης εις θλιψιν μεγαλην, εαν δεν μετανοησωσιν εκ των εργαων αυτων, ²³και τα τεκνα αυτης θελω αποκτεινει με θανατον, και θελουσι γνωρισει πασαι αι εκκλησιαι, οτι εγω ειμαι ο ερευνων νεφρους και καρδιας, και θελω σας δωσει εις εκαστον κατα τα εργα σας. ²⁴Λεγω δε προς εσας και προς τους λοιπους τους εν Θυατειροις, οσοι δεν εχουσι την διδαχην ταυτην και οιτινες δεν εγνωρισαν τα βαθη του Σατανα, ως λεγουσι· Δεν θελω βαλει εφ' υμας αλλο βαρος· ²⁵πλην εκεινο, το οποιον εχετε, κρατησατε εωσου ελθω. ²⁶Και οστις νικα και οστις φυλαττει μεχρι τελους τα εργα μου, θελω δωσει εις αυτον εξουσιαν επι των εθνων, ²⁷και θελει ποιμανει αυτους εν ραβδω σιδηρα, θελουσι συντριφθη ως τα σκευη του κεραμεως, καθως και εγω ελαβον παρα του Πατρος μου, ²⁸και θελω δωσει εις αυτον τον αστερα τον πρωινον. ²⁹Οστις εχει ωτιον ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας.

3Και προς τον αγγελον της εν Σαρδεσιν εκκλησιας γραφον· Ταυτα λεγει ο εχων τα επτα πνευματα του Θεου και τους επτα αστερας. Εξευρω τα εργα σου, οτι το ονομα εχεις οτι ζης και εισαι νεκρος. ²Γινου αγρυπνος και στηριξον τα λοιπα, τα οποια μελλουσι να αποθανωσι· διοτι δεν ευρηκα τα εργα σου τελεια ενωπιον του Θεου. ³Ενθυμου λοιπον πως ελαβες και ηκουσας, και φυλαττε αυτα και μετανοησον. Εαν λοιπον δεν αγρυπνησης, θελω ελθει επι σε ως κλεπτης, και δεν θελεις γνωρισει ποιαν ωραν θελω ελθει επι σε. ⁴Εχεις ολιγα ονοματα και εν Σαρδεσι, τα οποια δεν εμολυναν τα ιματια αυτων, και θελουσι περιπατησει μετ' εμου με λευκα, διοτι ειναι αξιοι. ⁵Ο νικων, ουτος θελει ενδυθη ιματια λευκα, και δεν θελω εξαλειφει το ονομα αυτου εκ του βιβλιου της ζωης, και θελω ομολογησει το ονομα αυτου ενωπιον του Πατρος μου και ενωπιον των αγγελων αυτου. ⁶Οστις εχει ωτιον, ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας. ⁷Και προς τον αγγελον της εν Φιλαδελφεια εκκλησιας γραφον· Ταυτα λεγει ο αγιος, ο αληθινος, ο εχων το κλειδιον του Δαβιδ, οστις ανοιγει και ουδεις κλειει, και κλειει και ουδεις ανοιγει· ⁸Εξευρω τα εργα σου· ιδου, εθεσα ενωπιον σου θυραν ανεωγμενην, και ουδεις δυναται να κλειση αυτην· διοτι εχεις μικραν δυναμιν και εφυλαξας τον λογον μου και δεν ηρνηθης το ονομα μου. ⁹Ιδου, θελω καμει τους εκ της συναγωγης του Σατανα, οιτινες λεγουσιν εαυτους οτι ειναι Ιουδαιοι, και δεν ειναι, αλλα ψευδονται ιδου, θελω καμει αυτους να ελθωσι και να προσκυνησωσιν ενωπιον των ποδων σου και να γνωρισωσιν οτι εγω σε ηγαπησα. ¹⁰Επειδη εφυλαξας τον λογον της υπομονης μου, και εγω θελω σε φυλαξει εκ της ωρας του πειρασμου, οστις μελλει να ελθη επι της οικουμενης ολης, δια να δοκιμαση τους κατοικουντας επι της γης. ¹¹Ιδου, ερχομαι ταχεως· κρατει εκεινο το οποιον εχεις, δια να μη λαβη μηδεις τον στεφανον σου. ¹²Οστις νικα, θελω καμει αυτον στυλον εν τω ναω του Θεου μου, και δεν θελει εξελθει πλεον εξω, και θελω γραφει επ' αυτον το ονομα του Θεου μου και το ονομα της πολεως του Θεου μου, της νεας Ιερουσαλημ, ητις καταβαινει εκ του ουρανου απο του Θεου μου, και το ονομα μου το νεον. ¹³Οστις εχει ωτιον, ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας. ¹⁴Και προς τον αγγελον της εκκλησιας των Λαοδικεων γραφον· Ταυτα λεγει ο Αμην, ο μαρτυς ο πιστος και αληθινος, η αρχη της κτισεως του Θεου. ¹⁵Εξευρω τα εργα σου, οτι ουτε ψυχρος εισαι ουτε ζεστος· ειθε να ησο ψυχρος η ζεστος· ¹⁶ουτως, επειδη εισαι χλιαρος και ουτε ψυχρος ουτε ζεστος, μελλω να σε εξεμεσω εκ του στοματος μου. ¹⁷Διοτι λεγεις οτι πλουσιος ειμαι και επλουτησα και δεν εχω χρειαν ουδενος, και δεν εξευρεις οτι συ εισαι ο ταλαιπωρος και ελεεινος και πτωχος και τυφλος και γυμνος· ¹⁸συμβουλευω σε να αγορασης παρ' εμου χρυσιον δεδοκιμασμενον εκ πυρος δια να πλουτησης, και ιματια λευκα δια να ενδυθης και να μη φανερωθη η αισχυνη της γυμνοτητος σου, και χρισον τους οφθαλμους σου με κολλουριον δια να βλεπης.

¹⁹Εγώ οσους αγαπω, ελεγχω και παιδευω· γενου λοιπον ζηλωτης και μετανοησον. ²⁰Ίδου, ισταμαι εις την θυραν και κρουω· εαν τις ακουση της φωνης μου και ανοιξη την θυραν, θελω εισελθει προς αυτον και θελω δειπνησει μετ' αυτου και αυτος μετ' εμου. ²¹Οστις νικα, θελω δωσει εις αυτον να καθηση μετ' εμου εν τω θρονω μου, καθως και εγω νικησα και εκαθησα μετα του Πατρος μου εν τω θρονω αυτου. ²²Οστις εχει ωτιον, ας ακουση τι λεγει το Πνευμα προς τας εκκλησιας.

4Μετα ταυτα ειδον, και ιδου, θυρα ανεωγμενη εν τω ουρανω, και η φωνη η πρωτη, την οποιαν ηκουσα ως σαλπιγγος λαλουσης μετ' εμου, ελεγεν· Αναβα εδω και θελω σοι δειξει οσα πρεπει να γεινωσι μετα ταυτα. ²Και ευθυς ηλθον εις πνευματικην εκστασιν· και ιδου, θρονος εκειτο εν τω ουρανω, και επι του θρονου ητο τις καθημενος. ³και ο καθημενος ητο ομοιος κατα την θεαν με λιθον ιασπιν και σαρδινον· και ητο ιρις κυκλω του θρονου ομοια κατα την θεαν με σμαραγδον. ⁴Και κυκλω του θρονου ησαν θρονοι εικοσιτεσσαρες· και επι τους θρονους ειδον καθημενους τους εικοσιτεσσαρας πρεσβυτερους, ενδεδυμενους ιματια λευκα, και ειχον επι τας κεφαλας αυτων στεφανους χρυσους. ⁵Και εκ του θρονου εξηρχοντο αστραπαι και βρονται και φωναί· και ησαν επτα λαμπαδες πυρος καιιομεναι εμπροσθεν του θρονου, αιτινες ειναι τα επτα πνευματα του Θεου· ⁶και εμπροσθεν του θρονου ητο θαλασσα υαλινη, ομοια με κρυσταλλον· και εν τω μεσω του θρονου και κυκλω του θρονου τεσσαρα ζωα γεμοντα οφθαλμων εμπροσθεν και οπισθεν. ⁷Και το ζων το πρωτον ητο ομοιον με λεοντα, και το δευτερον ζων ομοιον με μοσχαριον, και το τριτον ζων ειχε το προσωπον ως ανθρωπος, και το τεταρτον ζων ητο ομοιον με αετον πετωμενον. ⁸Και τα τεσσαρα ζωα ειχον εκαστον χωριστα ανα εξ πτερυγας κυκλοθεν και εσωθεν ησαν γεμοντα οφθαλμων, και δεν παουουσιν ημεραν και νυκτα λεγοντα· Αγιος, αγιος, αγιος Κυριος ο Θεος ο παντοκρατωρ, ο ην και ο ων και ο ερχομενος. ⁹Και οταν προσφερωσι τα ζωα δοξαν και τιμην και ευχαριστιαν εις τον καθημενον επι του θρονου, εις τον ζωντα εις τους αιωνας των αιωνων, ¹⁰οι εικοσιτεσσαρες πρεσβυτεροι θελουσι πεσει ενωπιον του καθημενου επι του θρονου, και θελουσι προσκυνησει τον ζωντα εις τους αιωνας των αιωνων, και θελουσι βαλει τους στεφανους αυτων ενωπιον του θρονου, λεγοντες· ¹¹Αξιός εισαι, Κυριε, να λαβης την δοξαν και την τιμην και την δυναμιν, διοτι συ εκτισας τα παντα, και δια το θελημα σου υπαρχουσι και εκτισθησαν.

5Και ειδον εν τη δεξια του καθημενου επι του θρονου βιβλιον γεγραμμενον εσωθεν και οπισθεν, κατεσφραγισμενον με σφραγιδας επτα. ²Και ειδον αγγελον ισχυρον κηρυττοντα μετα φωνης μεγαλης· Τις ειναι αξιος να ανοιξη το βιβλιον και να λυση τας σφραγιδας αυτου; ³Και ουδεις ηδυνατο εν τω ουρανω, ουδε επι της

γης ουδε υποκατω της γης να ανοιξη το βιβλιον ουδε να βλεπη αυτο. ⁴Και εγω εκλαιον πολλα, οτι ουδεις ευρεθη αξιος να ανοιξη και να αναγνωση το βιβλιον ουτε να βλεπη αυτο. ⁵Και εις εκ των πρεσβυτερων μοι λεγει· μη κλαιε· ιδου, υπερισχυσεν ο λεων, οστις ειναι εκ της φυλης Ιουδα, η ριζα του Δαβιδ, να ανοιξη το βιβλιον και να λυση τας επτα σφραγιδας αυτου. ⁶Και ειδον και ιδου εν μεσω του θρονου και των τεσσαρων ζωνων και εν μεσω των πρεσβυτερων Αρνιον ισταμενον ως εσφαγμενον, εχον κερατα επτα και οφθαλμους επτα, οιτινες ειναι τα επτα πνευματα του Θεου τα απεσταλμενα εις πασαν την γην. ⁷Και ηλθε και ελαβε το βιβλιον εκ της δεξιας του καθημενου επι του θρονου. ⁸Και οτε ελαβε το βιβλιον, τα τεσσαρα ζωα και οι εικοσιτεσσαρες πρεσβυτεροι επεσον ενωπιον του Αρνιου, εχοντες εκαστος κιθαρας και φιαλας χρυσας πληρεις θυμιαματων, αιτινες ειναι αι προσευχαι των αγιων· ⁹και ψαλλουσι νεαν ωδην, λεγοντες· Αξιός εισαι να λαβης το βιβλιον και να ανοιξης τας σφραγιδας αυτου, διοτι εσφαγης και ηγορασας ημας εις τον Θεον δια του αιματος σου εκ πασης φυλης και γλωσσης και λαου και εθνους, ¹⁰και εκαμες ημας εις τον Θεον ημων βασιλεις και ιερεις, και θελομεν βασιλευσει επι της γης. ¹¹Και ειδον και ηκουσα φωνην αγγελων πολλων κυκλοθεν του θρονου και των ζωνων και των πρεσβυτερων, και ητο ο αριθμος αυτων μυριαδες μυριαδων και χιλιαδες χιλιαδων, ¹²λεγοντες μετα φωνης μεγαλης· Αξιον ειναι το Αρνιον το εσφαγμενον να λαβη την δυναμιν και πλουτον και σοφιαν και ισχυν και τιμην και δοξαν και ευλογιαν. ¹³Και παν κτισμα, το οποιον ειναι εν τω ουρανω και επι της γης και υποκατω της γης και οσα ειναι εν τη θαλασση και παντα τα εν αυτοις, ηκουσα οτι ελεγον· Εις τον καθημενον επι του θρονου και εις το Αρνιον εστω η ευλογια και η τιμη και η δοξα και το κρατος εις τους αιωνας των αιωνων. ¹⁴Και τα τεσσαρα ζωα ελεγον· Αμην· και οι εικοσιτεσσαρες πρεσβυτεροι επεσαν και προσεκυνησαν τον ζωντα εις τους αιωνας των αιωνων.

6Και ειδον, οτε ηνοιξε το Αρνιον μιαν εκ των σφραγιδων, και ηκουσα εν εκ των τεσσαρων ζωνων λεγον ως φωνην βροντης· Ερχου και βλεπε. ²Και ειδον, και ιδου, ιππος λευκος· και ο καθημενος επ' αυτον ειχε τοξον· και εδοθη εις αυτον στεφανος, και εξηλθε νικων και δια να νικηση. ³Και οτε ηνοιξε την δευτεραν σφραγιδα, ηκουσα το δευτερον ζωνων λεγον· Ερχου και βλεπε. ⁴Και εξηλθεν αλλος ιππος κοκκινος, και εις τον καθημενον επ' αυτον εδοθη να σηκωση την ειρηνην απο της γης, και να σφαξωσιν αλληλους, και εδοθη εις αυτον μαχαιρα μεγαλη. ⁵Και οτε ηνοιξε την τριτην σφραγιδα, ηκουσα το τριτον ζωνων λεγον· Ερχου και βλεπε. Και ειδον, και ιδου, ιππος μελας, και ο καθημενος επ' αυτον ειχε ζυγαριαν εν τη χειρι αυτου. ⁶Και ηκουσα φωνην εν μεσω των τεσσαρων ζωνων λεγουσαν· Μια χοινηξ σιτου δι' εν δηναριον και τρεις χοινικες κριθης δι' εν δηναριον, και το ελαιον και

τον οινον μη βλαψης. ⁷Και οτε ηνοιξε την σφραγιδα την τεταρτην, ηκουσα φωνην του τεταρτου ζουου λεγουσαν· Ερχου και βλεπε. ⁸Και ειδον, και ιδου, ιππος ωχρος, και ο καθημενος επανω αυτου ωνομαζετο θανατος, και ο Αιδης ηκολουθει μετ' αυτου· και εδοθη εις αυτους εξουσια επι το τεταρτον της γης, να θανατωσωσι με ρομφαιαν και με πειναν και με θανατον και με τα θηρια της γης. ⁹Και οτε ηνοιξε την πεμπτην σφραγιδα, ειδον υποκατω του θυσιαστηριου τας ψυχας των εσφαγμενων δια τον λογον του Θεου και δια την μαρτυριαν, την οποιαν ειχον. ¹⁰Και εκραξαν μετα φωνης μεγαλης, λεγοντες· Εως ποτε, ω Δεσποτα αγιε και αληθινε, δεν κρινεις και εκδικεις το αιμα ημων απο των κατοικουντων επι της γης; ¹¹Και εδοθησαν εις εκαστον στολαι λευκαι, και ερρεθη προς αυτους να αναπαυθωσιν ετι ολιγον καιρον, εωσου συμπληρωθωσι και οι συνδουλοι αυτων και οι αδελφοι αυτων οι μελλοντες να φρονευθωσιν ως και αυτοι. ¹²Και ειδον, οτε ηνοιξε την σφραγιδα την εκτην, και ιδου, εγεινε σεισμος μεγας, και ο ηλιος εγεινε μελας ως σακκος τριχινος και η σεληνη εγεινεν ως αιμα, ¹³και οι αστερες του ουρανου επεσαν εις την γην, καθως η συκη ριπτει τα αωρα συκα αυτης, σειομενη υπο μεγαλου ανεμου, ¹⁴και ο ουρανος απεχωρισθη ως βιβλιον τυλιγμενον, και παν ορος και νησος εκινηθησαν εκ των τοπων αυτων· ¹⁵και οι βασιλεις της γης και οι μεγιστανες και οι πλουσιοι και οι χιλιαρχοι και οι δυνατοι και πας δουλος και πας ελευθερος εκρυψαν εαυτους εις τα σπηλαια και εις τας πετρας των ορειων, ¹⁶και λεγουσι προς τα ορη και προς τας πετρας· Πεσατε εφ' ημας και κρυψατε ημας απο προσωπου του καθημενου επι του θρονου και απο της οργης του Αρνιου, ¹⁷διοτι ηλθεν η ημερα η μεγαλη της οργης αυτου, και τις δυναται να σταθη;

7Και μετα ταυτα ειδον τεσσαρας αγγελους ισταμενους επι τας τεσσαρας γωνιας της γης, κρατουντας τους τεσσαρας ανεμους της γης, δια να μη πνεη ανεμος επι της γης μητε επι της θαλασσης μητε επι παν δενδρον. ²Και ειδον αλλον αγγελον οτι ανεβη απο ανατολης ηλιου, εχων σφραγιδα του Θεου του ζωντος, και εκραξε μετα φωνης μεγαλης προς τους τεσσαρας αγγελους, εις τους οποιους εδοθη να βλαψωσι την γην και την θαλασσαν, ³λεγων· Μη βλαψητε την γην μητε την θαλασσαν μητε τα δενδρα, εωσου σφραγισωμεν τους δουλους του Θεου ημων επι των μετωπων αυτων. ⁴Και ηκουσα τον αριθμον των εσφραγισμενων· εκατον τεσσαρακοντα τεσσαρες χιλιαδες ησαν εσφραγισμενοι εκ πασης φυλης των υιων Ισραηλ· ⁵εκ φυλης Ιουδα δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Ρουβην δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Γαδ δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· ⁶εκ φυλης Ασηρ δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Νεφθαλειμ δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Μανασση δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι. ⁷εκ φυλης Συμεων δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Λευι δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Ισρα-

χαρ δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· ⁸εκ φυλης Ζαβουλων δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Ιωσηφ δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· εκ φυλης Βενιαμιν δωδεκα χιλιαδες εσφραγισμενοι· ⁹Μετα ταυτα ειδον, και ιδου, οχλος πολυς, τον οποιον ουδεις ηδυνατο να αριθμηση, εκ παντος εθνους και φυλων και λαων και γλωσσων, οιτινες ισταντο ενωπιον του θρονου και ενωπιον του Αρνιου, ενδεδυμενοι στολας λευκας, εχοντες φοινικας εν ταις χερσιν αυτων. ¹⁰και κραζοντες μετα φωνης μεγαλης ελεγον· Η σωτηρια ειναι του Θεου ημων, του καθημενου επι του θρονου, και του Αρνιου. ¹¹Και παντες οι αγγελοι ισταντο κυκλω του θρονου και των πρεσβυτερων και των τεσσαρων ζων, και επεσαν κατα προσωπον ενωπιον του θρονου και προσεκυνησαν τον Θεον ¹²λεγοντες· Αμην· η ευλογια και δοξα και η σοφια και η ευχαριστια και η τιμη και η δυναμις και η ισχυς ανηκει εις τον Θεον ημων εις τους αιωνας των αιωνων· αμην. ¹³Και απεκριθη εις εκ των πρεσβυτερων, λεγων προς εμε· Ουτοι οι ενδεδυμενοι τας στολας τας λευκας τινες ειναι και ποθεν ηλθον; ¹⁴Και ειπα προς αυτον· Κυριε, συ εξευρεις. Και ειπε προς εμε· Ουτοι ειναι οι ερχομενοι εκ της θλιψεως της μεγαλης, και επλυναν τας στολας αυτων και ελευκαναν αυτας εν τω αιματι του Αρνιου. ¹⁵Δια τουτο ειναι ενωπιον του θρονου του Θεου και λατρευουσιν αυτον ημεραν και νυκτα εν τω ναω αυτου, και ο καθημενος επι του θρονου θελει κατασκηνωσει επ' αυτους. ¹⁶Δεν θελουσι πεινασει πλεον ουδε θελουσι διψησει πλεον, ουδε θελει πεσει επ' αυτους ο ηλιος ουδε κανεν καυμα, ¹⁷διοτι το Αρνιον το αναμεσον του θρονου θελει ποιμανει αυτους και οδηγησει αυτους εις ζωσας πηγας υδατων, και θελει εξαλειψει ο Θεος παν δακρυον απο των οφθαλμων αυτων.

8Και οτε ηνοιξε την σφραγιδα την εβδομην, εγεινε σιωπη εν τω ουρανω, εως ημισειαν ωραν. ²Και ειδον τους επτα αγγελους, οιτινες ισταντο ενωπιον του Θεου, και εδοθησαν εις αυτους επτα σαλπιγγες. ³Και ηλθεν αλλος αγγελος και εσταθη εμπροσθεν του θυσιαστηριου, κρατων θυμιατηριον χρυσουν, και εδοθησαν εις αυτον θυμιαματα πολλα, δια να προσφερη με τας προσευχας παντων των αγιων επι το θυσιαστηριον το χρυσουν το ενωπιον του θρονου. ⁴Και ανεβη ο καπνος των θυμιαματων με τας προσευχας παντων των αγιων εκ της χειρος του αγγελου ενωπιον του Θεου. ⁵Και ελαβεν ο αγγελος το θυμιατηριον και εγεμισεν αυτο εκ του πυρος του θυσιαστηριου και ερριψεν εις την γην. Και εγειναν φωναί και βρονται και αστραπαι και σεισμος. ⁶Και οι επτα αγγελοι, οι εχοντες τας επτα σαλπιγγας, ητοιμασαν εαυτους δια να σαλπισωσι. ⁷Και ο πρωτος αγγελος εσαλπισε, και εγεινε χαλαζα και πυρ μεμιγμενα με αιμα, και ερριφθησαν εις την γην· και το τριτον των δενδρων κατεκαη και πας χλωρος χορτος κατεκαη. ⁸Και ο δευτερος αγγελος εσαλπισε, και ως ορος μεγα καιιομενον με πυρ ερριφθη εις την θαλασσαν, και το τριτον της

θαλασσης εγεινεν αιμα, ⁹και απεθανε το τριτον των επιφυλων κτισματων των εν τη θαλασση και το τριτον των πλοιων διεφθαρη. ¹⁰Και ο τριτος αγγελος εσαλπισε, και επεσεν εκ του ουρανου αστηρ μεγας καιομενος ως λαμπας, και επεσεν επι το τριτον των ποταμων, και επι τας πηγας των υδατων. ¹¹και το ονομα του αστερος λεγεται Αψινθος· και εγεινε το τριτον των υδατων αψινθος, και πολλοι ανθρωποι απεθανον εκ των υδατων, διοτι επικρανθησαν. ¹²Και ο τεταρτος αγγελος εσαλπισε, και εκτυπηθη το τριτον του ηλιου και το τριτον της σεληνης και το τριτον των αστερων, δια να σκοτισθη το τριτον αυτων, και η ημερα να χαση το τριτον του φωτισμου αυτης, και η υξ ομοιως. ¹³Και ειδον και ηκουσα ενα αγγελον πετωμενον εις το μεσουρανημα, οστις ελεγε μετα φωνης μεγαλης· Ουαι, ουαι, ουαι εις τους κατοικουντας επι της γης δια τας λοιπας φωνας της σαλπιγγος των τριων αγγελων των μελλοντων να σαλπισωσι.

9Και ο πεμπτος αγγελος εσαλπισε· και ειδον οτι επεσεν εις την γην αστηρ εκ του ουρανου, και εδοθη εις αυτον το κλειδιον του φρεατος της αβυσσου. ²Και ηνοιξε το φρεαρ της αβυσσου, και ανεβη καπνος εκ του φρεατος ως καπνος καμινου μεγαλης, και εσκοτισθη ο ηλιος και ο αηρ εκ του καπνου του φρεατος. ³Και εκ του καπνου εξηλθον ακριδες εις την γην, και εδοθη εις αυτας εξουσια ως εχουσιν εξουσιαν οι σκορπιοι της γης· ⁴και ερρεθη προς αυτας να μη βλαψωσι τον χορτον της γης μηδε κανεν χλωρον μηδε κανεν δενδρον, ειμη τους ανθρωπους μονους, οιτινες δεν εχουσι την σφραγιδα του Θεου επι των μετωπων αυτων. ⁵Και εδοθη εις αυτας να μη θανατωσωσιν αυτους, αλλα να βασανισθωσι πεντε μηνας· και ο βασανισμος αυτων ητο ως βασανισμος σκορπιου, οταν κτυπηση ανθρωπον. ⁶Και εν ταις ημεραις εκειναις θελουσι ζητησει οι ανθρωποι τον θανατον και δεν θελουσιν ευρει αυτον, και θελουσιν επιθυμησει να αποθानωσι, και ο θανατος θελει φυγει απ' αυτων. ⁷Και αι μορφαι των ακριδων ησαν ομοιαι με ιππους ητοιμασμενους εις πολεμον, και επι τας κεφαλαι αυτων ησαν ως στεφανοι ομοιοι με χρυσον, και τα προσωπα αυτων ως προσωπα ανθρωπων. ⁸Και ειχον τριχας ως τριχας γυναικων, και οι οδοντες αυτων ησαν ως λεοντων, ⁹και ειχον θωρακας ως θωρακας σιδηρους, και η φωνη των πτερυγων αυτων ητο ως φωνη αμαξων ιππων πολλων τρεχοντων εις πολεμον. ¹⁰Και ειχον ουρας ομοιας με σκορπιους και ησαν κεντρα εις τας ουρας αυτων, και η εξουσια αυτων ητο να βλαψωσι τους ανθρωπους πεντε μηνας. ¹¹Και ειχον εφ' εαυτων βασιλεα τον αγγελον της αβυσσου, οστις Εβραιστι ονομαζεται Αβαδδων, και εις την Ελληνικην εχει ονομα Απολλυων. ¹²Η ουαι η μια απηλθεν· ιδου, ερχονται ετι δυο ουαι μετα ταυτα. ¹³Και ο εκτος αγγελος εσαλπισε· και ηκουσα μιαν φωνην εκ των τεσσαρων κερων του θυσιαστηριου του χρυσου του ενωπιου του Θεου, ¹⁴λεγουσαν προς τον εκτον αγγελον, οστις ειχε την σαλπιγγα· Λυσον τους τεσσαρας αγγελους τους δεδε-

μενους εις τον μεγαν ποταμον Ευφρατην. ¹⁵Και ελυθησαν οι τεσσαρες αγγελοι, οι ητοιμασμενοι εις την ωραν και ημεραν και μηνα και ενιαυτον, δια να θανατωσωσι το τριτον των ανθρωπων. ¹⁶Και ο αριθμος των στρατευματων του ιππικου ητο δυο μυριαδες μυριαδων· και ηκουσα τον αριθμον αυτων. ¹⁷Και ουτως ειδον τους ιππους εν τη ορασει και τους καθημενους επ' αυτων, οτι ειχον θωρακας πυρινους και υακινθινους και θειωδεις· και αι κεφαλαι των ιππων ησαν ως κεφαλαι λεοντων, και εκ των στοματων αυτων εξηρχετο πυρ και καπνος και θειον. ¹⁸υπο των τριων τουτων εθανατωθησαν το τριτον των ανθρωπων· εκ του πυρος και εκ του καπνου και εκ του θειου του εξερχομενου εκ των στοματων αυτων. ¹⁹Διοτι αι εξουσιαι αυτων ειναι εν τω στοματι αυτων, επειδη αι ουραι αυτων ειναι ομοιαι με οφεις, εχουσαι κεφαλαι, και με αυτας βλαπτουσι. ²⁰Και οι λοιποι των ανθρωπων, οιτινες δεν εθανατωθησαν με τας πληγας ταυτας, ουτε μετενοησαν απο των εργαων των χειρων αυτων, ωστε να μη προσκυνησωσι τα δαιμονια και τα ειδωλα τα χρυσα και τα αργυρα και τα χαλκινα και τα λιθινα και τα ξυλινα, τα οποια ουτε να βλεπωσι δυνανται ουτε να ακουωσιν ουτε να περιπατωσι, ²¹και δεν μετενοησαν εκ των φωνων αυτων ουτε εκ των φαρμακειων αυτων ουτε εκ της πορνειας αυτων ουτε εκ των κλοπων αυτων.

10Και ειδον αλλον αγγελον ισχυρον καταβαινοντα εκ του ουρανου, ενδεδυμενον νεφελην, και ητο ιρις επι της κεφαλαις αυτου, και το προσωπον αυτου ως ο ηλιος, και οι ποδες αυτου ως στυλοι πυρος, ²και ειχε εν τη χειρι αυτου βιβλιαριον ανεωγμενον. Και εθεσε τον ποδα αυτου τον δεξιον επι την θαλασσαν, τον δε αριστερον επι την γην, ³και εκραξε μετα φωνης μεγαλης καθως βρυχαται ο λεων. Και οτε εκραξεν, ελαλησαν αι επτα βρονται τας εαυτων φωνας. ⁴Και οτε ελαλησαν αι επτα βρονται τας φωνας εαυτων, εμελλον να γραφω· και ηκουσα φωνην εκ του ουρανου λεγουσαν προς εμε. Σφραγισον εκεινα, τα οποια ελαλησαν αι επτα βρονται, και μη γραψης ταυτα. ⁵Και ο αγγελος, τον οποιον ειδον ισταμενον επι της θαλασσης και επι της γης, εσηκωσε την χειρα αυτου εις τον ουρανον ⁶και ωμοσεν εις τον ζωντα εις τους αιωνας των αιωνων, οστις εκτισε τον ουρανον και τα εν αυτω, και την γην και τα εν αυτη και την θαλασσαν και τα εν αυτη, οτι καιρος δεν θελει εισθαι ετι, ⁷αλλ' εν ταις ημεραις της φωνης του εβδομου αγγελου, οταν μελλη να σαλπιση, τοτε θελει τελεσθη το μυστηριον του Θεου, καθως εφανερωσε προς τους εαυτου δουλους τους προφητας. ⁸Και η φωνη, την οποιαν ηκουσα εκ του ουρανου, παλιν ελαλει μετ' εμου και ελεγεν· Υπαγε, λαβε το βιβλιαριον το ανεωγμενον εν τη χειρι του αγγελου του ισταμενου επι της θαλασσης και επι της γης. ⁹Και υπηγα προς τον αγγελον, λεγων προς αυτον, Δος μοι το βιβλιαριον. Και λεγει προς εμε· Λαβε και καταφαγε αυτο, και θελει πικρανει την κοιλιαν σου, πλην εν τω

στοματι σου θελει εισθαι γλυκυ ως μελι. ¹⁰Και ελαβον το βιβλιαριον εκ της χειρος του αγγελου και κατεφαγον αυτο· και ητο εν τω στοματι μου ως μελι γλυκυ· και οτε εφαγον αυτο επικρανθη η κοιλια μου. ¹¹Και μοι λεγει· Πρεπει παλιν να προφητευσης περι λαων και εθνων και γλωσσων και βασιλεων πολλων.

11Και μοι εδοθη καλαμος ομοιος με ραβδον, και ο αγγελος ιστατο λεγων· Σηκωθητι και μετρησον τον ναον του Θεου και το θυσιαστηριον και τους προσκυνοντας εν αυτω. ²Την αυλην ομως την εξωθεν του ναου αφες εξω και μη μετρησης αυτην, διοτι εδοθη εις τα εθνη, και την πολιν την αγιαν θελουσι πατησει τεσσαρακοντα δυο μηνας. ³Και θελω δωσει εις τους δυο μαρτυρας μου να προφητευσωσι χιλιας διακοσιας εξηκοντα ημερας, ενδεδυμενοι σακκους. ⁴Ουτοι ειναι αι δυο ελαιαι και αι δυο λυχνιαι, αι ισταμεναι ενωπιον του Θεου της γης. ⁵Και εαν τις θελη να βλαψη αυτους, εξερχεται πυρ εκ του στοματος αυτων και κατατρωγει τους εχθρους αυτων· και εαν τις θελη να βλαψη αυτους, ουτω πρεπει αυτος να θανατωθη. ⁶Ουτοι εχουσιν εξουσιαν να κλεισωσι τον ουρανον, δια να μη βρεχη βροχη εν ταις ημεραις της προφητειας αυτων, και εχουσιν εξουσιαν επι των υδατων να μεταβαλλωσιν αυτα εις αιμα και να παταξωσι την γην με πασαν πληγην, οσακις εαν θελησωσι. ⁷Και οταν τελειωσωσι την μαρτυριαν αυτων, το θηριον το αναβαινον εκ της αβυσσου θελει καμει πολεμον με αυτους και θελει νικησει αυτους και θανατωσει αυτους. ⁸Και τα πτωματα αυτων θελουσι κεισθαι επι της πλατειας της πολεως της μεγαλης, ητις καλειται πνευματικως Σοδομα και Αιγυπτος, οπου και ο Κυριος ημων εσταυρωθη. ⁹Και οι ανθρωποι εκ των λαων και φυλων και γλωσσων και εθνων θελουσι βλεπει τα πτωματα αυτων ημερας τρεις και ημισυ, και δεν θελουσιν αφησει τα πτωματα αυτων να τεθωσιν εις μνηματα. ¹⁰Και οι κατοικουντες επι της γης θελουσι χαρη δι' αυτους και ευφρανθη και θελουσι πεμψει δωρα προς αλληλους, διοτι ουτοι οι δυο προφηται εβασανισαν τους κατοικουντας επι της γης. ¹¹Και μετα τας τρεις ημερας και ημισυ εισηλθεν εις αυτους πνευμα ζωης εκ του Θεου, και εσταθησαν επι τους ποδας αυτων, και φοβος μεγας επεσεν επι τους θεωρουντας αυτους. ¹²Και ηκουσαν φωνην μεγαλην εκ του ουρανου, λεγουσαν προς αυτους· Αναβητε εδω. Και ανεβησαν εις τον ουρανον εν τη νεφελη, και ειδον αυτους οι εχθροι αυτων. ¹³Και κατ' εκεινην την ωραν εγεινε σεισμος μεγας, και επεσε το δεκατον της πολεως, και εθανατωθησαν εν τω σεισμω ονοματα ανθρωπων χιλιαδες επτα, και οι λοιποι εγειναν εμφοβοι και εδωκαν δοξαν εις τον Θεον του ουρανου. ¹⁴Η ουαι η δευτερα απηλθεν· ιδου, η ουαι η τριτη ερχεται ταχεως. ¹⁵Και ο εβδομος αγγελος εσαλπισε και εγειναν φωναι μεγαλαι εν τω ουρανω, λεγουσαι· Αι βασιλειαι του κοσμου εγειναν του Κυριου ημων και του Χριστου αυτου, και θελει βασιλευσει εις τους αιωνας των αιωνων. ¹⁶Και

οι εικοσιτεσσαρες πρεσβυτεροι, οι καθημενοι ενωπιον του Θεου επι τους θρονους αυτων, επεσαν κατα προσωπον αυτων και προσεκυνησαν τον Θεον, ¹⁷λεγοντες· Ευχαριστουμεν σοι, Κυριε Θεε παντοκρατωρ, ο ων και ο ην και ο ερχομενος, διοτι ελαβες την δυναμιν σου την μεγαλην και εβασιλευσας, ¹⁸και τα εθνη ωργισθησαν, και ηλθεν η οργη σου και ο καιρος των νεκρων δια να κριθωσι και να δωσης τον μισθον εις τους δουλους σου τους προφητας και εις τους αγιους και εις τους φοβουμενους το ονομα σου, τους μικρους και τους μεγαλους, και να διαφθειρης τους διαφθειροντας την γην. ¹⁹Και ηνοιχθη ο ναος του Θεου εν τω ουρανω, και εφανη η κιβωτος της διαθηκης αυτου εν τω ναω αυτου, και εγειναν αστραπαι και φωναι και βρονται και σεισμος και χαλαζα μεγαλη.

12Και σημειον μεγα εφανη εν τω ουρανω, γυνη ενδεδυμενη τον ηλιον, και η σεληνη υποκατω των ποδων αυτης, και επι της κεφαλης αυτης στεφανος αστερων δωδεκα, ²και εγκυος ουσα εκραζε κοιλοπονουσα και βασανιζομενη δια να γεννηση. ³Και εφανη αλλο σημειον εν τω ουρανω, και ιδου, δρακων μεγας κοκκινος, εχων κεφαλας επτα και κερατα δεκα, και επι τας κεφαλας αυτου διαδηματα επτα, ⁴και η ουρα αυτου εσυρε το τριτον των αστερων του ουρανου και ερριψεν αυτους εις την γην. Και ο δρακων εσταθη ενωπιον της γυναικος της μελλουσης να γεννηση, δια να καταφαγη το τεκνον αυτης, οταν γεννηση. ⁵Και εγεννησε παιδιον αρρεν, το οποιον μελλει να ποιμανη παντα τα εθνη εν ραβδω σιδηρα· και το τεκνον αυτης ηρπασθη προς τον Θεον και τον θρονον αυτου. ⁶Και η γυνη εφυγεν εις την ερημον, οπου εχει τοπον ητοιμασμενον απο του Θεου, δια να τρεφωσιν αυτην εκει ημερας χιλιας διακοσιας εξηκοντα. ⁷Και εγεινε πολεμος εν τω ουρανω· ο Μιχαηλ και οι αγγελοι αυτου επολεμησαν κατα του δρακοντος· και ο Δρακων επολεμησε και οι αγγελοι αυτου, ⁸και δεν υπερισχυσαν, ουδε ευρεθη πλεον τοπος αυτων εν τω ουρανω. ⁹Και ερριφθη ο δρακων ο μεγας, ο οφιος ο αρχαιος, ο καλουμενος Διαβολος και ο Σατανας, ο πλανων την οικουμενην ολην, ερριφθη εις την γην, και οι αγγελοι αυτου ερριφθησαν μετ' αυτου. ¹⁰Και ηκουσα φωνην μεγαλην λεγουσαν εν τω ουρανω· Τωρα εγεινεν η σωτηρια και δυναμις και η βασιλεια του Θεου ημων και η εξουσια τον Χριστου αυτου, διοτι κατερριφθη ο κατηγορος των αδελφων ημων, ο κατηγορων αυτους ενωπιον του Θεου ημων ημεραν και νυκτα. ¹¹Και αυτοι ενικησαν αυτον δια το αιμα του Αρνιου και δια τον λογον της μαρτυριας αυτων, και δεν ηγαπησαν την ψυχην αυτων μεχρι θανατου. ¹²Δια τουτο ευφραινεσθε οι ουρανοι και οι κατοικουντες εν αυτοις· ουαι εις τους κατοικουντας την γην και την θαλασσαν, διοτι κατεβη ο διαβολος εις εσας εχων θυμον μεγαν, επειδη γνωριζει οτι ολιγον καιρον εχει. ¹³Και οτε ειδεν ο δρακων οτι ερριφθη εις την γην, εδιωξε την γυναικα, ητις εγεννησε τον αρρενα. ¹⁴Και εδοθησαν εις την γυναικα δυο πτερυγες του αετου του μεγαλου, δια να

πετα εις την ερημον εις τον τοπον αυτης, οπου τρεφεται εκει καιρον και καιρους και ημισυ καιρου απο προσωπου του οφεως. ¹⁵Και ερριψεν ο οφης οπισω της γυναικος εκ του στοματος αυτου υδωρ ως ποταμον, δια να καμη να συρη αυτην ο ποταμος. ¹⁶Και εβοηθησεν την γυναικα και ηνοιξεν η γη, το στομα αυτης και κατεπτε τον ποταμον, τον οποιον ερριψεν ο δρακων εκ του στοματος αυτου. ¹⁷Και ωργισθη ο δρακων κατα της γυναικος και υπηγε να καμη πολεμον με τους λοιπους του σπερματος αυτης, τους φυλαττοντας τας εντολας του Θεου και εχοντας την μαρτυριαν του Ιησου Χριστου.

13Και εσταθην επι την αμμον της θαλασσης· και ειδον θηριον αναβαινον εκ της θαλασσης, το οποιον ειχε κεφαλας επτα και κερата δεκα, και επι των κερατων αυτου δεκα διαδηματα και επι τας κεφαλας αυτου ονομα βλασφημιας. ²Και το θηριον, το οποιον ειδον, ητο ομοιον με παρδαλιν, και οι ποδες αυτου ως αρκτου, και το στομα αυτου ως στομα λεοντος· και εδωκεν εις αυτο ο δρακων την δυναμιν αυτου και τον θρονον αυτου και εξουσιαν μεγαλην. ³Και ειδον μιαν των κεφαλων αυτου ως πεπληγωμενην θανατηφορος· και η θαναφορος πληγη αυτου εθεραπευθη, και εθαυμασεν ολη η γη οπισω του θηριου, ⁴και προσεκυνησαν τον δρακοντα, οστις εδωκεν εξουσιαν εις το θηριον, και προσεκυνησαν το θηριον, λεγοντες· Τις ομοιος με το θηριον; τις δυναται να πολεμηση με αυτο; ⁵και εδοθη εις αυτο στομα λαλουν μεγαλα και βλαφημιας· και εδοθη εις αυτο εξουσια να καμη πολεμον τεσσαρακοντα δυο μηνας. ⁶Και ηνοιξε το στομα αυτου εις βλαφημιαν εναντιον του Θεου, να βλαφημηση το ονομα αυτου και την σκηνην αυτου και τους κατοικουντας εν τω ουρανω. ⁷Και εδοθη εις αυτο να καμη πολεμον με τους αγιους, και να νικηση αυτους, και εδοθη εις αυτο εξουσια επι πασαν φυλην και γλωσσαν και εθνος. ⁸Και θελουσι προσκυνησει αυτο παντες οι κατοικουντες επι της γης, των οποιων τα ονοματα δεν εγραφησαν εν τω βιβλιω της ζωης του Αρνιου του εσφαγμενου απο καταβολης κοσμου. ⁹Οστις εχει ωτιον, ας ακουση. ¹⁰Οστις φερει εις αιχμαλωσιαν, εις αιχμαλωσιαν υπαγει. Οστις φονευση με μαχαιραν, πρεπει αυτο να φονευθη με μαχαιραν. Εδω ειναι η υπομονη και η πιστις των αγιων. ¹¹Και ειδον αλλο θηριον αναβαινον εκ της γης, και ειχε κερата δυο ομοια με αρνιου, και ελαλει ως δρακων. ¹²Και ενηργει ολην την εξουσιαν του πρωτου θηριου ενωπιον αυτου. Και εκαμε την γην και τους κατοικουντας εν αυτη να προσκυνησωσι το θηριον το πρωτον, του οποιου εθεραπευθη η θανατηφορος πληγη. ¹³Και εκαμνε σημεια μεγαλα, ωστε και πυρ εκαμνε να καταβαινη εκ του ουρανου εις την γην ενωπιον των ανθρωπων. ¹⁴Και επλανα τους κατοικουντας επι της γης δια τα σημεια, τα οποια εδοθησαν εις αυτο να καμη ενωπιον του θηριου, λεγον προς τους κατοικουντας επι της γης να καμωσιν εικονα εις το θηριον, το οποιον εχει την πληγην της μαχαιρας και εζησε. ¹⁵Και εδοθη εις αυτο

να δωση πνευμα εις την εικονα του θηριου, ωστε και να λαληση η εικων του θηριου και να καμη, οσοι δεν προσκυνησωσι την εικονα του θηριου, να θανατωθωσι. ¹⁶Και εκαμνε παντας, τους μικρους και τους μεγαλους και τους πλουσιους και τους πτωχους και τους ελευθερους και τους δουλους, να λαβωσι χαραγμα επι της χειρος αυτων της δεξιας η επι των μετωπων αυτων, ¹⁷και να μη δυναται μηδεις να αγοραση η να πωληση, ειμη ο εχων το χαραγμα, η το ονομα του θηριου η τον αριθμον του ονοματος αυτου. ¹⁸Εδω ειναι η σοφια· οστις εχει τον νουν, ας λογαριαση τον αριθμον του θηριου, διоти ειναι αριθμος ανθρωπου· και ο αριθμος αυτου ειναι χξς'.

14Και ειδον, και ιδου Αρνιον ισταμενον επι το ορος Σιων, και μετ' αυτου εκατον τεσσαρακοντα τεσσαρες χιλιαδες, εχουσαι το ονομα του Πατρος αυτου γεγραμμενον επι των μετωπων αυτων. ²Και ηκουσα φωνην εκ του ουρανου ως φωνην υδατων πολλων και ως φωνην βροντης μεγαλης· και ηκουσα φωνην κιθαρωδων οιτινες εκιθαριζον με τας κιθαρας αυτων. ³Και εψαλλον ως ωδην νεαν ενωπιον του θρονου και ενωπιον των τεσσαρων ζων και των πρεσβυτερων· και ουδεις ηδυνατο να μαθη την ωδην, ειμη αι εκατον τεσσαρακοντα τεσσαρες χιλιαδες, οι ηγορασμενοι απο της γης. ⁴Ουτοι ειναι οι μη μολυνθεντες με γυναικας· διotti παρθενοι ειναι. Ουτοι ειναι οι ακολουθουντες το Αρνιον οπου αν υπαγη. Ουτοι ηγορασθησαν απο των ανθρωπων απαρχη εις τον Θεον και εις το Αρνιον· ⁵και εν τω στοματι αυτων δεν ευρεθη δολος, διotti ειναι αμωμοι ενωπιον του θρονου Θεου, ⁶Και ειδον αλλον αγγελον πετωμενον εις το μεσουρανημα, οστις ειχε ευαγγελιον αιωνιον, δια να κηρυξη εις τους κατοικουντας επι της γης και εις παν εθνος και φυλην και γλωσσαν και λαον, ⁷και ελεγε μετα φωνης μεγαλης· Φοβηθητε τον Θεον και δοτε δοξαν εις αυτον, διotti ηλθεν η ωρα της κρισεως αυτου, και προσκυνησατε τον ποιησαντα τον ουρανον και την γην και την θαλασσαν και τας πηγας των υδατων. ⁸Και αλλος αγγελος ηκολουθησε, λεγων· Επεσεν, επεσε Βαβυλων η πολις η μεγαλη, διotti εκ του οινου του θυμου της πορνειας αυτης εποτισε παντα τα εθνη. ⁹Και τριτος αγγελος ηκολουθησεν αυτους, λεγων μετα φωνης μεγαλης· Οστις προσκυνει το θηριον και την εικονα αυτου και λαμβανει χαραγμα επι του μετωπου αυτου η επι της χειρος αυτου, ¹⁰και αυτοσ θελει πιει εκ του οινου του θυμου του Θεου του κεκερασμενου ακρατου εν τω ποτηριω της οργης αυτου, και θελει βασανισθη με πυρ και θειον ενωπιον των αγιων αγγελων και ενωπιον του Αρνιου. ¹¹Και ο κاپνος του βασανισμού αυτων αναβαινει εις αιωνας αιωνων, και δεν εχουσιν αναπαυσιν ημεραν και νυχτα οσοι προσκυνουσι το θηριον και την εικονα αυτου και οστις λαμβανει το χαραγμα του ονοματος αυτου. ¹²Εδω ειναι η υπομονη των αγιων, εδω οι φυλαττοντες τας εντολας του Θεου και την πιστιν του Ιησου. ¹³Και ηκουσα φωνην εκ του ουρανου λεγουσαν προς εμε· Γραψον, Μακαριοι

οι νεκροί, οιτινες αποθνήσκουσιν εν Κυρίω απο του νυν. Ναι, λεγει το Πνευμα, δια να αναπαυθωσιν απο των κοπων αυτων, και τα εργα αυτων ακολουθουσι με αυτους. ¹⁴Και ειδον, και ιδου, νεφελη λευκη, και επι της νεφελης εκαθητο τις ομοιος με υιον ανθρωπου, εχων επι της κεφαλης αυτου στεφανον χρυσου και εν τη χειρι αυτου δρεπανον κοπτερον. ¹⁵Και αλλος αγγελος εξηλθεν εκ του ναου, κραζων μετα μεγαλης φωνης προς τον καθημενον επι της νεφελης. Πεμφον το δρεπανον σου και θερισον, διοτι ηλθεν εις σε η ωρα του να θερισης, επειδη εξηρανθη ο θερισμος της γης. ¹⁶Και ο καθημενος επι της νεφελης εβαλε το δρεπανον αυτου επι την γην, και εθερισθη η γη. ¹⁷Και αλλος αγγελος εξηλθεν εκ του ναου του εν τω ουρανω, εχων και αυτος δρεπανον κοπτερον. ¹⁸Και αλλος αγγελος εξηλθεν εκ του θυσιαστηριου, εχων εξουσιαν επι του πυρος, και εφωναξε μετα κραυγης μεγαλης προς τον εχοντα το δρεπανον το κοπτερον, λεγων· Πεμφον το δρεπανον σου το κοπτερον και τρυγησον τους βοτρουας της αμπελου της γης, διοτι ωριμασαν τα σταφυλια αυτης. ¹⁹Και εβαλεν ο αγγελος το δρεπανον αυτου εις την γην και ετρυγησε την αμπελον της γης και ερριψε τα τρυγηθεντα εις τον μεγαλον ληνον του θυμου του Θεου. ²⁰Και επατηθη ο ληνος εξω της πολεως, και εξηλθεν αιμα εκ του ληνου εως των χαλινων των ιππων εις διαστημα χιλίων εξακοσίων σταδίων.

15Και ειδον αλλο σημειον εν τω ουρανω μεγα και θαυμαστον, αγγελους επτα, οιτινες ειχον τας επτα εσχατας πληγας, διοτι εν αυταις ετελεσθη ο θυμος του Θεου. ²Και ειδον ως θαλασσαν υαλινην μεμιγμενην με πυρ, και εκεινους οιτινες ενικησαν κατα του θηριου και κατα της εικονος αυτου και κατα του χαραγματος αυτου και κατα του αριθμου του ονοματος αυτου ισταμενους επι την θαλασσαν την υαλινην, εχοντας κιθαρας του Θεου. ³Και εψαλλον την ωδην Μωυσεως του δουλου του Θεου και την ωδην του Αρνιου, λεγοντες· Μεγαλα και θαυμαστα τα εργα σου, Κυριε Θεε παντοκρατωρ· δικαιαι και αληθιναι αι οδοι σου, βασιλευ των αγιων. ⁴Τις δεν θελει σε φοβηθη, Κυριε, και δοξασει το ονομα σου; διοτι εισαι μονος οσιος, διοτι παντα τα εθνη θελουσιν ελθει και προσκυνησει ενωπιον σου, διοτι αι κρισεις σου εφανερωθησαν. ⁵Και μετα ταυτα ειδον και ιδου, ηνοιχθη ο ναος της σκηνης του μαρτυριου εν τω ουρανω, ⁶και εξηλθον εκ του ναου οι επτα αγγελοι, εχοντες τας επτα πληγας, ενδεδυμενοι λινα καθαρα και λαμπρα και περιεζωσμενοι περι τα στηθη ζωνας χρυσας. ⁷Και εν εκ των τεσσαρων ζωνων εδωκεν εις τους επτα αγγελους επτα φιαλας χρυσας, πληρεις του θυμου του Θεου του ζωντος εις τους αιωνας των αιωνων. ⁸Και εγεμισθη ο ναος απο καπνου εκ της δοξης του Θεου και εκ της δυναμεως αυτου· και ουδεις ηδυνατο να εισελθη εις τον ναον, εωσου τελειωσωσιν αι επτα πληγαι των επτα αγγελων.

16Και ηκουσα φωνην μεγαλην εκ του ναου λεγουσαν

προς τους επτα αγγελους· Υπαγετε και εκχεατε εις την γην τας φιαλας του θυμου του Θεου. ²Και υπηγεν ο πρωτος και εξεχεε την φιαλην αυτου επι την γην· και εγεινεν ελκος κακον και πονηρον εις τους ανθρωπους, τους εχοντας το χαραγμα του θηριου και τους προσκυνουντας την εικονα αυτου. ³Και ο δευτερος αγγελος εξεχεε την φιαλην αυτου εις την θαλασσαν· και εγεινεν αιμα ως νεκρου, και πασα ψυχη ζωσα απεθανεν εν τη θαλασση. ⁴Και ο τριτος αγγελος εξεχεε την φιαλην αυτου εις τους ποταμους και εις τας πηγας των υδατων· και εγεινεν αιμα. ⁵Και ηκουσα τον αγγελον των υδατων λεγοντα· Δικαιος εισαι, Κυριε, ο ων και ο ην και ο οσιος, διοτι εκρινας ταυτα· ⁶επειδη αιμα αγιων και προφητων εξεχεαν, και αιμα εδωκας εις αυτους να πιωσι· διοτι αξιοι ειναι. ⁷Και ηκουσα αλλον εκ του θυσιαστηριου λεγοντα· Ναι, Κυριε Θεε παντοκρατωρ, αληθιναι και δικαιαι αι κρισεις σου. ⁸Και ο τεταρτος αγγελος εξεχεε την φιαλην αυτου επι τον ηλιον· και εδοθη εις αυτον να καυματιση τους ανθρωπους με πυρ. ⁹Και εκαυματισθησαν οι ανθρωποι καυμα μεγα, και εβλασφημησαν το ονομα του Θεου του εχοντος εξουσιαν επι τας πληγας ταυτας, και δεν μετενοησαν ωστε να δωσωσι δοξαν εις αυτον. ¹⁰Και ο πεμπτος αγγελος εξεχεε την φιαλην αυτου επι τον θρονον του θηριου· και εγεινεν η βασιλεια αυτου πληρης σκοτους, και εμασσουν τας γλωσσας αυτων εκ του πονου, ¹¹και εβλασφημησαν τον Θεον του ουρανου δια τους πονους αυτων και δια τα ελκη αυτων, και δεν μετενοησαν απο των εργαων αυτων. ¹²Και ο εκτος αγγελος εξεχεε την φιαλην αυτου επι τον ποταμον τον μεγα τον Ευφρατην· και εξηρανθη το υδωρ αυτου, δια να ετοιμασθη η οδος των βασιλεων των απο ανατολων ηλιου. ¹³Και ειδον τρια ακαθαρτα πνευματα ομοια με βατραχους εξερχομενα εκ του στοματος του δρακοντος και εκ του στοματος του θηριου και εκ του στοματος του ψευδοπροφητου· ¹⁴διοτι ειναι πνευματα δαιμονων εκτελουντα σημεια, τα οποια εκπορευονται προς τους βασιλεις της γης και της οικουμενης ολης, δια να συναξωσιν αυτους εις τον πολεμον της ημερας εκεινης της μεγαλης του Θεου του παντοκρατορος. ¹⁵Ιδου, ερχομαι ως κλεπτης· μακαριος οστις αγρυπνει και φυλαττει τα ιματια αυτου, δια να μη περιπατη γυμνος και βλεπωσι την ασχημοσυνην αυτου. ¹⁶Και συνηθροισεν αυτους εις τον τοπον τον καλουμενον Εβραιστι Αρμαγεδδων. ¹⁷Και ο εβδομος αγγελος εξεχεε την φιαλην αυτου εις τον αερα· και εξηλθε φωνη μεγαλη απο του ναου του ουρανου απο του θρονου, λεγουσα· Ετελεσθη. ¹⁸Και εγειναν φωνα και βρονται και αστραπαι, και εγεινε σεισμος μεγας, οποιος δεν εγεινεν αφου οι ανθρωποι υπηρξαν επι της γης, τοσον πολλα μεγαλος σεισμος. ¹⁹Και διηρεθη η πολις η μεγαλη εις τρια μερη, και αι πολεις των εθνων επεσον. Και Βαβυλων η μεγαλη ηλθεν εις ενθυμησιν ενωπιον του Θεου δια να δωση εις αυτην το ποτηριον του οινου του θυμου της οργης αυτου. ²⁰Και πασα νησος εφυγε και τα ορη δεν ευρεθησαν. ²¹Και χαλαζα μεγαλη εως ενος

ταλαντου κατεβαινεν εκ του ουρανου επι τους ανθρωπους· και εβλασφημησαν οι ανθρωποι τον Θεον δια την πληγην της χαλαζης, διοτι η πληγη αυτης ητο μεγαλη σφοδρα.

17Και ηλθεν εις εκ των επτα αγγελων των εχοντων τας επτα φιαλας, και ελαλησε μετ' εμου, λεγων μοι· Ελθε, θελω σοι δεξει την κρισιν της πορνης της μεγαλης της καθημενης επι των υδατων των πολλων, ²μετα της οποιας επορνευσαν οι βασιλεις της γης και εμεθυθησαν οι κατοικουντες την γην εκ του οινου της πορνειας αυτης. ³Και με εφερεν εν πνευματι εις ερημον. Και ειδον γυναικα καθημενην επι θηριον κοκκινον, γεμον ονοματων βλασφημιας, εχον κεφαλας επτα και κερατα δεκα. ⁴Και η γυνη ητο ενδεδυμενη πορφυραν και κοκκινον και κεχρυσωμενη με χρυσον και λιθους τιμιους και μαργαριτας, εχουσα εν τη χειρι αυτης χρυσον η ποτηριον γεμον βδελυγματων και ακαθαρσιας της πορνειας αυτης, ⁵και επι το μετωπον αυτης ητο ονομα γεγραμμενον· Μυστηριον, Βαβυλων η μεγαλη, η μητηρ των πορνων και των βδελυγματων της γης. ⁶Και ειδον την γυναικα μεθυουσαν εκ του αιματος των αγιων και εκ του αιματος των μαρτυρων του Ιησου. Και ιδων αυτην, εθαυμασα θαυμασμον μεγαν. ⁷Και μοι ειπεν ο αγγελος. Δια τι θαυμασας; εγω θελω σοι ειπει το μυστηριον της γυναικος και του θηριου του βασταζοντος αυτην, το οποιον εχει τας επτα κεφαλας και τα δεκα κερατα. ⁸Το θηριον, το οποιον ειδες, ητο και δεν ειναι, και μελλει να αναβη εκ της αβυσσου και να υπαγη εις απωλειαν· και θελουσι θαυμασει οι κατοικουντες επι της γης, των οποιων τα ονοματα δεν ειναι γεγραμμενα εν τω βιβλιω της ζωης απο καταβολης κοσμου, βλεποντες το θηριον, το οποιον ητο και δεν ειναι, αν και ηναι. ⁹Εδω ειναι ο νους ο εχων σοφιαν. Αι επτα κεφαλα ειναι επτα ορη, οπου η γυνη καθηται επ' αυτων. ¹⁰και ειναι επτα βασιλεις· οι πεντε επεσαν, και ο εις ειναι, ο αλλος δεν ηλθεν ετι, και οταν ελθη, ολιγον πρεπει να μεινη. ¹¹Και το θηριον, το οποιον ητο και δεν ειναι, ειναι και αυτος ο ογδοος, και ειναι εκ των επτα, και υπαγει εις απωλειαν. ¹²Και τα δεκα κερατα, τα οποια ειδες, ειναι δεκα βασιλεις, οιτινες βασιλειαν δεν ελαβον ετι, αλλα μιαν ωραν λαμβανουσιν εξουσιαν ως βασιλεις μετα του θηριου. ¹³Ουτοι εχουσι μιαν γνωμην και θελουσι παραδωσει εις το θηριον την δυναμιν και την εξουσιαν εαυτων. ¹⁴Ουτοι θελουσι πολεμησει με το Αρνιον, και το Αρνιον θελει νικησει αυτους, διοτι ειναι Κυριος των κυριων και Βασιλευς των βασιλεων, και οσοι ειναι μετ' αυτου ειναι κλητοι και εκλεκτοι και πιστοι. ¹⁵Και μοι λεγει· Τα υδατα, τα οποια ειδες, οπου η πορνη καθηται, ειναι λαοι και οχλοι και εθνη και γλωσσαι. ¹⁶Και τα δεκα κερατα, τα οποια ειδες επι το θηριον, ουτοι θελουσι μισησει την πορνην και θελουσι καμει αυτην ηρημωμενην και γυμνην, και τας σαρκας αυτης θελουσι φαγει, και αυτην θελουσι κατακαυσει εν πυρι. ¹⁷Διοτι ο Θεος εδωκεν εις τας καρδιας

αυτων να καμωσι την γνωμην αυτου, και να γεινωσι της αυτης γνωμης και να δωσωσι την βασιλειαν αυτων εις το θηριον, εωσου εκτελεσθωσιν οι λογοι του Θεου. ¹⁸Και η γυνη, την οποιαν ειδες, ειναι η πολις η μεγαλη, η εχουσα βασιλειαν επι των βασιλεων.

18Και μετα ταυτα ειδον αγγελον καταβαινοντα εκ του ουρανου, οστις ειχεν εξουσιαν μεγαλην, και η γη εφωτισθη εκ της δοξης αυτου, ²και εκραξε δυνατα μετα φωνης μεγαλης, λεγων· Επεσεν, επεσε Βαβυλων η μεγαλη, και εγεινε κατοικητηριον δαιμονων και φυλακη παντος πνευματος ακαθαρτου και φυλακη παντος ορνου ακαθαρτου και μισητου· ³διοτι εκ του οινου του θυμου της πορνειας αυτης επιον παντα τα εθνη, και οι βασιλεις της γης επορνευσαν μετ' αυτης και οι εμποροι της γης επλουτησαν εκ της υπερβολης της εντροφησεως αυτης. ⁴Και ηκουσα αλλην φωνην εκ του ουρανου, λεγουσαν· Εξελθετε εξ αυτης ο λαος μου, δια να μη λαβητε εκ των πληγων αυτης· ⁵διοτι αι αμαρτιαι αυτης εφθασαν εως του ουρανου, και ενεθυμηθη ο Θεος τα αδικηματα αυτης. ⁶Αποδοτε εις αυτην ως και αυτη απεδωκεν εις εσας, και διπλασιασατε εις αυτην διπλασια κατα τα εργα αυτης· με το ποτηριον, με το οποιον εκερασε, διπλασιον κερασατε εις αυτην· ⁷οσον εδοξασεν εαυτην και κατετροφησε, τοσον βασανισμον και πενθος δοτε εις αυτην. Διοτι λεγει εν τη καρδια αυτης, Καθημαι βασιλισσα και χηρα δεν ειμαι και πενθος δεν θελω ιδει, ⁸δια τουτο εν μια ημερα θελουσιν ελθει αι πληgai αυτης, θανατος και πενθος και πεινα, και θελει κατακαυθη εν πυρι· διοτι ισχυρος ειναι Κυριος ο Θεος ο κρινων αυτην. ⁹Και θελουσι κλαυσει αυτην και πενθησει δι' αυτην οι βασιλεις της γης, οι πορνευσαντες και κατατροφησαντες μετ' αυτης, οταν βλεπωσι τον καπνον της πυρπολησεως αυτης, ¹⁰απο μακροθεν ισταμενοι δια τον φοβον του βασανισμού αυτης, λεγοντες· Ουαι, ουαι, η πολις η μεγαλη, Βαβυλων, η πολις η ισχυρα, διοτι εν μια ωρα ηλθεν η κρισις σου. ¹¹Και οι εμποροι της γης κλαιουσι και πενθουσι δι' αυτην, διοτι ουδεις αγοραζει πλεον ταςπραγματειας αυτων, ¹²πραγματειας χρυσου και αργυρου και λιθων τιμων και μαργαριτων και βυσσου και πορφυρας και μεταξης και κοκκινου και παν ξυλον αρωματικον και παν σκευος ελεφαντινον και παν σκευος εκ ξυλου πολυτιμου και χαλκου και σιδηρου και μαρμαρου, ¹³και κιναμωμον και θυμιαματα και μυρον και λιβανον και οινον και ελαιον και σεμιδαλιν και σιτον και κτηνη και προβατα και ιππους και αμαξας και ανδραποδα και ψυχας ανθρωπων. ¹⁴Και τα οπωρικα της επιθυμιας της ψυχης σου εφυγον απο σου, και παντα τα παχεια και τα λαμπρα εφυγον απο σου, και πλεον δεν θελεις ευρει αυτα. ¹⁵Οι εμποροι τουτων, οι πλουτησαντες απ' αυτης, θελουσι σταθη απο μακροθεν δια τον φοβον του βασανισμού αυτης, κλαιοντες και πενθουντες, ¹⁶και λεγοντες· Ουαι, ουαι, η πολις η μεγαλη· η ενδεδυμενη βυσσινον

και πορφυρουν και κοκκινον και κεχρυσωμενη με χρυσον και λιθους τιμιους και μαργαριτας, ¹⁷διotti εν μια ωρα ηρημωθη ο τοσουτος πλουτος. Και πας πλοιαρχος και παν το πληθος το επι των πλοιων και ναυται και οσοι εμπορευονται δια της θαλασσης, εσταθησαν απο μακροθεν, ¹⁸και εκραζον βλεποντες τον καπνον της πυρπολησεως αυτης, λεγοντες· Ποια πολις εσταθη ομοια με την πολιν την μεγαλην; ¹⁹Και εβαλον χωμα επι τας κεφαλας αυτων και εκραζον κλαιοντες και πενθουντες, λεγοντες· Ουαι, ουαι, η πολις η μεγαλη, εν η επλουτησαν εκ της αφθονιας αυτης παντες οι εχοντες πλοια εν τη θαλασση· διotti εν μια ωρα ηρημωθη. ²⁰Ευφραινου επ' αυτην, ουρανε, και οι αγιοι αποστολοι και οι προφηται, διotti εκρινεν ο Θεος την κρισιν σας εναντιον αυτης. ²¹Και εσηκωσεν εις αγγελος ισχυρος λιθον, ως μυλοπετραν μεγαλην, και εριριψεν εις την θαλασσαν, λεγων· Ουτω με ορμην θελει ριφθη η Βαβυλων η μεγαλη πολις, και δεν θελει ευρεθη πλεον. ²²Και φωνη κιθαρωδων και μουσικων και αυλητων και σαλπιστων δεν θελει ακουσθη πλεον εν σοι, και πας τεχνητης πασης τεχνης δεν θελει ευρεθη πλεον εν σοι, και φωνη μυλου δεν θελει ακουσθη πλεον εν σοι, ²³και φως λυχου δεν θελει φεγγει πλεον εν σοι, και φωνη νυμφιου και νυμφης δεν θελει ακουσθη πλεον εν σοι· διotti οι εμποροι σου ησαν οι μεγαστανες της γης, διotti με την γοητειαν σου επλανηθησαν παντα τα εθνη, ²⁴και εν αυτη ευρεθη αιμα προφητων και αγιων και παντων των εσφαγμενων επι της γης.

19Και μετα ταυτα ηκουσα ως φωνην μεγαλην οχλου πολλου εν τω ουρανω, λεγοντος· Αλληλουια· η σωτηρια και η δοξα και η τιμη και η δυναμις ανηκουσιν εις Κυριον τον Θεον ημων, ²διotti αληθινα και δικαιοι ειναι αι κρισεις αυτου· διotti εκρινε την πορνην την μεγαλην, ητις εφθειρε την γην με την πορνειαν αυτης, και εξεδιχησεν εκ της χειρος αυτης το αιμα των δουλων αυτου. ³Και εκ δευτερου ειπον· Αλληλουια· και ο καπνος αυτης αναβαινει εις τους αιωνας των αιωνων. ⁴Και επεσον οι εικοσιτεσσαρες πρεσβυτεροι και τα τεσσαρα ζωα και προσεκυνησαν τον Θεον τον καθημενον επι του θρονου λεγοντες· Αμην, αλληλουια. ⁵Και εξηλθεν εκ του θρονου φωνη, λεγουσα· Αινειτε τον Θεον ημων, παντες οι δουλοι αυτου και οι φοβουμενοι αυτον και οι μικροι και οι μεγαλοι. ⁶Και ηκουσα ως φωνην οχλου πολλου, και ως φωνην υδατων πολλων, και ως φωνην βροντων ισχυρων, λεγοντων· Αλληλουια· διotti εβασιλευσε Κυριος ο Θεος ο παντοκρατωρ. ⁷Ας χαιρωμεν και ας αγαλλιωμεθα και ας δωσωμεν την δοξαν εις αυτον, διotti ηλθεν ο γαμος του Αρνιου, και η γυνη αυτου ητοιμασεν εαυτην. ⁸Και εδοθη εις αυτην να ενδυθη βυσσινον καθαρον και λαμπρον· διotti το βυσσινον ειναι τα δικαιωματα των αγιων. ⁹Και λεγει προς εμε· Γραφον, Μακαριοι οι κεκλημενοι εις το δειπνον του γαμου του Αρνιου. Και λεγει προς εμε· Ουτοι ειναι οι αληθινοι λογοι του Θεου. ¹⁰Και επεσον εμπροσθεν των ποδων αυτου, δια να προσκυ-

νησω αυτον. Και λεγει μοι· Προσεχε μη καμης τουτο· εγω ειμαι συνδουλος σου και των αδελφων σου, οιτινες εχουσι την μαρτυριαν του Ιησου· τον Θεον προσκυνησον· διotti η μαρτυρια του Ιησου ειναι το πνευμα της προφητειας. ¹¹Και ειδον τον ουρανον ανεωγμενον, και ιδου ιππος λευκος, και ο καθημενος επ' αυτον εκαλειτο Πιστος και Αληθινος, και κρινει και πολεμει εν δικαιοσυνη. ¹²Οι δε οφθαλμοι αυτου ησαν ως φλοξ πυρος, και επι της κεφαλης αυτου διαδηματα πολλα, και ειχεν ονομα γεγραμμενον, το οποιον ουδεις γνωριζει ειμη αυτος, ¹³και ητο ενδεδυμενος ιματιον βεβαμμενον με αιμα, και κλειται το ονομα αυτου· ο Λογος του Θεου. ¹⁴Και τα στρατευματα τα εν τω ουρανω ηκολουθουν αυτον επ' ιππων λευκων, ενδεδυμενοι βυσσινον λευκον και καθαρον. ¹⁵Και εκ του στοματος αυτου εξερχεται ρομφαια κοπτερα, δια να κτυπα με αυτην τα εθνη· και αυτος θελει ποιμανει αυτους εν ραβδω σιδηρα· και αυτος πατει τον ληνον του οινου του θυμου και της οργης του Θεου του παντοκρατορος· ¹⁶και επι το ιματιον και επι τον μηρον αυτου εχει γεγραμμενον το ονομα, Βασιλευς βασιλεων και Κυριος κυριων. ¹⁷Και ειδον ενα αγγελον ισταμενον εν τω ηλιω, και εκραξε μετα φωνης μεγαλης, λεγων προς παντα τα ορνεα τα πετωμενα εις το μεσουρανημα· Ελθετε και συναγεσθε εις το δειπνον του μεγαλου Θεου, ¹⁸δια να φαγητε σαρκας βασιλεων και σαρκας χιλιαρχων και σαρκας ισχυρων και σαρκας ιππων και των καθημενων επ' αυτων και σαρκας παντων ελευθερων και δουλων και μικρων και μεγαλων. ¹⁹Και ειδον το θηριον και τους βασιλεις της γης και τα στρατευματα αυτων συνηγμενα, δια να καμωσι πολεμον με τον καθημενον επι του ιππου και με το στρατευμα αυτου. ²⁰Και επιασθη το θηριον και μετα τουτου ο ψευδοπροφητης, οστις εκαμε τα σημεια ενωπιον αυτου, με τα οποια επλανησε τους λαβοντας το χαραγμα του θηριου και τους προσκυνοντας την εικονα αυτου· ζωντες εριριφθησαν οι δυο εις την λιμνην του πυρος, την καιομενην με το θειον. ²¹Και οι λοιποι εφρονευθησαν με την ρομφαιαν του καθημενου επι του ιππου, την εξερχομενην εκ του στοματος αυτου· και παντα τα ορνεα εχορτασθησαν εκ των σαρκων αυτων.

20Και ειδον αγγελον καταβαινοντα εκ του ουρανου, οστις ειχε το κλειδιον της αβυσσου και αλυσιν μεγαλην εν τη χειρι αυτου. ²Και επιασε τον δρακοντα, τον οφιν τον αρχαιον, οστις ειναι Διαβολος και Σατανας, και εδεσεν αυτον χιλια ετη, ³και εριριψεν αυτον εις την αβυσσον και εκλεισεν αυτον και εσφραγισεν επανω αυτου, δια να μη πλανηση τα εθνη πλεον, εωσου πληρωθωσι τα χιλια ετη· και μετα ταυτα πρεπει να λυθη ολιγον καιρον. ⁴Και ειδον θρονους, και εκαθησαν επ' αυτων, και κρισις εδοθη εις αυτους και ειδον τας ψυχας των πεπελεκισμενων δια την μαρτυριαν του Ιησου και δια τον λογον του Θεου, και οιτινες δεν προσεκυνησαν το θηριον ουτε την εικονα αυτου, και δεν ελαβον το χα-

ραγμα επι το μετωπον αυτων και επι την χειρα αυτων και εξησαν και εβασιλευσαν μετα του Χριστου τα χιλια ετη. ⁵Οι δε λοιποι των νεκρων δεν ανεζησαν, εωσου πληρωθωσι τα χιλια ετη. Αυτη ειναι η αναστασις η πρωτη. ⁶Μακαριος και αγιος, οστις εχει μερος εις την πρωτην αναστασιν· επι τουτων ο θανατος ο δευτερος δεν εχει εξουσιαν, αλλα θελουσιν εισθαι ιερεις του Θεου και του Χριστου και θελουσι βασιλευσει μετ' αυτου χιλια ετη. ⁷Και οταν πληρωθωσι τα χιλια ετη, θελει λυθη ο Σατανας εκ της φυλακης αυτου, ⁸και θελει εξελθει, δια να πλανηση τα εθνη τα εις τας τεσσαρας γωνιας της γης, τον Γωγ και τον Μαγωγ, δια να συναξη αυτους εις πολεμον, των οποιων ο αριθμος ειναι ως η αμμος της θαλασσης. ⁹Και ανεβησαν επι το πλατος της γης και περιεκυκλωσαν το στρατοπεδον των αγιων και την πολιν την ηγαπημενην· και κατεβη πυρ απο του Θεου εκ του ουρανου και κατεφαγεν αυτους· ¹⁰και ο διαβολος ο πλανων αυτους ερριφθη εις την λιμνην του πυρος και του θειου, οπου ειναι το θηριον και ο ψευδοπροφητης, και θελουσι βασανιζεσθαι ημεραν και νυκτα εις τους αιωνας των αιωνων. ¹¹Και ειδον θρονον λευκον μεγαν και τον καθημενον επ' αυτου, απο προσωπου του οποιου εφυγεν η γη και ο ουρανος, και δεν ευρεθη τοπος δι' αυτα. ¹²Και ειδον τους νεκρους, μικρους και μεγαλους, ισταμενους ενωπιον του Θεου, και τα βιβλια ηνοιχθησαν· και βιβλιον αλλο ηνοιχθη, το οποιον ειναι της ζωης· και εκριθησαν οι νεκροι εκ των γεγραμμενων εν τοις βιβλιοις κατα τα εργα αυτων. ¹³Και εδωκεν η θαλασσα τους εν αυτη νεκρους, και ο θανατος και ο αδης εδωκαν τους εν αυτοις νεκρους, και εκριθησαν εκαστος κατα τα εργα αυτων. ¹⁴Και ο θανατος και ο αδης ερριφθησαν εις την λιμνην του πυρος· ουτος ειναι ο δευτερος θανατος. ¹⁵Και οστις δεν ευρεθη γεγραμμενος εν τω βιβλιω της ζωης, ερριφθη εις την λιμνην του πυρος.

21Και ειδον ουρανον νεον και γην νεαν· διοτι ο πρωτος ουρανος και η πρωτη γη παρηλθε, και η θαλασσα δεν υπαρχει πλεον. ²Και εγω ο Ιωαννης ειδον την πολιν την αγιαν, την νεαν Ιερουσαλημ καταβαινουσαν απο του Θεου εκ του ουρανου, ητοιμασμενην ως νυμφην κεκοσμημενην δια τον ανδρα αυτης. ³Και ηκουσα φωνην μεγαλην εκ του ουρανου, λεγουσαν· Ιδου, η σκηνη του Θεου μετα των ανθρωπων, και θελει σκηνωσει μετ' αυτων, και αυτοι θελουσιν εισθαι λαοι αυτου, και αυτος ο Θεος θελει εισθαι μετ' αυτων Θεος αυτων· ⁴και θελει εξαλειψει ο Θεος παν δακρυον απο των οφθαλμων αυτων, και ο θανατος δεν θελει υπαρχει πλεον, ουτε πενθος ουτε κραυγη ουτε πονος δεν θελουσιν υπαρχει πλεον· διοτι τα πρωτα παρηλθον. ⁵Και ειπεν ο καθημενος επι του θρονου· Ιδου, καμνω νεα τα παντα. Και λεγει προς εμε· Γραφον, διοτι ουτοι οι λογοι ειναι αληθινοι και πιστοι. ⁶Και ειπε προς εμε· Ετελεσθη. Εγω ειμαι το Α και το Ω, η αρχη και το τελος. Εγω θελω δωσει εις τον διψωντα εκ της πηγης του υδατος της ζωης δωρεαν.

⁷Ο νικων θελει κληρονομησει τα παντα, και θελω εισθαι εις αυτον Θεος και αυτος θελει εισθαι εις εμε υιος. ⁸Οι δε δειλοι και απιστοι και βδελυκτοι και φονεις και πορνοι και μαγοι και ειδωλολατραι και παντες οι ψευσται θελουσιν εχει την μεριδα αυτων εν τη λιμνη τη καιομενη με πυρ και θειον· ουτος ειναι ο δευτερος θανατος. ⁹Και ηλθε προς εμε εις των επτα αγγελων των εχοντων τας επτα φιαλας τας πληρεις απο των επτα εσχατων πληγων, και ελαλησε μετ' εμου, λεγων· Ελθε, θελω σοι δειξει την νυμφην, του Αρνιου την γυναικα. ¹⁰Και με εφερεν εν πνευματι επι ορος μεγα και υψηλον, και μοι εδειξε την πολιν την μεγαλην, την αγιαν Ιερουσαλημ, καταβαινουσαν εκ του ουρανου απο του Θεου, ¹¹εχουσαν την δοξαν του Θεου· και η λαμπροτης αυτης ητο ομοια με λιθον πολυτιμον, ως λιθον ιασπιν κρυσταλλιζοντα· ¹²και ειχε τειχος μεγα και υψηλον, ειχε και δωδεκα πυλωνας, και εις τους πυλωνας δωδεκα αγγελους, και ονοματα επιγεγραμμενα, τα οποια ειναι των δωδεκα φυλων των υιων Ισραηλ. ¹³Προς ανατολας πυλωνες τρεις, προς βορραν πυλωνες τρεις, προς νοτον πυλωνες τρεις, προς δυσμας πυλωνες τρεις. ¹⁴Και το τειχος της πολεως ειχε θεμελια δωδεκα, και εν αυτοις τα ονοματα των δωδεκα αποστολων του Αρνιου. ¹⁵Και ο λαλων μετ' εμου ειχε καλαμον χρυσου, δια να μετρηση την πολιν και τους πυλωνας αυτης και το τειχος αυτης. ¹⁶Και πολις κειται τετραγωνος, και το μηκος αυτης ειναι τοσουτον οσον και το πλατος. Και εμετρησε την πολιν με τον καλαμον εως δωδεκα χιλιαδας σταδιων· το μηκος και το πλατος και το υψος αυτης ειναι ισα. ¹⁷Και εμετρησε το τειχος αυτης, εκατον τεσσαρακοντα τεσσαρων πηγων, κατα το μετρον του ανθρωπου, ηγγουν του αγγελου. ¹⁸Και η οικοδομησις του τειχους αυτης ητο ιασπις, και η πολις χρυσιον καθαρον, ομοια με υαλον καθαρον. ¹⁹Και τα θεμελια του τειχους της πολεως ησαν κεκοσμημενα με παντα λιθον πολυτιμον· το πρωτον θεμελιον ιασπις, το δευτερον σαπφειρος, το τριτον χαλκηδων, το τεταρτον σμαραγδος, ²⁰το πεμπτον σαρδονυξ, το εκτον σαρδιος, το εβδομον χρυσολιθος, το ογδοον βηρυλλος, το εννατον τοπαζιον, το δεκατον χρυσοπρασος, το ενδεκατον υακινθος, το δωδεκατον αμεθυστος. ²¹Και οι δωδεκα πυλωνες ησαν δωδεκα μαργαριται· εκαστος των πυλωνων ητο εξ ενος μαργαριτου και η πλατεια της πολεως χρυσιον καθαρον ως υαλος διαφανης. ²²Και ναον δεν ειδον εν αυτη διοτι ναος αυτης ειναι ο Κυριος ο Θεος ο παντοκρατωρ και το Αρνιον. ²³Και η πολις δεν εχει χρεια του ηλιου ουδε της σεληνης, δια να φεγγωσιν εν αυτη· διοτι η δοξα του Θεου εφωτισεν αυτην, και ο λυχνος αυτης ειναι το Αρνιον. ²⁴Και τα εθνη των σωζομενων θελουσι περιπατει εν τω φωτι αυτης· και οι βασιλεις της γης φερουσι την δοξαν και την τιμην αυτων εις αυτην. ²⁵Και οι πυλωνες αυτης δεν θελουσι κλεισθη την ημεραν· διοτι νυξ δεν θελει εισθαι εκει. ²⁶Και θελουσι φερει την δοξαν και την τιμην των εθνων εις αυτην. ²⁷Και δεν θελει εισελθει εις αυτην ουδεν το οποιον μιαινει και προξενει βδελυγμα

και ψευδος, αλλα μονον οι γεγραμμενοι εν τω βιβλιω της ζωης του Αρνιου.

22 Και μοι εδειξε καθαρον ποταμον υδατος της ζωης λαμπρον ως κρυσταλλον, εξερχομενον εκ του θρονου του Θεου και του Αρνιου. ² Εν τω μεσω της πλατειας αυτης και του ποταμου εντευθεν και εντευθεν ητο το δενδρον της ζωης, φερων καρπους δωδεκα, καθ' εκαστον μηνα καμνον τον καρπον αυτου, και τα φυλλα του δενδρου ειναι εις θεραπειαν των εθνων. ³ Και ουδεν αναθεμα θελει εισθαι πλεον· και ο θρονος του Θεου και του Αρνιου θελει εισθαι εν αυτη, και οι δουλοι αυτου θελουσι λατρευσει αυτον· και θελουσιν ιδει το προσωπον αυτου, και το ονομα αυτου θελει εισθαι επι των μετωπων αυτων. ⁴ Και νυξ δεν θελει εισθαι εκει, και δεν εχουσι χριαν λυχνοσ και φωτος ηλιου, διоти Κυριος ο Θεος φωτιζει αυτους, και θελουσι βασιλευσει εις τους αιωνας των αιωνων. ⁵ Και ειπε προς εμε· Ουτοι οι λογοι ειναι πιστοι και αληθινοι· και Κυριος ο Θεος των αγιων προφητων απεστειλε τον αγγελον αυτου, δια να δειξη εις τους δουλους αυτου τα οσα πρεπει να γεινωσι ταχεως. ⁶ Ιδου, ερχομαι ταχεως. Μακαριος οστις φυλαττει τους λογους της προφητειας του βιβλιου τουτου. ⁷ Και εγω ο Ιωαννης ειμαι ο ιδων ταυτα και ακουσας. Και οτε ηκουσα και ειδον, επεσα να προσκυνησω εμπροσθεν των ποδων του αγγελου του δεικνυοντος εις εμε ταυτα. ⁸ Και λεγει προς εμε· προσεχε μη καμης τουτο· διotti εγω ειμαι συνδουλος σου και των αδελφων σου των προφητων και των φυλαττων τους λογους του βιβλιου τουτου· τον Θεον προσκυνησον. ⁹ Και λεγει προς εμε· Μη σφραγισης τους λογους της προφητειας του βιβλιου τουτου· διotti ο καιρος ειναι εγγυς. ¹⁰ Οστις αδικει ας αδικηση ετι, και οστις ειναι μεμολυσμενος ας μολυνθη ετι, και ο δικαιος ας γεινη ετι δικαιος, και ο αγιος ας γεινη ετι αγιος. ¹¹ Και ιδου, ερχομαι ταχεως, και ο μισθος μου ειναι μετ' εμου, δια να αποδωσω εις εκαστον ως θελει εισθαι το εργον αυτου. ¹² Εγω ειμαι το Α και το Ω, αρχη και τελος, ο πρωτος και ο εσχατος. ¹³ Μακαριοι οι πραττοντες τας εντολας αυτου, δια να εχωσιν εξουσιαν επι το δενδρον της ζωης και να εισελθωσι δια των πυλων εις την πολιν. ¹⁴ Εξω δε ειναι οι κυνες και οι μαγοι και οι πορνοι και οι φονεις και οι ειδωλολατραι και πας ο αγαπων και πραττων το ψευδος. ¹⁵ Εγω ο Ιησους επεμψα τον αγγελον μου να μαρτυρηση εις εσας ταυτα εις τας εκκλησιας. Εγω ειμαι η ριζα και το γενοσ του Δαβιδ, ο αστηρ ο λαμπρος και ορθρινος. ¹⁶ Και το Πνευμα και η νυμφη λεγουσιν· Ελθε. Και οστις ακουει, ας ειπη. Ελθε. Και οστις διψα, ας ελθη, και οστις θελει, ας λαμβανη δωρεαν το υδωρ της ζωης. ¹⁷ Διotti μαρτυρομαι εις παντα ακουοντα τους λογους της προφητειας του βιβλιου τουτου· Εαν τις επιθεση εις ταυτα, ο Θεος θελει επιθεση εις αυτον τας πληγας τας γεγραμμενας εν τω βιβλιω τουτω· ¹⁸ και εαν τις αφαιρεση απο των λογων του βιβλιου της προφητειας ταυτης, ο Θεος θελει αφαιρεσει

το μερος αυτου απο του βιβλιου της ζωης και απο της πολεως της αγιας και των γεγραμμενων εν τω βιβλιω τουτω. ¹⁹ Λεγει ο μαρτυρων ταυτα· Ναι, ερχομαι ταχεως. Αμην, ναι, ερχου, Κυριε Ιησου. ²⁰ Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου ειη μετα παντων υμων· αμην.